Holy Bible

Aionian Edition®

Latviešu Glück Bībele

Latvian Glück Bible 8th edition

AionianBible.org
Pasaulē pirmais Svētās Bībeles attulkojums
100% bezmaksas kopēšanai un drukāšanai
zināms arī kā " Purpura Bībele "

Holy Bible Aionian Edition ®
Latviešu Glück Bībele
Latvian Glück Bible 8th edition

CC Attribution NoDerivatives 4.0, 2018-2024
Source text: Crosswire.org
Source version: 4/29/2019
Source copyright: Public Domain
Johann Ernst Glück 7th edition with orthographic updates, 1898

Formatted by Speedata Publisher 4.19.2 (Pro) on 4/23/2024
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc
https://Nainoia-Inc.signedon.net

We pray for a modern public domain translation in every language
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Priekšvārds

Latviešu at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal… and purple is the color of royalty!

Saturs

VECĀ DERĪBA

Pirmā Mozus 11
Otra Mozus 124
Trešā Mozus 218
Ceturtā Mozus 287
Piektā Mozus 381
Jozuas 461
Soģu 516
Rutes 571
Pirmā Samuela 579
Otra Samuela 652
Pirmā Ķēniņu 712
Otra Ķēniņu 784
Pirmā Laiku 851
Otra Laiku 913
Ezras 990
Nechemijas 1012
Esteres 1044
Ījaba 1061
Psalmi 1114
Salamana Pamācības 1245
Salamans Mācītājs 1288
Augstā Dziesma 1304
Jesajas 1313
Jeremijas 1416
Raudu Dziesmas 1537
Ecechiela 1548
Daniēla 1659
Hozejas 1693
Joēla 1708
Amosa 1714
Obadjas 1726
Jonas 1728
Michas 1732
Nachuma 1741
Habakuka 1745
Cefanjas 1750
Hagaja 1755
Cakarijas 1759
Maleachija 1777

JAUNĀ DERĪBA

Mateja Evaņģelijs 1785
Marka Evaņģelijs 1857
Lūkas Evaņģelijs 1902
Jāņa Evaņģelijs 1979
Apustuļu Darbi 2037
Pāvilavēstulē Romiešiem 2112
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2141
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 2169
Pāvila Vēstule Galatiešiem 2188
Pāvila Vēstule Efeziešiem 2198
Pāvila Vēstule Filipiešiem 2208
Pāvila Vēstule Kolosiešiem 2215
Pāvila 1. Vēstule Tesalonikiešiem 2222
Pāvila 2. Vēstule Tesaloniķiešiem 2228
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 2232
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 2240
Pāvila Vēstule Tītam 2246
Pāvila Vēstule Filemonam 2250
Vēstule Ebrējiem 2252
Jēkaba Vēstule 2274
Pēteņa 1. Vēstule 2282
Pēteņa 2. Vēstule 2290
Jāņa 1. Vēstule 2295
Jāņa 2. Vēstule 2303
Jāņa 3. Vēstule 2304
Jūdas Vēstule 2305
Jaņa Atklāsmes Grāmata 2308

PIELIKUMS

Lasītāja ceļlvedis
Terminu Vārdnīca
Kartes
Liktenis
Attēli, Doré

VECĀ DERĪBA

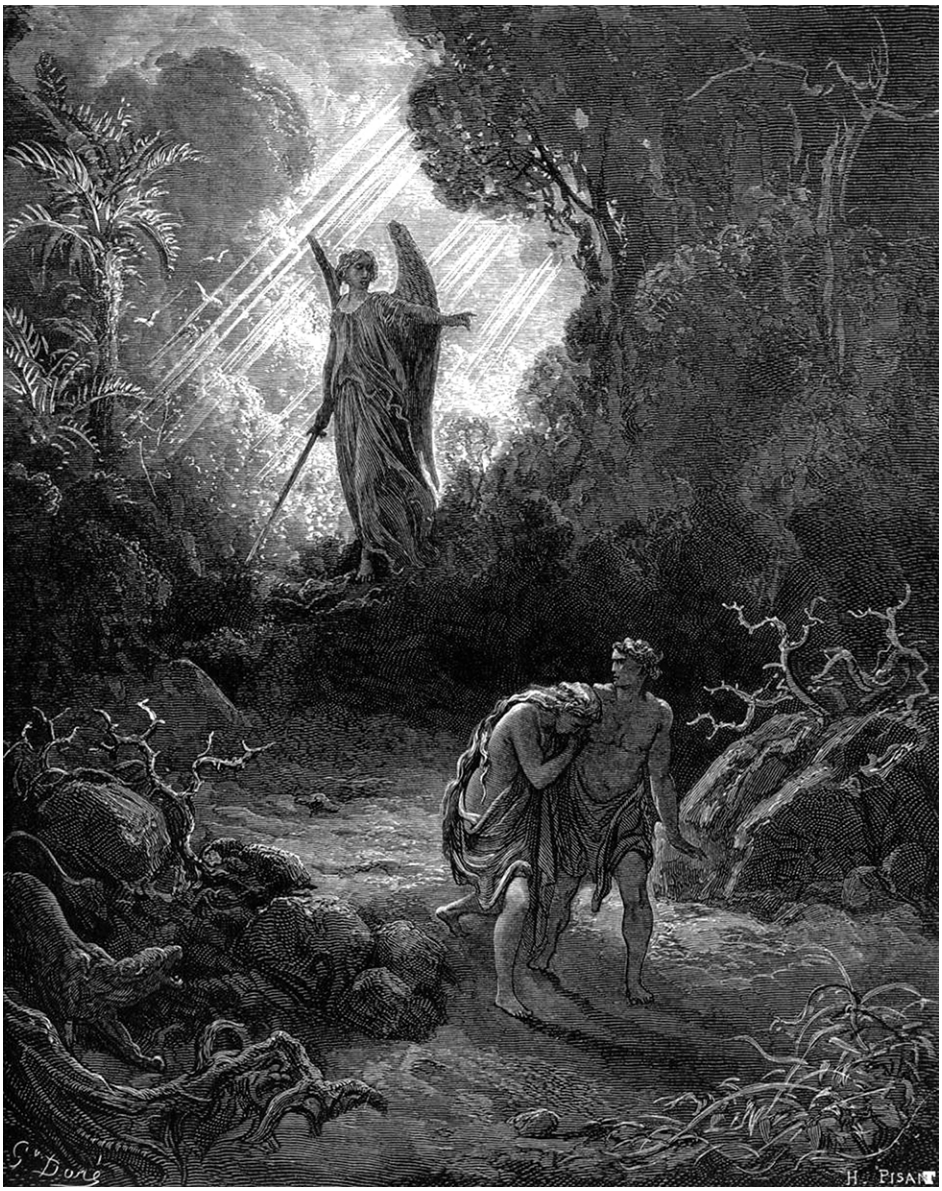

Un Viņš izmeta cilvēku un lika Ēdenes dārzam pret rītiem ķerubus un cērtama zobena liesmu, lai sargātu ceļu uz dzīvības koku.
Pirmā Mozus 3:24

Pirmā Mozus

1 Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi. **2** Un zeme
bija tumša un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un
Dieva Gars lidinājās pa ūdeņu virsu. **3** Un Dievs sacīja: Lai
top gaisma. Tad tapa gaisma. **4** Un Dievs redzēja gaismu
labu esam. Un Dievs šķīra gaismu no tumsas. **5** Un Dievs
nosauca gaismu par dienu, un tumsu Viņš nosauca par
nakti. Un tapa vakars un tapa rīts, pirmā diena. **6** Tad
Dievs sacīja: Lai top izplatījums ūdeņu starpā un lai tas
šķir ūdeni no ūdens. **7** Un Dievs darīja izplatījumu, un
darīja starpu to ūdeni, kas izplatījuma apakšā, un to
ūdeni, kas izplatījuma virsū; un tā notika. **8** Un Dievs
nosauca izplatījumu par debesi. Un tapa vakars un tapa
rīts, otra diena. **9** Tad Dievs sacīja: Lai ūdens debess
apakšā krājās vienā vietā, ka sausums top redzams; un tā
notika. **10** Un Dievs nosauca sausumu par zemi, un to
ūdeņu krājumu Viņš nosauca par jūru. Un Dievs redzēja
to labu esam. **11** Un Dievs sacīja: Lai zeme izdod zaļumu
un zāli, kas savu sēklu nes, auglīgus kokus, kas augļus
nes pēc savas kārtas, kam sava sēkla iekš sevis ir virs
zemes; un tā notika. **12** Un zeme izdeva zaļumu un zāli,
kas savu sēklu nes pēc savas kārtas, un kokus, kas augļus
nes, kam sava sēkla iekš sevis pēc savas kārtas. Un Dievs
redzēja to labu esam. **13** Un tapa vakars un tapa rīts,
trešā diena. **14** Tad Dievs sacīja: Lai top spīdekļi debess
izplatījumā, kas šķir dienu no nakts un kas dod zīmes un
laikus un dienas un gadus; **15** Un lai tie ir par spīdekļiem
debess izplatījumā un spīd virs zemes; un tā notika. **16** Un
Dievs darīja divus lielus spīdekļus, lielāko spīdekli, dienu

valdīt un mazāko spīdekli, naktī valdīt, - un zvaigznes.
17 Un Dievs tos lika debess izplatījumā, lai tie spīd uz
zemi. **18** Un valda dienu un nakti un šķir gaismu no
tumsas. Un Dievs redzēja to labu esam. **19** Un tapa vakars
un tapa rīts, ceturtā diena. **20** Tad Dievs sacīja: Lai pa
pulkiem rodas ūdenī kustošas dzīvas dvašas un putni,
kas virs zemes skrien apakš debess izplatījuma. **21** Un
Dievs radīja lielus jūras zvērus un visādas dzīvas dvašas,
kas lien, ko ūdens pa pulkiem izdod pēc viņu kārtām,
un visādus spārnainus putnus pēc viņu kārtas. Un Dievs
redzēja to labu esam. **22** Un Dievs tos svētīja sacīdams:
Vaislojaties un vairojaties un piepildiet ūdeni jūrā, un
putni lai vairojās virs zemes. **23** Un tapa vakars un tapa
rīts, piektā diena. **24** Tad Dievs sacīja: Lai zeme izdod
dzīvas dvašas pēc viņu kārtas, lopus, tārpus un zemes
zvērus pēc viņu kārtas; un tā notika. **25** Un Dievs darīja
zemes zvērus pēc viņu kārtas un lopus pēc viņu kārtas un
visādus zemes tārpus pēc viņu kārtas. Un Dievs redzēja
to labu esam. **26** Un Dievs sacīja: Darīsim cilvēkus pēc
mūsu ģīmja, pēc mūsu līdzības, lai tie valda pār zivīm
jūrā un pār putniem apakš debess un pār lopiem un pār
visu zemi un pār visiem tārpiem, kas lien virs zemes. **27**
Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava ģīmja, pēc Dieva ģīmja
Viņš to radīja, un radīja tos, vīrieti un sievieti. **28** Un
Dievs tos svētīja, un Dievs uz tiem sacīja: Augļojaties un
vairojaties un piepildiet zemi un pārvaldiet to un valdat
pār zivīm jūrā un pār putniem apakš debess un pār visām
dvašām, kas lien virs zemes. **29** Un Dievs sacīja: Redzi, Es
jums esmu devis visādu zāli, kas nes sēklu, kas ir pa visu

zemes virsu, un visus kokus, kam savi augļi iekš sevis un
kas nes sēklu, jums par ēdamo. **30** Un visiem zvēriem
virs zemes un visiem putniem apakš debess un visiem
tārpiem virs zemes, kam dzīva dvaša, esmu devis visādu
zaļu zāli par barību. Un tā notika. **31** Un Dievs uzlūkoja
visu, ko Viņš bija darījis, un redzi, tas bija ļoti labs. Un
tapa vakars un tapa rīts, sestā diena.

2 Tā ir pabeigtas debesis un zeme un viss viņu spēks.
2 Un Dievs pabeidza septītā dienā Savu darbu, ko bija
darījis, un dusēja septītā dienā no visa Sava darba, ko bija
darījis. **3** Un Dievs svētīja to septīto dienu un to iesvētīja,
tāpēc ka Viņš bija dusējis no visa Sava darba, ko Dievs
bija radījis un taisījis. **4** Tā debesis un zeme cēlušās, kad
tās tapa radītas tai laikā, kad Dievs Tas Kungs zemi un
debesis darīja. **5** Un vēl nekādu krūmu nebija laukā virs
zemes, un vēl nekāda zāle nezēla, jo Dievs Tas Kungs
vēl nebija licis lietum līt virs zemes, un cilvēka nebija,
kas zemi būtu kopis. **6** Bet migla cēlās no zemes un
slapināja visu zemi. **7** Un Dievs Tas Kungs taisīja cilvēku
no zemes pīšļiem un iepūta viņa nāsīs dzīvības dvašu;
tad cilvēks tapa par dzīvu dvēseli. **8** Un Dievs Tas Kungs
stādīja dārzu Ēdenē pret rītiem un iecēla tur to cilvēku,
ko Viņš bija taisījis. **9** Un Dievs Tas Kungs izaudzināja no
zemes visādus kokus, kas jauki bija uzlūkot un labi ēst,
un dzīvības koku dārza vidū, arī laba un ļauna atzīšanas
koku. **10** Un tekošs ūdens iztecēja no Ēdenes, to dārzu
slapināt, un no turienes tas dalījās un palika par četrām
upēm. **11** Pirmai ir vārds Pīšone: tā iet ap visu Havilas
zemi, kur zelts ir. **12** Un tās zemes zelts ir labs; tur ir arī

bedellions un sardonika(oniksa) akmens. **13** Un otrai upei
ir vārds Ģihone; tā tek ap visu Kuša(Moru) zemi. **14** Un
trešai upei ir vārds Hideķele; tā tek Assura zemei pret
rītiem, un ceturtā upe ir Eifrate. **15** Un Dievs Tas Kungs
ņēma cilvēku un to ielika Ēdenes dārzā, lai tas to koptu
un sargātu. **16** Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam
sacīdams: no visiem dārza augļiem tu vari ēst, kā tīk, **17**
Bet no tā laba un ļauna atzīšanas koka, no tā tev nebūs
ēst, jo kurā dienā tu no tā ēdīsi, tu mirdams mirsi. **18** Un
Dievs Tas Kungs sacīja: nav labi, cilvēkam būt vienam; Es
tam darīšu palīgu, kas ap to būs. **19** Un Dievs Tas Kungs
no zemes bija taisījis visus zvērus laukā un visus putnus
apakš debess; un Viņš tos veda pie cilvēka, lai redzētu, kā
tas tos nosauks, un kā cilvēks nosauktu ikvienu dzīvu
dvašu, tā lai būtu viņas vārds. **20** Tad cilvēks nosauca
vārdus visiem lopiem un putniem apakš debess un visiem
zvēriem laukā, bet priekš cilvēka neatradās palīgs, kas ap
to būtu. **21** Tad Dievs Tas Kungs cilvēkam sūtīja cietu
miegu, un tas aizmiga. Un Viņš ņēma vienu no viņa
sānkauliem un aizpildīja to vietu ar miesu. **22** Un Dievs
Tas Kungs iztaisīja to sānkaulu, ko no cilvēka bija ņēmis,
par sievu un pieveda to pie cilvēka. **23** Un cilvēks sacīja:
šī nu ir kauls no maniem kauliem un miesa no manas
miesas, tā taps saukta sieva(vīrene), tāpēc ka tā no vīra ir
ņemta. **24** Tādēļ vīrs atstās savu tēvu un savu māti un
pieķersies pie savas sievas, un tie būs viena miesa. **25** Un
tie abi bija pliki, cilvēks un viņa sieva, un nekaunējās.

3 Un čūska bija gudrāka uz viltu nekā visi zvēri laukā, ko
Dievs Tas Kungs bija radījis, un tā sacīja uz sievu: vai tad

Dievs ir sacījis: jums nebūs ēst no neviena koka dārzā? **2**
Tad sieva sacīja uz čūsku: mēs ēdam no koku augļiem
dārzā; **3** Bet par tā koka augļiem, kas dārza vidū, Dievs ir
sacījis: neēdiet no tā un neaizskariet to, ka jūs nemirstat.
4 Un čūska sacīja uz sievu: mirt nemirsiet vis. **5** Bet Dievs
zin, ka, kurā dienā jūs no tā ēdīsiet, tad jūsu acis taps
atvērtas, un jūs būsiet itin kā Dievs, zinādami labu un
ļaunu. **6** Un sieva redzēja, ka labi būtu ēst no tā koka, un
ka tas acīm jauks un patīkams koks esam, gudru darīt,
un tā ņēma no viņa augļiem un ēda un deva arī savam
vīram, un viņš ēda. **7** Tad viņu abēju acis tapa atvērtas,
un tie atzina, ka bija pliki, un sapina vīģes koka lapas un
darīja sev priekšautus. **8** Un tie dzirdēja Dieva Tā Kunga
balsi, kas dārzā staigāja dienas dzestrumā. Tad Ādams un
viņa sieva paslēpās priekš Dieva Tā Kunga apakš kokiem
dārzā. **9** Un Dievs Tas Kungs sauca Ādamu un sacīja uz
to: Kur tu esi? **10** Un tas sacīja: es dzirdēju Tavu balsi
dārzā un bijājos, jo es esmu pliks, un paslēpos. **11** Un Viņš
sacīja: kas tev ir teicis, ka tu esi pliks? Vai tu neesi ēdis
no tā koka, par ko Es tev pavēlēju, ka tev no tā nebija ēst?
12 Un Ādams sacīja: tā sieva, ko Tu man devis, tā man
deva no tā koka, un es esmu ēdis. **13** Un Dievs Tas Kungs
sacīja uz sievu: kam tu to esi darījusi? Un sieva sacīja:
čūska mani pievīlusi, un es esmu ēdusi. **14** Tad Dievs Tas
Kungs sacīja uz čūsku: Tādēļ ka tu to darījusi, esi nolādēta
priekš visiem lopiem un priekš visiem zvēriem laukā; uz
tava vēdera tev būs iet un pīšļus ēst visu savu mūžu. **15**
Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu un starp tavu
sēklu un viņas sēklu: šis samīs tev galvu, un tu viņam

iedursi papēdī. **16** Un uz sievu Viņš sacīja: Es vairodams
vairošu tavas sāpes un tavas grūtības mokas; ar sāpēm
tev būs bērnus dzemdēt, un tavai iegribēšanai būs būt
pēc tava vīra, un viņam būs pār tevi valdīt. **17** Un uz
Ādamu Viņš sacīja: tāpēc ka tu esi klausījis savas sievas
balsij un ēdis no tā koka, par ko Es tev pavēlēju sacīdams,
tev nebūs no tā ēst, - nolādēta lai ir zeme tevis dēļ, ar
mokām tev no tās būs uzturēties visu savu mūžu. **18**
Un ērkšķus un dadžus tā tev izdos, un tev būs ēst lauka
augļus. **19** Ar sava vaiga sviedriem tev būs maizi ēst,
tiekams tu atkal topi par zemi, no kā tu esi ņemts, jo tu
esi no pīšļiem un tev būs atkal palikt par pīšļiem. **20** Un
Ādams nosauca savas sievas vārdu Ieva, tāpēc ka tā ir
visu dzīvo māte. **21** Un Dievs Tas Kungs taisīja Ādamam
un viņa sievai uzvalkus no ādām un tiem tos apvilka. **22**
Un Dievs Tas Kungs sacīja: redzi, cilvēks ir tapis kā viens
no mums, atzīdams labu un ļaunu, un nu, lai tas savu
roku neizstiepj un neņem arī no tā dzīvības koka un neēd
un nedzīvo mūžīgi, - **23** Tad Dievs Tas Kungs to izdzina no
Ēdenes dārza, lai tas to zemi strādātu, no kā bija ņemts.
24 Un Viņš izmeta cilvēku un lika Ēdenes dārzam pret
rītiem ķerubus un cērtama zobena liesmu, lai sargātu
ceļu uz dzīvības koku.

4 Un Ādams atzina Ievu, savu sievu, un tā tapa grūta un
dzemdēja Kainu un sacīja: es esmu dabūjusi vīru ar To
Kungu. **2** Un tā vēl dzemdēja viņa brāli, Ābelu; un Ābels
palika par avju ganu, bet Kains palika par zemes kopēju.
3 Un notikās pēc kāda laika, ka Kains Tam Kungam upuri
nesa no zemes augļiem. **4** Un Ābels arīdzan nesa no savu

avju pirmdzimtiem un no viņu taukiem. Un Tas Kungs
uzlūkoja Ābelu un viņa upuri. **5** Bet Kainu un viņa upuri
Viņš neuzlūkoja. Tad iedegās Kaina bardzība, un viņa
vaigs raudzījās nikni. **6** Un Tas Kungs sacīja uz Kainu:
kam tu esi apskaities, un kādēļ tavs vaigs raugās nikni? **7**
Vai nav tā: ja tu darīsi pareizi, tad vari savu vaigu pacelt;
bet ja tu darīsi nepareizi, tad grēks guļ priekš durvīm un
tīko pēc tevis, - bet tu, valdi pār viņu. Un Kains runāja ar
savu brāli Ābelu. **8** Un notikās, kad tie bija laukā, tad
Kains cēlās pret Ābelu, savu brāli, un to nokāva. **9** Un Tas
Kungs sacīja uz Kainu: kur ir Ābels, tavs brālis? Un tas
sacīja: es nezinu. Vai tad es sava brāļa sargs? **10** Un Viņš
sacīja: ko tu esi darījis? Tava brāļa asiņu balss brēc uz
Mani no zemes. **11** Un nu esi nolādēts, nost no zemes, kas
savu muti atpletusi, tava brāļa asinis saņemt no tavām
rokām. **12** Kad tu zemi strādāsi, tad tā vairs tev nedos
savu spēku; tekulis un bēglis tu būsi virs zemes. **13** Un
Kains sacīja uz To Kungu: mans noziegums ir lielāks, nekā
to varētu panest. **14** Redzi, Tu mani šodien izdzen no
zemes, un man būs paslēpties no Tava vaiga un es būšu
tekulis un bēglis virs zemes, un notiks, ka ikviens, kas
mani atrod, tas mani nokaus. **15** Un Tas Kungs uz to sacīja:
tādēļ, kas Kainu nokauj, tas taps septiņkārt atriebts. Un
Tas Kungs pielika Kainam zīmi, lai to nenokautu, kas
to atrastu. **16** Un Kains aizgāja no Tā Kunga vaiga un
mita Nodzemē, Ēdenei pret rītiem. **17** Un Kains atzina
savu sievu, un tā tapa grūta un dzemdēja Ēnohu; un viņš
uztaisīja pilsētu un nosauca tās pilsētas vārdu pēc sava
dēla vārda Ēnohu. **18** Un Ēnoham dzima Īrads, un Īrads

dzemdināja Meūjaēlu, un Meūjaēls dzemdināja Metusaēlu,
un Metusaēls dzemdināja Lāmehu. **19** Un Lāmehs apņēma
divas sievas; pirmai bija vārds Ada, un otrai bija vārds
Cilla. **20** Un Ada dzemdēja Jabalu; tas ir tēvs bijis tiem,
kas teltīs dzīvoja un lopus audzināja. **21** Un viņa brāļa
vārds bija Jubals; tas ir tēvs bijis visiem koklētājiem un
stabulniekiem. **22** Un Cilla arīdzan dzemdēja Tubalkaīnu,
kas bija visādu vara un dzelzs rīku kalējs. Un Tubalkaīna
māsa bija Naēma. **23** Un Lāmehs sacīja uz savām sievām:
Ada un Cilla, klausiet manu balsi, jūs Lāmeha sievas,
ņemiet vērā manus vārdus! Jo es vīru nokauju par savu
vāti un jaunekli par savu brūci. **24** Jo Kains taps septiņkārt
atriebts, bet Lāmehs septiņdesmit septiņkārt. **25** Un
Ādams atzina atkal savu sievu, un tā dzemdēja dēlu un
nosauca viņa vārdu Setu; jo (tā sacīja:) Dievs man ir licis
citu dzimumu Ābela vietā, jo Kains to ir nokāvis. **26** Un
Setam arī dzima dēls, un tas nosauca viņa vārdu Enosu.
Tai laikā iesāka piesaukt Tā Kunga vārdu.

5 Šie ir Ādama raduraksti. Tai dienā, kad Dievs cilvēku
radīja, Viņš to darīja pēc Dieva līdzības. **2** Vīrieti un
sievieti, Viņš tos radīja un tos svētīja un nosauca tos
par cilvēkiem, tai dienā, kad tie tapa radīti. **3** Un Ādams
dzīvoja simts un trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlu
pēc savas līdzības, pēc sava ģīmja, un nosauca viņa
vārdu Setu. **4** Un Ādama dienas pēc tam, kad Setu bija
dzemdinājis, ir astoņsimt gadi, un viņš dzemdināja dēlus
un meitas. **5** Un visas Ādama dienas, ko viņš dzīvojis,
bija deviņsimt un trīsdesmit gadi; un viņš nomira. **6** Un
Sets bija simts un pieci gadus vecs un dzemdināja Enosu.

7 Un Sets pēc tam, kad Enosu bija dzemdinājis, dzīvoja
astoņsimt un septiņus gadus un dzemdināja dēlus un
meitas. **8** Un visas Seta dienas bija deviņsimt un divdesmit
gadi; un viņš nomira. **9** Un Enos bija deviņdesmit
gadus vecs un dzemdināja Kainanu. **10** Un Enos dzīvoja
pēc tam, kad Kainanu bija dzemdinājis, astoņsimt un
piecpadsmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **11**
Un visas Enosa dienas bija deviņsimt un pieci gadi; un
viņš nomira. **12** Un Kainans bija septiņdesmit gadus
vecs un dzemdināja Mahalaleēli. **13** Un Kainans dzīvoja
pēc tam, kad Mahalaleēli bija dzemdinājis, astoņsimt
un četrdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **14**
Un visas Kainana dienas bija deviņsimt un desmit gadi;
un viņš nomira. **15** Mahalaleēls bija sešdesmit un pieci
gadus vecs un dzemdināja Jaredu. **16** Un Mahalaleēls
dzīvoja pēc tam, kad Jaredu bija dzemdinājis, astoņsimt
un trīsdesmit gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **17**
Un visas Mahalaleēla dienas bija astoņsimt deviņdesmit
un pieci gadi; un viņš nomira. **18** Un Jareds bija simts
sešdesmit un divus gadus vecs un dzemdināja Enohu. **19**
Un Jareds dzīvoja pēc tam, kad Enohu bija dzemdinājis,
astoņsimt gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **20** Un
visas Jareda dienas bija deviņsimt sešdesmit un divi gadi;
un viņš nomira. **21** Un Enohs bija sešdesmit un pieci
gadus vecs un dzemdināja Metuzalu. **22** Un Enohs pēc
tam, kad Metuzalu bija dzemdinājis, staigāja ar Dievu
trīssimt gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **23** Un visas
Enoha dienas bija trīssimt sešdesmit un pieci gadi. **24**
Un Enohs staigāja ar Dievu un viņa vairs nebija, jo Dievs

viņu paņēma. **25** Un Metuzala bija simts astoņdesmit
un septiņus gadus vecs un dzemdināja Lāmehu. **26** Un
Metuzala dzīvoja pēc tam, kad Lāmehu bija dzemdinājis,
septiņsimt astoņdesmit un divus gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. **27** Un visas Metuzalas dienas bija
deviņsimt sešdesmit un deviņi gadi; un viņš nomira. **28**
Un Lāmehs bija simts astoņdesmit un divus gadus vecs
un dzemdināja dēlu, **29** Un nosauca viņa vārdu Noa,
sacīdams: šis mūs iepriecinās mūsu darbos un mūsu
mokās, kas nāk no šīs zemes, ko Tas Kungs nolādējis. **30**
Un Lāmehs dzīvoja pēc tam, kad Nou bija dzemdinājis,
piecsimt deviņdesmit un pieci gadus un dzemdināja dēlus
un meitas. **31** Un visas Lāmeha dienas bija septiņsimt
septiņdesmit septiņi gadi; un viņš nomira. **32** Un Noa
bija piecsimt gadus vecs, un dzemdināja Šemu, Hamu un
Jafetu.

6 Un notikās, kad cilvēki sāka vairoties virs zemes un
tiem meitas piedzima, **2** Tad Dieva bērni redzēja cilvēku
meitas, ka tās bija skaistas, un ņēma sev sievas, kādas
tiem patika. **3** Un Tas Kungs sacīja: Manam Garam nebūs
valdīt iekš cilvēkiem mūžīgi; maldīdamies tie ir miesa;
un viņu dienas vēl būs simts un divdesmit gadi. **4** Tanīs
dienās tie milžu vīri bija virs zemes, un arī pēc, kad Dieva
bērni bija iegājuši pie cilvēku meitām un sev bērnus
bija dzemdinājuši; šie tie varenie, kas bija no iesākuma,
slaveni vīri. **5** Un Tas Kungs redzēja, ka cilvēku ļaunums
augtin auga virs zemes, un viss viņu sirdsprāts un padoms
tikai ļauns bija vienmēr. **6** Tad Tam Kungam palika žēl, ka
Viņš cilvēkus virs zemes bija radījis, un tas Viņam rūpēja

sirdī. **7** Un Tas Kungs sacīja: Es izdeldēšu no zemes visus
tos cilvēkus, ko esmu radījis, cilvēkus līdz ar lopiem,
tārpiem un putniem apakš debess, jo Man ir žēl, ka Es
tos esmu radījis. **8** Bet Noa atrada žēlastību priekš Tā
Kunga acīm. **9** Šie ir tie stāsti par Noas cilti: Noa bija
taisns, nenoziedzīgs vīrs savā ciltī, un Noa staigāja ar
Dievu. **10** Un Noa dzemdināja trīs dēlus: Šemu, Hamu
un Jafetu. **11** Un zeme bija samaitāta Dieva priekšā, un
zeme bija pilna varasdarbu. **12** Un Dievs redzēja zemi,
un redzi, tā bija samaitāta; visa miesa bija savu ceļu
samaitājusi virs zemes. **13** Un Dievs sacīja uz Nou: visas
miesas gals ir nācis Manā priekšā; jo zeme ir pilna no
viņu varas darbiem, un redzi, Es nomaitāšu tos līdz ar
zemi. **14** Taisi sev šķirstu no priežu koka; ar mājokļiem
tev to šķirstu būs taisīt un to apsveķot ar darvu no
iekš un āra puses. **15** Un tev būs viņu tā taisīt: trīssimt
olekšu lai ir tā šķirsta garums, piecdesmit olekšu platums
un trīsdesmit olekšu viņa augstums. **16** Vienu logu tev
būs tam šķirstam taisīt; olekts lielumā tev būs to taisīt
virsgalā, un durvis tev būs likt viņa sānos; tev būs viņu
taisīt ar trim bēniņiem, apakšēju, vidēju un virsēju. **17**
Jo, redzi, Es vedīšu ūdensplūdus virs zemes, lai nomaitā
apakš debess ikvienu miesu, iekš kā ir dzīva dvaša; visiem,
kas virs zemes, būs mirt. **18** Un Es celšu derību ar tevi,
un tev būs iet šķirstā līdz ar saviem dēliem un ar savu
sievu un ar savu dēlu sievām. **19** Un no visa, kas dzīvo, no
ikvienas miesas, pa diviem no ikvienas kārtas, tev būs
ievest šķirstā, lai tie līdz ar tevi paliek dzīvi; tēviņam un
mātītei tiem būs būt. **20** No putniem pēc savas kārtas un

no lopiem pēc savas kārtas un no visiem zemes tārpiem
pēc savas kārtas; pa divi no ikvienas kārtas nāks pie tevis,
lai paliktu dzīvi. **21** Un ņem pie sevis no visādas barības,
ko var ēst, un sakrāj to pie sevis, ka tā tev un viņiem būtu
par barību. **22** Un Noa darīja itin tā, kā Dievs tam bija
pavēlējis, - tā viņš darīja.

7 Un Tas Kungs sacīja uz Nou: ej šķirstā, tu un viss tavs
nams, jo tevi Es esmu redzējis Manā priekšā taisnu šinī
ciltī. **2** No visādiem šķīstiem lopiem ņem pie sevis pa
septiņiem, tēviņu un mātīti, bet no tiem lopiem, kas
nešķīsti, pa diviem, tēviņu un mātīti. **3** Arī no putniem
apakš debess pa septiņiem, tēviņu un mātīti, ka vaisla
paliek dzīva pa visu zemes virsu. **4** Jo vēl būs septiņas
dienas, tad Es likšu lietum līt virs zemes četrdesmit
naktis, un Es izdeldēšu no zemes virsas ikvienu dzīvu
radījumu, ko esmu darījis. **5** Un Noa darīja itin tā, kā Tas
Kungs bija pavēlējis. **6** Un Noa bija sešsimt gadus vecs,
kad ūdensplūdi zemi pārplūda. **7** Tad Noa iegāja šķirstā
un līdz ar viņu viņa dēli un viņa sieva un viņa dēlu sievas
priekš tiem ūdensplūdiem. **8** No šķīstiem lopiem un no
tiem lopiem, kas nav šķīsti, un no putniem un no visa, kas
lien virs zemes, **9** Iegāja pa pāriem pie Noas šķirstā, tēviņš
un mātīte, (it) kā Dievs Noam bija pavēlējis. **10** Un notikās
pēc septiņām dienām, tad ūdensplūdi nāca virs zemes. **11**
Sešsimtā Noas dzīvības gadā, otrā mēnesī, septiņpadsmitā
mēneša dienā, tai pašā dienā visi lielie bezdibeņa avoti ir
pārtrūkuši, un debess logi atvērušies. **12** Un lietus nāca
virs zemes četrdesmit dienas un četrdesmit naktis. **13**
Tai dienā iegāja šķirstā Noa un Šems un Hams un Jafets,

Noas dēli, un Noas sieva un viņa trīs vedeklas līdz ar
tiem, **14** Un arī visādi zvēri pēc savas kārtas un visādi
lopi pēc savas kārtas un visādi tārpi, kas lien virs zemes,
pēc savas kārtas, un visādi putni pēc savas kārtas, visādi
putniņi un visādi spārnaiņi. **15** Un tie nāca šķirstā pie
Noas pa pāriem no ikvienas miesas, iekš kā bija dzīva
dvaša, **16** Un tie, kas nāca, bija tēviņš un mātīte no visādas
miesas un iegāja (it) kā Dievs tam bija pavēlējis, un Tas
Kungs aizslēdza aiz viņa. **17** Tad nāca plūdi virs zemes
četrdesmit dienas, un ūdeņi vairojās un pacēla šķirstu un
pacēla to no zemes virsas. **18** Un ūdeņi augtin auga un
vairojās ļoti virs zemes, un šķirsts gāja peldu pa ūdens
virsu. **19** Un ūdeņi vairojās pārlieku ļoti virs zemes, un
visi augstie kalni visur apakš debesīm tapa pārņemti.
20 Piecpadsmit olekšu augstumā ūdeņi cēlās, un kalni
tapa pārņemti. **21** Tad visa miesa apmira, kas virs zemes
kustās, no putniem un no visādiem tārpiem, kas lien virs
zemes, un visi cilvēki. **22** Viss, kam dzīva gara dvaša bija
nāsīs, viss, kas mita sausumā, tas nomira. **23** Tad visi
dzīvie radījumi tapa izdeldēti virs zemes no cilvēkiem
līdz lopiem, līdz tārpiem un līdz putniem apakš debess;
bet Noa vien atlikās un kas līdz ar viņu bija šķirstā. **24** Un
ūdeņi vairojās virs zemes simts un piecdesmit dienas.

8 Un Dievs pieminēja Nou un visus zvērus un visus lopus,
kas līdz ar to bija šķirstā, un Dievs deva vēju virs zemes,
un ūdeņi nostājās. **2** Un bezdibeņa avoti un debess logi
tapa aizdarīti, un lietus no debess tapa aizturēts. **3** Un
ūdeņi atgriezās no zemes virsas, šurp un turp tecēdami,
un ūdeņi krita pēc simts un piecdesmit dienām. **4** Un

šķirsts nolaidās septītā mēnesī septiņpadsmitā mēneša
dienā uz Ararata kalniem. **5** Un ūdeņi notecēja šurp
un turp līdz desmitam mēnesim; desmitā mēnesī un
pirmā mēneša dienā rādījās kalnu gali. **6** Un notikās pēc
četrdesmit dienām, tad Noa atvēra šķirsta logu, ko viņš
bija taisījis, **7** Un izlaida kraukli, un tas skraidīja šurp un
turp, kamēr ūdeņi nosīka no zemes virsas. **8** Pēc tam
viņš izlaida balodi, lai redzētu, vai ūdeņi jau noskrējuši
no zemes virsas. **9** Bet balodis neatrada, kur kāja varētu
dusēt, un atgriezās pie viņa šķirstā, jo ūdeņi vēl bija
pa visu zemes virsu; un viņš izstiepa savu roku un to
satvēra un ņēma pie sevis šķirstā. **10** Un pagaidīja vēl
citas septiņas dienas un izlaida atkal balodi no šķirsta
ārā. **11** Un balodis nāca pie viņa ap vakara laiku, un
redzi, norauta eļļas koka lapa bija viņa mutē. Tad Noa
noprata, ka ūdeņi bija noskrējuši no zemes virsas, **12** Un
pagaidīja vēl citas septiņas dienas un izlaida balodi, un
tas negriezās vairs atpakaļ pie viņa. **13** Un notikās sešsimt
pirmajā gadā, pirmā mēnesī, pirmā mēneša (dienā), tad
ūdeņi izsīka no zemes virsas, un Noa noņēma šķirsta
jumtu un skatījās, un redzi, zemes virsa bija apžuvusi. **14**
Un otrā mēnesī, divdesmit septītā mēneša dienā, zeme
bija nožuvusi. **15** Tad Dievs runāja uz Nou sacīdams: **16**
Izej no šķirsta, tu un tava sieva un tavi dēli un tavas
vedeklas līdz ar tevi, **17** Visas dzīvības, kas pie tevis,
no ikkatras miesas, no putniem un no lopiem un no
visiem līdējiem tārpiem virs zemes, tie lai iziet līdz ar
tevi, un lai tie pulkiem rodas un augļojās virs zemes. **18**
Tad Noa izgāja un līdz ar viņu viņa dēli un viņa sieva

un viņa vedeklas, **19** Visi zvēri, visi tārpi un visi putni,
viss, kas virs zemes kust, izgāja no šķirsta pēc savām
sugām. **20** Un Noa uztaisīja Tam Kungam altāri un ņēma
no visiem šķīstiem lopiem un no visiem šķīstiem putniem
un upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus uz tā altāra.
21 Un Tas Kungs oda to saldo smaržu un sacīja Savā sirdī:
"Es joprojām vairs nenolādēšu zemi cilvēka dēļ, jo cilvēka
sirdsprāts ir ļauns no mazām dienām, un Es joprojām
vairs negribu samaitāt visu, kas dzīvo, kā esmu darījis.
22 Kamēr būs dienas virs zemes, nemitēsies sēšana un
pļaušana, aukstums un karstums, vasara un ziema, diena
un nakts."

9 Un Dievs svētīja Nou un viņa dēlus un sacīja uz tiem:
augļojaties un vairojaties un piepildiet zemi. **2** Lai no
jums bīstas un baidās visi zemes zvēri un visi putni apakš
debess, un viss, kas kust virs zemes, un visas zivis jūrā; -
jūsu rokās tie ir doti. **3** Viss, kas kust un ir dzīvs, lai jums
ir par barību, (it) kā to zaļo zāli, visu to Es jums esmu
nodevis. **4** Tik vien miesu viņas dzīvībā, viņas asinīs, jums
nebūs ēst. **5** Un par jūsu dzīvības asinīm (Es) prasīšu, no
visiem zvēriem tās gribu prasīt, un no cilvēku rokām,
no ikviena rokas, kas ir viņa brālis, (Es) prasīšu cilvēka
dzīvību. **6** Kas cilvēka asinis izlej, tā asinīm caur cilvēkiem
būs tapt izlietām, jo Dievs cilvēku radījis pēc Sava ģīmja.
7 Bet jūs augļojaties un vairojaties un rodaties pulkiem
virs zemes un vairojaties virs tās. **8** Un Dievs runāja uz
Nou un uz viņa dēliem pie viņa, sacīdams: **9** Redzi, Es ceļu
Savu derību ar jums un ar jūsu dzimumu pēc jums, **10** Un
ar ikvienu dzīvu dvašu, kas pie jums, ar putniem, lopiem

un visām zemes dzīvībām pie jums; - proti ar visiem, kas
no šķirsta izgājuši, ar visām zemes dzīvībām. **11** Un Es
ceļu Savu derību ar jums: un neviena miesa vairs netaps
izdeldēta ūdensplūdos, un plūdi vairs nemaitās zemi. **12**
Un Dievs sacīja: šī ir tā derības zīme, ko Es dodu starp
Mani un jums un visām dzīvām dvašām, kas pie jums, uz
mūžīgiem laikiem. **13** Savu varavīksni padebešos Es esmu
licis, un tā būs derības zīme starp Mani un starp zemi.
14 Un kad Es padebešus vadīšu pār zemi un varavīksne
padebešos rādīsies, **15** Tad Es pieminēšu Savu derību,
kas ir starp Mani un jums un visām dzīvām dvašām
ikvienā miesā. Un ūdensplūdi vairs nenāks, samaitāt
nevienu miesu. **16** Tad nu varavīksne būs padebešos,
un to uzskatīdams Es pieminēšu to mūžīgo derību starp
Dievu un visām dzīvām dvašām ikvienā miesā, kas ir virs
zemes. **17** Un Dievs sacīja uz Nou: šī ir tā derības zīme, ko
esmu iecēlis starp mani un ikvienu miesu, kas virs zemes.
18 Un Noas dēli, kas no šķirsta izgāja, bija Šems un Hams
un Jafets, un Hams ir Kanaāna tēvs. **19** Šie trīs ir Noas
dēli, un no šiem ir visi zemes iedzīvotāji. **20** Un Noa sāka
zemi kopt un stādīt vīna dārzu. **21** Un viņš dzēra no vīna
un piedzērās un gulēja atsedzies sava dzīvokļa vidū. **22**
Un Hams, Kanaāna tēvs, redzēja sava tēva plikās miesas
un pasacīja to saviem diviem brāļiem ārā. **23** Tad Šems un
Jafets ņēma drēbes un lika tās abi uz saviem pleciem,
un ačgārni ejot tie apsedza sava tēva plikās miesas, un
bija savu vaigu nogriezuši, ka sava tēva plikās miesas
neredzēja. **24** Un Noa uzmodās no sava vīna un dabūja
zināt, ko viņa jaunākais dēls viņam bija darījis, **25** Un

sacīja: nolādēts lai ir Kanaāns: tam būs būt savu brāļu
kalpu kalpam. **26** Un viņš sacīja: svētīts lai ir Tas Kungs,
Šema Dievs, un Kanaāns lai ir viņa kalps. **27** Lai Dievs
vairo Jafetu, un lai tas mājo Šema dzīvokļos, un Kanaāns
lai ir viņa kalps. **28** Un Noa dzīvoja pēc ūdensplūdiem
trīssimt un piecdesmit gadus. **29** Tad visas Noas dienas
bija deviņsimt un piecdesmit gadi; un viņš nomira.

10 Un šie ir Noas dēlu: Zema, Hama un Jafeta dzimumi,
un tiem dzima dēli pēc ūdensplūdiem. **2** Jafeta bērni
Gomers un Magogs un Madajus un Javans un Tūbals un
Mešehs un Tīras. **3** Un Gomera bērni: Aškenas un Rifats
un Togarmas. **4** Un Javana bērni: Elišus un Taršišs un
Ķītim un Dodanim. **5** No šiem ir atšķīrušās tās pagānu
salas savās zemēs, ikviens pēc savas valodas, pēc savām
ciltīm, savās tautās. **6** Un Hama bērni ir: Kušs un Micraīm
un Puts un Kanaāns. **7** Un Kuša bērni ir: Seba un Havila
un Sabta un Raēma un Zabteka. Un Raēmas bērni ir:
Šeba un Dedans. **8** Un Kušs dzemdināja Nimrodu; šis sāka
varens būt virs zemes. **9** Viņš bija varens mednieks Tā
Kunga priekšā, tādēļ top sacīts: tā kā Nimrods, varens
mednieks Tā Kunga priekšā. **10** Un viņa valsts iesākums
bija Bābele un Erek un Akad un Kalne Sineārzemē. **11**
No šās zemes Assurs ir izgājis un ir uztaisījis Ninivi ar
Rehobotu un Kalu **12** Un Reseni starp Ninivi un Kalu;
šī ir tā lielā pilsēta. **13** Un Micraīm dzemdināja Ludim
un Ānamim un Leabim un Naftuīm **14** Un Patrusim un
Kasluīm, no kurienes ir izgājuši tie Fīlisti un Kaftori. **15**
Un Kanaānam piedzima Sidons, viņa pirmdzimtais, un
Hets **16** Un Jebuzi un Amori un Ģirgozi **17** Un Hivi un

Arki un Sini 18 Un Arvadi un Cemari un Hamati; un no
turienes ir izpletušās Kanaāniešu ciltis. 19 Un Kanaāniešu
robežas bija no Sidonas uz Ģerara pusi līdz Gazai, uz
Sodomas un Gomoras un Adamas un Ceboīma pusi līdz
Lazai. 20 Šie ir Hama bērni pēc savām ciltīm, pēc savām
valodām, savās zemēs, savās tautās. 21 Un Šemam arīdzan
bērni dzimuši; šis ir visu Ēbera bērnu tēvs, Jafeta vecākais
brālis. 22 Šema bērni bija: Elams un Assurs un Arvaksads
un Luds un Arams. 23 Un Arama bērni bija: Ucs un Huls
un Ģeters un Mazs. 24 Un Arvaksads dzemdināja Šalu, un
Šalus dzemdināja Ēberu. 25 Un Ēberam dzima divi dēli;
tā pirmā vārds ir Pelegs, jo viņa laikā zeme dalījās, un
viņa brāļa vārds ir Joktans. 26 Un Joktans dzemdināja
Almodadu un Šelefu un Hacarmavetu un Jarahu 27 Un
Hadoramu un Uzalu un Diķelu 28 Un Obalu un Abimaēli
un Zebu 29 Un Ofiru un Havilu un Jobabu: šie visi ir
Joktana bērni. 30 Un viņi mita no Mešas līdz Sefarai
uz tiem kalniem pret rītiem. 31 Šie ir Šema bērni pēc
savām ciltīm, pēc savām valodām, savās zemēs, savās
tautās. 32 Šīs ir Noas bērnu ciltis pēc saviem radiem savās
tautās, un no šiem ir izpletušās tās tautas virs zemes pēc
ūdensplūdiem.

11 Un visai pasaulei bija vienāda mēle un vienāda
valoda. 2 Un kad tie aizgāja pret rītiem, tad tie atrada
klajumu Sineārzemē un tur apmetās, 3 Un sacīja cits uz
citu: Iesim, taisīsim ķieģeļus un dedzināt dedzināsim;
un tie ķieģeļi tiem bija akmeņu vietā, un zemes piķis
tiem bija kaļķu vietā. 4 Un tie sacīja: Iesim, taisīsim
sev pilsētu un torni, kura gals debesīs, un celsim sev

vārdu, lai neizklīstam pa visu zemes virsu. **5** Tad Tas
Kungs nonāca zemē, apraudzīt to pilsētu un to torni,
ko tie cilvēku bērni cēla. **6** Un Tas Kungs sacīja: redzi,
tie ir viena tauta un tiem visiem ir viena valoda, un to
viņi iesākuši darīt; un nu tie no nekā nenostāsies, ko tie
apņēmušies darīt. **7** Nolaidīsimies zemē un sajauksim
tiem tur viņu valodu, ka lai neviens nesaprot sava tuvākā
valodu. **8** Tad Tas Kungs tos izklīdināja no turienes pa
visu zemes virsu, un tie atstājās no pilsētas celšanas. **9**
Tādēļ viņas vārds tapa nosaukts Bābele, jo Tas Kungs tur
sajauca visas zemes valodu, un no turienes Tas Kungs tos
izklīdināja pa visu zemes virsu. **10** Šie ir Šema dzimumi:
Šems bija simts gadus vecs un dzemdināja Arvaksadu,
divus gadus pēc ūdensplūdiem. **11** Un Šems dzīvoja pēc
tam, kad Arvaksadu bija dzemdinājis, piecsimt gadus un
dzemdināja dēlus un meitas. **12** Un Arvaksads dzīvoja
trīsdesmit un piecus gadus un dzemdināja Šalu. **13** Un
Arvaksads dzīvoja pēc tam, kad Šalu bija dzemdinājis,
četrsimt un trīs gadus un dzemdināja dēlus un meitas.
14 Un Šalus dzīvoja trīsdesmit gadus un dzemdināja
Ēberu. **15** Un Šalus dzīvoja pēc tam, kad Ēberu bija
dzemdinājis, četrsimt un trīs gadus un dzemdināja dēlus
un meitas. **16** Un Ēbers dzīvoja trīsdesmit un četrus gadus
un dzemdināja Pelegu. **17** Un Ēbers dzīvoja pēc tam, kad
Pelegu bija dzemdinājis, četrsimt un trīsdesmit gadus
un dzemdināja dēlus un meitas. **18** Un Pelegs dzīvoja
trīsdesmit gadus un dzemdināja Regu. **19** Un Pelegs
dzīvoja pēc tam, kad Regu bija dzemdinājis, divsimt un
deviņus gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **20** Un

Regus dzīvoja trīsdesmit un divus gadus un dzemdināja
Serugu, **21** Un Regus dzīvoja pēc tam, kad Serugu bija
dzemdinājis, divsimt un septiņus gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. **22** Un Serugs dzīvoja trīsdesmit gadus un
dzemdināja Nahoru. **23** Un Serugs dzīvoja pēc tam, kad
Nahoru bija dzemdinājis, divsimt gadus un dzemdināja
dēlus un meitas. **24** Un Nahors dzīvoja divdesmit un
deviņus gadus un dzemdināja Tāru, **25** Un Nahors dzīvoja
pēc tam, kad Tāru bija dzemdinājis, simts deviņpadsmit
gadus un dzemdināja dēlus un meitas. **26** Un Tārus dzīvoja
septiņdesmit gadus un dzemdināja Ābramu, Nahoru
un Hāranu. **27** Un šie ir Tārus dzimumi: Tārum dzima
Ābrams, Nahors un Hārans, un Hāranam dzima Lats. **28**
Bet Hārans nomira priekš sava tēva Tārus savā dzimtenē,
iekš Ur Kaldejā. **29** Un Ābrams un Nahors apņēma sievas.
Ābrama sievas vārds bija Sāraī, un Nahora sievas vārds
bija Milka, Hārana meita; Hārans bija Milkas un Jiskas
tēvs. **30** Un Sāraī bija neauglīga, un viņai nebija bērna. **31**
Un Tārus ņēma Ābramu, savu dēlu, un Latu, Hārana dēlu,
sava dēla dēlu, un Sāraī, savu vedeklu, Ābrama, sava dēla,
sievu, un ar tiem cēlās un gāja no Ur iekš Kaldejas, ka
ietu uz Kanaāna zemi; un tie nāca līdz Hāranai un tur
mājoja. **32** Un Tārus dienas bija divsimt un pieci gadi, un
Tārus nomira Hāranā.

12 Un Tas Kungs sacīja uz Ābramu: izej no savas zemes
un no savas dzimtenes un no sava tēva nama uz to zemi,
ko Es tev rādīšu. **2** Un Es tevi darīšu par lielu tautu un tevi
svētīšu un darīšu tavu vārdu lielu, un tu būsi par svētību.
3 Un Es svētīšu tos, kas tevi svētī, un nolādēšu tos, kas

tevi lād, un iekš tevis visas ciltis virs zemes taps svētītas.
4 Un Ābrams aizgāja, kā Tas Kungs tam bija sacījis, un Lats
gāja tam līdz. Un Ābrams bija septiņdesmit un pieci gadus
vecs, kad viņš no Hāranas izgāja. **5** Un Ābrams ņēma Sāraī,
savu sievu, un Latu, savu brālēnu, un visu savu mantu,
ko tie bija mantojuši, un tās dvēseles, ko tie Hāranā bija
dabūjuši, un tie izgāja, ka ietu uz Kanaāna zemi, un tie
nonāca Kanaāna zemē. **6** Un Ābrams pārstaigāja to zemi
līdz Šehemes vietai, līdz Mores ozolam; un Kanaānieši bija
to laiku tai zemē. **7** Tad Tas Kungs parādījās Ābramam un
sacīja: tavam dzimumam Es došu šo zemi; un viņš tur
uztaisīja altāri Tam Kungam, kas viņam bija parādījies. **8**
Un no turienes viņš cēlās uz tiem kalniem Bētelei pret
rītiem, un uzcēla savu telti, ka Bētele bija pret vakariem
un Aja pret austruma pusi, un uztaisīja tur Tam Kungam
altāri un piesauca Tā Kunga vārdu. **9** Un Ābrams cēlās
un gāja iedams uz dienvidu(Negebu) pusi. **10** Un tanī
zemē bija bads, un Ābrams nogāja uz Ēģipti, tur mist,
jo tas bads bija grūts tanī zemē. **11** Un notikās, kad bija
nonācis tuvu pie Ēģiptes, tad viņš sacīja uz Sāraī, savu
sievu: redzi, es zinu, ka tu no vaiga esi skaista sieva. **12**
Un kad ēģiptieši tevi redzēs, tad tie sacīs: šī ir viņa sieva,
- un mani nokaus, un tevi atstās dzīvu. **13** Saki jel, ka
tu mana māsa, lai man labi klājās tevis dēļ, un mana
dvēsele tevis dēļ paliek dzīva. **14** Kad nu Ābrams nāca
Ēģiptes zemē, tad ēģiptieši redzēja to sievu, ka tā bija
ļoti skaista. **15** Un Faraona lielkungi viņu redzēja, un to
slavēja Faraona priekšā, un tā sieva tapa ņemta Faraona
namā. **16** Un šis Ābramam darīja labu viņas dēļ; un tam

bija avis un vērši un ēzeļi un kalpi un kalpones un ēzeļa
mātes un kamieļi. 17 Bet Tas Kungs mocīja Faraonu un
viņa namu ar lielām mocībām, Sāraī, Ābrama sievas, dēļ.
18 Tad Faraons aicināja Ābramu un sacīja: kam tu man to
esi darījis? Kāpēc tu man neesi sacījis, ka šī tava sieva?
19 Kāpēc tu sacīji, ka šī tava māsa? Jo es viņu sev ņēmu
par sievu. Un nu redzi, še tava sieva, ņem viņu un ej. 20
Un Faraons pavēlēja par viņu saviem vīriem, un tie to
izvadīja un viņa sievu un visu, kas tam bija.

13 Tad Ābrams aizgāja no Ēģiptes uz (Kanaāna) dienvidus
zemi, viņš ar savu sievu un ar visu, kas viņam bija, un
Lats līdz ar viņu. 2 Un Ābrams bija ļoti bagāts ar lopiem,
ar sudrabu un ar zeltu. 3 Un viņš gāja savu ceļu no
dienvidus zemes uz Bēteli līdz tai vietai, kur iesākumā
viņa telts bija starp Bēteli un starp Aju, 4 Līdz tā altāra
vietai, ko viņš iesākumā bija cēlis; un Ābrams tur piesauca
Tā Kunga vārdu. 5 Un Latam, kas Ābramam gāja līdz,
bija arīdzan avis un vērši un teltis. 6 Un tā zeme tos
nepanesa, ka varētu kopā dzīvot, jo viņu manta bija liela,
un tie nevarēja kopā dzīvot. 7 Un strīdus cēlās starp
Ābrama lopu ganiem un Lata lopu ganiem; un Kanaānieši
un Ferezieši dzīvoja tolaik tai zemē. 8 Tad Ābrams sacīja
uz Latu: lūdzams, lai jel strīdus nav starp mani un tevi,
un starp maniem ganiem un taviem ganiem, jo mēs esam
brāļi. 9 Vai visa zeme nav tavā priekšā? Atšķiries jel no
manis; ja tu gribi pa kreiso roku, tad es gribu pa labo, bet
ja tu gribi pa labo roku, tad es iešu pa kreiso. 10 Un Lats
pacēla savas acis un redzēja visu Jardānes apgabalu, ka tas
bija bagāts ar ūdeni, (pirms nekā Tas Kungs Sodomu un

Gomoru izpostīja), tā kā Tā Kunga dārzs, itin kā Ēģiptes
zeme, kamēr nāk līdz Coārai. **11** Tad Lats izredzējās visu
Jardānes apgabalu, un Lats aizgāja pret rītiem, un tie
šķīrās viens no otra. **12** Ābrams dzīvoja Kanaāna zemē,
un Lats dzīvoja Jardānes apgabala pilsētās un cēla savas
teltis līdz Sodomai. **13** Bet Sodomieši bija ļauni un ļoti
grēcīgi pret To Kungu. **14** Un Tas Kungs sacīja uz Ābramu,
kad Lats no viņa bija šķīries: pacel jel savas acis un lūko
no tās vietas, kur tu esi, uz ziemeļa pusi un uz dienvidiem
un uz rītiem un uz jūru. **15** Jo visu to zemi, ko tu redzi, Es
došu tev un tavam dzimumam mūžīgi. **16** Un Es darīšu
tavu dzimumu tā kā zemes pīšļus, ja kas varēs izskaitīt
zemes pīšļus, tas varēs izskaitīt arī tavu dzimumu. **17**
Celies, pārstaigā to zemi krustām šķērsām, jo tev Es to
gribu dot. **18** Un Ābrams cēla teltis un nāca un dzīvoja
starp Mamres ozoliem pie Hebrones, un uztaisīja tur Tam
Kungam altāri.

14 Un notikās Amrafela, Sineāras ķēniņa, Arioka, Elasaras
ķēniņa, Ķedorlaomera, Elama ķēniņa, un Tideāla, Gojimu
ķēniņa, laikā - **2** Tie karoja pret Beru, Sodomas ķēniņu,
un pret Biršu, Gomoras ķēniņu, Sineabu, Adamas ķēniņu,
un Semeberu, Ceboīma ķēniņu, un Belas, tas ir Coāras
ķēniņu. **3** Šie visi sapulcējās Sidim ielejā, tā ir tā Sāls jūra.
4 Divpadsmit gadus tie bija kalpojuši Ķedorlaomeram, un
trīspadsmitā gadā tie atkrita. **5** Un četrpadsmitā gadā
Ķedorlaomers nāca un tie ķēniņi, kas līdz ar viņu bija, un
sakāva tos Refaīm iekš Astarot-Karnaīm un tos Hauzim
Amā, un tos Emim Kiriataīm ielejā, **6** Un tos Horiešus
uz viņu Seīra kalniem līdz Ēl-Param, kas pie tuksneša.

7 Un tie griezās atpakaļ un nāca pie Mišpata avota, tas
ir Kādeša, un sakāva visu Amalekiešu apgabalu un arī
Amoriešus, kas dzīvoja Acecon-Tamarā. 8 Tad izgāja
Sodomas ķēniņš un Gomoras ķēniņš un Adamas ķēniņš un
Ceboīma ķēniņš un Belas, tas ir Coāras, ķēniņš, un taisījās
pret tiem kauties Sidim ielejā, 9 Pret Ķedorlaomeru,
Elama ķēniņu, un Tideālu, Gojimu ķēniņu, un Amrafeli,
Sineāras ķēniņu, un Arioku, Elasaras ķēniņu: - četri ķēniņi
pret pieciem. 10 Un Sidim ielejā bija daudz zemes piķa
bedres; tad Sodomas un Gomoras ķēniņi bēga un tur
iekrita, un tie atlikušie aizbēga kalnos. 11 Un tie paņēma
visu Sodomas un Gomoras mantu un visu viņu barību un
aizgāja projām; 12 Un paņēma arī Latu, Ābrama brālēnu,
un viņa mantu, jo tas dzīvoja Sodomā, - un aizgāja
projām. 13 Tad nāca viens, kas bija izmucis, un pasacīja to
Ābramam, tam Ebrejam; tas dzīvoja starp tiem ozoliem,
kas piederēja tam Amorietim Mamre, Eškola un Anera
brālim; šie bija Ābrama derības biedri. 14 Un Ābrams
dzirdējis, savu brāli esam aizvestu cietumā, apbruņojās ar
saviem kalpiem, kas viņa namā bija dzimuši, trīssimt un
astoņpadsmit, un dzinās tiem pakaļ līdz Danam. 15 Un
viņš dalījās un uzbruka tiem naktī, viņš un viņa kalpi, un
tos sakāva un dzinās tiem pakaļ līdz Hobai, kas Damaskum
pa kreiso roku, 16 Un atveda atpakaļ visu mantu, un arī
Latu, savu brāli, un viņa mantu viņš atveda atpakaļ, ir
tās sievas un tos ļaudis. 17 Un kad viņš atpakaļ nāca no
kaušanās ar Kedorlaomeru un ar tiem ķēniņiem, kas pie
tā bija, tad Sodomas ķēniņš izgāja viņam pretī līdz Šaves
ielejai, - tā ir tā ķēniņa ieleja. 18 Un Melhizedeks, Salemes

ķēniņš, iznesa maizi un vīnu, un tas bija priesteris Dievam
tam visu augstajam. **19** Un tas viņu svētīja un sacīja:
svētīts lai ir Ābrams no tā visu augstā Dieva, kam pieder
zeme un debess. **20** Un svētīts lai ir tas visu augstais Dievs,
kas tavus ienaidniekus nodevis tavā rokā. Un Ābrams
tam deva desmito tiesu no visām lietām. **21** Un Sodomas
ķēniņš sacīja uz Ābramu: dod man tos ļaudis, un to mantu
ņem sev. **22** Un Ābrams sacīja uz Sodomas ķēniņu: es savu
roku paceļu uz To Kungu, to visaugsto Dievu, kam debess
un zeme pieder, - **23** Nevienu pavedienu, nedz kurpes
siksnu, nedz citu ko es neņemšu no visa tā, kas tev pieder,
lai tu nesaki: es Ābramu esmu darījis bagātu. **24** Tik vien
to, ko tie jaunekļi apēduši, un to vīru daļu, kas man gājuši
līdz, Aners, Eškols un Mamre, tie lai ņem savu daļu.

15 Pēc šīm lietām Tā Kunga vārds notika uz Ābramu
iekš parādīšanās sacīdams: Nebīsties, Ābram; Es tev esmu
par priekšturamām bruņām, un tava alga ir ļoti liela.
2 Tad Ābrams sacīja: Kungs, Dievs, ko Tu man dosi? Es
aizeju bez bērniem un mana nama mantinieks ir šis
Eliēzers no Damaskus. **3** Un Ābrams sacīja: redzi, man
Tu neesi dzimumu devis, un redzi, manas saimes bērns
būs mans mantinieks. **4** Un redzi, Tā Kunga vārds notika
uz viņu sacīdams: šis nebūs tavs mantinieks, bet kas
no tavām miesām nāks, tas būs tavs mantas ņēmējs. **5**
Un Viņš to izveda ārā un sacīja: skaties uz debesīm un
skaiti zvaigznes; vai tu tās vari izskaitīt? Un Viņš tam
sacīja: tāpat būs tavs dzimums. **6** Un Ābrams ticēja uz
To Kungu, un Viņš tam to pielīdzināja par taisnību. **7**
Un Viņš tam sacīja: Es esmu Tas Kungs, kas tevi izvedis

no Ur iekš Kaldejas, ka tev dotu šo zemi iemantot. **8**
Un tas sacīja: Kungs, Dievs, pie kam nopratīšu, ka es to
iemantošu? **9** Un Viņš tam sacīja: dabū Man treju gadu
gotiņu un treju gadu kazu un treju gadu aunu un vienu
ūbeli un vienu jaunu balodi. **10** Un tas Viņam dabūja
visus tos un dalīja tos vidū uz pusēm un lika ikkatra
daļu vienu pret otru, bet tos putnus viņš nedalīja. **11** Un
vanagi krita uz tām, un Ābrams tos nodzina. **12** Un kad
saule nogāja, tad Ābramam ciets miegs uznāca, un redzi,
izbailes un liela tumsība tam uzkrita. **13** Un Viņš sacīja
uz Ābramu: zini zinādams, ka tavs dzimums piemitīs
kādā zemē, kas tam nepieder, un tur viņus kalpinās un
tiem grūti darīs četrsimt gadus. **14** Bet to tautu, kam
tie kalpos, Es arī sodīšu, un pēc tam tie izies ar lielu
mantu. **15** Un tu aiziesi pie saviem tēviem mierā un tapsi
aprakts labā vecumā. **16** Un ceturtā mūža augums nāks
atkal šai vietā, jo Amoriešu netaisnība līdz šim vēl nav
pilna. **17** Un notikās, kad saule nogāja un tumsa metās,
tad redzi, dūmains ceplis un uguns liesma, kas cauri
šāvās tiem upura gabaliem. **18** Tanī dienā Tas Kungs
cēla derību ar Ābramu, sacīdams: tavam dzimumam Es
esmu devis šo zemi, no Ēģiptes upes līdz lielai Eifrat
upei; **19** Keniešus un Ķenaziešus un Kadmoniešus, **20**
Hetiešus un Fereziešus un Refaīmiešus, **21** Un Amoriešus
un Kanaāniešus, Ģirgoziešus un Jebusiešus.

16 Un Sāraī, Ābrama sieva, tam nedzemdēja, un tai
bija kalpone no Ēģiptes, Hāgare vārdā. **2** Un Sāraī sacīja
uz Ābramu: redzi, Tas Kungs man ir liedzis dzemdēt,
ej jel pie manas kalpones, vai es caur viņu nemantotu

dzimumu. Un Ābrams klausīja Sāraī balsij. **3** Tad Sāraī,
Ābrama sieva, ņēma Hāgari, to Ēģiptieti, savu kalponi,
kad Ābrams desmit gadus bija dzīvojis Kanaāna zemē, un
deva to par sievu Ābramam, savam vīram. **4** Un viņš gāja
pie Hāgares, un tā tapa grūta. Kad nu tā redzēja, ka bija
grūta, tad viņas valdniece bija nicināta viņas acīs. **5** Tad
Sāraī sacīja uz Ābramu: tu dari nepareizi; savu kalponi
es esmu devusi tavā klēpī, un nu viņa redz sevi grūtu
esam, un es esmu nicināta viņas acīs; Tas Kungs lai tiesā
starp mani un tevi. **6** Un Ābrams sacīja uz Sāraī: redzi,
tava kalpone ir tavā rokā, dari tai, kā tev patīk. **7** Un
Sāraī to pārmācīja, un tā aizbēga no viņas; un Tā Kunga
eņģelis to atrada pie ūdens akas tuksnesī, pie tās akas
uz Šuras ceļa. **8** Un tas sacīja: Hāgare, Sāraī kalpone, no
kurienes tu nāci un uz kurieni tu ej? Un tā sacīja: es bēgu
no savas valdnieces Sāraī. **9** Tad Tā Kunga eņģelis tai
sacīja: griezies atpakaļ pie savas valdnieces un pazemojies
apakš viņas rokas. **10** Un Tā Kunga eņģelis uz to sacīja: Es
vairodams vairošu tavu dzimumu, un to neskaitīs liela
pulka dēļ. **11** Un Tā Kunga eņģelis uz to sacīja: redzi, tu
esi grūta un dzemdēsi dēlu; nosauc viņa vārdu Ismaēls,
tāpēc ka Tas Kungs tavas bēdas paklausījis. **12** Un tas būs
cilvēks kā meža ēzelis; viņa roka būs pret ikkatru, un
ikkatra roka pret viņu, un viņš dzīvos visu savu brāļu
priekšā. **13** Un tā nosauca Tā Kunga vārdu, kas ar viņu
bija runājis: Tu esi tas stiprais Dievs, kas mani redz; jo tā
sacīja: vai es šeit gan neesmu pakaļ skatījusies Tam, kas
mani uzlūkojis? **14** Tāpēc to aku sauc par Beer Lekai-Roī
(tas ir: par dzīvā aku, kas mani uzlūko); redzi, tā ir starp

Kādešu un Baredu. **15** Un Hāgare dzemdēja Ābramam
dēlu, un Ābrams nosauca savu dēlu, ko Hāgare tam bija
dzemdējusi, par Ismaēli. **16** Un Ābrams bija astoņdesmit
un sešus gadus vecs, kad Hāgare viņam Ismaēli dzemdēja.

17 Un Ābrams bija deviņdesmit un deviņus gadus vecs,
tad Tas Kungs Ābramam parādījās un uz to sacīja: Es
esmu tas visuvarenais Dievs, staigā Manā priekšā un
esi taisns. **2** Un Es celšu derību starp Mani un tevi, un
Es tevi vairodams vairošu. **3** Tad Ābrams nometās uz
savu vaigu, un Dievs runāja ar to sacīdams: **4** Redzi, Es
esmu cēlis Savu derību ar tevi, un tu būsi par tēvu daudz
ļaudīm. **5** Un tavam vārdam nebūs vairs sauktam tapt
Ābramam, bet Ābrahāms lai ir tavs vārds; jo Es tevi esmu
licis par tēvu daudz ļaudīm. **6** Un Es tevi darīšu varen ļoti
auglīgu un celšu no tevis tautas, un ķēniņiem būs nākt no
tevis. **7** Un Es uzcelšu Savu derību starp Mani un tevi un
tavu dzimumu pēc tevis viņu bērnu bērniem par mūžīgu
derību, tā ka Es būšu par Dievu tev un tavam dzimumam
pēc tevis. **8** Un tev un tavam dzimumam pēc tevis Es
došu tavas svešniecības zemi, visu Kanaāna zemi mūžam
paturēt, un Es tiem būšu par Dievu. **9** Un Dievs sacīja
uz Ābrahāmu: tev būs Manu derību turēt, tev un tavam
dzimumam pēc tevis uz bērnu bērniem. **10** Šī ir mana
derība, ko jums būs turēt starp mani un tevi un starp tavu
dzimumu pēc tevis: ikkatram vīrietim jūsu starpā būs
tapt apgraizītam. **11** Un jums būs apgraizīt priekšādu pie
savām miesām un lai tas ir par derības zīmi starp Mani
un jums. **12** Un astoņas dienas vecu jums būs apgraizīt
ikvienu no vīriešu kārtas jūsu pēcnākamos, to, kas namā

dzimis, un to, kas par naudu pirkts, no jebkura svešinieka,
kas nav no jūsu dzimuma. **13** Tiešām to būs apgraizīt, kas
tavā namā dzimis un kas par naudu ir pirkts, un Mana
derība pie jūsu miesām lai ir par mūžīgu derību. **14** Un
neapgraizīts vīrietis, kas netiks apgraizīts savas miesas
priekšādā: tā dvēsele taps izdeldēta no saviem ļaudīm;
jo tā ir pārkāpusi Manu derību. **15** Un Dievs sacīja uz
Ābrahāmu: tev nebūs savas sievas Sāraī vārdu saukt Sāraī,
bet viņas vārds lai ir Sāra. **16** Jo Es viņu svētīšu un arī no
viņas tev došu dēlu, un Es viņu svētīšu, ka tai būs palikt
par daudz ļaudīm un tautu ķēniņi no viņas celsies. **17** Un
Ābrahāms nometās uz savu vaigu un pasmējās un sacīja
savā sirdī: vai vienam, kas ir simts gadus vecs, bērns
piedzims, un vai Sāra, deviņdesmit gadus veca, dzemdēs?
18 Un Ābrahāms sacīja uz Dievu: kaut jel Ismaēls tavā
priekšā dzīvotu! **19** Un Dievs sacīja: patiesi, Sāra, tava
sieva, tev dzemdēs dēlu, un tev būs viņa vārdu nosaukt
Īzaku, un Es uzcelšu Savu derību ar to, par mūžīgu derību
viņa dzimumam pēc viņa. **20** Arī Ismaēla labad Es tevi
esmu paklausījis un darīšu viņu auglīgu un vairošu viņu
varen ļoti: divpadsmit lielkungi viņam piedzims, un Es
viņu celšu par lielu tautu. **21** Bet Savu derību Es uzcelšu
ar Īzaku, ko tev Sāra dzemdēs ap šo laiku nākamā gadā.
22 Un Dievs beidza ar to runāt un uzbrauca no Ābrahāma.
23 Tad Ābrahāms ņēma Ismaēli, savu dēlu, un visus savā
namā dzimušos un visus par naudu pirktos, visus, kas
bija no vīriešu kārtas Ābrahāma saimē, un apgraizīja
priekšādas pie viņu miesām tanī pašā dienā, kā Dievs
uz viņu bija runājis. **24** Un Ābrahāms bija deviņdesmit

deviņus gadus vecs, kad priekšāda pie viņa miesas tapa
apgraizīta. 25 Un Ismaēls, viņa dēls, bija trīspadsmit
gadus vecs, kad priekšāda pie viņa miesas tapa apgraizīta.
26 Tanī pašā dienā tapa apgraizīti Ābrahāms un viņa dēls
Ismaēls, 27 Un visi vīri viņa saimē, kas viņa namā bija
dzimuši un kas par naudu bija pirkti no svešiniekiem, tie
līdz ar viņu tapa apgraizīti.

18 Un Tas Kungs viņam parādījās pie Mamres ozoliem,
kad viņš sēdēja sava nama durvīs, ap dienas karstumu. 2
Un viņš pacēla savas acis un skatījās, un redzi, trīs vīri
stāvēja viņa priekšā. 3 Un tos ieraudzījis viņš tiem tecēja
pretī no dzīvokļa durvīm un nometās pie zemes un sacīja:
Kungs, ja es esmu žēlastību atradis Tavās acīs, tad lūdzams
neej garām Savam kalpam. 4 Lai atnes drusciņ ūdens, un
mazgājiet savas kājas un apmetaties apakš šī koka. 5 Un
es dabūšu kādu kumosu maizes, ka jūs atspirdzināt savu
sirdi; pēc varat iet; jo tāpēc jūs esat pie sava kalpa nākuši.
Un tie sacīja: dari, kā tu esi sacījis. 6 Un Ābrahāms traucās
dzīvoklī pie Sāras un sacīja: steidzies, ņem sijātu miltu
trīs mērus, samīci un cep karašas. 7 Un Ābrāams notecēja
pie lopiem un ņēma vienu mīkstu un labu teļu un deva to
puisim, un tas steidzās to sataisīt. 8 Un viņš ņēma sviestu
un pienu un to teļu, ko bija sataisījis, un cēla tiem priekšā
un stāvēja pats pie tiem apakš tā koka, un tie ēda. 9 Tad
tie uz viņu sacīja: kur ir Sāra, tava sieva? Un viņš sacīja:
redzi, iekšā dzīvoklī. 10 Un tas sacīja: nāktin Es atnākšu
pie tevis ap šo laiku nākamā gadā; un redzi, Sārai, tavai
sievai, būs dēls. Un Sāra to dzirdēja dzīvokļa durvīs; jo tās
bija aiz viņa. 11 Bet Ābrahāms un Sāra bija veci un daudz

dienas piedzīvojuši, un pie Sāras vairs nebija, kā sievām
mēdz būt. **12** Tad Sāra pati pie sevis smējās sacīdama: vai
tad man izdēdējušai būs kārība, un mans kungs ir vecīgs?
13 Un Tas Kungs sacīja uz Ābrahāmu: kam Sāra smējusies
par to sacīdama: vai es tiešām dzemdēšu, veca būdama?
14 Vai tad kāda lieta Tam Kungam neiespējama? Noliktā
laikā Es atnākšu pie tevis nākamā gadā, tad Sārai būs
dēls. **15** Un Sāra liedzās sacīdama: es neesmu smējusies.
Jo tai bija bail. Bet Viņš sacīja: nē, tu esi gan smējusies.
16 Tad tie vīri no turienes cēlās un griezās uz Sodomu.
Un Ābrahāms gāja tiem līdz, tos pavadīdams. **17** Un Tas
Kungs sacīja: vai man būs slēpt Ābrahāmam, ko gribu
darīt? **18** Jo Ābrahāms būs par lielu un varenu tautu, un
iekš viņa visi ļaudis virs zemes taps svētīti. **19** Jo Es to
esmu atzinis, lai viņš saviem bērniem un savam namam
pēc sevis pavēl sargāt Tā Kunga ceļu, darot, kas taisnība
un kas tiesa, ka Tas Kungs liktu nākt uz Ābrahāmu, ko
Viņš tam runājis. **20** Un Tas Kungs sacīja: liela brēkšana
ir par Sodomu un Gomoru, un viņu grēki ļoti grūti. **21**
Tad nu Es noiešu un lūkošu, vai tie visnotaļ ir darījuši
pēc tās brēkšanas, kas Manā priekšā nākusi, vai ne; to Es
gribu zināt. **22** Un tie vīri griezās no turienes un gāja uz
Sodomu; bet Ābrahāms stāvēja vēl Tā Kunga priekšā. **23**
Un Ābrahāms piegāja un sacīja: vai Tu samaitāsi taisno ar
bezdievīgo? **24** Varbūt, ka piecdesmit taisni tai pilsētā,
vai Tu tos samaitāsi un to vietu nežēlosi to piecdesmit
taisno dēļ, kas viņu starpā? **25** Ne mūžam Tu tā nedarīsi,
nonāvēdams taisno līdz ar bezdievīgo, ka taisnais būtu
tā kā bezdievīgais; ne mūžam! - vai visas pasaules soģis

nedarīs taisni? **26** Tad Tas Kungs sacīja: ja Es Sodomas
pilsētā atradīšu piecdesmit taisnus, tad Es žēlošu visu to
vietu viņu labad. **27** Un Ābrahāms atbildēja un sacīja:
redzi jel, es esmu iedrošinājies ar To Kungu runāt, jebšu
es esmu pīšļi un pelni. **28** Ja tur piecu trūktu no tiem
piecdesmit taisniem, vai šo piecu dēļ Tu samaitātu visu
to pilsētu? Un Viņš sacīja: Es to nesamaitāšu, ja tur
atradīšu četrdesmit un piecus. **29** Tad tas joprojām runāja
uz Viņu un sacīja: ja tur atrastos četrdesmit? Un Viņš
sacīja: Es nekā nedarīšu to četrdesmit labad. **30** Un tas
sacīja: neapskaities, Kungs, lūdzams, ka es vēl runāju: ja
tur atrastos trīsdesmit? Un Viņš sacīja: Es to nedarīšu,
ja atradīšu trīsdesmit. **31** Un tas sacīja: redzi jel, es
esmu iedrošinājies uz To Kungu runāt: ja tur atrastos
divdesmit? Un Viņš sacīja: Es nesamaitāšu to divdesmit
labad. **32** Un tas sacīja: neapskaities, Kungs, lūdzams,
ka es vēl vienreiz runāju, - ja tur atrastos desmit? Un
Viņš sacīja: Es nesamaitāšu to desmit labad. **33** Tad Tas
Kungs aizgāja, kad bija beidzis uz Ābrahāmu runāt, un
Ābrahāms griezās atpakaļ uz savu vietu.

19 Un tie divi eņģeļi vakarā nonāca Sodomā, un Lats
sēdēja Sodomas vārtos. Un tos ieraudzījis Lats cēlās un
gāja tiem pretī un nometās uz savu vaigu pie zemes **2** Un
sacīja: redzi, mani kungi, ņemiet lūdzami mājas vietu
pie sava kalpa un palieciet šo nakti un mazgājiet savas
kājas; tad rītā cēlušies varat iet savu ceļu. Un tie sacīja:
nē, bet mēs gribam palikt pa nakti uz ielas. **3** Bet viņš tos
lūgdams lūdza, lai tie pie viņa mājotu; un tie iegāja viņa
namā, un viņš tiem taisīja mielastu, cepdams neraudzētas

karašas, un tie ēda. **4** Pirms ne kā tie apgūlās, Sodomas
pilsētas ļaudis apstāja to namu, jauni un veci, viss tas
pulks no visām malām, **5** Un aicināja Latu un sacīja uz
to: kur tie vīri, kas šo nakti pie tevis nākuši? Izved tos
pie mums ārā, ka tos atzīstam. **6** Tad Lats izgāja pie
tiem ārā priekš durvīm, un aizslēdza durvis aiz sevis
un sacīja: **7** Brāļi, nedariet jel tādu grēku. **8** Redziet,
man ir divas meitas, kas nav atzinušas vīra, tās izvedīšu
pie jums, un dariet ar tām, kā patīk, - tikai šiem vīriem
nedariet nekā, jo tāpēc tie nākuši mana jumta pavēnī. **9**
Tad tie sacīja: atkāpies nost! Un tie sacīja: šis viens ir
atnācis kā svešinieks un grib valdīt? Nu tev vairāk ļauna
darīsim nekā viņiem. **10** Un mākdamies tie mācās virsū
tam vīram, Latam, un nāca durvis uzlauzt. Bet tie vīri
izstiepa ārā savu roku un ierāva Latu pie sevis namā un
aizslēdza durvis, **11** Un apstulboja tos ļaudis priekš nama
durvīm, mazos un lielos, tā ka tie piekusa pēc durvīm
grābstīdamies. **12** Tad tie vīri sacīja uz Latu: vai tev še
vēl kāds znots vai dēli vai meitas vai cits kāds, kas tev
pieder šai pilsētā, - izved tos no šās vietas. **13** Jo mēs
samaitāsim šo vietu, tāpēc ka tā brēkšana par viņu ir
liela Tā Kunga priekšā, un Tas Kungs mūs ir sūtījis to
samaitāt. **14** Un Lats izgāja un runāja uz saviem znotiem,
kas viņa meitas gribēja apņemt, un sacīja: ceļaties un ejat
ārā no šās vietas, jo Tas Kungs samaitās šo pilsētu. Bet
tiem znotiem viņš izlikās tā kā smieklus runājot. **15** Un
kad gaisma ausa, tad tie eņģeļi Latu skubināja sacīdami:
celies, ņem savu sievu un savas divas meitas, kas tev ir, ka
tu neietu bojā šīs pilsētas noziegumā. **16** Bet viņš kavējās;

un tie vīri satvēra viņa roku un viņa sievas roku un viņa
divēju meitu roku, tāpēc ka Tas Kungs viņu žēloja, un
tie to izveda un to palaida ārpus pilsētas. **17** Un kad
tie tos bija izveduši ārā, tad viņš sacīja: Izglāb jel savu
dzīvību, neskaties atpakaļ un nestāvi nekur šinī klajumā;
glābies kalnā, ka neej bojā. **18** Un Lats sacīja uz tiem: ak
nē, Kungs! **19** Redzi jel, tavs kalps ir atradis žēlastību
tavās acīs, un varen liela ir tava žēlošana, ko tu man esi
darījis, izglābdams manu dzīvību; bet es nespēju glābties
kalna galā, lai man ļaunums neuznāk un es nemirstu.
20 Redzi jel, šī pilsēta ir tuvu klāt, uz turieni bēgt, un
tā ir maza; tur es gribu glābties, - vai tā nav maza? -
Ka es palieku dzīvs. **21** Un viņš uz to sacīja: redzi, arī
šinī lietā es tevi esmu uzlūkojis, ka es nesamaitāšu to
pilsētu, par ko tu esi runājis. **22** Steidzies, glābies turp, jo
es nekā nevaru darīt, tiekams tu uz turieni neesi nonācis.
Tādēļ tās pilsētas vārdu sauc Coāru (t.i. maza). **23** Saule
uzlēca pār zemi, kad Lats nonāca Coārā. **24** Un Tas Kungs
lika līt sēram un ugunij uz Sodomu un Gomoru no Tā
Kunga, no debesīm. **25** Un viņš izpostīja tās pilsētas un
visu to apgabalu un visus to pilsētu iedzīvotājus, ir zemes
augļus. **26** Un viņa sieva skatījās atpakaļ un palika par
sālsstabu. **27** Un Ābraams cēlās it agri uz to vietu, kur
viņš bija stāvējis priekš Tā Kunga vaiga, **28** Un skatījās uz
Sodomas un Gomoras pusi un uz visu to apgabalu, un
redzi, dūmi cēlās no zemes, tā kā kāda cepļa dūmi. **29**
Un notikās, kad Dievs šī apgabala pilsētas samaitāja, tad
viņš pieminēja Ābrahāmu un izveda Latu no tā posta,
kad viņš tās pilsētas izpostīja, kur Lats mita. **30** Un Lats

gāja no Coāras uz augšu un mita kalnos, un viņa divas
meitas līdz ar viņu; jo viņam bija bail Coārā mist; un
viņš dzīvoja kādā alā līdz ar savām abām meitām. **31**
Un tā pirmdzimušā sacīja uz to jaunāko: mūsu tēvs ir
vecs, un vīra nav virs zemes, kas pie mums nāktu pēc
visas pasaules ieraduma. **32** Nāc, dosim savam tēvam vīnu
dzert un gulēsim pie tā un paturēsim dzīvu dzimumu
no sava tēva. **33** Un tās deva savam tēvam vīnu dzert
tanī naktī, un tā pirmdzimušā nāca un gulēja pie sava
tēva, un viņš to nenomanīja, kad tā apgūlās, nedz kad tā
cēlās. **34** Un no rīta tā pirmdzimušā sacīja uz to jaunāko:
redzi, izgājušo nakti es esmu gulējusi pie sava tēva; dosim
viņam arī šo nakti vīnu dzert, tad ieej tu un guli pie tā, ka
dzimumu gādājam no sava tēva. **35** Un tās arī tanī naktī
deva savam tēvam vīnu dzert, un tā jaunākā cēlās un
gulēja pie tā, un tas nenomanīja, kad tā apgūlās, nedz kad
tā cēlās. **36** Un Lata abas meitas tapa grūtas no sava tēva.
37 Un tā pirmdzimušā dzemdēja dēlu un nosauca viņa
vārdu Moabs, šis ir Moabiešu tēvs līdz šai dienai. **38** Un tā
jaunākā dzemdēja arī dēlu un nosauca viņa vārdu Ben-
Ammi: šis ir Amona bērnu tēvs līdz šai dienai.

20 Un Ābrahāms no turienes aizgāja uz to zemi pret
dienasvidus pusi un dzīvoja starp Kādeš un Šur un piemita
Ģerarā. **2** Un Ābrahāms sacīja no Sāras, savas sievas: tā
ir mana māsa; tad Abimelehs, Ģeraras ķēniņš, sūtīja un
paņēma Sāru. **3** Bet Dievs nāca pie Abimeleha sapnī nakts
laikā un uz to sacīja: redzi, tev jāmirst tās sievas dēļ,
ko tu esi ņēmis, jo tā ir laulāta sieva. **4** Bet Abimelehs
viņu vēl nebija aizskāris; tad tas sacīja: Kungs, vai Tu arī

taisnus ļaudis nonāvēsi? **5** Vai viņš man nav sacījis: tā ir
mana māsa? Un viņa pati arīdzan sacījusi: tas ir mans
brālis. Es to esmu darījis vientiesīgu sirdi un šķīstām
rokām. **6** Tad Dievs sapnī uz to sacīja: Es arīdzan zinu, ka
to esi darījis savā sirds vientiesībā, un Es tevi arī esmu
atturējis, ka tu pret Mani negrēko; tādēļ Es tev neesmu
ļāvis viņu aizskart. **7** Un nu, atdodi tam vīram to sievu,
jo tas ir pravietis, un lai viņš priekš tevis lūdz, tad tu
dzīvosi; bet ja tu to neatdosi, tad zini, ka tu mirdams
mirsi, un viss, kas tev pieder. **8** Un no rīta agri Abimelehs
cēlās un aicināja visus savus kalpus un runāja visus šos
vārdus priekš viņu ausīm, un tie vīri bijājās ļoti. **9** Un
Abimelehs aicināja Ābrahāmu un uz to sacīja: kam tu
mums to esi darījis, un ko es pret tevi esmu grēkojis, ka
tu par mani un par manu valsti vedis tik lielus grēkus? Tu
man tā esi darījis, kā nepieklājās darīt. **10** Un Abimelehs
sacīja uz Ābrahāmu: ko tu esi nodomājis to darīdams? **11**
Tad Ābrahāms sacīja: es domāju, tiešām Dieva bijāšanas
nav šinī vietā, un tie mani nokaus manas sievas dēļ. **12**
Un tā arī tiešām ir mana māsa, mana tēva meita, bet
tik ne manas mātes meita; un tā ir tapusi mana sieva.
13 Un pēc tam, kad Dievs man licis iziet no mana tēva
nama, tad es uz to sacīju: lai šī ir tā žēlastība, ko tu pie
manis darīsi: visur, kurp nāksim saki no manis: tas ir
mans brālis. **14** Tad Abimelehs ņēma avis un vēršus un
kalpus un kalpones un deva tos Ābrahāmam un atdeva
tam arī Sāru, viņa sievu. **15** Un Abimelehs sacīja: redzi,
mana zeme ir tavā priekšā; dzīvo, kur tavām acīm patīk.
16 Un uz Sāru viņš sacīja: redzi, es tavam brālim esmu

devis tūkstoš sudraba gabalus, un, redzi, lai tas tev ir par
acu apsegu priekš visiem, kas pie tevis un visur, un tu
esi taisnota. 17 Un Ābrahāms pielūdza Dievu, tad Dievs
dziedināja Abimeleku un viņa sievu un viņa kalpones, ka
tās dzemdēja. 18 Jo Tas Kungs Abimeleha namā bija cieti
aizslēdzis visas mātes, Sāras, Ābrahāma sievas, dēļ.

21 Un Tas Kungs piemeklēja Sāru, (it) kā viņš bija sacījis,
un Tas Kungs darīja Sārai, kā bija runājis. 2 Un Sāra tapa
grūta un dzemdēja Ābrahāmam dēlu viņa vecumā tai
noliktā laikā, ko Dievs viņam bija sacījis. 3 Un Ābrahāms
nosauca sava dēla vārdu, kas viņam piedzima, ko Sāra
viņam dzemdēja, Īzaku. 4 Un Ābrahāms apgraizīja savu
dēlu Īzaku, astoņas dienas vecu, (it) kā Dievs tam bija
pavēlējis. 5 Un Ābrahāms bija simts gadus vecs, kad tam
Īzaks, viņa dēls, piedzima. 6 Un Sāra sacīja: smiešanos
Dievs man ir sataisījis; ikkatrs, kas to dzirdēs, par mani
smiesies. 7 Un tā sacīja: kas gan Ābrahāmam būtu sacījis,
ka Sāra bērnus zīdīs? Jo es esmu dzemdējusi dēlu viņa
vecumā. 8 Un tas bērns auga un tapa no krūtīm atšķirts,
un Ābrahāms darīja lielas dzīres tai dienā, kad Īzaks tapa
atšķirts. 9 Un Sāra redzēja Hāgares, tās Ēģiptietes, dēlu,
ko tā Ābrahāmam bija dzemdējusi, smējēju esam; 10 Un tā
sacīja uz Ābrahāmu: izdzen šo kalponi un viņas dēlu, jo šīs
kalpones dēlam nebūs mantot līdz ar manu dēlu, ar Īzaku.
11 Un tas vārds Ābrahāmam ļoti rieba sava dēla dēļ. 12
Bet Dievs sacīja uz Ābrahāmu: lai tas tev neriebj tā puiša
un tās kalpones dēļ. Visu, ko Sāra tev ir sacījusi, - klausi
viņas balsij, jo iekš Īzaka tev dzimums taps nosaukts. 13
Tomēr arī tās kalpones dēlu Es celšu par tautu, tāpēc ka

tas tavs dzimums. **14** Un no rīta agri Ābrahāms cēlās un
ņēma maizi un ūdens trauku, un deva to Hāgarei, likdams
uz viņas pleciem, un to bērnu; un viņš to aizraidīja; un
tā gāja un maldījās Bēršebas tuksnesī. **15** Kad nu ūdens
traukā pietrūka, tad tā nometa to bērnu apakš krūma, **16**
Un nogāja un apsēdās tur pretī bultas šāviena tālumā, jo
tā sacīja: es nevaru redzēt to bērnu mirstam; un apsēdās
tur pretī un pacēla savu balsi un raudāja. **17** Un Dievs
dzirdēja tā puiša balsi, un Dieva eņģelis no debesīm sauca
Hāgarei un uz to sacīja: kas tev kait, Hāgare? Nebīsties, jo
Dievs tā puiša balsi dzirdējis tai vietā, kur viņš ir. Celies,
ņem to puisi un turi to pie savas rokas. **18** Jo Es viņu
celšu par lielu tautu. **19** Un Dievs viņai atvēra acis, un tā
ieraudzīja ūdens aku un gāja un pildīja to trauku ar ūdeni,
un dzirdināja to puisi. **20** Un Dievs bija ar to puisi, un tas
auga un dzīvoja tuksnesī, **21** Un tapa strēlnieks ar stopu
un dzīvoja Varanas tuksnesī; un viņa māte tam veda sievu
no Ēģiptes zemes. **22** Un tanī laikā Abimelehs un Pīkols,
viņa karaspēka virsnieks, runāja ar Ābrahāmu sacīdami:
Dievs ir ar tevi visās lietās, ko tu dari. **23** Un nu zvērē
man šeitan pie Dieva, ka tu negribi viltīgs būt pret mani,
nedz pret maniem bērniem, nedz pret maniem bērnu
bērniem; pēc tās žēlastības, ko es tev darījis, tev būs man
darīt un tai zemei, kur tu kā svešinieks piemīti. **24** Un
Ābrahāms sacīja: es zvērēšu. **25** Un Ābrahāms norāja
Abimelehu ūdens akas dēļ, ko Abimeleha kalpi ar varu
bija paņēmuši. **26** Tad Abimeleks sacīja: es nezinu, kas
to darījis, ne tu man to esi sacījis, nedz es to arī esmu
dzirdējis līdz šai dienai. **27** Un Ābrahāms ņēma avis un

vēršus un deva tos Abimeleham, un tie abi cēla derību.
28 Bet Ābrahāms nolika savrup septiņus jērus. **29** Tad
Abimelehs sacīja uz Ābrahāmu: par ko šie septiņi jēri, ko
tu savrup esi nolicis? **30** Un viņš sacīja: par to, ka tev
būs ņemt tos septiņus jērus no manas rokas, lai man
būtu par liecību, ka es šo aku racis. **31** Tāpēc tā vieta
nosaukta Bēršeba, ka tie abi tur bija zvērējuši. **32** Un tie
derēja derību Bēršebā. Tad cēlās Abimelehs un Pīkols,
viņa karaspēka virsnieks, un griezās atpakaļ uz Fīlistu
zemi. **33** Bet viņš dēstīja tamariskas koku Bēršebā, un
piesauca tur Tā Kunga, tā mūžīgā Dieva, vārdu. **34** Un
Ābrahāms piemita kā svešinieks Fīlistu zemē ilgu laiku.

22 Un notikās pēc šīm lietām, tad Dievs Ābrahāmu
pārbaudīja un uz to sacīja: Ābrahām! **2** Un tas atbildēja:
Redzi, še es esmu. Un Viņš sacīja: ņem jel savu dēlu,
savu vienīgo, ko tu mīļo, to Īzaku, un ej uz Morijas
zemi, un upurē to tur par dedzināmo upuri uz viena no
tiem kalniem, ko Es tev sacīšu. **3** Un rītā agri Ābrahāms
cēlās un apjoza savu ēzeli un ņēma līdz divus no saviem
puišiem un Īzaku savu dēlu, un skaldīja malku priekš tā
dedzināmā upura un cēlās un gāja uz to vietu, ko Dievs
tam bija sacījis. **4** Un trešā dienā Ābrahāms pacēla savas
acis un redzēja to vietu no tālienes. **5** Un Ābrahāms sacīja
uz saviem puišiem: palieciet jūs teju ar to ēzeli, un es
un tas puisēns iesim uz turieni un pielūgsim; tad atkal
atnāksim pie jums. **6** Un Ābrahāms ņēma tā dedzināmā
upura malku un to uzlika Īzakam, savam dēlam, un ņēma
savā rokā uguni un nazi, un tie gāja abi kopā. **7** Tad
Īzaks runāja ar Ābrahāmu, savu tēvu, un sacīja: mans

tēvs! Un viņš sacīja: redz, še es esmu, mans dēls. Un
tas sacīja: redz, še uguns un malka, bet kur ir tas jērs
par dedzināmo upuri? **8** Tad Ābrahāms sacīja: Dievs Sev
izredzēs jēru par dedzināmo upuri, mans dēls. Un tie
gāja abi kopā. **9** Un tie nāca tai vietā, ko Dievs viņam
bija sacījis, un Ābrahāms tur uztaisīja altāri un salika
to malku un saistīja Īzaku, savu dēlu, un lika to uz to
altāri malkai virsū. **10** Un Ābrahāms izstiepa savu roku
un ņēma nazi, savu dēlu nokaut. **11** Bet Tā Kunga eņģelis
sauca no debesīm uz to un sacīja: Ābrahām! Ābrahām! Un
tas sacīja: redzi, še es esmu. **12** Tad viņš sacīja: neizstiep
savu roku pret to puisi un nedari tam nekā, jo nu Es
zinu, ka tu Dievu bīsties un savu dēlu, savu vienīgo, neesi
taupījis Manis labad. **13** Un Ābrahāms pacēla savas acis
un skatījās, un redzi, aiz viņa bija auns, biezos krūmos ar
saviem ragiem aizķēries; un Ābrahāms gāja un ņēma to
aunu, un to upurēja par dedzināmo upuri sava dēla vietā.
14 Un Ābrahāms nosauca tās vietas vārdu: Tas Kungs
redz. Tad vēl šodien saka: uz tā kalna, kur Tas Kungs
parādās. **15** Tad Tā Kunga eņģelis otru reizi uz Ābrahāmu
sauca no debesīm **16** Un sacīja: Es esmu pie Sevis zvērējis,
saka Tas Kungs, - tāpēc ka tu tā esi darījis un savu
dēlu, savu vienīgo, neesi taupījis, - **17** Ka Es svētīdams
tevi svētīšu un vairodams vairošu tavu dzimumu, tā kā
debess zvaigznes un kā smiltis, kas ir jūrmalā, un tavs
dzimums iemantos tavu ienaidnieku vārtus. **18** Un iekš
tavas sēklas visas tautas virs zemes taps svētītas, tāpēc ka
tu Manai balsij esi paklausījis. **19** Un Ābrahāms griezās
atpakaļ pie saviem puišiem, un tie cēlās un gāja kopā

uz Bēršebu, un Ābrahāms mita Bēršebā. **20** Un pēc šīm
lietām Ābrahāmam tapa sludināts un sacīts: redzi, Milka
Nahoram, tavam brālim, arī bērnus ir dzemdējusi, **21** Ucu,
viņa pirmdzimto, un Buzu, viņa brāli, un Ķemuēli, Arama
tēvu, **22** Un Ķesedu un Hazu un Pildašu un Jitlapu un
Betuēli. **23** Un Betuēls dzemdināja Rebeku. Šos astoņus
dzemdēja Milka Nahoram, Ābrahāma brālim. **24** Un viņa
lieka sieva, Reūma vārdā, dzemdēja arīdzan: Tebu un
Gaāmu un Taāsu un Maāku.

23 Un Sāra bija simts divdesmit un septiņus gadus veca,
- šis bija Sāras mūžs, - un Sāra nomira Kiriat-Arbā, - tā
ir Hebrone Kanaāna zemē. **2** Un Ābrahāms nāca Sāru
nožēlot un viņu apraudāt. **3** Tad Ābrahāms cēlās no sava
miroņa un runāja ar Heta bērniem sacīdams: **4** Es esmu
svešinieks un piedzīvotājs pie jums, dodiet man dzimts
kapa vietu, - tad es savu mironi aprakšu no manām
acīm nost. **5** Un Heta bērni Ābrahāmam atbildēja un
uz to sacīja: **6** Klausi mūs, kungs; tu esi viens Dieva
celts virsnieks mūsu vidū, - aproc savu mironi mūsu
visgodīgākos kapos; nevienam no mums tev nebūs liegt
savu kapu, ka tu nevarētu aprakt savu mironi. **7** Tad
Ābrahāms cēlās un klanījās priekš tiem zemes ļaudīm,
priekš Heta bērniem, **8** Un ar tiem runāja sacīdams: ja
tas jums pa prātam, ka es savu mironi aproku no savām
acīm nost, tad klausiet man un lūdziet par mani Efronu,
Coāra dēlu, **9** Lai tas man dod Makpelas alu, kas tam
ir sava tīruma galā; lai man to dod par pilnu naudu,
par dzimts kapa vietu jūsu vidū. **10** Un Efrons sēdēja
starp Heta bērniem. Tad Efrons, tas Etietis, Ābrahāmam

atbildēja priekš Heta bērnu ausīm un priekš visiem, kas
pa viņa pilsētas vārtiem staigāja, sacīdams: **11** Nē, mans
kungs, klausi man, - to tīrumu es tev dodu, un to alu,
kas tanī ir, to es tev dodu, priekš savu ļaužu bērnu acīm
es tev to dodu, aproc savu mironi. **12** Tad Ābrahāms
klanījās priekš tiem zemes ļaudīm **13** Un runāja uz Efronu,
tiem zemes ļaudīm dzirdot, sacīdams: kaut tu jel mani
klausītu! Es tev došu to naudu par to tīrumu, ņem to
no manis, tad es tur aprakšu savu mironi. **14** Un Efrons
atbildēja Ābrahāmam sacīdams: **15** Mans kungs, klausi
mani, tā zeme maksā četrsimt sudraba sēķeļus, - kas
tas ir starp mani un tevi? Aproc tikai savu mironi. **16**
Un Ābrahāms paklausīja Efronam un nosvēra tam to
naudu, kā tas bija runājis, Heta bērniem dzirdot, četrsimt
sudraba sēķeļus, kas ģeld tirgotāju starpā. **17** Tad kļuva
apstiprināts Efrona tīrums, iekš kā tā Makpelas ala, pret
Mamri, tas tīrums un tā ala, kas tanī bija, un visi koki,
kas uz tā tīruma stāvēja, kas visapkārt bija viņa ežās, **18**
Ābrahāmam par īpašumu priekš Heta bērnu acīm, priekš
visiem, kas pa viņa pilsētas vārtiem staigāja. **19** Un pēc
tam Ābrahāms apraka savu sievu Sāru Makpelas alā tai
tīrumā pret Mamri, - tā ir Hebrone Kanaāna zemē. **20**
Tā kļuva apstiprināts tas tīrums un tā ala, kas tanī bija,
Ābrahāmam par dzimts kapa vietu no Heta bērniem.

24 Un Ābrahāms bija vecs un labi piedzīvojis, un Tas
Kungs Ābrahāmu bija svētījis ar visām lietām. **2** Tad
Ābrahāms sacīja uz savu kalpu, to vecāko savā namā, kas
valdīja pār visu, kas viņam bija: **3** Liec jel savu roku apakš
manas ciskas, tad es tev likšu zvērēt pie Tā Kunga, tā

debes' Dieva un tā zemes Dieva, ka tev manam dēlam
nebūs sievu ņemt no Kanaāniešu meitām, kuru vidū es
dzīvoju, **4** Bet ka tev būs iet uz manu zemi un pie maniem
radiem un manam dēlam Īzakam sievu ņemt. **5** Tad tas
kalps uz viņu sacīja: ja tā sieva negribēs man nākt līdzi uz
šo zemi, vai man tad tavu dēlu atkal būs aizvest uz to
zemi, no kurienes tu izgājis? **6** Un Ābrahāms uz to sacīja:
sargies, ka tu manu dēlu uz turieni nevedi atpakaļ. **7** Tas
Kungs, tas debes' Dievs, kas mani ņēmis no mana tēva
nama un no manas dzimtenes un kas ar mani runājis un
kas man zvērējis sacīdams: tavam dzimumam Es došu šo
zemi, - Tas sūtīs Savu eņģeli tavā priekšā, ka tu manam
dēlam vari ņemt sievu no turienes. **8** Bet ja tā sieva tev
negribēs iet līdz, tad tu būsi vaļā no šī mana zvēresta;
tikai neved manu dēlu atpakaļ uz turieni. **9** Un tas kalps
lika savu roku apakš Ābrahāma, sava kunga, ciskas, un
tam zvērēja par šo lietu. **10** Tad tas kalps ņēma desmit
kamieļus no sava kunga kamieļiem un aizgāja, un visāda
viņa kunga manta bija viņa rokā; un viņš cēlās un gāja
uz Mezopotamiju, uz Nahora pilsētu. **11** Un viņš tiem
kamieļiem lika apmesties ārā priekš pilsētas pie vienas
ūdens akas ap vakara laiku, tai laikā, kad tās smēlējas ārā
nāca, un viņš sacīja: **12** Kungs, Tu mana kunga Ābrahāma
Dievs, lai man šodien izdodas un dari žēlastību pie mana
kunga Ābrahāma. **13** Redzi, es stāvu pie ūdens akas, un
šīs pilsētas ļaužu meitas nāks ārā ūdeni smelt. **14** Tad
lai notiek, ka tā jauna meita, uz ko es sacīšu, pasniedz
jel savu trauku, ka es varu dzert, - un tā sacīs, dzer, es
tavus kamieļus arīdzan dzirdināšu, - ka tā ir tā, ko Tu

Savam kalpam Īzakam novēlējis, un ka es pie tā varu
atzīt, ka Tu žēlastību esi parādījis manam kungam. **15**
Un notikās, pirms nekā tas bija pabeidzis runāt, redzi,
tad nāca Rebeka ārā, kas bija dzimusi Betuēlim, Milkas,
Ābrahāma brāļa, Nahora, sievas dēlam; un tai bija viņas
trauks uz pleca. **16** Un tai meitiņai bija ļoti skaists vaigs; tā
bija jumprava un neviens vīrs to nebija atzinis; tā nokāpa
akā un piepildīja savu trauku un atkal uzkāpa. **17** Tad
tas kalps steidzās viņai pretī un sacīja: ļauj man jel kādu
ūdens malciņu no tava trauka nodzerties. **18** Un tā sacīja:
dzer, mans kungs! Un tā steidzās un nolaida to trauku uz
savu roku un deva tam dzert. **19** Un kad tā viņam bija
devusi dzert, tad tā sacīja: es smelšu arī priekš taviem
kamieļiem, kamēr tie būs padzirdīti. **20** Un tā steidzās un
izlēja savu trauku dzirdināmā silē, un tecēja atkal uz aku
smelt un smēla visiem viņa kamieļiem. **21** Un tas vīrs
izbrīnījās par to, klusu ciezdams, ka viņš samanītu, vai
Tas Kungs viņa ceļam licis labi izdoties, vai ne. **22** Un kad
tie kamieļi bija padzērušies, tad tas vīrs ņēma vienu zelta
pieres sprādzi, - tā svēra pussēķeli - un divus apliekamus
roku gredzenus priekš viņas rokām, - tie svēra desmit
sēķeļus. **23** Un viņš sacīja: meitiņa, kam meita tu esi?
Pasaki man jel to: vai priekš mums tava tēva namā vietas,
tur naktsmāju dabūt? **24** Un tā uz viņu sacīja: es esmu
Betuēļa, Milkas dēla, meita, ko tā Nahoram dzemdējusi.
25 Un tā vēl uz viņu sacīja: tur ir arī diezgan salmu un
barības pie mums, ir mājošanas vieta. **26** Tad tas vīrs Tā
Kunga priekšā nomezdamies to pielūdza **27** Un sacīja:
slavēts lai ir Tas Kungs, mana kunga Ābrahāma Dievs, kas

nav atrāvis Savu žēlastību un patiesību no mana kunga!
Jo Tas Kungs mani ir vadījis to ceļu uz mana kunga brāļa
namu. **28** Un tā meitiņa tecēja un to pasacīja savas mātes
namā. **29** Un Rebekai bija brālis, Lābans vārdā, un Lābans
steidzās pie tā vīra ārā uz aku. **30** Un kad viņš to pieres
sprādzi un tos roku gredzenus pie savas māsas rokām
redzēja un savas māsas Rebekas vārdus dzirdēja, kas
sacīja: tā tas vīrs uz mani runājis, - tad tas nāca pie tā
vīra, un redzi, tas stāvēja pie tiem kamieļiem pie akas. **31**
Un viņš sacīja: nāc iekšā, Tā Kunga svētītais, kam tu stāvi
ārā? Jo es esmu namu sataisījis un vieta ir priekš taviem
kamieļiem. **32** Tad tas vīrs nāca namā, un tie nosegloja
tos kamieļus, un deva tiem kamieļiem salmus un barību
un ūdeni, mazgāt viņa kājas un to vīru kājas, kas viņam
bija līdz. **33** Un tie viņam cēla priekšā barību; bet viņš
sacīja: es neēdīšu, pirms nebūšu runājis savus vārdus. Un
tas sacīja: runā. **34** Tad viņš sacīja: es esmu Ābrahāma
kalps, **35** Un Tas Kungs bagāti ir svētījis manu kungu, un
tas ir augumā audzis, un viņš tam ir devis avis un vēršus
un sudrabu un zeltu un kalpus un kalpones un kamieļus
un ēzeļus. **36** Un Sāra, mana kunga sieva, manam kungam
ir dzemdējusi dēlu savā vecumā, un tam viņš ir devis
visu, kas viņam pieder. **37** Un mans kungs man ir licis
zvērēt sacīdams: tev manam dēlam nebūs ņemt no tām
Kanaāniešu meitām, kuru zemē es dzīvoju. **38** Bet tev būs
iet uz mana tēva namu un pie maniem radiem un manam
dēlam sievu ņemt. **39** Tad es sacīju uz savu kungu: ja
tā sieva man neies līdz. **40** Un viņš uz mani sacīja: Tas
Kungs, kura priekšā es esmu staigājis, sūtīs Savu eņģeli

ar tevi, un liks labi izdoties tavam ceļam, ka tu manam
dēlam ņemi sievu no manas cilts un no mana tēva nama.
41 Tad tu būsi vaļā no mana zvēresta, kad tu iesi pie
maniem radiem, un ja viņi tev nedos, tad tu būsi vaļā
no mana zvēresta. **42** Un es nācu šodien pie tās akas un
sacīju: Kungs, Tu mana kunga Ābrahāma Dievs, ja Tu,
lūdzams, manam ceļam esi licis labi izdoties, kur es eju,
43 Redzi, es stāvu pie tās ūdens akas: kad nu viena jauna
meita nāks smelt, un es viņai sacīšu: dod man jel maķenīt
ūdens dzert no tava trauka, **44** Un tā uz mani sacīs: dzer
ir tu un ir taviem kamieļiem es smelšu, - ka šī ir tā sieva,
ko Tas Kungs mana kunga dēlam novēlējis. **45** Pirms es
savā sirdī pabeidzu runāt, redzi, tad Rebeka nāca ārā ar
ūdens trauku uz pleca, un tā nokāpa akā un smēla, un es
uz to sacīju: dod man lūdzama padzerties. **46** Tad viņa
traucās un nocēla savu trauku no sava pleca zemē un
sacīja: dzer, un es tavus kamieļus arīdzan dzirdināšu; tad
es dzēru, un tie kamieļi arīdzan tapa dzirdināti. **47** Un es
viņu vaicāju un sacīju: kam meita tu esi? Un tā sacīja:
Betuēla, Nahora dēla, meita, ko Milka tam dzemdējusi.
Tad es liku to pieres sprādzi uz viņas vaigu un tos roku
gredzenus ap viņas rokām. **48** Un es nometos un pielūdzu
To Kungu un slavēju To Kungu, mana kunga Ābrahāma
Dievu, kas mani to īsteno ceļu bija vadījis, mana kunga
brāļa meitu viņa dēlam ņemt par sievu. **49** Un nu, ja jūs
esat tie, kas žēlastību un uzticību pie mana kunga grib
parādīt, tad sakāt man to; un ja ne, tad sakāt man ir to;
tad es griezīšos, vai pa labo roku vai pa kreiso. **50** Tad
Lābans un Betuēls atbildēja un sacīja: šī lieta ir no Tā

Kunga nākusi, mēs nedz ļauna nedz laba nevaram uz tevi
runāt. **51** Redzi, Rebeka ir tavā priekšā, ņem to un ej; lai
tā ir tava kunga dēla sieva, kā Tas Kungs ir sacījis. **52**
Un kad Ābrahāma kalps viņu vārdus dzirdēja, tad viņš
Tā Kunga priekšā pie zemes mezdamies To pielūdza. **53**
Un tas kalps izņēma sudraba un zelta lietas un drēbes,
un deva Rebekai un viņas brālim, un viņas mātei tas arī
deva dārgas dāvanas. **54** Tad tie ēda un dzēra, viņš un tie
vīri, kas viņam bija līdz, un palika tur pa nakti. Un tie
cēlās rītā, un viņš sacīja: atlaidiet mani pie mana kunga.
55 Tad viņas brālis un viņas māte sacīja: lai tā meitiņa
kādas desmit dienas paliek pie mums; pēc tu vari iet. **56**
Bet viņš uz tiem sacīja: neaizkavējiet mani, Tas Kungs
manam ceļam licis labi izdoties; atlaidiet mani, ka es eju
pie sava kunga. **57** Tad tie sacīja: sauksim to meitiņu un
jautāsim viņu. **58** Tad tie sauca Rebeku un uz to sacīja: vai
tu gribi iet ar šo vīru? Un tā sacīja: es iešu. **59** Tad tie
atlaida Rebeku, savu māsu, un viņas emmu, un Ābrahāma
kalpu un viņa vīrus. **60** Un tie svētīja Rebeku un uz to
sacīja: tu, mūsu māsa, audzi par tūkstošu tūkstošiem, un
tavs dzimums lai pārvalda savu ienaidnieku vārtus. **61** Un
Rebeka cēlās ar savām meitām un sēdās uz kamieļiem un
gāja tam vīram līdz, un tas kalps ņēma Rebeku un aizgāja.
62 Un Īzaks nāca to ceļu no Lekaj-Roī akas, jo tas mita
dienvidu(Negebas) zemē. **63** Bet Īzaks bija izgājis uz lauku
Dievu pielūgt ap vakara laiku. Un tas pacēla savas acis
un skatījās, un redzi, kamieļi nāca. **64** Un Rebeka pacēla
savas acis un redzēja Īzaku un nolaidās no kamieļa. **65** Un
tā sacīja uz to kalpu: kas tas par vīru, kas tur pa lauku

mums nāk pretī? Un tas kalps sacīja: tas ir mans kungs.
Tad tā ņēma vaiga apsegu un apsedzās. **66** Un tas kalps
Īzakam visu izteica, ko tas bija darījis. **67** Un Īzaks veda
Rebeku savas mātes Sāras dzīvoklī, un viņš to ņēma un tā
viņam palika par sievu, un viņš to mīlēja. Tā Īzaks tapa
iepriecināts pēc savas mātes nāves.

25 Un Ābrahāms ņēma atkal vienu sievu, Ķeturu vārdā.
2 Un tā viņam dzemdēja Zimranu un Jokšanu un Medanu
un Midijanu un Jisbaku un Šuahu. **3** Un Jokšans dzemdēja
Šebu un Dedanu, un Dedana bērni bija Asurim un Latuzim
un Leūmim. **4** Un Midijana bērni bija Ēfa un Efers un
Hanoks un Abidus un Eldaūs; šie visi bija Ķeturas bērni. **5**
Bet Ābrahāms deva Īzakam visu, kas tam piederēja. **6** Bet
to lieko sievu bērniem, kas Ābrahāmam bija, Ābrahāms
deva dāvanas, un vēl dzīvs būdams tos atstādināja no
sava dēla Īzaka, pret rītiem uz austruma zemi. **7** Un
šie ir Ābrahāma mūža gadi, cik ilgi tas dzīvojis: simts
septiņdesmit un pieci gadi. **8** Un viņš aizmiga un nomira
labā vecumā, vecs un diezgan dzīvojis, un viņš tapa
piepulcināts pie saviem ļaudīm. **9** Un Īzaks un Ismaēls,
viņa dēli, viņu apraka Makpelas alā, tā Hetieša Efrona,
Coāra dēla, tīrumā, kas ir pret Mamri, **10** Tai tīrumā, ko
Ābrahāms bija pircis no Heta bērniem; tur Ābrahāms ir
aprakts un viņa sieva Sāra. **11** Un pēc tam, kad Ābrahāms
bija nomiris, tad Dievs svētīja Īzaku, viņa dēlu, un Īzaks
mita pie Lekaj-Roī akas. **12** Šie nu ir Ismaēla, Ābrahāma
dēla, radu raksti. To Hāgare, tā Ēģiptiete, Sāras kalpone,
Ābrahāmam ir dzemdējusi. **13** Un šie ir Ismaēla bērnu
vārdi ar saviem cilts vārdiem: Ismaēla pirmdzimtais

Nebajots, tad Ķedars un Adbeēls un Mibzams, **14** Un
Mizmus un Dumus un Mazus, **15** Adars un Temus, Jeturs,
Navis un Ķedmus. **16** Šie ir Ismaēla bērni, un šie ir viņu
vārdi pēc viņu sētām un ciemiem, divpadsmit virsnieki
par saviem ļaudīm. **17** Un šie ir Ismaēla dzīvības gadi:
simts trīsdesmit un septiņi gadi. Un viņš aizmiga un
nomira un tapa piepulcināts pie saviem ļaudīm. **18** Un tie
dzīvoja no Havilas līdz Šurai, kas pretim Ēģiptes zemei,
kur iet uz Asuru, visiem saviem brāļiem pretim viņš
apmetās. **19** Un šie ir Īzaka, Ābrahāma dēla, radu raksti.
Ābrahāms dzemdināja Īzaku; **20** Un Īzaks bija četrdesmit
gadus vecs, kad viņš par sievu dabūja Rebeku, tā Sīrieša
Betuēļa meitu no Mezopotamias, Lābana, tā Sīrieša, māsu.
21 Un Īzaks no sirds pielūdza To Kungu par savu sievu,
jo tā bija neauglīga; un Tas Kungs likās pielūgties, un
Rebeka, viņa sieva, tapa grūta. **22** Un tie bērni stumdījās
viņas miesās, - tad tā sacīja: ja tas tā, kam tad es tāda
esmu? Un tā nogāja To Kungu jautāt. **23** Un Tas Kungs
tai sacīja: divas tautas ir tavās miesās un divējādi ļaudis
šķirsies no tava klēpja, un viena tauta būs jo spēcīgāka
nekā otra, un tas lielākais kalpos tam mazākajam. **24** Kad
nu tas laiks nāca, ka tai bija dzemdēt, redzi, tad dvīņi
bija viņas miesās. **25** Un tas pirmais nāca ārā, pasarkans
viscaur, kā spalvaina drēbe, un tie nosauca viņa vārdu
Ēsavu. **26** Un pēc tam viņa brālis nāca ārā; tas ar savu
roku Ēsava papēdi bija satvēris, tāpēc viņa vārds tapa
nosaukts Jēkabs. Un Īzaks bija sešdesmit gadus vecs, kad
viņš tos dzemdināja. **27** Un tie puisēni auga, un Ēsavs
bija gudrs uz medīšanu un dzīvoja pa lauku, un Jēkabs

tapa rāms vīrs un mājoja teltīs. **28** Un Īzaks mīlēja Ēsavu,
tāpēc ka viņa medījums viņa mutei bija gards, un Rebeka
mīlēja Jēkabu. **29** Un Jēkabs bija vārījis kādu virumu; tad
Ēsavs nāca no lauka un bija piekusis; un Ēsavs sacīja uz
Jēkabu: **30** Dod man jel ēst no tā sarkanā, no tā sarkanā
(viruma), jo es esmu piekusis; tādēļ viņa vārds ir nosaukts
Edoms (Sarkanais). **31** Tad Jēkabs sacīja: pārdod man
šodien savu pirmdzimtību. **32** Un Ēsavs sacīja: redzi, man
taču jāmirst, ko tad man palīdz tā pirmdzimtība? **33** Tad
Jēkabs sacīja: zvērē man šodien. Tad viņš tam zvērēja un
pārdeva Jēkabam savu pirmdzimtību. **34** Un Jēkabs deva
Ēsavam maizi un to lēču virumu, un tas ēda un dzēra un
cēlās un aizgāja. Tā Ēsavs nicināja savu pirmdzimtību.

26 Un bads bija tai zemē pēc tā pirmā bada, kas bija
Ābrahāma laikā. Un Īzaks nogāja uz Ģeraru pie Abimeleha,
Fīlistu ķēniņa. **2** Un Tas Kungs viņam parādījās un sacīja:
nenoej uz Ēģipti, mīti tai zemē, ko Es tev saku. **3** Piemājo
šinī zemē, un Es būšu ar tevi, un Es tevi svētīšu; jo tev un
tavam dzimumam Es došu visas šās zemes un piepildīšu to
zvērestu, ko Es tavam tēvam Ābrahāmam esmu zvērējis.
4 Un Es vairošu tavu dzimumu kā debess zvaigznes un
došu tavam dzimumam visas šās zemes, un iekš tavas
sēklas visas zemes tautas svētīsies, - **5** Tāpēc ka Ābrahāms
Manai balsij ir klausījis un turējis Manas pavēles, Manus
iestādījumus, likumus un baušļus. **6** Tā Īzaks mita Ģerarā.
7 Un tās vietas ļaudis vaicāja par viņa sievu, - un viņš
sacīja: tā ir mana māsa, jo viņam bija bail sacīt: tā ir
mana sieva, - lai tās vietas ļaudis mani nenokauj Rebekas
dēļ, jo tā bija skaista vaigā. **8** Un kad viņš labu laiku tur

bija dzīvojis, tad Abimelehs, Fīlistu ķēniņš, skatījās pa
logu, un redz, Īzaks smējās ar savu sievu Rebeku. **9** Tad
Abimelehs aicināja Īzaku un sacīja: redzi, tiešām tā ir
tava sieva, kā tad tu esi sacījis, tā ir mana māsa? Un Īzaks
uz to sacīja: tāpēc ka es domāju, lai man viņas dēļ nebūtu
jāmirst. **10** Tad Abimelehs sacīja: kāpēc tu mums to esi
darījis? Gandrīz viens no šiem ļaudīm būtu varējis gulēt
pie tavas sievas, tad tu mums būtu uzvedis noziegumu. **11**
Un Abimelehs pavēlēja visiem ļaudīm sacīdams: kas šo
vīru vai viņa sievu aizskar, tam būs mirt. **12** Un Īzaks sēja
tanī zemē un dabūja tai gadā simtkārtīgus augļus, jo Tas
Kungs to svētīja. **13** Un tas vīrs tapa liels un auga augumā,
kamēr viņš palika ļoti liels. **14** Un tam bija manta no
sīkiem un manta no lieliem lopiem un daudz saimes, un
Fīlisti viņu apskauda. **15** Un visas akas, ko viņa tēva kalpi
bija rakuši viņa tēva Ābrahāma laikā, tās Fīlisti aizbēra
un pildīja ar smiltīm. **16** Un Abimelehs sacīja uz Īzaku:
ej projām no mums, jo tu esi palicis jo varenāks nekā
mēs. **17** Tad Īzaks no turienes aizgāja un nometās Ģeraras
ielejā, un dzīvoja tur. **18** Un Īzaks atkal atraka tās ūdens
akas, kas bija raktas viņa tēva Ābrahāma laikā, un ko
Fīlisti pēc tam bija aizbēruši, kad Ābrahāms bija miris, un
viņš viņu vārdus nosauca pēc tiem vārdiem, ar ko viņa
tēvs tās bija nosaucis. **19** Un Īzaka kalpi raka tanī ielejā
un tur atrada aku ar dzīvu ūdeni. **20** Bet Ģeraras gani
bārās ar Īzaka ganiem sacīdami: šis ūdens mums pieder.
Tad viņš tās akas vārdu nosauca Eseku (strīdus), tāpēc
ka tie ar viņu bija strīdējušies. **21** Tad tie raka citu aku,
un par to arīdzan bārās; tāpēc viņš viņas vārdu nosauca

Sitna (sūdzība). **22** Un viņš cēlās no turienes un raka citu
aku, un tie par to nebārās; tad viņš viņas vārdu nosauca
Rehobot (platums) un sacīja: jo nu Tas Kungs mūs ir
izplatījis, un mēs esam augļojušies šinī zemē. **23** Tad viņš
no turienes gāja augšup uz Bēršebu. **24** Un Tas Kungs
viņam parādījās tanī naktī un sacīja: Es esmu Ābrahāma,
tava tēva Dievs; nebīsties, jo Es esmu ar tevi un tevi
svētīšu un vairošu tavu dzimumu Ābrahāma, Sava kalpa,
dēļ. **25** Un viņš tur uztaisīja altāri un piesauca Tā Kunga
vārdu un tur uzcēla savu telti, un Īzaka kalpi tur raka
vienu aku. **26** Un Abimelehs nāca pie tā no Ģeraras, un
viens no viņa draugiem Aūzats un Pīkols, viņa karaspēka
virsnieks. **27** Tad Īzaks uz tiem sacīja: kāpēc jūs nākat
pie manis, jūs, kas mani ienīstat un mani no sevis esat
izdzinuši? **28** Un tie sacīja: mēs redzēt redzam, ka Tas
Kungs ir ar tevi; tad esam sacījuši: sazvērēsimies kopā,
mēs un tu, un darīsim derību ar tevi, **29** Ka tu mums ļauna
nedari, (it) kā mēs tevi neesam aizskāruši, un (it) kā mēs
tev labu vien esam darījuši un tevi ar mieru atlaiduši; tu
nu esi Tā Kunga svētīts. **30** Un viņš tiem darīja dzīres, un
tie ēda un dzēra, **31** Un cēlās rītā agri un zvērēja viens
otram, un Īzaks tos atlaida; tad tie no viņa aizgāja ar
mieru. **32** Un tanī dienā Īzaka kalpi nāca un viņam sacīja,
kas bija noticis ar to aku, ko tie bija rakuši, un viņam
sacīja: mēs esam ūdeni atraduši. **33** Un viņš to nosauca
Šebu (zvērests), tādēļ tās pilsētas vārds ir Bēršeba līdz šai
dienai. **34** Un Ēsavs bija četrdesmit gadus vecs un ņēma
par sievu Juditu, Berus, tā Hetieša, meitu, un Basmatu,

Elona, tā Hetieša, meitu. **35** Un tās darīja sirdēstus Īzakam
un Rebekai.

27 Un notikās, kad Īzaks bija vecs palicis, un viņa acis
tumšas metušās, ka vairs neredzēja, tad viņš aicināja
savu vecāko dēlu Ēsavu un uz to sacīja: mans dēls! Un
tas viņam atbildēja: redzi, še es esmu. **2** Un viņš sacīja:
redzi jel, es esmu palicis vecs, - es nezinu savas miršanas
dienu. **3** Ņem tad nu lūdzams savus rīkus, savu bultu
maku un savu stopu, un ej uz lauku un medī man kādu
medījumu **4** Un sataisi man gardumu, (it) kā man tīk,
un cel man to priekšā ēst, ka mana dvēsele tevi svētī,
pirms es mirstu. **5** Un Rebeka dzirdēja, ko Īzaks runāja
uz savu dēlu Ēsavu; un Ēsavs gāja uz lauku, gribēdams
kādu medījumu medīt un atnest. **6** Un Rebeka runāja ar
savu dēlu Jēkabu un sacīja: redz, es dzirdēju tavu tēvu
uz tavu brāli Ēsavu tā runājam un sakām: **7** Atnes man
kādu medījumu un sataisi man gardumu, ko ēst, tad es
tevi svētīšu Tā Kunga priekšā, pirms es mirstu. **8** Un nu,
mans dēls, klausi manu balsi, kā es tev pavēlu. **9** Ej jel pie
avīm un dabū man no turienes divus diženus āzīšus, tad
es tos tavam tēvam sataisīšu par gardumu, kā tam tīk.
10 Un tev to būs priekšā celt savam tēvam, ka viņš ēd
un tevi svētī, pirms viņš mirst. **11** Tad Jēkabs sacīja uz
Rebeku, savu māti: redzi, Ēsavs, mans brālis, ir spalvains
vīrs, un es esmu gludens. **12** Ja mans tēvs mani aptaustīs,
tad es būšu viņa acīs tā kā krāpnieks, un dabūšu lāstu un
ne svētību. **13** Tad viņa māte uz viņu sacīja: tavi lāsti lai
nāk uz mani, mans dēls! Klausi tikai manu balsi, un ej,
dabū man tos. **14** Tad viņš nogāja un ņēma un atnesa

savai mātei, un viņa māte sataisīja gardumu, tā kā viņa
tēvam patika. **15** Un Rebeka ņēma Ēsava, sava vecāka
dēla, krašņākās drēbes, kas tai bija namā, un tās apvilka
Jēkabam, savam jaunākam dēlam. **16** Un tās kazlēnu ādas
tā aplika ap viņa rokām un ap viņa kakla plikumu. **17**
Un viņa deva to gardumu un to maizi, ko bija sataisījusi,
Jēkaba, sava dēla, rokā. **18** Un tas nāca pie sava tēva un
sacīja: mans tēvs! Un viņš sacīja: še es esmu; kurš tu esi,
mans dēls? **19** Tad Jēkabs sacīja uz savu tēvu: es esmu
Ēsavs, tavs pirmdzimtais; es esmu darījis, kā tu uz mani
sacījis; celies, lūdzams, sēdies un ēd no mana medījuma,
lai tava dvēsele mani svētī. **20** Tad Īzaks sacīja uz savu
dēlu: kā tu to drīz esi atradis, mans dēls? Un tas sacīja:
Tas Kungs, tavs Dievs, man to lika sastapt. **21** Tad Īzaks
sacīja uz Jēkabu: nāc jel šurp, ka es tevi aptaustu, mans
dēls, vai tu te esi mans dēls Ēsavs, vai ne. **22** Un Jēkabs
piegāja pie sava tēva Īzaka, un viņš to aptaustīja un sacīja:
balss ir Jēkaba balss, bet rokas ir Ēsava rokas. **23** Un viņš
to nepazina, jo viņa rokas bija spalvainas tā kā viņa brāļa
Ēsava rokas, un viņš to svētīja. **24** Un viņš sacīja: vai tu
te esi Ēsavs, mans dēls? Un tas sacīja: es tas esmu. **25**
Tad viņš sacīja: cel man to priekšā, ka es ēdu no tava
medījuma, mans dēls, lai mana dvēsele tevi svētī. Un tas
cēla viņam priekšā un viņš ēda; un tas viņam atnesa vīnu,
un viņš dzēra. **26** Un viņa tēvs Īzaks uz to sacīja: nāc jel
šurp un skūpsti mani, mans dēls. **27** Un Jēkabs piegāja un
viņu skūpstīja, un viņš saoda viņa drēbju smaržu un to
svētīja un sacīja: redzi, mana dēla smarža ir tā kā lauka
smarža, ko Tas Kungs svētījis. **28** Lai tad Dievs tev dod no

debess rasas un no zemes treknuma un daudz labības un
vīna. **29** Ļaužu pulki lai tev kalpo, un ļaudis lai klanās
tavā priekšā; esi kungs pār saviem brāļiem, un tavas
mātes bērni lai klanās tavā priekšā; nolādēts, kas tevi
lād, un svētīts, kas tevi svētī. **30** Un notikās, kad Īzaks
bija pabeidzis Jēkabu svētīt, un Jēkabs tikko bija izgājis
no sava tēva Īzaka, tad Ēsavs, viņa brālis, nāca no savas
medīšanas. **31** Un tas arīdzan sataisīja gardumu un to
nesa savam tēvam priekšā un sacīja uz savu tēvu: celies,
mans tēvs, un ēd no sava dēla medījuma, lai tava dvēsele
mani svētī. **32** Tad Īzaks, viņa tēvs, uz to sacīja: kas tu esi?
Un tas sacīja: es esmu tavs dēls, tavs pirmdzimtais, Ēsavs.
33 Tad Īzaks iztrūcinājās pārbīdamies varen ļoti un sacīja:
kas tad tas mednieks, kas man jau atnesa? Un es esmu
ēdis no visa, pirms tu nāci, un es viņu esmu svētījis; tas
arī svētīts paliks. **34** Kad Ēsavs sava tēva vārdus dzirdēja,
tad tas brēca lielā brēkšanā un noskuma pārlieku un
sacīja uz savu tēvu: svētī mani arīdzan, mans tēvs. **35** Un
viņš sacīja: tavs brālis ir nācis ar viltu un tavu svētību
paņēmis. **36** Un tas sacīja: tiešām viņa vārdu sauc Jēkabu,
un šis nu mani otru reiz' pievīlis; manu pirmdzimtību
viņš ir ņēmis, un redzi, nu viņš ņem manu svētību. Un
tas sacīja; vai tu nekādas svētības priekš manis vairs
neesi atlicinājis? **37** Un Īzaks atbildēja un sacīja uz Ēsavu:
redz, es viņu par kungu esmu cēlis pār tevi un visus
viņa brāļus esmu licis viņam par kalpiem, arī labību un
vīnu es viņam esmu piešķīris, - ko man tad tev būs darīt,
mans dēls? **38** Un Ēsavs sacīja uz savu tēvu: vai tad tev
tikai viena pati svētība, mans tēvs? Svēti mani arīdzan,

mans tēvs. Un Ēsavs pacēla savu balsi un raudāja. **39** Tad
Īzaks, viņa tēvs, atbildēja un uz to sacīja: redzi, bez zemes
treknuma būs tava mājas vieta, un bez debess rasas. **40**
Un no sava zobena tu dzīvosi un kalposi savam brālim,
un notiksies, kad tu vaļā rausies, tad tu nokratīsi viņa
jūgu no sava kakla. **41** Un Ēsavs nīdēja Jēkabu tās svētības
dēļ, ar ko tēvs viņu bija svētījis, un Ēsavs sacīja savā sirdī:
gan nāks manam tēvam drīz bēdu dienas, jo es nokaušu
savu brāli Jēkabu. **42** Un Rebekai šie Ēsava, viņas vecāka
dēla, vārdi tapa pasacīti, un tā sūtīja un aicināja Jēkabu,
savu jaunāko dēlu, un uz to sacīja: redzi, tavs brālis Ēsavs
grib atriebties un tevi nokaut. **43** Un nu, mans dēls,
klausi manu balsi, celies, bēdz pie Lābana, mana brāļa,
Hāranā. **44** Un palieci pie viņa kādu laiku, kamēr tava
brāļa karstums pāriet, **45** Kamēr tava brāļa dusmas no
tevis novēršās, un viņš to aizmirst, ko tu viņam esi darījis.
Tad es sūtīšu un tevi vedīšu no turienes atpakaļ. Kādēļ lai
jūs abus zaudēju vienā dienā? **46** Un Rebeka sacīja uz
Īzaku: es esmu apnikusi dzīvot Heta meitu priekšā; ja
Jēkabs sievu ņem no Heta meitām, (it) kā šīs ir no šās
zemes meitām, - kam tad man vairs dzīvot?

28 Tad Īzaks aicināja Jēkabu un to svētīja un tam pavēlēja
un uz to sacīja: tev nebūs sievu ņemt no Kanaāniešu
meitām. **2** Celies, ej uz Mezopotamiju, Betuēļa, savas
mātes tēva, namā, un ņem sev sievu no turienes, no
Lābana, savas mātes brāļa, meitām. **3** Un tas visuvarenais
Dievs lai tevi svētī un lai tevi dara auglīgu un lai tevi
vairo, ka topi par lielu ļaužu pulku. **4** Un lai viņš tev dod
Ābrahāma svētību, tev un tavam dzimumam ar tevi, ka

tu vari iemantot to zemi, kur tu esi piemitis, ko Dievs
Ābrahāmam ir devis. **5** Tā Īzaks atlaida Jēkabu, un tas
gāja uz Mezopotamiu pie Lābana, Betuēļa, tā Sīrieša, dēla,
Rebekas, Jēkaba un Ēsava mātes, brāļa. **6** Kad nu Ēsavs
redzēja, ka Īzaks Jēkabu bija svētījis un uz Mezopotamiu
sūtījis, no turienes sievu ņemt, un ka viņš to svētījot
tam bija pavēlējis sacīdams: tev nebūs sievu ņemt no
Kanaāniešu meitām, **7** Un ka Jēkabs savam tēvam un savai
mātei bija paklausījis un uz Mezopotamiu aizgājis, **8** Un
kad Ēsavs arī redzēja, ka Īzaks, viņa tēvs, tās Kanaāniešu
meitas neieredzēja, - **9** Tad Ēsavs gāja pie Ismaēla un
ņēma klāt pie savām sievām sev par sievu Maālatu,
Ismaēla, Ābrahāma dēla, meitu, Nebajota māsu. - **10** Un
Jēkabs aizgāja no Bēršebas un gāja uz Hāranu. **11** Un
tam gadījās nonākt kādā vietā, tur viņš palika par nakti,
jo saule bija nogājusi; un tas ņēma vienu no tās vietas
akmeņiem un lika to sev pagalvē un apgūlās tanī vietā. **12**
Un tas sapņoja, un redzi, trepes bija celtas virs zemes, un
viņu virsgals aiztika debesis, un redzi, Dieva eņģeļi pa tām
uzkāpa un nokāpa. **13** Un redzi, Tas Kungs stāvēja virsgalā
un sacīja: Es esmu Tas Kungs, tava tēva Ābrahāma Dievs
un Īzaka Dievs; to zemi, kur tu guli, Es došu tev un tavam
dzimumam. **14** Un tavs dzimums būs kā zemes pīšļi, un tu
izplētīsies pret vakariem un pret rītiem, uz ziemeļa pusi
un uz dienasvidus pusi, un caur tevi un tavu sēklu visas
zemes ciltis taps svētītas. **15** Un redzi, Es esmu ar tevi
un pasargāšu tevi visur, kur tu noiesi, un pārvedīšu tevi
atkal uz šo zemi; jo Es tevi negribu atstāt, tiekams Es
izdarīšu, ko Es uz tevi esmu runājis. **16** Kad nu Jēkabs no

sava miega atmodās, tad tas sacīja: tiešām, Tas Kungs ir
šinī vietā, un es to neesmu zinājis. **17** Un viņš bijās un
sacīja: cik bijājama ir šī vieta! Še ir tiešām Dieva nams un
še ir debesu vārti. **18** Un Jēkabs cēlās rītā agri un ņēma to
akmeni, kas tam bija pagalvē bijis, un to uzcēla par zīmi
un tam uzlēja eļļu virsū. **19** Un viņš nosauca tās vietas
vārdu Bēteli (Dieva nams); bet papriekš tai pilsētai bija
Lūza vārds. **20** Un Jēkabs solīdamies solījās un sacīja: ja
Dievs Tas Kungs būs ar mani un mani pasargās uz šā ceļa,
ko es staigāju, un man dos maizi ēst un drēbes ģērbties,
21 Un man liks ar mieru pāriet sava tēva namā, tad Tas
Kungs lai man ir par Dievu. **22** Un šim akmenim, ko esmu
uzcēlis par zīmi, būs tapt par Dieva namu, un no visa, ko
Tu man dosi, es Tev došu desmito tiesu.

29 Un Jēkabs cēlās kājās un gāja uz to ļaužu zemi, kas
pret rītiem, **2** Un skatījās, un redzi, tur bija aka uz lauka.
Un redzi, tur bija trīs avju pulki pie tās nometušies, jo no
tās akas tās avis tapa dzirdinātas, un liels akmens bija uz
akas cauruma. **3** Un turpat visi avju pulki tapa sadzīti, un
tie novēla to akmeni no akas cauruma un dzirdīja tās avis
un uzlika atkal to akmeni uz akas caurumu savā vietā. **4**
Tad Jēkabs uz tiem sacīja: brāļi, no kurienes jūs esat?
Un tie sacīja: mēs esam no Hāranas. **5** Un viņš uz tiem
sacīja: vai jūs pazīstat Lābanu, Nahora dēlu? Un tie sacīja:
pazīstam gan. **6** Tad viņš uz tiem sacīja: vai tam labi
klājās? Un tie atbildēja: labi gan; un redzi, Rahēle, viņa
meita, te nāk ar avīm. **7** Un viņš sacīja: redzi, saule vēl ir
gabalā, vēl nav laiks lopus pārdzīt, dzirdinājiet tās avis un
ejat un paganiet tās. **8** Tad tie sacīja: mēs nevaram, pirms

visi avju pulki nav sadzīti; tad to akmeni noveļ no akas
cauruma, un mēs dzirdinām tās avis. **9** Kad viņš vēl ar
tiem runāja, tad nāca Rahēle ar avīm, kas viņas tēvam
piederēja, jo viņa tās ganīja. **10** Un kad Jēkabs ieraudzīja
Rahēli, savas mātes brāļa Lābana meitu, un savas mātes
brāļa Lābana avis, tad tas piegāja un novēla to akmeni
no akas cauruma un dzirdīja savas mātes brāļa Lābana
avis. **11** Un Jēkabs skūpstīja Rahēli un pacēla savu balsi
un raudāja. **12** Un Jēkabs sacīja Rahēlei, ka esot viņas tēva
radinieks un Rebekas dēls, tad tā tecēja un to pasacīja
savam tēvam. **13** Un kad Lābans dzirdēja to vēsti par
Jēkabu, savas māsas dēlu, tad tas viņam tecēja pretī un
viņu apkampa un skūpstīja un ieveda savā namā. Tad
tas Lābanam teica visas šās lietas. **14** Un Lābans uz viņu
sacīja: tiešām, tu esi no maniem kauliem un no manas
miesas; un viņš pie tā palika veselu mēnesi. **15** Un Lābans
sacīja uz Jēkabu: jebšu tu esi mans radinieks, vai tādēļ: tu
man velti kalpotu? Saki man, kādu algu tu prasi? **16** Un
Lābanam bija divas meitas; tās vecākās vārds bija Lea un
tās jaunākās vārds bija Rahēle. **17** Leas acis bija pavājas,
bet Rahēle bija skaista no auguma un ģīmja. **18** Un Jēkabs
mīlēja Rahēli un sacīja: es tev gribu kalpot septiņus gadus
par Rahēli, tavu jaunāko meitu. **19** Tad Lābans sacīja:
Labāki es to dodu tev, nekā citam vīram; paliec pie manis.
20 Un Jēkabs kalpoja par Rahēli septiņus gadus; tās likās
kādas dienas vien esam, tik mīļa tā viņam bija. **21** Un
Jēkabs sacīja uz Lābanu: dod man manu sievu, jo manas
dienas ir pilnas, ka es pie tās eju. **22** Tad Lābans sapulcēja
visus tās vietas ļaudis un taisīja dzīres. **23** Un vakarā viņš

ņēma savu meitu Leū un to ieveda pie viņa, un Jēkabs
gāja pie tās. **24** Un Lābans deva savu kalponi Zilfu Leai,
savai meitai, par kalponi. **25** Un notikās rītā, un redzi,
tā bija Lea. Tad viņš sacīja uz Lābanu: kam tu man to
esi darījis? Vai es neesmu tev kalpojis par Rahēli; kam
tu mani esi pievīlis? **26** Tad Lābans sacīja: mūsu zemē
nemēdz izdot jaunāko priekš pirmdzimtās. **27** Beidz to
nedēļu ar šo, tad es arī viņu tev došu par to kalpošanu,
ko tu vēl citus septiņus gadus pie manis kalposi. **28** Un
Jēkabs tā darīja un beidza to nedēļu ar šo; tad Lābans
tam deva Rahēli, savu meitu, par sievu. **29** Un Lābans
deva savu kalponi Bilu Rahēlei par kalponi. **30** Un Jēkabs
gāja arī pie Rahēles, un mīlēja Rahēli vairāk nekā Leū,
un kalpoja pie Lābana vēl septiņus gadus. **31** Un Tas
Kungs redzēja, ka Lea netapa cienīta; tad viņš to darīja
auglīgu, bet Rahēle bija neauglīga. **32** Un Lea tapa grūta
un dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu Rūbenu; jo tā
sacīja: Tas Kungs manas bēdas ir redzējis, jo nu mans vīrs
mani mīļos. **33** Un tā tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu
un sacīja: Tas Kungs dzirdējis, mani esam necienītu, viņš
man arī šo ir devis; un tā nosauca viņa vārdu Sīmeanu. **34**
Un tā tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu un sacīja: nu
jel mans vīrs mani mīlēs; jo es viņam esmu dzemdējusi
trīs dēlus. Tādēļ tā nosauca viņa vārdu Levi. **35** Un viņa
tapa atkal grūta un dzemdēja dēlu un sacīja: šo brīdi es
slavēšu To Kungu. Tādēļ tā viņa vārdu nosauca Jūdu. Un
tā mitējās dzemdēt.

30 Kad nu Rahēle redzēja, ka tā Jēkabam nedzemdēja,
tad tā apskauda savu māsu un sacīja uz Jēkabu: dabū

man bērnus, bet ja ne, tad man jāmirst. **2** Tad Jēkabs
apskaitās uz Rahēli un sacīja: vai es esmu Dieva vietā,
kas tev miesas augļus liedzis? **3** Un tā sacīja: redzi, še
ir mana kalpone Bilha, ej pie tās, ka tā uz manu klēpi
dzemdē, un es arīdzan caur viņu augļojos. **4** Un viņa
tam deva Bilu, savu kalponi par sievu, un Jēkabs gāja pie
tās. **5** Un Bilha tapa grūta un dzemdēja Jēkabam dēlu.
6 Tad Rahēle sacīja: Dievs man tiesu ir iznesis un arī
manu balsi paklausījis un man dēlu devis. Tādēļ tā viņa
vārdu nosauca Danu. **7** Un Bilha, Rahēles kalpone, tapa
atkal grūta un dzemdēja Jēkabam otru dēlu. **8** Tad Rahēle
sacīja: Dieva cīnīšanos esmu cīnījusies ar savu māsu un
arī uzvarējusi, - un nosauca viņa vārdu Naftali. **9** Kad nu
Lea redzēja, ka bija mitējusies dzemdēt, tad tā arīdzan
ņēma savu kalponi Zilfu un to Jēkabam deva par sievu. **10**
Un Zilfa, Leas kalpone, dzemdēja Jēkabam dēlu. **11** Tad
Lea sacīja: laime, - un nosauca viņa vārdu Gadu. **12** Un
Zilfa, Leas kalpone, dzemdēja Jēkabam otru dēlu. **13** Tad
Lea sacīja: labi man, jo meitas mani teiks svētīgu, - un
tā nosauca viņa vārdu Ašeru. **14** Un Rūbens gāja kviešu
pļaujamā laikā un atrada dudaīm (mīlestības ābols) laukā
un atnesa tos Leai, savai mātei, un Rahēle sacīja uz Leū:
dod man jel no tava dēla dudaīm. **15** Un viņa uz to sacīja:
vai tā ir maza lieta, ka tu manu vīru esi atņēmusi, un
tu arī mana dēla dudaīm gribi ņemt? Tad Rahēle sacīja:
tam būs šo nakti pie tevis gulēt par tava dēla dudaīm. **16**
Kad nu Jēkabs vakarā no lauka nāca, tad Lea tam izgāja
pretī un sacīja: tev būs nākt pie manis, jo es tevi ar
maksu esmu saderējusi par sava dēla dudaīm. Un viņš

pie tās gulēja tanī naktī. **17** Un Dievs paklausīja Leū, un
tā tapa grūta un dzemdēja Jēkabam piekto dēlu. **18** Tad
Lea sacīja: Dievs man to atmaksājis, ka es savam vīram
esmu devusi savu kalponi, - un tā nosauca viņa vārdu
Īsašaru. **19** Un Lea tapa atkal grūta un dzemdēja Jēkabam
sesto dēlu. **20** Tad Lea sacīja: Dievs mani apdāvinājis ar
labu dāvanu, nu mans vīrs pie manis dzīvos, tāpēc, ka es
viņam esmu dzemdējusi sešus dēlus - un tā nosauca viņa
vārdu Zebulonu. **21** Un pēc tam viņa dzemdēja meitu un
nosauca viņas vārdu Dinu. **22** Un Dievs pieminēja Rahēli
un paklausīja viņu un darīja viņu auglīgu. **23** Un viņa tapa
grūta un dzemdēja dēlu un sacīja: Dievs manu apsmieklu
no manis atņēmis. **24** Un tā nosauca viņa vārdu Jāzepu,
sacīdama: lai Tas Kungs mani apdāvina vēl ar citu dēlu.
25 Un notikās, kad Rahēle Jāzepu bija dzemdējusi, tad
Jēkabs sacīja uz Lābanu: atlaid mani, ka es noeju uz savu
vietu savā zemē, **26** Dod man manas sievas un manus
bērnus, kuru dēļ tev esmu kalpojis, tad es iešu, jo tu gan
zini to kalpošanu, ko tev esmu kalpojis. **27** Un Lābans uz
to sacīja: kaut es būtu atradis žēlastību tavās acīs! - es
esmu nopratis, ka Tas Kungs mani tevis dēļ ir svētījis.
28 Un viņš sacīja: prasi savu algu no manis, tad es to
došu. **29** Un tas uz viņu sacīja: tu zini, kā es tev esmu
kalpojis, un kā tavi lopi pie manis ir izdevušies. **30** Jo
priekš manas atnākšanas tev bija mazums, un tas ir lielā
pulkā vairojies, un Tas Kungs tevi svētījis caur maniem
soļiem; un nu, kad tad man būs apgādāt savu namu? **31**
Un viņš sacīja: ko lai tev dodu? Tad Jēkabs sacīja: tev
man nekā nav jādod; ja tu man šo darīsi, tad es atkal

ganīšu un sargāšu tavas avis. **32** Es izstaigāšu šodien pa
visu tavu ganāmo pulku un atšķiršu no turienes visus
raibos un lāsainos un visus melnos starp jēriem un visus
lāsainos un raibos starp kazām, - un tās būs man par
algu. **33** Tad mana taisnība liecinās par mani nākamās
dienās, kad tu nāksi, manu algu raudzīt: viss, kas nav
raibs un lāsains starp kazām un melns starp jēriem, to
es būšu zadzis. **34** Tad Lābans sacīja: redzi, lai jel notiek
pēc tava vārda. **35** Un viņš atšķīra tanī dienā tos lāsainos
un raibos āžus, un visas lāsainās un raibās kazas, visu,
pie kā bija baltums, un visu, kas bija melns starp jēriem,
un viņš tos iedeva savu bērnu rokā; **36** Un lika starpu
treju dienu gājumā starp sevi un Jēkabu. Un Jēkabs ganīja
Lābana citas avis. **37** Tad Jēkabs ņēma rīkstes no zaļām
apsēm un mandeļu kokiem un kļavām, un nodrāza tām
baltas strīpas, atklādams to baltumu pie tām rīkstēm.
38 Un tos kociņus, ko bija nomizojis, viņš ielika ūdens
silēs un dzeramos traukos avīm priekšā, ka tās nākdamas
dzert apietos. **39** Un tās avis apgājās pār tām rīkstēm, un
vedās strīpainas, lāsainas un raibas. **40** Un Jēkabs šķīra
tos jērus, un lika tām mātēm skatīties uz tām strīpainām
un melnām starp Lābana avīm, un lika savus ganāmos
pulkus atsevišķi, un nelika tos pie Lābana avīm. **41** Un
notikās allažiņ, kad tās agrās avis apgājās, tad Jēkabs to
avju priekšā tos kociņus ielika ūdens silēs, ka tās pār
tiem kokiem apietos. **42** Bet kad tās vēlās avis apgājās,
tad Jēkabs tos kociņus nelika iekšā, tad tie atpīļi(vājie)
kļuva Lābanam un tie agrējie(spēcīgie) Jēkabam. **43** Un

tas vīrs auga ļoti varens, un tam bija daudz avju, kalpoņu
un kalpu, kamieļu un ēzeļu.

31 Un viņš dzirdēja, ka Lābana bērni sacīja: Jēkabs visu
paņēmis, kas mūsu tēvam pieder, un no tā, kas mūsu
tēvam piederēja, viņš visu šo mantu ir krājis. **2** Un Jēkabs
redzēja Lābana vaigu, un redzi, tas nebija vairs, kā vakar
un aizvakar. **3** Un Tas Kungs sacīja uz Jēkabu: griezies
atpakaļ uz savu tēva zemi un pie saviem radiem, un Es
būšu ar tevi. **4** Tad Jēkabs sūtīja un aicināja Rahēli un
Leū uz lauku pie savām avīm, **5** Un sacīja uz tām: es
redzu jūsu tēva vaigu, ka tas nav pret mani kā vakar un
aizvakar, bet mana tēva Dievs ir bijis ar mani. **6** Un jūs
zināt, ka ar visu savu spēku jūsu tēvam esmu kalpojis.
7 Bet jūsu tēvs mani pievīlis un manu algu desmitkārt
pārgrozījis; tomēr Dievs tam nav vaļas devis, man ļaunu
darīt. **8** Kad viņš tā sacīja: tām lāsainām būs tev būt par
algu, tad visas avis vedās lāsainas; un kad viņš tā sacīja:
tām strīpainām būs tev būt par algu, tad visas avis vedās
strīpainas. **9** Tā Dievs jūsu tēvam tos lopus ir atņēmis un
man devis. **10** Un notikās tanī laikā, kad avis apgājās, ka
es savas acis pacēlu un redzēju sapnī, un redzi, tie āži, kas
apgājās, bija strīpaini, raibi un lāsaini. **11** Tad tas Dieva
eņģelis uz mani sacīja sapnī: Jēkab; un es sacīju: še es
esmu. **12** Un tas sacīja: pacel jel savas acis un skaties, -
visi tekuļi, kas apietās ar tām avīm, ir strīpaini, lāsaini
un raibi; jo Es visu to esmu redzējis, ko tev Lābans dara.
13 Es esmu Bēteles Dievs, kur tu esi svaidījis piemiņas
akmeni, kur tu man solīdamies esi solījies; celies nu un
izej no šās zemes un griezies atpakaļ uz savu dzimteni. **14**

Tad Rahēle un Lea atbildēja un uz to sacīja: vai mums vēl
ir kāda daļa un mantība mūsu tēva namā? **15** Vai mēs no
viņa neesam turētas kā svešas? Jo viņš mūs ir pārdevis
un arī mūsu maksu rīdams aprijis. **16** Jo visa bagātība,
ko Dievs mūsu tēvam ir atņēmis, pieder mums un mūsu
bērniem; un nu dari visu to, ko Dievs tev ir sacījis. **17**
Un Jēkabs cēlās un lika savus bērnus un savas sievas uz
kamieļiem; **18** Un aizveda visus savus lopus un visu savu
mantu, ko Mezopotamijā bija pelnījis, ka ietu pie Īzaka,
sava tēva, uz Kanaāna zemi. **19** Un Lābans bija aizgājis
savas avis cirpt, un Rahēle nozaga tos elka dievus, kas
bija viņas tēvam. **20** Un Jēkabs pievīla Lābanu, to Sīrieti,
nesacīdams, ka bēgšot. **21** Un viņš bēga ar visu, kas tam
bija, un cēlās un pārcēlās pār to lielo upi un grieza savu
vaigu uz Gileād kalniem. **22** Un trešā dienā Lābanam tapa
sacīts, Jēkabu esam aizbēgušu. **23** Tad tas ņēma savus
brāļus un dzinās tam pakaļ septiņu dienu gājumu un to
panāca uz Gileād kalniem. **24** Bet Dievs nāca pie Lābana,
tā Sīrieša, sapnī un tam sacīja: sargies, ka tu ar Jēkabu
nerunā no laba uz ļaunu. **25** Un Lābans panāca Jēkabu; un
Jēkabs savu telti bija uzcēlis kalnā, un Lābans ar saviem
brāļiem to uzcēla Gileād kalnos. **26** Tad Lābans sacīja uz
Jēkabu: ko tu esi darījis, ka tu mani esi pievīlis un manas
meitas aizvedis, tā kā ar zobenu saņemtas? **27** Kam tu
paslepen esi aizbēdzis un no manis nozadzies, un man
to neesi sacījis, ka es tev būtu pavadījis ar līksmību un
dziesmām, ar bungām un koklēm? **28** Un tu man neesi
ļāvis skūpstīt savus dēlus un savas meitas. Tu neprātīgi
esi darījis. **29** Spēka gan būtu manā rokā jums ļaunu

darīt, bet jūsu tēva Dievs vakar uz mani runājis sacīdams:
sargies, ka tu ar Jēkabu nerunā no laba uz ļaunu. **30** Un
nu, tu esi ātri aizgājis, jo tu esi ilgodamies ilgojies pēc
sava tēva nama; - kāpēc tu esi nozadzis manus dievus? **31**
Tad Jēkabs atbildēja un sacīja uz Lābanu: man bija bail un
es domāju, ka tu man savas meitas ar varu atņemsi. **32** Bet
pie kura tu savus dievus atradīsi, tas lai nepaliek dzīvs
mūsu brāļu priekšā. Izmeklē, kas man ir, un ņem tos. Bet
Jēkabs nezināja, ka Rahēle tos bija nozagusi. **33** Un Lābans
gāja Jēkaba teltī un Leas teltī un to abu kalpoņu teltī
un neatrada nenieka; un izgāja no Leas telts un iegāja
Rahēles teltī. **34** Bet Rahēle tos elka dievus bija ņēmusi un
nolikusi apakš kamieļa sedliem un uzsēdusies tiem virsū.
Un Lābans apgrābstīja visu to telti un tos neatrada. **35** Un
tā sacīja uz savu tēvu: neapskaisties, mans kungs, ka es
priekš tevis nevaru celties, jo man klājās, kā sievām mēdz
būt. Un viņš pārmeklēdams neatrada tos elka dievus. **36**
Tad Jēkabs apskaitās un bārās un sacīja uz Lābanu: kas
ir mans noziegums, kas ir mani grēki, ka tu tik karsti
man esi dzinies pakaļ? **37** Ka tu visus manus rīkus esi
aptaustījis; ko tu esi atradis no visiem tava nama rīkiem?
Liec to priekšā maniem un taviem brāļiem, ka tie starp
mums abiem tiesā. **38** Šos divdesmit gadus es pie tevis
esmu bijis, tavas avis un tavas kazas nav izmetušās, un
tos aunus no tavām avīm es neesmu ēdis. **39** To saplosīto
es tev neesmu pārnesis, tas man bija jāmaksā; no manas
rokas tu to esi prasījis, vai tas bija zagts dienā, vai tas bija
zagts naktī. **40** Es esmu tāds bijis, ka mani dienā karstums
nomāca un naktī aukstums, un miegs nenāca manās acīs.

41 Divdesmit gadus esmu bijis tavā namā, četrpadsmit
gadus tev esmu kalpojis par tavām divām meitām un
sešus gadus par tavām avīm, un tu manu algu desmitkārt
esi pārgrozījis. **42** Ja mana tēva Dievs, tas Ābrahāma Dievs
un Tas, ko Īzaks bijās, pie manis nebūtu bijis, tu nu mani
tukšu būtu aizsūtījis. Dievs manas bēdas un manu roku
darbu ir uzlūkojis un tevi izgājušā naktī apsaucis. **43** Tad
Lābans atbildēja un sacīja uz Jēkabu: tās meitas ir manas
meitas, un tie bērni ir mani bērni, un tās avis ir manas
avis, un viss, ko tu redzi, tas ir mans; un ko es šodien
darīšu šīm manām meitām vai viņu bērniem, ko tās ir
dzemdējušas? **44** Un nu nāc, darīsim derību, es un tu, ka
tā ir par liecību starp mani un tevi. **45** Un Jēkabs ņēma
akmeni un to uzcēla par zīmi. **46** Un Jēkabs sacīja uz
saviem brāļiem: salasiet akmeņus; un tie ņēma akmeņus
un salika tos vienā kopā, un ēda tur virs tās kopas. **47**
Un Lābans to nosauca Jegar-Sahāduta (āramiski: liecības
kopa), bet Jēkabs to nosauca Galed (ebrejiski: liecības
kopa). **48** Un Lābans sacīja: šī kopa lai šodien liecību dod
starp mani un tevi; tāpēc viņas vārdu nosauca Galedu **49**
Un Micpu, tāpēc ka viņš sacīja: Tas Kungs lai skatās uz
mani un uz tevi, kad mēs viens otru neredzēsim. **50** Ja
tu apbēdināsi manas meitas un ņemsi citas sievas pie
manām meitām klāt, - neviens nav pie mums, redzi, Dievs
būs liecinieks starp mani un tevi. **51** Tad Lābans sacīja uz
Jēkabu: redz, šī kopa, un redz, šī piemiņas zīme, ko es
esmu uzcēlis starp mani un tevi. **52** Šī kopa lai dod liecību
un šī zīme lai dod liecību, ka es gar šo kopu nenoiešu
pie tevis, ļauna darīt, un ka tev gar šo kopu un šo zīmi

nebūs pie manis nākt, ļauna darīt. 53 Ābrahāma Dievs un
Nahora Dievs un viņu tēvu Dievs lai tiesā starp mums.
54 Un Jēkabs zvērēja pie tā, ko viņa tēvs Īzaks bijās, un
upurēja upuri kalnā un aicināja savus brāļus maizi ēst.
Un tie ēda maizi un palika par nakti uz tā kalna. 55
Un Lābans cēlās rītā agri un skūpstīja savus bērnus un
savas meitas un tos svētīja. Un Lābans aizgāja un griezās
atpakaļ uz savu vietu.

32 Un Jēkabs gāja savu ceļu, un Dieva eņģeļi to sastapa.
2 Un šos redzēdams Jēkabs sacīja: tas ir Dieva karaspēks,
- un nosauca tās vietas vārdu Mahānaīm. 3 Un Jēkabs
sūtīja vēstnešus savā priekšā pie Ēsava, sava brāļa, uz
Seīra zemi, uz Edoma tiesu, 4 Un tiem pavēlēja un sacīja:
tā jums būs sacīt manam kungam Ēsavam: tā saka tavs
kalps Jēkabs: es esmu svešumā mitis pie Lābana un līdz
šim tur palicis. 5 Un man ir vērši un ēzeļi, avis un kalpi
un kalpones, un es esmu sūtījis savam kungam vēstīt, lai
es žēlastību tavās acīs atrodu. 6 Un tie vēstneši griezās
atpakaļ pie Jēkaba un sacīja: mēs nācām pie tava brāļa
Ēsava, un viņš tev arīdzan iet pretī, un četrsimt vīri
līdz ar viņu. 7 Tad Jēkabs bijās ļoti un viņam bija bail,
un viņš šķīra divējos pulkos tos ļaudis, kas tam bija,
un tās avis un tos vēršus un tos kamieļus, 8 Un sacīja:
ja Ēsavs uzbruks vienam pulkam un to apkaus, tad tas
otrs pulks izmuks. 9 Un Jēkabs sacīja: tu mana tēva
Ābrahāma Dievs, un mana tēva Īzaka Dievs, ak Kungs!
Kas uz mani sacījis: griezies atpakaļ uz savu zemi un pie
saviem radiem, un es tev gribu labu darīt, 10 Es esmu
mazs pret visām apžēlošanām un pret visu uzticību, ko

tu savam kalpam esi darījis. Jo ar savu spieķi es pār šo
Jardāni esmu pārgājis un nu es esmu palicis par diviem
pulkiem. **11** Izpestī mani lūdzams no mana brāļa rokas, no
Ēsava rokas, jo es bīstos, ka tas nenāk un mani neapkauj,
māti ar bērniem. **12** Tu esi sacījis: Es nemitēšos tev labu
darīt un vairošu tavu dzimumu kā jūras smiltis, ko nevar
izskaitīt aiz liela pulka. **13** Un viņš palika tur to nakti un
ņēma no tā, kas tam pie rokas bija, dāvanu priekš Ēsava,
sava brāļa: **14** Divsimt kazas un divdesmit āžus, divsimt
avis un divdesmit aunus, **15** Trīsdesmit zīdošas kamieļu
mātes ar viņu kumeļiem, četrdesmit govis un desmit
vēršus, divdesmit ēzeļu mātes un desmit kumeļus, **16**
Un deva tos savu kalpu rokā, ikkatru pulku atsevišķi, un
sacīja uz saviem kalpiem: ejat man papriekš un pametiet
starpu starp pulku un pulku. **17** Un viņš pavēlēja tam
pirmajam sacīdams: kad Ēsavs, mans brālis, tevi sastaps
un tev vaicās un sacīs: kam tu piederi un uz kurieni tu
ej, un kam pieder še, kas tavā priekša? **18** Tad tev būs
sacīt: tie pieder tavam kalpam Jēkabam; tas sūta savam
kungam Ēsavam dāvanu, un redzi, viņš pats ir arīdzan
mums pakaļ. **19** Un viņš pavēlēja arī tam otram un tam
trešajam un visiem, kas tos lopus dzina sacīdams: pēc
šiem vārdiem jums būs sacīt uz Ēsavu, kad to sastapsiet.
20 Un jums būs arī sacīt: redzi, tavs kalps Jēkabs mums
nāk pakaļ! Jo viņš domāja: es apmierināšu viņa vaigu ar
šo dāvanu, kas man iet pa priekšu, un pēc es redzēšu
viņa vaigu, kas zina, viņš mani pieņems. **21** Tad nu tā
dāvana aizgāja viņam pa priekšu, bet viņš pats palika
to nakti pie sava pulka. **22** Un viņš cēlās tanī naktī un

ņēma savas divas sievas un savas divas kalpones un savus
vienpadsmit bērnus, un gāja pie Jabokas brasla; 23 Un
viņš tos ņēma un pārveda pār upi, un pārveda, kas tam
bija; bet Jēkabs palika viens pats. 24 Tad viens vīrs ar to
cīnījās, līdz kamēr diena ausa. 25 Un kad Tas redzēja, ka
viņu nepārspēja, tad Tas aizskāra viņa ciskas locekli, tā ka
Jēkaba ciskas loceklis cīkstoties izgriezās. 26 Un Tas sacīja:
palaid Mani, jo gaisma jau aust; bet viņš atbildēja: es Tevi
nepalaidīšu, ja Tu mani nesvēti. 27 Un Tas uz viņu sacīja:
kas tev vārdā? Un viņš sacīja: Jēkabs. 28 Tad Tas sacīja:
tavu vārdu nebūs vairs saukt Jēkabu, bet Israēli; jo tu esi
cīnījies ar Dievu un ar cilvēkiem un esi pārspējis. 29 Un
Jēkabs vaicāja un sacīja: saki man jel Savu vārdu. Un Tas
sacīja: kam tu jautā pēc Mana vārda? Un Tas viņu turpat
svētīja. 30 Un Jēkabs nosauca tās vietas vārdu Pniēli: jo
es esmu Dievu redzējis vaigu vaigā, un mana dvēsele ir
izglābta. 31 Un saule tam uzlēca gar Pniēli aizejot. Un
viņš bija klibs ar savu cisku. 32 Tāpēc Israēla bērni līdz
šai dienai neēd no dzīslas pie ciskas locekļa, tāpēc ka
Jēkabam tā dzīsla pie ciskas locekļa tapa maitāta.

33 Un Jēkabs pacēla savas acis un skatījās, un redzi,
Ēsavs nāca un četrsimt vīri līdz ar to; tad viņš piedalīja
tos bērnus pie Leas un pie Rahēles un pie tām divām
kalponēm, 2 Un lika tās kalpones un viņu bērnus priekšā,
un Leū un viņas bērnus tiem pakaļ, un Rahēli un Jāzepu
visu pēc. 3 Un viņš pats gāja tiem priekšā un klanījās
septiņreiz pie zemes, tiekams viņš tapa klāt pie sava
brāļa. 4 Un Ēsavs tecēja tam pretī un to apkampa un
metās viņam ap kaklu un to skūpstīja, un tie raudāja. 5

Un viņš pacēla savas acis un redzēja tās sievas un tos
bērnus un sacīja: kas šie tev ir? Un tas sacīja: šie ir tie
bērni, ar ko Dievs tavu kalpu svētījis. **6** Tad tās kalpones
piegāja, viņas un viņu bērni, un klanījās **7** Un Lea piegāja
arīdzan un viņas bērni, un klanījās, un pēc nāca Jāzeps un
Rahēle un klanījās. **8** Un viņš sacīja: kas viss tas tev par
pulku, ko es esmu sastapis? Un tas sacīja: lai es žēlastību
atrastu tavās acīs, mans kungs. **9** Un Ēsavs sacīja: man
pašam diezgan, brāli; paturi, kas tev ir. **10** Bet Jēkabs
sacīja: ak ne! Lūdzams, ja es žēlastību esmu atradis tavās
acīs, tad ņem manu dāvanu no manas rokas; jo tāpēc es
tavu vaigu esmu redzējis, tā kā redz Dieva vaigu, un tu
mani mīļi esi saņēmis. **11** Pieņem lūdzams manu svētību,
kas tev ir pievesta, jo Dievs mani ar to svētījis, un man ir
viss papilnam. Un tas viņu spieda, ka viņš to ņēma. **12** Un
viņš sacīja: nāc, ejam projām, es iešu tev līdzi. **13** Bet tas
uz viņu sacīja: mans kungs zin, ka man sīki bērni un avis
un teļu mātes; kad tos tikai vienu dienu pārdzītu, tad
man visi lopiņi apmirtu. **14** Ej, kungs, lūdzams savam
kalpam papriekš, un es iešu ceļā lēniņām, tā kā mani
lopiņi spēj, kas manā priekšā, un tā kā tie bērni spēj,
tiekams es nāku pie sava kunga Seīrā. **15** Un Ēsavs sacīja:
tad nu es atstāšu pie tevis kādus no tiem ļaudīm, kas pie
manis. Un tas sacīja: kam tā vajag? Lai žēlastību atrodu
sava kunga acīs. **16** Un Ēsavs tanī dienā griezās atpakaļ
pa savu ceļu uz Seīru. **17** Bet Jēkabs nogāja uz Sukotu
un uzcēla sev namu, un taisīja laidarus saviem lopiem;
tādēļ viņš tās vietas vārdu nosauca Sukotu (laidari). **18**
Un Jēkabs nonāca sveiks vesels Šehemas pilsētā, kas ir

Kanaāna zemē, no Mezopotamijas nākdams, un apmetās
tās pilsētas priekšā. 19 Un viņš pirka vienu zemes gabalu
no Hamora, Šehema tēva, bērniem, par simts sudraba
gabaliem, un uzcēla tur savu dzīvokli 20 Un uztaisīja tur
altāri un to nosauca: tas Stiprais Dievs ir Israēla Dievs.

34 Un Dina, Leas meita, ko šī Jēkabam bija dzemdējusi,
izgāja apraudzīt tās zemes meitas. 2 Un Šehems, Hivieša
Hamora, tā zemes valdnieka, dēls to ieraudzīja un to ņēma
un pie tās gulēja un to piegulēja. 3 Un viņa sirds pieķērās
Dinai, Jēkaba meitai, un viņš mīļoja to jauno meitu un
runāja mīlīgi ar viņu. 4 Un Šehems runāja ar Hamoru,
savu tēvu, un sacīja: ņem man šo meitu par sievu. 5 Un
Jēkabs dzirdēja, ka tas Dinu, viņa meitu, bija apsmējis;
un viņa dēli bija ar ganāmo pulku laukā, un Jēkabs cieta
klusu, tiekams tie pārnāca. 6 Tad Hamors, Šehema tēvs,
izgāja pie Jēkaba, ar to runāt. 7 Un Jēkaba dēli nāca no
lauka, un kad tie to dzirdēja, tad tas tiem vīriem sāpēja
un tie apskaitās ļoti, tāpēc ka tas ģeķību bija darījis iekš
Israēla, gulēdams pie Jēkaba meitas, un tā nebija darīt. 8
Un Hamors ar tiem runāja sacīdams: Šehema, mana dēla,
sirds pieķērusies jūsu meitai; dodiet to lūdzami viņam par
sievu. 9 Un apdraudzinājaties ar mums, - dodiet mums
savas meitas un ņemat mūsu meitas; 10 Un dzīvojiet pie
mums, un visa tā zeme būs atvērta jūsu priekšā: mītiet,
pelnaties un paliekat uz dzīvi iekš tās. 11 Un Šehems
sacīja uz viņas tēvu un uz viņas brāļiem: lai žēlastību
atrodu jūsu acīs, un ko jūs man sacīsiet, to es došu. 12
Prasiet papilnam kroņa maksu un dāvanu, es došu, kā jūs
man sacīsiet, dodiet man tikai to jaunavu par sievu. 13

Tad Jēkaba dēli atbildēja Šehemam un Hamoram, viņa
tēvam, ar viltu un runāja aplinkus, tāpēc ka tas Dinu, viņu
māsu, bija apsmējis, un sacīja tiem: **14** Mēs to nevaram
darīt, ka savu māsu dodam vīram, kam priekšāda, jo tā
mums būtu negantība. **15** Tomēr mēs tad jums būsim
pa prātam, ja jūs topat tā kā mēs, apgraizīdami savā
starpā visus vīrus. **16** Tad mēs jums dosim savas meitas
un sev ņemsim jūsu meitas un dzīvosim ar jums kopā un
būsim viena tauta. **17** Bet ja jūs mums neklausīsiet un
neapgraizīsities, tad mēs ņemsim savu meitu un aiziesim.
18 Un tie vārdi patika Hamoram un Šehemam, Hamora
dēlam. **19** Un tas jauneklis nekavējās to darīt, jo viņš
mīlēja Jēkaba meitu, un tas bija godāts pār visu sava
tēva namu. **20** Tad Hamors un Šehems, viņa dēls, nāca
tās pilsētas vārtos un runāja ar savas pilsētas vīriem
un sacīja: **21** Šie vīri ir saticīgi ar mums, lai tie mīt šinī
zemē un pelnās, jo redzi, tā zeme ir diezgan plaša priekš
viņiem; mēs ņemsim viņu meitas sev par sievām un
dosim viņiem savas meitas. **22** Tomēr tie vīri tik tad grib
būt mums pa prātam, ja visi vīri, kas mūsu starpā, top
apgraizīti, kā viņi ir apgraizīti. **23** Viņu ganāmpulki un
viņu sagāds nu visi viņu lopi, vai tie mums nepiederēs?
Lai tikai tiem esam pa prātam, tad tie pie mums dzīvos.
24 Un Hamoram un Šehemam, viņa dēlam, visi klausīja,
kas staigāja pa viņa pilsētas vārtiem, un visi vīri tapa
apgraizīti, kas staigāja pa viņa pilsētas vārtiem. **25** Un
trešā dienā, kad tiem sāpes bija, tad tie divi Jēkaba dēli,
Sīmeans un Levis, Dinas brāļi, ņēma ikkatrs savu zobenu
un nāca droši tai pilsētā un nokāva visus vīrus. **26** Un

nokāva arī Hamoru un Šehemu, viņa dēlu, ar zobena
asmeni, un ņēma Dinu no Šehema nama un aizgāja. 27
Tad Jēkaba dēli uzbruka tiem nokautiem un aplaupīja to
pilsētu, tāpēc ka tie viņu māsu bija apsmējuši. 28 Viņu
avis un viņu vēršus un viņu ēzeļus un to, kas bija pilsētā
un kas laukā, tie paņēma. 29 Un visu viņu padomu un
visus viņu bērniņus un visas viņu sievas tie gūstīja, un
tos aizveda, un visu, kas bija viņu mājās. 30 Un Jēkabs
sacīja uz Sīmeanu un Levi: jūs mani esat apbēdinājuši,
smirdošu mani darīdami starp šīs zemes iedzīvotājiem,
starp Kanaāniešiem un Fereziešiem, un es esmu mazā
skaitā, - ja tie pret mani sapulcināsies, tad tie mani
apkaus, un es tapšu izdeldēts, es un mans nams. 31 Un tie
sacīja: vai tad viņam bija mūsu māsai darīt tā kā maukai?

35 Un Dievs sacīja uz Jēkabu: celies un ej uz Bēteli un
mīti tur, un taisi tur altāri tam Dievam, kas tev parādījās,
kad tu bēgi no sava brāļa Ēsava. 2 Tad Jēkabs sacīja uz
savu saimi un uz visiem, kas pie tā bija: metiet nost tos
svešos dievus, kas pie jums, un šķīstaties un pārģērbjaties
citās drēbēs. 3 Ceļamies un ejam uz Bēteli, un tur es
taisīšu altāri tam stipram Dievam, kas mani paklausījis
bēdu dienā un pie manis bijis tai ceļā, ko esmu staigājis.
4 Tad tie Jēkabam deva visus svešos dievus, kas bija viņu
rokās, un tās ausu sprādzes, kas bija viņu ausīs, un Jēkabs
tos apraka apakš tā ozola, kas ir pie Šehemes. Un tie gāja
projām, 5 Un Dievs uzsūtīja bailību tām pilsētām, kas
viņiem bija visapkārt, tā ka tie Jēkaba bērniem nedzinās
pakaļ. 6 Un Jēkabs un visi ļaudis, kas bija ar viņu, nonāca
Lūzā, kas ir Kanaāna zeme - tā ir Bētele. 7 Un viņš tur

uztaisīja altāri, un nosauca to vietu El-Bēteli, tāpēc, ka
Dievs tam bija parādījies, kad tas no sava brāļa bēga. **8** Un
Debora, Rebekas emma(zīdītāja), nomira un tapa aprakta
pie Bēteles apakš tā ozola, kam vārdu viņš nosauca raudu
ozols. **9** Un Dievs atkal parādījās Jēkabam, kad tas no
Mezopotamijas nāca, un Viņš to svētīja. **10** Un Dievs uz
to sacīja: "tavs vārds ir Jēkabs, - tavu vārdu nebūs vairs
saukt Jēkabs, bet - Israēls, būs tavam vārdam būt", un Tas
nosauca viņa vārdu Israēls. **11** Un Dievs sacīja uz viņu:
Es esmu tas visuspēcīgais Dievs, - augļojies un vairojies,
no tevis ļaudis un ļaužu pulki celsies, un ķēniņi nāks no
taviem gurniem. **12** Un šo zemi, ko Es Ābrahāmam un
Īzakam esmu devis, Es tev došu, un tavam dzimumam
pēc tevis Es došu šo zemi. **13** Tad Dievs no tā uzbrauca
uz augšu tanī vietā, kur Viņš ar to bija runājis. **14** Un
Jēkabs uzcēla piemiņas zīmi tanī vietā, kur viņš ar To bija
runājis, vienu piemiņas akmeni, un viņš to apsvaidīja
ar dzeramu upuri un lēja tur eļļu virsū. **15** Un Jēkabs
nosauca tās vietas vārdu, kur Dievs ar to bija runājis,
Bēteli. **16** Un tie izgāja no Bēteles, un tur vēl mazs ceļa
gabals bija jāiet līdz Efratai, un Rahēle dzemdēja, un viņai
nācās grūti dzemdēt; **17** Un kad viņai dzemdēšana tik
grūti nācās, tad tā bērnu saņēmēja sacīja: nebīsties, jo
šis tev arī būs dēls. **18** Un kad viņai dvēsele izgāja, ka
tā nomira, tad tā nosauca viņa vārdu Ben-Oni, bet viņa
tēvs to nosauca Benjaminu. **19** Un Rahēle nomira un tapa
aprakta Efratas ceļmalā, - tā ir Bētleme. **20** Un Jēkabs
uzcēla piemiņas zīmi uz viņas kapa; šī ir Rahēles kapa
zīme līdz šai dienai. **21** Tad Israēls aizgāja un uzcēla savu

telti viņpus Eder torņa. 22 Un notikās, kad Israēls tai
zemē dzīvoja, tad Rūbens piegāja un gulēja pie Bilhas,
sava tēva liekās sievas, un Israēls to dzirdēja. Un Jēkaba
dēlu bija divpadsmit. 23 Leas dēli bija Rūbens, Jēkaba
pirmdzimtais, un Sīmeans un Levis un Jūda un Īsašars un
Zebulons, 24 Rahēles dēli bija Jāzeps un Benjamins. 25
Bilhas, Rahēles kalpones, dēli bija Dans un Naftalus. 26
Un Zilfas, Leas kalpones, dēli bija Gads un Ašers. Šie ir
Jēkaba dēli, kas tam dzima Mezopotamijā. 27 Un Jēkabs
nāca pie Īzaka, sava tēva, uz Mamri pie Kiriat-Arbas, tā ir
Hebrone, kur Ābrahāms un Īzaks kā svešinieki bija mituši.
28 Un Īzaka dzīvība bija simts un astoņdesmit gadi. 29 Un
Īzaks izlaida garu un nomira un tapa piepulcināts saviem
ļaudīm, vecs un diezgan dzīvojis, un viņa dēli Ēsavs un
Jēkabs viņu apraka.

36 Šie nu ir Ēsava, tas ir Edoma, radu raksti. 2 Ēsavs
ņēma sievas no Kanaāna meitām, Adu, Elona, tā Hetieša,
meitu, un Aholibamu, Anus meitu, Cibeona, tā Hivieša,
dēla meitu, 3 Un Basmatu, Ismaēla meitu, Nebajota māsu.
4 Un Ada dzemdēja Ēsavam Elifasu, un Basmate dzemdēja
Reguēli. 5 Un Aholibama dzemdēja Jeūsu un Jaēlamu un
Korahu, tie ir Ēsava dēli, kas tam dzima Kanaāna zemē. 6
Un Ēsavs ņēma savas sievas un savus bērnus un savas
meitas un visas sava nama dvēseles un savu ganāmo pulku
un visus savus lopus un visu savu mantu, ko tas Kanaāna
zemē bija sakrājis, un aizgāja no Jēkaba sava brāļa uz
citu zemi. 7 Jo viņu mantas bija padaudz, ka tie nevarēja
kopā dzīvot, un tā zeme, kur tie piemita, tiem nepietika
viņu lopu pulku dēļ. 8 Un Ēsavs mita Seīras kalnos -

Ēsavs, tas ir Edoms. **9** Un šie ir Ēsava, Edomiešu tēva, radu
raksti, uz Seīras kalniem. **10** Šie ir Ēsava dēlu vārdi: Elifas,
Adas, Ēsava sievas, dēls, Reguēls, Basmates, Ēsava sievas,
dēls. **11** Un Elifasa dēli bija Temans, Omars, Zefus un
Gaētams un Ķenas. **12** Un Timna bija Elifasa, Ēsava dēla,
lieka sieva, un tā dzemdēja Elifasam Amaleku; šie ir Adas,
Ēsava sievas, dēli. **13** Un šie ir Reguēļa dēli: Nahats un
Zerus, Šammus un Mizus, šie ir Basmates, Ēsava sievas,
dēli. **14** Un šie Aholibamas, Anus meitas, Cibeona dēla
meitas, Ēsava sievas, dēli, un tā dzemdēja Ēsavam Jeūsu un
Jaēlamu un Korahu. **15** Šie ir Ēsava dēlu valdnieki: Elifasa,
Ēsava pirmdzimtā, dēli: valdnieks Temans, valdnieks
Omars, valdnieks Zefus, valdnieks Ķenas, **16** Valdnieks
Korahs, valdnieks Gaētams, valdnieks Amaleks: šie ir
Elifasa valdnieki Edoma zemē, šie ir Adas dēli. **17** Un šie
ir Reguēļa, Ēsava dēla, dēli: valdnieks Nahats, valdnieks
Zerus, valdnieks Šammus, valdnieks Mizus; šie ir Reguēļa
valdnieki Edoma zemē: šie ir Basmates, Ēsava sievas, dēli.
18 Un šie ir Aholibamas, Ēsava sievas, dēli: valdnieks Jeūs,
valdnieks Jaēlams, valdnieks Korahs; šie ir Aholibamas,
Anus meitas, Ēsava sievas, valdnieki. **19** Šie ir Ēsava dēli
un šie ir viņu valdnieki. Viņš ir Edoms. **20** Šie ir Seīra,
Horieša, dēli, kas tai zemē dzīvoja: Lotams un Šobals un
Cibeons un Anus un Dišons un Ecers un Dišans. **21** Šie ir
Horiešu valdnieki, Seīra dēli, Edoma zemē. **22** Un Lotama
dēli bija Orus un Emams, un Lotama māsa Timna. **23** Un
šie ir Šobala dēli: Alvans un Manahats un Ebals, Zevus un
Onams. **24** Un šie ir Cibeona dēli: Ajus un Anus; šis ir tas
Anus, kas tos siltos avotus tuksnesī ir atradis, kad viņš

ganīja sava tēva Cibeona ēzeļus. **25** Un šie ir Anus bērni:
Dišons un Aholibama, Anus meita. **26** Un šie ir Dišona dēli:
Hemdans un Ešbans un Jetrans un Karans. **27** Šie ir Ecera
dēli: Bilhans un Safans un Akans. **28** Šie ir Dišana dēli: Uc
un Arans. **29** Šie ir tie Horiešu valdnieki: valdnieks Lotans,
valdnieks Šobals, valdnieks Cibeons, valdnieks Anus, **30**
Valdnieks Dišons, valdnieks Ecers, valdnieks Dišans; šie
ir tie Horiešu valdnieki pēc savām valstīm Seīras zemē.
31 Un šie ir tie ķēniņi, kas valdījuši Edoma zemē, pirms
nekā ķēniņi valdīja pār Israēla bērniem: **32** Belus, Beora
dēls, valdīja Edomā, un viņa pilsētas vārds bija Dinaba.
33 Un Belus nomira un viņa vietā valdīja Jobabs, Zerus
dēls, no Bacras. **34** Un Jobabs nomira un viņa vietā valdīja
Uzams no Temaniešu zemes. **35** Un Uzams nomira un
viņa vietā valdīja Hadads, Bedada dēls, kas Midijanu
apkāva Moaba laukā, un viņa pilsētas vārds bija Avite.
36 Un Hadads nomira un viņa vietā valdīja Zamlus no
Mazrekas. **37** Un Zamlus nomira un viņa vietā valdīja
Sauls no Rehobotes pie tās upes. **38** Un Sauls nomira un
viņa vietā valdīja Baāl-Anans, Akbora dēls. **39** Un Baāl-
Anans, Akbora dēls, nomira un viņa vietā valdīja Adars,
un viņa pilsētas vārds bija Pagus un viņa sievas vārds bija
Mehetabeēle, Matredas meita, Mezaābas meitas meita.
40 Un šie ir Ēsava valdnieku vārdi pēc viņu radiem, pēc
viņu vietām ar saviem vārdiem: Timnas valdnieks, Alvas
valdnieks, Jeteta valdnieks, **41** Aholibamas valdnieks, Elas
valdnieks, Pinona valdnieks, **42** Ķenasa valdnieks, Temana
valdnieks, Mibcara valdnieks, **43** Magdiēla valdnieks,

Īrama valdnieks. Šie ir Edoma valdnieki pēc saviem radiem
tai zemē, ko bija iemantojuši. Un Ēsavs ir Edomiešu tēvs.

37 Un Jēkabs dzīvoja tai zemē, kur viņa tēvs kā svešinieks
bija mitis, Kanaāna zemē. **2** Šie ir Jēkaba radu raksti:
Jāzeps, septiņpadsmit gadus vecs būdams, ganīja avis ar
saviem brāļiem, un tas zēns bija pie Bilhas un Zilfas, sava
tēva sievu, dēliem, un Jāzeps nesa viņu ļauno slavu tēvam
priekšā. **3** Un Israēls mīlēja Jāzepu pār visiem saviem
bērniem, jo tas viņam bija dzimis vecumā, un viņš tam
taisīja raibus svārkus. **4** Un viņa brāļi redzēja, ka tēvs
to mīlēja pār visiem viņa brāļiem, un tie to ienīdēja un
nevarēja laipni ar to runāt. **5** Un Jāzeps sapņoja sapni
un to stāstīja saviem brāļiem, - tad šie to vēl vairāk
ienīdēja. **6** Un viņš uz tiem sacīja: klausāties jel šo sapni,
ko esmu redzējis. **7** Un redzi, mēs sējām kūlīšus laukā,
un redzi, mans kūlītis cēlās un stāvēja, un redzi, jūsu
kūlīši apstājušies klanījās pret manu kūlīti. **8** Tad viņa
brāļi uz to sacīja: vai tu mums paliksi par ķēniņu? Vai tu
valdīdams pār mums valdīsi? Un tie vēl vairāk to ienīdēja
viņa sapņu un viņa stāstu dēļ. **9** Un tas sapņoja vēl citu
sapni un to teica saviem brāļiem un sacīja: redzi, es vēl
citu sapni esmu redzējis, un redzi, saule un mēnesis un
vienpadsmit zvaigznes klanījās priekš manis. **10** Un kad
viņš to stāstīja savam tēvam un saviem brāļiem, tad viņa
tēvs to aprāja un uz to sacīja: kas tas par sapni, ko tu
esi sapņojis? Vai es un tava māte un tavi brāļi patiesi
nāksim pie zemes klanīties tavā priekšā? **11** Un viņa brāļi
to skauda, bet viņa tēvs šo vārdu paturēja. **12** Un viņa
brāļi gāja ganīt sava tēva lopus Šehemē. Tad Israēls sacīja

uz Jāzepu: **13** Vai tavi brāļi negana Šehemē? Nāc, es tevi
sūtīšu pie tiem; un tas sacīja: redzi, še es esmu. Un viņš
uz to sacīja: **14** Ej jel, lūko, kā taviem brāļiem klājās un kā
lopiņiem klājās, un nes man vēsti atpakaļ. Un viņš to
izsūtīja no Hebrones ielejas, un tas nāca uz Šehemi. **15** Un
viens vīrs viņu atrada un redzi, viņš maldījās pa lauku;
tad tas vīrs to vaicāja sacīdams, ko tu meklē? **16** Un tas
sacīja: es meklēju savus brāļus, saki man lūdzams, kur tie
gana? **17** Tad tas vīrs sacīja: tie no šejienes aizgājuši, jo
es dzirdēju tos sakām: iesim uz Dotanu; un Jāzeps gāja
saviem brāļiem pakaļ un atrada tos Dotanā. **18** Un tie
to ieraudzīja no tālienes, un pirms tas tuvu pie viņiem
atnāca, tie sarunājās viņu nokaut, **19** Un sacīja viens
uz otru: redzi, še nāk tas sapņotājs. **20** Un nu nāciet,
nokausim to un iemetīsim to kādā bedrē un sacīsim:
negants zvērs to aprijis; tad redzēsim, kas būs no viņa
sapņiem. **21** Un Rūbens to dzirdēja un to izpestīja no
viņu rokām un sacīja: nenokausim viņu. **22** Un Rūbens
uz tiem sacīja: neizlejat asinis, metiet viņu tai bedrē,
kas te tuksnesī, un nepieliekat rokas pie viņa, - lai viņš
to izpestītu no viņu rokām un pārvestu savam tēvam.
23 Un notikās, kad Jāzeps atnāca pie saviem brāļiem,
tad tie Jāzepam novilka svārkus, tos raibos, kas tam bija
mugurā. **24** Un tie to ņēma un iemeta bedrē, bet tā bedre
bija tukša, un tur ūdens nebija iekšā. **25** Pēc tie apsēdās
maizi ēst un pacēla savas acis un skatījās, un redzi,
Ismaēliešu pulks nāca no Gileādas, un viņu kamieļi nesa
dārgas zāles, balzamu un mirres; tie gāja, to nonest uz
Ēģipti. **26** Tad Jūda sacīja uz saviem brāļiem: ko tas mums

līdz, ja savu brāli nokaujam un viņa asinis slēpjam? 27
Nāciet, pārdosim viņu tiem Ismaēliešiem un nepieliksim
savas rokas pie viņa, jo viņš ir mūsu brālis, mūsu miesa.
Un viņa brāļi tam klausīja. 28 Tiem Midianiešu vīriem,
tiem tirgotājiem, garām ejot, tie izvilka un izcēla Jāzepu
no bedres un pārdeva Jāzepu tiem Ismaēliešiem par
divdesmit sudraba gabaliem, un tie aizveda Jāzepu uz
Ēģiptes zemi. 29 Un Rūbens gāja atpakaļ pie tās bedres un
redzi, Jāzeps nebija bedrē; tad tas saplēsa savas drēbes
30 Un griezās atpakaļ pie saviem brāļiem un sacīja: tā
puisēna tur nav un es, - kur man būs palikt? 31 Un
tie ņēma Jāzepa svārkus un nokāva āzi un iemērca tos
svārkus asinīs. 32 Un nosūtīja tos raibos svārkus un lika
tos nonest savam tēvam un sacīja: šos esam atraduši;
apraugi jel, vai tie ir tava dēla svārki, vai nē? 33 Un
tas tos pazina un sacīja: tie ir mana dēla svārki; nikns
zvērs viņu ir aprijis, plosīt tas Jāzepu saplosījis. 34 Un
Jēkabs pārplēsa savas drēbes un apvilka maisu ap saviem
gurniem un bēdājās pēc sava dēla ilgu laiku. 35 Tad visi
viņa dēli un visas viņa meitas cēlās, viņu iepriecināt, bet
viņš negribējās iepriecinājams būt un sacīja: ar bēdām
es noiešu kapā pie sava dēla. Un viņa tēvs to apraudāja.
(Sheol h7585) 36 Un tie Midianieši to pārdeva Ēģiptes zemē
Potifaram, ķēniņa Faraona kambarjunkuram un sargu
virsniekam.

38 Un notikās tanī laikā, ka Jūda no saviem brāļiem
nogāja un apmetās pie kāda Adulamnieku vīra, Hīras
vārdā. 2 Un Jūda redzēja tur kāda Kanaāniešu vīra meitu,
un viņa vārds bija Šua, un viņš to ņēma un gāja pie

tās. **3** Un tā tapa grūta un dzemdēja dēlu un nosauca
viņa vārdu Ģeru. **4** Un tā tapa atkal grūta un dzemdēja
dēlu un nosauca viņa vārdu Onanu. **5** Un tā dzemdēja
vēl vienu dēlu un nosauca viņa vārdu Šelu, un viņš bija
Ķezibā, kad tā to dzemdēja. **6** Un Jūda ņēma sievu priekš
Ģera, sava pirmdzimtā, un viņas vārds bija Tamāre. **7** Bet
Ģers, Jūdas pirmdzimtais, bija ļauns Tā Kunga priekšā,
tāpēc Tas Kungs to nokāva. **8** Tad Jūda sacīja Onanam:
ej pie sava brāļa sievas un ņem to sava brāļa vietā un
cel dzimumu savam brālim. **9** Bet Onans zinādams, ka
tas dzimums viņam nepiederēs, pie sava brāļa sievas
iedams, tam lika izgaist zemē, lai savam brālim nedotu
dzimuma. **10** Un Tam Kungam nepatika, ko viņš darīja, un
viņš to arīdzan nokāva. **11** Tad Jūda sacīja uz savu vedeklu
Tamāri: paliec atraitne sava tēva namā, tiekams Šelus,
mans dēls, pieaug; jo viņš domāja: vai viņam arī nebūs
jāmirst, kā viņa brāļiem. Un Tamāre nogāja un dzīvoja
sava tēva namā. **12** Kad nu labs laiks bija pagājis, tad Šuas
meita, Jūda sieva, nomira; pēc tam Jūda iepriecinājās un
gāja pie saviem avju cirpējiem uz Timnu, viņš un Hīra,
viņa draugs, tas Adulamnieks. **13** Un Tamārei tapa vēstīts
un sacīts: redzi, tavs tēvocis iet uz Timnu, savas avis cirpt.
14 Tad viņa novilka savas atraitņu drēbes un apsedzās
ar vaiga apsegu un aptinās un apsēdās priekš Enaima
vārtiem, kas ir uz Timnas ceļa; jo tā bija redzējusi, ka
Šelus bija pieaudzis un ka viņa tam nebija dota par sievu.
15 Un Jūda to redzēja un šķita, to esam mauku, tāpēc ka
tā savu vaigu bija apsegusi. **16** Un noklīda pie tās ceļmalā
un sacīja: nāc jel, laid man pie tevis ieiet; jo viņš nezināja,

to savu vedeklu esam. Un tā sacīja: ko tu man dosi, ja tu
pie manis ieiesi? **17** Un tas sacīja: es tev sūtīšu vienu āzi
no ganāmpulka. Un tā sacīja: tad dod man ķīlas, tiekams
tu to sūti. **18** Tad tas sacīja: kas tās tādas ķīlas, ko man tev
būs dot? Un tā atbildēja: tavs aizspiežamais gredzens un
tava virkne un tava niedre, kas tavā rokā. Un tas viņai to
deva un iegāja pie tās; un tā tapa grūta no viņa. **19** Un tā
cēlās un aizgāja un nolika to apsegu un apvilka savas
atraitņu drēbes. **20** Un Jūda sūtīja to āzi caur savu draugu,
to Adulamnieku, atņemt tās ķīlas no tās sievas rokas;
bet tas to neatrada. **21** Tad tas vaicāja tās vietas ļaudis
sacīdams: kur ir tā mauka, kas Enaimā uz ceļa sēdējusi?
Un tie sacīja: še maukas nav bijis. **22** Un tas atgriezās pie
Jūdas un sacīja: es to neesmu atradis, un tās vietas ļaudis
arīdzan saka: še maukas nav bijis. **23** Tad Jūda sacīja:
lai tā to sev patur, ka netopam kaunā; redzi, es šo āzi
esmu sūtījis, un tu viņas neesi atradis. **24** Un notikās pēc
kādiem trim mēnešiem, tad Jūdam tapa vēstīts un sacīts:
Tamāre, tava vedekla, maucību dzinusi, un redzi, tā ir arī
grūta no maukošanas. Tad Jūda sacīja: izvediet to ārā, ka
tā top sadedzināta. **25** Kad nu tā tapa izvesta, tad tā sūtīja
pie sava tēvoča un sacīja: no tā vīra, kam šās lietas pieder,
es esmu grūta; un tā sacīja: vai pazīsti jel, - kam tas
aizspiežamais gredzens un šī virkne un šī niedre pieder?
26 Un Jūda tās pazina un sacīja: tā sieva ir taisnāka nekā
es, tāpēc ka es viņu savam dēlam Šelum neesmu devis.
Un viņš to vairs neatzina. **27** Un tai dzemdējot, redzi,
tai bija dvīņi viņas miesās. **28** Un kad tā dzemdēja, tad
viens roku izbāza, un bērnu saņēmēja to ņēma un apsēja

sarkanu pavedienu ap to roku un sacīja: šis nāks pirmais
ārā. 29 Un kad tas to roku ievilka, redzi, tad nāca viņa
brālis ārā; un tā sacīja: kāpēc tu sev plēsumu esi plēsis?
Un tā viņa vārdu nosauca Perec (plēsis). 30 Un pēc tam
viņa brālis nāca ārā, ap kā roku tas sarkanais pavediens
bija, un tā viņa vārdu nosauca Zerus (atspīdums).

39 Un Jāzeps tapa novests uz Ēģipti, un Potifars, Faraona
kambarjunkurs un sargu virsnieks, viens ēģiptiešu vīrs,
to nopirka no to Ismaēliešu rokas, kas to uz turieni bija
noveduši. 2 Un Tas Kungs bija ar Jāzepu, tā ka tam viss
laimīgi izdevās, un tas bija sava kunga, tā ēģiptieša, namā.
3 Un viņa kungs redzēja, ka Tas Kungs bija ar viņu, un ka
Tas Kungs visiem darbiem labi lika izdoties caur viņa
roku. 4 Tad Jāzeps atrada žēlastību viņa priekšā un viņam
kalpoja, un viņš to iecēla pār savu namu, un deva viņa
rokā visu, kas tam piederēja. 5 Un no tā laika, kad viņš to
bija cēlis pār savu namu un pār visu, kas viņam piederēja,
Tas Kungs svētīja tā ēģiptieša namu Jāzepa labad, un
Tā Kunga svētība bija visās lietās, kas viņam piederēja,
sētā un laukā. 6 Un visu, kas tam piederēja, viņš nodeva
Jāzepa rokās, un negādāja pats par neko, kā vien par
to maizi, ko ēda. Un Jāzeps bija skaists no auguma un
skaists no ģīmja. 7 Un notikās pēc šīm lietām, ka viņa
kunga sieva savas acis uzmeta uz Jāzepu un sacīja: guli
pie manis. 8 Bet viņš liedzās un sacīja uz sava kunga
sievu: redzi, mans kungs negādā par neko, kas ir namā,
un visu, kas viņam pieder, viņš ir devis manā rokā. 9
Neviens šinī namā nav lielāks pār mani, un viņš man
neko nav aizliedzis, bez vien tevi, tāpēc ka tu esi viņa

sieva; kā tad lai es tādu lielu ļaunumu daru un pret Dievu
grēkoju? **10** Un kad viņa ikdienas to uz Jāzepu runāja, un
tas viņai nepaklausīja, ka pie viņas būtu gulējis un ap
viņu bijis, **11** Tad notikās kādā dienā Jāzepam namā nākot
savu darbu padarīt, un no nama ļaudīm nevienam mājās
neesot, **12** Ka tā viņu sagrāba pie drēbēm un sacīja: guli
pie manis. Bet tas pameta savas drēbes viņas rokā un
izbēga un izgāja ārā. **13** Kad nu tā redzēja, ka tas savas
drēbes viņas rokā bija pametis un izbēdzis ārā, **14** Tad tā
sasauca savu saimi un runāja uz tiem un sacīja: raugāt,
viņš to Ebreju vīru pie mums ir atvedis mūs apsmiet; tas
nāca pie manis gulēt un es brēcu visā galvā(skaļā balsī).
15 Un kad tas dzirdēja, ka es savu balsi pacēlu un brēcu,
tad tas pameta savas drēbes pie manis un aizbēga un
izmuka ārā. **16** Un tā lika viņa drēbes sev līdzās, kamēr
viņas kungs pārnāca mājā; tad tā uz viņu runāja pēc šiem
vārdiem **17** Un sacīja: tas Ebreju kalps, ko tu mums esi
atvedis, nāca pie manis, mani apsmiet. **18** Un kad es savu
balsi pacēlu un brēcu, tad tas pameta savas drēbes pie
manis un izbēga ārā. **19** Un kad viņa kungs dzirdēja savas
sievas vārdus, kā tā uz viņu bija runājusi sacīdama: tā un
tā man tavs kalps darījis, tad viņa kungs apskaitās ļoti. **20**
Un Jāzepa kungs to ņēma un to ielika cietuma namā, tanī
vietā, kur ķēniņa cietuma ļaudis tapa apsargāti; un viņš
bija tur cietuma namā. **21** Bet Tas Kungs bija ar Jāzepu,
un tam parādīja apžēlošanu un tam lika atrast žēlastību
cietuma sarga priekšā. **22** Un cietuma sargs deva Jāzepa
rokā visus cietuma ļaudis, kas cietuma namā bija, un
viss, kas tur bija jādara, to viņš darīja. **23** Cietuma sargs

neraudzīja ne uz vienu lietu, kas bija viņa rokā, jo Tas
Kungs bija ar viņu, un ko vien viņš darīja, tam Tas Kungs
lika labi izdoties.

40 Un pēc šīm lietām Ēģiptes ķēniņa dzēriena devējs
un maizes cepējs apgrēkojās pret savu kungu, Ēģiptes
ķēniņu, **2** Tā ka Faraons apskaitās par saviem diviem
virsniekiem, par dzēriena devēju virsnieku un par maizes
cepēju virsnieku. **3** Un viņš tos lika iemest cietumā, sargu
virsnieka namā, turpat, kur Jāzeps bija saistīts. **4** Un sargu
virsnieks tiem iedeva Jāzepu, ka tas tiem kalpotu, un tie
bija kādu laiku cietumā. **5** Un tie abi vienā naktī sapņoja
sapņus, katrs savu sapni, Ēģiptes ķēniņa dzēriena devējs
un maizes cepējs, kas cietuma namā bija saistīti, - katrs
sapnis bija savādi izstāstāms. **6** Un Jāzeps no rīta pie tiem
nāca un tos apraudzīja, un redzi, tie bija noskumuši. **7** Tad
tas vaicāja Faraona virsniekus, kas pie tā bija cietumā,
sava kunga namā, un sacīja: kāpēc jūsu vaigi šodien tik
skumīgi? **8** Un šie tam sacīja: mēs sapni esam sapņojuši
un še nav neviena, kas mums to izstāsta. Un Jāzeps tiem
atbildēja: vai izstāstīšanas nepieder Dievam? Teiciet jel
man to. **9** Tad dzēriena devēju virsnieks Jāzepam izteica
savu sapni un uz to sacīja: redzi jel, savā sapnī es redzēju
vīnakoku savā priekšā. **10** Un tam vīnakokam bija trīs
zari, un tas izplauka, viņa zaļums auga, ziedēja, un viņa
ogas ienācās. **11** Un Faraona biķeris bija manā rokā, un es
ņēmu tās ogas un tās izspiedu Faraona biķerī un devu
biķeri Faraona rokā. **12** Tad Jāzeps uz to sacīja: šī ir viņa
izstāstīšana, - tie trīs zari ir trīs dienas. **13** Pēc trim
dienām Faraons tavu galvu paaugstinās un tevi iecels

atkal tavā amatā, un tu dosi Faraonam biķeri viņa rokā
pēc pirmaja ieraduma, kad tu biji viņa dzēriena devējs. **14**
Bet piemini mani, kad tev labi klāsies, un dari lūdzams
žēlastību pie manis un piemini mani pie Faraona un dari,
ka es topu izlaists no šā nama. **15** Jo es zagšus esmu
nozagts no Ebreju zemes, un arī nekā ļauna neesmu
darījis, ka tie mani bedrē iemetuši. **16** Un kad maizes
cepēju virsnieks redzēja, ka tas labi bija izstāstījis, tad tas
Jāzepam sacīja: man arī bija sapnis, un redzi, trīs maizes
kurvji bija uz manas galvas. **17** Un virsējā kurvī bija no
visāda Faraona ēdiena, kas ir beķera cepums, un putni
ēda no tā kurvja uz manas galvas. **18** Tad Jāzeps atbildēja
un sacīja. Šī ir viņa izstāstīšana, - tie trīs kurvji ir trīs
dienas. **19** Un pēc trim dienām Faraons tavu galvu pacels
un tevi pakārs karātavās un putni ēdīs tavu miesu no
tevis. **20** Un notikās trešā dienā, Faraona dzimšanas dienā,
ka viņš visiem saviem kalpiem dzīres darīja, un viņš
paaugstināja dzēriena devēju virsnieka galvu un maizes
cepēju virsnieka galvu starp saviem kalpiem, **21** Un iecēla
dzēriena devēju virsnieku atkal viņa vietā, un tas biķeri
deva Faraonam rokā. **22** Un maizes cepēju virsnieku viņš
lika pakārt, - tā kā Jāzeps tiem bija izstāstījis. **23** Bet
dzēriena devēju virsnieks nepieminēja Jāzepu, bet viņu
aizmirsa.

41 Un pēc diviem gadiem Faraons redzēja sapni un
redzi, viņš stāvēja upes malā. **2** Un redzi, no upes izkāpa
septiņas govis krāšņu augumu un treknām miesām, un
tās ganījās niedrēs. **3** Un redzi, septiņas citas govis izkāpa
pēc šīm no upes, nejauku augumu un liesām miesām, un

piestājās pie tām citām govīm upes malā. **4** Un tās govis
nejauku izskatu un liesām miesām ierija tās septiņas
treknās govis krāšņu izskatu; - tad Faraons atmodās. **5** Pēc
viņš atkal aizmiga un sapņoja otrkārt. Un redzi, septiņas
vārpas auga uz viena stiebra, briedušas un brangas. **6**
Un redzi, septiņas tievas un austriņa kaltētas vārpas
radās pēc tām. **7** Un tās tievās vārpas ierija tās septiņas
briedušās un pilnās vārpas. Tad Faraons atmodās, un
redzi, tas bija sapnis. **8** Un notikās no rīta, tad viņš bija
bēdīgs savā garā, un sūtīja un aicināja visus ēģiptiešu
zīlniekus un visus gudros, kas tur bija, un Faraons tiem
teica savus sapņus, bet neviena nebija, kas tos Faraonam
izstāstītu. **9** Tad dzēriena devēju virsnieks runāja uz
Faraonu un sacīja: es pieminu šodien savu noziegumu. **10**
Kad Faraons bija apskaities par saviem kalpiem un mani
ielika cietumā, sargu virsnieka namā, mani un maizes
cepēju virsnieku, **11** Tad mums bija vienā naktī sapnis,
ikvienam savs sapnis, savādi izstāstāms. **12** Un tur bija
pie mums viens Ebreju jauneklis, sargu virsnieka kalps,
un mēs tam tos pasacījām, un viņš mums mūsu sapņus
izstāstīja, ikvienam tas to izstāstīja pēc viņa sapņošanas.
13 Un kā tas mums ir izstāstījis, tāpat tas noticis; mani
Faraons atkal iecēlis manā vietā un viņu pakāris. **14**
Tad Faraons sūtīja un aicināja Jāzepu, un tie tam ātri
lika iziet no bedres, un viņš apcirpās un apvilka citas
drēbes un nāca pie Faraona. **15** Tad Faraons sacīja uz
Jāzepu: es esmu sapņojis sapni, un neviena nav, kas to
izstāsta; bet es esmu dzirdējis par tevi sakām, kad tu sapni
dzirdot, tad tu to varot izstāstīt. **16** Un Jāzeps atbildēja

Faraonam un sacīja: tas nestāv pie manis; Dievs Faraonam
sludinās labu. **17** Un Faraons sacīja uz Jāzepu: redzi, es
sapnī stāvēju upes malā. **18** Un redzi, tur izkāpa no upes
septiņas govis treknām miesām un krāšņu izskatu un
ganījās niedrēs. **19** Un redzi, septiņas citas govis izkāpa
pēc tām, liesu un ļoti nejauku augumu un izdēdējušām
miesām, es tik nejaukas, kā šās, visā Ēģiptes zemē neesmu
redzējis. **20** Un tās izdēdējušās un nejaukās govis ierija tās
septiņas pirmās treknās govis. **21** Un kad tās no viņām
bija ierītas, nevarēja manīt, ka tās bija viņu iekšās, un tās
izskatījās nejaukas tāpat kā papriekš. Tad es atmodos. **22**
Pēc tam es redzēju savā sapnī, un redzi, septiņas vārpas
izauga no viena stiebra, pilnas un brangas. **23** Un redzi,
septiņas sakaltušas, tievas un austriņa kaltētas vārpas
izplauka pēc tām. **24** Un tās septiņas tievās vārpas ierija
tās septiņas brangās vārpas. Un es to tiem zīlniekiem
esmu teicis, bet neviena nav, kas to var izstāstīt. **25** Tad
Jāzeps sacīja uz Faraonu. Faraona sapņi ir vienādi. Dievs
Faraonam ir darījis zināmu, ko Viņš apņēmies darīt. **26**
Tās septiņas krāšņās govis ir septiņi gadi, un tās septiņas
brangās vārpas ir septiņi gadi, - tie sapņi ir vienādi. **27**
Un tās septiņas izdēdējušās un nejaukās govis, kas pēc
tām izkāpa, ir septiņi gadi, un tās septiņas tievās un
austriņa kaltētās vārpas būs septiņi bada gadi. **28** Šis ir
tas vārds, ko es uz Faraonu esmu runājis: Dievs Faraonam
ir parādījis, ko Viņš apņēmies. **29** Redzi, septiņi it auglīgi
gadi nāks pār visu Ēģiptes zemi. **30** Bet pēc tiem nāks
septiņi bada gadi; tad tas pilnums Ēģiptes zemē taps
aizmirsts, un bads klaji apēdīs zemi. **31** Un to pilnumu

vairs nemanīs tai zemē aiz tā bada pēc tam, jo tas būs
pārlieku grūts. **32** Un, ka tas sapnis Faraonam divreiz ir
rādījies, tas ir tāpēc, ka Dievs to stipri apņēmies un Dievs
steigšus to darīs. **33** Un nu lai Faraons lūko pēc viena
prātīga un gudra vīra un to lai ieceļ pār Ēģiptes zemi. **34**
Lai Faraons tā dara un lai ieceļ uzraugus pār zemi un lai
ņem piekto tiesu no Ēģiptes zemes pa tiem septiņiem
bagātiem gadiem, un lai tie sakrāj visādu barību pa šiem
nākamiem auglīgiem gadiem. **35** Un lai tie saber labību
apakš Faraona rokas par barību pilsētā, un lai to paglabā.
36 Tad būs barība zemei par padomu, kamēr tie septiņi
bada gadi būs Ēģiptes zemē, ka zeme no bada netop
izdeldēta. **37** Un šie vārdi patika Faraonam un visiem
viņa kalpiem. **38** Un Faraons sacīja uz saviem kalpiem:
kur mēs atrastu tādu vīru, iekš kā ir Dieva Gars? **39** Tad
Faraons sacīja uz Jāzepu: tāpēc ka Dievs tev visas šīs lietas
ir darījis zināmas, nav neviena tik prātīga un gudra, kā
tu. **40** Tev būs būt pār manu namu, un visiem maniem
ļaudīm būs klausīt tavam vārdam; pēc tā goda krēsla vien
es būšu lielāks nekā tu. **41** Un Faraons sacīja uz Jāzepu:
redzi, es tevi esmu iecēlis pār visu Ēģiptes zemi. **42** Un
Faraons novilka savu gredzenu no savas rokas un deva to
Jāzepam rokā, un to apģērba ar dārga audekla drēbēm un
apkāra zelta ķēdes ap viņa kaklu, **43** Un tam lika braukt uz
saviem otrajiem ratiem, kas viņam bija, un viņa priekšā
sauca: klanāties! Un viņš to iecēla pār visu Ēģiptes zemi.
44 Un Faraons sacīja uz Jāzepu: es esmu Faraons, tomēr
bez tavas ziņas nevienam ne roku, ne kāju nebūs pacelt
visā Ēģiptes zemē. **45** Un Faraons Jāzepu nosauca Capnat-

Paneak (pasaules glābējs) un tam deva par sievu Asnatu,
Potifera, Onna priestera, meitu. Un Jāzeps devās ceļā pa
visu Ēģiptes zemi. **46** Un Jāzeps bija trīsdesmit gadus
vecs, kad viņš priekš Ēģiptes ķēniņa Faraona stāvēja. Un
Jāzeps aizgāja no Faraona un pārstaigāja visu Ēģiptes
zemi. **47** Un zeme tanīs septiņos bagātos gados izdeva
bagātus augļus. **48** Un viņš sakrāja to septiņu gadu labību,
kas bija Ēģiptes zemē, visu un lika to labību pilsētās; to
labību no ikvienas pilsētas tīruma, kas ap to bija, viņš
tanī nolika. **49** Tā Jāzeps sabēra pārlieku daudz labības,
kā smiltis jūrmalā, ka beidzot mitējās skaitīt, jo tā bija
neskaitāma. **50** Un Jāzepam piedzima divi dēli, pirms nekā
tie bada gadi nāca; tos Asnata, Potifera, Onna priestera,
meita, viņam dzemdēja. **51** Un Jāzeps tā pirmdzimtā
vārdu nosauca Manasu, jo Dievs man ir licis aizmirst visu
manu grūtumu un visu mana tēva namu. **52** Un tā otrā
vārdu viņš nosauca Efraīm, jo Dievs man licis augt manā
bēdu zemē. **53** Un tie septiņi bagātie gadi beidzās, kas bija
Ēģiptes zemē. **54** Un tie septiņi bada gadi sāka nākt, tā kā
Jāzeps bija sacījis, un tur bija bads visapkārt, bet pa visu
Ēģiptes zemi bija maize. **55** Kad nu visa Ēģiptes zeme arī
badu cieta, tad tie ļaudis brēca uz Faraonu pēc maizes.
Un Faraons sacīja visiem ēģiptiešiem: ejat pie Jāzepa, - ko
tas jums sacīs, to dariet. **56** Un bads bija pa visu zemi, un
Jāzeps atvēra visas klētis un pārdeva ēģiptiešiem, jo bads
palika jo dienas jo lielāks Ēģiptes zemē. **57** Un visas citas
zemes nāca uz Ēģiptes zemi pie Jāzepa pirkt, jo bads bija
liels pa visām zemēm.

42 Kad nu Jēkabs redzēja, ka labība bija Ēģiptes zemē,
tad viņš saviem dēliem sacīja: ko jūs skatāties? **2** Un viņš
sacīja: redzi, es esmu dzirdējis, labību esam Ēģiptes zemē,
noejat turp un pērciet mums no turienes, lai dzīvojam
un nemirstam. **3** Tad desmit Jāzepa brāļi nogāja, labības
pirkt no Ēģiptes zemes. **4** Bet Benjaminu, Jāzepa brāli,
Jēkabs nesūtīja ar viņa brāļiem, jo tas sacīja: ka to kāda
nelaime neaizņem. **5** Tā Israēla dēli nāca, labības pirkt
līdz ar citiem, kas turp gāja, jo bads bija arī Kanaāna
zemē. **6** Un Jāzeps bija tas valdītājs pār zemi un pārdeva
visiem tās zemes ļaudīm, un Jāzepa brāļi nāca un klanījās
viņa priekšā ar vaigu pie zemes. **7** Tad Jāzeps redzēja
savus brāļus un tos pazina, bet viņš likās pret tiem svešs,
un runāja ar tiem bargi un sacīja uz tiem: no kurienes jūs
nākat? Un tie sacīja: no Kanaāna zemes, maizes pirkt. **8**
Un Jāzeps pazina savus brāļus, bet tie viņu nepazina. **9**
Un Jāzeps pieminēja savus sapņus, ko viņš par tiem bija
sapņojis, un viņš uz tiem sacīja: jūs esat izlūki, jūs esat
nākuši raudzīt, kur zemei var piekļūt. **10** Un tie uz viņu
sacīja: nē, mans kungs, tavi kalpi ir nākuši, maizes pirkt.
11 Mēs visi esam viena vīra dēli, mēs esam taisni ļaudis,
tavi kalpi nav izlūki. **12** Un viņš uz tiem sacīja: nē, bet
jūs esat nākuši izlūkot, kur zemei var piekļūt. **13** Un tie
sacīja: mēs tavi kalpi bijām divpadsmit brāļi, viena paša
vīra dēli Kanaāna zemē, un redzi, tas jaunākais vēl šodien
ir pie mūsu tēva, bet tā viena vairs nav. **14** Tad Jāzeps
uz tiem sacīja: tā tas ir, kā es uz jums esmu runājis un
sacījis: jūs esat izlūki. **15** Pie tam jūs tapsiet pārbaudīti; tik
tiešām kā Faraons dzīvo, jūs no šejienes netiksiet projām,

ja jūsu jaunākais brālis nenāk šurpu. **16** Sūtiet vienu no
jums, kas atved jūsu brāli, bet jūs paliekat cietumā, tad
jūsu vārdi taps pārbaudīti, vai pie jums ir patiesība, un ja
ne, tik tiešām kā Faraons dzīvo, tad jūs esat izlūki. **17**
Un viņš tos kopā lika trīs dienas cietumā. **18** Un trešā
dienā Jāzeps uz tiem sacīja: dariet tā, tad jūs dzīvosiet; es
bīstos Dievu. **19** Ja jūs esat taisni ļaudis, tad lai viens no
jūsu brāļiem paliek saistīts cietumā, un jūs ejat, pārvediet
to labību, tādēļ ka bads jūsu mājās. **20** Un atvediet savu
jaunāko brāli pie manis, tad jūsu vārdi taps atrasti taisni,
un jūs nemirsiet; un tie tā darīja. **21** Tad tie sacīja viens
uz otru: patiesi, mēs esam noziegušies pret savu brāli, ka
mēs viņa dvēseles bēdas redzējām, kad viņš no mums
žēlastības lūdzās, un neklausījām; tādēļ šās bēdas nāk pār
mums. **22** Un Rūbens tiem atbildēja un sacīja: vai es jums
to neteicu sacīdams: neapgrēkojaties pret to bērnu, bet
jūs neklausījāt? Un nu redzi, viņa asinis top meklētas.
23 Un tie nezināja, ka Jāzeps to saprata, jo tur bija tulks
viņu starpā. **24** Un viņš no tiem novērsās un raudāja,
un atkal pie tiem atgriezās un ar tiem runāja, un ņēma
no viņu vidus Sīmeanu un to saistīja priekš viņu acīm.
25 Un Jāzeps pavēlēja viņu maisus pildīt ar labību un
viņu naudu atlikt ikkatram savā maisā, un tiem dot ceļa
barību uz ceļu; un tiem tā tapa darīts. **26** Un tie uzkrāva
savu labību uz saviem ēzeļiem un aizgāja no turienes.
27 Kad nu viens no tiem savu maisu atraisīja, savu ēzeli
barot mājas vietā, tad tas ieraudzīja savu naudu, un redzi,
tā bija viņa maisa virsgalā. **28** Un tas sacīja uz saviem
brāļiem: mana nauda man ir atlikta, un redzi, tā ir manā

maisā. Tad tiem sirds iztrūkās un tie pārbijās viens uz
otru sacīdami: kas tas ir, ko Dievs mums ir darījis? **29**
Un tie nāca pie Jēkaba, sava tēva, uz Kanaāna zemi un
teica tam visu, kas tiem bija noticis, un sacīja: **30** Tas
vīrs, tas zemes kungs, runāja bargi ar mums un mūs
turēja par zemes izlūkiem. **31** Tad mēs tam sacījām: mēs
esam taisni ļaudis, mēs neesam izlūki bijuši. **32** Mēs bijām
divpadsmit brāļi, sava tēva dēli, viena vairs nav, un tas
jaunākais vēl šodien ir pie mūsu tēva Kanaāna zemē. **33**
Un tas vīrs, tas zemes kungs, mums sacīja: pie tam es
nomanīšu, jūs esam taisnus: pametiet vienu no saviem
brāļiem pie manis un ņemiet, ko jums vajag, un noejat, **34**
Un atvediet savu jaunāko brāli pie manis, tad es manīšu,
jūs neesam izlūkus, bet taisnus ļaudis. Jūsu brāli es jums
atdošu un jums ļaušu šinī zemē pirkt un pārdot. **35** Un
kad tie savus maisus izbēra, redzi, tad ikviens atrada savu
naudas mučkuli(maisiņu) savā maisā, un tie ieraudzīja
savus naudas mučkuļus, viņi un viņu tēvs, un tie izbijās.
36 Tad Jēkabs, viņu tēvs, uz tiem sacīja: jūs man paņemat
manus bērnus: Jāzepa vairs nav un Sīmeana vairs nav, un
Benjaminu jūs ņemsiet; viss tas nāk man virsū. **37** Tad
Rūbens runāja ar savu tēvu un sacīja: ja es to pie tevis
neatvedīšu atpakaļ, tad nokauj manus divus dēlus; dod
viņu manā rokā, tad es viņu pie tevis atvedīšu atpakaļ. **38**
Bet viņš sacīja: manam dēlam nebūs noiet ar jums, jo
viņa brālis ir miris, un tas ir viens pats atlicis. Ja tam
kāda nelaime notiks uz ceļa, kur jūs iesiet, tad jūs manus
sirmos matus ar sirdēstiem novedīsiet bedrē. **(Sheol h7585)**

43 Un bads bija grūts tanī zemē. **2** Un kad tā labība,
ko tie no Ēģiptes bija atveduši, jau bija izlietojuši, tad
viņu tēvs uz tiem sacīja: noejat atkal un pērciet mums
maizes kādu mazumu. **3** Un Jūda uz to runāja un sacīja:
tas vīrs mums stipri piekodinājis un sacījis: jūs manu
vaigu neredzēsiet, ja jūsu brālis nav jums līdz. **4** Ja tad
tu mūsu brāli mums sūtīsi līdz, tad mēs gribam noiet
un pirkt maizes priekš tevis. **5** Bet ja tu to nesūtīsi, tad
mēs nenoiesim, jo tas vīrs mums ir sacījis: jums nebūs
manu vaigu redzēt, ja jūsu jaunākais brālis jums nav
līdz. **6** Tad Israēls sacīja: kāpēc jūs man tik ļauni esat
darījuši, tam vīram sacīdami, ka jums vēl viens brālis
esot? **7** Un tie sacīja: tas vīrs jautāja jautādams pēc mums
un pēc mūsu radiem un sacīja: vai jūsu tēvs vēl dzīvs?
Vai jums vēl viens brālis? Tad mēs viņam atbildējām, kā
viņš mums jautāja; kā tad mēs to varējām zināt, ka tas
sacīs: vediet savu brāli šurp? **8** Tad Jūda sacīja uz Israēli,
savu tēvu: sūti to zēnu man līdz, tad mēs celsimies un
noiesim, lai dzīvojam un nemirstam, ne mēs, ne tu pats,
ne mūsu bērniņi. **9** Es galvoju par viņu, no manas rokas
tev būs viņu prasīt; ja es to pie tevis nevedīšu atpakaļ un
to nestādīšu priekš tavām acīm, tad es visu savu mūžu
gribu noziedzīgs būt tavā priekšā. **10** Jo ja mēs nebūtu
kavējušies, mēs tagad jau otru reizi būtu pārnākuši. **11**
Tad viņu tēvs Israēls uz tiem sacīja: ja tam nu tā būs būt,
tad dariet tā: ņemiet no šās zemes visteicamiem augļiem
savos traukos un nonesiet tam vīram dāvanu, balzama
kādu mazumu un kādu mazumu medus, dārgas zāles un
mirres, riekstus un mandeles. **12** Ņemiet arīdzan otrtik

naudas savā rokā, un to naudu, kas jūsu maisu virsgalā
atlikta, nesiet atpakaļ savā rokā, tiem jau tur būs misējies.
13 Ņemiet arī savu brāli un ceļaties un ejat atkal pie tā
vīra. **14** Bet tas visuvarenais Dievs lai jums dod žēlastību
tā vīra priekšā, ka tas atlaiž jūsu otru brāli un Benjaminu.
Bet es esmu tā kā kam bērni rautin atrauti. **15** Tad tie
vīri ņēma to dāvanu, un ņēma otrtik naudas savā rokā
un Benjaminu, un cēlās un nogāja uz Ēģiptes zemi un
stājās Jāzepa priekšā. **16** Kad nu Jāzeps Benjaminu pie
tiem ieraudzīja, tad viņš sacīja tam, kas bija pār viņa
namu: ieved tos vīrus namā un nokauj kādu kaujamu
lopu un taisi ēdienu, jo tie vīri pie manis ēdīs pusdienu.
17 Un tas vīrs darīja, kā Jāzeps bija sacījis, un tas vīrs
ieveda tos vīrus Jāzepa namā. **18** Tad tie vīri bijās, kad tos
veda Jāzepa namā, un sacīja: tās naudas dēļ, ko viņu reiz'
atdabūjām savos maisos, mēs esam ievesti, lai viņš mums
var uzbrukt un mums uzmākties un mūs par vergiem
ņemt un mūsu ēzeļus. **19** Tad tie piegāja pie tā vīra, kas
bija pār Jāzepa namu, un runāja ar to priekš nama durvīm
20 Un sacīja: ak mans kungs, mums viņu reiz' bija jānāk,
labības pirkt. **21** Un kad bijām nākuši mājas vietā un
atraisījām savus maisus, redzi, tad ikvienam tā nauda bija
viņa maisa virsgalā ar pilnu svaru, un mēs to esam atkal
atnesuši savā rokā. **22** Mēs arī esam atnesuši citu naudu
savā rokā, maizes pirkt, mēs nezinām, kas mūsu naudu
mūsu maisos ielicis. **23** Un tas sacīja: esiet ar mieru,
nebīstaties! Jūsu Dievs un jūsu tēva Dievs jums devis jūsu
maisos apslēptu mantu; jūsu nauda man rokā tikusi. Un
viņš izveda Sīmeanu pie tiem ārā. **24** Pēc viņš tos vīrus

ieveda Jāzepa namā un tiem deva ūdeni, un tie mazgāja
savas kājas; un viņš deva viņu ēzeļiem ēdamo. 25 Un tie
sataisīja to dāvanu, tiekams Jāzeps nāca uz pusdienu; jo
tie bija dzirdējuši, ka tiem tur bija maizi ēst. 26 Kad nu
Jāzeps nāca namā, tad tie viņam namā atnesa to dāvanu,
kas bija viņu rokās, un metās viņa priekšā pie zemes. 27
Un viņš jautāja, kā tiem klājās, un sacīja: kā klājās jūsu
vecajam tēvam, par ko jūs stāstījāt? Vai viņš vēl dzīvs? 28
Un tie sacīja: tavam kalpam, mūsu tēvam, labi klājās, viņš
vēl dzīvs; un tie noliecās un klanījās. 29 Un viņš pacēla
savas acis un ieraudzīja savu brāli Benjaminu, savas mātes
dēlu, un sacīja: vai šis ir jūsu jaunākais brālis, par ko man
stāstījāt? Un viņš sacīja: Dievs lai tev žēlīgs, mans dēls!
30 Un Jāzeps steidzās, jo viņa sirds iesila uz savu brāli,
un viņš meklēja, kur raudāt, un iegāja kambarī un tur
raudāja. 31 Un viņš mazgāja savu vaigu un nāca ārā un
savaldījās un sacīja: celiet maizi priekšā. 32 Un tie cēla
priekšā viņam (at)sevišķi un viņiem (at)sevišķi, un tiem
ēģiptiešiem (at)sevišķi, kas pie viņa ēda, jo ēģiptieši ar
Ebrejiem nevar maizi ēst, jo ēģiptiešiem tā ir negantība.
33 Un tie sēdēja viņam pretī, tas pirmdzimtais pēc savas
pirmdzimtības, un tas jaunākais pēc savas jaunības. 34
Par to tie vīri brīnījās savā starpā, un viņš cēla tiem
priekšā goda daļas no sava galda, bet Benjamina daļu
viņš pieckārtīgi vairoja pār visu citu daļām; un tie dzēra
un padzērās ar viņu.

44 Un viņš pavēlēja tam, kas bija pār viņa namu, un
sacīja: pildi to vīru maisus ar labību, cik tie var nest, un
liec ikviena naudu viņa maisa virsgalā. 2 Un manu biķeri,

to sudraba biķeri, liec tam jaunākam maisa virsgalā, arī
viņa labības naudu. Un tas darīja pēc Jāzepa vārda, ko
viņš bija sacījis. 3 Rītā, gaismai austot, tie vīri tapa atlaisti
līdz ar saviem ēzeļiem. 4 Bet tiem no pilsētas izejot
un tāli vēl neesot, Jāzeps sacīja savam nama uzraugam:
celies, dzenies tiem vīriem pakaļ, un tos panācis saki
tiem: kādēļ esat atmaksājuši labu ar ļaunu? 5 Vai šis
nav tas, no kā mans kungs dzer? Un no tā viņš mēdz
padzert. Jūs esat ļaunu darījuši, to darīdami. 6 Un tas
viņus panāca un viņiem sacīja šos vārdus. 7 Tad viņi
uz to sacīja: kāpēc mans kungs runā tādus vārdus? Ne
mūžam tavi kalpi tādu darbu nedarīs. 8 Redzi, to naudu,
ko esam atraduši savu maisu virsgalā, mēs tev atkal esam
atnesuši no Kanaāna zemes, - kā tad mēs zagsim no tava
kunga nama sudrabu vai zeltu? 9 Pie kura no taviem
kalpiem to atradīs, tas lai mirst, un mēs arī gribam būt
par vergiem savam kungam. 10 Un viņš sacīja: lai nu
arī notiek pēc jūsu vārdiem: pie kura to atradīs, tas būs
mans vergs, bet jūs būsiet svabadi. 11 Un tie steidzās un
nocēla ikviens savu maisu zemē, un ikviens atraisīja savu
maisu. 12 Un viņš pārmeklēja no tā vecākā iesākdams
un pie tā jaunākā beigdams, un tas biķeris tapa atrasts
Benjamina maisā. 13 Tad tie saplēsa savas drēbes un
apkrāva ikviens savu ēzeli un griezās atpakaļ uz pilsētu.
14 Un Jūda ar saviem brāļiem nāca Jāzepa namā, jo šis
tur vēl bija, un tie nometās priekš viņa vaiga pie zemes.
15 Un Jāzeps uz tiem sacīja: kas tas par darbu, ko jūs
esat darījuši? Vai nezinājāt, ka tāds vīrs, kā es, tiešām to
paredzēs? 16 Tad Jūda sacīja: ko lai sakām savam kungam,

ko lai runājam un kā lai taisnojamies? Dievs tavu kalpu
noziegumu ir atradis, redzi, mēs esam sava kunga vergi, -
tā mēs, kā arī tas, pie kā tas biķeris atrasts. **17** Tad viņš
sacīja: nemūžam es to nedarīšu; tas vīrs, pie kā tas biķeris
atrasts, tam būs man būt par vergu. Bet jūs ejat ar mieru
pie sava tēva. **18** Tad Jūda pie tā piegāja un sacīja: ak
mans kungs! Lūdzams, lai tavs kalps runā kādu vārdu
priekš sava kunga ausīm, un neapskaities par savu kalpu,
jo tu esi tik augsts kā Faraons. **19** Mans kungs vaicāja
savus kalpus un sacīja: vai jums ir tēvs vai brālis? **20**
Tad mēs sacījām savam kungam: mums ir vecs tēvs un
viens zēns, kas tam vecumā dzimis, tas jaunākais, un
viņa brālis ir miris, un tas ir viens pats no savas mātes
atlicis, un viņa tēvs viņu mīļo. **21** Tad tu sacīji saviem
kalpiem: atvediet to pie manis, lai manas acis viņu redz.
22 Tad mēs sacījām uz savu kungu: tas zēns savu tēvu
nevar atstāt; ja tas atstās savu tēvu, tad šis mirs. **23** Tad
tu saviem kalpiem sacīji: ja jūsu jaunākais brālis ar jums
neatnāk, tad jūs manu vaigu vairs neredzēsiet. **24** Un kad
mēs nācām pie tava kalpa, sava tēva, un viņam sacījām
sava kunga vārdus, **25** Tad mūsu tēvs sacīja: noejat atkal,
pērciet mums ēdama kādu mazumu. **26** Tad sacījām: mēs
nevaram noiet: ja mūsu jaunākais brālis mums ir līdz,
tad mēs noiesim. Jo mēs nevaram tā vīra vaigu redzēt,
ja šis mūsu jaunākais brālis nav mums līdz. **27** Tad tavs
kalps, mans tēvs, mums sacīja: jūs zināt, ka mana sieva
man divus dēlus dzemdējusi. **28** Un tas viens ir no manis
aizgājis, un es sacīju, tiešām tas ir saplosīts, un es to vairs
neesmu redzējis. **29** Ja tad jūs arī šo paņemsiet no manām

acīm un tam kāda nelaime uzies, tad jūs manus sirmos
matus ar sirdēstiem novedīsiet kapā. (Sheol h7585) 30 Tad
nu, kad es nākšu pie tava kalpa, sava tēva, un tas zēns
mums nebūs līdz, jo tā tēva dvēsele viņa dvēselei sietin
piesieta, 31 Tad notiks, kad tas redzēs, ka tā zēna nav, tad
tas mirs, un tavi kalpi novedīs tava kalpa, mana tēva,
sirmos matus ar sirdēstiem kapā. (Sheol h7585) 32 Jo tavs
kalps ir galvojis par to zēnu pie sava tēva, un sacījis: ja es
viņu tev atpakaļ neatvedīšu, tad visu savu mūžu es gribu
būt noziedzīgs sava tēva priekšā. 33 Un nu lai jel tavs
kalps tā zēna vietā paliek par sava kunga vergu, un lai tas
zēns aiziet ar saviem brāļiem. 34 Jo kā es varētu iet pie
sava tēva, ja tas zēns man nebūtu līdz? - Man būtu jāredz
tie sirdēsti, kas manam tēvam uzies.

45 Tad Jāzeps nevarēja valdīties priekš visiem, kas pie
viņa stāvēja, un sauca: vediet visus no manis ārā; un
neviens pie tā nestāvēja, kad Jāzeps devās pazīties saviem
brāļiem. 2 Un viņš pacēla savu balsi raudādams, tā ka tie
ēģiptieši to dzirdēja, un Faraona saime to dzirdēja. 3 Un
Jāzeps sacīja uz saviem brāļiem: es esmu Jāzeps, vai mans
tēvs vēl dzīvs? Un viņa brāļi tam nevarēja atbildēt, jo tie
priekš viņa vaiga pārbijās. 4 Un Jāzeps sacīja uz saviem
brāļiem: nāciet jel klāt pie manis. Un tie piegāja; tad viņš
sacīja: es esmu Jāzeps, jūsu brālis, ko jūs esat pārdevuši uz
Ēģiptes zemi. 5 Un nu, nebēdājaties un neiztrūcinājāties,
ka jūs mani šurp esat pārdevuši, jo Dievs mani šurp ir
sūtījis jūsu priekšā jūsu dzīvības uzturēšanas pēc. 6 Jo šis
ir tas otrais bada gads pār visu zemi, un vēl būs pieci
gadi, kur nebūs nedz aršanas, nedz pļaušanas. 7 Un Dievs

mani sūtījis jūsu priekšā, lai viņš jūs liktu par atlikumu
virs zemes, un jūs uzturētu dzīvus par lielu pulku, kas
izglābti. **8** Un nu, jūs mani neesat šurp sūtījuši, bet Dievs,
kas mani licis Faraonam par tēvu un par kungu visā viņa
namā un par valdītāju visā Ēģiptes zemē. **9** Steidzaties un
ejat pie mana tēva un sakāt tam: tā saka tavs dēls Jāzeps:
Dievs mani iecēlis par kungu visai Ēģiptes zemei, - nāc
šurp pie manis, nekavējies. **10** Tev būs dzīvot Gošenes
zemē, un tu būsi tuvu pie manis, tu un tavi dēli un tavu
dēlu dēli un tavi sīkie lopi un tavi vērši un viss, kas tev
pieder. **11** Un es tevi tur uzturēšu, jo vēl ir pieci bada
gadi, - ka tu trūkumā neiznīksti, tu un tavs nams un
viss, kas tev pieder. **12** Un raugi, jūsu acis redz un mana
brāļa Benjamina acis, ka mana mute uz jums runā. **13**
Un stāstiet manam tēvam visu manu godību Ēģiptes
zemē, un visu, ko jūs redzējuši, un steidzaties un atvediet
manu tēvu šurp. **14** Un viņš Benjaminam, savam brālim,
apkampās ap kaklu un raudāja, un Benjamins raudāja pie
viņa kakla. **15** Un viņš skūpstīja visus savus brāļus un
raudāja pār tiem, un pēc viņa brāļi runāja ar viņu. **16** Un
tā slava tapa daudzināta Faraona namā: Jāzepa brāļi ir
atnākuši. Un tas patika Faraonam un viņa kalpiem. **17**
Un Faraons sacīja uz Jāzepu: saki saviem brāļiem: dariet
tā: apkraujiet savus lopus un ietin noejat uz Kanaāna
zemi, **18** Un ņemiet savu tēvu un savu saimi, un nāciet
pie manis, tad es jums došu Ēģiptes zemes labumu, un
jūs ēdīsiet tās zemes treknumu. **19** Un tev ir pavēlēts:
dariet tā: ņemiet no Ēģiptes zemes ratus priekš saviem
bērniņiem un priekš savām sievām, un atvediet savu tēvu

un nāciet. 20 Un lai jūsu acīm nav žēl savu namarīku - jo
visas Ēģiptes zemes labums jums piederēs. 21 Un Israēla
dēli tā darīja, un Jāzeps tiem deva ratus pēc Faraona
vārdiem un tiem deva ceļamaizi uz ceļu. 22 Un visiem
viņš deva ikvienam svētku drēbes, bet Benjaminam viņš
deva trīssimt sudraba gabalus un piecas svētku drēbes.
23 Un savam tēvam viņš sūtīja tāpat desmit ēzeļus, kas no
Ēģiptes labumu nesa, un desmit ēzeļu mātes, kas nesa
labību un maizi un barību priekš tēva uz ceļu. 24 Un
viņš savus brāļus nosūtīja, un tie aizgāja, un viņš sacīja:
nebaraties pa ceļu. 25 Un tie aizgāja no Ēģiptes un nāca
Kanaāna zemē pie Jēkaba, sava tēva, 26 Un viņam stāstīja
sacīdami: Jāzeps vēl dzīvs, un ir valdītājs pār visu Ēģiptes
zemi. Bet Jēkaba sirds palika auksta, jo viņš tiem neticēja.
27 Bet kad tie uz viņu runāja visus Jāzepa vārdus, ko
tas tiem bija sacījis, un kad viņš ieraudzīja tos ratus, ko
Jāzeps bija sūtījis, viņu novest, tad Jēkaba, viņu tēva, gars
atdzīvojās. 28 Un Israēls sacīja: diezgan! Mans dēls Jāzeps
vēl dzīvs! Es gribu iet un viņu redzēt, pirms nekā mirstu.

46 Un Israēls aizgāja ar visu, kas tam piederēja, un nāca
uz Bēršebu un upurēja upurus sava tēva Īzaka Dievam. 2
Un Dievs runāja ar Israēli nakts parādīšanā un sacīja:
Jēkab, Jēkab! Un tas sacīja: redzi, še es esmu. 3 Tad
viņš sacīja: Es esmu tas stiprais Dievs, tava tēva Dievs;
nebīsties noiet uz Ēģipti, jo Es tevi tur celšu par lielu
tautu. 4 Es noiešu tev līdz uz Ēģiptes zemi un Es tevi
vedin atkal atvedīšu, un Jāzepam būs ar savu roku tavas
acis aizspiest. 5 Tad Jēkabs cēlās no Bēršebas, un Israēla
bērni veda Jēkabu, savu tēvu, un savus bērniņus un savas

sievas uz ratiem, ko Faraons bija sūtījis, viņu vest. **6**
Un tie ņēma savus lopus un savu mantu, ko tie bija
sakrājuši Kanaāna zemē, un nāca uz Ēģipti, Jēkabs un
viss viņa dzimums līdz ar viņu; **7** Viņa dēli un viņa dēlu
dēli ar viņu, viņa meitas un viņa dēlu meitas un viss
viņa dzimums, to viņš veda līdz uz Ēģiptes zemi. **8** Un
šie ir Israēla dēlu vārdi, kas nāca uz Ēģipti, Jēkabs un
viņa dēli: Rūbens, Jēkaba pirmdzimtais. **9** Un Rūbena
dēli: Hanoks un Pallus un Hecrons un Karmus. **10** Un
Sīmeana dēli: Jemuels un Jamins un Oāds un Jaķins un
Coārs un Sauls, vienas Kanaāniešu sievas dēls. **11** Un Levja
dēli: Geršons, Kehāts un Merarus. **12** Un Jūda dēli: Ģers
un Onans un Šelus, Perec un Zerus; un Ģers un Onans
bija miruši Kanaāna zemē, - un Pereca dēli bija Hecrons
un Hamuls. **13** Un Īsašara dēli: Tolus un Puūs un Jobs
un Šimrons. **14** Un Zebulona dēli: Sereds un Elons un
Jahleēls. **15** Šie ir Leas dēli, ko tā Jēkabam ir dzemdējusi
Mezopotamijā, ar Dinu, viņa meitu; visas viņa dēlu un
viņa meitu dvēseles bija trīsdesmit un trīs. **16** Un Gada
dēli: Zifions un Hagaja, Šunus, Ecbons, Erus un Arodus un
Arelus. **17** Un Ašera dēli: Jemnus un Ješvus, Jisvi un Berius
un Zera, viņu māsa. Un Berius dēli: Hebers un Malķiēls.
18 Šie ir Zilfas bērni, ko Lābans Leai, savai meitai, bija
devis; un tā dzemdēja Jēkabam šās sešpadsmit dvēseles.
19 Rahēles, Jēkaba sievas, dēli bija Jāzeps un Benjamins.
20 Un Jāzepam dzima Ēģiptē Manasus un Efraīms, ko
viņam dzemdēja Asnata, Potifera, Onna priestera, meita.
21 Un Benjamina dēli: Belus un Beķers un Ašbels, Ģerus
un Naāmans, Eķius un Ros, Mupims un Hupims un Ards.

22 Šie ir Rahēles dēli, kas Jēkabam ir piedzimuši, - visi
kopā četrpadsmit dvēseles. **23** Dana dēli: Hušims. **24** Un
Naftalus dēli: Jahceēls un Gunus un Jecers un Šillems. **25**
Šie ir Bilhas dēli, ko Lābans savai meitai Rahēlei deva,
un tā dzemdēja šos Jēkabam, - visi kopā bija septiņas
dvēseles. **26** Visas dvēseles, kas ar Jēkabu uz Ēģipti nāca,
kas no viņa gurniem cēlušās, bez Jēkaba dēlu sievām, visas
dvēseles sešdesmit un sešas. **27** Un Jāzepa dēli, kas viņam
Ēģiptes zemē dzimuši, bija divas dvēseles; visas dvēseles
Jēkaba namā, kas uz Ēģipti nāca, bija septiņdesmit. **28** Un
viņš sūtīja Jūdu savā priekšā pie Jāzepa, ka šis priekš viņa
tam ierādītu Gošenes zemi; un tie nāca Gošenes zemē.
29 Tad Jāzeps iejūdza savus ratus un gāja savam tēvam
Israēlim pretī uz Gošeni, un viņu ieraudzījis tas metās ap
viņa kaklu un raudāja ilgi pie viņa kakla. **30** Un Israēls
sacīja uz Jāzepu: nu es labprāt gribu mirt, kad tavu vaigu
esmu redzējis, ka tu vēl esi dzīvs. **31** Un Jāzeps sacīja uz
saviem brāļiem un uz sava tēva namu: es noiešu un to
pasacīšu Faraonam un tam teikšu: mani brāļi un mana
tēva nams, kas bija Kanaāna zemē, pie manis atnākuši.
32 Un tie vīri ir avju gani, jo tie ir lopu kopēji, un savus
sīkos lopus un savus vēršus, un visu, kas tiem pieder, to
tie atveduši. **33** Kad nu Faraons jūs aicinās un jautās, kas
ir jūsu amats? **34** Tad sakāt: tavi kalpi ir lopu kopēji no
mazām dienām līdz šim, tā pat mēs kā mūsu tēvi, lai jūs
varat mist Gošenes zemē; jo ēģiptiešiem visi lopu gani
bija negantība.

47 Tad Jāzeps nāca un pasludināja Faraonam un sacīja:
mans tēvs un mani brāļi un viņu sīkie lopi un viņu vērši

un viss, kas tiem pieder, ir atnākuši no Kanaāna zemes,
un redzi, tie ir Gošenes zemē. **2** Un viņš ņēma piecus no
visiem saviem brāļiem, un tos veda Faraona priekšā. **3** Un
Faraons sacīja uz viņa brāļiem: kas ir jūsu darbs? Un tie
sacīja uz Faraonu: tavi kalpi ir lopu gani, tā pat mēs kā
mūsu tēvi. Un tie sacīja uz Faraonu: **4** Mēs esam nākuši
šinī zemē piemist, jo ganības trūkst tiem sīkiem lopiem,
kas taviem kalpiem pieder, jo bads ir grūts Kanaāna zemē,
un nu vēli, lūdzams, lai tavi kalpi apmetās Gošenes zemē.
5 Tad Faraons runāja uz Jāzepu un sacīja: tavs tēvs un tavi
brāļi pie tevis atnākuši. **6** Ēģiptes zeme stāv tev atvērā;
lai tavs tēvs un tavi brāļi dzīvo tai vislabākā zemes vietā,
- lai tie mīt Gošenes zemē, un ja tu zini, ka starp tiem ir
krietni vīri, tad iecel tos par manu lopu uzraugiem. **7** Un
Jāzeps atveda savu tēvu Jēkabu, un to stādīja Faraona
priekšā, un Jēkabs svētīja Faraonu. **8** Un Faraons sacīja uz
Jēkabu: Cik gadu tavām dzīvības dienām? **9** Tad Jēkabs
sacīja uz Faraonu: manas svešniecības gadu dienas ir
simts un trīsdesmit gadi; īsas un grūtas ir bijušas manas
dzīvības gadu dienas un nepanāk manu tēvu gadus viņu
svešniecības dienās. **10** Un Jēkabs svētīja Faraonu un
izgāja no Faraona. **11** Un Jāzeps savam tēvam un saviem
brāļiem iedeva mājas vietas, un tiem deva Ēģiptes zemē
to labāko zemes vietu turēt, Raēmzes tiesā, tā kā Faraons
bija pavēlējis. **12** Un Jāzeps uzturēja savu tēvu un savus
brāļus un visu sava tēva namu ar maizi, kā kuram bija
bērnu. **13** Un pa visām zemēm nebija maizes; jo bads bija
ļoti grūts, tā ka Ēģiptes zemē un Kanaāna zemē aiz bada
nevarēja glābties. **14** Un Jāzeps sakrāja visu naudu, kas

atradās Ēģiptes zemē un Kanaāna zemē par to labību,
ko tie pirka, un Jāzeps to naudu nesa Faraona namā. **15**
Kad nu tā nauda Ēģiptes zemē un Kanaāna zemē bija
pagalam, tad visi ēģiptieši nāca pie Jāzepa un sacīja:
dod mums maizes, kādēļ mums tavā priekšā būs mirt,
kad naudas vairs nav? **16** Tad Jāzeps sacīja: dodiet savus
lopus; tad es jums došu par jūsu lopiem, kad naudas nav.
17 Tad tie veda savus lopus pie Jāzepa, un Jāzeps tiem
deva maizes par zirgiem un par sīkiem lopiem un par
vēršiem un par ēzeļiem, un viņš tos to gadu izmitināja ar
maizi par visiem viņu lopiem. **18** Kad tas gads bija galā,
tad tie otrā gadā pie viņa nāca un uz viņu sacīja: mēs
neapslēpsim priekš sava kunga, ka nevien tā nauda ir
beigta, bet arī tie lopi mūsu kungam ir kļuvuši un nekas
nav atlicis priekš mūsu kunga, kā vien mūsu miesas un
mūsu tīrumi. **19** Kādēļ mums būs bojā iet priekš tavām
acīm, mums un mūsu tīrumiem? Pērc mūs un mūsu
tīrumus par maizi, tad mēs ar savu tīrumu Faraonam
būsim par kalpiem, un dodi sēklu, ka mēs dzīvojam un
nemirstam, un mūsu zeme nepaliek tukša. **20** Tad Jāzeps
visus ēģiptiešu tīrumus pirka priekš Faraona, jo ēģiptieši
pārdeva ikviens savu tīrumu, tāpēc ka bads tiem bija
grūts. **21** Tad tā zeme kļuva Faraona rokā, un viņš tos
ļaudis pārcēla pilsētās, no viena Ēģiptes robežu gala līdz
otram galam. **22** Tikai priesteru tīrumus viņš nepirka,
jo priesteriem bija sava daļa no Faraona, un tie ēda no
savas daļas, ko Faraons tiem deva, tādēļ tie savu tīrumu
nepārdeva. **23** Tad Jāzeps sacīja uz tiem ļaudīm: redzi,
es šodien jūs un jūsu tīrumus esmu pircis Faraonam,

redzi, še jums sēkla, ka jūs tīrumus apsējat. **24** Bet ar
augļiem tas tā būs, ka jūs piekto tiesu dodat Faraonam,
un četras daļas jums piederēs, tīrumus apsēt un par
pārtiku jums un tiem, kas jūsu namā, un par pārtiku
jūsu bērniņiem. **25** Un tie sacīja: tu mūs esi uzturējis
dzīvus; lai žēlastību atrodam sava kunga acīs, tad mēs
būsim Faraona kalpi. **26** Tad Jāzeps to iecēla par likumu
pār ēģiptiešu tīrumiem līdz šai dienai, ka Faraonam tā
piektā tiesa nāktos, - tikai priesteru zeme vien nekļuva
Faraonam. **27** Un Israēls mita Ēģiptē Gošenes zemē, un tur
uzturējās un auga un vairojās ļoti. **28** Un Jēkabs dzīvoja
Ēģiptes zemē septiņpadsmit gadus, un Jēkaba dienas bija
simts četrdesmit un septiņi gadi. **29** Kad nu Israēla laiks
pienāca, ka tam bija mirt, tad viņš sauca savu dēlu Jāzepu
un uz to sacīja: ja es tavās acīs esmu atradis žēlastību, tad
liec jel lūdzams savu roku apakš manas ciskas un dari pie
manis žēlastību un patiesību: neaproc jel mani Ēģiptes
zemē; **30** Bet es gribu gulēt pie saviem tēviem; un tev būs
mani izvest no Ēģiptes un mani aprakt viņu kapos, - un
tas sacīja: es darīšu pēc tava vārda. **31** Tad viņš sacīja:
zvērē man. Un tas viņam zvērēja. Un Israēls pielūdza
Dievu savas gultas galvgalā.

48 Un notikās pēc tam, ka Jāzepam sacīja: redzi, tavs
tēvs ir nevesels. Tad tas ņēma līdz savus divus dēlus,
Manasu un Efraīmu. **2** Un Jēkabam tapa teikts un sacīts:
redzi, tavs dēls Jāzeps nāk pie tevis. Tad Israēls saņēmās
spēkā un apsēdās uz gultas. Un Jēkabs sacīja uz Jāzepu: **3**
Tas visuvarenais Dievs man ir parādījies Lūzā, Kanaāna
zemē, un mani svētījis. **4** Un viņš uz mani sacījis: redzi, Es

tev likšu augļoties un tevi vairošu un tevi celšu par tautu
pulku, un došu šo zemi tavam dzimumam pēc tevis par
mūžīgu mantu. **5** Un nu taviem diviem dēliem, kas Ēģiptē
dzimuši, pirms nekā es pie tevis esmu atnācis uz Ēģipti,
tiem būs būt maniem; Efraīms un Manasus būs man tāpat,
kā Rūbens un Sīmeans. **6** Bet tavi bērni, kas tev dzims
pēc viņiem, tev piederēs, tiem būs tapt nosauktiem pēc
savu brāļu vārda viņu iemantojamā tiesā. **7** Kad es nu
nācu no Mezopotamijas, tad Rahēle pie manis ir nomirusi
Kanaāna zemē uz ceļa, mazu gabalu no Efratas, un es
viņu apraku tur Efratas ceļmalā, - un šī ir Bētleme. **8** Un
Israēls ieraudzīja Jāzepa dēlus un sacīja: kam šie ir? **9** Un
Jāzeps sacīja uz savu tēvu: tie ir mani dēli, ko Dievs man
še devis. Un viņš sacīja: pieved jel tos pie manis, ka es
tos svētīju. **10** Bet Israēla acis bija tumšas no vecuma,
un viņš nevarēja redzēt, un tas tos pie viņa pieveda, un
viņš tos skūpstīja un tos apkampa. **11** Un Israēls sacīja uz
Jāzepu: es nedomāju redzēt tavu vaigu, un raugi, Dievs
man licis redzēt arī tavu dzimumu. **12** Un Jāzeps tos ņēma
no viņa klēpja un ar savu vaigu nometās pie zemes. **13** Un
Jāzeps tos abus ņēma, Efraīmu ar savu labo roku Israēlim
pa kreiso roku, un Manasu ar savu kreiso roku Israēlim
pa labo roku, un tos viņam pieveda klāt. **14** Un Israēls
izstiepa savu labo roku un to lika uz Efraīma galvu, jebšu
tas bija tas jaunākais, un savu kreiso roku uz Manasus
galvu; viņš ar ziņu tā savas rokas lika, jebšu Manasus bija
tas pirmdzimtais. **15** Un viņš svētīja Jāzepu un sacīja: tas
Dievs, priekš kura vaiga mani tēvi, Ābrahāms un Īzaks,
staigājuši, - tas Dievs, kas mani visu mūžu līdz šai dienai

ir ganījis, - **16** Tas eņģelis, kas mani pestījis no visa ļauna,
- tas lai svētī šos bērnus, ka iekš tiem mans vārds top
nosaukts un manu tēvu, Ābrahāma un Īzaka, vārds, un ka
tie pa pulkiem vairojās virs zemes. **17** Un Jāzeps redzēja,
ka viņa tēvs savu labo roku lika uz Efraīma galvu, un
tas viņam nepatika, un viņš satvēra sava tēva roku, to
nolikdams no Efraīma galvas uz Manasus galvu. **18** Un
Jāzeps sacīja uz savu tēvu: ne tā, mans tēvs, jo šis ir tas
pirmdzimtais, liec savu labo roku uz viņa galvu. **19** Bet
viņa tēvs liedzās un sacīja: es to gan zinu, mans dēls, gan
zinu. Arī šis būs par ļaužu pulku, un tas arī būs liels,
bet tomēr viņa jaunākais brālis būs lielāks nekā viņš, un
viņa dzimums būs par lielu ļaužu tautu. **20** Un viņš tos
svētīja tanī dienā un sacīja: iekš tevis Israēls svētīs un
sacīs: lai Dievs tevi dara tā kā Efraīmu un kā Manasu, un
viņš cēla Efraīmu pāri par Manasu. **21** Pēc Israēls sacīja
uz Jāzepu: redzi, es mirstu, bet Dievs būs ar jums un jūs
vedīs atpakaļ uz jūsu tēvu zemi. **22** Un es tev dodu vienu
daļu pāri par taviem brāļiem, ko es no Amoriešu rokas
esmu ņēmis ar savu zobenu un ar savu stopu.

49 Un Jēkabs sasauca savus dēlus un sacīja: sapulcējaties,
un es jums sludināšu, kas jums notiks nākamās dienās. **2**
Sapulcējaties un klausāties, jūs Jēkaba dēli, klausāties uz
Israēli, savu tēvu. **3** Rūben, tu mans pirmdzimtais, mans
spēks un mana stipruma iesākums, pirmais augstībā un
pirmais stiprumā! **4** Verdošs kā ūdens, - tev nebūs būt
tam augstākajam, jo sava tēva gultā tu esi kāpis, tur tu to
esi sagānījis; manās cisās viņš kāpis! **5** Sīmeans un Levis
ir brāļi, viņu zobeni ir varas ieroči. **6** Lai mana dvēsele

nenāk viņu runās, mans gods lai nav viņu draudzē, jo
savā bardzībā tie vīrus nokāvuši, un savā tīšā prātā tie
vēršus maitājuši. **7** Nolādēta lai ir viņu dusmība, jo
tā ir briesmīga, un viņu bardzība, jo tā ir cieta; es tos
izdalīšu pa Jēkabu, es tos izkaisīšu pa Israēli. **8** Jūda, tu
tas esi, tevi teiks tavi brāļi, tava roka būs uz kakla taviem
ienaidniekiem, tavā priekšā klanīsies tava tēva bērni. **9**
Jūda ir jauns lauva, no laupījuma tu esi pacēlies, mans
dēls, viņš nometies, nogūlies tā kā lauva un tā kā lauvas
māte; kas viņu traucēs? **10** Scepteris nezudīs no Jūda, nedz
valdības zizlis no viņa kājām, tiekams tas ŠĪLO (miers)
nāks, un viņam tās tautas paklausīs. **11** Viņš sien savu
jauno ēzeli pie vīna koka un savas ēzeļa mātes kumeļu pie
vīna koka stīgām. Savas drēbes viņš mazgā vīnā, un savu
mēteli vīna ķekaru asinīs. **12** Viņa acis ir sarkanas no vīna,
un viņa zobi balti no piena. **13** Zebulons dzīvos pie jūras
krastiem un būs pie kuģu ostām un sniedzās līdz Sidonai.
14 Īsašars ir stiprs kaulains ēzelis un guļ starp laidariem.
15 Un viņš redzēja dusu, ka tā laba, un to zemi, ka tā jauka,
un locīja savu muguru pie nešanas un kalpoja klausīdams.
16 Dans, tā kā citas Israēla ciltis, tiesās savu tautu. **17** Dans
būs čūska ceļmalā, odze tekas malā, kozdama zirgam
papēžos, ka viņa jājējs krīt atpakaļ. **18** Kungs, es gaidu uz
Tavu pestīšanu! **19** Gads, dzinēji viņu dzenās, bet viņš
tos atgainīs. **20** No Ašera būs trekna maize, un viņš dos
ķēniņu gardumus. **21** Naftalus ir stirna savā vaļā, viņš dod
mīlīgus vārdus. **22** Jāzeps ir jauns augļu koks, jauns augļu
koks avota malā, tie zari stiepjas pār mūri. **23** Strēlnieki
viņu kaitinājuši, viņu apšaudījuši un ienīdējuši. **24** Bet

viņa stops ir palicis stiprs, un viņa roku elkoņi spēcīgi,
no tā rokām, kas varens iekš Jēkaba; no turienes, kur
tas gans, Israēla klints, **25** No tava tēva Dieva, un Tas
tev palīdzēs, - un no tā Visuvarenā, Tas tevi svētīs ar
debess svētījumiem no augšienes, ar dziļumu svētījumiem
apakšā, ar svētījumiem no krūtīm un miesām. **26** Tava
tēva svētījumi ir stiprāki nekā manu vecaju svētījumi līdz
mūžīgo kalnu galiem, tie nāks pār Jāzepa galvu, un pār tā
galvu, kas tas izredzētais savu brāļu starpā. **27** Benjamins
ir plēsīgs vilks, no rīta viņš laupījumu ēdīs un ap vakaru
viņš laupījumu dalīs. **28** Šās visas ir Israēla divpadsmit
ciltis, un šie ir tie vārdi, ko viņu tēvs uz tiem runāja, tos
svētīdams; ikvienu viņš svētīja ar īpašu svētību. **29** Un
viņš tiem pavēlēja un sacīja: es tapšu piepulcināts pie
saviem ļaudīm, aprociet mani pie maniem tēviem tai alā,
kas ir Hetieša Efrona tīrumā, **30** Makpelas alas tīrumā,
kas ir pret Mamri, Kanaāna zemē, ko Ābrahāms ir pircis
no Efrona, tā Hetieša, sev par dzimts kapa vietu. **31** Tur
tie ir aprakuši Ābrahāmu un Sāru, viņa sievu, tur tie ir
aprakuši Īzaku un Rebeku, viņa sievu, tur es esmu apracis
Leū. **32** Tas tīrums un tā ala, kas tur, ir pirkti no Heta
bērniem. **33** Kad Jēkabs bija beidzis pavēles dot saviem
dēliem, tad viņš salika savas kājas uz gultas un izlaida
garu un tapa piepulcināts pie saviem ļaudīm.

50 Tad Jāzeps krita uz sava tēva vaigu un raudāja pār
viņu un to skūpstīja. **2** Un Jāzeps pavēlēja saviem kalpiem,
tiem dziedniekiem, ka tie svaidītu viņa tēvu ar balzamu,
un tie dziednieki svaidīja Israēli. **3** Un tā pagāja četrdesmit
dienas, jo tik daudz dienas pie svaidīšanas aiziet, un

ēģiptieši viņu apraudāja septiņdesmit dienas. **4** Kad nu
viņa raudu dienas bija pagājušas, tad Jāzeps runāja uz
Faraona namu un sacīja: ja es esmu atradis žēlastību jūsu
acīs, tad runājiet jel priekš Faraona ausīm un sakāt: **5**
Mans tēvs man ir licis zvērēt sacīdams: redzi, es mirstu;
manā kapā, ko es sev esmu racis Kanaāna zemē, tur tev
būs mani aprakt. Un nu vēli man jel noiet, ka es savu
tēvu aproku, tad es atkal nākšu atpakaļ. **6** Un Faraons
sacīja: ej un aproc savu tēvu, tā kā viņš tev ir licis zvērēt.
7 Tad Jāzeps aizgāja savu tēvu aprakt, un viņam gāja līdz
visi Faraona kalpi, viņa nama vecaji un visi Ēģiptes zemes
vecaji, **8** Un viss Jāzepa nams un viņa brāļi un viņa tēva
nams, tikai savus bērniņus un savus sīkos lopus un savus
lielos lopus tie atstāja Gošenes zemē. **9** Un viņam gāja
līdz rati un jātnieki, un bija varen liels pulks. **10** Kad tie
nu nāca pie Atad klona, kas ir viņpus Jardānes, tad tie
tur žēlojās lielās grūtās žēlabās, un viņš savam tēvam
darīja septiņas raudu dienas. **11** Kad tās zemes ļaudis, tie
Kanaānieši, redzēja tās žēlabas pie Atad klona, tad tie
sacīja: ēģiptiešiem tur ir grūtas žēlabas, tāpēc tās vietas
vārdu nosauca ēģiptiešu žēlabas, kas viņpus Jardānes. **12**
Un viņa dēli viņam darīja, kā viņš tiem bija pavēlējis.
13 Jo viņa dēli to veda uz Kanaāna zemi un to apraka
Makpelas tīruma alā, ko Ābrahāms ar to tīrumu bija
pircis sev par dzimts kapa vietu no Efrona, tā Hetieša,
pret Mamri. **14** Un Jāzeps griezās atpakaļ uz Ēģipti, viņš
un viņa brāļi un visi, kas ar viņu bija gājuši, viņa tēvu
aprakt, pēc tam kad viņš savu tēvu bija paglabājis. **15** Bet
Jāzepa brāļi bijās, kad viņu tēvs bija miris un sacīja: kad

tik Jāzeps mūs neienīdēs un mums neatmaksās visu to
ļaunumu, ko mēs viņam esam darījuši. **16** Tad tie lika
Jāzepam sacīt: tavs tēvs pavēlēja, pirms tas mira, un
sacīja: **17** Tā jums būs sacīt Jāzepam: piedod lūdzams
savu brāļu noziegumu un viņu grēku, jo tie tev ļaunu
darījuši, bet nu piedod lūdzams to noziegumu sava tēva
Dieva kalpotājiem. Un Jāzeps raudāja, kad tie tā uz viņu
runāja. **18** Tad viņa brāļi paši nāca un metās priekš viņa
zemē un sacīja: redzi, mēs esam tavi kalpi. **19** Un Jāzeps
uz tiem sacīja: nebīstaties! Vai tad es esmu Dieva vietā?
20 Jūs gan esat ļaunu pret mani domājuši, bet Dievs to
par labu ir nodomājis, gribēdams, tā kā šodien redzams,
uzturēt daudz ļaudis pie dzīvības. **21** Un nu nebīstaties, -
es uzturēšu jūs un jūsu bērniņus. Un viņš tos iepriecināja
un ar tiem laipnīgi runāja. **22** Un Jāzeps dzīvoja Ēģiptē,
viņš un viņa tēva nams; un Jāzeps dzīvoja simts un desmit
gadus. **23** Un Jāzeps redzēja no Efraīma bērnus līdz trešam
augumam, un Mahira, Manasus dēla, bērni piedzima
Jāzepa klēpī. **24** Un Jāzeps sacīja uz saviem brāļiem: es
mirstu, bet Dievs jūs meklēt piemeklēs un jūs izvedīs no
šīs zemes uz to zemi, ko viņš Ābrahāmam, Īzakam un
Jēkabam zvērējis. **25** Un Jāzeps Israēla dēliem lika zvērēt
sacīdams: Dievs jūs meklēt piemeklēs, tad jums manus
kaulus būs aizvest no šejienes. **26** Un Jāzeps nomira simts
un desmit gadus vecs, un tie viņu svaidīja ar balzamu un
ielika šķirstā Ēģiptes zemē.

Otra Mozus

1 Šie nu ir Israēla bērnu vārdi, kas ar Jēkabu ir nākuši
uz Ēģiptes zemi; ikviens nāca ar savu saimi: **2** Rūbens,
Sīmeans, Levis un Jūda, **3** Īsašars, Zebulons un Benjamins,
4 Dans, Naftalus, Gads un Ašers. **5** Un visas dvēseles, kas
nākušas no Jēkaba gurniem bija septiņdesmit; bet Jāzeps
jau bija Ēģiptes zemē. **6** Kad nu Jāzeps bija nomiris un
visi viņa brāļi un viss tas dzimums, **7** Tad Israēla bērni
augļojās un radās pa pulkiem un vairojās un tapa ļoti
vareni, tā ka tā zeme ar tiem tapa piepildīta. **8** Un jauns
ķēniņš cēlās pār Ēģiptes zemi, kas Jāzepu nepazina. **9**
Tas sacīja uz saviem ļaudīm: Redzi, Israēla bērnu tauta ir
liela, un tie ir jo varenāki nekā mēs. **10** Tad nu turēsimies
gudri pret tiem, ka tie nevairojās, lai, kad karš ceļas, tie
nedodās pie mūsu ienaidniekiem un nekaro pret mums
un neaiziet no šīs zemes. **11** Tad tie pār viņiem iecēla
darba uzraugus, ka viņus spiestu ar grūtiem darbiem, un
tie Faraonam uztaisīja mantu pilis Pitom un Raēmzes.
12 Bet jo vairāk viņus spieda, jo vairāk tie vairojās un
izplētās; un tiem palika bail no Israēla bērniem. **13** Un
ēģiptieši kalpināja Israēla bērnus nežēlīgi, **14** Un darīja
dzīvību tiem rūgtu ar grūtiem darbiem pie māliem un
ķieģeļiem un ar visādiem darbiem laukā, un ar visādiem
darbiem, ar ko tie viņus nežēlīgi kalpināja. **15** Un Ēģiptes
ķēniņš runāja uz Ebreju bērnu saņēmējām, (tās vienas
vārds bija Šifra un tās otras Pua), **16** Un sacīja: kad jūs
Ebreju sievām palīdzat pie dzemdēšanas, un tām uz krēsla
sēžot redzat to esam dēlu, tad to nonāvējiet, bet ja ir
meita, tad to atstājiet dzīvu. **17** Bet tās bērnu saņēmējas

bijās Dievu un nedarīja, kā Ēģiptes ķēniņš tām bija sacījis,
bet atstāja tos puisēnus dzīvus. **18** Tad Ēģiptes ķēniņš tās
bērnu saņēmējas aicināja un uz tām sacīja: kādēļ jūs to
esat darījušas un tos puisēnus atstājušas dzīvus? **19** Un
tās bērnu saņēmējas sacīja uz Faraonu: tādēļ ka Ebreju
sievas nav kā ēģiptiešu sievas; jo tās ir stipras; pirms
bērnu saņēmēja pie tām atnāk, tās jau ir dzemdējušas.
20 Tāpēc Dievs tām bērnu saņēmējām darīja labu, un
tie ļaudis vairojās un tapa vareni. **21** Un tāpēc ka tās
bērnu saņēmējas Dievu bijās, viņš tām darīja namus. **22**
Tad Faraons pavēlēja visiem saviem ļaudīm un sacīja:
jums visus dēlus, kas piedzimst, būs iemest upē, bet visas
meitas atstāt dzīvas.

2 Un viens vīrs no Levja nama nogāja un apņēma Levja
meitu. **2** Un tā sieva tapa grūta un dzemdēja dēlu. Kad
nu tā redzēja viņu esam skaistu, tad tā viņu paslēpa trīs
mēnešus. **3** Bet kad viņu vairs nevarēja paslēpt, tad tā
ņēma priekš viņa niedru šķirstiņu un to aptraipīja ar piķi
un sveķiem, ielika to bērnu tur iekšā, un to nolika niedrēs
upmalā. **4** Un viņa māsa stāvēja no tālienes, nolūkot, kas
tam notiktu. **5** Tad Faraona meita nonāca upē mazgāties,
un viņas jumpravas staigāja upes malā. Un viņa redzēja
to šķirstu niedru vidū un sūtīja savu kalponi un lika to
atnest. **6** Kad nu viņa to atvēra, tad tā redzēja to bērniņu,
un raugi, tas puisēns raudāja, un viņa par to apžēlojās
un sacīja: šis ir viens no tiem Ebreju bērniņiem. **7** Tad
viņa māsa sacīja uz Faraona meitu: vai man būs iet un tev
aicināt zīdītāju no Ebreju sievām, kas tev to bērnu var
zīdināt? **8** Un Faraona meita uz to sacīja: ej! Un tā meitene

nogāja un aicināja tā bērniņa māti. **9** Un Faraona meita
uz viņu sacīja: ņem šo bērniņu un zīdi man to, es tev
došu tavu algu. Un tā sieva ņēma to bērniņu un to zīdīja.
10 Un kad tas bērniņš bija paaudzis, tad viņa to noveda
pie Faraona meitas, un tas viņai tapa par dēlu, un tā viņa
vārdu nosauca Mozu (izvilktais), sacīdama: tāpēc, ka es to
no ūdens esmu izvilkusi. **11** Un notika tanīs dienās, kad
Mozus bija uzaudzis, tad viņš izgāja pie saviem brāļiem
un apraudzīja viņu grūtumu un redzēja ēģiptiešu vīru
sitam vienu Ebreju vīru, vienu no viņa brāļiem. **12** Un
viņš skatījās šurp un turp un redzēdams, ka tur neviena
nebija, viņš to Ēģiptieti nosita un to apslēpa smiltīs. **13**
Un viņš izgāja otrā dienā un redzi, divi Ebreju vīri bārās;
un viņš sacīja uz to vainīgo: kāpēc tu siti savu tuvāko?
14 Tad tas sacīja: kas tevi mums licis par virsnieku jeb
soģi? Vai tu tā saki, mani arīdzan gribēdams nokaut, kā
tu to Ēģiptieti esi nokāvis? Tad Mozus bijās un sacīja:
patiesi šī lieta ir tapusi zināma. **15** Kad nu Faraons šo
lietu dzirdēja, tad viņš meklēja Mozu nokaut, un Mozus
bēga no Faraona un mita Midijanas zemē un apmetās
pie vienas akas. **16** Un Midijanas priesterim bija septiņas
meitas; tās nāca smelt un pildīja ūdens siles, dzirdināt
sava tēva avis. **17** Bet tie gani nāca un tās nodzina, un
Mozus cēlās tām palīgā un dzirdināja viņu avis. **18** Un kad
tās nāca pie sava tēva Reguēļa, tad viņš sacīja: kā tad jūs
šodien tik drīz esat pārnākušas? **19** Tad tās sacīja: viens
ēģiptiešu vīrs mūs izglābis no to ganu rokas, un viņš
mums arī smēlis un dzirdinājis mūsu avis. **20** Un tas sacīja
uz savām meitām: kur tad viņš ir? Kāpēc jūs šo vīru tur

esat atstājušas. Aicinājiet to, maizi ēst. **21** Un Mozum bija
pa prātam, palikt pie tā vīra, un tas deva Mozum savu
meitu Ciporu par sievu. **22** Tā viņam dzemdēja dēlu, un
tas viņa vārdu nosauca Geršomu (piemitējs), sacīdams:
es esmu piemitējs svešā zemē. **23** Un ilgu laiku pēc tam
Ēģiptes ķēniņš nomira un Israēla bērni nopūtās un brēca
par to kalpošanu, un viņu brēkšana par to kalpošanu
uzkāpa pie Dieva. **24** Un Dievs dzirdēja viņu nopūtas, un
pieminēja Savu derību ar Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu. **25**
Un Dievs uzlūkoja Israēla bērnus un Dievs ņēma to vērā.

3 Un Mozus ganīja Jetrus, sava tēvoča, Midijanas priestera,
avis un dzina tās avis aiz tuksneša un nāca pie Dieva
kalna Horebā. **2** Un Tā Kunga eņģelis viņam parādījās
uguns liesmā no ērkšķu krūma, un viņš skatījās un redzi,
tas ērkšķu krūms dega ar uguni, bet tas ērkšķu krūms
nesadega. **3** Tad Mozus sacīja: es jel noiešu un apraudzīšu
šo lielo parādīšanu, kādēļ tas ērkšķu krūms nesadeg. **4**
Un Tas Kungs redzēja, ka tas gāja lūkot, un Dievs sauca uz
to no tā ērkšķu krūma un sacīja: Mozu! Mozu! Un tas
sacīja: redzi, še es esmu. **5** Un Viņš sacīja: nenāc klāt,
novelc savas kurpes no kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir
svēta zeme. **6** Un Viņš sacīja: Es esmu tava tēva Dievs,
Ābrahāma Dievs, Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs. Un Mozus
aizklāja savu vaigu, jo tas bijās Dievu uzlūkot. **7** Un Tas
Kungs sacīja: Es tiešām esmu redzējis Savu ļaužu bēdas,
kas ir Ēģiptes zemē un esmu dzirdējis viņu brēkšanu par
saviem dzinējiem, jo viņu sāpes Es esmu ņēmis vērā. **8**
Tādēļ Es esmu nolaidies, tos izpestīt no ēģiptiešu rokas
un tos izvest no šās zemes uz labu un plašu zemi, uz

zemi, kur piens un medus tek, uz Kanaāniešu, Hetiešu,
Amoriešu, Fereziešu, Hiviešu un Jebusiešu vietu. **9** Un nu
redzi, Israēla bērnu brēkšana ir nākusi Manā priekšā,
un Es arī esmu redzējis to spaidīšanu, ar ko ēģiptieši
tos spaida. **10** Tad nu ej, Es tevi sūtīšu pie Faraona, un
izvedi Manus ļaudis, Israēla bērnus, no Ēģiptes zemes.
11 Tad Mozus sacīja uz Dievu: kas es esmu, ka man būs
iet pie Faraona un izvest Israēla bērnus no Ēģiptes? **12**
Un Viņš sacīja: Es būšu ar tevi: un šī būs tev tā zīme, ka
Es tevi esmu sūtījis: kad tu tos ļaudis no Ēģiptes zemes
būsi izvedis, tad jūs Dievam kalposiet uz šī kalna. **13** Un
Mozus sacīja uz Dievu: redzi, kad es nākšu pie Israēla
bērniem un uz tiem sacīšu: jūsu tēvu Dievs mani pie
jums ir sūtījis, un tie uz mani saka, kāds ir Viņa vārds?
Ko man tiem būs sacīt? **14** Tad Dievs sacīja uz Mozu: Es
Esmu, Kas Es Esmu. Un Viņš sacīja: tā tev būs sacīt Israēla
bērniem: Es Esmu, Tas mani pie jums ir sūtījis. **15** Un
Dievs vēl sacīja Mozum: tā tev būs sacīt Israēla bērniem:
Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzaka Dievs
un Jēkaba Dievs, mani pie jums ir sūtījis; šis ir Mans vārds
mūžīgi, un šī ir Mana piemiņa uz bērnu bērniem. **16**
Ej un sapulcini Israēla vecajus un saki tiem: Tas Kungs,
jūsu tēvu Dievs, man ir parādījies, Ābrahāma, Īzaka un
Jēkaba Dievs, un sacījis: Es esmu nācis jūs raudzīt un
to, kas jums darīts Ēģiptes zemē. **17** Un Es esmu sacījis:
Es jūs izvedīšu no ēģiptiešu spaidīšanas uz Kanaāniešu,
Hetiešu, Amoriešu, Fereziešu, Hiviešu un Jebusiešu zemi,
uz zemi, kur piens un medus tek. **18** Un kad tie klausīs
tavai balsij, tad tev ar Israēla vecajiem būs iet pie Ēģiptes

ķēniņa un uz to sacīt: Tas Kungs, tas Ebreju Dievs, mūs ir
sastapis. Un nu lai ejam treju dienu gājumu tuksnesī,
upurēt Tam Kungam, savam Dievam. **19** Bet Es zinu, ka
Ēģiptes ķēniņš jums neļaus iet, pat ne caur stipru roku.
20 Tad Es izstiepšu Savu roku un sitīšu Ēģiptes zemi ar
visiem Saviem brīnumiem, ko Es viņas vidū darīšu; tad
viņš jūs atlaidīs. **21** Un Es tiem ļaudīm došu žēlastību
ēģiptiešu priekšā, un kad jūs iziesiet, tad jūs neiziesiet
tukši. **22** Bet ikvienai sievai no savas kaimiņienes un no
tās, kas dzīvo viņas namā, būs prasīt zelta un sudraba
traukus un drēbes, tos jums būs likt uz saviem dēliem un
savām meitām un ēģiptiešiem atņemt.

4 Tad Mozus atbildēja un sacīja: bet redzi, viņi man
neticēs nedz klausīs manai balsij, jo tie sacīs: Tas Kungs
tev nav parādījies. **2** Un Tas Kungs uz to sacīja: kas tev
tavā rokā? **3** Un tas sacīja: zizlis. Tad Viņš sacīja: met to
zemē! Un tas to meta zemē; tad tas kļuva par čūsku, un
Mozus bēga no viņas. **4** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu:
izstiep savu roku un satver to pie astes! Un tas izstiepa
savu roku un to satvēra; tad tā atkal kļuva par zizli viņa
rokā. **5** Tāpēc viņi ticēs, ka tev Tas Kungs ir parādījies,
viņu tēvu Dievs, Ābrahāma Dievs, Īzaka Dievs un Jēkaba
Dievs. **6** Un Tas Kungs vēl tam sacīja: bāz jel savu roku
azotē! Un tas iebāza savu roku azotē un to izvilka, un
redzi, tā roka bija spitālīga kā sniegs. **7** Un Viņš sacīja:
bāz atkal savu roku azotē! Un tas iebāza savu roku azotē
un to izvilka no azotes, un redzi, tā bija atkal kā viņa cita
miesa. **8** Un ja viņi tev neticēs un neklausīs pie tās pirmās
zīmes, tad viņi tev ticēs pie tās otrās zīmes. **9** Un ja viņi

arī neticēs šīm divām zīmēm un neklausīs tavai balsij, tad
ņem ūdeni no upes un izlej to uz sausumu, tad tas ūdens,
ko tu no upes ņemsi, paliks par asinīm uz sausuma. **10**
Tad Mozus sacīja uz To Kungu: Ak Kungs! es neesmu
runātājs, nedz vakar, nedz aizvakar, nedz no tā laika, kad
tu uz Savu kalpu esi runājis, jo man ir grūta valoda un
grūta mēle. **11** Tad Tas Kungs uz to sacīja: kas cilvēkam
muti devis? Jeb kas dara mēmu vai kurlu vai redzīgu vai
aklu? Vai ne Es, Tas Kungs? **12** Un nu ej, Es būšu ar tavu
muti un tev mācīšu, kas tev jārunā. **13** Tad viņš sacīja: ak
Kungs, sūti jel kādu sūtīdams! **14** Tad Tā Kunga dusmība
iedegās par Mozu un viņš sacīja: vai Ārons, tas Levits,
nav tavs brālis? Es zinu, ka tas skaidri runā. Un redzi, tas
izies tev pretī un priecāsies savā sirdī, tevi redzēdams.
15 Tad tev būs runāt uz viņu un tos vārdus likt viņa
mutē, un Es būšu ar tavu muti un ar viņa muti, un Es jūs
mācīšu, kas jums jādara. **16** Un viņam priekš tevis būs
runāt uz tiem ļaudīm, viņam būs tev būt par muti, un
tev būs viņam būt par Dievu. **17** Un ņem šo zizli savā
rokā, ar to tev būs tās zīmes darīt. **18** Tad Mozus nogāja
un atgriezās pie sava tēvoča Jetrus un uz to sacīja: laidi
mani iet atpakaļ pie saviem brāļiem, kas Ēģiptes zemē,
un raudzīt, vai tie vēl dzīvi. Tad Jetrus sacīja uz Mozu: ej
ar mieru. **19** Tas Kungs vēl sacīja uz Mozu Midijanā: ej
atpakaļ uz Ēģiptes zemi, jo visi tie vīri ir miruši, kas tavu
dzīvību meklēja. **20** Tad Mozus ņēma savu sievu un savus
dēlus un tiem lika jāt uz ēzeļiem un griezās atpakaļ uz
Ēģiptes zemi; un Mozus ņēma to Dieva zizli savā rokā. **21**
Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: kad tu nu ej atpakaļ uz

Ēģiptes zemi, tad pielūko, ka tu dari visus tos brīnumus,
ko Es tev esmu devis Faraona priekšā; tomēr Es viņa sirdi
apcietināšu, ka viņš tos ļaudis neatlaidīs. **22** Tad tev būs
sacīt uz Faraonu: tā saka Tas Kungs: Israēls ir Mans dēls,
Mans pirmdzimtais; **23** Un Es tev esmu sacījis: atlaid
Manu dēlu, ka tas Man kalpo, bet tu esi liedzies viņu
atlaist; redzi, Es nokaušu tavu dēlu, tavu pirmdzimto.
24 Un kad viņš uz ceļa bija naktsmājās, tad Tas Kungs
viņam nāca pretī un meklēja viņu nokaut. **25** Un Cipora
ņēma asu akmeni un apgraizīja sava dēla priekšādu un
aizskāra viņa kājas un sacīja: Tu man esi asins brūtgāns.
26 Tad Viņš no tā atstājās; bet tā sacīja: asins brūtgāns,
tās apgraizīšanas dēļ. **27** Tad Tas Kungs sacīja uz Āronu:
ej Mozum pretī uz tuksnesi. Un viņš gāja un to sastapa
pie Tā Dieva kalna, un viņš to skūpstīja. **28** Un Mozus
teica Āronam visus tos vārdus, ar ko Tas Kungs viņu bija
sūtījis, un par visām zīmēm, ko Tas viņam bija pavēlējis.
29 Tad Mozus un Ārons gāja un sapulcēja visus Israēla
bērnu vecajus. **30** Un Ārons runāja visus tos vārdus, ko
Tas Kungs bija sacījis uz Mozu, un viņš darīja tās zīmes to
ļaužu priekšā. **31** Un tie ļaudis ticēja. Un tie dzirdēja, ka
Tas Kungs piemeklējis Israēla bērnus un ka tas redzējis
viņu spaidīšanu, un tie klanījās un pielūdza Dievu.

5 Un pēc tam Mozus un Ārons gāja un sacīja uz Faraonu:
tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: atlaid manus ļaudis, ka
tie man svētkus tur tuksnesī. **2** Bet Faraons sacīja: kas tas
tāds Kungs, kā balsij man būs klausīt un Israēli atlaist?
Es To Kungu nepazīstu, un Israēli arī neatlaidīšu. **3** Tad
tie sacīja: tas Ebreju Dievs mūs ir sastapis, lai mēs ejam

treju dienu gājumu tuksnesī, upurēt Tam Kungam, savam
Dievam, lai Viņš pār mums nenāk ar mēri vai ar zobenu.
4 Tad Ēģiptes ķēniņš uz tiem sacīja: jūs, Mozus un Ārons,
- kam jūs tos ļaudis atturat no viņu darbiem? Ejat pie
savas kalpošanas! **5** Vēl Faraons sacīja: redzi, ļaužu tai
zemē tā jau daudz, un jūs tos vēl gribat atturēt no viņu
kalpošanas? **6** Un Faraons tai dienā ļaužu uzraugiem un
virsniekiem pavēlēja un sacīja: **7** Jums turpmāk nebūs
tiem ļaudīm dot salmus pie ķieģeļu taisīšanas, kā vakar
un aizvakar; tiem pašiem būs iet un sev salmus meklēt. **8**
Un to ķieģeļu pulku, ko tie citkārt taisījuši, jums tiem tā
pat būs uzlikt, jums no tiem neko nebūs atraut; jo tie ir
bez darba, tādēļ tie brēc un saka: iesim, upurēsim savam
Dievam! **9** Lai tiem vīriem tā kalpošana top grūtāka,
ka tiem ir darbs, un tie negriežās pie blēņām. **10** Tad
tie ļaužu uzraugi un virsnieki izgāja un runāja uz tiem
ļaudīm sacīdami: Tā saka Faraons: es jums vairs nedošu
salmus. **11** Ejat paši, dabūjiet sev salmus kur dabūdami,
bet no jūsu darba nekas netaps atlaists. **12** Tad tie ļaudis
izklīda pa visu Ēģiptes zemi, ka tie rugājus sakrātu salmu
vietā. **13** Un tie uzraugi tos spieda, sacīdami: Pabeidziet
savu dienas darbu it tāpat, kā kad jums salmi bija. **14** Un
Israēla bērnu uzraugi, ko Faraona virsnieki pār tiem bija
iecēluši, tapa sisti, un uz tiem sacīja: kāpēc jūs neesat
pabeiguši savu nospriesto darbu pie ķieģeļu dedzināšanas
kā papriekš, ne vakar, ne šodien? **15** Tad Israēla bērnu
uzraugi gāja un brēca uz Faraonu un sacīja: kāpēc tu
saviem kalpiem tā dari? **16** Taviem kalpiem salmus nedod,
un mums saka: taisāt ķieģeļus; un redzi, tavi kalpi top

sisti, un tā ir tavas tautas vaina. **17** Tad Faraons sacīja: jūs
esat sliņķi, sliņķi jūs esat, tāpēc jūs sakāt, iesim, upurēsim
Tam Kungam. **18** Tad nu ejat pie darba, salmus jums
nedos, bet ķieģeļu skaits jums jātaisa. **19** Tad Israēla bērnu
uzraugi redzēja, ka viņi postā, tāpēc ka sacīja: jums nebūs
atraut no nospriestā dienas darba ķieģeļiem. **20** Un tie
sastapa Mozu un Āronu, kas tur stāvēja tos sagaidīt, kad
tie no Faraona izgāja, **21** Un sacīja uz tiem: lai Tas Kungs
jūs redz un soda, tāpēc ka jūs mūsu smaržu esat smirdošu
darījuši pie Faraona un pie viņa kalpiem, viņiem rokā
dodami zobenu, mūs nokaut. **22** Tad Mozus atgriezās pie
Tā Kunga un sacīja: Kungs, kāpēc Tu šiem ļaudīm esi
darījis ļaunu? Kāpēc tad Tu mani esi sūtījis? **23** Jo kamēr
es esmu gājis pie Faraona, runāt Tavā vārdā, viņš tiem
ļaudīm dara ļaunu, un Tu Savus ļaudis glābt neesi glābis.

6 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nu tev būs redzēt, ko
Es Faraonam darīšu, jo caur stipru roku viņam tos būs
atlaist, un caur stipru roku viņam tos būs izdzīt no savas
zemes. **2** Un Dievs runāja ar Mozu un uz to sacīja: Es
esmu Tas Kungs. **3** Un Es esmu parādījies Ābrahāmam,
Īzakam un Jēkabam, kā tas visuvarenais Dievs, bet Mans
vārds "Kungs" viņiem nav bijis zināms. **4** Es arī esmu
uzcēlis Savu derību ar tiem, tiem dot Kanaāna zemi, to
zemi, kur viņi piemituši, kur tie bijuši svešinieki. **5** Es
arī esmu dzirdējis Israēla bērnu nopūtas, ko ēģiptieši
kalpina, un esmu pieminējis Savu derību. **6** Tāpēc saki
Israēla bērniem: Es esmu Tas Kungs un jūs izvedīšu no
Ēģiptes nastām un jūs izraušu no viņu kalpošanas un jūs
atpestīšu ar izstieptu roku un ar lielām sodībām. **7** Un Es

jūs pieņemšu par Saviem ļaudīm un jums būšu par Dievu,
un jūs atzīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs
izvedis no Ēģiptes nastām. **8** Un Es jūs ievedīšu tai zemē,
par ko Es Savu roku esmu uzcēlis, to dot Ābrahāmam,
Īzakam un Jēkabam, un došu jums to par īpašumu, Es, Tas
Kungs. **9** Un Mozus runāja tā uz Israēla bērniem; bet tie
Mozum neklausīja aiz sirdēstiem un grūtiem darbiem. **10**
Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **11** Ej, runā uz
Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, ka tam Israēla bērnus būs izlaist
no savas zemes. **12** Un Mozus runāja Tā Kunga priekšā un
sacīja: redzi, Israēla bērni man neklausa, kā tad Faraons
man klausītu? Un man ir arī neapgraizītas lūpas. **13** Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu, un tos sūtīja ar
pavēli pie Israēla bērniem un pie Faraona, Ēģiptes ķēniņa,
Israēla bērnus izvest no Ēģiptes zemes. **14** Šie ir viņu
tēvu namu galvinieki: Rūbena, Israēla pirmdzimtā, bērni:
Hanoks un Pallus, Hecrons un Karmus; šie ir Rūbena
dzimumi. **15** Un Sīmeana bērni: Jemuels un Jamins un
Oāds un Jakins un Coārs un Sauls, vienas Kanaānietes
dēls, šie ir Sīmeana dzimumi. **16** Un šie ir Levja bērnu
vārdi pēc viņu radiem: Geršons un Kehāts un Merarus. Un
Levja dzīvības laiks bija simts trīsdesmit un septiņi gadi.
17 Geršona bērni: Libnus un Šimejus pēc viņu dzimumiem.
18 Un Kehāta bērni: Amrams un Jecears un Hebrons un
Uzijels. Un Kehāta dzīvības laiks bija simts trīsdesmit
un trīs gadi. **19** Merarus bērni: Maēlus un Muzus; šie ir
Levja dzimumi pēc viņu radiem. **20** Un Amrams ņēma par
sievu Joķebedu, sava tēva māsu, un tā viņam dzemdēja
Āronu un Mozu. Un Amrama dzīvības laiks bija simts

trīsdesmit un septiņi gadi. **21** Un Jeceara bērni: Korahs
un Nevegs un Sihrus. **22** Un Uzijeļa bērni: Mišaēls un
Elcavans un Zitrus. **23** Un Ārons ņēma sev par sievu
Elizebu, Aminadaba meitu, Naāsana māsu, un tā viņam
dzemdēja Nadabu un Abiju un Eleazaru un Ītamaru. **24** Un
Koraha bērni: Asirs un Elkanus un AbiAsafs; šie ir Koriešu
dzimumi. **25** Un Eleazars, Ārona dēls, ņēma sev sievu no
Putijeļa meitām; un tā viņam dzemdēja Pinehasu. Šie ir
Levitu tēvu namu galvinieki pēc viņu dzimumiem. **26** Šis
ir tas Ārons un Mozus, kam Tas Kungs sacīja: izvediet
Israēla bērnus no Ēģiptes zemes ar viņu pulkiem. **27** Šie
ir, kas uz Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, runāja, izvest Israēla
bērnus no Ēģiptes zemes, proti Mozus un Ārons. **28** Un tai
dienā, kad Tas Kungs runāja uz Mozu Ēģiptes zemē, **29**
Tad Viņš runāja uz Mozu un sacīja: Es esmu Tas Kungs,
- runā uz Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, visu, ko Es uz tevi
runāju. **30** Tad Mozus sacīja Tā Kunga priekšā: redzi, man
ir neapgraizītas lūpas, kā tad Faraons mani klausīs?

7 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi, Es tevi Faraonam
esmu licis par Dievu, un Āronam, tavam brālim, būs
būt tavam pravietim. **2** Tev būs runāt visu, ko es tev
pavēlēšu, un Āronam tavam brālim, būs runāt uz Faraonu,
ka tam būs atlaist Israēla bērnus no savas zemes. **3** Un es
apcietināšu Faraona sirdi un vairošu savas zīmes un savus
brīnumus Ēģiptes zemē. **4** Un Faraons jums neklausīs,
un Es likšu Savu roku uz Ēģiptes zemi un izvedīšu Savu
pulku, Savus ļaudis, Israēla bērnus, no Ēģiptes zemes caur
lielām sodībām. **5** Un ēģiptiešiem būs atzīt, ka Es esmu
Tas Kungs, kad Es Savu roku izstiepju pār Ēģiptes zemi

un Israēla bērnus izvedu no viņu vidus. **6** Tad Mozus un
Ārons darīja, kā Tas Kungs tiem bija pavēlējis, - tā tie
darīja. **7** Un Mozus bija astoņdesmit gadus vecs un Ārons
astoņdesmit un trīs gadus vecs, kad tie runāja uz Faraonu.
8 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu un sacīja: kad
Faraons ar jums runās un sacīs, rādiet savus brīnumus,
tad tev būs Āronam sacīt: **9** Ņem savu zizli un nomet to
Faraona priekšā, ka tas top par čūsku. **10** Tad Mozus un
Ārons gāja pie Faraona un darīja tā, kā Tas Kungs bija
pavēlējis; un Ārons nometa savu zizli Faraona priekšā un
viņa kalpu priekšā, un tas tapa par čūsku. **11** Tad Faraons
sauca tos gudros un tos burvjus, un Ēģiptes burvji darīja
arīdzan tā ar savām buršanām. **12** Un ikviens nometa
savu zizli, un tie tapa par čūskām, bet Ārona zizlis aprija
viņu zižļus. **13** Tomēr Faraona sirds apcietinājās, tā ka
viņš tiem neklausīja, kā Tas Kungs bija sacījis. **14** Tad Tas
Kungs sacīja uz Mozu: Faraona sirds ir cieta, viņš liedzās,
tos ļaudis atlaist. **15** Ej rītu pie Faraona; redzi, viņš ies
ārā pie ūdens; ej viņam pretim upes malā, un ņem savā
rokā to zizli, kas par čūsku bijis pārvērsts, **16** Un saki uz
viņu: Tas Kungs, tas Ebreju Dievs, mani sūtījis pie tevis
sacīdams: atlaid Manus ļaudis, ka tie Man kalpo tuksnesī!
- Bet redzi, tu līdz šim neesi klausījis. **17** Tā saka Tas
Kungs: pie tā tev būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs: redzi,
es sitīšu ar to zizli, kas manā rokā, pār upes ūdeņiem,
tad tie pārvērtīsies par asinīm. **18** Un tās zivis, kas upē,
nomirs, tā ka upe smirdēs un ēģiptiešiem riebsies ūdeni
dzert no upes. **19** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Saki
Āronam: ņem savu zizli un izstiep savu roku pār Ēģiptes

ūdeņiem un pār viņu strautiem un pār viņu ezeriem
un pār visiem viņu ūdens krājumiem, ka tie pārvēršās
par asinīm; un asinis būs visā Ēģiptes zemē, koku un
akmeņu traukos. **20** Tad Mozus un Ārons darīja tā, kā
Tas Kungs bija pavēlējis, un viņš pacēla to zizli un sita
to upes ūdeni, Faraonam redzot un viņa kalpiem redzot
tad viss ūdens upē pārvērtās par asinīm. **21** Un zivis upē
apmira, un upe smirdēja, un ēģiptieši nevarēja dzert to
ūdeni no upes, un visā Ēģiptes zemē bija asinis. **22** Un
Ēģiptes burvji darīja tāpat ar savu buršanu, tā ka Faraona
sirds apcietinājās, un viņš tiem neklausīja, kā Tas Kungs
bija sacījis. **23** Un Faraons griezās atpakaļ un nāca savā
namā un arī to neņēma pie sirds. **24** Bet visi ēģiptieši
raka ap upi pēc ūdens, ko dzert, jo no ūdens upē nevarēja
dzert. **25** Un tā pagāja pilnas septiņas dienas, kamēr Tas
Kungs upi bija sitis.

8 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona un saki
tam: tā saka Tas Kungs: atlaid Manus ļaudis, ka tie Man
kalpo; **2** Un ja tu liegsies, tos atlaist, redzi, tad Es visas
tavas robežas sitīšu ar vardēm, **3** Ka upe kustin kustēs
ar vardēm, un tās celsies un nāks tavā namā un tavā
guļamā kambarī un uz tavu gultu un tavu kalpu namos
un pār taviem ļaudīm un tavos cepļos un tavās abrās.
4 Un vardes nāks uz tevi un uz taviem ļaudīm un uz
taviem kalpiem. **5** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: saki
Āronam: izstiep savu roku ar savu zizli pār strautiem, pār
upēm un pār ezeriem, un liec vardēm nākt pār Ēģiptes
zemi. **6** Un Ārons izstiepa savu roku pār Ēģiptes ūdeņiem,
tad nāca vardes un apklāja Ēģiptes zemi **7** Un tie burvji

darīja arīdzan tā ar savu buršanu un lika vardēm nākt pār
Ēģiptes zemi. **8** Tad Faraons aicināja Mozu un Āronu un
sacīja: lūdziet To Kungu, ka Viņš tās vardes atņemtu no
manis un no maniem ļaudīm; tad es tos ļaudis atlaidīšu,
upurēt Tam Kungam. **9** Bet Mozus sacīja uz Faraonu: saki
man jel, kad man būs lūgt tevis dēļ un tavu kalpu un tavu
ļaužu labad, lai tās vardes tiek izdeldētas, ka vairs nav
pie tevis nedz tavā namā, bet paliek upē vien? **10** Un
viņš sacīja: rītu. Un tas sacīja: lai ir pēc tava vārda; lai tu
atzīsti, ka neviens nav kā Tas Kungs, mūsu Dievs. **11** Tām
vardēm būs atstāties no tevis un no tava nama un no
taviem kalpiem un no taviem ļaudīm; upē vien tām būs
palikt. **12** Tad Mozus un Ārons aizgāja no Faraona, un
Mozus sauca uz To Kungu to varžu dēļ, kā viņš Faraonam
bija apsolījis. **13** Un Tas Kungs darīja pēc Mozus vārda,
un tās vardes nomira namos, sētās un uz laukiem. **14**
Un tie tās meta kopās, un zeme smirdēja. **15** Kad nu
Faraons redzēja, ka bija dabūjis atvieglināšanu, tad viņš
apcietināja savu sirdi un tiem neklausīja, kā Tas Kungs
bija sacījis. **16** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: saki Āronam:
izstiep savu zizli un sit zemes pīšļus, lai top par utīm pa
visu Ēģiptes zemi, un tie tā darīja. **17** Jo Ārons izstiepa
savu roku ar savu zizli un sita zemes pīšļus, un utis radās
pie cilvēkiem un pie lopiem; - visi zemes pīšļi palika par
utīm pa visu Ēģiptes zemi. **18** Tad tie burvji darbojās arī tā
ar savu buršanu, likt utīm nākt; bet tie nevarēja. Tā bija
utis pie cilvēkiem un pie lopiem. **19** Tad tie burvji sacīja
uz Faraonu: šis ir Dieva pirksts. Tomēr Faraona sirds
apcietinājās, un viņš tiem neklausīja, tā kā Tas Kungs bija

sacījis. **20** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: celies rīt agri un
stājies Faraona priekšā: redzi, viņš izies pie ūdens, - un
runā uz to: tā saka Tas Kungs: atlaid Manus ļaudis, lai tie
Man kalpo. **21** Bet ja tu Manus ļaudis neatlaidīsi, tad Es
sūtīšu visādus kukaiņus pār tevi un pār taviem kalpiem
un pār taviem ļaudīm un tavos namos, un visādiem
kukaiņiem būs piepildīt ēģiptiešu namus un to zemi, kur
tie ir. **22** Un tanī dienā Es izšķiršu Gošenes zemi, kur Mani
ļaudis dzīvo, ka tur nebūs kukaiņiem būt, lai tu atzīsti, ka
Es Tas Kungs esmu pa visu zemi. **23** Un Es darīšu starpību
starp Maniem ļaudīm un taviem ļaudīm; rīt šai zīmei
būs notikt. **24** Un Tas Kungs darīja tā, un kukaiņi nāca
bariem Faraona namā un viņa kalpu namos un pa visu
Ēģiptes zemi, un zeme tapa maitāta no kukaiņiem. **25**
Tad Faraons aicināja Mozu un Āronu un sacīja: ejat un
upurējat savam Dievam šinī zemē. **26** Bet Mozus sacīja:
tā nevar darīt; jo, kas ēģiptiešiem negantība, to mēs
upurētu Tam Kungam, savam Dievam. Redzi, ja tad mēs,
kas ēģiptiešiem negantība, upurētu viņu priekšā, vai tie
mūs ar akmeņiem nenomētātu? **27** Mēs iesim kādu treju
dienu gājumu tuksnesī un upurēsim Tam Kungam, savam
Dievam, kā Viņš mums ir sacījis. **28** Tad Faraons sacīja: es
jūs atlaidīšu, upurēt Tam Kungam, savam Dievam; tikai
neaizejiet visai tālu, - lūdziet par mani. **29** Tad Mozus
sacīja: redzi, es aizeju no tevis un lūgšu To Kungu, ka
šiem kukaiņiem rītu būs atstāties no Faraona un no viņa
kalpiem un no viņa ļaudīm; tikai Faraonam nebūs vairs
mani pievilt, neatlaižot tos ļaudis, upurēt Tam Kungam.
30 Tad Mozus aizgāja no Faraona un lūdza To Kungu. **31**

Un Tas Kungs darīja pēc Mozus vārda, un tie kukaiņi
atstājās no Faraona, no viņa kalpiem un no viņa tautas,
ka tur neviens nepalika. 32 Tomēr Faraons arī šo reiz
apcietināja savu sirdi un neatlaida tos ļaudis.

9 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona un runā
uz to: tā saka Tas Kungs, tas Ebreju Dievs: atlaid Manus
ļaudis, ka tie Man kalpo; 2 Jo ja tu liegsies, tos atlaist un
tos vēl ilgāki aizturēsi, 3 Redzi, tad Tā Kunga roka būs pār
tavu ganāmupulku, kas ir laukā, pār zirgiem, pār ēzeļiem,
pār kamieļiem, pār vēršiem un pār sīkiem lopiem ar
varen grūtu mēri. 4 Un Tas Kungs darīs brīnišķu starpību
starp Israēla lopiem un ēģiptiešu lopiem, ka tur no visa,
kas Israēla bērniem pieder, nevienam nebūs mirt. 5 Un
Tas Kungs nolika īpašu laiku un sacīja: rītu Tas Kungs to
darīs šinī zemē. 6 Un Tas Kungs to darīja tai nākošā dienā,
un visi ēģiptiešu lopi nomira, bet no Israēla bērnu lopiem
nemira neviens. 7 Un Faraons nosūtīja, un redzi (patiesi),
no Israēla lopiem nebija neviens nomiris. Bet Faraona
sirds apcietinājās un viņš neatlaida tos ļaudis. 8 Tad Tas
Kungs sacīja uz Mozu un Āronu: ņemat pilnas saujas
pelnu no krāsns, un lai Mozus tos kaisa pret debesīm
Faraonam redzot, 9 Ka tie izput pār visu Ēģiptes zemi un
paliek par trumiem, kas izsitās ar pūtēm pie cilvēkiem un
pie lopiem pa visu Ēģiptes zemi. 10 Un tie ņēma pelnus
no krāsns un stājās Faraona priekšā, un Mozus tos kaisīja
pret debesīm, - tad izsitās trumi ar pūtēm pie cilvēkiem
un pie lopiem. 11 Tā ka tie burvji priekš Mozus nevarēja
stāvēt to trumu dēļ, jo trumi bija pie tiem burvjiem un pie
visiem ēģiptiešiem. 12 Bet Tas Kungs apcietināja Faraona

sirdi, ka tas tiem neklausīja, kā Tas Kungs uz Mozu bija
runājis. **13** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: celies rīt agri un
stājies Faraona priekšā un runā uz to: tā saka Tas Kungs,
tas Ebreju Dievs, atlaid Manus ļaudis, ka tie Man kalpo. **14**
Jo šo brīdi Es sūtīšu visas Savas mocības tavā sirdī un pār
taviem kalpiem un pār taviem ļaudīm, ka tev būs atzīt, ka
neviens nav tāds kā Es pa visu zemes virsu. **15** Jo Es Savu
roku jau būtu izstiepis un tevi un tavus ļaudis sitis ar
mēri, ka tu no zemes būtu izdeldēts; **16** Bet patiesi, tāpēc
Es tevi esmu taupījis, ka Es Savu spēku pie tevis parādītu,
un ka Mans vārds taptu teikts pa visu zemes virsu. **17**
Vai tu vēl celies pret Maniem ļaudīm, negribēdams tos
atlaist? **18** Redzi, rīt ap šo laiku Es likšu krist varen lielai
krusai, kāda vēl nav bijusi Ēģiptes zemē no tās dienas,
kamēr tā ir celta, līdz šim. **19** Un nu sūti un sadzen savus
lopus, un visu, kas tev ir uz lauka; visi cilvēki un lopi, kas
laukā atradīsies un pajumtā nebūs sadzīti, tie nomirs,
kad šī krusa uz viņiem kritīs. **20** Kurš nu no Faraona
kalpiem Tā Kunga vārdu bijās, tas saviem kalpiem un
saviem lopiem lika bēgt pajumtā. **21** Bet kurš savā sirdi Tā
Kunga vārdu nelika vērā, tas savus kalpus un savus lopus
pameta laukā. **22** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep
savu roku pret debesīm, un lai krusa nāk visā Ēģiptes
zemē pār cilvēkiem un pār lopiem un pār visiem lauka
augļiem Ēģiptes zemē. **23** Un Mozus izstiepa savu zizli
pret debesīm. Un Tas Kungs izlaida pērkonus un krusu,
un uguns nošāvās uz zemi. **24** Un Tas Kungs lika krusai
līt pār Ēģiptes zemi, un tur bija krusa un uguns laistījās
krusā, ļoti briesmīgs, kāds nav bijis Ēģiptes zemē, kamēr

ļaudis tur bijuši. **25** Un krusa apsita visā Ēģiptes zemē
visu, kas bija laukā, cilvēkus līdz ar lopiem, un visus lauka
augļus krusa apsita un salauzīja visus kokus laukā. **26**
Tik Gošenes zemē vien, kur Israēla bērni dzīvoja, krusas
nebija. **27** Tad Faraons sūtīja un aicināja Mozu un Āronu
un tiem sacīja: es šo brīdi esmu grēkojis; Tas Kungs ir
taisns, bet es un mani ļaudis esam bezdievīgi. **28** Lūdziet
To Kungu, lai ir gan (pietiek), ka Dieva pērkoni un krusa
apstātos, tad es jūs atlaidīšu un jums vairs nebūs palikt.
29 Tad Mozus uz viņu sacīja: kad no pilsētas iziešu, es
savas rokas izstiepšu uz To Kungu, tad pērkoni mitēsies,
un krusas vairs nebūs, lai tu atzīsti, ka tā zeme pieder
Tam Kungam. **30** Tomēr tevi un tavus kalpus es zinu,
ka jūs vēl nebīsities Dievu, To Kungu. **31** Tā tapa apsisti
lini un mieži, jo mieži bija izplaukuši, un liniem jau bija
galviņas. **32** Bet kvieši un rudzi netapa apsisti, jo tie bija
vēlu sēti. **33** Tad Mozus aizgāja no Faraona, no pilsētas
ārā, un izstiepa savas rokas uz To Kungu, un pērkoni un
krusa mitējās, un lietus vairs negāzās zemē. **34** Kad nu
Faraons redzēja, ka lietus un krusa un pērkoni mitējās,
tad viņš vēl vairāk apgrēkojās un apcietināja savu sirdi,
viņš un viņa kalpi. **35** Tā Faraona sirds apcietinājās, ka
viņš Israēla bērnus neatlaida, kā Tas Kungs caur Mozu
bija runājis.

10 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej pie Faraona, jo Es
esmu apcietinājis viņa sirdi un viņa kalpu sirdi, lai Es
šās Savas zīmes daru viņu vidū. **2** Un lai tu stāsti priekš
savu bērnu un bērnu bērnu ausīm, ko Es Ēģiptes zemē
esmu darījis, un Manas zīmes, ko Es tur esmu cēlis, un

lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas Kungs. **3** Tad Mozus un
Ārons gāja pie Faraona un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs,
tas Ebreju Dievs: cik ilgi tu liedzies pazemoties priekš
Mana vaiga? Atlaid Manus ļaudis, ka tie Man var kalpot.
4 Jo ja tu liegsies, atlaist Manus ļaudis, redzi, tad Es rītu
vedīšu siseņus tavās robežās, **5** Un tie apklās visu zemes
virsu, tā ka zemi neredzēs, un tie ēdīs to pēdējo, kas jums
atlicis un palicis no krusas, un noēdīs visus jūsu kokus,
kas jums zaļo laukā. **6** Un tie piepildīs tavus namus un
visu tavu kalpu namus un visu ēģiptiešu namus; tādus ne
tavi tēvi, ne tavu tēvu tēvi nav redzējuši no tās dienas,
kamēr tie virs zemes bijuši, līdz šim; un viņš griezās
un aizgāja no Faraona. **7** Un Faraona kalpi sacīja uz
viņu: cik ilgi tas mums būs par slazda valgu? Atlaid tos
ļaudis, lai tie kalpo Tam Kungam, savam Dievam; vai tu
vēl neredzi, ka Ēģiptes zeme iet bojā? **8** Tad Mozus un
Ārons atkal pie Faraona tapa atvesti, un viņš uz tiem
sacīja: ejat un kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam!
Kas tie visi ir, kas grib noiet? **9** Un Mozus sacīja: mēs
iesim ar saviem jauniem un veciem, ar saviem dēliem
un ar savām meitām; mēs iesim ar saviem maziem un
lieliem lopiem, jo mums ir Tā Kunga svētki. **10** Tad viņš
uz tiem sacīja: lai Tas Kungs jums tā palīdz, kā es jūs un
jūsu bērnus atlaidīšu! Redziet, kāds ļaunums jums prātā!
11 Nē, nē, ejat jūs vīri un kalpojiet Tam Kungam, jo to
jūs arī esat meklējuši. Un tos izstūma no Faraona vaiga.
12 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep savu roku pār
Ēģiptes zemi siseņu dēļ, ka tie nāk pār Ēģiptes zemi un
noēd visu zemes zāli, visu, ko krusa ir atlicinājusi. **13** Tad

Mozus izstiepa savu zizli pār Ēģiptes zemi, un Tas Kungs
deva austriņu(austruma vējš) tai zemē cauru dienu un
cauru nakti; un kad rīts ausa, tad tas austriņš uzveda
siseņus. **14** Un siseņi uznāca pār visu Ēģiptes zemi un
nolaidās visās Ēģiptes robežās lielā pulkā; priekš tiem
tādu siseņu nav bijis, un pēc tiem vairs tādu nebūs. **15** Jo
tie apklāja visu zemes virsu, un zeme tapa aptumšota,
un tie noēda visu zemes zāli un visus koku augļus, ko
krusa bija atlicinājusi, un tur nepalika vairs zaļuma ne
pie kokiem, ne pie lauka zāles visā Ēģiptes zemē. **16** Tad
Faraons traucās aicināt Mozu un Āronu un sacīja: es esmu
grēkojis pret To Kungu, jūsu Dievu, un pret jums. **17** Un
nu piedod lūdzams manus grēkus tikai šo reiz, un lūdziet
To Kungu, savu Dievu, ka Viņš šo nāvi gribētu atņemt
no manis. **18** Un viņš aizgāja no Faraona un lūdza To
Kungu. **19** Tad Tas Kungs deva ļoti stipru vakara vēju; tas
pacēla tos siseņus un tos iemeta niedru jūrā, ka neviens
sisenis neatlika visās Ēģiptes robežās. **20** Tomēr Tas Kungs
apcietināja Faraona sirdi, un tas Israēla bērnus neatlaida.
21 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep savu roku pret
debesīm, ka tumsa nāk pār Ēģiptes zemi, ka tumsu var
sataustīt. **22** Un Mozus izstiepa savu roku pret debesīm,
tad cēlās bieza tumsa visā Ēģiptes zemē trīs dienas. **23**
Neviens otru neredzēja, un neviens trejās dienās necēlās
no savas vietas; bet visiem Israēla bērniem bija gaisma
viņu mājokļos. **24** Tad Faraons aicināja Mozu un sacīja:
ejat, kalpojiet Tam Kungam, bet jūsu sīkiem lopiem un
vēršiem būs palikt tepat; lai arī jūsu bērni iet jums līdz.
25 Bet Mozus sacīja: tev būs arī mūsu rokā dot kaujamus

upurus un dedzināmos upurus, ko pienest Tam Kungam,
savam Dievam. **26** Mūsu lopiem arīdzan būs mums iet
līdz; nevienam nadziņam nebūs palikt atpakaļ; jo no tiem
mēs ņemsim, Tam Kungam, savam Dievam kalpot; jo mēs
nezinām, kā mums Tam Kungam jākalpo, tiekams mēs
turp nāksim. **27** Bet Tas Kungs apcietināja Faraona sirdi,
un tas negribēja tos atlaist. **28** Un Faraons uz viņu sacīja:
ej nost no manis; sargies, ka tu vairs nenāci man priekš
acīm; jo kurā dienā tu nāksi man priekš acīm, tev būs
mirt. **29** Tad Mozus sacīja: lai tā ir, kā tu esi sacījis; es
tavu vaigu vairs neredzēšu.

11 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: Vēl vienu mocību Es
vedīšu pār Faraonu un pār Ēģiptes zemi; pēc tam viņš jūs
atlaidīs no šejienes; kad viņš jūs pilnīgi atlaidīs, tad viņš
dzītin jūs izdzīs no šejienes. **2** Runā jel priekš to ļaužu
ausīm, lai ikviens vīrs no sava tuvākā un ikviena sieva no
savas tuvākās prasa sudraba traukus un zelta traukus.
3 Un Tas Kungs tiem ļaudīm deva žēlastību ēģiptiešu
acis; un tas vīrs Mozus bija ļoti augsti turēts Ēģiptes
zemē Faraona kalpu acis un to ļaužu acīs. **4** Un Mozus
sacīja: tā Tas Kungs saka: ap pusnakti Es iziešu pa Ēģiptes
vidu. **5** Un visiem pirmdzimušiem Ēģiptes zemē būs mirt,
no Faraona pirmdzimušā, kas sēž uz goda krēsla, līdz
kalpones pirmdzimušam, kas ir aiz dzirnavām, un visiem
lopu pirmdzimušiem. **6** Un liela brēkšana būs Ēģiptes
zemē, kāda nav bijusi un kāda vairs nebūs. **7** Bet pie
visiem Israēla bērniem ne suns savu mēli nekustinās,
no cilvēkiem līdz lopiem, lai jūs ziniet, ka Tas Kungs
dara starpību starp ēģiptiešiem un Israēli. **8** Tad visi šie

tavi kalpi nonāks pie manis un klanīsies priekš manis un
sacīs: izej, tu un visi ļaudis, kas tev ir padoti, un pēc tam
es iziešu. Un viņš aizgāja no Faraona bargās dusmās. 9
Bet Tas Kungs sacīja uz Mozu: Faraons jums neklausīs, lai
daudz Manu brīnumu notiek Ēģiptes zemē. 10 Un Mozus
un Ārons darīja visus šos brīnumus Faraona priekšā; bet
Tas Kungs lika Faraona sirdij apcietināties, ka tas Israēla
bērnus neatlaida no savas zemes.

12 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un Āronu Ēģiptes
zemē un sacīja: 2 Šis mēnesis lai pie jums ir tas pirmais
un no šī mēneša jums būs iesākt gadu. 3 Runājiet uz
visu Israēla draudzi un sakāt: šī mēneša desmitā dienā
lai tie ņem, ikviens nama tēvs, vienu jēru, uz ikvienu
namu vienu jēru. 4 Bet ja kāds nams ir par mazu priekš
viena jēra, tad lai viņš un šī nama tuvākais kaimiņš ņem
vienu pēc dvēseļu skaita; pēc tā mēra, cik ikviens var
apēst, būs skaitīt uz to jēru. 5 Jēru bez vainas jums būs
ņemt, auniņu, vienu gadu vecu. No avīm un kazām jums
to būs ņemt. 6 Un jums to būs glabāt līdz šī mēneša
četrpadsmitai dienai, un visai Israēla draudzes sapulcei
to būs nokaut ap vakaru. 7 Un būs ņemt no tām asinīm
un aptraipīt abējus durvju stenderus un to palodu pie
tiem namiem, kur to ēdīs. 8 Un būs ēst to gaļu tanī naktī,
pie uguns ceptu, ar neraudzētu maizi, ar rūgtām zālēm
tiem to būs ēst. 9 Jums to nebūs ēst jēlu, nedz ūdenī
vārītu, bet pie uguns ceptu, viņa galvu ar viņa lieliem un
ar viņa iekšām. 10 Jums arī no tā nebūs neko atlicināt līdz
rītam, bet kas no tā līdz rītam atliek, to jums ar uguni
būs sadedzināt. 11 Tā jums to nu būs ēst: jūsu gurni lai ir

apjozti, jūsu kurpes kājās un jūsu spieķi rokās, un jums to
būs steigšus ēst; tas ir Tā Kunga Pasa (saudzēšana). **12**
Jo šinī naktī Es pārstaigāšu Ēģiptes zemi un sitīšu visus
pirmdzimtos Ēģiptes zemē, no cilvēkiem līdz lopiem. Es
parādīšu sodību pie visiem ēģiptiešu dieviem, Es, Tas
Kungs. **13** Un tām asinīm jums būs par zīmi būt pie
tiem namiem, kur jūs esat. Kad Es tās asinis redzēšu, tad
Es jums iešu garām, un pie jums nebūs tā mocība, kas
samaitā, kad Es Ēģiptes zemi sitīšu. **14** Un šī diena jums
būs par piemiņu, un jums to būs svētīt Tam Kungam
par svētkiem, uz bērnu bērniem par mūžīgu likumu.
15 Septiņas dienas jums būs ēst neraudzētu maizi; bet
pirmā dienā raugu būs izmest no jūsu namiem; jo ikkatrs,
kas ēd raudzētu maizi, no pirmās dienas līdz septītai,
tā dvēsele lai top izdeldēta no Israēla. **16** Un pirmā
dienā būs būt svētai sapulcei, un arī septītā dienā būs
būt svētai sapulcei; iekš tām jums nekāda darba nebūs
darīt, tik vien, ko kurš ēd, to jūs varat sataisīt. **17** Tad
nu turiet to neraudzēto maizi; tāpēc ka Es tai dienā jūsu
spēku esmu izvedis no Ēģiptes zemes, un turiet šo dienu
pie saviem pēcnākamiem kā mūžīgu likumu. **18** Pirmā
mēnesī, četrpadsmitā mēneša dienā, vakarā jums būs ēst
neraudzētu maizi līdz divdesmit pirmās dienas vakaram.
19 Septiņas dienas raugs lai netop atrasts jūsu namos, jo
kas raudzētu maizi ēdīs, tā dvēsele lai top izdeldēta no
Israēla draudzes, vai būtu svešinieks, vai iedzīvotājs. **20**
Jums nekā raudzēta nebūs ēst; visās jūsu mājvietās jums
būs ēst neraudzētu maizi. **21** Tad Mozus aicināja visus
Israēla vecajus un uz tiem sacīja: ķerat un ņemat sev

jērus priekš savām saimēm un nokaujiet to Pasa. **22** Un
ņemiet īzapu pušķi un mērciet to tanīs asinīs, kas bļodā,
un aptraipiet palodu un abas stenderes ar tām asinīm, kas
bļodā; bet nevienam nebūs iziet pa savām nama durvīm
līdz rītam. **23** Jo Tas Kungs ies garām, sist ēģiptiešus;
bet kad viņš redzēs tās asinis pie palodas un pie abām
stenderēm, tad Tas Kungs tām durvīm ies garām un
samaitātājam neļaus ieiet jūsu namos uz mocību. **24** Tāpēc
turat šo lietu par iestādījumu pie sevis un saviem bērniem
mūžīgi. **25** Un kad jūs nāksiet tai zemē, ko Tas Kungs
jums dos, kā Viņš ir runājis, tad jums šo Dieva kalpošanu
būs turēt. **26** Un kad jūsu bērni uz jums sacīs: kas jums
tā tāda Dieva kalpošana? **27** Tad jums būs sacīt: tas ir
tas Pasa upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem
aizgāja garām Ēģiptes zemē, kad viņš sita ēģiptiešus un
mūsu namus izglāba. Tad tie ļaudis liecās pie zemes un
pielūdza. **28** Un Israēla bērni gāja un darīja, kā Tas Kungs
Mozum un Āronam bija pavēlējis; tā tie darīja. **29** Un
nakts vidū Tas Kungs sita visus pirmdzimušos Ēģiptes
zemē, no Faraona pirmdzimušā, kam uz viņa krēsla bija
jāsēž, līdz cietumnieka pirmdzimušam, kas cietumā bija,
un visus lopu pirmdzimtos. **30** Tad Faraons cēlās naktī
un visi viņa kalpi un visi ēģiptieši, un liela brēkšana
bija Ēģiptes zemē, jo neviens nams nebija, kur nebija
miroņa. **31** Un viņš aicināja Mozu un Āronu naktī un
sacīja: ceļaties, izejat no manu ļaužu vidus, gan jūs, gan
Israēla bērni, un noejat, kalpojiet Tam Kungam pēc jūsu
vārdiem. **32** Ņemiet arīdzan līdz savus sīkos un lielos
lopus, itin kā jūs esat runājuši, un noejat un svētījiet mani

arīdzan. **33** Un ēģiptieši spieda tos ļaudis, lai tos steigšus
izdzītu no zemes; jo tie sacīja: mums visiem jāmirst. **34**
Un tie ļaudis nesa savu mīklu, pirms tā bija saraudzēta,
tās abras, savās drēbēs iesietas, uz saviem pleciem. **35** Un
Israēla bērni bija darījuši pēc Mozus vārda un prasījuši no
ēģiptiešiem sudraba traukus un zelta traukus un drēbes.
36 Tas Kungs tiem ļaudīm arī bija žēlastību devis ēģiptiešu
priekšā, ka tie viņiem deva; un viņi aplaupīja ēģiptiešus.
37 Tā Israēla bērni izgāja no Raēmzes uz Sukotu, kādi
sešsimt tūkstoš vīri kājām bez bērniem. **38** Un līdz ar
tiem izgāja vēl visādi piedzīvotāji un sīki lopi un lieli
lopi, varen daudz lopu. **39** Un no tās mīklas, ko tie bija
nesuši no Ēģiptes zemes, tie cepa neraudzētas karašas; jo
tā nebija raudzēta; jo tie tapa izdzīti no Ēģiptes zemes,
un tie nevarēja kavēties, nedz sev sataisīt ceļamaizi. **40**
Un Israēla bērnu laiks, ko tie mituši Ēģiptes zemē, ir
četrsimt un trīsdesmit gadi. **41** Un kad tie četrsimt un
trīsdesmit gadi bija pagājuši, tad tas notika; tai dienā
viss Tā Kunga pulks izgāja no Ēģiptes zemes. **42** Šo nakti
Tam Kungam būs svētu turēt, tāpēc ka viņš tos izvedis no
Ēģiptes zemes; šī ir tā nakts, ko Tam Kungam lai svētī visi
Israēla bērni uz radu radiem. **43** Un Tas Kungs sacīja uz
Mozu un Āronu: šis ir tas Pasa iestādījums. Nevienam
svešiniekam no tā nebūs ēst. **44** Bet ikvienam par naudu
pirktam kalpam, kad tas apgraizīts, būs no tā ēst. **45**
Nevienam piedzīvotājam nedz algādzim no tā nebūs ēst.
46 Vienā namā to būs ēst. Jums no tās gaļas nekā nebūs
iznest no nama, un neviena kaula jums pie tā nebūs
salauzt. **47** Visai Israēla draudzei to būs darīt. **48** Bet ja

kāds svešinieks pie tevis mājo un Tam Kungam grib svētīt
Pasa svētkus, tad lai viņam apgraiza visus vīriešus, un
tad tas var nākt to svētīt; tad viņš būs tā kā viens, kas
tai zemē dzimis, bet nevienam neapgraizītam nebūs no
tā ēst. **49** Vienādai bauslībai būs būt Israēla bērnam un
svešiniekam, kas jūsu vidū piemīt. **50** Un visi Israēla bērni
darīja, tā kā Tas Kungs Mozum un Āronam bija pavēlējis;
tā tie darīja. **51** Un tas notika, tanī pašā dienā Tas Kungs
Israēla bērnus izveda no Ēģiptes zemes ar viņu pulkiem.
13 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Svēti Man
visus pirmdzimušos, visus kas māti atplēš, starp Israēla
bērniem, no cilvēkiem un no lopiem; tie Man pieder. **3**
Tad Mozus sacīja uz tiem ļaudīm: pieminiet šo dienu,
kur jūs esat izgājuši no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama,
jo Tas Kungs ar stipru roku jūs ir izvedis no šejienes;
tāpēc nekā raudzēta nebūs ēst. **4** Šodien jūs izejat Abiba
mēnesī. **5** Un kad Tas Kungs jūs būs ievedis Kanaāniešu
un Hetiešu un Amoriešu un Hiviešu un Jebusiešu zemē,
ko Viņš jūsu tēviem zvērējis, tev dot, - zemi, kur piens
un medus tek: tad tev ar tādu kalpošanu būs kalpot šai
mēnesī. **6** Septiņas dienas tev būs ēst neraudzētu maizi,
un septītā dienā lai ir Tā Kunga svētki. **7** Septiņas dienas
būs ēst neraudzētu maizi, un raudzētu maizi lai neredz
pie jums, un raugu lai neredz pie jums visās jūsu robežās.
8 Un tev būs ziņu dot savam dēlam tai dienā un sacīt:
tas ir tādēļ, ko Tas Kungs man darījis, kad es izgāju no
Ēģiptes zemes. **9** Un tam būs tev būt par zīmi tavā rokā
un par piemiņas rakstu priekš tavām acīm, tāpēc lai
Tā Kunga bauslība ir tavā mutē; jo ar stipru roku Tas

Kungs tevi izvedis no Ēģiptes zemes. **10** Tad nu turi šo
iestādījumu īstenā laikā ik gadus. **11** Un kad Tas Kungs
tevi būs ievedis Kanaāniešu zemē, itin kā Viņš tev un
taviem tēviem zvērējis, un tev to būs devis, **12** Tad tev būs
nodot Tam Kungam visu, kas māti atplēš, arī no taviem
lopiem visu pirmdzimto; kas ir vīrietis, tam būs piederēt
Tam Kungam. **13** Bet visus pirmdzimtos no ēzeļa tev būs
izpirkt ar vienu jēru, un ja tu to neizpirksi, tad nolauz
viņam kaklu; bet ikvienu pirmdzimto no cilvēkiem starp
jūsu bērniem jums būs izpirkt. **14** Un kad tavs dēls šodien
vai rītu tev vaicās un sacīs: kas tas ir? Tad tev būs tam
sacīt: Tas Kungs mūs ar stipru roku ir izvedis no Ēģiptes,
no tā vergu nama. **15** Jo kad Faraons apcietinājās, mūs
atlaist, tad Tas Kungs nokāva visus pirmdzimtos Ēģiptes
zemē, no cilvēku pirmdzimtiem līdz lopu pirmdzimtiem;
tādēļ es Tam Kungam upurēju visu, kas no vīriešu kārtas
māti atplēš, bet visus savus pirmdzimtos dēlus es izpērku.
16 Un tas būs par zīmi tavā rokā un par piemiņas rakstu
priekš tavām acīm; jo Tas Kungs mūs ar stipru roku ir
izvedis no Ēģiptes. **17** Un kad Faraons tos ļaudis bija
atlaidis, tad Dievs tos nevadīja pa Fīlistu zemes ceļu, jebšu
tas bija īsāks, jo Dievs sacīja: lai tiem ļaudīm nepaliek
žēl, kad tie redz karu, un lai tie atkal negriežās atpakaļ
uz Ēģiptes zemi. **18** Bet Dievs tiem ļaudīm lika griezties
pa tuksneša ceļu uz niedru jūru, un Israēla bērni izgāja
apbruņoti no Ēģiptes zemes. **19** Un Mozus ņēma Jāzepa
kaulus līdz ar sevi; jo tas Israēla bērniem bija licis zvērēt
it stipru zvērestu, sacīdams: Dievs jūs tiešām piemeklēs;
tad vediet manus kaulus līdz ar sevi no šejienes. **20** Tā

tie izgāja no Sukota un apmetās Etamā, tuksneša galā.
21 Un Tas Kungs gāja viņiem priekšā, dienu padebeša
stabā, ka Viņš tos pa ceļu vadītu, un nakti uguns stabā, ka
Viņš tiem spīdētu, iet dienu un nakti. **22** Un tas padebeša
stabs nenozuda dienā nedz tas uguns stabs naktī no ļaužu
priekšas.
14 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz
Israēla bērniem, lai tie griežas un apmet lēģeri pret Pi
Hahirotleiju, starp Migdolu un jūru, šaipus Baāl Cevonas;
tai pretī jums būs lēģeri apmest pie jūras. **3** Tad Faraons
sacīs no Israēla bērniem, tie ir apmaldījušies tai zemē,
tuksnesis tiem ir visapkārt. **4** Un Es apcietināšu Faraona
sirdi, ka tas viņiem dzīsies pakaļ, un Es pagodināšos pie
Faraona un pie visa viņa spēka, tā ka ēģiptiešiem būs atzīt,
ka Es esmu Tas Kungs. Un tie tā darīja. **5** Kad nu Ēģiptes
ķēniņam tapa sacīts, tos ļaudis bēgam, tad Faraona un
viņa kalpu sirdis pārvērtās pret tiem ļaudīm un tie sacīja:
ko mēs esam darījuši, Israēli atlaizdami, ka tie mums
vairs nekalpo? **6** Un viņš iejūdza savus ratus un ņēma līdz
savus ļaudis. **7** Un viņš ņēma sešsimt izlasītus ratus un
visus Ēģiptes zemes ratus un virsniekus pār tiem visiem.
8 Un Tas Kungs apcietināja Faraona, Ēģiptes ķēniņa, sirdi,
ka tas Israēla bērniem dzinās pakaļ; bet Israēla bērni
izgāja caur augstu(stipru) roku. **9** Un ēģiptieši tiem dzinās
pakaļ un tos panāca, kur tie lēģeri bija apmetuši pie jūras,
visi Faraona zirgi, rati un viņa jātnieki un viņa spēks
pie Pi Hahirotleijas pret Baāl Cefonu. **10** Kad nu Faraons
bija tuvu pie tiem, tad Israēla bērni pacēla savas acis, un
redzi, ēģiptieši dzinās viņiem pakaļ; un Israēla bērni ļoti

bijās un brēca uz To Kungu. **11** Un tie sacīja uz Mozu:
vai nebija kapenes Ēģiptes zemē, ka tu mūs esi aizvedis,
lai mirstam tuksnesī? Kāpēc tu mums to esi darījis, ka
tu mūs esi izvedis no Ēģiptes zemes. **12** Vai tā nav tā
valoda, ko mēs Ēģiptes zemē uz tevi runājām sacīdami:
atstājies no mums, un lai kalpojam ēģiptiešiem; jo tas
mums būtu labāki bijis, kalpot ēģiptiešiem, nekā mirt
tuksnesī. **13** Tad Mozus sacīja uz tiem ļaudīm: nebīstaties,
pastāviet un lūkojiet Tā Kunga pestīšanu, ko Viņš šodien
jums darīs. Jo tos ēģiptiešus, ko jūs šodien redzat, jūs
mūžam vairs neredzēsiet. **14** Tas Kungs karos par jums,
un jūs būsiet mierā. **15** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ko
tu brēc uz Mani? Saki Israēla bērniem, lai dodās ceļā.
16 Un tu pacel savu zizli un izstiep savu roku pār jūru
un pāršķir to, ka Israēla bērni var iziet cauri caur jūras
vidu pa sausumu. **17** Un redzi, Es apcietināšu ēģiptiešu
sirdi, ka tie ies viņiem pakaļ, un Es pagodināšos pie
Faraona un pie visa viņa spēka, pie viņa ratiem un pie
viņa jātniekiem. **18** Un ēģiptiešiem būs atzīt, ka Es esmu
Tas Kungs, kad Es pagodināšos pie Faraona, pie viņa
ratiem un pie viņa jātniekiem. **19** Un tas Dieva eņģelis,
kas Israēla lēģerim gāja papriekš, cēlās un apstājās aiz
viņiem, un tas padebeša stabs cēlās arīdzan no viņu
priekšas un apstājās aiz viņiem. **20** Un tas nāca starp
ēģiptiešu lēģeri un Israēla lēģeri, un tas padebesis bija
(ēģiptiešiem) tumšs un darīja (Israēla bērniem) nakti
gaišu, tā ka cauru nakti tie nevarēja tikt pie šiem. **21**
Kad nu Mozus savu roku izstiepa pār jūru, tad Tas Kungs
tai jūrai lika notecēt caur stipru austriņu visu nakti, un

darīja to jūru sausu, un tas ūdens pāršķīrās. **22** Un Israēla
bērni iegāja jūras vidū sausām kājām, un tas ūdens tiem
bija par mūri pa labo un kreiso roku. **23** Un ēģiptieši
tiem dzinās pakaļ un iegāja tiem pakaļ, visi Faraona zirgi,
viņa rati un viņa jātnieki jūras vidū. **24** Un notikās rīta
krēslā, tad Tas Kungs skatījās tai uguns un padebeša
stabā uz ēģiptiešu karaspēku un iztrūcināja ēģiptiešu
karaspēku. **25** Un nogrūda tos riteņus no viņu ratiem,
ka tiem grūti nācās tikt projām; tad ēģiptieši sacīja: lai
bēgam no Israēla, jo Tas Kungs karo priekš viņiem pret
ēģiptiešiem. **26** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: izstiep
savu roku pār jūru, ka tas ūdens sagāžas pār ēģiptiešiem,
pār viņu ratiem un pār viņu jātniekiem. **27** Tad Mozus
savu roku izstiepa pār jūru, un tā jūra atgriezās pašā
rīta krēslā savā straumē, un ēģiptieši bēga viņai pretī,
un Tas Kungs iegāza ēģiptiešus jūras vidū. **28** Un tas
ūdens griezās atpakaļ un apklāja ratus un jātniekus, visu
Faraona spēku, kas viņiem jūrā bija gājis pakaļ, ka neviens
no tiem neatlika. **29** Bet Israēla bērni gāja sausām kājām
caur jūras vidu, un ūdens tiem bija par mūri pa labo un
kreiso roku. **30** Tā Tas Kungs tanī dienā izglāba Israēli no
ēģiptiešu rokas, un Israēls redzēja ēģiptiešus nomirušus
jūras malā. **31** Israēls redzēja arīdzan to stipro roku, ko
Tas Kungs pie ēģiptiešiem bija parādījis. Un tie ļaudis
bijās To Kungu un ticēja Tam Kungam un Viņa kalpam
Mozum.

15 Tad Mozus un Israēla bērni dziedāja Tam Kungam šo
dziesmu un sacīja: es dziedāšu Tam Kungam, jo Viņš ir
ļoti paaugstinājies: zirgus un viņu jātniekus Viņš iegāzis

jūrā. **2** Tas Kungs ir mans spēks un mana dziesma, un
Viņš man bijis par pestīšanu: Viņš ir mans stiprais Dievs,
es Viņu pagodināšu; Viņš ir mana tēva Dievs, es Viņu
paaugstināšu. **3** Tas Kungs ir karavīrs, Kungs ir Viņa
vārds. **4** Faraona ratus un viņa spēku Viņš iemetis jūrā,
un viņa izlasītie virsnieki apslīkuši niedru jūrā. **5** Dziļumi
tos apklājuši, tie dibenā nogrimuši kā akmens. **6** Ak
Kungs! Tava labā roka ir pagodināta caur spēku, Tava
labā roka, ak Kungs, ienaidniekus salauzījusi. **7** Un Savā
lielā augstumā Tu esi nogāzis Savus pretiniekus, Tu esi
izlaidis Savu bardzību, kas tos aprijusi kā rugājus. **8** Un
caur Tavu nāšu pūšanu sacēlās ūdeņi, strauti sastājās
kā kopā, ūdeņi sastinga jūras vidū. **9** Ienaidnieks sacīja:
es dzīšos pakaļ, es panākšu, es dalīšu laupījumu, mana
dvēsele pie tiem atriebsies. Es izvilkšu savu zobenu, un
mana roka tos izdeldēs. **10** Tu Savu dvašu esi pūtis, jūra
tos apklājusi, tie nogrimuši kā svins varenos ūdeņos. **11**
Ak Kungs! Kas ir tāds kā Tu? Kas ir tāds kā Tu starp tiem
dieviem, pagodināts svētībā, cienījams ar teikšanām,
brīnumu darītājs? **12** Tu esi izstiepis Savu labo roku,
zeme tos aprijusi. **13** Tu caur Savu žēlastību esi vadījis šos
ļaudis, ko Tu atpestījis, Tu tos esi vadījis caur Savu spēku
uz Tavas svētības mājas vietu. **14** Tautas to dzird un trīc,
bailība tos aizņēmusi, kas Fīlistejā mājo. **15** Tad Edoma
virsnieki iztrūcinājās, trīcēšana aizņem Moaba varenos,
sirds izkūst visiem, kas Kanaānā dzīvo. **16** Iztrūcināšana
un bailība krīt uz tiem, caur Tava elkoņa lielumu tie
paliek klusu kā akmens, tiekams Tavi ļaudis pārstaigās
cauri, ak Kungs, tiekams tie ļaudis pārstaigās, ko Tu Sev

esi mantojis. **17** Tu tos vedi un stādi Savas mantības kalnā,
tai vietā, ko Tu, Kungs, esi darījis par Savu mājas vietu,
tai svētā vietā, ko Tavas rokas, ak Kungs, ir cēlušas. **18** Tas
Kungs ir ķēniņš mūžīgi mūžam. **19** Jo Faraona zirgi ar
viņa ratiem un ar viņa jātniekiem ir nākuši jūrā, un Tas
Kungs jūras ūdenim ir licis pār tiem atpakaļ griezties,
bet Israēla bērni caur jūras vidu izgājuši sausām kājām.
20 Un Mirjame, tā praviete, Ārona māsa, ņēma bungas
savā rokā, un visas sievas izgāja viņai pakaļ ar bungām
un diešanu. **21** Tad Mirjame tiem atbildēja: dziedāt Tam
Kungam, jo Viņš ir ļoti paaugstinājies: zirgus un viņu
jātniekus Viņš ir iegāzis jūrā. **22** Pēc tam Mozus Israēlim
lika aiziet no niedru jūras, un tie izgāja līdz Šur tuksnesim
un gāja trīs dienas tuksnesī un neatrada ūdeni. **23** Tad tie
nāca uz Māru, bet Māras ūdeni nevarēja dzert, jo tas bija
rūgts, tāpēc viņas vārdu nosauc Māra (rūgtums). **24** Tad
tie ļaudis kurnēja pret Mozu un sacīja: ko mēs dzersim?
25 Un viņš brēca uz To Kungu un Tas Kungs viņam rādīja
koku, to viņš ielika tai ūdenī, tad tas ūdens tapa salds.
26 Tur viņš tiem iecēla likumu un tiesu, un tur viņš tos
pārbaudīja un sacīja: ja jūs tikuši(uzmanīgi) klausīsiet Tā
Kunga, sava Dieva, balsi, un darīsiet, kas tiesa ir Viņa
acīs, un liksiet vērā Viņa baušļus un sargāsiet visus Viņa
likumus, tad Es uz jums nelikšu nekādu vājību, ko Es
esmu licis uz Ēģipti; jo Es esmu Tas Kungs tavs ārsts. **27**
Tad tie nāca uz Elim, un tur bija divpadsmit avoti un
septiņdesmit palmas, un tie tur apmeta lēģeri pie ūdens.
16 Un no Elim atkal aizgājuši, visa Israēla bērnu draudze
nāca uz Sina tuksnesi, kas ir starp Elim un Sinaī, otra

mēneša piecpadsmitā dienā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes
zemes. **2** Un visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret Mozu
un Āronu tuksnesī. **3** Un Israēla bērni uz tiem sacīja: kaut
mēs caur Tā Kunga roku būtu nomiruši Ēģiptes zemē,
kad sēdējām pie gaļas podiem, un mums maizes bija
papilnam ko ēst; jo jūs mūs esat izveduši šai tuksnesī,
visai šai draudzei likt badu mirt. **4** Tad Tas Kungs sacīja
uz Mozu: redzi, Es jums likšu maizei līt no debesīm un
tiem ļaudīm būs iziet un ikdienas salasīt savu dienas
mēru, lai Es tos pārbaudu, vai tie Manā bauslībā staigā vai
ne? **5** Un notiks sestā dienā, kad sataisīs, ko sanesuši, tad
būs otrutik, cik ikdienas sakrāj. **6** Tad Mozus un Ārons
sacīja uz visiem Israēla bērniem: šovakar jums būs atzīt,
ka Tas Kungs jūs ir izvedis no Ēģiptes zemes. **7** Un rīt
jūs redzēsiet Tā Kunga godību, tāpēc ka Viņš dzirdējis
jūsu kurnēšanu pret To Kungu: jo kas mēs esam, ka jūs
pret mums kurnat? **8** Un Mozus sacīja: kad Tas Kungs
jums šovakar dos gaļu ēst un rīt maizes papilnam, tad
tas ir tāpēc, ka Tas Kungs ir dzirdējis jūsu kurnēšanu,
ar ko jūs pret Viņu esat kurnējuši, - jo kas mēs esam?
Jūsu kurnēšana nav pret mums, bet pret To Kungu. **9** Un
Mozus sacīja uz Āronu: saki visai Israēla bērnu draudzei:
nāciet tuvu Tā Kunga priekšā; jo Viņš ir dzirdējis jūsu
kurnēšanu. **10** Un kad Ārons tā runāja uz Israēla bērnu
draudzi, tad tie griezās uz tuksnesi un redzi, Tā Kunga
godība rādījās padebesī. **11** Un Tas Kungs runāja uz Mozu
un sacīja: **12** Es esmu dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu.
Runā uz tiem un saki: ap vakara laiku jūs ēdīsiet gaļu un
rītu jūs ar maizi tapsiet paēdināti un jums būs atzīt, ka

Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **13** Un vakarā paipalas
uznāca un apklāja lēģeri, un no rīta rasa bija nokritusi ap
lēģeri. **14** Kad nu rasa bija nozudusi, redzi, tad bija pa
tuksnesi tāds apaļš un plāns, plāns kā sarma pa zemi. **15**
Kad Israēla bērni to redzēja, tad tie sacīja cits uz citu: kas
tas ir? Jo tie nezināja, kas tas bija. Tad Mozus uz tiem
sacīja: šī ir tā maize, ko Tas Kungs jums devis ēst. **16**
Tas ir, ko Tas Kungs pavēlējis: salasiet no tās ikviens,
cik tas var apēst, vienu gomeru priekš ikvienas galvas,
pēc jūsu skaita; ikvienam būs ņemt priekš tiem, kas ir
viņa dzīvoklī. **17** Un Israēla bērni darīja tā un salasīja
cits daudz, cits maz. **18** Bet kad tie ar gomeru mēroja,
tad nebija pāri tam, kas daudz bija lasījis, un netrūka
nekā tam, kas maz bija lasījis; ikviens bija lasījis, cik tas
varēja apēst. **19** Un Mozus uz tiem sacīja: lai neviens no
tā neko neatlicina līdz rītam. **20** Bet tie Mozum neklausīja
un kādi vīri atlicināja no tā līdz rītam; tad tur ieradās
tārpi, un tas smirdēja. Tad Mozus par tiem apskaitās. **21**
Tie nu to salasīja ik rītu, ikviens, cik tas varēja apēst; jo
kad saule iekarsa, tad tas izkusa. **22** Un sestā dienā tie
salasīja otrutik maizes, divus gomerus priekš ikkatra, un
visi draudzes virsnieki nāca un to pasacīja Mozum. **23** Un
viņš tiem sacīja: Tas ir, ko Tas Kungs ir runājis; rīt ir Tā
Kunga dusēšana, Tā Kunga svēta dusēšanas diena; ko jūs
gribat cept, to cepiet, un ko gribat vārīt, to vāriet, un
visu, kas atliek, to glabājiet un taupat līdz rītam. **24** Un
tie to glabāja līdz rītam, kā Mozus bija pavēlējis, un tas
nesmirdēja, un tārpi tur nemetās. **25** Tad Mozus sacīja:
ēdiet to šodien, jo šodien ir Tā Kunga dusēšanas diena,

šodien jūs laukā nekā neatradīsiet. **26** Sešas dienas jums
to būs lasīt, bet tā septītā diena ir tā dusēšanas diena,
tanī tas nebūs. **27** Taču tai septītā dienā kādi no tiem
ļaudīm izgāja lasīt, un neatrada nekā. **28** Tad Tas Kungs
sacīja uz Mozu: cik ilgi jūs liedzaties turēt Manus baušļus
un Manus likumus? **29** Redziet, tādēļ ka Tas Kungs jums
to dusēšanas dienu devis, tāpēc Viņš jums sestā dienā
dod divēju dienu maizi; lai ikviens savā vietā paliek un
lai septītā dienā neviens neiziet no savas vietas. **30** Tā
tie ļaudis dusēja septītā dienā. **31** Un Israēla nams viņa
vārdu sauca mannu, un tas bija tā kā koriandra sēkla
balts, un viņa garša bija tā kā karašas ar medu. **32** Un
Mozus sacīja: Tas ir, ko Tas Kungs ir pavēlējis: piepildiet
vienu gomeru ar to, saglabājiet saviem bērnu bērniem,
ka tie var redzēt to maizi, ko Es jums esmu devis ēst
tuksnesī, kad Es jūs izvedu no Ēģiptes zemes. **33** Un Mozus
sacīja uz Āronu: ņem vienu kausu un ieliec tajā vienu
pilnu gomeru mannas, un noliec to priekš Tā Kunga
vaiga, glabāt priekš bērnu bērniem. **34** Itin kā Tas Kungs
Mozum bija pavēlējis, tā Ārons to nolika glabāt klāt pie
tās liecības. **35** Un Israēla bērni ēda to mannu četrdesmit
gadus, kamēr tie nāca apdzīvotā zemē; tie ēda to mannu,
tiekams tie nāca līdz Kanaāna zemes robežām. **36** Bet
gomers ir desmitā tiesa no ēfas.

17 Tad visa Israēla bērnu draudze aizgāja pa saviem
gājumiem no Sina tuksneša uz Tā Kunga pavēli un apmeta
lēģeri iekš Refidim, un tur nebija ūdens, tiem ļaudīm ko
dzert. **2** Tad tie ļaudis bārās ar Mozu un sacīja: dod mums
ūdeni, ka dzeram. Tad Mozus uz tiem sacīja: ko jūs ar

mani baraties? Kāpēc jūs To Kungu kārdinājat? **3** Kad
nu tiem ļaudīm tur pēc ūdens slāpa, tad viņi kurnēja
pret Mozu un sacīja: kāpēc tu mūs esi izvedis no Ēģiptes,
lai mirstam aiz slāpēm, mēs un mūsu bērni un mūsu
lopi? **4** Un Mozus brēca uz To Kungu un sacīja: ko lai
es daru ar šiem ļaudīm? Daudz netrūkst, tad tie mani
ar akmeņiem nomētās. **5** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu:
ej tiem ļaudīm priekšā un ņem līdz Israēla vecajus un
ņem savā rokā to zizli, ar ko tu to upi esi sitis un noej. **6**
Redzi, Es tur stāvēšu tavā priekšā uz klints pie Horeba,
un tev būs uz to klinti sist, tad ūdens no tā iztecēs,
tiem ļaudīm ko dzert. Un Mozus tā darīja priekš Israēla
vecaju acīm. **7** Un tās vietas vārdu nosauca Masu un
Meribu (kārdināšana un strīdus), Israēla bērnu strīdus
dēļ, un tāpēc ka tie To Kungu bija kārdinājuši sacīdami:
vai Tas Kungs ir mūsu vidū vai nav? **8** Un Amaleks nāca
un kāvās ar Israēli iekš Refidim. **9** Tad Mozus sacīja uz
Jozua: izlasi mums vīrus un izej un kaujies pret Amaleku;
rīt es stāvēšu pakalna galā, un Dieva zizlis būs manā
rokā. **10** Tad Jozuas darīja kā Mozus tam bija sacījis, un
kāvās pret Amaleku; un Mozus un Ārons un Hurs kāpa
tai pakalna galā. **11** Un kamēr Mozus turēja savas rokas
pacēlis, Israēls uzvarēja, un kad viņš savu roku nolaida,
tad Amaleks uzvarēja. **12** Bet Mozus rokas palika smagas;
tad tie ņēma akmeni un lika to viņam apakšā, ka viņš uz
tā sēdēja, un Ārons un Hurs turēja viņa rokas, viens vienā,
otrs otrā pusē; tā viņa rokas palika stingras, kamēr saule
nogāja. **13** Un Jozuas Amaleku un viņa ļaudis izdeldēja
caur zobena asmeni. **14** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu:

raksti to par piemiņu grāmatā, un pavēli to Jozuam ausīs;
jo Es izdeldēšu Amaleka piemiņu apakš debess. **15** Un
Mozus uztaisīja altāri un nosauca viņa vārdu: Tas Kungs
mans karogs, **16** Un sacīja: roka pacelta pret Tā Kunga
goda krēslu! Tam Kungam būs karš pret Amaleku uz
bērnu bērniem!

18 Kad nu Jetrus, tas Midijanas priesteris, Mozus tēvocis,
dzirdēja visu, ko Dievs bija darījis Mozum un Israēlim,
Saviem ļaudīm, ka Tas Kungs Israēli bija izvedis no
Ēģiptes zemes, **2** Tad Jetrus, Mozus tēvocis, ņēma Ciporu,
Mozus sievu, ko šis bija atpakaļ sūtījis, un viņa divus
dēlus. **3** Tam vienam vārds bija Geršons, jo viņš sacīja: es
esmu svešinieks bijis svešā zemē. **4** Un tam otram vārds
Eliēzers, jo (viņš sacīja) mana tēva Dievs man bijis par
palīgu un mani ir izrāvis no Faraona zobena. **5** Kad nu
Jetrus, Mozus tēvocis, un viņa dēli un viņa sieva nāca
pie Mozus tuksnesī, kur viņš lēģeri bija apmetis, pie Tā
Dieva kalna, tad viņš lika Mozum sacīt: **6** Es, Jetrus, tavs
tēvocis, nāku pie tevis un tava sieva un viņas divi dēli
līdz ar viņu. **7** Tad Mozus izgāja ārā savam tēvocim pretī
un klanījās un viņu skūpstīja, un tie apsveicinājās viens
otru un gāja teltī. **8** Un Mozus stāstīja savam tēvocim
visu, ko Tas Kungs Israēla dēļ bija darījis Faraonam un
ēģiptiešiem, visu grūtumu, kas tiem ceļā bija noticis, un
kā Tas Kungs tos bija izglābis. **9** Un Jetrus priecājās par
visu to labumu, ko Tas Kungs Israēlim bija darījis, ka viņš
tos izglābis no ēģiptiešu rokas. **10** Un Jetrus sacīja: slavēts
lai ir Tas Kungs, kas jūs izglābis no ēģiptiešu rokas un no
Faraona rokas, kas tos ļaudis izpestījis no ēģiptiešu rokas.

11 Nu es atzīstu, ka Tas Kungs lielāks nekā visi dievi, jo
tāds Viņš parādījies, kad ēģiptieši pret viņiem bija lieli. **12**
Tad Jetrus, Mozus tēvocis, ņēma dedzināmos upurus un
kaujamus upurus priekš Dieva, un Ārons un visi Israēla
vecaji nāca ēst maizi ar Mozus tēvoci Dieva priekšā. **13** Un
otrā dienā Mozus apsēdās, tos ļaudis tiesāt, un tie ļaudis
stāvēja Mozus priekšā no rīta līdz vakaram. **14** Kad nu
Mozus tēvocis visu redzēja, ko viņš tiem ļaudīm darīja,
tad tas sacīja: kas tas ir, ko tu ar tiem ļaudīm dari? Kāpēc
tu viens pats sēdi, un visi ļaudis stāv tavā priekšā no rīta
līdz vakaram? **15** Tad Mozus sacīja uz savu tēvoci: tāpēc
ka tie ļaudis pie manis nāk Dievu vaicāt. **16** Kad tiem ir
kāda lieta, tad tie nāk pie manis, un es tiesāju starp vienu
un otru un daru tiem zināmus Dieva likumus un viņa
bauslību. **17** Tad Mozus tēvocis uz viņu sacīja: tā nav labi,
kā tu dari. **18** Tu gurtin pagursi, gan tu, gan šie ļaudis, kas
pie tevis; jo tas tev ir par grūtu, tu viens pats to nespēji
izdarīt. **19** Nu klausi manu balsi, - es tev došu padomu, tad
Dievs būs ar tevi. Stāvi tu par tiem ļaudīm Dieva priekšā
un nes tās lietas Dieva priekšā, **20** Un māci tiem likumus
un baušļus, un dari tiem zināmu to ceļu, kur tiem jāiet,
un to darbu, kas tiem jādara. **21** Bet lūko starp visiem
tiem ļaudīm pēc krietniem un dievbijīgiem vīriem, pēc
taisniem vīriem, kas negausību ienīst, un iecel no šiem
pār viņiem virsniekus pār tūkstošiem, virsniekus pār
simtiem, virsniekus pār piecdesmitiem un virsniekus pār
desmitiem, **22** Un lai tie tos ļaudis tiesā jebkurā laikā; bet
tā, ka tie tev nes priekšā visas lielās lietas un visas mazās
lietas paši tiesā; atvieglini tā savu nastu, un lai tie tev

palīdz nest. 23 Ja tu tā darīsi, un Dievs tev to pavēlēs, tad
tu varēsi pastāvēt, un arī visi šie ļaudis nāks savā vietā ar
mieru. 24 Un Mozus klausīja sava tēvoča balsij un darīja
visu, ko tas bija sacījis. 25 Un Mozus izraudzīja krietnus
vīrus no visa Israēla un tos iecēla par virsniekiem pār
tiem ļaudīm, virsniekus pār tūkstošiem, virsniekus pār
simtiem, virsniekus pār piecdesmitiem un virsniekus pār
desmitiem, 26 Ka tie tos ļaudis jebkurā laikā tiesātu un
grūtās lietas nestu Mozus priekšā, bet visas mazās lietas
paši tiesātu. 27 Tad Mozus atlaida savu tēvoci, un tas gāja
atkal uz savu zemi.

19 Trešā mēnesī pēc Israēla bērnu iziešanas no Ēģiptes
zemes, tanī laikā tie nonāca Sinaī tuksnesī. 2 Jo tie izgāja
no Refidim un nonāca Sinaī tuksnesī un apmeta lēģeri
tuksnesī; tur Israēls apmeta lēģeri pret to kalnu. 3 Un
Mozus uzkāpa pie Dieva, un Tas Kungs sauca uz viņu no
tā kalna un sacīja: tā tev būs sacīt uz Jēkaba namu un
pasludināt Israēla bērniem: 4 Jūs esat redzējuši, ko Es
ēģiptiešiem esmu darījis, ka Es jūs nesu uz ērgļu spārniem
un jūs pie Sevis vedu. 5 Un nu, ja jūs klausīsiet Manu balsi
un turēsiet Manu derību, tad jūs no visām tautām būsiet
Mans īpašums, jo Man pieder visa pasaule. 6 Un jūs Man
būsiet priesteru ķēniņa valstība un svēta tauta. Šie ir tie
vārdi, ko tev būs runāt uz Israēla bērniem. 7 Un Mozus
nāca un sasauca ļaužu vecajus un lika viņiem priekšā
visus šos vārdus, ko Tas Kungs viņam bija pavēlējis. 8 Tad
visi ļaudis kopā atbildēja un sacīja: visu, ko Tas Kungs ir
runājis, to mēs darīsim. Un Mozus nesa to ļaužu vārdus
atkal pie Tā Kunga. 9 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: redzi,

Es nākšu pie tevis biezā padebesī, ka tie ļaudis dzird,
Mani ar tevi runājam, un ka tie arī tev tic mūžam. Un
Mozus teica Tam Kungam to ļaužu vārdus. **10** Un Tas
Kungs sacīja uz Mozu: ej pie tiem ļaudīm un svētī tos
šodien un rītu, un lai tie mazgā savas drēbes. **11** Un lai
tie ir gatavi uz trešo dienu; jo trešā dienā Tas Kungs
nolaidīsies priekš visu ļaužu acīm uz Sinaī kalnu. **12** Un
tev būs taisīt sētu ap tiem ļaudīm un sacīt: sargājaties, ka
nekāpjat uz to kalnu un neaizskarat viņa galu; ikviens,
kas to kalnu aizskars, tas mirdams mirs. **13** Nevienai rokai
to nebūs aizskart, bet tam tik tiešām ar akmeņiem būs
tapt nomētātam vai nošautam; vai tas ir lops, vai cilvēks,
tam nebūs dzīvot. Kad taure atskanēs, tad tiem būs kāpt
uz to kalnu. **14** Tad Mozus nonāca no tā kalna pie tiem
ļaudīm. Un viņš svētīja tos ļaudis, un tie mazgāja savas
drēbes. **15** Un viņš sacīja uz tiem ļaudīm: esiet gatavi uz
trešo dienu, neaiztiekat sievas. **16** Un notika trešā dienā,
kad gaisma ausa, tad bija pērkoni un zibeņi un biezs
padebesis virs tā kalna un varen stipras bazūnes skaņa, tā
ka visi ļaudis iztrūcinājās, kas bija lēģerī. **17** Un Mozus
tos ļaudis izveda no lēģera Dievam pretī, un tie nostājās
apakšā pie tā kalna. **18** Un Sinaī kalns kūpeja, tāpēc ka
Tas Kungs nonāca ar uguni, un viņa dūmi cēlās tā kā
krāsns dūmi, un viss kalns trīcēja ļoti. **19** Un bazūnes
skaņa palika jo stipra, un Mozus runāja, un Dievs tam
atbildēja caur vienu balsi. **20** Kad nu Tas Kungs bija
nonācis uz Sinaī kalnu, uz kalna galu, tad Tas Kungs sauca
Mozu uz kalna galu, un Mozus kāpa augšām. **21** Un Tas
Kungs sacīja uz Mozu: nokāp un piekodini tiem ļaudīm,

lai tie cauri nelaužas redzēt To Kungu, ka daudzi no tiem
nekrīt. 22 Un tiem priesteriem, kas nāk pie Tā Kunga, būs
svētīties, ka Tas Kungs tos nesatriec. 23 Tad Mozus sacīja
uz To Kungu: tie ļaudis nevar kāpt uz Sinaī kalnu, jo Tu
mums esi piekodinājis sacīdams: dari sētu ap to kalnu un
svētī to. 24 Tad Tas Kungs uz to sacīja: ej, kāp zemē. Tad
tev un Āronam līdz ar tevi būs kāpt augšām, bet tiem
priesteriem un tiem ļaudīm nebūs cauri lauzties uzkāpt
pie Tā Kunga, ka Viņš tos nesatriec. 25 Tad Mozus nokāpa
pie tiem ļaudīm un tiem to sacīja.

20 Tad Dievs runāja visus šos vārdus un sacīja: 2 Es esmu
Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes,
no tā vergu nama. 3 Tev nebūs citus Dievus turēt priekš
Manis. 4 Tev nebūs sev darīt nekādu tēlu nedz līdzību, ne
no tā, kas augšā debesīs, ne no tā, kas apakšā virs zemes,
nedz no tā, kas ūdenī apakš zemes. 5 Tev nebūs priekš
tiem zemē mesties nedz tiem kalpot; jo Es Tas Kungs, tavs
Dievs, esmu stiprs un dusmīgs Dievs, kas piemeklē tēvu
grēkus pie bērniem līdz trešam un ceturtam augumam
pie tiem, kas Mani ienīst, 6 Un dara žēlastību tūkstošiem,
kas Mani mīļo un Manus baušļus tur. 7 Tev nebūs Tā
Kunga, sava Dieva, vārdu nelietīgi velti valkāt, jo Tas
Kungs to nepametīs nesodītu, kas Viņa vārdu nelietīgi
velti valkā. 8 Piemini to svēto dienu, ka tu to svētī. 9
Sešas dienas tev būs strādāt un visu savu darbu darīt. 10
Bet tā septītā diena ir Tā Kunga, tava Dieva, dusēšanas
diena; tad tev nebūs nekādu darbu darīt, ne tev pašam, ne
tavam dēlam, ne tavai meitai, ne tavam kalpam, ne tavai
kalponei, ne tavam lopam, ne tavam svešiniekam, kas

tavos vārtos. **11** Jo sešās dienās Tas Kungs ir darījis debesis
un zemi, jūru un visu, kas tur iekšā, un septītā dienā
dusējis, tādēļ Tas Kungs to dusēšanas dienu ir svētījis un
to iesvētījis. **12** Godā savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi
dzīvo tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **13** Tev
nebūs nokaut. **14** Tev nebūs laulību pārkāpt. **15** Tev nebūs
zagt. **16** Tev nebūs nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko.
17 Tev nebūs iekārot sava tuvākā namu. Tev nebūs iekārot
sava tuvākā sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi,
nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz kaut ko, kas tavam
tuvākam pieder. **18** Un visi ļaudis redzēja tos pērkonus un
zibeņus un to bazūnes skaņu un to kalnu kūpam. Kad tie
ļaudis to redzēja, tad tie bēga un stāvēja no tālienes. **19**
Un sacīja uz Mozu: runā tu ar mums, un mēs klausīsimies,
bet lai Dievs ar mums nerunā, ka nemirstam. **20** Tad
Mozus sacīja uz tiem ļaudīm: nebīstaties, jo Dievs ir nācis
jūs pārbaudīt, un lai Viņa bijāšana ir priekš jūsu acīm,
ka jūs negrēkojat. **21** Un tie ļaudis stāvēja no tālienes,
bet Mozus gāja tai tumšumā, kur Dievs bija. **22** Un Tas
Kungs sacīja uz Mozu: tā tev būs sacīt Israēla bērniem:
jūs esat redzējuši, ka Es ar jums esmu runājis no debesīm.
23 Jums nebūs neko celt Man līdzās; jums nebūs sev taisīt
sudraba nedz zelta dievus. **24** Cel Man altāri no zemes un
upurē uz tā savus dedzināmos upurus un savus pateicības
upurus, savas avis un savus vēršus. Ikkurā vietā, kur Es
likšu pieminēt Savu vārdu, tur Es pie tevis nākšu un tevi
svētīšu. **25** Bet ja tu Man gribi celt akmeņu altāri, tad tev
to nebūs taisīt no cirstiem akmeņiem; ja tu ar dzelzi pie
tā strādāsi, tad tu to apgānīsi. **26** Tev arī nebūs kāpt pa

trepēm uz Manu altāri, ka pie viņa tavs plikums netop
atsegts.

21 Šīs nu ir tās tiesas, ko tev viņiem būs likt priekšā. **2**
Ja tu pirksi Ebreju kalpu, tad tam būs sešus gadus kalpot,
bet septītā tam par velti būs iziet svabadam. **3** Ja tas viens
pats ir nācis, tad tam būs vienam pašam iziet, ja viņš bijis
laulāts vīrs, tad viņa sievai būs iziet līdz ar viņu. **4** Ja viņa
kungs viņam sievu devis, un tā viņam dzemdējusi dēlus
vai meitas, tad tai sievai un viņas bērniem būs palikt
kungam, un viņam būs iziet vienam pašam. **5** Bet ja tas
kalps pats sacīs: es mīlēju savu kungu, savu sievu un savus
bērnus, es negribu svabads iziet, **6** Tad lai viņa kungs
to ved Dieva priekšā, un tad lai to ved pie durvīm vai
pie stenderes, un lai viņa kungs tam ausi izdur ar īlenu,
un lai tas viņam kalpo mūžam. **7** Un kad kas savu meitu
pārdevis par kalponi, tad tai nebūs iziet, kā tie kalpi iziet.
8 Ja viņa savam kungam nepatīk, ka viņš to neņem par
sievu, tad viņam būs ļaut, lai to izpērk; viņš viltīgi ar to
darīdams to nevar pārdot svešai tautai. **9** Bet ja viņš to
savam dēlam dod par sievu, tad lai viņai ir meitas tiesa.
10 Ja viņš tam citu ved, tad lai viņai nekā neatrauj no
viņas barības, no viņas apsega un piedzīvošanas. **11** Un ja
viņš šās trīs lietas nedarīs, tad viņai būs velti(brīvai) iziet
bez naudas. **12** Kas cilvēku sit, ka tas mirst, tam būs tapt
nokautam. **13** Bet kad viņš ar viltu uz to nav glūnējis, bet
Dievs ļāvis caur viņa roku tā notikt, tad es tev nosacīšu
kādu vietu, kurp tam būs bēgt. **14** Bet ja kas blēdīgi darījis
pret savu tuvāko, viņu viltīgi nokaudams, tad arī no mana
altāra tev to būs ņemt, ka tas tiek nokauts. **15** Ja kas savu

tēvu vai savu māti sit, tam būs tapt nokautam. **16** Ja kas
cilvēku zog un viņu pārdod, un tas pie viņa top atrasts,
tam būs tapt nokautam. **17** Arī kas savu tēvu vai savu māti
lād, tam būs tapt nokautam. **18** Un ja vīri baras, un viens
otru sit ar akmeni vai ar dūri, ka tas nemirst, bet tam
uz gultas jāguļ; **19** Ja tas atkal uzceļas un iet ārā ar savu
spieķi, tad tam, kas viņu sita, būs būt nenoziedzīgam;
viņam tikai būs maksāt, ko tas ir aizkavējis un būs to it
labi likt dziedināt. **20** Un ja kas savu kalpu vai kalponi
ar koku sit, ka tas apakš viņa rokas mirst, pie tā to it
tiešām būs atriebt. **21** Bet ja viņš vienu vai divas dienas
paliek pie dzīvības, tad to nebūs atriebt, jo tas ir ar viņa
naudu pirkts. **22** Un kad vīri baras un sit grūtu sievu, ka
viņas auglis noiet, bet tomēr viņai pašai nekāda vaina
nenotiek, tad to ar naudu būs sodīt, cik tās sievas vīrs
viņam noprasa un tam to būs dot pēc soģu sprieduma. **23**
Bet ja tai kāda nelaime būs, tad tam būs dot dvēseli pret
dvēseli, **24** Aci pret aci, zobu pret zobu, roku pret roku,
25 Kāju pret kāju, degunu pret degunu, vāti pret vāti,
trumu(rētu) pret trumu. **26** Un ja kas savu kalpu vai savu
kalponi acī sit un to samaitā, tam būs viņu svabadu atlaist
tās acs labad. **27** Un ja viņš sava kalpa vai savas kalpones
zobu izsit, tad tam viņu būs atlaist tā zoba labad. **28** Un
ja kāds vērsis vai vīru vai sievu sabada, ka mirst, tad to
vērsi akmeņiem būs nomētāt un viņa gaļu nebūs ēst, bet
tā vērša kungam būs būt nenoziedzīgam. **29** Bet ja tas
vērsis jau papriekš bijis badīgs, un tas viņa kungam ir
teikts, un viņš to nav sargājis, un tas nobada vai vīru vai
sievu, tad tam vērsim akmeņiem būs tapt nomētātam un

viņa kungam arīdzan būs tapt nokautam. **30** Ja viņam
top nospriesta izpirkšana, tad tam par savas dvēseles
izglābšanu būs dot visu, kas viņam top nospriests. **31** Ja
tas (vērsis) dēlu vai meitu ir badījis, tad tam būs darīt pēc
šīs tiesas. **32** Ja tas vērsis kalpu vai kalponi bada, tad lai
viņa kungs dod trīsdesmit sudraba sēķeļus, un to vērsi
akmeņiem lai nomētā. **33** Un ja kas aku attaisa, vai ja kas
aku rok un neapsedz, un tur kāds vērsis vai ēzelis krīt
iekšā, **34** Tad lai tās akas kungs to maksā, lai atdod (tā
lopa) kungam to naudu, bet to maitu lai patur. **35** Un ja
kaut kāda vērsis bada sava tuvākā vērsi, ka tas mirst,
tad to dzīvo vērsi būs pārdot un to naudu dalīt, un to
maitu būs arī dalīt. **36** Bet ja tas bijis zināms, ka tas vērsis
papriekš bijis badīgs, un viņa kungs to nav sargājis, tad
lai vērsi pret vērsi atdod, bet to maitu lai patur.

22 Ja kas vērsi vai avi zog un to nokauj vai pārdod, tam
būs atdot piecus vēršus par vienu vērsi un četras avis par
vienu avi. **2** Ja zaglis kur top atrasts ielauzies, un top
sists, ka mirst, tad viņa asinis nebūs atriebt. **3** Ja saule
pār to zagli ir uzlēkusi, tad viņa asinis būs atriebt. Zaglis
lai atdod. Ja tam nav, tad tam būs tapt pārdotam savas
zādzības dēļ. **4** Ja zagtais lops viņa rokā top atrasts dzīvs,
lai tas ir vērsis vai ēzelis vai avs, tad tam to būs atdot
divkārtīgi. **5** Ja kas kādu tīrumu vai vīna dārzu nogana
un tur palaiž savu lopu, ka ēd cita tīrumā, tam par to
būs atdot to labāko no sava tīruma un to labāko no sava
vīna dārza. **6** Kad uguns izceļas un aizņem ērkšķus, ka
labības guba vai druva vai tīrums sadeg, tad tam, kas
to uguni iededzinājis, būs pilnīgi atdot. **7** Ja kas savam

tuvākam dod glabāt naudu vai lietas, un tās top izzagtas
no tā vīra nama, - ja tas zaglis top atrasts, tam divkārtīgi
to būs atdot. **8** Ja tas zaglis netop atrasts, tad to nama
kungu būs vest Dieva priekšā, vai tas pats nav licis savu
roku pie sava tuvākā mantas. **9** Ikviena sūdzības lieta
par vērsi, par ēzeli, par avi, par drēbēm, par ikvienu
pazudušu lietu, ko kurš saka savu esam, lai nāk Dieva
priekšā; kuru nu Dievs notiesā, tam divkārtīgi būs atdot
savam tuvākam. **10** Ja kas savam tuvākam dod glabāt ēzeli
vai vērsi vai avi vai citu kādu lopu, un tas nosprāgst vai
top ievainots vai nodzīts, ka neviens to neredz, **11** Tad pie
Tā Kunga jānozvēras abu starpā, vai tas savu roku pats
nav licis pie sava tuvākā mantas, un (tā lopa) kungam būs
to pieņemt un tam (glabātajam) to nebūs atmaksāt. **12**
Bet ja tas (lops) tam (glabātajam) zagšus top nozagts, tad
lai tā (lopa) kungam to atmaksā. **13** Ja ir saplosīts, tad
būs dot liecību par to, un tad to saplosīto nebūs maksāt.
14 Un ja kas no sava tuvākā (lopu) aizņēmās un šis top
ievainots vai nosprāgst viņa kungam klātu neesot, tad
to būs atmaksāt. **15** Ja viņa kungs bijis klātu, tad nebūs
atmaksāt; ja tas (lops) par naudu ņemts, tad tas caur to
maksu ir aizmaksāts. **16** Ja kas meitu pieviļ, kas vēl nav
saderēta, un pie tās guļ, tad lai viņai to kroņa naudu dod
un lai viņu ņem par sievu. **17** Bet ja viņas tēvs liedzās
viņam to dot, tad lai to naudu dod, cik tai meitai kroņa
naudas pienākas. **18** Burvi tev nebūs pamest dzīvu. **19**
Visiem, kas ar kādu lopu jaucās, būs tapt nokautiem. **20**
Kas upurē svešiem dieviem, un ne Tam Kungam vien, tam
būs būt nolādētam. **21** Tev arī nevienu svešinieku nebūs

ne dragāt, ne spaidīt, jo jūs esat bijuši svešinieki Ēģiptes
zemē. **22** Tev nevienu atraitni un nevienu bāriņu nebūs
apbēdināt. **23** Ja tu kaut kā to apbēdināsi, un tā brēkdama
uz Mani brēks, tad Es klausīt paklausīšu viņas brēkšanu.
24 Un Mana bardzība iedegsies, un Es jūs nokaušu ar
zobenu, un jūsu sievām būs tapt par atraitnēm un jūsu
bērniem par bāriņiem. **25** Ja tu Maniem ļaudīm, kas ir pie
tevis par nabagiem, naudu aizdod, tad neesi pret tiem,
kā kāds pagaidu plēsējs; tev par to nebūs augļus dzīt.
26 Ja tu sava tuvākā drēbes ķīlā ņem, tad tev tās viņam
būs atdot, pirms saule noiet; **27** Jo tās ir viņa vienīgais
apsegs, tās ir tās drēbes pār viņa miesām, iekš kā viņš
būtu gulējis; bet kad tas uz Mani brēks, tad Es to klausīšu,
jo Es esmu žēlīgs. **28** Dievu tev nebūs zaimot, un savu
ļaužu virsnieku tev nebūs lādēt. **29** Savus pirmajus augļus
no labības un vīna tev nebūs aizturēt, to pirmdzimušo no
saviem dēliem tev Man būs dot. **30** Tāpat tev būs darīt ar
savu vērsi un ar savām avīm; septiņas dienas tiem būs būt
pie savas mātes un astotā dienā tev tos Man būs atdot. **31**
Jums būs svētiem ļaudīm būt Manā priekšā; tāpēc jums
nebūs ēst tādas miesas gaļu, kas laukā ir saplosīta; jums
to būs mest suņiem priekšā.

23 Tev nebūs nepatiesu slavu izpaust; un nebiedrojies ar
bezdievīgo, palikdams par viltīgu liecinieku. **2** Tev nebūs
turēties pie lielā pulka, ļaunu darīt, un ķildās neliecini
lielajam pulkam pa prātam, tiesu pārgrozot. **3** Arī nabagu
tev nebūs aizstāvēt, kad tam netaisnas ķildas. **4** Kad
tu sava ienaidnieka vērsi vai ēzeli sastopi maldamies,
tad tev tūdaļ viņam to būs vest atpakaļ. **5** Ja tu sava

naidnieka ēzeli redzi apakš nastas guļam, tad nepamet
viņu tādu, bet palīdzi atraisīt. **6** Tev nebūs pārgrozīt sava
nabaga tiesu, kad tam jātiesājas. **7** Atraujies no nepatiesas
liecības; nenoziedzīgo un taisno tev nebūs nokaut, jo es
netaisnošu bezdievīgo. **8** Tev nebūs dāvanas ņemt, jo
dāvanas apstulbo acis un pārgroza taisnu ļaužu lietas.
9 Tev arī nebūs svešinieku nospaidīt, jo jūs zināt, kā
svešiniekam ap sirdi, tāpēc ka jūs arī esat bijuši svešinieki
Ēģiptes zemē. **10** Sešus gadus tev būs apsēt savu zemi un
sakrāt viņas augļus. **11** Bet septītā tev to būs pamest un
atstāt, ka tavu ļaužu nabagi var ēst, un zvēri atlikumu var
ēst; tāpat tev būs darīt ar savu vīna dārzu un ar savu
eļļas koku. **12** Sešas dienas tev būs darīt savu darbu, bet
septītā dienā tev būs dusēt, lai tavs vērsis un tavs ēzelis
dus un tavas kalpones dēls un tavs svešinieks atspirgst.
13 Visu, ko Es jums esmu sacījis, jums būs turēt, un citu
dievu vārdu nepieminēt; to no jūsu mutes nebūs dzirdēt.
14 Trīs reiz' gadskārtā tev Man būs svētkus turēt. **15**
Neraudzētās maizes svētkus tev būs turēt un septiņas
dienas ēst neraudzētu maizi, tā kā Es tev esmu pavēlējis,
noliktā laikā, Abiba mēnesī, jo tanī tu esi izgājis no
Ēģiptes zemes; bet nenāciet tukši Mana vaiga priekšā. **16**
Un pļaušanas svētkus, par sava darba pirmajiem augļiem,
ko tu uz tīrumu esi sējis, un savākšanas svētkus ap gada
galu, kad tu esi savācis sava darba augļus no tīruma.
17 Trīs reiz' gadskārtā visiem vīriešiem būs rādīties Tā
Kunga vaiga priekšā. **18** Tev nebūs Mana upura asinis
upurēt kopā ar raudzētu maizi, un tie tauki no Maniem
svētkiem lai nepaliek pa nakti līdz rītam. **19** Pirmajus no

tavas zemes pirmiem augļiem tev būs nest Tā Kunga,
sava Dieva, namā. Tev āzīti nebūs vārīt viņa mātes pienā.
20 Redzi, Es sūtu eņģeli tavā priekšā, tevi sargāt uz šī
ceļa un tevi novest tai vietā, ko Es esmu sataisījis. **21**
Sargies priekš viņa un klausi viņa balsij un neapkaitini
viņu, jo viņš jūsu pārkāpšanas nepiedos, jo Mans Vārds ir
iekš viņa. **22** Bet ja tu viņa balsij klausīdams klausīsi un
darīsi visu, ko Es runāšu, tad Es būšu tavu ienaidnieku
ienaidnieks un tavu pretinieku pretinieks. **23** Jo mans
eņģelis ies tavā priekšā un tevi ievedīs pie Amoriešiem un
Hetiešiem un Fereziešiem un Kanaāniešiem, Hiviešiem un
Jebusiešiem, un Es viņus izdeldēšu. **24** Tev nebūs mesties
zemē priekš viņu elku dieviem, nedz viņiem kalpot, tev
arī nebūs darīt pēc viņu darbiem, bet postīt un sadauzīt
viņu uzceltos dievekļus. **25** Un jums būs kalpot Tam
Kungam, savam Dievam, tad viņš svētīs tavu maizi un
tavu ūdeni, un Es noņemšu visu vājību no tava vidus.
26 Nevienas(sievas) nebūs, kas nelaikā izmet dzimumu,
nedz kādas neauglīgas tavā zemē; Es piepildīšu tava
mūža dienas. **27** Es sūtīšu Savas briesmas tavā priekšā,
Es izbiedēšu visus tos ļaudis, pie kuriem tu nāksi, un
darīšu, ka visiem taviem ienaidniekiem būs bēgt tavā
priekšā. **28** Un Es sūtīšu dundurus tavā priekšā, tie izdzīs
tavā priekšā Hiviešus, Kanaāniešus un Hetiešus. **29** Es tos
neizdzīšu vienā gadā no tavas priekšas, ka zeme netop
postā, un zemes zvēri pār tevi nevairojās. **30** Es pamazām
tos izdzīšu tavā priekšā, tiekams tu pieaugsi un to zemi
varēsi turēt. **31** Un Es likšu tavas robežas no niedru jūras
līdz Fīlistu jūrai, un no tuksneša līdz tai upei(Eifratas),

jo Es tās zemes iedzīvotājus došu jūsu rokās, ka jūs tos
izdzenat savā priekšā. 32 Jums nebūs ne kādu derību
derēt nedz ar viņiem, nedz ar viņu dieviem. 33 Tiem
nebūs dzīvot tavā zemē, lai tie tevi neapgrēcina pret
Mani, jo tas tev paliks par slazda valgu, ja tu kalposi viņu
dieviem.

24 Un tad Viņš sacīja uz Mozu: uzkāp pie Tā Kunga, tu
un Ārons, Nadabs un Abijus un tie septiņdesmit Israēla
vecaji, un pielūdziet no tālienes. 2 Un lai Mozus viens
pats nāk pie Tā Kunga, bet viņi lai nenāk, un tie ļaudis
lai neuzkāpj līdz ar viņu. 3 Un kad nu Mozus nāca un
tiem ļaudīm teica visus Tā Kunga vārdus un visas tiesas,
tad visi ļaudis atbildēja vienā balsī un sacīja: visus šos
vārdus, ko Tas Kungs runājis, mēs darīsim. 4 Un Mozus
uzrakstīja visas Tā Kunga runas un cēlās agri no rīta un
uztaisīja altāri lejā pie paša kalna un divpadsmit stabus
pēc tām divpadsmit Israēla ciltīm. 5 Un viņš sūtīja Israēla
bērnu jaunekļus, ka tie upurētu dedzināmos upurus, un
upurētu pateicības upurus Tam Kungam no vēršiem. 6
Un Mozus ņēma pusi no tām asinīm un lika to bļodās, un
pusi no tām asinīm viņš slacīja pār altāri. 7 Un viņš ņēma
to derības grāmatu un to lasīja priekš ļaužu ausīm, un tie
sacīja: visu, ko Tas Kungs ir runājis, to mēs darīsim un
klausīsim. 8 Tad Mozus ņēma tās asinis un slacīja pār
tiem ļaudīm un sacīja: redzi, šīs ir tās derības asinis, ko
Tas Kungs ar jums ir derējis uz visiem šiem vārdiem. 9
Tad Mozus un Ārons kāpa augšām, arī Nadabs un Abijus
un septiņdesmit no Israēla vecajiem. 10 Un tie redzēja
Israēla Dievu un apakš Viņa kājām tā kā darījumu no

safīra akmeņiem, skaidru kā pašas debesis. **11** Bet Viņš
neizstiepa Savu roku pret Israēla bērnu priekšniekiem,
un tie redzēja Dievu un ēda un dzēra. **12** Tad Tas Kungs
sacīja uz Mozu. Nāc augšām pie Manis kalnā un esi tur, un
Es tev došu akmens galdiņus un to bauslību un likumu,
ko Es esmu rakstījis, viņus mācīt. **13** Tad Mozus pacēlās ar
savu kalpu Jozua, un kāpa uz to Dieva kalnu. **14** Bet uz
tiem vecajiem viņš sacīja: gaidiet mūs šeitan, kamēr mēs
pie jums atpakaļ nāksim; un redzi, Ārons un Hurs ir pie
jums - kam kāda lieta, lai nāk pie tiem. **15** Kad nu Mozus
bija uzkāpis kalnā, tad padebesis apsedza kalnu. **16** Un
Tā Kunga godība mita uz Sinaī kalna, un padebesis viņu
apsedza sešas dienas, un septītā dienā viņš sauca Mozu
tai padebesī. **17** Un Tā Kunga godība parādījās tā kā rijoša
uguns kalna galā priekš Israēla bērnu acīm. **18** Un Mozus
iegāja padebeša vidū, kad bija uzkāpis kalnā, un palika
kalnā četrdesmit dienas un četrdesmit naktis.

25 Tad Tas Kungs runāja ar Mozu un sacīja: **2** Runā ar
Israēla bērniem, ka tiem priekš Manis būs ņemt cilājamu
upuri no ikviena, kam sirds to labprāt darīs; no tāda jums
būs ņemt Manu cilājamo upuri. **3** Šis nu ir tas cilājamais
upuris, ko jums no viņiem būs ņemt: zelts un sudrabs
un varš, **4** Un zilums, purpurs, karmezīns un šķetinātas
smalkas dzijas un kazu spalvas, **5** Sarkanas aunu ādas
un roņu ādas un akācijas koki, **6** Eļļu lukturim, zāles
svaidāmai eļļai un saldi smaržīgas zāles kvēpināšanai,
7 Oniksa akmeņi un ieliekami akmeņi priekš efoda un
krūšu glītuma. **8** Un tiem būs Man taisīt svētu vietu, ka
Es mājoju viņu vidū. **9** Pēc visa tā, kā Es tev rādīšu šā

dzīvokļa priekšzīmi un visu viņa rīku priekšzīmi, tā jums
to būs taisīt. **10** Un tiem būs taisīt šķirstu no akācijas
koka; pustrešas olekts lai ir viņa garums un pusotras
olekts viņa platums un pusotras olekts viņa augstums.
11 Un to tev būs apvilkt ar tīru zeltu, no iekš un no āra
puses, un visapkārt uz tā tev būs taisīt zelta kroni. **12** Un
lej priekš tā četrus zelta gredzenus un liec tos viņa četros
stūros, tā ka divi gredzeni ir vienā pusē un divi gredzeni
otrā pusē. **13** Un taisi divas nesamās kārtis no akācijas
koka un apvelc tās ar zeltu. **14** Un bāz tās nesamās kārtis
tais gredzenos, kas ir šķirsta sānos, ka šķirstu ar tām
var nest. **15** Tām nesamām kārtīm būs stāvēt šķirsta
gredzenos, tām nebūs tapt izvilktām. **16** Pēc tam tev
būs ielikt šķirstā to liecību, ko Es tev došu. **17** Tev arī
būs taisīt salīdzināšanas vāku no tīra zelta; pustrešas
olekts lai ir viņa garums un pusotras viņa platums. **18**
Tev arī būs taisīt divus ķerubus no zelta, tev tos būs
taisīt no tīra (zelta), salīdzināšanas vāka abējos galos. **19**
Un taisi vienu ķerubu vienā galā un otru ķerubu otrā
galā, uz paša salīdzināšanas vāka jums tos ķerubus būs
taisīt viņa abējos galos. **20** Un tiem ķerubiem būs izstiept
savus spārnus pa virsu, ka tie apklāj ar saviem spārniem
salīdzināšanas vāku, un viņu vaigiem būs būt vienam pret
otru. Ķerubu vaigiem būs lūkoties uz salīdzināšanas vāku.
21 Un salīdzināšanas vāku tev būs likt virsū uz to šķirstu,
kad tu to liecību, ko Es tev došu, būsi ielicis šķirstā. **22**
Tur būs mūsu saiešanas vieta, tur no salīdzināšanas vāka
virsas, no abu ķerubu vidus, (kam uz liecības šķirsta būs
būt), tur Es ar tevi runāšu visu, ko Es tev pavēlēšu priekš

Israēla bērniem. **23** Tev arī galdu būs taisīt no akācijas
koka; divas olektis lai ir viņa garums un viena olekts viņa
platums un pusotras olekts viņa augstums. **24** Un tev to
būs apvilkt ar tīru zeltu; arī zelta kroni tev būs taisīt pie
tā visapkārt. **25** Tev arī būs taisīt līsti visapkārt, vienas
plaukstas augstumā, un tev būs taisīt zelta kroni ap to
līsti. **26** Tev arī pie tā būs taisīt četrus zelta gredzenus,
un tos gredzenus likt tais četros stūros, kas būs pie viņa
četrām kājām. **27** Tiem gredzeniem būs būt pie līstes klāt,
ka var ielikt tās ceļamās kārtis, ka to galdu var nest. **28**
Tās ceļamās kārtis tev būs taisīt no akācijas koka un tās
apvilkt ar zeltu, un to galdu ar tām būs nest. **29** Tev būs
priekš viņa arī taisīt bļodas un karotes, kannas un kausus,
ar ko lai laista; - no tīra zelta tev tos būs taisīt. **30** Un uz to
galdu tev allažiņ būs likt tās maizes, kas liekamas Mana
vaiga priekšā. **31** Tev arī būs taisīt lukturi no tīra zelta, no
kalta zelta būs to lukturi taisīt; viņa kātam un zariem,
viņa kausiem, viņa pogām un puķēm būs no tā izstiepties.
32 Tā ka seši zari izstiepjas sānis no viņa, trīs zari no
luktura vienas puses un trīs zari no luktura otras puses.
33 Vienā zarā lai ir trīs kausiņi, tā kā mandeļu ziedi, ar
pogu un puķi, un otrā zarā lai ir atkal trīs kausiņi, tā kā
mandeļu ziedi, ar pogu un puķi; tādiem būs būt tiem
sešiem zariem, kas no tā luktura izstiepjas. **34** Bet pie
paša luktura būs būt četriem kausiem ar savām pogām
un ar savām puķēm. **35** Un tur būs iznākt vienai pogai
apakš diviem zariem, un (atkal) būs iznākt vienai pogai
apakš diviem zariem, un vēl vienai pogai būs iznākt apakš
diviem zariem; tā tam būs būt ar tiem sešiem zariem, kas

no tā luktura izstiepjas. 36 Viņu pogām un zariem būs
no tā (luktura) izstiepties. Tam visam būs kaltam būt no
tīra zelta. 37 Tev arī būs taisīt septiņus eļļas lukturīšus
priekš viņa un likt virsū, ka spīd viņam iepretim. 38 Viņa
lukt(dakts) šķērēm un dzēšamiem kausiem būs būt no
tīra zelta. 39 No viena talenta tīra zelta to būs taisīt ar
visiem šiem rīkiem. 40 Tad lūko, ka tu to taisi pēc viņu
priekšzīmes, kas tev kalnā ir rādīta.

26 Un to dzīvokli tev būs taisīt no desmit deķiem,
no šķetinātām dzijām un ziluma un purpura un
karmezīna(spilgti sarkana), ar ķerubiem; no izrotāta
audekla tev to būs taisīt. 2 Viena deķa garums lai ir
divdesmit un astoņas olektis, un viena deķa platums lai
ir četras olektis, visiem deķiem būs būt vienā mērā. 3
Pieciem deķiem būs būt sašūtiem vienam pie otra, atkal
pieciem deķiem būs būt sašūtiem vienam pie otra. 4 Un
tev būs pazilas cilpas taisīt pie tā viena deķa vīles, tai
malā, kur tas top pielaists; tāpat tev būs arī darīt pie tā
otra deķa vīles, kur atkal šis top pielaists. 5 Piecdesmit
cilpas tev būs taisīt pie tā viena deķa, un piecdesmit
cilpas tev būs taisīt pie tā otra deķa pielaižamās malas.
Šās cilpas lai stāv viena otrai iepretim. 6 Tev arī būs taisīt
piecdesmit zelta kāsīšus, un tos deķus vienu pie otra
salaist ar šiem kāsīšiem, ka tas top par vienu dzīvokli.
7 Tev arī deķus no kazu spalvas būs taisīt par telti pār
to dzīvokli; vienpadsmit deķus tev būs taisīt. 8 Deķa
garums lai ir trīsdesmit olektis, un deķa platums četras
olektis; šiem vienpadsmit deķiem būs būt vienā mērā. 9
Un piecus no šiem deķiem tev būs sevišķi sašūt vienu

pie otra, un sešus no tiem deķiem (atkal) sevišķi, un to
sesto deķi tev būs divkārtīgu taisīt pie telts priekšas. **10**
Un tev piecdesmit cilpas būs taisīt pie viena deķa vīles,
tai malā, kur tā top pielaista, un piecdesmit cilpas atkal
pie tā otra deķa vīles, kur šī top pielaista. **11** Tev arī būs
taisīt piecdesmit vara kāsīšus un tos kāsīšus ielikt tais
cilpās, un tev to telti būs salaist, ka tā saiet kopā. **12**
Un kas vēl atliek no tiem telts deķiem, tas atliekamais
pusdeķis lai karājās pāri telts pakaļgalā. **13** Un tā viena
olekts no šīs puses un tā viena olekts no viņas puses,
kas pāri ir pie telts deķa garuma, lai karājās pāri pār tā
dzīvokļa sāniem šai un viņā pusē, to apklāt. **14** Tev tai
teltij arī būs taisīt apsegu no sarkanām aunu ādām, un
tur virsū apsegu no roņu ādām. **15** Tev arī dēļus pie tā
dzīvokļa būs taisīt no akācijas koka, stāvošus. **16** Vienam
dēlim būs būt desmit olektis garam, un pusotras olekts
platam. **17** Divas tapas lai ir ikkatrā dēlī, salaistas viena
ar otru; tā tev ar visiem telts dēļiem būs darīt. **18** Un
tos dēļus priekš tā dzīvokļa tev tā būs taisīt: divdesmit
dēļi lai stāv pret tārpiņa vēju dienvidu pusē. **19** Tev arī
četrdesmit sudraba kājas būs taisīt apakš tiem divdesmit
dēļiem, divas kājas apakš ikviena dēļa pie viņa divām
tapām. **20** Tāpat arīdzan divdesmit dēļiem būs būt pie
otras telts puses pret ziemeļiem, **21** Ar savām četrdesmit
sudraba kājām, pa divām kājām apakš ikviena dēļa. **22**
Bet uz to telts pusi pret vakariem tev būs taisīt sešus
dēļus. **23** Tev arī divus dēļus būs likt stūros, telts galā.
24 Un tiem pa diviem apakšgalā būs būt salaistiem, un
virsgalā arīdzan pa diviem ar vienu riņķi. Tā to būs

darīt ar tiem diviem dēļiem, kas būs stūros. **25** Tā tiem
astoņiem dēļiem būs būt ar savām sudraba kājām; tās
ir sešpadsmit kājas; divas kājas apakš ikviena dēļa. **26**
Tev arī būs cauršaujamas (kārtis) taisīt no akācijas koka,
piecas pie tiem dēļiem vienā telts pusē, **27** Un piecas
pie tiem dēļiem otrā telts pusē, ir piecas cauršaujamas
kārtis pie telts gala dēļiem pret vakariem. **28** Tai vidējai
cauršaujamai kārtij būs būt tai dēļu vidū un cauri iet
no viena gala līdz otram. **29** Un tos dēļus tev būs ar
zeltu apvilkt, un viņu riņķus (priekš tām cauršaujamām
kārtīm) no zelta taisīt; tās kārtis tev arīdzan ar zeltu
būs apvilkt. **30** Un tev to telti būs uzcelt itin tā, kā tev
kalnā ir rādīts. **31** Pēc tam tev būs taisīt priekškaramo no
ziluma un purpura un karmezīna un šķetinātām dzijām;
to būs taisīt no izrotāta audekla, kur ķerubi ieausti. **32**
Un tev to būs pakārt pie četriem ar zeltu apvilktiem
stabiem no akācijas koka; viņu kāsīšiem būs būt no zelta,
(un tiem būs stāvēt) uz četrām sudraba kājām. **33** Un
tev būs pakārt to priekškaramo pie tām sprādzēm, un
liecības šķirstu turp nonest aiz tā priekškaramā, un šim
priekškaramam jums būs būt par starpību starp to svēto
un to vissvētāko vietu. **34** Un salīdzināšanas vāku tev būs
likt uz liecības šķirstu tai vissvētākā vietā. **35** Un to galdu
tev būs likt šaipus tā priekškaramā, un to lukturi tam
galdam pretī pret telts dienasvidus pusi, bet to galdu
tev būs likt pret ziemeļa pusi. **36** Tev arī apsegu būs
taisīt telts durvīs no ziluma un purpura un karmezīna un
šķetinātām dārgām dzijām raibi austu. **37** Un priekš šā
apsega tev būs taisīt piecus stabus no akācijas koka un

tos apvilkt ar zeltu un viņu kāsīšiem būs būt no zelta, un
tev tiem būs liet piecas vara kājas.

27 Tev arī būs taisīt altāri no akācijas koka; piecas olektis
lai ir garums un piecas olektis platums; tam altārim būs
būt četrkantīgam, un trīs olektis lai ir viņa augstums. **2**
Un tev būs viņam ragus taisīt uz viņa četriem stūriem;
tiem ragiem būs no viņa iziet, un tev viņu būs apvilkt ar
varu. **3** Tev arī viņam būs taisīt pelnu podus un lāpstas
un slakāmus traukus un dakšas un ogļu traukus; visus
viņa rīkus tev būs taisīt no vara. **4** Tev tam arī būs taisīt
vara traliņus kā tīklu, un tev pie tiem būs taisīt četrus
vara rinķus viņa četros stūros. **5** Un tev tos būs likt apakš
altāra beņķa, tā ka tie traliņi sniedz līdz altāra vidum. **6**
Tev arī būs taisīt nesamas kārtis tam altārim, nesamas
kārtis no akācijas koka, un tās apvilkt ar varu. **7** Un tās
nesamās kārtis būs ielikt riņķos, tā ka tās nesamās kārtis
ir abējos altāra sānos, kad to nes. **8** Tev viņu būs taisīt
no dēļiem ar tukšu vidu; itin kā tas tev kalnā rādīts, tā
tiem to būs taisīt. **9** Tev arī būs taisīt telts pagalmu: uz
dienvidu pusi, pagalma gardīnes(aizkars) no šķetinātām
dzijām simts olektis garumā tai vienā pusē. **10** Un viņa
divdesmit stabus un šo divdesmit kājas no vara. Šo stabu
kāsīšiem un viņu stīpām būs būt no sudraba. **11** Tāpat
pret ziemeļa pusi gardīnes, simts olektis garumā, un
divdesmit stabus un viņu divdesmit kājas no vara. To
stabu kāsīšiem un viņu stīpām būs būt no sudraba. **12** Un
pagalma platumā pret vakariem būs būt gardīnēm no
piecdesmit olektīm, un turklāt būs būt desmit stabiem
ar viņu desmit kājām. **13** Tāpat pagalma garums pret

rītiem lai ir piecdesmit olektis, **14** Tā ka tām gardīnēm
vienā pusē ir piecpadsmit olektis ar saviem trim stabiem
un ar viņu trim kājām; **15** Un piecpadsmit olektis tām
gardīnēm otrā pusē ar saviem trim stabiem un ar viņu
trim kājām. **16** Bet pagalma vārtos būs būt segām no
divdesmit olektīm, šim būs būt raibi austam no ziluma
un purpura un karmezīna(spilgti sarkana) un šķetinātām
dzijām, ar saviem četriem un ar šo četrām kājām. **17**
Visiem pagalma stabiem visapkārt būs aptaisītiem būt ar
sudraba stīpām, un viņu kāsīšiem būs būt no sudraba, bet
viņu kājām no vara. **18** Pagalma garums lai ir simts olektis
un platums viscaur piecdesmit olektis un augstums piecas
olektis, no šķetinātām dzijām; bet viņu kājām būs būt no
vara. **19** Visiem dzīvokļa rīkiem pie visas viņa kalpošanas
un visām viņu naglām un visām pagalma naglām būs
būt no vara. **20** Tad nu tev būs pavēlēt Israēla bērniem,
ka tie pie tevis atnes tīru eļļu no eļļas kokiem sagrūstu
priekš tā luktura, ka allažiņ tie eļļas lukturīši top uzlikti.
21 Saiešanas teltī, šaipus tā priekškaramā, kas ir priekš tās
liecības, Āronam un viņa dēliem to būs sataisīt no vakara
līdz rītam Tā Kunga priekšā; tam būs būt par likumu pie
viņu pēcnākamiem starp Israēla bērniem mūžīgi.

28 Un tev būs atvest pie sevis savu brāli Āronu un viņa
dēlus līdz ar viņu no Israēla bērniem, lai viņš ir Mans
priesteris, (proti) Ārons, Nadabs un Abijus, Eleazars un
Ītamars, Ārona dēli. **2** Un tev būs taisīt savam brālim
Āronam svētas drēbes par godu un rotu. **3** Tev būs arī
runāt ar visiem, kam ir gudra sirds, ko Es ar gudrības garu
esmu piepildījis, ka tiem Ārona drēbes būs taisīt priekš

viņa iesvētīšanas, lai viņš ir Mans priesteris. **4** Šīs nu ir
tās drēbes, kas tiem jātaisa: krūšu glītums un efods un
uzvalks un tie šaurie izrotātie svārki, cepure un josta; lai
tad tie Āronam, tavam brālim, un viņa dēliem taisa svētas
drēbes, ka tie ir Mani priesteri. **5** Tiem arī būs ņemt zeltu,
zilumu un purpuru un karmezīnu un smalkas dzijas. **6** Un
tiem būs taisīt to efodu no zelta un ziluma un purpura un
karmezīna un šķetinātām dārgām dzijām, izrotātu darbu.
7 Divi sasprādzēti plecu gabali lai viņam ir abējos viņa
galos, kur tiem būs būt sasietiem. **8** Un efoda josta, kas
pār to ir, lai ir tāpat taisīta no zelta, ziluma un purpura
un karmezīna un šķetinātām dārgām dzijām. **9** Un tev
būs ņemt divus oniksa akmeņus un uz tiem iegriezt
Israēla bērnu vārdus. **10** Sešus no viņu vārdiem vienā
akmenī un tos otrus sešus vārdus otrā akmenī, pēc viņu
ciltīm. **11** Tas lai ir akmeņu griezēja darbs; kā gredzeni
top griezti, tā tev šiem diviem dārgiem akmeņiem būs
uzgriezt Israēla bērnu vārdus; zelta kalumos tev tos būs
ielikt. **12** Un tev būs likt tos divus dārgos akmeņus uz
to efodu pašos plecos par piemiņas akmeņiem priekš
Israēla bērniem, un Āronam viņu vārdus būs nest uz
saviem abiem pleciem par piemiņu Tā Kunga priekšā.
13 Tev arī būs taisīt zelta kalumus. **14** Un divas ķēdītes
tev būs taisīt no šķīsta zelta; vienā garumā tev tās būs
taisīt uz vijamu vīzi un tās savītās ķēdītes iekabināt pie
tiem kalumiem. **15** Arī krūšu glītumu, tiesu nest, tev
būs taisīt, izrotātu darbu; tā kā tā efoda darbu tev to
būs taisīt no zelta, ziluma un purpura un karmezīna un
no šķetinātām dzijām. **16** Tam būs būt četrkantīgam un

divkārtīgam; viens sprīdis lai ir viņa garums un viens
sprīdis viņa platums. **17** Un tev to būs aplikt ar četrām
dārgu akmeņu rindām. Vienā rindā lai ir sardis, topāzs
un smaragds; šī ir tā pirmā rinda. **18** Un otrā rindā lai ir
rubīns, safīrs un dimants. **19** Un trešā rindā lai ir hiacints,
akats un ametists. **20** Un ceturtā rindā lai ir krizolits,
berils un jaspis. Tiem būs būt ieliktiem zelta kalumos.
21 Un šiem akmeņiem būs būt divpadsmit pēc Israēla
bērnu vārdiem; tiem būs būt grieztiem tā kā gredzeniem,
ikvienam ar savu vārdu būs būt priekš tām divpadsmit
ciltīm. **22** Tev arī ķēdītes būs taisīt pie krūšu glītuma,
vienā garumā, no tīra zelta uz vijamu vīzi. **23** Tev pie
krūšu glītuma arī būs taisīt divus zelta gredzenus, un tos
divus gredzenus tev būs likt pie krūšu glītuma abiem
augšgaliem. **24** Tad tās divas savītās zelta ķēdītes tev būs
ielikt tais divējos gredzenos pie krūšu glītuma galiem. **25**
Bet to abēju savīto ķēdīšu abus galus tev būs likt pie tiem
abiem kalumiem, un tev to būs likt uz efodu pašos plecos
priekšpusē. **26** Un tev būs taisīt divus zelta gredzenus un
tos likt pie krūšu glītuma abiem (apakš) galiem, pie viņa
vīles, iekšpusē, efodam pretī. **27** Un tev būs taisīt divus
zelta gredzenus un tos likt efodam uz abiem pleciem,
apakšā priekšpusē priekšgalu, kur tas top sasprādzēts pār
efoda jostu. **28** Un krūšu glītumu ar viņa gredzeniem būs
piesiet ar pazilu auklu pie efoda gredzeniem, ka tas ir
pār efoda jostu virsū, un ka netop vaļā no efoda. **29** Tā
Āronam uz savas sirds būs nest Israēla bērnu vārdus tai
krūšu glītumā, ar ko tiesa tiek spriesta, kad viņam jāiet tai
svētā vietā, par piemiņu Tā Kunga vaiga priekšā allažiņ.

30 Tai tiesas krūšu glītumā tev arī būs ielikt tos urim un
tumim (gaismu un taisnību), ka tie ir uz Ārona sirds, kad
viņam jāiet Tā Kunga priekšā; tā Āronam Israēla bērnu
tiesu būs allažiņ nest uz savas sirds Tā Kunga priekšā. **31**
Tev arī efoda uzvalku būs taisīt visu no ziluma. **32** Un
augšā pašā viņa vidū būs būt caurumam, šim caurumam
lai ir visapkārt vīle, vēvera(audēja) darbs, tā kā krūšu
bruņu caurumam tam būs būt, lai neplīst. **33** Un pie viņa
apakšējām vīlēm tev būs taisīt granātābolus no ziluma un
purpura un karmezīna, pie viņa vīlēm visapkārt, un zelta
zvārgulīšus viņu starpās visapkārt. **34** Tā ka stāv zelta
zvārgulītis un tad granātābols, un atkal zelta zvārgulītis
un granātābols pie uzvalka apakšējām vīlēm visapkārt.
35 Un Āronam to būs apvilkt, kad viņš kalpo, ka viņa
skaņu dzird, kad viņš ieiet tai svētā vietā priekš Tā Kunga
vaiga, un kad viņš iziet, ka tas nemirst. **36** Tev arī būs
taisīt platīti no šķīsta zelta un tur iegriezt, kā gredzenos
iegriež: svēts Tam Kungam. **37** Un tev to būs piesiet ar
pazilu auklu, un tai būs būt pie cepures, cepures priekšā.
38 Un tai būs būt uz Ārona pieres, tā ka Ārons nes tos
noziegumus, kas ir pie tā svētuma, ko Israēla bērni svētī
visās savās svētās dāvanās; un tai būs allaž būt priekš
viņa pieres, lai tās Tam Kungam labi patīk. **39** Tev arī
būs izaust šaurus svārkus no šķetinātām dzijām; tev arī
būs taisīt cepuri no šķetinātām dzijām, un jostu būs
taisīt, izrakstītu darbu. **40** Un arī Ārona dēliem tev būs
taisīt svārkus, un viņiem taisīt jostas, un viņiem taisīt
paaugstas cepures par godu un rotu. **41** Un Āronu, savu
brāli, un viņa dēlus līdz ar viņu tev tā būs apģērbt, un tev

tos būs svaidīt un tev tos būs amatā iecelt un iesvētīt, ka
tie ir Mani priesteri. **42** Darini tiem arī linu ūzas(bikses),
apklāt viņu miesas plikumu; - no gurniem līdz ciskām tām
būs būt. **43** Un Āronam un viņa dēliem tās būs apvilkt,
kad tie ieiet saiešanas teltī, vai kad tiem jāiet pie altāra
un jākalpo tai svētā vietā, ka tie nenoziedzās un nemirst;
tas lai ir par likumu viņam un viņa dzimumam pēc viņa
mūžīgi.

29 Tā nu dari viņiem, tos Man iesvētīdams par
priesteriem: ņem vienu jaunu vērsi un divus aunus,
kas bez vainas, **2** Un neraudzētu maizi un neraudzētas
karašas ar eļļu sajauktas un neraudzētus raušus ar eļļu
svaidītus; no kviešu miltiem tev visu to būs taisīt. **3** Un
tev to būs likt kurvī un tai kurvī to atnest līdz ar to vērsi
un tiem abiem auniem. **4** Tad tev būs pievest Āronu un
viņa dēlus pie saiešanas telts durvīm un mazgāt ar ūdeni.
5 Pēc tam tev būs ņemt tās drēbes un Āronam apvilkt
tos šauros svārkus un to efoda uzvalku un to efodu un
to krūšu glītumu un apjozt viņam to jostu ap to efodu.
6 Un tev to cepuri būs likt viņam galvā un to svētības
kroni tev būs likt pie tās cepures. **7** Un tev būs ņemt
to svaidāmo eļļu un uzliet uz viņa galvu. Tā tev viņu
būs svaidīt. **8** Pēc tam tev būs atvest arī viņa dēlus un
tiem tos svārkus apvilkt. **9** Un tev tos būs apjozt ar to
jostu, proti Āronu un viņa dēlus, un tev tiem būs uzsiet
tās cepures, ka tiem ir tas priesteru amats par likumu
mūžīgi. Tā tev būs amatā iecelt Āronu un viņa dēlus. **10**
Un to vērsi būs atvest priekš saiešanas telts, un Āronam
un viņa dēliem būs savas rokas likt uz tā vērša galvu.

11 Un tev to vērsi būs nokaut Tā Kunga priekšā, priekš
saiešanas telts durvīm. **12** Pēc tam tev būs ņemt no tā
vērša asinīm un ar savu pirkstu likt uz altāra ragiem, un
visas citas asinis tev būs izliet uz altāra grīdu. **13** Un tev
būs ņemt visus taukus, kas iekšas apklāj, un tos taukus,
kas pār aknām, un tās abas īkstis ar tiem taukiem, kas
tur klāt, un tev tos būs iededzināt uz altāra. **14** Bet tā
vērša gaļu un viņa ādu un viņa sūdus tev būs ar uguni
sadedzināt ārā aiz lēģera; tas ir grēku upuris. **15** Pēc tam
tev būs ņemt to vienu aunu un Āronam un viņa dēliem
būs savas rokas likt uz tā auna galvu. **16** Un tev būs to
aunu nokaut un ņemt viņa asinis un slacīt visapkārt ap
altāri. **17** Un to aunu tev būs dalīt gabalos un mazgāt viņa
iekšas un viņa kājas un tās uzlikt uz viņa gabaliem un
uz viņa galvu. **18** Tā tev visu to aunu būs iededzināt uz
altāra; tas ir dedzināms upuris Tam Kungam par saldu
smaržu, tas ir uguns upuris Tam Kungam. **19** Pēc tam tev
būs ņemt to otru aunu, un Āronam un viņa dēliem būs
savas rokas likt uz tā auna galvu. **20** Un tev to aunu būs
nokaut un ņemt no viņa asinīm un likt uz Ārona labās
auss skripstiņu un uz viņa dēlu labās auss skripstiņu,
tāpat uz viņa dēlu labās rokas īkšķi un uz viņu labās kājas
īkšķi, un tās asinis tev būs slacīt uz altāri visapkārt. **21**
Tad tev būs ņemt no tām asinīm, kas ir uz altāra, un no
tās svaidāmās eļļas un slacīt uz Āronu un viņa drēbēm
un uz viņa dēliem un uz viņa dēlu drēbēm, lai viņš ir
svētīts un viņa drēbes un viņa dēli un viņa dēlu drēbes.
22 Un tev no tā auna būs ņemt taukus un asti un tos
taukus, kas iekšas apklāj, un aknu taukus un abējas īkstis

ar tiem taukiem, kas pie tām, un to labo pleci, jo tas ir tas
iesvētīšanas auns, **23** Un vienu kukuli maizes un vienu
eļļas karašu un vienu rausi no tā neraudzētās maizes
kurvja, kam būs būt priekš Tā Kunga vaiga. **24** Un tev
visu to būs likt uz Ārona un uz viņa dēlu plaukstām, un
to līgot par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. **25** Pēc tam
ņem to no viņu rokām un iededzini to uz altāra pār to
dedzināmo upuri, par saldu smaržu Tā Kunga priekšā; -
tas ir uguns upuris Tam Kungam. **26** Tad ņem tās krūtis
no Ārona iesvētīšanas auna, un līgo tās Tā Kunga priekšā;
- tā būs tava daļa. **27** Un tev būs svētīt tās līgojama upura
krūtis un tā cilājama upura pleci, kas ir cilāts un līgots no
Ārona un viņa dēlu iesvētīšanas auna. **28** Un tam būs
būt Āronam un viņa dēliem par mūžīgu iestādījumu no
Israēla bērniem; jo tas ir cilājams upuris, un Israēla bērnu
cilājamam upurim būs būt pie viņu pateicības upuriem,
viņu cilājamam upurim priekš Tā Kunga. **29** Ārona svētās
drēbes piederēs viņa dēliem pēc viņa, ka tie iekš tām top
svaidīti un amatā iecelti. **30** Septiņas dienas tās būs valkāt
tam no viņa dēliem, kas viņa vietā būs par priesteri, kam
jāiet saiešanas teltī un jākalpo tai svētā vietā. **31** Tev būs
ņemt iesvētīšanas upura aunu un viņa gaļu vārīt svētā
vietā. **32** Tad Āronam un viņa dēliem būs ēst tā auna gaļu
ar to maizi, kas kurvī, priekš saiešanas telts durvīm. **33**
Un tiem to būs ēst, ar ko tā salīdzināšana ir notikusi, lai
viņi top amatā iecelti un iesvētīti, bet svešiniekiem to
nebūs ēst, jo tā ir svēta barība. **34** Un ja kas atliek no
tās iesvētīšanas upura gaļas vai no šīs maizes līdz rītam,
tad tev to atlikumu būs sadedzināt ar uguni, to nebūs

ēst, jo tas ir svēts. **35** Tā tev būs darīt Āronam un viņa
dēliem, kā es tev esmu pavēlējis; septiņas dienas tev būs
viņus iesvētīt. **36** Tev ikdienas arī vienu vērsi būs nokaut
par grēku upuri, par salīdzināšanu, un to altāri tev būs
šķīstīt, salīdzināšanu darot par viņu, un tev viņu būs
svaidīt, ka viņš top svētīts. **37** Septiņas dienas tev būs
salīdzināšanu darīt par to altāri un viņu iesvētīt, un tad
tas altāris būs augsti svēts; ikviens, kas to altāri aizskar,
lai ir svēts. **38** Šis nu ir, ko tev būs upurēt uz altāra: divus
jērus, gadu vecus, ikdienas allažiņ. **39** To vienu jēru tev
būs upurēt no rīta un to otru tev būs upurēt ap vakara
laiku; **40** Ar desmito tiesu kviešu miltu, ko būs sajaukt ar
vienu ceturtdaļu inna sagrūstas eļļas, un par dzeramo
upuri vienu ceturtdaļu inna vīna, priekš tā viena jēra.
41 Un to otru jēru tev būs upurēt ap vakara laiku; tev
ar to būs darīt, tā kā ar ēdamo upuri rītā un kā ar viņa
dzeramo upuri; par saldu smaržu tas ir uguns upuris
Tam Kungam. **42** Šis ir tas dienišķais dedzināmais upuris
pie jūsu pēcnākamiem, pie saiešanas telts durvīm Tā
Kunga priekšā; tur būs mūsu saiešanas vieta, tur Es ar
tevi runāšu. **43** Un tur būs Mana saiešanas vieta ar Israēla
bērniem, ka tie top svētīti iekš Manas godības. **44** Un Es
svētīšu to saiešanas telti līdz ar to altāri un svētīšu arī
Āronu un viņa dēlus, ka tie ir Mani priesteri. **45** Un Es
mitīšu Israēla bērnu vidū un Es tiem būšu par Dievu. **46**
Un tiem būs atzīt, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, kas
tos izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es viņu vidū dzīvoju, Es
Tas Kungs, viņu Dievs.

30 Tev būs taisīt arī kvēpināmu altāri kvēpināšanai; no
akācijas koka tev to būs taisīt. **2** Viena olekts lai ir viņa
garums un viena olekts viņa platums, četrkantīgam tam
būs būt, bet divas olektis lai ir viņa augstums; - viņa
ragiem būs iziet no tā. **3** Un tev viņu būs apvilkt ar tīru
zeltu, viņa virsu un viņa sienas visapkārt, arī viņa ragus.
4 Un tev būs viņam taisīt zelta kroni visapkārt, tev būs
taisīt arī divus zelta riņķus apakš viņa kroņa; tev tos būs
taisīt, ka abiem viņa sāniem tur var ielikt nesamās kārtis,
ka viņu ar tām var nest. **5** Un tās nesamās kārtis tev būs
taisīt no akācijas koka un tās apvilkt ar zeltu. **6** Un tev
viņu būs nolikt priekš tā priekškaramā, kas būs liecības
šķirsta priekšā, priekš salīdzināšanas vāka, kas virsū uz
tās liecības; tur būs mūsu saiešanas vieta. **7** Un Āronam
uz tā būs iededzināt saldas kvēpināmās zāles, ik rītu,
kad viņš tos eļļas lukturīšus šķīstījis, tad viņam tās būs
iededzināt. **8** Un kad Ārons tos eļļas lukturīšus uzliek ap
vakara laiku, tad viņam atkal būs iededzināt kvēpināmās
zāles, vienmēr priekš Tā Kunga uz jūsu pēcnākamiem. **9**
Tev uz tā nebūs iededzināt svešas kvēpināmās zāles, nedz
dedzināmu upuri, nedz ēdamu upuri; tev arī nebūs liet
uz to dzeramu upuri. **10** Un Āronam vienreiz gadskārtā
viņa ragus būs salīdzināt ar grēku upura asinīm par
salīdzināšanu; vienreiz gadskārtā to būs salīdzināt uz jūsu
pēcnākamiem, tas altāris ir Tam Kungam augsti svēts. **11**
Vēl Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **12** Ja tu Israēla
bērnus skaitīsi pēc viņu pulkiem, tad ikvienam par savas
dvēseles atpestīšanu būs upurēt Tam Kungam, kad tu
tos skaitīsi, lai nekāda mocība uz viņiem nenāk, kad tu

tos skaiti. **13** Tas tiem jādod: ikvienam, kas top skaitīts,
būs dot pussēķeli pēc svētās vietas sēķeļa, (šis sēķelis
ir divdesmit ģeras); tas pussēķelis ir cilājams upuris
Tam Kungam. **14** Ikvienam, kas pie skaitīšanas divdesmit
gadus vecs un pāri, būs dot Tā Kunga cilājamo upuri. **15**
Bagātam nebūs vairāk un nabagam nebūs mazāk dot nekā
to pussēķeli, ko būs dot Tam Kungam par cilājamu upuri,
par dvēseles salīdzināšanu. **16** Tev tad to salīdzināšanas
naudu būs ņemt no Israēla bērniem, un nolikt kalpošanai
pie saiešanas telts; un tas Israēla bērniem būs par piemiņu
Tā Kunga priekšā, ka jūsu dvēseles top salīdzinātas. **17** Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **18** Tev būs taisīt arī
mazgājamu trauku no vara, un viņa kāju arīdzan no vara,
priekš mazgāšanas, un tev to būs nolikt starp saiešanas
telti un altāri un tur ieliet ūdeni, **19** Ka Ārons un viņa dēli
tur var mazgāt savas rokas un savas kājas. **20** Kad tiem
jāiet saiešanas teltī, tad tiem ar ūdeni būs mazgāties, ka
tie nemirst, vai kad tie nāk kalpot pie altāra un iededzināt
uguni Tam Kungam. **21** Tad tiem būs mazgāt savas rokas
un savas kājas, ka tie nemirst, un tas tiem būs par likumu,
viņam un viņa dzimumam mūžīgi, uz viņu pēcnākamiem.
22 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **23** Un tu ņem
dārgas zāles, it šķīstas mirres, piecsimt sēķeļus, un pusi
kanēli, proti divsimt un piecdesmit sēķeļus, un kalmes
divsimt un piecdesmit sēķeļus, **24** Un laurus piecsimt
sēķeļus, pēc svētās vietas sēķeļa, un vienu innu eļļas no
eļļas kokiem. **25** Un taisi no tā to svēto svaidāmo eļļu,
svaidāmu zalvi, kā aptieķeri mēdz taisīt; tā būs tā svētā
svaidāmā eļļa. **26** Un svaidi ar to saiešanas telti un liecības

šķirstu, 27 To galdu ar visiem viņa rīkiem un to lukturi ar
viņa rīkiem un to kvēpināmo altāri, 28 Un to dedzināmo
upuru altāri ar visiem viņa rīkiem un to mazgājamo
trauku ar viņa kāju. 29 Tev tos būs svētīt, ka tie ir augsti
svēti; ikviens, kas tos aizskar, lai ir svēts. 30 Tev arī būs
svaidīt Āronu un viņa dēlus, un tev tos būs iesvētīt, ka tie
ir Mani priesteri. 31 Un tev būs runāt uz Israēla bērniem
un sacīt: šī būs tā svētā svaidāmā eļļa priekš Manis uz jūsu
pēcnākamiem. 32 To nebūs liet uz nekāda cilvēka miesu,
jums arī nebūs tādu taisīt, kas tai līdzīga; tā ir svēta, lai tā
jums ir svēta. 33 Kas tādu taisīs, kas tai ir līdzīga, un kas
no tās lies uz kādu svešinieku, tam būs tapt izdeldētam
no saviem ļaudīm. 34 Vēl Tas Kungs sacīja uz Mozu: ņem
zāles, kas dod labu smaržu, mirres un oniksu un galbanu,
šīs saldās smaržas zāles ar šķīstu vīraku vienādā svarā, 35
Un taisi no tā kvēpināmās zāles, kā aptieķeri mēdz taisīt,
sālītas, šķīstas, svētas. 36 Un tev tās būs sagrūst it smalki,
un no tām nolikt tās liecības priekšā saiešanas teltī, kur
būs mūsu saiešanas vieta; tās lai jums ir augsti svētas. 37
Bet tādas kvēpināmās zāles, kā šīs ir taisītas, jums priekš
sevis nebūs taisīt, tām būs būt svētām Tam Kungam. 38
Kas tādas taisīs, kas tām līdzīgas un ar tām kvēpinās, tam
būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm.

31 Pēc tam Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Redzi,
Es esmu saucis pie vārda Becaleēli, Ūrus, Hūra dēla, dēlu
no Jūda cilts. 3 Un Es to esmu pildījis ar Dieva garu, ar
gudrību un prātu un samanību pie visāda darba, 4 Izdomāt
gudrus darbus un strādāt iekš zelta un iekš sudraba un
iekš vara, 5 Un iekš smalkas akmeņu griešanas, ka tos

var ielikt, un iekš smalkas koku griešanas, darīt visādus
darbus. **6** Un redzi, Es viņam esmu pielicis Aholiabu,
Ahisamaka dēlu, no Dana cilts, un ikkatram, kam gudrs
prāts, Es esmu devis gudrību sirdī, un tiem būs taisīt visu,
ko Es tev esmu pavēlējis: **7** Proti to saiešanas telti un
to liecības šķirstu un to salīdzināšanas vāku, kas uz tā,
un visus tos telts rīkus. **8** Un to galdu ar viņa rīkiem un
to zelta lukturi ar visiem viņa rīkiem un to kvēpināmo
altāri, **9** Un to dedzināmo upuru altāri ar visiem viņa
rīkiem un to mazgājamo trauku ar viņa kāju, **10** Un tās
amata drēbes un priestera Ārona svētās drēbes un viņa
dēlu drēbes uz priesteru amatu, **11** Un to svaidāmo eļļu
un to kvēpināmo zalvi no saldas smaržas zālēm priekš tās
svētās vietas; kā Es tev esmu pavēlējis, tiem būs darīt.
12 Vēl Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **13** Un tu
runā uz Israēla bērniem un saki: jums būs sargāt manu
svēto dienu, jo tā ir zīme starp mani un jums uz jūsu
pēcnākamiem, lai top zināms, ka Es esmu Tas Kungs, kas
jūs svētī. **14** Tad nu turat to dusēšanas dienu, tāpēc ka tā
jums ir svēta; kas to nesvētī, tam būs tapt nokautam,
jo ikviens, kas tanī kādu darbu darīs, tam dvēsele taps
izdeldēta no saviem ļaudīm. **15** Sešas dienas būs darbu
darīt, bet tā septītā diena ir liela dusēšanas diena, Tam
Kungam svēta; kas dusēšanas dienā darbu dara, tam būs
tapt nokautam. **16** Tad nu Israēla bērniem būs svētīt to
dusēšanas dienu un turēt to dusēšanas dienu uz saviem
pēcnākamiem par derību mūžīgi. **17** Starp Mani un Israēla
bērniem tā lai ir zīme mūžīgi. Jo sešās dienās Tas Kungs
radījis debesis un zemi, un septītā dienā Viņš ir dusējis un

atspirdzinājies. 18 Un Viņš deva Mozum, kad ar to beidza
runāt uz Sinaī kalna, divus liecības galdiņus, akmens
galdiņus, aprakstītus ar Dieva pirkstu.
32 Kad nu tie ļaudis redzēja, ka Mozus kavējās nokāpt
no kalna, tad tie sapulcējās pie Ārona un uz to sacīja:
celies, taisi mums dievu, kas iet mūsu priekšā; jo šim
Mozum, šim vīram, kas mūs izvedis no Ēģiptes zemes,
mēs nezinām, kas viņam noticis. 2 Tad Ārons uz tiem
sacīja: noplēšat tās zelta ausu sprādzes, kas ir jūsu sievu,
jūsu dēlu un jūsu meitu ausīs, un atnesiet tās pie manis.
3 Tad visi ļaudis noplēsa tās zelta ausu sprādzes, kas bija
viņu ausīs, un tās atnesa pie Ārona. 4 Un viņš tās ņēma
no viņu rokām un zīmēja ar rakstāmo un no tām lēja
teļu; tad tie sacīja: šis ir tavs dievs, Israēl, kas tevi izvedis
no Ēģiptes zemes. 5 Kad Ārons to redzēja, tad viņš priekš
tā uztaisīja altāri, un Ārons izsauca un sacīja: rītā ir Tā
Kunga svētki. 6 Un tie cēlās otrā rītā agri un upurēja
dedzināmos upurus un atnesa pateicības upurus, un tie
ļaudis apsēdās ēst un dzert un cēlās līksmoties. 7 Tad
Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej, kāp zemē! Jo tavi ļaudis,
ko tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, ir apgrēkojušies. 8
Tie drīz atkāpušies no tā ceļa, ko Es tiem biju pavēlējis;
tie sev lējuši teļu un to pielūguši un tam ir upurējuši
un sacījuši: šis ir tavs dievs, Israēl, kas tevi izvedis no
Ēģiptes zemes. 9 Vēl Tas Kungs sacīja uz Mozu: Es šos
ļaudis esmu raudzījis, un redzi, tie ir pārgalvīgi ļaudis. 10
Un nu laid Mani, ka Mana dusmība pret tiem iedegās
un tos aprij, tad Es tevi darīšu par lielu tautu. 11 Bet
Mozus lūdza To Kungu, savu Dievu, un sacīja: ak Kungs!

Kāpēc Tava dusmība iedegusies par Taviem ļaudīm, ko
Tu no Ēģiptes zemes esi izvedis ar lielu spēku un ar
stipru roku? **12** Kāpēc ēģiptiešiem būs runāt un sacīt: uz
nelaimi Viņš tos ir izvedis, ka Viņš tos nokautu kalnos un
izdeldētu no zemes virsas? Atgriezies no Savas dusmības
karstuma un lai Tev ir žēl ļauna darīt Saviem ļaudīm.
13 Piemini Ābrahāmu, Īzaku un Israēli, Savus kalpus,
kam Tu pie Sevis paša esi zvērējis un uz tiem runājis: Es
vairošu jūsu dzimumu kā debess zvaigznes, un visu šo
zemi, par ko esmu runājis, Es došu jūsu dzimumam par
īpašumu mūžīgi. **14** Tad Tam Kungam bija žēl tā ļaunuma,
par ko Viņš bija runājis, to darīt Saviem ļaudīm. **15** Un
Mozus griezās atpakaļ un nokāpa no kalna ar tiem diviem
liecības galdiņiem savā rokā; tie galdiņi bija abējās pusēs
aprakstīti; vienā un otrā pusē tie bija aprakstīti. **16** Un tie
galdiņi bija Dieva darbs, un tas raksts bija Dieva raksts,
iegriezts tanīs galdiņos. **17** Kad nu Jozuas to ļaužu balsi
dzirdēja un to troksni, tad viņš sacīja uz Mozu: tur ir kara
troksnis lēģerī. **18** Bet tas sacīja: tā nav brēkšanas balss
ne no uzvarētāja, ne no uzvarētā, es dzirdu gavilēšanas
balsi. **19** Un kad viņš tuvu nāca pie lēģera un redzēja
to teļu un to diešanu, tad Mozus iedegās dusmās un
viņš meta tos galdiņus no savām rokām un tos sasita
apakšā pie kalna. **20** Un viņš ņēma to teļu, ko tie bija
taisījuši, un to sadedzināja ar uguni un to sagrūda, kamēr
tas tapa smalks, un to izkaisīja pa ūdens virsu un ar to
dzirdināja Israēla bērnus. **21** Un Mozus sacīja uz Āronu:
ko šie ļaudis tev darījuši, ka tu tādu lielu grēku pār tiem
esi vedis? **22** Tad Ārons sacīja: lai mana Kunga dusmas

neiedegās; tu pazīsti tos ļaudis, ka tie ir ļauni. **23** Tie uz
mani sacīja: taisi mums dievu, kas mums iet priekšā; jo
šim Mozum, šim vīram, kas mūs izvedis no Ēģiptes zemes,
mēs nezinām, kas tam ir noticis. **24** Un es uz tiem sacīju:
kam ir zelts, tas lai to noplēš. Un tie man to deva un es
to iemetu ugunī; no tā kļuva tas teļš. **25** Kad nu Mozus
redzēja, ka tie ļaudis bija palaidušies, jo Ārons tos bija
palaidis, par kaunu viņu pretinieku priekšā, **26** Tad Mozus
nostājās lēģera vārtos un sacīja: kas Tam Kungam pieder,
tas lai nāk pie manis! Tad pie viņa sapulcējās visi Levja
dēli. **27** Un viņš uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs: joziet ikviens savu zobenu ap saviem gurniem un
ejat šurp un turp no vieniem lēģera vārtiem līdz otriem,
un nokaujat ikviens savu brāli un ikviens savu draugu un
ikviens savu tuvāko. **28** Un Levja dēli darīja pēc Mozus
vārda, un tai dienā krita no tiem ļaudīm kādi trīs tūkstoši
vīri. **29** Tad Mozus sacīja: pildāt šodien savas rokas Tam
Kungam, jo ikviens ir bijis pret savu dēlu un pret savu
brāli, ka šodien uz jums top likta svētība. **30** Otru rītu
Mozus sacīja uz tiem ļaudīm: jūs esat apgrēkojušies ar
lieliem grēkiem, un nu es kāpšu augšām pie Tā Kunga,
vai es varēšu jūsu grēkus salīdzināt. **31** Tad Mozus griezās
atpakaļ pie Tā Kunga un sacīja: ak, šie ļaudis ir darījuši
lielus grēkus un sev taisījuši zelta dievu. **32** Nu tad, piedod
tiem viņu grēkus; bet ja ne, tad izdeldē labāk mani no
Tavas grāmatas, ko Tu esi rakstījis. **33** Tad Tas Kungs
sacīja uz Mozu: kas pret Mani apgrēkojies, to Es izdeldēšu
no Savas grāmatas. **34** Tad nu ej, vadi tos ļaudis, kurp Es
tev esmu sacījis. Redzi, Mans eņģelis ies tavā priekšā, -

tomēr Savā piemeklēšanas dienā Es pie tiem piemeklēšu
viņu grēkus. **35** Tā Tas Kungs sita tos ļaudis, tāpēc ka tie
bija taisījuši to teļu, ko Ārons bija taisījis.

33 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ej un celies no šejienes,
tu un tie ļaudis, ko tu esi izvedis no Ēģiptes zemes, uz
to zemi, ko Es esmu zvērējis Ābrahāmam, Īzakam un
Jēkabam, sacīdams: tavam dzimumam Es to došu. **2** Un
Es sūtīšu eņģeli tavā priekšā un izdzīšu Kanaāniešus,
Amoriešus un Hetiešus un Fereziešus, Hiviešus un
Jebusiešus: uz to zemi, kur piens un medus tek. **3** Jo Es
tavā vidū neiešu līdz, jo jūs esat pārgalvīgi ļaudis, ka Es
ceļā jūs neapriju. **4** Kad tie ļaudis dzirdēja šo briesmīgo
vārdu, tad tie žēlojās, un neviens neapvilka savas greznās
drēbes. **5** Un Tas Kungs bija sacījis uz Mozu: saki Israēla
bērniem: jūs esat pārgalvīgi ļaudis; kad Es tev iešu līdz
vienu acumirkli, tad Es tevi izdeldēšu. Bet nu noliec savu
greznumu, tad Es zināšu, ko tev darīšu. **6** Tad Israēla bērni
nometa savu greznumu pie Horeb kalna. **7** Un Mozus
ņēma to telti un to uzcēla ārpusē, tālu no lēģera, un to
nosauca par saiešanas telti. Un kas To Kungu meklēja,
tam bija jāiziet uz to saiešanas telti, kas bija ārā no lēģera.
8 Un kad Mozus izgāja uz to telti, tad visi ļaudis cēlās, un
ikviens stāvēja sava dzīvokļa durvīs un skatījās Mozum
pakaļ, tiekams tas bija iegājis teltī. **9** Un kad Mozus teltī
iegāja, tad tas padebeša stabs nonāca un stāvēja telts
durvīs, un Viņš runāja ar Mozu; **10** Un visi ļaudis redzēja
to padebeša stabu telts durvīs stāvam, un visi ļaudis cēlās
un ikviens metās pie zemes sava dzīvokļa durvīs. **11** Un
Tas Kungs runāja ar Mozu vaigu vaigā, itin kā kas runā ar

savu draugu. Pēc tam viņš griezās atpakaļ uz lēģeri, bet
Jozuas, viņa sulainis, Nuna dēls, jauneklis, neatstājās no
telts. **12** Un Mozus sacīja uz To Kungu: redzi, Tu man saki:
vadi šos ļaudis! Bet Tu man nesaki, ko Tu man sūtīsi līdzi,
jebšu Tu esi sacījis: Es pazīstu tevi pie vārda, - un atkal: tu
esi žēlastību atradis Manās acīs. **13** Un nu, ja es žēlastību
esmu atradis Tavās acīs, tad lūdzams, dari man jel zināmu
Tavu ceļu, lai es Tevi pazīstu, un lai es atrodu žēlastību
Tavās acīs, un uzlūko, ka šie ļaudis ir Tavi ļaudis. **14** Bet
Viņš sacīja: Mans vaigs ies līdz, un Es tevi vedīšu pie
dusas. **15** Tad tas uz Viņu sacīja: ja Tavs vaigs neies līdzi,
tad neved mūs no šejienes. **16** Jo pie kam varētu manīt,
ka es un Tavi ļaudis žēlastību esam atraduši Tavās acīs, kā
vien pie tam, ka Tu mums ej līdzi? Tā mēs tapsim brīnišķa
tauta, es un Tavi ļaudis, priekš visām tautām, kas virs
zemes. **17** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: arī šo lietu, ko tu
esi runājis, Es darīšu; jo tu esi atradis žēlastību Manās
acīs, un Es tevi pazīstu pie vārda. **18** Tad tas sacīja: rādi
man, lūdzams, Savu godību. **19** Un Viņš sacīja: Es visai
Savai laipnībai likšu garām iet tavā priekšā un saukšu Tā
Kunga vārdu tavā priekšā. Jo Es esmu žēlīgs, kam esmu
žēlīgs, un apžēlojos, par ko apžēlojos. **20** Vēl Viņš sacīja:
tu Manu vaigu nevari redzēt, jo neviens cilvēks Mani
nevar redzēt un dzīvot. **21** Un Tas Kungs sacīja: redzi, še
pie Manis ir vieta, tur tev būs stāvēt uz klints. **22** Un kad
Mana godība ies garām, tad Es tev likšu stāvēt klints alā,
un tevi apklāšu ar Savu roku, tiekams būšu garām gājis.
23 Un kad Es Savu roku būšu atņēmis, tad tu Mani redzēsi
no aizmugures, bet Manu vaigu nevar redzēt.

34 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: izcērt divus akmens
galdiņus tā kā tos pirmajus, tad Es uz tiem galdiņiem
rakstīšu tos vārdus, kas ir bijuši uz tiem pirmajiem
galdiņiem, ko tu esi salauzis. **2** Un rītu esi gatavs, ka tu
rītu vari kāpt uz Sinaī kalnu, un stājies Manā priekšā
tur kalna galā. **3** Un nevienam nebūs kāpt līdz ar tevi
augšā, nevienam arī nebūs tapt redzētam pa visu to
kalnu, arī nedz sīkus, nedz lielus lopus nebūs ganīt
tam kalnam pretī. **4** Tad Mozus izcirta divus akmens
galdiņus tā kā tos pirmajus un cēlās no rīta agri un kāpa
augšam uz Sinaī kalnu, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis;
un viņš ņēma savā rokā tos divus akmens galdiņus. **5**
Tad Tas Kungs nonāca padebesī, un tur piestājās pie
viņa un izsauca Tā Kunga vārdu. **6** Un Tas Kungs gāja
viņam garām un izsauca: Tas Kungs, Dievs ir žēlīgs un
sirdsmīlīgs Dievs, lēnprātīgs un liels no žēlastības un
uzticības, **7** Kas parāda žēlastību daudz tūkstošiem, piedod
noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī nepamet
nesodītus, piemeklēdams tēvu grēkus pie bērniem un
bērnu bērniem līdz trešam un ceturtam augumam. **8** Un
Mozus traucās un metās zemē un pielūdza, **9** Un sacīja:
Kungs, ja esmu atradis žēlastību Tavās acīs, tad lūdzams,
ej jel, Kungs, līdz ar mums, jebšu šie ir pārgalvīgi ļaudis,
- ka Tu piedod mūsu noziegumus un mūsu grēkus, un
pieņem mūs par Savu īpašumu. **10** Tad Viņš sacīja: redzi,
Es daru derību: priekš visiem taviem ļaudīm Es darīšu
brīnumus, kas nav darīti nekur pa zemes virsu, nedz
pie kādām tautām, tā ka visiem ļaudīm, starp kuriem tu
esi, būs redzēt Tā Kunga darbu, jo tās būs ļoti bijājamas

lietas, ko Es pie tevis darīšu. **11** Ņem vērā, ko Es tev
šodien pavēlu: redzi, Es izdzīšu tavā priekšā Amoriešus
un Kanaāniešus un Hetiešus un Fereziešus un Hiviešus un
Jebusiešus, **12** Sargies, ka tu nedari derību ar tās zemes
iedzīvotājiem, pie kuriem tu nāksi, ka tie nekļūst tavā
starpā par slazda valgu. **13** Bet jums būs izpostīt viņu
altārus un jums būs salauzīt viņu uzceltos stabus un
nocirst viņu elku kokus. **14** Jo tev nebūs pielūgt nekādu
citu dievu, - jo Tas Kungs: dusmotājs ir Viņa vārds, Viņš
ir dusmīgs Dievs, **15** Ka tu nedari nekādu derību ar tās
zemes iedzīvotājiem, un kad tie saviem dieviem mauko
pakaļ un nes upurus saviem dieviem, ka tie tevi neaicina,
un tu neēdi no viņu upuriem, **16** Un ka tu saviem dēliem
neņem no viņu meitām, un viņu meitas saviem dieviem
nemauko pakaļ un nedara arī tavus dēlus pakaļ maukojam
viņu dieviem. **17** Tev nebūs sev taisīt lietus dievus. **18** Tev
būs turēt neraudzētās maizes svētkus; septiņas dienas
tev būs ēst neraudzētu maizi, kā Es tev esmu pavēlējis,
noliktā laikā Abiba mēnesī; jo Abiba mēnesī tu esi izgājis
no Ēģiptes zemes. **19** Viss, kas māti atplēš, Man pieder,
un visi tavi lopi, kas no tēviņu kārtas piedzimst, māti
atplēsdami, lai lieli, lai sīki. **20** Bet ēzeli, kas ēzeļa māti
atplēš, tev būs izpirkt ar avi; bet ja tu to neizpirksi,
tad lauz viņam kaklu. Visus pirmdzimušos no taviem
dēliem tev būs izpirkt, un priekš Mana vaiga jums nebūs
rādīties tukšiem. **21** Sešas dienas tev būs strādāt, bet
septītā dienā dusēt, arī aramā un pļaujamā laikā tev būs
dusēt. **22** Nedēļu svētkus arīdzan tev būs turēt ar kviešu
pļaujas pirmajiem augļiem un pļaušanas svētkus, kad

gads pagalam. **23** Trīs reiz gadskārtā visiem, kas jūsu
starpā ir vīrieši, būs rādīties Tā Kunga Dieva, Israēla Dieva
priekšā. **24** Kad Es tos pagānus izdzīšu tavā priekšā, un
izpletīšu tavas robežas, tad neviens tavu zemi neiekāros,
kamēr tu iesi rādīties Tā Kunga, sava Dieva priekšā, trīs
reiz gadskārtā. **25** Tev nebūs upurēt Mana upura asinis
ar raudzētu maizi, un Pasa svētku upurim nebūs palikt
cauru nakti līdz rītam. **26** Tos pirmajus no tavas zemes
pirmajiem augļiem tev būs nest Tā Kunga tava Dieva,
namā; āzīti tev nebūs vārīt viņa mātes pienā. **27** Un Tas
Kungs sacīja uz Mozu: "Raksti šos vārdus, jo pēc šiem
vārdiem Es esmu darījis derību ar tevi un ar Israēli."
28 Un viņš tur bija pie Tā Kunga četrdesmit dienas un
četrdesmit naktis; viņš neēda maizes un nedzēra ūdens,
un rakstīja uz tiem galdiņiem tos derības vārdus, tos
desmit vārdus. **29** Un notikās, kad Mozus nokāpa no Sinaī
kalna un tie divi liecības galdiņi bija Mozus rokā, tad
no tā kalna nokāpjot Mozus nezināja, ka viņa vaiga āda
spīdēja, tādēļ ka tas ar Viņu bija runājis. **30** Kad nu Ārons
un visi Israēla bērni Mozu uzlūkoja, redzi, tad viņa vaiga
āda spīdēja, tāpēc tie bijās nākt tuvu pie viņa. **31** Tad
Mozus tos sauca un Ārons un visi draudzes virsnieki
griezās pie viņa un Mozus uz tiem runāja. **32** Pēc tam visi
Israēla bērni piegāja, un viņš tiem visu pavēlēja, ko Tas
Kungs ar viņu bija runājis Sinaī kalnā. **33** Un kad Mozus
beidza ar tiem runāt, tad viņš lika apsegu uz savu vaigu.
34 Bet kad Mozus priekš Tā Kunga nāca ar Viņu runāt,
tad tas noņēma to apsegu, tiekams tas izgāja, un kad tas
bija izgājis, tad tas runāja uz Israēla bērniem, kas tam

bija pavēlēts. 35 Un Israēla bērni redzēja Mozus vaigu, ka
Mozus vaiga āda spīdēja, un tad Mozus to apsegu atkal
uzlika uz savu vaigu, tiekams tas iegāja ar Viņu runāt.

35 Un Mozus sapulcēja visu Israēla bērnu draudzi un
uz tiem sacīja: šie ir tie vārdi, ko Tas Kungs ir pavēlējis,
ka tos būs darīt. 2 Sešas dienas būs darbu darīt, bet
septīta diena lai jums ir svēta, liela dusēšanas diena
Tam Kungam; ikviens kas tanī dara kādu darbu, tam
būs mirt. 3 Jums nebūs uguni kurt savās māju vietās
dusēšanas dienā. 4 Un Mozus runāja uz visu Israēla bērnu
draudzi sacīdams: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir pavēlējis
sacīdams: 5 Ņemiet no tā, kas jums pieder, cilājamu
upuri Tam Kungam; ikviens, kam labprātīga sirds, lai to
atnes par cilājamu upuri Tam Kungam, zeltu un sudrabu
un varu, 6 Un arī zilumu un purpuru un karmezīnu
un smalkas dzijas un kazu spalvas, 7 Un pasarkanas
aunu ādas un roņu ādas un akācijas koku, 8 Un eļļu
lukturim un dārgas zāles svaidāmai eļļai un kvēpināšanai
saldi smaržīgas zāles, 9 Un oniksa akmeņus un dārgus
ieliekamus akmeņus efodam un krūšu glītumam. 10 Un
visiem, kam samanīga sirds jūsu starpā, būs nākt un darīt
visu, ko Tas Kungs pavēlējis, 11 To dzīvokli, viņa telti
un viņa segu, viņa kāsīšus un viņa dēļus viņa kārtis un
viņa stabus un viņa kājas, 12 To šķirstu un viņa nesamās
kārtis, to salīdzināšanas vāku un to priekškaramo segu.
13 To galdu un viņa nesamās kārtis un visus viņa rīkus
un tās priekšliekamās maizes, 14 Un to lukturi priekš
spīdēšanas un viņa rīkus un tos eļļas lukturīšus un to eļļu
priekš spīdēšanas. 15 Un to kvēpināšanas altāri un viņa

nesamās kārtis un to svaidāmo eļļu un tās kvēpināmās
smaržīgās zāles un to durvju segu pie dzīvokļa durvīm, **16**
To dedzināmo upuru altāri līdz ar viņa vara traliņiem,
viņa kārtis un visus viņa rīkus, to mazgājamo trauku un
viņa kāju, **17** Tās pagalma gardīnes un viņu stabus un
viņu kājas un to segu pagalma vārtos, **18** Tās dzīvokļa
naglas un tos pagalma vadžus ar viņu saitēm, **19** Tās
amata drēbes priekš kalpošanas svētā vietā, priestera
Ārona svētās drēbes un viņa dēlu drēbes, ka tie ir par
priesteriem. **20** Tad visa Israēla bērnu draudze aizgāja no
Mozus. **21** Un tie nāca ikviens, kam bija labprātīga sirds,
un ikviens, kam gars bija labprātīgs; tie atnesa Tā Kunga
cilājamo upuri priekš saiešanas telts taisīšanas un priekš
visas viņas kalpošanas un priekš tām svētām drēbēm.
22 Tad nu nāca vīri ar sievām, visi kam bija labprātīga
sirds, tie atnesa saktas un ausu sprādzes un gredzenus un
apkaltas jostas, visādus zelta rīkus, un ja kāds gribēja
atnest zeltu par līgojamu upuri Tam Kungam. **23** Un
ikviens, pie kā atradās zilums un purpurs un karmezīns
un smalkas dzijas un kazu spalvas un pasarkanas aunu
ādas un roņu ādas, to tie atnesa. **24** Visi, kas gribēja
atnest cilājamu upuri no zelta un vara, tie to atnesa par
cilājamu upuri Tam Kungam, un visi, pie kuriem akācijas
koks atradās, to atnesa priekš ikviena Dieva kalpošanas
darba. **25** Un ikviena sieva, kam bija samanīga sirds,
vērpa ar savām rokām un atnesa to vērpumu, zilumu un
purpuru un karmezīnu un smalkas dzijas. **26** Un visas
sievas, kam sirds prata gudru darbu, tās vērpa kazu
spalvas. **27** Un tie lielie kungi atnesa oniksa akmeņus un

ieliekamus akmeņus priekš efoda un krūšu glītuma, **28**
Un dārgas zāles un eļļu lukturim un svaidāmai eļļai un
saldi smaržīgas zāles priekš kvēpināšanas. **29** Ikviens vīrs
un ikviena sieva, kam sirds bija labprātīga, ko pienest
pie visa tā darba, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis
darīt tā Israēla bērni atnesa upuri Tam Kungam no laba
prāta. **30** Tad Mozus sacīja uz Israēla bērniem: redziet,
Tas Kungs pie vārda saucis Becaleēli, Ūrus dēla, Hūra
dēla dēlu, no Jūda cilts. **31** Un Dieva Gars to ir pildījis ar
gudrību, prātu un samanību pie visāda darba, **32** Izdomāt
gudrus darbus un strādāt iekš zelta un iekš sudraba un
iekš vara **33** Un iekš dārgu akmeņu griešanas, ka tos var
ielikt, un iekš koku izgriešanas, uz visāda izrotāta roku
darba strādāšanu. **34** Viņš tam arī sirdī devis mācīt, tam
un Aholiabam, Ahisamaka dēlam, no Dana cilts. **35** Viņš
tos ar sirds gudrību ir pildījis, ka tie var darīt visādu
amatnieka un audēja un rakstītāja darbu iekš ziluma un
iekš purpura un karmezīna un iekš smalkām dzijām, arī
vēvera (audēja) darbu, ka tie var darīt visādu darbu un
izdomāt gudras lietas.

36 Un Becaleēls un Aholiabs lai strādā un ikviens,
kam samanīga sirds, kam Tas Kungs devis gudrību
un saprašanu, zināt visādu darbu pie svētās vietas
kalpošanas, tā kā Tas Kungs bija pavēlējis. **2** Un Mozus
aicināja Becaleēli un Aholiabu, un ikvienu, kam bija gudra
sirds, kam Tas Kungs bija devis gudrību sirdī, visus, kam
sirds nesās, pie tā darba iet un to darīt. **3** Un tie ņēma
no Mozus visu to cilājamo upuri, ko Israēla bērni bija
atnesuši priekš tā darba pie svētās vietas taisīšanas, ka

tie to darītu, un tie atnesa vēl ik rītu pie viņa upurus
no laba prāta. **4** Tāpēc visi tie gudrie nāca, kas svētās
vietas darbu darīja, ikviens savu darbu, kas tam bija
jādara, un runāja uz Mozu sacīdami: **5** Tie ļaudis pienes
daudz vairāk, nekā vajag pie tā darba darīšanas, ko Tas
Kungs ir pavēlējis darīt. **6** Tad Mozus pavēlēja pa lēģeri
izsaukt un sacīt: vīri un sievas, nenesat vairs cilājamu
upuri priekš tā darba svētā vietā. **7** Tad tie ļaudis mitējās
nest, jo bija diezgan priekš visa tā darba vajadzības,
kas bija jādara, un vēl atlikās. **8** Tā visi tie gudrie starp
tiem darba strādniekiem taisīja to dzīvokli no desmit
deķiem, no šķetinātām smalkām dzijām un ziluma un
purpura un karmezīna ar ķerubiem, - izrotātu darbu viņi
to taisīja. **9** Viena deķa garums bija divdesmit astoņas
olektis un platums bija četras olektis; visiem tiem deķiem
bija vienāds mērs. **10** Un viņš salika piecus deķus vienu
pie otra, un atkal piecus deķus viņš salika vienu pie otra.
11 Pēc tam viņš taisīja cilpas no ziluma pie viena deķa
vīles tai malā, kur tas tapa pielaists; tā viņš darīja arī pie
otra deķa vīles, kur atkal tas tapa pielaists. **12** Piecdesmit
cilpas viņš taisīja pie viena deķa, un piecdesmit cilpas
viņš taisīja pie otra deķa pielaižamās malas, šās cilpas
vienu otrai pretim. **13** Un viņš taisīja arī piecdesmit
zelta kāsīšus un salika tos deķus vienu pie otra ar tiem
kāsīšiem, ka tas tapa par vienu dzīvokli. **14** Un viņš taisīja
deķus no kazu spalvas telts pārklāju, pāri pār to dzīvokli;
no vienpadsmit deķiem viņš to taisīja. **15** Viena deķa
garums bija trīsdesmit olektis un viena deķa platums
četras olektis; šiem vienpadsmit deķiem bija vienāds

mērs. **16** Un viņš salika piecus deķus sevišķi un atkal sešus
deķus sevišķi. **17** Un viņš taisīja piecdesmit cilpas pie tā
pēdīgā(malējā) deķa vīles, kur tas tapa pielaists, un viņš
taisīja piecdesmit cilpas pie tā deķa otras pielaižamās
malas. **18** Un viņš taisīja arī piecdesmit vara kāsīšus priekš
telts salikšanas, ka tā vienā kopā saietu. **19** Viņš taisīja
arī telts segu no pasarkanām aunu ādām, un tur virsū
segu no roņu ādām. **20** Viņš taisīja arī stāvošus dēļus
pie tā dzīvokļa no akācijas koka. **21** Ikkatra dēļa garums
bija desmit olektis, un ikkatra dēļa platums pusotras
olekts. **22** Divas tapas bija vienam dēlim, ar ko viens ar
otru tapa salaists. **23** Tā viņš darīja ar visiem dzīvokļa
dēļiem; viņš taisīja arī tā dzīvokļa dēļus dienvidu pusē,
divdesmit dēļus, **24** Un taisīja četrdesmit sudraba kājas
apakš tiem divdesmit dēļiem, divas kājas apakš viena
dēļa pie viņa divām tapām, un divas kājas apakš otra dēļa
pie viņa divām tapām. **25** Viņš taisīja divdesmit dēļus arī
otrā dzīvokļa pusē pret ziemeli, **26** Ar viņu četrdesmit
sudraba kājām, divas kājas apakš viena dēļa, un divas
kājas apakš otra dēļa. **27** Bet dzīvokļa galā pret vakariem
viņš taisīja sešus dēļus. **28** Viņš taisīja arī divus dēļus par
stūru dēļiem dzīvokļa galā. **29** Un tie bija apakšgalā pa
diviem salikti, un bija arī virsgalā kā dvīņi salikti ar vienu
riņķi; tā viņš darīja ar tiem abiem abējos stūros. **30** Tā bija
astoņi dēļi ar savām sudraba kājām, sešpadsmit kājas,
divas kājas apakš ikviena dēļa. **31** Viņš taisīja arī kārtis no
akācijas koka, piecas pie tiem dēļiem vienā dzīvokļa pusē,
32 Un piecas kārtis pie tiem dēļiem otrā dzīvokļa pusē, un
piecas kārtis pie tiem gala dēļiem pret vakariem. **33** Un

viņš taisīja to vidēju kārti cauršaujamu gar dēļu vidu no
viena gala līdz otram. **34** Un viņš tos dēļus apvilka ar
zeltu, un viņu riņķus (priekš tām kārtīm) viņš taisīja no
zelta, tās kārtis viņš arī apvilka ar zeltu. **35** Pēc tam viņš
taisīja priekškaramo no ziluma un purpura un karmezīna
un smalkām šķetinātām dzijām, viņš to izauda izrotātu
darbu ar ķerubiem. **36** Un viņš tam taisīja četrus stabus
no akācijas koka un tos apvilka ar zeltu; viņu kāsīši bija
no zelta, un viņš tiem lēja četras sudraba kājas. **37** Viņš
taisīja arī priekš telts durvīm segu no ziluma un purpura
un karmezīna un smalkām šķetinātām dzijām raibi austu,
38 Un viņa piecus stabus un viņa kāsīšus, un viņš apvilka
viņu virsgalus un viņu stīpas ar zeltu, un viņu piecas
kājas bija no vara.

37 Un Becaleēls taisīja to šķirstu no akācijas koka;
pustrešas olekts bija viņa garums un pusotras olekts viņa
platums un pusotras olekts viņa augstums. **2** Un viņš
to apvilka ar šķīstu zeltu no iekšas un no ārpuses, un
tam aptaisīja kroni no zelta visapkārt. **3** Un lēja priekš tā
četrus zelta riņķus pie viņa četriem stūriem, tā ka divi
riņķi bija viņa vienā pusē un divi riņķi viņa otrā pusē. **4**
Un viņš taisīja nesamas kārtis no akācijas koka un tās
apvilka ar zeltu. **5** Un viņš ielika tās nesamās kārtis tais
riņķos pie šķirsta sāniem, ka šķirstu varētu nest. **6** Un
viņš taisīja salīdzināšanas vāku no šķīsta zelta, pustrešas
olekts bija viņa garums un pusotras olekts viņa platums.
7 Viņš taisīja arī divus ķerubus no zelta, viņš tos izkala,
salīdzināšanas vāka abējos galos, **8** Vienu ķerubu vienā
galā un otru ķerubu otrā galā, no salīdzināšanas vāka

izejot viņš taisīja tos ķerubus viņa abējos galos. **9** Un tie
ķerubi izstiepa spārnus pa virsu, apklādami ar saviem
spārniem salīdzināšanas vāku, un viņu vaigi bija viens
otram pretī, ķerubu vaigi skatījās uz salīdzināšanas vāku.
10 Viņš taisīja arī galdu no akācijas koka; divas olektis bija
viņa garums un viena olekts viņa platums un pusotras
olekts viņa augstums. **11** Un viņš to apvilka ar šķīstu
zeltu un tam aptaisīja zelta kroni visapkārt. **12** Viņš tam
arī aptaisīja līsti plaukstas platumā visapkārt, un viņš
aptaisīja zelta kroni ap viņa līsti visapkārt. **13** Viņš lēja
arī četrus zelta riņķus pie tā, un lika tos riņķus pie tiem
četriem stūriem, kas bija pie viņa četrām kājām. **14** Tie
riņķi bija pie tās līstes priekš nesamām kārtīm, ka to
galdu varētu nest. **15** Viņš taisīja arī tās nesamās kārtis
no akācijas koka, un tās apvilka ar zeltu, ka to galdu
varēja nest. **16** Un viņš taisīja tos rīkus, kam uz galda
vajadzēja būt, viņa bļodas un viņa karotes un kannas
un kausus, ar ko laistīt, no šķīsta zelta. **17** Viņš taisīja
arī lukturi no tīra zelta, viņš to lukturi izkala, viņa kātu
un viņa zarus; viņa kausi, viņa pogas un viņa puķes no
tā izstiepās. **18** Seši zari izstiepās no viņa sāniem, trīs
luktura zari no vienas puses un trīs luktura zari no otras
puses. **19** Vienā zarā bija trīs kausiņi, tā kā mandeļu ziedi,
ar pogu un puķi, un otrā zarā atkal trīs kausiņi, tā kā
mandeļu ziedi, ar pogu un puķi. Tādi bija tie seši zari, kas
no luktura izstiepās. **20** Bet pašā lukturī bija četri kausiņi
tā kā mandeļu ziedi, ar savām pogām un ar savām puķēm.
21 Un tur bija viena poga apakš diviem zariem, kas no tā
izstiepās, un (atkal) viena poga apakš diviem zariem, kas

no tā izstiepās, un vēl viena poga apakš diviem zariem,
kas no tā izstiepās. Tā tas bija ar tiem sešiem zariem,
kas no tā izstietpās. **22** Viņa pogas un viņa zari izgāja no
tā; tas bija visnotaļ vienādi izkalts no tīra zelta. **23** Un
viņš tam taisīja septiņus eļļas lukturīšus, viņa lukt(dakts)
šķēres un viņa dzēšamos kausus no tīra zelta. **24** No viena
talenta tīra zelta viņš to taisīja un visus viņa rīkus. **25** Un
viņš taisīja kvēpināmo altāri no akācijas koka, - viena
olekts bija viņa garums un viena olekts viņa platums, -
tas bija četrkantīgs, bet divas olektis bija viņa augstums,
un viņa ragi izgāja no tā. **26** Un viņš to apvilka ar tīru
zeltu, viņa virsu un viņa sienas visapkārt un viņa ragus,
un viņš tam aptaisīja zelta kroni. **27** Un viņš taisīja divus
zelta riņķus pie tā, apakš viņa kroņa viņa divējos stūros,
uz viņa abējiem sāniem priekš tām nesamām kārtīm, ar
ko to varētu nest. **28** Un viņš taisīja tās nesamās kārtis no
akācijas koka un tās apvilka ar zeltu. **29** Viņš taisīja arī to
svēto svaidāmo eļļu un tās kvēpināmās zāles no šķīstām
jaukas smaržas zālēm, kā aptieķeri mēdz taisīt.

38 Viņš taisīja arī dedzināmo upuru altāri no akācijas
koka; piecas olektis bija viņa garums un piecas olektis
viņa platums, tas bija četrkantīgs, un trīs olektis viņa
augstums. **2** Un viņš taisīja viņa ragus viņa četros stūros;
viņa ragi izgāja no tā, un viņš to apvilka ar varu. **3**
Un viņš taisīja visus altāra rīkus, podus un lāpstas un
slakāmus traukus, dakšas un ogļu traukus, visus viņa
rīkus viņš taisīja no vara. **4** Viņš taisīja tam altārim arī
vara traliņus kā tīklu, apakš altāra beņķa, no apakšas
līdz viņa vidum. **5** Un viņš lēja četrus riņķus uz tiem

vara traliņu četriem stūriem priekš nesamām kārtīm.
6 Un viņš taisīja tās nesamās kārtis no akācijas koka
un tās apvilka ar varu. **7** Un viņš ielika tās nesamās
kārtis tais riņķos uz altāra sāniem, ka to ar tiem varētu
nest; viņš taisīja (to altāri) ar tukšu vidu no dēļiem.
8 Viņš taisīja arī mazgājamo trauku no vara, ar viņa
vara kāju, no to sievu spieģeļiem, kas pulkiem sanāca
(kalpot) priekš saiešanas telts durvīm. **9** Viņš taisīja arī
pagalmu; tai pusē pret dienvidiem, pagalma gardīnes bija
no smalkām šķetinātām dzijām, simts olektis garumā.
10 Viņa divdesmit stabi un viņu divdesmit kājas bija no
vara, stabu kāsīši un viņu stīpas bija no sudraba. **11** Arī
pret ziemeli bija simts olektis. Viņu divdesmit stabi un
viņu divdesmit kājas bija no vara, bet stabu kāsīši un viņu
stīpas bija no sudraba. **12** Un tai pusē pret vakariem bija
gardīnes no piecdesmit olektīm, stabu bija desmit, un
kāju desmit; stabu kāsīši un viņu stīpas bija no sudraba.
13 Un pret rītiem bija piecdesmit olektis. **14** Tās gardīnes
vienā pusē bija piecpadsmit olektis garumā; viņām bija
trīs stabi ar savām trim kājām. **15** Un arī otrā pusē pie
pagalma vārtiem (cik vienā tik otrā pusē) bija gardīnes
piecpadsmit olektis garumā, ar viņu trim stabiem un
viņu trim kājām. **16** Visas pagalma gardīnes bija visapkārt
no smalkām šķetinātām dzijām, un stabu kājas bija no
vara, un stabu kāsīši ar viņu stīpām no sudraba, tā ka
viņu virsgali ar sudrabu bija apvilkti. **17** Un visi pagalma
stabi bija ar sudrabu apstīpoti. **18** Un pagalma vārtu segs
bija raibi austs no ziluma un purpura un karmezīna un
smalkām šķetinātām dzijām, un divdesmit olektis bija

tas garums un viņa augstums (vienas gardīnes) platumā
piecas olektis, pēc tām pagalma gardīnēm. **19** Un viņu
četri stabi ar savām četrām kājām bija no vara un viņu
kāsīši no sudraba, un viņu virsgals un viņu stīpas bija
ar sudrabu apvilktas. **20** Un visas dzīvokļa un pagalma
naglas visapkārt bija no vara. **21** Tās ir visas tā dzīvokļa,
tā liecības dzīvokļa, lietas, kas pavēlētas caur Mozu,
priekš Levitu kalpošanas, caur Ītamara, Ārona dēla, tā
priestera, roku. **22** Tad nu Becaleēls, Ūrus dēls, Hūra dēla
dēls, no Jūdu cilts, taisīja visu, ko Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis. **23** Un līdz ar viņu Aholiabs, Ahisamaka dēls, no
Dana cilts, meistars un gudrs audējs un rakstītājs iekš
ziluma un purpura un karmezīna un smalkām dzijām. **24**
Visa zelta, kas pie tās svētās vietas izstrādāts, (proti) tā
zelta, kas tapa dots par līgojamu upuri, bija divdesmit
deviņi talenti un septiņsimt un trīsdesmit sēķeļi, pēc
svētās vietas sēķeļa. **25** Bet tā sudraba, kas no draudzes
tapa dots, bija simts talenti un tūkstoš septiņsimt pieci
sēķeļi, pēc svētās vietas sēķeļa. **26** No ikvienas galvas
viena beka, tas ir pussēķelis, pēc svētās vietas sēķeļa no
visiem, kas tapa skaitīti, no divdesmit gadiem un pāri,
proti sešsimt trīs tūkstoši piecsimt un piecdesmit. **27** No
simts sudraba talentiem lēja tās kājas svētai vietai un
tam priekškaram; priekš simts kājām bija simts talenti,
viens talents priekš vienas kājas. **28** Bet no tiem tūkstoš
septiņsimt un septiņdesmit pieciem sēķeļiem viņš taisīja
tos kāsīšus pie tiem stabiem, un apvilka viņu galvas un tos
apstīpoja. **29** Un tā vara, kas par līgojamu upuri tapa dots,
bija septiņdesmit talenti un divtūkstoš un četrsimt sēķeļi.

30 Un viņš no tā taisīja tās durvju kājas pie saiešanas telts
un to vara altāri un tos vara traliņus, kas tam bija, un
visus altāra rīkus, 31 Un tās pagalma kājas visapkārt un
tās pagalma vārtu kājas, arī visas dzīvokļa naglas un visas
pagalma naglas visapkārt.

39 Tie taisīja arī amata drēbes priekš Dieva kalpošanas
svētā vietā no ziluma un purpura un karmezīna; un taisīja
tās svētās drēbes Āronam, kā Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis. 2 Un viņš taisīja to efodu no zelta, ziluma un
purpura un karmezīna un smalkām šķetinātām dzijām.
3 Un tie zeltu sakala plakanu un izgrieza drāti no tā,
ieaust starp to zilumu un purpuru un karmezīnu un tām
smalkām šķetinātām dzijām, izrotātu darbu. 4 Tie taisīja
divus saliekamus plecu gabalus pie tā, abējos viņa galos
tie tapa sasieti. 5 Un efoda josta, kas pār to bija, tā bija
tāds pat darbs, no zelta, ziluma un purpura un karmezīna
un smalkām šķetinātām dzijām, kā Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis. 6 Tie sataisīja arī tos oniksa akmeņus, zelta
iekalumos ieliktus, grieztus, tā kā gredzenus, kur Israēla
bērnu vārdi bija uzgriezti. 7 Un viņš tos lika efodam uz
pašiem pleciem par piemiņas akmeņiem priekš Israēla
bērniem, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. 8 Un viņš
taisīja krūšu glītumu, izrotātu darbu, kā efoda darbu
no zelta, ziluma un purpura un karmezīna un smalkām
šķetinātām dzijām. 9 Tas bija četrkantīgs; tie taisīja to
krūšu glītumu divkārtīgu, viens sprīdis bija viņa garums
un viens sprīdis viņa platums, divkārtīgs tas bija. 10
Un tie to aplika ar četrām akmeņu rindām; vienā kārtā
bija sardis, topāzs un smaragds - šī ir tā pirmā kārta.

11 Un otrā kārtā bija rubīns, safīrs un dimants. **12** Un
trešā kārtā bija hiacints, akats un ametists. **13** Un ceturtā
kārtā bija krizolits, berils un jaspis zelta iekalumos savās
rindās. **14** Un to akmeņu pēc Israēla bērnu vārdiem bija
divpadsmit, pēc viņu vārdiem, griezti kā gredzeni, ikviens
ar savu vārdu pēc tām divpadsmit ciltīm. **15** Tie taisīja
pie krūšu glītuma arī ķēdītes, vienā garumā savītas,
no tīra zelta. **16** Un tie taisīja divus zelta iekalumus ar
diviem zelta gredzeniem, un lika tos divus gredzenus pie
krūšu glītuma diviem galiem. **17** Un pielika tās savītās
ķēdītes tiem diviem gredzeniem pie krūšu glītuma galiem.
18 Bet abu savīto ķēdīšu otrus galus pielika pie tiem
diviem iekalumiem un pie efoda saliekamiem gabaliem
priekšpusē. **19** Tie taisīja divus zelta gredzenus un tos
lika uz tiem diviem otriem krūšu glītuma galiem, pie
viņa vīles iekšpusē, efodam pretim. **20** Vēl tie taisīja
divus zelta gredzenus, un tos lika uz efoda abiem plecu
gabaliem, apakšā uz to priekšgalu, kur tas top sasprādzēts
pār efoda jostu. **21** Un tie piesēja krūšu glītumu ar viņa
gredzeniem pie efoda gredzeniem ar vienu pazilu auklu,
ka tas būtu pār efoda jostu, ka no efoda nešķirtos, - itin
kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **22** Un viņš darīja
efoda uzvalku, austu darbu, visu no ziluma. **23** Un paša
uzvalka vidū bija caurums, tā kā krūšu bruņu caurums;
šim caurumam bija vīle visapkārt, ka tas neplīstu. **24**
Un pie uzvalka apakšvīlēm tie taisīja granātābolus no
ziluma un purpura un karmezīna un šķetinātām smalkām
dzijām. **25** Tie taisīja arī zvārgulīšus no šķīsta zelta un
lika tos zvārgulīšus starp tiem granātāboliem pie uzvalka

apakšvīlēm visapkārt starp tiem granātāboliem, **26** Ka bija
viens zvārgulīts un tad viens granātābols un atkal viens
zvārgulīts un viens granātābols pie uzvalka apakšvīlēm
visapkārt priekš kalpošanas, - itin kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis. **27** Tie taisīja arī svārkus no šķetinātām
smalkām dzijām, austu darbu, priekš Ārona un priekš
viņa dēliem, **28** Un cepuri no dārgām dzijām un paaugstas
cepures no smalkām dzijām un linu ūzas no šķetinātām
smalkām dzijām **29** Un jostu no šķetinātām smalkām
dzijām un no ziluma un purpura un karmezīna, izrotātu
darbu, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **30** Tie
taisīja arī to zelta platīti, to svēto kroni, no tīra zelta,
un uzrakstīja rakstu, itin kā gredzeni top griezti: svēts
Tam Kungam. **31** Un piesēja pazilu auklu pie tās, ka tā uz
cepures virsas taptu piesieta, itin kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis. **32** Tā viss tas darbs tapa pabeigts pie
saiešanas telts dzīvokļa. Un Israēla bērni bija darījuši, itin
kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā tie bija darījuši. **33**
Pēc tam tie atnesa to dzīvokli pie Mozus, to telti un visus
viņas rīkus, viņas kāsīšus, viņas galdus, viņas nesamās
kārtis, viņas stabus un viņas kājas, **34** Un to segu no
pasarkanām aunu ādām un to segu no roņu ādām un to
priekškaramo, **35** To liecības šķirstu un viņa nesamās
kārtis un to salīdzināšanas vāku, **36** To galdu, visus viņa
rīkus un tās priekšliekamās maizes, **37** To zelta lukturi ar
viņa eļļas lukturīšiem, kas jāuzliek, un visus viņa rīkus un
to eļļu spīdēšanai, **38** Un to zelta altāri un to svaidāmo
eļļu un to kvēpināmo no smaržīgām zālēm un to segu
priekš telts durvīm, **39** To vara altāri un tos vara traliņus,

kas tam bija, viņa nesamās kārtis un visus viņa rīkus, to
mazgājamo trauku un viņa kāju, **40** Tās pagalma gardīnes,
viņa stabus un viņa kājas un to pagalma vārtu segu, viņa
virves un viņa naglas un visus rīkus, ko vajadzēja, pie
saiešanas telts dzīvokļa. **41** Tās amata drēbes kalpošanai
svētā vietā, priestera Ārona svētās drēbes, un viņa dēlu
drēbes, ka tie būtu priesteri. **42** Itin kā Tas Kungs Mozum
pavēlējis, tā Israēla bērni visu to darbu bija darījuši. **43**
Tad Mozus apraudzīja visu to darbu, un redzi, tie to bija
darījuši, tā kā Tas Kungs bija pavēlējis, tā tie bija darījuši.
Tad Mozus tos svētīja.

40 Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **2** Pirmā
mēnesī, pirmā mēneša dienā, tev būs uzcelt to dzīvokli, to
saiešanas telti. **3** Un tev tur būs nolikt to liecības šķirstu
un to priekškaramo uzkārt priekš tā šķirsta. **4** Pēc tam
tev būs ienest to galdu un sataisīt, kas ir sataisāms, tev
arī būs iecelt to lukturi un uzlikt viņa eļļas lukturīšus. **5**
Un to zelta kvēpināšanas altāri tev būs likt priekš liecības
šķirsta, tad tev būs pakārt dzīvokļa durvju segu. **6** Tev arī
būs uzcelt to dedzināmo upuru altāri priekš saiešanas
telts dzīvokļa durvīm. **7** Un tev būs likt to mazgājamo
trauku starp saiešanas telti un altāri, un tanī turēt ūdeni.
8 Pēc tam tev būs uzcelt to pagalmu visapkārt, un to
segu pakārt pie pagalma vārtiem. **9** Tad tev būs ņemt
svaidāmo eļļu un apsvaidīt to dzīvokli un visu, kas tanī ir,
un to būs svētīt ar visiem viņa rīkiem, lai tas ir svēts. **10**
Tev arī būs svaidīt dedzināmo upuru altāri un visus viņa
rīkus, un svaidīt to altāri, lai tas altāris ir augsti svēts. **11**
Tad tev būs svaidīt to mazgājamo trauku un viņa kāju, un

to būs svētīt. **12** Tev arī būs pievest Āronu un viņa dēlus
priekš saiešanas telts durvīm un tos mazgāt ar ūdeni. **13**
Tev būs apvilkt Āronam tās svētās drēbes un viņu svaidīt
un viņu svētīt, lai tas ir mans priesteris. **14** Tev arī būs
pievest viņa dēlus un tiem apvilkt tos svārkus. **15** Un tev
tos būs svaidīt, itin kā tu viņu tēvu esi svaidījis, lai tie ir
mani priesteri, un tas notiks, ka tiem tā svaidīšana būs
par priestera amatu mūžīgi pie viņu pēcnākamiem. **16** Un
Mozus darīja, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, tā
viņš darīja. **17** Un notikās otrā gadā, pirmā mēnesī, pirmā
mēneša (dienā), tad tas dzīvoklis tapa uzcelts. **18** Jo Mozus
uzcēla to dzīvokli, un nolika viņa kājas un uzcēla viņa
dēļus un ielika viņa aizšaujamos un uzcēla viņa stabus. **19**
Un viņš izstiepa to telti pār to dzīvokli un uzlika telts
segu tur virsū, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **20**
Un viņš ņēma to liecību un ielika šķirstā un nolika tās
nesamās kārtis pie tā šķirsta un uzcēla salīdzināšanas
vāku uz to šķirstu. **21** Un ienesa to šķirstu tai dzīvoklī un
uzkāra priekškaramo segu un aizsedza liecības šķirstu,
itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **22** Un viņš ienesa
to galdu saiešanas teltī un nolika to dzīvokļa sānos pret
ziemeli, šaipus priekškaramā. **23** Un viņš tās maizes salika
kopā priekš Tā Kunga vaiga, itin kā Tas Kungs viņam bija
pavēlējis. **24** Viņš nolika arī to lukturi saiešanas teltī tam
galdam pretī, dzīvokļa sānos pret dienasvidu. **25** Viņš
uzlika tos eļļas lukturīšus priekš Tā Kunga vaiga, itin kā
Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **26** Un viņš nolika to zelta
altāri saiešanas teltī priekškaramā priekšā. **27** Un viņš uz
tā iededzināja kvēpināmo no smaržīgām zālēm, itin kā

Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **28** Un viņš uzkāra arī to
segu dzīvokļa durvīs. **29** Un viņš lika dedzināmo upuru
altāri pie saiešanas telts dzīvokļa durvīm un upurēja uz
tā dedzināmu upuri un ēdamu upuri, itin kā Tas Kungs
Mozum bija pavēlējis. **30** Un mazgājamo trauku viņš
nolika starp saiešanas telti un altāri, un ielēja tanī ūdeni
priekš mazgāšanas. **31** Un Mozus, Ārons un viņa dēli tur
mazgāja savas rokas un savas kājas. **32** Kad tie iegāja
saiešanas teltī un piegāja pie altāra, tad tie mazgājās, tā
kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **33** Un viņš uzcēla arī
to pagalmu ap dzīvokli un ap altāri un uzkāra to segu
pagalma durvīs. Un Mozus pabeidza visu to darbu. **34**
Tad tās padebesis apklāja saiešanas telti, un Tā Kunga
godība piepildīja to dzīvokli. **35** Un Mozus nevarēja ieiet
saiešanas teltī, kamēr tās padebesis uz tās(telts) palika,
un Tā Kunga godība piepildīja to dzīvokli. **36** Un kad
tās padebesis no tā dzīvokļa pacēlās, tad Israēla bērni
devās ceļā visos savos gājumos. **37** Bet kad tās padebesis
neuzcēlās, tad tie nedevās ceļā līdz tai dienai, kad tās
cēlās. **38** Jo Tā Kunga padebesis bija dienā uz tā dzīvokļa,
un naktī tas bija ugunīgs pār viņu priekš visa Israēla
nama acīm visos viņu gājumos.

Trešā Mozus

1 Un Tas Kungs aicināja Mozu un runāja uz to no
saiešanas telts sacīdams: **2** Runā uz Israēla bērniem un
saki tiem: ja kāds no jums Tam Kungam grib upurēt upuri,
tad jums savus upurus būs nest no lopiem, no lieliem un
no sīkiem lopiem. **3** Ja viņa upuris ir dedzināms upuris
no lieliem lopiem, tad būs upurēt vērsi, kas bez vainas;
priekš saiešanas telts durvīm viņam to būs upurēt, ka tas
Tam Kungam labi patīk. **4** Un tam savu roku būs likt uz
tā dedzināmā upura galvu, ka tas Viņam labi patīk, to
salīdzināt. **5** Tad tam būs nokaut to jauno vērsi Tā Kunga
priekšā, un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs tās asinis
pienest un tās asinis slacīt visapkārt uz to altāri, kas ir
priekš saiešanas telts durvīm. **6** Tad tam dedzināmam
upurim būs novilkt ādu un viņu sacirst gabalos. **7** Un
priestera Ārona dēliem būs uguni iededzināt uz altāra un
malku likt uz uguni. **8** Un Ārona dēliem, tiem priesteriem,
tos gabalus, galvu un taukus būs likt virsū uz to malku,
kas ir uz tā uguns altāra. **9** Bet viņa iekšas un viņa
kājas tam būs mazgāt ar ūdeni, un priesterim to visu
būs iededzināt uz altāra; tas ir dedzināms upuris, uguns
upuris Tam Kungam par saldu smaržu. **10** Un ja viņa
upuris ir no sīkiem lopiem, no avīm vai no kazām par
dedzināmo upuri, tad tam būs upurēt tēviņu, kas bez
vainas. **11** Un viņam to būs nokaut pie altāra sāniem
pret ziemeli Tā Kunga priekšā, un Ārona dēliem, tiem
priesteriem, būs slacīt viņa asinis visapkārt uz altāri. **12**
Tad viņam to būs sacirst gabalos līdz ar viņa galvu un viņa
taukiem, un priesterim to būs likt uz to malku, kas virsū

uz uguns altāra. **13** Bet iekšas un kājas viņam ūdenī būs
mazgāt, un priesterim visu to būs pienest un iededzināt
uz altāra; šis ir dedzināms upuris, uguns upuris par saldu
smaržu Tam Kungam. **14** Un ja viņa upuris Tā Kunga
priekšā ir dedzināms upuris no putniem, tad viņam savu
upuri Tam Kungam būs pienest no ūbelēm vai no jauniem
baložiem. **15** Un priesterim to būs nest pie altāra un
galvu nokniebt un uz altāra iededzināt, un viņa asinis
būs izspaidīt pie altāra sienas. **16** Un viņa guzu ar viņa
spalvām būs atņemt un pie altāra nomest pret rītiem uz
pelnu kopu. **17** Un tam to būs ieplēst pie spārniem, ne
dalīt, un priesterim to uz altāra būs iededzināt ugunī
uz malkas; tas ir dedzināms upuris, uguns upuris Tam
Kungam par saldu smaržu.

2 Ja nu kas laban Tam Kungam grib pienest ēdamu upuri,
tad viņa upurim būs būt no kviešu miltiem, un tam būs
uzliet eļļu un uzlikt vīraku. **2** Un viņam to būs nest pie
Ārona dēliem, tiem priesteriem, tad priesterim būs ņemt
pilnu sauju no tiem kviešu miltiem un no viņa eļļas ar visu
viņa vīraku un viņa piemiņas tiesu uz altāra iededzināt;
tas ir uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu. **3** Un
kas atliek no tā ēdamā upura, pieder Āronam un viņa
dēliem; tas ir augsti svēts no Tā Kunga uguns upuriem. **4**
Un ja gribi pienest ēdamu upuri no tā, kas ceplī cepts, tad
lai tās ir neraudzētas karašas no kviešu miltiem, ar eļļu
sajauktas, un neraudzēti rauši ar eļļu aptraipīti. **5** Un ja
tavs upuris ir ēdams upuris, kas pannā cepts, tad tam būs
būt no neraudzētiem, ar eļļu sajauktiem kviešu miltiem.
6 Griez to gabalos un lej tur eļļu virsū, tas ir ēdams upuris.

7 Un ja tavs upuris ir ēdams upuris katlā vārāms, tad to
būs sataisīt no kviešu miltiem ar eļļu. 8 Tad tev to ēdamo
upurī, kas no tā ir sataisīts, būs nest Tā Kunga priekšā un
to būs nest pie priestera, un tam to būs likt uz altāri. 9 Un
priesterim no tā ēdamā upura būs ņemt piemiņas tiesu
un uz altāra iededzināt; tas ir uguns upuris Tam Kungam
par saldu smaržu. 10 Bet kas no tā ēdamā upura atliek,
pieder Āronam un viņa dēliem; tas ir augsti svēts no Tā
Kunga uguns upuriem. 11 Nevienam ēdamam upurim, ko
jūs Tam Kungam pienesat, nebūs būt raudzētam; jo ne no
rauga, ne no medus jums nebūs iededzināt uguns upuri
Tam Kungam. 12 Par pirmaju upuri, to Tam Kungam
pienesat, bet uz altāri tam nebūs nākt par saldu smaržu.
13 Un visus savus ēdamos upurus tev būs sālīt ar sāli, un
tava Dieva derības sāls lai nepaliek nost no tava ēdamā
upura. Visus savus upurus tev būs upurēt ar sāli. 14 Un ja
tu Tam Kungam gribi upurēt pirmaju augļu ēdamo upuri,
tad tev būs upurēt to pirmaju augļu ēdamo upuri no
vārpām, kas pie uguns grauzdētas un smalki sagrūstas. 15
Un tev būs uzliet eļļu un tur virsū likt vīraku; tas ir ēdams
upuris. 16 Tad priesterim būs sadedzināt to piemiņas
tiesu no viņa sagrūstām vārpām un no viņa eļļas ar visu
vīraku; tas ir uguns upuris Tam Kungam.

3 Un ja viņa upuris ir pateicības upuris, ja tas to upurē
no lieliem lopiem, lai vērsis, lai govs, tad tam būs upurēt
Tā Kunga priekšā tādus, kas bez vainas. 2 Un tam
būs likt savu roku uz sava upura galvu un to nokaut
priekš saiešanas telts durvīm, un Ārona dēliem, tiem
priesteriem, būs slacīt tās asinis visapkārt uz altāra. 3 Un

no tā pateicības upura lai viņš upurē par Tā Kunga uguns
upuri tos taukus, kas iekšas apklāj, un visus taukus, kas ir
pie iekšām; **4** Un tās divas īkstis un tos taukus, kas pie tām
klātu ir pie gurniem, un aknu taukus; pie īkstīm lai viņš
tos noplēš. **5** Un Ārona dēliem uz altāra to būs iededzināt
uz tā dedzināmā upura, kas uz malkas uguns virsū, - tas
ir uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu. **6** Un ja
viņa sīko lopu upuris ir pateicības upuris Tam Kungam,
vai auns, vai avs, tad viņam tādus būs upurēt kas bez
vainas. **7** Ja viņš avi pienes par upuri, tad viņam to būs
nest Tā Kunga priekšā, **8** Un savu roku būs likt uz sava
upura galvu un to nokaut priekš saiešanas telts, un Ārona
dēliem būs slacīt viņa asinis uz altāri visapkārt. **9** Un
no pateicības upura tam būs upurēt par uguns upuri
Tam Kungam viņa taukus, visu asti, - to viņam pie paša
muguras kaula būs nogriezt, - un tos taukus, kas iekšas
apklāj, un visus taukus, kas ir pie iekšām, **10** Un abējas
īkstis(nieres) un tos taukus, kas tām klātu ir pie gurniem,
un aknu taukus; pie īkstīm viņam tos būs noplēst. **11**
Un priesterim to būs iededzināt uz altāra; tā ir uguns
barība Tam Kungam. **12** Un ja viņa upuris ir kaza, tad
tam to būs atvest Tā Kunga priekšā. **13** Un tam būs likt
savu roku uz viņas galvu un viņu nokaut priekš saiešanas
telts, un Ārona dēliem būs slacīt viņas asinis uz altāri
visapkārt. **14** Tad viņam no tā savu upuri būs pienest, par
uguns upuri Tam Kungam, tos taukus, kas iekšas apklāj,
un visus taukus, kas ir pie iekšām. **15** Un abējas īkstis un
tos taukus, kas tām ir klātu pie gurniem, un aknu taukus;
pie īkstīm viņam tos būs noplēst. **16** Un priesterim to būs

iededzināt uz altāra par uguns barību. Par saldu smaržu
ir visi tauki Tam Kungam. 17 Tas lai ir likums mūžam
jūsu pēcnākamiem visās jūsu māju vietās, ka jūs neēdat
nekādus taukus, nedz asinis.

4 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Runā uz
Israēla bērniem un saki: ja kas laban netīši apgrēkojies
pret kādu no Tā Kunga baušļiem, ko nebūs darīt, un
pret vienu no tiem darījis, 3 Ja priesteris, kas ir svaidīts,
apgrēkojies, ka viņš tos ļaudis apgrēcina, tad viņam savu
grēku dēļ, ko viņš grēkojis, Tam Kungam būs pienest
vienu vērsi, jaunu vērsi, kas bez vainas, par grēku upuri.
4 Un tam to vērsi būs vest priekš saiešanas telts durvīm
Tā Kunga priekšā, un būs likt savu roku uz tā vērša
galvu un to vērsi nokaut Tā Kunga priekšā. 5 Un tam
svaidītam priesterim būs ņemt no tā vērša asinīm un to
nest saiešanas teltī. 6 Un priesterim būs iemērkt savu
pirkstu asinīs, un ar tām asinīm septiņkārt slacināt Tā
Kunga priekšā pret svētās vietas priekškaramo. 7 Un
priesterim būs likt no tām asinīm arī uz altāra ragiem,
kur smaržīgas zāles top kvēpinātas, kas saiešanas teltī
ir Tā Kunga priekšā, un tā vērša citas asinis tam būs
izliet uz dedzināmo upuru altāra grīdu priekš saiešanas
telts durvīm. 8 Un grēku upura vērša taukus visus viņam
no tā būs atņemt. 9 Tos taukus, kas iekšas apklāj, un
visus taukus, kas ir pie iekšām, un abējas īkstis un tos
taukus, kas tām klātu ir pie gurniem, un aknu taukus,
to būs noņemt pie īkstīm, 10 Itin kā tas top atņemts
no pateicības upura vērša; un tam priesterim to būs
iededzināt uz dedzināmo upuru altāra. 11 Bet tā vērša

ādu un visu viņa gaļu ar viņa galvu un ar viņa kājām
un viņa iekšas un viņa sūdus **12** Un visu to vērsi būs
iznest ārā lēģera priekšā uz šķīstu vietu, kur pelni top
izgāzti, un to ar uguni būs sadedzināt uz malkas; pie
tiem izgāztiem pelniem to būs sadedzināt. **13** Un ja
visa Israēla draudze netīši apgrēkotos, un tā lieta būtu
apslēpta priekš draudzes acīm, un ja tie ko būtu darījuši
pret kādu no Tā Kunga baušļiem, ko tiem nebija darīt, un
būtu noziegušies, **14** Un ja tie grēki, ko tie darījuši, top
zināmi, tad draudzei būs atvest vienu vērsi, jaunu vērsi,
par grēku upuri un to vest saiešanas telts priekšā. **15**
Un draudzes vecajiem būs likt savas rokas uz tā vērša
galvu Tā Kunga priekšā un to vērsi nokaut Tā Kunga
priekšā. **16** Un tam svaidītam priesterim no tā vērša
asinīm būs nest saiešanas teltī. **17** Un priesterim būs
iemērkt savu pirkstu, un no asinīm ņemt un septiņkārt
slacīt Tā Kunga priekšā pret priekškaramo. **18** Un viņam
no tām asinīm būs likt uz altāra ragiem, kas ir priekš Tā
Kunga saiešanas telts; tad viņam visas asinis būs izliet uz
tā dedzināmo upura altāra grīdu priekš saiešanas telts
durvīm. **19** Viņam arī būs atņemt visus viņa taukus no tā
un tos iededzināt uz altāra. **20** Un ar šo vērsi būs darīt,
itin kā dara ar grēku upura vērsi; tā ar to būs darīt. Un
priesterim tos būs salīdzināt, tad tiem taps piedots. **21**
Un to vērsi būs ārā vest no lēģera un sadedzināt, itin kā
viņš to pirmo vērsi sadedzinājis; tas ir draudzes grēku
upuris. **22** Ja kāds virsnieks netīši apgrēkojās un dara
pret kādu no Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem, ko nebūs
darīt un paliek noziedzīgs, **23** Vai kad viņam tie grēki,

ar ko viņš apgrēkojies, top zināmi, tad viņam par upuri
būs atvest āzi, kas bez vainas, **24** Un būs likt savu roku
uz tā āža galvu un to nokaut tai vietā, kur dedzināmo
upuri nokauj Tā Kunga priekšā; tas ir grēku upuris. **25** Un
priesterim būs ņemt ar savu pirkstu no tā grēku upura
asinīm un likt uz dedzināmo upuru altāra ragiem, tad
izgāzt viņa asinis uz dedzināmo upuru altāra grīdu. **26**
Bet visus viņa taukus tam būs iededzināt uz altāra, tā
kā pateicības upura taukus; tā priesterim būs salīdzināt
viņa grēkus, tad tie viņam taps piedoti. **27** Un ja kas
laban no zemiem ļaudīm netīši apgrēkojās, darīdams
pret vienu no Tā Kunga baušļiem, ko tam nebija darīt,
un paliek noziedzīgs, **28** Vai kad viņa grēki, ar ko tas
apgrēkojies, viņam top zināmi, tad tam būs atvest par
upuri jaunu kazu, kas bez vainas, par saviem grēkiem,
ko tas darījis. **29** Un tam savu roku būs likt uz tā grēku
upura galvu un to grēku upuri nokaut, kur dedzināma
upura vieta. **30** Tad priesterim būs ņemt ar savu pirkstu
no viņa asinīm un likt uz dedzināmo upuru altāra ragiem,
un visas viņa asinis izgāzt uz altāra grīdu. **31** Bet visus
viņa taukus viņam būs noņemt, itin kā noņem pateicības
upura taukus, un priesterim to būs iededzināt uz altāra
Tam Kungam par saldu smaržu; tā priesterim viņu būs
salīdzināt, tad viņam taps piedots. **32** Bet ja viņš avi upurē
par grēku upuri, tad tam būs atnest aitiņu, kas bez vainas,
33 Un būs likt savu roku uz tā grēku upura galvu un to
nokaut par grēku upuri tai vietā, kur nokauj dedzināmos
upurus. **34** Un priesterim no tā grēku upura asinīm būs
ņemt ar savu pirkstu un likt uz dedzināmo upuru altāra

ragiem un visas viņa asinis izliet uz altāra grīdu. 35 Un
visus taukus no tā būs noņemt, tā kā noņem pateicības
upura jēra taukus, un priesterim tos būs iededzināt uz
altāra, par uguns upuri Tam Kungam; tā priesterim viņu
būs salīdzināt par viņa grēku, ko tas darījis, - tad viņam
taps piedots.

5 Un ja kas laban apgrēkotos, dzirdēdams kādu
sazvērestību, par ko viņš ir liecinieks, ja viņš to dzirdējis,
vai zina, un to nedara zināmu, tad tam būs nest savu
noziegumu. 2 Vai ja kas laban aizskartu kādu nešķīstu
lietu, vai tā ir nešķīstu zvēru maita, vai nešķīstu lopu
maita, vai nešķīstu tārpu maita, un viņš to nav zinājis, -
tomēr viņš ir nešķīsts un noziedzies. 3 Vai ja viņš kāda
cilvēka nešķīstumu aizskartu, kaut kādu nešķīstumu,
ar ko viņš apgānījies, un viņš to nav zinājis, un viņam
top zināms, - tad viņš ir noziedzies. 4 Vai ja kas laban
neapdomīgām lūpām zvērē, ļaunu vai labu darīt, ko vien
cilvēks neapdomīgi var zvērēt, un ja to nav zinājis un
to atzīst, tad viņš vai nu tā vai tā ir noziedzies. 5 Kad
nu notiek ka viņš vai šā vai tā noziedzies, tad tam būs
izteikt, ar ko tas apgrēkojies, 6 Un atnest par noziedzības
upuri Tam Kungam par tiem grēkiem, ko viņš darījis,
mātīti no sīkiem lopiem, aitiņu, vai kaziņu, par grēku
upuri; tad priesterim viņu būs salīdzināt par to grēku. 7
Bet ja viņam nav pie rokas, cik par avi vajag, tad par to
noziegumu, ko viņš darījis, būs atnest Tam Kungam divas
ūbeles vai divus jaunus baložus, vienu par grēku upuri un
otru par dedzināmo upuri. 8 Un tos būs nest pie priestera;
tam papriekš to būs upurēt, kas ir dots par grēku upuri,

un viņa galvu pie pakauša būs nokniebt, bet nenolauzt. **9**
Un no tā grēku upura asinīm būs slacīt uz altāra sienu,
bet kas atliek no tām asinīm, to būs iztecināt uz altāra
grīdu; tas ir grēku upuris. **10** Un to otru tam būs sataisīt
par dedzināmo upuri, kā pienākas; tā priesterim to būs
salīdzināt par viņa grēku, ko viņš darījis, - tad viņam
taps piedots. **11** Bet ja viņam tik daudz nav pie rokas, cik
vajag par divām ūbelēm vai diviem jauniem baložiem,
tad tam, kas grēkojis, par upuri būs atnest desmito daļu
no vienas ēfas kviešu miltu par grēku upuri; tam nebūs
eļļas uzliet, nedz vīraka uzlikt, jo tas ir grēku upuris. **12**
To būs nest pie priestera, un priesterim no tā būs ņemt
pilnu sauju par piemiņas tiesu, un to iededzināt uz altāra,
par uguns upuri Tam Kungam; - tas ir grēku upuris. **13**
Un priesterim būs viņu salīdzināt par viņa grēku, ko viņš
šā vai tā darījis, - tad viņam taps piedots; un tas pieder
priesterim, tā kā ēdamais upuris. **14** Un Tas Kungs runāja
uz Mozu un sacīja: **15** Ja kas laban noziedzās un netīši
apgrēkojās pie tā, kas Tam Kungam ir svētīts, tad tam par
nozieguma upuri būs atnest Tam Kungam aunu, kas bez
vainas, no ganāmā pulka, divu sudraba sēķeļu vērtībā
pēc svētās vietas sēķeļa, par nozieguma upuri. **16** Un būs
atdot, ko tas pret tām svētām lietām grēkojis, un piekto
daļu būs pielikt pārāki un dot priesterim; tā priesterim
viņu būs salīdzināt ar to nozieguma upura aunu, - tad
viņam taps piedots. **17** Un ja kas laban apgrēkotos,
darīdams pret kaut kādu no Tā Kunga baušļiem, ko nebūs
darīt, un to nav zinājis, tomēr viņš ir noziedzies un
viņam būs nest savu noziegumu. **18** Un tam būs nest

no ganāmā pulka aunu, kas bez vainas, pie priestera
par nozieguma upuri pēc tava sprieduma; un priesterim
viņu būs salīdzināt par viņa netīšo apgrēkošanos, ko viņš
darījis un pats nebija zinājis, - tad viņam taps piedots.
19 Tas ir nozieguma upuris, - viņš noziegdamies bija
noziedzies pret To Kungu.
6 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Ja kas laban
apgrēkotos un pret To Kungu noziegtos un noliegtu savam
tuvākam to, kas pie viņa nolikts, vai viņa rokā iedots, vai
laupīts, vai ar ko viņš savu tuvāko piekrāpis, 3 Vai kad
viņš ko pazudušu atradis un to noliedzis, vai nepatiesi
zvērējis kādas lietas dēļ, ko cilvēks dara apgrēkodamies, 4
Kad tas tā apgrēkojies un noziedzies, tad tam būs atdot to
laupījumu, ko viņš laupījis vai to, ar ko viņš piekrāpis, vai
to nolikto, kas pie viņa nolikts, vai to pazudušo, ko viņš
atradis, 5 Vai visu to, par ko viņš nepatiesi zvērējis, to
visu viņam būs atdot un piekto daļu pielikt klāt; tam, kam
tas pieder, to būs viņam dot sava nozieguma upura dienā.
6 Un par savu noziegumu tam būs nest Tam Kungam pie
priestera no sava ganāmā pulka aunu, kas bez vainas pēc
tava sprieduma par nozieguma upuri. 7 Un priesterim to
būs salīdzināt Tā Kunga priekšā, tad viņam taps piedots
viss, ko viņš darījis noziegdamies. 8 Un Tas Kungs runāja
uz Mozu un sacīja: 9 Pavēli Āronam un viņa dēliem un
saki: šis ir tas dedzināmā upura likums. Šim dedzināmam
upurim uz altāra būs degt visu nakti līdz rītam, un ar to
altāra uguns paliks degošs. 10 Un priesterim būs apvilkt
savas nātnu(linu) drēbes un tās linu ūzas uz savu miesu
un saņemt tos pelnus, kad uguns uz altāra sadedzinājis

dedzināmo upuri un nobērt tos altārim sānis. **11** Tad
viņam būs novilkt savas drēbes un citas drēbes apvilkt,
un tos pelnus iznest ārā no lēģera kādā šķīstā vietā. **12**
Un ugunij uz altāra tā būs palikt degošam un nebūs
izdzist. Tur virsū priesterim ik rītu malku būs iededzināt,
un uz to būs likt dedzināmo upuri un uz tā iededzināt
pateicības upura taukus. **13** Ugunij uz altāra vienmēr
būs degt un nebūs izdzist. **14** Šis nu ir tas ēdamā upura
likums: Ārona dēliem to būs upurēt priekš Tā Kunga,
altāra priekšā. **15** Un būs ņemt pilnu sauju no tā, no
ēdamā upura kviešu miltiem un no viņa eļļas, un visu
to vīraku, kas uz tā ēdamā upura, un to iededzināt uz
altāra, par saldu smaržu, par piemiņu Tam Kungam. **16**
Un kas no tā atlicies, to būs ēst Āronam un viņa dēliem;
neraudzētu to būs ēst svētā vietā, saiešanas telts pagalmā
tiem to būs ēst. **17** To nebūs cept ar raugu. Šī ir viņu daļa,
ko Es tiem esmu devis no Saviem uguns upuriem; tas
ir augsti svēts, itin kā grēku upuris un kā nozieguma
upuris. **18** Visiem vīriešiem starp Ārona dēliem to būs
ēst; tas lai ir par likumu uz jūsu pēcnākamiem mūžam,
no Tā Kunga uguns upuriem: ikviens, kas tos aizskars,
lai ir svēts. **19** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
20 Šis ir Ārona un viņa dēlu upuris, ko tiem būs upurēt
Tam Kungam savā svaidāmā dienā: vienas ēfas desmitā
tiesa kviešu miltu dienišķam ēdamam upurim, viena puse
rītā un otra puse vakarā. **21** To būs sataisīt pannā ar
eļļu, iejauktu tev to būs nest, un tā ēdamā upura ceptos
gabalus tev būs upurēt Tam Kungam par saldu smaržu.
22 Un tam priesterim, kas no viņa dēliem viņa vietā top

svaidīts, to būs darīt; tas lai ir likums mūžam; - to būs
veselu sadedzināt Tam Kungam. 23 Jo ikkatra priestera
ēdamo upuri būs veselu sadedzināt, to nebūs ēst. 24 Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 25 Runā uz Āronu
un uz viņa dēliem un saki: šis ir tas grēku upura likums.
Tai vietā, kur dedzināmais upuris top nokauts, būs arī
nokaut grēku upuri Tā Kunga priekšā; tas ir augsti svēts.
26 Tam priesterim, kas grēku upuri upurē, to būs ēst,
svētā vietā to būs ēst, saiešanas telts pagalmā. 27 Ikviens
kas viņa gaļu aizskar, būs svēts un ja kas no viņa asinīm
slacīs uz kādām drēbēm, tad to, ko viņš ir apslacījis, būs
mazgāt svētā vietā. 28 Un to podu, kur tas vārīts, būs
sasist; bet ja tas ir vara traukā vārīts, tad to būs berzt un
ar ūdeni skalot. 29 Visiem, kas no vīriešu kārtas starp
priesteriem, to būs ēst; tas ir augsti svēts. 30 Bet visus tos
grēku upurus, no kuru asinīm ienes saiešanas teltī par
salīdzināšanu svētā vietā, tos nebūs ēst, bet sadedzināt ar
uguni.

7 Šis nu ir tas nozieguma upura likums; tas ir augsti
svēts. 2 Tai vietā, kur nokauj dedzināmo upuri, būs arī
nokaut nozieguma upuri, un viņa asinis būs slacīt uz
altāri visapkārt. 3 Un visus viņa taukus būs upurēt, asti
un taukus, kas iekšas apklāj, 4 Un abas īkstis un tos
taukus pie tām, pie gurniem, un aknu taukus būs noņemt
pie īkstīm. 5 Un priesterim tos būs iededzināt uz altāra
par uguns upuri Tam Kungam; tas ir nozieguma upuris.
6 Visiem, kas no vīriešu kārtas starp priesteriem, no
tā būs ēst; to būs ēst svētā vietā, - tas ir augsti svēts.
7 Tā kā grēku upuris, tā būs būt nozieguma upurim,

- tiem ir viens likums, tas pieder tam priesterim, kas
ar to salīdzina. **8** Un tam priesterim, kas upurē kāda
dedzināmo upuri, pieder no tā dedzināmā upura, ko
viņš upurē, tā āda. **9** Un visi ēdamie upuri, kas ceplī
top cepti, ar visu, kas katlā un pannā sataisīts, pieder
tam priesterim, kas to upurē. **10** Arī visi ēdamie upuri
vai ar eļļu sajauktie, vai sausie, piederēs visiem Ārona
dēliem, vienam kā otram. **11** Un šis ir tas likums par
to pateicības upuri, ko Tam Kungam upurē. **12** Ja to
par pateicību pienes, tad līdz ar to pateicības upuri būs
upurēt neraudzētas karašas, kas ar eļļu sajauktas, un
neraudzētus raušus, kas ar eļļu aptraipīti, un karašas,
kas ar eļļu ir sajauktas no iejautiem kviešu miltiem. **13**
Līdz ar tām karašām būs pienest saraudzētu maizi par
upuri, par pateicības upuri un slavas upuri. **14** Un vienu
karašu no visa tā upura Tam Kungam būs pienest par
cilājamu upuri; tas piederēs tam priesterim, kas slaka
pateicības upura asinis. **15** Bet slavas un pateicības upura
gaļu būs tai dienā ēst, kad to upurē; no tā nekā nebūs
atlicināt līdz rītam. **16** Un ja viņa upuris ir solījums vai
upuris no laba prāta, tad to būs ēst tai dienā, kad to nes,
un kas no tā atliek, to būs ēst otrā dienā. **17** Un kas vēl
atliek no tā upura gaļas, to būs trešā dienā sadedzināt ar
uguni. **18** Bet ja kas no sava pateicības upura gaļas ēdīs
trešā dienā, tad tas, kas to upurējis, nebūs patīkams, - tas
upuris viņam netaps pielīdzināts, tā būs viena negantība,
un tam, kas no tā ēdīs, tas būs par noziegumu. **19** Un
to gaļu nebūs ēst, kas no kāda nešķīstuma aizskarta, to
būs sadedzināt ar uguni. To gaļu ikviens var ēst, kas ir

šķīsts. **20** Un ja kas laban ēdīs no Tā Kunga pateicības
upura gaļas, kamēr nešķīstums pie viņa, tad tam būs
tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. **21** Un ja kas laban ko
aizskar, kas ir nešķīsts, vai cilvēka nešķīstumu vai kādu
nešķīstu lopu vai kādu citu nešķīstu negantību, un ēd
no pateicības upura gaļas, kas Tam Kungam pieder, tam
būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. **22** Un Tas Kungs
runāja uz Mozu un sacīja: **23** Runā uz Israēla bērniem
un saki: Jums nebūs ēst taukus no vēršiem un jēriem
un kazām. **24** Taukus no kādas maitas un taukus no tā,
kas saplēsts, jūs varat likt pie visādām lietām, bet jums
tos nebūs ēst. **25** Jo ikviens, kas taukus ēdīs no kāda
lopa, no kā Tam Kungam upurē uguns upuri, tam, kas to
ēdis, būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm. **26** Jums arī
nepavisam nebūs asinis ēst savās mājās, ne no putniem,
ne no lopiem. **27** Ikvienam, kas asinis ēd, tam būs tapt
izdeldētam no saviem ļaudīm. **28** Un Tas Kungs runāja uz
Mozu un sacīja: **29** Runā uz Israēla bērniem un saki: kas
savu pateicības upuri Tam Kungam nes, tam būs atnest,
kas Tam Kungam par upuri pienākas no viņa pateicības
upura. **30** Viņa rokas lai to uguns upuri Tam Kungam nes,
tos krūšu taukus lai nes līdz ar tām krūtīm, un to lai līgo
par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. **31** Un priesterim
tos taukus būs iededzināt uz altāra, bet tās krūtis piederēs
Āronam un viņa dēliem. **32** Un to labo pleci jums būs
dot par cilājamu upuri priesterim no saviem pateicības
upuriem. **33** Kurš no Ārona dēliem upurē pateicības
upura asinis un taukus, tam tas labais plecs piederēs par
daļu. **34** Jo tās krūtis un to cilājamo pleci es esmu ņēmis

no Israēla bērniem, no viņu pateicības upura, un tos
devis Āronam, tam priesterim, un viņa dēliem par tiesu
no Israēla bērniem mūžam. 35 Šī ir Ārona svaidīšanas
daļa un viņa dēlu svaidīšanas daļa no Tā Kunga uguns
upuriem, tai dienā, kad viņš tos pieveda, palikt par Tā
Kunga priesteriem. 36 To Tas Kungs pavēlējis, viņiem dot
no Israēla bērniem, tai dienā, kad Viņš tos svaidīja, par
tiesu pie viņu pēcnākamiem mūžam. 37 Šis ir dedzināmā
upura, ēdamā upura un grēku upura un nozieguma upura
un iesvētīšanas upura un pateicības upura likums, 38
Ko Tas Kungs Mozum ir pavēlējis uz Sinaī kalna, kad
viņš Israēla bērniem pavēlēja, Tam Kungam upurēt savus
upurus Sinaī tuksnesī.

8 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Ņem Āronu
un viņa dēlus līdz ar viņu un tās drēbes un to svaidāmo
eļļu un to grēku upura vērsi un tos divus aunus un to
kurvi ar neraudzētām maizēm; 3 Un sapulcē visu draudzi
priekš saiešanas telts durvīm. 4 Tad Mozus darīja, itin
kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis, un tā draudze tapa
sapulcēta priekš saiešanas telts durvīm. 5 Un Mozus sacīja
uz to draudzi: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs pavēlējis darīt.
6 Un Mozus pieveda Āronu un viņa dēlus un mazgāja tos
ar ūdeni. 7 Tad viņš tam apvilka tos svārkus un viņu
apjoza ar to jostu un viņam apvilka to uzvalku un viņam
uzlika to plecusegu un viņu apjoza ar tās plecusegas jostu
un to ar šo piesēja, 8 Un viņam aplika to krūšu glītumu,
un tam krūšu glītumam uzlika tos urim un tumim (gaismu
un taisnību). 9 Un viņš uzlika to cepuri viņa galvā un
pielika pie tās cepures viņa pieres priekšā to zelta platīti,

to svētības kroni, itin kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
10 Un Mozus ņēma to svaidāmo eļļu un svaidīja to dzīvokli
un visu, kas iekš tā bija, un viņš to svētīja. **11** Un viņš no
tās slacīja uz altāri septiņreiz un svaidīja altāri un visus
viņa rīkus līdz ar to mazgāšanas trauku un viņa kāju,
lai (visu) to iesvētītu. **12** Un viņš lēja no tās svaidāmās
eļļas uz Ārona galvu un to svaidīja, lai to iesvētītu. **13** Un
Mozus pieveda Ārona dēlus un tiem uzvilka tos svārkus
un tos apjoza ar jostām un viņiem uzsēja paaugstas
cepures, itin kā Tas Kungs bija pavēlējis. **14** Un viņš lika
pievest to grēku upura vērsi, un Ārons un viņa dēli uzlika
savas rokas uz tā grēku upura vērša galvu. **15** Un tas tapa
nokauts, un Mozus ņēma tās asinis un tās uzlika ar savu
pirkstu altāra ragiem visapkārt un šķīstīja altāri, pēc tam
viņš izlēja tās asinis uz altāra grīdu un to iesvētīja un
salīdzināja. **16** Un viņš ņēma visus tos taukus, kas pie
iekšām un tos taukus pie aknām un abējas īkstis un viņu
taukus, un to iededzināja uz altāra. **17** Bet to vērsi ar viņa
ādu un viņa gaļu un viņa sūdus viņš sadedzināja ar uguni
ārpus lēģera, itin kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **18**
Un viņš lika atvest tā dedzināmā upura aunu, un Ārons
un viņa dēli uzlika savas rokas uz tā auna galvu, **19** Un
tas tapa nokauts, un Mozus slacīja tās asinis ap altāri
visapkārt. **20** Un viņš pārdalīja to aunu viņa gabalos
un iededzināja to galvu un tos gabalus un taukus. **21**
Bet iekšas un kājas viņš mazgāja ar ūdeni, un Mozus
iededzināja visu to aunu uz altāra. Tas bija dedzināms
upuris par saldu smaržu, uguns upuris Tam Kungam, itin
kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **22** Pēc tam viņš lika

atvest to otru aunu, to iesvētīšanas upura aunu, un Ārons
ar saviem dēliem uzlika savas rokas uz tā auna galvu. **23**
Un tas tapa nokauts, un Mozus ņēma no viņa asinīm un
tās lika uz Ārona labās auss skripstiņu un uz viņa labās
rokas īkšķi un uz viņa labās kājas lielo pirkstu. **24** Viņš
pieveda arī Ārona dēlus un lika no tām asinīm uz viņu
labās auss skripstiņu un uz viņu labās rokas īkšķi un uz
viņu labās kājas lielo pirkstu un slacīja tās asinis ap altāri
visapkārt. **25** Un viņš ņēma tos taukus un to asti un visus
taukus, kas ir pie iekšām, un tos taukus pie aknām un
abējas īkstis un viņu taukumu un to labo pleci. **26** Un viņš
ņēma arī neraudzētas maizes no tā kurvja, kas bija Tā
Kunga priekšā, vienu neraudzētu karašu un vienu ar eļļu
ceptu karašu un vienu rausi un lika tos uz tiem taukiem
un uz to labo pleci. **27** Un viņš lika visu to uz Ārona
rokām un uz viņa dēlu rokām un līgoja to par līgojamu
upuri Tā Kunga priekšā. **28** Pēc tam Mozus to ņēma no
viņu rokām un to iededzināja uz dedzināmo upuru altāra;
tas bija iesvētīšanas upuris par saldu smaržu, tas bija
uguns upuris Tam Kungam. **29** Un Mozus ņēma tās krūtis
un tās līgoja par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā no tā
iesvētīšanas upura auna; tās bija Mozum par daļu, itin kā
Tas Kungs viņam bija pavēlējis. **30** Un Mozus ņēma arī no
tās svaidāmās eļļas un no tām asinīm, kas bija uz altāra,
un to slacīja uz Āronu un viņa drēbēm un uz viņa dēliem
un uz viņa dēlu drēbēm arīdzan, un iesvētīja Āronu un
viņa drēbes un viņa dēlus un viņa dēlu drēbes arīdzan. **31**
Un Mozus sacīja uz Āronu un uz viņa dēliem: vāriet to
gaļu priekš saiešanas telts durvīm un ēdiet to turpat līdz

ar to maizi, kas ir iesvētīšanas upura kurvī, itin kā man
pavēlēts un sacīts. Āronam un viņa dēliem to būs ēst. 32
Bet kas atliek no tās gaļas un no tās maizes, to jums būs
ar uguni sadedzināt. 33 Jums arī nebūs iziet no saiešanas
telts durvīm septiņas dienas, līdz tai dienai, kad jūsu
iesvētīšanas upura dienas beidzās, jo septiņas dienas jūsu
rokas taps pildītas. 34 Itin kā tas šinī dienā ir darīts, tā
Tas Kungs pavēlējis to darīt, lai jūs topat salīdzināti. 35
Jums tad priekš saiešanas telts durvīm būs palikt dienu
un nakti septiņas dienas un turēt Tā Kunga likumu, ka jūs
nemirstat; jo tā tas man ir pavēlēts. 36 Un Ārons un viņa
dēli darīja visu to, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis.
9 Un astotā dienā Mozus sauca Āronu un viņa dēlus un
Israēla vecajus. 2 Un viņš sacīja uz Āronu: ņem jaunu teļu
par grēku upuri un aunu par dedzināmo upuri, kas ir bez
vainas, un atved tos Tā Kunga priekšā. 3 Pēc tam runā uz
Israēla bērniem un saki: ņemiet āzi par grēku upuri un
teļu un jēru, kas gadu veci un bez vainas, par dedzināmo
upuri; 4 Un vērsi un aunu par pateicības upuri, Tā Kunga
priekšā upurēt, un ēdamu upuri ar eļļu sajauktu, jo šodien
jums Tas Kungs parādīsies. 5 Tad tie ņēma, ko Mozus
bija pavēlējis, un to noveda pie saiešanas telts, un visa
draudze piegāja un stāvēja Tā Kunga priekšā. 6 Un Mozus
sacīja: šo lietu, ko Tas Kungs pavēlējis, jums būs darīt,
tad Tā Kunga godība jums parādīsies. 7 Un Mozus sacīja
uz Āronu: pieej pie altāra un sataisi savu grēku upuri
un savu dedzināmo upuri un dari salīdzināšanu priekš
sevis un priekš tiem ļaudīm, pēc upurē to ļaužu upuri un
salīdzini tos, itin kā Tas Kungs pavēlējis. 8 Tad Ārons

piegāja pie altāra un nokāva grēku upura teļu priekš
sevis. **9** Un Ārona dēli pienesa tās asinis pie viņa, un
viņš savu pirkstu iemērca tanīs asinīs un lika tās uz
altāra ragiem, pēc tam viņš izlēja tās asinis uz altāra
grīdu. **10** Bet taukus un īkstis un taukus no aknām pie
tā grēku upura viņš iededzināja uz altāra, itin kā Tas
Kungs Mozum bija pavēlējis. **11** Un gaļu un ādu viņš
sadedzināja ar uguni ārpus lēģera. **12** Pēc tam viņš nokāva
to dedzināmo upuri, un Ārona dēli nesa tās asinis pie
viņa un to slacīja ap altāri, **13** Un tie pienesa pie viņa to
dedzināmo upuri savos gabalos ar to galvu, un viņš to
iededzināja uz altāra. **14** Un viņš mazgāja tās iekšas un
tās kājas un tās iededzināja virs tā dedzināmā upura uz
altāra. **15** Pēc tam viņš pienesa to ļaužu upuri un ņēma
to grēku upura āzi, kas bija priekš tiem ļaudīm, un to
nokāva un to sataisīja par grēku upuri, tā kā to pirmo. **16**
Un viņš pieveda to dedzināmo upuri un to sataisīja pēc
tiesas. **17** Un viņš pienesa to ēdamo upuri un ņēma no tā
pilnu sauju un to iededzināja uz altāra, vēl klāt pie tā rīta
dedzināmā upura. **18** Pēc tam viņš nokāva to vērsi un to
aunu par pateicības upuri priekš tiem ļaudīm. Un Ārona
dēli pienesa tās asinis pie viņa, un viņš tās slacīja ap
altāri, **19** Un tos taukus no tā vērša un no tā auna to asti,
un kas iekšas apklāj, un tās īkstis un tos aknu taukus. **20**
Un tie lika tos taukus uz tām krūtīm, un viņš iededzināja
tos taukus uz altāra, **21** Bet tās krūtis un to labo pleci
Ārons līgoja par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā, tā kā
Mozus bija pavēlējis. **22** Pēc tam Ārons pacēla savu roku
uz tiem ļaudīm un tos svētīja, un nokāpa, kad bija beidzis

grēku upuri un dedzināmo upuri un pateicības upuri.
23 Un Mozus un Ārons gāja saiešanas teltī; pēc tie nāca
ārā un svētīja tos ļaudis. Un Tā Kunga godība parādījās
visiem ļaudīm. 24 Jo uguns izgāja no Tā Kunga un aprija
uz altāra to dedzināmo upuri un tos taukus; un visi ļaudis
to redzēja un gavilēja un krita uz savu vaigu.

10 Un Ārona dēli Nadabs un Abijus ņēma ikviens savu
kvēpināmo trauku un ielika uguni un kvēpināmās zāles
tur virsū un nesa svešu uguni Tā Kunga priekšā, ko viņš
tiem nebija pavēlējis. 2 Tad uguns izgāja no Tā Kunga
un tos aprija, un tie nomira Tā Kunga priekšā. 3 Un
Mozus sacīja uz Āronu: tas ir, ko Tas Kungs ir runājis
sacīdams: "Iekš tiem, kas Man tuvu, Es tapšu svētīts un
visu ļaužu priekšā Es tapšu godināts." Bet Ārons cieta
klusu. 4 Un Mozus aicināja Mišaēli un Elcafanu, Ūziēļa,
Ārona tēva brāļa, dēlus, un tiem sacīja: pieejat un nesiet
savus brāļus projām no svētās vietas ārā aiz lēģera. 5 Tad
tie piegāja un iznesa tos ar viņu šauriem svārkiem ārā aiz
lēģera, kā Mozus bija runājis. 6 Un Mozus sacīja uz Āronu
un Eleazaru un Ītamaru, viņa dēliem: jums nebūs savas
galvas atsegt nedz savas drēbes saplēst, lai jūs nemirstat,
un lai dusmība nenāk pār visu draudzi; bet jūsu brāļiem,
visam Israēla namam, būs apraudāt šo uguns sodību, ko
Tas Kungs iededzinājis. 7 Jums no saiešanas telts durvīm
arī nebūs iziet, ka jūs nemirstat; jo Tā Kunga svaidāmā
eļļa ir uz jums. Un tie darīja pēc Mozus vārda. 8 Un
Tas Kungs runāja uz Āronu un sacīja: 9 Vīnu un stipru
dzērienu tev nebūs dzert, ne tev, ne taviem dēliem, kad
ejat saiešanas teltī, lai jūs nemirstat; tas lai ir par likumu

uz jūsu pēcnākamiem mūžīgi; - **10** Lai jūs varat izšķirt
svētu no nesvēta un nešķīstu no šķīsta, **11** Un lai jūs
Israēla bērniem varat mācīt visus likumus, ko Tas Kungs
uz tiem ir runājis caur Mozu. **12** Un Mozus runāja uz
Āronu un uz Eleazaru un uz Ītamaru, viņa atlikušiem
dēliem: ņemiet to ēdamo upuri, kas no Tā Kunga uguns
upuriem atlicis un ēdiet to neraudzētu pie altāra, jo tas ir
augsti svēts. **13** Tāpēc jums to būs ēst svētā vietā, jo tā
ir tava nospriestā daļa un tavu dēlu nospriestā daļa no
Tā Kunga uguns upuriem, jo tā man ir pavēlēts. **14** Un
tās līgotās krūtis un to cilāto pleci jums būs ēst šķīstā
vietā, tev un taviem dēliem un tavām meitām līdz ar
tevi, jo tā ir tava nospriestā daļa, un tavu dēlu nospriestā
daļa un dota no Israēla bērnu pateicības upuriem. **15** To
cilājamo pleci un tās līgojamās krūtis tiem būs pienest
pie tauku uguns upura, ka tie top līgoti par līgojamu
upuri Tā Kunga priekšā; tas lai ir tev un taviem dēliem
arīdzan par tiesu mūžīgi, tā kā Tas Kungs pavēlējis. **16** Un
Mozus meklēt meklēja to grēku upura āzi, un redzi, tas
bija sadedzināts; un viņš apskaitās par Eleazaru un par
Ītamaru, Ārona atlikušiem dēliem, un sacīja: **17** Kāpēc jūs
to grēku upuri neesat ēduši svētā vietā? Jo tas ir augsti
svēts, un viņš jums to ir devis, lai jūs nesat draudzes
noziedzību, to salīdzinādami Tā Kunga priekšā. **18** Redzi,
viņa asinis nav iekšā ienestas tai svētā vietā; jums tas
bija jāēd svētā vietā, kā tas man pavēlēts. **19** Tad Ārons
runāja uz Mozu: redzi šodien tie savu grēku upuri un
savu dedzināmo upuri ir atnesuši Tā Kunga priekšā, un
tādas lietas man ir notikušas; ja tad es šodien to grēku

upuri būtu ēdis, - vai tas Tam Kungam būtu paticis? **20**
Kad Mozus to dzirdēja, tad tas viņam patika.

11 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un uz
tiem sacīja: **2** Runājiet uz Israēla bērniem un sakāt: šie
ir tie lopi, ko jūs varat ēst no visiem lopiem, kas virs
zemes: **3** Visus lopus, kam šķelti nagi, kam nagi šķelti
divējos gabalos, un kas gremo, tos ēdat. **4** Bet šos jums
nebūs ēst no tiem, kas gremo un kam šķelti nagi: kamieļi,
jo tas gan gremo, bet tam nav šķelti nagi; to jums būs
turēt par nešķīstu; **5** Un trusi, jo tas gan gremo, bet tam
nav šķelti nagi, to jums būs turēt par nešķīstu; **6** Un
zaķi, jo tas gan gremo, bet tam nav šķelti nagi, to jums
būs turēt par nešķīstu; **7** Un cūku, jo tai gan šķelti nagi
un šķelti divējos gabalos, bet tā negremo, to jums būs
turēt par nešķīstu. **8** No viņu gaļas jums nebūs ēst nedz
viņu maitas aizskart, tos jums būs turēt par nešķīstiem.
9 Šos ēdat no visa, kas ūdenī: visu, kam ir spuras un
zvīņas ūdenī, jūrā un upēs, to varat ēst. **10** Bet visu, kam
nav spuru un zvīņu ūdenī un upē, no visa, kas ūdenī
kust, un no visa, kas dzīvo ūdenī, to jums būs turēt par
negantu. **11** To jums būs turēt par negantu, jums no
viņu gaļas nebūs ēst, un viņu maitas jums būs turēt par
negantām. **12** Visu, kam nav spuru un zvīņu ūdenī, jums
būs turēt par negantu. **13** Un no putniem šos jums būs
turēt par negantiem, ka jūs tos neēdat: šie lai jums ir
neganti: ērglis un sarkandzeltenais ērglis un melnais
ērglis. **14** Un lija un vanags pēc savas kārtas. **15** Un visi
kraukļi pēc savas kārtas **16** Un strauss un bezdelīga un
ķīris un vēja vanags pēc savas kārtas **17** Un apogs un

maitas lija un ūpis **18** Un pūce un dumpis un gulbis, **19**
Stārķis, kalnu vanags pēc savas kārtas, badadzeguze un
sikspārnis. **20** Visi spārnainie līdēji, kas iet uz četrām
kājām, lai jums ir negantība. **21** Bet tos ēdat no visiem
spārnainiem līdējiem, kas uz četrām kājām iet; kam
augšām pie savām kājām ir lieli, ar ko tie pa zemi lēkā. **22**
Šos no tiem ēdat: siseni pēc viņa kārtas un zolamu pēc
viņa kārtas un argolu pēc viņa kārtas un agabu pēc viņa
kārtas (zolams, argols un agabs ir siseņu kārtas). **23** Visus
citus spārnaiņos līdējus, jums būs turēt par negantiem.
24 Un caur šiem jūs tapsiet apgānīti; ikviens, kas viņu
maitas aizskar, būs nešķīsts līdz vakaram. **25** Un kas no
viņu maitām ko nesīs, tam būs mazgāt savas drēbes un
nešķīstam būt līdz vakaram. **26** Visus lopus, kam nagi
šķelti, bet nav šķelti divējos gabalos un kas negremo, tos
jums būs turēt par nešķīstiem; kas tos aizskar, tam būs
būt nešķīstam. **27** Un visiem četrkājīgiem zvēriem, kam
kājas ar asiem nagiem, tie lai jums ir nešķīsti; kas viņu
maitas aizskar, tas būs nešķīsts līdz vakaram. **28** Un kas
viņu maitas ir nesis, tam savas drēbes būs mazgāt un
nešķīstam būt līdz vakaram; tie lai jums ir nešķīsti. **29** Un
starp tiem līdējiem, kas virs zemes lien, šie lai jums ir
nešķīsti: sērmulis, pele, bruņurupucis pēc savas kārtas,
30 Sesks, hameleons, ķirzaka, gliemezis un kurmis. **31**
Tos no visiem līdējiem jums būs turēt par nešķīstiem;
kas tos aizskar, kad tie miruši, tam būs nešķīstam būt
līdz vakaram. **32** Un uz ko kas no tiem kritīs, kad tie
ir miruši, tam būs nešķīstam būt, lai tas ir kāds koku
trauks, vai drēbes, vai āda, vai maiss, vai kāds rīks, ar

ko kāds darbs top darīts, - to būs ūdenī iebāzt un tam
būs nešķīstam būt līdz vakaram, pēc tas būs šķīsts. **33**
Un ikvienu mālu trauku, kur kas no tiem ir iekritis, -
visam, kas tur iekšā, būs nešķīstam būt, un jums to būs
sadauzīt. **34** Ikvienam ēdienam, kas top ēsts, uz ko šis
ūdens ir nācis, būs nešķīstam būt, un ikvienu dzērienu,
kas top dzerts no visiem tādiem traukiem, būs turēt par
nešķīstu. **35** Un visu, uz ko viņu maitas kritīs, to būs turēt
par nešķīstu, cepli un traukus būs sadauzīt, tie ir nešķīsti;
tāpēc jums tos būs turēt par nešķīstiem. **36** Tikai avoti un
akas un dīķi būs šķīsti; bet kas viņu maitas aizskar, to būs
turēt par nešķīstu. **37** Un ja kas no viņu maitām kritīs uz
sēklu, kas ir sējama, tā ir šķīsta. **38** Bet ja ūdens top liets
pār sēklu, un tad kas no tādām maitām uzkrīt, tad jums
to būs turēt par nešķīstu. **39** Ja kāds lops mirst, kas jums
ir par barību, - kas viņa maitu aizskar, tam būs nešķīstam
būt līdz vakaram. **40** Un kas no viņa maitas ir ēdis, tam
būs savas drēbes mazgāt un nešķīstam būt līdz vakaram;
un kas viņu maitu nes, tam būs savas drēbes mazgāt un
nešķīstam būt līdz vakaram. **41** Un visu, kas lien virs
zemes, jums būs turēt par negantu, to nebūs ēst. **42** Visu,
kas uz sava vēdera lien, un visu, kas virs zemes lien uz
četrām kājām, līdz ar visu, kam daudz kājas, to jums
nebūs ēst; lai tas jums ir negants. **43** Neapgānāt savas
dvēseles ar nekādiem līdējiem, kas lien, un nedariet sevi
nešķīstus pie tiem, ka jūs caur tiem netopat apgānīti. **44**
Jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, tāpēc jums būs svētīties
un svētiem būt, jo Es esmu svēts; un jums nebūs savas
dvēseles apgānīt ar neko, kas lien virs zemes, **45** Jo Es

esmu Tas Kungs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es
jums esmu par Dievu; tad esat svēti, jo Es esmu svēts. **46**
Šis ir tas likums par lopiem un putniem un par visām
dzīvām dvašām, kas kust ūdenī, un par visām dvašām,
kas lien virs zemes, - **47** Ka jūs varat izšķirt nešķīstu no
šķīsta, un putnus, kas ēdami, no putniem, kas nav ēdami.

12 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā
uz Israēla bērniem un saki: kad kāda sieva top grūta
un dzemdē dēliņu, tad tai septiņas dienas būs nešķīstai
būt; cik ilgi tā savu sārņu dēļ ir atšķirta, tik ilgi tai būs
nešķīstai būt. **3** Un astotā dienā viņa priekšādas miesu
būs apgraizīt. **4** Un trīsdesmit un trīs dienas tai būs
palikt iekš savas asins šķīstīšanās; tai nebūs aizskart
nekādu svētu lietu, nedz nākt tai svētā vietā, tiekams
viņas šķīstīšanās dienas pagalam. **5** Bet ja viņa meitiņu
dzemdēs, tad tai divas nedēļas būs nešķīstai būt, cik
ilgi viņas atšķiršana ir, pēc tam viņai sešdesmit sešas
dienas būs palikt iekš savas šķīstīšanās asinīm. **6** Un kad
viņas šķīstīšanās dienas priekš dēla vai priekš meitas ir
pagalam, tad viņai gada vecu jēru par dedzināmo upuri
un jaunu balodi jeb ūbeli par grēku upuri būs atnest
priekš saiešanas telts durvīm pie priestera. **7** Tam to būs
upurēt Tā Kunga priekšā un viņu salīdzināt; tad tā taps
šķīsta no saviem asins sārņiem. Šis ir tas likums priekš
tās, kas dēliņu vai meitiņu dzemdē. **8** Bet ja viņai nav pie
rokas, cik par jēru nākas, tad lai viņa ņem divas ūbeles
jeb divus jaunus baložus, vienu par dedzināmo upuri un
vienu par grēku upuri, un priesterim būs viņu salīdzināt,
tad viņa taps šķīsta.

13 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja:
2 Kad kāda cilvēka miesas ādā metās tūkums vai augonis
vai balta pūte, tā kā viņa miesas ādā būtu spitālības vaina,
tad to būs vest pie priestera Ārona vai pie viena no viņa
dēliem, tiem priesteriem. **3** Un priesterim būs apraudzīt
viņa miesas ādas vainu; ja tie mati tai vainā palikuši balti,
un tā vaina dziļāka izraugās nekā viņa miesas āda, tad tā
ir spitālības vaina; kad priesteris to apraudzījis, tad viņam
to būs spriest par nešķīstu. **4** Bet ja tā pūte viņa miesas
ādā ir balta, bet dziļaka neizraugās nekā tā āda, un tie
mati tai vainā nav tapuši balti, tad priesterim to, kam tā
vaina, būs ieslēgt septiņas dienas. **5** Un priesterim septītā
dienā to atkal būs apraudzīt, un redzi, ja tā vaina pēc
viņa aplūkošanas tāda pat ir palikusi un viņa ādas vaina
nav izpletusies, **6** Tad priesterim viņu vēl būs ieslēgt
septiņas dienas. Un priesterim atkal viņu būs apraudzīt
septītā dienā, un redzi, ja tā vaina ādā nav izpletusies, tad
priesterim to būs atzīt par šķīstu; tas bija kašķis; un tam
būs mazgāt savas drēbes, - tad viņš ir šķīsts. **7** Bet ja tas
kašķis pār ādu ir izpleties, pēc tam, ka tas no priestera ir
apraudzīts un par šķīstu nosaukts, tad priesterim otrreiz
to būs apraudzīt. **8** Ja nu priesteris redz, un raugi, tas
kašķis ādā ir izpleties, tad priesterim viņu būs atzīt par
nešķīstu, - tie ir spitāļi. **9** Ja spitāļi būs pie kāda cilvēka,
tad to būs vest pie priestera. **10** Tad priesteris redzēs, un
raugi, ja balts tūkums ir ādā, kas matus pārvērtis par
baltiem, un jēla gaļa ir tai tūkumā, - **11** Tie ir veci spitāļi
viņa miesas ādā, tāpēc priesterim viņu būs spriest par
nešķīstu; tam to nebūs ieslēgt, jo tas ir nešķīsts. **12** Un

ja spitāļi ādā izsitās, un spitāļi tam, kam tā vaina, visu
ādu ir apklājuši no galvas līdz kājām, cik priestera acis
redz, **13** Un priesteris redz, un raugi, spitāļi visu viņa
miesu apklājuši, tad viņam to, kam tā vaina, būs atzīt par
šķīstu; tā ir visa balta tapusi, - viņš ir šķīsts. **14** Bet kad
jēla gaļa iekš tās top redzēta, tad tam būs nešķīstam būt.
15 Un kad priesteris to jēlo gaļu redz, tad viņam to būs
spriest par nešķīstu; tā jēlā gaļa ir nešķīsta, tie ir spitāļi.
16 Bet ja tā jēlā gaļa pārvērtīsies un paliks balta, tad lai
viņš nāk pie priestera. **17** Un priesteris viņu aplūkos,
un redzi, ja tā vaina ir tapusi balta, tad priesterim to,
kam tā vaina, būs atzīt par šķīstu, jo viņš ir šķīsts. **18**
Un ja miesas ādā kāds augonis ir bijis, kas ir sadzijis, **19**
Un tai augoņa vietā ceļas balta pūte vai balta pasarkana
rēta, tad viņam būs rādīties priesterim. **20** Un priesteris
redzēs, un raugi, ja viņa rādās dziļāka nekā tā āda, un
kad viņas mati tapuši balti, tad priesterim viņu būs atzīt
par nešķīstu; tie ir spitāļi, caur to augoni tie ir izsitušies.
21 Bet ja priesteris to apraudzīs, un redzi, tur nav balti
mati un tā nav dziļāka nekā tā āda, bet ir palikusi bāla,
tad priesterim viņu būs ieslēgt septiņas dienas. **22** Ja tad
viņa ir izpletusies pār ādu, tad priesterim viņu būs atzīt
par nešķīstu; tā ir (spitālības) vaina. **23** Bet ja tā baltā
pūte paliks savā vietā un neizpletīsies, tad tā ir plēve
no tā augoņa, un priesterim viņu būs atzīt par šķīstu.
24 Vai ja miesas ādā ir bijis kāds uguns degums, un tai
sadzijušā degumā ir balti pasarkana vai balta pūte, **25**
Un priesteris to redz, un raugi, tie mati uz tā deguma
tapuši balti, un viņš dziļāks izraugās nekā tā āda, tad tie

ir spitāļi; tie caur to degumu ir izsitušies, un priesterim
viņu būs atzīt par nešķīstu, jo tā ir spitālības vaina. **26**
Bet ja priesteris to aplūkos, un redzi, uz rētas nav baltu
matu, un tā nav dziļāka nekā tā āda un ir palikusi bāla,
tad priesterim viņu būs ieslēgt septiņas dienas. **27** Un
septītā dienā priesterim viņu būs apraudzīt: ja tā ir ādā
izpletusies, tad priesterim viņu būs turēt par nešķīstu; tā
ir spitālības vaina. **28** Bet ja tā plēve savā vietā paliks un
ādā neizpletīsies, bet palikusi bāla, tad tas ir tā deguma
tūkums; tāpēc priesterim viņu būs atzīt par šķīstu, jo
tā ir tā deguma plēve. **29** Un ja kādam vīram vai kādai
sievai vaina metās galvā vai bārdā, **30** Tad priesterim to
vainu būs aplūkot, un redzi, ja viņa dziļāka izraugās nekā
tā āda, un mati iekš tās iedzelteni plāni, tad priesterim
to būs atzīt par nešķīstu, - tas ir kašķis, tie ir galvas jeb
bārdas spitāļi. **31** Bet ja priesteris to kašķa vainu aplūkos,
un redzi, tā dziļāka neizraugās nekā tā āda, un nekādu
melnu matu uz tās nav, tad priesterim to, kam tā kašķa
vaina, būs ieslēgt septiņas dienas. **32** Un septītā dienā
priesterim to vainu būs aplūkot, un redzi, ja tas kašķis
nav izpleties un uz tā nav nekādu iedzeltenu matu un
tas kašķis arī neizraugās dziļāks nekā tā āda, **33** Tad
tam matus būs nodzīt, bet ne pa to kašķi, un priesterim
to, kam tā vaina, būs ieslēgt vēl septiņas dienas. **34** Un
septītā dienā priesterim to kašķi būs aplūkot, un redzi, ja
tas kašķis nav izpleties pār ādu, nedz izraugās dziļāks
nekā tā āda, tad priesterim to būs turēt par šķīstu; tam
savas drēbes būs mazgāt un šķīstam būt. **35** Bet ja tas
kašķis ir izpleties pār ādu pēc viņa šķīstīšanās, **36** Tad

priesterim viņu būs aplūkot un redzi, ja tas kašķis ir
izpleties pār ādu, tad priesterim vairs nebūs meklēt tos
iedzeltenos matus; viņš ir nešķīsts. **37** Bet ja tas kašķis
pēc viņa apraudzīšanas tāds pat ir palicis un melni mati
uz tā ir auguši, tad tas kašķis ir sadzijis; viņš ir šķīsts,
un priesterim viņu būs atzīt par šķīstu. **38** Un ja kādam
vīram vai kādai sievai pie viņu miesas ādas metās baltas
pūtes, **39** Un priesteris to aplūko, un redzi, viņu miesas
ādā ir bālas baltas pūtes, tad tas ir kraupis; tas iekš ādas ir
izsities, - viņš ir šķīsts. **40** Un ja kādam vīram galvas mati
izkrīt, ka tā paliek plika, - viņš ir šķīsts. **41** Un ja uz viņa
galvas priekšas mati ir izkrituši, tad viņš ir plikgalvis,
viņš ir šķīsts. **42** Bet ja tai plikumā jeb pleiķī metās balta
pasarkana vaina, tad tie ir spitāļi, kas izsitās pie viņa
plikuma jeb pleiķa. **43** Un kad priesteris viņu ir aplūkojis,
un viņa vainas tūkums viņa plikumā jeb pleiķī ir balti
pasarkans, un izraugās tā kā spitāļi miesas ādā, **44** Tad
tas vīrs ir spitālīgs, viņš ir nešķīsts, priesterim viņu būs
atzīt par nešķīstu, uz viņa galvas ir (spitāļu) vaina. **45** Un
kas ir spitālīgs, kam šī vaina, tam būs saplēst drēbes un
atsegt galvu, un aizsegt savas lūpas un saukt: nešķīsts!
nešķīsts! **46** Visu to laiku, kamēr viņam tā vaina, tam būs
būt nešķīstam; tam būs atšķirtam dzīvot, ārā aiz lēģera lai
ir viņa māju vieta. **47** Un ja tie spitāļi būs pie drēbēm, pie
vilnainām drēbēm vai pie nātnu drēbēm, **48** Lai tie ir pie
adītām vai austām, lai pie nātnu vai vilnainām (drēbēm),
lai pie kādas ādas vai pie kā, kas no ādām taisīts, **49** Un
ja tā vaina pie drēbēm vai pie ādas vai pie adītām vai
austām vai pie kā, kas no ādām taisīts, ir zaļgana vai

pasarkana: tad tie ir spitāļi, un tos būs priesterim rādīt.
50 Un priesterim to vainu būs apraudzīt, un to, kam tā
vaina, būs ieslēgt septiņas dienas. **51** Un septītā dienā to
vainu būs apraudzīt, ja tā vaina ir izpletusies pie drēbēm,
vai pie adītām vai pie austām vai pie ādas vai pie kā,
kas no ādas taisīts, tad tā ir ēdoti(ļaundabīga) spitālības
vaina, - tas ir nešķīsts. **52** Un tās drēbes, vai tos apmeslus
vai tos audus, tik labi no vilnainām kā no nātnu drēbēm
un visu to, kas no ādām taisīts, kur tā vaina radās, to
būs sadedzināt, jo tā ir ēdoti spitālības vaina, - to būs ar
uguni sadedzināt. **53** Un ja priesteris lūkos un redzēs, ka
tā vaina pie drēbēm vai adītām vai austām vai pie kā, kas
no ādām taisīts, nav izpletusies, **54** Tad priesterim būs
pavēlēt, ka tas, pie kā tā vaina, top mazgāts, un otrā kārtā
to būs ieslēgt septiņas dienas. **55** Un kad tas ir mazgāts,
tad priesterim to vainu būs aplūkot, un redzi, ja tā vaina
pēc izskata nav pārvērtusies un tā vaina nav izpletusies,
tad tas ir nešķīsts; jums to ar uguni būs sadedzināt, jo tā
ir ēdoti vaina, - lai būtu no iekš vai ārpuses. **56** Bet ja
priesteris lūkos un redzi, tā vaina pēc viņas mazgāšanas
ir nobālējusi, tad tam to būs noplēst no drēbēm vai no
ādas vai no adītām vai no austām. **57** Bet ja tas vēl top
ieraudzīts pie drēbēm vai adītām vai austām vai pie kā,
kas no ādām taisīts, tad tie ir spitāļi, kas izsitās; to, pie kā
tā vaina, jums būs sadedzināt ar uguni. **58** Bet drēbes vai
apmeslus vai audus vai to, kas no ādām taisīts, ko jūs esat
mazgājuši, kad tā vaina no tā atstājās, tad jums to otrā
kārtā būs mazgāt, un tas ir šķīsts. **59** Šis ir tas likums
par spitālības vainu pie vilnainām vai nātnu drēbēm vai

adītām vai austām vai pie kaut kā, kas no ādām taisīts, to
turēt vai par šķīstu vai par nešķīstu.

14 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Šis būs tas
likums par spitālīgo viņa šķīstīšanas laikā: **3** To būs vest
pie priestera, un priesterim būs iziet ārā aiz lēģera, un ja
priesteris redz, un raugi, spitālības vaina no spitālīgā ir
sadzijusi, **4** Tad priesterim būs pavēlēt, ka priekš tā, kas
jāšķīstī, būs ņemt divus dzīvus šķīstus putnus un ciedra
koku un sarkanus dzīparus un īzapu. **5** Un priesterim būs
pavēlēt, ka tas viens putns top nokauts iekš kāda māla
trauka pār tekošu ūdeni. **6** To dzīvo putnu viņam tad būs
ņemt un to ciedra koku un tos sarkanos dzīparus un to
īzapu, un tos līdz ar to dzīvo putnu būs iemērcēt tā otra
putna asinīs, kas ir nokauts pār to tekošo ūdeni, **7** Un to,
kas no spitāļiem šķīstās, būs septiņreiz apslacīt un šķīstīt,
un to dzīvo putnu palaist laukā. **8** Un tam, kas šķīstās,
būs mazgāt savas drēbes un nocirpt visus savus matus un
ūdenī mazgāties, tad tas būs šķīsts; pēc tam lai viņš nāk
lēģerī, bet lai paliek sava dzīvokļa ārpusē septiņas dienas.
9 Septītā dienā tam būs nodzīt savus matus, savu galvu
un savu bārdu, to spalvu savās uzacīs; visus savus matus
tam būs nodzīt un savas drēbes mazgāt un savu miesu ar
ūdeni mazgāt, tad tas būs šķīsts. **10** Un astotā dienā tam
būs ņemt divus jērus, kas bez vainas, un gada vecu aitiņu,
kas bez vainas, līdz ar trim desmitiem kviešu miltu par
ēdamo upuri, ar eļļu sajauktu, un vienu logu(glāze) eļļas.
11 Tad tam priesterim, kas šķīsti, to vīru, kas šķīstās,
līdz ar tām lietām būs stādīt Tā Kunga priekšā, priekš
saiešanas telts durvīm. **12** Un priesterim būs ņemt to

vienu jēru un to upurēt par nozieguma upuri ar to logu
(glāze) eļļas, un par līgojamu upuri to upurēt Tā Kunga
priekšā. **13** Tad viņam to jēru būs nokaut tai vietā, kur top
nokauts tas grēku upuris un dedzināmais upuris, svētā
vietā, jo tas nozieguma upuris pieder tāpat kā tas grēku
upuris priesterim; tas ir augsti svēts. **14** Un priesterim
būs ņemt no tā nozieguma upura asinīm, un to būs likt
uz labās auss skripstiņu tam, kas jāšķīstī, un uz viņa labās
rokas īkšķi un uz viņa labās kājas lielo pirkstu. **15** Un
priesterim arī būs ņemt eļļu no tā loga un liet savā kreisā
saujā. **16** Un būs iemērcēt savu labo pirkstu tai eļļā, kas
kreisajā saujā, un ar savu pirkstu no tās eļļas septiņreiz
slacīt Tā Kunga priekšā. **17** Un no tās atlikušās eļļas, kas
viņa saujā, priesterim būs likt uz labās auss skripstiņu
tam, kas jāšķīstī, un uz viņa labās rokas īkšķi un uz viņa
labās kājas lielo pirkstu virsū uz tām nozieguma upura
asinīm. **18** Un kas vēl atlicis no tās eļļas, kas bija priestera
saujā, to viņam būs likt uz galvu tam, tas jāšķīstī; tā
priesterim viņu būs salīdzināt Tā Kunga priekšā. **19** Un
priesterim arī būs sataisīt grēku upuri un to šķīstīto
salīdzināt viņa nešķīstības dēļ. **20** Tad viņam būs nokaut
to dedzināmo upuri un to dedzināmo upuri un to ēdamo
upuri būs celt uz altāri; tā priesterim viņu būs salīdzināt,
tad tas ir šķīsts. **21** Bet ja viņš ir nabags un viņam maz
pie rokas, tad lai ņem vienu jēru nozieguma upurim
par līgojamu upuri, sevi salīdzināt, un desmito tiesu
kviešu miltu ar eļļu sajauktu par ēdamu upuri un vienu
logu (glāze) eļļas, **22** Un divas ūbeles jeb divus jaunus
baložus, cik viņa roka paspēj; no tiem lai ir viens par

grēku upuri un otrs par dedzināmo upuri. **23** Un astotā
šķīstīšanas dienā tos būs nest pie priestera, pie saiešanas
telts durvīm Tā Kunga priekšā. **24** Un priesterim būs
ņemt to nozieguma upura jēru un to logu (glāze) eļļas, un
tos būs līgot par līgojamu upuri Tā Kunga priekšā. **25** Tad
nozieguma upura jēru būs nokaut un ņemt no nozieguma
upura asinīm, un to likt uz labās auss skripstiņu tam,
kas šķīstās un uz viņa labās rokas īkšķi un uz viņa labās
kājas lielo pirkstu. **26** Un priesterim no tās eļļas būs liet
savā kreisajā saujā. **27** Un no tās eļļas, kas kreisajā saujā,
priesterim septiņreiz būs slacīt Tā Kunga priekšā. **28** Un
no tās eļļas, kas viņa saujā, priesterim būs likt uz labās
auss skripstiņu tam, kas šķīstās, un uz viņa labās kājas
lielo pirkstu, virsū uz tām nozieguma upura asinīm. **29**
Un to atlikumu no tās eļļas, kas priestera saujā, būs likt
uz galvu tam, kas šķīstās, par salīdzināšanu Tā Kunga
priekšā. **30** Tad viņam būs sataisīt vienu no tām ūbelēm
jeb no tiem jauniem baložiem, cik viņa roka paspēj, **31**
Cik viņa roka paspēj, vienu par grēku upuri un otru par
dedzināmo upuri līdz ar ēdamo upuri; tā priesterim to,
kas šķīstās, būs salīdzināt Tā Kunga priekšā, **32** Šis ir tas
likums par to, kam ir spitāļi, kam roka nepaspēj, cik viņa
šķīstīšanas pēc vajag. **33** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
uz Āronu un sacīja: **34** Kad jūs nāksiet Kanaāna zemē, ko
Es jums došu par īpašumu, un kad Es spitālības vainu
piesūtīšu kādam jūsu zemes namam, **35** Tad tam, kam tas
nams pieder, būs nākt un priesterim dot ziņu un sacīt:
man šķiet, kādu vainu esam manā namā. **36** Un priesterim
būs pavēlēt, ka to namu izkravā, pirms priesteris nāk,

to vainu apraudzīt, lai netop nešķīsti visi, kas tai namā,
un tad priesterim būs nākt un to namu apraudzīt. **37**
Kad viņš nu to vainu aplūkojis un redz, ka tai vainai pie
nama sienām ir pazaļas vai pasarkanas dobītes, un tās
dziļāki izraugās nekā tā siena, **38** Tad priesterim no nama
būs iziet pie nama durvīm un to namu aizslēgt septiņas
dienas. **39** Un septītā dienā priesterim atkal būs nākt un
lūkot, un raugi, ja tā vaina pie nama sienām ir izpletusies,
40 Tad priesterim būs pavēlēt, ka tos akmeņus izlauž,
kur tā vaina, un tos ārā izmet aiz pilsētas kādā nešķīstā
vietā. **41** Un to namu no iekšienes visapkārt būs nokasīt,
un to nokasījumu, ko tie nokasījuši, būs izmest ārā aiz
pilsētas uz kādu nešķīstu vietu. **42** Tad tiem būs ņemt
citus akmeņus un likt viņu akmeņu vietā, un citus mālus
ņemt un to namu apmest. **43** Bet ja tā vaina tajā namā
izplešas, pēc tam kad tie akmeņi ir izlauzti, tas nams
nokasīts un atkal apmests, **44** Tad priesterim būs nākt un
raudzīt, un redzi, ja tā vaina pie tā nama ir izpletusies,
tad ēdoti spitālības vaina ir tanī namā; - tas ir nešķīsts. **45**
Un to namu, viņa akmeņus un viņa kokus un visus nama
mālus būs nolauzīt un ārā izmest aiz pilsētas uz kādu
nešķīstu vietu. **46** Un kas šai namā iet jebkurā dienā, kad
tas tapis aizslēgts, tam būs nešķīstam būt līdz vakaram.
47 Un kas tajā namā guļ, tam būs mazgāt savas drēbes, un
kas tai namā ēd, tam būs mazgāt savas drēbes. **48** Bet kad
priesteris atkal nāks un lūkos un redzi, tā vaina tai namā
pēc tam, kad tas apmests, nav izpletusies, tad priesterim
to namu būs atzīt par šķīstu, jo tā vaina ir sadzijusi. **49**
Tad viņam priekš tā nama šķīstīšanas būs ņemt divus

putnus un ciedra koku un sarkanus dzīparus un īzapu. **50**
Un viņam to vienu putnu būs nokaut kādā mālu traukā
pār tekošu ūdeni. **51** Un viņam būs ņemt to ciedra koku
un to īzapu un tos sarkanos dzīparus un to dzīvo putnu
un tos iemērcēt tā nokauta putna asinīs un tai tekošā
ūdenī un to namu septiņreiz apslacīt. **52** Tā viņam to
namu būs šķīstīt ar tā putna asinīm un ar to tekošo ūdeni
un ar to dzīvo putnu un ar to ciedra koku un ar to īzapu
un ar tiem sarkaniem dzīpariem. **53** Tad viņam to dzīvo
putnu būs palaist ārā aiz pilsētas laukā; tā viņam to namu
būs salīdzināt, tad tas taps šķīsts. **54** Šis ir tas likums par
ikvienu spitālības vainu un par kraupi **55** Un par drēbju
un namu spitāļiem, **56** Un par tūkumiem un kašķi un
baltām pūtēm; **57** Par mācību, kad kas ir nešķīsts un kad
kas šķīsts; - šis ir tas likums par spitāļiem.

15 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un
sacīja: **2** Runājiet uz Israēla bērniem un sakāt uz tiem:
ikvienam vīram, kam sava miesa pil, būs savas pilēšanas
dēļ nešķīstam būt. **3** Šī nu ir viņa nešķīstība viņa pilēšanas
dēļ: kad no viņa miesas iztek viņa pilēšana, vai kad
viņa miesa aiztur viņa pilēšanu; šī ir viņa nešķīstība.
4 Visām gultām, uz kā tas gulēs, kam tā pilēšana, būs
nešķīstām būt, un visiem rīkiem, uz kā viņš sēdēs, būs
nešķīstiem būt. **5** Un kas viņa gultu aizskar, tam savas
drēbes būs mazgāt un ar ūdeni pērties un nešķīstam
būt līdz vakaram. **6** Un kas uz to uzsēžas, kur viņš ir
sēdējis, tam savas drēbes būs mazgāt un ūdenī pērties
un nešķīstam būt līdz vakaram. **7** Un kas aizskar miesu
tam, kam tā pilēšana, tam savas drēbes būs mazgāt un

ūdenī pērties un nešķīstam būt līdz vakaram. **8** Un, ja tas,
kam tā pilēšana, uz vienu šķīstu uzspļaus, tad šim savas
drēbes būs mazgāt un ar ūdeni pērties un nešķīstam būt
līdz vakaram. **9** Un visiem sedliem, uz kā tas jāj, kam
tā pilēšana, būs nešķīstiem būt. **10** Un kas kādu lietu
aizskar, kas viņa apakšā bijusi, būs nešķīsts līdz vakaram,
un kas to nes, tam savas drēbes būs mazgāt un ūdenī
pērties un nešķīstam būt līdz vakaram. **11** Un ikkatram,
ko tas aizskar, kam tā pilēšana, pirms savas rokas nav
mazgājis, būs mazgāt savas drēbes un ūdenī pērties un
nešķīstam būt līdz vakaram. **12** Un to mālu trauku, ko tas
aizskar, kam tā pilēšana, būs sadauzīt, bet koku trauku
ar ūdeni būs skalot. **13** Kad nu tas, kam tā pilēšana, no
savas pilēšanas ir šķīstīts, tad tam no savas šķīstīšanas
būs septiņas dienas skaitīt un savas drēbes mazgāt un
savu miesu tekošā ūdenī pērt, tad tas būs šķīsts. **14** Un
astotā dienā tam būs ņemt divas ūbeles jeb divus jaunus
baložus un nākt Tā Kunga priekšā pie saiešanas telts
durvīm un tos priesterim dot. **15** Un priesterim tos būs
sataisīt, vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo
upuri; tā priesterim viņu būs salīdzināt viņa pilēšanas dēļ
Tā Kunga priekšā. **16** Un, ja no kāda vīra guļot sēkla iztek,
tad tam visu savu miesu būs ūdenī pērt un nešķīstam
būt līdz vakaram. **17** Un visām drēbēm un visai ādai,
uz kā tā sēkla būs, tām ar ūdeni būs mazgātām tapt un
būt nešķīstām līdz vakaram. **18** Un tai sievai, pie kā tāds
vīrs gulējis, kam sēkla guļot (izpil), ūdenī būs pērties un
nešķīstai būt līdz vakaram. **19** Bet, ja vienai sievai asins
sārņi no miesas pil, tad viņa septiņas dienas taps atšķirta,

un, kas viņu aizskar, būs nešķīsts līdz vakaram. **20** Un
viss, uz kā viņa guļ, kamēr viņa ir atšķirta, būs nešķīsts,
ir viss, uz kā viņa sēd, būs nešķīsts. **21** Un kas viņas gultu
aizskar, tam būs savas drēbes mazgāt un ūdenī pērties
un nešķīstam būt līdz vakaram. **22** Un ikvienam, kas to
aizskar, uz kā viņa sēdējusi, savas drēbes būs mazgāt un
ūdenī pērties un nešķīstam būt līdz vakaram. **23** Un, ja
kāds trauks uz tā sēdekļa jeb uz tās gultas ir bijis, - ja
kas to aizskar, tam būs nešķīstam būt līdz vakaram. **24**
Un, ja kāds vīrs pie viņas gulēt gulēs un viņas nešķīstība
tam uziet, tad tam septiņas dienas būs nešķīstam būt, un
ikvienai gultai, kur viņš virsū gulējis, būs nešķīstai būt.
25 Un, ja kāda sieva daudz dienas, kad tai tas sārņu laiks
nav, uz drānām dabū, jeb kad viņas sārņi ilgāki stāv, tad
viņai tik ilgi, kamēr viņai tie sārņi, būs nešķīstai būt tā kā
pašā sārņu laikā. **26** Ikvienai gultai, uz kā tā ir gulējusi
visās savu lieku sārņu dienās, viņai tāpat būs būt kā tā
gulta viņas īsto sārņu laikā, un viss, uz kā viņa ir sēdējusi,
būs nešķīsts tā kā viņas sārņu laikā. **27** Un kas no tām
lietām ko aizskar, tam būs nešķīstam būt un savas drēbes
mazgāt un ūdenī pērties un nešķīstam būt līdz vakaram.
28 Bet, ja viņa no saviem sārņiem top šķīsta, tad viņai
priekš sevis būs septiņas dienas skaitīt, pēc tam viņai būs
šķīstai būt. **29** Un astotā dienā viņai priekš sevis būs ņemt
divas ūbeles jeb divus jaunus baložus, un tos nest pie
priestera priekš saiešanas telts durvīm. **30** Un priesterim
būs sataisīt vienu par grēku upuri un otru par dedzināmo
upuri; tā priesterim viņu būs salīdzināt Tā Kunga priekšā,
viņas nešķīstības sārņu dēļ. **31** Tā jums Israēla bērnus

būs atšķirt no viņu nešķīstības, ka tie savā nešķīstībā
nenomirst, apgānīdami manu dzīvokli, kas ir jūsu vidū.
32 Šis ir tas likums par to, kam miesa pil, un par to, no kā
guļot sēkla tek, tā ka viņš caur to top nešķīsts, **33** Un
par vāju sievu sārņu laikā, un par to, kam sava miesa pil,
lai būtu vīrietis, vai sieviete, un par vīru, kas pie kādas
nešķīstas sievas ir gulējis.

16 Un Tas Kungs runāja uz Mozu, pēc tam kad Ārona
divi dēli bija nomiruši, kad tie bija nākuši Tā Kunga
priekšā un miruši; **2** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: runā
uz Āronu, savu brāli, ka tam nebūs iet kaut kurā laikā
svētā vietā aiz tā priekškaramā, priekš salīdzināšanas
vāka, kas uz tā šķirsta, ka tas nemirst; jo Es parādīšos
padebesī uz salīdzināšanas vāka. **3** Ar to Āronam būs
ieiet svētā vietā: ar jaunu vērsi par grēku upuri un aunu
par dedzināmo upuri. **4** Viņam būs uzvilkt svētos nātnu
svārkus, un nātnu ūzām būs būt uz viņa miesām, un
ar nātnu jostu viņam būs apjozties un ar nātnu cepuri
apsegties: šās ir tās svētās drēbes; un savu miesu viņam
būs pērt ūdenī un tad apģērbties. **5** Un no Israēla bērnu
draudzes viņam būs ņemt divus āžus par grēku upuri un
vienu aunu par dedzināmo upuri. **6** Un Āronam grēku
upura vērsi priekš sevis būs upurēt un sevi un savu
namu salīdzināt. **7** Viņam arī būs ņemt tos divus āžus
un tos novest Tā Kunga priekšā, priekš saiešanas telts
durvīm. **8** Un Āronam par tiem diviem āžiem būs mest
meslus, vienu meslu priekš Tā Kunga, un otru meslu
priekš tā palaižamā. **9** Un to āzi, uz ko tie mesli priekš
Tā Kunga krituši, Āronam būs pievest un to sataisīt par

grēku upuri. **10** Bet to āzi, uz ko tie mesli krituši, ka tas
palaižams, būs vest dzīvu Tā Kunga priekšā un salīdzināt,
ka to var palaist par palaižamo tuksnesī. **11** To grēku
upura vērsi, kas priekš viņa paša, Āronam būs pievest
un sevi un savu namu salīdzināt, un to grēku upura
vērsi nokaut, kas ir priekš viņa paša. **12** Viņam arī būs
ņemt vīraka trauku, pilnu ar degošām oglēm no altāra Tā
Kunga priekšā, un abas rokas pilnas ar kvēpināmo no
sagrūstām jaukas smaržas zālēm, un tās viņam būs nest
aiz tā priekškaramā. **13** Un tās kvēpināmās zāles viņam
būs likt uz uguni Tā Kunga priekšā, ka tie kvēpināšanas
dūmi apklāj salīdzināšanas vāku uz tās liecības, lai viņš
nemirst. **14** Un no tā vērša asinīm viņam būs ņemt un
ar savu pirkstu slacīt uz salīdzināšanas vāka priekšu,
un pret salīdzināšanas vāku viņam septiņkārt no tām
asinīm būs slacīt ar savu pirkstu. **15** Un to grēku upura
āzi, kas priekš tiem ļaudīm, viņam būs nokaut un viņa
asinis ienest aiz tā priekškaramā, un ar viņa asinīm tāpat
darīt, kā viņš darījis ar tā vērša asinīm, un tās slacīt
uz salīdzināšanas vāku un pret salīdzināšanas vāku. **16**
Tā viņam būs salīdzināt to svēto vietu Israēla bērnu
nešķīstības dēļ un viņu pārkāpumu dēļ visos viņu grēkos,
un tā viņam būs darīt saiešanas teltī, kas pie viņiem ir
viņu nešķīstību vidū. **17** Un nevienam cilvēkam nebūs būt
saiešanas teltī, kad viņš ieies, salīdzināšanu darīt svētā
vietā, tiekams viņš iziet; tā viņam būs salīdzināt sevi un
savu namu un visu Israēla draudzi. **18** Tad viņam būs iziet
pie altāra, kas ir Tā Kunga priekšā, un viņu salīdzināt, un
būs ņemt no tā vērša asinīm un no tā auna asinīm un likt

uz altāra ragiem visapkārt. **19** Un viņam ar savu pirkstu
no tām asinīm septiņkārt uz to būs slacīt un to šķīstīt
un svētīt no Israēla bērnu nešķīstībām. **20** Kad nu viņš
pabeidzis salīdzināt to svēto vietu un saiešanas telti un
altāri, tad viņam būs pievest to dzīvo āzi. **21** Un Āronam
būs likt savas abējas rokas uz tā dzīva āža galvu, un uz tā
izsūdzēt visus Israēla bērnu noziegumus un visus viņu
pārkāpumus pēc visiem viņu grēkiem un tos likt uz tā
āža galvu un to tuksnesī palaist caur zināma vīra roku. **22**
Tā tam āzim uz sevis būs nest visus viņu noziegumus
tuksnesī, un tam vīram to āzi būs palaist tuksnesī. **23**
Tad Āronam būs nākt saiešanas teltī un novilkt tās nātnu
drēbes, ko viņš bija apvilcis, svētā vietā iedams, un tās tur
nolikt. **24** Un savu miesu viņam būs pērt ūdenī svētā vietā
un apvilkt savas drēbes; tad viņam būs iziet un sataisīt
savu dedzināmo upuri un to ļaužu dedzināmo upuri,
un salīdzināt sevi un tos ļaudis. **25** Un viņam arī būs
iededzināt tos grēku upura taukus uz altāra. **26** Un kas
to palaižamo āzi palaidis, tam būs mazgāt savas drēbes
un pērt ūdenī savu miesu, un pēc lai tas nāk lēģerī. **27**
Bet to grēku upura vērsi un to grēku upura āzi, kuru
asinis ir ienestas, salīdzināt to svēto vietu, tos viņam būs
izvest ārā aiz lēģera un ar uguni sadedzināt viņu ādas un
viņu gaļu un viņu sūdus. **28** Kas tos sadedzina, tam būs
mazgāt savas drēbes un pērt savu miesu ūdenī, un pēc lai
tas nāk lēģerī. **29** Un tas lai jums ir par likumu mūžam:
septītā mēnesī, desmitā mēneša dienā, jums būs savu
dvēseli mērdēt (gavēt), un nekādu darbu lai nedara nedz
iedzīvotājs nedz svešinieks, kas mīt jūsu starpā. **30** Jo šai

dienā jūs topat salīdzināti uz šķīstīšanu, no visiem saviem
grēkiem jūs topat šķīstīti Tā Kunga priekšā. 31 Šī lai jums
ir it augsta dusēšanas diena, un mērdējat savu dvēseli;
tas ir likums mūžam. 32 Un to salīdzināšanu lai izdara tas
priesteris, kas svaidīts un kam roka ir pildīta, ka viņš
sava tēva vietā par priesteri. 33 Un viņam būs apvilkt tās
nātnu drēbes, tās svētās drēbes; tā viņam būs salīdzināt
svētās vietas svētumu; un viņam būs salīdzināt saiešanas
telti un altāri, un viņam būs salīdzināt priesterus un
draudzes ļaudis. 34 Un tas lai jums ir par likumu mūžam,
ka jūs Israēla bērnus salīdzināt par visiem viņu grēkiem
vienreiz gadskārtā. Un viņš darīja, kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis.

17 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Runā uz
Āronu un uz viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem, un
saki tiem: šis ir tas vārds, ko Tas Kungs pavēlējis sacīdams:
3 Ikviens no Israēla nama, kas lēģerī nokaus kādu vērsi
vai teļu vai kazu, vai ārā aiz lēģera ko nokaus, 4 Un to
nenesīs priekš saiešanas telts durvīm, upuri upurēt Tam
Kungam Tā Kunga dzīvokļa priekšā, tam vīram asinis
taps pielīdzinātas, tā kā viņš būtu izlējis asinis; tāpēc
tam vīram būs tapt izdeldētam no viņa ļaudīm, 5 Lai
Israēla bērni pienes savus upurus, ko tie uz lauka grib
upurēt, lai tos pienes priekš saiešanas telts durvīm pie
priestera, un lai tos upurē Tam Kungam par pateikšanas
upuriem. 6 Un priesterim būs slacīt tās asinis uz Tā Kunga
altāri priekš saiešanas telts durvīm, un būs iededzināt
tos taukus par saldu smaržu Tam Kungam. 7 Un savus
upurus tiem arī vairs nebūs upurēt tiem jodiem(ļauniem

gariem), kam pakaļ tie mauko; lai tas viņiem ir par
likumu uz viņu pēcnākamiem mūžam. **8** Saki tad viņiem:
ikviens no Israēla nama un no svešiniekiem, kas mīt
jūsu starpā, kad tas grib upurēt dedzināmu vai kaujamu
upuri, **9** Un to nenesīs priekš saiešanas telts durvīm, to
sataisīdams Tam Kungam, šim vīram būs tapt izdeldētam
no saviem ļaudīm. **10** Un ikviens no Israēla nama un
no svešiniekiem, kas mīt jūsu starpā, kas kaut kādas
asinis ēd, pret to, kas ēd asinis, Es celšu Savu vaigu un to
izdeldēšu no viņa ļaudīm. **11** Jo miesas dvēsele ir asinīs,
tādēļ Es jums tās esmu devis uz altāri, lai jūsu dvēseles
ar tām top salīdzinātas, jo asinis salīdzina caur dvēseli.
12 Tādēļ Es Israēla bērniem esmu sacījis: nevienam no
jums nebūs ēst asinis, arī tam svešiniekam, kas mīt jūsu
starpā, nebūs ēst asinis. **13** Ikkatram no Israēla bērniem
un no svešiniekiem, kas jūsu starpā, kas medī kādu meža
zvēru vai putnu, kas ēdams, tam būs izliet viņa asinis
un tās apraust ar zemi. **14** Jo ar ikvienas miesas dvēseli
ir tā: viņas asinis ir viņas dvēsele, tāpēc es esmu sacījis
Israēla bērniem: jums nebūs ēst nekādas miesas asinis,
jo ikvienas miesas dvēsele ir viņas asinis; ikkatram, kas
to ēd, būs tapt izdeldētam. **15** Un kurš no iedzīvotājiem
vai svešiniekiem ēd maitu vai saplosītu, tam būs mazgāt
savas drēbes un pērties ūdenī un nešķīstam būt līdz
vakaram, tad viņš taps šķīsts. **16** Bet ja viņš nemazgās un
nepērs savu miesu, tad viņam būs nest savu noziegumu.

18 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem: Es esmu Tas Kungs, jūsu
Dievs. **3** Pēc Ēģiptes zemes darbiem, kur jūs esat mājojuši

jums nebūs darīt un pēc Kanaāna zemes darbiem, kurp Es
jūs vedu, jums nebūs darīt, nedz staigāt viņu likumos.
4 Jums būs darīt Manu tiesu un Manu iestādījumu un
iekš tiem staigāt; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **5**
Manus likumus jums būs turēt un Manu tiesu jums
būs darīt; kurš cilvēks tos darīs, tas caur tiem dzīvos; -
Es esmu Tas Kungs. **6** Nevienam nebūs pieiet pie sava
asinsrada, kaunumu atsegt; - Es esmu Tas Kungs. **7**
Sava tēva kaunumu un savas mātes kaunumu tev nebūs
atsegt; tā ir tava māte, viņas kaunumu tev nebūs atsegt.
8 Sava tēva sievas kaunumu tev nebūs atsegt; - tas ir
tava tēva kaunums. **9** Savas māsas, sava tēva meitas
vai savas mātes meitas kaunumu, vai tā mājā vai ārā
dzimusi, tev nebūs atsegt. **10** Sava dēla meitas vai savas
meitas meitas kaunumu tev nebūs atsegt; - jo tas ir tavs
kaunums. **11** Sava tēva sievas meitas kaunumu, kas tavam
tēvam dzimusi, (tā ir tava māsa) tev nebūs atsegt. **12**
Sava tēva māsas kaunumu tev nebūs atsegt, tā ir: tava
tēva asins radiniece. **13** Savas mātes māsas kaunumu
tev nebūs atsegt, jo tā ir tavas mātes asins radiniece. **14**
Sava tēva-brāļa kaunumu tev nebūs atsegt, viņas sievu
tev nebūs aizskart, - tā ir tava tēva brāļa sieva. **15** Savas
vedeklas kaunumu tev nebūs atsegt, tā ir tava dēla sieva,
- tev nebūs atsegt viņas kaunumu. **16** Sava brāļa sievas
kaunumu tev nebūs atsegt, - tas ir tava brāļa kaunums, **17**
Kādas sievas un viņas meitas kaunumu tev nebūs atsegt,
nedz viņas dēla meitu nedz viņas meitas meitu tev nebūs
ņemt, viņas kaunumu atsegt: tās ir asins radinieces, tā ir
negantība, **18** Tev arī nebūs ņemt sievu pie viņas māsas,

kas tev jau ir, viņas kaunumu atsegt šai par riebšanu,
kamēr šī dzīvo. **19** Tev arī nebūs sievu aizskart, kamēr
viņas sārņu laiks ir, viņas kaunumu atsegt. **20** Tev arī
nebūs piegulēt sava tuvākā sievu, ar viņu apgānīdamies.
21 Un no sava dzimuma tev nebūs dot, ka tas Molokam
top sadedzināts, ka tu sava Dieva vārdu nepulgo; - Es
esmu Tas Kungs. **22** Pie vīrieša tev nebūs gulēt, tā kā
pie sievas, - tā ir negantība. **23** Tev arī nebūs jaukties
ar nekādu lopu, ar viņu apgānīdamies; ir nekādai sievai
ar nekādu lopu nebūs apieties, ar to sagānīdamās; tā
ir neganta sajaukšanās. **24** Un jums nebūs apgānīties
ar šādiem (grēkiem), jo ar šiem visiem tie pagāni ir
apgānījušies, ko Es jūsu priekšā izdzīšu. **25** Un tā zeme ir
apgānīta, un Es par to viņas noziegumu piemeklēšu, tā
ka tā zeme savus iedzīvotājus izspļauj. **26** Bet jums būs
turēt Manus likumus un Manu tiesu un nekā nedarīt no
visām šīm negantībām, ne iedzīvotājam, ne svešiniekam,
kas mīt jūsu starpā; **27** Jo šīs zemes ļaudis, kas priekš
jums bija, visas šās negantības darījuši, un tā zeme ir
apgānīta. **28** Lai tā zeme jūs arīdzan neizspļauj, kad jūs to
apgānīsiet, itin kā tā izspļāvusi tos pagānus, kas priekš
jums bija. **29** Jo ikviens, kas no šīm negantībām ko darīs:
tām dvēselēm, kas to dara, būs tikt izdeldētām no saviem
ļaudīm. **30** Tāpēc jums būs turēt Manu likumu, ka jūs
nedarāt pēc nevienas no tām negantām ierašām, ko tie
priekš jums darījuši, nedz ar tām apgānāties: - Es esmu
Tas Kungs, jūsu Dievs.

19 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā
uz visu Israēla bērnu draudzi un saki tiem: jums būs

svētiem būt, jo Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts.
3 Ikvienam būs bīties savu māti un savu tēvu un turēt
Manu dusēšanas dienu; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **4**
Jums nebūs griezties pie elkiem un nebūs sev darīt lietus
dievus; Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **5** Un kad jūs Tam
Kungam gribat upurēt pateicības upuri, tad jums to būs
upurēt no laba prāta. **6** Tai dienā, kad jūs to upurējat,
un otrā dienā jums to būs ēst, bet kas atliek līdz trešai
dienai, to būs sadedzināt ar uguni. **7** Un ja kas trešā dienā
ēdin no tā ēdīs, tad tā ir negantība; tas nebūs patīkami. **8**
Un kas no tā ēd, tam būs nest savu noziegumu, tāpēc
ka tas sagānījis Tā Kunga svētumu, un šī dvēsele taps
izdeldēta no saviem ļaudīm. **9** Un kad jūs pļaujat savas
zemes augļus, tad tev nebūs visai(pilnīgi) nopļaut sava
tīruma stūri, nedz to visai(pilnīgi) sakrāt, kas no tavas
pļaušanas ir sakrājams. **10** Arī sava vīna dārza augļus
tev nebūs it gluži nolasīt nedz uzlasīt sava vīna dārza
nokritušās ogas; nabagam un svešiniekam tev to būs
pamest; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **11** Jums nebūs
zagt nedz melot, nedz viltību dzīt nevienam pret savu
tuvāko. **12** Jums nebūs nepatiesi zvērēt pie Mana Vārda,
ka tu neapgāni sava Dieva vārdu; - Es esmu Tas Kungs. **13**
Tev savu tuvāko nebūs pievilt nedz aplaupīt, algādža algai
pie tevis nebūs palikt līdz rītam. **14** Tev nebūs kurlu lādēt
nedz aklam ko ceļā mest, bet tev būs bīties no sava Dieva;
- Es esmu Tas Kungs. **15** Jums tiesā nebūs netaisnības
darīt; tev nebūs zemākā vaigu uzlūkot nedz augstākā
vaigu godāt; ar taisnību tev būs tiesāt savu tuvāko. **16**
Tev nebūs mēlnesim būt starp saviem ļaudīm, tev nebūs

celties pret sava tuvākā asinīm: - Es esmu Tas Kungs. **17**
Tev nebūs savu brāli ienīdēt savā sirdī, bet savu tuvāko
tikuši(atklāti) pārmācīt, ka tev viņa dēļ nav grēks jānes.
18 Tev nebūs atriebties nedz dusmību turēt pret savu
ļaužu bērniem, bet tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu;
- Es esmu Tas Kungs. **19** Manus likumus jums būs turēt;
saviem lopiem tev nebūs likt sajaukties ar lopiem no citas
kārtas; savu tīrumu tev nebūs apsēt ar dažādu mistru, un
drēbēm no divējāda auduma, nātnu un vilnainu, nebūs
nākt uz tavu miesu. **20** Kad vīrs guļ pie kādas sievas un to
pieguļ, un tā ir kalpone, kas vīram saderēta, bet nav ne
atpirkta, ne atlaista svabada, - tos būs sodīt, bet mirt tiem
nebūs, jo tā nav bijusi svabada. **21** Un viņam būs pienest
Tam Kungam savu nozieguma upuri priekš saiešanas
telts durvīm, aunu par nozieguma upuri. **22** Un ar to
nozieguma upura aunu priesterim viņu būs salīdzināt Tā
Kunga priekšā viņa grēka dēļ, ko viņš darījis; lai viņam
tiek piedots viņa grēks, ko viņš darījis. **23** Un kad jūs tai
zemē nāksiet un dēstīsiet visādus kokus par barību, tad
jums viņu augļus būs turēt par neapgraizītiem; trīs gadus
lai tie jums paliek par neapgraizītiem, tos nebūs ēst. **24**
Bet ceturtā gadā visiem viņu augļiem būs svētiem būt,
par slavas upuri Tam Kungam. **25** Un piektā gadā jums
būs ēst viņu augļus, lai viņu augļi priekš jums vairojās; -
Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **26** Jums nekā nebūs ēst
ar asinīm. Jums nebūs zīlēt nedz burt. **27** Jums nebūs
apgriezt savus galvas matus nedz apcirpt bārdas malas.
28 Jums miroņa dēļ nebūs iegriezt zīmes savā miesā, nedz
sev iededzināt rakstus; - Es esmu Tas Kungs. **29** Tev nebūs

sagānīt savu meitu, viņu pie maucības turot, lai zeme
nedzen maucību, un lai zeme nepildās ar negantību. **30**
Jums būs turēt Manas dusēšanas dienas un bīties Manu
svēto vietu; - Es esmu Tas Kungs. **31** Jums nebūs griezties
pie zīlniekiem vai pareģiem; nemeklējiet tos, lai pie tiem
nesagānāties; - Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **32** Priekš
sirmas galvas tev būs uzcelties un veca vaigu godāt un
savu Dievu bīties; - Es esmu Tas Kungs. **33** Un kad viens
svešinieks pie tevis mitīs jūsu zemē, tad jums nebūs viņu
apspiest. **34** Tas svešinieks, kas pie jums piemīt, lai jūsu
starpā ir tā kā jūsu iedzīvotājs; tev viņu būs mīļot kā sevi
pašu; - jo jūs esat svešinieki bijuši Ēģiptes zemē; - Es esmu
Tas Kungs, jūsu Dievs. **35** Jums nebūs nekādu netaisnību
darīt tiesā, ar olekti, svaru, mēru. **36** Jums būs turēt
taisnu svaru, taisnus podus un taisnu pūru un stopu; - Es
esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes
zemes. **37** Un visus Manus likumus un visas Manas tiesas
jums būs turēt un pildīt; - Es esmu Tas Kungs.

20 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Tev būs
sacīt Israēla bērniem: ikvienu no Israēla bērniem un
no tiem svešiniekiem, kas mīt Israēla starpā, kas no
sava dzimuma Molokam dod, to būs nokaut; tiem zemes
ļaudīm viņu būs nomētāt ar akmeņiem. **3** Un Es celšu
Savu vaigu pret šo vīru un to izdeldēšu no viņa ļaužu
vidus, tāpēc ka tas no sava dzimuma ir devis Molokam,
nešķīstu darīdams Manu svēto vietu un sagānīdams Manu
svēto Vārdu. **4** Un ja tās zemes ļaudis savas acis aizslēdz
priekš šī cilvēka, kad tas no sava dzimuma dod Molokam,
to nenokaudami, **5** Tad Es celšu Savu vaigu pret to vīru un

pret viņa cilti, un izdeldēšu no viņa ļaužu vidus viņu un
visus, kas tam mauko pakaļ, un mauko pakaļ Molokam.
6 Kad kas laban griezīsies pie zīlniekiem un pareģiem,
viņiem maukodams pakaļ, pret to Es celšu Savu vaigu un
to izdeldēšu no viņa ļaužu vidus. **7** Tāpēc svētījaties un
esiet svēti, jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **8** Un turat
Manus likumus un dariet tos; - Es esmu Tas Kungs, kas jūs
svētī. **9** Ja kas savu tēvu vai savu māti lād, to būs nokaut;
viņš savu tēvu vai savu māti lādējis, viņa asinis lai uz tā
paliek. **10** Un kad kāds vīrs laulību pārkāpj ar cita sievu,
kad viņš laulību pārkāpj ar sava tuvākā sievu, tam būs
tikt nokautam, ir tam pārkāpējam, ir tai pārkāpējai. **11**
Un tas vīrs, kas guļ pie sava tēva sievas, tas atsedz sava
tēva kaunumu, - tos abus būs nokaut; lai viņu asinis uz
tiem paliek. **12** Un ja kāds vīrs guļ pie savas vedeklas,
tos abus būs nokaut; tie darījuši negantu nešķīstību; lai
viņu asinis uz tiem paliek. **13** Un ja vīrs guļ pie vīra kā
pie sievas, tie abi ir darījuši negantību; tos būs nokaut;
lai viņu asinis uz tiem paliek. **14** Un ja kāds vīrs ņem
sievu un viņas māti, tā ir negantība; viņu līdz ar tām būs
ar uguni sadedzināt, lai nav negantība jūsu starpā. **15**
Un ja kāds vīrs guļ pie lopa, to būs nokaut, un jums arī
to lopu būs nokaut. **16** Tāpat arīdzan, ja sieva nāk pie
lopa, ar viņu sajaukdamās, tad jums būs nokaut to sievu
un to lopu, tiem jāmirst; lai viņu asinis uz tiem paliek.
17 Un ja kāds vīrs ņem savu māsu, sava tēva meitu vai
savas mātes meitu, un tas lūko viņas kaunumu, un tā lūko
viņa kaunumu, tā ir bezkaunība, - tāpēc tiem būs tikt
izdeldētiem no savu ļaužu bērnu acīm; viņš ir atsedzis

savas māsas kaunumu, tam būs nest savu noziegumu. **18**
Un ja vīrs guļ pie kādas sievas, kurai ir uz drānām, un
atsedz viņas kaunumu un atdara viņas avotu, un šī atsedz
savu asins avotu, tad tiem abiem būs tapt izdeldētiem
no saviem ļaudīm. **19** Savas mātes māsas un sava tēva
māsas kaunumu tev nebūs atsegt, jo tāds ir atsedzis savu
asinsradinieci, - tiem būs nest savu noziegumu. **20** Un ja
vīrs guļ pie sava tēva brāļa sievas, tas ir atsedzis sava tēva
brāļa kaunumu, tiem būs nest savus grēkus, bez bērniem
tiem būs nomirt. **21** Un ja vīrs ņem sava brāļa sievu, tā ir
bezkaunība, tas ir atsedzis sava brāļa kaunumu, tiem būs
palikt bez bērniem. **22** Turat tad visus Manus likumus
un visas Manas tiesas un dariet pēc tiem, ka tā zeme jūs
neizspļauj, kurp Es jūs vedu, tur dzīvot. **23** Un nestaigājiet
to pagānu likumos, ko Es jūsu priekšā izdzīšu, jo visas
šās lietas tie ir darījuši, tāpēc Es viņus esmu apnicis. **24**
Un Es jums esmu sacījis, jums būs iemantot viņu zemi,
un Es jums došu to iemantot, zemi, kur piens un medus
tek; Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs atšķīris no
pagāniem. **25** Tāpēc jums būs izšķirt šķīstus lopus no
nešķīstiem un nešķīstus putnus no šķīstiem; un jums
nebūs sagānīt savas dvēseles pie lopiem nedz pie putniem
nedz pie kaut kā, kas lien virs zemes, no kā Es jūs esmu
nošķīris, un jums to būs turēt par nešķīstu. **26** Un jums
būs Man būt svētiem, jo Es, Tas Kungs, esmu svēts un
esmu jūs nošķīris no pagāniem, Man piederēt. **27** Kad nu
vīrs vai sieva ir zīlnieki vai pareģi, tos būs nokaut, tie ar
akmeņiem jānomētā; - lai viņu asinis uz tiem paliek.

21 Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: runā uz tiem
priesteriem, Ārona dēliem, un saki tiem: pie miroņa lai
(priesteris) nepaliek nešķīsts starp saviem ļaudīm, **2** Kā
tik vien pie sava asinsrada, kas viņam tuvu rada, pie savas
mātes un pie sava tēva un pie sava dēla un pie savas
meitas un pie sava brāļa, **3** Un pie savas māsas, kas vēl
jumprava un viņam klāt, kas vēl nav pie vīra, pie tiem tas
var palikt nešķīsts. **4** Nešķīstam nebūs palikt kungam
pār saviem ļaudīm, sevi apgānot. **5** Uz savas galvas tiem
nebūs izcirpt plikumu, nedz nogriezt savas bārdas malas,
nedz iegriezt zīmes savā miesā. **6** Tiem būs svētiem būt
savam Dievam un sava Dieva vārdu tiem nebūs sagānīt,
jo tie upurē Tā Kunga uguns upurus, sava Dieva maizi,
tāpēc tiem būs svētiem būt. **7** Mauku vai apsmietu tiem
nebūs ņemt, un sievu, kas atstādināta no sava vīra, tiem
nebūs ņemt, jo viņš ir savam Dievam svēts. **8** Tāpēc to
turi par svētu, jo viņš upurē tava Dieva maizi; tam būs
tev svētam būt, jo Es esmu svēts, Es Tas Kungs, kas jūs
svētī. **9** Ja nu kāda priestera meita sāk maucību dzīt, tā
sagāna savu tēvu; ar uguni to būs sadedzināt. **10** Un tam
augstam priesterim starp saviem brāļiem, uz kura galvu
svaidāmā eļļa ir izlieta un kas iesvētīts, ka tas apģērbts ar
(svētām) drēbēm, tam nebūs savu galvu atsegt nedz savas
drēbes saplosīt. **11** Tam arī nebūs iet pie neviena miroņa,
ne pie sava tēva ne pie savas mātes, tam nebūs palikt
nešķīstam. **12** Un no tās svētās vietas tam nebūs iziet, ka
tas nesagāna sava Dieva svēto vietu, jo tas kronis, viņa
Dieva svaidāmā eļļa, ir uz viņa; - Es esmu Tas Kungs.
13 Un tam būs ņemt jumpravu par sievu. **14** Atraitni,

vai atstādinātu, vai apsmietu mauku, tādu tam nebūs
ņemt, bet jumpravu no saviem ļaudīm viņam būs ņemt
par sievu. **15** Tam nebūs sagānīt savu dzimumu starp
saviem ļaudīm; jo Es esmu Tas Kungs, kas viņu svētī.
16 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **17** Runā uz
Āronu un saki: nevienam no tava dzimuma jūsu rados,
kam kāda vaina, nebūs pieiet, sava Dieva maizi upurēt.
18 Jo nevienam vīram, kam kāda vaina, nebūs pieiet, ne
aklam, ne tizlam, nedz kam vaina ģīmī, nedz kroplim, **19**
Nedz kam kāja vai roka lauzta, **20** Nedz kam kupris, nedz
kas izdilis, nedz kam plēve pār aci, nedz kam kraupis,
nedz kam ēde, nedz kas kaunumā maitāts. **21** Nevienam
vīram no priestera Ārona dzimuma, kam ir kāda vaina,
nebūs pieiet, uguns upurus nest Tā Kunga priekšā. Viņam
ir vaina, viņam nebūs pieiet, sava Dieva maizi upurēt. **22**
Sava Dieva maizi tas var ēst, gan no tām vissvētākajām,
gan no tām svētām dāvanām. **23** Bet pie tā priekškaramā
tam nebūs nākt un nepieiet pie altāra, tāpēc ka viņam ir
vaina, lai tas nesagāna Manu svēto vietu; jo Es esmu Tas
Kungs, kas tos svētī. **24** Un Mozus to runāja uz Āronu un
uz viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem.

22 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz
Āronu un viņa dēliem, ka tiem būs sargāties no Israēla
bērnu svētām dāvanām, (ko tie Man svētī), ka tie nesagāna
Manu svēto vārdu; - Es esmu Tas Kungs. **3** Saki tiem: kas
starp jūsu pēcnākamiem no visa jūsu dzimuma pieies
pie tām svētām dāvanām, ko Israēla bērni Tam Kungam
svētī, kad tam kāds nešķīstums, tas taps izdeldēts no
Mana vaiga; - Es esmu Tas Kungs. **4** Nevienam no Ārona

dzimuma, kad tas ir spitālīgs, vai kam miesa pil, nebūs
ēst no tām svētām dāvanām, tiekams tas top šķīsts. Kas
ko aizskar, kas caur mironi palicis nešķīsts, vai kam guļot
sēkla izpil, **5** Vai ja kas kādu līdēju tārpu aizskar, caur ko
tas palicis nešķīsts, vai kādu cilvēku, caur ko tas palicis
nešķīsts ar kaut kādu nešķīstību, kas viņam ir, **6** Tas, kas
to aizskāris, būs nešķīsts līdz vakaram un lai neēd no
tām svētām dāvanām, bet lai per savu miesu ūdenī. **7**
Un kad saule nogājusi, tad tas ir šķīsts, un pēc tam tas
var ēst no tām svētām dāvanām, jo tā ir viņa barība. **8**
Maitu un saplosītu tam nebūs ēst, lai ar to nesagānās; -
Es esmu Tas Kungs. **9** Tā tiem būs turēt Manu pavēli,
ka tiem tādēļ grēks nav jānes un caur to nav jāmirst,
ka tie to sagānījuši; - Es esmu Tas Kungs, kas tos svētī.
10 Nevienam svešiniekam nebūs ēst no tā svētītā; nedz
piedzīvotājam pie priestera nedz algādzim no tā svētīta
nebūs ēst. **11** Bet ja priesteris kādu cilvēku pircis par savu
naudu, tam būs no tā ēst, un kas viņa namā ir dzimis,
tiem būs ēst no viņa maizes. **12** Bet ja priestera meita
ies pie kāda sveša vīra, tad viņai nebūs ēst no tā svētā
cilājamā upura. **13** Bet ja priestera meita būs atraitne vai
atstādināta un viņai dzimuma nav, un tā nākusi atpakaļ
sava tēva namā, kā kad vēl bija meita, tad viņai būs ēst
sava tēva maizi; bet nevienam svešiniekam to nebūs ēst.
14 Un ja kas nezinādams no tā svētītā ēdīs, tad viņam pie
tā būs pielikt piekto daļu, un atdot priesterim līdz ar to
svētīto. **15** Un tiem nebūs sagānīt Israēla bērnu svētās
dāvanas, ko tie Tam Kungam devuši par cilājamu upuri, **16**
Ka tie sev neuzkrauj noziegumu un apgrēcību, kad tie ēd

savas svētās dāvanas; jo Es esmu Tas Kungs, kas tos svētī.
17 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **18** Runā uz
Āronu un uz viņa dēliem un uz visiem Israēla bērniem un
saki tiem: ja kas no Israēla nama un no svešiniekiem iekš
Israēla grib savu upuri pienest, lai būtu kāds solījums,
vai kāds labprātības upuris, ko tie Tam Kungam grib
upurēt par dedzināmo upuri, lai tas no jums Viņam būtu
patīkams, **19** Tad nesiet vienu tēviņu no vēršiem, jēriem
un kazlēniem, kas bez vainas. **20** Kam kāda vaina, to jums
nebūs upurēt, jo tas nebūs patīkams no jums. **21** Un
ja kas Tam Kungam pienes pateicības upuri, vai īpašu
solījumu, vai no laba prāta, no lieliem vai no sīkiem
lopiem, tam būs būt bez vainas, ka tas ir patīkams, pie tā
lai nav nekādas vainas. **22** Ja tas ir akls, vai ar lūzumu, vai
ievainots, vai kraupains, vai kašķains ar ēdi, tādus jums
nebūs Tam Kungam upurēt, un no tiem jums nebūs Tam
Kungam uz altāri likt uguns upuri. **23** Bet vērsi vai avi,
kam visai gari, vai visai īsi locekļi, to jūs varat sataisīt
par labprātības upuri, bet par solījuma upuri tas nebūs
patīkams. **24** To saspaidīto, to sadauzīto, vai saplosīto,
vai izrāmīto jums nebūs upurēt Tam Kungam, to jums
nebūs darīt savā zemē. **25** Arī no svešinieka rokas jums
nekā no tādiem nebūs upurēt savam Dievam par barību;
jo tiem ir trūkums, tiem ir vaina, tie no jums nebūs
patīkami. **26** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **27**
Kad vērsis, vai jērs, vai kazlēns piedzims, tad tam būs
palikt septiņas dienas pie savas mātes, bet astotā dienā
un pēc tas būs patīkams Tam Kungam par uguns upuri.
28 Liellopu vai avi, pašu līdz ar viņa augli, jums nebūs

nokaut vienā dienā. **29** Un kad jūs Tam Kungam upurēsiet
slavas upuri, tad jums to būs upurēt, kā tas no jums lai
būtu patīkams. **30** Tai pašā dienā to būs ēst, jums no tā
neko nebūs atlicināt līdz rītam; - Es esmu Tas Kungs. **31**
Tad nu jums Manus baušļus būs turēt un tos darīt; - Es
esmu Tas Kungs. **32** Un jums nebūs pulgot Manu svēto
vārdu, ka Es Israēla bērnu starpā topu svētīts; - Es esmu
Tas Kungs, kas jūs svētī, **33** Kas jūs izvedis no Ēģiptes
zemes, lai Es jums būtu par Dievu, Es, Tas Kungs.

23 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem: Tā Kunga svētkiem, ko jums
būs izsaukt, būs būt svētām sapulcēm; šie ir Mani svētki.
3 Sešas dienas būs darbu darīt, bet septītā diena ir tā lielā
dusēšanas diena, svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs
darīt, tā ir Tā Kunga dusēšanas diena visos jūsu dzīvokļos.
4 Šie ir Tā Kunga noliktie svētki, tās svētas sapulces, ko
jums būs izsaukt savā noliktā laikā. **5** Pirmā mēnesī,
četrpadsmitā mēneša dienā ap vakara laiku, ir Tā Kunga
Pasa svētki. **6** Un piecpadsmitā dienā tai pašā mēnesī
ir Tā Kunga neraudzētās maizes svētki; septiņas dienas
jums būs ēst neraudzētu maizi. **7** Pirmā dienā lai jums
ir svēta sapulce; nekādu kalpošanas darbu jums nebūs
darīt. **8** Un jums būs septiņas dienas Tam Kungam uguns
upuri upurēt; septītā dienā būs svēta sapulce, nekādu
kalpošanas darbu jums nebūs darīt. **9** Un Tas Kungs
runāja uz Mozu un sacīja: **10** Runā uz Israēla bērniem un
saki tiem: kad jūs tai zemē nāksiet, ko Es jums došu, un
jūs viņas augļus pļausiet, tad vienu kūli no savu augļu
pirmajiem jums būs nest pie priestera. **11** Un tam to kūli

būs līgot Tā Kunga priekšā, ka tas no jums būtu patīkams,
tai dienā pēc dusēšanas dienas priesterim to būs līgot. **12**
Tai dienā, kad jūs to kūli līgojiet, jums arī būs sataisīt gada
vecu jēru, kas bez vainas, Tam Kungam par dedzināmo
upuri; **13** Un viņa ēdamo upuri, divus mēriņus kviešu
miltu ar eļļu sajauktus, uguns upuri Tam Kungam par
saldu smaržu, un viņa dzeramo upuri no vīna, ceturtni
no inna. **14** Un jums nebūs ēst maizi, nedz grauzdētas
nedz zaļas vārpas līdz tai dienai, kad jūs savam Dievam
upuri nesīsiet; tas lai ir par likumu jūsu pēcnākamiem
visos jūsu dzīvokļos. **15** Tad jums būs skaitīt no tās dienas
pēc dusēšanas dienas, kad jūs nesāt to līgojamā upura
kūli, - septiņas pilnas nedēļas lai tās ir; **16** Līdz tai dienai
pēc septītās dusēšanas dienas jums būs skaitīt piecdesmit
dienas, tad jums Tam Kungam būs upurēt jaunu ēdamu
upuri. **17** Jums no saviem dzīvokļiem būs pienest divas
maizes par līgojamu upuri, no diviem mēriņiem kviešu
miltu tām būs būt, ar raugu tās būs cept; tie ir tie pirmaji
Tam Kungam. **18** Līdz ar to maizi jums arī būs upurēt
septiņus, gada vecus jērus, kas bez vainas, un vienu jaunu
vērsi un divus aunus; tie Tam Kungam būs dedzināms
upuris līdz ar savu ēdamo upuri un saviem dzeramiem
upuriem, uguns upuris Tam Kungam par saldu smaržu.
19 Jums būs sataisīt arī vienu āzi par grēku upuri un divus
gada vecus jērus par pateicības upuri. **20** Un priesterim
tos būs līgot līdz ar tām pirmaju maizēm par līgojamu
upuri Tā Kunga priekšā; līdz ar tiem diviem jēriem tās
Tam Kungam būs svētas un pieder priesterim. **21** Un
tanī pašā dienā jums būs izsaukt un turēt svētu sapulci,

nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt; tas lai ir par
likumu visos jūsu dzīvokļos jūsu pēcnākamiem mūžam.
22 Kad jūs nu pļausiet savas zemes augļus, tad jums savā
pļaušanā nebūs visai(pilnīgi) nopļaut sava tīruma stūri,
nedz sīki salasīt savus augļus; priekš nabaga un priekš
svešinieka jums tos būs pamest; - Es esmu Tas Kungs,
jūsu Dievs. **23** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **24**
Runā uz Israēla bērniem un saki: septītā mēnesī, pirmā
mēneša dienā, lai jums ir dusēšana, taurēšanas piemiņa,
svēta sapulce. **25** Nekādu kalpošanas darbu jums nebūs
darīt, bet jums Tam Kungam būs upurēt uguns upuri. **26**
Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **27** Bet desmitā
dienā, šinī septītā mēnesī, ir salīdzināšanas diena; tad
lai jums ir svēta sapulce, un jums būs savas dvēseles
mērdēt(gavēt) un Tam Kungam upurēt uguns upuri. **28**
Un tanī dienā jums nekādu darbu nebūs darīt jo tā ir
salīdzināšanas diena, ka jūs topat salīdzināti Tā Kunga,
sava Dieva, priekšā. **29** Jo ikviens, kas tai dienā savu
dvēseli nemērdē, tas taps izdeldēts no saviem ļaudīm. **30**
Un ikviens, kas tai dienā kādu darbu darīs, to Es izdeldēšu
no viņa ļaužu vidus. **31** Nekādu darbu jums nebūs darīt;
lai tas ir par likumu jūsu pēcnākamiem mūžam visos jūsu
dzīvokļos. **32** Lai šī jums ir tā lielā dusēšanas diena, tur
jums savas dvēseles būs mērdēt, mēneša devītās dienas
vakarā, no vakara līdz vakaram jums būs turēt savu
dusēšanas dienu. **33** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: **34** Runā uz Israēla bērniem un saki: piecpadsmitā
dienā šinī septītā mēnesī būs lieveņu svētki septiņas
dienas Tam Kungam. **35** Pirmā dienā lai ir svēta sapulce,

nekādu kalpošanas darbu jums nebūs darīt. 36 Septiņas
dienas jums būs upurēt uguns upuri Tam Kungam; astotā
dienā lai jums ir svēta sapulce, tad jums Tam Kungam
būs upurēt uguns upuri, jo šī ir sapulces diena; nekādu
kalpošanas darbu jums nebūs darīt. 37 Šie ir Tā Kunga
noliktie svētki, ko jums būs izsaukt par svētām sapulcēm
un kur jums būs upurēt Tam Kungam uguns upuri,
dedzināmu upuri un ēdamu upuri, kaujamu upuri un
dzeramus upurus, kas krīt ikvienai dienai; 38 Klāt pie Tā
Kunga dusēšanas dienām un klāt pie jūsu dāvanām un
klāt pie visiem jūsu solījumiem un klāt pie visiem jūsu
labprātības upuriem, ko jums būs dot Tam Kungam. 39
Bet septītā mēneša piecpadsmitā dienā, kad jūs zemes
augļus esat sakrājuši, jums būs svētīt Tā Kunga svētkus
septiņas dienas; pirmā diena lai ir dusēšanas diena, un
astotā diena lai arī ir dusēšanas diena. 40 Un pirmā dienā
jums būs ņemt augļus no skaistiem kokiem, palmu zarus
un zarus no kupliem kokiem un vītoliem, un jums Tā
Kunga, sava Dieva, priekšā būs līksmoties septiņas dienas,
41 Un tos svētkus jums būs svētīt Tam Kungam septiņas
dienas gadskārtā; tas lai ir par likumu jūsu pēcnākamiem
mūžam; septītā mēnesī jums tos būs svētīt. 42 Septiņas
dienas jums būs dzīvot lieveņos; visiem, kas iekš Israēla
dzimuši, būs lieveņos dzīvot. 43 Lai jūsu radi var zināt,
ka Es Israēla bērniem esmu licis lieveņos dzīvot, tos
izvezdams no Ēģiptes zemes, Es Tas Kungs, jūsu Dievs. 44
Un Mozus nosacīja Israēla bērniem Tā Kunga svētkus.

24 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Pavēli
Israēla bērniem, tev nest šķīstu, sagrūstu eļļu no eļļas

kokiem priekš luktura, ka eļļas lukturīšus allažiņ var
iededzināt. 3 Ārpus liecības priekškara, saiešanas teltī
Āronam no vakara līdz rītam allažiņ to būs sataisīt Tā
Kunga priekšā; tas lai ir par likumu jūsu pēcnākamiem
mūžam. 4 Uz tā luktura no šķīsta zelta viņam būs
iededzināt tos eļļas lukturīšus vienmēr Tā Kunga priekšā.
5 Un tev būs ņemt kviešu miltus un no tiem cept
divpadsmit raušus, divas desmitdaļas ēfas būs būt vienam
rausim. 6 Un tev tos būs uzlikt divās rindās, pa sešiem
vienā rindā uz tā šķīstā galda Tā Kunga priekšā. 7 Un
uz ikvienu rindu tev būs likt šķīstu vīraku, piemiņas
tiesu pie tās maizes, par uguns upuri Tam Kungam. 8 Ik
svētdienas bez mitēšanās tam tos būs sataisīt Tā Kunga
priekšā, no Israēla bērniem par mūžīgu derību. 9 Un tas
lai pieder Āronam un viņa dēliem un tiem to būs ēst
svētā vietā, jo tas priekš tiem ir augsti svēts no Tā Kunga
uguns upuriem, likums mūžam. 10 Un vienas Israēliešu
sievas dēls, kam Ēģiptietis bija par tēvu, izgāja pie Israēla
bērniem, un tas Israēliešu sievas dēls bārās lēģerī ar
vienu Israēliešu vīru. 11 Un tas Israēliešu sievas dēls
zaimoja (Tā Kunga) vārdu un lādēja. Tad viņu veda pie
Mozus, un viņa mātes vārds bija Šelomite, tā bija Dibra
meita no Dana cilts. 12 Un viņu ielika cietumā, kamēr
tiem tiktu spriedums no Tā Kunga mutes. 13 Tad Tas
Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 14 Izved to lādētāju ārā
no lēģera, un visiem, kas to dzirdējuši, būs savas rokas
uzlikt uz viņa galvu, un visai draudzei to ar akmeņiem
būs nomētāt. 15 Un uz Israēla bērniem tev būs runāt un
sacīt: ikvienam, kas savu Dievu lād, būs nest savu grēku.

16 Un kas Tā Kunga vārdu zaimo, to būs nokaut, visai
draudzei to ar akmeņiem būs nomētāt; vai svešinieks,
vai iedzīvotājs, kas to vārdu zaimos, tam būs mirt. 17
Un ja kas kādu cilvēku nosit, tam būs tapt nokautam.
18 Bet kas kādu lopu nosit, tam to būs maksāt, dzīvību
pret dzīvību. 19 Un ja kas savu tuvāko ievaino, tam lai
top atdarīts, kā viņš darījis. 20 Lūzumu pret lūzumu, aci
pret aci, zobu pret zobu, itin kā viņš cilvēku ir ievainojis,
tāpat viņam taps atdarīts. 21 Kas lopu nosit, tam to būs
maksāt, bet kas cilvēku nosit, tam būs tapt nokautam. 22
Lai jums ir vienāda tiesa, tā svešiniekam, kā iedzīvotājam;
jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. 23 Un Mozus runāja uz
Israēla bērniem, un tie izveda to lādētāju ārā no lēģera
un to nomētāja ar akmeņiem un Israēla bērni darīja, kā
Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

25 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī kalnā un sacīja: 2
Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: Kad jūs nāksiet tai
zemē, ko Es jums dodu, tad tai zemei būs turēt dusēšanu
Tam Kungam. 3 Sešus gadus tev savu tīrumu būs apsēt un
sešus gadus savu vīna dārzu apgriezt un viņa augļus krāt.
4 Bet tas septītais gads lai ir tas lielais dusēšanas laiks tai
zemei, dusēšana Tam Kungam; savu tīrumu tev nebūs
apsēt un savu vīnadārzu tev nebūs apgraizīt. 5 Kas pēc
tavas pļaušanas pats aug, to tev nebūs nopļaut, un tās
ogas, kas bez tavas kopšanas aug, tev nebūs nogriezt; lai
tas ir dusēšanas gads zemei. 6 Bet ko zeme tai dusēšanā
nes, lai ir jums par barību, tev un tavam kalpam un tavai
kalponei un tavam algādzim un tavam piedzīvotājam,
kas mīt pie tevis. 7 Un tavam lopam un tam zvēram,

kas tavā zemē, lai visi viņas augļi ir par barību. **8** Un
tev septiņus tādus dusēšanas gadus būs skaitīt, septiņus
gadus septiņreiz, tā ka to septiņu dusēšanas gadu laiks tev
ir četrdesmit deviņi gadi. **9** Un gavilēšanas bazūne lai skan
septītā mēnesī, desmitā mēneša dienā; salīdzināšanas
dienā lai bazūne skan visā jūsu zemē. **10** Un jums būs
svētīt piecdesmito gadu un izsaukt svabadību tai zemē
priekš visiem, kas tur dzīvo; tas lai jums ir gaviles gads,
un jums būs ikvienam atkal nākt pie sava īpašuma un
ikvienam būs atkal nākt pie savas cilts, **11** Gaviles gads lai
jums ir tas piecdesmitais gads; jums nebūs sēt, nedz to
pļaut, kas no sevis paša aug, nedz nogriezt, kas aug bez
jūsu kopšanas. **12** Jo šis ir gaviles gads, tas lai jums ir
svēts; jums no tīruma būs ēst, kas tur aug. **13** Šinī gaviles
gadā jums ikvienam atkal būs nākt pie sava īpašuma.
14 Tad nu, ja tu ko pārdosi savam tuvākam, vai no sava
tuvākā rokas ko pirksi, tad viens otram pāri nedariet.
15 Pēc gadu skaita no tā gaviles gada tev būs pirkt no
sava tuvākā, un pēc augļu gadu skaita tev būs viņam
pārdot. **16** Jo vairāk gadu jo vairāk maksās, un jo mazāk
gadu jo mazāk maksās, jo viņš tev pārdod tos augļus pēc
tiem gadiem. **17** Tad nu nedariet pāri viens otram, bet
bīstaties savu Dievu; jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
18 Un dariet Manus likumus un turat Manas tiesas un
dariet tās, tad jūs tai zemē varēsiet dzīvot mierā. **19** Un
zeme dos savus augļus, un jūs ēdīsiet un būsiet paēduši,
un tur dzīvosiet mierā. **20** Un ja jūs sacīsiet: ko ēdīsim
septītā gadā? Redzi, mēs nesējam, nedz krājam savus
augļus; - **21** Tad Es pavēlēšu Savai svētībai par jums sestā

gadā, ka tam būs izdot treju gadu augļus. **22** Un kad jūs
sēsiet astotā gadā, tad jūs ēdīsiet no veciem augļiem līdz
devītajam gadam; tiekams jaunie augļi nāk, jūs ēdīsiet
vecos. **23** Un zemi nebūs pārdot uz mūžu; jo Man pieder
tā zeme, un jūs esat svešinieki un piedzīvotāji pie Manis.
24 Tāpēc jums visā savā zemē, kas jums pieder, būs atļaut
zemi izpirkt. **25** Kad tavs brālis panīkst un ko pārdod no
savas zemes, tad lai nāk viņa tuvākais radinieks viņam
par izpircēju un lai izpērk, ko viņa brālis pārdevis. **26** Bet
ja kam izpircēja nav un viņa roka tik daudz iespēj, ka
viņam tik daudz ir, ko izpirkt, **27** Tad viņam būs skaitīt
tos gadus, kad viņš pārdevis, un to, kas pāri, atdot tam
vīram, kam viņš to bija pārdevis, un tā nākt atpakaļ savā
īpašumā. **28** Bet ja viņam nav tik daudz pie rokas, cik
vajadzīgs atdot, tad tas, ko viņš pārdevis, lai paliek pircēja
rokā līdz gaviles gadam, bet gaviles gadā tas nāk vaļā
un viņš atkal tiek pie sava īpašuma. **29** Un ja kas pārdod
dzīvojamu ēku pilsētas mūros, tam būs to atpirkt gada
laikā, kamēr to pārdevis; tas ir viņa atpirkšanas laiks.
30 Bet ja tas netop atpirkts, kamēr gads apkārt, tad tas
nams pilsētas mūros lai paliek tam pircējam mūžam uz
viņa pēcnākamiem; tas nenāk vaļā gaviles gadā. **31** Bet
namus ciemos, bez mūriem visapkārt, būs pieskaitīt pie
zemes laukiem, tie ir atpērkami un nāk vaļā gaviles gadā.
32 Bet Levitu pilsētās viņu pilsētu nami paliek Levitiem
mūžīgi atpērkami. **33** Un ja kas ko pērk no Levitiem, tad
tas pārdotais nams viņu pilsētā nāk vaļā gaviles gadā, jo
nami Levitu pilsētās ir viņu daļa Israēla bērnu starpā. **34**
Arī lauki viņu pilsētu apgabalā nav pārdodami, jo tie ir

viņu mūžīgs īpašums. **35** Un ja tavs brālis panīkst un viņa
roka gurst tev līdzās, tad palīdzi tam, lai būtu svešinieks,
vai piedzīvotājs, ka viņš var dzīvot pie tevis. **36** Tev no
viņa nebūs ņemt pagaidas nedz augļus, bet tev būs bīties
savu Dievu, lai tavs brālis pie tevis dzīvo. **37** Savu naudu
tev nebūs viņam izdot uz pagaidām, nedz savu barību
viņam aizdot uz augļiem. **38** Es esmu Tas Kungs, jūsu
Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes, jums dot Kanaāna
zemi un jums būt par Dievu. **39** Un kad tavs brālis pie
tevis panīkst un tev top pārdots, tad tev nebūs viņam likt
kalpot kā vergam. **40** Kā algādzis un piedzīvotājs lai pie
tevis dzīvo; līdz gaviles gadam lai viņš tev kalpo. **41** Tad
lai viņš no tevis tiek vaļā, viņš un viņa bērni līdz ar to,
un lai viņš iet atpakaļ pie savas cilts un nāk atkal pie
savu tēvu mantas. **42** Jo viņi ir Mani kalpi, ko Es esmu
izvedis no Ēģiptes zemes; tiem nebūs tapt pārdotiem, kā
vergus pārdod. **43** Tev nebūs bargi par viņu valdīt, bet
tev būs bīties savu Dievu. **44** Taviem kalpiem un tavām
kalponēm, kas tev ir, būs būt no apkārtējiem pagāniem;
no tiem jums būs pirkt kalpus un kalpones. **45** Arī no
piedzīvotāju bērniem, kas pie jums mīt, no tiem jūs varat
tos pirkt un no viņu dzimuma pie jums, ko tie jūsu zemē
dzemdinājuši, un tie lai jums ir par īpašumu. **46** Un tos
jūs varat atstāt par mantību saviem bērniem pēc jums, ka
tie ir viņu īpašums; lai tie jums kalpo mūžam; bet par
saviem brāļiem, Israēla bērniem, lai neviens par otru
bargi nevalda. **47** Un ja kāds svešinieks vai piedzīvotājs
pie tevis nāk pie rocības, un tavs brālis pie viņa panīkst
un top pārdots tam svešiniekam, kas pie tevis mīt, vai

kādam no svešinieka rada un cilts, **48** Tad viņu var atpirkt,
kad ir pārdots; viens no viņa brāļiem lai viņu atpērk.
49 Vai viņa tēva brālis, vai viņa tēva brāļa dēls lai viņu
atpērk, vai kāds no viņa cilts asins radiem lai viņu atpērk,
vai kad viņa paša roka spēj, tad lai pats atpērkas. **50** Un
viņam ar savu pircēju būs skaitīt no tā gada, kad viņš
pārdevies, līdz gaviles gadam, un viņa atpirkšanas maksā
lai ir pēc tā gadu skaita, uz laiku kā algādzis lai viņš pie
tā ir bijis. **51** Ja vēl ir daudz gadu, tad pēc viņu skaita
lai tas atdod par savu atpirkšanu to naudu, ar ko viņš ir
pirkts. **52** Un ja vēl maz gadu pāri līdz gaviles gadam, tad
lai tos saskaita; pēc savu gadu skaita tam būs atmaksāt
savu atpirkšanu; kā algādzis gadu pēc gada lai viņš pie tā
ir bijis. **53** Tam nebūs bargi pār viņu valdīt tavā priekšā.
54 Un ja viņš tā netop izpirkts, tad viņam gaviles gadā būs
tikt vaļā, viņam un viņa dēliem līdz ar viņu. **55** Jo Israēla
bērni Man ir par kalpiem, viņi ir Mani kalpi, ko Es esmu
izvedis no Ēģiptes zemes. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
26 Jums nebūs sev darīt elkus, nedz izgriezt bildes, nedz
uzcelt kādus stabus, nedz likt iezīmētus akmeņus savā
zemē, tos pielūgt; jo Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **2**
Manas dusēšanas dienas jums būs turēt un Manu svēto
vietu bīties; - Es esmu Tas Kungs. **3** Ja jūs Manos likumos
staigāsiet un Manas pavēles turēsiet un tās darīsiet, **4** Tad
Es jums došu lietu savā laikā, un zeme dos savu labību, un
koki laukā dos savus augļus. **5** Un kulšanas laiks sniegsies
līdz vīna lasīšanai, un vīna lasīšana līdz sējamam laikam,
un jūs ēdīsiet savu maizi un būsiet paēduši un dzīvosiet
mierīgi savā zemē. **6** Un Es došu mieru zemei, ka jūs

gulēsiet, un nebūs, kas biedina; un Es atņemšu visus
niknos zvērus no zemes, un zobenam nebūs iet pa jūsu
zemi. **7** Un jūs saviem ienaidniekiem dzīsities pakaļ, un
tie kritīs caur zobenu priekš jūsu acīm. **8** Pieci no jums
dzenās simtus, un simts no jums dzenās desmit tūkstošus,
un jūsu ienaidniekiem priekš jūsu acīm būs krist caur
zobenu. **9** Un Es griezīšos pie jums un darīšu jūs auglīgus
un jūs vairošu un uzcelšu ar jums Savu derību. **10** Un
jūs ēdīsiet no veca padoma, un to veco jūs nesīsiet ārā
jaunajam nākot. **11** Un Es celšu Savu dzīvokli jūsu vidū,
un Mana dvēsele jūs neapniks, **12** Un Es staigāšu jūsu vidū
un būšu jums par Dievu, un jūs Man būsiet par ļaudīm. **13**
Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas jūs izvedis no Ēģiptes
zemes, ka jūs nebūtu viņas vergi, un esmu saraustījis jūsu
jūga saites un esmu licis jums stāvu staigāt. **14** Bet ja
jūs Man neklausīsiet un visus šos baušļus nedarīsiet, **15**
Un ja jūs Manus likumus nicināsiet, un ja jūsu dvēsele
Manu tiesu apniks, ka jūs nedarāt visus Manus baušļus,
nicinādami Manu derību, **16** Tad Es jums tā darīšu: Es
likšu pār jums nākt izbailēm, dilonim un karstuma sērgai,
kas acis aptumšo un dvēseli nomoka; un jums savu sēklu
būs velti sēt, un jūsu ienaidniekiem to būs ēst. **17** Un
Es celšu Savu vaigu pret jums, ka jūs tapsiet kauti savu
ienaidnieku priekšā, un jūsu nicinātājiem būs par jums
valdīt, un jūs bēgsiet, kad neviens jūs nedzenā. **18** Un ja
jūs arī tad Man vēl neklausīsiet, tad Es tam vēl pielikšu
septiņkārt, jūsu grēkus sodīdams. **19** Jo Es salauzīšu jūsu
stipruma lepnību un jums darīšu debesi kā dzelzi un
zemi kā varu. **20** Un jūs savu spēku velti tērēsiet un

jūsu zeme nedos savu ražu, nedz jūsu zemes koki savus
augļus. **21** Un ja jūs Man pretī turēsities un negribēsiet
Man klausīt, tad Es uzlikšu jums vēl septiņkārtīgas mokas
jūsu grēku dēļ. **22** Un Es jums sūtīšu meža zvērus, kas
jūsu bērnus aprīs un jūsu lopus saplosīs un jūs dzīs
mazumā, un jūsu ceļiem būs palikt tukšiem. **23** Un ja
jūs vēl nepieņemsiet šo Manu pārmācību, bet Man pretī
turēsities, **24** Tad Es jums arīdzan pretī turēšos un jūs
sitīšu vēl septiņkārt vairāk jūsu grēku dēļ. **25** Jo Es vedīšu
pār jums atriebšanas zobenu, kas atriebs Manu derību,
un kad jūs glābsities savās pilsētās, tad Es sūtīšu mēri
jūsu vidu, un jūs tapsiet nodoti ienaidnieka rokā. **26** Kad
Es jums atņemšu maizes padomu, tad desmit sievām
jūsu maizi būs cept vienā ceplī, un jūsu maizi atdos ar
svaru, un jūs ēdīsiet un nebūsiet paēduši. **27** Un ja jūs pat
caur to Man neklausīsiet, bet Man turēsities pretī, **28** Tad
arī Es jums bardzībā turēšos pretī un jūs pārmācīšu vēl
septiņkārt vairāk jūsu grēku dēļ. **29** Jo jūs ēdīsiet savu
dēlu miesas un savu meitu miesas jūs ēdīsiet. **30** Un Es
izpostīšu jūsu kalnu vietas un izdeldēšu jūsu elku stabus
un metīšu jūsu maitas uz jūsu nogāztiem elkiem un jūs
būsiet riebīgi Manai dvēselei. **31** Un Es darīšu jūsu pilsētas
par postažām un izpostīšu jūsu svētumus, un Es negribu
ost jūsu saldo smaržu. **32** Es to zemi tā gribu izpostīt, ka
būs iztrūcināties jūsu ienaidniekiem, kas tur dzīvo. **33** Un
Es jūs izkaisīšu starp pagāniem un izvilkšu zobenu jums
pakaļ, un jūsu zeme paliks postā un jūsu pilsētas taps
izpostītas. **34** Tad zeme baudīs savu dusēšanu visā tai
posta laikā un kamēr jūs esat ienaidnieku zemē, tad zeme

dusēs un baudīs savu dusēšanu. **35** Visā tai posta laikā
viņa dusēs, tāpēc ka tā nedusēja jūsu dusēšanas dienās,
kad jūs tur dzīvojāt. **36** Un tiem atlikušiem jūsu starpā Es
došu bailīgu sirdi viņu ienaidnieku zemē, ka kustošas
lapas čaukstēšana tos dzīs, un tie bēgs kā no zobena un
kritīs, kur dzinēja nav. **37** Un tie klups viens uz otru, kā no
zobena, kur dzinēja nav, un jūs nepastāvēsiet priekš savu
ienaidnieku acīm. **38** Bet jūs iesiet bojā starp pagāniem,
un jūsu ienaidnieku zeme jūs norīs. **39** Un tie atlikušie
jūsu starpā panīks savu grēku dēļ savu ienaidnieku zemē;
tur tiem savu tēvu noziegumu dēļ būs panīkt. **40** Tad tie
izsūdzēs savus noziegumus un savu tēvu noziegumus
un savus pārkāpumus, ar ko tie pret Mani noziegušies,
un ka tie Man turējušies pretī. **41** Un arī Es tiem turēšos
pretī un tos likšu aizvest viņu ienaidnieku zemē; lai jel
viņu neapgraizītā sirds top pazemota, un viņu noziegumi
top atlīdzināti. **42** Tad Es pieminēšu Savu derību ar
Jēkabu un arī Savu derību ar Īzaku un arī Savu derību
ar Ābrahāmu Es pieminēšu un pieminēšu to zemi. **43**
Un tā zeme no viņiem būs atstāta, un tā baudīs savu
dusēšanu, kad no viņiem palikusi tukša, un tiem taps
atlīdzināti viņu noziegumi, tādēļ un par to, ka tie Manas
tiesas ir atmetuši un ka viņu dvēsele Manus likumus ir
apnikusi. **44** Bet arī tad vēl, kad tie būs savu ienaidnieku
zemē, Es tos neesmu atmetis, nedz viņus esmu apnicis, ka
tos izdeldētu, iznīcinādams Savu derību ar viņiem; jo Es
esmu Tas Kungs, viņu Dievs. **45** Bet Es pieminēšu viņiem
to derību ar tiem vecajiem, ko Es esmu izvedis no Ēģiptes
zemes priekš pagānu acīm, ka Es tiem būtu par Dievu, Es

Tas Kungs. 46 Tie ir tie likumi un tās tiesas un tie baušļi,
ko Tas Kungs ir devis starp Sevi un Israēla bērniem uz
Sinaī kalna caur Mozu.

27 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem: ja kas laban Tam Kungam
sola īpašu solījumu, tad lai tā dvēsele Tam Kungam ir
pēc tava sprieduma. 3 Un tavs spriedums par vīrieti
no divdesmit gadiem līdz sešdesmit gadiem lai ir tas
spriedums: piecdesmit sudraba sēķeļi pēc svētās vietas
sēķeļiem; 4 Bet ja tā ir sieviete, tad lai ir tavs spriedums
trīsdesmit sēķeļi. 5 Bet ja tas no pieci līdz divdesmit
gadiem vecs, tad tavs spriedums par vīrieti lai ir divdesmit
sēķeļi, bet par sievieti desmit sēķeļi. 6 Bet ja tas vienu
mēnesi līdz pieci gadiem vecs, tad tavs spriedums par
vīrieti lai ir pieci sudraba sēķeļi, un par sievieti trīs
sudraba sēķeļi. 7 Bet ja tas sešdesmit gadus vecs un
pāri, ja tas ir vīrs, tad lai ir tavs spriedums piecpadsmit
sēķeļi, un ja ir sieva, desmit sēķeļi. 8 Bet ja tam nav tik
daudz pie rokas, kā tu viņam esi nospriedis, tad to būs
vest pie priestera, un priesteris lai viņu apsprież; pēc
tam, cik tā solītāja roka var pelnīt, lai priesteris viņam
sprież. 9 Un ja tas ir lops, ko Tam Kungam var upurēt,
tad viss lai ir svēts, ko no tā Tam Kungam dod. 10 To
nebūs ne mīt, ne mainīt labu ar nelabu, vai nelabu ar
labu, bet ja tomēr lopu pret lopu pārmīs, tad šis un arī
tas, kas pārmīts, lai ir svēts Tam Kungam. 11 Un ja tas ir
kāds nešķīsts lops, ko Tam Kungam nedrīkst upurēt, tad
to lopu būs vest pie priestera, 12 Un priesterim to būs
apspriest, cik labs vai nelabs tas ir, un kā priesteris ir

spriedis, tā tam būs būt. **13** Un ja kas to pērkot izpirks,
tad piekto tiesu lai pieliek pie tā, kā tu esi apspriedis.
14 Un ja kas savu namu svētī, ka tas Tam Kungam lai ir
svēts, tad priesterim to būs apspriest, cik labs vai nelabs
tas ir: kā priesteris spriedis, tā tam būs būt. **15** Un ja tas,
kas savu namu ir svētījis, to grib izpirkt, tad viņam būs
pielikt piekto naudas tiesu pie tā, ko tu esi spriedis; tad
tas viņam piederēs. **16** Un ja kas no sava paša tīruma
Tam Kungam ko laba svētīs, tad tavs spriedums lai ir
pēc viņa sējuma; kur viens omers miežu top sēts, tā būs
spriest uz piecdesmit sudraba sēķeļiem. **17** Ja viņš savu
tīrumu svētīs no gaviles gada, tad viņa maksā būs pēc
tava sprieduma. **18** Bet ja viņš savu tīrumu svētīs pēc
gaviles gada, tad priesterim to naudu būs apspriest pēc
atliekamo gadu skaita līdz gaviles gadam, un jāatņem no
tava sprieduma. **19** Un ja viņš to tīrumu, ko viņš ir svētījis,
pērkot izpirks, tad viņam būs pielikt piekto naudas tiesu
pie tā, ko tu esi spriedis, - tad tas viņam piederēs. **20**
Bet ja viņš to tīrumu neizpirks un ja to tīrumu citam
pārdos, tad tam vairs nebūs tapt izpirktam. **21** Bet tas
tīrums, kad viņš nāk vaļā gaviles gadā, lai ir svēts Tam
Kungam, tā kā pavisam nodots tīrums; tas priesterim
būs par īpašumu. **22** Un ja viņš Tam Kungam tīrumu ir
svētījis, ko viņš pircis, kas nav no viņa paša tīruma, **23** Tad
priesterim būs spriest, kāda vērtība viņam līdz gaviles
gadam, un viņam tai dienā būs dot, cik tu esi nospriedis,
lai tas Tam Kungam ir svēts. **24** Gaviles gadā tam tīrumam
atkal būs tam krist, no kā viņš bija pirkts, tam, kam tā
zeme īpaši piederēja. **25** Visa tava spriešana lai notiek

pēc svētās vietas sēķeļa, vienam sēķeļim ir divdesmit ģeri. **26** Bet pirmdzimto no lopiem, kas Tam Kungam
pieder, nevienam nebūs svētīt, vai tas ir vērsis, vai avs;
- tas pieder Tam Kungam. **27** Bet ja tas ir no nešķīsta
lopa, tad viņam to pēc tava sprieduma būs izpirkt, un
piekto tiesu pielikt klāt, un ja tas netop izpirkts, tad lai to
pārdod pēc tava sprieduma. **28** Bet visu, kas (pagalam)
novēlēts, ko tas Tam Kungam (pagalam) novēlēs no visa,
kas tam pieder, no cilvēkiem, vai no lopiem, vai no sava
paša tīruma, no tā neko nebūs pārdot nedz izpirkt; viss,
kas (pagalam) novēlēts, Tam Kungam ir augsti svēts. **29**
Visam, kas Tam Kungam (pagalam) novēlēts no cilvēkiem,
nebūs tapt izpirktam, bet nokautam. **30** Un visi zemes
desmitie no zemes labības, no koku augļiem, pieder Tam
Kungam, tie Tam Kungam ir svēti. **31** Bet ja kas no saviem
desmitiem ko laba pircin izpirks, tam piekto tiesu būs
pielikt klāt. **32** Un visi desmitie no lieliem un sīkiem
lopiem, kas ar rīksti top noskaitīti, tie desmitie no visa
būs Tam Kungam svēti. **33** Starp nelaba un laba nekādu
izmeklēšanu nebūs turēt, nedz to pārmainīt; bet ja to
pārmīs, tad šis un arī tas, kas ir izmīts, būs svēts; to nebūs
izpirkt. **34** Tie ir tie baušļi, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis
priekš Israēla bērniem uz Sinaī kalna.

Ceturtā Mozus

1 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī tuksnesī, saiešanas
teltī, pirmā dienā, otrā mēnesī, otrā gadā pēc viņu
iziešanas no Ēģiptes zemes, sacīdams: **2** Uzņemiet visas
Israēla bērnu draudzes pulku pēc viņu ciltīm, viņu tēvu
namiem, skaitīdami visu to ļaužu vārdus, kas ir no vīriešu
kārtas, pēc viņu galvām, **3** Kas divdesmit gadus un
pāri ir, visus, kas Israēla starpā iet karā, tos tev būs
skaitīt pēc viņu pulkiem, tev un Āronam. **4** Lai arī līdz
ar jums ir no ikkatras cilts viens vīrs, kas ir virsnieks
pār savu tēvu namu. **5** Šie nu ir to vīru vārdi, kam pie
jums būs stāvēt. No Rūbena: Elicurs, Šedeūra dēls, **6** No
Sīmeana: Šelumiēls, Curi-Šadaja dēls. **7** No Jūda: Nahšons,
Aminadaba dēls, **8** No Īsašara: Nataneēls, Cuāra dēls, **9**
No Zebulona: Eliabs, Ķelona dēls, **10** No Jāzepa bērniem,
no Efraīma: Elišams, Amiuda dēls, no Manasus: Eamliēls,
Pedacura dēls, **11** No Benjamina: Abidans, Sideona dēls,
12 No Dana: Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls, **13** No Ašera:
Paģiēls, Okrana dēls, **14** No Gada: Eliazavs, Deguēļa dēls,
15 No Naftalus: Ahirus, Enana dēls. **16** Šie ir tie draudzes
runas vīri, virsnieki pār savu tēvu ciltīm, virsnieki pār
Israēla tūkstošiem. **17** Tad Mozus un Ārons ņēma šos
vīrus, kā tie ar vārdiem ir nosaukti, **18** Un sapulcēja visu
draudzi pirmā dienā, otrā mēnesī, un tie pierakstījās cilts
rakstos pēc savām ciltīm, pēc saviem tēvu namiem, pēc
vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, pēc savām
galvām; **19** Kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, un tā
viņš tos skaitīja Sinaī tuksnesī. **20** Tad Rūbena, Israēla
pirmdzimušā, bērni, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc

savu tēvu namiem, kam vārdi tapa skaitīti pēc savām
galvām, visi no vīriešu kārtas no divdesmit gadiem un
pāri, visi, kas gāja karā: **21** Tie tika skaitīti Rūbena ciltī
četrdesmit un seši tūkstoši un pieci simti. **22** No Sīmeana
bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu
namiem, kas no tiem tapa skaitīti, pēc vārdu skaita, pēc
savām galvām, visi no vīriešu kārtas no divdesmit gadiem
un pāri, visi, kas gāja karā: **23** Tie tika skaitīti Sīmeana
ciltī piecdesmit deviņi tūkstoši un trīssimt. **24** No Gada
bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu
namiem, pēc vārdu skaita no divdesmit gadiem un pāri,
visi, kas gāja karā: **25** Tie tika skaitīti Gada ciltī četrdesmit
pieci tūkstoši sešsimt un piecdesmit. **26** No Jūda bērniem,
viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem,
pēc vārdu skaita no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas
gāja karā: **27** Tie tika skaitīti Jūda ciltī septiņdesmit
četri tūkstoši un seši simti. **28** No Īsašara bērniem, viņu
dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc
vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja
karā: **29** Tie tika skaitīti Īsašara ciltī piecdesmit četri
tūkstoši un četri simti. **30** No Zebulona bērniem, viņu
dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc
vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas
gāja karā: **31** Tie tika skaitīti Zebulona ciltī piecdesmit
septiņi tūkstoši un četri simti. **32** No Jāzepa bērniem, no
Efraīma bērniem, viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc
savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem
un pāri, visi, kas gāja karā: **33** Tie tika skaitīti Efraīma ciltī
četrdesmit tūkstoši un piecsimt. **34** No Manasus bērniem,

viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem,
pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas
gāja karā: **35** Tie tika skaitīti Manasus ciltī trīsdesmit
divi tūkstoši un divi simti. **36** No Benjamina bērniem,
viņu dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem,
pēc vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas
gāja karā: **37** Tie tika skaitīti Benjamina ciltī trīsdesmit
pieci tūkstoši un četrsimt. **38** No Dana bērniem, viņu
dzimumi pēc savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc
vārdu skaita, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja
karā: **39** Tie tika skaitīti Dana ciltī sešdesmit divi tūkstoši
un septiņsimt. **40** No Ašera bērniem, viņu dzimumi pēc
savām ciltīm, pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no
divdesmit gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **41** Tie tika
skaitīti Ašera ciltī četrdesmit un viens tūkstotis un pieci
simti. **42** Naftalus bērni, viņu dzimumi pēc savām ciltīm,
pēc savu tēvu namiem, pēc vārdu skaita, no divdesmit
gadiem un pāri, visi, kas gāja karā: **43** Tie tika skaitīti
Naftalus ciltī piecdesmit trīs tūkstoši un četrsimt. **44** Šie
ir tie skaitītie, ko skaitījuši Mozus un Ārons un Israēla
virsnieki, divpadsmit vīri, - ikviens bija pār savu tēvu
namu. **45** Un viss viņu skaits no Israēla bērniem pēc tēvu
namiem, no divdesmit gadiem un pāri, visi, kas no Israēla
gāja karā, **46** Visi tie skaitītie bija sešsimt trīs tūkstoši
un piecsimt piecdesmit. **47** Bet Leviti pēc savu tēvu cilts
netapa pie tiem pieskaitīti. **48** Jo Tas Kungs bija uz Mozu
runājis sacīdams: **49** Levja cilti vien tev nebūs skaitīt,
nedz viņu pulku pieņemt pie Israēla bērniem. **50** Bet tu
iecel Levitus pār liecības telti un pār visiem viņas rīkiem

un pār visu, kas tai pieder; tiem būs to telti nest un visus
viņas rīkus, un viņiem būs pie tās kalpot un ap to telti
apmesties. 51 Un kad telts pacelsies, tad Levitiem to būs
noārdīt, un kad telts apmetīsies, tad Levitiem to būs
uzcelt; bet ja kāds svešinieks pieiet, tam būs mirt. 52 Un
Israēla bērniem būs apmesties ikvienam pie sava lēģera
un ikvienam pie sava karoga pēc saviem pulkiem. 53 Bet
Levitiem būs apmesties ap liecības dzīvokli, ka nekāda
dusmība nenāk pār Israēla bērnu draudzi; tāpēc Levitiem
būs sargāt liecības dzīvokli. 54 Un Israēla bērni darīja pēc
visa, tā kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis; tā tie darīja.

2 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja: 2
Israēla bērniem lēģeri būs apmest, ikvienam apakš sava
karoga, pēc savu tēvu nama zīmēm, visapkārt saiešanas
teltij pretī. 3 Pret rīta pusi būs apmesties Jūda lēģera
karogam pēc saviem pulkiem, un Nahšonam, Aminadaba
dēlam, Jūda bērnu virsniekam; 4 Tā pulks un viņa skaitītie
bija septiņdesmit četri tūkstoši un sešsimt. 5 Un pie viņa
klāt būs apmesties Īsašara ciltij, un Nataneēlim, Cuāra
dēlam, Īsašara bērnu virsniekam. 6 Tā pulks un viņa
skaitītie bija piecdesmit četri tūkstoši un četrsimt. 7
Un Zebulona ciltij un Eliabam, Helona dēlam, Zebulona
bērnu virsniekam. 8 Tā pulks un viņa skaitītie bija
piecdesmit septiņi tūkstoši un četrsimt. 9 Visi Jūda
lēģera skaitītie bija simts astoņdesmit seši tūkstoši un
četrsimt pēc saviem pulkiem; tiem būs pirmiem celties.
10 Rūbena lēģera karogam būs turēties pret dienasvidu
pēc saviem pulkiem, un Elicuram, Šedeūra dēlam, Rūbena
bērnu virsniekam. 11 Tā pulks un viņa skaitītie bija

četrdesmit seši tūkstoši un piecsimti. **12** Un pie viņa klāt
būs apmesties Sīmeana ciltij, un Šelumiēlim, Curi-Šadaja
dēlam, Sīmeana bērnu virsniekam. **13** Tā pulks un viņa
skaitītie bija piecdesmit deviņi tūkstoši un trīs simti.
14 Un blakām Gada ciltij un Eliazavam, Regueļa dēlam,
Gada bērnu virsniekam. **15** Tā pulks un viņa skaitītie
bija četrdesmit pieci tūkstoši sešsimt un piecdesmit. **16**
Visi Rūbena lēģera skaitītie bija simts piecdesmit viens
tūkstotis četrsimt piecdesmit pēc saviem pulkiem, un
tiem būs otriem celties. **17** Pēc tam saiešanas telts lai ceļas
ar Levitu lēģeri lēģeru starpā; kā tie apmetās, tā tiem būs
celties, ikvienam savā vietā, pēc saviem karogiem. **18**
Efraīma lēģera karogam būs būt pret vakariem pēc saviem
pulkiem, un Elišamam, Amiuda dēlam, Efraīma bērnu
virsniekam. **19** Tā pulks un viņa skaitītie bija četrdesmit
tūkstoši un piecsimt. **20** Un pie viņa klāt Manasus cilts un
Gamaliēls, Pedacura dēls, Manasus bērnu virsnieks. **21** Tā
pulks un viņa skaitītie bija trīsdesmit divi tūkstoši un
divi simti. **22** Un tad Benjamina cilts un Abidans, Gideona
dēls, Benjamina bērnu virsnieks. **23** Tā pulks un viņa
skaitītie bija trīsdesmit pieci tūkstoši un četrsimt. **24**
Visi Efraīma lēģera skaitītie bija simts astoņi tūkstoši un
simts pēc saviem pulkiem, un tiem būs celties trešiem. **25**
Dana lēģera karogam būs būt pret ziemeļiem pēc saviem
pulkiem, un Ahiēzaram, Ami-Šadaja dēlam, Dana bērnu
virsniekam. **26** Tā pulks bija sešdesmit divi tūkstoši un
septiņsimt. **27** Un pie viņa klāt lai apmetās Ašera cilts,
un Paģiēls, Okrana dēls, Ašera bērnu virsnieks. **28** Tā
pulks un viņa skaitītie bija četrdesmit viens tūkstotis un

piecsimt. 29 Un tad Naftalus cilts un Ahira, Enana dēls,
Naftalus bērnu virsnieks. 30 Tā pulks un viņa skaitītie
bija piecdesmit trīs tūkstoši un četrsimt. 31 Visi Dana
lēģera skaitītie bija simts piecdesmit septiņi tūkstoši
sešsimt; tiem būs pēdīgiem celties pēc saviem karogiem.
32 Šie ir Israēla bērnu skaitītie pēc savu tēvu namiem; visi
bija sešsimt trīs tūkstoši piecsimt un piecdesmit. 33 Bet
Leviti netapa skaitīti Israēla bērnu starpā, kā Tas Kungs
Mozum bija pavēlējis. 34 Un Israēla bērni darīja visu,
ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis; tā tie apmetās pēc
saviem karogiem, un tā tie cēlās, ikviens pēc savas cilts,
pēc savu tēvu nama.

3 Šie nu ir Ārona un Mozus dzimumi, tai dienā, kad Tas
Kungs runāja uz Mozu Sinaī kalnā. 2 Un šie ir Ārona
dēlu vārdi: tas pirmdzimtais Nadabs un Abijus, Eleazars
un Ītamars. 3 Šie ir Ārona dēlu vārdi, kas bija svaidīti
priesteri, kas bija iesvētīti, kalpot priestera amatā. 4 Bet
Nadabs un Abijus nomira Tā Kunga priekšā, kad tie svešu
uguni bija nesuši Tā Kunga priekšā Sinaī tuksnesī; un
tiem nebija dēlu; bet Eleazars un Ītamars bija priesteri,
Ārona, sava tēva, priekšā. 5 Un Tas Kungs runāja uz Mozu
sacīdams: 6 Pieved Levja cilti un stādi to priestera Ārona
priekšā, lai tie viņam kalpo, 7 Lai tie kopj viņa kopšanu un
visas draudzes kopšanu priekš saiešanas telts, stāvēdami
telts kalpošanā. 8 Un lai tie glabā visus saiešanas telts
rīkus un kopj visu Israēla bērnu kopšanu, stāvēdami
telts kalpošanā. 9 Un dod tos Levitus Āronam un viņa
dēliem; tie viņam pavisam ir atdoti no Israēla bērniem.
10 Bet Āronu un viņa dēlus tev būs iecelt, lai tie kopj

savu priestera amatu, bet svešiniekam, kas pieies, būs
mirt. **11** Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **12** Redzi,
tos Levitus Es esmu ņēmis no Israēla bērnu vidus visu
pirmdzimušo vietā, kas māti atplēš, no Israēla bērniem,
un tie Leviti lai Man pieder. **13** Jo visi pirmdzimtie Man
pieder no tās dienas, kad Es visus pirmdzimušos kāvu
Ēģiptes zemē; Es Sev esmu svētījis visus pirmdzimušos
Israēla starpā no cilvēkiem līdz lopiem; tie Man lai pieder,
- Es esmu Tas Kungs. **14** Un Tas Kungs runāja uz Mozu
Sinaī tuksnesī un sacīja: **15** Skaiti Levja dēlus pēc viņu
tēvu namiem, pēc viņu ciltīm; visus no vīriešu kārtas,
kam viens mēnesis un pāri, tos tev būs skaitīt. **16** Un
Mozus tos skaitīja pēc Tā Kunga vārda, kā viņam bija
pavēlēts. **17** Šie nu ir Levja bērni ar saviem vārdiem:
Geršons un Kehāts un Merarus. **18** Un šie ir Geršona dēlu
vārdi pēc viņu ciltīm: Libnus un Zimeūs. **19** Un Kehāta
bērni pēc savām ciltīm: Amrams un Jecears, Hebrons un
Uzijels. **20** Un Merarus dēli pēc savām ciltīm: Maēlus
un Muzus. Šās ir Levitu ciltis pēc savu tēvu namiem.
21 No Geršona bija Libniešu cilts un Zimiešu cilts; šīs ir
Geršoniešu ciltis. **22** Viņu skaitītie, visi no vīriešu kārtas,
vienu mēnesi un vecāki, to skaits bija septiņi tūkstoši un
pieci simti. **23** Geršoniešu cilts apmetās aiz tā dzīvokļa
pret vakariem. **24** Un Geršoniešu tēva nama virsnieks
bija Eliazavs, Laēļa dēls. **25** Un Geršona dēli apkopa pie
saiešanas telts to telti, viņas apsegu un saiešanas telts
durvju priekškaramo. **26** Un pagalma gardīnes un durvju
priekškaramo pagalmā, kas tam dzīvoklim un altārim
visapkārt līdz ar viņu virvēm, un visu, kas tur darāms. **27**

Un no Kehāta ir Amramiešu cilts un Jeceariešu cilts un
Hebroniešu cilts un Uziēliešu cilts; šīs ir Kehātiešu ciltis.
28 Skaits visiem, kas no vīriešu kārtas, vienu mēnesi un
vecāki, bija astoņi tūkstoši un seši simti, kas kopa svētuma
kopšanu. **29** Kehāta dēlu cilts apmetās klāt pie tā dzīvokļa
pret dienasvidus pusi. **30** Un Kehātiešu ciltīm tēvu nama
virsnieks bija Elicafans, Uzijeļa dēls. **31** Un tie apkopa to
šķirstu un to galdu un to lukturi un tos altārus un svētās
vietas rīkus, ar ko to darbu dara, un to priekškaramo un
visu, kas tur darāms. **32** Un Levitu virsnieku virsnieks bija
Eleazars, Ārona dēls, tas priesteris, uzraugs tiem, kas kopj
svētās vietas kopšanu. **33** No Merarus ir Maēliešu cilts un
Muziešu cilts. Šīs ir Merariešu ciltis. **34** Un viņu skaitītie,
visi no vīriešu kārtas, vienu mēnesi un vecāki, bija seši
tūkstoši un divi simti. **35** Un Merariešu ciltīm tēvu nama
virsnieks bija Curiēls, Abikaīļa dēls, tie apmetās klāt pie
tā dzīvokļa pret ziemeļiem. **36** Un Merarus dēli uzraudzīja
un kopa tā dzīvokļa galdus un viņa kārtis un viņa stabus
un viņa kājas un visus viņa rīkus un visu, kas tur darāms.
37 Un arī pagalma stabus visapkārt un viņu kājas un viņa
naglas un viņa virves. **38** Un tie, kas apmetās dzīvokļa
priekšā pret rītiem, priekš saiešanas telts pret austrumu,
bija Mozus un Ārons ar saviem dēliem, kopdami svētuma
kopšanu priekš Israēla bērniem. Bet svešiniekam, kas
tur pieiet, būs mirt. **39** Viss Levitu skaits, ko Mozus un
Ārons pēc viņu ciltīm skaitīja uz Tā Kunga pavēli, visi, kas
no vīriešu kārtas vienu mēnesi un pāri, bija divdesmit
divi tūkstoši. **40** Un Tas Kungs runāja uz Mozu: skaiti
visus Israēla bērnu pirmdzimušos no vīriešu kārtas, kam

viens mēnesis un pāri, un izdabū viņu vārdu skaitu.
41 Un Levitus tev būs ņemt priekš manis (Es esmu Tas
Kungs) visu pirmdzimušo Israēla bērnu vietā, un Levitu
lopus visu pirmdzimušo Israēla bērnu lopu vietā. 42 Un
Mozus skaitīja, kā Tas Kungs tam bija pavēlējis, visus
Israēla bērnu pirmdzimušos, 43 Un visi pirmdzimušie
no vīriešu kārtas pēc vārdu skaita, kas vienu mēnesi un
vecāki, kā tie tapa skaitīti, bija divdesmit divi tūkstoši
divi simti septiņdesmit un trīs. 44 Un Tas Kungs runāja
uz Mozu sacīdams: 45 Ņem Levitus visu Israēla bērnu
pirmdzimto vietā un Levitu lopus viņu lopu vietā; jo tiem
Man būs piederēt. Es esmu Tas Kungs. 46 Bet par tiem
divsimt septiņdesmit trim, kam būs tapt izpirktiem, kas
pie Israēla bērnu pirmdzimtiem pāri ir par tiem Levitiem,
47 Par ikvienu galvu tev būs ņemt piecus sudraba sēķeļus,
pēc svētās vietas sēķeļa; - viens sēķeļis ir divdesmit ģeras,
48 Un to naudu tev būs dot Āronam un viņa dēliem, to
naudu, ar ko tie pārējie izpirkti. 49 Tad Mozus ņēma to
izpirkšanas naudu no tiem, kas bija pāri par tiem Levitu
izpirktiem; 50 No Israēla bērnu pirmdzimtiem viņš ņēma
to naudu, tūkstoš trīssimt sešdesmit un piecus sēķeļus,
pēc svētās vietas sēķeļa. 51 Un Mozus deva to izpirkšanas
naudu Āronam un viņa dēliem pēc Tā Kunga vārda, kā
Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

4 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu sacīdams: 2
Uzņem no Levja dēlu vidus Kehāta dēlu skaitu, pēc viņu
ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, 3 Tos, kam trīsdesmit
gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, visus, kas iestājās
kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. 4 Šis lai ir

Kehāta dēlu darbs saiešanas teltī: tas visusvētākais. **5** Kad
lēģeris ceļas, tad Āronam un viņa dēliem būs nākt un
noņemt to priekškaramo, kas priekš visusvētākās vietas
karājās, un ar to apsegt liecības šķirstu. **6** Un tiem uz to
būs uzlikt apsegu no roņu ādām, un uz to uzklāt pazilu
deķi, un tiem būs pielikt viņa nesamās kārtis. **7** Un pāri
pār Dieva maizes galdu tiem arī būs izklāt pazilu deķi, un
tur uzlikt tās bļodas un karotes un kannas un lejamos
kausus, un tai maizei, kas vienmēr tur jāliek, būs uz tā
palikt. **8** Un pāri tiem būs izklāt deķi no karmezīna un to
apsegt ar apsegu no roņu ādām un pielikt tās nesamās
kārtis. **9** Tad tiem būs ņemt pazilu deķi un apsegt to
spīdošo lukturi un viņa eļļas lukturīšus un viņa dzēšamos
rīkus un visus viņa eļļas traukus, ar ko pie tā jākalpo. **10**
Un tiem to ar visiem viņa rīkiem būs ielikt apsegā no
roņu ādām un to likt uz tām nesamām kārtīm. **11** Un
pāri pār zelta altāri tiem būs izklāt pazilu deķi, un to
apsegt ar apsegu no roņu ādām un pielikt viņa nesamās
kārtis. **12** Un tiem būs ņemt visus amata rīkus, ar ko
tiem svētā vietā jākalpo, un tos ielikt pazilā deķī un tos
apsegt ar apsegu no roņu ādām un likt uz tām nesamām
kārtīm. **13** Un tiem tos pelnus no altāra būs noslaucīt un
purpura deķi pāri izklāt. **14** Un tur būs uzlikt visus viņa
rīkus, ar ko tiem pie viņa jākalpo, kvēpināmos traukus,
dakšas, lāpstas un slacināmos traukus, visus altāra rīkus,
un tiem pāri būs izklāt apsegu no roņu ādām un pielikt
viņa nesamās kārtis. **15** Kad nu Ārons un viņa dēli lēģerim
ceļoties būs pabeiguši apsegt to svēto vietu un visus
svētuma rīkus, tad pēc tam Kehāta dēliem būs nākt un to

nest, bet tiem nebūs to svētumu aizskart, ka nemirst; tas
ir Kehāta dēliem jānes pie saiešanas telts. **16** Un Eleazars,
priestera Ārona dēls, lai ir uzraugs par luktura eļļu un
par to smaržīgo kvēpināmo un par dienišķo ēdamo upuri
un svaidāmo eļļu; lai ir uzraugs par visu dzīvokli un
visu, kas tur ir, par to svētumu un viņa rīkiem. **17** Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja: **18**
Sargājaties, ka Kehāta radu cilts netop izdeldēta no Levitu
vidus. **19** Bet tā jums būs viņiem darīt, ka tie dzīvo un
nemirst, kad tiem jāpieiet pie tā visusvētākā. Āronam un
viņa dēliem būs nākt, tos nolikt ikvienu pie sava darba
un pie sava nesamā. **20** Bet viņi paši lai neieiet pat ne
acumirkli skatīties to svētumu, ka nemirst. **21** Un Tas
Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **22** Uzņem arī Geršona
dēlu skaitu pēc viņu tēvu namiem, pēc viņu ciltīm. **23**
Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam,
tos tev būs skaitīt, visus, kas iestājās kalpošanā, savu
darbu darīt pie saiešanas telts. **24** Šis ir Geršoniešu radu
darbs, kalpot un nest: **25** Tiem būs nest tā dzīvokļa deķus
un saiešanas teltī, viņas apsegu un to roņu ādas apsegu,
kas virsū uz tās un saiešanas telts durvju apsegu, **26**
Un pagalma gardīnes un vārtu apsegu tai pagalmā, kas
ap dzīvokli un ap altāri, un viņu virves un visus viņu
darba rīkus, visu, kas darāms, to tiem būs darīt. **27** Pēc
Ārona un viņa dēlu pavēles lai notiek visa Geršoniešu
dēlu kalpošana pie visa, kas tiem jānes, un pie visiem
viņu darbiem, un jums uz tiem būs raudzīt, ka tie visu,
kas tiem jānes, ņem vērā. **28** Tas ir Geršoniešu dēlu radu
darbs saiešanas teltī, un viņu kalpošana lai stāv apakš

Ītamara, priestera Ārona dēla, rokas. **29** Merarus dēlus tev
būs skaitīt pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem. **30** Kam
trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, tos tev
būs skaitīt, visus, kas iestājās kalpošanā, savu darbu darīt
pie saiešanas telts. **31** Un to viņiem būs kopt un nest pēc
visa sava amata pie saiešanas telts: dzīvokļa galdus un
viņa aizšaujamās kārtis un viņa stabus un viņa kājas, **32**
Līdz ar apkārtējiem pagalma stabiem un viņu kājām un
naglām un virvēm, ar visiem viņu rīkiem, ar visu, kas
tiem darāms. Un visus rīkus, kas tiem jākopj un jānes, tos
tiem iedodiet ar vārdu un skaitu. **33** Tā lai ir Merariešu
radu kalpošana, viss viņu darbs pie saiešanas telts, apakš
Ītamara, priestera Ārona dēla, rokas. **34** Tad Mozus un
Ārons un draudzes virsnieki skaitīja Kehātiešu dēlus pēc
viņu ciltīm un viņu tēvu namiem, **35** Kam trīsdesmit
gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, visus, kas iestājās
kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. **36** Tad
viņu skaits bija pēc viņu ciltīm divi tūkstoši septiņsimti
un piecdesmit. **37** Šie ir Kehāta cilšu skaitītie, visi, kas
kalpo pie saiešanas telts, ko Mozus un Ārons bija skaitījuši
pēc Tā Kunga vārda caur Mozu. **38** Un Geršona dēlu
skaitītie pēc viņu ciltīm un pēc viņu tēvu namiem, **39** Kam
trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam, visi, kas
iestājās kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas telts. **40**
Un viņu skaitītie pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem
bija divi tūkstoši sešsimt trīsdesmit. **41** Šie ir Geršona
cilšu skaitītie, visi, kas kalpoja saiešanas teltī, ko Mozus
un Ārons skaitīja pēc Tā Kunga pavēles. **42** Un Merarus
dēlu skaitītie pēc viņu ciltīm, pēc viņu tēvu namiem, **43**

Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam,
visi, kas iestājās kalpošanā, savu darbu darīt pie saiešanas
telts, **44** Viņu skaitītie pēc viņu ciltīm bija trīs tūkstoši
divi simti. **45** Šie ir Merarus cilšu skaitītie, ko Mozus un
Ārons skaitījuši pēc Tā Kunga pavēles caur Mozu. **46**
Visi tie Leviti, ko Mozus un Ārons un Israēla virsnieki ir
skaitījuši pēc viņu ciltīm un pēc viņu tēvu namiem, **47**
Kam trīsdesmit gadi un pāri līdz piecdesmitam gadam,
visi kas iestājās kalpošanā, kalpot un nest pie saiešanas
telts: **48** Viņu skaitītie bija astoņi tūkstoši piecsimt un
astoņdesmit. **49** Pēc Tā Kunga pavēles tie tapa nolikti
caur Mozu, ikviens pie sava darba, pie sava nesamā, un
tapa skaitīti, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

5 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Pavēli Israēla
bērniem, ka tiem no lēģera būs izraidīt visus spitālīgos,
un visus, kam miesa pil, un visus, kas palikuši nešķīsti pie
miroņa. **3** Tāpat vīrus kā sievas tev būs izraidīt; ārā no
lēģera tev tos būs izraidīt, ka tie neapgāna savus lēģerus,
kur Es dzīvoju viņu starpā. **4** Un Israēla bērni tā darīja un
tos izraidīja no lēģera ārā; kā Tas Kungs uz Mozu bija
runājis, tā Israēla bērni darīja. **5** Un Tas Kungs runāja uz
Mozu un sacīja: **6** Runā uz Israēla bērniem: ja vīrs vai
sieva padara kaut kādu cilvēku grēku, noziegdamies pret
To Kungu, un šī dvēsele paliek vainīga, **7** Tad tiem būs
izsūdzēt savu grēku, ko tie darījuši, un savu noziegumu
atlīdzināt ar pilnu maksu, un piekto daļu pielikt klāt un
tam dot, pret ko tie noziegušies. **8** Bet ja tam vīram nav
izpircēja, kam to noziegumu varētu maksāt, tad lai tas
maksājamais parāds pieder Tam Kungam priekš priestera,

bez tā salīdzināšanas auna, kas tam par salīdzināšanu. **9**
Tāpat visi cilājamie upuri no visādām lietām, ko Israēla
bērni svētī un pie priestera nes, lai viņam pieder. **10** Un
ikkatra svētīta lieta lai viņam krīt; ja kas priesterim ko
laba dod, tas lai viņam pieder. **11** Un Tas Kungs runāja
uz Mozu un sacīja: **12** Runā uz Israēla bērniem un saki
tiem: ja sieva no sava vīra novēršas un noziegdamies
pret to noziedzās. **13** Un ja viens vīrs pie viņas guļ un
to pieguļ, un viņas vīram tas būtu nezināms, un tā to
būtu slēpusi, ka apgānījusies, un liecinieka pret viņu
nebūtu, un viņa nebūtu pieķerta, **14** Un neuzticības
kaislība viņu pārņemtu un viņš neuzticētu savai sievai,
un tā ir apgānījusies, vai ja tā neuzticības kaislība viņu
pārņemtu un viņš neuzticētu savai sievai, un tā nav
apgānījusies, - **15** Tad tam vīram savu sievu būs vest pie
priestera un atnest upuri priekš viņas, desmito tiesu no
ēfas miežu miltu; tam nebūs eļļu uzliet, nedz vīraka uzlikt,
jo tas ir viens kaislības upuris, piemiņas ēdamais upuris,
atgādināt noziegumu. **16** Un priesterim viņu būs pievest
un nostādīt Tā Kunga priekšā. **17** Un priesterim būs ņemt
svētu ūdeni mālu traukā, un pīšļus no tā dzīvokļa grīdas
priesterim būs ņemt un ielikt tai ūdenī. **18** Tad priesterim
to sievu būs nostādīt Tā Kunga priekšā un atsegt tās
sievas galvu un to piemiņas upuri likt viņas rokās, tas ir
viens kaislības upuris; un tas rūgtais lāsta ūdens lai ir
priestera rokā. **19** Un priesterim būs to sievu zvērināt
un uz to sacīt: ja neviens vīrs pie tevis nav gulējis, un
ja tu neesi novērsusies no sava vīra uz nešķīstību, tad
tu paliksi vesela no šī rūgtā lāsta ūdens. **20** Bet ja tu no

sava vīra esi novērsusies un apgānījusies, un cits vīrs pie
tevis gulējis, un ne tavs vīrs vien, **21** Un priesterim būs to
sievu zvērināt ar to lāsta zvērestu un sacīt uz to sievu: lai
Tas Kungs tevi dara par lāstu un zvērestu starp taviem
ļaudīm, ka Tas Kungs tavai ciskai liek izdilt un tavam
vēderam uztūkt; **22** Un šis lāsta ūdens tavās iekšās lai
ieiet un dara, ka vēders uztūkst un ciska izdilst. Tad tai
sievai būs sacīt: Āmen, Āmen. **23** Un priesterim šos lāstus
būs rakstīt grāmatā un noskalot ar to rūgto ūdeni. **24** Un
to rūgto lāsta ūdeni viņam tai sievai būs dot dzert, ka
tas lāsta ūdens viņai ieiet ar rūgtumu. **25** Un priesterim
no tās sievas rokas būs ņemt to kaislības upuri un to
līgot priekš Tā Kunga un likt uz altāri. **26** Un priesterim
no tā ēdamā upura būs ņemt pilnu sauju par piemiņas
upuri, un to iededzināt uz altāra, un tad viņam to ūdeni
tai sievai būs dot dzert. **27** Kad nu viņš tai to ūdeni būs
devis dzert, tad notiks: ja tā ir sagānījusies un pret savu
vīru noziegdamies ir noziegusies, ka tas lāsta ūdens viņai
paliks par rūgtumu un viņas vēders uztūks un viņas ciska
izdils, un tā sieva būs par lāstu starp saviem ļaudīm. **28**
Bet ja tā sieva nav sagānījusies, bet šķīsta, tad viņa paliks
vesela un auglīga. **29** Šis ir tas bauslis par neuzticības
kaislību, kad laulāta sieva ir novērsusies no sava vīra un
sagānījusies, **30** Vai kad vīru pārņem neuzticības kaislība
un viņš neuztic savai sievai, tad tam tā sieva jāved Tā
Kunga priekšā, un priesterim jādara pēc visa šī baušļa. **31**
Un tas vīrs būs nenoziedzīgs pie tā nozieguma, bet tā
sieva nesīs savu noziegumu.

6 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem: kad vīrs vai sieva apsolīsies
palikt par nazīru svētīdamies Tam Kungam, **3** Tad tam būs
sargāties no vīna un stipra dzēriena, vīna etiķi un stipra
dzēriena etiķi tam nebūs dzert, nedz ko citu, kas taisīts no
vīna ogām, nedz baudīt ne zaļas, nedz žāvētas vīna-ogas.
4 Visu sava solījuma laiku tam nekā nebūs baudīt ko taisa
no vīna koka, no kodola līdz mizai. **5** Visu sava nazīra
solījuma laiku dzenamam nazim nebūs iet pār viņa galvu;
kamēr tās dienas top piepildītas, cik viņš Tam Kungam
solījies, tikmēr viņam būs būt svētam un savas galvas
matus audzināt. **6** Visu to laiku, ko viņš Tam Kungam
solījies, viņam nebūs iet pie miroņa; **7** Ne pie sava tēva,
ne pie savas mātes, ne pie sava brāļa, ne pie savas māsas;
tam nebūs pie tiem sagānīties, kad tie miruši, jo nazīra
solījums Dievam ir uz viņa galvas. **8** Visā sava nazīra
solījuma laikā viņam būs būt svētam priekš Tā Kunga. **9**
Un ja pie viņa viens nejauši, piepeši nomirtu, ka viņš
savu svētīto galvu sagānītu, tad viņam savas šķīstīšanas
dienā būs nocirpt savu galvu, septītā dienā viņam to būs
nocirpt. **10** Un astotā dienā viņam būs nest divas ūbeles
vai divus jaunus baložus pie priestera priekš saiešanas
telts durvīm. **11** Un priesterim vienu būs sataisīt par grēka
upuri un otru par dedzināmo upuri, un viņu salīdzināt
tādēļ, ka viņš ir apgrēkojies pie miroņa; tā viņam savu
galvu būs svētīt tai dienā. **12** Pēc tam lai viņš atkal uzņem
sava solījuma dienas Tam Kungam un pienes gada vecu
jēru par nozieguma upuri; bet tām pirmajām dienām būs
būt par velti, tāpēc ka viņa nazīra svētums ir sagānīts. **13**

Un šis ir tas nazīra bauslis: tai dienā, kad viņa solījuma
laiks ir piepildīts, tad to būs vest pie saiešanas telts
durvīm, **14** Un lai viņš savu upuri upurē Tam Kungam,
vienu gada vecu jēru bez vainas par dedzināmo upuri
un vienu gada vecu aitiņu bez vainas par grēku upuri
un vienu aunu bez vainas par pateicības upuri, **15** Un
kurvi ar neraudzētu maizi, raušus no smalkiem miltiem,
kas aplaistīti ar eļļu, un neraudzētas, ar eļļu aptraipītas
karašas, līdz ar tiem ēdamiem upuriem un dzeramiem
upuriem. **16** Un priesteris lai to nes Tā Kunga priekšā un
sataisa viņa grēku upuri un viņa dedzināmo upuri. **17** Un
lai viņš sataisa to aunu Tam Kungam par pateicības upuri
ar to kurvi neraudzētu raušu, un priesteris lai sataisa
viņa ēdamo upuri un viņa dzeramo upuri. **18** Un nazīram
priekš saiešanas telts durvīm būs nodzīt savu svētīto
galvu, un ņemt savus svētītos galvas matus un likt tai
ugunī, kas ir apakš tā pateicības upura. **19** Un priesterim
būs ņemt tā auna vārīto priekšpleci un vienu neraudzētu
rausi no tā kurvja un vienu neraudzētu karašu un būs to
likt uz tā nazīra rokām, pēc tam, kad viņš savus matus
visapkārt ir nodzinis. **20** Un priesterim tos būs līgot
par līgojamu upuri priekš Tā Kunga; tā ir svēta dāvana
priesterim, līdz ar tām līgojama upura krūtīm un ar to
cilājama upura priekšpleci; un pēc tas nazīrs var dzert
vīnu. **21** Šis ir tas bauslis par nazīru, kas Tam Kungam
savu upuri solījis savas svētīšanās dēļ, bez tam, ko viņa
roka vēl iespēj; pēc sava solījuma, ko viņš solījis, tam būs
darīt pēc tā svētīšanās baušļa. **22** Un Tas Kungs runāja uz
Mozu un sacīja: **23** Runā uz Āronu un viņa dēliem un saki:

tā jums būs svētīt Israēla bērnus un uz tiem sacīt: **24** Tas
Kungs lai tevi svētī un lai tevi pasargā; **25** Tas Kungs lai
apgaismo Savu vaigu pār tevi un lai tev ir žēlīgs; **26** Tas
Kungs lai paceļ Savu vaigu uz tevi un lai tev dod mieru!
27 Tā tiem būs likt Manu vārdu uz Israēla bērniem, un Es
tos svētīšu.

7 Un notika tai dienā, kad Mozus bija pabeidzis to dzīvokli
uzcelt un to bija svaidījis un iesvētījis ar visiem viņa
rīkiem, un to altāri un visus viņa rīkus, - kad viņš to
bija svaidījis un iesvētījis, - **2** Tad Israēla virsnieki, savu
tēvu namu galvinieki, upurēja; šie bija cilšu virsnieki,
kas bija pār tiem skaitītiem. **3** Un tie nesa savu upuri
Tā Kunga priekšā: sešus apklātus ratus un divpadsmit
vēršus, vienus ratus uz diviem virsniekiem un vienu
vērsi uz ikvienu; tos tie atveda pie tā dzīvokļa. **4** Un Tas
Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **5** Ņem tos no viņiem
un lai tie ir par kalpošanu saiešanas teltij, un dod tos
Levitiem, ikvienam pēc viņa kalpošanas. **6** Tā Mozus
ņēma tos ratus un vēršus un tos deva Levitiem. **7** Divus
ratus un četrus vēršus viņš deva Geršona dēliem pēc
viņu kalpošanas. **8** Un četrus ratus un astoņus vēršus
viņš deva Merarus dēliem pēc viņu kalpošanas, apakš
Ītamara, priestera Ārona dēla, rokas. **9** Bet Kehāta dēliem
viņš nedeva nekā, jo tiem pienācās kalpot svētumā, uz
pleciem tiem bija jānes. **10** Un tie virsnieki upurēja uz
altāra iesvētīšanu; tai dienā, kad tas tapa svaidīts, tie
virsnieki pienesa savus upurus altāra priekšā. **11** Un
Tas Kungs sacīja uz Mozu: ikvienam virsniekam savā
dienā būs pienest savus upurus uz altāra iesvētīšanu. **12**

Kas pirmā dienā pienesa savu upuri, tas bija Nahšons,
Aminadaba dēls, no Jūda cilts. **13** Un viņa upuris bija viena
sudraba bļoda, kas svēra simts un trīsdesmit sēķeļus,
viens sudraba kauss no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās
vietas sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par
ēdamo upuri, - **14** Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem,
pilns kvēpināmu zāļu. **15** Viens vērsēns no lieliem lopiem,
viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **16**
Viens āzis par grēku upuri, **17** Un par pateicības upuri
divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri; šis
bija Nahšona, Aminadaba dēla, upuris. **18** Otrā dienā
upurēja Netaneēls, Cuara dēls, Īsašara virsnieks. **19** Viņš
pienesa par upuri vienu sudraba bļodu, kas svēra simts un
trīsdesmit sēķeļus, vienu sudraba kausu no septiņdesmit
sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abus pilnus kviešu
miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri, - **20** Vienu zelta
kausu no desmit sēķeļiem, pilnu ar kvēpināmām zālēm,
21 Vienu vērsēnu no lieliem lopiem, vienu aunu, vienu
gada vecu jēru par dedzināmo upuri, **22** Vienu āzi par
grēku upuri, **23** Un par pateicības upuri divus vēršus,
piecus aunus, piecus āžus, piecus gada vecus jērus: tas
bija Netaneēļa, Cuara dēla upuris. **24** Trešā dienā upurēja
Zebulona bērnu virsnieks, Eliabs, Helona dēls. **25** Viņa
upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra simts un
trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no septiņdesmit
sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu,
aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri. - **26** Viens zelta kauss no
desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, **27** Viens vērsēns
no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs, par

dedzināmo upuri, **28** Viens āzis par grēku upuri, **29** Un
par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci
gada veci jēri: šis bija Eliaba, Helona dēla, upuris. **30**
Ceturtā dienā upurēja Rūbena bērnu virsnieks, Elicurs,
Šedeūra dēls. **31** Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas
svēra simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no
septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abi pilni
kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri, - **32** Viens
zelta kauss no desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, **33**
Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada
vecs jērs, par dedzināmo upuri, **34** Viens āzis par grēku
upuri, **35** Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni,
pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Elicura, Šedeūra dēla,
upuris. **36** Piektā dienā upurēja Sīmeana bērnu virsnieks,
Šelumiēls, Curi-Šadaja dēls. **37** Viņa upuris bija viena
sudraba bļoda, kas svēra simts un trīsdesmit sēķeļus,
viens sudraba kauss no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās
vietas sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par
ēdamu upuri, - **38** Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem,
pilns kvēpināmu zāļu, **39** Viens vērsēns no lieliem lopiem,
viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **40**
Viens āzis par grēku upuri, **41** Un par pateicības upuri
divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis
bija Šelumiēļa, Curi-Šadaja dēla, upuris. **42** Sestā dienā
upurēja Gada bērnu virsnieks, Eliāsavs, Deguēļa dēls. **43**
Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra simts un
trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no septiņdesmit
sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu,
aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri, - **44** Viens zelta kauss no

desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, **45** Viens vērsēns
no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par
dedzināmo upuri, **46** Viens āzis par grēku upuri, **47** Un
par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci
gada veci jēri: šis bija Eliāzava, Deguēļa dēla, upuris. **48**
Septītā dienā upurēja Efraīma bērnu virsnieks, Elišamus,
Amiuda dēls. **49** Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas
svēra simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss
no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abi
pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri, - **50**
Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu
zāļu, **51** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns,
viens gada vecs jērs, par dedzināmo upuri, **52** Viens
āzis par grēku upuri, **53** Un par pateicības upuri divi
vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija
Elišama, Amiuda dēla, upuris. **54** Astotā dienā upurēja
Manasus bērnu virsnieks Gamaliēls, Pedacura dēls. **55**
Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra simts un
trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no septiņdesmit
sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, abi pilni kviešu miltu,
aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri, - **56** Viens zelta kauss no
desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, **57** Viens vērsēns
no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs jērs par
dedzināmo upuri, **58** Viens āzis par grēku upuri, **59** Un
par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci
gada veci jēri: šis bija Gamaliēla, Pedacura dēla, upuris. **60**
devītā dienā upurēja Benjamina bērnu virsnieks, Ābidans,
Gideona dēls. **61** Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas
svēra simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss

no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abi
pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri, - **62**
Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu
zāļu, **63** Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns,
viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, **64** Viens
āzis par grēku upuri, **65** Un par pateicības upuri divi
vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija
Ābidana, Gideona dēla, upuris. **66** Desmitā dienā upurēja
Dana bērnu virsnieks, Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls. **67**
Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra simts un
trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no septiņdesmit
sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu,
aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri, - **68** Viens zelta kauss
no desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu zāļu, **69** Viens
vērsēns no lieliem lopiem, viens auns, viens gada vecs
jērs par dedzināmo upuri, **70** Viens āzis par grēku upuri,
71 Un par pateicības upuri divi vērši, pieci auni, pieci
āži, pieci gada veci jēri: šis bija Ahiēzara, Ami-Šadaja
dēla, upuris. **72** Vienpadsmitā dienā upurēja Ašera bērnu
virsnieks, Paģiēls, Okrana dēls. **73** Viņa upuris bija viena
sudraba bļoda, kas svēra simts un trīsdesmit sēķeļus,
viens sudraba kauss no septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās
vietas sēķeļa, - abi pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par
ēdamu upuri, **74** Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem,
pilns kvēpināmu zāļu, **75** Viens vērsēns no lieliem lopiem,
viens auns, viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri,
76 Viens āzis par grēku upuri, **77** Un par pateicības
upuri divi vērši, pieci auni, pieci āži, pieci gada veci
jēri: šis bija Paģiēļa, Okrana dēla, upuris. **78** Divpadsmitā

dienā upurēja Naftalus bērnu virsnieks, Ahirus, Enana
dēls. 79 Viņa upuris bija viena sudraba bļoda, kas svēra
simts un trīsdesmit sēķeļus, viens sudraba kauss no
septiņdesmit sēķeļiem, pēc svētās vietas sēķeļa, - abi
pilni kviešu miltu, aplietu ar eļļu, par ēdamu upuri, - 80
Viens zelta kauss no desmit sēķeļiem, pilns kvēpināmu
zāļu, 81 Viens vērsēns no lieliem lopiem, viens auns,
viens gada vecs jērs par dedzināmo upuri, 82 Viens āzis
par grēku upuri, 83 Un par pateicības upuri divi vērši,
pieci auni, pieci āži, pieci gada veci jēri: šis bija Ahirus,
Enana dēla, upuris. 84 Šīs bija altāra iesvētīšanas dāvanas
tai dienā, kad tas tapa svaidīts no Israēla virsniekiem:
divpadsmit sudraba bļodas, divpadsmit sudraba kausi,
divpadsmit zelta kausi. 85 Ikviena sudraba bļoda svēra
simts un trīsdesmit sēķeļus, ikviens sudraba kauss svēra
septiņdesmit sēķeļus, viss tas trauku sudrabs bija divi
tūkstoši un četrsimt sēķeļi, pēc svētās vietas sēķeļa. 86
Divpadsmit zelta kausi, pilni kvēpināmu zāļu, ikviens
kauss svēra desmit sēķeļus, pēc svētās vietas sēķeļa, viss
tas kausu zelts bija simts un divdesmit sēķeļi. 87 Visi
liellopi par dedzināmo upuri bija divpadsmit vērsēni,
divpadsmit auni, divpadsmit gadu veci jēri ar savu ēdamo
upuri un divpadsmit āži par grēku upuri. 88 Un visi
liellopi par pateicības upuri bija divdesmit četri vērši,
sešdesmit auni, sešdesmit āži, sešdesmit gada veci jēri.
Šīs bija altāra iesvētīšanas dāvanas pēc tam, kad tas
bija svaidīts. 89 Un kad Mozus iegāja saiešanas teltī ar
Viņu runāt, tad tas dzirdēja balsi uz sevi runājam no tā

salīdzināšanas vāka, kas bija uz liecības šķirsta starp tiem
diviem ķerubiem, un Viņš uz to runāja.

8 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz
Āronu un saki tam: kad tu tos eļļas lukturīšus iededzināsi,
tad lai tie septiņi eļļas lukturīši spīd uz luktura priekšpusi.
3 Un Ārons tā darīja; luktura priekšpusē viņš iededzināja
viņa eļļas lukturīšus, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
4 Un tas lukturis bija taisīts no tīra zelta, un viņa kāts,
un viņa puķes bija izkaltas; pēc tās priekšzīmes, ko Tas
Kungs Mozum bija rādījis, - tā viņš to lukturi bija taisījis.
5 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **6** Ņem Levitus
no Israēla bērnu vidus un šķīsti tos. **7** Un tā tev būs
darīt viņus šķīstot: uzslaki tiem grēku ūdeni, un lai tiem
dzenamais nazis iet pār visu viņu miesu, un lai tie mazgā
savas drēbes un šķīstās. **8** Un viņiem būs ņemt vienu
vērsīti no liellopiem ar viņa ēdamo upuri, kviešu miltus,
aplietus ar eļļu, un otru vērsēnu no liellopiem tev būs
ņemt par grēku upuri. **9** Un Levitus tev būs vest saiešanas
telts priekšā un visu Israēla bērnu draudzi sapulcināt;
10 Un Levitus tev būs vest Tā Kunga priekšā, un Israēla
bērniem būs likt savas rokas uz Levitiem. **11** Un Āronam
Levitus būs līgot par līgojamu upuri priekš Tā Kunga no
Israēla bērniem, ka tiem būs stāvēt Tā Kunga kalpošanā.
12 Un Levitiem būs likt savas rokas uz to vēršu galvām; pēc
upurē tu vienu par grēku upuri un vienu par dedzināmo
upuri Tam Kungam, Levitus salīdzināt. **13** Un Levitus
tev būs vest priekš Ārona un priekš viņa dēliem un tos
līgot par līgojamu upuri Tam Kungam. **14** Un Levitus no
Israēla bērnu vidus tev būs atšķirt, ka Leviti ir Mani. **15**

Un pēc tam lai Leviti nāk kalpot saiešanas teltī. Tā tev
tos būs šķīstīt un tos līgot par līgojamu upuri. **16** Jo tie
Man pavisam ir nodoti no Israēla bērnu vidus, Es tos
sev esmu ņēmis no Israēla bērniem visu pirmdzimušo
vietā, kas māti atplēš. **17** Jo Man pieder visi Israēla bērnu
pirmdzimušie, gan starp cilvēkiem gan starp lopiem,
tai dienā, kad Es visus pirmdzimušos Ēģiptes zemē situ,
Es tos Sev esmu svētījis, **18** Un Es Levitus esmu ņēmis
visu pirmdzimušo vietā no Israēla bērniem. **19** Un Es
Levitus esmu devis Āronam un viņa dēliem par dāvanu
no Israēla bērniem, lai tie stāv Israēla bērnu kalpošanā
pie saiešanas telts un salīdzina Israēla bērnus, ka nekāda
mocība neuznāk Israēla bērniem, ja Israēla bērni paši
aiztiktu to svētumu. **20** Tad Mozus un Ārons un visa
Israēla bērnu draudze tā darīja ar Levitiem; kā Tas Kungs
Mozum bija pavēlējis par Levitiem, tā Israēla bērni ar
viņiem darīja. **21** Un Leviti šķīstījās un mazgāja savas
drēbes, un Ārons tos līgoja par līgojamu upuri priekš Tā
Kunga, un Ārons tos salīdzināja, lai paliek šķīsti. **22** Un
pēc tam Leviti nāca, darīt savus darbus saiešanas teltī
priekš Ārona un priekš viņa dēliem; kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis par Levitiem, tā tie ar viņiem darīja, **23**
Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **24** Tas ir tas,
kas Levitiem pienākas; kam divdesmit un pieci gadi un
pāri, tiem būs iestāties kalpošanā, savu darbu darīt pie
saiešanas telts. **25** Bet kam piecdesmit gadi un pāri, tam
no šīs kalpošanas būs izstāties un vairs nebūs kalpot, **26**
Bet būs pie rokas būt saviem brāļiem saiešanas teltī pie

apkopšanas, bet pašā kalpošanā tam nebūs kalpot. Tā tev
būs darīt ar Levitiem viņu amatā.

9 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Sinaī tuksnesī otrā
gadā pēc viņu iziešanas no Ēģiptes zemes, pirmā mēnesī,
sacīdams: **2** Lai nu Israēla bērni tur Pasa svētkus savā
noliktā laikā. **3** Četrpadsmitā dienā šinī mēnesī ap vakara
laiku jums tos būs turēt savā noliktā laikā, - pēc visiem
viņu likumiem un pēc visām viņu tiesām jums tos būs
turēt. **4** Tad Mozus runāja uz Israēla bērniem, lai tie turētu
Pasa svētkus. **5** Un tie turēja Pasa svētkus, pirmā mēneša
četrpadsmitā dienā ap vakara laiku, Sinaī tuksnesī; kā
Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā Israēla bērni darīja.
6 Un bija vīri, kas pie miroņa bija palikuši nešķīsti, tā
ka tie tai dienā Pasa svētkus nevarēja turēt, tādēļ tie
piegāja pie Mozus un pie Ārona tai pašā dienā, **7** Un tie
vīri uz viņu sacīja: mēs pie miroņa esam palikuši nešķīsti,
kāpēc mums to būs pieciest, ka mēs Tā Kunga upuri savā
noliktā laikā nevaram upurēt kopā ar Israēla bērniem?
8 Un Mozus uz tiem sacīja: pagaidiet, lai es dzirdu, ko
Tas Kungs jums pavēlēs. **9** Tad Tas Kungs runāja uz
Mozu un sacīja: **10** Runā uz Israēla bērniem un saki: kad
kāds no jums vai no jūsu pēcnākamiem pie miroņa ir
palicis nešķīsts, vai kāds ir tālā ceļā, tad viņam tomēr
Tam Kungam būs turēt Pasa svētkus. **11** Otrā mēnesī,
četrpadsmitā dienā ap vakara laiku viņiem tos būs turēt,
ar neraudzētu maizi un ar rūgtām zālēm tiem to būs ēst.
12 Tiem no tā nekā nebūs atlicināt līdz rītam, nedz tam
kādu kaulu salauzt; pēc visiem Pasa svētku likumiem
viņiem tos būs turēt. **13** Bet kas ir šķīsts un nav uz ceļa

un atraujas no Pasa svētku turēšanas, tā dvēsele lai top
izdeldēta no saviem ļaudīm, tāpēc ka viņš Tā Kunga upuri
savā noliktā laikā nav upurējis; tāds cilvēks lai nes savu
grēku. **14** Un ja pie jums kāds svešinieks piemājo un Tam
Kungam Pasa svētkus tur, tad lai tos tur pēc Pasa svētku
likumiem un pēc viņu tiesām; vienāds likums lai jums
ir, tāds svešiniekam kā zemes iedzīvotājam. **15** Un tai
dienā, kad tas dzīvoklis tapa uzcelts, tas padebesis apklāja
liecības telts dzīvokli, un vakarā pār to dzīvokli bija
uguns spožums līdz rītam. **16** Tā notikās bez mitēšanās;
padebesis to apklāja un nakts laikā bija uguns spožums.
17 Un kad tas padebesis pacēlās no telts, tad arī Israēla
bērni pēc tam cēlās, un tai vietā, kur tas padebesis palika,
tur Israēla bērni apmetās. **18** Pēc Tā Kunga vārda Israēla
bērni cēlās, un pēc Tā Kunga vārda Israēla bērni apmetās;
visu to laiku, kamēr tas padebesis uz tā dzīvokļa palika,
tie palika uz vietas. **19** Un kad tas padebesis daudz dienas
uz tā dzīvokļa palika, tad Israēla bērni ņēma vērā Tā
Kunga pavēli un necēlās. **20** Un kad tas padebesis maz
dienu palika uz tā dzīvokļa, - tad pēc Tā Kunga vārda
tie palika uz vietas un pēc Tā Kunga vārda tie cēlās. **21**
Bet kad tas padebesis no vakara līdz rītam stāvēja un
rītā pacēlās, tad viņi cēlās; vai bija diena, vai nakts, kad
tas padebesis pacēlās, tad arī viņi cēlās. **22** Bet ja tas
padebesis divas dienas, vai vienu mēnesi vai ilgāki uz tā
dzīvokļa stāvēja un uz tā palika, tad Israēla bērni palika
uz vietas un necēlās, un kad tas cēlās, tad arī viņi cēlās.
23 Pēc Tā Kunga vārda tie apmetās un pēc Tā Kunga vārda

tie cēlās; tie ņēma vērā Tā Kunga pavēles, kā Tas Kungs
caur Mozu bija pavēlējis.

10 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Taisi sev
divas trumetes(taures), no sudraba tev tās būs izkalt, un
tās lai ir priekš draudzes sasaukšanas un priekš lēģera
pacelšanas. **3** Kad ar viņām abām pūtīs, tad visai draudzei
pie tevis būs sapulcēties priekš saiešanas telts durvīm,
4 Bet ja ar vienu vien pūtīs, tad tiem lieliem kungiem,
tiem virsniekiem pār Israēla tūkstošiem pie tevis būs
sapulcēties. **5** Kad jūs ar varenu skaņu pūšat, tad tiem
lēģeriem būs celties, kas pret rītiem apmetušies. **6** Bet kad
jūs ar varenu skaņu otrā kārtā pūšat, tad tiem lēģeriem
būs celties, kas pret dienas vidiem apmetušies; ar varenu
skaņu būs pūst, kad viņiem jāceļas. **7** Bet to draudzi
sapulcinājot jums būs pūst, tomēr ne ar varenu skaņu.
8 Un Ārona dēliem, tiem priesteriem, būs tās trumetes
pūst, un tas lai jums ir par likumu mūžīgi pie jūsu
pēcnākamiem. **9** Un kad jūs savā zemē iesiet karā pret
saviem ienaidniekiem, kas jūs spiež, tad jums būs pūst ar
varenu skaņu; tad Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pieminēs, un
jūs tapsiet izglābti no saviem ienaidniekiem. **10** Un savā
līksmības laikā un savos svētkos un savos jaunos mēnešos
jums arīdzan trumetes būs pūst, pie saviem dedzināmiem
upuriem un pie saviem pateicības upuriem, lai jūsu Dievs
jūs piemin. Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **11** Un notikās
otrā gadā, otrā mēnesī, divdesmitā mēneša dienā, ka tās
padebesis pacēlās no tā liecības dzīvokļa. **12** Un Israēla
bērni cēlās pēc saviem pulkiem no Sinaī tuksneša, un tas
padebesis nolaidās Pārana tuksnesī. **13** Tā tie pirmoreiz

cēlās pēc Tā Kunga vārda caur Mozu. **14** Pa priekšu cēlās
Jūda bērnu lēģera karogs, pēc saviem pulkiem, un pār
viņa pulku bija Nahšons, Aminadaba dēls, **15** Un pār
Īsašara bērnu cilts pulku bija Netaneēls, Cuara dēls, **16**
Un pār Zebulona bērnu cilts pulku bija Eliabs, Helona
dēls. **17** Un tas dzīvoklis tapa nocelts, un Geršona bērni
un Merarus bērni cēlās un nesa to dzīvokli. **18** Pēc tam
cēlās Rūbena lēģera karogs pēc saviem pulkiem, un pār
viņa pulku bija Elicurs, Šedeūra dēls. **19** Un pār Sīmeana
bērnu cilts pulku bija Šelumiēls, Curi-Šadaja dēls. **20**
Un pār Gada bērnu cilts pulku bija Eliazavs, Deguēļa
dēls. **21** Tad Kehāta bērni cēlās un nesa tās svētuma
lietas, un tas dzīvoklis tika uzcelts, kamēr šie atnāca.
22 Un pēc tam cēlās Efraīma bērnu lēģera karogs pēc
saviem pulkiem, un pār viņa pulku bija Elišamus, Amiuda
dēls. **23** Un pār Manasus bērnu cilts pulku bija Gamaliēls,
Pedacura dēls. **24** Un pār Benjamina bērnu cilts pulku bija
Abidans, Gideona dēls. **25** Tad cēlās Dana bērnu lēģera
karogs visu lēģeru beidzamā galā pēc saviem pulkiem,
un pār viņa pulku bija Ahiēzars, Ami-Šadaja dēls. **26** Un
pār Ašera bērnu cilts pulku bija Paģiēls, Okrana dēls.
27 Un pār Naftalus bērnu cilts pulku bija Ahirus, Enana
dēls. **28** Tā Israēla bērni cēlās pēc saviem pulkiem. **29** Un
Mozus sacīja uz Hobabu, Reguēļa, tā Midijanieša, dēlu,
Mozus sievas brāli: mēs ejam uz to vietu, par ko Tas
Kungs ir sacījis: "To Es jums došu." Nāc līdz ar mums,
mēs tev gribam labu darīt, jo Tas Kungs Israēlim labumu
apsolījis. **30** Bet viņš sacīja: es neiešu, bet es gribu iet
uz savu zemi un pie saviem radiem. **31** Bet tas viņam

sacīja: neatstājies no mums, jo tāpēc ka tu zini, kur mums
tuksnesī jāapmetas, tad tev būs mums būt par aci. 32 Un
notiks, ja tu mums iesi līdz un mums nāks tas labums,
ko Tas Kungs mums darīs, tad mēs tev arīdzan gribam
labu darīt. 33 Un tie cēlās no Tā Kunga kalna treju dienu
gājumu, un Tā Kunga derības šķirsts viņiem gāja priekšā
treju dienu gājumu, viņiem rādīt dusamu vietu. 34 Un
Tā Kunga padebesis bija pār viņiem dienas laikā, kad
tie no lēģera cēlās. 35 Un notikās, kad tas šķirsts cēlās,
tad Mozus sacīja: celies, Kungs, lai Tavi ienaidnieki top
izkaisīti un Tavi nīdētāji lai bēg priekš Tava vaiga. 36
Un kad tas dusēja, tad viņš sacīja: atgriezies, Kungs, pie
Israēla pulku tūkstošiem.

11 Un notikās, kad tie ļaudis Tā Kunga ausīs kurnēja, tad
Tas Kungs to dzirdēja, un Viņa bardzība iekarsa, un Tā
Kunga uguns iedegās pret viņiem un rija lēģera galā. 2
Tad tie ļaudis brēca uz Mozu. Un Mozus lūdza To Kungu,
un tas uguns noslāpa. 3 Un tās vietas vārdu nosauca
Tabeēra (degums), tāpēc ka Tā Kunga uguns starp tiem
bija iededzies. 4 Un pulks visādu pienācēju, kas bija viņu
starpā, palika kārīgi, un arī Israēla bērni raudāja atkal
sacīdami: 5 Kas mums dos gaļu ēst? Mēs pieminam tās
zivis, ko Ēģiptes zemē velti ēdām, gurķus, melones, lokus,
sīpolus un ķiplokus. 6 Bet nu mūsu dvēsele ir iztvīkusi,
jo nav nekā kā vien tas manna priekš mūsu acīm. 7
Un manna bija tā kā koriandra sēklas un izskatījās kā
bdelliums(sveķi). 8 Un tie ļaudis skrēja šurp un turp un
to sakrāja un mala dzirnavās, vai sagrūda piestās, un to
vārīja podos un taisīja no tā raušus, un viņa smaka bija tā

kā eļļas raušu smaka. **9** Un kad rasa pa naktīm nokrita
lēģerī, tad tas manna nokrita līdz. **10** Tad Mozus dzirdēja
tos ļaudis raudam ar viņu saimēm, ikvienu priekš sava
dzīvokļa durvīm, un Tā Kunga bardzība iedegās ļoti, un
arī Mozum tas nepatika. **11** Un Mozus sacīja uz To Kungu:
kāpēc Tu Savam kalpam esi darījis tik grūti? Un kāpēc
es neesmu atradis Tavās acīs žēlastību, ka Tu man esi
uzlicis visu šo ļaužu nastu? **12** Vai es visus šos ļaudis
esmu nesis savās miesās? Vai es tos esmu dzemdējis, ka
Tu man gribi sacīt: nes tos savā klēpī, tā kā auklētājs nes
zīdāmu bērnu, uz to zemi, ko Tu viņu tēviem esi zvērējis?
13 Kur es gaļas varētu dabūt, ko dot visiem šiem ļaudīm?
Jo tie raud pret mani sacīdami: dod mums gaļas ēst. **14**
Es viens pats visus šos ļaudis nevaru nest, jo tas man ir
visai grūti. **15** Un ja Tu man tā gribi darīt, tad nokauj
labāk mani, ja es žēlastību esmu atradis Tavās acīs, tad
neliec man tā redzēt savu nelaimi. **16** Un Tas Kungs sacīja
uz Mozu: sapulcini Man septiņdesmit vīrus no Israēla
vecajiem, kurus tu zini, ka tie ir ļaužu vecaji un viņu
virsnieki, un ved Man tos priekš saiešanas telts, un lai
tie tur stāv pie tevis; **17** Tad Es nonākšu un ar tevi tur
runāšu, un no Tā Gara, kas uz tevis, Es gribu ņemt un likt
uz viņiem, un viņiem būs līdz ar tevi nest to ļaužu nastu,
ka tā tev vienam nav jānes. **18** Un uz tiem ļaudīm tev
būs sacīt: svētījaties uz rīta dienu, tad jūs ēdīsiet gaļu, jo
jūs priekš Tā Kunga ausīm esat raudājuši sacīdami: kas
mums dos gaļu ēst? Jo mums ir labi klājies Ēģiptes zemē.
Tāpēc Tas Kungs jums dos gaļu ēst. **19** Jūs neēdīsiet vienu
nedz divas dienas nedz piecas dienas nedz desmit dienas

nedz divdesmit dienas, **20** Bet veselu mēnesi, tiekams tā
jums caur nāsīm izies un jūs to apniksiet, tāpēc ka jūs To
Kungu esat atmetuši, kas ir jūsu vidū, un priekš Viņa esat
raudājuši sacīdami: kāpēc mēs esam izgājuši no Ēģiptes
zemes? **21** Un Mozus sacīja: sešsimt tūkstoši ir šo ļaužu
kājnieki, kā vidū es esmu, un Tu saki, es tiem došu gaļu,
un tiem būs ēst veselu mēnesi! **22** Vai tad mazus un lielus
lopus priekš tiem būs nokaut, ka tiem būtu diezgan?
Jeb vai visas jūras zivis būs sapulcināt, ka tiem būtu
diezgan? **23** Bet Tas Kungs runāja uz Mozu: vai tad Tā
Kunga roka ir paīsināta? Tagad tev būs redzēt, vai Mans
Vārds tev notiks, vai ne. **24** Un Mozus izgāja un runāja Tā
Kunga vārdus uz tiem ļaudīm un sapulcināja septiņdesmit
vīrus no to ļaužu vecajiem un nostādīja tos ap saiešanas
telti. **25** Tad Tas Kungs nonāca padebesī un runāja uz
to un ņēma no Tā Gara, kas uz viņa bija, un lika to uz
tiem septiņdesmit vecajiem, un notikās, kad Tas Gars
uz tiem dusēja, tad tie runāja kā pravieši, bet pēc vairs
ne. **26** Un divi vīri bija palikuši lēģerī, tā viena vārds bija
Eldads un tā otra vārds bija Medads, un Tas Gars uz tiem
dusēja, jo tie bija starp tiem uzrakstītiem, jebšu nebija
nogājuši uz to telti, un tie runāja kā pravieši lēģerī. **27**
Tad viens puisis tecēja un teica Mozum un sacīja: Eldads
un Medads runā lēģerī kā pravieši. **28** Un Jozuas, Nuna
dēls, Mozus sulainis, viens no viņa izlasītiem jaunekļiem,
atbildēja un sacīja: mans kungs, Mozu, aizliedz tiem.
29 Tad Mozus uz to sacīja: vai tev deg mani aizstāvēt?
Ak kaut Tā Kunga ļaudis visi būtu pravieši un kaut Tas
Kungs Savu Garu pār tiem (visiem) dotu! **30** Pēc tam

Mozus aizgāja atpakaļ lēģerī ar Israēla vecajiem. **31** Tad
vējš cēlās no Tā Kunga un atveda paipalas no jūras un
izkaisīja tās pa lēģeri, šeit vienas dienas gājumu un tur
vienas dienas gājumu visapkārt ap lēģeri, un tās bija līdz
divām olektīm augstumā pa zemes virsu. **32** Tad tie ļaudis
cēlās cauru dienu un cauru nakti un cauru otru dienu un
lasīja paipalas, un kam maz bija, tas bija salasījis desmit
gomorus, un tie tās klādami izklāja priekš sevis ap lēģeri.
33 Tā gaļa viņiem vēl bija zobos, pirms tā bija apēsta,
tad Tā Kunga bardzība iedegās pret tiem ļaudīm un Tas
Kungs sita tos ļaudis ar ļoti grūtu mocību. **34** Tāpēc tās
vietas vārdu sauca kārības kapenes, jo tur tie apraka tos
kārīgos starp tiem ļaudīm. **35** No tām kārības kapenēm
tie ļaudis aizgāja uz Hacerotu un apmetās Hacerotā.

12 Tad Mirjame un Ārons runāja pret Mozu tās etiopiešu
sievas dēļ ko viņš bija ņēmis, jo viņš vienu etiopieti bija
ņēmis par sievu, un tie sacīja: **2** Vai Tas Kungs tikai caur
Mozu vien runājis? Vai tas nav arī caur mums runājis?
Un Tas Kungs to dzirdēja. **3** Bet tas vīrs Mozus bija ļoti
lēnprātīgs, vairāk nekā visi cilvēki virs zemes. **4** Tad
Tas Kungs piepeši runāja uz Mozu un uz Āronu un uz
Mirjami: nāciet ārā jūs trīs pie saiešanas telts; un tie trīs
nāca ārā. **5** Tad Tas Kungs nonāca padebeša stabā un
stāvēja saiešanas telts durvīs; un viņš sauca Āronu un
Mirjami, un tie abi nāca ārā. **6** Un Viņš sacīja: klausiet
jel Manu vārdu! Ja jūsu starpā viens pravietis, tad Es,
Tas Kungs, viņam parādos parādīšanā, caur sapni Es ar
viņu runāju. **7** Tāds nav Mans kalps Mozus, kas visā
Manā namā ir uzticīgs. **8** Muti pret muti Es ar viņu

runāju un ne caur tumšiem vārdiem, bet redzēdams viņš
redz Tā Kunga vaigu; kādēļ tad jūs neesat bijušies runāt
pret Manu kalpu, pret Mozu? **9** Un Tā Kunga bardzība
iedegās pret tiem, un Viņš aizgāja. **10** Un tas padebesis
atstājās no telts virsas, un redzi, Mirjame bija spitālīga
kā sniegs, un Ārons uzlūkoja Mirjami, un redzi, tā bija
spitālīga. **11** Tad Ārons sacīja uz Mozu: lūdzams, mans
kungs, nepielīdzini mums tos grēkus, ar ko mēs ģeķīgi
esam darījuši un ar ko esam apgrēkojušies. **12** Lai viņa
nav kā tas, kas nedzīvs iziet no mātes miesām, kam puse
no miesas jau saēsta. **13** Tad Mozus brēca uz To Kungu un
sacīja: Ak Dievs, lūdzams, dziedini jel viņu! **14** Un Tas
Kungs sacīja uz Mozu: kad viņas tēvs spļaudams viņas
vaigā būtu spļāvis, vai tā septiņas dienas nekaunētos? Lai
tā septiņas dienas ārā aiz lēģera top ieslēgta un pēc tam
lai tā atkal top pieņemta. **15** Tad Mirjame tapa ieslēgta
ārā aiz lēģera septiņas dienas, un tie ļaudis negāja tālāki,
kamēr Mirjame atkal tapa pieņemta. **16** Bet pēc tam tie
ļaudis cēlās no Hacerotas un apmetās Pārana tuksnesī.

13 Un Tas Kungs runāja uz Mozu sacīdams: **2** Izsūti
vīrus, kas izlūko Kanaāna zemi, ko Es Israēla bērniem
dodu; no ikvienas cilts tev būs sūtīt vienu vīru, kas visi ir
virsnieki viņu starpā. **3** Tad Mozus tos izsūtīja no Pārana
tuksneša pēc Tā Kunga vārda; visi tie vīri bija Israēla
bērnu virsnieki. **4** Un šie ir viņu vārdi: no Rūbena cilts
Šamuūs, Zakura dēls, **5** No Sīmeana cilts Sāfats, Horija
dēls, **6** No Jūda cilts Kālebs, Jefunna dēls, **7** No Īsašara cilts
Jiģeāls, Jāzepa dēls, **8** No Efraīma cilts Hošejs, Nuna dēls,
9 No Benjamina cilts Paltus, Rapus dēls, **10** No Zebulona

cilts Gadiēls, Sodija dēls, **11** No Jāzepa cilts, (tas ir) no
Manasus cilts Gadus, Susus dēls, **12** No Dana cilts Amiēls,
Ģemalus dēls, **13** No Ašera cilts Seturs, Mihaēla dēls, **14** No
Naftalus cilts Nakbus, Vafsus dēls, **15** No Gada cilts Geuēls,
Māhus dēls. **16** Šie ir to vīru vārdi, ko Mozus sūtīja, to
zemi izlūkot. Un Mozus nosauca Hošeju, Nuna dēlu, (par)
Jozua. **17** Un Mozus tos sūtīja, Kanaāna zemi izlūkot, un
tiem sacīja: ceļaties šeit no dienvidu(Negeba) puses un
ejat augšām uz tiem kalniem. **18** Un apraugāt to zemi,
kāda tā ir, un tos ļaudis, kas tur dzīvo, vai tie ir stipri,
vai vāji, vai maz, vai daudz; **19** Un kāda tā zeme, kur tie
dzīvo, vai tā laba vai nelaba, un kādas pilsētas tur ir, kur
tie dzīvo, vai tie dzīvo lēģeros vai stiprās pilīs; **20** Un kāda
tā zeme, vai tauka, vai liesa, vai koki tur ir, vai ne. Esiet
droši un ņemat līdz no zemes augļiem; jo tas notika pašā
pirmo vīna ogu laikā. **21** Un tie aizgāja un izlūkoja to zemi
no Cin tuksneša līdz Rehobai, kur iet uz Amatu. **22** Un
tie aizgāja no dienvidu(Negeba) puses un nāca Hebronē,
un tur bija Aķimans, Zezaūs un Talmaūs, Enaka bērni.
Bet Hebrones pilsēta bija celta septiņus gadus priekš
Coana Ēģiptes zemē. **23** Un tie nāca pie Eškoles upes un
nogrieza tur vienu zaru ar vīna ķekaru, to divi nesa uz
nesamās kārts, - arī granātābolus un vīģes. **24** Šī vieta
tapa nosaukta Eškoles upe, pēc tā vīna ķekara, ko Israēla
bērni tur bija nogriezuši. **25** Un tie griezās atpakaļ no
tās zemes izlūkošanas pēc četrdesmit dienām. **26** Un tie
gāja un nāca pie Mozus un pie Ārona un pie visas Israēla
bērnu draudzes, Pārana tuksnesī uz Kādešu, un atnesa
vēsti viņam un visai draudzei un rādīja tās zemes augļus.

27 Un tie viņam teica un sacīja: mēs tai zemē esam nākuši,
kurp tu mūs esi sūtījis, un patiesi, tur tek piens un medus,
un šis ir viņas auglis. 28 Bet tik stipri ļaudis tai zemē dzīvo
un tās pilsētas ir stipras un ļoti lielas; mēs tur arī Enaka
bērnus esam redzējuši. 29 Amalekieši dzīvo tai zemē
pret dienvidiem, bet Hetieši un Jebusieši un Amorieši
dzīvo kalnos, un Kanaānieši dzīvo pie jūras un Jardānes
malā. 30 Tad Kālebs apklusināja tos ļaudis Mozus priekšā
un sacīja: iedami iesim augšup un mēs to ieņemsim, jo
mēs to tiešām uzvarēsim. 31 Bet tie vīri, kas viņam bija
līdz gājuši, sacīja: mēs nevaram iet pret šiem ļaudīm, jo
tie ir stiprāki nekā mēs. 32 Tā tie izpauda nelabu slavu
no tās zemes, ko tie bija izlūkojuši, pie Israēla bērniem,
sacīdami: tā zeme, ko esam pārstaigājuši izlūkot, ir tāda
zeme, kas savus iedzīvotājus aprij, un visi ļaudis, ko mēs
tur esam redzējuši, ir vīri no liela garuma. 33 Mēs tur arī
milžu ļaudis esam redzējuši, tos Enaka dēlus no milžu
cilts; mēs bijām savās acīs tā kā siseņi, un tādi paši mēs
bijām viņu acīs.

14 Tad visa draudze cēlās un pacēla savu balsi, un tie
ļaudis raudāja to nakti. 2 Un visi Israēla bērni kurnēja
pret Mozu un pret Āronu, un visa draudze uz tiem sacīja:
kaut Ēģiptes zemē būtu nomiruši, jeb kaut šinī tuksnesī
būtu nomiruši! 3 Un kāpēc Tas Kungs mūs ved uz šo
zemi, ka mums būs krist caur zobenu, mūsu sievām un
mūsu bērniņiem būs palikt par laupījumu? Vai mums
nebūtu labāki, griezties atpakaļ uz Ēģiptes zemi? 4 Un tie
sacīja viens uz otru: celsim sev virsnieku un griezīsimies
atpakaļ uz Ēģiptes zemi. 5 Tad Mozus un Ārons nokrita

uz savu vaigu priekš visa Israēla bērnu draudzes pulka. **6**
Un Jozuas, Nuna dēls, un Kālebs, Jefunna dēls, no tiem
zemes izlūkiem, saplēsa savas drēbes. **7** Un tie runāja
uz visu Israēla bērnu draudzi un sacīja: tā zeme, ko
esam pārstaigājuši izlūkot, ir ļoti varen laba zeme. **8**
Ja Tam Kungam ir labs prāts pie mums, tad Viņš mūs
novedīs uz šo zemi un mums to dos, zemi, kur piens
un medus tek. **9** Tikai nesaceļaties pret To Kungu un
nebīstaties no tās zemes ļaudīm; tie mums būs kā maizes
kumoss. Viņu patvērums no tiem ir atstājies, un Tas
Kungs ir ar mums; nebīstaties no tiem! **10** Tad visa
draudze sacīja, ka tie akmeņiem jānomētā. Bet Tā Kunga
godība parādījās saiešanas teltī priekš visiem Israēla
bērniem. **11** Un Tas Kungs runāja uz Mozu: cik ilgi šie
ļaudis Mani kaitina? Un cik ilgi tie negrib Man ticēt, pie
visām tām zīmēm, ko Es viņu vidū esmu darījis? **12** Es tos
sitīšu ar mēri un tos izdeldēšu, un tevi darīšu par lielāku
un stiprāku tautu, nekā viņi. **13** Bet Mozus sacīja uz To
Kungu: taču ēģiptieši dzirdējuši, ka Tu caur Savu spēku
šos ļaudis no viņiem esi izvedis, **14** Un sacījuši šās zemes
iedzīvotājiem; tie dzirdējuši, ka Tu, ak Kungs, esi starp
šiem ļaudīm, ka Tu, Kungs, acīm esi redzams, ka Tavs
padebesis pār tiem stāv, un Tu viņu priekšā ej padebeša
stabā dienu un uguns stabā nakti; **15** Ja Tu nu šos ļaudis
nokautu tā kā vienu vienīgu vīru, - tad tie pagāni, kas
Tavu slavu dzirdējuši, tiešām runātu un sacītu: **16** Tāpēc
ka Tas Kungs šos ļaudis nevarēja ievest tai zemē, ko
Viņš tiem bija zvērējis, Viņš tos ir nokāvis tuksnesī.
17 Nu tad, lai Tā Kunga spēks paaugstinājās, kā Tu esi

runājis un sacījis: **18** Tas Kungs ir pacietīgs un no lielas
žēlastības, piedodams noziegumus un pārkāpumus, bet
Viņš arī nepamet nesodītus, piemeklēdams tēvu grēkus
pie bērniem līdz trešam un ceturtam augumam. **19** Piedod
jel šo ļaužu noziegumu pēc Savas lielās žēlastības un tā
kā Tu šiem ļaudīm esi piedevis no Ēģiptes zemes līdz šim.
20 Un Tas Kungs sacīja: esmu piedevis pēc tava vārda.
21 Un nu, tik tiešām kā Es dzīvoju un visa pasaule taps
pilna Tā Kunga godības, **22** Visi tie vīri, kas ir redzējuši
Manu godību un Manas zīmes, ko Es esmu darījis Ēģiptes
zemē un tuksnesī, un Mani nu ir kārdinājuši desmitkārt
un Manai balsij nav paklausījuši, **23** Tiem nebūs redzēt
to zemi, ko Es viņu tēviem esmu zvērējis: nevienam no
tiem, kas Mani apkaitinājuši, to nebūs redzēt. **24** Bet
Savu kalpu Kālebu, tāpēc ka cits gars ar to ir bijis, un
ka tas pareizi Mani klausījis, to Es gribu ievest tai zemē,
kur viņš ir bijis, un viņa dzimumam to būs iemantot.
25 Amalekieši un Kanaānieši dzīvo lejā. Griežaties rītā
atpakaļ un ejat uz tuksnesi pa niedru jūras ceļu. **26** Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja: **27** Cik
ilgi tā būs ar šo ļauno draudzi, kas pret Mani kurn? Es
esmu dzirdējis Israēla bērnu kurnēšanu, ar ko tie pret
Mani kurn. **28** Saki tiem: tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas
Kungs, Es jums tā darīšu, kā jūs Manās ausīs esat runājuši.
29 Šinī tuksnesī būs krist jūsu miesām, un visiem jūsu
skaitītiem, pēc visiem jūsu pulkiem, tiem, kas divdesmit
gadus veci un pārāki, kas pret Mani esat kurnējuši. **30**
Jums nebūs ieiet tai zemē, par ko Es Savu roku esmu
pacēlis, lai tur mājojiet, bet tik vien Kālebam, Jefunna

dēlam, un Jozuam, Nuna dēlam. **31** Un jūsu bērnus, par
ko jūs sacījāt, tie būšot par laupījumu, tos Es ievedīšu, un
tie dabūs pazīt to zemi, ko jūs nicinādami esat atmetuši.
32 Bet jums un jūsu miesām būs krist šinī tuksnesī. **33**
Un jūsu bērni būs gani tuksnesī četrdesmit gadus, un
tiem būs jūsu maucību nest, tiekams jūsu miesas bojā iet
tuksnesī. **34** Pēc to četrdesmit dienu skaita, cik ilgi jūs
to zemi esat izlūkojuši, ikvienu dienu skaitot par gadu,
jums būs nest savus noziegumus četrdesmit gadus; ka
jūs atzīstat, kas tas ir, kad Es no jums nogriežos. **35** Es
Tas Kungs esmu runājis, Es to tiešām darīšu visai šai
ļaunai draudzei, kas pret Mani sametusies; šinī tuksnesī
tiem būs iet bojā, un tur tiem būs nomirt. **36** Tad nu
tie vīri, ko Mozus bija sūtījis, to zemi izlūkot, kas bija
atgriezušies atpakaļ un visu draudzi pret viņu rīdinājuši
uz kurnēšanu un izpauduši nelabu slavu par to zemi,
37 Tie vīri, kas tai zemei darījuši nelabu slavu, nomira
caur vienu mocību Tā Kunga priekšā. **38** Bet Jozuas, Nuna
dēls, un Kālebs, Jefunna dēls, palika dzīvi no tiem vīriem,
kas bija nogājuši, to zemi izlūkot. **39** Un Mozus runāja
šos vārdus uz visiem Israēla bērniem; tad tie ļaudis ļoti
bēdājās. **40** Un tie cēlās agri un devās augšā uz kalnu
galu sacīdami: redzi, šeit esam un iesim uz to vietu,
par ko Tas Kungs sacījis; jo mēs esam grēkojuši. **41** Bet
Mozus sacīja: kāpēc jūs pārkāpjat Tā Kunga vārdu? Jo tas
jums neizdosies. **42** Neejat uz augšu, Tas Kungs nav jūsu
vidū, ka jūs netopat sakauti no saviem ienaidniekiem. **43**
Jo Amalekieši un Kanaānieši tur ir jūsu priekšā, un jūs
kritīsiet caur zobenu; jo tāpēc ka jūs no Tā Kunga esat

atkāpušies, Tas Kungs nebūs ar jums. **44** Tomēr tie ar
pārgalvību devās uz augšu, uz kalnu galu, bet Tā Kunga
derības šķirsts un Mozus neatstājās no lēģera. **45** Tad
Amalekieši un Kanaānieši, kas uz tiem kalniem dzīvoja,
nāca un tos sita un sakāva līdz Hormai.

15 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Runā uz
Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs savā zemē nāksiet,
ko Es jums došu, **3** Un jūs Tam Kungam gribat nest uguns
upuri, dedzināmo upuri vai kaujamu upuri, vai pēc īpaša
solījuma vai no laba prāta, vai savos noliktos svētkos,
lai būtu Tam Kungam par saldu smaržu, no lieliem vai
sīkiem lopiem, **4** Tad tam, kas savu upuri Tam Kungam
pienes, būs upurēt ēdamu upuri no desmitās tiesas kviešu
miltu, kas ir sajaukti ar ceturksni inna eļļas; **5** Un vīnu
par dzeramu upuri vienu ceturksni inna tev būs sataisīt
pie tā dedzināmā upura, vai pie tā kaujamā upura, pie
ikviena upurējama jēra. **6** Vai kad auns top upurēts, tev
ēdamu upuri būs sataisīt no divām desmitām kviešu
miltu, kas sajaukti ar trešo tiesu inna eļļas; **7** Un vīnu
par dzeramu upuri tev būs upurēt trešu tiesu inna par
saldu smaržu Tam Kungam, **8** Bet ja tu jaunu vērsi gribi
sataisīt par dedzināmo upuri, vai kaujamu upuri, kāda
īpaša solījuma dēļ, vai par pateicības upuri Tam Kungam,
9 Tad pie tā jauna vērša būs pielikt ēdamu upuri, proti
trīs desmitās kviešu miltu, kas sajaukti ar pusinnu eļļas;
10 Un vīnu tev būs upurēt par dzeramu upuri, pusinnu,
par uguns upuri, par saldu smaržu Tam Kungam. **11** Tā lai
top darīts ar ikvienu vērsi vai ar ikvienu aunu vai ar jēru
vai kazlēnu. **12** Pēc tā skaita, ko jūs sataisīsiet, jums tā būs

darīt ar ikvienu pēc viņu skaita. **13** Ikvienam iedzīvotājam
šās lietas tā būs darīt, kad upurē uguns upuri par saldu
smaržu Tam Kungam. **14** Un ja kāds svešinieks pie jums
piemīt, vai ja kas jūsu starpā ir pie jūsu pēcnākamiem, un
Tam Kungam par saldu smaržu grib nest uguns upuri,
tam būs tā darīt, kā jūs darāt. **15** Visai draudzei lai ir
vienāds likums, jums un tam svešiniekam, kas pie jums
piemīt, likums mūžīgi jūsu pēcnākamiem: tā kā jūs, tāpat
lai ir tas svešinieks Tā Kunga priekšā. **16** Vienāda bauslība
un vienāda tiesa lai ir jums un tam svešiniekam, kas
pie jums piemājo. **17** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: **18** Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad
jūs nonāksiet tai zemē, uz kurieni Es jūs vedīšu, **19**
Kad jūs ēdīsiet tās zemes maizi, tad jums Tam Kungam
būs upurēt cilājamu upuri. **20** Savas mīklas pirmajus,
vienu karašu jums būs upurēt par cilājamu upuri, itin kā
to cilājamo upuri no klona, tā jums to būs upurēt. **21**
No savas mīklas pirmajiem jums Tam Kungam būs dot
cilājamu upuri līdz jūsu pēcnākamiem. **22** Un kad jūs
netīši apgrēkosities un nedarīsiet visus šos baušļus, ko
Tas Kungs uz Mozu ir runājis, **23** Visu, ko Tas Kungs jums
caur Mozu pavēlējis, no tās dienas, kad Tas Kungs to
pavēlējis, un tā projām līdz jūsu pēcnākamiem, - **24** Tad,
ja draudzei nezinot un netīši tas noticis, lai visa draudze
upurē vienu vērsēnu no lieliem lopiem par dedzināmo
upuri, par saldu smaržu Tam Kungam, līdz ar viņa ēdamo
upuri un viņa dzeramo upuri, kā pienākas, un vienu āzi
par grēku upuri. **25** Un priesterim būs salīdzināt visu
Israēla bērnu draudzi, tad viņiem taps piedots, jo tas bija

netīši grēkots; tā lai tie savu upuri nes, uguns upuri Tam
Kungam, un savu grēku upuri Tā Kunga priekšā savas
apgrēkošanās dēļ. **26** Tad visai Israēla bērnu draudzei taps
piedots, un arī tam svešiniekam, kas jūsu starpā piemīt,
tāpēc ka visiem ļaudīm tas grēks noticis netīši. **27** Un
ja kaut kāds netīši apgrēkotos, tam gada vecu kazu būs
upurēt par grēku upuri. **28** Un priesterim būs salīdzināt
to, kas ar netīšu grēku apgrēkojies Tā Kunga priekšā;
to lai salīdzina, tad viņam taps piedots. **29** Tam, kas
Israēla bērnu vidū ir dzimis, un tam svešiniekam, kas
jūsu starpā piemīt, vienāda bauslība lai jums ir priekš tā,
kas netīši apgrēkojās. **30** Bet tā dvēsele, kas kaut ko darīs
pārgalvībā, vai tas jūsu starpā dzimis, vai tas svešinieks,
- tas To Kungu zaimo, un tā dvēsele lai top izdeldēta
no saviem ļaudīm. **31** Jo tā ir nicinājusi Tā Kunga vārdu
un pulgojusi Viņa bauslību, ar izdeldēšanu tā dvēsele
pavisam lai top izdeldēta; viņas noziegums lai paliek
uz viņas. **32** Kad nu Israēla bērni bija tuksnesī, tad tie
atrada vienu vīru malku lasām dusēšanas dienā. **33** Un
tie, kas viņu atrada malku lasām, to atveda pie Mozus un
Ārona un pie visas draudzes. **34** Un tie to lika cietumā, jo
nebija skaidri izteikts, kas ar to jādara. **35** Tad Tas Kungs
sacīja uz Mozu: to vīru būs nokaut, visa draudze lai viņu
akmeņiem nomētā ārā aiz lēģera. **36** Tad visa draudze
viņu izveda ārā aiz lēģera, un viņu akmeņiem nomētāja,
ka tas nomira, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **37** Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **38** Runā uz Israēla
bērniem un saki tiem, ka tiem sev būs taisīt pušķus drēbju
stūros, līdz saviem pēcnākamiem, un pazilu auklu likt

pie tiem stūru pušķiem. **39** Un tos pušķus jums tāpēc
būs nest, ka jūs tos uzskatot pieminat visus Tā Kunga
baušļus un pēc tiem dariet, un nestaigājiet pēc sava sirds
prāta un sava acu kāruma, tam pakaļ maukodami. **40** Lai
jūs pieminat un darāt visus Manus baušļus un savam
Dievam esiet svēti. **41** Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, kas
jūs izvedis no Ēģiptes zemes, lai Es jums esmu par Dievu,
Es Tas Kungs, jūsu Dievs.

16 Bet Korahs, Jeceara dēls, (šis bija Kehāta, Levja dēla,
dēls), ņēma pie sevis Datanu un Abiramu, Eliaba dēlus, un
Onnu, Peleta dēlu, Rūbena dēlus, **2** Un sacēlās pret Mozu
līdz ar divsimt un piecdesmit Israēla bērnu vīriem, kas
bija draudzes virsnieki un sapulces runas vīri un no lielas
slavas. **3** Un tie sapulcējās pret Mozu un pret Āronu un
sacīja uz tiem: jums nu diezgan! Jo visa draudze ir svēta,
un Tas Kungs ir viņu vidū; kāpēc jūs paaugstinājaties
pār Tā Kunga draudzi? **4** Kad Mozus to dzirdēja, tad viņš
krita uz savu vaigu. **5** Un viņš runāja uz Korahu un uz
visu viņa pulku un sacīja: rītā agri, tad Tas Kungs darīs
zināmu, kas Viņam pieder, un kas ir svēts, un kas var iet
pie Viņa, un kuru Viņš izvēlēs, tas varēs iet pie Viņa.
6 Dariet tā, ņemat sev kvēpināmus traukus, Korahs un
viss viņa pulks. **7** Un rītā ieliekat tanīs uguni un liekat
kvēpināmās zāles tur virsū priekš Tā Kunga, un kuru
Tas Kungs izvēlēs, tas lai ir svēts; nu jums diezgan! Jūs
Levja bērni! **8** Un Mozus sacīja uz Korahu: klausāties jel,
jūs Levja bērni! **9** Vai jums par maz, ka Israēla Dievs jūs
izraudzījis no Israēla draudzes, Viņam nākt tuvu, kalpot
pie Tā Kunga dzīvokļa kalpošanas un stāvēt draudzes

priekšā un tai kalpot. **10** Viņš tev līdz ar visiem taviem
brāļiem, tiem Levja bērniem, licis tuvu nākt; un nu jūs
meklējat arī priestera amatu! **11** Tādēļ tu un viss tavs
pulks esiet sametušies kopā pret To Kungu; jo kas ir
Ārons, ka jūs pret viņu kurnat. **12** Un Mozus nosūtīja,
aicināt Datanu un Abiramu, Eliaba dēlus, bet tie sacīja:
mēs nenāksim. **13** Vai vēl nav gan, ka tu mūs izvedis no
tās zemes, kur piens un medus tek, mūs nokaut tuksnesī,
ka tu arī vēl pats uzmeties mums par virsnieku? **14** Tu
mūs tiešām neesi vedis zemē, kur piens un medus tek,
nedz mums devis iemantot tīrumus vai vīna dārzus, - vai
tu tiem vīriem acis gribi izraut? Mēs nenāksim. **15** Tad
Mozus ļoti apskaitās un sacīja uz To Kungu: neuzlūko
viņu upuri. Pat ne ēzeli es no tiem neesmu ņēmis un
nevienam ļauna neesmu darījis. **16** Un Mozus sacīja uz
Korahu: tu un viss tavs pulks, nāciet rītu priekš Tā Kunga
vaiga, tu un viņi un Ārons. **17** Un ņemiet ikviens savu
kvēpināmo trauku un liekat iekšā kvēpināmās zāles, un
nesiet Tā Kunga priekšā ikviens savu trauku, divsimt
un piecdesmit traukus, un arī tu un Ārons, ikviens savu
trauku. **18** Tad tie ņēma ikviens savu trauku un ielika
uguni un uzlika virsū kvēpināmās zāles, un stāvēja priekš
saiešanas telts durvīm, un tāpat Mozus un Ārons. **19**
Un Korahs sapulcēja visu draudzi pret viņiem priekš
saiešanas telts durvīm. Tad Tā Kunga godība parādījās
visai draudzei. **20** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz
Āronu sacīdams: **21** Atšķiraties no šīs draudzes, ka Es
tos acumirklī apriju. **22** Bet tie krita uz savu vaigu un
sacīja: Ak Dievs! Tu Dievs pār visas miesas gariem, - ja

viens cilvēks apgrēkojies, vai Tu tāpēc dusmosies par visu
draudzi? 23 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 24
Runā uz draudzi un saki: atkāpjaties visapkārt no Koraha,
Datana un Abirama dzīvokļa nost. 25 Tad Mozus cēlās
un gāja pie Datana un Abirama, un viņam gāja pakaļ
Israēla vecaji. 26 Un viņš runāja uz draudzi un sacīja:
atkāpjaties nost no šo bezdievīgo cilvēku dzīvokļiem un
neaizskarat nekā no tā, kas viņiem pieder, ka jūs neejat
bojā visu viņu grēku dēļ. 27 Tad tie visapkārt gāja nost
no Koraha, Datana un Abirama dzīvokļa, bet Datans un
Abirams iznāca ārā un stāvēja savas telts durvīs līdz ar
savām sievām un dēliem un bērniem. 28 Un Mozus sacīja:
pie tam jūs atzīsiet, ka Tas Kungs mani sūtījis, visus šos
darbus darīt, ne no mana paša prāta: 29 Ja šie nomirs,
itin kā visi citi cilvēki mirst, un taps piemeklēti, itin
kā visi cilvēki top piemeklēti, tad Tas Kungs mani nav
sūtījis. 30 Bet ja Tas Kungs ko jauna darīs un zeme atvērs
savu muti un tos norīs līdz ar visu, kas tiem pieder, ka
tie dzīvi nogrimst ellē, tad jūs atzīsiet, ka šie cilvēki To
Kungu ir nicinājuši. (Sheol h7585) 31 Un notikās, kad viņš
visus šos vārdus bija pabeidzis runāt, tad zeme apakš
viņiem pāršķēlās, 32 Un atdarīja savu muti un tos norija
līdz ar viņu namiem un ar visiem cilvēkiem, kas bija pie
Koraha, un ar visu viņu mantu. 33 Un tie dzīvi nogrima
ellē ar visu, kas tiem piederēja, un zeme tos apklāja, un
tie gāja bojā no draudzes vidus. (Sheol h7585) 34 Un viss
Israēls, kas viņiem bija visapkārt, bēga viņiem brēcot,
jo tie sacīja: ka mūs zeme neaprij! 35 Un no Tā Kunga
izgāja uguns un aprija tos divsimt un piecdesmit vīrus,

kas tās kvēpināmās zāles upurēja. **36** Un Tas Kungs runāja
uz Mozu un sacīja: **37** Saki priesterim Eleazaram, Ārona
dēlam, lai tos kvēpināmos traukus paņem no tā deguma
un to uguni izkaisa, jo tie trauki ir svēti, - **38** Šo traukus,
kas pret savām dvēselēm bija grēkojuši, lai kaļ plakanos
gabalos un ar tiem lai apvelk altāri; jo tie ir upurēti
priekš Tā Kunga un svētīti, un būs Israēla bērniem par
zīmi. **39** Tad priesteris Eleazars, ņēma tos kvēpināmos
vara traukus, ko tie sadegušie bija pienesuši, un tos
izkala plātīs, altārim par pārvelkamo; **40** Par piemiņu
Israēla bērniem, lai neviens svešs, un kas nav no Ārona
dzimuma, nepieietu, kvēpināt ar kvēpināmām zālēm Tā
Kunga priekšā, ka tam nenotiktu, kā Koraham un kā viņa
pulkam, itin kā Tas Kungs tam bija runājis caur Mozu. **41**
Bet otrā dienā visa Israēla bērnu draudze kurnēja pret
Mozu un pret Āronu un sacīja: jūs Tā Kunga ļaudis esat
nokāvuši. **42** Un kad draudze sapulcējās pret Mozu un
pret Āronu, tad tie griezās uz saiešanas telti, un redzi, tas
padebesis to apklāja, un Tā Kunga godība parādījās. **43**
Tad Mozus un Ārons gāja uz saiešanas telti. **44** Un Tas
Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **45** Atkāpjaties no šās
draudzes, tad Es to aprīšu acumirklī. Tad tie krita uz savu
vaigu. **46** Un Mozus sacīja uz Āronu: ņem kvēpināmo
trauku un ieliec uguni no altāra un uzliec kvēpināmās
zāles virsū un ej steigšus draudzes vidū un salīdzini
tos, jo bardzība no Tā Kunga ir izgājusi, un mocība ir
iesākusies. **47** Un Ārons to ņēma, kā Mozus bija runājis,
un skrēja draudzes vidū, un redzi, mocība bija iesākusies
pie tiem ļaudīm, un viņš uzlika virsū kvēpināmās zāles un

salīdzināja tos ļaudis. 48 Un viņš stāvēja starp mirušiem
un dzīviem; tad tā mocība tapa novērsta. 49 Un to, kas no
tās mocības bija nomiruši, bija četrpadsmit tūkstoši un
septiņsimt, bez tiem, kas Koraha dēļ bija miruši. 50 Un
Ārons griezās atpakaļ pie Mozus priekš saiešanas telts
durvīm, un tā mocība mitējās.

17 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Runā
uz Israēla bērniem un ņem no tiem priekš ikviena tēva
nama vienu zizli, no visiem viņu virsniekiem pēc viņu
tēvu namiem divpadsmit zižļus; tev ikviena vārdu būs
rakstīt uz viņa zizli. 3 Bet Ārona vārdu tev būs rakstīt uz
Levja cilts zizli, jo ikvienam zizlim būs būt priekš sava
tēva nama galvas. 4 Un tev tos būs nolikt saiešanas teltī
liecības priekšā, kur Es ar jums sanāku. 5 Un tad tā vīra
zizlis, ko Es izvēlēšu, zaļos, un Es klusināšu Israēla bērnu
kurnēšanu pret Mani, ar ko tie pret jums kurn. 6 Un
Mozus runāja uz Israēla bērniem. Tad visi viņu virsnieki
viņam deva ikviens virsnieks vienu zizli, pēc saviem tēvu
namiem divpadsmit zižļus; tur arī Ārona zizlis bija starp
viņu zižļiem. 7 Un Mozus nolika tos zižļus Tā Kunga
priekšā liecības teltī. 8 Un otrā ritā, kad Mozus iegāja
liecības teltī, tad redzi, Ārona zizlis priekš Levja nama
zaļoja, un ziedi bija izplaukuši un bija nesuši mandeles. 9
Un Mozus iznesa visus šos zižļus no Tā Kunga priekšas pie
visiem Israēla bērniem, un tie to redzēja, un ikviens ņēma
savu zizli. 10 Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: nes Ārona zizli
atpakaļ liecības priekšā, to paglabāt par zīmi pārgalvjiem;
tā tev to kurnēšanu pret Mani būs apklusināt, ka tiem
nav jāmirst. 11 Un Mozus tā darīja; itin kā Tas Kungs tam

bija pavēlējis, tā viņš darīja. 12 Tad Israēla bērni runāja
uz Mozu: redzi, mēs mirstam, mēs ejam bojā, mēs visi
ejam bojā. 13 Ikviens, kas pie Tā Kunga dzīvokļa pieiet,
tam jāmirst; vai tad mums patiesi būs iet bojā?

18 Tad Tas Kungs runāja uz Āronu: tev un taviem dēliem
un tava tēva namam līdz ar tevi būs nest svētās vietas
noziegumu, un tev un taviem dēliem būs nest priestera
amata noziegumu. 2 Un arī savus brāļus, Levja cilti, sava
tēva cilti, tev līdz ar sevi būs pievest, ka tie tev palīdz un
tev kalpo; bet tev un taviem dēliem līdz ar tevi būs būt
liecības telts priekšā. 3 Un tiem būs kopt tavu kopšanu,
un visas telts kopšanu; bet pie svētās vietas rīkiem un pie
altāra tiem nebūs pieiet, lai nemirst, ne viņi, ne jūs. 4
Bet tiem būs tev palīdzēt un kopt to kopšanu saiešanas
teltī visā telts kalpošanā, un nevienam svešiniekam
pie jums nebūs pieiet. 5 Tad nu kopjat svētās vietas
kopšanu un altāra kopšanu, lai vairs nenāk bardzība pār
Israēla bērniem. 6 Jo redzi, Es jūsu brāļus, tos Levitus,
esmu ņēmis no Israēla bērniem; tie jums ir doti par
dāvanu Tam Kungam, ka tiem jākalpo pie saiešanas telts
kalpošanas. 7 Bet tev un taviem dēliem līdz ar tevi būs
savu priestera amatu kopt visās altāra lietās un iekšpusē
aiz tā priekškaramā un kalpot, jūsu priestera amatu Es
jums dodu kā dāvanu. Un tam svešiniekam, kas pieiet,
būs mirt. 8 Un Tas Kungs runāja uz Āronu: un Es, redzi, Es
tev esmu devis glabāt Savus cilājamos upurus; no visām
Israēla bērnu svētām dāvanām Es tev tos esmu devis par
daļu un taviem dēliem par tiesu mūžīgi. 9 Tas lai tev
pieder no tām augsti svētām dāvanām no ugunīm: visas

viņu dāvanas pie visiem viņu ēdamiem upuriem un pie
visiem viņu grēku upuriem un pie visiem viņu nozieguma
upuriem, ko tie Man dod; augsti svētas dāvanas lai tās ir
tev un taviem dēliem. **10** Augsti svētā vietā tev to būs
ēst; visi, kas no vīriešu kārtas, lai to ēd, - tas lai tev ir
svēts. **11** Un tas lai tev pieder kā cilājams upuris no viņu
dāvanām: no visiem Israēla bērnu līgojamiem upuriem Es
to esmu devis tev un taviem dēliem un tavām meitām
līdz ar tevi par tiesu mūžīgi; ikkatrs, kas tavā namā šķīsts,
lai to ēd. **12** To visu labāko no eļļas un to visu labāko
no vīna un no labības, viņu pirmajus, ko tiem būs Tam
Kungam dot, to Es tev esmu devis. **13** Tiem pirmiem
augļiem no visa, kas ir viņu zemē, ko tiem Tam Kungam
būs nest, tev būs piederēt; ikkatrs, kas tavā namā šķīsts,
lai to ēd. **14** Viss, kas iekš Israēla Dievam nolikts, lai tev
pieder. **15** Viss, kas māti atplēš, no ikvienas miesas, ko
Tam Kungam atnesīs, no cilvēkiem un no lopiem, lai
tev pieder; bet cilvēku pirmdzimtos pērkot lai izpērk,
un nešķīsto lopu pirmdzimtos arī lai izpērk. **16** Kas nu
tos izpērk, lai tos izpērk vienu mēnesi vecus, pēc tava
sprieduma, par pieciem sēķeļiem pēc svētās vietas sēķeļa
(viens ir divdesmit ģeras). **17** Bet govs pirmdzimto vai avs
pirmdzimto vai kazas pirmdzimto tev nebūs likt izpirkt,
tie ir svēti, - viņu asinis tev būs slacīt uz altāri, un viņu
taukus tev būs iededzināt par uguns upuri, par saldu
smaržu Tam Kungam. **18** Un viņu gaļa lai tev pieder, itin
kā tās līgojamās krūtis, un tas labais plecs, tā lai viņa tev
pieder. **19** Visus svētos cilājamos upurus ko Israēla bērni
Tam Kungam pienes, Es esmu devis tev un arī taviem

dēliem un tavām meitām līdz ar tevi par tiesu mūžam.
Šī lai ir mūžīga sāls derība Tā Kunga priekšā tev un arī
tavam dzimumam mūžīgi. **20** Un Tas Kungs sacīja uz
Āronu: viņu zemē tev nebūs mantības un viņu starpā
tev nebūs daļas; Es esmu tava daļa un tava manta starp
Israēla bērniem. **21** Un redzi, Levja bērniem Es esmu devis
visus desmitos iekš Israēla par daļu par viņu kalpošanu,
ar ko tie kalpo saiešanas telts kalpošanā. **22** Un Israēla
bērniem vairs nebūs pieiet pie saiešanas telts, ka tie
neapgrēkojās un nemirst. **23** Bet Levitiem saiešanas telts
kalpošanā būs kalpot, un tiem būs nest viņu noziegumus;
tas lai ir likums mūžīgi pie jūsu pēcnākamiem; un starp
Israēla bērniem tiem zemes daļas nebūs mantot. **24** Jo
Israēla bērnu desmitos, ko tie upurē Tam Kungam par
cilājamu upuri, Es esmu devis Levitiem par daļu; tādēļ
Es uz tiem esmu sacījis: tiem Israēla bērnu vidū zemes
daļas nebūs mantot. **25** Un Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: **26** Tev uz Levitiem vēl būs runāt un tiem sacīt: kad
jūs no Israēla bērniem dabūsiet tos desmitos, ko Es jums
esmu devis par daļu no viņiem, tad jums no tiem būs
nest cilājamu upuri Tam Kungam, to desmito no tiem
desmitiem. **27** Un tas jums taps pielīdzināts par jūsu
cilājamo upuri, kā labība no klona un kā pilnība no vīna
spaida. **28** Tā jums arī cilājamu upuri būs upurēt Tam
Kungam no visiem saviem desmitiem, ko jūs dabūsiet no
Israēla bērniem, un no tiem dot Tā Kunga cilājamo upuri
Āronam, tam priesterim. **29** No visām savām dāvanām
jums būs upurēt visu to cilājamo upuri Tam Kungam,
no tā vislabākā to svēto daļu, **30** Tev tad uz viņiem būs

sacīt: kad jūs to vislabāko no tā upurējat, tad tas Levitiem
taps pielīdzināts, tā kā labība no klona vai kā auglis no
vīna spaida. 31 Un ēdat to visās vietās, jūs un jūsu nams,
jo tā ir jūsu alga par jūsu kalpošanu saiešanas teltī. 32
Un jūs par to nenesīsiet nekādu grēku, kad jūs to visu
labāko no tā upurēsiet, un Israēla bērnu svētās dāvanas
nesagānīsiet un nemirsiet.

19 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un uz Āronu un sacīja:
2 Šis ir tas bauslības likums, ko Tas Kungs ir pavēlējis un
sacījis: runā uz Israēla bērniem, ka tiem pie tevis būs
vest sarkanu govi, kas bez vainas un kam nav nekādas
kaites un uz kā nekāds jūgs vēl nav bijis. 3 Un jums to būs
dot priesterim Eleazaram, un to būs izvest no lēģera un
viņa priekšā nokaut. 4 Un priesterim Eleazaram no viņas
asinīm būs ņemt ar savu pirkstu un no viņas asinīm slacīt
pret siešanas telts priekšu septiņreiz. 5 Un tad viņam
to govi savā priekšā būs likt sadedzināt; viņas ādu un
viņas gaļu un viņas asinis līdz ar viņas sūdiem viņam
būs likt sadedzināt. 6 Un priesterim būs ņemt ciedra
koku un īzapu un karmezīnu un to uzmest uz to degošo
govi. 7 Tad priesterim savas drēbes būs mazgāt un savas
miesas pērt ūdenī un pēc būs iet lēģerī; un priesterim
būs nešķīstam būt līdz vakaram. 8 Un kas to sadedzinājis,
tam savas drēbes būs mazgāt ūdenī, savas miesas ūdenī
pērt un nešķīstam būt līdz vakaram. 9 Un šķīstam vīram
būs saņemt tās govs pelnus un tos likt ārā aiz lēģera
kādā šķīstā vietā, ka tie tur top glabāti priekš Israēla
bērnu draudzes šķīstīšanas ūdeni; tas ir grēku upuris.
10 Un kas tās govs pelnus ir saņēmis, tam būs mazgāt

savas drēbes un nešķīstam būt līdz vakaram. Un tas lai
ir likums mūžīgi Israēla bērniem un tiem svešiniekiem,
kas mīt jūsu starpā: **11** Kas aizskar mironi, kāda miruša
cilvēka miesas, tam būs nešķīstam būt septiņas dienas.
12 Trešā un septītā dienā viņam ar to būs šķīstīties,
tad viņš būs šķīsts; bet ja viņš trešā un septītā dienā
nešķīstīsies, tad viņš nebūs šķīsts. **13** Ikviens, kas aizskar
mironi, kādu mirušu cilvēku, un nešķīstīsies, tas sagāna
Tā Kunga dzīvokli, un tādu dvēseli lai izdeldē no Israēla,
tāpēc ka šķīstīšanas ūdens uz to nav slacināts: viņš ir
nešķīsts, viņa nešķīstība ir vēl pie viņa. **14** Šis ir tas
bauslis, kad viens cilvēks kādā dzīvoklī mirst: ikvienam,
kas nāk tai dzīvoklī, un ikvienam, kas ir tai dzīvoklī, būs
nešķīstam būt septiņas dienas. **15** Un visi trauki, kas vaļā
un kam vāka nav virsū, tie ir nešķīsti. **16** Un ikvienam, kas
laukā kādu aizskar, kas ar zobenu nokauts vai miris, vai
cilvēka kaulus, vai kapu, tam būs būt nešķīstam septiņas
dienas. **17** Tad nu priekš tā nešķīstā būs ņemt no tā
sadedzinātā grēku upura pelniem un uz tiem uzliet avota
ūdeni traukā. **18** Un šķīstam vīram būs ņemt īzapu un
to iemērkt ūdenī un apslacīt telti un visus traukus un
visas dvēseles, kas tur bijušas, un to, kas aizskāris kādus
kaulus vai kādu nokautu vai mirušu vai kapu. **19** Un tam
šķīstajam būs apslacīt to nešķīsto trešā dienā un septītā
dienā, un septītā dienā viņam to būs šķīstīt, un tam būs
savas drēbes mazgāt un ūdenī pērties, tad viņš vakarā būs
šķīsts. **20** Bet kas būs nešķīsts un nešķīstīsies, šo dvēseli
būs izdeldēt no draudzes vidus, jo viņš Tā Kunga svēto
vietu apgānījis; tas šķīstīšanas ūdens nav uz to slacīts,

- tas ir nešķīsts. **21** Tas nu lai viņiem ir likums mūžīgi,
un kas to šķīstīšanas ūdeni slaka, tam būs savas drēbes
mazgāt, un kas to šķīstīšanas ūdeni aizskar, tam būs
nešķīstam būt līdz vakaram. **22** Un viss, ko tas nešķīstais
aizskar, tas būs nešķīsts, un kura dvēsele to aizskars, tai
būs nešķīstai būt līdz vakaram.

20 Un pirmā mēnesī visa Israēla bērnu draudze nāca
Cin tuksnesī, un tie ļaudis apmetās Kādešā, un Mirjame
tur nomira un tapa tur aprakta. **2** Un tai draudzei nebija
ūdens; tad tie sapulcējās pret Mozu un pret Āronu. **3** Un
tie ļaudis strīdējās ar Mozu un runāja sacīdami: kaut būtu
bojā gājuši, kad mūsu brāļi bojā gāja priekš Tā Kunga! **4**
Kāpēc jūs esat veduši Tā Kunga draudzi uz šo tuksnesi,
ka še mums un mūsu lopiem jāmirst? **5** Un kāpēc jūs
mūs esat izveduši no Ēģiptes zemes un mūs atveduši šai
posta vietā? tā nav sējama vieta, nedz vīģu nedz vīnu
dārzu nedz granātābolu vieta, te arī ūdens nav, ko dzert.
6 Tad Mozus un Ārons gāja no tās draudzes pie saiešanas
telts durvīm un metās uz savu vaigu; un Tā Kunga godība
viņiem parādījās. **7** Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un
sacīja: **8** Ņem to zizli un salpulcini to draudzi, tu un
Ārons, tavs brālis, un runājiet uz to klinti priekš viņu
acīm, tad tā dos ūdeni; tā tu viņiem izdabūsi ūdeni no
klints un dzirdināsi to draudzi un viņas lopus. **9** Tad
Mozus ņēma to zizli no Tā Kunga priekšas, kā Viņš tam
bija pavēlējis. **10** Un Mozus un Ārons sapulcēja to draudzi
pie tās klints, un viņš uz tiem sacīja: klausāties jel, jūs
pārgalvji, vai mēs jums izdabūsim ūdeni no šīs klints?
11 Tad Mozus pacēla savu roku un sita to klinti ar savu

zizli divreiz, tad iznāca daudz ūdens ārā, tā ka tā draudze
un viņas lopi dzēra. **12** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu un
Āronu, tādēļ ka jūs Man neesat ticējuši un Mani neesat
svētījuši priekš Israēla bērnu acīm, tādēļ jūs šo draudzi
neievedīsiet tai zemē, ko Es tiem esmu devis. **13** Šis ir tas
Meribas (strīdus) ūdens, kur Israēla bērni ar To Kungu
strīdējās, un Viņš pie tiem svēts parādījās. **14** Tad Mozus
sūtīja vēstnešus no Kādešas pie Edoma ķēniņa: tā saka
tavs brālis Israēls: tu zini visas tās bēdas, kas mums
uzgājušas, **15** Ka mūsu tēvi ir nogājuši uz Ēģiptes zemi,
un ka mēs ilgu laiku esam dzīvojuši Ēģiptes zemē, un
ka ēģiptieši mums un mūsu tēviem ir ļaunu darījuši. **16**
Tad mēs brēcām uz To Kungu, un Viņš klausīja mūsu
balsi un sūtīja eņģeli un mūs izveda no Ēģiptes zemes, un
redzi, mēs esam Kādešas pilsētā tavu robežu malā. **17**
Ļauj mums iet caur tavu zemi; mēs neiesim pār druvām,
ne caur vīna dārziem, nedz dzersim ūdeni no akām, pa
lielceļu mēs iesim un negriezīsimies ne pa labo ne pa
kreiso roku, tiekams būsim izgājuši caur tavām robežām.
18 Bet Edoms uz to sacīja: tev nebūs iet caur mums, citādi
es tev iziešu pretī ar zobenu. **19** Tad Israēla bērni sacīja uz
viņu: pa lielceļu mēs iesim, un ja dzersim no tava ūdens,
mēs ar saviem lopiem, tad par to dosim maksu; cita nekā
negribam kā kājām iet cauri. **20** Un viņš sacīja: tev nebūs
iet cauri! Un Edoms viņam izgāja pretī ar varenu pulku
un stipru roku. **21** Tā Edoms Israēlim aizliedza un viņam
neļāva iet caur savām robežām; un Israēls griezās nost no
viņa. **22** Un tie aizgāja no Kādešas, un visa Israēla bērnu
draudze nāca pie Hora kalna. **23** Tad Tas Kungs runāja

uz Mozu un Āronu pie Hora kalna, pie Edoma zemes
robežām, sacīdams: 24 Āronam būs tapt piepulcinātam
pie saviem ļaudīm, jo viņš nenāks tai zemē, ko Es dodu
Israēla bērniem, tāpēc ka jūs Manam vārdam esat pretī
turējušies pie strīdus ūdens. 25 Ņem Āronu un viņa dēlu
Eleazaru, un ved tos augšā uz Hora kalnu. 26 Un novelc
Āronam viņa drēbes un apvelc tās Eleazaram, viņa dēlam,
jo Ārons tur taps piepulcināts un nomirs. 27 Tad Mozus
darīja, itin kā Tas Kungs bija pavēlējis. Un tie uzkāpa
uz Hora kalnu priekš visas draudzes acīm. 28 Un Mozus
Āronam novilka viņa drēbes un tās apvilka Eleazaram,
viņa dēlam. 29 Un Ārons tur nomira, tā kalna galā; tad
Mozus un Eleazars nāca no kalna zemē. Kad nu visa
draudze redzēja Āronu esam nomirušu, tad viss Israēla
nams Āronu apraudāja trīsdesmit dienas.

21 Un tas Kanaānietis, Arada ķēniņš, kas dzīvoja pret
dienvidiem, dzirdēja Israēli nākam pa izlūku ceļu, un
kāvās pret Israēli un aizveda kādus no viņiem sagūstītus. 2
Tad Israēls Tam Kungam apsolīja solījumu sacīdams: ja Tu
šos ļaudis dosi manā rokā, tad es viņu pilsētas izdeldēšu.
3 Un Tas Kungs klausīja Israēla bērnu balsij un nodeva tos
Kanaāniešus, un tie šos izdeldēja ar viņu pilsētām un
nosauca tās vietas vārdu Horma (izdeldēšana). 4 Tad tie
aizgāja no Hora kalna pa niedru jūras ceļu, ka ietu apkārt
Edomiešu zemei. 5 Un tiem ļaudīm apnika ceļā, un tie
ļaudis runāja pret Dievu un pret Mozu: kāpēc jūs mūs
esat izveduši no Ēģiptes zemes, ka tuksnesī mirstam? - Jo
šeit nav ne maizes, ne ūdens, un mūsu dvēselei šī blēņu
maize riebj. 6 Tad Tas Kungs sūtīja dedzīgas čūskas ļaužu

starpā; tās tos koda un tur nomira daudz ļaužu no Israēla.
7 Tad tie ļaudis nāca pie Mozus un sacīja: mēs esam
grēkojuši, runādami pret To Kungu un pret tevi; lūdz To
Kungu, lai Viņš atņem tās čūskas no mums. Tad Mozus
lūdza par tiem ļaudīm. **8** Un Tas Kungs sacīja uz Mozu:
taisi sev vienu čūsku un uzcel to par zīmi, un notiks,
ikviens, kas ir kosts un to uzlūkos, tas dzīvos. **9** Un Mozus
taisīja vara čūsku un to uzcēla par zīmi, un notikās, ja
čūska kādu bija kodusi, tad tas uzlūkoja to vara čūsku
un palika dzīvs. **10** Tad Israēla bērni aizgāja un apmetās
Obotā. **11** Pēc tie aizgāja no Obota un apmetās pie Abaru
kalniem tuksnesī, kas ir pret Moabu, pret rītiem. **12** No
turienes tie aizgāja un apmetās pie Zaredas upes. **13** No
turienes tie aizgāja un apmetās šaipus Arnonas, kas ir
tuksnesī un iztek no Amoriešu robežām; jo Arnona ir
Moaba robeža, starp Moabu un Amoriešiem. **14** Tāpēc
top sacīts Tā Kunga karu grāmatā: (tas Kungs karoja)
pret Vahēbu viesulī un pret Arnonas upēm, **15** Un to
strautu ieleju, kas griežas uz Ar pilsētu un iet gar Moaba
robežām. **16** Un no turienes tie aizgāja uz Beēru. Šī ir
tā aka, par ko Tas Kungs Mozum sacīja: sapulcini tos
ļaudis, tad Es tiem došu ūdeni. **17** Tad Israēls dziedāja
šo dziesmu: Verdi, aka, uzdziediet viņai! **18** Tu aka, ko
virsnieki rakuši, ko ļaužu cienīgie izrakuši ar scepteri, ar
saviem zižļiem. Pēc tie aizgāja no tuksneša uz Matanu. **19**
Un no Matanas uz Naāliēli, un no Naāliēles uz Bamotu, **20**
Un no Bamotas uz to ieleju, kas ir Moaba laukā, pie tā
augstā Pizgas kalna, kas stiepjas pret tuksnesi. **21** Tad
Israēls sūtīja vēstnešus pie Sihona, Amoriešu ķēniņa, un

sacīja. **22** Ļauj man iet caur tavu zemi; mēs negriezīsimies
druvās nedz vīna dārzos, mēs nedzersim ūdeni no akām;
pa lielceļu iesim, tiekams būsim cauri izgājuši caur tavām
robežām. **23** Bet Sihons Israēlim neļāva iet caur savām
robežām, un Sihons sapulcēja visus savus ļaudis un izgāja
Israēlim pretī uz tuksnesi, un nāca uz Jācu un karoja pret
Israēli. **24** Bet Israēls viņu apkāva ar zobena asmeni un
uzņēma viņa zemi no Arnonas līdz Jabokai, līdz Amona
bērniem; (jo Amona bērnu robežas bija stipras). **25** Tā
Israēls uzņēma visas šīs pilsētas, un Israēls dzīvoja visās
Amoriešu pilsētās, Hešbonā un visos viņu ciemos. **26** Jo
Hešbona bija Sihona, Amoriešu ķēniņa, pilsēta, un šis bija
karojis pret Moabiešu iepriekšējo ķēniņu un bija paņēmis
visu viņa zemi no viņa rokām līdz Arnonai. **27** Tāpēc
dziesminieki saka: nāciet Hešbonā, uztaisīt un apstiprināt
Sihona pilsētu. **28** Jo uguns ir izgājis no Hešbonas un
liesma no Sihona pilsētas; tā ir aprijusi Aru Moabā un
Arnonas kalnu kungus. **29** Vai tev, Moab! Kamosa ļaudis,
jūs ejat bojā! Viņa dēli spiesti bēgt un viņa meitas cietumā
vestas no Sihona, Amoriešu ķēniņa. **30** Un viņa spožums ir
iznīcis no Hešbonas līdz Dibonai, mēs to esam izdeldējuši
līdz Nofai, kas stiepjas līdz Medbai. **31** Tā Israēls dzīvoja
Amoriešu zemē. **32** Un Mozus sūtīja izlūkot Jaēzeru, un
tie uzvarēja viņas valstis un izdzina tos Amoriešus, kas
tur bija. **33** Un tie griezās un gāja uz augšu pa Basanas
ceļu, un Ogs, Basanas ķēniņš, viņiem izgāja pretī, viņš un
visi viņa ļaudis, kauties pie Edrejas. **34** Tad Tas Kungs
sacīja uz Mozu: nebīsties no viņa, jo viņu un visus viņa
ļaudis un visu viņa zemi Es esmu devis tavā rokā, un tev

būs tam darīt, itin kā tu esi darījis Sihonam, Amoriešu
ķēniņam, kas dzīvoja Hešbonā. 35 Un tie viņu apkāva un
viņa dēlus un visus viņa ļaudis, tā ka neviens neatlikās,
un uzņēma viņa zemi.

22 Tad Israēla bērni cēlās un apmetās Moaba klajumos,
viņpus Jardānes, Jērikum pretī. 2 Kad nu Balaks, Cipora
dēls, visu redzēja, ko Israēls bija darījis Amoriešiem, 3
Tad Moabs ļoti bijās no tiem ļaudīm, jo to bija daudz,
un Moabam bija bail no Israēla bērniem. 4 Tāpēc Moabs
sacīja uz Midijaniešu vecajiem: nu šī draudze visu apēdīs,
kas mums visapkārt, itin kā vērsis apēd zāli virs zemes.
Bet Balaks, Cipora dēls, bija tanī laikā Moabiešu ķēniņš.
5 Un tas sūtīja vēstnešus pie Bileāma, Beora dēla, uz
Petoru, kas pie tās lielupes, viņa ļaužu bērnu zemē, viņu
aicināt, un sacīja: redzi, tur ir ļaudis izgājuši no Ēģiptes
zemes, redzi, tie apklāj zemes virsu un ir apmetušies
man pretī. 6 Un nu nāc jel un nolādi man šos ļaudis, -
jo tie ir stiprāki nekā es, - ka es tos varētu apkaut un
izdzīt no zemes; jo es zinu, ka ko tu svētī, tas ir svētīts,
un ko tu nolādi, tas ir nolādēts. 7 Tad Moabiešu vecaji un
Midijaniešu vecaji gāja, un zīlēšanas alga bija viņu rokā,
un tie nāca pie Bileāma un runāja uz viņu Balaka vārdus.
8 Tad tas uz viņiem sacīja: paliekat šeit par nakti, tad es
jums atsacīšu, kā Tas Kungs uz mani runās; un Moaba
virsnieki palika pie Bileāma. 9 Un Dievs nāca pie Bileāma
un sacīja: kas tie tādi ļaudis, kas pie tevis? 10 Tad Bileāms
sacīja uz Dievu: Balaks, Cipora dēls, Moabiešu ķēniņš,
pie manis sūtījis 11 (Sacīdams): Redzi, ļaudis no Ēģiptes
zemes ir izgājuši un apklāj zemes virsu, nāc nu, nolādi

man tos, ka es pret tiem varētu karot un tos izdzīt. **12**
Tad Dievs sacīja uz Bileāmu: tev nebūs iet ar viņiem, tev
nebūs šos ļaudis nolādēt, jo tie ir svētīti. **13** Tad Bileāms
cēlās rītā agri un sacīja uz Balaka lielkungiem: ejat uz
savu zemi, jo Tas Kungs aizliedz un neļauj Man iet ar
jums. **14** Tad Moaba virsnieki cēlās un nāca pie Balaka un
sacīja: Bileāms ir liedzies, mums iet līdz. **15** Un Balaks
atkal sūtīja vēl vairāk un jo cienīgus lielkungus. **16** Tie
nāca pie Bileāma un uz to sacīja: tā saka Balaks, Cipora
dēls: lūdzams, neliedzies nākt pie manis. **17** Jo es tevi
augsti godināšu un visu, ko tu man sacīsi, to es darīšu:
tad nāc jel, nolād man šos ļaudis. **18** Tad Bileāms atbildēja
un sacīja uz Balaka kalpiem: kaut man Balaks savu namu
dotu pilnu zelta un sudraba, tomēr es nevarētu pārkāpt
Tā Kunga, sava Dieva, vārdu, darīt vai mazu vai lielu lietu.
19 Un nu paliekat jel arī šo nakti pie manis, tad es redzēšu,
ko Tas Kungs atkal ar mani runās. **20** Tad Dievs nāca
pie Bileāma naktī un uz to sacīja: ja tie vīri nākuši tevi
aicināt, tad celies, ej viņiem līdz, bet tikai to tev būs darīt,
ko Es uz tevi runāšu. **21** Tad Bileāms cēlās rītā agri un
apsedloja savu ēzelieni un gāja tiem Moaba virsniekiem
līdz. **22** Bet Dieva bardzība iedegās, tāpēc ka viņš gāja, un
Tā Kunga eņģelis nostājās uz ceļa viņam par pretinieku;
un viņš jāja uz savas ēzelienes, un viņa divi puiši viņam
līdz. **23** Un tā ēzeliene ieraudzīja Tā Kunga eņģeli uz ceļa
stāvam, pliku zobenu rokā, un tā ēzeliene atkāpās no
ceļa un gāja uz tīrumu; tad Bileāms sita to ēzelieni, viņu
griezdams uz ceļu. **24** Bet Tā Kunga eņģelis nostājās ceļa
šaurumā vīna dārzu starpā, kur abējās pusēs bija mūris.

25 Kad nu tā ēzeliene Tā Kunga eņģeli ieraudzīja, tad tā
spiedās pie mūra un piespieda Bileāma kāju pie mūra;
tāpēc viņš to atkal sita. **26** Un Tā Kunga eņģelis gāja tālāki
un nostājās kādā šaurā vietā, kur nebija kur atkāpties,
ne pa labo, ne pa kreiso roku. **27** Kad nu tā ēzeliene Tā
Kunga eņģeli ieraudzīja, tad tā pakrita uz ceļiem apakš
Bileāma, un Bileāma dusmas iedegās un viņš to ēzelieni
sita ar koku. **28** Un Tas Kungs atvēra muti tai ēzelienei un
tā sacīja uz Bileāmu: ko es tev esmu darījusi, ka tu man
nu trīs reizes esi sitis? **29** Un Bileāms sacīja uz to ēzelieni:
tāpēc ka tu mani esi kaitinājusi! Kaut zobens būtu manā
rokā, es tevi tagad nokautu! **30** Tad tā ēzeliene sacīja uz
Bileāmu: vai neesmu tava ēzeliene, uz kā tu esi jājis līdz
šai dienai? Vai tas bijis man ieradums tev tā darīt? Viņš
sacīja: nē. **31** Tad Tas Kungs Bileāmam atvēra acis, ka viņš
Tā Kunga eņģeļi ieraudzīja uz ceļa stāvam, pliku zobenu
rokā; tāpēc viņš klanījās un nometās uz savu vaigu. **32** Tad
Tā Kunga eņģelis uz viņu sacīja: kāpēc tu savu ēzelieni nu
trīs reiz sitis? Raugi, es esmu izgājis tev par pretinieku, jo
tavs ceļš manā priekšā ir ļauns. **33** Bet tā ēzeliene mani
redzējusi un nu trīs reiz no manis atkāpusies, un ja viņa
nebūtu atkāpusies, tiešām es tevi būtu nokāvis un viņu
pametis dzīvu. **34** Tad Bileāms sacīja uz Tā Kunga eņģeli:
es esmu grēkojis, jo es nezināju, tevi uz ceļa man pretī
stāvam, un nu, ja tev nepatīk, tad es iešu atpakaļ. **35** Tad
Tā Kunga eņģelis sacīja uz Bileāmu: ej tiem vīriem līdz;
tomēr to vien, ko es uz tevi runāšu, to tev būs runāt. Tā
Bileāms gāja Balaka lielkungiem līdz. **36** Kad nu Balaks
dzirdēja Bileāmu nākam, tad viņš tam izgāja pretī līdz tai

Moabiešu pilsētai, kas ir Arnonas robežās, - pašā robežu
malā. 37 Un Balaks sacīja uz Bileāmu: vai es neesmu
sūtīdams pie tevis sūtījis, tevi aicināt? Kāpēc tu neesi
pie manis nācis? vai tad es nespēju tevi godināt? 38
Tad Bileāms sacīja uz Balaku: redzi, es pie tevis esmu
atnācis, bet vai es kautko varu runāt kā vien to vārdu, ko
Dievs liks manā mutē? - To es runāšu. 39 Un Bileāms gāja
Balakam līdz un tie nonāca Kiriat Hucotā. 40 Un Balaks
upurēja lielus un sīkus lopus un sūtīja Bileāmam un tiem
lielkungiem, kas pie viņa bija. 41 Un no rīta Balaks ņēma
Bileāmu un to veda uz Baāla kalniem, un no turienes šis
redzēja vienu galu no tiem ļaudīm.

23 Tad Bileāms sacīja uz Balaku: uztaisi man šeitan
septiņus altārus un sataisi man še septiņus vēršus un
septiņus aunus. 2 Tad Balaks tā darīja, kā Bileāms bija
sacījis, un Balaks un Bileāms upurēja vērsi un aunu uz
ikviena altāra. 3 Un Bileāms sacīja uz Balaku: paliec pie
sava dedzināmā upura stāvot; es iešu, vai Tas Kungs man
nenāks pretī; un ko Viņš man rādīs, to es tev atsacīšu. Tad
viņš gāja uz vienu kalnu. 4 Un Dievs sastapa Bileāmu, un
tas uz Viņu sacīja: septiņus altārus es esmu uztaisījis un
vērsi un aunu upurējis uz ikviena altāra. 5 Tad Tas Kungs
lika Bileāma mutē to vārdu un sacīja: griezies atpakaļ pie
Balaka un runā tā. 6 Un kad viņš pie šī atgriezās, redzi,
tad šis stāvēja pie sava dedzināmā upura ar visiem Moaba
lielkungiem. 7 Tad viņš sāka teikt savu sakāmo un sacīja:
no Aramas Balaks, Moabiešu ķēniņš, mani atvedis, - no
tiem kalniem pret rītiem: nāc, nolādi man Jēkabu, un
nāc, nosodi Israēli. 8 Kā lai es nolādu, ko Dievs nelād, un

kā lai es nosodu, ko Tas Kungs nesoda? **9** Jo no augstas
klints es viņu redzu, un no tiem kalniem es to ieraugu;
redzi, tauta, kas savrup dzīvo un nepieskaitās pagāniem!
10 Kas izskaitīs Jēkaba pīšļus vai Israēla skaita ceturto
daļu? Lai mana dvēsele mirst šo taisno nāvē, un lai mans
pastara gals ir tāds kā viņiem. **11** Tad Balaks sacīja uz
Bileāmu: ko tu man esi darījis? Es tevi esmu aicinājis,
manus ienaidniekus nolādēt, un redzi, tu tos svētīdams
esi svētījis. **12** Tad viņš atbildēja un sacīja: vai man nav
jādara, ko Tas Kungs mana mutē licis runāt? **13** Tad Balaks
viņam sacīja: nāc jel man līdz uz citu vietu, no kurienes
tu viņus vari redzēt; tu tikai vienu galu no viņiem esi
redzējis un visus tu neesi redzējis; - un nolādi man tos no
turienes. **14** Tā viņš to ņēma līdz uz Cofim tīrumu, uz
Pizgas kalngalu, un uztaisīja septiņus altārus un upurēja
vērsi un aunu uz ikviena altāra. **15** Un viņš sacīja uz
Balaku: paliec šeitan pie sava dedzināmā upura, es tur
iešu pretī. **16** Tad Tas Kungs sastapa Bileāmu un lika viņa
mutē to vārdu un sacīja: griezies atpakaļ pie Balaka un
runā tā. **17** Kad nu viņš pie šī nāca, tad šis stāvēja pie sava
dedzināmā upura un Moaba lielkungi pie viņa. Tad Balaks
viņam sacīja: ko Tas Kungs ir runājis? **18** Tad viņš sāka
savu teikumu teikt un sacīja: celies, Balak un klausies!
Griez savas ausis uz mani, tu Cipora dēls. **19** Dievs nav
cilvēks, ka melotu, nedz cilvēka bērns, ka Viņam kas būtu
žēl. Vai Viņš ko sacītu un nedarītu, vai Viņš ko runātu un
neturētu? **20** Redzi, man ir pavēlēts svētīt; Viņš ir svētījis,
un es nedarīšu citādi. **21** Noziegumu Viņš neredz iekš
Jēkaba un ļaunumu neatrod iekš Israēla; Tas Kungs, viņa

Dievs, ir ar viņu, un ķēniņa prieki pie viņa. **22** Dievs tos
ir izvedis no Ēģiptes zemes; spēki viņam ir kā sūbram.
23 Jo zīlēšana neder pret Jēkabu un buršana neder pret
Israēli. Savā laikā Jēkabam top sacīts un Israēlim, ko
Dievs dara. **24** Redzi, tauta, kas ceļas kā lauvas māte un
kas šaujās augšā kā lauva; neapgulstās, kamēr laupījums
aprīts un dzer nokauto asinis. **25** Tad Balaks sacīja uz
Bileāmu: tev nemaz nebūs viņu ne lādēt, ne svētīt. **26**
Bet Bileāms atbildēja un sacīja uz Balaku: vai es uz tevi
neesmu runājis sacīdams: visu, ko Tas Kungs runās, to es
darīšu? **27** Tad Balaks sacīja uz Bileāmu: nāc jel, es tev
ņemšu līdz uz kādu citu vietu; varbūt Dievam patiks, ka
tu man viņu no turienes nolādi. **28** Tad Balaks Bileāmu
veda uz Peora kalngalu, kas pret tuksnesi stiepjas. **29** Un
Bileāms sacīja uz Balaku: uztaisi man šeit septiņus altārus
un sataisi man septiņus vēršus un septiņus aunus. **30** Tad
Balaks darīja, kā Bileāms bija sacījis, un upurēja vērsi un
aunu uz ikviena altāra.

24 Kad nu Bileāms redzēja, ka Tam Kungam patika,
Israēli svētīt, tad viņš vairs negāja pēc zīmēm, kā pirmo
un otru reiz, bet grieza savu vaigu uz tuksnesi, **2** Un
pacēla savas acis un redzēja Israēli, kas bija apmeties pēc
savām ciltīm; un tas Dieva Gars nāca uz viņu. **3** Un viņš
sāka savu teikumu teikt un sacīja: Bileāms, Beora dēls
runā. **4** Tas vīrs, kam acis atvērtas, runā, tas Dieva vārdu
klausītājs runā, kas redz Tā Visuvarenā parādīšanas,
pie zemes meties atvērtām acīm: **5** Cik jaukas ir tavas
teltis, Jēkab, tavi dzīvokļi, Israēl! **6** Kā upes ielejas, tā
viņi izplešas, kā dārzi pie upēm, kā alvejas koki, ko Tas

Kungs stādījis, kā ciedru koki pie ūdens! **7** Ūdens tek no
viņa traukiem un viņa dzimumam ir ūdens papilnam,
un viņa ķēniņš būs augstāks par Agagu, un viņa valsts
augsti celta. **8** Dievs viņu izvedis no Ēģiptes, viņam ir
spēki kā sūbram, viņš norij pagānus, savus ienaidniekus,
un satriec viņu kaulus, ar savām bultām viņš tos sašauj. **9**
Viņš ir apgulies kā lauva, kā lauvas māte - kas to traucēs?
Kas tevi svētī, tas lai ir svētīts, un kas tevi nolād, tas lai ir
nolādēts. **10** Tad Balaka bardzība iedegās pret Bileāmu un
viņš sasita savas rokas kopā, un Balaks sacīja uz Bileāmu:
es tevi esmu aicinājis, nolādēt manus ienaidniekus, bet
redzi, tu tos nu trīs reiz svētīdams esi svētījis. **11** Un nu
steidzies uz mājām, es domāju godādams tevi godāt, bet
redzi, Tas Kungs tev to godu ir liedzis. **12** Tad Bileāms
sacīja uz Balaku: vai es jau neteicu uz taviem vēstnešiem,
ko tu pie manis esi sūtījis, sacīdams: **13** Jebšu Balaks man
dotu savu namu pilnu sudraba un zelta, tomēr es nevaru
pārkāpt Tā Kunga vārdu, un darīt vai labu vai ļaunu pēc
sava prāta. Ko Tas Kungs uz mani runās, to es runāšu. **14**
Un nu redzi, es eju pie saviem ļaudīm; nāc, es tev stāstīšu,
ko šie ļaudis darīs taviem ļaudīm nākamās dienās. **15** Un
viņš sāka teikt savu teikumu un sacīja: Bileāms, Beora
dēls, runā, **16** Tas vīrs, kam acis atvērtas, runā, tas Dieva
vārdu klausītājs runā, kas atzīst Tā Visuaugstākā atzīšanu,
kas redz Tā Visuvarenā parādīšanas, pie zemes meties
atvērtām acīm: **17** Es viņu redzu, bet ne tagad, es viņu
ieraugu, bet ne tuvu klāt. Zvaigzne uzlēks no Jēkaba, un
scepteris celsies no Israēla, tas satrieks Moaba robežas
un izpostīs visus dumpja ļaudis. **18** Un Edoms paliek par

īpašumu un Seīrs paliek par īpašumu, viņa ienaidnieki,
bet Israēls pieņemas spēkā. 19 Un no Jēkaba nāks tas
valdītājs, un tas izpostīs, kas atlicies no tām pilsētām.
20 Un viņš redzēja Amaleku un sāka savu teikumu teikt
un sacīja: Amaleks ir pagānu pirmais, bet viņa gals ir
posts. 21 Un viņš redzēja Keniešus un sāka savu teikumu
teikt un sacīja: tavs dzīvoklis ir stiprs, un tu savu ligzdu
esi taisījis uz klints. 22 Tomēr Kains taps sadedzināts.
Cik ilgi būs, tad Asurs tevi vedīs cietumā. 23 Un viņš
sāka savu teikumu teikt un sacīja: Ak vai! Kas dzīvos, kad
tas stiprais Dievs to darīs? 24 Un lielas laivas no Ķitim
spaidīs Asuru un spaidīs arī Ēberu, bet arī viņš pats tas
spaidītājs ies bojā. 25 Tad Bileāms cēlās un aizgāja un
griezās atpakaļ uz mājām uz savu vietu, un Balaks gāja
arīdzan savu ceļu.

25 Un Israēls mita iekš Sitimas, un tie ļaudis sāka
maucību dzīt ar Moabiešu meitām. 2 Un tās aicināja tos
ļaudis pie savu dievu upuriem, un tie ļaudis ēda un metās
zemē priekš viņu dieviem. 3 Kad nu Israēls sapinās ar
Baāl Peoru, tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli, 4
Un Tas Kungs sacīja uz Mozu: ņem visus ļaužu virsniekus
un pakar tos Tam Kungam pret sauli, lai Tā Kunga bargā
dusmība no Israēla nostājās. 5 Tad Mozus sacīja uz Israēla
soģiem: nokaujiet ikviens savus ļaudis, kas ar Baāl Peoru
sapinušies, 6 Un redzi, viens vīrs no Israēla bērniem
nāca un atveda pie saviem brāļiem Midijaniešu sievu
priekš Mozus acīm un priekš visas Israēla bērnu draudzes
acīm; un šie raudāja priekš saiešanas telts durvīm. 7
Kad Pinehas, Eleazara dēls, priestera Ārona dēla dēls,

to ieraudzīja, tad viņš cēlās no draudzes vidus un ņēma
šķēpu savā rokā, 8 Un gāja tam Israēla vīram pakaļ
mauku kaktā un pārdūra abus caur vēderu, to Israēla
vīru un to sievu. 9 Tad tā mocība mitējās no Israēla
bērniem; un to, kas tai mocībā nomira, bija divdesmit
četri tūkstoši. 10 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja:
11 Pinehas, Eleazara dēls, priestera Ārona dēla dēls, Manu
bardzību novērsis no Israēla bērniem, dusmodamies
ar Manām dusmām viņu vidū, tā ka Es Israēla bērnus
neesmu izdeldējis Savā dusmībā. 12 Tādēļ saki: redzi, Es
viņam došu Savu miera derību; 13 Un viņam un viņa
dzimumam pēc viņa būs mūžīgas priesterības derība,
tāpēc ka viņš par savu Dievu iededzies un Israēla bērnus
salīdzinājis. 14 Un tā nokautā Israēliešu vīra vārds, kas
līdz ar to Midijaniešu sievu bija nokauts, bija Zimrus,
Šalus dēls, virsnieks Sīmeana ciltī. 15 Un tās nokautās
Midijaniešu sievas vārds bija Kazbi, Curus meita, kas bija
ļaužu virsnieks kādā Midijaniešu ciltī. 16 Un Tas Kungs
runāja uz Mozu un sacīja: 17 Uzbrūkat tiem Midijaniešiem
un kaujat tos. 18 Jo tie jums ir uzbrukuši ar savām
viltībām, ar ko tie jūs pievīluši caur Peoru un caur savu
māsu Kazbi, Midijana virsnieka meitu, kas ir nokauta tai
mocības dienā Peora dēļ.

26 Un notikās pēc tās mocības, tad Tas Kungs runāja uz
Mozu un uz Eleazaru, priestera Ārona dēlu, un sacīja: 2
Skaiti visas Israēla bērnu draudzes pulku, kas ir divdesmit
gadu un pāri, pēc viņu tēvu namiem, visus, kas iekš Israēla
var iet karā. 3 Tad Mozus un Eleazars, tas priesteris, ar
tiem runāja Moaba klajumos, pie Jardānes pret Jēriku un

sacīja: **4** (Lai top skaitīti) kas ir divdesmit gadu un pāri,
itin kā Tas Kungs Mozum pavēlējis. Bet Israēla bērni,
kas no Ēģiptes zemes izgājuši, bija: **5** Rūbens Israēla
pirmdzimtais. Rūbena dēli bija Hanoks, no tā ir Hanoka
cilts; no Pallus ir Pallus cilts, **6** No Hecrona ir Hecrona
cilts, no Karmus ir Karmus cilts. **7** Šās ir Rūbena ciltis,
un viņu skaits bija četrdesmit trīs tūkstoši septiņsimt
un trīsdesmit. **8** Un Pallus dēls bija Eliabs. **9** Un Eliaba
dēli bija Nemuēls un Datans un Abirams. Šis Datans un
Abirams bija tās draudzes virsnieki, kas pret Mozu un
Āronu sacēlās Koraha pulkā, kad tas sacēlās pret To
Kungu. **10** Un zeme atdarīja savu muti un tos aprija līdz
ar Korahu, ka tas pulks nomira; tur uguns divsimt un
piecdesmit vīrus aprija, un tie tapa par biedēkli. **11** Bet
Koraha dēli nenomira. **12** Sīmeana dēli pēc savām ciltīm:
no Nemuēļa ir Nemuēļa cilts, no Jāmina ir Jāmina cilts,
no Jākina ir Jākina cilts, **13** No Zerus ir Zerus cilts, no
Saulus ir Saulus cilts. **14** Šās ir Sīmeana ciltis, divdesmit
un divi tūkstoši un divi simti. **15** Gada dēli pēc savām
ciltīm: no Cevona ir Cevona cilts, no Hagus ir Hagus cilts,
no Zūnus ir Zūnus cilts, **16** No Oznus ir Oznus cilts, no
Erus ir Erus cilts, **17** No Aroda ir Aroda cilts, no Ariēļa
ir Ariēļa cilts. **18** Šās ir Gada dēlu ciltis, pēc sava skaita
četrdesmit tūkstoši un piecsimt. **19** Jūda dēli bija Ģers un
Onans, bet Ģers un Onans nomira Kanaāna zemē. **20** Tad
Jūda bērni bija pēc savām ciltīm: no Šelus Šelus cilts, no
Pereca Pereca cilts, no Zerus Zerus cilts. **21** Un Pereca dēli
bija Hecrons, no tā ir Hecrona cilts, no Hamula ir Hamula
cilts. **22** Šās ir Jūda ciltis, pēc sava skaita septiņdesmit un

seši tūkstoši un piecsimt. **23** Īsašara dēli pēc savām ciltīm
bija: Tolus, no tā ir Tolus cilts, no Pūvus ir Pūvus cilts, **24**
No Jašuba ir Jašuba cilts, no Šimrona ir Šimrona cilts. **25**
Šās ir Īsašara ciltis, pēc sava skaita sešdesmit un četri
tūkstoši un trīssimt. **26** Zebulona dēli pēc savām ciltīm
bija: Sereds, no tā ir Sereda cilts, no Elona ir Elona cilts,
no Jaleēļa ir Jaleēļa cilts. **27** Šās ir Zebulona ciltis, pēc sava
skaita sešdesmit tūkstoši un piecsimt. **28** Jāzepa dēli pēc
savām ciltīm bija Manasus un Efraīms. **29** Manasus dēli
bija: Mahirs, no tā ir Mahira cilts, un Mahirs dzemdināja
Gileādu, no Gileāda ir Gileāda cilts. **30** Šie ir Gileāda dēli:
Jēzers no tā ir Jēzera cilts, Heleks, no tā ir Heleka cilts,
31 Un no Asriēla ir Asriēla cilts, no Šehema ir Šehema
cilts, **32** Un no Šemida ir Šemida cilts, un no Hefera ir
Hefera cilts. **33** Bet Celofehadam, Hefera dēlam, nebija
dēlu, bet meitas, un Celofehada meitu vārdi bija Maēla
un Noa, Hagla, Milka un Tirca. **34** Šās ir Manasus ciltis, un
viņu skaits piecdesmit un divi tūkstoši un septiņsimt.
35 Šie ir Efraīma bērni pēc savām ciltīm: no Šūtelus ir
Šūtelus cilts, no Bekera Bekera cilts, no Taāna Taāna
cilts. **36** Un šie ir Šūtelus dēli: no Erana ir Erana cilts. **37**
Šās ir Efraīma dēlu ciltis, pēc sava skaita trīsdesmit divi
tūkstoši un piecsimt. Šie ir Jāzepa dēli pēc savām ciltīm.
38 Benjamina dēli pēc savām ciltīm: no Belus ir Belus cilts,
no Ašbela Ašbela cilts, no Ahirus Ahirus cilts, **39** No Šūpus
Šūpus cilts, no Hūpus Hūpus cilts. **40** Un Belus dēli bija:
Ards un Naēmans: no viņa ir Arda cilts, no Naēmana ir
Naēmana cilts. **41** Šie ir Benjamina dēli pēc savām ciltīm,
un viņu skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši un sešsimt.

42 Šie ir Dana dēli pēc savām ciltīm: no Šuhāma ir Šuhāma
cilts. **43** Šās ir Dana ciltis pēc savām ciltīm, visi Šuhāma
radi pēc sava skaita sešdesmit četri tūkstoši un četrsimt.
44 Ašera dēli pēc savām ciltīm: no Jemna ir Jemna cilts,
no Jisvus ir Jisvus cilts, no Berius ir Berius cilts, **45** No
Berius bērniem, no Hebera ir Hebera cilts, no Melķiēļa
ir Melķiēļa cilts. **46** Un Ašera meitas vārds bija Sāra.
47 Šās ir Ašera bērnu ciltis, pēc sava skaita piecdesmit
trīs tūkstoši un četrsimt. **48** Naftalus dēli pēc savām
ciltīm: no Jaēciēļa ir Jaēciēļa cilts, no Gunus ir Gunus
cilts, **49** No Jecera ir Jecera cilts, no Šilema ir Šilema
cilts. **50** Šie ir Naftalus dēli pēc savām ciltīm, un viņu
skaits bija četrdesmit pieci tūkstoši un četrsimt. **51** Šie ir
Israēla bērnu skaitītie, sešsimt tūkstoši viens tūkstotis
septiņsimt un trīsdesmit. **52** Un Tas Kungs runāja uz
Mozu un sacīja: **53** Šiem lai tā zeme top izdalīta par mantu
pēc tā vārdu skaita. **54** Kuru ir daudz, tiem tev to daļu būs
vairot, un, kuru ir mazāk, tiem būs mazāk dot par daļu,
ikvienam tā daļa lai top dota pēc tā skaitīta pulka. **55** Bet
tā zeme caur īpašu meslošanu lai top izdalīta, pēc viņu
tēvu cilts vārdiem tiem būs mantot. **56** Kā tā meslošana
rādīs, tā lai ikviena daļa top dota pēc tā lielā vai tā mazā
skaita. **57** Šie nu ir tie skaitītie Leviti pēc savām ciltīm: no
Geršona ir Geršona cilts, no Kehāta ir Kehāta cilts, no
Merarus ir Merarus cilts. **58** Šās ir Levja ciltis: Libnus
cilts, Hebrona cilts, Maēlus cilts, Muzus cilts, Koraha cilts.
59 Un Kehāts dzemdināja Amramu, un Amrama sievas
vārds bija Joķebete, Levja meita, kas Levjam Ēģiptes zemē
dzimusi, un šī dzemdēja Amramam Āronu un Mozu un

Mirjami, viņa māsu. 60 Un Āronam piedzima Nadabs un
Abijus, Eleazars un Ītamars. 61 Bet Nadabs un Abijus bija
nomiruši, kad tie svešu uguni Tam Kungam pienesa. 62
Un viņu skaits bija divdesmit trīs tūkstoši, visi vīrieši, kas
vienu mēnesi veci un pāri; jo tie netapa skaitīti pie Israēla
bērniem, tāpēc ka tiem nekāda daļa nebija dota starp
Israēla bērniem. 63 Šie ir skaitīti no Mozus un priestera
Eleazara, kas Israēla bērnus skaitīja Moaba klajumos, pie
Jardānes pret Jēriku. 64 Un starp tiem nebija neviena no
tā Israēla bērnu skaita, ko Mozus un Ārons, tas priesteris,
bija skaitījuši Sinaī tuksnesī. 65 Jo Tas Kungs uz tiem
bija sacījis: tie mirtin mirs tuksnesī, un no tiem neviens
nebija atlicies kā vien Kālebs, Jefunna dēls, un Jozuas,
Nuna dēls.

27 Tad piegāja Celofehada meitas; tas bija Hefera dēls,
šis Gileāda dēls, šis Mahira dēls, šis Manasus dēls, no
Manasus, Jāzepa dēla, ciltīm; un šie ir viņa meitu vārdi:
Maēla un Noa un Hagla un Milka un Tirca. 2 Un tās nāca
pie Mozus un priestera Eleazara, un pie tiem virsniekiem
un pie visas draudzes priekš saiešanas telts durvīm un
sacīja: 3 Mūsu tēvs tuksnesī ir nomiris, un tas nebija tai
pulkā, kas bija sacēlies pret To Kungu, Koraha pulkā, bet
viņš sava paša grēka dēļ ir miris un viņam nebija dēlu. 4
Kāpēc tad lai top izdeldēts mūsu tēva vārds savā ciltī,
ka tam dēla nav? Dodiet mums daļu starp mūsu tēva
brāļiem. 5 Un Mozus viņu tiesas lietu nesa Tam Kungam
priekšā. 6 Tad Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 7
Celofehada meitas runā pareizi; dod viņām īpašumu starp
viņu tēva brāļiem un piešķir tām viņu tēva īpašumu. 8

Un uz Israēla bērniem tev būs runāt un sacīt: kad kāds
mirst, kam dēlu nav, tad viņa mantību būs piešķirt viņa
meitai. **9** Un kad tam meitas nav, tad jums viņa mantību
būs dot viņa brāļiem. **10** Un ja tam brāļa nav, tad jums
viņa mantību būs dot viņa tēva brāļiem. **11** Ja tam arī tēva
brāļu nav, tad jums viņa mantību būs dot viņa tuvākajam
radam, kas ir no viņa cilts, un tam to būs iemantot; tas
lai Israēla bērniem ir par tiesas likumu, itin kā Tas Kungs
Mozum pavēlējis. **12** Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: kāp uz
šo Abarim kalnu un skati to zemi, ko Es Israēla bērniem
esmu devis. **13** Un kad tu to būsi redzējis, tad arī tu tapsi
piepulcināts pie saviem ļaudīm, kā Ārons, tavs brālis, ir
piepulcināts. **14** Tāpēc ka jūs Manam vārdam esat pretī
turējušies Cina tuksnesī, kad draudze strīdējās, kur jums
vajadzēja Mani svētīt pie tā ūdens priekš viņu acīm. Tas
ir tas strīdus ūdens Kādešā, Cina tuksnesī. **15** Tad Mozus
runāja uz To Kungu sacīdams: **16** Lai Tas Kungs, tas Dievs
pār visas miesas gariem, ieceļ vienu vīru pār šo draudzi,
17 Kas viņu priekšā var iziet un ieiet, kas tos izvada un
ievada, ka Tā Kunga draudze nav kā avis, kam gana nav. **18**
Tad Tas Kungs sacīja uz Mozu: ņem sev Jozua, Nuna dēlu,
vīru, kam ir gars, un liec savu roku uz viņu. **19** Un ved to
priestera Eleazara priekšā un visas draudzes priekšā, un
dod tam pavēles priekš viņu acīm. **20** Un liec uz to no
sava goda, lai visa Israēla bērnu draudze tam klausa. **21**
Un viņam būs stāvēt priestera Eleazara priekšā, tam par
viņu būs vaicāt Tā Kunga priekšā pēc Urim tiesas; pēc
viņa vārda tiem būs iziet un pēc viņa vārda ieiet, viņam
un visiem Israēla bērniem līdz ar viņu un visai draudzei.

22 Un Mozus darīja, kā Tas Kungs viņam bija pavēlējis; un
viņš ņēma Jozua un to noveda priestera Eleazara un visas
draudzes priekšā, 23 Un uzlika savu roku uz viņu un deva
viņam pavēles, kā Tas Kungs caur Mozu bija runājis.

28 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Pavēli
Israēla bērniem un saki tiem: gādājiet Manu upuri, Manu
maizi, priekš Maniem uguns upuriem, Man par saldu
smaržu, ka jūs Man upurējat savā laikā. 3 Un tev viņiem
būs sacīt: šie ir tie uguns upuri, ko jums būs upurēt Tam
Kungam: divus gada vecus jērus, kas bez vainas, arvien
ik dienas par dedzināmo upuri. 4 Vienu jēru tev būs
no rīta sataisīt un otru jēru ap vakaru, 5 Un desmito
tiesu ēfas kviešu miltu par ēdamu upuri, sajauktu ar
vienu ceturtdaļu inna sagrūstas eļļas. 6 Šis ir tas ikdienas
dedzināmais upuris, kas iestādīts Sinaī kalnā par saldu
smaržu, uguns upuris Tam Kungam. 7 Un viņa dzeramais
upuris lai ir viena inna ceturtdaļa uz vienu jēru; svētā
vietā būs upurēt vīna dzeramo upuri Tam Kungam. 8
Un to otru jēru tev būs sataisīt ap vakaru, itin kā to
ēdamo upuri no rīta un kā viņa dzeramo upuri tev to būs
sataisīt, uguns upuri par saldu smaržu Tam Kungam. 9
Bet uz dusēšanas dienu: divus gada vecus jērus, kas bez
vainas, un par ēdamu upuri divas desmitās tiesas kviešu
miltu, kas ar eļļu sajaukti, līdz ar to piederīgo dzeramo
upuri. 10 Šis ir dusēšanas dienas dedzināmais upuris,
ikvienā dusēšanas dienā, klāt pie tā ikdienas dedzināmā
upura un tā piederīgā dzeramā upura, 11 Un savu mēnešu
iesākumos jums būs upurēt Tam Kungam dedzināmo
upuri, divus vērsēnus no lieliem lopiem un vienu aunu

un septiņus gada vecus jērus, kas bez vainas, **12** Un par
ēdamu upuri trīs desmitās tiesas kviešu miltu, kas ar
eļļu sajaukti, uz ikvienu vērsi un divas desmitās tiesas
kviešu miltu, kas ar eļļu sajaukti, pie ikviena auna par
ēdamu upuri, **13** Un par ēdamu upuri vienu desmito tiesu
kviešu miltu, kas ar eļļu sajaukti, uz ikvienu jēru, tas ir
dedzināms upuris par saldu smaržu, uguns upuris Tam
Kungam. **14** Un viņa dzeramais upuris lai ir pusinna uz
ikvienu vērsi un inna trešā tiesa vīna uz aunu un inna
ceturtdaļa uz jēru, šis ir tas dedzināmais upuris ikkatrā
jaunā mēnesī pēc gada mēnešiem. **15** Un viens āzis lai
top sataisīts par grēku upuri Tam Kungam, klāt pie tā
ikdienas dedzināmā upura līdz ar viņa dzeramo upuri.
16 Un pirmā mēnesī četrpadsmitajā dienā ir Pasa svētki
Tam Kungam. **17** Un šī mēneša piecpadsmitajā dienā ir
tie svētki. Septiņas dienas būs ēst neraudzētas maizes.
18 Pirmā dienā lai ir svēta sapulce; nekādu darbu jums
nebūs darīt. **19** Bet uguns upuri jums būs upurēt par
dedzināmo upuri Tam Kungam, divus vērsēnus no lieliem
lopiem un vienu aunu, un septiņus gadu vecus jērus,
kas bez vainas. **20** Un viņa ēdamais upuris lai ir kviešu
milti, kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās tiesas uz ikkatru
vērsēnu, un uz aunu jums būs sataisīt divas desmitās
tiesas. **21** Vienu desmit tiesu tev būs sataisīt uz ikvienu
no tiem septiņiem jēriem, **22** Pēc tam āzi par grēku upuri,
jums par salīdzināšanu. **23** Klāt pie tā rīta upura, kas ir
tas ikdienas dedzināmais upuris, to jums būs darīt. **24**
Un tā jums ikdienas, visas septiņas dienas, būs sataisīt
tā uguns upura maizi par saldu smaržu Tam Kungam;

klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura to būs sataisīt līdz
ar viņa dzeramo upuri. 25 Un septītā dienā lai jums ir
svēta sapulce, nekādu darbu jums nebūs darīt. 26 Un tai
pirmaju dienā, kad jūs Tam Kungam upurējat ēdamu
upuri pēc savām nedēļām, lai jums ir svēta sapulce,
nekādu darbu jums nebūs darīt. 27 Tad jums Tam Kungam
būs upurēt dedzināmo upuri par saldu smaržu, divus
vērsēnus no lieliem lopiem, vienu aunu, septiņus gada
vecus jērus, 28 Un viņu ēdamo upuri no kviešu miltiem,
kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās tiesas uz ikkatru vērsi,
divas desmitās tiesas uz aunu, 29 Vienu desmito tiesu uz
ikvienu no tiem septiņiem jēriem, 30 Vienu āzi jums par
salīdzināšanu, 31 Klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura ar
viņa ēdamo upuri jums šās lietas būs sataisīt; tās jums lai
ir bez vainas līdz ar viņu dzeramiem upuriem.

29 Un arī septītā mēnesī, pirmā mēneša dienā, lai jums
ir svēta sapulce, - nekādu darbu jums nebūs darīt, -
tā lai jums ir trumetēšanas(gaviļu) diena. 2 Tad jums
būs sataisīt dedzināmo upuri Tam Kungam par saldu
smaržu, vienu vērsēnu no lieliem lopiem, vienu aunu,
septiņus gada vecus jērus, kas bez vainas, 3 Un viņu
ēdamo upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti,
trīs desmitās tiesas uz vērsēnu un divas desmitās tiesas
uz aunu, 4 Un vienu desmito tiesu uz ikvienu no tiem
septiņiem jēriem, 5 Un vienu āzi par grēku upuri, jums
par salīdzināšanu, 6 Klāt pie tā mēneša dedzināmā upura
un viņa ēdamā upura un pie tā ikdienas dedzināmā upura
un viņa ēdamā upura un viņu dzeramiem upuriem, pēc
viņu tiesas, par saldu smaržu, par uguns upuri Tam

Kungam. **7** Un desmitā dienā šinī septītā mēnesī lai jums
ir svēta sapulce; jums būs savas dvēseles mērdēt(gavēt),
nekādu darbu jums nebūs darīt. **8** Bet jums būs upurēt
dedzināmo upuri Tam Kungam par saldu smaržu, vienu
vērsēnu no lieliem lopiem, vienu aunu, septiņus gada
vecus jērus; tie lai jums ir bez vainas; - **9** Un viņu ēdamo
upuri no kviešu miltiem, kas ar eļļu sajaukti, trīs desmitās
tiesas uz vērsēnu, divas desmitās tiesas uz aunu, **10**
Un vienu desmito tiesu uz ikvienu no tiem septiņiem
jēriem, **11** Vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā grēku
salīdzināšanas upura un pie ikdienas dedzināmā upura
un viņa ēdamā upura un viņu dzeramiem upuriem. **12**
Un arī piecpadsmitā dienā šinī septītā mēnesī lai jums
ir svēta sapulce; nekādu darbu jums nebūs darīt, bet
septiņas dienas Tam Kungam svētkus svētīt. **13** Un jums
būs pienest dedzināmo upuri, uguns upuri, par saldu
smaržu Tam Kungam, trīspadsmit vērsēnus no liellopiem,
divus aunus, četrpadsmit gada vecus jērus, - bez vainas
lai tie ir, - **14** Un viņu ēdamo upuri no kviešu miltiem, kas
ar eļļu sajaukti, trīs desmitās tiesas uz ikvienu no tiem
trīspadsmit vēršiem, divas desmitās tiesas uz ikvienu
no tiem diviem auniem. **15** Un vienu desmito tiesu uz
ikvienu no tiem četrpadsmit jēriem, **16** Un vienu āzi
par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura,
viņa ēdamā upura un viņa dzeramā upura. **17** Un otrā
dienā divpadsmit vērsēnus no liellopiem, divus aunus,
četrpadsmit gada vecus jērus, kas bez vainas, **18** Un viņu
ēdamo upuri un viņu dzeramo upuri pie vēršiem, pie
auniem un pie jēriem, pēc viņu skaita, - kā pienākas,

19 Un vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas
dedzināmā upura un viņu dzeramiem upuriem. **20** Un
trešā dienā vienpadsmit vēršus, divus aunus, četrpadsmit
gada vecus jērus, kas bez vainas; **21** Un viņu ēdamos
upurus un viņu dzeramos upurus pie vēršiem, pie auniem
un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **22** Un vienu
āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā
upura un viņa ēdamā upura un dzeramā upura. **23** Un
ceturtā dienā desmit vēršus, divus aunus, četrpadsmit
gada vecus jērus, kas bez vainas, **24** Viņu ēdamos upurus
un viņu dzeramos upurus pie vēršiem, pie auniem un
pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **25** Un vienu āzi
par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura,
viņa ēdamā upura un viņa dzeramā upura. **26** Un piektā
dienā deviņus vēršus, divus aunus, četrpadsmit gada
vecus jērus, kas bez vainas, **27** Līdz ar viņu ēdamiem
upuriem un ar viņu dzeramiem upuriem pie vēršiem, pie
auniem un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **28** Un
vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā
upura, un viņa dzeramā upura. **29** Un sestā dienā astoņus
vēršus, divus aunus, četrpadsmit gada vecus jērus, kas
bez vainas, **30** Līdz ar viņu ēdamiem upuriem un ar
viņu dzeramiem upuriem pie vēršiem, pie auniem un
pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **31** Un vienu āzi
par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā upura,
viņa ēdamā upura un viņa dzeramiem upuriem. **32** Un
septītā dienā septiņus vēršus, divus aunus, četrpadsmit
gada vecus jērus, kas bez vainas, **33** Līdz ar viņu ēdamiem
upuriem un ar viņu dzeramiem upuriem pie vēršiem, pie

auniem un pie jēriem pēc viņu skaita, kā pienākas, **34** Un
vienu āzi par grēku upuri, klāt pie tā ikdienas dedzināmā
upura, viņa ēdamā upura un viņa dzeramā upura. **35**
Astotā dienā lai jums ir svēta sapulce; nekādu darbu jums
nebūs darīt. **36** Un jums būs pienest dedzināmo upuri,
uguns upuri, par saldu smaržu Tam Kungam, vienu vērsi,
vienu aunu, septiņus gada vecus jērus, kas bez vainas,
37 Viņu ēdamos upurus, viņu dzeramos upurus pie tā
vērša, pie tā auna un pie tiem jēriem pēc viņu skaita,
kā pienākas, **38** Un vienu āzi par grēku upuri klāt pie
tā ikdienas dedzināmā upura un viņa ēdamā upura un
viņa dzeramā upura. **39** To jums Tam Kungam būs darīt
savos noliktos laikos, līdz ar saviem solījumiem un savām
labprātības dāvanām, saviem dedzināmiem upuriem un
saviem ēdamiem upuriem un dzeramiem upuriem un
saviem pateicības upuriem. **40** Un Mozus sacīja Israēla
bērniem visu, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.

30 Un Mozus runāja uz Israēla bērnu cilšu virsniekiem:
šis ir tas vārds, ko Tas Kungs pavēlējis. **2** Ja kāds vīrs Tam
Kungam sola solījumu vai zvērē zvērestu, savai dvēselei
ko aizliegdams, - lai tas savu vārdu nelauž; visu, kas no
viņa mutes ir izgājis, tam būs darīt. **3** Un kad kāda sieviete
Tam Kungam sola solījumu un tēva namā meita būdama
apņēmās, sev ko aizliegt, **4** Un kad viņas tēvs dzird par šo
solījumu un aizliegumu, un par to klusu cieš, tad būs
pastāvēt visiem viņas solījumiem un aizliegumiem. **5**
Bet ja viņas tēvs to neatļauj tai dienā, kad viņš to dzird,
tad nebūs pastāvēt nevienam no viņas solījumiem un
aizliegumiem, ko viņa savai dvēselei aizliegusi, bet Tas

Kungs viņai piedos, jo viņas tēvs viņai to nav atļāvis. **6**
Bet ja viņa ir pie vīra un solījumu uzņēmusies, vai no
viņas lūpām izšāvies savai dvēselei ko aizliegt, **7** Un viņas
vīrs to dzird un tai dienā, kad to dzird, par to klusu cieš,
tad būs pastāvēt viņas solījumiem un aizliegumiem, ko
viņa savai dvēselei aizliegusi. **8** Bet kad viņas vīrs tai
dienā, kad to dzird, to neatļauj un atceļ viņas solījumu,
ko tā uzņēmusies un kas no viņas lūpām izšāvies un ko
viņa savai dvēselei aizliegusi, tad Tas Kungs viņai piedos.
9 Atraitnei vai atstādinātai sievai solījums un viss, ko tā
savai dvēselei aizliegusi, stipri jātur. **10** Bet ja viņa sava
vīra namā ir apsolījusies vai zvērēdama savai dvēselei
ko aizliegusi, **11** Un viņas vīrs to dzirdējis, un par to
klusu cietis, to atļaudams, tad būs pastāvēt visiem viņas
solījumiem un visiem viņas aizliegumiem, ko tā savai
dvēselei aizliegusi. **12** Bet ja viņas vīrs to atcēlis tai dienā,
kad viņš to dzirdējis, tad nekas lai nepastāv no visa,
kas no viņas mutes izgājis, ko viņa apsolījusi un savai
dvēselei aizliegusi; viņas vīrs to atcēlis, un Tas Kungs
viņai piedos. **13** Visu, ko ir solījusi, un visu, ko zvērēdama
aizliegusies, par dvēseles mērdēšanu, to viņas vīrs vai
apstiprinās vai atcels. **14** Bet ja viņas vīrs klusu ciezdams
par to dienu no dienas klusu cieš, tad viņš apstiprina
visus viņas solījumus vai visus viņas aizliegumus, ko tā
uzņēmusies; viņš apstiprina caur to, ka viņš par to ir
klusu cietis tai dienā, kad to dzirdēja. **15** Bet kad viņš to
atceļ pēc tam, kad to bija dzirdējis, tad tam būs nest viņas
noziegumu. **16** Šie ir tie likumi, ko Tas Kungs Mozum ir

pavēlējis, starp vīra un viņa sievas, starp tēva un viņa
jaunās meitas, kamēr viņa vēl ir bez vīra sava tēva namā.

31 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **2** Atrieb
Israēla bērnus pie Midijaniešiem; tad tu tapsi piepulcināts
pie saviem ļaudīm. **3** Tad Mozus runāja uz tiem ļaudīm un
sacīja: lai no jums vīri apbruņojās uz karu un lai tie ceļas
pret Midijaniešiem, To Kungu atriebt pie Midijaniešiem. **4**
No visām Israēla ciltīm no cilts pa tūkstoti jums būs sūtīt
karā. **5** Tā no Israēla tūkstošiem tapa nodoti pa tūkstoti
no ikvienas cilts, divpadsmit tūkstoši apbruņoti uz karu.
6 Un Mozus tos sūtīja karā, tūkstoti no ikvienas cilts,
un Pinehasu, priestera Eleazara dēlu, ar tiem svētiem
rīkiem un skanīgām trumetēm viņa rokā. **7** Un tie kāvās
pret Midijanu, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, un
nokāva visu, kas bija no vīriešu kārtas. **8** Un tie nokāva ar
tiem citiem nokautiem Midijana ķēniņus Evu un Reķemu
un Curu un Huru un Rebu, piecus Midijana ķēniņus; tā
tie arī nokāva Bileāmu, Beora dēlu, ar zobenu. **9** Un
Israēla bērni aizveda gūstītās Midijaniešu sievas līdz ar
viņu bērniem un laupīja visus viņu lopus un visus viņu
ganāmos pulkus un visu viņu mantu. **10** Un visas viņu
pilsētas ar viņu māju vietām un ar visām viņu pilīm tie
sadedzināja ar uguni, **11** Un ņēma visu laupījumu un visu,
ko tie bija sagūstījuši, cilvēkus un lopus, **12** Un noveda pie
Mozus un priestera Eleazara un pie visas Israēla bērnu
draudzes, ko bija gūstījuši, saņēmuši un laupījuši, uz
lēģeri Moaba klajumos, kas ir pie Jardānes pret Jēriku.
13 Bet Mozus un priesteris Eleazars, un visi draudzes
virsnieki viņiem gāja pretī ārā priekš lēģera. **14** Un Mozus

apskaitās pret tiem kara virsniekiem, tiem virsniekiem
pār tūkstošiem un tiem virsniekiem pār simtiem, kas
no tās kara kaušanās nāca. **15** Un Mozus uz tiem sacīja:
kam tad jūs visas sievas esat pametuši dzīvas? **16** Redzi,
šās bija caur Bileāma padomu vainīgas, ka Israēla bērni
apgrēkojās pret To Kungu, Peora dēļ, kādēļ mocība nāca
pār Tā Kunga draudzi. **17** Nu tad nokaujiet visus, kas ir
no vīriešu kārtas starp tiem bērniem, un nokaujiet visas
sievas, kas vīru ir atzinušas un pie vīra gulējušas. **18** Bet
visus bērnus no sieviešu kārtas, un kas nav gulējušas pie
vīra, pametat dzīvas. **19** Un jūs paliekat ārā lēģera priekšā
septiņas dienas, ikviens, kas cilvēku nokāvis, un ikviens,
kas nokautu aizskāris. Trešā dienā un septītā dienā jums
būs šķīstīties, jums un jūsu gūstītiem. **20** Un visas drēbes
un visas ādu lietas un visu, kas darīts no kazu spalvas
un visus koka rīkus jums būs šķīstīt. **21** Un priesteris
Eleazars sacīja uz visiem karavīriem, kas karā bija gājuši:
šis ir tas bauslības likums, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis:
22 Zeltu un sudrabu un varu un dzelzi un alvu un svinu,
23 Visu, kas panes uguni, to jums būs laist caur uguni,
ka top šķīsts, bet turklāt ar slacinājamu ūdeni tam būs
tapt šķīstītam; bet viss, kas uguni nepanes, to jums būs
laist caur ūdeni. **24** Jums arī būs mazgāt savas drēbes
septītā dienā, ka topat šķīsti, un tad jums būs nākt lēģerī.
25 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **26** Skaiti,
cik tā laupījuma, tos sagūstītos cilvēkus un lopus, tu un
priesteris Eleazars un tie draudzes cilšu priekšnieki, **27** Un
dali to laupījumu uz pusi starp tiem, kas karā gājuši un ir
kāvušies, un starp visu draudzi. **28** Un ņem vienu daļu

priekš Tā Kunga no tiem karavīriem, kas karā izgājuši, no
piecsimtiem vienu dvēseli, no cilvēkiem un no vēršiem
un no ēzeļiem un no sīkiem lopiem, **29** No tās puses, kas
ir viņu daļa, tev to būs ņemt un dot priesterim Eleazaram
par cilājamu upuri Tam Kungam. **30** Bet no tās Israēla
bērnu puses tev būs ņemt vienu sagūstītu no piecdesmit,
no cilvēkiem, no vēršiem, no ēzeļiem un no sīkiem lopiem
un no visiem lopiem, un tos tev būs dot tiem Levitiem,
kas Tā Kunga dzīvokli kopj. **31** Tad Mozus un priesteris
Eleazars darīja, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **32**
Un tas atlikušais laupījums no tā, ko tie kara ļaudis bija
laupījuši, bija sešsimt un septiņdesmit pieci tūkstoši
sīku lopu **33** Un septiņdesmit divi tūkstoši liellopu **34**
Un sešdesmit un viens tūkstotis ēzeļu. **35** Un cilvēku
dvēseles, tās sievietes kas vīru nebija atzinušas, visas tās
dvēseles trīsdesmit divi tūkstoši dvēseļu. **36** Un tā viena
puse, to daļa, kas bija karā gājuši, bija savā pulkā trīssimt
trīsdesmit septiņi tūkstoši un piecsimt sīku lopu. **37** Un tā
daļa priekš Tā Kunga no tiem sīkiem lopiem bija sešsimt
septiņdesmit un pieci. **38** Un liellopu bija trīsdesmit seši
tūkstoši, un viņu daļa priekš Tā Kunga bija septiņdesmit
divi. **39** Un ēzeļu bija trīsdesmit tūkstoši un piecsimt,
un viņu noliktā daļa priekš Tā Kunga bija sešdesmit un
viens. **40** Un cilvēku dvēseļu bija sešpadsmit tūkstoši, un
viņu noliktā daļa priekš Tā Kunga bija trīsdesmit divas
dvēseles. **41** Un Mozus deva priesterim Eleazaram to daļu
par cilājamu upuri Tam Kungam, kā Tas Kungs Mozum
bija pavēlējis. **42** Un no Israēla bērnu pustiesas, ko Mozus
biju ņēmis no tiem karavīriem, - **43** Šī draudzes pustiesa

bija sīku lopu trīs simt un trīsdesmit septiņi tūkstoši un
piecsimt; **44** Un liellopu bija trīsdesmit seši tūkstoši; **45** Un
ēzeļu bija trīsdesmit tūkstoši un piecsimt; **46** Un cilvēku
dvēseļu bija sešpadsmit tūkstoši. - **47** Un Mozus ņēma no
Israēla bērnu pustiesas vienu gūstītu no piecdesmit, no
cilvēkiem un lopiem, un deva tos tiem Levitiem, kas Tā
Kunga dzīvokli kopa, kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis.
48 Tad piegāja pie Mozus tie kara pulka virsnieki, tie
virsnieki pār tūkstošiem un tie virsnieki pār simtiem,
49 Un sacīja uz Mozu: tavi kalpi skaitījuši to karavīru
pulku, kas mums bija padoti, un tur neviena no mums
netrūkst. **50** Tāpēc mēs Tam Kungam esam atnesuši upuri,
ikviens, ko viņš ir atradis no zelta rīkiem, no ķēdēm,
no roku gredzeniem, no ausu sprādzēm un no dārgām
rotām, - savas dvēseles salīdzināt Tā Kunga priekšā. **51**
Tad Mozus un priesteris Eleazars no tiem saņēma to
zeltu, visādus smalkus izstrādājumus. **52** Un viss zelts,
ko tie Tam Kungam atnesa par cilājamu upuri, bija
sešpadsmit tūkstoši septiņsimt un piecdesmit sēķeļi, no
tiem virsniekiem pār tūkstošiem un no tiem virsniekiem
pār simtiem. **53** Jo tie karavīri bija laupījuši ikviens priekš
sevis paša. **54** Tad Mozus un priesteris Eleazars saņēma to
zeltu no tiem virsniekiem pār tūkstošiem un pār simtiem
un to atnesa saiešanas teltī, par piemiņu Israēla bērniem
Tā Kunga priekšā.

32 Un Rūbena un Gada bērniem bija ļoti daudz lopu, un
tie aplūkoja Jaēzeras un Gileādas zemi, un raugi, šī vieta
bija vieta priekš ganāmiem pulkiem. **2** Tad Gada bērni un
Rūbena bērni nāca un runāja uz Mozu un uz priesteri

Eleazaru un uz tiem draudzes virsniekiem un sacīja: **3**
Atarota un Dibona un Jaēzera un Nimra un Hešbona un
Eleale un Sebana un Neba un Beona, **4** Tā zeme, ko Tas
Kungs ir sitis Israēla draudzes priekšā, tā ir zeme priekš
ganāmiem pulkiem, un mums, taviem kalpiem, ir ganāmi
pulki. **5** Un tie sacīja: ja mēs žēlastību esam atraduši tavās
acīs, tad lai šī zeme top dota taviem kalpiem par īpašumu
un neliec mums iet pāri pār Jardāni. **6** Bet Mozus sacīja
uz Gada bērniem un uz Rūbena bērniem: vai tad jūsu
brāļi ies karā un jūs paliksiet še? **7** Kāpēc jūs Israēla
bērniem sirdi novēršat, nenoiet uz to zemi, ko Tas Kungs
viņiem devis? - **8** Tā jūsu tēvi darīja, kad es tos no Kādeš
Barneas sūtīju, to zemi aplūkot. **9** Kad tie bija nākuši pie
Eškoles upes un to zemi bija izlūkojuši, tad tie novērsa
Israēla bērnu sirdi, ka tie negribēja iet uz to zemi, ko
Tas Kungs viņiem gribēja dot. **10** Tad Tā Kunga bardzība
iedegās tai dienā un Viņš zvērēja un sacīja: **11** Tiem
vīriem, kas no Ēģiptes zemes ir nākuši, kam divdesmit
gadi un pāri, tiem nebūs redzēt to zemi, ko Es viņu tēviem
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam esmu zvērējis, jo tie
Man nav paklausījuši; **12** Tik vien Kālebs, Jefunna dēls,
tas ķenaisietis, un Jozuas, Nuna dēls, jo tie Tam Kungam
ir paklausījuši. **13** Tā Tā Kunga bardzība iedegās pret
Israēli un lika tiem maldīties tuksnesī četrdesmit gadus,
tiekams viss tas augums izmira, kas bija ļaunu darījis
priekš Tā Kunga acīm. **14** Un nu redzi, jūs savu tēvu vietā
esat nākuši, grēcīgu ļaužu dzimums, vairodami Tā Kunga
bargo dusmību pret Israēli. **15** Jo ja jūs nogriezīsities
no Viņa, tad Viņš šiem vēl liks palikt tuksnesī, un jūs

nomaitāsiet visus šos ļaudis. **16** Tad tie pie viņa piegāja
un sacīja: mēs šeit gribam laidarus taisīt priekš saviem
ganāmiem pulkiem un pilsētas priekš saviem bērniem;
17 Bet mēs paši steigšus apbruņosimies Israēla bērnu
priekšā, tiekams tos būsim aizveduši viņu vietā; bet mūsu
bērni lai paliek stiprās pilsētās to zemes iedzīvotāju dēļ.
18 Mēs negriezīsimies atpakaļ uz savām mājām, tiekams
Israēla bērni nebūs dabūjuši ikviens savu daļu. **19** Jo mēs
neņemsim līdz ar viņiem savu daļu viņā Jardānes pusē,
vai tālāki, bet mūsu daļa mums nāksies šai Jardānes pusē
pret rītiem. **20** Tad Mozus uz tiem sacīja: ja jūs šo lietu
tā gribat darīt, ka jūs apbruņojaties Tā Kunga priekšā
uz karu, **21** Un ikviens no jums, kam bruņas, iesiet pār
Jardāni Tā Kunga priekšā, kamēr Viņš Savus ienaidniekus
Savā priekšā izdzīs, un tā zeme priekš Tā Kunga būs
uzvarēta, **22** Tad jūs pēc tam varat iet atpakaļ un būsiet
nenoziedzīgi Tā Kunga un Israēla priekšā, un šī zeme jums
būs par daļu Tā Kunga priekšā. **23** Bet ja jūs tā nedarīsiet,
redzi, tad jūs pret To Kungu grēkosiet un jūs samanīsiet
savus grēkus, kad tie jūs atradīs. **24** Uztaisat sev pilsētas
priekš saviem bērniem un laidarus priekš saviem sīkiem
lopiem un dariet pēc tā vārda, kas no jūsu mutes izgājis.
25 Tad Gada bērni un Rūbena bērni runāja uz Mozu un
sacīja: tavi kalpi darīs, kā mans kungs pavēl. **26** Mūsu
bērni, mūsu sievas, mūsu ganāmie pulki un visi mūsu
lopi paliks tur Gileādas pilsētās; **27** Bet tavi kalpi, visi
apbruņoti, noies karā Tā Kunga priekšā, kā mans kungs
ir runājis. **28** Tad Mozus viņu dēļ pavēlēja priesterim
Eleazaram un Jozuam, Nuna dēlam, un Israēla cilšu tēvu

virsniekiem, un Mozus uz tiem sacīja: **29** Ja Gada bērni un
Rūbena bērni, ikviens kam bruņas, līdz ar jums ies karā
pār Jardāni Tā Kunga priekšā, un tā zeme jūsu priekšā
būs uzvarēta, tad dodat tiem Gileādas zemi par daļu. **30**
Bet ja tie ar jums nenoies apbruņoti, tad tiem savu daļu
būs dabūt jūsu starpā Kanaāna zemē. **31** Tad Gada bērni
un Rūbena bērni atbildēja un sacīja: ko Tas Kungs uz
taviem kalpiem runājis, tā mēs darīsim. **32** Mēs aiziesim
apbruņoti Tā Kunga priekšā uz Kanaāna zemi un savu
iemantojamo īpašumu turēsim šai Jardānes pusē. **33** Tad
Mozus viņiem deva, Gada bērniem un Rūbena bērniem un
Manasus, Jāzepa dēla, pusciltij Sihona, Āmoriešu ķēniņa,
valsti un Oga, Basanas ķēniņa, valsti, to zemi ar tām
pilsētām viņu robežās, tās zemes pilsētas visapkārt. **34**
Un Gada bērni uztaisīja Dibonu un Atarotu un Arveru **35**
Un Atarot-Zovanu un Jaēzeru, Jogabeū **36** Un Bet-Nimru
un Betaranu, stipras pilsētas un sīku lopu laidarus. **37** Un
Rūbena bērni uztaisīja Hešbonu un Eleali un Ķīriataīmu **38**
Un Nebu un Baāl-Meonu ar citiem vārdiem un Sibmahu,
un tie nosauca tās pilsētas, ko tie uztaisīja, ar citiem
vārdiem. **39** Un Mahira, Manasus dēla bērni, gāja uz
Gileādu un to uzņēma un izdzina tos Amoriešus, kas
tur bija. **40** Tā Mozus Gileādu deva Mahiram, Manasus
dēlam, un viņš tur dzīvoja. **41** Un Jaīrs, Manasus dēls, gāja
un uzņēma viņu ciemus un tos nosauca Avot-Jaīru. **42**
Un Nobus gāja un uzņēma Kenatu ar viņas piederīgām
vietām un to nosauca Nobu pēc sava vārda.

33 Šie ir Israēla bērnu ceļa gājumi, kā viņi no Ēģiptes
zemes ir izgājuši pēc saviem pulkiem caur Mozu un Āronu.

2 Un Mozus uz Tā Kunga vārdu aprakstīja viņu iziešanu
pēc viņu ceļa gājumiem, un šie ir viņu ceļa gājumi,
viņiem izejot. **3** Tie izgāja no Raēmzes pirmā mēnesī
piecpadsmitā dienā; pirmā mēnesī, otrā Pasa svētku dienā
Israēla bērni izgāja caur augstu roku priekš visu ēģiptiešu
acīm. **4** Un ēģiptieši apraka visus pirmdzimtos, ko Tas
Kungs viņu starpā bija sitis; Tas Kungs arī viņu dievus bija
sodījis. **5** Un Israēla bērni izgāja no Raēmzes un apmetās
Sukotā. **6** Un izgāja no Sukota un apmetās Etamā, kas ir
tuksneša galā. **7** Un tie izgāja no Etama un griezās uz
Pi Hahirota ieleju, kas ir pret Baāl Cefonu un apmetās
pret Migdolu. **8** Un izgāja no Ķirota un gāja vidū caur
jūru uz tuksnesi un staigāja treju dienu gājumus Etama
tuksnesī un apmetās Mārā. **9** Un izgāja no Māras un nāca
uz Elimu, un Elimā bija divpadsmit avoti un septiņdesmit
palma koki, un tie tur apmetās. **10** Un izgāja no Elima un
apmetās pie niedru jūras. **11** Un izgāja no niedru jūras un
apmetās Sina tuksnesī. **12** Un izgāja no Sina tuksneša
un apmetās Dofkā. **13** Un izgāja no Dofkas un apmetās
Āluzā. **14** Un izgāja no Āluzas un apmetās Refidos, bet
tur nebija ūdens tiem ļaudīm ko dzert. **15** Un tie izgāja
no Refidiem un apmetās Sinaī tuksnesī. **16** Un izgāja no
Sinaī tuksneša un apmetās pie tiem kārības kapiem. **17**
Un izgāja no tiem kārības kapiem un apmetās Hacerotā.
18 Un izgāja no Hacerotas un apmetās Ritmā. **19** Un izgāja
no Ritmas un apmetās RimonParecā. **20** Un izgāja no
RimonParecas un apmetās Libnā. **21** Un izgāja no Libnas
un apmetās Rissā. **22** Un izgāja no Rissas un apmetās
Ķelatā. **23** Un izgāja no Ķelatas un apmetās pie Zāvera

kalna. **24** Un izgāja no Zāvera kalna un apmetās Aradā. **25**
Un izgāja no Aradas un apmetās Maķelotā. **26** Un izgāja
no Maķelotas un apmetās Taātā. **27** Un izgāja no Taātas
un apmetās Tārākā. **28** Un izgāja no Tārākas un apmetās
Mitkā. **29** Un izgāja no Mitkas un apmetās Asmonā. **30** Un
izgāja no Asmonas un apmetās Mozerotā. **31** Un izgāja
no Mozerotas un apmetās BneJaēkanā. **32** Un izgāza no
BneJaēkanas un apmetās Orģidgadā. **33** Un izgāja no
Orģidgadas un apmetās Jotbatā. **34** Un izgāja no Jotbatas
un apmetās Abronā. **35** Un izgāja no Abronas un apmetās
Eceon-Ģēberā. **36** Un izgāja no Eceon-Ģēberas un apmetās
Cin tuksnesī, tas ir Kādeš. **37** Un izgāja no Kādešas un
apmetās pie Hora kalna, Edoma zemes malā. **38** Tad Ārons,
tas priesteris, gāja uz Hora kalnu pēc Tā Kunga vārda
un tur nomira četrdesmitā gadā pēc tam, kad Israēla
bērni bija izgājuši no Ēģiptes zemes, piektā mēnesī, pirmā
mēneša dienā. **39** Bet Ārons bija simts divdesmit un trīs
gadus vecs, kad viņš nomira uz Hora kalna. **40** Tad tas
Kanaānietis, ķēniņš Arads, kas dienvidu(Negebas) pusē
dzīvoja Kanaāna zemē, dzirdēja Israēla bērnus nākam.
41 Un tie izgāja no Hora kalna un apmetās Calmonā.
42 Un izgāja no Calmonas un apmetās Pūnonā. **43** Un
izgāja no Pūnonas un apmetās Obotā. **44** Un izgāja no
Obotas un apmetās pie Ijim Abarima uz Moaba robežām.
45 Un izgāja no Ijim un apmetās Dibon-Gadā. **46** Un
izgāja no Dibon-Gadas un apmetās Almon-Diblataīmā.
47 Un izgāja no Almon-Diblataīmas un apmetās Abarim
kalnos pret Nebu. **48** Un izgāja no Abarim-kalniem un
apmetās Moaba klajumos pie Jardānes pret Jēriku. **49**

Un apmetās pie Jardānes no Bet-Jezimotam līdz Abel-
Šitimai Moaba klajumos. 50 Un Tas Kungs runāja uz Mozu
Moaba klajumos pie Jardānes pret Jēriku, sacīdams: 51
Runā uz Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs iesiet pāri
pār Jardāni uz Kanaāna zemi, 52 Tad jums būs izdzīt savā
priekšā visus zemes iedzīvotājus un izdeldēt visus viņu
elku tēlus un izdeldēt visas viņu lietās bildes un nopostīt
visus viņu elku kalnus. 53 Un jums to zemi būs ieņemt un
tanī dzīvot, jo Es jums to zemi esmu devis iemantot. 54 Un
jums to zemi būs dalīt caur meslošanu pēc savām ciltīm;
tai, kam daudz ļaužu, lai dod lielāku daļu, un tai, kam
maz ļaužu, mazāku daļu, - kā ikvienai meslošana izkrīt,
to lai tā dabū, - jums to zemi būs dalīt pēc savām tēvu
ciltīm. 55 Bet ja jūs tos zemes iedzīvotājus neizdzīsiet
savā priekšā, tad notiks, kurus jūs no tiem atlicināsiet,
tie jums taps par ērkšķiem jūsu acīs un par dzeloni jūsu
sānos, un jūs spaidīs tai zemē, kur jūs dzīvojat. 56 Un
notiks, kā Es viņiem domāju darīt, tā Es jums darīšu.

34 Un Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: 2 Pavēli
Israēla bērniem un saki tiem: kad jūs uz Kanaāna zemi
nākat, tad šī būs tā zeme, kas jums kritīs par īpašumu:
Kanaāna zeme pēc savām robežām. 3 Tad nu dienvidu
mala lai jums ir no Cin tuksneša pie Edoma sāniem, un
dienvidu robeža lai jums ir no sāls jūras gala pret rītiem.
4 Un lai tā robeža iet apkārt no dienvidiem(Negebas)
uz Akrabu kalniem un lai iet pāri uz Cin, un lai iziet uz
Kādeš Barneas dienvidu pusi, un lai iet uz Acar Adaru
un iet cauri līdz Acmonam. 5 Un tad šai robežai būs iet
apkārt no Acmona uz Ēģiptes upi, un viņas gals lai ir pie

jūras. **6** Vakara pusē lai tā lielā jūra jums ir par robežu,
- šī lai jums ir tā vakaru robeža. **7** Un šī lai jums ir tā
ziemeļu robeža: no tās lielās jūras jums būs mērot līdz
Hora kalnam. **8** No Hora kalna jums būs mērot, kamēr
nāk uz Amatu, un tā robeža lai noiet uz Cedadu. **9** Un
tā robeža lai stiepjas uz Zifronu, un viņas gals lai ir
Enana ciems; šī lai jums ir tā ziemeļu robeža. **10** Un par
robežu pret rītiem jums būs mērot no Enana ciema līdz
Šefamam. **11** Un šī robeža lai nostiepjas no Šefama uz
Riblu, Aīnam pret rītiem; pēc lai tā robeža nostiepjas un
iet gar Ķinneretes jūras malu pret rītiem. **12** Un šī robeža
lai nostiepjas gar Jardāni, un viņas gals lai ir sāls jūra.
Šī nu lai jums ir tā zeme pēc savām robežām visapkārt.
13 Un Mozus pavēlēja Israēla bērniem un sacīja: šī ir tā
zeme, ko jums caur meslošanu būs par īpašumu dabūt,
ko Tas Kungs ir pavēlējis dot tām deviņām ciltīm un
tai pusciltij. **14** Jo Rūbena bērnu cilts pēc saviem tēvu
namiem un Gada bērnu cilts pēc saviem tēvu namiem
un Manasus puscilts savu daļu ir dabūjušas. **15** Divas
ciltis un viena puscilts savu īpašumu ir dabūjušas šaipus
Jardānes, no Jērikus pret rītiem, pret austrumu. **16** Un
Tas Kungs runāja uz Mozu un sacīja: **17** Šie ir to vīru
vārdi, kas to zemi jums lai izdala: Eleazars, tas priesteris,
un Jozuas, Nuna dēls. **18** Un no ikvienas cilts jums būs
ņemt vienu virsnieku pie zemes izdalīšanas. **19** Un šie ir
to vīru vārdi: no Jūda cilts Kālebs, Jefunna dēls, **20** Un
no Sīmeana bērnu cilts Šemuēls, Amiuda dēls, **21** Un no
Benjamina cilts Elidus, Ķislona dēls, **22** Un no Dana bērnu
cilts virsnieks Būkus, Jagla dēls, **23** No Jāzepa bērniem, no

Manasus cilts virsnieks Hanniēls, Efoda dēls, **24** Un no
Efraīma bērnu cilts virsnieks Ķemuēls, Šiftana dēls, **25**
Un no Zebulona bērnu cilts virsnieks Elicafans, Parnaka
dēls, **26** Un no Īsašara bērnu cilts virsnieks Paltiēls, Asana
dēls, **27** Un no Ašera bērnu cilts virsnieks Aķiuds, Zelona
dēls, **28** Un no Naftalus bērnu cilts virsnieks Pedaēls,
Amiuda dēls. **29** Šie ir tie, kam Tas Kungs pavēlējis Israēla
bērniem izdalīt to īpašumu Kanaāna zemē.

35 Un Tas Kungs runāja uz Mozu Moaba klajumos pie
Jardānes pret Jēriku un sacīja: **2** Pavēli Israēla bērniem,
lai tie no savas iemantojamās daļas dod pilsētas Levitiem,
kur dzīvot, un lai tie dod Levitiem arī apgabalus ārā ap
viņu pilsētām. **3** Un tās pilsētas tiem būs, lai tie tur dzīvo,
bet tie apgabali lai ir priekš viņu lieliem un sīkiem lopiem
un priekš visiem viņu ganāmiem pulkiem. **4** Un tie pilsētu
apgabali, ko jūs Levitiem dosiet, lai ir no pilsētas mūriem
uz āru tūkstošas olektis uz visām pusēm. **5** Un jums būs
mērot pilsētas āra pusē pret rītiem divtūkstoš olektis un
pret dienas vidiem divtūkstoš olektis un pret vakariem
divtūkstoš olektis un pret ziemeļiem divtūkstoš olektis,
ka pilsēta ir vidū; šie būs viņiem tie pilsētu apgabali. **6**
Un to pilsētu starpā, ko jūs dosiet Levitiem, lai ir sešas
glābšanas pilsētas, kas jums jādod, ka tas nokāvējs uz
turieni bēg, un pie tām klāt viņiem būs dot vēl četrdesmit
divas pilsētas. **7** Visas pilsētas, ko jūs dosiet Levitiem, lai
ir četrdesmit astoņas pilsētas līdz ar viņu apgabaliem. **8**
Un no tām pilsētām, ko jūs dosiet no Israēla bērnu daļas,
jums būs ņemt daudz no tiem, kam ir daudz, un maz no
tiem, kam ir maz; ikvienam no savām pilsētām būs dot

Levitiem pēc savas daļas, ko tas mantojis. **9** Un Tas Kungs
runāja uz Mozu un sacīja: **10** Runā uz Israēla bērniem
un saki tiem: kad jūs iesiet pāri pār Jardāni uz Kanaāna
zemi, **11** Tad jums būs iecelt pilsētas, kas jums lai ir par
glābšanas pilsētām, ka uz turieni tas nokāvējs var bēgt,
kas kādu cilvēku netīši nokāvis. **12** Un šīs pilsētas lai
jums ir par glābšanu no atriebēja, ka tam nokāvējam
nav jāmirst, tiekams viņš nav stāvējis draudzes priekšā
iztiesāšanas dēļ. **13** Un tās pilsētas, ko jūs dosiet, lai
jums ir sešas glābšanas pilsētas. **14** Trīs no šīm pilsētām
noliekat viņpus Jardānes un trīs no tām pilsētām noliekat
Kanaāna zemē, - glābšanas pilsētas lai tās ir. **15** Šīs pilsētas
lai Israēla bērniem ir par glābšanu, arī svešiniekam un
piedzīvotājam jūsu starpā, ka uz turieni var bēgt ikviens,
kas kādu cilvēku netīši nokāvis. **16** Bet ja viņš to ar dzelzs
ieroci sitis, ka mirst, tas ir slepkava, šim slepkavam būs
tapt nokautam. **17** Vai ja viņš to sit ar akmeni rokā, ar
ko var nokaut, tā ka mirst, tas ir slepkava, tam būs tapt
nokautam. **18** Vai ja viņš to sit ar koka gabalu, ar ko
var nokaut, tā ka mirst, tas ir slepkava, tam būs tapt
nokautam. **19** Asiņu atriebējs lai nonāvē to slepkavu; kad
tas viņu sastop, lai viņu nokauj. **20** Un ja viņš nīdēdams
to grūdis, vai tīši uz to ko sviedis, ka tas mirst, **21** Vai ja
viņš nīdēdams to sitis ar savu roku, ka tas mirst, tad tam
būs tapt nokautam; jo viņš ir slepkava; asiņu atriebējs
lai to nokauj, kad viņu sastop. **22** Bet ja viņš netīši bez
ienaida grūdis, vai no nejauši kādu rīku uz to sviedis;
23 Vai akmenim, caur ko tas var mirt, netīši tam licis
uzkrist, tā ka tas mirst, un nav bijis viņa ienaidnieks,

nedz meklējis viņa nelaimi, **24** Tad lai draudze tiesā starp
nokāvēju un asiņu atriebēju pēc šiem likumiem. **25** Un
draudzei nokāvēju būs izglābt no asiņu atriebēja rokas,
un draudzei būs to novest viņa glābšanas pilsētā, kurp
viņš bija bēdzis, un tur tam būs palikt, kamēr augstais
priesteris miris, kas ir svaidīts ar svēto eļļu. **26** Bet
ja nokāvējs iziedams izies no savas glābšanas pilsētas
robežām, kurp bija nobēdzis. **27** Un asiņu atriebējs ārpus
viņa glābšanas pilsētas robežām to atradīs un nokaus, tad
tas nav noziedzīgs pie viņa asinīm. **28** Jo tam bija jāpaliek
savā glābšanas pilsētā, kamēr augstais priesteris nomirs;
bet pēc tā augstā priestera miršanas nokāvējs lai griežas
atpakaļ uz savu zemes daļu. **29** Un tas lai jums ir par tiesas
likumu pie jūsu pēcnākamiem visās jūsu māju vietās. **30** Ja
kas kādu cilvēku nosit, tad uz liecinieku vārdu slepkavam
būs tapt nokautam, bet vienam lieciniekam vien nebūs
liecību dot pret kādu cilvēku, ka tam būtu jāmirst. **31** Tev
arī nebūs ņemt atpirkšanas maksu par slepkavu, kas nāvi
pelnījis, jo tam būs tapt nokautam. **32** Jums arī nebūs
ņemt atpirkšanas maksu par to, kas savā glābšanas pilsētā
ir nobēdzis, ka tas atkal nāktu dzīvot savā zemes daļā,
pirms augstais priesteris miris. **33** Un jums nebūs sagānīt
to zemi, kur jūs esat; jo tās tādas asinis sagāna to zemi, un
to zemi nevar salīdzināt to asiņu dēļ, kas tur izlietas, kā
vien caur tā asinīm, kas tās izlējis. **34** Tad nu nesagāniet
to zemi, kur jūs dzīvojat, un kur Mans dzīvoklis, jo Es
esmu Tas Kungs, kas dzīvo Israēla bērnu vidū.

36 Un tie tēvu namu virsnieki no Gileāda bērnu cilts, -
tas bija Mahira dēls, šis Manasus dēls, no Jāzepa dēlu

ciltīm, - tie piegāja un runāja priekš Mozus un priekš
tiem lielkungiem, Israēla bērnu tēvu namu virsniekiem,
un sacīja: **2** Tas Kungs ir pavēlējis manam kungam caur
meslošanu izdot to zemi Israēla bērniem par īpašumu,
un manam kungam caur To Kungu ir pavēlēts, mūsu
brāļa Celofehada īpašumu dot viņa meitām. **3** Kad nu tās
paliktu vienam no Israēla bērnu ciltīm par sievām, tad
viņu īpašums taptu atrauts no mūsu tēvu īpašuma un
pielikts tās cilts īpašumam, kurp tās noietu, un mūsu
īpašuma daļa būtu mazināta. **4** Un ja Israēla bērniem
nāk gaviles gads, tad viņu īpašums taptu pielikts tās
cilts īpašumam, kurp tās noietu, un no mūsu tēvu cilts
īpašuma viņu īpašums ietu nost. **5** Tad Mozus pavēlēja
Israēla bērniem pēc Tā Kunga vārda un sacīja: Jāzepa
bērnu cilts runā pareizi. **6** Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs
pavēlējis Celofehada meitām un sacījis: lai tās iet pie
vīra, kā viņām patīk; bet lai kļūst par sievām sava tēva
cilts radiem, **7** Ka Israēla bērnu īpašums no cilts uz cilti
netop pārcelts, jo Israēla bērniem būs turēties ikvienam
pie savu tēvu cilts īpašuma. **8** Un ikviena meita, kam ir
zemes daļa kādā Israēla bērnu ciltī, lai iet pie vīra pie
kāda no savas tēva cilts radiem, ka Israēla bērni patur
savu tēvu mantas daļu, **9** Un īpašums netop pārcelts no
vienas cilts uz otru; jo Israēla bērnu ciltis lai turas ikviena
pie sava īpašuma. **10** Kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis,
tā Celofehada meitas darīja. **11** Jo Maēla, Tirca un Hagla
un Milka un Noa, Celofehada meitas, kļuva par sievām
sava tēva brāļa dēliem; **12** Jāzepa dēla Manasus bērnu
radiem tās kļuva par sievām; tā viņu īpašums palika pie

viņu tēva radu cilts. **13** Šie ir tie likumi un tās tiesas, ko
Tas Kungs caur Mozu Israēla bērniem ir pavēlējis Moaba
klajumos pie Jardānes pret Jēriku.

Piektā Mozus

1 Šie ir tie vārdi, ko Mozus runāja uz visu Israēli viņpus
Jardānes tuksnesī, tai klajumā pret Sūfu, starp Pāranu un
Tovelu un Labanu un Hacerotu un Dizaābu, **2** Vienpadsmit
dienu gājumus no Horeba, pa Seīra kalna ceļu līdz Kādeš-
Barneai. **3** Un notikās četrdesmitā gadā, vienpadsmitā
mēnesī, pirmā mēneša dienā, tad Mozus runāja uz Israēla
bērniem, kā Tas Kungs viņam priekš tiem bija pavēlējis, **4**
Pēc tam, kad viņš bija sakāvis Sihonu, Amoriešu ķēniņu,
kas dzīvoja Hešbonā, un Ogu, Basanas ķēniņu, kas dzīvoja
Astarotā un Edrejā. **5** Viņpus Jardānes, Moaba zemē,
Mozus sāka šo bauslību izskaidrot sacīdams: **6** Tas Kungs
mūsu Dievs runāja uz mums Horeba kalnā un sacīja:
jūs gan ilgi esat palikuši pie šā kalna. **7** Griežaties un
ceļaties un ejat uz Amoriešu kalniem un pie visiem viņu
kaimiņiem klajumā, kalnos un lejā un pret dienvidiem
un jūras malā, uz Kanaāna zemi un uz Lībanu, līdz tai
lielai upei, tai Eifrat upei. **8** Redzi, Es jums nododu šo
zemi, ejat, uzņemat to zemi, ko Tas Kungs jūsu tēviem
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam ir zvērējis, dot viņiem
un viņu dzimumam pēc viņiem. **9** Un tanī laikā es uz jums
runāju un sacīju: es viens pats jūs nevaru panest. **10** Tas
Kungs, jūsu Dievs, jūs ir vairojis, un redzi, jūs šodien esat
savā pulkā tā kā debess zvaigznes. **11** Tas Kungs, jūsu tēvu
Dievs, lai vēl pie jums pieliek, ka esat tūkstoškārt vairāk,
un lai jūs svētī, itin kā Viņš uz jums ir runājis. **12** Kā man
vienam būs panest jūsu grūtumu un nastu un strīdu?
13 Dabūjat sev gudrus, prātīgus un zināmus vīrus pēc
savām ciltīm, lai tos jums ieceļu par virsniekiem. **14** Un

jūs man atbildējāt sacīdami: tas ir labs vārds, ko tu runā,
ka to gribi darīt. **15** Tad es ņēmu jūsu cilšu virsniekus,
gudrus un zināmus vīrus, un tos iecēlu par virsniekiem
pār jums, virsniekus pār tūkstošiem un virsniekus pār
simtiem un virsniekus pār piecdesmitiem un virsniekus
pār desmitiem un uzraugus pēc jūsu ciltīm. **16** Un es jūsu
soģiem tanī laikā pavēlēju un sacīju: pārklausinājiet tās
lietas starp jūsu brāļiem un tiesājiet taisni starp ikvienu
un viņa brāli un viņa piedzīvotāju. **17** Tiesā jums nebūs
uzlūkot vaigu, tāpat mazo kā lielo jums būs klausīt, no
neviena jums nebūs bīties, jo tas sods pieder Dievam; bet
to lietu, kas priekš jums par grūtu, to jums būs nest pie
manis, un es to klausīšu. **18** Tā es jums tanī laikā pavēlēju
visas lietas, kas jums bija jādara. - **19** Tad mēs cēlāmies no
Horeba un gājām caur visu to lielo un briesmīgo tuksnesi,
ko jūs esat redzējuši, pa to ceļu uz Amoriešu kalniem,
itin kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums bija pavēlējis, un
mēs nācām uz Kādeš-Barneū. **20** Tad es jums sacīju: jūs
esat nākuši pie Amoriešu kalniem, ko Tas Kungs, mūsu
Dievs, mums dos. **21** Redzi, Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir
devis to zemi, celies, uzņem to, kā Tas Kungs, tavu tēvu
Dievs, uz tevi runājis; nebīsties un neiztrūcinājies. **22**
Tad jūs visi nācāt pie manis un sacījāt: sūtīsim vīrus savā
priekšā, mums to zemi izlūkot un mums ziņu atnest, pa
kuru ceļu lai ejam uz turieni, un par tām pilsētām, kurp
nāksim. **23** Tad man šī lieta patika un es ņēmu no jums
divpadsmit vīrus, no ikvienas cilts vienu vīru. **24** Un tie
griezās un gāja uz tiem kalniem un nāca pie Eškoles upes
un to izlūkoja. **25** Un tie ņēma no tiem zemes augļiem

savā rokā un atnesa tos pie mums un stāstīja mums un
sacīja: tā zeme, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, mums dos,
ir laba. **26** Bet jūs negribējāt iet un bijāt nepaklausīgi
Tā Kunga, sava Dieva, vārdam. **27** Un jūs kurnējāt savos
dzīvokļos un sacījāt: tāpēc ka Tas Kungs mūs ienīst, Viņš
mūs izvedis no Ēģiptes zemes, mūs nodot Amoriešu rokā
un mūs izdeldēt. **28** Kurp mums iet? Mūsu brāļi mūsu
sirdi darījuši bailīgu sacīdami: tur ir ļaudis lielāki un
garāki nekā mēs, tās pilsētas ir lielas un stipras līdz pat
debesīm, un mēs tur arī esam redzējuši Enaka bērnus. **29**
Tad es uz jums sacīju: neiztrūcināties un nebīstaties no
tiem. **30** Tas Kungs, jūsu Dievs, kas iet jūsu priekšā, karos
par jums, itin kā Viņš pie jums ir darījis Ēģiptes zemē
priekš jūsu acīm, **31** Un tuksnesī, kur tu esi redzējis, kā Tas
Kungs, tavs Dievs, tevi nesis, itin kā vīrs savu dēlu nes, uz
visiem ceļiem, kur tu esi gājis, tiekams jūs esat nākuši
līdz šai vietai. **32** Bet arī pie šī vārda jūs neticējāt uz To
Kungu, savu Dievu, **33** Kas jūsu priekšā gāja ceļā, jums
izlūkodams to vietu, kur jums apmesties pa nakti, ugunī
jums rādīdams to ceļu, kas jums bija jāstaigā, un pa dienu
padebesī. **34** Kad nu Tas Kungs jūsu vārdu balsi dzirdēja,
tad Viņš apskaitās un zvērēja sacīdams: **35** Nevienam no
šiem vīriem, no šā niknā auguma, nebūs redzēt to labo
zemi, ko Es esmu zvērējis dot jūsu tēviem, **36** Kā vien
Kālebam, Jefunna dēlam, tam to būs redzēt, un tam Es
došu to zemi, kur viņš staigājis, un viņa bērniem, tāpēc ka
viņš pareizi klausījis Tam Kungam. **37** Tas Kungs arī par
mani apskaitās jūsu dēļ un sacīja: arī tu tur nenonāksi. **38**
Jozuas, Nuna dēls, kas stāv tavā priekšā, tas tur nonāks;

stiprini viņu, jo tas Israēlim to zemi izdalīs. **39** Un jūsu
bērniņi, par kuriem jūs sacījāt, ka būšot par laupījumu,
un jūsu bērni, kas šodien nezin nedz laba nedz ļauna, tie
tur nonāks, un tiem Es to došu, un tiem to būs iemantot.
40 Bet jūs griežaties un ejat uz tuksnesi pa niedru jūras
ceļu. **41** Tad jūs man atbildējāt un sacījāt: mēs pret To
Kungu esam grēkojuši, mēs celsimies un karosim, kā
Tas Kungs, mūsu Dievs, mums ir pavēlējis. Kad nu jūs
ikviens ar saviem rīkiem apbruņojaties un bijāt gatavi iet
uz tiem kalniem, **42** Tad Tas Kungs uz mani sacīja: saki
viņiem, neceļaties un nekarojiet, jo Es neesmu jūsu vidū,
ka netopat sakauti savu ienaidnieku priekšā. **43** Bet kad
es uz jums runāju, tad jūs neklausījāt un turējaties Tā
Kunga vārdam pretī un palikāt pārgalvīgi un gājāt uz tiem
kalniem. **44** Tad tie Amorieši, kas tanīs kalnos dzīvoja,
jums izgāja pretī un dzinās jums pakaļ, kā bites dara, un
jūs sakāva Seīrā līdz Hormai. **45** Kad jūs nu atgriezušies
Tā Kunga priekšā raudājāt, tad Tas Kungs neklausīja jūsu
balsi un negrieza Savas ausis uz jums. **46** Un jūs palikāt
Kādešā ilgu laiku, tās dienas, ko tur esat dzīvojuši.

2 Tad mēs griezāmies un gājām uz tuksnesi pa niedru
jūras ceļu, kā Tas Kungs uz mani bija runājis, un gājām
ap Seīra kalniem daudz dienas. **2** Un Tas Kungs uz
mani runāja sacīdams: **3** Jūs diezgan esat gājuši ap tiem
kalniem, griežaties pret ziemeļiem. **4** Un pavēli tiem
ļaudīm sacīdams: jums jāstaigā caur savu brāļu, Ēsava
bērnu, robežām, kas Seīrā dzīvo, tie no jums bīsies. **5**
Bet tikai sargājaties, nekarojiet ar tiem, jo Es jums no
viņu zemes nedošu ne pēdas platuma, jo Es Ēsavam esmu

devis Seīra kalnus par daļu. **6** Barību pērkat no viņiem
par naudu, ka ēdat, un arī ūdeni pērkat no viņiem par
naudu, ka dzerat. **7** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir svētījis
visos tavos rokas darbos, Viņš zina tavu staigāšanu caur
šo lielo tuksnesi; šos četrdesmit gadus Tas Kungs, tavs
Dievs, ir bijis ar tevi; nekā tev nav trūcis. **8** Un mēs
gājām garām saviem brāļiem, Ēsava bērniem, kas Seīrā
dzīvo, pa klajuma ceļu, no Elata un Eceonģebera, un
griezušies gājām pa Moaba tuksneša ceļu. **9** Tad Tas
Kungs uz mani sacīja: neapbēdini Moabu un nekaro ar
viņu, jo Es tev nedošu mantību no viņa zemes, tāpēc ka
Es Aru esmu devis Lata bērniem par mantību. **10** (Senāk
tur dzīvoja Emieši, lieli un stipri un gari ļaudis, tā kā tie
Enaķieši. **11** Tie arīdzan tapa turēti par milžiem, tā kā
tie Enaķieši, un Moabieši tos sauca par Emiešiem. **12** Un
Seīrā senāk dzīvoja Horieši, bet Ēsava bērni tos izdzina
un tos izdeldēja savā priekšā un dzīvoja viņu vietā, itin
kā Israēls ir darījis savā iemantotā zemē, ko Tas Kungs
viņiem ir devis.) **13** Nu ceļaties un ejat pār Zaredes upi.
Tad mēs cēlāmies pār Zaredes upi. **14** Tad nu tās dienas,
cik ilgi no Kādeš Barneas esam gājuši, līdz kamēr esam
gājuši pār Zaredes upi, ir trīsdesmit astoņi gadi, tiekams
viss tas karavīru dzimums lēģerī bija nobeidzies, itin kā
Tas Kungs viņiem bija zvērējis. **15** Un Tā Kunga roka
bija pret viņiem, viņus izdeldēt no lēģera, tiekams tie
bija nobeigti. **16** Un kad visi tie karavīri bija nobeigti un
izmiruši no ļaužu vidus, **17** Tad Tas Kungs uz mani runāja
sacīdams: **18** Tev šodien būs iziet caur Moaba robežām
pie Ara **19** Un nākt Ammona bērnu tuvumā, bet neuzkrīti

tiem un nekaro ar tiem, jo no Ammona bērnu zemes
Es tev nedošu mantību, tāpēc ka Es to esmu devis par
mantību Lata bērniem. **20** (Šī arīdzan top turēta par milžu
ļaužu zemi; milži senāk tur dzīvoja, un Ammonieši tos
sauca par Zamzumiešiem, **21** Lieli un stipri un gari ļaudis,
kā tie Enaķieši, un Tas Kungs tos izdeldēja viņu priekšā,
tā ka šie viņus izdzina un tur dzīvoja viņu vietā. **22** Itin kā
Viņš darījis Ēsava bērniem, kas Seīrā dzīvo, kuru priekšā
Viņš Horiešus izdeldēja, un tie tos izdzina un dzīvoja viņu
vietā līdz šai dienai. **23** Un Aviešus, kas ciemos dzīvoja
līdz Gacai, Kaftorieši, kas no Kaftora nāca, ir izdeldējuši
un dzīvojuši viņu vietā.) **24** Ceļaties, izejat un ejat pāri
pār Arnonas upi; redziet, Es esmu devis jūsu rokā Sihonu,
Hešbonas ķēniņu, to Amorieti, un viņa zemi; sāc ieņemt
un ej karā ar viņu. **25** Šodien Es sākšu darīt, ka no tevis
iztrūcināsies un bīsies tās tautas, kas apakš visas debess;
kas tavu slavu dzirdēs, tiem būs trīcēt un drebēt tavā
priekšā. **26** Tad Es sūtīju vēstnešus no Ķedemot tuksneša
pie Sihona, Hešbonas ķēniņa, ar miera vārdiem sacīdams:
27 Ļauj man iet caur tavu zemi, es pa ceļu vien iešu, es
neatkāpšos ne pa labo, ne pa kreiso roku. **28** Pārdod man
par naudu barību, ko ēst, un dod man par naudu ūdeni,
ko dzert; tikai kājām es iešu cauri, **29** Kā man ir darījuši
Ēsava bērni, kas Seīrā dzīvo, un Moabieši, kas Arā dzīvo,
tiekams es nāku pāri pār Jardāni tai zemē, ko Tas Kungs,
mūsu Dievs, mums dos. **30** Bet Sihons, Hešbonas ķēniņš,
mums negribēja ļaut iet cauri, jo Tas Kungs, tavs Dievs,
viņa prātu apcietināja un viņa sirdi drošināja, lai Viņš to
nodotu tavā rokā, itin kā tas šodien ir. **31** Un Tas Kungs

sacīja uz mani: redzi, Es esmu iesācis tev nodot Sihonu
un viņa zemi; sāc ieņemt viņa zemi. 32 Un Sihons izgāja
mums pretī, pats ar visiem saviem ļaudīm, karot pie Jācas.
33 Bet Tas Kungs, mūsu Dievs, to mums nodeva, un mēs
to sakāvām un viņa dēlus un visus viņa ļaudis. 34 Un tanī
laikā uzņēmām visas viņa pilsētas un izdeldējām visas
pilsētas, vīrus un sievas un bērniņus, mēs neatlicinājām
neviena. 35 Tikai tos lopus mēs sev esam paņēmuši un to
laupījumu tais pilsētās, ko uzņēmām. 36 No Aroēra pie
Arnonas upes krasta, un no tās pilsētas, kas pie upes, līdz
Gileādai, nevienas pilsētas nebija, kas pret mums varēja
turēties; visu to Tas Kungs, mūsu Dievs, mums nodeva. 37
Tikai uz Ammona bērnu zemi tu neesi gājis, uz visu to
pusi gar Jabokas upi, nedz uz tām pilsētām kalnos, nedz
kaut kur, kurp (iet) Tas Kungs, mūsu Dievs, bija aizliedzis.
3 Tad mēs griezāmies un gājām uz augšu pa Basanas
ceļu, un Ogs, Basanas ķēniņš, mums gāja pretī, pats ar
visiem saviem ļaudīm, karot pie Edrejas. 2 Un Tas Kungs
sacīja uz mani: nebīsties no viņa, jo Es viņu un visus
viņa ļaudis un viņa zemi esmu devis tavā rokā, un tev
būs viņam darīt, tā tu esi darījis Sihonam, Amoriešu
ķēniņam, kas dzīvoja Hešbonā. 3 Un Tas Kungs, mūsu
Dievs, deva mūsu rokā arī Ogu, Basanas ķēniņu, līdz ar
visiem viņa ļaudīm, un mēs to sakāvām, kamēr viņam
nekas neatlika. 4 Un mēs uzņēmām tanī laikā visas viņa
pilsētas; nevienas pilsētas nebija, ko mēs viņam nebūtu
atņēmuši; sešdesmit pilsētas, visu Argoba daļu, Oga valsti
Basanā. 5 Visas tās pilsētas bija apstiprinātas ar augstiem
mūriem, vārtiem un bultām; - bez tam vēl daudz miestus.

6 Un mēs tos izdeldējām, itin kā bijām darījuši Sihonam,
Hešbonas ķēniņam, izdeldēdami visas pilsētas, vīrus,
sievas un bērniņus. **7** Bet visus lopus un to laupījumu tais
pilsētās paņēmām sev. **8** Tā mēs tanī laikā paņēmām to
zemi no to divu Amoriešu ķēniņu rokas, viņpus Jardānes,
no Arnonas upes līdz Hermona kalnam, **9** (Sidonieši
Hermonu sauc par Zirionu, bet Amorieši viņu sauc par
Seniru) - **10** Visas pilsētas klajumā un visu Gileādu un
visu Basanu līdz Zalkai un Edrejai, Oga valsts pilsētām
Basanā. **11** (Jo Ogs, Basanas ķēniņš, vien bija atlicies no
tiem atlikušiem milžiem; redzi, viņa gulta, dzelzs gulta,
vai tā nav Ammona bērnu Rabatā? Deviņu olekšu viņas
garums un četru olekšu viņas platums, pēc vīra elkoņa.)
12 Tad nu šo zemi tanī laikā ieņēmām no Aroēra, kas ir
pie Arnonas upes. Un Gileādas kalnu un viņas pilsētu
vienu pusi es atdevu Rūbena un Gada bērniem. **13** Un kas
atlikās no Gileādas un visu Basanu, Oga valsti, es atdevu
Manasus pusciltij, visu Argoba apgabalu; visu šo Basanu
sauc par milžu zemi. **14** Jaīrs, Manasus dēls, dabūja visu
Argoba apgabalu, līdz gešuriešu un Maāhatiešu robežām,
un viņš Basanu nosauca pēc sava vārda Avot Jaīru līdz šai
dienai. **15** Un Mahiram es devu Gileādu. **16** Bet Rūbena
un Gada bērniem es no Gileādas devu līdz Arnonas upei
to upes ieleju un malu, un līdz Jabokas upei, Ammona
bērnu robežai, **17** Un to klajumu un to Jardāni, kas ir par
robežu no Ķineretes līdz klajuma ezeram, tai sāls jūrai,
apakš Pizgas pakalniem pret rītiem. **18** Un tanī laikā es
jums pavēlēju un sacīju: Tas Kungs, jūsu Dievs, jums šo
zemi ir devis iemantot, - bet visi, kas ir stipri vīri, ejat

apbruņoti savu brāļu, Israēla bērnu, priekšā; **19** Tikai
jūsu sievas un jūsu bērniņi un jūsu ganāmais pulks (jo
es zinu, ka jums tas ganāmais pulks ir liels), lai paliek
jūsu pilsētās, ko es jums esmu devis, **20** Tiekams Tas
Kungs dos dusu jūsu brāļiem, itin kā jums, un tie arīdzan
iemantos to zemi, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, viņiem dos
viņpus Jardānes; tad jums ikvienam būs griezties uz savu
daļu, ko es jums esmu devis. **21** Es Jozuam pavēlēju tanī
laikā un sacīju: tavas acis ir redzējušas visu, ko Tas Kungs,
jūsu Dievs, šiem diviem ķēniņiem ir darījis; tā Tas Kungs
darīs visām valstīm, uz kurieni tu iesi. **22** Nebīstaties no
viņiem, jo Tas Kungs jūsu Dievs, priekš jums karos. **23** Un
es lūdzu To Kungu tanī laikā un sacīju: **24** Kungs, Dievs,
Tu esi iesācis Savam kalpam parādīt Savu augstību un
Savu stipro roku, jo kur ir tāds stiprs Dievs debesīs un
virs zemes, kas varētu darīt pēc Taviem darbiem un pēc
Tava spēka. **25** Ļauj lūdzams man iet pāri un redzēt to
labo zemi, kas ir viņpus Jardānes, tos jaukos kalnus un to
Lībanu. **26** Bet Tas Kungs jūsu dēļ iekarsa par mani un
mani nepaklausīja, un Tas Kungs uz mani sacīja: lai tev ir
gan, nerunā vairs uz Mani par šo lietu. **27** Kāp Pizgas
kalna galā un pacel savas acis pret vakariem un pret
ziemeļiem un pret dienvidiem un pret rītiem, un pārlūko
to ar savām acīm, jo tev nebūs iet pār šo Jardāni. **28** Pavēli
tad Jozuam un stiprini viņu un iedrošini viņu, jo viņš ies
pāri šo ļaužu priekšā un izdalīs viņiem to zemi, ko tu
redzēsi. **29** Un mēs palikām tanī lejā pret Bet-Peoru.

4 Nu tad, Israēl, klausi tos likumus un tās tiesas, ko es
jums mācu darīt, lai jūs dzīvojat un ienākat un iemantojat

to zemi, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs, jums dod. **2** Pie tā
vārda, ko es jums pavēlu, jums neko nebūs pielikt, nedz
no tā ko atraut, ka jūs turat Tā Kunga, sava Dieva, baušļus,
ko es jums pavēlu. **3** Jūsu acis ir redzējušas, ko Tas Kungs
Baāl-Peora dēļ darījis; jo ikvienu, kas Baāl-Peoram dzinās
pakaļ, to Tas Kungs, jūsu Dievs, ir izdeldējis no jūsu
vidus. **4** Bet jūs, kas esat pieķērušies Tam Kungam, savam
Dievam, jūs šodien visi esat dzīvi. **5** Redzi, es jums esmu
mācījis tos likumus un tās tiesas, itin kā Tas Kungs, mans
Dievs, man pavēlējis, lai jūs tā darāt tanī zemē, ko jūs
ejat iemantot. **6** Turat nu tos un darāt tos, jo šī būs jūsu
gudrība un jūsu saprašana to ļaužu acīs, kas visus šos
likumus dzirdēs un sacīs: tiešām gudri un prātīgi ļaudis
ir šī lielā tauta. **7** Jo kur ir cita tāda liela tauta, kam
dievi tik tuvu, kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums, cikkārt
viņu piesaucam? **8** Un kur ir cita tāda liela tauta, kam
tādi taisni likumi un tiesas, kā visa šī bauslība, ko es
šodien lieku jūsu priekšā? **9** Bet sargies un sargi ļoti savu
dvēseli, ka tu neaizmirsti to, ko tavas acis redzējušas,
ka tas neizzūd no tavas sirds visās tava mūža dienās.
10 Un dari to zināmu saviem bērniem un saviem bērnu
bērniem. Tai dienā, kad tu stāvēji priekš Tā Kunga, sava
Dieva, Horebā, kad Tas Kungs uz mani sacīja: sapulcini
Man tos ļaudis, un Es tiem došu dzirdēt Savus vārdus,
lai tie mācās Mani bīties visas dienas, cik ilgi tie virs
zemes dzīvo, un lai tie tos māca saviem bērniem, **11** Tad
jūs piegājāt un stāvējāt apakšā pie tā kalna, un tas kalns
dega ugunī līdz debess vidum; tur bija tumsa, mākonis un
krēsla; **12** Un Tas Kungs runāja uz jums no uguns vidus;

jūs dzirdējāt to vārdu balsi, bet jūs neredzējāt nekādu
ģīmi, balss vien bija. **13** Tad Viņš jums pasludināja Savu
derību, ko Viņš jums pavēlēja darīt, (proti) tos desmit
vārdus, un tos rakstīja uz diviem akmens galdiņiem. **14**
Un Tas Kungs tanī laikā man pavēlēja, lai es jums mācu
likumus un tiesas, ko lai jūs dariet tai zemē, ko jūs ejat
iemantot. **15** Tad nu sargājaties ļoti savu dvēseļu labad;
jo jūs nekādu ģīmi neesat redzējuši tai dienā, kad Tas
Kungs Horebā uz jums runāja no uguns vidus, - **16** Ka
jūs neapgrēkojaties un sev nedarāt nekādu elka bildi,
nekāda tēla līdzību, nedz vīra nedz sievas ģīmi, **17** Nekāda
lopa ģīmi, kas virs zemes, nekāda spārnaina putna ģīmi,
kas apakš debess skraida, **18** Nekāda tārpa ģīmi, kas virs
zemes lien, nekādas zivs ģīmi, kas ūdenī apakš zemes; **19**
Un ka tu savas acis nepacel uz debesīm, uzlūkodams sauli
un mēnesi un zvaigznes, visu debespulku, un neliecies
kārdināties, viņu priekšā zemē mesties un tiem kalpot;
tos Tas Kungs, tavs Dievs, ir piešķīris visiem ļaudīm apakš
visas debess. **20** Bet jūs Tas Kungs ir pieņēmis un jūs
izvedis no tā dzelzs cepļa, no Ēģiptes, lai jūs esat Viņa
īpaša tauta, kā tas šodien ir. **21** Un Tas Kungs par mani
dusmojās jūsu dēļ un zvērēja, ka man nebūs iet pār
Jārdani un ka man nebūs nākt uz to labo zemi, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, tev dod par daļu. **22** Jo man jāmirst
šinī zemē un es neiešu pār Jardāni, bet jūs iesiet un
iemantosiet šo labo zemi. **23** Tad sargājaties nu, ka jūs
neaizmirstat Tā Kunga, sava Dieva, derību, ko Viņš ar
jums derējis, ka jūs sev nedarāt nekādu elka bildi, nekādu
tēlu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, ir aizliedzis. **24** Jo Tas

Kungs, tavs Dievs, ir rijoša uguns, stiprs Dievs, dusmotājs.
25 Kad nu jūs dzemdināsiet bērnus un bērnu bērnus un
tapsiet veci tai zemē un apgrēkosities, darīdami kādu
elka bildi, jeb kādas lietas tēlu, un grēkosiet priekš Tā
Kunga, sava Dieva vaiga, Viņu apkaitinādami, **26** Tad pār
jums šodien piesaucu debesis un zemi par lieciniekiem,
ka jūs bojā iesiet piepeši no tās zemes virsas, uz kurieni
jūs ejat pār Jardāni to iemantot; jūs tur ilgi nepaliksiet,
bet ar izdeldēšanu tapsiet izdeldēti. **27** Un Tas Kungs jūs
izkaisīs starp tautām un no jums atliksies mazs pulciņš
starp pagāniem, kurp Tas Kungs jūs aizdzīs. **28** Un tur
jūs kalposiet dieviem, kas ir cilvēku rokas darbs, koks
un akmens, kas ne redz, ne dzird, ne ēd, ne ož. **29**
Tad tur jūs meklēsiet To Kungu, savu Dievu, un Viņu
atradīsiet, kad meklēsi no visas savas sirds un no visas
savas dvēseles. **30** Kad būsi bēdās un visas šīs lietas tev
notiks nākamās dienās, tad tu atgriezīsies pie Tā Kunga,
sava Dieva, un klausīsi Viņa balsi. **31** Jo sirds žēlīgs Dievs
ir Tas Kungs, tavs Dievs; Viņš tevi neatstās, nedz tevi
izdeldēs, nedz aizmirsīs tavu tēvu derību, ko Viņš tiem
ir zvērējis. **32** Jo vaicā jel pēc tiem pagājušiem laikiem,
kas priekš tevis bijuši no tās dienas, kad Dievs cilvēku
virs zemes radījis, no viena debess gala līdz otram, vai
tāda lieta ir notikusi, kā šī, vai dzirdēta, kā šī? **33** Vai kādi
ļaudis dzirdējuši Dieva balsi runājam no uguns vidus,
kā tu esi dzirdējis, un palikuši dzīvi? **34** Jeb vai Dievs ir
apņēmies iet un Sev vienu tautu ņemt no tautu vidus
caur pārbaudīšanām, caur zīmēm un caur brīnumiem un
caur karu un caur stipru roku un caur izstieptu elkoni un

caur lielām iztrūcināšanām, kā visu to Tas Kungs, jūsu
Dievs, jums darījis priekš jūsu acīm Ēģiptes zemē? **35** Tev
tas ir rādīts, lai tu zini, ka Tas Kungs ir Dievs, cits neviens,
kā tik Viņš. **36** No debesīm Viņš tev licis dzirdēt Savu
balsi, tevi pamācīdams, un virs zemes Viņš tev rādījis
Savu lielo uguni, un tu Viņa vārdus esi dzirdējis no uguns
vidus. **37** Un tāpēc, ka Viņš tavus tēvus bija mīlējis un
izredzējis viņu dzimumu pēc viņiem, tad Viņš tevi izvedis
ar Savu vaigu no Ēģiptes zemes caur Savu lielo spēku,
38 Gribēdams izdzīt tavā priekšā lielas tautas, kas jo
stiprākas nekā tu, un tevi ievest viņu zemē, un tev to dot
par daļu, kā tas šodien ir. **39** Tā tev šodien būs zināt, un
savā sirdī pieminēt, ka Tas Kungs ir Dievs augšā debesīs
un apakšā virs zemes, un cits neviens. **40** Un tev būs turēt
Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu,
lai labi klājās tev un taviem bērniem pēc tevis, un lai
tavas dienas top pagarinātas tai zemē, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev dod mūžīgi. **41** Tad Mozus atšķīra trīs pilsētas
viņpus Jardānes pret saules uzlēkšanu, **42** Ka uz turieni
bēgtu tas nokāvējs, kas savu tuvāko netīši nositis, ar ko
viņš agrāk nebija ienaidā, ka tas nobēgtu uz vienu no
šīm pilsētām un paliktu dzīvs, - **43** Beceru tuksnesī, klajā
zemē, priekš Rūbeniešiem, un Rāmotu Gileādā priekš
Gadiešiem, un Golanu Basanā priekš Manasiešiem. **44** Šī
nu ir tā bauslība, ko Mozus lika priekšā Israēla bērniem;
45 Šīs tās liecības un tie likumi un tās tiesas, ko Mozus uz
Israēla bērniem runāja, kad tie bija izgājuši no Ēģiptes
zemes, **46** Viņpus Jardānes, tai ielejā Bet-Peoram pretī,
Sihona, Amoriešu ķēniņa zemē, kas Hešbonā dzīvoja,

ko Mozus un Israēla bērni sakāva, kad tie bija izgājuši
no Ēģiptes zemes. **47** Un tie viņa zemi bija iemantojuši,
arī Oga, Basanas ķēniņa, zemi, to divu Amoriešu ķēniņu
zemi, kas viņpus Jardānes pret saules lēkšanu, **48** No
Aroēra, kas pie Arnonas upes krasta, līdz Sihona kalnam,
tas ir Hermons, **49** Un visu klajumu viņpus Jardānes pret
rītiem līdz klajuma ezeram apakš Pizgas pakalniem.

5 Un Mozus saaicināja visu Israēli un sacīja uz tiem:
klausies, Israēl, tos likumus un tās tiesas, ko es šodien
priekš jūsu ausīm runāju, ka jūs tos mācaties un vērā
ņemat, tos darīt. **2** Tas Kungs, mūsu Dievs, ar mums
derību derējis Horebā. **3** Ar mūsu tēviem Tas Kungs šo
derību nav derējis, bet ar mums, ar mums, kas šeit visi
šodien esam dzīvi. **4** Vaigu vaigā Tas Kungs ar jums ir
runājis tai kalnā no uguns vidus. **5** Es tanī laikā stāvēju
starp To Kungu un jums, jums darīt zināmu Tā Kunga
vārdu; jo jūs bijāties no tā uguns un nekāpāt uz to kalnu.
Un Viņš sacīja: **6** Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi
izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama. **7** Tev nebūs
citus dievus turēt priekš Manis. **8** Tev nebūs sev darīt
nekādu tēlu nedz līdzību ne no tā, kas augšā debesīs,
ne no tā, kas apakšā virs zemes, ne no tā, kas ūdenī
apakš zemes. **9** Tev nebūs priekš tiem zemē mesties nedz
tiem kalpot; jo Es Tas Kungs, tavs Dievs, esmu stiprs un
dusmīgs Dievs, kas piemeklē tēvu grēkus pie bērniem
trešā un ceturtā augumā pie tiem, kas Mani ienīst, **10** Un
dara žēlastību pie tūkstošiem, kas Mani mīļo un Manus
baušļus tur. **11** Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, vārdu
nelietīgi velti valkāt, jo Dievs to nepametīs nesodītu, kas

Viņa vārdu nelietīgi velti valkā. **12** Turi to dusēšanas
dienu, ka tu to svētī, itin kā tev Tas Kungs, tavs Dievs ir
pavēlējis. **13** Sešas dienas tev būs strādāt un visu savu
darbu darīt; **14** Bet tā septītā diena ir Tā Kunga, tava
Dieva, dusēšanas diena; tad tev nebūs nekādu darbu darīt,
ne tev, ne tavam dēlam, ne tavai meitai, ne tavam kalpam,
ne tavai kalponei, ne tavam vērsim, ne tavam ēzelim,
nedz kādam no taviem lopiem, nedz tavam svešiniekam,
kas ir tavos vārtos, lai tavs kalps un tava kalpone var
dusēt tā kā tu. **15** Jo tev būs pieminēt, ka tu esi bijis
kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi no
turienes ir izvedis caur stipru roku un izstieptu elkoni,
tāpēc Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir pavēlējis, turēt to
dusēšanas dienu. **16** Tev būs savu tēvu un savu māti
godāt, itin kā Tas Kungs, tavs Dievs tev ir pavēlējis, lai tu
ilgi dzīvo un tev labi klājās tai zemē, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev dos. **17** Tev nebūs nokaut. **18** Un tev nebūs
laulību pārkāpt. **19** Un tev nebūs zagt. **20** Un tev nebūs
nepatiesu liecību dot pret savu tuvāko. **21** Un tev nebūs
iekārot sava tuvākā sievu. Un tev nebūs iekārot sava
tuvākā namu, nedz viņa tīrumu, nedz viņa kalpu, nedz
viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz kaut
ko, kas tavam tuvākam pieder. **22** Šos vārdus Tas Kungs
runāja uz visu jūsu draudzi kalnā no uguns, mākoņa un
tumsas ar lielu balsi, un nekā nepielika klāt, un Viņš tos
rakstīja uz diviem akmens galdiņiem un tos man iedeva.
23 Un kad jūs dzirdējāt to balsi no tās tumsas, un tas
kalns ar uguni dega, tad jūs pie manis nācāt, visi jūsu
cilšu virsnieki un jūsu vecaji, un sacījāt: **24** Redzi, Tas

Kungs, mūsu Dievs, mums ir rādījis Savu godību un Savu
augstību, un mēs esam dzirdējuši Viņa balsi no uguns.
Šodien mēs esam redzējuši Dievu ar cilvēkiem runājam,
un ka tie paliek dzīvi. **25** Bet nu, kāpēc mums būs mirt? Jo
šis lielais uguns mūs norīs; ja mēs Tā Kunga, sava Dieva,
balsi vēl joprojām dzirdēsim, tad mums jāmirst. **26** Jo kas
ir visa miesa, ka varētu dzirdēt tā dzīvā Dieva balsi no
uguns runājam, tā kā mēs, un paliktu dzīva? **27** Pieej tu
un klausies visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, runās, un
runā tu uz mums visu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, uz tevi
runās; tad mēs klausīsim un to darīsim. **28** Kad nu Tas
Kungs dzirdēja jūsu vārdu balsi, ko jūs uz mani runājāt,
tad Tas Kungs sacīja uz mani: Es esmu dzirdējis šo ļaužu
vārdu balsi, ko tie uz tevi runājuši; tie ir labi darījuši
ar visu, ko tie runājuši. **29** Ak kaut viņiem būtu tāda
sirds, Mani bīties un visus Manus baušļus turēt mūžīgi,
ka viņiem labi klātos un viņu bērniem mūžīgi! **30** Ej, saki
tiem: griežaties atpakaļ uz savām teltīm. **31** Bet tu stāvi
šeit pie Manis, lai Es uz tevi runāju visus tos baušļus un
likumus un visas tās tiesas, ko tev viņiem būs mācīt, ka
tie tā dara tai zemē, ko Es tiem dodu iemantot. **32** Ņemiet
tad vērā, ka jūs darāt, itin kā Tas Kungs, jūsu Dievs, jums
ir pavēlējis, un neatkāpjaties ne pa labo, ne pa kreiso
roku. **33** Bet pa ikkatru ceļu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs,
jums pavēl, jums būs staigāt, lai jūs dzīvojat un jums labi
klājās un ilgi dzīvojat tai zemē, ko jūs iemantosiet.

6 Un šie ir tie baušļi, tie likumi un tās tiesas, ko Tas
Kungs, jūsu Dievs, ir pavēlējis jums mācīt, ka jūs pēc
tiem darāt tai zemē, ko jūs ejat iemantot: **2** Ka tu To

Kungu, savu Dievu, bīsties un turi visus Viņa likumus
un Viņa baušļus, ko es tev pavēlu, tu un tavi bērni un
tavi bērnu bērni, visas tava mūža dienas, un ka tu ilgi
dzīvo. **3** Klausies tad, Israēl, un ņem vērā, ka tu tos dari,
lai tev labi klājās, un lai jūs ļoti vairojaties, kā Tas Kungs,
tavu tēvu Dievs, tev ir runājis, tai zemē, kur piens un
medus tek. **4** Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir
viens vienīgs Kungs. **5** Un tev To Kungu, savu Dievu, būs
mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un no
visa sava spēka. **6** Un šie vārdi, ko es tev šodien pavēlu,
lai tev iet pie sirds. **7** Un tev tos būs piekodināt saviem
bērniem un no tiem runāt savā namā sēžot un pa ceļu
ejot, guļoties un ceļoties. **8** Un tev tos būs siet par zīmi uz
savu roku, un tiem būs būt par piemiņas zīmi starp tavām
acīm. **9** Un tev tos būs rakstīt uz sava nama stenderes
un uz saviem vārtiem. **10** Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs,
tevi ievedīs tai zemē, ko Viņš zvērējis taviem tēviem
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam, tev dot, lielas un labas
pilsētas, ko tu neesi uzcēlis, **11** Un namus visa labuma
pilnus, ko tu neesi pildījis, un izcirstas akas, ko tu neesi
izcirtis, vīna dārzus un eļļas koku dārzus, ko tu neesi
dēstījis, ka tu ēdīsi un būsi paēdis, **12** Tad sargies, ka tu
neaizmirsti To Kungu, kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes,
no tā vergu nama. **13** Tev būs bīties To Kungu, savu Dievu,
un Viņam kalpot un pie Viņa vārda zvērēt. **14** Jums nebūs
dzīties pakaļ citiem dieviem, kas ir no apkārtēju tautu
dieviem. **15** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tavā vidū ir stiprs
un dusmīgs Dievs; ka Tā Kunga, tava Dieva, bardzība pret
tevi neiedegās un tevi neizdeldē no zemes virsas. **16**

Jums To Kungu, savu Dievu, nebūs kārdināt, kā jūs Viņu
kārdinājāt Masā. 17 Turēdami turat Tā Kunga, sava Dieva,
baušļus līdz ar Viņa liecībām un ar Viņa likumiem, ko
Viņš tev pavēlējis. 18 Un dari, kas tiesa un labi priekš Tā
Kunga acīm, lai tev labi klājās un tu ej un iemanto to
labo zemi, ko Tas Kungs taviem tēviem zvērējis, 19 Kad
Viņš izdzīs visus tavus ienaidniekus tavā priekšā, itin kā
Tas Kungs ir runājis. 20 Kad nākamās dienās tavs dēls
jautās un sacīs: kuras ir tās liecības un tie likumi un tās
tiesas, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, jums ir pavēlējis? 21
Tad tev būs atbildēt savam dēlam: mēs bijām Faraona
kalpi Ēģiptes zemē, bet Tas Kungs mūs caur stipru roku
no Ēģiptes zemes izvedis. 22 Un Tas Kungs deva zīmes un
lielus un briesmīgus brīnumus Ēģiptes zemē pie Faraona
un pie visa viņa nama priekš mūsu acīm. 23 Un Viņš mūs
izveda no turienes, ka Viņš mūs atvestu un mums dotu to
zemi, ko Viņš mūsu tēviem bija zvērējis. 24 Un Tas Kungs
mums pavēlēja visus šos likumus darīt, To Kungu, savu
Dievu, bīties, mums par labu mūžam, ka mēs dzīvi taptu
paturēti, it tā tas šodien ir. 25 Un tā būs mūsu taisnība,
kad mēs sargāsim un darīsim visus šos baušļus Tā Kunga,
sava Dieva, priekšā, kā Viņš mums ir pavēlējis.

7 Kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ievedīs tai zemē, ko
tu ej iemantot, un izmetīs daudz tautas tavā priekšā,
Hetiešus un Ģirgaziešus un Amoriešus un Kanaāniešus un
Fereziešus un Hiviešus un Jebusiešus, septiņas tautas,
kas lielākas un stiprākas nekā tu; 2 Un kad Tas Kungs,
tavs Dievs, tos nodos tavā priekšā, ka tu tos sakauj, tad
tev tos pavisam būs izdeldēt; tev nebūs ar tiem nekādu

derību derēt, nedz viņus žēlot. **3** Un tev nebūs ar viņiem
apdraudzēties; savas meitas tev nebūs dot viņu dēliem,
un viņu meitas tev nebūs ņemt saviem dēliem. **4** Jo tās
novērsīs tavus dēlus, ka tie nestaigā Man pakaļ, bet ka
tie citiem dieviem kalpo, un Tā Kunga bardzība pret
jums iedegsies, un jūs izdeldēs piepeši. **5** Bet tā jums
būs viņiem darīt: viņu altārus jums būs izpostīt un viņu
stabus salauzīt, un viņu Ašeras jums būs nocirst un viņu
elku tēlus ar uguni sadedzināt. **6** Jo tu esi svēta tauta
Tam Kungam, savam Dievam; tevi Tas Kungs, tavs Dievs,
ir izredzējis, ka tu Viņam piederi no visām tautām, kas
virs zemes. **7** Tam Kungam nav tāpēc labs prāts pie jums
bijis, Viņš arī jūs nav tāpēc izredzējis, ka jūsu pulks būtu
bijis jo liels pār visām tautām, jo jūs bijāt tā vismazākā
no visām tautām. **8** Bet tāpēc, ka Tas Kungs jūs mīlējis
un jums tur to zvērējumu, ko Viņš jūsu tēviem zvērējis,
tāpēc Tas Kungs jūs ir izvedis ar stipru roku un tevi
izglābis no tā vergu nama, no Faraona, Ēģiptes ķēniņa,
rokas. **9** Tad nu tev būs zināt, ka Tas Kungs, tavs Dievs, ir
Dievs, tas uzticīgais Dievs, kas derību un žēlastību tur
līdz tūkstošam augumam tiem, kas Viņu mīl un Viņa
baušļus tur, **10** Un atmaksā tiem, kas Viņu ienīst, taisni
acīs, viņus izdeldēdams; Viņš nekavēsies tam, kas Viņu
ienīst, atmaksāt viņam taisni acīs. **11** Turi tad tos baušļus
un tos likumus un tās tiesas, ko es tev šodien pavēlu, ka
tu tos dari. **12** Un kad jūs šīs tiesas klausīsiet un turēsiet
un darīsiet, tad Tas Kungs, tavs Dievs, tev turēs to derību
un to žēlastību, ko Viņš taviem tēviem zvērējis, un Viņš
tevi mīļos un tevi svētīs un tevi vairos. **13** Un Viņš svētīs

tavas miesas augli un tavas zemes augli, tavu labību un
tavu vīnu un tavu eļļu, tavu lielo lopu augumu un tavu
sīko lopu vaislu tai zemē, ko Viņš taviem tēviem zvērējis,
tev dot. **14** Svētīts tu būsi pār visām tautām; neauglīgu
nebūs ne tavā starpā, ne tavu lopu starpā. **15** Un Tas
Kungs no tevis atņems visu neveselību un jums neuzliks
nevienu no tām niknām Ēģiptes sērgām, ko tu pazīsti, bet
Viņš tās uzliks visiem, kas tevi ienīst. **16** Un tu aprīsi visas
tās tautas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev nodos; tava acs
lai viņas nežēlo; tev arī viņu dieviem nebūs kalpot, jo tas
tev būtu par slazda valgu. **17** Ja tu savā sirdī sacītu: šās
tautas ir lielākas nekā es esmu, kā es tās varētu izdzīt? -
18 Nebīsties no tiem, piemini, ko Tas Kungs, tavs Dievs ir
darījis pie Faraona un pie visiem ēģiptiešiem, **19** Tās lielās
pārbaudīšanas, ko tavas acis redzējušas, un tās zīmes un
tos brīnumus un to stipro roku un izstiepto elkoni, caur
ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi izvedis; tā Tas Kungs, tavs
Dievs, darīs visām tautām, no kurām tu bīsties. **20** Tas
Kungs, tavs Dievs, sūtīs viņu starpā arī dundurus, tiekams
tie būs izdeldēti, kas atlikuši un tavā priekšā paslēpušies.
21 Nebaiļojaties priekš viņiem, jo Tas Kungs, tavs Dievs,
ir tavā vidū, tas stiprais Dievs, liels un bijājams. **22** Un
Tas Kungs, tavs Dievs, pamazām izmetīs šīs tautas tavā
priekšā, piepeši tu tās nevari apkaut, ka zvēri laukā pret
tevi nevairojās. **23** Un Tas Kungs tos nodos tavā priekšā un
tos satrieks ar lielu satriekšanu, tiekams tie top izdeldēti.
24 Un Viņš viņu ķēniņus arī nodos tavā rokā, lai tu viņu
vārdus iznīcini apakš debess; nevienam tavā priekšā
nebūs pastāvēt, tiekams tu tos nebūsi izdeldējis. **25** Viņu

elku tēlus tev būs sadedzināt ar uguni, to sudrabu un
zeltu, kas viņiem klāt tev nebūs iekārot nedz sev paņemt,
ka tu caur to netopi savaldzināts; jo tā ir negantība Tam
Kungam, tavam Dievam. **26** Tev nebūs negantību ienest
savā namā, ka tu netopi izdeldēts tā kā viņi, lai tie tev
riebj un turi tos visai par negantiem, jo tie ir izdeldējami.

8 Visus tos baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tev būs turēt
un tos darīt, lai jūs dzīvojat un topat vairoti un nākat un
iemantojat to zemi, ko Tas Kungs jūsu tēviem zvērējis. **2**
Un tev būs pieminēt visu to ceļu, pa kuru Tas Kungs,
tavs Dievs, tevi tuksnesī vadījis šos četrdesmit gadus,
ka Viņš tevi pazemotu un pārbaudītu, ka Viņš zinātu,
kas ir tavā sirdī, vai tu Viņa baušļus turēsi, vai ne. **3** Un
Viņš tevi pazemoja un tev lika izsalkt un tevi ēdināja ar
mannu, ko ne tu pazini, ne tavi tēvi nebija pazinuši, lai
Viņš tev dotu atzīt, ka cilvēks nedzīvo no maizes vien,
bet ka cilvēks dzīvo no visa, kas iziet no Tā Kunga mutes.
4 Tavas drēbes tavā mugurā nav nodilušas, un tava kāja
nav uztūkusi šinīs četrdesmit gados. **5** Tad nu atzīsti
savā sirdī, ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi pārmāca, itin
kā kāds savu dēlu pārmāca. **6** Un turi Tā Kunga, sava
Dieva, baušļus, staigādams pa Viņa ceļiem un bīsties
Viņu. **7** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi, ved uz labu zemi,
uz zemi, kur ir upes, avoti un ūdeņi, kas rodas ielejās
un kalnos, **8** Uz zemi, kur ir kvieši un mieži un vīna
koki un vīģes koki un granātu koki, uz zemi, kur ir eļļas
koki un medus, **9** Uz zemi, kur maizi ēdīsi bez trūkuma,
kur tev nekā netrūks, uz zemi, kur akmeņi ir dzelzs, no
kuras kalniem tu izcirtīsi varu. **10** Kad tu nu ēdīsi un būsi

paēdis, tad tev būs teikt To Kungu, savu Dievu, par to
labo zemi, ko Viņš tev devis. **11** Sargies, ka tu neaizmirsti
To Kungu, savu Dievu, bet turi Viņa baušļus un Viņa
tiesas un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu; **12** Ka
tu, kad būsi ēdis un paēdis un labus namus uztaisījis
un iekš tiem dzīvosi, **13** Kad tavi vērši un sīkie lopi būs
vairojušies un tavs sudrabs un zelts vairojies un viss, kas
tev pieder, būs vairojies - **14** Ka tava sirds tad nelepojās,
un tu neaizmirsti To Kungu, savu Dievu, kas tevi izvedis
no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama. **15** Kas tevi vadījis
tai lielā un briesmīgā tuksnesī, kur bija dedzīgas čūskas
un skorpioni un izkaltušas vietas bez ūdens, kas tev
lika izvirst ūdenim no cietas klints, **16** Kas tuksnesī tevi
ēdināja ar mannu, ko tavi tēvi nebija pazinuši, ka Viņš
tevi pazemotu un pārbaudītu, un pēcgalā tev darītu
labu. **17** Tad nesaki savā sirdī: mans spēks un manas
rokas stiprums man ir devis šo mantu. **18** Bet piemini
To Kungu savu Dievu, ka Viņš ir Tas, kas tev dod spēku,
mantu dabūt, gribēdams Savu derību apstiprināt, ko Viņš
zvērējis taviem tēviem, kā tas šodien ir. **19** Bet ja tu
aizmirsīsi To Kungu, savu Dievu, un dzīsies pakaļ citiem
dieviem, un tiem kalposi un priekš tiem metīsies zemē,
tad es šodien pret jums apliecināju, ka jūs nīcin iznīksiet.
20 Kā tās tautas, ko Tas Kungs jūsu priekšā iznīcina, tāpat
jūs iznīksiet, tāpēc ka jūs neesat klausījuši Tā Kunga, sava
Dieva, balsij.

9 Klausies, Israēl, tu šodien iesi pār Jardāni, uzvarēt
tautas, lielākas un stiprākas, nekā tu esi, lielas un līdz
debesīm apstiprinātas pilsētas, **2** Lielus un garus ļaudis,

Enaka bērnus, par kuriem tu zini un esi dzirdējis: kas
var pastāvēt Enaka bērnu priekšā? **3** Tad tev šodien būs
atzīt, ka Tas Kungs, tavs Dievs, pats iet tavā priekšā,
rijoša uguns, - Viņš pats tos izdeldēs un tos nometīs tavā
priekšā, un tu tos izdzīsi un tos steigšus iznīcināsi, itin
kā Tas Kungs uz tevi runājis. **4** Kad nu Tas Kungs, tavs
Dievs, tos tavā priekšā izdzīs, tad nerunā savā sirdī un
nesaki: Tas Kungs manas taisnības dēļ mani ievedis, šo
zemi iemantot; jo šo tautu bezdievības dēļ Tas Kungs tos
izdzen tavā priekšā. **5** Ne tavas taisnības dēļ, nedz tavas
sirds skaidrības dēļ tu nenāc iemantot viņu zemi, bet šo
tautu bezdievības dēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tos izdzen
tavā priekšā un gribēdams apstiprināt to vārdu, ko Tas
Kungs zvērējis taviem tēviem Ābrahāmam, Īzakam un
Jēkabam. **6** Tad nu zini, ka Tas Kungs, tavs Dievs, tev
nedod iemantot šo labo zemi tavas taisnības dēļ, jo tu
esi stūrgalvīga tauta. **7** Piemini un neaizmirsti, ka tu
To Kungu, savu Dievu, ļoti esi apkaitinājis tuksnesī; no
tās dienas, kad tu izgāji no Ēģiptes zemes. kamēr jūs
esat nonākuši šai vietā, jūs esat pretī turējušies Tam
Kungam. **8** Jo Horebā jūs To Kungu ļoti apkaitinājāt un
Tas Kungs par jums apskaitās un gribēja jūs izdeldēt, **9**
Kad es uzkāpu kalnā, saņemt tos akmens galdiņus, tās
derības galdiņus, ko Tas Kungs ar jums bija derējis. Un es
paliku četrdesmit dienas un četrdesmit naktis uz tā kalna
un neēdu maizi un nedzēru ūdeni, **10** Un Tas Kungs man
deva tos abus akmens galdiņus, Dieva pirksta aprakstītus,
un uz tiem bija visi vārdi, ko Tas Kungs kalnā ar jums bija
runājis no uguns vidus sapulces dienā. **11** Un pēc tām

četrdesmit dienām un četrdesmit naktīm Tas Kungs man
deva tos abus akmens galdiņus, tos derības galdiņus, un
Tas Kungs sacīja uz mani: **12** Celies, ej steigšus lejā, jo tavi
ļaudis, ko tu izvedis no Ēģiptes zemes, ir apgrēkojušies,
tie ir steigšus atkāpušies no tā ceļa, ko Es tiem pavēlējis,
- tie sev lējuši tēlu. **13** Un Tas Kungs runāja uz mani
sacīdams: Es redzu šos ļaudis, un raugi, tie ir stūrgalvīgi
ļaudis. **14** Laid mani, Es tos iznīcināšu un izdeldēšu viņu
vārdu no pasaules un tevi darīšu par stiprāku un lielāku
tautu, nekā tie. **15** Tad es atgriezies nogāju no tā kalna,
un tas kalns dega ar uguni, un tie divi derības galdiņi bija
manās abās rokās, **16** Un es skatījos, un redzi, jūs bijāt
apgrēkojušies pret To Kungu, savu Dievu, jūs bijāt sev
lējuši teļu, jūs bijāt steigšus atkāpušies no tā ceļa, ko Tas
Kungs jums bija pavēlējis. **17** Tad es sagrābu tos abus
galdiņus un tos izmetu no savām abām rokām un tos
sasitu priekš jūsu acīm, **18** Un nometos priekš Tā Kunga
tā kā papriekš, četrdesmit dienas un četrdesmit naktis,
es maizi neēdu un ūdeni nedzēru, visu jūsu grēku dēļ,
ar ko jūs bijāt apgrēkojušies, ļaunu darīdami Tā Kunga
acīs, viņu apkaitinādami. **19** Jo es bijājos par to bardzību
un dusmību, ar ko Tas Kungs par jums bija apskaities,
jūs izdeldēt; bet Tas Kungs arī to brīdi mani paklausīja.
20 Un Tas Kungs ļoti dusmojās arī par Āronu un gribēja
viņu izdeldēt, bet es to brīdi lūdzu arī par Āronu. **21** Bet
jūsu grēku, to teļu, ko jūs bijāt taisījuši, to es ņēmu un
sadedzināju ar uguni un sagrūdu un samalu, kamēr tas
smalks palika par pīšļiem, un viņa pīšļus es iemetu tai
upē, kas tek no tā kalna. **22** Jūs To Kungu apkaitinājāt

arī Tabeērā un Masā un pie tiem kārības kapiem. **23** Un
kad Tas Kungs jūs izsūtīja no Kādeš Barneas sacīdams:
ejat uz augšu un uzņemiet to zemi, ko Es jums esmu
devis, tad jūs Tā Kunga, sava Dieva, vārdam turējaties
pretī un neticējāt, nedz klausījāt Viņa balsij. **24** Pārgalvīgi
jūs esat bijuši pret To Kungu, kamēr es jūs pazīstu. **25**
Un es nometos Tā Kunga priekšā četrdesmit dienas un
četrdesmit naktis, kur biju nometies, tāpēc ka Tas Kungs
bija sacījis, ka gribot jūs izdeldēt. **26** Bet es pielūdzu To
Kungu un sacīju: Kungs, Dievs, neizdeldē Savus ļaudis un
Savu īpašumu, ko Tu esi atpestījis caur Savu lielo spēku,
ko Tu ar stipru roku esi izvedis no Ēģiptes. **27** Piemini
Savus kalpus, Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu, neuzlūko šo
ļaužu pārgalvību, nedz viņu bezdievību, nedz viņu grēkus,
28 Lai tā zeme, no kurienes tu mūs esi izvedis, nesaka: Tas
Kungs tos nevarēja ievest tai zemē, par ko Viņš tiem bija
runājis, un tādēļ ka Viņš tos ienīdēja, Viņš tos izvedis, lai
tos nonāvētu tuksnesī. **29** Tie jau ir Tavi ļaudis un Tavs
īpašums, ko Tu esi izvedis caur Savu lielo spēku un caur
Savu izstiepto elkoni.

10 Tanī laikā Tas Kungs sacīja uz mani: izcērt sev divus
akmens galdiņus, kā tos pirmos, un uzkāp pie Manis
kalnā; pēc tam taisi koka šķirstu. **2** Un Es uzrakstīšu uz
tiem galdiņiem tos vārdus, kas bija uz tiem pirmiem
galdiņiem, ko tu esi sasitis; tad liec tos tai šķirstā. **3**
Tad es taisīju šķirstu no akācijas koka un izcirtu divus
akmens galdiņus tā kā tos pirmos, un uzkāpu uz to kalnu,
un tie divi galdiņi bija manā rokā. **4** Tad Viņš uz tiem
galdiņiem uzrakstīja to pirmo rakstu, tos desmit vārdus,

ko Tas Kungs kalnā uz jums bija runājis no uguns vidus
sapulces dienā, un Tas Kungs man tos iedeva. **5** Un es
atgriezdamies nokāpu no tā kalna un liku tos galdiņus
tai šķirstā, ko es biju taisījis, un tie tur ir, kā Tas Kungs
man bija pavēlējis. **6** Un Israēla bērni aizgāja no Berot
Bnejakana līdz Mozeram; tur Ārons nomira un tapa tur
aprakts, un viņa dēls Eleazars palika par priesteri viņa
vietā. **7** Un no turienes tie aizgāja līdz Gudgodam un
no Gudgoda līdz Jatbatai; tā ir upēm bagāta zeme. **8**
Tanī laikā Tas Kungs atšķīra Levja cilti, nest Tā Kunga
derības šķirstu un stāvēt Tā Kunga priekšā, Viņam kalpot
un svētīt Viņa vārdā līdz šai dienai. **9** Tādēļ Levja ciltij
nav nekādas daļas nedz mantības ar saviem brāļiem;
Tas Kungs ir viņa mantība, kā Tas Kungs tavs Dievs,
uz viņu runājis. **10** Un es stāvēju kalnā tā kā papriekš
četrdesmit dienas un četrdesmit naktis, un Tas Kungs
mani paklausīja arī to brīdi; Tas Kungs negribēja tevi
izdeldēt. **11** Bet Tas Kungs uz mani sacīja: celies, ej, dodies
ceļā ļaužu priekšā, ka tie nāk un uzņem to zemi, ko Es
viņu tēviem esmu zvērējis, viņiem dot. **12** Nu tad, Israēl,
ko Tas Kungs tavs Dievs, no tevis prasa, kā vien bīties
To Kungu, savu Dievu, staigāt visos Viņa ceļos un Viņu
mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot no visas
savas sirds un no visas savas dvēseles, **13** Turēt Tā Kunga
baušļus un likumus, ko es tev šodien pavēlu, tev par labu?
14 Redzi, Tam Kungam, tavam Dievam, pieder debesis un
debesu debesis, zeme un viss, kas iekš tās. **15** Tomēr pie
taviem tēviem vien Tam Kungam bijis labs prāts, viņus
mīlēt, un Viņš ir izredzējis viņu dzimumu pēc viņiem, jūs

pašus, no visiem ļaudīm, tā kā tas šodien ir. **16** Apgraiziet
tad savas sirds priekšādu un neesat vairs pārgalvīgi. **17** Jo
Tas Kungs, jūsu Dievs, ir tas dievu Dievs un tas kungu
Kungs, stiprs Dievs, liels, varens un bīstams, kas vaigu
neuzlūko un dāvanas neņem, **18** Un tiesu nes bāriņiem
un atraitnēm, un mīļo svešinieku un dod viņam maizi
un drēbes. **19** Tāpēc mīļojiet to svešinieku, jo jūs esat
bijuši svešinieki Ēģiptes zemē. **20** To Kungu, savu Dievu,
tev būs bīties, Viņam kalpot un Viņam pieķerties un pie
Viņa vārda zvērēt. **21** Viņš ir tava slava un Viņš ir tavs
Dievs, kas pie tevis darījis šīs lielās un briesmīgās lietas,
ko tavas acis redzējušas. **22** Tavi tēvi nogāja uz Ēģiptes
zemi, septiņdesmit dvēseles, un nu Tas Kungs, tavs Dievs,
vairojis tavu pulku, kā debess zvaigznes.

11 Tad nu tev būs mīlēt To Kungu, savu Dievu, un
turēt Viņa baušļus un Viņa likumus un Viņa tiesas un
Viņa pavēles visu mūžu. **2** Un jums būs šodien zināt,
ka es nerunāju ar jūsu bērniem, kas to nezin un kas
nav redzējuši Tā Kunga, jūsu Dieva, pārmācīšanu, Viņa
lielo spēku, Viņa stipro roku un Viņa izstiepto elkoni, **3**
Un Viņa zīmes un Viņa darbus, ko Viņš darījis Ēģiptē
pie Faraona, Ēģiptes ķēniņa, un pie visas viņa zemes,
4 Un ko Viņš darījis pie Ēģiptes kara spēka, pie viņa
zirgiem un pie viņa ratiem, ka Viņš ūdenim Niedras jūrā
lika pār tiem gāzties, kad tie jums dzinās pakaļ, un Tas
Kungs tos izdeldēja līdz šai dienai; **5** Un ko Viņš jums
darījis tuksnesī, tiekams jūs esat nākuši šai vietā; **6** Un ko
Viņš darījis Datanam un Abiramam, Eliaba, Rūbena dēla,
dēliem, ka zeme atdarīja savu muti un tos aprija ar viņu

padomu, kas tiem piederēja visa Israēla vidū. **7** Jo jūsu
acis ir redzējušas visu šo lielo darbu, ko Tas Kungs darījis.
8 Tad nu turiet visus tos baušļus, ko es tev šodien pavēlu,
ka jūs topat stipri un nākat un uzņemat to zemi, ko jūs
ejat iemantot, **9** Ka jūs ilgi dzīvojat tai zemē, ko Tas Kungs
jūsu tēviem zvērējis, dot viņiem un viņu dzimumam,
zemi, kur piens un medus tek. **10** Jo tā zeme, uz kurieni tu
ej to iemantot, nav kā Ēģiptes zeme, no kurienes jūs esat
izgājuši, ko tu apsēji ar savu sēklu un pats aplaistīji, tā kā
kāpostu dārzu, - **11** Bet tā zeme, ko jūs ejat iemantot, ir
zeme ar kalniem un ielejām, tā top slacīta ar ūdeni no
debess lietus, **12** Zeme, ko Tas Kungs, tavs Dievs, apgādā,
uz ko Tā Kunga, tava Dieva, acis skatās bez mitēšanās no
gada iesākuma līdz gada galam. **13** Un ja jūs labi klausīsiet
Maniem baušļiem, ko Es jums šodien pavēlu un mīlēsiet
To Kungu, savu Dievu, un Viņam kalposiet no visas savas
sirds un no visas savas dvēseles, **14** Tad Es došu lietu
jūsu zemē savā laikā, agri un vēlu, ka tu vari sakrāt savu
labību un savu vīnu un savu eļļu. **15** Un Es došu zāli
tavā laukā taviem lopiem, un tu ēdīsi un būsi paēdis. **16**
Sargājaties, ka jūsu sirds netop pārrunāta, atkāpties un
kalpot citiem dieviem un tos pielūgt; **17** Tā ka Tā Kunga
bardzība neiedegās pret jums un neaizslēdz debesi, ka
lietus nenāk un zeme nedod savus augļus, un ka jūs ātri
neejat bojā no tās labās zemes, ko Tas Kungs jums dod. **18**
Ieliekat tad šos Manus vārdus savā sirdī un savā dvēselē
un sienat tos par zīmi uz savām rokām, un ka tie ir par
piemiņas zīmēm starp jūsu acīm, **19** Un mācat tos saviem
bērniem, ka tu no tiem runā savā namā sēžot un savu

ceļu staigājot, ir apguļoties, ir ceļoties; **20** Un raksti tos
uz sava nama stenderes un pie saviem vārtiem, - **21** Lai
jūsu dienas un jūsu bērnu dienas top vairotas tai zemē,
ko Tas Kungs jūsu tēviem zvērējis, tiem to dot, kamēr būs
debess un zeme. **22** Jo ja jūs turēsiet visus šos baušļus, ko
Es jums pavēlu turēt, mīļodami To Kungu, savu Dievu, un
staigādami visos Viņa ceļos un Viņam pieķerdamies, **23**
Tad Tas Kungs izdzīs visas šīs tautas jūsu priekšā, un jūs
uzņemsiet lielākas un stiprākas tautas, nekā jūs esat. **24**
Visas vietas, kurp jūsu kāja staigās, jums piederēs, no
tuksneša un Lībanus, no Eifrat upes līdz vakara jūrai
būs jūsu robeža. **25** Neviens priekš jums nepastāvēs; Tas
Kungs, jūsu Dievs, darīs, ka no jums iztrūcināsies un
bīsies visa tā zeme, kur jūs staigāsiet, kā Viņš uz jums
runājis. **26** Redzi, es jums šodien ceļu priekšā svētību
un lāstu, - **27** Svētību, ja jūs klausīsiet Tā Kunga, sava
Dieva, baušļiem, ko es šodien jums pavēlu, **28** Bet lāstu,
ja jūs neklausīsiet Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem un
atkāpsities no tā ceļa, ko es jums šodien pavēlu, staigājot
citiem dieviem pakaļ, ko jūs nepazīstat. **29** Un kad Tas
Kungs, tavs Dievs, tevi ievedīs tai zemē, ko tu ej iemantot,
tad tev būs izsaukt to svētību uz Gerizim kalna un to
lāstu uz Ebal kalna. **30** Vai tie nav viņpus Jardānes, aiz tā
ceļa pret saules noiešanu, Kanaāniešu zemē, kas klajumā
dzīvo pret Gilgalu, sānis Mores ozoliem? **31** Jo jūs iesiet
pāri pār Jardāni, to zemi iemantot, ko Tas Kungs, jūsu
Dievs, jums dod, un jūs to iemantosiet un tur dzīvosiet.
32 Tad nu turat un darāt visus likumus un visas tiesas, ko
es jums šodien lieku priekšā.

12 Šie ir tie likumi un tās tiesas, ko jums būs turēt un
darīt tai zemē, ko Tas Kungs, tavu tēvu Dievs, tev devis
iemantot, kamēr jūs dzīvojat tai zemē. **2** Izpostiet pilnīgi
visas tās vietas, kur tie pagāni, ko jūs uzvarēsiet, kalpojuši
saviem dieviem, uz augstiem kalniem un uz pakalniem
un apakš zaļiem kokiem. **3** Un viņu altārus jums būs
apgāzt un viņu stabus salauzt un viņu elka kokus ar uguni
sadedzināt un viņu dievu tēlus nocirst, un viņu vārdus
izdeldēt no tās vietas. **4** Tā jūs nedariet Tam Kungam,
savam Dievam. **5** Bet to vietu, ko Tas Kungs, jūsu Dievs,
izredzēs no visām jūsu ciltīm, tur iecelt Savu vārdu, Viņa
mājas vietu, to jums būs meklēt, un uz turieni tev būs iet.
6 Un tur jums būs novest savus dedzināmos upurus un
savus kaujamos upurus un savus desmitos un savas rokas
cilājamos upurus un savus solījumus un savas labprātības
dāvanas un savu lielo un sīko lopu pirmdzimtos. **7** Un tur
jums un jūsu namiem Tā Kunga, sava Dieva, priekšā būs
ēst un priecāties par visu, ko jūsu rokas atnes, ar ko Tas
Kungs tavs Dievs, tevi svētījis. **8** Nedariet, kā mēs šeit
šodien darām, ikviens, kā tam šķiet pareizi esam. **9** Jo jūs
līdz šim neesat nākuši pie dusas, nedz pie tās mantības,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **10** Bet jūs iesiet pāri pār
Jardāni un dzīvosiet tai zemē, ko Tas Kungs, jūsu Dievs,
jums liks iemantot, un Viņš jums dos dusu no visiem
jūsu ienaidniekiem visapkārt, un jūs dzīvosiet mierā. **11**
Kad nu Tas Kungs, jūsu Dievs, izredzēs vietu, tur iecelt
Savu vārdu, uz turieni jums būs nest visu, ko es jums
pavēlu, savus dedzināmos upurus un savus kaujamos
upurus, savus desmitos un savas rokas cilājamos upurus,

un visus savus izredzētos solījumus, ko jūs Tam Kungam
esat solījuši. **12** Un jums būs priecāties Tā Kunga, sava
Dieva, priekšā, jums un jūsu dēliem un jūsu meitām un
jūsu kalpiem un jūsu kalponēm un tam Levitam, kas
ir jūsu vārtos, jo tam nav daļas nedz mantības līdz ar
jums. **13** Sargies, ka tu savus dedzināmos upurus neupurē
jebkurā vietā, ko tu ieraugi, **14** Bet tai vietā, ko Tas Kungs
izredzēs vienā no tavām ciltīm, tur tev būs upurēt savus
dedzināmos upurus, un tur tev visu būs darīt, ko es tev
pavēlu. **15** Bet kā vien tavai dvēselei tīk, tu vari kaut un
gaļu ēst visos savos vārtos, pēc Tā Kunga, sava Dieva,
svētības, ko Viņš tev ir devis, šķīstais un nešķīstais to lai
ēd, kā stirnu un briedi. **16** Tikai asinis jums nebūs ēst;
jums tās būs izliet zemē kā ūdeni. **17** Bet savos vārtos
tu nevari ēst to desmito no savas labības un sava vīna
un savas eļļas, nedz tos pirmdzimtos no saviem lieliem
un sīkiem lopiem, nedz savus solījumus, ko tu esi solījis,
nedz savas labprātības dāvanas, nedz savas rokas cilājamo
upuri. **18** Bet to tu ēd Tā Kunga, sava Dieva, priekšā,
tai vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, tu un tavs
dēls un tava meita un tavs kalps un tava kalpone un tas
Levits, kas ir tavos vārtos, un priecājies Tā Kunga, sava
Dieva, priekšā par visu, ko tava roka dara. **19** Sargies,
ka tu to Levitu neatstāji, kamēr tu dzīvo savā zemē. **20**
Kad Tas Kungs, tavs Dievs, izpletīs tavas robežas, kā Viņš
tev ir runājis, un tu sacīsi: es ēdīšu gaļu, - tāpēc ka tavai
dvēselei gribās gaļu ēst, - tad tu vari gaļu ēst, kā vien
tavai dvēselei tīk. **21** Ja tā vieta būs tālu no tevis, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, izredzēs Savu vārdu tur iecelt, tad tu

vari kaut no saviem lieliem un sīkiem lopiem, ko Tas
Kungs tev ir devis, kā es tev esmu pavēlējis, un vari ēst
savos vārtos, kā vien tavai dvēselei tīk. **22** Bet tikai kā
stirnu un briedi ēd, tā tu to vari ēst; nešķīstais līdz ar
šķīsto lai to ēd. **23** Noturies tikai, ka tu asinis neēd, jo
asinīs ir dvēsele; un dvēseli ar miesu tev nebūs ēst. **24**
Tās tev nebūs ēst, bet izliet zemē kā ūdeni. **25** Tās tev
nebūs ēst, lai labi klājās tev un taviem bērniem pēc tevis,
ja tu darīsi, kas ir pareizi priekš Tā Kunga acīm. **26** Bet
savas svētās dāvanas, kas tev būs, un savus solījumus
tev būs ņemt un tai vietā noiet, ko Tas Kungs izredzēs.
27 Un savus dedzināmos upurus, gaļu un asinis tev būs
sataisīt uz Tā Kunga, sava Dieva, altāra, un izliet savu
upuru asinis uz Tā Kunga, sava Dieva, altāri, bet to gaļu
tev būs ēst. **28** Ņem vērā un klausi visus šos vārdus, ko es
tev pavēlu, lai labi klājās tev un taviem bērniem pēc tevis
mūžīgi, ja tu darīsi, kas ir labi un pareizi priekš Tā Kunga,
sava Dieva, acīm. - **29** Kad Tas Kungs, tavs Dievs, tavā
priekšā izdeldēs tos pagānus, ko tu ej iemantot, un tu tos
būsi iemantojis un dzīvosi viņu zemē, **30** Sargies, ka tu
netopi savaldzināts, viņiem dzīties pakaļ, kad tie tavā
priekšā ir izdeldēti, un ka tu nevaicā pēc viņu dieviem
sacīdams: tā kā šie ļaudis kalpojuši saviem dieviem, tāpat
es arīdzan darīšu. **31** Tev tā nebūs darīt Tam Kungam,
savam Dievam, jo viss, kas Tam Kungam ir negantība, ko
Viņš ienīst, to tie saviem dieviem ir darījuši, jo tie arī
savus dēlus un savas meitas ar uguni ir sadedzinājuši
saviem dieviem. **32** Visus tos vārdus, ko es jums pavēlu,

jums būs turēt, ka jūs tā dariet; tev pie tiem nebūs neko
pielikt, neko atraut.

13 Kad pravietis vai sapņotājs pie tevis ceļas un tev dod
kādu zīmi vai brīnumu, **2** Un tā zīme jeb tas brīnums nāk,
ko viņš uz tevi bija runājis, sacīdams: dzīsimies pakaļ
citiem dieviem, ko tu nepazīsti, un kalposim tiem. - **3** Tad
tev nebūs klausīt šī pravieša vārdiem nedz šī sapņotāja
sapnim, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pārbauda, lai var
atzīt, vai jūs To Kungu, savu Dievu, mīlat no visas savas
sirds un no visas savas dvēseles. **4** Tam Kungam, savam
Dievam, jums būs dzīties pakaļ un Viņu bīties, un Viņa
baušļus jums būs turēt un Viņa balsi klausīt un Viņam
kalpot un Viņam pieķerties. **5** Un šim pravietim un šim
sapņotājam būs tapt nokautam, tāpēc ka viņš ir mācījis
atkāpties no Tā Kunga, jūsu Dieva, kas jūs izvedis no
Ēģiptes zemes un atpestījis no tā vergu nama, un ka
viņš tevi noved no tā ceļa, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev
ir pavēlējis staigāt; tā tev to ļaunumu būs izdeldēt no
sava vidus. **6** Kad tavs brālis, tavas mātes dēls, vai tavs
dēls, vai tava meita, vai tā sieva pie tavām krūtīm, vai
tavs draugs, ko tu turi tā kā savu dvēseli, tevi paslepeni
kārdinās un sacīs: ejam kalposim citiem dieviem! Ko ne
tu nepazīsti, ne tavi tēvi, **7** No to ļaužu dieviem, kas dzīvo
jums apkārt, vai tuvu vai tālu no tevis, no viena zemes
gala līdz otram, **8** Tad nedod viņam vaļas un neklausi
viņam, un tava acs lai viņu netaupa, un tu nežēlo viņu
un neapslēpi viņu: **9** Bet kautin viņu būs nokaut, - tava
roka lai ir tā pirmā pret viņu to nonāvēt, un pēc tam visu
ļaužu roka. **10** Ar akmeņiem to būs nomētāt, ka mirst,

jo viņš meklēja tevi novērst no Tā Kunga, tava Dieva,
kas tevi izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama; **11**
Lai viss Israēls to dzird un bīstas un nedara vairs tādu
ļaunu darbu tavā vidū. - **12** Kad tu dzirdēsi par kādu no
tavām pilsētām, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dod tur
dzīvot, ka saka: **13** Vīri, Beliala bērni (ļauni un nelietīgi),
no tava vidus ir izgājuši un pārrunājuši savas pilsētas
iedzīvotājus sacīdami: ejam kalposim citiem dieviem!
Ko jūs nepazīstat, - **14** Tad tev būs izvaicāt, izklausīt un
izjautāt labi, un redzi, ja tas tiešām tiesa un šī negantība
tavā vidū ir darīta, **15** Tad tās pilsētas iedzīvotājus tev būs
kautin nokaut ar zobena asmeni, un izdeldēt to pilsētu
un visu, kas tur ir, un viņas lopus ar zobena asmeni. **16**
Un visu viņas laupījumu tev būs sakrāt viņas ielas vidū,
un to pilsētu un viņas laupījumu pavisam sadedzināt
ar uguni Tam Kungam savam Dievam, lai tā ir gruvešu
kopa mūžam; to vairs nebūs uztaisīt. **17** Un lai nekas no
tā nolādētā nepaliek tavā rokā, lai Tas Kungs atgriežas
no Savas bardzības karstuma un tev dod žēlastību un
par tevi apžēlojās un tevi vairo, kā Viņš taviem tēviem
ir zvērējis; **18** Tāpēc ka tu Tā Kunga, sava Dieva, balsi
esi klausījis, turēt visus Viņa baušļus, ko es tev šodien
pavēlu, un dari, kas ir pareizi Tā Kunga, tava Dieva, acīs.

14 Jūs esat Tā Kunga, sava Dieva, bērni; jums sev pašiem
nebūs zīmes iegriezt nedz pleiķi darīt pār savām acīm
kāda miroņa dēļ. **2** Jo tu esi svēta tauta Tam Kungam,
savam Dievam, un Tas Kungs tevi ir izredzējis, ka tu
Viņam esi īpaša tauta no visām tautām, kas virs zemes.
3 Tev nebūs ēst nekādu negantību. **4** Šie ir tie lopi, ko

jūs varat ēst: vērši, avis un kazas, **5** Briedis, stirna un
meža vērsis un kalna āzis un mazais briedis un sumbrs
un meža kaza. **6** Visus lopus, kam šķelti nagi un šķelti
divējos gabalos, un kurš lops gremo, to ēdat. **7** Bet šos
jums nebūs ēst no tiem, kas gremo, un no tiem, kam
šķelti nagi: kamieļi un zaķi un trusi, jo tie gan gremo, bet
tiem nav šķelti nagi; tie lai jums ir nešķīsti. **8** Arī cūka,
- jo tai gan šķelti nagi, bet tā negremo; lai tā jums ir
nešķīsta; no viņas gaļas jums nebūs ēst un viņas maitu
jums nebūs aizskart. **9** Šos ēdat no visa, kas ir ūdenī: visu,
kam ir spuras un zvīņas, to ēdat. **10** Bet visu to, kam
spuru un zvīņu nav, tos neēdat; lai tas jums ir nešķīsts. **11**
Visus šķīstos putnus ēdat. **12** Bet šie ir, no kuriem jums
nebūs ēst: **13** Ērglis, sarkandzeltenais ērglis un melnais
ērglis, vārna, lija un vanags pēc savas kārtas, **14** Un visi
kraukļi pēc savas kārtas, **15** Un strauss un bezdelīga un
ķīris un vēja vanags pēc savas kārtas, **16** Apogs un ūpis
un pūce, **17** Un pelikāns un gulbis un maitas lija. **18** Un
stārķis, kalnu vanags pēc savas kārtas, bada dzeguze un
sikspārnis. **19** Un visi spārnoti līdēji lai jums ir nešķīsti,
tos jums nebūs ēst. **20** Visus šķīstos putnus ēdat. **21** Nekā
sprāguša jums nebūs ēst; svešiniekam, kas ir tavos vārtos,
to dod, lai viņš to ēd, vai pārdod to svešam; jo tu esi
svēta tauta Tam Kungam, savam Dievam. Tev āzīti nebūs
vārīt mātes pienā. - **22** Tev būs taisni dot desmito tiesu
no visiem savas sējas augļiem, ko tavs tīrums ik gadus
nes. **23** Un tev to būs ēst Tā Kunga, sava Dieva, priekšā,
tai vietā, ko Viņš izredzēs, Savu vārdu tur iecelt, savas
labības, sava vīna un savas eļļas desmito tiesu, un savu

lielo un sīko lopu pirmdzimtos, lai tu mācies To Kungu,
savu Dievu, bīties visu mūžu. **24** Bet ja tas ceļš priekš
tevis visai tālu, ka tu to nevari nonest, tāpēc ka tā vieta
no tevis ir tālu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, Savu
vārdu tur iecelt, kad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis,
- **25** Tad pārdod to par naudu un iesien to naudu savā
rokā un ej uz to vietu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs,
26 Un dod to naudu par visu, kas tavai dvēselei tīk, par
vēršiem un par avīm un par vīnu un par stipru dzērienu
un par visu, ko tava dvēsele kāro un ēd tur Tā Kunga,
sava Dieva, priekšā, un priecājies, tu un tavs nams. **27** Bet
to Levitu, kas ir tavos vārtos, tev nebūs atstāt, jo viņam
nav daļas nedz mantības līdz ar tevi. **28** Trešā gada galā
tev būs izdot visu savu augļu desmito tiesu no šī gada, un
tev to būs nolikt savos vārtos. **29** Tad nāks tas Levits,
tāpēc ka tam nav nekādas daļas nedz mantības līdz ar
jums, un tas piedzīvotājs un tas bārenis un tā atraitne,
kas ir tavos vārtos, un ēdīs un paēdīs, lai Tas Kungs, tavs
Dievs, tevi svētī visā tavu roku darbā, ko tu dari.

15 Septītā gada galā tev būs turēt atlaišanu. **2** Šāda nu ir
tā atlaišana, ka ikvienam aizdevējam būs atlaist, ko tas
savam tuvākam aizdevis; tam nebūs spiest savu tuvāko
nedz savu brāli, jo Tam Kungam atlaišana ir izsaukta. **3**
No svešinieka atprasi, bet kas tev pie tava brāļa, to lai
tava roka atlaiž. **4** Lai jel nav nabagu tavā starpā; jo Tas
Kungs svētīdams tevi svētīs tai zemē, ko Viņš, Tas Kungs,
tavs Dievs, tev dos iemantot par īpašumu, **5** Ja tu tikai
Tā Kunga, sava Dieva, balsi klausīsi, turēdams visus šos
baušļus, ko es tev šodien pavēlu. **6** Jo Tas Kungs, tavs

Dievs, tevi svētīs, tā kā Viņš tev runājis; tad tu aizdosi
daudz tautām, bet tu neaizņemsies, un tu valdīsi pār
daudz tautām, bet viņām pār tevi nebūs valdīt. **7** Kad
tavā starpā būs nabags, kāds no taviem brāļiem kādos
vārtos tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad
tev nebūs apcietināt savu sirdi, nedz aizslēgt savu roku
priekš sava nabaga brāļa; **8** Bet atvērdams atver viņam
savu roku un aizdodams aizdod viņam, cik viņam vajag
savā trūkumā, kas trūkst. **9** Sargies, ka tavā sirdī nav
blēdības, ka tu nesaki: septītais gads, tas atlaišanas gads,
ir tuvu, un tava acs būtu ļauna pret savu brāli, kas nabags,
un tu viņam nedod; tad viņš par tevi brēks uz To Kungu,
un tas tev būs par grēku. **10** Dod viņam labprāt, lai tava
sirds nav ļauna, kad tu viņam dod, jo tādēļ Tas Kungs,
tavs Dievs, tevi svētīs visā tavā darbā un pie visa, kur tu
savu roku pieliksi. **11** Jo tur nabagu netrūks tai zemē,
tādēļ es tev pavēlu un saku: atvērdams atver savu roku
savam brālim, kas top spaidīts un ir nabags tavā zemē.
12 Kad tavs brālis tev būs pārdots, Ebrejs vai Ebrejiete,
tad lai viņš tev kalpo sešus gadus, bet septītā gadā tev
būs viņu svabadu atlaist no sevis. **13** Un kad tu viņu
svabadu atlaidi, tad neatlaid viņu tukšu. **14** Apdāvinādams
apdāvini to no sava ganāmā pulka, no savas klēts un no
sava vīna spaida; ar ko Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis,
no tā tev būs viņam dot. **15** Un piemini, ka tu esi bijis
kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi
atpestījis, tāpēc es tev šodien pavēlu šās lietas. **16** Bet ja
viņš uz tevi sacīs: es no tevis negribu aiziet, tāpēc ka viņš
tevi un tavu namu mīl, ka tam labi klājās pie tevis. **17** Tad

ņem īlenu un piedur viņa ausi pie durvīm, tad tas tev
būs par kalpu mūžīgi; tāpat dari savai kalponei. **18** Lai
tev grūti nenākas viņu atlaist svabadu no sevis, jo sešus
gadus viņš tev nokalpojis divkārtīgu algādža algu; tad
tevi Tas Kungs, tavs Dievs, svētīs pie visa, ko tu darīsi. **19**
Ikvienu pirmdzimto, kas dzimst no tavām govīm un avīm,
to tēviņu tev būs svētīt Tam Kungam, savam Dievam; ar
savas govs pirmdzimto tev nebūs strādāt, un savu avju
pirmdzimto tev nebūs cirpt. **20** Tā Kunga, sava Dieva,
priekšā tev un tavam namam to būs ēst ikgadus tai vietā,
ko Tas Kungs izredzēs. **21** Bet ja tam kāda vaina, ka ir
vai klibs vai akls, jeb ja ir cita kāda ļauna vaina, tad tev
to nebūs upurēt Tam Kungam, savam Dievam. **22** Savos
vārtos to ēdat, nešķīstais un šķīstais kopā, itin kā stirnu
un kā briedi. **23** Tikai viņa asinis tev nebūs ēst, tās tev
būs izliet zemē kā ūdeni.

16 Ņem vērā Abiba mēnesi, ka tu tos Pasa svētkus turi
Tam Kungam, savam Dievam, jo Abiba mēnesī Tas Kungs,
tavs Dievs, tevi naktī izvedis no Ēģiptes zemes. **2** Tad tev
būs kaut to Pasa Tam Kungam, savam Dievam, avis un
vēršus, tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs, tur iecelt Savu
vārdu. **3** Tad tev nebūs ēst, kas raudzēts; septiņas dienas
tev būs ēst neraudzētas bēdu maizes, jo steigdamies tu
esi izgājis no Ēģiptes, lai tu piemini to dienu, kur izgāji no
Ēģiptes zemes, kamēr tu dzīvo. **4** Tāpēc septiņas dienas
lai neredz rauga pie tevis pa visām tavām robežām, un
par nakti līdz rītam lai nekas neatliek no tās gaļas, ko tu
esi nokāvis pirmās dienas vakarā. **5** To Pasa tu nevari kaut
jebkuros no taviem vārtiem, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev

dod; **6** Bet tai vietā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs, ka
Viņa vārds tur dzīvo, (tur) tev būs kaut to Pasa, vakarā
saulei noejot, ap to laiku, kur tu izgāji no Ēģiptes zemes.
7 Tev to būs vārīt un ēst tai vietā, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev izredzēs; pēc tam tev rītā būs atpakaļ griezties
un iet uz savu mājas vietu. **8** Sešas dienas tev būs ēst
neraudzētas maizes, bet septītā dienā lai ir svēta sapulce
Tam Kungam, tavam Dievam; nekādu darbu tev nebūs
darīt. **9** Septiņas nedēļas skaiti sev; kad ar cirpi nāk druvā,
tad tev būs sākt skaitīt tās septiņas nedēļas. **10** Tad tev
būs turēt nedēļu svētkus Tam Kungam, savam Dievam,
ar savas rokas labprātīgo dāvanu, ko tu dosi, tā kā Tas
Kungs, tavs Dievs, tevi svētījis. **11** Un tev būs priecāties
Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, tev un tavam dēlam un
tavai meitai un tavam kalpam un tavai kalponei un tam
Levitam, kas ir tavos vārtos, un tam piedzīvotājam, tam
bāriņam un tai atraitnei, kas ir tavā vidū, tai vietā, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, izredzēs, ka Viņa vārds tur mājo. **12**
Un tev būs pieminēt, ka esi bijis kalps Ēģiptes zemē, un
tev šos likumus būs turēt un darīt. - **13** Lieveņu svētkus
tev būs turēt septiņas dienas, kad tu esi sakrājis no sava
klona un no sava vīna spaida. **14** Un tev būs priecāties
savos svētkos, tev un tavam dēlam un tavai meitai un
tavam kalpam un tavai kalponei un tam Levitam un tam
piedzīvotājam un tam bāriņam un tai atraitnei, kas ir
tavos vārtos. **15** Septiņas dienas tev būs svētkus turēt
Tam Kungam, savam Dievam, tai vietā, ko Tas Kungs
izredzēs; jo Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētīs pie visiem
taviem augļiem un pie visa tava roku darba, tāpēc tev

tikai būs priecāties. **16** Trīs reizes gadskārtā visiem taviem
vīriešiem būs rādīties Tā Kunga, tava Dieva, priekšā tai
vietā, ko Viņš izredzēs, neraudzētās maizes svētkos un
nedēļu svētkos un lieveņu svētkos; bet tiem nebūs tukšā
rādīties Tā Kunga priekšā, **17** Ikvienam ar savas rokas
dāvanu, pēc tās svētības, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev
devis. **18** Soģus un priekšniekus tev būs sev iecelt visos
savos vārtos, ko Tas Kungs, tavs Dievs tev dos tavās ciltīs,
lai tie tos ļaudis tiesā ar taisnu tiesu, **19** Tev nebūs tiesu
grozīt, tev nebūs vaigu uzlūkot, tev arī nebūs dāvanas
ņemt; jo dāvanas apstulbo acis gudriem un pārgroza
lietas taisniem. **20** Pēc taisnības, taisnības tev būs dzīties,
lai tu vari dzīvot un iemantot to zemi, ko Tas Kungs,
tavs Dievs, tev dos. **21** Neviena koka tev nebūs stādīt sev
par elka koku pie Tā Kunga, sava Dieva, altāra, ko tu sev
taisīsi. **22** Tev arī nebūs sev uzcelt nekādu elka stabu, ko
Tas Kungs, tavs Dievs, ienīst.

17 Tam Kungam, savam Dievam, tev nebūs upurēt nedz
vērsi nedz avi, kam kāda vaina jeb kaite, jo Tam Kungam,
tavam Dievam, tā ir negantība. **2** Kad tavā vidū, kādos
vārtos, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, atrastos vīrs vai
sieva, kas ļaunu dara Tā Kunga, tava Dieva, priekšā, un
pārkāpj Viņa derību, **3** Un iet un kalpo citiem dieviem un
tos pielūdz, vai sauli, vai mēnesi, vai visu debess pulku,
ko es neesmu pavēlējis, **4** Un tas tev top sacīts, un tu to
dzirdi, tad tev to būs labi izvaicāt, un redzi, ja tas ir tiesa,
un tiešām šī negantība iekš Israēla ir darīta, **5** Tad tev
būs izvest šo vīru, vai šo sievu, kas šo grēku darījuši, pie
saviem vārtiem, to vīru, vai to sievu, un tos akmeņiem

nomētāt, lai mirst. **6** Uz divu vai treju liecinieku vārda
tam būs tapt nokautam, kam jāmirst; uz viena liecinieka
vārda tam nebūs mirt. **7** Liecinieku roka lai ir tā pirmā
pret viņu, to nonāvēt un pēc tam visu ļaužu roka; tā
tev būs izdeldēt to ļaunumu no sava vidus. **8** Kad kāda
lieta tev pavisam grūti izspriest starp asinīm un asinīm,
starp sūdzību un sūdzību, starp vainu un vainu, tiesas
lietas tavos vārtos, tad celies un ej uz to vietu, ko Tas
Kungs, tavs Dievs, izredzēs. **9** Un tev būs nākt pie tiem
priesteriem, tiem Levitiem, un pie tā soģa, kas to brīdi
tur būs, un tev būs vaicāt, - tad viņi tev sludinās tiesas
spriedumu. **10** Un tev būs darīt pēc tā vārda, ko viņi tev
sacīs tai vietā, ko Tas Kungs izredzēs, un tev būs vērā
ņemt un darīt visu, ko tie tev mācīs. **11** Pēc tās bauslības,
ko tie tev mācīs un pēc tās tiesas, ko tie tev sacīs, tev būs
darīt; tev nebūs atkāpties no tā vārda, ko tie tev sacīs,
ne pa labo ne pa kreiso roku. **12** Ja kas laban turēsies
pārgalvīgi, neklausīdams tam priesterim, kas tur stāv
Tam Kungam, savam Dievam, kalpodams, vai tam soģim,
tam būs mirt, un tev būs izdeldēt to ļaunumu no Israēla,
13 Lai visi ļaudis to dzird un bīstas, un vairs neturās
pārgalvīgi. **14** Kad tu nāksi tai zemē, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev dos, un to iemantosi un tur dzīvosi un sacīsi: es
pār sevi iecelšu ķēniņu, kā visas apkārtējās tautas, **15** Tad
iecel sev par ķēniņu to, ko Tas Kungs, tavs Dievs, izredzēs;
no savu brāļu vidus tev būs sev iecelt ķēniņu, tu nevari
pār sevi celt svešu vīru, kas nav tavs brālis. **16** Bet viņam
nebūs turēt pulka zirgu, nedz tos ļaudis atpakaļ vest uz
Ēģiptes zemi, lai dabūtu pulka zirgu, jo Tas Kungs jums ir

sacījis: tev nebūs atpakaļ griezties pa šo ceļu. **17** Tam arī
nebūs apņemt daudz sievu, ka viņa sirds neatkāpjas; tam
arī nebūs sev sakrāt ļoti daudz sudraba un zelta. **18** Un
kad viņš nu sēdēs uz sava valstības krēsla, tad lai viņš
no tiem priesteriem un Levitiem sev grāmatā raksta šīs
bauslības norakstu. **19** Un tas lai pie viņa stāv, un lai viņš
tanī lasa visu savu mūžu, ka viņš mācās bīties To Kungu,
savu Dievu, un turēt visus šās bauslības vārdus un visus
šos likumus, ka viņš tos dara. **20** Ka viņa sirds nepaceļas
pār saviem brāļiem, un ka viņš neatkāpjas no likuma
ne pa labo, ne pa kreiso roku, lai viņš ilgi paliek savā
valstībā, viņš un viņa dēli Israēla vidū.

18 Priesteriem, Levitiem, visai Levja ciltij lai nav nedz
daļas nedz mantības līdz ar Israēli; lai tie ēd no Tā Kunga
uguns upuriem un no Viņa mantas daļas. **2** Un mantības
lai tiem nav savu brāļu vidū, Tas Kungs ir viņu mantība,
itin kā Viņš uz tiem runājis. **3** Šī nu lai ir tā priesteru
tiesa no tiem ļaudīm, no tiem, kas kādu upuri upurē,
lai tas ir vērsis vai avs; priesterim lai dod pleci, abus
žokļus un kuņģi. **4** Savas labības, sava vīna un savas eļļas
pirmajus, un pirmajus no savu avju cirpšanas tev būs
viņam dot. **5** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, viņu ir izredzējis
no visām tavām ciltīm, lai tas stāv un kalpo Tā Kunga
vārdam, viņš un viņa dēli visu mūžu. **6** Un ja kāds Levits
nāk no kādiem Israēla vārtiem, kur viņš piemīt, un nāk,
tā kā viņa dvēselei tīk, uz to vietu, ko Tas Kungs izredzēs,
7 Un kalpo Tā Kunga, sava Dieva, vārdā, kā visi viņa brāļi,
tie Leviti, kas tur Tā Kunga priekšā stāv, **8** Tad lai tie ēd
līdzīgu daļu, pāri par viņu ienākumu no tēvu puses. **9** Kad

tu nāc tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad
tev nebūs mācīties darīt pēc šo pagānu negantībām. **10**
Lai tavā starpā netop atrasts, kas savam dēlam vai savai
meitai liek iet caur uguni, neviens zīlnieks, ne burvis,
ne pūšļotājs, ne riebējs, **11** Ne vārdotājs, ne pareģis, ne
pesteļu cienītājs, nedz miroņu vaicātājs. **12** Jo visi, kas
to dara, Tam Kungam ir negantība, un šīs negantības
dēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tos izdzen tavā priekšā. **13**
Bezvainīgam tev būs būt Tā Kunga, sava Dieva, priekšā.
14 Jo šās tautas, ko tu izdzīsi, cienī burvjus un zīlniekus,
bet tev tā neklājās; tev Tas Kungs, tavs Dievs, tā nav
devis. **15** Pravieti, kāds es esmu, Tas Kungs, tavs Dievs,
tev cels no tava vidus, no taviem brāļiem, - tam jums
būs klausīt. **16** Pēc visa tā, ko tu esi lūdzies no Tā Kunga,
sava Dieva, Horebā, sapulces dienā, sacīdams: es vairs
negribu dzirdēt Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un negribu
vairs redzēt šo lielo uguni, ka nemirstu. **17** Tad Tas Kungs
uz mani sacīja: tas ir labi, ko tie runājuši. **18** Es tiem celšu
pravieti, kāds tu esi, no viņu brāļu vidus, un Es likšu Savu
vārdu viņa mutē, un viņš runās uz tiem visu, ko Es tam
pavēlēšu. **19** Un ja kāds neklausīs Maniem vārdiem, ko
viņš runās Manā Vārdā, no tā Es to prasīšu. **20** Bet tas
pravietis, kas iedrošinājās runāt Manā Vārdā, ko Es tam
neesmu pavēlējis runāt, vai ja tas citu dievu vārdā runās,
šim pravietim būs mirt. **21** Ja tu tad savā sirdī sacīsi: kā lai
pazīstam to vārdu, ko Tas Kungs nav runājis? - **22** Kad tas
pravietis Tā Kunga Vārdā runās, un tas vārds nenotiek
un nenāk, - tad šis ir tas vārds, ko Tas Kungs nav runājis,
tas pravietis to ir aplam runājis, tāpēc nebīsties no viņa.

19 Kad Tas Kungs, tavs Dievs, izdeldēs tās tautas, kuru
zemi Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, un tu tās iemantosi
un dzīvosi viņu pilsētās un viņu namos. **2** Tad trīs pilsētas
tev būs atšķirt savā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev
dos iemantot. **3** Sataisi ceļu uz turieni, un iedali trīs
daļās savas zemes robežas, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev
liks iemantot, ka uz turieni var bēgt ikviens, kas kādu
nokāvis. **4** Un tā lai notiek ar to, kas kādu nokāvis: kas uz
turieni bēgs, tas dzīvos, ja savu tuvāko netīši nositis un
ar to iepriekš nav bijis ienaidā. **5** Ja kas ar savu tuvāko
mežā ietu, malku cirst, un viņš paceltu savu roku ar cirvi,
malku cirst, un cirvis nomuktu no kāta un aizķertu viņa
tuvāko, ka tas mirtu, tas lai bēg uz vienu no šīm pilsētām,
ka paliek dzīvs, **6** Lai asiņu atriebējs nedzenās pakaļ
nokāvējam, kad viņa sirds iekarsusi, un to nepanāk, kad
tas ceļš būtu tālu, un viņam neņem dzīvību, jebšu viņš
nāvi nav pelnījis, jo viņš ar to iepriekš nebija ienaidā.
7 Tāpēc es tev pavēlu un saku: tev būs sev atšķirt trīs
pilsētas. **8** Un kad Tas Kungs, tavs Dievs, izplatīs tavas
robežas, kā Viņš taviem tēviem ir zvērējis, un tev dos
visu zemi, ko Viņš solījis dot taviem tēviem, **9** (Kad tu
visu šo likumu turēsi, un darīsi, ko es tev šodien pavēlu,
ka tu mīļo To Kungu, savu Dievu, un visu mūžu staigā
Viņa ceļos): tad tev vēl sev būs pielikt trīs pilsētas pie
šīm trim; **10** Lai nenoziedzīgas asinis netop izlietas tavā
zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu, un
lai nepaliek asins vainas uz tevis. **11** Bet ja kāds būs, kas
savu tuvāko ienīst un uz viņu glūn un pret viņu ceļas un
viņu sit, ka mirst, un bēg uz vienu no šīm pilsētām, **12**

Tad viņa pilsētas vecajiem būs sūtīt un viņu no turienes
paņemt, un nodot asiņu atriebējam rokā, lai mirst. **13** Lai
tava acs viņu nežēlo, bet tev būs atņemt tā nenoziedzīgā
asinis no Israēla, lai tev labi klājās. - **14** Tev nebūs pārcelt
sava tuvākā ežas (robežas), ko tie tēvi likuši tavā daļā,
ko tu iemantosi tai zemē, ko tev Tas Kungs, tavs Dievs,
dos iemantot. **15** Vienam vienīgam lieciniekam nebūs
celties pret nevienu par kādu noziegumu jeb par kādu
grēku, ko tas būtu darījis; uz divu vai treju liecinieku
vārda lai tā lieta pastāv. **16** Kad blēdīgs liecinieks ceļas
pret kādu, pret viņu apliecināt pārkāpumu, **17** Tad tiem
diviem vīriem, kam tā ķilda, būs stāties Tā Kunga priekšā,
priekš tiem priesteriem un tiem soģiem, kas to brīdi
būs, **18** Un tiem soģiem būs labi izvaicāt, un redzi, ja tas
liecinieks ir viltīgs liecinieks un devis nepatiesu liecību
pret savu brāli, **19** Tad jums būs viņam darīt, itin kā viņš
nodomāja darīt savam brālim, un tev to ļaunumu no sevis
būs izdeldēt, **20** Lai tie citi to dzird un bīstas, un vairs
nedara tādu ļaunu darbu tavā vidū. **21** Tad nu lai tava acs
nežēlo: dzīvība pret dzīvību, acs pret aci, zobs pret zobu,
roka pret roku, kāja pret kāju.

20 Kad tu iesi karā pret saviem ienaidniekiem un redzēsi
zirgus un ratus un ļaužu vairāk nekā tu, tad nebīsties no
viņiem, jo ar tevi ir Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi izvedis
no Ēģiptes zemes. **2** Un kad jūs esat tuvu pie kaujas, tad
priesterim būs pieiet un uz tiem ļaudīm runāt. **3** Un
uz tiem sacīt: klausies, Israēl, jūs šodien ejat karā pret
saviem ienaidniekiem, - lai jūsu sirds nepaliek bailīga,
nebīstaties un nebaiļojaties un neiztrūcināties priekš

tiem, **4** Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Tas iet jums līdz, par
jums karot ar jūsu ienaidniekiem, jūs atpestīt. **5** Tad tiem
priekšniekiem būs runāt uz tiem ļaudīm un sacīt: ja kas
laban jaunu namu uztaisījis, un to vēl nav iesvētījis, tas lai
iet un griežas uz savu namu, ka tas karā nemirst un cits to
neiesvēti. **6** Un ja kas laban dēstījis vīna dārzu un augļus
no tā nav baudījis, tas lai iet un griežas atpakaļ uz savu
namu, ka tas karā nemirst un cits nebauda viņa augļus. **7**
Un ja kas laban sievu precējis un to vēl nav pārvedis, tas
lai iet un griežas uz savu namu, ka tas karā nemirst un
cits to neapņem. **8** Pēc tam tiem priekšniekiem vēl būs
runāt uz tiem ļaudīm un sacīt: ja kas laban bīstas un kam
ir bailīga sirds, tas lai iet un griežas uz savu namu, ka tas
savu brāļu sirdi neiebaida tā kā savu paša sirdi. **9** Un kad
tie priekšnieki ir pabeiguši uz tiem ļaudīm runāt, tad
tiem būs iecelt karaspēka virsniekus ļaužu priekšā. **10**
Kad tu nāc pie kādas pilsētas pret viņu karot, tad tev būs
viņai piedāvāt mieru. **11** Un ja tā ar tevi līgs mieru un
tev atvērs, tad lai visi ļaudis, kas tur atrodas, tev paliek
par klausītājiem un tev kalpo. **12** Bet ja tie mieru ar tevi
nelīgs, bet pret tevi karos, tad spiedi tos ar varu. **13** Un
kad Tas Kungs, tavs Dievs, to pilsētu nodos tavā rokā,
tad visus vīriešus, kas tur ir, tev būs apkaut ar zobena
asmeni. **14** Bet tās sievas un tos bērniņus un tos lopus un
visu, kas tai pilsētā, visu viņu laupījumu, ņem sev un ēd
savu ienaidnieku laupījumu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev
ir devis. **15** Tā tev būs darīt visām pilsētām, kas tālu no
tevis, kas nav no šo tautu pilsētām. **16** Bet no šo ļaužu
pilsētām, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu,

tev neko nebūs atstāt dzīvu, kam ir dzīva dvaša. **17** Bet
izdeldi tos pavisam: Hetiešus, Amoriešus, Kanaāniešus,
Fereziešus, Hiviešus un Jebusiešus, itin kā tev Tas Kungs,
tavs Dievs, ir pavēlējis. **18** Lai tie jūs nemāca darīt pēc
visām savām negantībām, ko tie darījuši saviem dieviem,
un lai jūs pret To Kungu, savu Dievu, negrēkojat. **19** Kad
tu kādu pilsētu ilgu laiku apstāsi, pret viņu karodams, lai
viņu uzvarētu, tad tev nebūs postīt viņas kokus, cirvi
tiem pielikdams; jo tu no tiem vari ēst, bet tev tos nebūs
nocirst; jo vai tas koks laukā ir cilvēks, ka tu pret viņu
karotu? **20** Bet tos kokus, ko jūs pazīsiet, ka tie nav ēdami
koki, tos tu vari postīt un nocirst, un no tiem uzcelt
apcietinājumu pret to pilsētu, kas ar tevi karo, kamēr tu
to uzvari.

21 Kad atrod kādu nokautu tai zemē, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, tev dos iemantot, un tas guļ uz lauka, un neviens
nezin, kas to nokāvis, **2** Tad taviem vecajiem un taviem
soģiem būs iziet ārā un mērot līdz tām pilsētām, kas ir ap
to nokauto. **3** Kura pilsēta nu tam nokautam tā tuvākā,
tās pilsētas vecaji lai ņem no liellopiem teli, ar ko vēl nav
strādāts, kas nekādu jūgu vēl nav vilkusi. **4** Un tās pilsētas
vecajiem būs novest to teli tekošas upes ielejā, kur netop
ne strādāts, ne sēts, un tiem tur upes ielejā tai telei būs
lauzt kaklu. **5** Tad priesteriem, Levja bērniem, būs pieiet,
jo Tas Kungs, tavs Dievs, tos ir izredzējis, Viņam kalpot un
svētīt Tā Kunga Vārdā, un lai pēc viņu vārdiem ikviena
ķilda un ikviena vaina top izlīdzināta. **6** Un visiem šīs
pilsētas vecajiem, kas tam nokautam ir tie tuvākie, būs
mazgāt savas rokas pār to teli, kam kakls lauzts upes

ielejā. **7** Un tiem būs dot liecību un sacīt: mūsu rokas nav
izlējušas šās asinis un mūsu acis nav redzējušas. **8** Piedod
Saviem Israēla ļaudīm, ko Tu, Kungs, esi atpestījis, un
nepielīdzini nenoziedzīgas asinis Saviem Israēla ļaudīm -
tad tie būs salīdzināti par šīm asinīm. **9** Tā Tu izdeldēsi
tās nenoziedzīgās asinis no Sava vidus, darīdams, kas
ir tiesa Tā Kunga acīs. - **10** Kad tu iesi karā pret saviem
ienaidniekiem, un Tas Kungs viņus nodos tavā rokā, ka
tu gūstītus no viņiem pārvedi cietumā, **11** Un tu redzēsi
starp tiem gūstītiem skaistu sievu, un tu viņas iegribies
un to ņem sev par sievu, **12** Tad tev to būs vest savā namā
un lai viņa savu galvu apcērp un savus nagus apgraiza,
13 Un noliek savas cietuma drēbes un sēž tavā namā un
apraud savu tēvu un savu māti vienu mēnesi un pēc tam
ej pie viņas un esi viņai par vīru, un viņa lai ir tev par
sievu. **14** Un ja viņa tev nepatīk, tad atlaid viņu, kur
viņa grib, bet par naudu tev to nebūs pārdot, nedz turēt
verdzībā, tāpēc ka tu to esi pazemojis. **15** Kad kādam
vīram ir divas sievas, viena mīlēta un otra neieredzēta,
un tā mīlētā kā tā neieredzētā dzemdē viņam dēlus, un
tas pirmdzimtais ir no tās neieredzētās, - **16** Un kad viņš
saviem dēliem savu mantu dalīs, tad tās mīlētās dēlu
viņš nevar uzņemt par pirmdzimto, tās neieredzētās dēla
vietā, kas tas pirmdzimtais. **17** Bet viņam būs atzīt tās
neieredzētās dēlu par pirmdzimto, un tam dot divkārtīgu
tiesu no visa, kas tam ir; jo tas ir viņa spēka pirmdzimtais,
- tam pieder pirmdzimtības tiesa. - **18** Kad kādam vīram
ir stūrgalvīgs un neklausīgs dēls, kas neklausa sava tēva
un savas mātes balsij, un tie viņu ir pārmācījuši, un viņš

tomēr tiem neklausa, **19** Tad viņa tēvam un mātei to būs
sagrābt un izvest pie savas pilsētas vecajiem un pie savas
pilsētas vārtiem, **20** Un tiem būs sacīt uz savas pilsētas
vecajiem: šis mūsu dēls ir stūrgalvīgs un neklausīgs, viņš
neklausa mūsu balsij, viņš ir rijējs un dzērājs. **21** Tad
visiem viņa pilsētas ļaudīm to būs akmeņiem nomētāt, ka
mirst. Tā tev būs izdeldēt to ļaunumu no tava vidus, ka
viss Israēls to dzird un bīstas. - **22** Un ja kas darījis kādu
grēku, ar ko tas nāvi pelnījis, un top nonāvēts un tu to
pakar pie koka, **23** Tad lai viņa miesas nepaliek par nakti
pie koka, bet aproc tās tai pašā dienā; jo tas pakārtais ir
Dieva lāsts; tā tev šo zemi nebūs apgānīt, ko Tas Kungs,
tavs Dievs, tev dod par īpašumu.

22 Sava brāļa vērsi vai avi tev nebūs redzēt maldamies
un no viņa atrauties; tev tos būs atpakaļ vest savam
brālim. **2** Un ja tavs brālis tev nav tuvu, un tu to nepazīsti,
tad tev tos būs pārdzīt savās mājās, lai tie paliek pie tevis,
kamēr tavs brālis tos meklē; tad tev tos būs viņam atdot.
3 Tāpat tev arī būs darīt pie viņa ēzeļa, un tā tev būs darīt
pie viņa drēbēm, un tā tev būs darīt pie visa pazuduša,
kas tavam brālim zūd un ko tu atrodi, - tu no tā nevari
atrauties. **4** Tev sava brāļa ēzeli vai viņa vērsi nebūs
redzēt uz ceļa pakritušus un no tiem atrauties; palīdzi
viņam tos uzcelt. **5** Vīra drēbes sievai nebūs valkāt, un
vīram nebūs apvilkt sievas drēbes; jo visi, kas to dara,
Tam Kungam, savam Dievam, ir negantība. **6** Kad tu putna
ligzdu uzej ceļā, kādā kokā vai zemē, ar bērniem vai ar
olām, un mātīte sēž uz tiem bērniem vai uz tām olām,
7 Tad tev nebūs ņemt to mātīti līdz ar tiem bērniem;

to mātīti palaid un tos bērnus ņem priekš sevis, lai tev
labi klājās un tu ilgi dzīvo. **8** Kad tu uzcērt jaunu namu,
tad taisi margas uz sava jumta, ka tu nekrauj kādu asins
vainu uz savu namu, ja kāds no tā nokristu. **9** Tev savu
vīna dārzu nebūs apsēt ar mistru, ka nekrīt svētumam
viss tavas sējas ienākums un vīna dārza augļi. **10** Tev
nebūs art ar vērsi un ēzeli kopā. **11** Tev nebūs valkāt
pusnātnas drēbes, vilnainu un nātnu kopā. **12** Tev būs
sev taisīt pušķus pie sava apsega četriem stūriem, ar
ko tu apsedzies. **13** Kad vīrs ņem sievu un pie tās ieiet
un tad to ienīst, **14** Un tai ceļ neslavu un no tās izpauž
ļaunu valodu, sacīdams: šo sievu es esmu ņēmis un pie
tās iegājis, bet to neesmu atradis šķīstu meitu, - **15** Tad
šīs meitas tēvam un mātei to būs ņemt, un to zīmi, ka tā
bijusi šķīsta meita, rādīt pilsētas vecajiem vārtos: **16** Un
tās meitas tēvam būs sacīt uz tiem vecajiem: es šim vīram
savu meitu esmu devis par sievu, bet viņš to ir ienīdējis.
17 Un redzi, viņš tai cēlis neslavu sacīdams: es tavu meitu
neesmu atradis šķīstu; še nu tā zīme, ka mana meita
bijusi šķīsta, un tiem būs izklāt tās drēbes priekš pilsētas
vecajiem. **18** Tad pilsētas vecajiem to vīru būs ņemt un
pārmācīt. **19** Un tie lai viņam nospriež simts sudraba
sēķeļus un to naudu lai dod tās meitas tēvam, tāpēc ka tas
šķīstai Israēla meitai cēlis kauna valodu, un viņa lai tam
paliek par sievu; tas to nevar atlaist visu savu mūžu. **20**
Bet ja tā valoda ir tiesa, ka tā nav atrasta šķīsta meita, **21**
Tad tiem to meitu būs izvest pie viņas tēva nama durvīm,
un viņas pilsētas ļaudis lai viņu akmeņiem nomētā, ka
mirst, tāpēc ka viņa kauna lietu ir darījusi iekš Israēla,

maucību dzīdama sava tēva namā. Tā tev būs izdeldēt to
ļaunumu no sava vidus. 22 Ja kāds vīrs top atrasts, kas guļ
pie cita vīra sievas, tad tiem abiem būs mirt, tam vīram,
kas pie tās sievas gulējis, un tai sievai. Tā tev būs izdeldēt
to ļaunumu no Israēla. 23 Kad kāda meita ir saderēta
kādam vīram, un cits vīrs to sastaps pilsētā un pie tās
gulēs, 24 Tad jums būs abus izvest aiz pilsētas vārtiem un
tos akmeņiem nomētāt, ka mirst, to meitu tādēļ, ka tā
nav brēkusi pilsētā, un to vīru tādēļ, ka tas piesmējis sava
tuvākā sievu. Tā tev būs izdeldēt to ļaunumu no sava
vidus. 25 Bet ja kāds sastop saderētu meitu laukā un to
pārvar un pie tās guļ, tad lai tas vīrs, kas pie tās gulējis,
viens pats mirst. 26 Bet tai meitai tev neko nebūs darīt;
tai meitai nav nekādas nāves vainas; jo itin kā kad vīrs
celtos pret savu tuvāko un viņu nokautu, - tāda pat ir šī
lieta. 27 Jo viņš to laukā ir sastapis, tā saderētā meita
brēca, bet tur nebija glābēja. 28 Kad kāds sastop jaunu
meitu, kas nav saderēta, un to sagrābj un pie tās guļ, un
tie top atrasti, 29 Tad tas, kas pie viņas gulējis, lai dod
tam meitas tēvam piecdesmit sudraba sēķeļus, un tā lai
viņam ir par sievu, tāpēc ka viņš to piesmējis; tas viņu
savu mūžu nevar atlaist. 30 Nevienam nebūs ņemt sava
tēva sievu, nedz atsegt sava tēva apsegu.

23 Neviens, kam kaunums ir sagrūsts, vai kas ir
rāmits(kastrēts), lai nenāk Tā Kunga draudzē. 2 Nevienam
maukas bērnam nebūs nākt Tā Kunga draudzē, un arī
viņa desmitam augumam nebūs nākt Tā Kunga draudzē.
3 Nevienam Amonietim un nevienam Moabietim nebūs
nākt Tā Kunga draudzē, līdz pat viņu desmitam augumam;

ne mūžam tiem nebūs nākt Tā Kunga draudzē. **4** Tādēļ ka
tie jums nav pretī nākuši ar maizi un ar ūdeni tai ceļā, kad
jūs izgājāt no Ēģiptes zemes, un ka viņš pret tevi ir derējis
Bileāmu, Beora dēlu, no Petoras, no Mezopotamijas, tevi
nolādēt. **5** Bet Tas Kungs, tavs Dievs, negribēja Bileāmu
paklausīt, bet Tas Kungs, tavs Dievs, lāstu tev pārvērta
par svētību, tādēļ ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi mīlēja. **6**
Tādēļ tev nebūs meklēt viņu mieru nedz viņu labumu
visās tavās dienās ne mūžam. **7** Edomieti tev nebūs turēt
par negantu, jo tas ir tavs brālis; Ēģiptieti tev nebūs turēt
par negantu, jo tu esi bijis piemitējs viņa zemē. **8** Tie
bērni, kas viņam piedzims trešā augumā, tie lai nāk Tā
Kunga draudzē. - **9** Kad tu no lēģera izej pret saviem
ienaidniekiem, tad tev būs sargāties no ikvienas ļaunas
lietas. **10** Kad tavā starpā kāds vīrs, kas ir nešķīsts, kad
tam naktī kas ir noticis, tas lai iziet ārā no lēģera. **11** Tam
nebūs nākt lēģerī, bet pret vakaru lai viņš mazgājās ar
ūdeni, un kad saule nogājusi, tad lai viņš nāk lēģerī. -
12 Lai tev arī ir vieta ārpus lēģera, kur tu vari noiet. **13**
Un lai tev ir lāpstiņa pie tavām citām lietām, un kad
tu ārā sēdēsi, tad tev ar to būs rakt un atkal apraust,
ko tu izmetis. **14** Jo Tas Kungs, tavs Dievs, staigā tavā
lēģerī, tevi pestīdams un tavus ienaidniekus tavā priekšā
nododams, tāpēc tavam lēģerim būs būt svētam, lai Viņš
neredz nekādu kauna lietu tavā starpā un nenogriežas no
tevis. **15** Kalpu, kas no sava kunga pie tevis izglābies, tev
nebūs nodot viņa kungam. **16** Lai tas paliek pie tevis tavā
vidū, tai vietā, ko viņš izredzēsies kaut kur tavos vārtos,
kur viņam patīk; tev nebūs viņam pāri darīt. - **17** Lai

nav maukas starp Israēla meitām, nedz maucinieka starp
Israēla dēliem. 18 Ne maukas algu nedz suņa naudu tev
nebūs nest Tā Kunga, sava Dieva, namā par kādu solījumu:
jo tie abi Tam Kungam, tavam Dievam, ir negantība. 19
No sava brāļa tev nebūs augļus dzīt, nedz naudas augļus
nedz barības augļus nedz citas kādas lietas augļus, ar ko
var augļus dzīt. 20 No svešiem tu vari augļus dzīt, bet no
sava brāļa tev nebūs augļus dzīt, lai Tas Kungs, tavs Dievs,
tevi svētī pie visa, kur tu savu roku pieliec, tai zemē, ko
tu ej iemantot. - 21 Kad tu Tam Kungam, savam Dievam,
esi apsolījis kādu solījumu, tad tev nebūs kavēt to maksāt,
jo Tas Kungs, tavs Dievs, to tiešām no tevis prasīs un tas
tev būs par grēku. 22 Kad tu nesoli, tad tas tev nebūs par
grēku. 23 Kas no tavām lūpām iziet, to tev būs turēt un
darīt, itin kā tu Tam Kungam, savam Dievam, esi solījis no
laba prāta to, ko tu ar savu muti esi runājis. - 24 Kad tu ej
sava tuvākā vīna dārzā, tad tu vari ogas ēst, kā tev tīk,
kamēr tu paēdis, bet savā traukā tev neko nebūs ielikt. 25
Kad tu ej sava tuvākā druvā, tad tu ar roku vari noplūkt
vārpas, bet cirpi tev nebūs likt pie sava tuvākā druvas.

24 Kad kāds apņem sievu un ar to iedodas laulībā, un
kad tā neatrod žēlastību viņa acīs, tādēļ ka tas to pienācis
kādā kauna lietā un viņš raksta šķiršanās grāmatu un
to viņai dod rokā un viņu izraida no sava nama, 2 Un
tā iziet no viņa nama, un paliek citam vīram par sievu,
3 Un kad šis otrs vīrs arīdzan to ienīst un tai raksta
šķiršanās grāmatu, un to tai dod rokā un to izraida no
sava nama, vai ja tas otrs vīrs mirst, kas to sev par
sievu ņēmis, 4 Tad viņas pirmais vīrs, kas to izraidījis,

to nevar atkal par sievu ņemt pēc tam, kad tā palikusi
netīra; jo tā ir negantība priekš Tā Kunga; tā tev nebūs ar
grēkiem apgānīt to zemi, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev
dod iemantot. **5** Kad kāds apņem jaunu sievu, tam nebūs
iet karā un to ne pie kā nebūs piespiest; veselu gadu
lai tas ir svabads savā namā un iepriecina savu sievu,
ko viņš ir ņēmis. - **6** Tev nebūs ķīlā ņemt ne dzirnavas
ne dzirnu akmeni, jo tāds apķīlā dzīvību. - **7** Ja kādu
atrod, kas cilvēku zog no saviem brāļiem, no Israēla
bērniem un to tur kā vergu un to pārdod, šis zaglis lai
mirst, un tev to ļaunumu būs izdeldēt no sava vidus.
8 Sargies no spitālības, ka tu turi un tikuši(uzmanīgi
ikkatru pamācību) dari, kā tie priesteri, tie Leviti, tev
mācīs; kā es tiem esmu pavēlējis, tā jums to būs turēt un
darīt. **9** Piemini, ko Tas Kungs, tavs Dievs, pie Mirjames ir
darījis ceļā, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes. - **10** Kad tu
savam tuvākam ko aizdod uz parādu, tad tev nebūs viņa
namā iet ķīlas ņemt. **11** Paliec ārā un lai tas vīrs, kam tu
uz parādu esi aizdevis, iznes tās ķīlas pie tevis ārā. **12** Bet
ja tas ir nabags, tad tev ar viņa ķīlām nebūs iet gulēt, **13**
Bet atdod viņam tās ķīlas, kad saule noiet, ka tas ar savu
apsegu guļ un tevi svētī. Un tas tev būs par taisnību Tā
Kunga, tava Dieva, priekšā. **14** Neapspiedi bēdīgu nabaga
algādzi, lai viņš ir no taviem brāļiem, vai no taviem
piedzīvotājiem, kas ir tavā zemē un tavos vārtos. **15** Bet
to pašu dienu dod tam algu, lai saule pār to nenoiet; jo
viņš ir nabags un viņa dvēsele uz to gaida, ka tas par tevi
nesauc uz To Kungu un tas tev nav par grēku. - **16** Tēviem
nebūs tapt nokautiem dēlu dēļ, un dēliem nebūs tapt

nokautiem tēvu dēļ, bet ikvienam būs tapt nokautam
savu grēku dēļ. **17** Nepārgrozi piedzīvotāja un bāriņa
tiesu, un neņem ķīlām atraitnes drēbes. **18** Piemini, ka tu
esi bijis kalps Ēģiptes zemē, un ka Tas Kungs, tavs Dievs,
tevi no turienes atpestījis; tādēļ es tev pavēlu to darīt. **19**
Kad tu savu labību pļausi savā tīrumā, un aizmirsīsi vienu
kūlīti tīrumā, tad tev nebūs atgriezties to paņemt, bet lai
tas paliek piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei, lai Tas
Kungs, tavs Dievs, tevi svētī visā tavā rokas darbā. **20**
Kad tu savu eļļas koku nokratīsi, tad tev tos zarus nebūs
otrreiz pārmeklēt; lai tas paliek piedzīvotājam, bāriņam
un atraitnei. **21** Kad tu savā vīna dārzā ogas lasīsi, tad tev
tās otrreiz nebūs lasīt, bet lai tas paliek piedzīvotājam un
bāriņam un atraitnei. **22** Un piemini, ka tu Ēģiptes zemē
esi bijis par kalpu; tāpēc es tev pavēlu to darīt.

25 Kad starp vīriem ir kāda ķilda un tie ies priekš tiesas,
tad soģiem tos būs tiesāt un taisno taisnot un netaisno
notiesāt. **2** Un ja tas vainīgais sitienus pelnījis, tad lai
soģis tam liek mesties zemē, un klāt būdams tam liek
sitienus dot ar skaitu pēc viņa vainas. **3** Četrdesmit
sitienus lai tam liek dot; Ne vairāk, lai, ja to vēl vairāk
sistu pāri par to, tavs brālis nekļūst nicināts tavās acīs. -
4 Vērsim, kas labību min, tev nebūs purnu apsiet.- **5** Kad
brāļi kopā dzīvo un viens no tiem mirst un tam dēla nav,
tad tā mirušā sievai nebūs (par sievu) tapt citam kādam
svešam vīram, bet tā vīra brālis lai pie viņas ieiet un to
ņem par sievu, un tai dara, kas vīra brālim pienākas. **6**
Un to pirmdzimušo, ko viņa dzemdēs, viņam būs likt sava
nomirušā brāļa vārdā, lai viņa vārds no Israēla netop

izdeldēts. **7** Bet ja šim vīram nepatīk ņemt sava brāļa
sievu, tad lai tā brāļa sieva iet pie tiem vecajiem vārtos
un lai saka: mans vīra brālis liedzās savam brālim celt
vārdu iekš Israēla; viņš man negrib darīt, kas vīra brālim
pienākas. **8** Tad lai pilsētas vecaji viņu aicina un uz viņu
runā; ja tad viņš pastāv un saka: man nepatīk viņu ņemt;
- **9** Tad lai viņa brāļa sieva iet pie viņa priekš vecaju acīm,
un lai viņam novelk kurpi no kājas un lai viņam spļauj
vaigā; un lai viņa atbild un saka: tā lai notiek tam vīram,
kas negrib uzcelt sava brāļa namu. **10** Un viņa vārds iekš
Israēla taps nosaukts baskājas nams. - **11** Kad vīri viens
ar otru kaujās, un tā viena sieva pieiet izglābt savu vīru
no viņa sitēja rokas un izstiepj savu roku un sagrābj
viņa kaunumu, **12** Tad tev to roku viņai būs nocirst, -
lai tava acs nežēlo. - **13** Tev nebūs divējādu svaru turēt
savā kulē, lielu un mazu. **14** Tev nebūs divējādu pūru
turēt savā namā, lielu un mazu. **15** Lai tev ir pilnīgs un
taisns svars lai tev ir pilnīgs un taisns mērs, ka tu ilgi
dzīvo tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **16** Jo
ikviens, kas to dara, ikviens, kas netaisni dara, tas Tam
Kungam, tavam Dievam, ir negantība. - **17** Piemini, ko
Amalekieši tev darīja ceļā, kad izgājāt no Ēģiptes zemes.
18 Kā viņi tev pretī cēlās ceļā, un tev kāva tos pakaļējus,
visus nespēcīgos aiz tevis, kad tu biji piekusis un noguris,
un tie nebijās Dievu. **19** Kad nu Tas Kungs, tavs Dievs, tev
būs devis dusu no visiem taviem ienaidniekiem visapkārt
tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu
iemantot, tad Amalekiešu piemiņu tev būs izdeldēt no
pasaules. Neaizmirsti to.

26 Un kad tu nāksi tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs,
tev dos iemantot, un tu to dabūsi un tur dzīvosi, **2** Tad
tev būs ņemt no visiem zemes augļu pirmajiem, ko tu
ievāksi no savas zemes, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos,
un tev tos būs likt kurvī un iet uz to vietu, ko Tas Kungs,
tavs, Dievs izredzēs, ka Viņa vārds tur mājo. **3** Un tev būs
iet pie tā priestera, kas tai laikā būs, un uz viņu sacīt:
es šodien apliecināju priekš Tā Kunga, tava Dieva, ka
es esmu ienācis tai zemē, ko Tas Kungs mūsu tēviem ir
zvērējis, mums dot. **4** Tad tam priesterim no tavas rokas
būs ņemt to kurvi un to likt priekš Tā Kunga, tava Dieva,
altāra. **5** Un tev priekš Tā Kunga, sava Dieva, būs atbildēt
un sacīt: mans tēvs bija izģindis Sīrietis un nogāja uz
Ēģiptes zemi un piemita tur ar mazu ļaužu pulciņu, un
tur palika par lielu, stipru un varenu tautu. **6** Bet ēģiptieši
mums darīja ļaunu un mūs spieda un mums uzlika grūtu
kalpošanu. **7** Tad mēs brēcām uz To Kungu, savu tēvu
Dievu, un Tas Kungs paklausīja mūsu balsi un ieraudzīja
mūsu bēdas un mūsu grūtumu un mūsu spaidus. **8** Un
Tas Kungs mūs izveda no Ēģiptes zemes caur stipru roku
un izstieptu elkoni un caur lielu iztrūcināšanu un caur
zīmēm un brīnumiem. **9** Un Viņš mūs ir vedis uz šo vietu,
un mums devis šo zemi, zemi, kur piens un medus tek.
10 Un nu redzi, es esmu atnesis augļu pirmajus no tās
zemes, ko Tas Kungs man ir devis. - Tad tev tos būs atstāt
Tā Kunga, sava Dieva, priekšā un pielūgt To Kungu, savu
Dievu, **11** Un tev būs priecāties par visu to labumu, ko
Tas Kungs devis tev un tavam namam, tev un tavam
Levitam un tavam piedzīvotājam, kas ir tavā vidū. **12** Kad

tu būsi atdevis to desmito tiesu no visiem saviem augļiem
trešā gadā, šis ir tās desmitās tiesas gads, un būsi devis
Levitam, piedzīvotājam, bāriņam un atraitnei, ka tie tavos
vārtos ēd un ir paēduši, **13** Tad tev priekš Tā Kunga, sava
Dieva, vaiga būs sacīt: es to, kas svētīts, no nama esmu
iznesis un esmu to arī devis Levitam un piedzīvotājam,
bāriņam un atraitnei pēc visām Tavām pavēlēm, ko Tu
man esi pavēlējis; Tavas pavēles es neesmu ne pārkāpis,
ne aizmirsis. **14** Es no tā neesmu ēdis savā skumībā un no
tā neesmu neko atrāvis, kad biju nešķīsts, es no tā arī
neesmu devis priekš miruša; es Tā Kunga, sava Dieva,
balsij esmu klausījis, es esmu darījis, tā kā Tu man esi
pavēlējis. **15** Skaties zemē no Savas svētās vietas, no
debesīm, un svētī Savus Israēla ļaudis un to zemi, ko Tu
mums esi devis, kā Tu mūsu tēviem esi zvērējis, zemi,
kur piens un medus tek. - **16** Šinī dienā Tas Kungs, tavs
Dievs, tev pavēl šos likumus un šās tiesas darīt; tad nu
turi un dari tos no visas savas sirds un no visas savas
dvēseles. **17** Šodien tu Tam Kungam esi sacījis, lai Viņš
tev ir par Dievu un ka tu gribi staigāt visos Viņa ceļos un
turēt Viņa likumus un Viņa baušļus un Viņa tiesas, un
klausīt Viņa balsij. **18** Un Tas Kungs tev šodien ir sacījis,
lai tu Viņam esi par īpašu tautu, kā Viņš tev runājis, un
lai tu turi visus Viņa baušļus; **19** Un ka Viņš tevi augsti
cels pār visām tautām, ko Viņš ir darījis, par teikšanu un
par slavu un par godu, un ka tu būsi svēta tauta Tam
Kungam, savam Dievam, kā Viņš runājis.

27 Un Mozus līdz ar Israēla vecajiem pavēlēja tiem
ļaudīm un sacīja: turiet visu to pavēli, ko es jums šodien

pavēlu. **2** Un kad jūs iesiet pāri pār Jardāni uz to zemi,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad tev būs uzcelt
lielus akmeņus un tos apmest ar kaļķiem, **3** Un tev uz
tiem būs rakstīt visus šīs bauslības vārdus, kad tu esi
gājis pāri un iegājis tai zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs,
tev dos, zemi, kur piens un medus tek, kā Tas Kungs,
tavu tēvu Dievs, tev runājis. **4** Kad jūs nu iesiet pāri pār
Jardāni, tad jums šos akmeņus, par ko jums šodien pavēlu,
būs uzcelt Ebala kalnā un tos apmest ar kaļķiem. **5** Un
tur tev būs altāri uztaisīt Tam Kungam, savam Dievam,
altāri no akmeņiem, tev tos nebūs apstrādāt ar dzelzi. **6**
No veseliem akmeņiem tev būs uztaisīt Tā Kunga, sava
Dieva, altāri un uz tā upurēt dedzināmos upurus Tam
Kungam, savam Dievam. **7** Tev arī būs upurēt pateicības
upurus, un tur ēst un priecāties Tā Kunga, sava Dieva,
priekšā. **8** Un uz šiem akmeņiem tev būs rakstīt visus
šīs bauslības vārdus skaidriem rakstiem. **9** Un Mozus un
tie priesteri, tie Leviti, runāja uz visu Israēli un sacīja:
ņem vērā un klausies, Israēl! šai dienā tu esi palicis par
Tā Kunga, sava Dieva, tautu. **10** Tāpēc tev būs klausīt
Tā Kunga, sava Dieva, balsij, un darīt Viņa baušļus un
likumus, ko es tev šodien pavēlu. **11** Un Mozus pavēlēja
tiem ļaudīm tai dienā un sacīja: **12** Šie lai stāv uz Gerizim
kalna, un lai tos ļaudis svētī, kad jūs būsiet gājuši pāri pār
Jardāni: Sīmeans un Levis un Jūda un Īsašars un Jāzeps
un Benjamins. **13** Un šie lai stāv uz Ebala kalna un lād:
Rūbens, Gads un Ašers un Zebulons un Dans un Naftalis.
14 Tad Levitiem būs sākt un sacīt ar skaņu balsi uz visiem
Israēla ļaudīm: **15** Nolādēts, kas taisa kādu izgrieztu vai

izlietu tēlu, negantību priekš Tā Kunga, gudru rokas
darbu, un kas to slepeni uzceļ! - un visiem ļaudīm būs
atbildēt un sacīt: Āmen. **16** Nolādēts, kas nicina savu
tēvu vai savu māti! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen.
17 Nolādēts, kas pārceļ sava tuvākā ežas(robežas)! - un
visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. **18** Nolādēts, kas aklu
ceļā apmaldina! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen.
19 Nolādēts, kas tiesu groza piedzīvotājam, bāriņam un
atraitnei! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. **20** Nolādēts,
kas guļ pie sava tēva sievas, jo viņš atsedzis sava tēva
apsegu! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. **21** Nolādēts,
kas guļ pie kāda lopa! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen.
22 Nolādēts, kas guļ pie savas māsas, sava tēva meitas vai
savas mātes meitas! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen.
23 Nolādēts, kas guļ pie savas sievas mātes! - un visiem
ļaudīm būs sacīt: Āmen. **24** Nolādēts, kas savu tuvāko
slepeni nosit! - un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. **25**
Nolādēts, kas ņem dāvanas, izliet nenoziedzīgas asinis! -
un visiem ļaudīm būs sacīt: Āmen. **26** Nolādēts, kas netur
šīs bauslības vārdus, pēc tiem nedarīdams! - un visiem
ļaudīm būs sacīt: Āmen.

28 Un kad tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsij un
turēsi visus Viņa baušļus, un darīsi, ko es tev šodien
pavēlu, tad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi augsti cels pār
visām zemes tautām. **2** Un visas šās svētības nāks pār
tevi un tev notiks, kad tu Tā Kunga, sava Dieva, balsij
klausīsi: **3** Svētīts tu būsi pilsētā un svētīts tu būsi laukā.
4 Svētīts būs tavas miesas auglis un tavas zemes auglis un
tavu lopu auglis un tavu lielo lopu augums un tavu sīko

lopu vaisla. **5** Svētīts būs tavs kurvis, un svētīta tava abra.
6 Svētīts tu būsi ieiedams un svētīts tu būsi iziedams.
7 Tas Kungs dos visus tavus ienaidniekus, kas pret tevi
ceļas, ka tie top nokauti tavā priekšā; pa vienu ceļu tie
pret tevi izies, un pa septiņiem ceļiem tie no tevis bēgs. **8**
Tas Kungs pavēlēs svētībai, ka tā būs ar tevi tavās klētīs
un pie visa, pie kā tu liksi savu roku, un tevi svētīs tai
zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos. **9** Tas Kungs tevi
cels Sev par svētu tautu, kā Viņš tev zvērējis, ja tu turēsi
Tā Kunga, sava Dieva, baušļus un staigāsi Viņa ceļos. **10**
Tad visi ļaudis virs zemes redzēs, ka tu esi nosaukts pēc
Tā Kunga vārda, un bīsies no tevis. **11** Un Tas Kungs tevi
ļoti vairos ar labumu pie tavas miesas augļiem un pie
tavu lopu augļiem un pie tavas zemes augļiem tai zemē,
ko Tas Kungs, tavs Dievs, taviem tēviem ir zvērējis, tev
dot. **12** Tas Kungs tev atvērs Savu labo mantu, debesīs, un
dos lietu savā laikā tavai zemei, un svētīs visu tavu rokas
darbu, un tu aizdosi daudz tautām, bet tu neaizņemsies.
13 Un Tas Kungs tevi darīs par galvu un ne par asti, un tu
būsi virsū vien un ne apakšā, ja tu klausīsi Tā Kunga,
sava Dieva, baušļiem, ko es tev šodien pavēlu, viņus turēt
un darīt, **14** Un neatkāpsies no visiem tiem vārdiem, ko
es jums šodien pavēlu, ne pa labo, ne pa kreiso roku,
nedzīdamies pakaļ citiem dieviem, tiem kalpot. **15** Bet ja
tu neklausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsij, un neturēsi
un nedarīsi visus Viņa baušļus un Viņa likumus, ko es
tev šodien pavēlu, tad visi šie lāsti nāks pār tevi un tev
notiks: **16** Nolādēts tu būsi pilsētā un nolādēts tu būsi
laukā. **17** Nolādēts būs tavs kurvis, un nolādēta tava

abra. **18** Nolādēts būs tavas miesas auglis un tavas zemes
auglis, tavu lielo lopu augums un tavu sīko lopu vaisla. **19**
Nolādēts tu būsi ieiedams un nolādēts tu būsi iziedams.
20 Tas Kungs sūtīs pār tevi lāstu, bailes un briesmas pie
ikviena darba, pie kā tu savu roku pieliksi un ko tu darīsi,
kamēr tu tapsi izdeldēts, un kamēr tu ātri iesi bojā, tavu
ļaunu darbu dēļ, ka tu Mani esi atstājis. **21** Tas Kungs tev
uzsūtīs mēri, kamēr Viņš tevi izdeldēs no tās zemes, ko tu
ej iemantot. **22** Tas Kungs tevi sitīs ar diloni un ar drudzi
un ar karstumu un ar karsoni un ar zobenu un ar bula
laiku un ar rūsu, kas tev ies pakaļ, kamēr iesi bojā; **23** Un
tavas debesis, kas pār tavu galvu, būs kā varš, un tā zeme,
kas apakš tevis, būs kā dzelzs. **24** Tas Kungs tavai zemei
dos pīšļus un pelnus lietus vietā, no debesīm tie nonāks
pār tevi, kamēr būsi izdeldēts. **25** Tas Kungs tevi nodos,
ka tu topi sakauts tavu ienaidnieku priekšā; pa vienu ceļu
tu pret viņiem iziesi un pa septiņiem ceļiem tu no viņiem
bēgsi, un tapsi izkaisīts pa visām zemes valstīm. **26** Un
tavas miesas būs par ēdamo visiem debess putniem un
zemes zvēriem, un nebūs, kas tos nodzīs. **27** Tas Kungs
tevi sitīs ar Ēģiptes trumiem un ar tūkumiem un kraupi
un ar niezi, no kā tu nevari izdziedēties. **28** Tas Kungs
tevi sitīs ar trakumu un ar aklību un ar sirds stulbību, **29**
Ka tu dienas vidū grābstīsies tā kā akls grābstās tumsā,
un tavi ceļi labi neizdosies; bet tu būsi tikai nospaidīts un
aplaupīts visu mūžu, un glābēja nebūs. **30** Tu saderināsies
ar sievu, bet cits pie tās gulēs; tu uztaisīsi namu, bet tanī
nedzīvosi; tu dēstīsi vīna dārzu, bet viņa augļus nebaudīsi.
31 Tavs vērsis priekš tavām acīm taps nokauts, un tu no

tā neēdīsi; tavs ēzelis taps laupīts priekš tavām acīm
un tev netaps atdots; tavi sīkie lopi taps nodoti taviem
ienaidniekiem, un glābēja nebūs. **32** Tavi dēli un tavas
meitas taps nodoti citai tautai, ka tavas acis to redzēs
un pēc viņiem ikdienas īgs, bet tavā rokā spēka nebūs.
33 Tavas zemes augļus un visu tavu padomu ēdīs tauta,
ko tu nepazīsti, un tu būsi tikai spaidīts un dauzīts visu
mūžu. **34** Un tu paliksi bez prāta, redzēdams, ko tavas
acis redzēs. **35** Tas Kungs tevi sitīs ar nelabiem trumiem
pie ceļiem un lieliem, ko nevar dziedināt, no tavas pēdas
līdz tavas galvas virsai. **36** Tas Kungs novedīs tevi ar tavu
ķēniņu, ko tu pār sevi iecelsi, uz tādu tautu, ko ne tu neesi
pazinis, nedz tavi tēvi, un tur tu kalposi citiem dieviem,
kokam un akmenim. **37** Un tu būsi par briesmām un par
sakāmu vārdu un par apsmieklu starp visām tautām,
uz kurieni Tas Kungs tevi aizdzīs. **38** Tu iznesīsi daudz
sēklas uz tīrumu, bet maz sakrāsi, jo siseņi to apēdīs.
39 Tu dēstīsi vīna dārzus un tos apstrādāsi, bet vīnu tu
nedzersi, nedz salasīsi, jo tārpi to noēdīs. **40** Tev būs eļļas
koki visās tavās robežās, bet ar eļļu tu nesvaidīsies, jo
tavs eļļas koks augļus nometīs. **41** Tu dzemdināsi dēlus
un meitas, bet tie tev nebūs, jo tie aizies cietumā. **42**
Visi tavi koki un visi tavi zemes augļi paliks tārpiem.
43 Tas svešinieks, kas pie tevis mīt, taps paaugstināts
pār tevi augsti jo augsti, bet tu tapsi pazemots zemi jo
zemi. **44** Viņš tev aizdos, bet tu viņam neaizdosi, viņš
būs par galvu, bet tu būsi par asti. **45** Un visi šie lāsti
nāks pār tevi un tevi vajās un tev uzies, kamēr tu tapsi
izdeldēts, tāpēc ka tu neesi klausījis Tā Kunga, sava Dieva,

balsij, nedz turējis Viņa baušļus un Viņa likumus, ko Viņš
tev pavēlējis. **46** Un tie būs pie tevis par zīmi un par
brīnumu, gan pie tava dzimuma mūžam. **47** Tāpēc ka tu
Tam Kungam, savam Dievam, neesi kalpojis ar prieku
un ar labu sirdi, kad tev bija visas lietas pār pārim, **48**
Tu kalposi saviem ienaidniekiem, ko Tas Kungs pret tevi
sūtīs, badā un slāpēs un plikumā un visu lietu trūkumā,
un Viņš liks dzelzs jūgu uz tavu kaklu, kamēr Viņš tevi
izdeldēs. **49** Tas Kungs pār tevi atvedīs tautu no tālienes,
no pasaules gala, itin kā ērglis skrien, tautu, kuras valodu
tu neproti, **50** Briesmīgu tautu, kas vecos necienīs un
jaunos nežēlos. **51** Un tā ēdīs tavu lopu augļus un tavas
zemes augļus, kamēr tu tapsi izdeldēts; tā tev neatlicinās
ne labību, ne vīnu, ne eļļu, ne tavu lielo lopu augumu,
ne tavu sīko lopu vaislu, kamēr tā tevi nomaitās. **52**
Un viņa tevi spaidīs visos tavos vārtos, kamēr sagrūs
tavi augstie un stiprie mūri, uz ko tu paļāvies visā savā
zemē, un viņa tevi spaidīs visos tavos vārtos un visā
tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev ir devis. **53** Un
tu ēdīsi savas miesas augļus, savu dēlu un savu meitu
miesu, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev devis, to tu ēdīsi tai
apstāšanā un tai spaidīšanā, ar ko tavi ienaidnieki tevi
spaidīs. **54** Un tam vīram, kas starp jums bijis izlutināts
un ļoti grezns, tam acs būs skaudīga uz savu brāli un uz
to sievu pie savām krūtīm, **55** Un uz saviem atlikušiem
dēliem, ka viņš nevienam no tiem nedod savu dēlu gaļu,
ko viņš ēd, tāpēc ka tam nekas nav atlicis tai apstāšanā
un spaidīšanā, ar ko tavs ienaidnieks tevi spaidīs visos
tavos vārtos. **56** Tai sievai, kas starp jums bija izlutināta

un grezna, kas aiz mīkstuma un kāruma nav vīžojusi
savu kāju pie zemes spert, tai acs būs skaudīga uz to vīru
pie savām krūtīm un uz savu dēlu un uz savu meitu, **57**
Par to bērnu, kas tikko izgājis no viņas miesas, un par
savu dēlu, ko tā dzemdējusi, jo viņa tos ēdīs slepeni tai
briesmīgā trūcībā, tai apstāšanā un spaidīšanā, ar ko tavs
ienaidnieks tevi spaidīs tavos vārtos. **58** Ja tu neturēsi
visus šīs bauslības vārdus un nedarīsi, kas šinī grāmatā
rakstīts, nebīdamies Tā Kunga, sava Dieva, godājamo
un bīstamo vārdu, **59** Tad Tas Kungs darīs briesmīgas
mokas tev un tavam dzimumam, lielas un pastāvīgas
mokas un niknas un pastāvīgas sērgas. **60** Un Viņš uz tevi
griezīs visas Ēģiptes sērgas, no kā tu bīsties, un tās tev
pielips. **61** Un visādas sērgas un visādas mokas, kas šinī
bauslības grāmatā nav rakstītas, Tas Kungs tev uzsūtīs,
kamēr tu būsi izdeldēts. **62** Un mazs pulciņš atliks no
jums, kas papriekš bijāt savā skaitā kā debess zvaigznes,
tāpēc ka tu neesi klausījis Tā Kunga, sava Dieva, balsij. **63**
Un notiksies, itin kā Tas Kungs par jums ir priecājies,
jums labu darīt un jūs vairot, tā Tas Kungs par jums
priecāsies, jūs nomaitāt un jūs izdeldēt, un jūs tapsiet
izpostīti no tās zemes virsas, ko ejat iemantot. **64** Un
Tas Kungs tevi izkaisīs starp visām pasaules tautām, no
viena pasaules gala līdz otram pasaules galam, un tur tu
kalposi citiem dieviem, ko ne tu neesi pazinis, ne tavi
tēvi, kokam un akmenim. **65** Un starp šīm tautām tev
nebūs miera un tavai kājai nebūs dusas, jo Tas Kungs tev
tur dos drebošu sirdi un noīgušas acis un noskumušu
dvēseli. **66** Un tava dzīvība tev karāsies (kā pie pavediena)

un tu baiļosies naktīm dienām un necerēsi dzīvot. 67
Rītos tu sacīsi: kaut jau būtu vakars! Un vakaros tu sacīsi:
kaut jau būtu rīts! No sirds izbailēm, ar ko tu baiļosies, un
no tām lietām, ko tavas acis redzēs. 68 Un Tas Kungs ar
laivām tevi vedīs atpakaļ uz Ēģiptes zemi, to ceļu, par ko
es tev esmu sacījis: tu viņu vairs neredzēsi; un tur jūs
gribēsiet pārdoties saviem ienaidniekiem par kalpiem un
par kalponēm, bet tur pircēja nebūs.

29 Šie ir tās derības vārdi, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis
ar Israēla bērniem derēt Moaba zemē, pāri par to derību,
ko Viņš ar tiem bija derējis Horebā. 2 Un Mozus saaicināja
visu Israēli un uz tiem sacīja: jūs visu esat redzējuši, ko
Tas Kungs Ēģiptes zemē jūsu priekšā darījis pie Faraona
un pie viņa kalpiem un pie visas viņa zemes, 3 Visas tās
lielās kārdināšanas, ko tavas acis redzējušas, tās lielās
zīmes un tos brīnumus. 4 Bet Tas Kungs jums nav sirdi
devis, kas saprot, nedz acis, kas redz, nedz ausis, kas
dzird, līdz šai dienai. 5 Un četrdesmit gadus Es jums esmu
licis pa tuksnesi staigāt; jūsu drēbes mugurā jums nav
nodilušas, un tavas kurpes kājās tev nav noplīsušas. 6
Maizi jūs neesat ēduši, nedz vīnu nedz stipru dzērienu
dzēruši, lai jūs atzītu, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs.
7 Kad nu jūs atnācāt uz šo vietu, tad Sihons, Hešbonas
ķēniņš, un Ogs, Basanas ķēniņš, izgāja mums pretī karā
un mēs tos esam sakāvuši, 8 Un viņu zemi uzņēmuši
un to devuši par daļu Rūbeniešiem un Gadiešiem un
Manasus pusciltij. 9 Tad nu turiet šās derības vārdus un
dariet tos, ka jums izdodas pie visa, ko jūs darīsiet. 10 Jūs
visi šodien stāvat Tā Kunga, sava Dieva, priekšā, jūsu cilts

virsnieki un jūsu vecaji un jūsu priekšnieki, visi Israēla
vīri, **11** Jūsu bērniņi, jūsu sievas un tavs piedzīvotājs, kas
ir tavā lēģerī, no tava malkas cirtēja līdz tavam ūdens
smēlējam, **12** Ka tu iedotos Tā Kunga, sava Dieva, derībā
un tai zvērestā, ko Tas Kungs, tavs Dievs, šodien ar tevi
dara, **13** Ka Viņš tevi šodien ieceltu sev par tautu un tev
būtu par Dievu, kā Viņš tev runājis un kā Viņš zvērējis
taviem tēviem, Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam. **14** Un
šo derību un šo zvērestu es daru nevien ar jums, **15** Bet
kā ar jums, kas šodien ar mums še stāvat Tā Kunga, mūsu
Dieva, priekšā, tāpat ar tiem, kas šodien še pie mums
nestāv. **16** Jo jūs zināt, ka mēs esam dzīvojuši Ēģiptes
zemē un ka esam gājuši vidū caur tām tautām, kur jūs
esat gājuši cauri.- **17** Un jūs esat redzējuši viņu negantības
un elkus no koka un akmens, sudraba un zelta, kas tiem
bija. **18** Lai nav jūsu starpā ne vīrs ne sieva, ne saime ne
cilts, kas šodien savu sirdi būtu nogriezis no Tā Kunga,
mūsu Dieva, un ietu kalpot šo tautu dieviem; lai nav
jūsu starpā nevienas saknes, kas nes nāvīgas zāles un
vērmeles. **19** Un lai nenotiek, ka šos lāstu vārdus dzirdot
kāds savā sirdī svētījās un saka: man labi klāsies, jebšu es
staigāšu pēc sava cieta sirds prāta. Tā iet bojā gan tas,
kas dzirdīts, gan tas, kas iztvīcis. **20** Tas Kungs negribēs
par tādu apžēloties, bet tad kūpēs Tā Kunga bardzība un
karstums par tādu vīru, un visi lāsti, kas šinī grāmatā
rakstīti, gulēs uz tā, un Tas Kungs izdeldēs viņa vārdu no
pasaules. **21** Un Tas Kungs to izraudzīs postam no visām
Israēla ciltīm pēc visiem derības lāstiem, kas rakstīti šinī
bauslības grāmatā. **22** Tad tie pēcnākamie dzimumi sacīs,

jūsu bērni, kas pēc jums celsies, un tas svešais, kas atnāks
no tālas zemes, redzēdami tās zemes mocības un viņas
sērgas, ar ko Tas Kungs tai liks sirgt, **23** Ka visa viņu
zeme ir sērs un degoša sāls; tur nesēj, tur neaug, tur
zāle nezeļ, tā kā Sodoma ir izdeldēta un Gomora, Ādama
un Ceboīma, ko Tas Kungs izdeldējis Savā dusmībā un
bardzībā, - **24** Tad visas tautas sacīs: kāpēc Tas Kungs šai
zemei tā ir darījis? Kas tās par lielām bargām dusmām?
25 Tad sacīs: tāpēc ka tie ir atstājuši Tā Kunga, savu tēvu
Dieva, derību, ko Viņš ar tiem bija derējis, kad tos izveda
no Ēģiptes zemes; **26** Un ir nogājuši un citiem dieviem
kalpojuši un viņus pielūguši, tādus dievus, ko tie nepazina
un ko Viņš tiem nebija devis. **27** Tāpēc Tā Kunga bardzība
ir iedegusies pret šo zemi, vest pār viņu visus šos lāstus,
kas šinī grāmatā rakstīti. **28** Un Tas Kungs tos no viņu
zemes ir izstūmis ar dusmību, ar bardzību un ar lielu
īgnumu, un tos ir izmetis uz citu zemi, kā tas šodien ir. **29**
Tā Kunga, mūsu Dieva, noslēpumi ir darīti zināmi mums
un mūsu bērniem mūžam, ka mums būs darīt visus šīs
bauslības vārdus.

30 Kad nu viss tas nāks pār tevi, vai šī svētība, vai šie
lāsti, ko es tev esmu licis priekšā, un kad tu to ņemsi pie
sirds starp tām tautām, uz kurieni Tas Kungs, tavs Dievs,
tevi izdzinis, **2** Un tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva,
un klausīsi Viņa balsij, kā es tev šodien pavēlu, tu un tavi
bērni, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles: **3**
Tad Tas Kungs, tavs Dievs, nogriezīs tavu cietumu un
apžēlosies par tevi, un tevi atkal salasīs no visām tautām,
uz kurieni Tas Kungs, tavs Dievs, tevi izkaisījis. **4** Jebšu

tavi izdzītie arī būtu pašā pasaules galā, tad tomēr Tas
Kungs, tavs Dievs, no turienes tevi sapulcēs un tevi ņems
no turienes. **5** Un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi vedīs uz to
zemi, ko tavi tēvi turējuši, un tu to iemantosi, un Viņš
tev darīs labu, un tevi vairos vairāk nekā tavus tēvus. **6**
Un Tas Kungs, tavs Dievs, apgraizīs tavu sirdi un tava
dzimuma sirdi, ka tu To Kungu, savu Dievu, mīlēsi no
visas savas sirds un no visas savas dvēseles, lai tu dzīvo. **7**
Un Tas Kungs, tavs Dievs, liks visus šos lāstus uz taviem
ienaidniekiem un uz taviem skauģiem, kas tevi vajā. **8**
Bet tu atkal klausīsi Tā Kunga balsij un darīsi visus Viņa
baušļus, ko es tev šodien pavēlu. **9** Un Tas Kungs, tavs
Dievs, tevi bagāti svētīs visā tavā roku darbā, pie tavas
miesas augļiem un pie tavu lopu augļiem un pie tavas
zemes augļiem, ka tev labi klājās; jo Tas Kungs atkal par
tevi priecāsies, tev par labu, itin kā Viņš priecājies par
taviem tēviem; **10** Kad tu klausīsi Tā Kunga, sava Dieva,
balsij, un turēsi Viņa baušļus un Viņa likumus, kas rakstīti
šai bauslības grāmatā, kad tu atgriezīsies pie Tā Kunga,
sava Dieva, ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli. **11**
Jo šis bauslis, ko es tev šodien pavēlu, tev nav ne par
augstu nedz par tālu. **12** Tas nav debesīs, ka būtu jāsaka:
kas mums kāps debesīs, to mums dabūt un to dot mums
dzirdēt, ka to darām? **13** Tas arī nav viņpus jūras, ka būtu
jāsaka: kas mums pārcelsies viņpus jūras, to mums dabūt
un to mums dot dzirdēt, ka to darām? **14** Jo tas vārds
ir ļoti tuvu pie tevis, tavā mutē un tavā sirdī, ka tu to
dari. **15** Redzi, šodien es tev esmu licis priekšā dzīvību
un labumu, nāvi un ļaunumu; **16** Es tev šodien pavēlu

To Kungu, savu Dievu, mīļot, Viņa ceļos staigāt un turēt
Viņa baušļus, likumus un tiesas, ka tu dzīvo un vairojies,
un Tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētī tai zemē, ko tu ej
iemantot. **17** Bet ja tava sirds griezīsies un neklausīs un
tu liksies pavesties, pielūgt citus dievus un tiem kalpot,
18 Tad es jums šodien pasludināju, ka jūs pavisam iesiet
bojā; jūs ilgi nedzīvosiet tai zemē, ko iemantot tu tagad ej
pār Jardāni. **19** Es šodien piesaucu debesis un zemi par
lieciniekiem pār jums; es jums esmu licis priekšā dzīvību
un nāvi, svētību un lāstu; tad nu izvēlies dzīvību, ka tu
dzīvo, tu un tavs dzimums, **20** Mīļodams To Kungu, savu
Dievu, klausīdams Viņa balsij un Viņam pieķerdamies, jo
Viņš ir tava dzīvība un tavu dienu pagarinātājs, ka tu
palieci tai zemē, ko Tas Kungs zvērējis taviem tēviem
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam, viņiem dot.

31 Tad Mozus nogāja un runāja šos vārdus uz visu Israēli,
2 Un uz tiem sacīja: šodien es esmu simts un divdesmit
gadus vecs; es nevarēšu vairs ne iziet ne ieiet, un Tas
Kungs uz mani sacījis: tev nebūs iet pāri pār šo Jardāni.
3 Tas Kungs, tavs Dievs, Tas ies pats tavā priekšā pāri,
Tas izdeldēs šīs tautas tavā priekšā, ka tu tās iemanto;
Jozuas, tas ies pāri tavā priekšā, kā Tas Kungs runājis.
4 Un Tas Kungs viņiem darīs, kā Viņš darījis Sihonam
un Ogam, Amoriešu ķēniņiem, un viņu zemei, ko Viņš
izdeldējis. **5** Kad nu Tas Kungs tos nodos jūsu priekšā, tad
jums tiem būs darīt pēc visām pavēlēm, ko es jums esmu
pavēlējis. **6** Esat stipri un turat drošu prātu, nebīstaties
un nebaiļojaties priekš viņiem, jo Tas Kungs, tavs Dievs,
Tas tev iet līdz; Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs. **7**

Un Mozus aicināja Jozua un sacīja uz viņu visa Israēla
priekšā: esi stiprs un turi drošu prātu, jo tu ieiesi ar šiem
ļaudīm tai zemē, ko Tas Kungs viņu tēviem ir zvērējis,
viņiem dot, un tev to būs viņiem izdalīt. **8** Tas Kungs,
Tas iet tavā priekšā, Viņš būs ar tevi, Viņš tevi neatstās,
nedz tevi pametīs, nebīsties un nebaiļojies. **9** Un Mozus
uzrakstīja to bauslību un to deva tiem priesteriem, Levja
dēliem, kas nesa Tā Kunga derības šķirstu, un visiem
Israēla vecajiem. **10** Un Mozus tiem pavēlēja un sacīja: ik
septītā gadā, atlaišanas gada laikā, lieveņu svētkos, **11** Kad
viss Israēls nāks rādīties Tā Kunga, tava Dieva, priekšā,
tai vietā, ko Viņš izredzēs, tad tev šo bauslību būs priekšā
lasīt visam Israēlim viņu ausīs. **12** Sapulcini tos ļaudis,
vīrus un sievas un bērniņus un savus piedzīvotājus, kas
tavos vārtos, lai tie dzird un mācās un bīstas To Kungu,
jūsu Dievu, un tur un dara visus šīs bauslības vārdus, **13**
Un lai viņu bērni, kas to nezina, dzird un mācās bīties
To Kungu, jūsu Dievu, visu to laiku, kamēr jūs dzīvosiet
tai zemē, ko iemantot jūs ejat pār Jardāni. **14** Un Tas
Kungs sacīja uz Mozu: redzi, tavs laiks ir klāt, ka jāmirst;
aicini Jozua, un ejat saiešanas teltī, lai Es viņam pavēlu.
Tad Mozus un Jozuas gāja un nostājās saiešanas teltī. **15**
Tad Tas Kungs tai teltī parādījās padebeša stabā, un tas
padebeša stabs stāvēja saiešanas telts durvīs. **16** Un Tas
Kungs sacīja uz Mozu: redzi, tu dusēsi pie saviem tēviem,
un šie ļaudis celsies un maukos pakaļ tās zemes svešiem
dieviem, kur tie nāks dzīvot, un atstās Mani un atmetīs
Manu derību, ko Es ar tiem esmu derējis, **17** Tai dienā
Mana bardzība pret tiem iedegsies, un Es tos atstāšu un

paslēpšu Savu vaigu no viņiem, ka tie top aprīti, un daudz
ļaunuma un daudz bēdu viņiem uzies, ka tie tai dienā
sacīs: vai šis ļaunums man nav uzgājis tāpēc, ka mans
Dievs nav mūsu vidū? **18** Bet Es paslēpšu Savu vaigu tai
dienā visa ļaunuma dēļ, ko tie ir darījuši, nogriezdamies
pie citiem dieviem. **19** Un nu uzrakstiet sev šo dziesmu
un māci to Israēla bērniem un ieliec to viņu mutē, ka šī
dziesma Man ir par liecību pret Israēla bērniem. **20** Jo
Es tos ievedīšu tai zemē, ko esmu zvērējis viņu tēviem,
kur piens un medus tek, un kad tie ēdīs un būs paēduši
un paliks trekni, tad tie nogriezīsies pie citiem dieviem
un tiem kalpos un Mani apkaitinās un atmetīs Manu
derību. **21** Un kad daudz ļaunuma un daudz bēdu tiem
uzies, tad šī dziesma tiem atbildēs un būs par liecību, jo
tā netaps aizmirsta viņu dzimuma mutē. Jo Es zinu viņu
domas, kas tiem jau šodien ir, pirms Es tos esmu ievedis
tai zemē, ko tiem esmu zvērējis. **22** Tad Mozus uzrakstīja
šo dziesmu tai dienā un to mācīja Israēla bērniem. **23** Un
Viņš pavēlēja Jozuam, Nuna dēlam, un sacīja: esi stiprs
un turi drošu prātu, jo tu ievedīsi Israēla bērnus tai zemē,
ko Es viņiem esmu zvērējis, un Es būšu ar tevi. **24** Un kad
Mozus bija pabeidzis līdz pat galam sarakstīt šās bauslības
vārdus grāmatā, **25** Tad Mozus pavēlēja tiem Levitiem,
kas Tā Kunga derības šķirstu nesa, sacīdams: **26** Ņemiet
šo bauslības grāmatu un noliekat to blakām Tā Kunga,
sava Dieva, derības šķirstam, lai viņa tur ir par liecību
pret tevi. **27** Jo es pazīstu tavu nepaklausību un tavu
stūrgalvību. Redzi, šodien kamēr es vēl esmu dzīvs jūsu
vidū, jūs esat neklausīgi pret To Kungu, - cik vairāk, kad

es būšu nomiris! 28 Sapulcējiet pie manis visus savus cilšu
vecajus un savus priekšniekus, lai es runāju šos vārdus
priekš viņu ausīm un pret tiem piesaucu par lieciniekiem
debesis un zemi. 29 Jo es zinu, ka pēc manas nāves jūs
visai(pilnīgi) apgrēkosities un atkāpsities no tā ceļa, ko es
jums esmu pavēlējis; tad jums tas ļaunums uzies nākamā
laikā, kad jūs darīsiet, kas ļauns Tā Kunga acīs, viņu
apkaitinādami ar savu rokas darbu. 30 Tad Mozus runāja
priekš visas Israēla draudzes ausīm šīs dziesmas vārdus
līdz pat galam.

32 Ņemiet vērā, debesis, jo es runāšu, un zeme lai dzird
manas mutes vārdus. 2 Mana mācība lai līst kā lietus,
un mana valoda lai pil kā rasa, kā lietutiņš uz zaļumu,
un kā lāses uz zāli 3 Jo es slavēšu Tā Kunga vārdu;
dodiet godu mūsu Dievam. 4 Viņš ir tas akmens kalns,
Viņa darbs ir pilnīgs, jo visi Viņa ceļi ir tiesa; Dievs ir
patiesība un bez viltus, Viņš ir taisns un patiesīgs. 5 Pret
Viņu tie apgrēkojušies; tie nav Viņa bērni, bet sev par
kaunu, nikna un netikla cilts. 6 Vai jūs Tam Kungam tā
atmaksājiet, tu ģeķīga un negudra tauta? Vai Viņš nav
tavs tēvs, kam tu piederi, kas tevi radījis un sataisījis? 7
Piemini tās senās dienas, ņemiet vērā tos gadus no radu
radiem, vaicā savam tēvam, tas tev to stāstīs, saviem
vecajiem, tie tev to sacīs. 8 Kad tas visuaugstais tautām
deva viņu daļas un šķīra cilvēku bērnus, tad Viņš tautām
cēla robežas pēc Israēla bērnu skaita. 9 Jo Tā Kunga daļa
ir Viņa ļaudis, Jēkabs ir Viņa īpaša mantība. 10 Viņš to
atrada tuksneša zemē, briesmīgā kaukšanas postažā, Viņš
to pasargāja, kā Savu acs raugu. 11 Kā ērglis savu perēkli

vedina un lidinājās pār saviem bērniem, izplāta savus
spārnus un tos uzņem un tos nes uz saviem spārniem, **12**
Tā Tas Kungs vien tos vadīja, un sveša dieva nebija ar
viņu. **13** Viņš to spēcīgi vadīja pār zemes augstumiem,
to ēdināja ar tīruma augļiem un to zīdināja ar medu no
klints un ar eļļu no cieta akmens. **14** Sviestu no govīm, un
pienu no avīm, līdz ar jēru taukiem, un Basanas aunus un
āžus ar taukām īkstīm, tīrus treknus kviešus un vīnogu
sulu, - vīna ogu asinis tu dzēri, vīnu. **15** Kad nu Ješuruns
(t.i. Israēls) palika trekns, tad viņš spēra, - tu paliki trekns
un tukls un resns, - tad viņš atstāja Dievu, savu Radītāju,
un nicināja savas pestīšanas akmens kalnu. **16** Tie Viņu
tirināja caur svešiem (dieviem), caur negantībām tie Viņu
apkaitināja. **17** Tie upurēja jodiem, nedievam, dieviem, ko
tie nepazina, jauniem, kas nesen cēlušies, ko jūsu tēvi
nav bijušies. **18** To akmens kalnu, kas tevi dzemdinājis,
tu atstāji, un aizmirsi Dievu, kas tevi radījis. **19** Kad
Tas Kungs to redzēja, tad Viņš atmeta īgnumā Savus
dēlus un Savas meitas, **20** Un sacīja: Es paslēpšu Savu
vaigu no viņiem, Es redzēšu, kā tiem pēc klāsies, jo tie ir
netikla tauta, bērni bez ticības. **21** Tie Mani tirinājuši caur
nedievu, tie Mani kaitinājuši caur savām nelietībām; tad
arī Es viņus tirināšu caur netautu, caur ģeķīgu tautu Es tos
kaitināšu. **22** Jo uguns ir iededzies no Manām dusmām un
degs līdz visdziļākai ellei un aprīs zemi ar viņas augļiem
un iededzinās kalnu pamatus. **(Sheol h7585)** **23** Es sakrāšu
pār tiem ļaunumus, Savas bultas Es uz tiem izšaušu. **24**
Badā tiem būs izģinst, mēris un rūgtas sērgas tos aprīs,
Es sūtīšu zvēru zobus pret tiem un pīšļos līdēju čūsku

dzeloņus. **25** Ārā tos postīs zobens un iekšā briesmas, kā
jaunekļus, tā jaunavas, zīdāmos līdz ar sirmgalvjiem. **26**
Es sacītu: Es tos izputināšu, Es izdeldēšu viņu piemiņu
starp cilvēkiem, - **27** Ja Es nebītos, ka viņu ienaidnieki
Mani nesadusmo, ka viņu spaidītāji nesaprazdami nesaka:
mūsu roka bija augsta, un ne Tas Kungs visu to darījis. **28**
Jo tie ir ļaudis bez padoma, un saprašanas tiem nav. **29**
Ak kaut viņi būtu gudri to saprast, un ņemtu vērā, kā
tiem pēcgalā klāsies. **30** Kā viens var tūkstošus vajāt un
kā divi var dzenāt desmit tūkstošus? Vai ne tāpēc, ka
viņu akmens kalns tos ir pārdevis, un Tas Kungs tos ir
nodevis. **31** Jo viņu akmens kalns nav kā mūsu akmens
kalns, par to mūsu ienaidnieki paši ir spriedēji. **32** Jo
viņu vīna koks ir no Sodomas vīna koka un no Gomoras
laukiem; viņu vīna ķekari ir žults ķekari, tiem ir rūgtas
ogas. **33** Viņu vīns ir pūķu siekalas un briesmīga odžu
žults. **34** Vai tas nav pie Manis paslēpts, aizzieģelēts Manā
padomā. **35** Man pieder atriebšana un atmaksāšana, uz to
laiku, kad viņu kāja slīdēs; jo viņu posta diena ir tuvu, un
viņu liktenis nāk steigšus. **36** Jo Tas Kungs tiesās Savus
ļaudis un par Saviem kalpiem Viņš apžēlosies, kad Viņš
redzēs, ka spēks ir izzudis, ka beigti mazs un liels. **37** Tad
Viņš sacīs: Kur ir viņu dievi, tas akmens kalns, uz ko
tie cerēja? **38** Viņu upura taukus tie ēda, viņu dzeramā
upura vīnu tie dzēra, - lai viņi ceļas un jums palīdz, ka
jums ir patvērums. **39** Raugāt nu, ka Es, Es tas esmu,
un neviena nav, kā vien Es! Es nonāvēju un daru dzīvu,
Es ievainoju un dziedināju, un glābēja nav no Manas
rokas. **40** Jo Es paceļu pret debesīm Savu roku un saku: tik

tiešām, kā Es dzīvoju mūžīgi, **41** Kad Es trīšu Sava zobena
zibeni un Mana roka izstiepsies uz sodību, tad Es atkal
atriebšos pie Saviem pretiniekiem un atmaksāšu Saviem
ienaidniekiem. **42** Es dzirdināšu Savas bultas ar asinīm,
- un Mans zobens ēdīs miesas, - ar nokauto un gūstīto
asinīm, no ienaidnieku varenām galvām. **43** Gavilējiet,
tautas, par Viņa ļaudīm, - jo Viņš atriebj Savu kalpu
asinis un atriebjas pie Saviem pretiniekiem un apžēlojās
par Savu zemi un par Saviem ļaudīm. - **44** Un Mozus
nāca un runāja visus šīs dziesmas vārdus to ļaužu ausīs,
viņš un Jozuas, Nuna dēls. **45** Kad nu Mozus bija beidzis
runāt visus šos vārdus uz visu Israēli, **46** Tad viņš uz tiem
sacīja: ņemiet pie sirds visus šos vārdus, ko es šodien
jums apliecināju; tos jums būs pavēlēt saviem bērniem,
ka tie tur un dara visus šīs bauslības vārdus. **47** Jo tas
jums nav tukšs vārds, bet ir jūsu dzīvība, un caur šo
vārdu jūs ilgi dzīvosiet tai zemē, ko iemantot jūs ejat pār
Jardāni. **48** Un Tas Kungs runāja uz Mozu tai pašā dienā
sacīdams: **49** "Kāp uz šo Abarim kalnu, tas ir Nebus kalns,
Moaba zemē pret Jēriku, un skaties Kanaāna zemi, ko
Es Israēla bērniem došu iemantot. **50** Un tev būs mirt
uz tā kalna, kur tu uzkāpsi, un tapt piepulcinātam pie
saviem ļaudīm, kā Ārons, tavs brālis, nomira uz Hora
kalna un tapa piepulcināts pie saviem ļaudīm; **51** Tādēļ
ka jūs Israēla bērnu vidū esat noziegušies pret Mani pie
strīdus ūdens Kādešā, Cin tuksnesī, tāpēc ka jūs Mani
neesat svētījuši Israēla bērnu vidū. **52** Jo tu redzēsi to
zemi savā priekšā, bet tur tu nenonāksi, tai zemē, ko Es
došu Israēla bērniem."

33 Šī ir tā svētība, ar ko Mozus, tas Dieva vīrs, priekš
savas miršanas Israēla bērnus svētījis. **2** Un viņš sacīja:
"Tas Kungs ir nācis no Sinaī un tiem uzlēcis no Seīra,
Viņš atspīdējis no Pārana kalniem un nācis no daudz
tūkstošiem svētiem; no Viņa labās rokas tiem bauslības
uguns (izgājis). **3** Kā Viņš tos ļaudis mīļo! Visi Tavi svētie
ir Tavā rokā, tie nosēžas pie Tavām kājām un ņem no
Taviem vārdiem. **4** Mozus mums ir pavēlējis to bauslību,
Jēkaba draudzes mantību. **5** Viņš palika par ķēniņu
Ješurunam (Israēlim), kad ļaužu virsnieki sapulcējās līdz
ar Israēla ciltīm. **6** Rūbens lai dzīvo un lai nemirst, un
viņa pulks lai ir skaitāms." **7** Un šo viņš sacīja par Jūdu:
"Klausi, Kungs, Jūda balsi, un vedi to pie viņa ļaudīm.
Ar savām rokām viņš par tiem karo, un Tu esi viņam
palīgs pret viņa ienaidniekiem." **8** Un par Levi viņš sacīja:
"Tavs tumim un urim (tiesa un gaisma) lai paliek pie Tava
svētā vīra, ko Tu esi kārdinājis Masā, ar ko Tu strīdējies
pie strīdus ūdeni; **9** Kas par savu tēvu un par savu māti
sacīja: es viņu neredzu, un kas savus brāļus neatzina
un savus dēlus nepazina, jo tie sargāja Tavu vārdu un
turēja Tavu derību. **10** Tie Jēkabam mācīs Tavas tiesas un
Israēlim Tavu bauslību; tie liks kvēpināmās zāles priekš
Tavām nāsīm un dedzināmos upurus uz Tavu altāri. **11**
Svētī, Kungs, viņa spēku, un lai viņa roku darbs Tev
patīk; sasit gurnus tiem, kas pret to ceļas, un kas viņu
ienīst, ka tie nevar celties." **12** Un par Benjaminu viņš
sacīja: "Tā Kunga mīļais dzīvos droši pie Viņa, Viņš to
apsegs ikdienas, un tas mitīs starp Viņa kamiešiem." **13**
Un par Jāzepu viņš sacīja: "Viņa zeme lai ir Tā Kunga

svētīta ar debess labumu, ar rasu un ar ūdeņiem, kas
apakšā, **14** Ar vislabākiem saules augļiem, ar vislabākiem
mēnešu augļiem, **15** Un ar to visdārgāko no vecu veciem
kalniem, un ar to vislabāko no mūžīgiem pakalniem, **16**
Un ar vislabākiem zemes un viņas pilnuma augļiem; un
laipnība no tā, kas ērkšķu krūmā mita, lai nāk uz Jāzepa
galvu un uz galvu savu brāļu izredzētam. **17** Viņa gods ir
kā vēršu pirmdzimtam, un viņa ragi kā sūbra ragi; ar
tiem viņš sabadīs visas tautas līdz zemes galiem; šie ir
Efraīma lielie pulki un šie ir Manasus tūkstoši." **18** Un
par Zebulonu viņš sacīja: "Priecājies, Zebulon, par savu
gājumu, un Īsašar, par saviem dzīvokļiem. **19** Tie aicinās
tos ļaudis kalnā, tur tie upurēs taisnības upurus, jo tie
zīdīs jūras bagātību un smiltīs paslēptas mantas." **20** Un
par Gadu viņš sacīja: "Svētīts lai ir, kas Gadu izplata, viņš
guļ kā lauva un saplosa gan elkoni, gan galvas virsu. **21**
Viņš izredzējās pirmaju tiesu, jo tur vadoņa daļa bija
glabāta; viņš piestājās ļaužu virsniekiem un darīja Tā
Kunga taisnību un Viņa tiesas līdz ar Israēli." **22** Un
par Danu viņš sacīja: "Dans ir jauns lauva, viņš izlēks
no Basanas." **23** Un par Naftali viņš sacīja: "Naftalim ir
žēlastības diezgan, un Tā Kunga svētības papilnam; pret
vakariem un pret dienvidiem būs viņa daļa." **24** Un par
Ašeru viņš sacīja: "Ašers lai ir svētīts pār tiem dēliem, lai
tas ir apžēlots savu brāļu vidū un kas savām kājām min
eļļu. **25** Dzelzs un varš būs tavs stiprums, un visu mūžu lai
tev ir miers." **26** "Neviens nav kā Ješuruna (Israēla) Dievs,
Viņš brauc pa debesīm tev palīgā un Savā godībā pa
padebešiem. **27** Tas mūžīgais Dievs ir patvērums, un virs

zemes valda mūžīgas rokas, un Viņš aizdzen ienaidnieku
tavā priekšā, un saka: izdeldi. 28 Israēls tad dzīvos droši
par sevi; Jēkaba acs skatās uz labības un vīna zemi, un
viņa debess pilina rasu. 29 Svētīgs tu esi, Israēl, - kas ir
tāds kā tu, Tā Kunga atpestītā tauta? Viņš ir tava palīga
bruņas un tavas godības zobens; un tavi ienaidnieki tev
pielabināsies un tu staigāsi pa viņu augstumiem."

34 Tad Mozus uzkāpa no Moaba klajumiem uz Nebus
kalnu, Pizgas virsgalu, kas ir pret Jēriku, un Tas Kungs
viņam rādīja visu Gileādas zemi līdz Danam, 2 Un visu
Naftalus un Efraīma un Manasus zemi un visu Jūda
zemi līdz pat jūrai, 3 Un to dienvidu(Negebas) pusi un
to klajumu, to palmu pilsētu, Jērikus leju, līdz Coārai.
4 Un Tas Kungs sacīja uz viņu: "Šī ir tā zeme, ko Es
Ābrahāmam, Īzakam un Jēkabam esmu zvērējis sacīdams:
tavam dzimumam Es to došu; Es tev to esmu licis redzēt
ar tavām acīm, bet tev nebūs uz turieni iet pāri." 5
Tā Mozus, Tā Kunga kalps, nomira Moaba zemē pēc Tā
Kunga vārda. 6 Un Viņš to apraka ielejā, Moaba zemē,
Bet Peoram pretī, un neviens viņa kapu nezin līdz šai
dienai. 7 Un Mozus bija simts un divdesmit gadus vecs,
kad viņš nomira. Viņa acis nebija palikušas tumšas un
viņa spēks nebija zudis. 8 Un Israēla bērni apraudāja
Mozu Moaba klajumos trīsdesmit dienas, tad tās gaudu
un raudu dienas par Mozu beidzās. 9 Un Jozuas, Nuna
dēls, bija gudrības gara pilns, jo Mozus uz viņu bija uzlicis
savas rokas, un Israēla bērni viņam klausīja un darīja,
kā Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. 10 Un tāds pravietis
iekš Israēla vairs necēlās, kā Mozus, ko Tas Kungs būtu

atzinis vaigu vaigā, - **11** Pēc visām tām zīmēm un tiem
brīnumiem, ko darīt Tas Kungs viņu bija sūtījis uz Ēģiptes
zemi pie Faraona un pie visiem viņa kalpiem un pie visas
viņa zemes, **12** Un pēc tās stiprās rokas un pēc visiem
tiem lieliem un bijājamiem darbiem, ko Mozus darīja
priekš visa Israēla acīm.

Jozuas

1 Un notikās pēc Mozus, Tā Kunga kalpa, miršanas, tad
Tas Kungs runāja uz Jozua, Nuna dēlu, Mozus sulaini,
un sacīja: **2** Mans kalps Mozus ir nomiris; tad nu celies,
ej pāri pār šo Jardāni, tu un visi šie ļaudis, uz to zemi,
ko Es Israēla bērniem dodu. **3** Visas vietas, kur jūs savu
kāju spersiet, Es jums esmu devis, tā kā Es uz Mozu esmu
runājis. **4** No tuksneša un no šīs Lībanus līdz tai lielai
upei, Eifrat upei, visa Hetiešu zeme līdz tai lielai jūrai
pret saules noiešanu lai ir jūsu robežas. **5** Neviens tavā
priekšā nepastāvēs visu tavu mūžu; tā kā Es esmu bijis
ar Mozu, tāpat Es būšu ar tevi; Es tevi neatstāšu, nedz
pametīšu. **6** Esi stiprs un turi drošu prātu, jo tev šiem
ļaudīm būs izdalīt to zemi par iemantojamu tiesu, ko
Es viņu tēviem esmu zvērējis dot. **7** Esi tikai stiprs un
turi drošu prātu, ka tu turies un dari pēc visas bauslības,
ko Mozus, Mans kalps, tev ir pavēlējis; neatkāpies no
tās ne pa labo ne pa kreiso roku, ka tev labi izdodas
visur, kur tu iesi. **8** Lai šī bauslības grāmata neatstājās no
tavas mutes, bet apdomā to dienām naktīm, ka tu vari
turēt un darīt visu, kas tanī stāv rakstīts: tad tavi ceļi
labi izdosies un tad tev laimēsies. **9** Vai Es tev neesmu
pavēlējis: esi stiprs un turi drošu prātu? Nebēdājies un
nebaiļojies, jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi visur, kurp
tu iesi. **10** Tad Jozuas pavēlēja tiem ļaužu virsniekiem un
sacīja: **11** Ejat pa lēģeri un pavēliet tiem ļaudīm sacīdami:
sataisiet sev ceļamaizi, jo pēc trim dienām jūs iesiet pār
šo Jardāni, ka jūs ieejat, iemantot to zemi, ko Tas Kungs,
jūsu Dievs, jums dod par īpašumu. **12** Un Jozuas runāja uz

Rūbeniešiem un Gadiešiem un uz Manasus puscilti un
sacīja: **13** Pieminiet to vārdu, ko Mozus, Tā Kunga kalps,
jums ir pavēlējis sacīdams: Tas Kungs, jūsu Dievs, jums
dod dusēšanu un jums dod šo zemi. **14** Jūsu sievas, jūsu
bērniņi, jūsu ganāmie pulki lai paliek tai zemē, ko Mozus
šaipus Jardānes jums devis, bet jūs ejat apbruņoti savu
brāļu priekšā, visi spēcīgie un stiprie vīri, un palīdziet
viņiem, **15** Tiekams Tas Kungs jūsu brāļiem dod dusēšanu
tā kā jums, un arī viņi to zemi iemanto, ko Tas Kungs, jūsu
Dievs, viņiem dod. Tad jūs griezīsities atpakaļ uz savu
pašu zemi un dabūsiet to, ko Mozus, Tā Kunga kalps, jums
ir devis šaipus Jardānes pret rītiem. **16** Tad tie Jozuam
atbildēja sacīdami: visu, ko tu mums esi pavēlējis, to mēs
darīsim, un visur, kurp tu mūs sūtīsi, mēs iesim. **17** Tā kā
mēs visās lietās esam klausījuši Mozum, tā tev klausīsim,
lai tikai Tas Kungs, tavs Dievs, ir ar tevi tā kā Viņš bijis
ar Mozu. **18** Ikvienam, kas tavai mutei turēsies pretī un
taviem vārdiem neklausīs iekš visa, ko tu viņam pavēlēsi,
tam būs mirt. Esi tikai stiprs un turi drošu prātu.

2 Un Jozuas, Nuna dēls, sūtīja slepeni divus izlūkus no
Sitimas sacīdams: ejat, izlūkojiet to zemi un Jēriku. Un tie
gāja un nāca kādas sievas namā, tā bija mauka, tai vārds
bija Rahaba, un tie tur gulēja. **2** Un Jērikus ķēniņam tapa
sacīts: redzi, šinī naktī vīri nākuši no Israēla bērniem, to
zemi izlūkot. **3** Tad Jērikus ķēniņš sūtīja pie Rahabas un
sacīja: dod šurp tos vīrus, kas pie tevis nākuši tavā namā,
jo tie ir nākuši, visu šo zemi izlūkot. **4** Bet tā sieva ņēma
tos divus vīrus un tos paslēpa un sacīja tā: tie vīri gan
pie manis bija nākuši, bet es nezināju, no kurienes tie

bija. **5** Un kad vārti bija jāaizslēdz, kad metās tumšs, tad
tie vīri izgāja. Es nezinu, kurp tie vīri gājuši; dzenaties
tiem steigšus pakaļ, tad jūs tos panāksiet. **6** Bet viņa
tiem bija likusi uz jumtu uzkāpt un tos bija paslēpusi
apakš linājiem, ko uz jumta bija izklājusi. **7** Un tie vīri
tiem dzinās pakaļ pa Jardānes ceļu līdz tai pārceļamai
vietai, un vārti tapa aizslēgti pēc tam, kad bija izgājuši,
kas tiem dzinās pakaļ. **8** Un pirms tie apgūlās, viņa pie
tiem uzkāpa uz jumtu. **9** Un sacīja uz tiem vīriem: es zinu,
ka Tas Kungs jums šo zemi devis un ka bailes no jums
mums uzkritušas, un ka visi zemes iedzīvotāji jūsu priekšā
izbijušies. **10** Jo mēs esam dzirdējuši, kā Tas Kungs licis
izsīkt niedru jūras ūdeņiem jūsu priekšā, jums no Ēģiptes
zemes izejot, un ko jūs esat darījuši viņpus Jardānes tiem
diviem Amoriešu ķēniņiem, Sihonam un Ogam, ko jūs
esat izdeldējuši. **11** Un to dzirdot mūsu sirds palikusi
bailīga, un nav vairs drošības nevienam pret jums; jo Tas
Kungs, jūsu Dievs, Viņš ir Dievs augšā debesīs un apakšā
virs zemes. **12** Nu tad zvērējiet man jel pie Tā Kunga,
tāpēc ka es žēlastību pie jums esmu darījusi, ka arī jūs
darīsiet žēlastību pie mana tēva nama, un dodat man
kādu ticamu zīmi, **13** Ka jūs atstāsiet dzīvus manu tēvu,
manu māti un manus brāļus un manas māsas ar visu, kas
tiem pieder, un ka jūs mūsu dvēseles izglābsiet no nāves.
14 Tad tie vīri uz to sacīja: ja mēs nedarīsim žēlastību un
uzticību pie tevis, kad Tas Kungs mums šo zemi dos, tad
lai mirst mūsu dvēsele jūsu vietā, ja tik jūs šo mūsu lietu
nedarīsiet zināmu. **15** Tad viņa tos ar virvi nolaida pa
logu, jo viņas nams bija pie pilsētas mūra un viņa dzīvoja

pie tā mūra. **16** Un viņa uz tiem sacīja: ejat kalnos, ka tie
jūs nesastop, kas jums dzenās pakaļ, un paslēpjaties tur
trīs dienas, tiekams tie vajātāji atgriezīsies, tad pēc ejat
savu ceļu. **17** Tad tie vīri uz viņu sacīja: mēs būsim vaļā
no šī tava zvēresta, ko tu mums lieci zvērēt: **18** Redzi,
kad mēs nākam tai zemē, tad piesien pie sava loga šo
sarkano virvi, ar ko tu mūs nolaidi, un sapulcini pie sevis
šai namā savu tēvu un savu māti un savus brāļus un visu
tava tēva namu. **19** Un ikviens, kas pa tava nama durvīm
izies ārā, tā asinis lai paliek uz viņa galvas, un mēs būsim
nevainīgi. Bet ikviens, kas pie tevis būs namā, tā asinis lai
paliek uz mūsu galvas, ja kas savu roku pie viņa pieliks.
20 Bet ja tu šo mūsu lietu darīsi zināmu, tad mēs būsim
vaļā no šī zvēresta, ko tu mums likusi zvērēt. **21** Tad viņa
sacīja: lai tā ir, kā jūs sakāt. Un viņa tos atlaida, un tie
aizgāja; un viņa to sarkano virvi piesēja pie loga. **22** Tā tie
aizgāja un nāca kalnos un palika tur trīs dienas, tiekams
tie vajātāji bija atpakaļ griezušies; jo tie vajātāji tos bija
meklējuši pa visiem ceļiem, bet nebija atraduši. **23** Tad
tie divi vīri griezās atpakaļ un nonāca no tiem kalniem
un cēlās pāri un nāca pie Jozuas, Nuna dēla, un teica
tam visu, kas tiem bija noticis. **24** Un tie sacīja uz Jozua:
tiešām Tas Kungs visu to zemi ir devis mūsu rokās, un
visi zemes iedzīvotāji no mums bīstas.

3 Tad Jozuas cēlās no rīta agri, un tie aizgāja no Sitimas
un nāca līdz Jardānei, viņš un visi Israēla bērni. Un tie tur
palika par nakti, pirms pārcēlās. **2** Un pēc trim dienām
tie virsnieki gāja pa lēģeri **3** Un pavēlēja tiem ļaudīm
sacīdami: kad jūs redzēsiet Tā Kunga, sava Dieva, derības

šķirstu un tos priesterus, Levja bērnus, to nesam, tad
ceļaties no savas vietas un ejat viņam pakaļ. **4** Tomēr lai
starpa paliek starp jums un viņu līdz divi tūkstošu olekšu
plata, un neejat tam tuvu, lai jūs to ceļu varat zināt,
kas jums jāiet, jo jūs šo ceļu vēl nekad neesat gājuši. **5**
Un Jozuas sacīja uz tiem ļaudīm: svētījaties, jo rītā Tas
Kungs jūsu starpā darīs brīnumus. **6** Un Jozuas runāja
uz tiem priesteriem sacīdams: ņemat derības šķirstu
un ejat pāri ļaužu priekšā. Tad tie ņēma derības šķirstu
un gāja tiem ļaudīm priekšā. **7** Un Tas Kungs sacīja uz
Jozua: šodien Es sākšu tevi paaugstināt visa Israēla acīs;
lai tie zin, ka Es būšu ar tevi, kā esmu bijis ar Mozu. **8**
Un tiem priesteriem, kas to derības šķirstu nes, tev būs
pavēlēt un sacīt: kad jūs nākat Jardānes malā pie ūdens,
tad apstājaties pie Jardānes. **9** Un Jozuas sacīja uz Israēla
bērniem: nāciet šurp un klausāties Tā Kunga, sava Dieva,
vārdus. **10** Un Jozuas sacīja: pie tam jums būs zināt, ka
Tas dzīvais Dievs ir jūsu vidū, un ka Viņš izdzīdams izdzīs
jūsu priekšā Kanaāniešus un Hetiešus un Hiviešus un
Fereziešus un Ģirgaziešus un Amoriešus un Jebusiešus.
11 Redzi, visas pasaules valdītāja derības šķirsts ies jūsu
priekšā pāri pār Jardāni. **12** Tad nu ņemat sev divpadsmit
vīrus no Israēla ciltīm, no ikvienas cilts vienu vīru. **13**
Un kad to priesteru kājas, kas Tā Kunga, visas pasaules
valdītāja, šķirstu nes, nolaidīsies Jardānes ūdenī, tad
Jardānes ūdens apstāsies, tas ūdens, kas no augšienes
tek, un stāvēs vienā kopā. **14** Un kad tie ļaudis no saviem
dzīvokļiem cēlās, iet pār Jardāni, un tie priesteri nesa
derības šķirstu ļaužu priekšā, **15** Un kad tie šķirsta nesēji

nāca līdz Jardānei, un kad to priesteru kājas, kas to
šķirstu nesa, upmalā iebrida ūdenī, (bet Jardāne līdz
pašām malām ir uzplūdusi cauru pļaujamo laiku), **16** Tad
tas ūdens, kas no augšienes nāca, nostājās stāvu vienā
kopā, labi tālu no Adamas pilsētas, kas sānis Cartanai; bet
tas, kas tecēja uz leju, klajuma jūrā, (proti) sāls jūrā, tas
pavisam izsīka. Tad tie ļaudis gāja pāri, Jērikum pretī.
17 Bet tie priesteri, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa,
stāvēja sausumā Jardānes vidū, un viss Israēls gāja pāri pa
sausumu, tiekams visi ļaudis bija pārgājuši pār Jardāni.

4 Un kad visi ļaudis bija pārgājuši pār Jardāni, tad Tas
Kungs runāja uz Jozua un sacīja: **2** Ņemat sev divpadsmit
vīrus no tiem ļaudīm, no ikvienas cilts vienu vīru, **3**
Un pavēliet tiem sacīdami: paņemiet no šejienes, no
Jardānes vidus, kur priesteru kājās stāvējušas, divpadsmit
akmeņus un nesiet tos līdz pāri un noliekat tos tai
vietā, kur paliksiet par nakti. **4** Tad Jozuas aicināja tos
divpadsmit vīrus, ko viņš no Israēla bērniem bija iecēlis,
no ikvienas cilts vienu vīru, un Jozuas uz tiem sacīja: **5**
Noejat Tā Kunga, sava Dieva, šķirsta priekšā Jardānes
vidū un paņemat ikkatrs vienu akmeni uz saviem pleciem
pēc Israēla bērnu cilšu skaita. **6** Lai šī ir zīme jūsu starpā,
kad jūsu bērni pēclaikā vaicās, sacīdami: kas tie jums
par akmeņiem? **7** Tad jums būs uz tiem sacīt: tādēļ, ka
Jardānes ūdens ir izsīcis priekš Tā Kunga derības šķirsta;
kad tas gāja caur Jardāni, tad Jardānes ūdens izsīka. Tā
lai šie akmeņi Israēla bērniem ir par piemiņu mūžam.
8 Un Israēla bērni darīja, kā Jozuas tiem bija pavēlējis,
un ņēma no Jardānes vidus divpadsmit akmeņus pēc

Israēla bērnu cilšu skaita, kā Tas Kungs uz Jozua bija
runājis, un tos pārnesa līdz mājas vietā, un tos tur nolika.
9 Jozuas uzcēla arī divpadsmit akmeņus pašā Jardānes
vidū, kur priesteru, derības šķirsta nesēju, kājas bija
stāvējušas, un tie tur ir līdz šai dienai. **10** Un tie priesteri,
kas to šķirstu nesa, stāvēja Jardānes vidū, kamēr viss
bija izdarīts, ko Tas Kungs Jozuam bija pavēlējis, uz tiem
ļaudīm runāt, pēc visa, ko Mozus Jozuam bija pavēlējis;
un tie ļaudis steidzās un gāja pāri. **11** Un kad tie ļaudis
bija pārgājuši, tad Tā Kunga šķirsts gāja pāri un tie
priesteri ļaužu priekšā. **12** Rūbena bērni un Gada bērni un
Manasus puscilts apbruņoti gāja Israēla bērnu priekšā, kā
Mozus uz tiem bija runājis. **13** Pie četrdesmit tūkstošu
apbruņotu karavīru gāja karā Tā Kunga priekšā Jērikus
klajumos. **14** Tai dienā Tas Kungs Jozua paaugstināja
visa Israēla acīs, un tie viņu bijās, tā kā tie bija Mozu
bijušies visas viņa mūža dienas. **15** Un Tas Kungs runāja
uz Jozua un sacīja: **16** Pavēli tiem priesteriem, kas derības
šķirstu nes, lai tie izkāpj no Jardānes. **17** Tad Jozuas tiem
priesteriem pavēlēja un sacīja: izkāpiet no Jardānes. **18**
Un kad tie priesteri, kas Tā Kunga derības šķirstu nesa,
izkāpa no Jardānes vidus, un kad priesteru kājas nāca
sausumā, tad Jardānes ūdens griezās atpakaļ savā vietā
un pārplūda kā papriekš visur savos krastos. **19** Bet pirmā
mēneša desmitā dienā tie ļaudis no Jardānes izkāpa un
apmetās Gilgalā, Jērikum pret rītiem. **20** Un Jozuas uzcēla
Gilgalā tos divpadsmit akmeņus, ko tie no Jardānes bija
paņēmuši. **21** Un viņš runāja uz Israēla bērniem sacīdams:
kad jūsu bērni turpmāk saviem tēviem vaicās un sacīs:

kas tie par akmeņiem? 22 Tad jums būs stāstīt saviem
bērniem un sacīt: Israēls ir gājis pa sausumu caur šo
Jardāni. 23 Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Jardānes ūdenim
jūsu priekšā ir licis izsīkt, tiekams jūs bijāt pārgājuši, kā
Tas Kungs, jūsu Dievs, bija darījis niedru jūrā; tai Viņš
arī lika izsīkt mūsu priekšā, tiekams bijām gājuši cauri.
24 Lai visas zemes tautas atzīst Tā Kunga roku, ka tā ir
stipra, lai jūs bīstaties To Kungu, savu Dievu, visu mūžu.

5 Un notikās, kad visi Amoriešu ķēniņi, kas viņpus
Jardānes pret jūru un visi Kanaāniešu ķēniņi, kas jūrmalā,
dzirdēja, ka Tas Kungs bija licis izsīkt Jardānes ūdenim
Israēla bērnu priekšā, tiekams tie bija gājuši cauri, tad
viņu sirds tapa bailīga, un tiem izzuda drošība Israēlu
bērnu priekšā. 2 Tanī laikā Tas Kungs sacīja uz Jozua: taisi
sev akmens nažus un apgraizī atkal Israēla bērnus otru
reiz. 3 Tad Jozuas taisīja sev akmens nažus un apgraizīja
Israēla bērnus uz Aralot pakalna. 4 Un tādēļ Jozuas tos
apgraizīja: visi ļaudis no vīriešu kārtas, kas no Ēģiptes
zemes bija izgājuši, visi kara vīri bija nomiruši tuksnesī uz
ceļa, no Ēģiptes zemes nākot. 5 Jo visi ļaudis, kas izgāja,
bija apgraizīti. Bet visi ļaudis, kas bija dzimuši tuksnesī,
ceļā no Ēģiptes zemes nākot, tie nebija apgraizīti. 6 Jo
Israēla bērni staigāja četrdesmit gadus tuksnesī, tiekams
bija izmiruši visi karavīri, kas no Ēģiptes zemes bija
izgājuši, tādēļ ka Tā Kunga balsij nebija klausījuši; tiem
Tas Kungs bija zvērējis, ka Viņš tiem to zemi negribot
ļaut redzēt, ko Viņš viņu tēviem bija zvērējis, mums dot,
zemi, kur piens un medus tek. 7 Bet viņu dēlus Viņš
cēla viņu vietā; tos Jozuas apgraizīja, tāpēc ka tiem bija

priekšāda, jo tie nebija apgraizīti ceļā. **8** Un kad visi ļaudis
bija apgraizīti, tad tie palika savā vietā lēģerī, tiekams
bija dziedināti. **9** Un Tas Kungs sacīja uz Jozua: šodien Es
no jums esmu novērsis visu Ēģiptes kaunu. Tāpēc tās
vietas vārds tapa nosaukts Gilgala (novēršana) līdz šai
dienai. **10** Un Israēla bērni apmetās Gilgalā, un turēja Pasa
svētkus mēneša četrpadsmitā dienā ap vakaru, Jērikus
klajumos, **11** Un ēda Pasa svētku otrā dienā no tās zemes
labības neraudzētu maizi un ceptas vārpas šinī dienā. **12**
Un tas manna beidzās otrā dienā pēc tam, kad tie bija
ēduši no tās zemes labības, un tur nebija vairs manna
Israēla bērniem, bet tie ēda to gadu no Kanaāna zemes
augļiem. **13** Un kad Jozuas bija pie Jērikus, tad viņš pacēla
savas acis, un redzēja, un raugi, tur viens vīrs viņam
stāvēja pretī, tam bija izvilkts zobens rokā, un Jozuas
pie viņa gāja un sacīja: vai tu esi no mūsējiem vai no
mūsu pretiniekiem? **14** Un tas sacīja: nē, bet es esmu
Tā Kunga karaspēka virsnieks, tagad es esmu nācis. Tad
Jozuas metās zemē uz savu vaigu un to pielūdza un uz
to sacīja: ko mans Kungs runā uz savu kalpu? **15** Tad Tā
Kunga karaspēka virsnieks sacīja uz Jozua: novelc savas
kurpes no savām kājām, jo tā vieta, kur tu stāvi, ir svēta.
Un Jozuas tā darīja.

6 Un Jērikus aizslēdza vārtus un bija aizslēgts priekš
Israēla bērniem; tur neviens ne izgāja, ne iegāja. **2** Tad
Tas Kungs sacīja uz Jozua: redzi, Jēriku ar viņa ķēniņu
un stipriem karavīriem Es dodu tavā rokā. **3** Un ejat ap
pilsētu, visi kara vīri visapkārt ap pilsētu vienreiz; tā dari
sešas dienas. **4** Un septiņi priesteri lai nes septiņas gaviles

bazūnes tā šķirsta priekšā, un septītā dienā ejat septiņas
reizes ap pilsētu un tie priesteri lai pūš bazūnes. **5** Un kad
tie pūtīs gaviles bazūni un jūs dzirdēsiet bazūnes skaņu,
tad lai visi ļaudis kliedz lielā kliegšanā, un pilsētas mūri
sagrūs, un tie ļaudis lai kāpj iekšā, kur katrs stāvēdams.
6 Tad Jozuas, Nuna dēls, aicināja tos priesterus un uz
tiem sacīja: nesiet derības šķirstu, un lai septiņi priesteri
nes septiņas gaviles bazūnes Tā Kunga šķirsta priekšā. **7**
Un uz tiem ļaudīm viņš sacīja: ejat apkārt ap pilsētu, un
tie apbruņotie lai iet Tā Kunga šķirsta priekšā. **8** Un kā
Jozuas uz tiem ļaudīm bija sacījis, tā tie septiņi priesteri
gāja nesdami septiņas gaviles bazūnes Tā Kunga priekšā,
tie gāja un pūta bazūnes, un Tā Kunga derības šķirsts
tiem gāja pakaļ. **9** Un tie apbruņotie gāja to priesteru
priekšā, kas bazūnes pūta, un tas pulks gāja tam šķirstam
pakaļ, ejot bazūnes pūzdami. **10** Un Jozuas tiem ļaudīm
bija pavēlējis sacīdams: jums nebūs kliegt, un lai jūsu
balss netop dzirdēta, un lai ne vārds neiziet no jūsu mutes
līdz tai dienai, kad es jums sacīšu: kliedzat! Tad jums
būs kliegt. **11** Un Tā Kunga šķirsts gāja ap pilsētu apkārt
vienreiz; tad tie nāca atkal lēģerī un palika par nakti
lēģerī. **12** Un Jozuas cēlās no rīta agri, un tie priesteri
nesa Tā Kunga šķirstu. **13** Un tie septiņi priesteri, kas tās
septiņas gaviles bazūnes nesa Tā Kunga šķirsta priekšā,
gāja un ejot pūta bazūnes un tie apbruņotie gāja viņiem
pa priekšu, un tas pulks gāja Tā Kunga šķirstam pakaļ, un
ejot pūta bazūnes. **14** Un otrā dienā tie gāja ap pilsētu
vienreiz un griezās atkal lēģerī; tā tie darīja sešas dienas.
15 Un septītā dienā tie cēlās agri, gaismai austot, un gāja

ap pilsētu tādā pašā kārtā septiņas reizes; tik vien šai
dienā tie gāja ap pilsētu septiņas reizes. **16** Un septītā
reizē, kad tie priesteri bazūnes pūta, Jozuas sacīja uz tiem
ļaudīm: kliedzat, jo Tas Kungs jums to pilsētu ir devis.
17 Un tā pilsēta un viss, kas tur ir, Tam Kungam lai top
izdeldēts; Rahaba tikai, tā mauka, lai paliek dzīva, un visi,
kas pie viņas ir namā, jo viņa ir paslēpusi tos vīrus, ko
bijām izsūtījuši. **18** Tikai sargājaties no tā izdeldējamā, ka
jūs paši netopat izdeldēti, un neņemat no tā izdeldējamā,
un nedarāt, ka Israēla lēģeris netop izdeldēts, un nevedat
to postā. **19** Bet viss sudrabs un zelts un vara un dzelzs
rīki, - tas lai Tam Kungam ir svēts, tam būs nākt pie Tā
Kunga mantas. **20** Tad nu tie ļaudis kliedza, un bazūnes
tapa pūstas. Un notikās, kad tie ļaudis dzirdēja bazūnes
skaņu, tad tie ļaudis kliedza lielā kliegšanā, un tas mūris
sagruva, un tie ļaudis kāpa pilsētā, kur katrs stāvēdams,
21 Un tie uzņēma to pilsētu un izdeldēja ar zobena asmeni
visu, kas pilsētā bija, vīrus un sievas, bērnus un vecos līdz
ar vēršiem un sīkiem lopiem un ēzeļiem. **22** Tad Jozuas
sacīja tiem diviem vīriem, tās zemes izlūkiem: ejat tās
sievas, tās maukas, namā, un izvediet no turienes to sievu
un visu, kas tai pieder, kā jūs tai esat zvērējuši. **23** Tad tie
jaunekļi, tie izlūki, gāja un izveda Rahabu un viņas tēvu
un viņas māti un viņas brāļus un visu, kas tai piederēja;
tie izveda arī visus viņas radus un lika tiem palikt ārā
priekš Israēla lēģera. **24** Un to pilsētu tie sadedzināja ar
uguni, un visu, kas tur bija; bet to sudrabu un zeltu līdz
ar tiem vara un dzelzs rīkiem, to tie lika pie Tā Kunga
nama mantas. **25** Bet to mauku Rahabu un viņas tēva

namu, un visu, kas tai piederēja, Jozuas pameta dzīvu, un
tā dzīvo Israēla vidū līdz šai dienai, tāpēc ka viņa bija
paslēpusi tos vīrus, ko Jozuas bija izsūtījis, Jēriku izlūkot.
26 Un tanī laikā Jozuas zvērēja un sacīja: nolādēts lai ir tas
vīrs Tā Kunga priekšā, kas celsies un uztaisīs šo pilsētu
Jēriku! Pamatu tas lai liek par savu pirmdzimto un vārtus
lai ceļ par savu jaunāko! **27** Tā Tas Kungs bija ar Jozua, un
viņa slava izpaudās pa visu zemi.

7 Bet Israēla bērni noziedzās pie tā izdeldējamā, jo Akans,
Karmus dēls, tas bija Zabdus, tas Zerus dēls no Jūda cilts,
ņēma no tā izdeldējamā. Tad Tā Kunga bardzība iedegās
pret Israēla bērniem. **2** Kad nu Jozuas izsūtīja vīrus no
Jērikus uz Aju pie Bet-Avenas, no Bēteles pret rītiem, un
uz tiem runāja sacīdams: noejat un izlūkojiet to zemi, **3**
Tad tie vīri nogāja un izlūkoja Aju, un griezās atpakaļ
pie Jozuas un uz to sacīja: lai visi ļaudis nenoiet, bet lai
kādi divtūkstoš vai trīstūkstoš vīri noiet un Aju kauj,
neapgrūtini visus ļaudis, jo viņu tur ir maz. **4** Tad no
tiem ļaudīm cēlās uz turieni trīstūkstoš vīri, bet tiem
bija jābēg priekš Ajas vīriem. **5** Un Ajas vīri apkāva no
tiem trīsdesmit un sešus vīrus un dzinās tiem pakaļ no
vārtiem līdz Zabarim, un tos sakāva pakalnē. Tad to ļaužu
sirds izkusa un palika kā ūdens. **6** Un Jozuas saplēsa savas
drēbes un metās zemē uz savu vaigu priekš Tā Kunga
šķirsta līdz pat vakaram, viņš un Israēla vecaji, un tie
kaisīja pīšļus uz savām galvām. **7** Un Jozuas sacīja: ak
Kungs, Dievs! Kāpēc tu šiem ļaudīm esi licis iet caur
Jardāni, mūs dodams Amoriešu rokās, ka tie mūs izdeldē?
Ak, kaut mēs mierā būtu palikuši viņpus Jardānes. **8** Ak

Kungs, ko lai saku, kad nu Israēls muguru griež saviem
ienaidniekiem? 9 Kad Kanaānieši un visi zemes iedzīvotāji
to dzirdēs, tad tie mūs apstās visapkārt un izdeldēs
mūsu vārdu no zemes. Ko tad Tu darīsi Sava lielā Vārda
dēļ? 10 Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: celies, kāpēc tu
tā guli uz sava vaiga? 11 Israēls ir apgrēkojies un arī
pārkāpis Manu derību, ko Es tiem esmu pavēlējis; tie
ir arī ņēmuši no tā izdeldējamā un ir zaguši un slēpuši
un to ir likuši pie savas mantas. 12 Tāpēc Israēla bērni
nevar pastāvēt priekš saviem ienaidniekiem, tiem bēdzin
jābēg no saviem ienaidniekiem, jo tie ir izdeldējami. Es
nebūšu vairs ar jums, ja jūs to, kas izdeldējams, no sava
vidus neizdeldēsiet. 13 Celies, svētī tos ļaudis un saki:
svētījaties uz rītdienu, jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs:
izdeldējama lieta ir tavā vidū, Israēl; tu nevari pastāvēt
priekš saviem ienaidniekiem, tiekams tu nebūsi izdeldējis
no sava vidus to izdeldējamo. 14 Rītā agri nākat priekšā
pēc savām ciltīm, un tā cilts, ko Tas Kungs uzrādīs, lai
nāk priekšā pēc saviem radiem, un tas rads, ko Tas Kungs
uzrādīs, lai nāk priekšā pēc savām saimēm, un tā saime,
ko Tas Kungs uzrādīs, lai nāk priekšā pēc saviem vīriem.
15 Un kas taps atrasts ar to izdeldējamo, to būs sadedzināt
ar uguni, līdz ar visu, kas tam pieder, tāpēc ka viņš
pārkāpis Tā Kunga derību, un tāpēc ka viņš kauna lietu
darījis iekš Israēla. 16 Tad Jozuas cēlās no rīta agri un
veda priekšā Israēli pēc viņu ciltīm, - tad Jūda cilts tapa
uzrādīta. 17 Un kad viņš Jūda cilti veda priekšā, tad tapa
uzrādīts Zeraiešu rads, un kad Zeraiešu radu veda priekšā
pēc tiem saimniekiem, tad Zabdus tapa uzrādīts. 18 Kad

šo saimi veda priekšā pēc tiem vīriem, tad Akans tapa
uzrādīts, Karmus dēls, tas bija Zabdus, tas Zerus dēls no
Jūda cilts. **19** Tad Jozuas sacīja uz Akanu: mans dēls, dod
jel Tam Kungam, Israēla Dievam, godu un dod Viņam
slavu un stāsti man jel, ko tu esi darījis, un neslēpi to
man. **20** Tad Akans atbildēja Jozuam un sacīja: tiešām, es
esmu apgrēkojies pret To Kungu, Israēla Dievu, un esmu
tā un tā darījis. **21** Jo es ieraudzīju pie laupījuma vienu
skaistu Babiloniešu mēteli un divsimt sudraba sēķeļus
un vienu zelta sprādzi, tā svēra piecdesmit sēķeļus, un
es tās lietas iekāroju un tās ņēmu, un redzi, tās manā
teltī ir paslēptas zemē un tas sudrabs tur apakšā. **22** Tad
Jozuas sūtīja vīrus un tie skrēja uz to telti, un redzi, tas
bija apslēpts viņa teltī, un tas sudrabs tur apakšā. **23** Un
tie to izņēma no tās telts un atnesa pie Jozuas un pie
visiem Israēla bērniem un to izbēra Tā Kunga priekšā. **24**
Tad Jozuas un viss Israēls līdz ar viņu ņēma Akanu, Zerus
dēlu, un to sudrabu un to mēteli un to zelta sprādzi un
viņa dēlus un viņa meitas un viņa vēršus un viņa ēzeļus
un viņa sīkos lopus un viņa telti un visu, kas tam bija, un
tos veda uz Ahora ieleju. **25** Un Jozuas sacīja: kā tu mūs
esi apbēdinājis, tā tev Tas Kungs šodien apbēdinās; un
viss Israēls to akmeņiem nomētāja un tos sadedzināja ar
uguni un uzkrāva pār tiem akmeņus. **26** Un tie uzcēla
pār tiem lielu akmeņu kopu, kas stāv līdz šai dienai. Tā
Tas Kungs atgriezās no Savas bardzības karstuma; tādēļ
tās vietas vārds top nosaukts Ahora ieleja līdz šai pašai
dienai.

8 Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua: nebīsties un nebaiļojies!
Ņem līdz visus karavīrus un celies pret Aju; redzi, Es
esmu devis tavā rokā Ajas ķēniņu un viņa ļaudis, viņa
pilsētu un viņa zemi. **2** Un dari Ajai un viņas ķēniņam, kā
tu esi darījis Jērikum un viņa ķēniņam, tikai lai jūs viņas
laupījumu un viņas lopus priekš sev ņemat. Liec citiem
paslēpties aiz pilsētas. **3** Tad Jozuas un visi karavīri cēlās,
iet uz Aju, un Jozuas izlasīja trīsdesmit tūkstošus spēcīgu
un stipru vīru, un tos izsūtīja naktī, **4** Un tiem pavēlēja
sacīdams: raugāt, jums pret to pilsētu būs paslēpties aiz
pilsētas; neturaties visai tālu no pilsētas un esiet visi
gatavi. **5** Es tad un visi tie ļaudis, kas pie manis, pieiesim
pie pilsētas, un kad tie izies mums pretī tā kā pirmo reiz,
tad mēs no viņiem bēgsim. **6** Lai tie tad nāk ārā mums
pakaļ, kamēr mēs tos no pilsētas atšķiram, jo tie sacīs: viņi
bēg mūsu priekšā, tā kā pirmo reiz, - un mēs bēgsim no
viņiem. **7** Bet jūs ceļaties no tās vietas, kur bijāt slēpušies,
un uzņemat to pilsētu, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, to devis
jūsu rokā. **8** Un kad jūs to pilsētu esat uzņēmuši tad jums
to pilsētu būs sadedzināt ar uguni, pēc Tā Kunga vārda
jums būs darīt; redziet, es jums to esmu pavēlējis. **9** Tā
Jozuas tos izsūtīja. Un tie gāja paslēpties un turējās starp
Bēteli un Aju, Ajai pret vakariem, bet Jozuas palika to
nakti pie tiem ļaudīm. **10** Un Jozuas cēlās no rīta agri un
pārlūkoja tos ļaudis, un viņš un Israēla vecaji cēlās tiem
ļaudīm priekšā pret Aju. **11** Tā līdz arīdzan visi karavīri,
kas pie tā bija, cēlās un piegāja un nāca pret to pilsētu un
apmetās pret ziemeļa pusi no Ajas, un tur bija ieleja starp
tiem un Aju. **12** Un viņš ņēma kādus piectūkstoš vīrus

un tiem lika paslēpties starp Bēteli un Aju, pilsētai pret
vakariem. **13** Un tie nostādīja tos ļaudis, visu to lēģeri,
kas bija pret pilsētas ziemeļa pusi, un viņa pakaļējo pulku
pret pilsētas vakara pusi, un Jozuas tanī naktī nogāja pašā
ielejā. **14** Un kad Ajas ķēniņš to redzēja, tad tie pilsētas
vīri steidzās un cēlās no rīta agri un izgāja Israēlim pretī
uz kaušanos, viņš un visi viņa ļaudis, norunātā vietā
klajuma priekšā, bet viņš nezināja, ka citi bija paslēpušies
aiz pilsētas. **15** Un Jozuas un viss Israēls izlikās kauti esoši
viņu priekšā un bēga pa tuksneša ceļu. **16** Tāpēc visi
ļaudis, kas bija pilsētā, tapa sasaukti, ka tiem dzītos pakaļ.
17 Un tie dzinās Jozuam pakaļ un šķīrās nost no pilsētas,
un tur neatlika neviena vīra Ajā un Bētelē, kas nebūtu
izgājis Israēlim pakaļ, un tie pameta pilsētu atvērtu un
dzinās Israēlim pakaļ. **18** Tad Tas Kungs sacīja uz Jozua:
izstiep to šķēpu, kas tavā rokā, pret Aju, jo Es to došu
tavā rokā. Tad Jozuas izstiepa to šķēpu, kas bija viņa rokā,
pret to pilsētu. **19** Tad tie, kas bija paslēpušies, tūdaļ cēlās
no savas vietas un skrēja, kad viņš savu roku izstiepa, un
nāca pilsētā un to uzņēma un steidzās un iededzināja to
pilsētu ar uguni. **20** Kad nu Ajas ļaudis atpakaļ griezās,
tad tie skatījās, un redzi, pilsētas dūmi cēlās pret debesi,
un tie nespēja nekur bēgt, ne šurp, ne turp, jo tie ļaudis,
kas uz tuksnesi bēga, griezās atpakaļ pret tiem, kas dzinās
pakaļ. **21** Jo kad Jozuas un viss Israēls redzēja, ka tie,
kas bija paslēpušies, pilsētu bija uzņēmuši un ka pilsētas
dūmi cēlās, tad viņi arīdzan griezās atpakaļ un kāva Ajas
vīrus. **22** Un tad arī tie no pilsētas nāca ārā viņiem pretī,
tā ka tie bija vidū starp Israēli, šie no tejienes un viņi no

turienes, un tie tos kāva, kamēr neviens no tiem neatlika
nedz izbēga. **23** Bet Ajas ķēniņu tie sagūstīja dzīvu un
veda pie Jozuas. **24** Un kad Israēls bija nokāvis visus Ajas
iedzīvotājus, laukā un tuksnesī, uz kurieni tie viņiem bija
dzinušies pakaļ, un kad tie visi caur zobena asmeni bija
krituši līdz pēdīgam, tad viss Israēls griezās atpakaļ uz
Aju, un to sita ar zobena asmeni. **25** Un visi, kas tai dienā
krita, vīri un sievas, bija divpadsmit tūkstoši; tie bija visi
Ajas ļaudis. **26** Un Jozuas neatvilka savu roku, ko viņš ar
šķēpu bija izstiepis, tiekams viņš nebija izdeldējis visus
Ajas iedzīvotājus. **27** Tikai lopus un pilsētas laupījumu
Israēls laupīja priekš sevis pēc Tā Kunga vārda, ko viņš
Jozuam bija pavēlējis. **28** Un Jozuas sadedzināja Aju un to
padarīja par mūžīgu postažas vietu līdz šai dienai. **29** Un
Ajas ķēniņu viņš pakāra pie koka līdz vakaram, un kad
saule nogāja, Jozuas pavēlēja, viņa miesas noņemt no
koka, un tie viņu nometa pie pilsētas vārtiem un uzkrāva
pār viņu lielu akmeņu kopu līdz šai dienai. **30** Tad Jozuas
uztaisīja altāri Tam Kungam, Israēla Dievam, Ebala kalnā,
31 Tā kā Mozus, Tā Kunga kalps, Israēla bērniem bija
pavēlējis, kā Mozus bauslības grāmatā stāv rakstīts, altāri
no veseliem akmeņiem, kur dzelzs ierocis nebija pielikts,
un uz tā tie upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus
un upurēja arī pateicības upurus. **32** Un viņš rakstīja
uz tiem akmeņiem norakstu no Mozus bauslības, ko šis
bija rakstījis priekš Israēla bērniem. **33** Un viss Israēls ar
saviem vecajiem un virsniekiem un soģiem stāvēja abējos
šķirsta sānos pretim tiem priesteriem un Levitiem, kas
Tā Kunga derības šķirstu nesa, gan svešinieki, gan pašu

ļaudis, viena puse pret Gerizim kalnu un otra puse pret
Ebalkalnu, tā kā Mozus, Tā Kunga kalps, iepriekš bija
pavēlējis, tos ļaudis svētīt. **34** Un pēc tam viņš izlasīja
visus bauslības vārdus, svētību un lāstu, kā bauslības
grāmatā stāv rakstīts. **35** Tur nebija neviena vārda no
visiem, cik Mozus bija pavēlējis, ko Jozuas nebūtu izlasījis
priekš visas Israēla draudzes un tām sievām un tiem
bērniņiem un tiem svešiniekiem, kas staigāja viņu vidū.

9 Un kad to dzirdēja visi ķēniņi, kas viņpus Jardānes bija,
kalnos un ielejās un gar visu lielās jūras malu, Lībanum
pretī, Hetieši un Amorieši, Ferezieši, Hivieši un Jebusieši,
2 Tad tie sapulcējās visi kopā, kauties ar Jozua un ar
Israēli. **3** Kad nu Gibeonas iedzīvotāji dzirdēja, ko Jozuas
bija darījis ar Jēriku un ar Aju, tad tie arīdzan darīja
viltu **4** Un nogāja un likās vēstneši ejoši un ņēma vecus
maisus uz saviem ēzeļiem, **5** Un vecus saplīsušus un
lāpītus ādas vīna traukus, arī vecas un lāpītas kurpes
savās kājās, un tiem bija arī vecas drēbes mugurā, un
visa viņu ceļamaize bija sakaltusi un sapelējusi. **6** Un
tie gāja pie Jozuas Gilgalas lēģerī un sacīja uz to un uz
Israēla vīriem: mēs no tālas zemes esam nākuši; tad
dariet nu ar mums derību. **7** Tad Israēla vīri sacīja uz
to Hivieti: varbūt, ka tu dzīvo mūsu vidū, kā tad mēs
ar tevi varam darīt derību? **8** Tad tie sacīja uz Jozua:
mēs esam tavi kalpi. Tad Jozuas uz tiem sacīja: kas jūs
esat un no kurienes jūs nākat? **9** Tie uz viņu sacīja: tavi
kalpi nākuši no varen tālas zemes, Tā Kunga, tava Dieva,
vārda dēļ; jo mēs esam dzirdējuši Viņa slavu un visu, ko
Viņš darījis Ēģiptes zemē. **10** Un visu, ko Viņš darījis

tiem diviem Amoriešu ķēniņiem, kas viņpus Jardānes
bija, Sihonam, Hešbonas ķēniņam, un Ogam, Basanas
ķēniņam, kas Astarotā dzīvoja. **11** Tāpēc mūsu vecaji un
visi, kas mūsu zemē dzīvo, uz mums runāja un sacīja:
ņemiet savās rokās ceļamaizi un ejat viņiem pretī un
sakāt uz tiem: mēs esam jūsu kalpi; un nu dariet ar mums
derību. **12** Šo savu maizi mēs jaunu no savām mājām uz
ceļu esam paņēmuši līdz, tai dienā, kad mēs izgājām pie
jums nākt, bet redzi, nu tā sakaltusi un sapelējusi. **13** Un
šie ādas vīna trauki, ko mēs pildījām, bija jauni, bet redzi,
tie ir saplīsuši un šīs mūsu drēbes un mūsu kurpes ir
vecas palikušas no tā varen tālā ceļa. **14** Tad tie vīri ņēma
no viņu ceļamaizes un nevaicāja Tā Kunga muti. **15** Un
Jozuas derēja mieru ar tiem un darīja derību ar tiem, tos
atstāt dzīvus, un tie draudzes virsnieki tiem zvērēja. **16**
Un pēc trim dienām, kad tie derību ar tiem bija darījuši,
tad tie dzirdēja, viņus no tuvienes esam un dzīvojam viņu
vidū. **17** Jo kad Israēla bērni cēlās, tad tie nāca trešā dienā
pie viņu pilsētām. Bet viņu pilsētas bija Gibeona, Kavira
un Beērote un Kiriat-Jearima. **18** Un Israēla bērni tos
nekāva, tāpēc ka draudzes virsnieki tiem bija zvērējuši
pie Tā Kunga, Israēla Dieva; tāpēc visa draudze kurnēja
pret tiem virsniekiem. **19** Tad visi tie virsnieki uz visu
draudzi sacīja: mēs pie Tā Kunga, Israēla Dieva, tiem
esam zvērējuši, tāpēc mēs tos nu nevaram aizskart. **20**
Bet mēs tiem darīsim tā: pametīsim tos dzīvus, ka nekāda
dusmība pār mums nenāk tā zvēresta dēļ, ko mēs tiem
esam zvērējuši. **21** Tad tie virsnieki uz tiem sacīja: lai
paliek dzīvi; un tie bija malkas cirtēji un ūdens smēlēji

visai draudzei, kā tie virsnieki tiem bija runājuši. **22** Un
Jozuas tos aicināja un uz tiem runāja sacīdams: kāpēc jūs
mūs esat pievīluši sacīdami, mēs esam ļoti tālu no jums, -
un jūs tomēr mūsu vidū dzīvojat? **23** Nu tad esat nolādēti,
ka no jums netrūkst kalpu un malkas cirtēju un ūdens
smēlēju priekš mūsu Dieva nama. **24** Tie atbildēja Jozuam
un sacīja: taviem kalpiem tapa stāstīts, ko Tas Kungs, tavs
Dievs, Mozum Savam kalpam, ir pavēlējis, ka Viņš jums
visu to zemi grib dot, un visus tos, kas tai zemē dzīvo,
no jūsu priekšas izdeldēt, tad mēs savas dzīvības dēļ ļoti
bijāmies no jums un tā darījām. **25** Un nu redzi, mēs esam
tavā rokā, dari mums, tā kā darīt tavās acīs rādās labi
un taisni. **26** Tad viņš tiem tā darīja un tos izglāba no
Israēla bērnu rokas, ka tie tos nenokāva. **27** Un Jozuas tai
dienā tos nodeva draudzei par malkas cirtējiem un ūdens
smēlējiem un priekš Tā Kunga altāra līdz šai dienai tai
vietā, ko Viņš izredzētu.

10 Un kad Adonicedeķs, Jeruzālemes ķēniņš, dzirdēja,
ka Jozuas Aju bija uzņēmis un izdeldējis, un Ajai un viņas
ķēniņam tā darījis, kā viņš Jērikum un viņa ķēniņam
bija darījis, un ka tie, kas Gibeonā dzīvoja, ar Israēli
bija derējuši mieru un starp tiem dzīvoja. **2** Tad tie ļoti
bijās, jo Gibeona bija liela pilsēta, tā kā viena ķēniņa
pilsēta, lielāka nekā Aja, un visi viņas vīri bija stipri. **3**
Tāpēc Adonicedeķs, Jeruzālemes ķēniņš, sūtīja pie Oāma,
Hebronas ķēniņa, un pie Pireama, Jarmutes ķēniņa,
un pie Javiūs, Lāķisas ķēniņa, un pie Debira, Eglonas
ķēniņa, sacīdams: **4** Nāciet pie manis un palīdziet man,
lai Gibeonu kaujam, jo tā mieru derējusi ar Jozua un

ar Israēla bērniem. **5** Tad sapulcējās un cēlās pieci
Amoriešu ķēniņi: Jeruzālemes ķēniņš, Hebronas ķēniņš,
Jarmutes ķēniņš, Lāķisas ķēniņš, Eglonas ķēniņš, līdz ar
visiem saviem karapulkiem un apmetās pret Gibeonu
un karoja pret viņu. **6** Un Gibeonas vīri sūtīja pie Jozuas
lēģerī uz Gilgalu sacīdami: neatrauj savu roku no saviem
kalpiem; nāc steigšus un izglāb mūs un palīdzi mums,
jo visi Amoriešu ķēniņi, kas kalnos dzīvo, pret mums
sapulcējušies. **7** Tad Jozuas cēlās no Gilgalas, pats un
visi kara ļaudis līdz ar viņu, un visi spēka vīri. **8** Un Tas
Kungs sacīja uz Jozua: nebīsties no viņiem, jo Es tos esmu
nodevis tavā rokā, neviens nepastāvēs tavā priekšā. **9** Un
Jozuas piepeši viņiem uzbruka, cauru nakti no Gilgalas
uz augšu iedams. **10** Un Tas Kungs tos izbiedēja Israēla
priekšā, un viņš tos kāva ar lielu kaušanu Gibeonā un
tiem dzinās pakaļ pa to ceļu augšup uz Bet-Oronu un tos
kāva līdz Āzekai un Maķedai. **11** Un kad tie no Israēla bēga
lejā no Bet-Orona, tad Tas Kungs lielus krusas gabalus no
debess uz tiem nometa līdz Āzekai, ka tie nomira; tur bija
vairāk, kas no krusas nomira, nekā ko Israēla bērni ar
zobenu nokāva. **12** Tad Jozuas runāja uz To Kungu tai
dienā, kad Tas Kungs Amoriešus nodeva Israēla priekšā,
un sacīja Israēla priekšā: Saule, apstājies Gibeonā, un
mēnesi, Ajalones ielejā. **13** Tad saule apstājās un mēnesis
stāvēja, tiekams tie ļaudis pie saviem ienaidniekiem bija
atriebušies. Vai tas nav rakstīts tā taisnā grāmatā: Tā
saule stāvēja debess vidū un nesteidzās noiet veselu
dienu. **14** Un tādas dienas kā šī nebija, ne priekš viņas, ne
pēc viņas, ka Tas Kungs cilvēka balsi paklausīja; jo Tas

Kungs karoja par Israēli. **15** Tad Jozuas griezās atpakaļ un
viss Israēls līdz ar viņu uz Gilgalas lēģeri. **16** Bet tie pieci
ķēniņi bija bēguši un apslēpušies tai alā pie Maķedas.
17 Un Jozuam tapa teikts un sacīts: tie pieci ķēniņi ir
atrasti, apslēpušies tai alā pie Maķedas. **18** Tad Jozuas
sacīja: pieveļat lielus akmeņus priekš alas cauruma un
liekat vīrus priekšā, viņus sargāt. **19** Bet jūs nestāviet
mierā, dzenaties saviem ienaidniekiem pakaļ un kaujiet
viņu pakaļējos, neļaujat tiem savās pilsētās nākt, jo Tas
Kungs, jūsu Dievs, tos ir nodevis jūsu rokā. **20** Un kad
Jozuas un Israēla bērni bija beiguši tos kaut ar ļoti lielu
kaušanu, kamēr tie bija izdeldēti, un kad tie atlikušie
no tiem bija glābušies un nākuši stiprās pilsētās, **21** Tad
visi ļaudis ar mieru griezās atpakaļ pie Jozuas uz lēģeri
pie Maķedas; neviens pret Israēla bērniem pat ne mēli
nekustināja. **22** Un Jozuas sacīja: atdariet tās alas caurumu
un izvediet tos piecus ķēniņus no alas pie manis. **23** Un
tie tā darīja un izveda no tās alas pie viņa tos piecus
ķēniņus, Jeruzālemes ķēniņu, Hebronas ķēniņu, Jarmutes
ķēniņu, Lāķisas ķēniņu, Eglonas ķēniņu. **24** Un kad tie šos
ķēniņus pie Jozuas bija izveduši, tad Jozuas sauca visus
Israēla vīrus un sacīja uz tiem karavīru virsniekiem, kas
viņam bija gājuši līdz: nākat klāt, liekat savas kājas uz
šo ķēniņu kakliem, un tie piegāja un lika savas kājas uz
viņu kakliem. **25** Un Jozuas uz tiem sacīja: nebīstaties
un nebaiļojaties, esiet stipri un turat drošu prātu, jo
tāpat Tas Kungs darīs visiem jūsu ienaidniekiem, ar ko
jūs karojat. **26** Un pēc tam Jozuas viņus sita un nokāva,
un pakāra pie pieciem kokiem, un tie palika pie kokiem

pakārti līdz vakaram. **27** Un ap to laiku, kad saule noiet,
Jozuas pavēlēja tos noņemt no tiem kokiem, un tie tos
nometa tai alā, kur tie bija apslēpušies, un lika lielus
akmeņus priekš tās alas cauruma, kas tur ir līdz šai dienai.
28 Tai dienā Jozuas arī uzņēma Maķedu, un to kāva ar
zobena asmeni, un viņš izdeldēja viņas ķēniņu, viņu pašu
un visas dvēseles, kas tur bija; viņš neatlicināja neviena,
un darīja Maķedas ķēniņam tā kā viņš bija darījis Jērikus
ķēniņam. **29** Tad Jozuas aizgāja un viss Israēls ar viņu no
Maķedas uz Libnu un karoja pret Libnu. **30** Un Tas Kungs
to arīdzan nodeva Israēla rokā ar viņas ķēniņu, un viņš to
kāva ar zobena asmeni un visas dvēseles, kas tur bija, viņš
neatlicināja iekš tās neviena, un darīja viņas ķēniņam, kā
viņš bija darījis Jērikus ķēniņam. **31** Tad Jozuas aizgāja un
viss Israēls ar viņu no Libnas līdz Lāķisai, un apmetās
pret viņu un karoja pret viņu. **32** Un Tas Kungs nodeva
Lāķisu Israēla rokā, un viņš to uzņēma otrā dienā un to
kāva ar zobena asmeni, un visas dvēseles, kas tur bija; tā
kā viņš Libnai bija darījis. **33** Tad Orams, Ģezeras ķēniņš,
cēlās Lāķisai par palīgu, bet Jozuas to kāva un viņa ļaudis,
kamēr viņš neviena no tiem neatlicināja. **34** Un Jozuas
aizgāja un viss Israēls līdz ar viņu no Lāķisas uz Eglonu,
un apmetās pret viņu un karoja pret viņu. **35** Un uzņēma
viņu tai pašā dienā, un to kāva ar zobena asmeni, un visas
dvēseles, kas tur bija, viņš tai dienā izdeldēja, kā viņš
bija darījis Lāķisai. **36** Tad Jozuas cēlās un viss Israēls līdz
ar viņu no Eglonas līdz Hebronei un karoja pret viņu,
37 Un uzņēma viņu un kāva viņu ar zobena asmeni un
viņas ķēniņu ar visām pilsētām un ar visām dvēselēm,

kas tur bija; viņš neatlicināja neviena, kā viņš Eglonai
bija darījis, un to izdeldēja ar visām dvēselēm, kas tur
bija, **38** Tad Jozuas griezās atpakaļ un viss Israēls līdz
ar viņu uz Debiru un karoja pret viņu, **39** Un uzņēma
viņu un viņas ķēniņu un visas viņa pilsētas, un tos kāva
ar zobena asmeni un izdeldēja visas dvēseles, kas tur
bija; viņš neatlicināja neviena; itin kā viņš Hebronai bija
darījis, tā viņš darīja Debirai un viņas ķēniņam, un itin kā
viņš Libnai un viņas ķēniņam bija darījis. **40** Tā Jozuas
apkāva visu to zemi, kalnus un dienasvidus zemi un ieleju
un pakalnus ar visiem viņu ķēniņiem: viņš neatlicināja
neviena un izdeldēja visu, kam bija dvaša, tā kā Tas
Kungs, Israēla Dievs, bija pavēlējis. **41** Un Jozuas tos kāva
no Kādeš Barneas līdz Gazai, arī visu Gošena zemi līdz
Gibeonai. **42** Un Jozuas uzņēma visus šos ķēniņus un visu
viņu zemi uz vienu reizi, jo Tas Kungs, Israēla Dievs,
karoja par Israēli. **43** Tad Jozuas griezās atpakaļ un viss
Israēls līdz ar viņu uz Gilgalas lēģeri.

11 Un notika, kad Jabins, Hacoras ķēniņš, to dzirdēja, tad
viņš sūtīja pie Jobaba, Madonas ķēniņa, un pie Šimronas
ķēniņa un pie Akšafas ķēniņa, **2** Un pie tiem ķēniņiem, kas
pret ziemeļiem kalnos un tai klajumā pret dienvidiem no
Ķinerot un ielejā un kas Navot Dora jūrmalā dzīvoja, **3** Pie
Kanaāniešiem pret rītiem un vakariem un pie Amoriešiem
un Hetiešiem un Fereziešiem un Jebusiešiem kalnos un
pie Hiviešiem apakš Hermona, Micpas zemē. **4** Šie izgāja
un visi karapulki līdz ar tiem un daudz ļaužu, tik daudz
kā smiltis jūrmalā, un varen daudz zirgu un ratu. **5** Visi
šie ķēniņi sapulcējās un nāca un kopā apmetās lēģerī

pie Meroma ūdens, karot pret Israēli. **6** Un Tas Kungs
sacīja uz Jozua: nebīsties no viņiem, jo rītu ap šo laiku Es
tos visus nodošu apkautus Israēla priekšā; viņu zirgus
tev būs darīt tizlus un viņu ratus ar uguni sadedzināt. **7**
Tad Jozuas un visi karaļaudis līdz ar viņu piepeši tiem
uznāca pie Meroma ūdens un tiem uzbruka. **8** Un Tas
Kungs tos nodeva Israēla rokā, un tie tos kāva un tiem
dzinās pakaļ līdz tai lielai Sidonai un līdz tiem siltiem
ūdeņiem un līdz Micpas klajumam pret rītiem un tos
kāva, kamēr neviens no tiem neatlika. **9** Un Jozuas tiem
darīja, kā Tas Kungs viņam bija sacījis; viņu zirgus viņš
darīja tizlus un viņu ratus viņš sadedzināja ar uguni. **10**
Un Jozuas griezās atpakaļ tanī laikā un uzņēma Hacoru,
un viņas ķēniņu viņš sita ar zobenu, jo Hacora priekš
tam bija galvas pilsēta visām šo ķēniņu valstīm. **11** Un
tie kāva visus, kas tur bija, ar zobena asmeni, viņus
izdeldēdami; tur neviens neatlika, kam bija dvaša, un
Hacoru viņš sadedzināja ar uguni. **12** Un Jozuas uzņēma
visas šo ķēniņu pilsētas un visus viņu ķēniņus un tos
kāva ar zobena asmeni, tos izdeldēdams, kā Mozus, Tā
Kunga kalps, bija pavēlējis. **13** Bet visas pilsētas, kas stāv
savos kalnos, Israēls nesadedzināja, tikai Hacoru Jozuas
sadedzināja. **14** Un visu šo pilsētu laupījumu un visus
lopus Israēla bērni laupīja priekš sevis, bet visus cilvēkus
tie kāva ar zobena asmeni, tiekams tie tos izdeldēja; tie
neatlicināja neviena, kam bija dvaša. **15** Tā kā Tas Kungs
Mozum, savam kalpam, bija pavēlējis, tā Mozus pavēlēja
Jozuam, un tā Jozuas darīja; viņš neatrāva ne vārda no
visa, ko Tas Kungs Mozum bija pavēlējis. **16** Tā Jozuas

uzņēma visu šo zemi, kalnus un visu dienasvidus zemi un
visu Gošenes zemi un ieleju un klajumu un Israēla kalnus
ar viņu ieleju, **17** No Ālaka kalna, kas uz augšu stiepjas uz
Seīru līdz Baāl-Gadam Lībanus klajumā, apakš Hermona
kalna; viņš gūstīja arī visus viņu ķēniņus, tos sita un
nokāva. **18** Ilgu laiku Jozuas pret visiem šiem ķēniņiem
karoja. **19** Nevienas pilsētas nebija, kas ar labu Israēlim
būtu padevusies, kā vien tie Hivieši, kas Gibeonā dzīvoja.
Viņi visas uzņēma ar karošanu. **20** Jo tas bija no Tā Kunga,
ka tie savu sirdi apcietināja, karā iet pret Israēli, lai
Viņš tos izdeldētu, lai tiem nekāda žēlastība nenotiktu,
bet lai Viņš tos nomaitātu, kā Tas Kungs Mozum bija
pavēlējis. **21** Tanī laikā Jozuas nāca un izsakņoja Enaķiešus
no tiem kalniem, no Hebronas, no Debiras, no Ānabas,
no visiem Jūda kalniem un no visiem Israēla kalniem,
un Jozuas tos izdeldēja ar viņu pilsētām. **22** Neviens no
Enaķiešiem neatlika Israēla bērnu zemē, tik vien Gazā,
Gatā un Ašdodā tie atlika. **23** Tā Jozuas uzņēma visu to
zemi, tā kā Tas Kungs uz Mozu bija runājis, un Jozuas to
Israēlim nodeva par iemantojamu tiesu, to dalīdams pēc
viņu ciltīm, un zemei tika miers no karošanas.

12 Šie nu ir tās zemes ķēniņi, ko Israēla bērni ir kāvuši
un viņu zemi ieņēmuši, viņpus Jardānes pret saules
uzlēkšanu no Arnonas upes līdz Hermona kalnam un
visu klajumu pret rītiem: **2** Sihons, Amoriešu ķēniņš, kas
Hešbonā dzīvoja, valdīdams no Aroēra, kas Arnonas upes
malā, un no tās upes vidus, un par vienu Gileādas pusi un
līdz Jabokas upei, kas ir Amona bērnu robeža, **3** Un par
to klajumu līdz Ķinerotes jūrai pret rītiem, un līdz tai

klajuma jūrai, tai sāls jūrai pret rītiem, uz to ceļu līdz
BetJezimotam, un dienvidu pusē apakš Pizgas kalna. **4**
Un Oga, Basanas ķēniņa, robežas; tas bija atlicis no tiem
milžu ļaudīm, un dzīvoja Astarotā un Edrejā, **5** Un valdīja
par Hermona kalnu un par Zalku un par visu Basanu līdz
Gešuriešu un Maāhatiešu robežām un tai vienā Gileādas
pusē līdz Sihona, Hešbonas ķēniņa, robežām. **6** Mozus,
Tā Kunga kalps, un Israēla bērni tos kāva, un Mozus,
Tā Kunga kalps, to deva Rūbeniešiem un Gadiešiem un
Manasus pusciltij par daļu. **7** Šie nu ir tās zemes ķēniņi,
ko Jozuas un Israēla bērni kāva šaipus Jardānes pret
vakariem, no Baāl-Gada Lībanus lejā līdz Ālaka kalnam,
kas uz Seīru stiepjas, (un Jozuas to deva Israēla ciltīm par
īpašumu pēc viņu daļām,) **8** Kalnos un ielejās un klajumos
un pakalnos un tuksnesī un pret dienasvidu: Hetieši,
Amorieši, Kanaānieši, Ferezieši, Hivieši un Jebusieši. **9**
Jērikus ķēniņš viens; Ajas ķēniņš, kas sānis Bētelei, viens;
10 Jeruzālemes ķēniņš viens; Hebrones ķēniņš viens; **11**
Jarmutes ķēniņš viens; Lākisas ķēniņš viens; **12** Eglonas
ķēniņš viens; Ģezeras ķēniņš viens; **13** Debiras ķēniņš
viens; Ģederas ķēniņš viens; **14** Hormas ķēniņš viens;
Aradas ķēniņš viens; **15** Libnas ķēniņš viens; Adulamas
ķēniņš viens; **16** Maķedas ķēniņš viens; Bēteles ķēniņš
viens; **17** Tapuas ķēniņš viens; Heferas ķēniņš viens; **18**
Afekas ķēniņš viens; LāŠaronas ķēniņš viens; **19** Madonas
ķēniņš viens; Hacoras ķēniņš viens; **20** Šimron-Meronas
ķēniņš viens; Akšafas ķēniņš viens; **21** Taēnakas ķēniņš
viens; Meģidus ķēniņš viens; **22** Kēdesas ķēniņš viens;
Jokneamas ķēniņš pie Karmeļa viens; **23** Doras ķēniņš

Navat-Dorā viens; Gojimu ķēniņš Gilgalā viens; **24** Tircas
ķēniņš viens; visi šie ķēniņi ir trīsdesmit un viens.

13 Un Jozuas bija vecs un stipri gados un Tas Kungs
sacīja uz viņu: tu esi palicis vecs un stipri gados, un vēl
ļoti daudz zemes atliek kas jāuzņem. **2** Šī ir tā zeme,
kas vēl atliek: visas Fīlistu robežas un visas Gešuriešu
robežas, **3** No Šihora, kas ir Ēģiptes priekšā, līdz Ekronas
robežai pret ziemeļiem Kanaāniešiem top pieskaitīti pieci
Fīlistu lielkungi: Gaziešu, Ašdodešu, Askaloniešu, Gatiešu
un Ekroniešu lielskungs, un arī Avieši; **4** No dienasvidus
puses visa Kanaāniešu zeme un Meara, kas Sidoniešiem
pieder, līdz Afekai, līdz Amoriešu robežām; **5** Tā arī
Ģibliešu zeme un viss Lībanus no rīta puses, no Baāl-
Gada apakš Hermona kalna, kamēr nāk uz Hamatu; **6**
Visi, kas tais kalnos dzīvo, no Lībanus līdz tiem siltiem
ūdeņiem, visi Sidonieši, Es tos izdzīšu Israēla bērnu
priekšā; izdali to tikai Israēlim par īpašumu, kā Es tev
esmu pavēlējis. **7** Un nu dali šo zemi par iemantojamu
tiesu tām deviņām ciltīm un Manasus pusciltij. **8** Līdz ar
to (otru puscilti) Rūbenieši un Gadieši ir dabūjuši savu
iemantojamo tiesu, ko tiem Mozus deva viņpus Jardānes
pret rītiem, tā kā Mozus, Tā Kunga kalps, tiem devis,
9 No Aroēra, kas ir Arnonas upes malā, un tās pilsētas
kas ir upes ielejas vidū, un visu klajumu no Medbas līdz
Dibonai, **10** Un līdz Amona bērnu robežām visas pilsētas,
kas piederēja Sihonam, Amoriešu ķēniņam, Hešbonas
valdniekam, **11** Un Gileādu un Gešuriešu un Maāhatiešu
robežas, un visu Hermona kalnu un visu Basanu līdz
Zalkai, **12** Visu Oga, Basanas ķēniņa, valsti, kas valdīja

Astarotā un Edrejā, un bija atlicis no tiem atlikušiem
milžiem, ko Mozus ir apkāvis un izdzinis. **13** Bet Israēla
bērni neizdzina Gešuriešus un Maāhatiešus, bet Gešurs
un Maāhats dzīvoja Israēla vidū līdz šai dienai. - **14** Tikai
Levja ciltij viņš nedeva zemes daļu; Tā Kunga, Israēla
Dieva, uguns upuri ir viņas daļa, tā kā viņš tai ir runājis.
15 Un Mozus deva Rūbena bērnu ciltij pēc viņas radiem,
16 Ka viņu robežas bija no Aroēra, kas Arnonas upes
malā, un tā pilsēta, kas ir ielejas vidū, un viss klajums
līdz Medbai, **17** Hešbona un visas viņas pilsētas kas tai
klajumā, Dibona un Bamot-Baāla un Bet-Baāl-Meona,
18 Un Jāca un Ķedemote un Mevaāte **19** Un Kiriataīma
un Sibma un Ceret-Zaūra uz tā kalna tai ielejā. **20** Un
Bet-Peore un Ašdod-Pizga un Bet-Jezimote **21** Un visas
klajuma pilsētas un visa Sihona valsts, Sihona, Amoriešu
ķēniņa, kas Hešbonā valdīja, ko Mozus apkāva līdz ar
Midijanas lieliem kungiem, Evu un Reķimu un Curu un
Huru un Rebu, Sihona valdniekiem, kas tai zemē dzīvoja.
22 Tāpat Israēla bērni ar zobenu nokāva Bileāmu, Beora
dēlu, to pareģi, līdz ar tiem (citiem), ko viņi nokāva. **23**
Un Rūbena bērnu robeža bija Jardāne un viņas apgabals.
Šī ir Rūbena bērnu daļa pēc viņu radiem, pilsētas un
viņu ciemi. **24** Un Gada ciltij, Gada bērniem pēc viņu
radiem Mozus deva, **25** Ka viņu robežas bija Jaēzere un
visas Gileādas pilsētas un Amona bērnu zemes viena puse
līdz Aroēram, kas ir šaipus Rabas. **26** Un no Hešbonas
līdz Rāmat-Micpai un Betanim un no Mahānaīm līdz
Debiras robežai, **27** Un ielejā: BetHarama un Bet-Nimra
un Sukota un Cavana, kas atlika no Sihona, Hešbonas

ķēniņa, valsts, Jardāne un viņas robeža, līdz Ķinerotes
jūras galam viņpus Jardānes pret rītiem. **28** Šī ir Gada
bērnu daļa pēc viņu radiem, pilsētas un ciemi. **29** Un ko
Mozus Manasus pusciltij par daļu bija devis, tas palika pie
Manasus bērnu puscilts pēc viņas radiem, **30** Tā ka viņu
robežas bija no Mahānaīm visa Basana, visa Oga, Basanas
ķēniņa, valsts un visi Jaīra miesti, kas ir Basanā, sešdesmit
pilsētas. **31** Un Gileādas viena puse un Astarote un Edreja,
Oga, Basanas ķēniņa, valsts pilsētas, piederēja Mahira,
Manasus dēla, bērniem, (proti) Mahira bērnu pusei pēc
viņu radiem. **32** To nu Mozus bija izdalījis Moaba klajumos
viņpus Jardānes no Jērikus pret rītiem. **33** Bet Levja ciltij
Mozus nedeva nekādu zemes daļu; Tas Kungs, Israēla
Dievs, ir viņu daļa, tā kā Viņš tiem ir runājis.

14 To nu Israēla bērni iemantojuši Kanaāna zemē, ko
viņiem ir izdalījuši Eleazars, tas priesteris, un Jozuas,
Nuna dēls, un tie augstie Israēla bērnu cilts tēvi. **2** Caur
meslošanu tiem dalīja, kā Tas Kungs caur Mozu bija
pavēlējis, dot tām deviņām ciltīm un tai pusciltij. **3** Jo
tām divām ciltīm un tai pusciltij Mozus bija devis daļu
viņpus Jardānes, bet Levitiem viņš nekādu zemes daļu
nebija devis viņu starpā. **4** Jo Jāzepa bērnu bija divas
ciltis, Manasus un Efraīms; un Levitiem nedeva nekādu
īpašu daļu tai zemē, bet pilsētas vien, kur dzīvot, un
ganības priekš viņu lopiem un priekš viņu īpašuma. **5** Kā
Tas Kungs Mozum bija pavēlējis, tā Israēla bērni darīja
un izdalīja to zemi. **6** Tad Jūda bērni piegāja pie Jozuas
Gilgalā, un Kālebs, Jefunna dēls, no Ķenasa bērniem,
sacīja uz viņu: tu zini to vārdu, ko Tas Kungs uz Mozu, to

Dieva vīru, ir runājis Kādeš Barneā manis pēc un tevis
pēc. **7** Es biju četrdesmit gadus vecs, kad Mozus, Tā Kunga
kalps, mani sūtīja no Kādeš Barneas, to zemi izlūkot,
un es viņam atsacīju, tā kā tas bija manā sirdī. **8** Bet
mani brāļi, kas man bija gājuši līdz, tie darīja to ļaužu
sirdi bailīgu, bet es Tam Kungam, savam Dievam, pareizi
klausīju. **9** Tad Mozus tai dienā zvērēja un sacīja: tā zeme,
kur tu ar savu kāju esi minis, tev un taviem bērniem būs
par daļu mūžam; jo tu Tam Kungam, manam Dievam, esi
pareizi klausījis. **10** Un nu redzi, Tas Kungs manu dzīvību
ir uzturējis, tā kā Viņš ir runājis, un ir četrdesmit un
pieci gadi no tā laika, kad Tas Kungs šo vārdu uz Mozu
runāja, Israēlim tuksnesī staigājot, un nu redzi, es šodien
esmu astoņdesmit piecus gadus vecs. **11** Es vēl šodien
esmu tik stiprs, kā tai dienā kad Mozus mani izsūtīja;
kāds mans spēks bija to brīdi, tāds ir mans spēks šo brīdi
uz karu, uz iziešanu un ieiešanu. **12** Un nu, dod man šo
kalnu zemi, par ko Tas Kungs tai dienā runājis, jo tu tai
dienā esi dzirdējis, ka tur dzīvo Enaķieši, un tur ir lielas
stipras pilsētas; varbūt Tas Kungs būs ar mani, ka es tos
varu izdzīt, tā kā Tas Kungs runājis. **13** Tad Jozuas viņu
svētīja un deva Kālebam, Jefunna dēlam, Hebroni par
daļu. **14** Tā tad Hebrone Kālebam, Jefunna dēlam, no
Ķenasa bērniem, tika par daļu līdz šai dienai, tāpēc ka tas
Tam Kungam, Israēla Dievam, pareizi bija klausījis. **15**
Bet Hebrones vārds bija vecos laikos Kiriat Arba (Arbas
pilsēta), tas ir bijis viens liels cilvēks starp Enaķiešiem.
Un zemei bija miers no karošanas.

15 Un tā nomeslota tiesa priekš Jūda bērniem, pēc viņu
radiem, bija pie Edoma robežām, pie Cin tuksneša, pašā
dienvidus galā, **2** Tā ka viņu robeža pret dienvidiem bija
Sāls jūras gals no tās mēles, kas pret dienvidiem stiepjas,
3 Un iziet pret dienvidu pusi uz Akrabu kalniem un iet
cauri līdz Cinam un iet uz augšu no dienvidu puses līdz
Kādeš-Barneai, **4** Un iet caur Acronu un stiepjas uz augšu
līdz Ādarai un iet ap Karku un iet cauri līdz Acmonai un
iznāk pie Ēģiptes upes, un tas robežas gals stiepjas pret
jūru; šī lai ir jūsu robeža dienas vidū. **5** Un robeža pret
rītiem ir sāls jūra līdz Jardānes galam, un robeža ziemeļa
pusē ir no jūras mēles, no Jardānes gala. **6** Un šī robeža
iet uz augšu līdz Bet-Aglai un iet cauri no ziemeļa puses
līdz Bet-Arabai, un tā robeža iet uz augšu līdz Boēna,
Rūbena dēla, akmenim. **7** Un (tālāk) šī robeža iet uz augšu
līdz Debirai no Ahora ielejas un pret ziemeļiem stiepjas
līdz Gilgalai, kas stāv pret Adumu kalniem, kas no upes uz
dienvidiem; pēc šī robeža iet cauri uz En-Zemes ūdeni, un
viņas gals stiepjas līdz Roģeles akai. **8** Un šī robeža iet uz
augšu pa Ben-Inoma ieleju, no dienvidu puses gar Jebuzu,
- šī ir Jeruzāleme, - un šī robeža iet uz augšu līdz tā kalna
virsgalam, kas no Inoma ielejas ir pret vakara pusi, kas
stiepjas līdz Refaīm ielejas galam pret ziemeļiem. **9** Pēc šī
robeža stiepjas no tā kalna gala līdz Nevtoas avotam un
iznāk uz Efrona kalna pilsētām; šī robeža stiepjas līdz
Baālai, - tā ir Kiriat-Jearima. **10** Pēc šī robeža griežas no
Baālas uz vakara pusi līdz Seīra kalniem un iet cauri gar
ArJearim uz ziemeļa pusi, - tas ir Ķesalons, - un nāk lejā
uz Bet-Šemesu un iet caur Timnatu. **11** Un tā robeža iznāk

gar Ekronu pret ziemeļa pusi un stiepjas līdz Zikronam
un iet pār Baālas kalnu un iznāk uz Jabneēlu, un viņas
gals stiepjas līdz jūrai. **12** Un robeža pret vakara pusi ir tā
lielā jūra un viņas mala. Šī ir Jūda bērnu robeža visapkārt
pēc viņu radiem. **13** Bet Kālebam, Jefunna dēlam, viņš
deva tiesu starp Jūda bērniem, pēc Tā Kunga vārda uz
Jozua, proti Kiriat-Arbu, Eneka tēva pilsētu, tā ir Hebrone.
14 Un Kālebs izdzina no turienes tos trīs Enaka dēlus,
Zezaju un Aķimanu un Talmaju, kas no Enaka dzimuši.
15 Un no turienes viņš cēlās pret Debiras iedzīvotājiem,
bet Debiras vārds senāk bija Kiriat-Zevere. **16** Un Kālebs
sacīja: kas Kiriat-Zeveri kaus un uzņems, tam es savu
meitu Aksu došu par sievu. **17** Tad to uzņēma Otniēls,
Ķenasa dēls, Kāleba brālēns, un viņš tam deva savu meitu
Aksu par sievu. **18** Un notikās, kad viņa pie tā nāca,
tad viņa to skubināja, tīrumu lūgties no viņas tēva, un
viņa nolēca no ēzeļa; tad Kālebs uz viņu sacīja: kas tev
ir? **19** Un viņa sacīja: dod man kādu svētību, jo tu man
esi devis dienvidu zemi, tad dod man arī ūdens avotus.
Tad tas viņai deva avotus augšā un avotus ielejā. **20** Šī
ir Jūda bērnu cilts daļa pēc viņu radiem. **21** Tad nu tās
pilsētas no Jūda bērnu cilts gala līdz Edoma robežai pret
dienvidu pusi ir: Kabceēle un Edere un Jagura **22** Un Ķina
un Dimona un Ādada **23** Un Ķedesa un Ācora un Itnana
24 Un Zīva un Telema un Bealota **25** Un Ācor-ādāta un
Kiriat-Hecrona, - tā ir Ācora, - **26** Āmama un Šema un
Molada **27** Un Ācar Gada un Ezmona un Betpaleta **28** Un
Ācar-Zuala un Bēršeba un Bisjot-Ja, **29** Bala un Ijim un
Ācēma **30** Un Eldolada un Ķezila un Horma **31** Un Ciklaga

un Madmana un Zan-Zana **32** Un Lebaota, Zilim un Aīna
un Rimona, - visu šo pilsētu ir divdesmit deviņas un viņu
ciemi. **33** Lejā ir Estaole un Carea un Asna **34** Un Zanoa un
En-Ganim, Tapua un Enama **35** Un Jarmute un Adulama
un Zukus un Āzeka **36** Un Zaēraīm un Aditaīm un Gedera
un Ģederotaīm, četrpadsmit pilsētas un viņu ciemi; **37**
Cenana un Adaza un Migdal Gada **38** Un Dileana un Micpa
un Jaktiēle, **39** Lāķis un Bockata un Eglone **40** Un Kābona
un Lāmasa un Ķitlisa **41** Un Ģederota, BetDagona un
Naēma un Maķeda, sešpadsmit pilsētas un viņu ciemi; **42**
Libna un Etere un Āzana **43** Un Jevta un Azna un Necibe
44 Un Ķeīla un Aksiba un Mareza, deviņas pilsētas un viņu
ciemi; **45** Ekrona un viņas miesti un viņas ciemi; **46** No
Ekronas un līdz jūrai viss, kas blakām Ašdodai un blakām
viņu ciemiem; **47** Ašdoda un viņas miesti, un viņas ciemi,
Gaza un viņas miesti, un viņas ciemi līdz Ēģiptes upei un
tai lielai jūrai un viņas malai. **48** Un kalnos bija Zamira un
Jatira un Zokus **49** Un Dana, un Kiriat-Zana, - tā ir Debira
- **50** Un Ānaba un Estemus un Ānim **51** Un Gošene un
Holone un Šīlo, vienpadsmit pilsētas un viņu ciemi; **52**
Arāba un Duma un Ezeaņa un Januma. **53** Un Bet-Tapua
un Āveka **54** Un Umta un Kiriat-Arba, - tā ir Hebrone, - un
Ciora, deviņas pilsētas un viņu ciemi; **55** Maona, Karmelis
un Zīva un Jūta **56** Un Jezreēle un Jokdeama un Zanoa, **57**
Kaina, Ģibea un Timna, desmit pilsētas un viņu ciemi; **58**
Alula, Bet-Cura, Gedora **59** Un Maārata un Bet-Anota un
Eltekone, sešas pilsētas un viņu ciemi; **60** Kiriat-Baāla, -
tā ir Kiriat-Jearima, - un Arāba, divas pilsētas un viņu
ciemi. **61** Tuksnesī bija Bet-Araba, Midina un Zekaka. **62**

Un Nibzana un tā sāls pilsēta un Enģedi, sešas pilsētas un
viņu ciemi. 63 Bet tos Jebusiešus, kas Jeruzālemē dzīvoja,
Jūda bērni nevarēja izdzīt un Jebusieši dzīvoja pie Jūda
bērniem Jeruzālemē līdz šai dienai.

16 Un tā tiesa Jāzepa bērniem tapa nomeslota no
Jardānes pret Jēriku, pie Jērikus ūdeņiem pret rītiem, tas
tuksnesis, kas no Jērikus stiepjas caur Bēteles kalniem
2 Un iznāk no Bēteles uz Lūzu un tek caur Arķiešu
robežām līdz Atarotai, 3 Un noiet pret vakara pusi uz
Javletes robežām līdz Lejas-Bet-Oronas robežām un līdz
Gazerai, un viņas gals stiepjas līdz jūrai. 4 Tā Jāzepa bērni,
Manasus un Efraīms, savu daļu dabūjuši. 5 Un Efraīma
bērnu robeža pēc viņu radiem ir šī: viņu daļas robeža
bija pret rītiem Atarot Ādara līdz Kalna-Bet-Oronai. 6
Un tā robeža iznāk no vakara puses gar Miķmetu pa
ziemeļa pusi, un šī robeža griežas pret rītiem uz Taēnat
Šīlo un iet caur viņu uz rīta pusi līdz Janoai, 7 Un notek
no Janoas uz Atarotu un Naāratu, un stiepjas uz Jēriku
un iznāk pie Jardānes. 8 No Tapuas tā robeža stiepjas
pret vakara pusi uz Kānas upi, un viņas gals ir pie jūras.
Šī ir Efraīma bērnu cilts daļa pēc viņu radiem. 9 Un tās
pilsētas, kas bija atšķirtas priekš Efraīma bērniem, bija
Manasus bērnu daļas vidū, visas tās pilsētas un viņu
ciemi. 10 Un tie neizdzina tos Kanaāniešus, kas Gazerā
dzīvoja, tā Kanaānieši dzīvoja Efraīma vidū līdz šai dienai
un palika par klausītājiem.

17 Un Manasus ciltij tiesa tika nomeslota, - jo viņš bija
Jāzepa pirmdzimtais, - Mahiram, Manasus pirmdzimtam,
Gileāda tēvam, kas bija karavīrs, krita Gileāda un Basana.

2 Un tiem citiem Manasus bērniem tika sava tiesa pēc viņu
radiem, (proti) Abiēzera bērniem un Eleka bērniem un
Asriēļa bērniem un Zeķema bērniem un Hefera bērniem
un Zemida bērniem. Šie ir Manasus, Jāzepa dēla, bērni no
vīriešu kārtas pēc saviem radiem. **3** Bet Celofehadam,
Hefera dēlam, (tas bija dēls Gileādam, tas Mahiram, tas
Manasum) tam nebija dēlu, bet meitas vien, un šie ir viņa
meitu vārdi: Maāla, Noa, Hagla, Milka un Tirca. **4** Tās
nāca pie priestera Eleazara un pie Jozuas, Nuna dēla,
un pie tiem virsniekiem un sacīja: Tas Kungs Mozum
pavēlējis, mums daļu dot mūsu brāļu vidū; tāpēc viņš
pēc Tā Kunga vārda tām deva daļu viņu tēva brāļu vidū.
5 Un Manasum desmit zemes gabali tapa piedalīti, bez
Gileādas zemes un Basanas, kas viņpus Jardānes. **6** Jo
Manasus meitas iemantoja īpašu daļu viņa dēlu vidū, un
Gileādas zeme piederēja tiem citiem Manasus bērniem.
7 Un Manasus robeža bija no Ašeras līdz Mikmetai, kas
Šehemes priekša, un šī robeža iet pa labo roku uz tiem, kas
En-Tapuā dzīvoja, **8** Un Manasum gan piederēja Tapuas
zeme, bet pati Tapua pie Manasus robežas piederēja
Efraīma bērniem. **9** Un tā robeža nonāk uz Kānas upi
pret dienasvidu no upes. Šīs pilsētas pieder Efraīmam,
Manasus pilsētu vidū, un Manasus robeža ir no tās upes
uz ziemeļa pusi, un viņas gals stiepjas pret jūru. **10** Kas
pret dienvidiem, pieder Efraīmam, un kas pret ziemeļiem,
Manasum, un jūra ir viņu robeža. Un uz ziemeļa pusi
viņi stiepjas līdz Ašeram, un uz rīta pusi līdz Īsašaram.
11 Un Manasum iekš Īsašara un Ašera piederēja Bet-
Zeana un viņas miesti un Jibleana un viņas miesti un

Doras iedzīvotāji un miesti un Endoras iedzīvotāji un
miesti un Taēnakas iedzīvotāji un miesti un, kas iekš
Meģidus dzīvoja, un viņa miesti, - trīs zemes gabali 12 Un
Manasus bērni nevarēja izdzīt šo pilsētu iedzīvotājus,
bet Kanaānieši iesāka palikt tai zemē. 13 Un kad Israēla
bērni palika stipri, tad tie tos Kanaāniešus spieda pie
klausības, bet izdzīt tos neizdzina. 14 Un Jāzepa bērni
runāja uz Jozua sacīdami: kāpēc tu mums par daļu esi
nomeslojis tikai vienu tiesu un vienu zemes gabalu? Un
mēs tomēr esam liels ļaužu pulks, tādēļ ka Tas Kungs
mūs tā ir svētījis. 15 Tad Jozuas uz tiem sacīja: ja jūs
esiet tāds liels ļaužu pulks, tad ejat mežos un nolīdiet
tos priekš sevis Veresiešu un Revaiešu zemē, kad jums
nepietiek ar Efraīma kalniem, 16 Tad Jāzepa bērni sacīja:
ar tiem kalniem mums nepietiks, un dzelzs rati ir visiem
Kanaāniešiem, kas tai ielejas zemē dzīvo, Bet-Zeanā un
viņas miestos, un tiem, kas Israēla klajumā dzīvo. 17 Bet
Jozuas runāja uz Jāzepa namu, uz Efraīmu un Manasu,
sacīdams: tu esi liels ļaužu pulks un tev ir liels spēks, tev
nebūs viena daļa vien, 18 Bet tie kalni tev piederēs; tur ir
mežs un to tu nolīdisi un viņa malas tev piederēs. Jo tu
izdzīsi tos Kanaāniešus, jebšu tiem ir dzelzs rati un jebšu
tie ir stipri.

18 Un visa Israēla bērnu draudze sapulcējās Šīlo un tur
uzcēla saiešanas telti, kad nu zeme viņu priekšā bija
uzvarēta. 2 Un no Israēla bērniem, kam savas daļas nebija
nodalītas, atlika septiņas ciltis. 3 Un Jozuas sacīja uz
Israēla bērniem: cik ilgi jūs esat tik kūtri, ka nenoejat
uzņemt to zemi, ko Tas Kungs, jūsu tēvu Dievs jums

devis? **4** Dabūjiet sev trīs vīrus no ikvienas cilts, tad es tos
sūtīšu, lai tie ceļas un zemi pārstaigā un to uzraksta pēc
savām daļām, un griežas atpakaļ pie manis. **5** Tiem nu
to būs dalīt septiņās daļās; Jūda lai paliek savās robežās
no dienasvidus puses, un Jāzepa nams lai paliek savās
robežās no ziemeļa puses. **6** Un jums to zemi būs uzrakstīt
septiņās daļās un atnest man, ka es priekš jums šeit
mesloju Tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā. **7** Jo Levitiem nav
nekādas zemes daļas jūsu starpā, bet Tā Kunga priestera
amats ir viņu daļa. Bet Gads un Rūbens un Manasus
puscilts savu tiesu ir ņēmuši viņpus Jardānes pret rītiem,
ko Mozus, Tā Kunga kalps, tiem devis. **8** Tad tie vīri
cēlās un nogāja, un Jozuas tiem, kas nogāja, pavēlēja
zemi uzrakstīt, un sacīja: ejat, un pārstaigājat to zemi
un uzrakstiet to un griežaties atpakaļ pie manis, tad
es priekš jums metīšu meslus Tā Kunga priekšā šeitan
Šīlo. **9** Tad tie vīri nogāja un pārstaigāja to zemi un to
pēc viņas pilsētām grāmatā uzrakstīja septiņās daļās, un
nāca atpakaļ pie Jozuas uz lēģeri Šīlo. **10** Un Jozuas meta
meslus priekš viņiem Šīlo Tā Kunga priekšā, un Jozuas
tur Israēla bērniem dalīja to zemi pēc viņu daļām. **11** Un
mesli krita Benjamina bērnu ciltij pēc viņu radiem, un
viņu nomeslotās tiesas robeža stiepjas starp Jūda bērniem
un Jāzepa bērniem. **12** Un viņu ziemeļa robeža nāca no
Jardānes, un šī robeža iet augšā gar Jērikus ziemeļa pusi
un stiepjas caur tiem kalniem pret vakara pusi un viņas
gals ir pie Bet-Avenas tuksneša. **13** Un no turienes robeža
aiziet uz Lūzu, gar Lūzu, - šī ir Bētele, - pret dienasvidu,
un robeža noiet uz Atarot-Ādaru pie tā kalna, kas ir

dienasvidus pusē no Lejas-Bet-Oronas. **14** Un šī robeža
stiepjas un griežas vakara malā uz dienasvidu, no tā
kalna, kas ir Bet-Oronai pretī uz dienasvidu, un viņas
gals ir pie Kiriat-Baālas, - šī ir Kiriat-Jearima, Jūda bērnu
pilsēta, - šī ir vakara puses mala. **15** Un dienasvidus mala
stiepjas no Kiriat-Jearimas gala, un šī robeža iznāk no
vakara puses un iziet uz Nevtoas avotu. **16** Un šī robeža
noiet līdz tā kalna galam, kas ir Inoma dēla ielejai pretī,
Revaiešu ielejā pret ziemeļiem un noiet caur Inoma ieleju
gar Jebusiešiem pret dienasvidu un noiet līdz Roģeles
avotam, **17** Un stiepjas uz ziemeļa pusi un iznāk uz En-
Zemesu un iziet uz Ģililotu, kas stiepjas pret Adumim, un
noiet uz Boēna, Rūbena dēla, akmeni, **18** Un iet pāri gar
to klajumu uz ziemeļa pusi un noiet uz to klajumu. **19** Un
šī robeža iet pāri gar Bet-Aglu pret ziemeļiem, un šās
robežas gals ir pie sāls jūras mēles pret ziemeļiem, pie
Jardānes gala dienas vidū; šī ir dienvidu robeža. **20** Un
Jardāne ir viņa robeža rīta pusē; šī ir Benjamina bērnu
daļa pēc viņu robežām visapkārt, pēc viņu radiem. **21**
Bet Benjamina bērnu cilts pilsētas pēc viņu radiem ir:
Jērikus un Bet-Agla un Emek-Ķecica **22** Un Bet-Araba un
Cemaraīm un Bētele. **23** Un Avim un Para un Ovra **24** Un
Kavar-Amonaja un Ovni un Gaba, divpadsmit pilsētas
un viņu ciemi; **25** Gibeona un Rāma un Beērote **26** Un
Micpa un Ķevira un Moca **27** Un Reķeme un Jerpeēle un
Tareala **28** Un Cela, Eleve un Jebuzi, - šī ir Jeruzāleme, -
Ģibeata, Kiriata, četrpadsmit pilsētas un viņu ciemi. Šī ir
Benjamina bērnu daļa pēc viņu radiem.

19 Un otri mesli krita Sīmeanam, Sīmeana bērnu ciltij
pēc viņu radiem, un viņu nomeslota tiesa bija Jūda bērnu
starpā. **2** Un tiem bija par daļu: Bēršeba un Zeba un
Moloda **3** Un Hacar-Šuale un Bala un Aceme **4** Un Eltolade
un Betule un Horma **5** Un Ciklaga un Bet-Markabote
un Acar-Zusa **6** Un Betlebaote un Zaruēne, trīspadsmit
pilsētas un viņu ciemi; **7** Aīna, Rimona un Etere un Azane,
četras pilsētas un viņu ciemi, **8** Un visi ciemi šo pilsētu
apgabalā līdz Baālat-Beērei, dienasvidus Rāmatai; šī ir
Sīmeana bērnu cilts daļa pēc viņu radiem. **9** Sīmeana
bērnu daļa ir Jūda bērnu zemē, jo Jūda bērnu tiesa tiem
bija par lielu, tāpēc Sīmeana bērni mantoja viņu daļas
vidū. **10** Un trešie mesli krita Zebulona bērniem pēc viņu
radiem, un viņu daļas robeža stiepjas līdz Zaridei. **11** Un
viņu robeža iet uz augšu pret vakara pusi uz Marealu,
un tek līdz Dabazetei un stiepjas līdz tai upei, kas šaipus
Jokneama. **12** Un viņa griežas no Zarides pret rītiem pret
saules lēkšanu, uz Ķislot-Tābora robežām, un iznāk pie
Dobrates un stiepjas līdz Javiai; **13** Un no turienes viņa iet
pret rītiem, pret saules lēkšanu, uz GatEveru, Iti, Kacini
un iznāk pie Rimona, sniegdamās līdz Neai. **14** Un šī
robeža griežas apkārt pret ziemeļa pusi uz Kanatonu,
un viņas gals ir Jevtaēles ieleja. **15** Un Katāte un Nahāle
un Šimrona un Jedeala un Bētleme, divpadsmit pilsētas
un viņu ciemi. **16** Šī ir Zebulona bērnu daļa pēc viņu
radiem, šīs pilsētas un viņu ciemi. **17** Ceturtie mesli krita
Īsašaram, Īsašara bērniem pēc viņu radiem. **18** Un viņu
robežas bija Jezreēls, Ķezulote un Šuneme. **19** Un Avaraīm
un Sihons un Anaārot **20** Un Rabita un Ķiseons un Abeca

21 Un Remeta un Enganim un Enada un Bet-Paceca. **22** Un
šī robeža stiepjas un Tāboru un Zaācimu un Bet-Šemesu
un viņu robežas gals ir pie Jardānes: sešpadsmit pilsētas
un viņu ciemi. **23** Šī ir Īsašara bērnu cilts daļa, pēc viņu
radiem, pilsētas un viņu ciemi. **24** Un piektie mesli krita
Ašera bērniem pēc viņu radiem. **25** Un viņu robežas bija
Elkate un Alus un Betene un Aksave **26** Un Alameleḳs
un Ameada un Mizeala, un stiepjas uz Karmeli pie jūras
un uz Šihor-Libnatu, **27** Un griežas pret saules lēkšanu
uz Bet-Dagonu un stiepjas uz Zebulonu un uz JevtaEles
ieleju pret ziemeļiem no Bet-Emeka un Neģiēla un iznāk
uz Kabalu pa kreiso roku, **28** Un uz Hebronu un Reobu
un Amonu un Kānu līdz lielai Sidonai. **29** Un šī robeža
griežas uz Ramu un uz stipro Tirus pilsētu, tad šī robeža
griežas uz Osu, un viņas gals ir pie jūras, blakām Aksibes
robežām. **30** Un Umma un Afeks un Reobe: divdesmit
divas pilsētas un viņu ciemi. **31** Šī ir Ašera bērnu cilts
daļa pēc viņu radiem, šīs pilsētas un viņu ciemi. **32** Sestie
mesli krita Naftalus bērniem pēc viņu radiem. **33** Un
viņu robeža ir no Eleves, no tā ozola pie Caēnanim, un
Adami-Neḳebes un Jabneēļa līdz Lakum, un viņas gals ir
pie Jardānes. **34** Un šī robeža griežas pret vakara pusi
uz Asnot-Tāboru, un no turienes viņa noiet uz Ukoku,
un stiepjas uz Zebulonu pret dienasvidu, un pie Ašera
viņa stiepjas pret vakara pusi, un pie Jūda līdz Jardānei
pret saules lēkšanu. **35** Un stipras pilsētas ir: Cidim,
Cera un Amata, Rākata un Ķinerete **36** Un Ādama un
Rāma un Hacore **37** Un Ķedesa un Edreji un EnAcore
38 Un Jereons un MigdalEle, Oreme un Bet-Anata un

BetŠemes, deviņpadsmit pilsētas un viņu ciemi. **39** Šī
ir Naftalus bērnu cilts daļa pēc viņu radiem, pilsētas
un viņu ciemi. **40** Septītie mesli krita Dana bērnu ciltij
pēc viņu radiem. **41** Un viņu daļas robežas bija Carea
un Estaole un Irzameze **42** Un Zaēlabina un Ajalone un
Jetla. **43** Un Elona un Timnata un Ekrona **44** Un Elteķe
un Ģibetonā un Baālate, **45** Jeūde un Bne-Barata un Gat-
Rimona, **46** Un Mejarkona un Rakona, ar to robežu pret
Joppi. **47** Bet Dana bērnu robežas kļuva lielākas, jo Dana
bērni cēlās un karoja pret Lezemu un to uzņēma un to
sita ar zobena asmeni un to iemantoja un tur dzīvoja, un
nosauca Lezemu par Danu pēc sava tēva Dana vārda. **48** Šī
ir Dana bērnu cilts daļa pēc viņu radiem, pilsētas un viņu
ciemi. **49** Un kad tie nu bija beiguši zemi izdalīt pēc viņas
robežām, tad Israēla bērni Jozuam, Nuna dēlam, deva
daļu savā vidū. **50** Pēc Tā Kunga vārda tie viņam deva
to pilsētu, ko viņš prasīja, Timnat-Zeru Efraīma kalnos,
un viņš uztaisīja to pilsētu un tur dzīvoja. **51** Tās ir tās
daļas, ko priesteris Eleazars, un Jozuas, Nuna dēls, un tie
cilts tēvi Israēla bērnu ciltīm caur mesliem izdalīja Šīlo
Tā Kunga priekšā pie saiešanas telts durvīm un tā tie
pabeidza zemes izdalīšanu.

20 Un Tas Kungs runāja uz Jozua un sacīja: **2** Runā uz
Israēla bērniem un saki: noliekat sev glābšanās pilsētas,
par kurām Es uz jums esmu runājis caur Mozu, **3** Ka uz
turieni var bēgt tas nokāvējs, kas kādu dvēseli no nejauši
nezinādams nokauj, ka tās jums var būt par patvēruma
no asins atriebēja. **4** Un kurš uz kādu no šīm pilsētām
bēg, tam pie pilsētas vārtiem būs stāvēt, un savus vārdus

runāt priekš pilsētas vecaju ausīm; tad tie viņu lai uzņem
pie sevis pilsētā un viņam dod vietu, ka viņš pie tiem
var dzīvot. 5 Un kad tas asins atriebējs viņam dzenās
pakaļ, tad lai tie to nokāvēju viņam nedod rokā, tāpēc ka
viņš nezinādams savu tuvāko nokāvis, un viņu iepriekš
nav ienīdējis. 6 Tad tam tai pilsētā būs dzīvot, tiekams
viņš draudzes priekšā būs stāvējis uz tiesu, līdz kamēr
tas augstais priesteris būs miris, kas tanīs dienās būs,
tad lai tas nokāvējs griežas atpakaļ un iet savā pilsētā
un savā namā, tai pilsētā, no kurienes viņš izbēdzis.
7 Tad tie iesvētīja Ķedesu Galilejā Naftalus kalnos, un
Šehemi Efraīma kalnos, un ĶniatArpu, - tā ir Hebrone,
- Jūda kalnos. 8 Un viņpus Jardānes, no Jērikus pret
rītiem, tie deva Beceru tuksnesi Rūbena cilts klajumā, un
Golanu Basanā no Manasus cilts. 9 Šīs tās noliktās pilsētas
priekš visiem Israēla bērniem un priekš svešiniekiem viņu
starpā, ka uz turieni bēgtu ikkatrs, kas cilvēku nejauši
nokauj, ka tam nebūtu jāmirst caur asins atriebēja roku,
pirms nebūtu stāvējis draudzes priekšā.

21 Tad Levitu cilts tēvi piegāja pie priestera Eleazara un
pie Jozuas, Nuna dēla, un pie Israēla bērnu cilts tēviem,
2 Un runāja uz tiem Šīlo Kanaāna zemē, sacīdami: Tas
Kungs caur Mozu pavēlējis, mums dot pilsētas, kur varam
dzīvot, ar ganībām priekš mūsu lopiem. 3 Tad Israēla
bērni Levitiem deva no savām daļām pēc Tā Kunga vārda
šīs pilsētas un viņu ganības. 4 Un mesli krita Kehāta
radiem. Un priestera Ārona bērniem no Levitiem caur
mesliem krita trīspadsmit pilsētas no Jūda cilts un no
Sīmeana cilts un no Benjamina cilts. 5 Un tiem citiem

Kehāta bērniem caur mesliem krita desmit pilsētas no
Efraīma cilts radiem un no Dana cilts un no Manasus
puscilts. **6** Un Geršona bērniem caur mesliem krita
trīspadsmit pilsētas no Īsašara cilts radiem un no Ašera
cilts un no Naftalus cilts un no Manasus puscilts Basanā.
7 Merarus bērniem pēc viņu radiem krita divpadsmit
pilsētas no Rūbena cilts un no Gada cilts un no Zebulona
cilts. **8** Tā Israēla bērni Levitiem deva caur meslošanu
šīs pilsētas un viņu ganības, kā Tas Kungs caur Mozu
bija pavēlējis. **9** Un no Jūda bērnu cilts un no Sīmeana
bērnu cilts tie deva šīs pilsētas, ko pie vārda nosauca,
10 Ka tie piederētu Ārona bērnu bērniem, no Kehāta
radiem, no Levja bērniem; jo tie pirmie mesli viņiem
krita. **11** Un tie tiem deva Kiriat-Arbu, Enaka tēva pilsētu,
tā ir Hebrone Jūda kalnos un viņas apkārtējās ganības.
12 Bet tās pilsētas tīrumu un līdz ar viņas ciemiem tie
deva Kālebam, Jefunna dēlam, par dzimtu. **13** Un tie
deva priestera Ārona bērniem to glābšanas pilsētu priekš
nokāvējiem, Hebroni un viņas ganības, un Libnu un viņas
ganības, **14** Un Jatiru un viņas ganības, un Estemou un
viņas ganības, **15** Un Holonu un viņas ganības, un Debiru
un viņas ganības, **16** Un Aīnu un viņas ganības, un Jūtu un
viņas ganības, un BetŠemesu un viņas ganības, - deviņas
pilsētas no šīm divām ciltīm. **17** Un no Benjamina cilts:
Gibeonu un viņas ganības, Ģebu un viņas ganības, **18** Un
Anatotu un viņas ganības, un Almonu un viņas ganības, -
četras pilsētas. **19** Pavisam priestera Ārona dēliem bija
trīspadsmit pilsētas ar savām ganībām. **20** Bet Kehāta
bērnu radiem, tiem Levitiem, tiem citiem Kehāta bērniem

krita caur mesliem tās pilsētas no Efraīma cilts. **21** Un
tiem deva Šehemi, to glābšanās pilsētu priekš nokāvējiem,
un viņas ganības Efraīma kalnos, un Ģezeru un viņas
ganības, **22** Un Ķibcaīm un viņas ganības, un Bet-Oronu un
viņas ganības, četras pilsētas. **23** Un no Dana cilts: Elteku
un viņas ganības, un Ģibetonu un viņas ganības, **24** Un
Ajaloni un viņas ganības, Gat-Rimonu un viņas ganības, -
četras pilsētas. **25** Un no Manasus puscilts: Taēnaku un
viņas ganības, un Gat-Rimonu un viņas ganības, divas
pilsētas: **26** Pavisam kopā priekš tiem citiem Kehāta
bērnu radiem desmit pilsētas ar savām ganībām. **27** Un
Geršona bērniem no Levitu radiem (krita) no Manasus
puscilts tā glābšanās pilsēta priekš nokāvējiem, Golana
Basanā un viņas ganības un Beēstra un viņas ganības, -
divas pilsētas. **28** Un no Īsašara cilts Ķisjone un viņas
ganības, un Dobrate un viņas ganības, **29** Jarmute un
viņas ganības, Enganim un viņas ganības, - četras pilsētas,
30 Un no Ašera cilts Mizeale un viņas ganības, Abdone un
viņas ganības. **31** Elkata un viņas ganības, un Reoba un
viņas ganības, - četras pilsētas. **32** Un no Naftalus cilts tā
glābšanās pilsēta priekš nokāvējiem Ķedesā Galilejā un
viņas ganības, Amot-Dore un viņas ganības, un Kartane
un viņas ganības, - trīs pilsētas. **33** Pavisam Geršona
bērniem pēc viņu radiem ir trīspadsmit pilsētas ar savām
ganībām. **34** Un Merarus bērnu radiem, tiem citiem
Levitiem, (krita) no Zebulona cilts Jokneane un viņas
ganības, un Karta un viņas ganības, **35** Dimna un viņas
ganības, Naālale un viņas ganības, - četras pilsētas. **36** Un
no Rūbena cilts Becere un viņas ganības, Jāca un viņas

ganības. 37 Ķedemota un viņas ganības, un Mepaāta un
viņas ganības, - četras pilsētas. 38 Un no Gada cilts krita
tā glābšanās pilsēta priekš nokāvējiem, Rāmote Gileādā
un viņas ganības, 39 Un Mahānaīm un viņas ganības,
Hešbona un viņas ganības, Jaēzere un viņas ganības,
pavisam četras pilsētas. 40 Visas šīs pilsētas piederēja
Merarus bērniem pēc viņu radiem, kas arī vēl bija no
Levitu radiem, un caur mesliem tiem krita divpadsmit
pilsētas. 41 Pavisam Levitu pilsētu Israēla bērnu zemē
bija četrdesmit un astoņas ar savām ganībām. 42 Visas šīs
pilsētas bija savrup ar savām apkārtējām ganībām; tā bija
ar visām šīm pilsētām. 43 Tā Tas Kungs Israēlim deva visu
to zemi, ko Viņš bija zvērējis dot viņu tēviem, un tie to
uzņēma un tur dzīvoja. 44 Un Tas Kungs tiem deva mieru
visapkārt, tā kā Tas Kungs viņu tēviem bija zvērējis, un
no visiem viņu ienaidniekiem neviens nepastāvēja viņu
priekšā, visus viņu ienaidniekus Tas Kungs deva viņu
rokā. 45 Un neviena vārda netrūka no visiem tiem labiem
vārdiem, ko Tas Kungs uz Israēla namu bija runājis, - viss
tas notika.

22 Tad Jozuas aicināja Rūbeniešus un Gadiešus un
Manasus puscilti, 2 Un uz tiem sacīja: jūs visu esat
turējuši, ko jums Mozus, Tā Kunga kalps, pavēlējis, un
esat klausījuši manai balsij visās lietās, ko es jums esmu
pavēlējis. 3 Jūs savus brāļus neesat atstājuši tādu ilgu
laiku līdz šai dienai, bet esat turējuši, kas bija jātur, Tā
Kunga, sava Dieva pavēli. 4 Un nu Tas Kungs, jūsu Dievs,
mieru ir devis jūsu brāļiem, tā kā Viņš tiem bija runājis.
Tad nu griežaties atpakaļ un ejat uz saviem dzīvokļiem,

uz savu īpašu zemi, ko jums Tā Kunga kalps Mozus devis
viņpus Jardānes. **5** Bet no Dieva puses dariet to likumu un
to bauslību, ko jums Mozus, Tā Kunga kalps, ir pavēlējis,
ka jūs mīļojat To Kungu, savu Dievu, un staigājat visos
Viņa ceļos un turat Viņa baušļus un Viņam pieķeraties
un Viņam kalpojat no visas savas sirds un no visas savas
dvēseles. **6** Tā Jozuas tos svētīja un atlaida, un tie aizgāja
uz saviem dzīvokļiem. **7** Jo vienai Manasus cilts pusei
Mozus to (daļu) bija devis Basanā, bet viņas otrai pusei
Jozuas to daļu deva pie viņu brāļiem šaipus Jardānes pret
vakariem. **8** Kad Jozuas tos atlaida uz viņu dzīvokļiem,
tad viņš tos svētīja un uz tiem runāja sacīdams: ar lielu
bagātību jūs griežaties atpakaļ uz saviem dzīvokļiem, ar
varen daudz lopiem, ar sudrabu un zeltu un ar varu un ar
dzelzi un ar ļoti daudz drēbēm. Daliet savu ienaidnieku
laupījumu ar saviem brāļiem. **9** Tā Rūbena bērni un Gada
bērni un Manasus puscilts griezās atpakaļ un aizgāja no
Israēla bērniem no Šīlo Kanaāna zemē, un gāja uz Gileādas
zemi, uz savu īpašu zemi, kur tie par mantiniekiem
bija iecelti pēc Tā Kunga pavēles caur Mozu. **10** Kad
tie nu nāca uz Jardānes apgabalu, kas Kanaāna zemē,
tad Rūbena bērni un Gada bērni un Manasus puscilts
tur uzcēla altāri pie Jardānes, lielu altāri, kur bija ko
redzēt. **11** Un Israēla bērni dzirdēja sakām: Redzi, Rūbena
bērni un Gada bērni un Manasus puscilts ir uzcēluši
altāri Kanaāna zemei pretī, Jardānes apgabalā, Israēla
bērniem pretim. **12** Kad Israēla bērni to dzirdēja, tad
visa Israēla bērnu draudze sapulcējās Šīlo, ka tie pret
viņiem celtos ar karaspēku. **13** Un Israēla bērni sūtīja pie

Rūbena bērniem un pie Gada bērniem un pie Manasus
puscilts uz Gileādas zemi Pinehasu, Eleazara, tā priestera,
dēlu, **14** Un desmit virsniekus līdz ar viņu, no ikviena
tēva nama vienu virsnieku no visām Israēla ciltīm, un
ikviens no tiem bija tā galva savu tēvu namā pār Israēla
tūkstošiem. **15** Un tie nāca pie Rūbena bērniem un pie
Gada bērniem un pie Manasus puscilts Gileādas zemē,
un runāja ar tiem un sacīja: **16** Tā saka visa Tā Kunga
draudze: kas tas par noziegumu, ko jūs pret Israēla Dievu
esat noziegušies, nogriezdamies šodien no Tā Kunga,
ka jūs sev esat uztaisījuši altāri, Tam Kungam šodien
pretī turēdamies? **17** Vai tas Peora noziegums mums
vēl ir mazs, no kā mēs (vēl) neesam šķīstījušies līdz šai
dienai, jebšu mocība Tā Kunga draudzē ir bijusi? **18** Un
jūs šodien nogriežaties no Tā Kunga; bet notiks, kad
jūs Tam Kungam šodien turēsities pretī, tad Viņš rīt
dusmosies par visu Israēla draudzi. **19** Bet ja jums šķiet,
savu iemantoto zemi nešķīstu esam, tad nāciet pāri uz
Tā Kunga īpašu zemi, kur Tā Kunga dzīvoklis stāv, un
ņemiet savu daļu mūsu vidū, bet neturaties pretī Tam
Kungam, nedz turaties pretī mums, uzceldami sev altāri
klāt pie Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra. **20** Vai Akans, Zerus
dēls, nebija ļoti noziedzies pie tā, kas bija izdeldējams?
Un bardzība nāca pār visu Israēla draudzi, un tas vīrs
nenomira viens vien sava nozieguma dēļ. **21** Tad Rūbena
bērni un Gada bērni un Manasus puscilts atbildēja un
runāja uz Israēla tūkstošu virsniekiem: **22** Tas stiprais
Dievs, Dievs, Tas Kungs, tas stiprais Dievs, Dievs, Tas
Kungs, tas zin, un arī Israēlim būs zināt, ja tas ir no

pretestības vai caur noziegumu pret To Kungu, tad lai
Viņš mums šodien nepalīdz. 23 Ja mēs tāpēc sev altāri
esam uzcēluši, ka gribam nogriezties no Tā Kunga, vai
uz tā upurēt dedzināmos upurus vai ēdamus upurus
vai pateicības upurus, tad lai Tas Kungs to piemeklē;
24 Un ja mēs to neesam darījuši šo lietu bīdamies un
sacīdami: rītu jūsu bērni uz mūsu bērniem runās un
sacīs: kas jums par daļu ar To Kungu, Israēla Dievu?
25 Tas Kungs par robežu ir licis to Jardāni starp mums
un jums, jūs Rūbena bērni un jūs Gada bērni, jums nav
daļas pie Tā Kunga; tad jūsu bērni mūsu bērniem liktu
atstāties no Tā Kunga bijāšanas. 26 Tāpēc mēs sacījām:
taisīsim jel sev un uzcelsim altāri, ne dedzināmiem
upuriem, nedz kaujamiem upuriem, 27 Bet ka tas būtu par
liecinieku starp mums un jums, un starp mūsu radiem
pēc mums, ka mēs Tam Kungam ar kalpošanu varam
kalpot Viņa priekšā, ar saviem dedzināmiem upuriem un
ar saviem kaujamiem upuriem un ar saviem pateicības
upuriem, un lai jūsu bērni turpmāk uz mūsu bērniem
nevar sacīt: jums nav daļas pie Tā Kunga. 28 Tāpēc
mēs sacījām: kad notiek, ka tie uz mums vai uz mūsu
pēcnākamiem turpmāk tā sacīs; tad mēs sacīsim: redziet
Tā Kunga altāra taisījumu, ko mūsu tēvi ir taisījuši, ne
dedzināmiem upuriem, nedz kaujamiem upuriem, bet par
liecību starp jums un mums. 29 Lai tas ir tālu no mums,
ka mēs būtu pretī turējušies Tam Kungam, vai šodien
no Tā Kunga nogriezušies, uzceldami vēl vienu altāri
dedzināmiem upuriem, ēdamiem upuriem un kaujamiem
upuriem klāt pie Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra, kas ir

Viņa dzīvokļa priekšā. 30 Kad priesteris Pinehas un tie
draudzes virsnieki un tās galvas pār Israēla tūkstošiem,
kas pie tā bija, dzirdēja tos vārdus, ko Rūbena bērni un
Gada bērni un Manasus bērni runāja, tad tas viņiem
patika. 31 Un Pinehas, priestera Eleazara dēls, sacīja uz
Rūbena bērniem un uz Gada bērniem un uz Manasus
bērniem: šodien mēs atzīstam, ka Tas Kungs ir mūsu
vidū, ka jūs ar šo noziegumu neesat noziegušies pret To
Kungu; nu jūs Israēla bērnus esat izglābuši no Tā Kunga
rokas. 32 Tad Pinehas, priestera Eleazara dēls, un tie
virsnieki griezās atpakaļ no Rūbena bērniem un no Gada
bērniem no Gileāda zemes uz Kanaāna zemi pie Israēla
bērniem un viņiem atsacīja šo vārdu. 33 Un tas vārds
patika Israēla bērniem, un Israēla bērni teica Dievu un
vairs nedomāja pret viņiem celties ar karaspēku nedz to
zemi postīt, kur Rūbena bērni un Gada bērni dzīvoja. 34
Un Rūbena bērni un Gada bērni nosauca to altāri: lai tas
ir par liecinieku starp mums, ka Tas Kungs ir Dievs.

23 Un pēc ilga laika, kad Tas Kungs Israēlim mieru bija
devis no visiem viņu ienaidniekiem visapkārt, un kad
Jozuas bija vecs palicis un stipri gados, 2 Tad Jozuas
sasauca visus Israēla vecajus un viņu virsniekus un viņu
soģus un viņu priekšniekus un uz tiem sacīja: es esmu
vecs palicis un stipri gados, - 3 Un jūs visu esat redzējuši,
ko Tas Kungs, jūsu Dievs, darījis visām šīm tautām jūsu
priekšā, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, tas priekš jums ir
karojis. 4 Redziet, šās atlikušās tautas es caur mesliem
jums esmu devis par daļu jūsu ciltīm, no Jardānes (sākot),
un visas tautas, ko es esmu izdeldējis, un līdz tai lielai

jūrai pret saules noiešanu. **5** Un Tas Kungs, jūsu Dievs,
pats tos izdzīs jūsu priekšā un tos no jums aizdzīs, un
jūs iemantosiet viņu zemi, tā kā Tas Kungs, jūsu Dievs,
uz jums runājis. **6** Tad nu esat ļoti stipri, turēt un darīt
visu, kas rakstīts Mozus bauslības grāmatā, ka jūs no
tās neatkāpjaties ne uz labo, ne uz kreiso pusi. **7** Ka
jūs nenoejat pie šīm tautām, kas pie jums atlikušas, un
nepieminiet viņu dievu vārdu, un nezvērējiet pie viņiem
un nekalpojiet viņiem un nemetaties zemē priekš viņiem,
8 Bet pieķeraties Tam Kungam, savam Dievam, kā jūs
esat darījuši līdz šai dienai. **9** Tā Tas Kungs jūsu priekšā
ir izdzinis lielas un varenas tautas, un neviens priekš
jums nav pastāvējis līdz šai dienai. **10** Viens vīrs no jums
dzen tūkstošus, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, Tas priekš jums
karo, tā kā Viņš jums runājis. **11** Tāpēc sargājat savas
dvēseles ļoti, ka jūs mīļojat To Kungu, savu Dievu. **12** Jo
kad jūs nogriezīsities un pieķersities šīm tautām, kas pie
jums atlikušas un apsvainosities(saradosities) ar viņām
un iesiet pie viņām un tās pie jums, **13** Tad ziniet tiešām,
ka Tas Kungs, jūsu Dievs, joprojām visas šās tautas jūsu
priekšā neizdzīs, bet tās jums tiks par slazda valgu un par
tīklu un par pātagu jūsu sānos un par ērkšķiem jūsu acīs,
tiekams jūs iesiet bojā no šīs labās zemes, ko Tas Kungs,
jūsu Dievs, jums devis. **14** Un redzi, es aizeju šodien visas
pasaules ceļu; tad nu atzīstat no visas sirds un no visas
dvēseles, ka neviena vārda netrūkst no visiem labiem
vārdiem, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, uz jums runājis; visi
jums ir nākuši, no tiem netrūkst neviena vārda. **15** Un
kā viss tas labums pār jums nācis, ko Tas Kungs, jūsu

Dievs, uz jums runājis: tā Tas Kungs, jūsu Dievs, uz jums
liks nākt visam tam ļaunumam, ko Viņš runājis, tiekams
Viņš jūs būs izdeldējis no šīs labās zemes virsas, ko Tas
Kungs, jūsu Dievs, jums devis, **16** Kad jūs Tā Kunga, sava
Dieva, derību pārkāpjat, ko Viņš jums ir devis, un ejat un
kalpojat citiem dieviem un metaties zemē priekš viņiem,
tad Tā Kunga bardzība pret jums iedegsies un jūs piepeši
izdeldēs no tās labās zemes virsas, ko Viņš jums devis.

24 Un Jozuas sapulcināja visas Israēla ciltis Šehemē
un sasauca Israēla vecajus un viņu virsniekus un viņu
soģus un viņu priekšniekus, un tie atnāca Dieva priekšā.
2 Tad Jozuas sacīja uz visiem tiem ļaudīm: tā saka Tas
Kungs, Israēla Dievs: viņpus upes jūsu tēvi vecos laikos ir
dzīvojuši, Tārus, Ābrahāma un Nahora tēvs, un ir kalpojuši
citiem dieviem. **3** Tad Es ņēmu jūsu tēvu Ābrahāmu no
viņas upes puses un tam liku staigāt caur visu Kanaāna
zemi, un Es vairoju arī viņa dzimumu un devu viņam
Īzaku. **4** Un Īzakam Es devu Jēkabu un Ēsavu, un Ēsavam
Es devu Seīra kalnus par daļu, bet Jēkabs un viņa bērni
nogāja uz Ēģiptes zemi. **5** Tad Es sūtīju Mozu un Āronu,
un mocīju Ēģiptes zemi, tā kā Es viņas vidū esmu darījis,
un pēc tam Es jūs izvedu. **6** Kad Es jūsu tēvus no Ēģiptes
zemes biju izvedis, tad jūs nācāt pie jūras, un ēģiptieši
jūsu tēviem dzinās pakaļ ar ratiem un ar jātniekiem līdz
niedru jūrai. **7** Tad tie brēca uz To Kungu, un Viņš lika
tumsību starp jums un ēģiptiešiem, un Viņš lika jūrai
pār tiem nākt un tos apklāja, un jūsu acis redzējušas,
ko Es Ēģiptes zemē esmu darījis. Pēc tam jūs ilgu laiku
esat dzīvojuši tuksnesī. **8** Un Es jūs vedu Amoriešu zemē,

kas viņpus Jardānes dzīvoja: tie pret jums karoja, bet Es
tos nodevu jūsu rokā, un jūs iemantojāt viņu zemi, un
Es tos izdeldēju jūsu priekšā. **9** Tad Balaks, Cipora dēls,
Moabiešu ķēniņš, cēlās un karoja pret Israēli; un viņš
nosūtīja un lika aicināt Bileāmu, Beora dēlu, jūs nolādēt.
10 Bet Es Bileāmu negribēju klausīt, un viņš svētīdams jūs
svētīja, un Es jūs izglābu no viņa rokas. **11** Un jūs cēlāties
pār Jardāni un nācāt uz Jēriku; tad Jērikus iedzīvotāji pret
jums karoja, Amorieši, Ferezieši un Kanaānieši un Hetieši
un Ģirgozieši un Hivieši un Jebusieši, bet Es tos nodevu
jūsu rokās. **12** Un Es sūtīju jūsu priekšā dundurus, tie tos
priekš jums izdzina, kā arī tos divus Amoriešu ķēniņus,
ne caur tavu zobenu, ne caur tavu stopu. **13** Un Es jums
devu zemi, ko tu neesi apkopis, un pilsētas, ko jūs neesat
uzcēluši, ka tur dzīvojat, vīna dārzus un eļļas kokus, ko
jūs neesat dēstījuši, ka no tiem ēdat. **14** Un nu bīstaties To
Kungu un kalpojiet Viņam skaidri un taisni, un atmetiet
tos dievus, kam jūsu tēvi viņpus upes un Ēģiptes zemē ir
kalpojuši, un kalpojiet Tam Kungam. **15** Bet ja tas jums
nepatiks, Tam Kungam kalpot, tad izvēlaties sev šodien,
kam jūs gribat kalpot, vai tiem dieviem, kam jūsu tēvi
kalpojuši viņpus upes, vai tiem Amoriešu dieviem, kuru
zemē jūs dzīvojat. Bet es un mans nams, mēs kalposim
Tam Kungam. **16** Tad tie ļaudis atbildēja un sacīja: lai
tas ir tālu no mums, To Kungu atstāt un kalpot citiem
dieviem. **17** Jo Tas Kungs ir mūsu Dievs; Tas mūs un mūsu
tēvus izvedis no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama, Tas
priekš mums šās lielās zīmes darījis un mūs pasargājis uz
visiem ceļiem, kur esam gājuši, un starp visiem ļaudīm,

caur kuru vidu esam staigājuši. **18** Un Tas Kungs mūsu
priekšā izdzinis visus tos ļaudis un tos Amoriešus, šās
zemes iedzīvotājus, tāpēc mēs kalposim Tam Kungam, jo
Tas ir mūsu Dievs. **19** Tad Jozuas sacīja uz tiem ļaudīm:
jūs nevarēsiet Tam Kungam kalpot, jo Tas Kungs ir svēts
Dievs, Viņš ir stiprs Dievs, dusmotājs, Viņš nepiedos
jūsu pārkāpumus, nedz jūsu grēkus. **20** Kad jūs no Tā
Kunga atstāsities un kalposiet svešiem dieviem, tad Viņš
atstāsies un jums darīs ļaunu, un jums liks bojā iet, pēc
tam, kad Viņš jums labu darījis. **21** Tad tie ļaudis sacīja uz
Jozua: nē, bet mēs kalposim Tam Kungam. **22** Tad Jozuas
sacīja uz tiem ļaudīm: jūs esat liecinieki sev pašiem, ka
jūs To Kungu esat izvēlējušies, Viņam kalpot. Un tie
sacīja: mēs esam liecinieki. **23** Un nu atmetiet tos svešos
dievus, kas jūsu starpā, un griežat savas sirdis uz To
Kungu, Israēla Dievu. **24** Un tie ļaudis sacīja uz Jozua: mēs
kalposim Tam Kungam, mūsu Dievam, un klausīsim Viņa
balsi. **25** Tā Jozuas tai dienā darīja derību ar tiem ļaudīm,
un tiem iecēla likumus un tiesas Šehemē. **26** Un Jozuas
rakstīja šos vārdus Dieva bauslības grāmatā un ņēma lielu
akmeni un to tur uzcēla apakš ozola pie Tā Kunga svētās
vietas. **27** Un Jozuas sacīja uz visiem ļaudīm: redzi, šis
akmens mums būs par liecību; jo tas ir dzirdējis visus Tā
Kunga vārdus, ko Viņš ar mums runājis, - tas būs jums
par liecību, ka jūs savam Dievam nemelojat. **28** Tā Jozuas
tos ļaudis atlaida, ikvienu savā īpašumā. **29** Un notikās
pēc šīm lietām, tad Jozuas, Nuna dēls, Tā Kunga kalps,
nomira, simts un desmit gadus vecs būdams. **30** Un tie
viņu apraka viņa īpašuma robežās, Timnat-Zerā, kas ir

Efraīma kalnos, no Gaāša kalna pret ziemeļiem. **31** Un
Israēls kalpoja Tam Kungam, kamēr Jozuas dzīvoja un
kamēr tie vecaji dzīvoja, kas ilgi pēc Jozuas dzīvoja un
kas visus Tā Kunga darbus zināja, ko Viņš Israēlim bija
darījis. **32** Un tie apraka arīdzan Jāzepa kaulus, ko Israēla
bērni no Ēģiptes zemes bija izveduši, Šehemē, tai tīruma
gabalā, ko Jēkabs no Hamora, Šehema tēva, bērniem bija
pircis par simts sudraba gabaliem; jo tas Jāzepa bērniem
bija ticis par daļu. **33** Un Eleazars, Ārona dēls, nomira, un
viņu apraka Ģibejā, viņa dēla Pinehasa pilsētā, kas viņam
bija dota Efraīma kalnos.

Soģu

1 Un notika pēc Jozuas nāves, ka Israēla bērni To Kungu
vaicāja un sacīja: kas mums ies priekšā, karot pret
Kanaāniešiem? **2** Un Tas Kungs sacīja: Jūdam būs iet:
redzi, Es to zemi esmu devis viņa rokā. **3** Tad Jūda sacīja
uz Sīmeanu, savu brāli: nāc man līdz uz manu daļu, un
karosim pret Kanaāniešiem, tad es arīdzan tev iešu līdz
uz tavu daļu. Un Sīmeans viņam gāja līdz. **4** Un Jūda
cēlās, un Tas Kungs nodeva viņu rokā Kanaāniešus un
Fereziešus, un tas kāva Bezekā desmit tūkstoš vīrus.
5 Un tie atrada Adoni-Bezeku Bezekā un karoja pret
viņu un sakāva Kanaāniešus un Fereziešus. **6** Un Adoni-
Bezeks bēga, bet tie viņam dzinās pakaļ un to sagūstīja
un nocirta īkšķus pie viņa rokām un kājām. **7** Tad Adoni-
Bezeks sacīja: septiņdesmit ķēniņi ar nocirstiem roku un
kāju īkšķiem salasīja apakš mana galda druskas; kā es
esmu darījis, tā man Dievs ir atmaksājis. Un tie to veda
uz Jeruzālemi, un viņš tur nomira. **8** Jo Jūda bērni bija
karojuši pret Jeruzālemi un to uzņēmuši un ar zobena
asmeni situši un to pilsētu iededzinājuši. **9** Un pēc tam
Jūda bērni nogāja karot pret tiem Kanaāniešiem, kas
dzīvoja kalnos un pret dienas vidu un ielejā. **10** Un Jūda
cēlās pret tiem Kanaāniešiem, kas Hebronē dzīvoja, (bet
Hebrones vārds bija senāk KiriatArba,) un tie kāva Zezaju
un Aķimanu un Talmaju. **11** Un no turienes tie cēlās pret
tiem, kas Debirā dzīvoja, bet Debiras vārds bija senāk
KiriatZevere. **12** Un Kālebs sacīja: kas KiriatZeveri kaus
un viņu uzņems, tam es savu meitu Aksu došu par sievu.
13 Tad to uzņēma Otniēls, Ķenasa, Kāleba jaunākā brāļa,

dēls, un viņš tam Aksu, savu meitu, deva par sievu. **14** Un
notikās, kad viņa pie tā nāca, tad viņa to paskubināja,
no viņas tēva tīrumu lūgt, un viņa nolēca no ēzeļa; tad
Kālebs uz to sacīja: kas tev ir? **15** Un tā uz viņu sacīja: dod
man svētību, jo tu man esi devis diena vidus zemi, tad
dod man arī ūdens avotus. Tad Kālebs viņai deva avotus
augšā un avotus ielejā. **16** Un tā Kenieša, Mozus tēvoča,
bērni, gāja Jūda bērniem līdz no tās palmu pilsētas uz
Jūda tuksnesi, kas no Arada uz dienas vidu, un nogāja
un dzīvoja starp tiem ļaudīm. **17** Un Jūda cēlās ar savu
brāli Sīmeanu, un tie kāva tos Kanaāniešus, kas Cevatā
dzīvoja, un tos izdeldēja; un nosauca tās pilsētas vārdu
Horma. **18** Un Jūda uzņēma arī Gacu ar viņas apgabalu, un
Askalonu ar viņas apgabalu un Ekronu ar viņas apgabalu.
19 Un Tas Kungs bija ar Jūdu, ka viņš tos kalnus ieņēma.
Jo tos, kas ielejā dzīvoja, viņš nevarēja izdzīt, tāpēc ka
tiem bija dzelzs rati. **20** Un Kālebam tie deva Hebroni, kā
Mozus bija runājis, un tas no turienes izdzina Enaka trīs
dēlus. **21** Bet Benjamina bērni neizdzina tos Jebusiešus,
kas Jeruzālemē dzīvoja; un Jebusieši dzīvo Jeruzālemē ar
Benjamina bērniem kopā līdz šai dienai. **22** Un Jāzepa
nams arī cēlās uz Bēteli, un Tas Kungs bija ar viņiem. **23**
Un Jāzepa nams lika Bēteli izlūkot, bet šīs pilsētas vārds
senāk bija Lūza. **24** Un tie izlūki redzēja vīru no pilsētas
ārā nākam un sacīja uz viņu: rādi mums jel, kur pilsētā
var iekļūt, tad mēs darīsim žēlastību pie tevis. **25** Un kad
viņš tiem rādīja, kur tie varēja iekļūt pilsētā, tad tie to
pilsētu sita ar zobena asmeni, bet to vīru un visus viņa
radus tie lika mierā. **26** Tad tas vīrs nogāja uz Hetiešu

zemi un uztaisīja pilsētu un nosauca viņas vārdu Lūza; tas
ir viņas vārds līdz šai dienai. 27 Un Manasus neizdzina
tos, kas bija Betzeanā, un viņas ciemos, nedz Taēnakā un
viņas ciemos, nedz Dorā un viņas ciemos, nedz Jebleamā
un viņas ciemos, nedz Meģidū un viņas ciemos, un tie
Kanaānieši iesāka palikt šai zemē. 28 Bet kad Israēls palika
stiprs, tad viņš Kanaāniešus piespieda pie klausības, bet
izdzīt tos neizdzina. 29 Efraīms arīdzan neizdzina tos
Kanaāniešus, kas Gazerā dzīvoja, bet Kanaānieši dzīvoja
starp viņiem Gazerā. 30 Zebulons neizdzina Kitronas
iedzīvotājus, nedz Naālalas iedzīvotājus, bet Kanaānieši
dzīvoja starp viņiem un klausīja. 31 Ašers neizdzina
Akas iedzīvotājus, nedz tos iedzīvotājus, kas Sidonā.
Aķelabā, Akzibā, Elbā, Afekā, Rekobā, 32 Bet Ašerieši
dzīvoja starp Kanaāniešiem, tās zemes iedzīvotājiem, jo
viņi tos neizdzina. 33 Naftalus neizdzina tos iedzīvotājus
no BetŠemesas, nedz tos iedzīvotājus no ZetAnatas, bet
dzīvoja starp Kanaāniešiem, tās zemes iedzīvotājiem,
bet BetŠemesas un BetAnatas iedzīvotāji tiem palika par
klausītājiem. 34 Un Amorieši iedzina Dana bērnus kalnos,
jo tie tiem neļāva nākt ielejā. 35 Amorieši arī iesāka palikt
Eres kalnos Ajalonā un Zaālbima, bet Jāzepa nama roka
tos spieda, ka tie palika par klausītājiem. 36 Un Amoriešu
robeža bija no Akrabu kalniem un no Zelas uz augšu.

2 Un Tā Kunga eņģelis nāca no Gilgalas uz Boķimu un
sacīja: Es jūs esmu izvedis no Ēģiptes un jūs ievedis tai
zemē, ko jūsu tēviem esmu zvērējis, un sacījis: Es Savu
derību ar jums negribu lauzt ne mūžam. 2 Bet jums nebūs
derību darīt ar šīs zemes iedzīvotājiem, viņu altārus jums

būs salauzt. Bet jūs neesat klausījuši Manai balsij; kam
jūs tā esat darījuši? **3** Tāpēc Es arī esmu sacījis: Es tos
neizdzīšu jūsu priekšā, bet tie jums būs par tīkliem, un
viņu dievi par slazda valgiem. **4** Un kad Tā Kunga eņģelis
šos vārdus bija runājis uz visiem Israēla bērniem, tad
tie ļaudis pacēla savu balsi un raudāja. **5** Un tie nosauca
tās vietas vārdu Boķim (raudātāji), un upurēja tur Tam
Kungam. **6** Jo kad Jozuas tos ļaudis bija atlaidis, tad Israēla
bērni bija nogājuši ikviens uz savu īpašumu, ieņemt to
zemi. **7** Un tie ļaudis kalpoja Tam Kungam, kamēr Jozuas
dzīvoja un kamēr tie vecaji dzīvoja, kas vēl ilgu laiku pēc
Jozuas dzīvoja, kas bija redzējuši visus Tā Kunga lielos
darbus, ko Viņš bija darījis pie Israēla bērniem. **8** Bet kad
Jozuas, Nuna dēls, Tā Kunga kalps, bija nomiris simts un
desmit gadus vecs, **9** Tad tie viņu apraka viņa robežās
TimnatEresā uz Efraīma kalniem, no Gaāša kalna pret
ziemeļiem. **10** Kad nu arī viss tas dzimums bija aizgājis
pie saviem tēviem, tad cēlās cits dzimums pēc viņiem,
kas To Kungu nepazina, nedz tos darbus, ko Viņš bija
darījis pie Israēla. **11** Tad Israēla bērni darīja, kas Tam
Kungam nepatika, un kalpoja Baāliem. **12** Un atstāja To
Kungu, savu tēvu Dievu, kas tos bija izvedis no Ēģiptes,
un dzinās pakaļ citiem dieviem no to ļaužu dieviem, kas
tiem bija visapkārt, un pielūdza tos un apkaitināja To
Kungu. **13** Jo tie atstāja To Kungu un kalpoja Baālam un
Astartēm. **14** Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli,
un Viņš tos nodeva laupītājiem rokā, kas tos aplaupīja,
un Viņš tos pārdeva viņu ienaidnieku rokā visapkārt, un
tie vairs nevarēja pastāvēt savu ienaidnieku priekšā. **15**

Visur, kur tie izgāja, Tā Kunga roka bija pret tiem par
sodu, kā Tas Kungs bija runājis un kā Tas Kungs tiem
bija zvērējis, un tie tapa gauži spaidīti. **16** Tad Tas Kungs
iecēla soģus, kas tos izglāba no viņu laupītāju rokas. **17**
Bet tie arī neklausīja saviem soģiem, bet maukoja pakaļ
citiem dieviem un tos pielūdza; ātri tie atstājās no tā ceļa,
ko viņu tēvi bija gājuši, klausīt Tā Kunga baušļus; tā tie
nedarīja. **18** Un kad Tas Kungs tiem iecēla soģus, tad Tas
Kungs bija ar to soģi, un tos izglāba no viņu ienaidnieku
rokas, kamēr tas soģis dzīvoja; to Tam Kungam bija žēl, ka
viņi nopūtās par tiem, kas viņus spieda un spaidīja. **19** Bet
kad tas soģis nomira, tad tie atkāpās un palika ļaunāki
nekā viņu tēvi, dzīdamies pakaļ citiem dieviem, tiem
kalpodami un tos pielūgdami; tie neatstājās no saviem
darbiem, nedz no savas pārgalvības ceļa. **20** Tad Tā Kunga
bardzība iedegās pret Israēli, ka Viņš sacīja: tāpēc ka šī
tauta Manu derību pārkāpusi, ko Es viņu tēviem pavēlēju,
un nav klausījusi Manai balsij, **21** Tad Es arī viņu priekšā
neizdzīšu neviena no tiem pagāniem, ko Jozuas atstājis,
kad viņš nomira, **22** Lai Es Israēli caur tiem kārdināju,
vai viņi Tā Kunga ceļu sargās, staigādami pa to, tā kā
viņu tēvi ir sargājušies, vai ne? **23** Tā Tas Kungs atstāja
šos pagānus, tos tik drīz neizdzīdams, un tos nenodeva
Jozuas rokā.

3 Šie nu ir tie pagāni, ko Tas Kungs atstāja, ka Viņš caur
tiem Israēli kārdinātu, kas nekā nezināja no Kanaāna
kariem; **2** Lai Israēla bērnu pēcnākamie zinātu un mācītos
karu, tie, kas no tā vēl nekā nezināja. **3** Pieci Fīlistu
valdnieki un visi Kanaānieši un Sidonieši un Hivieši,

kas dzīvoja Lībanus kalnos, un no BaālErmona kalna
līdz Hamatai. 4 Šie tad bija, lai Israēls caur tiem tiktu
kārdināts, ka taptu zināms, vai tie klausīs Tā Kunga
baušļiem, ko Viņš viņu tēviem bija pavēlējis caur Mozu.
5 Un Israēla bērni dzīvoja vidū starp Kanaāniešiem,
Hetiešiem un Amoriešiem un Fereziešiem un Hiviešiem un
Jebusiešiem. 6 Un tie sev ņēma viņu meitas par sievām un
deva savas meitas viņu dēliem un kalpoja viņu dieviem, 7
Un Israēla bērni darīja, kas Tam Kungam nepatika, un
aizmirsa To Kungu, savu Dievu, un kalpoja Baāliem un
Astartēm. 8 Tad Tā Kunga bardzība iedegās pret Israēli
un Viņš tos pārdeva Kuzan Rizataīma, Mezopotamijas
ķēniņa, rokā, un Israēla bērni kalpoja Kuzan Rizataīmam
astoņus gadus. 9 Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu,
un Tas Kungs Israēla bērniem cēla pestītāju, kas tos
izpestīja, Otniēli, Ķenasa, Kāleba jaunākā brāļa, dēlu. 10
Un Tā Kunga Gars bija uz viņu, un viņš bija par soģi
Israēlim un izgāja karā, un Tas Kungs deva viņa rokā
Kuzan Rizataīmu, Mezopotamijas ķēniņu, un viņa roka
bija stipra pār Kuzan Rizataīmu. 11 Tad zemei bija miers
četrdesmit gadus, un Otniēls, Ķenasa dēls, nomira. 12 Bet
Israēla bērni joprojām darīja, kas Tam Kungam nepatika.
Tad Tas Kungs stiprināja Eglonu, Moaba ķēniņu, pret
Israēli, tāpēc, ka tie darīja, kas Tam Kungam nepatika. 13
Un viņš sapulcēja pie sevis Amona bērnus un Amaleku,
un cēlās un kāva Israēli, un tie ieņēma to palmu pilsētu.
14 Un Israēla bērni kalpoja Eglonam, Moaba ķēniņam,
astoņpadsmit gadus. 15 Tad Israēla bērni brēca uz To
Kungu, un Tas Kungs tiem cēla par pestītāju Eūdu, Ģerus

dēlu, no Benjamina cilts; tas bija kreilis, un Israēla bērni
caur viņu sūtīja dāvanu Eglonam, Moaba ķēniņam. **16**
Un Eūds taisīja sev abējās pusēs griezīgu zobenu, olekts
garumā, un to apjoza apakš savām drēbēm pie savas labās
ciskas. **17** Un viņš Eglonam, Moaba ķēniņam, nonesa
dāvanas, un Eglons bija ļoti resns vīrs. **18** Un kad viņš
to dāvanu bija nodevis, tad viņš tos ļaudis atlaida, kas
to dāvanu bija nesuši. **19** Bet viņš griezās atpakaļ no
tiem elku stabiem, kas bija Gilgalā un sacīja: man viens
noslēpums tev jāsaka, ķēniņ. Un tas sacīja: klusu! Tad
visi izgāja ārā, kas ap viņu stāvēja. **20** Un Eūds pie viņa
pienāca; bet viņš sēdēja kādā dzestrā kambarī, kas bija
viņam vienam. Tad Eūds sacīja: man ir Dieva vārds uz
tevi. Tad viņš cēlās no tā krēsla. **21** Un Eūds izstiepa savu
kreiso roku un ņēma to zobenu no savas labās ciskas un
to viņam iedūra vēderā, **22** Ka gan asmens, gan spals
iegāja, un tie tauki to asmeni apklāja, jo viņš to zobenu
no viņa vēdera neizvilka, un tas izgāja pakaļā cauri.
23 Tad Eūds izgāja ārā un aizslēdza tā kambara durvis
aiz sevis un tās aizšāva. **24** Kad tas nu bija izgājis, tad
viņa kalpi nāca, un redzēja, un lūk, kambara durvis bija
aizslēgtas. Un tie sacīja: viņš gan savas kājas apklāj tai
dzestrā kambarī. **25** Kad tie nu gaidīja tik ilgi, ka paši
kaunējās, un redzi, viņš tā kambara durvis neatdarīja,
tad viņi ņēma atslēgu un atslēdza, un redzi, viņu kungs
gulēja pie zemes nomiris. **26** Un Eūds izmuka, kamēr tie
gaidīja, jo viņš gāja gar tiem elku stabiem un aizmuka uz
Seīratu. **27** Un kad viņš tur nonāca, tad viņš pūta trumetē
uz Efraīma kalniem, un Israēla bērni nogāja ar viņu no

tiem kalniem un viņš pats viņu priekšā. 28 Un viņš uz
tiem sacīja: steidzaties man pakaļ, jo Tas Kungs devis
jūsu rokā jūsu ienaidniekus, tos Moabiešus. Un tie nogāja
viņam pakaļ un uzņēma Jardānes pārejamo vietu, kas
pret Moabu, un nevienu nelaida pāri. 29 Un tie kāva no
Moabiešiem tanī laikā kādus desmit tūkstoš vīrus, visus
brangus un visus stiprus, ka neviens neizspruka. 30 Tad
Moabs tai dienā tapa pazemots apakš Israēla bērnu rokas,
un zemei bija miers astoņdesmit gadus. 31 Un pēc viņa
bija Zamgars, Anata dēls, tas kāva no Fīlistiem sešsimt
vīrus ar vēršu dzenamo. Tā viņš arīdzan Israēli izpestīja.

4 Un Israēla bērni joprojām darīja, kas Tam Kungam
nepatika, kad Eūds bija nomiris. 2 Tad Tas Kungs tos
nodeva Jabina, Kanaāniešu ķēniņa, rokā, kas Hacorā
valdīja, un viņa karaspēka virsnieks bija Siserus, un
tas dzīvoja pagānu Arozetā. 3 Tad Israēla bērni brēca
uz To Kungu, jo tam bija deviņsimt dzelzs rati, un tas
Israēla bērnus ar varu bija spaidījis divdesmit gadus. 4
Un Debora, praviete, Lapidota sieva, tanī laikā Israēli
tiesāja. 5 Un viņa dzīvoja apakš Deboras palmas koka
starp Ramu un Bēteli Efraīma kalnos, un Israēla bērni
gāja pie viņas uz tiesu. 6 Un viņa nosūtīja un aicināja
Baraku, Abinoama dēlu, no Naftalus Ķedesas, un uz to
sacīja: tiešām, Tas Kungs, Israēla Dievs, tev ir pavēlējis: ej
un dodies uz Tābora kalnu, un ņem līdz desmit tūkstoš
vīrus no Naftalus bērniem un no Zebulona bērniem.
7 Tad Es tev pievedīšu pie Kisonas upes Siseru, Jabina
karaspēka virsnieku, un viņa ratus un viņa pulku un viņu
nodošu tavā rokā. 8 Tad Baraks uz viņu sacīja: ja tu man

gribi iet līdz, tad es iešu, bet ja tu negribi iet līdz, tad es
neiešu. **9** Un viņa sacīja: iet es iešu tev līdz, tomēr tas
gods uz šī ceļa, ko tu tagad staigā, nepiederēs tev, bet
Tas Kungs Siseru nodos kādas sievas rokā. Un Debora
cēlās un gāja ar Baraku uz Ķedesu. **10** Tad Baraks sasauca
Ķedesā Zebulonu un Naftalu, un tur desmit tūkstoš vīri
gāja viņam pakaļ, un Debora gāja līdz. **11** (Bet Hebers, tas
kenietis, bija atšķīries no Keniešiem, no Hobaba, Mozus
tēvoča, bērniem, un bija uzcēlis savu dzīvokli pie tā ozola
iekš Caānaīm, kas ir pie Ķedesas.) **12** Un Siserum tapa
teikts, ka Baraks, Abinoama dēls, bija gājis uz Tābora
kalnu. **13** Tad Siserus sasauca pie Ķizonas upes visus savus
ratus, deviņsimt dzelzs ratus, un visus ļaudis, kas pie viņa
bija no pagānu Arozetas. **14** Un Debora sacīja uz Baraku:
celies, jo šī ir tā diena, kur Tas Kungs Siseru devis tavā
rokā: vai Tas Kungs nav izgājis tavā priekšā? Tad Baraks
cēlās no Tābora kalna, un desmit tūkstoš vīri viņam pakaļ.
15 Un Tas Kungs izbiedēja Siseru ar visiem ratiem un
visu karaspēku priekš Baraka zobena asmens, un Siserus
nolēca no saviem ratiem un bēga kājām. **16** Un Baraks
dzinās pakaļ tiem ratiem un tam karaspēkam līdz pagānu
Arozetai, un viss Siserus karapulks krita caur zobena
asmeni, ka neviens neatlika. **17** Un Siserus bēga kājām
uz Jaēles, Hebera, tā Kenieša, sievas, dzīvokli, jo starp
Jabinu, Hacoras ķēniņu, un Hebera, tā Kenieša, namu
bija miers. **18** Tad Jaēle Siserum izgāja pretī un sacīja:
nāc iekšā, kungs, nāc iekšā pie manis, nebīsties; un viņš
iegāja pie viņas dzīvoklī, un viņa to apsedza ar apsegu. **19**
Un viņš uz to sacīja: dod man jel maķenīt ūdens, jo man

slāpst; tad viņa attaisīja piena trauku un to dzirdīja un to
apsedza. 20 Un viņš uz to sacīja: stāvi dzīvokļa durvīs; ja
kāds nāk un tev vaicā un saka: vai še nav kāds; tad saki:
nav neviena. 21 Tad Jaēle, Hebera sieva, ņēma telts naglu
un ņēma veseri savā rokā, un lēnam pie tā piegājusi, tā
iedzina to naglu caur viņa deniņiem, tā ka tā iegāja zemē;
bet viņš bija aizmidzis un noguris, un tā viņš nomira. 22
Un redzi Baraks Siserum dzinās pakaļ Tad Jaēle izgāja
viņam pretī un sacīja uz viņu: nāc, tad es tev rādīšu
to vīru, ko tu meklē. Tad viņš pie tās iegāja, un redzi,
Siserus gulēja nomiris, un tā nagla bija viņa deniņos. 23
Tā Dievs tai dienā pazemoja Jabinu, Kanaāniešu ķēniņu,
priekš Israēla bērniem. 24 Un Israēla bērnu roka palika jo
dienas grūtāka pār Jabinu, Kanaāniešu ķēniņu, kamēr tie
izdeldēja Jabinu, Kanaāniešu ķēniņu.

5 Tad Debora un Baraks, Abinoama, dēls, tai dienā
dziedāja un sacīja: 2 Ka Israēla varenie spēcīgi rādījušies,
ka ļaudis labprātīgi cēlušies, teiciet To Kungu! 3 Klausāties,
ķēniņi, ņemiet vērā, lielie kungi! Tam Kungam es dziedāšu,
Tam Kungam, Israēla Dievam, es dziedāšu dziesmas. 4
Kungs, kad Tu izgāji no Seīra un atnāci no Edoma lauka,
tad zeme drebēja, un debesis pilēja, un padebeši pilēja
ar ūdeni. 5 Kalni izkusa Tā Kunga priekšā, pats Sinaī Tā
Kunga, Israēla Dieva, priekšā. 6 Zamgara, Anata dēla,
dienās, Jaēles dienās, ceļi bija klusi, un ceļa ļaudis gāja
aplinkus. 7 Klusi bija ciemi iekš Israēla, tie bija klusi,
kamēr es, Debora, cēlos, kamēr es cēlos, māte iekš Israēla.
8 Jaunus dievus izredzējās, tad radās karš vārtos. Vai gan
redzēja bruņas, vai šķēpus pie četrdesmit tūkstošiem

iekš Israēla? **9** Mana sirds pieder Israēla valdniekiem,
tiem ļaudīm, kas labprātīgi cēlušies. Teiciet To Kungu! **10**
Kas jājat uz baltām ēzelienēm, kas sēžat uz audumiem,
kas staigājat pa ceļu, dziedājiet! **11** Kur strēlnieku balss
skanēja pie ūdens akām, tur slavē Tā Kunga taisnos
darbus, tos taisnos darbus pie Viņa ciemiem iekš Israēla.
Tad Tā Kunga ļaudis pārgāja savos vārtos. **12** Modies,
modies, Debora! modies, modies, dziedi dziesmu! Celies,
Barak, un ved savus gūstītos, Abinoama dēls. **13** Tad
nonāca atlikums no tiem tautas vareniem; Tas Kungs
nonāca man līdz starp tiem spēcīgiem. **14** No Efraīma
tie, kam sakne ir iekš Amaleka, aiz tevis Benjamins starp
taviem ļaudīm; no Mahira valdnieki nāca un no Zebulona,
kas tur (nes) vadoņa zizli. **15** Un Īsašara virsnieki bija ar
Deboru, un Īsašars tā kā Baraks, lejā nesti savām kājām.
Pie Rūbena upēm bija lieli sirds padomi. **16** Kāpēc tu paliki
pie laidariem, klausīties stabules pie ganāmiem pulkiem?
Pie Rūbena upēm bija lieli sirds spriedumi. **17** Gileāds
palika viņpus Jardānes, un kāpēc Dans mīt pie laivām?
Ašers sēž jūrmalā un paliek savos līčos. **18** Zebulons,
tā ir tauta, kas savu dvēseli nodod nāvē, un Naftalus
arīdzan augstos klajumos. **19** Ķēniņi nāca, tie karoja,
tad Kanaāna ķēniņi karoja pie Taānakas, pie Meģidus
ūdeņiem; naudas peļņu tie nedabūja. **20** No debesīm
karoja, zvaigznes no saviem ceļiem karoja pret Siseru.
21 Ķizonas upe viņus aizrāva, tā veclaiku upe, Ķizonas
upe. Celies, mana dvēsele, ar spēku! **22** Rībēt rībēja apakš
zirgu kājām, jājot, viņu vareniem jājot. **23** Lādiet Merosu,
saka Tā Kunga eņģelis, lādiet lādēdami viņa iedzīvotājus,

tāpēc ka tie nav nākuši palīgā Tam Kungam, palīgā Tam
Kungam ar stiprajiem. 24 Svētīta pār sievām lai ir Jaēle,
Hebera, tā Kenieša, sieva, svētīta pār sievām teltīs. 25
Ūdeni tas prasīja, tā deva pienu; dārgā kausā tā atnesa
kreimu(krējumu). 26 Savu roku tā izstiepa pēc naglas, un
savu labo roku pēc strādnieku vesera, un sita Siseram,
sašķēla viņa galvu, satrieca un izurba viņa deniņus. 27
Apakš viņas kājām tas locījās, krita zemē, gulēja; apakš
viņas kājām tas locījās, krita; tur, kur locījās, tas gāzās
un bija pagalam. 28 Pa logu skatījās Siserus māte un
kliedza caur skadriņiem: kāpēc viņa rati kavējās, ka tie
nenāk? Kāpēc viņa zirgu soļi tik lēni? 29 Tās gudrās no
viņas cienīgām tai atbild, un arī (viņa) pati tā atbild uz
saviem vārdiem: 30 "Vai tad tie neatradīs un neizdalīs
laupījumu, vienu, divas sievietes uz vīra galvu, raibas
drēbes Siserum par laupījumu, raibas rakstītas drēbes
par laupījumu, raibu drēbi, divas rakstītas raibas drēbes
ap kaklu laupītajām. 31 Tā lai, Kungs, iet bojā visi Tavi
ienaidnieki! Bet kas Viņu mīļo, lai ir, tā kā saule uzlec
savā spēkā." - Un tai zemei bija miers četrdesmit gadus.

6 Un Israēla bērni darīja, kas Tam Kungam nepatika. Tad
Tas Kungs tos nodeva Midijaniešu rokā septiņus gadus. 2
Kad nu Midijaniešu roka palika stipra pret Israēli, tad
Israēla bērni sev taisīja alas kalnos un bedres un stipras
pilis Midijaniešu dēļ. 3 Jo kad Israēls bija sējis, tad nāca
Midijanieši un Amalekieši un austruma ļaudis un cēlās
pret tiem. 4 Un apmetās pret tiem un postīja zemes
druvas līdz Gacai; tie neatlicināja pārtikas iekš Israēla,
nedz sīku lopu nedz vēršu nedz ēzeļu. 5 Jo tie atnāca ar

saviem ganāmiem pulkiem un ar savām teltīm, tie nāca
tā kā siseņu pulks, ka tos ar viņu kamieļiem nevarēja
skaitīt, un tie nāca, zemi postīt. **6** Un Israēls ļoti panīka
caur Midijaniešiem. Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu.
7 Un notikās, kad Israēla bērni Midijana dēļ uz To Kungu
brēca, **8** Tad Tas Kungs sūtīja pravieti pie Israēla bērniem;
tas uz viņiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs:
Es jūs esmu izvedis no Ēģiptes un jūs izvedis no vergu
nama **9** Un jūs izglābis no ēģiptiešu rokas un no visu
rokas, kas jūs spieda, un Es tos jūsu priekšā izdzinis un
jums devis viņu zemi. **10** Un Es uz jums sacīju: Es esmu
Tas Kungs, jūsu Dievs, nebīstaties Amoriešu dievus, kuru
zemē jūs dzīvojat. Bet jūs neesat klausījuši Manai balsij.
11 Un Tā Kunga eņģelis nāca un apsēdās apakš tā ozola
Ovrā, kas piederēja Joasam, no Abiēzera nama, un viņu
dēls Gideons kūla kviešus vīna spaidā, lai tos paslēptu no
Midijaniešiem. **12** Un Tā Kunga eņģelis tam parādījās un
uz to sacīja: Tas Kungs ar tevi, tu stiprais varenais vīrs! **13**
Bet Gideons uz viņu sacīja: mans Kungs, kad Tas Kungs ir
ar mums, kāpēc tad visas šīs bēdas mums uznākušas?
Un kur ir visi viņa brīnumi, ko mums mūsu tēvi teikuši,
sacīdami: vai Tas Kungs mūs nav izvedis no Ēģiptes? Bet
nu Tas Kungs mūs atstājis un nodevis Midijaniešu rokā.
14 Tad Tas Kungs uz viņu atgriezās un sacīja: noej šinī
savā spēkā, un atpestī Israēli no Midijaniešu rokas; redzi,
Es tevi esmu sūtījis. **15** Un viņš uz to sacīja: mans Kungs,
ar ko es Israēli atpestīšu? Redzi, mans radu pulks ir tas
mazākais Manasū, un es esmu tas mazākais sava tēva
namā. **16** Un Tas Kungs sacīja uz viņu: tāpēc ka Es būšu

ar tevi, tu sitīsi Midijaniešus kā vienu vīru. **17** Tad tas
uz Viņu sacīja: ja es esmu atradis žēlastību Tavās acīs,
tad dod man jel zīmi, ka Tu tas esi, kas ar mani runā.
18 Neaizej jel no šejienes, kamēr es pie Tevis nākšu un
savu ēdamo upuri atnesīšu un Tev celšu priekšā. Un Viņš
sacīja: Es palikšu, kamēr tu atkal nāksi. **19** Un Gideons
iegāja un sataisīja kazlēnu un neraudzētas karašas no
vienas ēfas miltu; to gaļu viņš lika kurvī un to sulu viņš
lēja podā, un to iznesa pie Viņa ārā apakš tā ozola un
to nolika zemē. **20** Un tas Dieva eņģelis sacīja uz viņu:
ņem to gaļu un tās neraudzētās karašas un liec to šeitan
uz to akmeni un izlej to sulu; un viņš tā darīja. **21** Tad
Tā Kunga eņģelis izstiepa tā zižļa galu, kas viņam bija
rokā, un aizskāra to gaļu un tās neraudzētās maizes. Tad
uguns izšāvās no tā akmens un aprija to gaļu un tās
neraudzētās karašas; un Tā Kunga eņģelis nozuda no viņa
acīm. **22** Kad nu Gideons redzēja, to Tā Kunga eņģeli
esam, tad Gideons sacīja: Ak vai! Kungs, Dievs! Jo es Tā
Kunga eņģeli vaigu vaigā esmu redzējis! **23** Tad Tas Kungs
uz viņu sacīja: miers ar tevi! nebīsties, tu nemirsi! **24** Tad
Gideons tur Tam Kungam uzcēla altāri un to nosauca:
Tas Kungs ir miers. Tas vēl līdz šodienai ir Abiēzeriešu
Ovrā. **25** Un tai naktī Tas Kungs uz viņu sacīja: ņem
vērsīti no sava tēva lopiem un vēl otru vērsi septiņus
gadus vecu, un salauzi Baāla altāri, kas tavam tēvam, un
nocērt to elka stabu, kas tur ir klātu. **26** Un uztaisi Tam
Kungam, savam Dievam, altāri šīs stiprās vietas kalna
galā tā kārtīgi, un ņem to otru vērsi un upurē dedzināmo
upuri ar to malku no tā elka staba, ko tu nocirtīsi. **27**

Tad Gideons ņēma desmit vīrus no saviem kalpiem un darīja, kā Tas Kungs uz viņu bija runājis; bet viņš bijās no sava tēva nama un tās pilsētas vīriem dienā to darīt, un to darīja naktī. **28** Kad nu tās pilsētas vīri rītā uzcēlās, redzi, tad Baāla altāris bija salauzīts un tas elka stabs nocirsts, kas tur klātu, un tas otrs vērsis uz tā uztaisīta altāra bija upurēts. **29** Tad tie sacīja cits uz citu: kas to darījis? Un kad tie meklēja un izvaicāja, tad tapa sacīts: Gideons, Joasa dēls, to darījis. **30** Tad tās pilsētas vīri sacīja uz Joasu: izved savu dēlu, jo tam jāmirst, tāpēc ka viņš nolauzis Baāla altāri un to elka stabu nocirtis, kas tur bija klāt. **31** Un Joas sacīja uz visiem, kas pie viņa stāvēja: vai jūs tiesāsities par Baālu? Vai jūs viņu izpestīsiet? Kas par viņu tiesāsies, tam vēl šodien būs tapt nokautam. Ja viņš ir dievs, tad lai viņš pats par sevi tiesājās, tāpēc ka viņa altāris nolauzīts. **32** Un tai dienā viņu nosauca JerubBaālu un sacīja: lai Baāls ar viņu tiesājās, ka tas viņa altāri nolauzījis. **33** Bet visi Midijanieši un Amalekieši un tie austruma ļaudis sapulcējās kopā un pārcēlās un apmetās Jezreēles ielejā. **34** Tad Tā Kunga Gars nāca uz Gideonu, un viņš pūta trumetē un sasauca Abiēzeriešus sev pakaļ. **35** Un viņš sūtīja vēstnešus pa visu Manasu; ir tie tapa sasaukti, viņam pakaļ. Un viņš sūtīja vēstnešus pa Ašeru un pa Zebulonu un pa Naftalu un tie nāca viņiem pretī. **36** Un Gideons sacīja uz Dievu: ja Tu Israēli gribi izpestīt caur manu roku, kā Tu esi runājis, - **37** Redzi, es nolikšu aitas cirpumu uz klonu; kad rasa būs uz cirpuma vien un pa visu zemi sausums, tad es zināšu, ka Tu Israēli izpestīsi caur manu roku, kā Tu esi sacījis. **38**

Un tā notika. Jo viņš agri no rīta uzcēlās un izspieda to
cirpumu un izgrieza rasu no tā cirpuma, vienu kausu
pilnu ar ūdeni. **39** Un Gideons sacīja uz Dievu: lai Tava
bardzība pret mani neiedegās, ka vēl reiz' runāju, - es
vēl reiz' raudzīšu ar to cirpumu. Lai jel ir sausums uz tā
cirpuma vien, un pa visu zemi lai ir rasa. **40** Un Dievs tā
darīja tanī naktī; un sausums bija uz tā cirpuma vien, un
pa visu zemi bija rasa.

7 Tad JerubBaāls, tas ir Gideons, un visi ļaudis, kas
pie viņa, agri cēlās un apmetās pie Aroda avota, tā ka
Midijaniešu karaspēks viņam bija pret ziemeļa pusi, aiz
Mores pakalna, ielejā. **2** Un Tas Kungs sacīja uz Gideonu:
Pārāk daudz ļaužu ir pie tevis, nekā Es dotu Midijaniešus
viņu rokā; lai Israēls pret Mani nelielās un nesaka: mana
roka mani izpestījusi. **3** Tad izsauc jel to ļaužu ausīs un
saki: kas šaubīgs un bailīgs, lai griežas atpakaļ un steidzās
projām no Gileāda kalna. Tad no tiem ļaudīm griezās
atpakaļ divdesmit divi tūkstoši, un tik desmit tūkstoši
atlika. **4** Un Tas Kungs sacīja uz Gideonu: ļaužu vēl ir par
daudz; noved tos pie ūdens, tur Es tos tev pārbaudīšu,
un par kuru Es uz tevi sacīšu: šim būs iet ar tevi, tas lai
iet ar tevi, bet par kuru Es tev sacīšu, tam nebūs iet ar
tevi, tas lai neiet. **5** Un viņš tos ļaudis noveda pie ūdens.
Tad Tas Kungs sacīja uz Gideonu: ikkatru, kas ar savu
mēli ūdeni laks, kā suns lok, to nostādi par sevi, un tāpat
ikkatru, kas nometīsies ceļos dzert. **6** Un to pulks, kas
no savas rokas pie mutes bija lakuši, bija trīssimt vīri,
bet visi citi ļaudis bija ūdeni dzēruši ceļos nometušies.
7 Un Tas Kungs sacīja uz Gideonu: caur šiem trīs simti

vīriem, kas lakuši, Es jūs izpestīšu un nodošu Midijaniešus
tavā rokā; tāpēc atlaid visus citus ļaudis, ikvienu uz savu
vietu. **8** Un tie ļaudis ņēma savu maizi savā rokā un savas
trumetes, bet visus citus Israēla vīrus viņš atlaida, ikvienu
uz savu dzīvokli, un tos trīs simti vīrus viņš paturēja,
un Midijaniešu karaspēks viņam bija ielejas pusē. **9** Un
notika tanī naktī, ka Tas Kungs uz viņu sacīja: celies, noej
uz lēģeri, jo Es to esmu devis tavā rokā. **10** Bet ja tev ir
bail noiet, tad noej uz to lēģeri tu un Purus, tavs puisis,
11 Tad tu dzirdēsi, ko tie runā, un pēc tam tavas rokas
stiprināsies, un tu celsies pret to lēģeri. Tad viņš nogāja
ar Puru, savu puisi, pie tiem pirmiem apbruņotiem, kas
bija lēģerī. **12** Un Midijanieši un Amalekieši un visi tie
austruma bērni gulēja ielejā kā siseņu pulks, un viņu
kamieļu pulku nevarēja skaitīt, kā smiltis jūrmalā. **13**
Kad nu Gideons nonāca, redzi, tur viens savam biedram
stāstīja sapni un sacīja: redzi, es esmu sapni redzējis,
un redzi, cepta miežu maize vēlās Midijaniešu lēģerī un
atnāca līdz pat teltij un to sita, ka tā krita, un to pavisam
apgāza, un telts gulēja (pie zemes). **14** Tad viņa biedrs
atbildēja un sacīja: tas nav nekas cits, kā Gideona, Joasa
dēla, tā Israēlieša, zobens; Dievs Midijaniešus un visu
šo lēģeri devis viņa rokā. **15** Un kad Gideons dzirdēja
šā sapņa stāstīšanu un izskaidrošanu, tad viņš pielūdza
Dievu, griezās atpakaļ uz Israēla lēģeri un sacīja: ceļaties,
jo Tas Kungs Midijaniešu karaspēku devis jūsu rokās. **16**
Un viņš dalīja tos trīs simtI vīrus trijos pulkos, un deva
visiem trumetes un tukšas krūzes rokā un lāpas krūzēs.
17 Un viņš uz tiem sacīja: skatāties uz mani un tā dariet;

un redzi, kad es nākšu pie lēģera malas, tad dariet jūs tā,
kā es daru. **18** Kad es trumetēšu, es un visi, kas pie manis,
tad jums arīdzan būs trumetēt ap visu lēģeri un saukt: Tā
Kunga un Gideona (zobens)! **19** Tad Gideons un tie simts
vīri ar viņu nāca pie lēģera malas ap nakts vidu, kad nule
sargi bija mainīti, un tie pūta trumetēs un sadauzīja tās
krūzes savās rokās. **20** Tā tie trīs pulki pūta trumetēs un
sadauzīja tās krūzes un turēja ar kreiso roku tās lāpas
un savā labajā rokā tās trumetes un pūta un kliedza:
Tā Kunga un Gideona zobens. **21** Un tie stāvēja ikviens
savā vietā ap to lēģeri. Tad viss karaspēks sāka skriet un
tie brēca un bēga. **22** Jo kad tie trīs simti vīri trumetēs
pūta, tad Tas Kungs grieza viena zobenu pret otru visā
lēģerī, un tas karaspēks bēga līdz BetZitai uz Careratas
pusi, līdz AbelMeolas robežai pie Tābatas. **23** Tad Israēla
vīri tapa sasaukti no Naftalus un no Ašera un no visa
Manasus, un tie dzinās pakaļ Midijanam. **24** Un Gideons
sūtīja vēstnešus uz visiem Efraīma kalniem un sacīja:
nonāciet pretī Midijaniešiem un aizstājiet tiem to ūdeni
līdz Betbarai un Jardāni. Tā visi Efraīma vīri tika sasaukti
un aizstāja to ūdeni līdz Betbarai un Jardāni. **25** Un tie
gūstīja divus Midijaniešu valdniekus, Orebu un Zeēbu,
un nokāva Orebu pie Oreb akmens, un Zeēbu tie nokāva
pie Zeēba spaida un dzinās pakaļ Midijanam un nonesa
Oreba un Zeēba galvas pie Gideona viņpus Jardānes.

8 Un Efraīma vīri sacīja uz viņu: kas tas ir, ko tu mums
esi darījis, ka tu mūs neesi aicinājis pret Midijaniešiem
karot? Un tie ar viņu stipri bārās. **2** Tad viņš uz tiem
sacīja: vai tad es ko esmu darījis, kā jūs? Vai Efraīma

salasas nav labākas nekā Abiēzera savākums. **3** Dievs
Midijana valdniekus Orebu un Zeēbu nodevis jūsu rokās,
- vai tad es ko varēju darīt kā jūs? Tad viņu dusmas pret
to aprima, tam šo vārdu runājot. **4** Un Gideons nāca
pie Jardānes, un gāja pāri ar tiem trīssimt vīriem, kas
pie viņa bija, piekusuši no pakaļ dzīšanās. **5** Un viņš
sacīja uz Sukotas vīriem: dodiet jel kādus maizes klaipus
tiem ļaudīm, kas man līdz, jo tie piekusuši; un es dzenos
pakaļ Zebum un Calmunum, Midijana ķēniņiem. **6** Tad
Sukotas virsnieki sacīja: vai tad Zebus un Calmunus dūre
jau ir tavā rokā, ka mums tavam karaspēkam būs maizes
dot? **7** Tad Gideons sacīja: nu tad, ja Tas Kungs Zebu un
Calmunu dos manā rokā, tad es jūsu miesas kapāšu ar
tuksneša ērkšķiem un ar dadžiem. **8** Un viņš gāja no
turienes uz Pnuēli un runāja uz tiem tāpat; tad Pnuēles
vīri viņam atbildēja, kā Sukotas vīri bija atbildējuši. **9**
Un viņš arī ar Pnuēles vīriem runāja sacīdams: kad es ar
mieru griezīšos atpakaļ, tad es šo torni noārdīšu. **10** Bet
Zebus un Calmunus bija Karkorā, un viņu karaspēki pie
viņiem, kādi piecpadsmit tūkstoši, kas vien bija atlikuši
no visa austruma bērnu spēka, jo simts un divdesmit
tūkstoš vīri, zobena nesēji, bija gājuši bojā. **11** Un Gideons
gāja pa telts ļaužu ceļu pret rītiem no Nobas un Jagbeas,
un sakāva to karaspēku, jo tas karaspēks tur gulēja it
droši. **12** Un Zebus un Calmunus bēga, bet viņš tiem
dzinās pakaļ un sagūstīja tos divus Midijaniešu ķēniņus,
Zebu un Calmunu, un izbiedēja visu to karaspēku. **13**
Tad Gideons, Joasa dēls, griezās atpakaļ no kaušanās,
pirms saule uzlēca. **14** Un viņš sagūstīja vienu puisi no

Sukotas vīriem un to vaicāja; un tas viņam uzrakstīja
Sukotas virsniekus un viņas vecajus, septiņdesmit un
septiņus vīrus. **15** Tad viņš nāca pie tiem Sukotas vīriem
un sacīja: redz še ir Zebus un Calmunus, kādēļ jūs mani
esat apsmējuši sacīdami: vai tad Zebus un Calmunus dūre
jau ir tavā rokā, ka mums taviem piekusušiem vīriem
būs maizes dot? **16** Un viņš ņēma tās pilsētas vecajus
un tuksneša ērkšķus un dadžus un pārmācīja Sukotas
vīrus. **17** Un Pnuēles torni viņš noārdīja un nokāva tās
pilsētas ļaudis. **18** Un viņš sacīja uz Zebu un Calmunu:
kas tie bija par vīriem, ko jūs Tāborā nokāvāt? Un tie
sacīja: tie bija tādi kā tu, visi tādā vaigā, kā ķēniņa bērni.
19 Un viņš sacīja: tie bija mani brāļi, manas mātes dēli;
tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, ja jūs tos būtu atstājuši
dzīvus, es jūs nenokautu. **20** Un viņš sacīja uz Jeteru, savu
pirmdzimto: celies, nokauj tos. Bet tas zēns neizvilka
savu zobenu, jo viņš bijās, tāpēc ka vēl bija jauns. **21**
Tad Zebus un Calmunus sacīja: celies pats un sit mūs, jo
kāds vīrs, tāds spēks. Tad Gideons cēlās un nokāva Zebu
un Calmunu un paņēma tās sprādzes, kas bija ap viņu
kamieļu kakliem. **22** Un Israēla vīri sacīja uz Gideonu:
valdi pār mums, tu un tavs dēls un tava dēla dēls, tāpēc
ka tu mūs esi atpestījis no Midijana rokas. **23** Bet Gideons
uz tiem sacīja: es negribu pār jums valdīt, nedz mans
dēls pār jums valdīs; Tas Kungs pār jums valdīs. **24** Un
Gideons uz tiem sacīja: es no jums ko prasīšu: dodiet man
ikviens vienu ausu sprādzi no sava laupījuma. Jo tiem
bija zelta ausu sprādzes, tāpēc ka tie bija Ismaēlieši. **25**
Un tie sacīja: mēs dosim. Un tie izklāja drēbi un meta

uz to ikkatrs vienu ausu sprādzi no sava laupījuma. **26**
Un to zelta ausu sprādžu svars, ko viņš bija prasījis, bija
tūkstoš un septiņi simti zelta sēķeļi, bez tām sprādzēm un
ķēdēm un tām purpura drēbēm, kas Midijaniešu ķēniņiem
bija mugurā, un bez tām kakla saitēm, kas bija pie viņu
kamieļu kakliem. **27** Un Gideons no tā taisīja efodu, un to
nolika Ovrā, savā pilsētā, un viss Israēls tur tam maukoja
pakaļ, un tas Gideonam un viņa namam palika par slazda
valgu. - **28** Tā Midijanieši tapa pazemoti priekš Israēla
bērniem un nepacēla vairs savu galvu. Un zemei bija
miers četrdesmit gadus, kamēr Gideons dzīvoja. **29** Un
JerubBaāls, Joasa dēls, nogāja un dzīvoja savā namā. **30**
Un Gideonam bija septiņdesmit dēli, kas no viņa gurniem
nākuši, jo viņam bija daudz sievas; **31** Un viņa liekā sieva,
kas bija Šehemē, arīdzan viņam dzemdēja dēlu, un viņš
tam vārdu nosauca Abimeleks. **32** Un Gideons, Joasa dēls,
nomira labā vecumā un tapa aprakts sava tēva Joasa kapā,
Abiēzeriešu Ovrā. **33** Un kad Gideons bija nomiris, tad
Israēla bērni nogriezās un maukoja Baāliem pakaļ un
iecēla to BaālBeritu sev par dievu. **34** Un Israēla bērni
nepieminēja To Kungu, savu Dievu, kas tos bija izglābis
no visu ienaidnieku rokas visapkārt. **35** Un tie nedarīja
žēlastību pie JerubBaāla, tas ir Gideona, nama, pēc visa tā
labuma, ko viņš bija darījis pie Israēla.

9 Un Abimeleks, JerubBaāla dēls, gāja uz Šehemi pie savas
mātes brāļiem un runāja uz tiem un uz visiem savas mātes
tēva nama radiem un sacīja: **2** Runājiet lūdzami priekš
visu namnieku ausīm Šehemē: kas jums ir labāki, vai ka
septiņdesmit vīri, visi JerubBaāla dēli, pār jums valda, vai

ka viens vīrs pār jums valda? Pieminiet, mani arīdzan
esam jūsu kaulu un jūsu miesu. **3** Tad viņa mātes brāļi
viņa dēļ runāja priekš visu namnieku ausīm Šehemē visus
šos vārdus un viņu sirds nesās uz Abimeleku, jo tie sacīja:
viņš ir mūsu brālis. **4** Un tie viņam deva septiņdesmit
sudraba sēķeļus no BaālBerita nama, un Abimeleks ar
tiem saderēja neliešus un nebēdniekus, kas viņam staigāja
pakaļ. **5** Un viņš nāca sava tēva namā uz Ovru un nokāva
savus brāļus, JerubBaāla bērnus, septiņdesmit vīrus uz
viena akmens; bet Jotams, JerubBaāla jaunākais dēls,
atlika, jo viņš bija paslēpies. **6** Tad visi Šehemes namnieki
sapulcējās un viss Millus nams, un tie nogāja un iecēla
Abimeleku par ķēniņu pie tā piemiņas ozola, kas ir
Šehemē. **7** Kad to Jotamam teica, tad viņš nogāja un
nostājās Gerizima kalna paša galā un pacēla savu balsi un
sauca un sacīja: klausāties mani, jūs Šehemes namnieki,
tad Dievs arī jūs klausīs. **8** Koki gāja, ķēniņu pār sevi
svaidīt, un sacīja uz eļļas koku: esi ķēniņš pār mums. **9**
Bet eļļas koks uz tiem sacīja: vai man būs atstāt savu
taukumu, ko Dievs un cilvēki pie manis slavē, un noiet
un līgoties pa koku virsu? **10** Tad tie koki sacīja uz vīģes
koku: nāc tu, esi ķēniņš pār mums. **11** Bet vīģes koks uz
tiem sacīja: vai man būs atstāt savu saldumu un savus
labos augļus un noiet un līgoties pa koku virsu? **12** Tad
tie koki sacīja uz vīnakoku: nāc tu un esi ķēniņš pār
mums. **13** Bet vīnakoks uz tiem sacīja: vai man būs atstāt
savu vīnu, kas dievus un cilvēkus iepriecina, un noiet un
līgoties pa koku virsu? **14** Tad visi koki sacīja uz ērkšķu
krūmu: nāc tu un esi ķēniņš pār mums. **15** Tad ērkšķu

krūms uz tiem kokiem sacīja: kad jūs tiešām mani svaidiet
sev par ķēniņu, tad nāciet un uzticaties manai paēnai,
bet ja ne, tad lai uguns iziet no ērkšķu krūma un norij
Lībanus ciedru kokus. **16** Un nu, vai jūs esat taisni un
pareizi darījuši, Abimeleku celdami par ķēniņu, un vai jūs
esat labi darījuši pie JerubBaāla un viņa nama un viņam
darījuši pēc viņa roku nopelna? **17** Jo mans tēvs jūsu
dēļ karojis un savu dzīvību nometis un jūs izglābis no
Midijaniešu rokas, **18** Bet jūs šodien esat cēlušies pret
mana tēva namu un nokāvuši viņa dēlus, septiņdesmit
vīrus uz viena akmens, un esat iecēluši Abimeleku, **19** Ja
nu jūs šodien taisni un pareizi esat darījuši pie JerubBaāla
un pie viņa nama, tad priecājaties par Abimeleku, un
lai viņš arīdzan priecājās par jums. **20** Bet ja ne, tad lai
uguns iziet no Abimeleka un norij Šehemes namniekus un
Millus namu, un lai uguns iziet no Šehemes namniekiem
un no Millus nama un norij Abimeleku. **21** Tad Jotams
bēga un aizbēga uz Beru un dzīvoja tur, no sava brāļa
Abimeleka bīdamies. **22** Kad nu Abimeleks trīs gadus
bija valdījis pār Israēli, **23** Tad Dievs sūtīja ļaunu garu
starp Abimeleku un Šehemes namniekiem, un Šehemes
namnieki turējās viltīgi pret Abimeleku, **24** Ka tas varas
darbs pie tiem septiņdesmit JerubBaāla dēliem nāktu
un viņa asinis grieztos uz Abimeleku, viņu brāli, kas tos
bija nokāvis, un tos, kas bija stiprinājuši, savus brāļus
nokaut. **25** Un Šehemes namnieki sūtīja kādus, kas ar
viltu uz viņu glūnēja kalna galos, un tie visus aplaupīja,
kas pa to ceļu gāja, un tas Abimelekam tapa sacīts. **26**
Un Gaāls, Ebeda dēls, nāca ar saviem brāļiem un gāja uz

Šehemi, un Šehemes namnieki viņam uzticējās, **27** Un
izgāja uz lauku un nolasīja savus vīna kalnus un spaidīja
ogas un svinēja prieka svētkus, un gāja sava dieva namā
un ēda un dzēra un lādēja Abimeleku. **28** Un Gaāls, Ebeda
dēls, sacīja: kas ir Abimeleks, un kas ir Šehems, ka mums
viņam būs kalpot? Vai tas nav JerubBaāla dēls un Zebuls
viņa uzraugs? Kalpojiet labāki, Hamora, Šehema tēva,
vīriem, jo kāpēc lai mēs viņam kalpojam? **29** Ak kaut šie
ļaudis būtu manā rokā, gan es Abimeleku izdzītu. Un
uz Abimeleku viņš sacīja: vairo savu karaspēku un nāc
ārā. **30** Kad Zebuls, tās pilsētas virsnieks, Gaāla, Ebeda
dēla, vārdus dzirdēja, tad viņš apskaitās, **31** Un sūtīja
slepeni vēstnešus pie Abimeleka un sacīja: redzi, Gaāls,
Ebeda dēls, un viņa brāļi ir nākuši uz Šehemi, un redzi,
tie ceļ dumpi pret tevi pilsētā. **32** Un nu celies naktī, tu
un tie ļaudis, kas pie tevis, un paslēpies laukā; **33** Un rītā
agri, kad saule lec, tad celies un uzbrūc tai pilsētai, un
redzi, kad viņš un tie ļaudis, kas pie viņa, ies ārā tev
pretī, tad dari viņam, kā tava roka māk. **34** Tad Abimeleks
un visi ļaudis, kas pie viņa bija, cēlās naktī un paslēpās
pret Šehemi četros pulkos. **35** Un Gaāls, Ebeda dēls, izgāja
ārā un stāvēja priekš pilsētas vārtiem. Tad Abimeleks un
tie ļaudis, kas pie viņa bija, cēlās, kur bija apslēpušies.
36 Kad nu Gaāls tos ļaudis ieraudzīja, tad viņš sacīja uz
Zebulu: redzi, no kalnu galiem nāk ļaudis. Bet Zebuls uz
to sacīja: tev šķiet kalna ēnu cilvēkus esam. **37** Tad Gaāls
vēl runāja un sacīja: redzi, ļaudis nāk no augšgala un
viens pulks nāk pa ceļu no burvju ozola. **38** Tad Zebuls uz
viņu sacīja: kur nu ir tava mute, ar ko tu sacīji: kas ir

Abimeleks, ka lai tam kalpojam? Vai šie nav tie ļaudis, ko
tu esi apsmējis? Izej jel nu ārā un karo pret viņu. **39** Un
Gaāls izgāja Šehemes namnieku priekšā un karoja pret
Abimeleku. **40** Un Abimeleks tam dzinās pakaļ, un tas
bēga no viņa, un daudz krita nokauti līdz vārtiem. **41** Un
Abimeleks palika Arumā, bet Zebuls izdzina Gaālu un
viņa brāļus, ka tie Šehemē nepalika. **42** Un notika otrā
dienā, ka tie ļaudis gāja uz lauku, un tas Abimelekam tapa
sacīts. **43** Tad viņš ņēma tos (kara) ļaudis un tos dalīja
trijos pulkos un paslēpās laukā. Un viņš skatījās, un redzi,
tie ļaudis izgāja no pilsētas; tad viņš cēlās pret tiem un
tos nokāva. **44** Un Abimeleks un tie pulki, kas pie viņa
bija, uzbruka un nostājās priekš pilsētas vārtiem, bet tie
divi pulki uzbruka visiem, kas bija laukā, un tos nokāva.
45 Un Abimeleks karoja pret to pilsētu visu to dienu un
uzņēma to pilsētu un nokāva tos ļaudis, kas tanī bija, un
nopostīja to pilsētu un apsēja to ar sāli. **46** Kad nu visi
Šehemes pils namnieki to dzirdēja, tad tie gāja tai stiprā
Berita dieva nama tornī. **47** Un Abimelekam tas tapa
sacīts, ka visi Šehemes pils namnieki bija sapulcējušies. **48**
Tad Abimeleks gāja uz Calmon kalnu, viņš un visi ļaudis,
kas pie viņa bija, un Abimeleks ņēma cirvi savā rokā un
nocirta koka zaru un to uzcēla un lika uz savu kamiesi un
sacīja uz tiem ļaudīm, kas pie tā bija: ko esat redzējuši
mani darām, to dariet steigšus tāpat. **49** Tad arī visi ļaudis
nocirta ikkatrs zaru un gāja Abimelekam pakaļ, un tos
pielika pie tā stiprā torņa un iededzināja pār tiem to
torni ar uguni, ka visi Šehemes pils ļaudis nomira līdz
tūkstoš vīru un sievu. **50** Un Abimeleks gāja uz Tebecu un

apmetās pret Tebecu un to uzņēma. **51** Bet pilsētas vidū
bija stipra pils, uz turieni visi vīri un sievas un visi pilsētas
namnieki bēga un ieslēdzās un uzkāpa uz pils jumtu.
52 Tad Abimeleks nāca pie tās pils un karoja pret to un
piegāja pie pils durvīm, viņu ar uguni sadedzināt. **53** Tad
viena sieva nometa dzirnu akmens gabalu uz Abimeleka
galvu un satrieca viņa galvas kausu. **54** Tad viņš steigšus
piesauca to puisi, savu bruņu nesēju, un uz to sacīja:
izvelc savu zobenu un nokauj mani, lai no manis nesaka:
viena sieva viņu nokāvusi. Un viņa puisis to nodūra, ka
nomira. **55** Kad nu Israēla vīri redzēja, ka Abimeleks bija
nomiris, tad tie gāja ikkatrs uz savām mājām. **56** Tā Dievs
Abimelekam maksāja to ļaunumu, ko viņš bija darījis
savam tēvam, nokaudams savus septiņdesmit brāļus. **57**
Un Dievs Šehemes vīriem atmaksāja visu ļaunumu uz
viņu galvām, un Jotama, JerubBaāla dēla, lāsti nāca pār
tiem.

10 Un pēc Abimeleka, Tolus, Dodus dēla Puūs dēls, vīrs
no Īsašara cilts, cēlās, Israēli pestīt, un dzīvoja Zamirā
Efraīma kalnos. **2** Un viņš tiesāja Israēli divdesmit un
trīs gadus un nomira un Zamirā tapa aprakts. **3** Un pēc
viņa cēlās Jaīrs, Gileādietis, un tiesāja Israēli divdesmit
un divus gadus. **4** Un tam bija trīsdesmit dēli, tie jāja uz
trīsdesmit ēzeļiem, un tiem bija trīsdesmit pilsētas, kuras
nosauc (par) Jaīra ciemiem līdz šai dienai; tie ir Gileādas
zemē. **5** Un Jaīrs nomira un tapa aprakts Kamonā. **6** Tad
Israēla bērni joprojām darīja, kas Tam Kungam nepatika,
un kalpoja Baāliem un Astartēm un Sīriešu dieviem un
Sidonas dieviem un Moaba dieviem un Amona bērnu

dieviem un Fīlistu dieviem un atstāja To Kungu un
nekalpoja Viņam. 7 Tad Tā Kunga dusmība iedegās pret
Israēli un Viņš tos pārdeva Fīlistu rokā un Amona bērnu
rokā. 8 Un tie satrieca un samina Israēla bērnus no tā
gada iesākot astoņpadsmit gadus, visus Israēla bērnus, kas
viņpus Jardānes bija, Amoriešu zemē, tas ir Gileādā. 9 Un
Amona bērni gāja pār Jardāni un karoja pret Jūdu un pret
Benjaminu un pret Efraīma namu, tā ka Israēlim bija ļoti
bail. 10 Tad Israēla bērni brēca uz To Kungu un sacīja: mēs
pret Tevi esam grēkojuši, jo mēs savu Dievu esam atstājuši
un kalpojuši Baāliem. 11 Bet Tas Kungs sacīja uz Israēla
bērniem: vai Es jūs neesmu izpestījis no ēģiptiešiem
un Amoriešiem un Amona bērniem un Fīlistiem 12 Un
Sidoniešiem un Amalekiešiem un Maoniešiem, kad tie jūs
spaidīja, un jūs uz Mani brēcāt? 13 Tomēr jūs Mani esat
atstājuši un kalpojuši citiem dieviem, tādēļ Es jūs vairs
negribu izpestīt. 14 Ejat un brēciet uz saviem dieviem, ko
jūs esat izmeklējušies, lai tie jūs izpestī jūsu bēdu laikā. 15
Bet Israēla bērni sacīja uz To Kungu: mēs esam grēkojuši;
dari Tu mums, itin kā Tev patīk, izglāb mūs tikai šo reiz'.
16 Un tie meta nost no sevis tos svešos dievus un kalpoja
Tam Kungam. Tad Viņam palika žēl par Israēla bēdām. 17
Un Amona bērni tapa sasaukti un apmetās Gileādā un
Israēla bērni sapulcējās un apmetās Micpā. 18 Tad tie
ļaudis, Gileādas virsnieki, cits uz citu sacīja: kas būs tas
vīrs, kas sāks karot pret Amona bērniem. Tam būs galvai
būt pār visiem Gileādas iedzīvotājiem.

11 Jeftus, tas Gileādietis, bija stiprs karavīrs, bet viņš
bija maukas bērns, ko Gileāds bija dzemdinājis. 2 Kad

nu Gileāda sieva viņam bērnus dzemdēja, un šās sievas
bērni pieauga, tad tie Jeftu izdzina un uz to sacīja: tev
nebūs mantot mūsu tēva namā, jo tu esi citas sievas
dēls. **3** Tad Jeftus bēga no saviem brāļiem un dzīvoja
Tobas zemē, un pie Jeftus sapulcējās nelieši un izgāja
līdz ar viņu. **4** Un pēc kāda laika Amona bērni karoja
pret Israēli. **5** Un kad Amona bērni pret Israēli karoja,
tad Gileādas vecaji nogāja, Jeftu atvest no Toba zemes.
6 Un tie sacīja uz Jeftu: nāc un esi mums par vadoni
un karosim pret Amona bērniem. **7** Bet Jeftus sacīja uz
Gileādas vecajiem: vai jūs mani neesat ienīdējuši un mani
izdzinuši no mana tēva nama? Kāpēc tad jūs nu nākat pie
manis, kad jums ir bēdas? **8** Un Gileādas vecaji sacīja uz
Jeftu: tāpēc mēs nu pie tevis esam griezušies, ka tev būs
iet ar mums un karot pret Amona bērniem; un tev būs
būt par galvu mums, visiem Gileāda iedzīvotājiem. **9** Un
Jeftus sacīja uz Gileādas vecajiem: kad jūs mani atpakaļ
vedat, karot pret Amona bērniem, un kad Tas Kungs
tos nodos manā priekšā, tad es jums būšu par galvu. **10**
Un Gileādas vecaji sacīja uz Jeftu: lai Tas Kungs dzird
mūsu sarunu, ja mēs tā nedarīsim, kā tu esi runājis. **11**
Tad Jeftus gāja līdz Gileādas vecajiem, un tie ļaudis viņu
iecēla sev par galvu un par vadoni, un Jeftus runāja visus
savus vārdus Tā Kunga priekšā Micpā. **12** Un Jeftus sūtīja
vēstnešus pie Amona bērnu ķēniņa un sacīja: kas tev ar
mani, ka tu pie manis esi nācis, karot pret manu zemi?
13 Un Amona bērnu ķēniņš sacīja uz Jeftus vēstnešiem:
tāpēc ka Israēls paņēmis manu zemi, kad viņš no Ēģiptes
atnāca, no Arnonas līdz Jabokai un līdz Jardānei; tad nu

atdod man to ar labu. **14** Bet Jeftus sūtīja atkal vēstnešus
pie Amona bērnu ķēniņa. **15** Un uz to sacīja: tā saka
Jeftus: Israēls nav ņēmis ne Moaba zemi, ne Amona bērnu
zemi. **16** Jo kad viņš no Ēģiptes izgāja, tad Israēls gāja
pa tuksnesi līdz niedru jūrai un nāca uz Kādešu. **17** Un
Israēls sūtīja vēstnešus pie Edoma ķēniņa un sacīja: ļauj
man jel iet caur tavu zemi, bet Edoma ķēniņš neklausīja.
Un viņš sūtīja arī pie Moaba ķēniņa; tas arī negribēja.
Tā Israēls palika Kādešā. **18** Pēc tam viņš staigaja pa
tuksnesi un apgāja ap Edoma zemi un Moaba zemi un
nāca no rīta puses uz Moaba zemi; un tie apmetās viņpus
Arnonas, bet tie nenāca Moabiešu robežās, jo Arnona
ir Moabiešu robeža. **19** Bet Israēls sūtīja vēstnešus pie
Sihona, Amoriešu ķēniņa, kas bija Hešbonas ķēniņš, un
Israēls uz viņu sacīja: ļauj mums jel iet caur tavu zemi līdz
savai vietai. **20** Bet Sihons Israēlim neuzticējās, ka tas tam
būtu ļāvis iet caur savām robežām, bet Sihons sapulcēja
visus savus ļaudis, un tie apmetās Jācā un karoja pret
Israēli. **21** Un Tas Kungs, Israēla Dievs, nodeva Sihonu
un visus viņa ļaudis Israēla rokā, ka tie tos sakāva, un
Israēls iemantoja visu to zemi no Amoriešiem, kas tai
zemē dzīvoja. **22** Un tie uzņēma visas Amoriešu robežas
no Arnonas līdz Jabokai un no tuksneša līdz Jardānei.
23 Tā nu Tas Kungs, Israēla Dievs, izdzinis Amoriešus
Savu Israēla ļaužu priekšā, un tu gribi uzņemt to zemi?
24 Vai tev to nebūs paturēt, ko tavs dievs Kamos tev ir
devis? Un mēs gribam paturēt visu to, ko Tas Kungs,
mūsu Dievs, mums ir devis. **25** Un nu, vai tu esi labāks
nekā Balaks, Cipora dēls, Moaba ķēniņš? Vai tas ar Israēli

tiesājies, vai tas pret viņiem karojis? **26** Kamēr Israēls
dzīvojis Hešbonā un viņas ciemos un Aroērā un viņas
ciemos un visās pilsētās, kas pie Arnonas, trīssimt gadus,
- kāpēc tu tanī laikā tos neesi atņēmis? **27** Un es pret
tevi neesmu grēkojis, bet tu dari pret mani ļaunu, pret
mani karodams. Tas Kungs, kas ir soģis, lai šodien tiesā
starp Israēla bērniem un Amona bērniem. **28** Bet Amona
bērnu ķēniņš neklausīja Jeftus vārdiem, ko viņš pie tā bija
sūtījis. **29** Tad Tā Kunga Gars nāca uz Jeftu, un viņš gāja
caur Gileādu un Manasu, un viņš gāja uz Micpu Gileādā
un no Micpas Gileādā viņš gāja pret Amona bērniem. **30**
Un Jeftus solīja solījumu Tam Kungam un sacīja: ja tu
Amona bērnus dosi manā rokā, **31** Tad tam, kas no mana
nama durvīm man nāks pretī, kad es ar mieru no Amona
bērniem griezīšos atpakaļ, būs piederēt Tam Kungam, un
es to upurēšu par dedzināmo upuri. **32** Tad Jeftus gāja
pret Amona bērniem ar tiem kauties, un Tas Kungs tos
nodeva viņa rokā. **33** Un viņš tos kāva varen lielā kaušanā
no Aroēra, kamēr nāk uz Minitu, divdesmit pilsētas, un
līdz tiem vīna kalnu klajumiem; tā Amona bērni tapa
pazemoti Israēla bērnu priekšā. **34** Kad nu Jeftus nāca uz
Micpu pie sava nama, redzi, tad viņa meita viņam izgāja
pretī ar bungām un stabulēm, un viņa bija tikai viņa
vienīgā, un viņam nebija bez tās ne dēla ne meitas. **35** Un
kad viņš to redzēja, tad viņš saplosīja savas drēbes un
sacīja: ak mana meita! Tu mani lauztin esi salauzusi un tu
mani apbēdini, jo es savu muti esmu atdarījis Tā Kunga
priekšā un nevaru atrauties, **36** Un viņa uz to sacīja: mans
tēvs, ja tu savu muti Tā Kunga priekšā esi atdarījis, tad

dari man, kā tas no tavas mutes gājis, kad Tas Kungs tevi
atriebis pie taviem ienaidniekiem, Amona bērniem. 37 Un
viņa sacīja uz savu tēvu: lai man tā notiek; dod man vaļu
divus mēnešus, ka es eju un noeju kalnos un apraudu savu
jumpravību, es ar savām biedrenēm. 38 Un viņš sacīja:
ej! Un viņš to atlaida divus mēnešus. Tad viņa nogāja ar
savām biedrenēm un apraudāja kalnos savu jumpravību.
39 Un pēc diviem mēnešiem tā griezās atpakaļ pie sava
tēva, un viņš tai darīja pēc sava solījuma, ko viņš bija
solījis, un viņa vīra neatzina. 40 Un iekš Israēla palika
par likumu, ka Israēla meitas ik gadus nogāja, Jeftus, tā
Gileādieša, meitu, nožēlot četras dienas gadskārtā.

12 Tad Efraīma vīri tapa sasaukti un gāja pret ziemeļa
pusi un sacīja uz Jeftu: kāpēc tu esi gājis karot pret
Amona bērniem un mūs neesi aicinājis, tev iet līdzi?
Mēs tavu namu pār tevi sadedzināsim ar uguni. 2 Un
Jeftus uz tiem sacīja: man un maniem ļaudīm bija liels
strīds ar Amona bērniem, un es jūs lūdzu, bet jūs man
nepalīdzējāt (atbrīvoties) no viņu rokas. 3 Kad es nu
redzēju, ka jūs negribējāt palīdzēt, tad es savu dvēseli
liku savā rokā un gāju pret Amona bērniem, un Tas
Kungs tos nodeva manā rokā. Kāpēc tad jūs šodien pret
mani esat nākuši, karot ar mani? 4 Un Jeftus sapulcēja
visus Gileādas vīrus un karoja ar Efraīmu, un Gileādas
vīrī sakāva Efraīmu, tāpēc ka tie sacīja: jūs Gileādieši
starp Efraīma un Manasus, jūs esat Efraīma bēgļi. 5
Un Gileādieši aizņēma Efraīmiešiem Jardānes pārejamo
vietu. Un kad Efraīmieši bēgot sacīja: ļauj man pāriet!
Tad Gileādas vīri uz to sacīja: vai tu esi no Efraīma? Kad

viņš tad sacīja: ne! 6 Tad tie uz viņu sacīja: saki jel:
Šibolet! Un kad tas sacīja: Sibolet! Un to nevarēja pareizi
izrunāt; tad tie viņu sagrāba un to nokāva pie Jardānes
pārejamās vietas, ka tanī laikā no Efraīma četrdesmit
divi tūkstoši krita. 7 Bet Jeftus tiesāja Israēli sešus gadus.
Un Jeftus, tas Gileādietis, nomira un tapa aprakts kādā
Gileādas pilsētā. 8 Un pēc viņa Ebcans no Bētlemes tiesāja
Israēli. 9 Un tam bija trīsdesmit dēli, un trīsdesmit meitas
viņš izdeva, un trīsdesmit meitas viņš ieveda no ārienes
priekš saviem dēliem. 10 Un tas Israēli tiesāja septiņus
gadus; tad Ebcans nomira un tapa aprakts Bētlemē. 11 Un
pēc viņa Elons, tas Zebulonietis, tiesāja Israēli, un tas
Israēli tiesāja desmit gadus. 12 Un Elons, tas Zebulonietis,
nomira un tapa aprakts Ajalonā, Zebulona zemē. 13 Un
pēc viņa Abdons, Ilela, tā Piratonieša, dēls, tiesāja Israēli.
14 Un tam bija četrdesmit dēli un trīsdesmit dēlu dēli, kas
uz septiņdesmit ēzeļiem jāja, un tas tiesāja Israēli astoņus
gadus. 15 Un Abdons, Ilela, tā Piratonieša, dēls, nomira
un tapa aprakts Piratonā, Efraīma zemē, uz Amaleka
kalniem.

13 Un Israēla bērni darīja joprojām, kas Tam Kungam
nepatika; tad Tas Kungs tos nodeva Fīlistu rokā četrdesmit
gadus. 2 Un tur bija viens vīrs no Careas, no Dana cilts, un
viņa vārds bija Manoūs, un viņa sieva bija neauglīga un
nedzemdēja. 3 Un Tā Kunga eņģelis parādījās tai sievai un
uz to sacīja: redzi, tu esi neauglīga un neesi dzemdējusi,
bet tu tapsi grūta un dzemdēsi dēlu. 4 Tad nu sargies
un nedzer vīna nedz stipra dzēriena un neēd nekā, kas
nešķīsts. 5 Jo redzi, tu tapsi grūta un dzemdēsi dēlu, kam

uz galvu nebūs nākt nekādam dzenamam nazim, jo tas
puisis būs Dievam svētīts (nazīrs) no mātes miesām, un
viņš sāks Israēli izpestīt no Fīlistu rokas. **6** Tad tā sieva
nāca un runāja uz savu vīru un sacīja: viens Dieva vīrs pie
manis atnāca; viņa ģīmis bija kā Dieva eņģeļa ģīmis, ļoti
bijājams, un es viņu nevaicāju, no kurienes tas esot, un
viņš man arī savu vārdu neteica. **7** Bet viņš uz mani sacīja:
redzi, tu tapsi grūta un dzemdēsi dēlu, un nu nedzer
vīna nedz stipra dzēriena, nedz ēd ko, kas nešķīsts, jo tas
puisis būs Dievam svētīts no mātes miesām līdz pat savai
nāves dienai. **8** Tad Manoūs pielūdza To Kungu un sacīja:
Ak Kungs, lai jel tas Dieva vīrs, ko Tu esi sūtījis, atkal pie
mums atnāk un mums māca, ko lai ar to bērnu darām,
kas piedzims. **9** Un Dievs paklausīja Manoūs balsi, un tas
Dieva eņģelis nāca atkal pie tās sievas; un viņa sēdēja
tīrumā, bet Manoūs, viņas vīrs, nebija pie viņas. **10** Tad tā
sieva steidzās un skrēja un to pasacīja savam vīram, un
uz to sacīja: redzi, tas vīrs man parādījies, kas tai dienā
pie manis nāca. **11** Tad Manoūs cēlās un gāja savai sievai
pakaļ un nāca pie tā vīra un uz to sacīja: vai tu esi tas
vīrs, kas uz to sievu runājis? Un tas sacīja: es tas esmu.
12 Tad Manoūs sacīja: kad nu tas notiks, ko tu sacījis,
kāds tikums tad būs tam zēnam un kāds būs viņa darbs?
13 Un Tā Kunga eņģelis sacīja uz Manoū: no visa, ko es
uz to sievu esmu runājis, viņai būs sargāties. **14** Viņai
nebūs ēst nekā, kas no vīna koka izaug, un viņai nebūs
dzert ne vīna, ne stipra dzēriena, nedz ēst, kas nešķīsts,
visu, ko es viņai esmu pavēlējis, viņai būs turēt. **15** Tad
Manoūs sacīja uz Tā Kunga eņģeli: lūdzams, pakavējies

un mēs sataisīsim priekš tevis kazlēnu. **16** Tad Tā Kunga
eņģelis sacīja uz Manoū; jebšu tu mani uzkavētu, tomēr
es no tavas maizes neēdīšu, bet ja tu gribi dedzināmo
upuri pienest, to tu Tam Kungam vari upurēt. Jo Manoūs
nezināja, viņu esam Tā Kunga eņģeli. **17** Un Manoūs
sacīja uz Tā Kunga eņģeli: kā tavs vārds? Ka tevi varam
godāt, kad notiks pēc tava vārda. **18** Tad Tā Kunga eņģelis
uz viņu sacīja: kāpēc tu tā vaicā pēc Mana Vārda, kas
taču ir brīnišķīgs? **19** Tad Manoūs ņēma kazlēnu un to
ēdamo upuri, un to upurēja Tam Kungam uz tās klints;
un viņš darīja brīnumu un Manoūs un viņa sieva skatījās.
20 Jo kad liesma no altāra virsas šāvās pret debesi, tad Tā
Kunga eņģelis uzkāpa altāra liesmā. Un Manoūs un viņa
sieva to redzēja un metās pie zemes uz saviem vaigiem.
21 Un Tā Kunga eņģelis neparādījās vairs ne Manoūm,
nedz viņa sievai. Tad Manoūs atzina, ka tas bija Tā Kunga
eņģelis. **22** Un Manoūs sacīja uz savu sievu: mēs tiešām
mirsim, jo mēs esam Dievu redzējuši. **23** Bet viņa sieva uz
viņu sacīja: kad Tas Kungs mūs gribētu nokaut, tad Viņš
to dedzināmo upuri un ēdamo upuri nebūtu pieņēmis
no mūsu rokām; Viņš arī visas šīs lietas mums nebūtu
parādījis, nedz mums to licis dzirdēt šai laikā. **24** Un tā
sieva dzemdēja dēlu un nosauca viņa vārdu Simsons,
un tas zēns uzauga, un Tas Kungs to svētīja. **25** Un Tā
Kunga Gars viņu sāka skubināt Dana lēģerī starp Careu
un Estaoli.

14 Un Simsons nogāja uz Timnatu un redzēja vienu
sievieti Timnatā no Fīlistu meitām. **2** Un viņš aizgāja
un to stāstīja savam tēvam un savai mātei un sacīja:

Timnatā es esmu redzējis sievieti no Fīlistu meitām, -
un nu ņemiet man to par sievu. **3** Tad viņa tēvs un viņa
māte uz viņu sacīja: vai nav starp tavu brāļu meitām kāda
sieva un starp visiem maniem ļaudīm, ka tu noej sievu
ņemt no Fīlistiem, tiem neapgraizītiem? Un Simsons
sacīja uz savu tēvu: ņem man viņu, jo tā manām acīm
patīk. **4** Bet viņa tēvs un viņa māte nezināja, ka tas bija
no Tā Kunga, ka viņš iemeslus meklētu pie Fīlistiem;
bet Fīlisti valdīja tanī laikā pār Israēli. **5** Tad Simsons ar
savu tēvu un ar savu māti nogāja uz Timnatu. Kad tie nu
pie Timnatas vīna kalniem nāca, redzi, tad jauns lauva
viņam rūca pretī. **6** Un Tā Kunga Gars nāca pār viņu,
un viņš to saplēsa, tā kā kazlēnu saplēš, un viņa rokā
nebija nekā; bet viņš ne savam tēvam, ne savai mātei
nesacīja, ko viņš bija darījis. **7** Un viņš nonāca un runāja
ar to sievu, un tā patika Simsona acīm. **8** Un kad viņš
pēc kādām dienām griezās atpakaļ, viņu ņemt, tad viņš
no ceļa nogāja, raudzīt tā lauvas maitu, un redzi lauvas
maitā bija bišu pulks ar medu. **9** Un viņš to ņēma savās
rokās un gāja projām un ēda un gāja pie sava tēva un
pie savas mātes un tiem deva, un tie ēda, bet viņš tiem
nesacīja, ka viņš to medu bija ņēmis no lauvas maitas. **10**
Kad nu viņa tēvs pie tās sievas bija nonācis, tad Simsons
tur turēja kāzas, jo tā tie jaunekļi mēdza darīt. **11** Un
kad tie viņu redzēja, tad tie ņēma trīsdesmit biedrus, un
tie bija pie viņa. **12** Un Simsons uz tiem sacīja: es jums
došu mīklu minēt; kad jūs to man šinīs septiņās kāzu
dienās sacīsiet un uzminēsiet, tad es jums došu trīsdesmit
kreklus no smalka audekla un trīsdesmit svētku drēbes.

13 Un ja jūs man to nevarēsiet uzminēt, tad jums man būs
dot trīsdesmit kreklus no smalka audekla un trīsdesmit
svētku drēbes. Un tie uz viņu sacīja: pasaki savu mīklu,
lai mēs to dzirdam. 14 Un viņš uz tiem sacīja: barība
izgāja no rijēja un saldums izgāja no stiprā. Un tanīs
trijās dienās tie to mīklu nevarēja uzminēt. 15 Un septītā
dienā tie sacīja uz Simsona sievu: pārrunā savu vīru,
lai viņš mums to mīklu saka, ka mēs tevi un tava tēva
namu nesadedzinām ar uguni; vai jūs mūs esat aicinājuši,
mūsu mantu mums atņemt, vai ne? 16 Un Simsona sieva
raudāja pie viņa un sacīja: tu mani tikai ienīsti, un mani
nemīli; tu manu ļaužu bērniem esi devis mīklu un man to
nesaki. Un viņš uz to sacīja: redzi, es ne savam tēvam,
ne savai mātei to neesmu sacījis, un tev lai es to saku?
17 Bet tā raudāja pie viņa septiņas dienas, kamēr tās
kāzas bija, bet septītā dienā tas viņai to sacīja, jo viņa to
spieda. Un viņa sacīja to mīklu savu ļaužu bērniem. 18
Tad tās pilsētas vīri uz viņu sacīja septītā dienā, pirms
saule nogāja: kas ir saldāks nekā medus? Kas ir stiprāks
nekā lauva? Un viņš uz tiem sacīja: ja jūs ar manu teļu
nebūtu aruši, tad jūs manu mīklu nebūtu uzminējuši.
19 Tad Tā Kunga Gars nāca pār viņu un viņš nogāja uz
Askalonu un nokāva no tiem trīsdesmit vīrus, un ņēma
viņu novilktās drēbes un deva svētku drēbes tiem, kas to
mīklu bija uzminējuši. Bet viņa dusmas iedegās un viņš
aizgāja sava tēva namā. 20 Un Simsona sieva tika dota
viņa biedram, kas tam bija bijis par biedru.

15 Un notikās pēc kādam dienām ap kviešu pļaujamo
laiku, tad Simsons savu sievu apmeklēja ar kazlēnu un

sacīja: es gribu iet pie savas sievas kambarī; bet viņas
tēvs viņam neļāva iet kambarī. **2** Jo viņas tēvs sacīja: es
domāju, ka tu nīdēdams viņu ienīsti, tāpēc es to tavam
biedram esmu devis. Vai viņas jaunākā māsa nav skaistāka
nekā viņa? Lai jel šī ir tava viņas vietā. **3** Tad Simsons
uz tiem sacīja: šim brīdim es esmu nenoziedzīgs pie
Fīlistiem, ja es tiem ļaunu darīšu. **4** Un Simsons aizgāja
un gūstīja trīs simt lapsas un ņēma pagales un grieza asti
pret asti un lika vienu pagali vidu starp divām astēm. **5**
Un viņš tās pagales iededzināja ar uguni un tās palaida
Fīlistu druvās, un iededzināja gan gubas, gan druvas, gan
vīna dārzus, gan eļļas kokus. **6** Tad tie Fīlisti sacīja: kas to
ir darījis? Tad tapa sacīts: Simsons, tā Timnieša znots,
tāpēc ka tas viņa sievu ņēmis un viņa biedrim devis. Tad
Fīlisti nāca un sadedzināja viņu un viņas tēvu ar uguni. **7**
Un Simsons uz tiem sacīja: ja jūs tā dariet, tad es pret
jums atriebšos un tad tikai mitēšos. **8** Un viņš sita tos par
pleciem un gurniem ar lielu sišanu; un viņš nogāja un
dzīvoja Etama klints alā. **9** Tad Fīlisti aizgāja un apmeta
lēģeri pret Jūdu un apmetās Liejā. **10** Un tie vīri no Jūda
sacīja: kāpēc jūs pret mums esat cēlušies? Un tie sacīja:
mēs esam nākuši, Simsonu saistīt, lai mēs viņam darām,
kā viņš mums darījis. **11** Tad nonāca trīstūkstoš vīri no
Jūda uz Etama klints alu un sacīja uz Simsonu: vai tu
nezini, ka Fīlisti pār mums valda? Kāpēc tad tu mums to
esi darījis? Un viņš uz tiem sacīja: kā tie man ir darījuši,
tā es atkal tiem esmu darījis. **12** Un tie uz viņu sacīja:
mēs esam nonākuši tevi saistīt un tevi nodot Fīlistu rokā.
Un Simsons uz tiem sacīja: zvērējiet man, ka jūs mani

negribat nokaut. **13** Un tie runāja uz viņu sacīdami: nē,
bet mēs esam nākuši tevi saistīt un tevi viņu rokā nodot,
bet mēs tevi nenokausim. Un tie viņu saistīja ar divām
jaunām virvēm un to veda augšām no tās klints. **14** Kad
nu viņš līdz Liejai nāca, tad Fīlisti viņam gavilēja pretī,
bet Tā Kunga Gars nāca pār viņu, un tās virves, kas bija
ap viņa rokām, kļuva tā kā linu pavedieni, ko uguns ir
apsvilinājis, un viņa saites trūka no viņa rokām. **15** Un
viņš atrada jaunu ēzeļa žokļa kaulu, un izstiepa savu roku
un to ņēma un ar to nosita tūkstoš vīrus. **16** Un Simsons
sacīja: ar ēzeļa žokļa kaulu vienu pulku, divus pulkus,
ar ēzeļa žokļa kaulu nokāvu tūkstoš vīrus. **17** Un kad
viņš bija izrunājis, tad viņš nometa to žokļa kaulu no
savas rokas un nosauca to vietu RamatLieja (žokļa kaula
kalns). **18** Un viņš bija ļoti izslāpis un piesauca To Kungu
un sacīja: Tu caur Sava kalpa roku šo lielo pestīšanu
esi devis, un nu man aiz slāpēm jāmirst un jākrīt šo
neapgraizīto rokā. **19** Tad Dievs pāršķēla kādu dobumu,
kas bija Liejā; tad ūdens no tā izgāja, un viņš dzēra. Un
viņa gars griezās atpakaļ, un viņš atspirga; tāpēc viņš to
vietu nosauca Piesaucēja avotu, kas ir Liejā līdz šai dienai.
20 Un viņš tiesāja Israēli Fīlistu laikā divdesmit gadus.

16 Un Simsons gāja uz Gazu un tur ieraudzīja vienu
sievieti, kas bija mauka, un iegāja pie tās. **2** Un Gaziešiem
tapa sacīts: Simsons ir šurp atnācis. Un tie gāja apkārt un
glūnēja uz viņu cauru nakti pilsētas vārtos un turējās
klusu cauru nakti un sacīja: kad rīta gaisma aust, tad to
nokausim. Bet Simsons gulēja līdz pusnaktij. **3** Un nakts
vidū viņš cēlās un sagrāba pilsētas vārtus ar tiem diviem

stabiem un tos izcēla līdz ar aizšaujamo un tos lika uz
saviem pleciem un tos uznesa uz tā kalna galu, kas ir
pret Hebronu. **4** Un notikās pēc tam, ka viņš iemīļoja
vienu sievieti pie Zoreka upes ar vārdu Delila. **5** Tad
Fīlistu lielkungi pie tās atnāca un uz to sacīja: pārrunā
viņu un lūko, iekš kā viņa lielais spēks stāv, un ar ko viņu
spējam pārvarēt, ka viņu saistām un savaldām, tad mēs
tev dosim ikkatrs tūkstoš un simts sudraba (gabalus). **6**
Tad Delila sacīja uz Simsonu: saki man jel lūdzams, iekš
kam stāv tavs lielais spēks, un ar ko tevi var saistīt un
savaldīt? **7** Un Simsons uz to sacīja: ja mani saistītu ar
septiņām zaļām lūku virvēm, kas vēl nav sakaltušas, tad
es taptu nespēcīgs un būtu tā kā cits cilvēks. **8** Tad Fīlistu
lielkungi pie tās atnesa septiņas zaļas lūku virves, kas
nebija sakaltušas, un tā viņu ar tām saistīja. **9** Bet tie
glūnētāji pie tās sēdēja kambarī. Un tā sacīja uz viņu:
Fīlisti pār tevi, Simson! Tad viņš saraustīja tās virves tā kā
pakulu pavedienu sarauta, kas pie uguns apsvilināts. Un
viņa spēks netapa zināms. **10** Tad Delila sacīja uz Simsonu:
redzi, tu mani esi mānījis un man melus stāstījis. Nu tad
saki man lūdzams, ar ko tevi var saistīt. **11** Un viņš uz to
sacīja: ja mani saistītu ar jaunām virvēm, ar ko nekāds
darbs nav darīts, tad es taptu bezspēcīgs un būtu kā cits
cilvēks. **12** Tad Delila ņēma jaunas virves un viņu ar tām
saistīja un uz to sacīja: Fīlisti pār tevi, Simson! Un tie
glūnētāji sēdēja kambarī. Bet viņš tās saraustīja no savām
rokām tā kā pavedienu. **13** Tad Delila sacīja uz Simsonu:
līdz šim tu mani esi mānījis un man melus stāstījis; saki
man jel, ar ko tevi var saistīt? Un viņš uz to sacīja: ja tu

manas septiņas matu bizes aptītu ap riestavu. **14** Un viņa
tās piesita ar tapu un uz to sacīja: Fīlisti pār tevi, Simson!
Un viņš uzmodās no sava miega un izrāva to aptīto tapu
un to riestavu. **15** Tad viņa uz to sacīja: kā tu vari sacīt: es
tevi mīlēju, kad tomēr tava sirds nav ar mani? Tu nu trīs
reiz mani esi mānījis un man neesi sacījis, iekš kam tavs
lielais spēks stāv. **16** Un kad viņa to ikdienas ar savām
runām māca un mocīja, tad viņa dvēsele apnika līdz pat
nāvei. **17** Un tas viņai darīja zināmu visu savu sirdi un uz
viņu sacīja: uz manu galvu dzenamais nazis nav nācis,
jo es esmu Dievam svētīts no mātes miesām; kad (mani
mati) taptu nodzīti, tad mans spēks no manis atstātos,
un es taptu bezspēcīgs un būtu tā kā visi citi cilvēki. **18**
Kad nu Delila redzēja, ka tas viņai visu savu sirdi bija
izsacījis, tad viņa nosūtīja un sasauca Fīlistu lielkungus
sacīdama: atnāciet vēl šo reiz', jo viņš man izsacījis visu
savu sirdi. Tad Fīlistu lielkungi pie viņas atnāca un atnesa
to sudrabu savā rokā. **19** Bet viņa tam lika aizmigt savā
klēpī un aicināja vīru un lika nodzīt viņa galvas septiņas
matu bizes un sāka viņu pārvarēt, un viņa spēks no viņa
atstājās. **20** Un viņa sacīja: Fīlisti pār tevi, Simson! Un
viņš uzmodās no sava miega un domāja: es iziešu šo reizi
kā citām reizēm un izraušos; jo viņš nezināja, ka Tas
Kungs no viņa bija atstājies. **21** Tad Fīlisti viņu sagrāba
un izdūra viņam acis un to noveda uz Gazu un to sēja
ar divām vara ķēdēm, un viņam tur cietumā bija jāmaļ.
22 Bet viņa galvas mati sāka atkal ataugt, kad tie bija
nodzīti. **23** Tad Fīlistu lielkungi sapulcējās, savam dievam
Dagonam lielu upuri upurēt un līksmoties, un tie sacīja:

mūsu dievs mūsu ienaidnieku Simsonu nodevis mūsu
rokā. **24** Un kad tie ļaudis viņu redzēja, tad tie teica savu
dievu, jo tie sacīja: mūsu dievs mūsu ienaidnieku mums
ir rokā devis, kas mūsu zemi ir postījis un lielu pulku no
mums nokāvis. **25** Un kad viņu sirds līksmojās, tad tie
sacīja: sauciet Simsonu, lai tas mūs pajautrina. Tad tie
sauca Simsonu no cietuma nama, un viņš tiem bija par
pajautrināšanu, un tie viņam lika stāvēt starp diviem
stabiem. **26** Tad Simsons sacīja uz to puisi, kas viņu pie
rokas vadīja: laid mani vaļā un ļauj man tos stabus taustīt,
uz kā tas nams stiprināts, un pie tiem atslieties. **27** Bet
tas nams bija pilns ar vīriem un sievām. Un tur bija visi
Fīlistu lielkungi, un uz tā jumta bija kādi trīs tūkstoši
vīri un sievas, kas lūkojās uz Simsona jautrināšanu. **28**
Tad Simsons piesauca To Kungu un sacīja: Kungs, Dievs,
piemini mani un stiprini lūdzams mani tikai šo reiz',
ak Dievs, ka es par savām abējām acīm vienreiz varu
atriebties. **29** Un Simsons apkampa tos divus vidējos
stabus, uz kā tas nams bija stiprināts un uz kā tas turējās,
vienu ar savu labo roku un vienu ar savu kreiso roku,
un Simsons sacīja: **30** Lai mana dvēsele mirst ar tiem
Fīlistiem! Un viņš locījās ar varu, - tad tas nams krita uz
tiem lielkungiem un uz visiem ļaudīm, kas iekšā bija un
vairāk bija miroņu, ko viņš mirdams nokāva, nekā ko viņš
bija nokāvis, dzīvs būdams. **31** Tad viņa brāļi un viss viņa
tēva nams nonāca un to ņēma un to aiznesa un apraka
starp Careū un Estaoli, Manoūs, viņa tēva, kapā. Un viņš
Israēli bija tiesājis divdesmit gadus.

17 Un viens vīrs bija no Efraīma kalniem, tam vārds
bija Miha. **2** Tas sacīja uz savu māti: tie tūkstoš un
simts sudraba gabali, kas tev ir atņemti, un kādēļ tu esi
apzvērējusies un arī priekš manām ausīm to sacījusi;
redzi, tā nauda ir pie manis, es to esmu ņēmis. Tad viņa
māte sacīja: esi svētīts, mans dēls, no Tā Kunga! **3** Tad
viņš savai mātei atdeva tos tūkstoš un simts sudraba
gabalus, bet viņa māte sacīja: es svētīdama šo naudu
Tam Kungam esmu svētījusi no savas rokas priekš sava
dēla, lai taisa izgrieztu tēlu un lietu bildi; tad nu es tev
to atdodu. **4** Bet viņš savai mātei to naudu atdeva, un
viņa māte ņēma divsimt sudraba gabalus un tos deva
sudraba kalējam; tas no tā iztaisīja izgrieztu tēlu un lietu
bildi. Un tie bija Mihas namā. **5** Un tam vīram Miham
bija dievanams, un viņš taisīja efodu un elku dievus un
iesvētīja vienu no saviem dēliem, lai tas viņam būtu
par priesteri. **6** Tanīs dienās ķēniņa nebija iekš Israēla;
ikviens darīja, ko viņš domāja esam labu. **7** Bet viens
jauneklis bija no Jūda Bētlemes, no Jūda radiem; tas bija
Levits un tur piemājoja. **8** Un tas vīrs bija nogājis no
pilsētas, no Jūda Bētlemes, piemist, kur vieta gadītos.
Kad nu viņš nāca uz Efraīma kalniem uz Mihas namu,
pa savu ceļu staigādams, tad Miha uz viņu sacīja: no
kurienes tu nāci? **9** Un viņš uz to sacīja: es esmu Levits
no Jūdu Bētlemes un eju piemist, kur gadīsies. **10** Tad
Miha uz viņu sacīja: paliec pie manis un esi man par tēvu
un priesteri, tad es tev par gadu došu desmit sudraba
gabalus un tās vajadzīgās drēbes un uzturu. Un tas Levits
(pie viņa) nogāja. **11** Un tas Levits bija ar mieru pie tā

vīra palikt, un tas jauneklis viņam bija kā viens no viņa
dēliem. 12 Un Miha to Levitu iesvētīja, lai tas jauneklis
viņam būtu par priesteri, un tas bija Mihas namā. 13 Tad
Miha sacīja: nu es zinu, ka Tas Kungs man labu darīs,
tāpēc, ka man šis Levits par priesteri.

18 Tanīs dienās ķēniņa nebija iekš Israēla, un tanīs
dienās Daniešu cilts meklēja īpašu vietu priekš sevis, kur
varētu dzīvot, jo viņai nekāda īpaša vieta starp Israēla
ciltīm nebija piešķirta līdz tai dienai. 2 Tad Dana bērni no
saviem radiem sūtīja kādus piecus vīrus, no savējiem,
kas bija stipri, no Careās un Estaoles, zemi izlūkot un
pārmeklēt, un tie uz viņiem sacīja: ejat, pārmeklējiet zemi.
Un tie nāca pie Efraīma kalniem līdz Mihas namam un
palika turpat par nakti. 3 Un tur pie Mihas nama būdami
viņi pazina tā jaunekļa, tā Levita, balsi un nogriezās uz
turieni un sacīja uz to: kas tevi še atvedis? Un ko tu še
dari? Un kas tev šeitan ir? 4 Un tas uz viņiem sacīja: tā un
tā man Miha darījis un mani saderējis, un es viņam esmu
par priesteri. 5 Tad tie uz viņu sacīja: vaicā jel Dievam, ka
mēs atzīstam, vai mūsu ceļš labi izdosies, ko ejam? 6 Un
tas priesteris uz tiem sacīja: ejat ar mieru! Jūsu ceļš, ko
ejat, ir taisns priekš Tā Kunga. 7 Tad tie pieci vīri nogāja
un nāca uz Laīsu un ieraudzīja tos ļaudis tai vidū droši
dzīvojam, pēc Sidoniešu ieraduma mierīgi un droši, un tai
zemē nebija neviena valdītāja, kas kādas lietas dēļ kādu
apbēdinātu; un tie bija arī tālu no Sidoniešiem un tiem
nebija nekādas darīšanas ar nekādu cilvēku. 8 Un tie nāca
pie saviem brāļiem uz Careū un Estaoli, un viņu brāļi uz
tiem sacīja: ko jūs sakāt? 9 Tad tie sacīja: celsimies un

iesim pret tiem, jo mēs to zemi esam izlūkojuši, un redzi,
tā ir ļoti laba; un jūs turaties klusu? Neesiet kūtri iet, ka
nākat to zemi uzņemt. **10** Kad jūs nākat, tad jūs nākat pie
drošiem ļaudīm, un tai zemei ir plašas robežas; jo Dievs to
devis jūsu rokās, vietu, kur nekāda trūkuma nav nekādā
lietā, kas ir virs zemes. **11** Tad no turienes, no Daniešu
radiem, no Careās un Estaoles, aizgāja sešsimt apbruņoti
karavīri. **12** Un tie cēlās un apmetas KiriatJearimā iekš
Jūda; tādēļ to vietu nosauc par Dana lēģeri līdz šai dienai;
redzi tas ir aiz KiriatJearimas. **13** Un no turienes tie gāja
uz Efraīma kalniem un nāca pie Mihas nama. **14** Tad tie
pieci vīri, kas bija gājuši Laisas zemi izlūkot, sacīja uz
saviem brāļiem: vai jūs zināt, ka šinī namā ir efods un
elka dievi un izgriezts tēls un lieta bilde? Tad nu jūs
paši varat zināt, kas jums jādara. **15** Un tie nogriezās
uz turieni un nāca pie tā jaunekļa, tā Levita, namu, pie
Mihas nama, un to apsveicināja mīlīgi. **16** Bet tie sešsimt
vīri, kas bija no Dana bērniem, ar kara rīkiem apbruņoti,
stāvēja pie vārtiem. **17** Bet tie pieci vīri, kas bija gājuši
zemi izlūkot, nāca uz turieni un paņēma to izgriezto
tēlu un to efodu un tos elka dievus un to lieto bildi,
un tas priesteris stāvēja pie vārtiem ar tiem sešsimt
apbruņotiem vīriem. **18** Kad nu šie Mihas namā nāca un
paņēma to izgriezto tēlu un to efodu un tos elka dievus
un to lieto bildi, tad tas priesteris uz tiem sacīja: **19** Ko
jūs darāt? Un tie uz viņu sacīja: klusu, turi muti, un ej
mums līdz un esi mums par tēvu un par priesteri. Vai
tas tev labāki, viena vienīga vīra namā būt par priesteri
nekā pie vienas cilts un viena rada iekš Israēla? **20** Tad

tas tam priesterim bija pa prātam, un viņš ņēma to efodu
un tos elka dievus un to izgriezto tēlu un gāja līdz to
ļaužu vidū. **21** Un viņi griezās atpakaļ un nogāja un laida
papriekš bērniņus un ganāmo pulku un savas dārgās
lietas. **22** Kad tie nu tālu no Mihas nama bija nākuši,
tad tie vīri tapa sasaukti, kas bija tais namos pie Mihas
nama, un tie panāca Dana bērnus un uzsauca tiem Dana
bērniem. **23** Bet šie atgriezās un sacīja uz Miha: kas tev ir,
ka tu savus ļaudis esi sasaucis? **24** Tad viņš sacīja: jūs
manus dievus, ko es esmu taisījis, esat atņēmuši līdz ar to
priesteri un esat aizgājuši; kas tad nu man vēl ir? Un jūs
sakāt uz mani: kas tev kait? **25** Bet Dana bērni uz viņu
sacīja: lai tava balss pie mums netop dzirdēta, ka ļauni
vīri pār tēvi nenāk un tu nepazaudē savu dzīvību līdz
ar sava nama dzīvību. **26** Tā Dana bērni aizgāja pa savu
ceļu. Un kad Miha redzēja, ka tie jo stiprāki bija nekā
viņš, tad viņš griezās atpakaļ uz savu namu. **27** Bet tie to
ņēma, ko Miha bija taisījis, un to priesteri, kas viņam
bija bijis, un gāja uz Laīsu pie tiem ļaudīm, kas mierīgi
un droši dzīvoja, un tos apkāva ar zobena asmeni, un
to pilsētu sadedzināja ar uguni. **28** Un nebija neviena,
kas tos būtu izglābis, jo tā bija tālu no Sidonas, un tiem
nebija nekādas darīšanas ar ļaudīm, un tā pilsēta stāvēja
tai ielejā, kas ir pie BetRehobas. Un tie uztaisīja to pilsētu
no jauna un dzīvoja tur. **29** Un tie nosauca tās pilsētas
vārdu Dan, pēc sava tēva Dana vārda, kas Israēlim bija
dzimis, jebšu tās pilsētas vārds papriekš bija Laīsa. **30** Un
Dana bērni tur uzcēla to izgriezto tēlu priekš sevis, un
Jonatāns, Manasus dēla, Geršona, dēls un viņa dēli bija

priesteri Daniešu ciltī līdz tai dienai, kad tās zemes ļaudis
tapa aizvesti. 31 Tā tie priekš sevis uzcēla Mihas izgriezto
tēlu, ko tas bija taisījis, kamēr Dieva nams bija Šīlo.
19 Un tanīs dienās ķēniņa nebija iekš Israēla. Un viens
vīrs, Levits, piemita aiz Efraīma kalniem, tas sev ņēma
lieku sievu no Jūda Bētlemes. 2 Bet viņa liekā sieva pie
viņa būdama dzina maucību un nogāja no viņa sava tēva
namā uz Bētlemi Judā, un tur sabija kādu laiku, četrus
mēnešus. 3 Tad viņas vīrs cēlās un gāja viņai pakaļ, ka
tas mīlīgi ar viņu runātu un viņu vestu atpakaļ, un viņa
puisis bija viņam līdz un pāris ēzeļu; un viņa to ieveda
sava tēva namā, un kad tās sievietes tēvs viņu redzēja, tad
viņš līksmojās viņam pretī (iedams). 4 Un viņa tēvocis,
tās sievietes tēvs, viņu paturēja, ka tas trīs dienas pie
viņa palika, un tie ēda un dzēra un palika tur par nakti. 5
Un ceturtā dienā tie steidzās agri un cēlās iet projām. Tad
tās sievietes tēvs sacīja uz savu znotu: stiprini savu sirdi
ar kādu maizes kumosu, un tad jūs varat iet. 6 Tad tie
apsēdās un ēda abi kopā un dzēra, un tās sievietes tēvs
sacīja uz to vīru: dari lūdzams tā un paliec par nakti, un
lai tava sirds līksmojās. 7 Bet tas vīrs cēlās iet projām, un
viņa tēvocis to ļoti turēja, ka tam bija jāgriežas atpakaļ
un tur jāpaliek par nakti. 8 Kad nu viņš piektā dienā no
rīta taisījās aiziet, tad tās sievietes tēvs sacīja: stiprini jel
savu sirdi; un tie kavējās, līdz kamēr vakars metās, un tie
abi ēda kopā. 9 Tad tas vīrs cēlās aiziet, viņš un viņa liekā
sieva un viņa puisis. Bet viņa tēvocis, tās sievietes tēvs, uz
viņu sacīja: redzi jel, šī diena jau līdz vakaram ir pavadīta,
paliec jel par nakti; redzi, šī diena beidzās, paliec par

nakti šeitan un lai tava sirds līksmojās, dodaties rīt agri uz
savu ceļu un ej uz savu dzīvokli. **10** Bet tas vīrs negribēja
par nakti palikt, un cēlās un aizgāja un nāca pret Jebuzu,
tā ir Jeruzāleme, viņš un tas pāris apkrautu ēzeļu un viņa
liekā sieva ar viņu. **11** Kad nu tie pie Jebuzas bija, tad
jau bija pavakars, un tas puisis sacīja uz savu kungu: nāc
lūdzams un ieiesim šinī Jebusiešu pilsētā un paliksim tur
par nakti. **12** Bet viņa kungs uz viņu sacīja: mēs negribam
griezties uz svešu pilsētu, kas nav no Israēla bērniem,
bet gribam noiet līdz Ģibejai. **13** Tad viņš sacīja uz savu
puisi: nāc, ka mēs uz vienu no šīm vietām tiekam, un
Ģibejā vai Ramā par nakti paliekam. **14** Tā tie gāja tālāk
un staigāja, un saule tiem nogāja it klātu pie Ģibejas, kas
pieder Benjaminam. **15** Un tie griezās uz turieni, ka nāktu
un Ģibejā paliktu par nakti. Kad viņš nu iegāja, tad viņš
apsēdās kādā pilsētas ielā, jo tur nebija neviena, kas tiem
savā namā gribēja dot naktsmājas vietu. **16** Un redzi,
viens vecs vīrs nāca vakarā no sava darba no tīruma, un
tas vīrs arīdzan bija no Efraīma kalniem, bet piemita
Ģibejā; bet tās vietas ļaudis bija Benjaminieši. **17** Kad
tas vecais vīrs nu savas acis pacēla, tad viņš to ceļa vīru
ieraudzīja pilsētas ielā un sacīja: uz kurieni tu ej? Un no
kurienes tu nāc? **18** Un tas uz viņu sacīja: mēs no Jūda
Bētlemes ejam aiz Efraīma kalniem, no kurienes es arī
esmu, un es biju nogājis uz Jūda Bētlemi un es eju uz
Tā Kunga namu, un neviena nav, kas man mājas vietu
dod savā namā. **19** Un tomēr salmi un ēdamais mums
priekš mūsu ēzeļiem ir, arī maize un vīns priekš manis
un priekš tavas kalpones un priekš tā puiša, kas ir pie

taviem kalpiem; mums nekādas lietas netrūkst. **20** Tad tas
vecais vīrs sacīja: esi ar mieru, viss, kas tev trūkst, ir pie
manis, tikai nepaliec par nakti uz ielas. **21** Un viņš to
veda savā namā un deva priekš tiem ēzeļiem ēdamo. Kad
tie nu savas kājas bija mazgājuši, tad tie ēda un dzēra. **22**
Kad tie nu savu sirdi atspirdzināja, redzi, tad tās pilsētas
vīri, bezdievīgi ļaudis, apstāja to namu un klaudzināja pie
durvīm. Un tie sacīja uz to veco vīru, tā nama saimnieku:
izved to vīru, kas nācis tavā namā, ka mēs to atzīstam. **23**
Un tas vīrs, tā nama saimnieks, pie tiem izgāja un uz tiem
sacīja: ne tā, mani brāļi, nedariet lūdzami tādu grēku;
kad nu šis vīrs manā namā nācis, nedariet šo trakumu.
24 Redzi, man ir viena meita, jaunava, un viņam lieka
sieva, tās es jums gribu izvest, ka jūs tās piesmejat un
tām darāt, kas jums patīk, bet pie šā vīra nedarāt tādu
trakumu. **25** Bet tie vīri to negribēja klausīt; tad tas vīrs
sagrāba savu lieko sievu un to izveda pie viņiem ārā,
un viņi to atzina un piesmēja cauru nakti līdz rītam un
atlaida, kad gaisma metās. **26** Un šī sieva nāca ap rīta
laiku un krita pie zemes priekš tā vīra nama durvīm, kur
viņas kungs iekšā bija, (un tur gulēja) līdz pat gaismai. **27**
Kad nu viņas kungs rītā cēlās un nama durvis atdarīja un
izgāja, savu ceļu staigāt, redzi, tad viņa liekā sieva gulēja
priekš nama durvīm un viņas rokas uz sliekšņa. **28** Un
viņš uz to sacīja: celies, ejam projām, bet tā neatbildēja.
Tad tas vīrs to ņēma uz savu ēzeli un cēlās un gāja uz
savām mājām. **29** Kad nu viņš savā namā nāca, tad viņš
ņēma nazi un sagrāba savu lieko sievu un to sakapāja
ar viņas kauliem divpadsmit daļās un to sūtīja uz visām

Israēla robežām. 30 Un ikviens, kas to redzēja, tas sacīja:
tāda lieta, kā šī, nav notikusi nedz redzēta, kamēr Israēla
bērni no Ēģiptes zemes izgājuši līdz šai dienai. Tad nu jūs
ņemiet to vērā, dodiet padomu un runājiet.

20 Tad visi Israēla bērni izgāja un tā draudze sapulcējās
kā viens vienīgs vīrs, no Dana līdz Bēršebai, arī Gileādas
zeme, pie Tā Kunga Micpā. 2 Un visu ļaužu virsnieki, visas
Israēla ciltis, rādījās(sanāca kopā) Dieva ļaužu draudzē,
četrsimt tūkstoš kājnieki, zobenu vilcēji. 3 Un Benjamina
bērni dzirdēja, ka Israēla bērni bija gājuši uz Micpu. Un
Israēla bērni sacīja: sakāt, kā šis grēks noticis? 4 Tad
tas vīrs, tas Levits, tās nokautās sievas vīrs, atbildēja un
sacīja: es ar savu sievu nācu uz Ģibeju, kas Benjaminam
pieder, par nakti tur palikt. 5 Tad Ģibejas namnieki pret
mani cēlās un naktī mani apstāja namā; tie nodomāja
mani nokaut, un manu lieko sievu tie pārvarējuši, tā ka tā
mirusi. 6 Tad es ņēmu savu lieko sievu un to dalīju un
to sūtīju visās Israēla zemes tiesās, jo tie nešķīstību un
negantību ir darījuši iekš Israēla. 7 Redzi, jūs visi esat
Israēla bērni, sarunājaties un dodiet padomu. 8 Tad visi
ļaudis cēlās kā viens vienīgs vīrs un sacīja: mēs neiesim
neviens uz savu dzīvokli un negriezīsimies neviens uz
savu namu. 9 Bet šī nu ir tā lieta, ko mēs darīsim pie
Ģibejas: pret viņu kā mesli krīt! 10 Mēs ņemsim desmit
vīrus no simta no visām Israēla ciltīm un simtu no
tūkstošiem un tūkstoti no desmit tūkstošiem, ceļamaizi
dabūt priekš tiem ļaudīm; tad iesim uz Benjamina Ģibeju,
darīt (viņai) pēc visas negantības, ko tā iekš Israēla
padarījusi. 11 Tad visi Israēla vīri sapulcējās pret to

pilsētu un sabiedrojās kā viens vienīgs vīrs. **12** Un Israēla
ciltis sūtīja vīrus pie visiem Benjamina radiem sacīdami:
kas tas par grēku, kas jūsu starpā noticis? **13** Tad nu
izdodiet tos vīrus, tos bezdievīgos, kas Ģibejā, ka mēs
tos nokaujam un to ļaunumu no Israēla nogriežam. Bet
Benjamina (bērni) negribēja klausīt savu brāļu, Israēla
bērnu, balsi. **14** Un Benjamina bērni sapulcējās no tām
pilsētām uz Ģibeju, karā iziet pret Israēla bērniem. **15** Un
Benjamina bērni tapa skaitīti tai dienā no tām pilsētām
divdesmit seši tūkstoš vīri, zobenu vilcēji, bez tiem, kas
Ģibejā dzīvoja, to bija pēc skaita septiņsimt izlasīti vīri.
16 Starp visiem šiem ļaudīm bija septiņsimt izlasīti vīri,
tie bija kreiļi; šie visi meta akmeni ar lingu uz mata, ka
tas garām neaizgāja. **17** Un Israēla vīri tapa skaitīti bez
Benjamina četrsimt tūkstoš vīri, zobenu vilcēji; visi šie
bija kara vīri. **18** Un Israēla bērni cēlās un nogāja uz
Bēteli, un vaicāja Dievu un sacīja: kuram no mums būs
priekšā iet, karot pret Benjamina bērniem? Un Tas Kungs
sacīja: Jūda lai iet priekšā. **19** Tad Israēla bērni cēlās no
rīta un apmeta lēģeri pret Ģibeju. **20** Un Israēla vīri izgāja
karā pret Benjaminu, un taisījās pret Ģibeju karot. **21** Tad
Benjamina bērni izgāja no Ģibejas, un viņi tai dienā no
Israēla apkāva divdesmit un divus tūkstošus. **22** Bet tie
ļaudis, Israēla vīri, stiprinājās un taisījās atkal karot tai
vietā, kur tie pirmā dienā bija taisījušies. **23** Un Israēla
bērni nogāja un raudāja priekš Tā Kunga līdz vakaram un
vaicāja To Kungu un sacīja: vai man atkal būs iet karā pret
Benjamina, sava brāļa, bērniem? Tad Tas Kungs sacīja:
ejat pret tiem. **24** Tā Israēla bērni gāja pret Benjamina

bērniem otrā dienā. 25 Bet Benjamins tiem gāja pretī
no Ģibejas otrā dienā un apkāva no Israēla bērniem vēl
astoņpadsmit tūkstošus, kas visi bija zobenu vilcēji. 26
Tad visi Israēla bērni un visi ļaudis nogāja un nāca uz
Bēteli un raudāja, un palika tur priekš Tā Kunga un gavēja
tai dienā līdz vakaram, un upurēja dedzināmos upurus
un pateicības upurus Tā Kunga priekšā. 27 Un Israēla
bērni vaicāja To Kungu, (jo tur tanīs dienās bija Dieva
derības šķirsts, 28 Un Pinehas, Ārona dēla, Eleazara, dēls
stāvēja tanīs dienās priekš viņa) un sacīja: vai man vēl
būs iet karā pret Benjamina, sava brāļa, bērniem, jeb vai
man būs atstāties? Un Tas Kungs sacīja: ceļaties, jo rīt Es
tos došu tavā rokā. 29 Tad Israēls lika kādiem apslēpties
visapkārt pret Ģibeju. 30 Un Israēla bērni nogāja trešā
dienā pret Benjamina bērniem un taisījās pret Ģibeju, kā
citām reizēm. 31 Tad Benjamina bērni tiem ļaudīm izgāja
pretī un nogāja no tās pilsētas nost un sāka kaut un durt
tos ļaudis tā kā jau divreiz' uz tiem ceļiem, kur viens
tek uz Bēteli un otrs uz Ģibeju laukā, kādus trīsdesmit
vīrus no Israēla. 32 Tad Benjamina bērni sacīja: tie mūsu
priekšā ir sakauti tā kā papriekš, bet Israēla bērni sacīja:
bēgsim un nošķirsim tos no pilsētas uz tiem ceļiem. 33
Tad visi Israēla vīri cēlās no savas vietas un nostājās
BaālTamārā, tā līdz arī tie Israēlieši, kas bija paslēpušies,
cēlās no savas vietas, no Ģibejas klajuma. 34 Un desmit
tūkstoš vīri, izlasīti no visa Israēla, nāca no Ģibejas puses,
un kaušanās bija briesmīga. Bet tie nezināja, ka nelaime
tiem jau bija tuvu. 35 Tā Tas Kungs Benjaminu kāva
Israēla priekšā, jo Israēla bērni tai dienā no Benjamina

apkāva divdesmit piecus tūkstošus un simts vīrus, kas visi
bija zobenu vilcēji. **36** Proti Benjamina bērni redzēja, ka
viņi tapa kauti; un Israēla bērni Benjaminiešiem atstāja
to vietu, jo viņi paļāvās uz tiem, kam bija likuši paslēpties
pret Ģibeju. **37** Un tie, kas bija paslēpušies, steidzās un
izskrēja pret Ģibeju; tie, kas bija paslēpušies nāca un
apkāva visu pilsētu ar zobena asmeni. **38** Un Israēla
vīriem bija noruna ar tiem, kas bija paslēpušies, ka tiem
bija uzkurt lielus dūmus un tos laist gaisā no pilsētas. **39**
Un Israēla vīri kaujā griezās atpakaļ, un Benjamins bija
iesācis nokaut no Israēliešiem kādus trīsdesmit vīrus, tā
ka viņi sacīja: tie ir pavisam kauti mūsu priekšā tā kā
pirmā kaušanā. **40** Tad dūmi no pilsētas sāka celties, kā
dūmu stabs, un kad Benjamins skatījās atpakaļ, redzi, tad
visa pilsēta liesmās cēlās pret debesi. **41** Un Israēla vīri
griezās atpakaļ, bet Benjamina vīri iztrūcinājās, jo tie
redzēja, ka nelaime tiem bija uzkritusi. **42** Un tie atgriezās
Israēla vīru priekšā uz tuksneša ceļu, bet tā kaušanās
tiem bija uz pēdām pakaļ, un tie no tām pilsētām tos
apkāva savā vidū. **43** Un tie apstāja Benjaminu, dzinās
tam pakaļ līdz Menukai, un tos samina līdz Ģibejai pret
saules uzlēkšanu. **44** Un no Benjamina krita astoņpadsmit
tūkstoš vīri, šie visi bija stipri vīri. **45** Un viņi griezās un
bēga uz tuksnesi, uz Rimona klinti; un tie viņiem pa tiem
ceļiem pakaļ dzīdamies apkāva vēl piectūkstoš vīrus un
tiem dzinās pakaļ līdz Ģidomam un no tiem nokāva vēl
divtūkstoš vīrus. **46** Un visi, kas no Benjamina tai dienā
krita, bija divdesmit un piectūkstoš vīri, kas bija zobenu
vilcēji un visi stipri vīri. **47** Bet sešsimt vīri griezās un

bēga tuksnesī uz Rimona klinti, un palika pie Rimona
klints četrus mēnešus. 48 Un Israēla bērni griezās atpakaļ
pie Benjamina bērniem, un kāva tos ar zobena asmeni
pilsētā, gan vīrus gan lopus un visu, kas tapa atrasts; tie
arī visas pilsētas, ko atrada, sadedzināja ar uguni.

21 Bet Israēla vīri Micpā bija zvērējuši sacīdami: neviens
no mums lai nedod Benjaminiešiem savu meitu par sievu.
2 Tad tie ļaudis nāca uz Bēteli un tur palika līdz vakaram
Dieva priekšā un pacēla savas balsis un raudāja gauži
raudādami, 3 Un tie sacīja: ak Kungs, Tu Israēla Dievs!
Kāpēc tas ir noticis iekš Israēla, ka šodien Israēls par
vienu cilti ir mazāks kļuvis? 4 Otrā dienā tie ļaudis cēlās
agri un tur uztaisīja altāri, un upurēja dedzināmos upurus
un pateicības upurus. 5 Un Israēla bērni sacīja: kurš tas
ir, kas no visām Israēla ciltīm nav atnācis tai draudzes
sapulcē pie Tā Kunga? Jo par to, kas nebūtu atnācis pie
Tā Kunga uz Micpu, bija ar lielu zvērestu noteikts, ka
tam bija tapt nokautam. 6 Un Israēla bērniem bija žēl
par Benjaminu, savu brāli, un tie sacīja: šodien viena
cilts no Israēla ir izdeldēta. 7 Ko mēs tiem darīsim, ka
tie atlikušie dabū sievas? Jo mēs pie Tā Kunga esam
zvērējuši, ka tiem no savām meitām nevienu negribam
dot par sievu. 8 Un tie sacīja: vai kāds nav no Israēla
ciltīm, kas nav atnācis pie Tā Kunga uz Micpu? Un redzi,
no Jabesas Gileādā neviens nebija lēģerī nācis draudzes
sapulcē. 9 Jo tie ļaudis tapa skaitīti un redzi, tur nebija
neviena no tiem, kas Jabesā Gileādā dzīvoja. 10 Tad tā
draudze uz turieni sūtīja divpadsmit tūkstoš vīrus no
tiem stiprākiem un tiem pavēlēja un sacīja: ejat un kaujiet

tos, kas Jabesā Gileādā dzīvo ar zobena asmeni līdz ar
sievām un bērniņiem. **11** Bet šī ir tā lieta, ko jums būs
darīt: visus no vīriešu kārtas un visas sievas, kas pie vīra
gulējušas, jums būs izdeldēt. **12** Un tie atrada starp tiem
iedzīvotājiem Jabesā Gileādā četrsimt meitas, jaunavas,
kas vīru nebija atzinušas, nedz pie vīriem gulējušas, un
tās veda uz lēģeri Šīlo, kas ir Kanaāna zemē. **13** Tad visa
draudze nosūtīja un runāja uz Benjamina bērniem, kas
bija pie Rimona klints, un tiem lika mieru pasludināt.
14 Tā tanī laikā Benjaminieši griezās atpakaļ; un tie
viņiem deva tās sievas, ko tie bija dzīvas pametuši no
Jabesas sievām Gileādā, bet tur viņiem nepietika, **15**
Tad tiem ļaudīm bija žēl par Benjaminu, ka Tas Kungs
plaisu bija darījis Israēla ciltīs. **16** Un tie draudzes vecaji
sacīja: ko mēs darīsim, ka tie atlikušie sievas dabū? Jo
tās sievas no Benjamina ir izdeldētas. **17** Tad tie sacīja:
Benjaminiešu zemes daļu pienākas iemantot tiem, kas
izglābušies, lai neviena Israēla cilts netop izdeldēta. **18**
Bet mēs tiem no savām meitām sievas nevaram dot, jo
Israēla bērni ir apzvērējušies sacīdami: nolādēts lai ir, kas
Benjaminiešiem dod sievu. **19** Un tie sacīja: redzi, Šīlo
ir Tā Kunga svētki ik gadus, Bētelei pret ziemeļa pusi,
pret rītiem tam ceļam, kur iet no Bēteles uz Šehemi un
pret dienas vidu Libonai. **20** Un tie pavēlēja Benjamina
bērniem un sacīja: ejat un paslēpjaties vīna kalnos. **21** Un
skatāties, un redzi, kad Šīlo meitas diedamas ar stabulēm
iznāks, tad izejiet jūs no tiem vīna kalniem un sagrābiet
ikviens sev sievu no Šīlo meitām un noejat uz Benjamina
zemi. **22** Un kad viņu tēvi vai viņu brāļi nāks mūsu priekšā

tiesāties, tad mēs uz tiem sacīsim: atvēliet mums tās,
jo mēs ikvienam sievu ar karošanu neesam dabūjuši;
jo jūs viņiem tās neesat devuši; tad jums tagad būtu
vaina. **23** Un Benjamina bērni darīja tā un ņēma sievas
pēc sava skaita no tām, kas tur dejoja; tās tie laupīja. Un
nogāja un griezās atpakaļ uz savām mājām, un uztaisīja
pilsētas un dzīvoja iekš tām. **24** Un Israēla bērni tanī laikā
no turienes cēlās ikviens pie savas cilts un pie saviem
radiem, un izgāja no turienes ikviens uz savām mājām. **25**
Tanīs dienās ķēniņa nebija iekš Israēla; ikviens darīja, kā
tam patika.

Rutes

1 Tanīs dienās, kad soģi valdīja, bija bads zemē. Un viens
vīrs no Jūda Bētlemes nogāja piemist Moaba klajumos
ar savu sievu un saviem diviem dēliem. **2** Un tā vīra
vārds bija Elimeleks un viņa sievas vārds Naēmja un
viņa abu dēlu vārdi Mālons un Ķiljons, Efratieši no Jūda
Bētlemes, un tie nāca Moaba klajumos un tur palika. **3**
Un Elimeleks, Naēmjas vīrs, nomira, un viņa palika viena
ar saviem diviem dēliem; tie sev ņēma Moabiešu sievas,
- tās pirmās vārds bija Arpa un tās otras vārds Rute. **4**
Un tie tur palika kādus desmit gadus. **5** Tad arī šie abi,
Mālons un Ķiljons, nomira, un tā sieva palika viena pēc
saviem diviem dēliem un pēc sava vīra. **6** Un viņa cēlās ar
savām vedeklām un griezās atpakaļ no Moaba klajumiem;
jo tā bija dzirdējusi Moaba zemē, ka Tas Kungs savus
ļaudis piemeklējis un viņiem maizi devis. **7** Tāpēc viņa
aizgāja no tās vietas, kur tā bija bijusi, un viņas abas
vedeklas ar viņu. Un kad viņa pa ceļu gāja, pāriet uz Jūda
zemi, **8** Tad Naēmja sacīja uz savām abām vedeklām:
ejat, griežaties atpakaļ ikviena uz savas mātes namu;
lai Tas Kungs žēlastību pie jums dara, itin kā jūs esat
darījuši pie tiem aizgājušiem un pie manis. **9** Lai Tas
Kungs jums dod, ka jūs dusu atrodat, ikviena sava vīra
namā. Un viņa tās skūpstīja. Tad tās pacēla savu balsi un
raudāja. **10** Un tās sacīja uz viņu: mēs gribam tev līdz
iet pie taviem ļaudīm. **11** Bet Naēmja sacīja: griežaties
atpakaļ manas meitas, kāpēc jums man iet līdz? Vai tad
man vēl dēli varētu būt manā klēpī, kas jums varētu būt
par vīriem? **12** Griežaties atpakaļ, manas meitas, ejat, jo

es esmu par vecu, iet pie vīra. Kad es tā sacītu, man vēl
ir cerība, un ja man šinī naktī vīrs gadītos, un es dēlus
dzemdētu, **13** Vai tad jūs gaidītu, kamēr tie uzaugtu?
Vai tad jūs ieslēgtos un pie vīra neietu? - Ne tā, manas
meitas, man iet daudz grūtāki nekā jums, jo Tā Kunga
roka pret mani izstiepusies. **14** Tad tās pacēla savu balsi
un raudāja atkal, un Arpa skūpstīja savu vīramāti, bet
Rute palika pie viņas. **15** Tad tā sacīja: redzi, tava vīra
brāļa sieva griezusies atpakaļ pie saviem ļaudīm un pie
sava dieva; griezies arī tu sava vīra brāļa sievai pakaļ.
16 Bet Rute sacīja: nespied mani, tevi atstāt un no tevis
aiziet; jo kurp tu iesi, arī es iešu, un kur tu mitīsi, tur
arī es mitīšu; tavi ļaudis ir mani ļaudis, un tavs Dievs ir
mans Dievs; **17** Kur tu mirsi, tur es miršu, un tur gribu
tapt aprakta; lai Tas Kungs man šā un tā dara, nāve vien
mani un tevi šķirs. **18** Kad nu viņa redzēja, ka šī bija stipri
apņēmusies, viņai iet līdzi, tad viņa mitējās to pārrunāt.
19 Un abas gāja, kamēr nāca uz Bētlemi. Un notikās, kad
viņas Bētlemē nonāca, tad visa pilsēta par tām sacēlās,
un tās (sievas) sacīja: vai šī nav Naēmja? **20** Bet viņa uz
tām sacīja: nesauciet mani par Naēmju (jauka), sauciet
mani par Māru (rūgta), jo tas Visuvarenais man piesūtījis
lielu sirds rūgtumu. **21** Pilna es aizgāju, bet tukšai Tas
Kungs man licis atpakaļ griezties; kāpēc jūs mani sauksiet
Naēmju, kad tomēr Tas Kungs pret mani liecību devis, un
tas Visuvarenais mani apbēdinājis? **22** Tā Naēmja griezās
atpakaļ, un Rute, tā Moabiešu sieva, viņas vedekla, līdz ar
viņu griezās atpakaļ no Moaba, un tās nāca uz Bētlemi ap
miežu pļaujamo laiku.

2 Un Naēmjai bija radinieks no viņas vīra, varen turīgs
vīrs no Elimeleka rada, un viņa vārds bija Boas. **2** Tad
Rute, tā Moabiešu sieva, sacīja uz Naēmju: ļauj man jel
tīrumā iet, tad es vārpas aiz tā lasīšu, kura acīs es žēlastību
atradīšu. Un tā uz viņu sacīja: ej, mana meita. **3** Tad viņa
gāja un nāca un lasīja tīrumā aiz pļāvējiem. Un notikās,
ka tas tīrums piederēja Boasam, kas bija no Elimeleka
rada. **4** Un redzi, Boas nāca no Bētlemes un sacīja uz tiem
pļāvējiem: Tas Kungs lai jums palīdz; un tie sacīja uz viņu:
Tas Kungs lai tevi svētī. **5** Tad Boas sacīja uz savu puisi,
kas bija celts pār pļāvējiem: kas tā tāda jauna sieviete? **6**
Un tas puisis, kas bija celts pār pļāvējiem, atbildēja un
sacīja: šī ir tā jaunā Moabiešu sieva, kas ar Naēmju ir
atpakaļ griezusies no Moaba zemes. **7** Un tā sacīja: ļauj
man jel (vārpas) lasīt un krāt kūlīšu starpā pļāvējiem
pakaļ; tā viņa nākusi un palikusi agri no rīta līdz šim
laikam, un viņa daudz nepaliek mājās. **8** Tad Boas sacīja
uz Ruti: klausies mana meita, neej tu citā tīrumā lasīt, tev
arī nebūs no šejienes aiziet, bet šeitan tev būs turēties pie
manām kalponēm. **9** Tavas acis lai skatās uz to tīrumu, ko
tie pļaus, un tu staigā tiem pakaļ; es arī puišiem esmu
pavēlējis, ka neviens lai tevi neaiztiek, un kad tev slāpst,
tad ej pie traukiem un dzer no tā, ko puiši būs smēluši. **10**
Tad viņa metās uz savu vaigu un klanījās pie zemes un uz
viņu sacīja: kāpēc es žēlastību esmu atradusi tavās acīs,
ka tu mani uzlūko, un es tomēr esmu sveša? **11** Un Boas
atbildēja un uz viņu sacīja: man ir stāstīts viss, ko tu esi
darījusi pie savas vīramātes pēc sava vīra miršanas, un ka
tu esi atstājusi savu tēvu un savu māti un savu dzimtas

zemi un gājusi pie ļaudīm, ko tu papriekš nepazini. **12** Lai
Tas Kungs tev atmaksā, ko tu darījusi, un tava alga lai ir
pilnīga no Tā Kunga, Israēla Dieva, apakš kura spārniem
tu esi nākusi, patvērumu dabūt. **13** Un viņa sacīja: lai
es žēlastību atrodu tavās acīs, mans kungs, jo tu mani
esi iepriecinājis un savu kalponi mīlīgi uzrunājis, jebšu
es neesmu kā viena no tavām kalponēm. **14** Un Boas uz
viņu sacīja: ap ēdamo laiku nāc šurp un ēd no maizes un
iemērc savu kumosu skābumā. Tad viņa apsēdās pie tiem
pļāvējiem, un viņai pasniedza ceptas vārpas, un tā ēda un
paēda un viņai atlika. **15** Kad nu viņa cēlās atkal lasīt,
tad Boas pavēlēja saviem puišiem un sacīja: lai viņa arī
starp kūlīšiem lasa, un nedariet viņai kauna. **16** Izvelciet
arīdzan priekš viņas no kūlīšiem un lai tur paliek, ka viņa
to salasa, un nerājiet viņu. **17** Tā viņa lasīja pa tīrumu
līdz vakaram un izkūla, ko viņa bija salasījusi, un tas bija
kāda ēfa miežu. **18** Un viņa to ņēma un nāca pilsētā, un
viņas vīramāte redzēja, ko tā bija salasījusi. Tad viņa
izvilka un viņai deva, kas viņai ēdot bija atlicis. **19** Tad
viņas vīramāte uz viņu sacīja: kur tu šodien esi lasījusi un
kur tu esi strādājusi? Svētīts lai ir, kas tevi uzlūkojis. Un
viņa stāstīja savai vīramātei, pie kā tā bija strādājusi, un
sacīja: tā vīra vārds, pie ka es šodien esmu strādājusi, ir
Boas. **20** Tad Naēmja sacīja uz savu vedeklu: svētīts lai
tas ir no Tā Kunga, kas savu žēlastību nav atrāvis ne no
dzīviem, ne no mirušiem. Un Naēmja uz viņu sacīja: tas
vīrs mums ir rada, no mūsu tuviniekiem viņš ir. **21** Tad
Rute, tā Moabiešu sieva, sacīja: viņš arī uz mani sacīja:
turies pie maniem ļaudīm, kamēr tie visu manu pļaušanu

būs pabeiguši. **22** Tad Naēmja sacīja uz savu vedeklu Ruti:
tas ir labi, mana meita, ka tu ar viņa kalponēm izej, lai
citā tīrumā tev nedara pāri. **23** Tā viņa turējās pie Boasa
kalponēm, lasīdama, kamēr miežu pļaušana un kviešu
pļaušana bija pabeigta, un dzīvoja pie savas vīramātes.

3 Un Naēmja, viņas vīramāte, uz viņu sacīja: mana meita,
vai es tev lai nemeklēju dusas vietu, kur tev labi klājās. **2**
Nu tad, vai Boas, pie kura kalponēm tu esi turējusies, nav
no mūsu tuviem radiem? Redzi, šo nakti viņš vētīs miežus
klonā. **3** Tad nu mazgājies un svaidies un apvelc savas
drēbes un noej uz to klonu, un neparādies tam vīram,
kamēr viņš beidzis ēst un dzert. **4** Un kad viņš apguļas,
tad ņem to vietu vērā, kur viņš apgulsies, un pieej un
atsedz viņa kājgalu, un apgulies, tad viņš tev sacīs, kas
tev būs jādara. **5** Un viņa uz to sacīja: visu, ko tu man esi
sacījusi, to es darīšu. **6** Tā viņa nogāja uz to klonu un
darīja, tā kā viņas vīramāte viņai bija pavēlējusi. **7** Kad
nu Boas bija ēdis un dzēris, un viņa sirds bija līksma, tad
viņš gāja apgulties aiz gubas. Tad viņa nāca klusiņām un
atsedza viņa kājgalu un apgūlās. **8** Un nakts vidū tas vīrs
izbijās, un palocījās, un redzi, viena sieviete gulēja viņam
kājgalā. **9** Un viņš sacīja: kas tu esi? Un tā sacīja: es esmu
Rute, tava kalpone, izplēt savus spārnus pār savu kalponi,
jo tu esi tas tuvinieks. **10** Un viņš sacīja: esi svētīta no Tā
Kunga, mana meita! Šī tava pēdējā mīlība ir labāka, nekā
tā pirmā, tāpēc ka tu neesi dzinusies pakaļ jaunekļiem,
nedz bagātam, nedz nabagam. **11** Un nu, mana meita,
nebīsties! Visu, ko tu esi sacījusi, es tev darīšu; jo visos
manu ļaužu vārtos ir zināms, ka tu esi godīga sieva. **12** Nu

tas gan ir tiesa, ka esmu tuvinieks, bet tur ir vēl viens jo
tuvāks nekā es. **13** Paliec šo nakti, un rītu, ja viņš tevi
ņems, labi, lai viņš tevi ņem; bet ja viņam negribās tevi
ņemt, tad es tevi apņemšu, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo.
Guli līdz rītam. **14** Tad tā apgūlās viņam kājgalā līdz rītam
un uzcēlās, pirms viens otru varēja pazīt, jo viņš sacīja:
lai netop zināms, ka sieviete ir klonā nākusi. **15** Un viņš
sacīja: dod šurp savu apsegu, kas tev ir klātu, un turi to;
un viņa to turēja. Un viņš mēroja sešus mērus miežu un
uzlika tos viņai, un gāja pilsētā. **16** Tad viņa nāca pie
savas vīramātes, un tā sacīja: kā klājās, mana meita? Un
tā viņai teica visu, ko tas vīrs viņai bija darījis. **17** Viņa arī
sacīja: šos sešus (mērus) miežu viņš man devis, jo viņš uz
mani sacīja: tev tukšai nebūs nākt pie savas vīramātes. **18**
Tad viņa sacīja, paliec klusu, mana meita, kamēr tu zini,
kā šī lieta izdosies, jo tas vīrs nedosies mierā, bet šo lietu
šodien izvedīs galā.

4 Un Boas gāja vārtos un tur apsēdās, un redzi, tas
tuvinieks gāja garām, no kā Boas bija runājis. Tad viņš
sacīja: nāc, brāl, apsēdies še. Un tas nāca un apsēdās.
2 Un viņš ņēma desmit vīrus no pilsētas vecajiem un
sacīja: apsēžaties šeitan, un tie apsēdās. **3** Tad viņš uz
to tuvinieku sacīja: to tīruma gabalu, kas mūsu brālim
Elimelekam piederēja, Naēmja, kas no Moaba zemes
atnākusi, grib pārdot. **4** Un es apņēmos to tev sacīt,
proti: pērc viņu to iedzīvotāju un manu ļaužu vecaju
priekšā. Ja tu to gribi pirkt, tad pērc, bet ja tu nepirksi,
tad saki man, ka es to zinu, jo cita nav, kam nākas to
pirkt, bez manis un tevis. Tad tas sacīja: es pirkšu. **5**

Un Boas sacīja: tai dienā kad tu to tīrumu no Naēmjas
pērc, tad tev arī Ruti, to Moabieti, tā nomirušā sievu,
būs precēt, un celt tā nomirušā vārdu par viņa zemes
daļu. **6** Tad tas tuvinieks sacīja: es nevaru to priekš
sevis pirkt, lai savu paša mantību nemaitāju; pērc tu, kas
man nākas pirkt, jo es to nevaru atpirkt. **7** Nu tas vecos
laikos bija tiesa iekš Israēla pie pirkšanas un pie mīšanas,
apstiprināt ikkatru līgumu: vīrs novilka savu kurpi un to
deva savam tuvākam, un tas bija par liecību iekš Israēla.
8 Tad šis tuvinieks sacīja uz Boasu: pērc tu priekš sevis!
Un novilka savu kurpi. **9** Un Boas sacīja uz tiem vecajiem
un uz visiem ļaudīm: jūs šodien esat liecinieki, ka no
Naēmjas rokas visu esmu pircis, kas Elimelekam, un visu,
kas Ķiljonam un Mālonam piederēja. **10** Un arī Ruti, to
Moabieti, Mālona sievu, es sev precēšu par sievu, un celšu
tā nomirušā vārdu par viņa zemes daļu, ka tā nomirušā
vārds netop izdeldēts no viņa brāļiem un no viņa pilsētas
vārtiem, - jūs esat šodien liecinieki. **11** Tad visi ļaudis,
kas bija vārtos, līdz ar tiem vecajiem sacīja: mēs esam
liecinieki. Lai Tas Kungs šo sievu, kas nāk tavā namā,
dara kā Rahēli un Leū, kas abas Israēla namu vairojušas,
un lai tevi stiprina Efratā un tev dara slavu Bētlemē. **12**
Un tavs nams lai ir, kā Pereca nams, ko Tamāre Jūdam
dzemdējusi, no tā dzimuma, ko Tas Kungs tev dos no
šīs jaunās sievas. **13** Tad Boas ņēma Ruti, un tā viņam
bija par sievu, un viņš pie tās gāja, un Tas Kungs viņai
deva, ka tā tapa grūta un dzemdēja dēlu. **14** Tad tās sievas
sacīja uz Naēmju: svētīts lai ir Tas Kungs, kas tev neliek
trūkt tuvinieka šodien; un Viņa Vārds lai top slavēts iekš

Israēla! **15** Un tas tev būs par dvēseles atspirdzinātāju
un par kopēju vecumā, jo tava vedekla, ko tu mīļo, viņu
dzemdējusi, kas tev ir labāka, nekā septiņi dēli. **16** Un
Naēmja ņēma to bērniņu un lika to savā klēpī un bija viņa
aukle. **17** Un kaimiņienes viņam deva vārdu sacīdamas:
Naēmjai dēls dzimis, un tie nosauca viņa vārdu Obedu, šis
ir Isajus Dāvida tēva, tēvs: **18** Šie nu ir Pereca dzimumi:
19 Perecs dzemdināja Hecronu, un Hecrons dzemdināja
Ramu, un Rams dzemdināja Aminadabu, **20** Un Aminadabs
dzemdināja Nahšonu, un Nahšons dzemdināja Zalmu, **21**
Un Zalmus dzemdināja Boasu, un Boas dzemdināja Obedu,
22 Un Obeds dzemdināja Isaju, un Isajus dzemdināja
Dāvidu.

Pirmā Samuela

1 Un viens vīrs bija no Ramatajim-Cofim, no Efraīma
kalniem, Elkanus vārdā, Jeroama dēls, tas bija Elihus dēls,
tas Tous dēls, tas Cuva dēls, no Efraīma cilts. **2** Šim bija
divas sievas, vienai bija vārds Anna, un otras vārds bija
Pennina, un Peninnai bija bērni, bet Annai bērnu nebija.
3 Un šis vīrs nogāja ik gadus no savas pilsētas, Dievu
pielūgt un upurēt Tam Kungam Cebaot Šīlo. Un tur bija
tie divi Elus dēli, Hofnus un Pinehas, Tam Kungam par
priesteriem. **4** Un tai dienā, kad Elkanus upurēja, viņš
savai sievai Peninnai un visiem viņas dēliem un meitām
deva daļas. **5** Bet Annai viņš deva divkārtīgu daļu, jo
viņš to Annu mīlēja, bet Tas Kungs viņas miesas bija
aizslēdzis. **6** Un viņas pretiniece viņu daudz apbēdināja
un skumdināja kaitinādama, tādēļ ka Tas Kungs viņas
miesas bija aizslēdzis. **7** Un tā viņš darīja ik gadus, kad
viņa nogāja Tā Kunga namā. Un šī viņu skumdināja, ka
viņa raudāja un neēda. **8** Tad Elkanus, viņas vīrs, uz viņu
sacīja: Anna, kāpēc tu raudi? Un kāpēc tu neēdi? Un
kāpēc tava sirds noskumusi? Vai es tev neesmu labāks
nekā desmit dēli? **9** Tad Anna cēlās, kad bija ēdusi un
dzērusi Šīlo. Un Elus, tas priesteris, sēdēja uz krēsla pie
stenderes Tā Kunga namā. **10** Un viņas sirds dziļumā bija
noskumusi un pielūdza To Kungu un raudāja gauži. **11**
Un viņa solīja solījumu un sacīja: Kungs Cebaot, ja Tu
Savas kalpones bēdas uzlūkosi un mani pieminēsi un
Savu kalponi neaizmirsīsi un dosi Savai kalponei dēlu, tad
es to Tam Kungam došu visu viņa mūžu, un dzenamam
nazim nebūs nākt uz viņa galvu. **12** Un kad viņa ilgi lūdza

Tā Kunga priekšā, tad Elus viņas mutes (kustēšanu) lika
vērā. **13** Jo Anna runāja savā sirdī un viņas lūpas tikai
kustējās, bet viņas balss netapa dzirdēta, tāpēc Elum
šķita, viņu esam piedzērušu. **14** Un Elus uz to sacīja: cik
ilgi tu būsi piedzērusi? Lai tavs vīns no tevis atstājās. **15**
Bet Anna atbildēja un sacīja: nē, mans kungs, es esmu
sieva ar bēdīgu sirdi, es neesmu ne vīna nedz stipra
dzēriena dzērusi, bet savu sirdi esmu izgāzusi priekš Tā
Kunga. **16** Neturi savu kalponi par tādu negodīgu sievu,
jo es līdz šim esmu runājusi aiz lielām sirds nopūtām
un bēdām. **17** Tad Elus atbildēja un sacīja: ej ar mieru,
lai Israēla Dievs tev dod tavu lūgumu, ko tu no Viņa
lūgusi. **18** Un viņa sacīja: lai tava kalpone žēlastību atrod
tavās acīs. Tad tā sieva nogāja savu ceļu un ēda un viņas
vaigs vairs neraudzījās tik noskumis. **19** Un tie cēlās rītā
agri un pielūdza Tā Kunga priekšā un griezās atpakaļ
un nāca savā namā Rāmatā. Un Elkanus atzina Annu,
savu sievu, un Tas Kungs viņu pieminēja. **20** Un pēc kāda
laika Anna tapa grūta un dzemdēja dēlu un nosauca viņa
vārdu Samuēli, jo (viņa sacīja) es no Tā Kunga to esmu
izlūgusies. **21** Kad nu tas vīrs, Elkanus, ar visu savu namu
aizgāja, Tam Kungam upurēt to gadskārtējo upuri un
savu solījumu, **22** Tad Anna negāja līdz, bet sacīja uz savu
vīru: kad tas puisītis būs atšķirts, tad es viņu vedīšu, lai
viņš rādās Tā Kunga priekšā un tur paliek mūžam. **23** Un
Elkanus, viņas vīrs, uz to sacīja: dari, kā tev patīk, paliec
šeitan, tiekams tu viņu būsi atšķīrusi; bet Tas Kungs lai
piepilda Savu vārdu. Tā tā sieva palika un zīdīja savu
dēlu, tiekams viņa to atšķīra. **24** Un kad viņa to bija

atšķīrusi, tad viņa to veda sev līdz ar trim vēršiem un
vienu ēfu miltu un vienu trauciņu ar vīnu, un noveda
Tā Kunga namā uz Šīlo; un tas zēns bija vēl jauns. **25**
Un tie nokāva vērsi un pieveda to zēnu pie Elus. **26** Un
tā sacīja: mans kungs, tik tiešām kā tava dvēsele dzīvo,
mans kungs, es esmu tā sieva, kas šeitan pie tevis stāvēja,
To Kungu lūgdama. **27** Es par šo bērnu esmu lūgusi, un
Tas Kungs man devis manu lūgumu, ko es no Viņa esmu
lūgusi. **28** Tādēļ es to arī Tam Kungam kā izlūgtu esmu
nodevusi visu mūžu, kamēr tas dzīvos, - viņš ir no Tā
Kunga izlūgts. Un tie tur pielūdza To Kungu.

2 Tad Anna pielūdza un sacīja: "Mana sirds lec no prieka
iekš Tā Kunga, mans rags ir paaugstināts iekš Tā Kunga;
mana mute ir atvērta pret maniem ienaidniekiem, jo es
priecājos par Tavu pestīšanu. **2** Neviens nav svēts, kā Tas
Kungs, neviens, kā Tu vien, un nekāds patvērums nav,
kā mūsu Dievs. **3** Nedaudzinājiet runu augsti jo augsti,
blēņas lai paliek nost no jūsu mutes; jo Tas Kungs ir Dievs,
tas visu zinātājs, Viņš sver tos darbus. **4** Vareniem stops
ir salauzts, un vājie ir apjozti ar stiprumu; **5** Paēdušie
sader par maizi, un izsalkušie vairs nav izsalkuši. Pati
neauglīgā dzemdē septiņus, kam bija daudz bērnu, tā
savīst. **6** Tas Kungs nokauj un dara dzīvu, Viņš noved
ellē un atkal uzved augšā. **(Sheol h7585)** **7** Tas Kungs dara
nabagu un dara bagātu, Viņš pazemo un paaugstina. **8**
Viņš uzceļ nabagu no pīšļiem, un bēdīgo Viņš paaugstina
no dubļiem, ka Viņš tos sēdina starp lieliem kungiem un
tiem liek iemantot goda krēslu; jo zemes pamati pieder
Tam Kungam, un Viņš uz tiem pasauli licis. **9** Savu svēto

kājas Viņš pasargā; bet tie bezdievīgie tumsībā iet bojā:
jo neviens nav varens caur (savu) spēku. **10** Tas Kungs
- Viņa pretinieki top iztrūcināti, debesīs pār tiem Viņš
liek pērkoniem rūkt. Tas Kungs tiesās zemes galus un
dos Savam ķēniņam spēku un paaugstinās Sava svaidītā
ragu." **11** Un Elkanus nogāja uz Rāmatu savā namā, bet
tas zēns kalpoja Tam Kungam priestera Elus priekšā.
12 Bet Elus dēli bija netikli, tie neatzina To Kungu. **13**
Un priesteru ieradums ar ļaudīm bija: kad kāds upuri
upurēja, tad priestera puisis nāca, kamēr tā gaļa vārījās, -
un tam dakšas ar trim zariem bija rokā, - **14** Un bakstīja
grāpī vai katlā vai pannā vai podā. Ko nu tās dakšas
uzvilka, to priesteris ņēma priekš sevis. Tā tie darīja
visiem Israēla ļaudīm, kas tur nāca uz Šīlo. **15** Un pirms tie
tos taukus iededzināja, priestera puisis nāca un sacīja uz
to vīru, kas upurēja: dod gaļas priesterim priekš cepeša,
jo viņš no tevis negrib vārītu gaļu, bet jēlu. **16** Ja kas uz to
sacīja: pašu laiku(vispirms) tos taukus iededzinās, tad
ņem priekš sevis, kā tava sirds kāro, - tad šis uz to sacīja:
nupat tev būs dot, un ja ne, tad es ņemšu ar varu. **17** Tā
šo puišu grēki bija ļoti lieli Tā Kunga priekšā, jo šie vīri
nicināja Tā Kunga ēdamo upuri. - **18** Bet Samuēls kalpoja
Tā Kunga priekšā, puisis būdams, apjozts ar nātnu efodu.
19 Un māte viņam taisīja mazus svārciņus un tos viņam
nesa ik gadus, kad ar savu vīru nāca, gadskārtējo upuri
upurēt. **20** Un Elus svētīja Elkanu un viņa sievu un sacīja:
lai Tas Kungs tev dod dzimumu no šās sievas, par to
izlūgto, ko viņa no Tā Kunga ir izlūgusi. Un tie gāja uz
savu māju. **21** Un Tas Kungs piemeklēja Annu un tā tapa

grūta un dzemdēja trīs dēlus un divas meitas. Bet tas
puisītis Samuēls uzauga pie Tā Kunga. **22** Un Elus bija
ļoti vecs un dzirdēja visu, ko viņa dēli visam Israēlim
darīja, un ka tie gulēja pie tām sievām, kas sapulcējās
priekš saiešanas telts durvīm. **23** Un viņš uz tiem sacīja:
kāpēc jūs darāt tādas lietas? Kā es par jums tādu neslavu
dzirdu no visiem šiem ļaudīm? **24** Nē, mani bērni, tā nav
laba slava, ko es dzirdu, jo jūs darāt Tā Kunga ļaudis
pārkāpjam. **25** Kad cilvēks pret cilvēku grēko, tad tiesas
kungi to izlīdzina, bet kad cilvēks pret To Kungu grēko,
kas priekš tāda var aizlūgt? Bet tie neklausīja sava tēva
balsi, jo Tas Kungs tos gribēja nokaut. **26** Un tas puisis
Samuēls augdams auga un patika gan Tam Kungam, gan
tiem ļaudīm. **27** Un viens Dieva vīrs nāca pie Elus un
uz to sacīja: tā saka Tas Kungs: vai Es neesmu skaidri
parādījies tava tēva namam, kad tie bija Ēģiptes zemē
Faraona namā, **28** Un to no visām Israēla ciltīm Sev esmu
licis par priesteri, upurēt uz Mana altāra, kvēpināmās
zāles iededzināt un to plecu apsegu nest Manā priekšā,
un Es tava tēva namam esmu devis visus Israēla bērnu
uguns upurus. **29** Kāpēc tad jūs kājām minat Manu upuri
un Manu ēdamo upuri, ko Es esmu pavēlējis (nest Manā)
dzīvoklī? Un tu godā savus dēlus vairāk nekā Mani, ka jūs
barojaties no visu Manu Israēla ļaužu upuru pirmajiem.
30 Tādēļ Tas Kungs, Israēla Dievs, saka: gan Es biju skaidri
sacījis: tavam namam un tava tēva namam bija Manā
priekšā staigāt mūžīgi. Bet nu Tas Kungs saka: nemūžam
nē, bet kas Mani godā, tos Es godāju, un kas Mani nicina,
tie paliek kaunā. **31** Redzi, nāk dienas, tad Es nocirtīšu

tavu elkoni un tava tēva nama elkoni, tā ka neviena veca
vairs nebūs tavā namā. 32 Un tu redzēsi (Dieva) dzīvokļa
bēdas pie visa, ko Viņš Israēlim labu darīs, un veca nebūs
tavā namā nemūžam. 33 Tomēr visus Es tev neizdeldēšu
no Mana altāra, ka tavām acīm būs īgt un tavai dvēselei
iztvīkt, bet viss tava nama dzimums mirs vīra gados. 34
Šī nu būs tā zīme, kas nāks pār taviem abiem dēliem,
par Hofnu un Pinehasu: vienā dienā abi mirs. 35 Un Es
Sev celšu uzticīgu priesteri; tas darīs pēc Manas sirds un
dvēseles, tam Es uztaisīšu pastāvīgu namu, un tas staigās
priekš Mana svaidītā vienmēr. 36 Un kas vēl atliks no tava
nama, nāks un klanīsies priekš viņa par naudas artavu un
par maizes riecienu un sacīs: pieņem mani lūdzams kādā
priestera amatā, ka dabūju maizes kumosu, ko ēst.

3 Un tas jauneklis Samuēls kalpoja Tam Kungam Elus
priekšā, un Tā Kunga vārds bija dārgs tanī laikā, un
parādīšanas notika reti. 2 Un notikās tai laikā, kad Elus
savā vietā gulēja, (un viņa acis jau sāka tumšas mesties,
ka tas nevarēja redzēt), 3 Un tas Dieva lukturis vēl nebija
izdzisis, un Samuēls gulēja Tā Kunga namā, kur Dieva
šķirsts bija. 4 Tad Tas Kungs Samuēli sauca, un šis sacīja:
redzi, še es esmu, 5 Un skrēja pie Elus un sacīja: redzi,
še es esmu, jo tu mani esi saucis. Un viņš sacīja: es tevi
neesmu saucis, ej atkal gulēt. Un tas gāja un apgūlās. 6
Tad Tas Kungs Samuēli atkal sauca. Un Samuēls cēlās un
gāja pie Elus un sacīja: redzi, še es esmu, jo tu mani esi
saucis. Viņš sacīja: es tevi neesmu saucis, mans dēls, ej
atkal gulēt. 7 Bet Samuēls vēl nepazina To Kungu un Tā
Kunga vārds tam vēl nebija parādīts. 8 Tad Tas Kungs

Samuēli atkal sauca trešu lāgu. Un tas cēlās un gāja pie
Elus un sacīja: redzi, še es esmu, tu mani esi saucis. Tad
Elus noprata, ka Tas Kungs to jaunekli sauca. **9** Un Elus
sacīja uz Samuēli: ej gulēt, un kad tevi sauks, tad saki:
runā Kungs, jo Tavs kalps klausās. Un Samuēls gāja un
apgūlās savā vietā. **10** Tad Tas Kungs nāca un nostājās un
sauca kā papriekš: Samuēl, Samuēl! Un Samuēls sacīja:
runā, jo Tavs kalps klausās. **11** Un Tas Kungs sacīja uz
Samuēli: redzi, Es ko darīšu iekš Israēla, ka visiem, kas to
dzirdēs, abās ausīs skanēs. **12** Tanī dienā Es pret Elu visu
izdarīšu, ko pret viņa namu esmu runājis: Es to sākšu un
arī pabeigšu. **13** Jo Es tam esmu ziņu devis, ka Es soģis
būšu pār viņa namu mūžīgi tā nozieguma dēļ, ka viņš
zinājis, kā viņa bērni sev lāstus krājās, un tiem to nav
liedzis. **14** Un tādēļ Es Elus namam esmu zvērējis, ka Elus
nama noziegums nemūžam netaps salīdzināts ne caur
kaujamiem, ne caur ēdamiem upuriem. **15** Un Samuēls
gulēja līdz rītam, un tad viņš atvēra Tā Kunga nama
durvis, bet Samuēls bijās šo parādīšanu Elum stāstīt. **16**
Tad Elus Samuēli aicināja un sacīja: Samuēl, mans dēls.
Un tas atbildēja: redzi, še es esmu. **17** Un viņš sacīja: kas
tas par vārdu, ko Viņš uz tevi runājis? Neslēp jel to man;
lai Dievs tev šā un tā dara, ja tu man vienu vārdu apslēpsi
no visiem, ko Viņš uz tevi runājis. **18** Tad Samuēls tam
stāstīja visus tos vārdus un tam nekā neapslēpa. Un tas
sacīja: Viņš ir Tas Kungs, lai Viņš dara, ko Viņš pats redz
labu esam. **19** Un Samuēls uzauga, un Tas Kungs bija ar
viņu, un Viņš nevienam no Saviem vārdiem nelika zemē
krist. **20** Un viss Israēls no Dana līdz Bēršebai atzina, ka

Samuēls bija Tā Kunga uzticīgais pravietis. **21** Un Tas
Kungs vēl parādījās Šīlo, jo Tas Kungs parādījās Samuēlim
Šīlo caur Tā Kunga vārdu.

4 Un Samuēls sludināja visam Israēlim Dieva vārdu.
Un Israēls izgāja uz karu pret Fīlistiem un apmetās pie
EbenEcera. Un Fīlisti apmetās pie Afekas. **2** Un Fīlisti
taisījās Israēlim pretī, un tā kaušanās vairojās un izplētās,
un Israēls no Fīlistiem tapa sakauts, un tie tai kaušanā
uz lauka nokāva līdz četrtūkstoš vīrus. **3** Un tie ļaudis
nāca lēģerī, un Israēla vecaji sacīja: kāpēc Tas Kungs mūs
šodien kāvis Fīlistu priekšā? Ņemsim pie sevis Tā Kunga
derības šķirstu no Šīlo, ka Viņš nāk mūsu vidū un mūs
izglābj no mūsu ienaidnieku rokas. **4** Tad tie ļaudis sūtīja
uz Šīlo un atveda no turienes Tā Kunga Cebaot derības
šķirstu, (Tā Kunga), kas sēž pār ķerubiem, un abi Elus
dēli, Hofnus un Pinehas, bija līdz, klāt pie Dieva derības
šķirsta. **5** Kad nu Tā Kunga derības šķirsts nāca lēģerī,
tad viss Israēls gavilēja ar lielu gavilēšanu, tā ka zeme
drebēja. **6** Un kad Fīlisti to gavilēšanu dzirdēja, tad tie
sacīja: kas tā par lielu gavilēšanas skaņu Ebreju lēģeri?
Tad tie manīja, Tā Kunga šķirstu esam nākušu lēģerī. **7** Un
Fīlisti bijās un sacīja: Dievs nācis lēģerī. Un tie sacīja: Ak
vai, mums! Jo līdz šim tā nav noticis. **8** Ak vai, mums! Kas
mūs izpestīs no šo vareno dievu rokas? Šie ir tie dievi, kas
ēģiptiešus situši ar visādām mocībām tuksnesī. **9** Esiet
stipri un turaties kā vīri, jūs Fīlisti, ka jums Ebrejiem
nav jākalpo, tā kā tie jums kalpojuši, Turaties kā vīri un
kaujaties! **10** Tad Fīlisti kāvās un Israēls tapa sakauts un
bēga ikviens uz savu dzīvokli. Un tur notika varen liela

kaušana, jo no Israēla krita trīsdesmit tūkstoš kājnieki. **11**
Un Dieva šķirsts tika paņemts un Elus abi dēli, Hofnus
un Pinehas, nomira. **12** Tad viens Benjaminietis skrēja
no tā karapulka un nāca tai dienā uz Šīlo ar saplēstām
drēbēm un ar zemi uz galvas. **13** Un tam nākot, redzi, Elus
sēdēja uz krēsla ceļmalā skatīdamies, jo viņa sirds trīcēja
Dieva šķirsta dēļ. Kad nu tas vīrs nonāca un pilsētā to
stāstīja, tad visa pilsēta brēca. **14** Un kad Elus to brēkšanu
dzirdēja, tad viņš sacīja: kas tas par troksni? Tad tas vīrs
steidzās un nāca un to izteica Elum. **15** (Elus nu bija
deviņdesmit un astoņus gadus vecs, un viņa acis jau bija
tumšas metušās un nevarēja vairs redzēt.) **16** Un tas vīrs
sacīja uz Elu: es esmu nācis no karapulka un šodien bēdzis
no karapulka. Tad viņš sacīja: kā tur iet, mans dēls? **17** Un
tas vēstnesis atbildēja un sacīja: Israēls ir bēdzis Fīlistu
priekšā un liela kaušana tiem ļaudīm notikusi, arī tavi
abi dēli, Hofnus un Pinehas, miruši. Un Dieva šķirsts ir
paņemts. **18** Un notikās, kad šis Dieva šķirstu pieminēja,
tad viņš krita no krēsla atpakaļ pie vārtiem un lauza savu
kaklu un nomira, jo tas vīrs bija vecs un smags; un viņš
Israēli bija tiesājis četrdesmit gadus. **19** Un viņa vedekla,
Pinehasa sieva, bija grūta un gaidās. Kad nu šī to vēsti
dzirdēja, ka Dieva šķirsts bija paņemts un viņas tēvocis
nomiris līdz ar viņas vīru, tad viņa locījās un dzemdēja,
jo sāpes viņai uzbruka. **20** Un viņai mirstot tās (sievas),
kas viņai klāt stāvēja, sacīja: nebīsties, jo tu dēlu esi
dzemdējusi. Bet viņa neatbildēja un to neņēma pie sirds.
21 Un tā to puisēnu nosauca Ihabodu, sacīdama: godība ir
nost no Israēla, - tādēļ ka Dieva šķirsts bija atņemts, un

sava tēvoča un vīra dēļ. **22** Un tā sacīja: godība ir nost no
Israēla, jo Dieva šķirsts ir atņemts.

5 Un Fīlisti paņēma Dieva šķirstu un to noveda no Eben-
Ecera uz Ašdodu. **2** Un Fīlisti paņēma Dieva šķirstu un to
noveda Dagona namā un nolika Dagonam blakām. **3** Bet
kad Ašdodas ļaudis otrā rītā agri cēlās, redzi, tad Dagons
uz savu vaigu bija zemē nokritis Tā Kunga šķirsta priekšā,
un tie ņēma Dagonu un to atkal uzcēla savā vietā. **4** Kad
tie nu otrā rītā atkal agri cēlās, redzi, tad Dagons uz savu
vaigu bija zemē nokritis Tā Kunga šķirsta priekšā, un
Dagona galva un viņa abas rokas bija nolūzušas un gulēja
uz sliekšņa, ka tas zivju tēls vien pie tā atlikās. **5** Tādēļ
Dagona priesteri un visi, kas iet Dagona namā, nemin uz
Dagona slieksni Ašdodā līdz šai dienai. **6** Un Tā Kunga
roka bija grūta pār Ašdodas ļaudīm un Viņš tos postīja un
sita ar augoņiem, Ašdodu un viņas robežas. **7** Kad nu
Ašdodas vīri redzēja, ka tas tā notika, tad tie sacīja: lai
Israēla Dieva šķirsts pie mums nepaliek; jo Viņa roka ir
grūta pār mums un pār mūsu dievu Dagonu. **8** Tāpēc tie
sūtīja un sapulcināja visus Fīlistu lielkungus un sacīja:
ko darīsim ar Israēla Dieva šķirstu? Tad tie sacīja: lai
Israēla Dieva šķirsts top nests uz Gatu. Tā tie aiznesa
Israēla Dieva šķirstu. **9** Kad tie nu viņu bija aiznesuši,
tad Tā Kunga roka pār to pilsētu nāca ar varen lielu
iztrūcināšanu, jo Viņš sita tās pilsētas ļaudis, gan mazus
gan lielus, un pie tiem izcēlās augoņi. **10** Tad tie Dieva
šķirstu sūtīja uz Ekronu, un notikās, kad Dieva šķirsts uz
Ekronu nāca, tad Ekrona brēca un sacīja: tie Israēla Dieva
šķirstu pie manis atveduši, mani un manus ļaudis nokaut.

11 Un tie sūtīja un sapulcināja visus Fīlistu lielkungus
un sacīja: sūtat Israēla Dieva šķirstu projām, lai tas tiek
atpakaļ savā vietā un nenokauj mani un manus ļaudis. Jo
nāves bailes bija ikkatrā pilsētā, un Dieva roka tur bija
ļoti grūta. 12 Un tie ļaudis, kas nenomira, tapa sisti ar
augoņiem, tā ka tās pilsētas kliegšana cēlās pret debesīm.
6 Un Tā Kunga šķirsts sabija septiņus mēnešus Fīlistu
zemē. 2 Un Fīlisti sasauca priesterus un zīlniekus sacīdami:
ko lai darām ar Tā Kunga šķirstu? Sakāt mums, kā lai to
sūtam atpakaļ savā vietā. 3 Un tie sacīja: ja jūs Israēla
Dieva šķirstu gribat sūtīt, tad nesūtat viņu tukšā, bet
atmaksājiet Viņam noziegumu upuri; tad jūs tapsiet
dziedināti, un jums taps zināms, kādēļ Viņa roka no jums
nav atstājusies. 4 Tad tie sacīja: kāds ir tas nozieguma
upuris, ko mums Viņam būs maksāt? Un tie sacīja:
pieci zelta augoņi un piecas zelta peles pēc piecu Fīlistu
lielkungu skaita; jo vienāda mocība ir pār jums visiem
un pār jūsu lielkungiem. 5 Tad taisiet nu tādas zīmes
tā kā jūsu augoņi ir, un tādu peļu zīmes, kas jūsu zemi
samaitā, un dodiet Israēla Dievam godu, varbūt ka Viņš
Savu roku atvieglinās pār jums un pār jūsu dievu un pār
jūsu zemi. 6 Kāpēc tad jūs savu sirdi gribat apcietināt, kā
ēģiptieši un Faraons savu sirdi apcietinājuši? Vai tas tā
nav, kad Viņš brīnišķi tiem bija parādījies, tad tie atlaiduši
(Israēla ļaudis), ka tie aizgāja? 7 Nu tad ņemiet un taisiet
jaunus ratus un ņemiet divas zīžamas govis, uz kurām
vēl nekāds jūgs nav bijis, un iejūdziet tās govis ratos
un vediet viņu teļus no tām atpakaļ uz mājām; 8 Tad
ņemiet Tā Kunga šķirstu un uzlieciet to uz tiem ratiem,

un tās zelta lietas, ko jūs Viņam par nozieguma upuri
maksāsiet, nolieciet trauciņā viņam blakām un sūtat viņu
projām, lai iet. **9** Tad lūkojiet, ja tas uz savas robežas ceļu
iet, uz Bet-Šemesu, tad Tas mums visu šo lielo ļaunumu
darījis, bet ja ne, tad mēs nopratīsim, ka Viņa roka mūs
nav aizskārusi, bet tas mums no nejauši noticis. **10** Un
tie ļaudis tā darīja un ņēma divas zīžamas govis un tās
iejūdza ratos, un viņu teļus tie paturēja mājās. **11** Un tie
uzlika Tā Kunga šķirstu uz ratiem līdz ar trauciņu ar
tām zelta pelēm un ar tām augoņu zīmēm. **12** Tad tās
govis gāja taisni pa ceļu uz Bet-Šemesu, vienu pašu ceļu
tās gāja tikuši(nepārtraukti) bļaudamas, un neatkāpās
ne pa labo, ne pa kreiso roku, un Fīlistu lielkungi tām
gāja pakaļ līdz Bet-Šemesas robežai. **13** Un Bet-Šemesas
ļaudis pļāva kviešus ielejā, un kad tie savas acis pacēla
un to šķirstu redzēja, tad tie priecājās, to redzēdami. **14**
Un tie rati nāca uz Jozuas, tā Bet-Šemieša, tīrumu un
tur apstājās. Un tur bija liels akmens, un tie skaldīja
to ratu malku un upurēja tās govis Tam Kungam par
dedzināmo upuri. **15** Un tie Leviti nocēla Tā Kunga šķirstu
līdz ar to trauciņu, kas bija klāt, kur tās zelta lietas bija
iekšā, un to uzlika uz to lielo akmeni, un Bet-Šemesas
ļaudis upurēja tai dienā dedzināmos upurus un kāva Tam
Kungam kaujamus upurus. **16** Un kad tie pieci Fīlistu
lielkungi to bija redzējuši, tad tie tai pašā dienā griezās
atpakaļ uz Ekronu. **17** Šie nu ir tie zelta augoņi, ko Fīlisti
Tam Kungam deva par nozieguma upuri, vienu priekš
Ašdodas, vienu priekš Gazas, vienu priekš Asklonas, vienu
priekš Gatas, vienu priekš Ekronas. **18** Un tās zelta peles

bija pēc visu Fīlistu pilsētu skaita, kas apakš tiem pieciem
lielkungiem, gan no stiprajām pilsētām, gan no laucinieku
ciemiem. Un par liecinieku ir tas lielais akmens, kur tie
Tā Kunga šķirstu bija nocēluši, kas līdz šai dienai ir uz
Jozuas, tā Bet-Šemieša, tīruma. **19** Un Tas Kungs sita
Bet-Šemesas ļaudis, tāpēc ka tie Tā Kunga šķirstu bija
aplūkojuši, un Viņš sita no tiem ļaudīm septiņdesmit
vīrus (piecdesmit no tūkstoša). Tad tie ļaudis bēdājās,
ka Tas Kungs ar tādu lielu sišanu tos ļaudis bija sitis. **20**
Un tie ļaudis no Bet-Šemesas sacīja: kas var pastāvēt
priekš Tā Kunga, šī svēta Dieva, vaiga? Un pie kā lai Viņš
no mums aiziet. **21** Tad tie sūtīja vēstnešus pie Kiriat-
Jearimas iedzīvotājiem sacīdami: Fīlisti Tā Kunga šķirstu
atkal ir atveduši; nāciet un novediet to pie sevis.

7 Tad tie ļaudis no Kiriat-Jearimas nāca un aizveda Tā
Kunga šķirstu un to nesa Abinadaba namā uz kalna, un
svētīja viņa dēlu Eleazaru, sargāt Tā Kunga šķirstu. **2** Un
notikās, ka no tās dienas, kad tas šķirsts Kiriat-Jearimā
palika, labs laiks pagāja, pilni divdesmit gadi, un viss
Israēla nams žēlojās pēc Tā Kunga. **3** Tad Samuēls runāja
uz visu Israēla namu un sacīja: ja jūs no visas savas sirds
pie Tā Kunga gribat atgriezties, tad metiet nost tos svešos
dievus un tās Astartes, un griežat savu sirdi pie Tā Kunga
un kalpojiet Viņam vien, tad Viņš jūs izglābs no Fīlistu
rokas. **4** Tad Israēla bērni meta nost tos Baālus un tās
Astartes un kalpoja Tam Kungam vien. **5** Un Samuēls
sacīja: sapulcinājiet man visu Israēli uz Micpu, tad es To
Kungu jūsu labad piesaukšu. **6** Un tie tapa sapulcināti
Micpā un smēla ūdeni un to izlēja Tā Kunga priekšā un

gavēja to dienu un tur sacīja: mēs pret To Kungu esam
grēkojuši. Tā Samuēls tiesāja Israēla bērnus Micpā. **7** Kad
nu Fīlisti dzirdēja Israēla bērnus Micpā esam sapulcinātus,
tad Fīlistu lielkungi nāca augšām pret Israēli. Un Israēla
bērni to dzirdēja un bijās priekš Fīlistiem. **8** Un Israēla
bērni sacīja uz Samuēli: nemities mūsu dēļ brēkt uz To
Kungu, mūsu Dievu, ka Viņš mūs izglābj no Fīlistu rokas.
9 Tad Samuēls ņēma vienu zīdāmu jēru un upurēja to visu
Tam Kungam par dedzināmo upuri, un Samuēls brēca uz
To Kungu Israēla labad, un Tas Kungs viņu paklausīja. **10**
Kad nu Samuēls patlaban to dedzināmo upuri upurēja,
tad Fīlisti nāca pret Israēli kauties. Tad Tas Kungs tai
dienā lieliem pērkoniem lika rūkt pār Fīlistiem un tos
iztrūcināja, ka no Israēla tapa sakauti. **11** Un Israēla vīri
izgāja no Micpas un dzinās Fīlistiem pakaļ un tos sakāva
līdz pat Betkarai. **12** Tad Samuēls ņēma vienu akmeni un
to uzcēla starp Micpu un Zenu, un nosauca viņa vārdu
EbenEcer, (palīdzības akmens), un sacīja: līdz šejienei Tas
Kungs mums palīdzējis. **13** Tā Fīlisti tapa pazemoti un
nenāca vairs Israēla robežās, un Tā Kunga roka bija pret
Fīlistiem, kamēr Samuēls dzīvoja. **14** Un tās pilsētas, ko
Fīlisti Israēlim bija noņēmuši, nāca atkal Israēla rokā, no
Ekronas līdz Gatai, un arī viņu robežas Israēls izrāva no
Fīlistu rokus, jo Israēlim bija miers ar Amoriešiem. **15** Un
Samuēls tiesāja Israēli, kamēr viņš dzīvoja. **16** Un viņš
gāja visapkārt ik gadus uz Bēteli un Gilgalu un Micpu, un
tiesāja Israēli visās tanīs vietās. **17** Un tad viņš griezās
atpakaļ uz Rāmatu, jo tur bija viņa nams, un tur viņš
tiesāja Israēli un tur uztaisīja altāri Tam Kungam.

8 Kad nu Samuēls bija vecs palicis, tad viņš iecēla savus
dēlus Israēlim par soģiem. **2** Viņa pirmdzimušā dēla
vārds bija Joēls, un tā otrā vārds bija Abijus, tie bija soģi
Bēršebā. **3** Bet viņa dēli nestaigāja viņa ceļos, bet dzinās
pēc mantas un ņēma dāvanas un grozīja tiesu. **4** Tad
visi Israēla vecaji sapulcinājās un nāca pie Samuēla uz
Rāmatu, **5** Un uz to sacīja: redzi, tu esi palicis vecs un
tavi dēli nestaigā tavos ceļos; tad nu cel mums ķēniņu,
kas mūs tiesā, kā tas ir visām tautām. **6** Un šī valoda
Samuēlim nepatika, kad tie sacīja: dod mums ķēniņu,
kas mūs tiesā. Un Samuēls pielūdza To Kungu. **7** Tad Tas
Kungs sacīja uz Samuēli: paklausi to ļaužu balsij iekš visa,
ko tie uz tevi runā, jo tie nav tevi atmetuši, bet Mani tie
ir atmetuši, ka Man vairs nebūs ķēniņam būt pār tiem. **8**
Tā tie arvien ir darījuši no tās dienas, kad Es tos esmu
izvedis no Ēģiptes, līdz šai dienai, un Mani atstājuši un
kalpojuši citiem dieviem; tā tie tev arīdzan dara. **9** Un nu
klausi viņu balsij, bet apliecini tiem skaidri un dari tiem
zināmu, kāda tiesa ķēniņam, kas pār tiem valdīs. **10** Tad
Samuēls visus Tā Kunga vārdus sacīja tiem ļaudīm, kas
ķēniņu no viņa prasīja. **11** Un viņš sacīja: šī būs tā tiesa
ķēniņam, kas pār jums valdīs: jūsu dēlus viņš ņems un
tos cels uz saviem ratiem un par saviem jātniekiem, un
ka tie skrien viņa ratu priekšā. **12** Un viņš tos cels par
virsniekiem pār piecdesmitiem, un ka tie viņa tīrumu ar
un viņa labību pļauj, un ka tie viņam taisa kara rīkus un
ratu rīkus. **13** Un jūsu meitas viņš ņems par zalvju(ziežu)
taisītājām un par pavārēm un par cepējām. **14** Un jūsu
labākos tīrumus un vīna un eļļas dārzus viņš ņems un dos

saviem kalpiem. **15** Un no jūsu druvām un vīna dārziem
viņš ņems to desmito un to dos saviem sulaiņiem un
kalpiem. **16** Un viņš ņems jūsu kalpus un jūsu kalpones
un jūsu labākos jaunekļus un jūsu ēzeļus, un ar tiem darīs
savu darbu. **17** No jūsu ganāmiem pulkiem viņš ņems to
desmito, un jūs būsiet viņam par kalpiem. **18** Tad jūs gan
tai laikā brēksiet sava ķēniņa dēļ, ko jūs sev izvēlējušies,
bet Tas Kungs jūs tai dienā neklausīs. **19** Bet tie ļaudis
negribēja klausīt Samuēla balsij un sacīja: ne tā, bet
ķēniņš lai ir pār mums. **20** Un mēs gribam būt, kā visas
citas tautas, un mūsu ķēniņam būs mūs tiesāt un mūsu
priekšā iziet un vest mūsu karus. **21** Un Samuēls dzirdēja
visus tos ļaužu vārdus, un tos atsacīja Tam Kungam. **22**
Tad Tas Kungs sacīja uz Samuēli: paklausi viņu balsij un
cel tiem ķēniņu. Tad Samuēls sacīja uz Israēla ļaudīm:
ejat ikkatrs savā pilsētā.

9 Un vīrs bija no Benjamina, Ķis vārdā, tas bija Abiēļa dēls,
tas Cerora, tas Bekora, tas Apija, tas viena Benjaminieša
dēls. Šis bija krietns, turīgs vīrs. **2** Un viņam bija dēls,
Sauls vārdā, jauns un skaists, un tāda skaista vīra nebija
starp Israēla bērniem kā viņš, veselu galvu lielāks nekā
visi citi ļaudis. **3** Un Saula tēvam Ķisam ēzeļu mātes bija
zudušas, un Ķis sacīja uz savu dēlu Saulu: ņem jel vienu
no puišiem līdzi, un celies, ej meklēt tās ēzeļu mātes. **4**
Tad viņš pārstaigāja Efraīma kalnus un gāja caur Zalisa
zemi, un tās neatrada; un tie gāja caur Zaālim zemi, un
arī tur tās nebija; un tie gāja caur Jemiņa zemi un tās
neatrada. **5** Tad tie nāca uz Cuv zemi, un Sauls sacīja
uz savu puisi, kas pie viņa bija: nāc, iesim atpakaļ, ka

mans tēvs no tām ēzeļu mātēm mitēdamies nesāk mūsu
pēc bēdāties. 6 Bet šis uz to sacīja: redzi jel, šinī pilsētā
ir viens Dieva vīrs, un tas vīrs stāv godā; viss ko viņš
runā, tas tiešām notiek; ejam nu uz turieni, varbūt viņš
mums teiks mūsu ceļu, kur mums jāiet. 7 Tad Sauls sacīja
uz savu puisi: bet redzi, kad iesim, ko mēs tam vīram
nesīsim? Jo maizes vairs nav mūsu kulītēs, un dāvanu
mums nav, tam Dieva vīram ko nest, - kas tad mums ir?
8 Un tas puisis Saulam atkal atbildēja un sacīja: redzi,
manā rokā ir sudraba sēķeļa ceturtdaļa, to es došu tam
Dieva vīram, lai viņš mums teic mūsu ceļu. 9 (Citkārt
tā sacīja iekš Israēla, kad kas gāja Dievu vaicāt: nāciet,
iesim pie tā redzētāja; jo ko šodien sauc par pravieti,
to citkārt sauca par redzētāju.) 10 Tad Sauls sacīja uz
savu puisi: tavs vārds ir labs, nāc, iesim! Un tie gāja uz
to pilsētu, kur tas Dieva vīrs bija. 11 Šiem nu augšām
ejot pa pilsētas pakalnu sastapa meitas, kas iznāca ūdeni
smelt, un šie uz tām sacīja: vai tas redzētājs šeitan? 12 Tās
viņiem atbildēja un sacīja: redzi, še pat viņš ir, steidzies
tad, jo viņš šodien ir nācis pilsētā, tāpēc ka šodien tiem
ļaudīm upuris uz kalna. 13 Kā nāksiet pilsētā, tad jūs viņu
atradīsiet, pirms ne kā viņš iet uz kalnu ēst. Jo tie ļaudis
neēdīs, kamēr viņš nāks, jo viņš svētī to upuri, pēc tam
ēd tie aicinātie; tāpēc ejat nu, jo šodien jūs tiksiet pie
viņa. 14 Un tā tie gāja pilsētā; un pilsētā ienākot, redzi,
Samuēls tiem izgāja pretī, gribēdams iet uz kalnu. 15 Bet
Tas Kungs vienu dienu papriekš, pirms ne kā Sauls nāca,
Samuēla ausi bija atvēris sacīdams: 16 Rīt ap šo laiku
Es pie tevis sūtīšu vienu vīru no Benjamina zemes; to

tev būs svaidīt par valdītāju Maniem Israēla ļaudīm, jo
viņš Manus ļaudis izpestīs no Fīlistu rokas. Jo Es esmu
uzlūkojis Savus ļaudis, tāpēc ka viņu brēkšana pie Manis
nākusi. **17** Kad nu Samuēls Saulu redzēja, tad Tas Kungs
tam atbildēja: redzi, tas ir tas vīrs, par ko Es tev sacīju:
šim būs valdīt pār Maniem ļaudīm. **18** Un Sauls piegāja pie
Samuēla pašos vārtos un sacīja: saki man, lūdzams, kur še
ir tā redzētāja nams? **19** Tad Samuēls Saulam atbildēja un
sacīja: es esmu tas redzētājs, ej manā priekšā uz kalnu,
un ēdat šodien ar mani, tad es tevi rīt agri atlaidīšu, un
visu, kas tavā sirdī, to es tev sacīšu. **20** Un par tām ēzeļu
mātēm, kas tev aizvakar zudušas, par tām nebēdājies
vairs, jo tās ir atrastas. Un kam tad būs nu viss Israēla
labums? Vai tas nebūs tev un visam tava tēva namam?
21 Tad Sauls atbildēja un sacīja: vai es neesmu viens
Benjaminietis, no tās vismazākās Israēla cilts, un mans
nams ir tas mazākais no visiem Benjamina cilts namiem?
Kāpēc tad tu uz mani saki tādu vārdu? **22** Tad Samuēls
ņēma Saulu un viņa puisi un tos ieveda ēdamā istabā
un tos sēdināja visaugstākā vietā pie tiem aicinātiem, -
to bija pie trīsdesmit vīru. **23** Tad Samuēls sacīja uz to
pavāru: dod šurp to gabalu, ko es tev devu, sacīdams:
paglabā to pie sevis. **24** Tad tas pavārs atnesa vienu pleci
ar visu to, kas klāt bija, un to cēla Saulam priekšā. Un
viņš sacīja: redzi, tev ir priekšā celts, kas bija atlicināts,
ēd, jo tas uz šo nolikto laiku priekš tevis ir paglabāts, kad
es sacīju: es tos ļaudis esmu aicinājis. Tā Sauls ēda ar
Samuēli tai dienā. **25** Un tie nogāja no tā kalna uz pilsētu;
un viņš runāja ar Saulu uz jumta. **26** Un tie cēlās agri, un

kad gaisma metās, tad Samuēls sauca Saulam uz jumta
sacīdams: celies, ka es tevi pavadu. Tad Sauls cēlās, un tie
abi, viņš un Samuēls, izgāja ārā. 27 Un kad tie līdz pilsētas
galam bija nogājuši, tad Samuēls sacīja uz Saulu: saki tam
puisim, lai viņš mums iet papriekš, (tad tas nogāja), bet
tu palieci nu stāvot, jo es tev likšu Dieva vārdu dzirdēt.
10 Tad Samuēls ņēma eļļas trauciņu un to izlēja uz viņa
galvu un to skūpstīja un sacīja: vai Tas Kungs tevi nav
svaidījis par valdnieku pār Savu mantību? 2 Kad tu šodien
no manis aiziesi, tad tu atradīsi divus vīrus pie Rahēles
kapa, pie Benjamina robežām Celcā, tie uz tevi sacīs: tās
ēzeļu mātes ir atrastas, ko tu esi izgājis meklēt, un redzi,
tavs tēvs no tām ēzeļu mātēm ir mitējies un bēdājās
jūsu pēc, sacīdams: ko lai es daru sava dēla pēc. 3 Un no
turienes vēl tālāki gājis, tu nāksi pie Tābor ozola, tur tevi
sastaps trīs vīri, kas uz Bēteli iet pie Dieva; viens nesīs
trīs kazlēnus un otrs nesīs trīs maizes klaipus un trešais
nesīs trauku ar vīnu. 4 Un tie tevi apsveicinās laipnīgi un
tev dos divas maizes; tās ņem no viņu rokām. 5 Pēc tam
tu nāksi uz to Dieva pakalnu, kur Fīlistu lēģeri stāv, un
kad tu pilsētā nāksi, tad tu sastapsi vienu praviešu pulku
no kalna nākam, un viņu priekšā stīgas un bungas un
stabules un kokles, un tie runās praviešu vārdus. 6 Un
Tā Kunga Gars uz tevi nāks, ka tu līdz ar tiem praviešu
vārdus runāsi, un tad tu tapsi pārvērsts par citu vīru. 7
Kad nu šās zīmes tev notiks, tad dari, kā tava roka māk,
jo Dievs ir ar tevi. 8 Bet tev būs noiet manā priekšā
uz Gilgalu, un redzi, es nonākšu pie tevis, dedzināmos
upurus upurēt un pateicības upurus upurēt. Septiņas

dienas tev tur būs gaidīt, tiekams es pie tevis nāku un
tev saku, kas tev jādara. **9** Un notikās, kad viņš savu
muguru grieza, no Samuēla aiziet, tad Dievs viņam deva
citu sirdi, un visas tās zīmes notika tai pašā dienā. **10**
Tiem nu tur pie tā pakalna nākot, redzi, tad praviešu
pulks viņu sastapa, un Tā Kunga Gars nāca pār viņu,
un viņš runāja praviešu vārdus viņu starpā. **11** Un visi,
kas viņu citkārt bija pazinuši, kad tie to redzēja ar tiem
praviešiem praviešu vārdus runājam, tad tie ļaudis cits
uz citu sacīja: kas tam Ķisa dēlam noticis? Vai Sauls
arīdzan starp praviešiem? **12** Tad viens vīrs no turienes
atbildēja un sacīja: kas tad ir šo tēvs? Tādēļ tas sakāms
vārds ir cēlies: Vai Sauls arīdzan starp praviešiem? **13**
Un viņš beidza praviešu vārdus runāt, un nāca uz to
kalnu. **14** Tad Saula tēva brālis sacīja uz viņu un uz
viņa puisi: kur bijāt gājuši? Viņš sacīja: tās ēzeļu mātes
meklēt, un kad mēs redzējām, ka nav, tad mēs nācām
pie Samuēla. **15** Tad Saula tēva brālis sacīja: saki man
jel, ko jums Samuēls ir teicis? **16** Un Sauls sacīja uz savu
tēva brāli: viņš mums patiesi ir sacījis, tās ēzeļu mātes
esam atrastas; bet par to ķēniņa godu, par ko Samuēls
bija runājis, viņš tam nekā nesacīja. - **17** Tad Samuēls
tos ļaudis sasauca Tā Kunga priekšā uz Micpu. **18** Un
viņš sacīja uz Israēla bērniem: tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs: Es Israēli esmu izvedis no ēģiptiešu rokas un no
visu ķēniņu rokas, kas jūs spaidīja; **19** Bet jūs šodien
savu Dievu esat atmetuši, kas jūs no visām jūsu bēdām
un izbailēm ir atpestījis, un uz Viņu esat sacījuši: "Cel
pār mums ķēniņu." Nu tad, stājaties Tā Kunga priekšā

pēc savām ciltīm un pēc saviem tūkstošiem. **20** Kad nu
Samuēls visām Israēla ciltīm bija licis klātu nākt, tad
Benjamina cilts tapa iezīmēta. **21** Un kad viņš Benjamina
ciltij pēc viņas radiem lika klātu nākt, tad Matra radi
tapa iezīmēti, un Sauls, Ķisa dēls, tapa iezīmēts. Un tie to
meklēja, bet neatrada. **22** Tad tie To Kungu vaicāja: vai vēl
kāds še atnācis? Tad Tas Kungs sacīja: redzi, viņš starp
tiem traukiem ir paslēpies. **23** Tad tie steidzās un viņu
no turienes atveda, un viņš stājās ļaužu vidū, un viņš
bija veselu galvu lielāks nekā visi ļaudis. **24** Tad Samuēls
sacīja uz visiem ļaudīm: vai jūs redzat, kādu Tas Kungs
ir izredzējis? Jo neviens nav tāds, kā viņš, starp visiem
ļaudīm. Tad visi ļaudis gavilēja un sacīja: lai dzīvo ķēniņš!
25 Tad Samuēls uz tiem ļaudīm teica to ķēniņa tiesu un
to sarakstīja grāmatā un nolika Tā Kunga priekšā. Un
Samuēls atlaida visus ļaudis, ikvienu uz viņa mājām. **26**
Un Sauls gāja arīdzan mājās uz Ģibeju, un viņam gāja līdz
pulks vīru, kam Dievs sirdi bija kustinājis. **27** Bet kādi
nelieši sacīja: ko šis mums palīdzēs? Un tie viņu nicināja
un viņam nenesa dāvanas. Bet viņš nelikās to dzirdējis.

11 Tad Naās, tas Amonietis, cēlās un apmeta lēģeri pret
Jabesu Gileādā, un visi Jabesas vīri sacīja uz Naāsu: deri
derību ar mums, tad mēs tev gribam kalpot. **2** Tad Naās,
tas Amonietis, uz tiem sacīja: tā es ar jums gribu derēt
derību, ka es jums visiem labo aci izduru un ka es visu
Israēli tā lieku kaunā. **3** Tad Jabesas vecaji uz viņu sacīja:
dod mums septiņas dienas vaļu, ka mēs vēstnešus sūtam
pa visām Israēla robežām; ja tad nav, kas mūs izpestī, tad
mēs pie tevis gribam iziet. **4** Kad nu tie vēstneši nāca uz

Ģibeju, Saula pilsētu, un šos vārdus runāja priekš ļaužu
ausīm, tad visi ļaudis pacēla savu balsi un raudāja. **5** Un
redzi, Sauls ar vēršiem nāca no lauka. Un Sauls sacīja:
kas tiem ļaudīm kait, ka tie raud? Tad tie viņam stāstīja
Jabesas vīru vārdus. **6** Un Dieva Gars nāca pār Saulu, kad
tas šos vārdus dzirdēja, un viņa dusmas ļoti iedegās. **7**
Un viņš ņēma jūgu vēršu un tos sakapāja gabalos un tos
sūtīja pa visām Israēla robežām caur vēstnešu rokām,
sacīdams: kas neizies Saulam pakaļ un Samuēlim pakaļ,
tā vēršiem tāpat darīs. Tad Tā Kunga bijāšana krita uz
tiem ļaudīm, un tie izgāja kā viens vienīgs vīrs. **8** Un viņš
tos skaitīja Bazekā, un Israēla bērnu bija trīssimt tūkstoši
un Jūda vīru bija trīsdesmit tūkstoši. **9** Tad tie sacīja uz
tiem vēstnešiem, kas bija nākuši: tā sakāt Jabesas vīriem
Gileādā: rītu jums būs glābšana, kad saule spiež. Kad nu
tie vēstneši nāca un Jabesas vīriem to stāstīja, tad tie
priecājās. **10** Un Jabesas vīri sacīja: rīt mēs pie jums iesim
ārā, lai jūs mums dariet, tā kā jums patīk. **11** Un otrā
rītā Sauls tos ļaudis dalīja trijos pulkos, un tie uzbruka
lēģerim gaismai austot un kāva Amoniešus, kamēr diena
iekarsa; bet tie, kas atlika, tā tapa izklīdināti, ka viņu
starpā ne divi nepalika kopā. **12** Tad tie ļaudis sacīja uz
Samuēli: kas tie tādi, kas sacīja: vai lai Sauls pār mums
valda? Dodiet šurp tos vīrus, lai tos nokaujam. **13** Bet
Sauls sacīja: šai dienā nevienam nebūs tapt nokautam, jo
Tas Kungs šodien pestīšanu ir devis iekš Israēla. **14** Un
Samuēls sacīja uz tiem ļaudīm: nāciet, iesim uz Gilgalu
un atjaunosim tur ķēniņa valstību. **15** Un visi ļaudis
gāja uz Gilgalu un cēla tur Saulu par ķēniņu Tā Kunga

priekšā Gilgalā, un upurēja tur pateicības upurus Tā
Kunga priekšā. Un Sauls tur ļoti priecājās ar visiem Israēla
vīriem.
12 Tad Samuēls sacīja uz visu Israēli: redzi, es jūsu balsij
esmu paklausījis iekš visa, ko jūs man esat sacījuši, un
esmu jums cēlis ķēniņu. **2** Un nu redzi, te jūsu ķēniņš jūsu
priekšā staigā, un es esmu vecs un sirms palicis, un mani
dēli ir pie jums, un es esmu jūsu priekšā staigājis no savas
jaunības līdz šai dienai. **3** Redzi, še es esmu, atbildiet pret
mani Tā Kunga priekšā un viņa svaidītā priekšā: kura
vērsi es esmu ņēmis un kuram es ēzeli ņēmis? Kuram es
varas darbu darījis, kuru es spaidījis un no kura rokas es
dāvanas ņēmis, ka es savas acis tādēļ būtu aizdarījis? Tad
es jums to atdošu. **4** Un tie sacīja: tu mums netaisnību
neesi darījis nedz mūs spaidījis, un nekā neesi ņēmis no
neviena rokas. **5** Tad viņš uz tiem sacīja: lai Tas Kungs
ir liecinieks pret jums, un Viņa svaidītais lai ir šodien
liecinieks, ka jūs manā rokā nekā neesat atraduši. Un
tie sacīja: lai ir liecinieks. **6** Un Samuēls sacīja uz tiem
ļaudīm: (lai ir liecinieks) Tas Kungs, kas Mozu un Āronu
ir cēlis un kas jūsu tēvus no Ēģiptes zemes izvedis. **7**
Un nu stājaties šeitan, ka es ar jums tiesājos Tā Kunga
priekšā par visām Tā Kunga labdarīšanām, ko Viņš jums
un jūsu tēviem darījis. **8** Kad Jēkabs Ēģiptes zemē bija
nācis, un jūsu tēvi uz To Kungu brēca, tad Tas Kungs
sūtīja Mozu un Āronu, un tie vadīja jūsu tēvus no Ēģiptes
un lika tiem šai vietā dzīvot. **9** Bet tie aizmirsa To Kungu,
savu Dievu; tāpēc Viņš tos pārdeva Siserus, Hacoras kara
kunga, rokā un Fīlistu rokā un Moaba ķēniņa rokā, un

šie karoja pret viņiem. **10** Tad tie brēca uz To Kungu
un sacīja: mēs esam grēkojuši, jo mēs To Kungu esam
atstājuši un kalpojuši Baālam un Astartēm. Un nu izpestī
mūs no mūsu ienaidnieku rokas, tad mēs Tev gribam
kalpot. **11** Tad Tas Kungs sūtīja Jerub-Baālu un Bedanu un
Jeftu un Samuēli, un jūs izglāba no jūsu ienaidnieku rokas
visapkārt, tā ka jūs mierā dzīvojat. **12** Kad nu jūs redzējāt,
ka Naās, Amona bērnu ķēniņš, pret jums nāca, tad jūs uz
mani sacījāt: nē, bet ķēniņam būs pār mums valdīt! Un
tomēr Tas Kungs, jūsu Dievs, bija jūsu ķēniņš. **13** Un nu
redzi, te ir tas ķēniņš, ko jūs esat izvēlējušies, ko jūs esat
prasījuši, un redzi, Tas Kungs ir cēlis ķēniņu pār jums. **14**
Ja tik jūs To Kungu bīsities un Viņam kalposiet un Viņa
balsij klausīsiet un Tā Kunga mutei pretī neturēsities
un pakaļ staigāsiet Tam Kungam, savam Dievam, gan
jūs, gan tas ķēniņš, kas pār jums valda. **15** Bet ja jūs
Tā Kunga balsij neklausīsiet un Tā Kunga mutei pretī
turēsities, tad Tā Kunga roka būs pret jums, kā pret jūsu
tēviem. **16** Nostājaties tagad šeitan un redziet šo lielo
lietu, ko Tas Kungs priekš jūsu acīm darīs. **17** Vai tagad
nav kviešu pļaujamais laiks? Es piesaukšu To Kungu, un
tas dos pērkonus un lietu, lai jūs atzīstat un redzat, ka
tas ļaunums liels, ko jūs esat darījuši priekš Tā Kunga
acīm, ķēniņu sev lūgdami. **18** Kad nu Samuēls To Kungu
piesauca, tad Tas Kungs deva pērkonus un lietu tai pašā
dienā; un visi ļaudis To Kungu un Samuēli ļoti bijās. **19**
Un visi ļaudis sacīja uz Samuēli: lūdz par saviem kalpiem
To Kungu, savu Dievu, ka mēs nemirstam. Pie visiem
saviem grēkiem mēs arī to grēku esam darījuši, ka sev

ķēniņu esam lūguši. **20** Tad Samuēls sacīja uz tiem ļaudīm:
nebīstaties! Jūs gan visu šo grēku esat darījuši, tomēr
neatkāpjaties no Tā Kunga, bet kalpojiet Tam Kungam
ar visu savu sirdi. **21** Un neatkāpjaties, ka nedzenaties
nelietībai pakaļ, tiem, kas nedz palīdz nedz izglābj jo
tie ir nelietība. **22** Jo Tas Kungs neatstums Savus ļaudis
Sava lielā Vārda dēļ; jo Tam Kungam ir paticis jūs darīt
Sev par ļaudīm. **23** Arī es ne mūžam tā pret To Kungu
neapgrēkošos, ka es mitētos par jums lūgt un jums mācīt
to labo un taisno ceļu. **24** Bīstaties tikai To Kungu un
kalpojiet Viņam uzticīgi no visas savas sirds, jo jūs esat
redzējuši, kādas lielas lietas Viņš pie jums ir darījis. **25**
Bet ja jūs ļaunumu darīsiet, tad gan jūs, gan jūsu ķēniņš
iesiet bojā.

13 Sauls bija četrdesmit gadus vecs, kad palika par
ķēniņu un valdīja divdesmit divus gadus pār Israēli. **2** Un
Sauls sev izlasīja trīs tūkstošus (vīru) no Israēla un divi
tūkstoši bija pie Saula Mikmasā un uz Bēteles kalniem,
un tūkstoš (vīru) pie Jonatāna Benjamina Ģibejā; un tos
citus ļaudis viņš atlaida, ikvienu uz savām mājām. **3** Bet
Jonatāns sita Fīlistus lēģerī Ģebā, un Fīlisti to dzirdēja.
Tādēļ Sauls pūta ar bazūnēm pa visu zemi sacīdams: lai
Ebreji to dzird. **4** Tad viss Israēls dzirdēja sakām: Sauls
Fīlistus lēģerī ir sitis, un Israēls ir tapis smirdots pie
Fīlistiem. Tad tie ļaudis tapa sasaukti uz Gilgalu Saulam
pakaļ. **5** Un Fīlisti sapulcējās pret Israēli karot, trīsdesmit
tūkstoš rati un seštūkstoš jātnieki un tik daudz ļaužu
kā smiltis jūrmalā. Un tie cēlās un apmeta lēģeri pie
Mikmasas, no Bet-Avenas pret rītiem. **6** Kad nu Israēla

vīri redzēja savas bēdas (jo tie ļaudis bija spaidos), tad
tie ļaudis paslēpās alās un ērkšķu krūmos un klintīs un
pilīs un bedrēs. **7** Un Ebreji cēlās pār Jardāni pāri uz
Gada zemi un Gileādu. Bet Sauls bija vēl Gilgalā un visi
ļaudis drebēja viņam pakaļ. **8** Tad viņš gaidīja septiņas
dienas, līdz tam laikam, ko Samuēls bija nolicis. Bet kad
Samuēls uz Gilgalu nenāca, tad tie ļaudis no viņa izklīda.
9 Tad Sauls sacīja: nesiet man šurp to dedzināmo upuri
un tos pateicības upurus. Un viņš upurēja to dedzināmo
upuri. **10** Kad nu viņš bija beidzis upurēt to dedzināmo
upuri, redzi, tad Samuēls atnāca, un Sauls izgāja tam
pretī, viņu sveicināt. **11** Tad Samuēls sacīja: ko tu esi
darījis? Un Sauls sacīja: kad es redzēju, ka tie ļaudis no
manis izklīda un tu noliktā laikā nenāci, un tie Fīlisti bija
sapulcējušies Mikmasā, **12** Tad es sacīju: nu Fīlisti pie
manis nāks uz Gilgalu, un es Tā Kunga vaigu neesmu
pielūdzis, tā es iedrošinājos un upurēju to dedzināmo
upuri. **13** Tad Samuēls sacīja uz Saulu: tu esi aplam darījis;
tu neesi turējis Tā Kunga, sava Dieva, bausli, ko Viņš tev
ir pavēlējis; jo nu Tas Kungs tavu valstību pār Israēli būtu
apstiprinājis mūžīgi, **14** Bet nu tava valstība nepastāvēs:
Tas Kungs Sev vīru ir izmeklējis pēc Savas sirds, un Tas
Kungs to ir nolicis Saviem ļaudīm par valdnieku, tāpēc ka
tu neesi turējis, ko Tas Kungs tev bija pavēlējis. **15** Tad
Samuēls cēlās un gāja no Gilgalas uz Benjamina Ģibeju, un
Sauls skaitīja tos ļaudis, kas pie viņa atradās, pie sešsimt
vīru. **16** Un Sauls un Jonatāns, viņa dēls, un tie ļaudis, kas
pie viņiem atradās, palika Benjamina Ģibejā. Bet Fīlisti
bija apmetušies Mikmasā. **17** Un no Fīlistu lēģera izgāja

trīs pulki sirotāju, viens pulks griezās uz to ceļu pret
Ovru, uz Saula zemi, **18** Un viens pulks griezās uz to ceļu
pret Bet-Oronu, un viens pulks griezās uz to robežas
ceļu, kas uz Ceboīm ieleju pret tuksnesi stiepjas. **19** Un
neviena kalēja nebija pa visu Israēla zemi. Jo Fīlisti sacīja:
lai Ebreji ne zobenu, ne šķēpu netaisa. **20** Tādēļ visam
Israēlim bija jānoiet pie Fīlistiem, savu lemesi vai lāpstu
vai cirvi vai izkapti asināt. **21** Un asmeņi pie izkaptīm
un lāpstām un dakšām un cirvjiem bija atcirsti, un tie
dzenuļi atkal bija jāmetina. **22** Un notikās kaujas dienā,
ka ne pie viena no tiem ļaudīm, kas bija pie Saula un
pie Jonatāna, neatrada rokā ne zobena, ne šķēpa, tikvien
pie Saula un pie Jonatāna, viņa dēla, tie atradās. **23** Un
viens pulks Fīlistu devās uz to ceļa šaurumu kalnos pie
Mikmasas.

14 Un kādā dienā Jonatāns, Saula dēls, sacīja uz savu
puisi, kas viņa bruņas nesa: nāc, iesim pāri uz Fīlistu vakti,
kas viņā pusē. Un viņš to savam tēvam nesacīja. **2** Bet
Sauls palika Ģibejas galā apakš tā granāta koka Migronā,
un to ļaužu, kas pie viņa, bija pie sešsimt vīru. **3** Un
Ahijus, Aķitaba dēls, (tas bija Ihaboda brālis, tas Pinehas
dēls, tas Elus dēls, kas bija Tā Kunga priesteris iekš Šīlo),
nesa to efodu; bet tie ļaudis nezināja, ka Jonatāns bija
aizgājis. **4** Bet tur tai ceļa šaurumā, kur Jonatānam bija
cauri jāiet uz Fīlistu vakti, bija divas asas klintis, viena
šai pusē, otra viņā pusē, un vienai bija vārds Bocec un
otrai bija vārds Zene. **5** Vienai gals cēlās uz ziemeļa pusi
pret Mikmasu un otrai uz dienasvidu pret Ģebu. **6** Un
Jonatāns sacīja uz to puisi, kas viņa bruņas nesa: ejam

pāri uz šo neapgraizīto ļaužu vakti, vai Tas Kungs priekš
mums ko nedarīs, jo Tam Kungam nav grūti atpestīt, vai
caur daudz, vai caur maz. **7** Tad viņa bruņu nesējs uz to
sacīja: dari visu, kas tavā sirdī; ej tik, redzi, es iešu tev līdz
pēc tava prāta. **8** Tad Jonatāns sacīja: redzi, iesim pāri pie
tiem vīriem un parādīsimies viņiem. **9** Ja tie tā uz mums
sacīs: stāviet, tiekams mēs pie jums tiksim, tad paliksim
stāvot savā vietā un nekāpsim augšā pie viņiem. **10** Bet ja
tie tā sacīs: nāciet augšā pie mums, - tad kāpsim augšā, jo
Tas Kungs tos ir devis mūsu rokā, un tas mums būs par
zīmi. **11** Kad nu tie abi Fīlistu vakts vīriem parādījās, tad
tie Fīlisti sacīja: redzi, Ebreji nāk ārā no tām alām, kur tie
bija paslēpušies. **12** Un tie vakts vīri sauca Jonatānam un
viņa bruņu nesējam un sacīja: nāciet pie mums augšā,
mēs jums ko teiksim. Tad Jonatāns uz savu bruņu nesēju
sacīja: kāp man pakaļ, jo Tas Kungs tos ir devis Israēla
rokās. **13** Tad Jonatāns ar rokām un kājām uzrāpās, un
viņa bruņu nesējs viņam pakaļ. **14** Un tie krita Jonatāna
priekšā, un viņa bruņu nesējs tos kāva viņam pakaļ, tā
ka šinī pirmā kaušanā Jonatāns un viņa bruņu nesējs
nokāva pie divdesmit vīru, tik ne pusbirzuma vietā. **15** Un
tur izbailes cēlās lēģerī, uz lauka un starp tiem ļaudīm,
un tā vakts un tie sirotāji paši, pat tie drebēja, un zeme
trīcēja, un tās bija izbailes no Dieva. **16** Kad nu Saula
sargi Benjamina Ģibejā redzēja, ka tas pulks izšķīda un
izklīda šurp un turp, **17** Tad Sauls sacīja uz tiem ļaudīm,
kas pie viņa bija: skaitāt jel un redziet, kas no mums ir
nogājis. Tad tie skaitīja, un redzi, Jonatāna un viņa bruņu
nesēja nebija. **18** Tad Sauls sacīja uz Ahiju: atnes Dieva

šķirstu šurp! (jo Dieva šķirsts to laiku bija pie Israēla
bērniem). **19** Un kamēr Sauls vēl uz to priesteri runāja,
tad troksnis Fīlistu lēģerī auga un vairojās. Un Sauls
sacīja uz to priesteri: apturi savu roku. **20** Tad Sauls un
visi ļaudis, kas pie viņa bija, sasaucās un gāja kauties un
redzi, tur bija zobens pret zobenu, un bija liels troksnis.
21 Un tie Ebreji, kas līdz šim bija pie Fīlistiem lēģerī bijuši
un tiem bija līdz nākuši, tie arīdzan pārgāja pie Israēla,
kas bija pie Saula un pie Jonatāna. **22** Un visi Israēla vīri,
kas bija apslēpušies uz Efraīma kalniem, kad tie dzirdēja
Fīlistus bēgam, arī dzinās tiem pakaļ kaudamies. **23** Tā Tas
Kungs tai dienā Israēli atpestīja, un tā kaušanās stiepās
līdz Bet-Avenai. **24** Un Israēla vīri nogura tai dienā, un
Sauls tiem ļaudīm piekodināja sacīdams: nolādēts tas vīrs,
kas maizi ēdīs, pirms vakars nāks un es būšu atriebies
pie saviem ienaidniekiem. Un neviens no tiem ļaudīm
maizes neēda. **25** Un visi ļaudis nāca mežā, un tur bija
medus pa zemes virsu. **26** Kad nu tie ļaudis nāca mežā,
redzi, tur tecēja medus. Bet neviens nelika savu roku pie
mutes, jo tie ļaudis bijās no tā zvēresta. **27** Bet Jonatāns
to nebija dzirdējis, ka viņa tēvs tos ļaudis ar zvērestu
bija apdraudējis, un viņš izstiepa sava zižļa galu, kas
bija viņa rokā, un iemērca to tai medū, un grieza savu
roku atkal pie mutes, tad viņa acis tapa skaidras. **28** Un
viens no tiem ļaudīm bildināja(ieminējās) un sacīja: tavs
tēvs tos ļaudis ar zvērestu gauži apdraudējis sacīdams:
nolādēts lai ir tas vīrs, kas šodien ko ēd! Un tā tie ļaudis
nogurst. **29** Tad Jonatāns sacīja: mans tēvs to zemi ir
sajaucis; redziet jel, kā manas acis palikušas skaidras, kad

es maķenīt no šī medus esmu baudījis. **30** Cik vairāk, kad
tie ļaudis būtu ēdin ēduši no savu ienaidnieku laupījuma,
ko tie atraduši; bet nu Fīlistu sakaušana nav bijusi tik
liela. **31** Taču tai dienā tie Fīlistus kāva no Mikmasas līdz
Ajalonai, un tie ļaudis bija ļoti noguruši. **32** Tad tie ļaudis
taisījās uz laupīšanu, un ņēma avis un vēršus un teļus, un
tos kāva zemē, un tie ļaudis tos ēda ar asinīm. **33** Tad
Saulam to teica un sacīja: redzi, tie ļaudis apgrēkojās pret
To Kungu, asinis ēzdami. Un tas sacīja: jūs noziedzāties;
atveļat man tagad šurp vienu lielu akmeni. **34** Un Sauls
sacīja: ejat šurp un turp pa tiem ļaudīm un sakāt tiem:
atvediet pie manis ikviens savu vērsi un ikviens savu avi,
un nokaujiet tos šeit un ēdiet un neapgrēkojaties pret To
Kungu, ar asinīm ēzdami. Tad visi ļaudis naktī atveda
ikviens savu vērsi ar savu roku un tos tur nokāva. **35**
Tad Sauls Tam Kungam uztaisīja vienu altāri. Šis bija tas
pirmais altāris, ko viņš Tam Kungam cēla. **36** Un Sauls
sacīja: dzīsimies Fīlistiem pakaļ pa nakti un aplaupīsim
tos, līdz kamēr gaisma metās, un neatlicināsim no tiem
neviena. Tie sacīja: dari visu, kas tavām acīm patīk. Bet
tas priesteris sacīja: iesim še pie Dieva. **37** Tad Sauls
vaicāja Dievu: vai man Fīlistiem būs dzīties pakaļ? Vai tu
tos dosi Israēla rokā? Bet Viņš tam tai dienā neatbildēja.
38 Tad Sauls sacīja: nāciet šurp visi ļaužu virsnieki, un
izmeklējiet un raugiet, pie kā tas grēks ir šim brīžam. **39**
Jo tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas Israēli atpestījis,
jebšu tas būtu pie mana dēla Jonatāna, tad tam tiešām
būs mirt. Un neviens no visiem ļaudīm tam neatbildēja.
40 Atkal tas sacīja uz visu Israēli: jums būs vienā pusē

stāvēt, un es un mans dēls Jonatāns stāvēsim otrā pusē.
Tad tie ļaudis sacīja uz Saulu: dari, kā tev patīk. **41** Tad
Sauls sacīja uz To Kungu, Israēla Dievu: parādi taisnību.
Tad Jonatāns un Sauls tapa iezīmēti, bet tie ļaudis izgāja
bez vainas. **42** Tad Sauls sacīja: metiet par mani un par
manu dēlu Jonatānu. Tad Jonatāns tapa iezīmēts. **43** Un
Sauls sacīja uz Jonatānu: saki man, ko tu esi darījis? Tad
Jonatāns viņam teica un sacīja: es tikai maķenīt medus
esmu baudījis ar sava zižļa galu, kas bija manā rokā; redzi,
man nu jāmirst. **44** Tad Sauls sacīja: lai Dievs man šā un tā
dara, Jonatān, - tev tiešām jāmirst. **45** Tad tie ļaudis sacīja
uz Saulu: vai Jonatānam būs mirt, kas šo lielo pestīšanu
iekš Israēla padarījis. Nebūt ne! Tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvo, ne matam no viņa galvas nebūs zemē krist, jo viņš
to šodien ir izdarījis ar Dievu. Tā tie ļaudis Jonatānu
izpestīja, ka tam nebija jāmirst. **46** Un Sauls no Fīlistiem
atstājās un griezās atpakaļ, un Fīlisti gāja atkal uz savu
vietu. **47** Bet Sauls valdību bija uzņēmis pār Israēli un
karoja visapkārt ar visiem saviem ienaidniekiem, arī pret
Moabu un pret Amona bērniem un pret Edomu un pret
Cobas ķēniņiem un pret Fīlistiem, un visiem, kurp viņš
griezās viņš lika just savu bardzību. **48** Un viņš parādīja
spēku un sakāva Amalekiešus un izpestīja Israēli no viņu
laupītāju rokas. **49** Un Saula dēli bija Jonatāns, Izvus un
Malķizuūs, un viņa abu meitu vārdi - tās pirmdzimtās
vārds bija Merabe un tās jaunākās vārds bija Mikale. **50**
Un Saula sievas vārds bija Akinoame, Aķimaāca meita; un
viņa kara virsnieka vārds bija Abners, Nera, Saula tēva
brāļa, dēls. **51** Un Ķis, Saula tēvs, un Ners, Abnera tēvs,

bija Abiēļa dēli. **52** Un karš bija briesmīgs pret Fīlistiem,
kamēr Sauls dzīvoja. Un kad Sauls redzēja kādu stipru un
varenu vīru, tad viņš to ņēma pie sevis.

15 Tad Samuēls sacīja uz Saulu: Tas Kungs mani sūtījis,
tevi par ķēniņu svaidīt pār Viņa ļaudīm, pār Israēli. Un nu
klausi Tā Kunga vārdu balsi. **2** Tā saka Tas Kungs Cebaot:
Es to gribu piemeklēt, ko Amaleks Israēlim darījis, ka viņš
pret to ir cēlies uz ceļa, kad (Israēls) nāca no Ēģiptes. **3** Ej
nu un kauj Amaleku, izdeldiet visu, kas tam pieder, un
netaupi viņu, bet nokauj gan vīrus un sievas, gan bērnus
un zīdāmos, gan vēršus un avis, gan kamieļus un ēzeļus.
4 To Sauls tiem ļaudīm darīja zināmu un tos izskaitīja
Telaīmā, divsimt tūkstoš kājnieku un desmit tūkstoš vīrus
no Jūda. **5** Un Sauls nāca pie Amalekiešu pilsētas, un
lika kādiem pie upes slēpties. Un Sauls Keniešiem lika
sacīt: **6** Ejat, šķiraties un izejat no Amalekiešu vidus, lai
es jūs līdz ar tiem neizdeldu, jo jūs esat žēlastību darījuši
pie visiem Israēla bērniem, kad tie no Ēģiptes izgāja.
Tā Kenieši atšķīrās no Amalekiešiem. **7** Un Sauls kāva
Amalekiešus no Ķeviļas līdz Šurai, kas ir šaipus Ēģiptes.
8 Un viņš sagūstīja Agagu, Amalekiešu ķēniņu, dzīvu,
un visus ļaudis viņš izdeldēja ar zobena asmeni. **9** Bet
Sauls un tie ļaudis saudzēja Agagu un tās labākās avis un
vēršus un barotus lopus un jērus un visu, kas bija labs,
un tos negribēja izdeldēt, bet visu, kas bija nederīgs un
panīcis, to viņi izdeldēja. **10** Tad Tā Kunga vārds notika
uz Samuēli un sacīja: **11** "Man ir žēl, ka Es Saulu esmu
cēlis par ķēniņu, tāpēc ka viņš no Manis ir nogriezies
un Manus vārdus nav izdarījis." Tad Samuēls apskaitās

un piesauca To Kungu cauru nakti. **12** Un Samuēls cēlās
agri Saulam pretī pašā rītā. Un Samuēlim teica un sacīja:
Sauls ir uz Karmeli nācis, un redzi, viņš sev cēlis goda
stabu, un viņš ir griezies un tālāk gājis ceļā uz Gilgalu.
13 Tad Samuēls nāca pie Saula, un Sauls uz to sacīja: esi
svētīts no Tā Kunga! Es Tā Kunga vārdu esmu izdarījis. **14**
Tad Samuēls sacīja: bet kas tā ir par avju brēkšanu manās
ausīs un kas tā ir par vēršu bļaušanu, ko es dzirdu? **15** Tad
Sauls sacīja: tos tie no Amalekiešiem atveduši; jo tie ļaudis
labākās avis un labākos vēršus ir taupījuši par upuri Tam
Kungam, tavam Dievam; bet to citu mēs esam izdeldējuši.
16 Tad Samuēls sacīja uz Saulu: gan nu, es tev sacīšu, ko
Tas Kungs uz mani ir runājis šo nakti. Tad tas uz viņu
sacīja: runā. **17** Un Samuēls sacīja: vai tas tā nav? Kad tu
biji mazs savās acīs, tad tu Israēla ciltīm esi palicis par
galvu, un Tas Kungs tevi ir svaidījis Israēlim par ķēniņu?
18 Un Tas Kungs tevi ir sūtījis uz ceļu un sacījis: ej un
izdeldi tos grēciniekus, tos Amalekiešus, un karo pret
tiem, līdz kamēr tu tos visai(pilnīgi) izdeldi; - **19** Kāpēc tad
tu Tā Kunga balsij neesi klausījis, bet uz laupīšanu devies
un darījis, kas Tam Kungam nepatīk? **20** Tad Sauls sacīja
uz Samuēli: es jau Tā Kunga balsij esmu klausījis un gājis
to ceļu, kur Tas Kungs mani sūtījis, un Agagu, Amalekiešu
ķēniņu, esmu atvedis un Amalekiešus izdeldējis. **21** Bet
tie ļaudis no tā laupījuma ir ņēmuši avis un vēršus, kas
tie labākie bija no tā izdeldējamā, Tam Kungam, tavam
Dievam, upurēt Gilgalā. **22** Bet Samuēls sacīja: vai tad Tam
Kungam tīk dedzināmi vai kaujami upuri vairāk nekā
paklausīšana Tā Kunga balsij? Redzi, paklausība ir labāka

nekā upuris, un uzmanība ir labāka nekā aunu tauki. **23**
Jo nepaklausība ir kā zīlēšanas grēks, un patgalvība ir
elkadievība un dievekļu kalpošana. Tādēļ kā tu Tā Kunga
vārdu esi atmetis, tā Viņš atkal tevi ir atmetis, vairs
nebūt par ķēniņu. **24** Tad Sauls sacīja uz Samuēli: es esmu
grēkojis, ka esmu pārkāpis Tā Kunga pavēli un tavus
vārdus, jo es bijājos tos ļaudis un paklausīju viņu balsij.
25 Un nu lūdzams piedod man manus grēkus un griezies
ar mani atpakaļ, ka es To Kungu piesaucu. **26** Bet Samuēls
sacīja uz Saulu: es ar tevi negriezīšos atpakaļ; tāpēc ka tu
Tā Kunga vārdu esi atmetis, Tas Kungs arī tevi atmetis,
ka tev nebūs ķēniņam būt pār Israēli. **27** Kad nu Samuēls
griezās aiziet, tad Sauls satvēra viņa svārku stūri, un
tas plīsa. **28** Tad Samuēls uz to sacīja: Tas Kungs šodien
Israēla valstību no tevis ir noplēsis un tavam tuvākam
devis, kas ir labāks nekā tu. **29** Un arī Israēla Patvērums
nemelo nedz nožēlo, jo Viņš nav cilvēks, ka Viņam kas
būtu žēl. **30** Tad viņš sacīja: es esmu grēkojis; nu tad godā
mani jel priekš manu ļaužu vecajiem un Israēla priekšā,
un griezies ar mani atpakaļ, ka es To Kungu, tavu Dievu,
pielūdzu. **31** Tad Samuēls griezās atpakaļ Saulam līdz, un
Sauls pielūdza To Kungu. **32** Un Samuēls sacīja: atvediet
man Agagu, Amalekiešu ķēniņu. Un Agags gāja pie viņa
jautri un Agags sacīja: tiešām, nāves rūgtums atstājies.
33 Tad Samuēls sacīja: tā kā tavs zobens sievām bērnus
laupījis, tā lai tava māte pār visām sievām paliek bez
bērniem. Un Samuēls sacirta Agagu gabalos Tā Kunga
priekšā Gilgalā. **34** Un Samuēls gāja uz Rāmatu, un Sauls
gāja savā namā uz Saula Ģibeju. **35** Un Samuēls Saulu

vairs neredzēja līdz savas miršanas dienai. Taču Samuēls
bija noskumis par Saulu, un ka Tam Kungam bija žēl, ka
Viņš Saulu Israēlim bija cēlis par ķēniņu.
16 Un Tas Kungs sacīja uz Samuēli: cik ilgi tu žēlojies
par Saulu, kad Es to esmu atmetis, ka tam nebūs Israēlim
būt par ķēniņu? Pildi savu ragu ar eļļu un noej; Es tevi
sūtīšu pie Isajus, tā Bētlemieša, jo Es no viņa dēliem
Sev esmu izredzējis ķēniņu. **2** Bet Samuēls sacīja: kā
lai es eju? Jo Sauls to dzirdēs un mani nokaus. Tad Tas
Kungs sacīja: ņem vienu teļu līdz un saki: **3** Es esmu
nācis Tam Kungam upurēt. Un aicini Isaju pie tā upura,
tad Es tev darīšu zināmu, ko tev būs darīt, un tev būs
Man to svaidīt, ko Es tev noteikšu. **4** Un Samuēls darīja,
ko Tas Kungs bija runājis, un nāca uz Bētlemi. Tad tās
pilsētas vecaji drebēdami viņam gāja pretī un sacīja: vai
tu nāci ar mieru? **5** Un viņš sacīja: ar mieru; es esmu
nācis Tam Kungam upurēt. Svētījaties un nāciet ar mani
pie tā upura. Un viņš svētīja Isaju un viņa dēlus un tos
aicināja pie tā upura. **6** Un notikās, kad tie nāca, tad
viņš uzlūkoja Elijabu un domāja: tiešām, šis ir Tā Kunga
priekšā Viņa svaidītais. **7** Bet Tas Kungs sacīja uz Samuēli:
"Neuzlūko viņa ģīmi nedz viņa lielo garumu, jo Es viņu
esmu atmetis. Jo tas nav tā, kā cilvēki redz. Jo cilvēks
redz, kas priekš acīm, bet Tas Kungs uzlūko sirdi." **8**
Tad Isajus aicināja Abinadabu, un tam lika iet Samuēla
priekšā; bet viņš sacīja: arī šo Tas Kungs nav izredzējis. **9**
Tad Isajus Šamum lika nākt priekšā. Bet viņš sacīja: arī šo
Tas Kungs nav izredzējis. **10** Tā Isajus saviem septiņiem
dēliem lika nākt Samuēla priekšā, bet Samuēls sacīja uz

Isaju: Tas Kungs nevienu no šiem nav izredzējis. **11** Un
Samuēls sacīja uz Isaju: vai šie tie jaunekļi visi? Un viņš
sacīja: Tas jaunākais vēl atliek, un redzi, viņš gana avis.
Tad Samuēls sacīja uz Isaju: nosūti un atvedi viņu šurp; jo
mēs neapsēdīsimies, kamēr viņš nebūs atnācis. **12** Tad
viņš nosūtīja un to atveda. Un tas bija sarkaniem vaigiem,
skaistām acīm un jauku ģīmi. Tad Tas Kungs sacīja: celies
un svaidi to, jo tas ir tas. **13** Tad Samuēls ņēma savu eļļas
ragu un to svaidīja viņa brāļu vidū. Un Tā Kunga Gars
nāca pār Dāvidu no šīs dienas un joprojām. Un Samuēls
cēlās un nogāja uz Rāmatu. **14** Un Tā Kunga Gars atkāpās
no Saula, un viņu biedināja ļauns gars no Tā Kunga. **15**
Tad Saula kalpi uz to sacīja: redzi jel, ļauns gars no Dieva
tevi biedina. **16** Lai saka mūsu kungs uz saviem kalpiem,
kas tavā priekšā stāv, lai tie meklē kādu vīru, kas māk
spēlēt uz koklēm, un kad tas ļaunais gars no Dieva pār
tevi nāk, tad lai viņš ar savu roku spēlē, tad tev paliks
labāki. **17** Tad Sauls sacīja uz saviem kalpiem: lūkojiet
man jel pēc tāda vīra, kas labi māk spēlēt, un atvediet to
pie manis. **18** Tad viens no viņa sulaiņiem atbildēja un
sacīja: raugi, es esmu redzējis vienu Isajus dēlu Bētlemē,
tas māk labi spēlēt un ir spēcīgs varonis un karavīrs un
gudrs vārdos un skaists no auguma, un Tas Kungs ir ar
viņu. **19** Tad Sauls sūtīja vēstnešus pie Isajus un tam
sacīja: sūti pie manis savu dēlu Dāvidu, kas ir pie avīm. **20**
Tad Isajus ņēma ēzeli ar maizi un trauku vīna un vienu
kazlēnu, un to sūtīja Saulam caur sava dēla Dāvida roku.
21 Tā Dāvids nāca pie Saula un stāvēja viņa priekšā, un tas
viņu ļoti iemīlēja, un viņš tam bija par bruņu nesēju. **22**

Un Sauls sūtīja pie Isajus un lika sacīt: lai jel Dāvids paliek
pie manis, jo viņš ir žēlastību atradis manās acīs. **23** Un
notikās, kad gars no Dieva nāca pār Saulu, tad Dāvids
ņēma kokles un spēlēja ar savu roku: tad Sauls atspirga
un tam palika labāki, un tas ļaunais gars no viņa atstājās.

17 Un Fīlisti sapulcināja savu spēku uz karu un sapulcējās
iekš Sohus, vienā Jūda cilts pilsētā un apmeta savu lēģeri
starp Sohu un Azeku Eses-Damimā. **2** Bet Sauls un Israēla
vīri sapulcējās un apmetās ozolu ielejā un taisījās karot
pret Fīlistiem. **3** Un Fīlisti stāvēja uz kalna viņā pusē, un
Israēla ļaudis stāvēja uz kalna šai pusē, un ieleja bija viņu
starpā. **4** Tad viens stiprinieks izgāja no Fīlistu lēģera, ar
vārdu Goliats no Gatas; viņa garums bija sešas olektis
un viens sprīdis. **5** Un tam bija vara cepure uz galvas
un tam bija zvīņainas krūšu-bruņas un, tas krūšu bruņu
svars bija pieci tūkstoši sēķeļu vara, **6** Un lielu bruņas
no vara ap lieliem, un vara šķēps uz pleciem. **7** Un viņa
šķēpa kāts bija kā riestava un viņa šķēpa asmens bija no
sešsimt sēķeliem dzelzs, un tas bruņu nesējs gāja viņa
priekšā. **8** Šis nu stāvēja un sauca uz Israēla pulkiem
un uz tiem sacīja: kāpēc jūs gribat iziet un stāties uz
karu? Vai es neesmu Fīlists un jūs Saula kalpi? Izmeklējiet
no sevis vienu, kas pie manis nāk lejā. **9** Ja tas ar mani
varēs kauties un mani nokaus, tad mēs jums gribam
būt par kalpiem, bet ja es viņu pārvaru un viņu kauju,
tad jūs būsiet mums par kalpiem un mums kalposiet.
10 Un tas Fīlists sacīja: es šodien Israēla pulkus esmu
lamājis; dodiet man vienu vīru, ka mēs viens ar otru
cīkstamies. **11** Kad nu Sauls un viss Israēls šos Fīlista

vārdus dzirdēja, tad tie iztrūcinājās un bijās ļoti. - **12**
Dāvids nu bija dēls tam Efratiešam no Jūda Bētlemes, ar
vārdu Isajus; tam bija astoņi dēli, un Saula laikā tas jau
bija vecs vīrs, jau labi gados. **13** Un Isajus trīs vecākie dēli
bija karā gājuši Saulam līdz, un viņa triju dēlu vārdi, kas
karā gāja, bija: Elijabs, tas pirmdzimtais, un viņa otrais,
Abinadabs, un tas trešais Šamus. **14** Un Dāvids bija tas
jaunākais; un tie trīs vecākie Saulam bija gājuši līdz. **15**
Bet Dāvids gāja un nāca no Saula, sava tēva avis ganīt
Bētlemē. **16** Bet tas Fīlists izgāja rītos un vakaros un
rādījās tur četrdesmit dienas. **17** Tad Isajus sacīja uz savu
dēlu Dāvidu: ņem jel priekš saviem brāļiem vienu ēfu no
šīm ceptām vārpām un šās desmit maizes un steidzies
lēģerī pie saviem brāļiem. **18** Bet šos desmit sierus nones
tam virsniekam par tūkstoš, un apmeklē savus brāļus,
kā tiem klājās, un ņem vienu zīmi no tiem. **19** Bet Sauls
un šie un visi Israēla vīri bija ozolu ielejā, ar Fīlistiem
karodami. **20** Tad Dāvids cēlās agri un atstāja avis pie
gana un ņēma (tās lietas) un nogāja, kā Isajus viņam bija
pavēlējis, un nāca pie tiem savestiem lēģera ratiem, un
tas karaspēks izgāja uz kaušanos un sacēla kara troksni.
21 Un Israēlieši un Fīlisti nostājās uz kaušanos, pulks pret
pulku. **22** Tad Dāvids nolika tos traukus pie tā rīku sarga
un skrēja pie tiem karapulkiem un nāca un apsveicināja
savus brāļus. **23** Kad nu viņš vēl ar tiem runāja, redzi, tad
nāca tas stiprinieks, vārdā Goliats, tas Fīlists no Gatas, no
Fīlistu karapulkiem un runāja tos pašus vārdus, un Dāvids
to dzirdēja. **24** Bet visi Israēla vīri, kad tie šo vīru redzēja,
tad tie priekš viņa bēga un bijās ļoti. **25** Un Israēla vīri

sacīja: vai jūs to vīru esat redzējuši, kas te nāk? Viņš nāk
Israēli lamāt. Un notiks, to vīru, kas šo kaus, ķēniņš darīs
ļoti bagātu un tam dos savu meitu par sievu un atlaidīs
viņa tēva namam nodošanas iekš Israēla. **26** Tad Dāvids
runāja uz tiem vīriem, kas pie viņa stāvēja, un sacīja: kas
tam vīram būs, kas šo Fīlistu kaus un novērsīs kaunu no
Israēla? Jo kas viņš tāds, tas Fīlists, tas neapgraizītais,
ka tas tā dzīvā Dieva karapulkus lamā? **27** Tad tie ļaudis
viņam teica tos pašus vārdus un sacīja: tā un tā tam
vīram darīs, kas viņu nokaus. **28** Bet Elijabs, viņa vecākais
brālis, viņu dzirdēja ar tiem vīriem runājam, un Elijabs
apskaitās par Dāvidu un sacīja: kāpēc tad tu esi atnācis?
Un pie kā tu to mazo avju pulciņu tuksnesī esi pametis?
Es gan zinu tavu lielību un tavu sirds blēdību, jo tu esi
nācis kaušanos redzēt. **29** Tad Dāvids sacīja: ko tad nu es
esmu darījis? Vai man nav brīvi runāt? **30** Un viņš griezās
no tā pie cita un sacīja tos pašus vārdus. Un tie ļaudis
tam atbildēja tā kā papriekš. **31** Kad nu šie vārdi tapa
dzirdēti, ko Dāvids runāja, un Saulam tapa sacīti, tad viņš
to lika atvest. **32** Un Dāvids sacīja uz Saulu: lai nevienam
sirds nezūd viņa pēc. Tavs kalps noies un kausies ar šo
Fīlistu. **33** Bet Sauls sacīja uz Dāvidu: tu nevari noiet
pret šo Fīlistu, ar viņu kauties. Jo tu esi zēns un viņš ir
karavīrs no savas jaunības. **34** Tad Dāvids sacīja uz Saulu:
tavs kalps ganīja sava tēva avis, tad nāca lauva un lācis
un nonesa avi no ganāmā pulka. **35** Un es tam dzinos
pakaļ un to kāvu un izpestīju (to avi) no viņa rīkles. Kad
viņš nu pret mani cēlās, tad es viņu grābu pie bārdas un
to situ un nokāvu. **36** Tavs kalps ir gan lauvu, gan lāci

nokāvis; tāpat būs šis neapgraizītais Fīlists, tā kā viens
no tiem; jo viņš tā dzīvā Dieva karapulkus ir lamājis. **37**
Un Dāvids sacīja: Tas Kungs, kas mani pestījis no lauvas
un no lāča, mani arī atpestīs no šā Fīlista rokas. **38** Tad
Sauls sacīja uz Dāvidu: ej tad, lai Tas Kungs tev palīdz. Un
Sauls apģērba Dāvidu ar savām paša drēbēm un lika vara
cepuri uz viņa galvu un to apģērba ar krūšu bruņām. **39**
Un Dāvids apjoza viņa zobenu pār savām drēbēm un sāka
staigāt, jo viņš vēl to nebija ieradis. Un Dāvids sacīja uz
Saulu: tā es nevaru iet, jo es to vēl neesmu ieradis. Un
Dāvids to nolika no sevis nost. **40** Un viņš ņēma savu
zizli rokā un izlasījās piecus gludus oļus no upes un tās
lika tai gana tarbā, kas viņam bija, proti tai kulē, un viņa
linga bija viņa rokā. Tā tas gāja tam Fīlistam pretī. **41**
Un tas Fīlists nāca Dāvidam arvien tuvāk, un viņa bruņu
nesējs viņa priekšā. **42** Kad nu tas Fīlists skatījās un
Dāvidu redzēja, tad viņš to izsmēja, jo tas bija jauneklis
sarkaniem vaigiem un skaistu ģīmi. **43** Un tas Fīlists sacīja
uz Dāvidu: vai es esmu suns, ka tu ar koku pie manis nāci?
Un tas Fīlists lādēja Dāvidu pie saviem dieviem. **44** Un tas
Fīlists sacīja uz Dāvidu: nāc šurp pie manis, es tavu miesu
došu putniem apakš debess un zvēriem laukā. **45** Bet
Dāvids sacīja uz to Fīlistu: tu nāci pie manis ar zobenu un
šķēpu un priekšturamām bruņām, bet es nāku pie tevis
Tā Kunga Cebaot vārdā, kas ir Israēla karapulku Dievs,
ko tu esi zaimojis. **46** Šodien Tas Kungs tevi dos manā
rokā, ka es tevi nokauju un tavu galvu no tevis atņemu
un Fīlistu lēģera maitas dodu putniem apakš debess un
zvēriem virs zemes, un visa pasaule atzīs, ka Israēlim ir

Dievs. **47** Un visi šie pulki atzīs, ka Tas Kungs neizglābj ar
zobenu un šķēpu: jo tas karš pieder Tam Kungam, Tas jūs
dos mūsu rokā. **48** Un notikās, kad nu tas Fīlists cēlās un
nāca un Dāvidam tuvojās, tad Dāvids steidzās un skrēja
uz tiem karapulkiem, tam Fīlistam pretī. **49** Un Dāvids
bāza roku tarbā un izņēma vienu oli un meta ar lingu un
iesvieda tam Fīlistam pašā pierē, tā ka tas akmens viņa
pierē ieskrēja, un tas krita uz savu vaigu pie zemes. **50** Tā
Dāvids pārvarēja to Fīlistu ar lingu un ar oli, un kāva to
Fīlistu un to nokāva, bet Dāvidam zobena nebija rokā. **51**
Tad Dāvids pieskrēja un piestājās pie tā Fīlista un ņēma
viņa zobenu un to izvilka no makstīm un to nokāva un
tam ar to nocirta galvu. Kad nu Fīlisti redzēja, ka viņu
varenais bija miris, tad tie bēga. **52** Un Israēla un Jūda vīri
cēlās un gavilēja un dzinās Fīlistiem pakaļ, kamēr nāk tai
ielejā un līdz pašiem Ekronas vārtiem; un Fīlistu nokautie
krita uz Zaārim ceļa un līdz Gatai un līdz Ekronai. **53**
Un Israēla bērni griezās atpakaļ no Fīlistu dzīšanas un
aplaupīja viņu lēģeri. **54** Un Dāvids ņēma tā Fīlista galvu
un to nonesa uz Jeruzālemi, bet viņa bruņas viņš nolika
savā teltī. **55** Bet kad Sauls redzēja Dāvidu izejam pret to
Fīlistu, tad tas uz Abneru, to kara lielkungu, sacīja: kam
dēls ir šis jauneklis, Abner? Tad Abners sacīja: tik tiešām
kā tava dvēsele dzīvo, ķēniņ, to es nezinu. **56** Tad ķēniņš
sacīja: vaicā jel, kam dēls šis jauneklis ir? **57** Kad nu
Dāvids atpakaļ griezās no tā Fīlista kaušanas, tad Abners
viņu ņēma un veda Saula priekšā, un tā Fīlista galva bija
viņa rokā. **58** Un Sauls uz to sacīja: kam dēls tu esi, puisi?
Dāvids sacīja: tava kalpa Isajus, tā Bētlemieša, dēls.

18 Kad nu viņš bija beidzis ar Saulu runāt, tad Jonatāna
sirds ar Dāvida sirdi sadraudzējās, un Jonatāns viņu
iemīlēja kā savu dvēseli. **2** Un Sauls viņu ņēma tai pašā
dienā un tam neļāva tēva namā pāriet. **3** Un Jonatāns
derēja derību ar Dāvidu, tāpēc ka viņš to mīlēja kā savu
dvēseli. **4** Un Jonatāns noņēma savu mēteli, kas viņam
bija, un to deva Dāvidam, arī savas drēbes, kā arī savu
zobenu un savu stopu un savu jostu. **5** Un Dāvids izgāja
visur, kurp Sauls viņu sūtīja, un turējās gudri, un Sauls
to iecēla pār tiem karavīriem, un tas patika labi visiem
ļaudīm, arī Saula kalpiem. **6** Un notikās, kad tie nu
pārnāca, un Dāvids atpakaļ griezās no tā Fīlista kaušanas,
tad tās sievas no visām Israēla pilsētām dziedot un dejot
izgāja ķēniņam Saulam pretī ar bungām, ar prieku un
ar spēlēm. **7** Un tās sievas diedamas dziedāja un sacīja:
Sauls tūkstošus nokāvis, bet Dāvids desmit tūkstošus. **8**
Tad Sauls ļoti apskaitās un šī valoda viņam nepatika un
viņš sacīja: tie Dāvidam devuši desmit tūkstošus un man
tie devuši tūkstošus; tiešām valstība vēl viņam tiks. **9**
Un Sauls skaudīgi skatījās uz Dāvidu no tās dienas un
joprojām. **10** Un notikās otrā dienā, kad ļauns gars no
Dieva Saulam uznāca, un tas muldēja savā pašā namā,
tad Dāvids spēlēja ar savu roku, kā ikdienas, un Saulam
bija šķēps rokā, **11** Un Sauls meta to šķēpu un domāja: es
Dāvidu pie sienas noduršu. Bet Dāvids novērsās divreiz no
viņa. **12** Un Sauls bijās no Dāvida, jo Tas Kungs bija ar viņu
un bija no Saula atstājies. **13** Un Sauls viņu atstādināja
no sevis un to darīja par virsnieku pār tūkstoti; un tas
izgāja un iegāja ļaužu priekšā. **14** Un Dāvids turējās gudri

uz visiem saviem ceļiem, un Tas Kungs bija ar viņu. **15**
Kad nu Sauls redzēja, ka tas ļoti gudri turējās, tad tas no
viņa bijās. **16** Bet viss Israēls un Jūda mīlēja Dāvidu, jo
tas izgāja un iegāja viņu priekšā. **17** Un Sauls sacīja uz
Dāvidu: redzi, es tev došu savu vecāko meitu Merabu par
sievu; esi man tikai sirdīgs vīrs un vedi Tā Kunga karus. Jo
Sauls domāja: mana roka nebūs pret viņu, bet lai Fīlistu
roka ir pret viņu. **18** Bet Dāvids sacīja uz Saulu: kas es
esmu, un kas ir mana dzīves kārta un mana tēva radi iekš
Israēla, ka man būs palikt ķēniņam par znotu? **19** Bet
kad tas laiks nāca, ka Meraba, Saula meita, Dāvidam bija
jādod, tad tā Adriēlim no Meolas tapa dota par sievu. **20**
Bet Mikale, Saula meita, mīlēja Dāvidu. Kad tas Saulam
tapa teikts, tad tas viņam bija pa prātam. **21** Un Sauls
sacīja: to es viņam došu, lai tā viņam ir par valgu, un
Fīlistu roka nāk pār viņu. Tāpēc Sauls sacīja uz Dāvidu:
ar to otru tu man šodien būsi par znotu. **22** Un Sauls
pavēlēja saviem kalpiem: runājiet ar Dāvidu klusiņām
un sakāt: redzi, ķēniņam ir labs prāts uz tevi, un visi
viņa kalpi tevi mīļo, tad palieci ķēniņam par znotu. **23**
Un Saula kalpi runāja šos vārdus priekš Dāvida ausīm.
Bet Dāvids sacīja: vai tā ir maza lieta priekš jūsu acīm,
ķēniņam palikt par znotu? Un es taču esmu nabags un
zems vīrs. **24** Un Saula kalpi viņam to stāstīja sacīdami: tā
un tā Dāvids ir runājis. **25** Tad Sauls sacīja: sakāt Dāvidam
tā: ķēniņam negribās kroņa naudas, bet simts Fīlistu
priekšādas, lai atriebjamies pie ķēniņa ienaidniekiem. Jo
Sauls domāja Dāvidu izdeldēt caur Fīlistu roku. **26** Tad
viņa kalpi Dāvidam šos vārdus sacīja, un Dāvidam labi

patika, ķēniņam palikt par znotu. 27 Bet tās dienas vēl
nebija pagalam, tad Dāvids cēlās un nogāja ar saviem
vīriem un nokāva no Fīlistiem divsimt vīrus. Dāvids
atnesa viņu priekšādas, un tās ķēniņam tapa nodotas
pilnā skaitā, ka viņš taptu ķēniņa znots. Tad Sauls viņam
deva savu meitu Mikali par sievu. 28 Un Sauls redzēja un
nomanīja, ka Tas Kungs bija ar Dāvidu, un Mikale, Saula
meita, viņu mīlēja. 29 Tad Sauls no Dāvida vēl vairāk bijās
un Sauls ienīdēja Dāvidu, kamēr viņš dzīvoja. 30 Kad nu
Fīlistu lielkungi izgāja (karot), tad notikās viņiem izejot,
ka Dāvids bija gudrāks nekā visi Saula kalpi, tā ka viņa
vārds kļuva ļoti cienīts.

19 Tad Sauls runāja ar savu dēlu Jonatānu un ar visiem
saviem kalpiem, ka tie Dāvidu nokautu. Bet Jonatānam,
Saula dēlam, bija labs prāts uz Dāvidu. 2 Un Jonatāns
Dāvidam to teica sacīdams: mans tēvs Sauls tevi meklē
nokaut; nu tad, sargies jel rītu un paslēpies. 3 Bet es
iziešu un stāvēšu savam tēvam sānis laukā, kur tu būsi,
un runāšu ar savu tēvu tevis pēc un redzēšu, kas tur būs,
un tev to sacīšu. 4 Tad Jonatāns runāja labu no Dāvida uz
savu tēvu Saulu un uz to sacīja: lai ķēniņš neapgrēkojās
pret savu kalpu Dāvidu, jo viņš pret tevi nav grēkojis,
un viņa darbi tev nāk varen ļoti par labu. 5 Jo viņš savu
dzīvību ir licis savā rokā un to Fīlistu kāvis, un Tas Kungs
ir devis lielu pestīšanu visam Israēlim. To tu esi redzējis
un priecājies, kāpēc tad tu gribētu apgrēkoties pret
nenoziedzīgām asinīm, Dāvidu bez vainas nokaudams. 6
Un Sauls paklausīja Jonatāna balsij, un Sauls nozvērējās:
tik tiešām ka Tas Kungs dzīvo, tam nebūs nokautam

tapt. **7** Un Jonatāns aicināja Dāvidu, un Jonatāns sacīja
Dāvidam visus šos vārdus. Un Jonatāns veda Dāvidu Saula
priekšā, un viņš bija šī priekšā kā citkārt. **8** Tad atkal
karš cēlās, un Dāvids izgāja un karoja ar Fīlistiem un tos
kāva ar lielu kaušanu, un tie bēga viņa priekšā. **9** Bet
ļauns gars no Tā Kunga nāca pār Saulu, un tas sēdēja savā
namā, un viņa šķēps bija viņa rokā, un Dāvids spēlēja uz
stīgām ar roku. **10** Tad Sauls gribēja Dāvidu nodurt ar to
šķēpu pie sienas, bet šis novērsās no Saula, un tas šķēps
ieskrēja sienā; un Dāvids bēga un izbēga tai pašā naktī. **11**
Tad Sauls sūtīja vīrus Dāvida namā viņu sargāt un rītu
nokaut. Bet Mikale, viņa sieva, to viņam teica un sacīja:
ja tu šo nakti savu dzīvību neglābsi, tad tu rītu tapsi
nokauts. **12** Un Mikale nolaida Dāvidu pa logu zemē, un
tas nogāja un bēga un izglābās. **13** Un Mikale ņēma vienu
tēlu un to lika uz gultu, un vienu kazu spalvas audumu
tam lika galvgalā un to apsedza ar deķi. **14** Un Sauls sūtīja
vīrus, Dāvidu atvest, bet tā sacīja: viņš ir slims. **15** Tad
Sauls sūtīja vīrus, Dāvidu aplūkot un sacīja: atnesiet to ar
gultu pie manis, ka tas top nokauts. **16** Kad nu tie vīri
ienāca, redzi, tad tēls bija gultā, un kazu spalvas audums
viņa galvgalā. **17** Tad Sauls sacīja uz Mikali: kāpēc tu
mani tā esi pievīlusi un manu ienaidnieku atlaidusi, ka
tas ir aizbēdzis? Bet Mikale sacīja uz Saulu: viņš uz mani
sacīja: atlaid mani, kāpēc man tevi būs nokaut? **18** Tā
Dāvids bēga un izglābās un nāca pie Samuēla uz Rāmatu,
un stāstīja tam visu, ko Sauls tam bija darījis, un gāja
līdz ar Samuēli un palika Najotā. **19** Un Saulam teica
un sacīja: redzi, Dāvids ir Najotā pie Rāmatas. **20** Tad

Sauls sūtīja vīrus, Dāvidu atvest. Kad tie nu redzēja vienu
praviešu pulku runājam praviešu vārdus un Samuēli pie
viņiem stāvam par uzraugu, tad Dieva Gars nāca par
Saula vīriem, ka tie arī praviešu vārdus runāja. **21** Un kad
tas Saulam tapa sacīts, tad viņš sūtīja citus vīrus, - un arī
tie runāja praviešu vārdus. Tad Sauls sūtīja vēl trešos
vīrus, - tie arīdzan runāja praviešu vārdus. **22** Tad viņš arī
pats gāja uz Rāmatu un nāca pie tās lielās akas, kas bija
pie Sehus, un vaicāja sacīdams: kur ir Samuēls un Dāvids?
Un viņam sacīja: redzi, Najotā pie Rāmatas. **23** Tad viņš
gāja uz turieni, uz Najotu pie Rāmatas. Un Dieva Gars
nāca arī uz viņu un tas gāja praviešu vārdus runādams,
kamēr viņš nāca uz Najotu pie Rāmatas. **24** Un arī viņš tur
novilka savas drēbes un runāja praviešu vārdus Samuēla
priekšā, un viņš krita kails pie zemes cauru dienu un
cauru nakti. Tāpēc saka: vai Sauls arī starp praviešiem?

20 Tad Dāvids bēga no Najotas pie Rāmatas, un nāca un
sacīja Jonatāna priekšā: ko es esmu darījis, kas ir mans
noziegums un kas ir mani grēki tava tēva priekšā, ka
viņš manu dzīvību meklē? **2** Tad tas uz viņu sacīja: lai
Dievs pasargā, tu nemirsi! Redzi, mans tēvs nedara ne
lielu ne mazu lietu, ko viņš man papriekš nesacītu, kādēļ
tad mans tēvs šo lietu priekš manis būtu apslēpis? Tas
tā nav. **3** Tad Dāvids turklāt vēl zvērēja un sacīja: tavs
tēvs labi zina, ka es žēlastību esmu atradis priekš tavām
acīm, tāpēc viņš domā, lai Jonatāns no tā nekā nezina, ka
tas par to nenoskumstas. Bet patiesi, tik tiešām kā Tas
Kungs dzīvo un tava dvēsele dzīvo, viens solis vien ir
starp mani un nāvi. **4** Un Jonatāns sacīja uz Dāvidu: ko

tava dvēsele vēlās, to es tev darīšu. **5** Un Dāvids sacīja uz
Jonatānu: redzi, rītu ir jauns mēnesis, un man būtu ar
ķēniņu pie galda jāsēž un jāēd, tad nu palaid mani, ka
es laukā apslēpjos līdz trešās dienas vakaram. **6** Ja tavs
tēvs pēc manis vaicās, tad saki: Dāvids mani lūgdams
lūdzis, ka varētu steigšus noiet uz savu pilsētu Bētlemi,
jo tur ir tas gadskārtīgais upuris visiem tiem radiem. **7**
Ja nu viņš tā sacīs: tas ir labi, - tad tavam kalpam būs
miers. Bet ja viņš par to apskaistās, tad tu vari zināt, ka
viņš ļaunu apņēmies. **8** Dari tad žēlastību pie sava kalpa,
jo tu ar savu kalpu Tā Kunga derību esi derējis. Bet ja
kāds noziegums ir pie manis, tad nokauj tu mani, kāpēc
tu mani vēl gribētu vest pie sava tēva? **9** Tad Jonatāns
sacīja: lai tas ne mūžam tev nenotiek, ja es tiešām atzītu,
ka mans tēvs būtu apņēmies tev ļaunu darīt, ka es tev to
nesacītu! **10** Tad Dāvids sacīja uz Jonatānu: kas man to
sacīs, kad tavs tēvs tev bargi atbildēs? **11** Tad Jonatāns
sacīja uz Dāvidu: nāc, ejam laukā. Un tie izgāja abi divi uz
lauku. **12** Tad Jonatāns sacīja uz Dāvidu: Kungs, Israēla
Dievs, ja es no sava tēva būšu izklausījis ap šo laiku rītu
vai parītu, un redzi, kad tas ir labi priekš Dāvida, un es
tad pie tevis nesūtu un tev no tā ziņas nedodu, **13** Tad lai
Tas Kungs Jonatānam šā un tā dara. Bet ja mans tēvs ko
ļaunu pret tevi ir apņēmies, tad es tev par to arī ziņu
došu, un tevi palaidīšu, ka tu ar mieru vari aiziet. Un lai
tad Tas Kungs ir ar tevi, kā Viņš ir bijis ar manu tēvu.
14 Un kaut tu, kamēr es vēl dzīvoju, kaut tu pie manis
parādītu Tā Kunga žēlastību, **15** Un kad es mirstu, ne
mūžam neatrautu savu žēlastību no mana nama, arī tad

ne, kad Tas Kungs Dāvida ienaidniekus visus no zemes
izdeldēs. **16** Tā Jonatāns derēja derību ar Dāvida namu.
Un Tas Kungs ir piemeklējis Dāvida ienaidniekus. **17** Un
Jonatāns Dāvidu vēl reiz apzvērināja viņu mīlēdams, jo
tas viņu mīlēja, itin kā savu dvēseli. **18** Un Jonatāns uz
viņu sacīja: rītu ir jauns mēnesis, tad pēc tevis vaicās, jo
tava vieta, kur tu sēdi, būs tukša. **19** Bet trešā dienā nonāc
drīz un ej uz to vietu, kur tu biji paslēpies darba dienā,
un apsēdies pie Azel akmens. **20** Tad es trīs bultas šaušu
tam sānis, tā kā mērķī šaudams. **21** Un redzi, es sūtīšu
puisi (sacīdams): ej, meklē tās bultas. Ja es uz to puisi
sacīšu: redzi, tās bultas ir šaipus tevis, dabū tās, - tad nāc,
jo tev ir miers un nav nekas, tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvo. **22** Bet ja es tā uz to puisi sacīšu: redzi, tās bultas ir
tavā priekšā viņā pusē, - tad ej, jo Tas Kungs tev ir licis
iet. **23** Bet par to lietu, par ko es un tu esam runājuši,
redzi, lai Tas Kungs ir starp mani un tevi mūžīgi. **24** Tad
Dāvids paslēpās laukā, un kad jauns mēnesis bija, tad
ķēniņš apsēdās pie galda ēst. **25** Kad nu ķēniņš apsēdās
savā vietā, to brīdi kā ar vienu pie sienas, tad Jonatāns
nāca, un Abners apsēdās Saulam sānis, bet Dāvida vieta
palika tukša. **26** Bet Sauls nesacīja tai dienā nekā, jo viņš
domāja: tam kas ir noticis, ka tas nav šķīsts, - viņš nebūs
šķīsts. **27** Bet otrā jauna mēneša dienā Dāvida vieta palika
atkal tukša. Tad Sauls sacīja uz savu dēlu Jonatānu: kāpēc
Isajus dēls pie galda nav nācis nedz vakar, nedz šodien?
28 Tad Jonatāns Saulam atbildēja: Dāvids mani lūgdams
lūdzis, ka varētu iet uz Bētlemi, **29** Un sacīja: atlaid mani
lūdzams, jo mūsu radiem ir upuris tai pilsētā, un mans

brālis man pats to ir pavēlējis; nu tad, ja es žēlastību
esmu atradis tavās acīs, tad dod man lūdzams vaļu, savus
brāļus apmeklēt. Tādēļ viņš nav nācis pie ķēniņa galda.
30 Tad Sauls apskaitās pret Jonatānu un uz to sacīja: tu
netiklais stūrgalvi, vai es nezinu, ka tu to Isajus dēlu
esi izredzējis sev par kaunu un tavai netiklai mātei par
kaunu? **31** Jo cik ilgi Isajus dēls virs zemes dzīvos, ne tu,
nedz tava valstība nepastāvēs. Tad nu nosūti un dabū
man viņu šurp, jo viņam jāmirst. **32** Tad Jonatāns savam
tēvam Saulam atbildēja un uz to sacīja: kāpēc tam būs
mirt? Ko viņš ir darījis? **33** Tad Sauls meta ar šķēpu pēc
viņa, ka to nodurtu. Un Jonatāns nomanīja, ka viņa tēvs
pilnīgi bija apņēmies, Dāvidu nokaut. **34** Tad Jonatāns
cēlās no galda ar dusmām un neēda tai otrā jauna mēneša
dienā nekā, jo viņam sirds ēdās par Dāvidu, tāpēc ka viņa
tēvs to bija negodā licis. **35** Un rītā Jonatāns izgāja laukā,
kur ar Dāvidu bija norunāts, un mazs zēns bija viņam
līdz. **36** Un viņš sacīja uz savu puisi: teci, meklē jel tās
bultas, ko es šaušu. Tad tas puisis tecēja, un viņš šāva
vienu bultu pāri pār to. **37** Kad nu tas puisis uz to vietu
nāca, kur Jonatāns to bultu bija aizšāvis, tad Jonatāns
tam puisim sauca pakaļ un sacīja: vai tā bulta nav tavā
priekšā viņā pusē? **38** Atkal Jonatāns tam puisim sauca
pakaļ: steidzies čakli, nestāvi! Tad tas puisis Jonatānam
lasīja tās bultas un nāca atkal pie sava kunga. **39** Bet tas
puisis nezināja nekā; Jonatāns tikai un Dāvids zināja to
lietu. **40** Un Jonatāns deva tos rīkus savam puisim, un
uz to sacīja: ej, nes tos pilsētā. **41** Tā tas puisis nogāja,
un Dāvids cēlās no dienasvidus puses un metās uz savu

vaigu pie zemes un klanījās trīs reiz', un tie skūpstījās
un raudāja abi divi, bet Dāvids jo stipri. **42** Tad Jonatāns
sacīja uz Dāvidu: ej ar mieru! Ko mēs abi iekš Tā Kunga
vārda esam zvērējuši sacīdami: Tas Kungs lai ir starp
mani un tevi, un starp manu dzimumu un tavu dzimumu,
- tas lai tā paliek mūžīgi. Un viņš cēlās un aizgāja, un
Jonatāns nāca pilsētā.

21 Tad Dāvids nāca uz Nobu pie priestera Aķimeleka,
un Aķimeleks gāja Dāvidam drebēdams pretī un uz to
sacīja: kāpēc tu nāci viens pats, un neviena tev nav līdz?
2 Tad Dāvids sacīja uz priesteri Aķimeleku: ķēniņš man
kādu lietu ir pavēlējis un uz mani sacījis: lai neviens nekā
nezin no tās lietas, par ko es tevi esmu sūtījis, un ko es
tev esmu pavēlējis; un saviem puišiem es esmu pavēlējis,
tai un tai vietā uz mani gaidīt. **3** Nu tad, kas tev ir pie
rokas? Dod man kādas piecas maizes, vai, kas atrodas. **4**
Tad tas priesteris Dāvidam atbildēja un sacīja: še man nav
ikdienišķas maizes pie rokas, bet vien tās svētās maizes;
ja tikai tie puiši no sievām būs noturējušies. **5** Tad Dāvids
tam priesterim atbildēja un uz to sacīja: tiešām, sievas no
mums ir nost bijušas vakar un aizvakar, kamēr es izgāju,
un to puišu lietas bija svētas. Lai nu tas ceļš gan nav
svēts, tomēr tas šodien taps svētīts caur to ieroci. **6** Tad
tas priesteris tam deva svētu maizi, tāpēc ka citas maizes
tur nebija, kā vien tās priekšliekamās maizes, kas no Tā
Kunga vaiga bija atņemtas, ka atkal jaunas taptu uzliktas
tai dienā, kad viņas tiek atņemtas. **7** Un tur bija viens
vīrs no Saula kalpiem tai dienā ieslēgts Tā Kunga priekšā,
un viņa vārds bija Doēgs, viens Edomietis, virsnieks pār

Saula ganiem. **8** Un Dāvids sacīja uz Aķimeleku: vai tavā
rokā nav kāds šķēps vai zobens? Jo es nedz savu zobenu
nedz savas bruņas neesmu līdzi ņēmis, tāpēc ka ķēniņa
lieta bija steidzama. **9** Tad tas priesteris sacīja: Fīlista
Goliata zobens, ko tu ozolu ielejā nokāvi, redzi, tas ir še
vienā drēbē ietīts aiz efoda; ja tu to gribi, tad ņem, jo te
cita nav kā tas vien. Tad Dāvids sacīja: cita tāda nav, dod
man to. **10** Un Dāvids cēlās un bēga tai dienā no Saula un
nāca pie Aķisa, Gatas ķēniņa. **11** Tad Aķisa kalpi uz to
sacīja: vai šis nav Dāvids, tās zemes ķēniņš? Vai no tā
netapa dziedāts ar stabulēm un sacīts: Sauls tūkstošus
kāvis, bet Dāvids desmit tūkstošus. **12** Un Dāvids šos
vārdus ņēma pie sirds un bijās ļoti no Aķisa, Gatas ķēniņa.
13 Tāpēc viņš izlikās ārprātīgs priekš viņu acīm un kā
traks apakš viņu rokām kasīja vārtu durvis, un siekalas
tam notecēja bārdā. **14** Tad Aķis sacīja uz saviem kalpiem:
raugi, jūs redzat, ka tas vīrs ir traks, kāpēc jūs to pie
manis esat atveduši? **15** Vai man traku nav diezgan, ka
jūs šo pie manis esat atveduši, manā priekšā trakot, - vai
tad tam būs nākt manā namā?

22 Tad Dāvids aizgāja no turienes un bēga uz Adulama
alu. Un viņa brāļi to dzirdēja ar visu viņa tēva namu un
nonāca pie viņa uz turieni. **2** Un pie viņa sapulcinājās
visi vīri, kas bija spaidos, un visi, kam bija daudz parādu,
un visi, kam bija rūgtums sirdī, un viņš tiem palika par
virsnieku, un pie viņa bija pie četrsimt vīru. **3** Un Dāvids
gāja no turienes uz Micpu Moaba zemē, un sacīja uz
Moaba ķēniņu: lai jel mans tēvs un mana māte pie jums
dzīvo, tiekams es atzīšu, ko Dievs ar mani darīs. **4** Un

viņš tos noveda pie Moaba ķēniņa un tie palika pie tā,
kamēr Dāvids mita kalnos. **5** Tad pravietis Gads sacīja
uz Dāvidu: nepaliec uz šiem kalniem, ej un paliec Jūda
zemē. Tad Dāvids gāja un nāca Areta mežā. **6** Un Sauls
dzirdēja, ka Dāvids bija pamanīts ar tiem vīriem, kas pie
viņa bija. Un Sauls sēdēja pie Ģibejas apakš kupla koka uz
kalna, un viņa šķēps bija viņa rokā, un visi viņa kalpi
stāvēja ap viņu. **7** Tad Sauls sacīja uz saviem kalpiem, kas
ap viņu stāvēja: klausiet jel, jūs Benjaminieši, vai Isajus
dēls jums visiem dos tīrumus un vīna dārzus, vai viņš
jūs visus cels par tūkstošniekiem un par simtniekiem,
- **8** Ka jūs visi pret mani esat sazvērējušies, un neviena
nav, kas priekš manām ausīm būtu sacījis, ka mans dēls
derību ir derējis ar Isajus dēlu? Un neviena nav jūsu
starpā, kam manis būtu žēl, un kas to priekš manām
ausīm būtu teicis, ka mans dēls manu kalpu pret mani
pamodinājis, ka tas uz mani glūn, kā tas šodien redzams.
9 Tad Doēgs, tas Edomietis, kas pie Saula kalpiem stāvēja,
atbildēja un sacīja: es redzēju Isajus dēlu uz Nobu nākam
pie Aķimeleka, Aķitaba dēla. **10** Tas To Kungu viņa labad
vaicāja un tam deva ceļamaizi un tam deva arī Fīlista
Goliata zobenu. **11** Tad ķēniņš nosūtīja un lika aicināt
Aķimeleku, priestera Aķitaba dēlu, un visu viņa tēva
namu, kas priesteri bija Nobā. Un tie nāca visi ķēniņa
priekšā. **12** Tad Sauls sacīja: klausi jel, tu Aķitaba dēls!
Un tas sacīja: redzi, še es esmu, kungs. **13** Tad Sauls uz
to sacīja: kāpēc jūs pret mani esat sazvērējušies, tu un
Isajus dēls, ka tu viņam esi maizes devis un zobenu, un
Dievu viņa labad vaicājis, ka viņš pret mani celtos un uz

mani glūnētu, kā tas šodien redzams? **14** Tad Aķimeleks
ķēniņam atbildēja un sacīja: kurš tad starp visiem taviem
kalpiem ir tik uzticīgs, kā Dāvids, paša ķēniņa znots, kas
pie tevis var pieiet un tevi klausīt un top godā turēts tavā
namā? **15** Vai tad es šodien esmu iesācis Dievu viņa pēc
vaicāt? Lai Dievs pasargā! Lai ķēniņš tādu lietu uz savu
kalpu negriež nedz uz visu mana tēva namu, jo tavs kalps
no visām šīm lietām nekā nezin, ne mazu ne lielu. **16** Bet
ķēniņš sacīja: mirt tev jāmirst, Aķimelek, tev un visam
tava tēva namam. **17** Un ķēniņš sacīja uz tiem sargiem,
kas pie viņa stāvēja: griežaties un nokaujiet Tā Kunga
priesterus, tāpēc ka viņu roka arīdzan ir ar Dāvidu, un ka
tie zinājuši viņu bēgam un man to nav sacījuši. Bet ķēniņa
kalpi negribēja savu roku izstiept, Tā Kunga priesterus
nokaut. **18** Tad ķēniņš sacīja uz Doēgu: griezies tu un kauj
tos priesterus. Tad Doēgs, tas Edomietis, griezās un kāva
tos priesterus un nokāva tai diena astoņdesmit un piecus
vīrus, kas to nātnu efodu nesa. **19** Viņš sita arī Nobu,
to priesteru pilsētu, ar zobena asmeni, gan vīrus, gan
sievas, gan bērnus, gan zīdāmos, gan vēršus, gan ēzeļus,
gan sīkus lopus viņš nokāva ar zobena asmeni. **20** Tomēr
viens no Aķimeleka, Aķitaba dēla, dēliem izbēga, ar vārdu
Abjatars, un bēga pie Dāvida. **21** Un Abjatars stāstīja
Dāvidam, ka Sauls Tā Kunga priesterus bija nokāvis. **22**
Tad Dāvids sacīja uz Abjataru: es jau to zināju tai dienā,
kad Doēgs, tas Edomietis, tur bija, ka tas Saulam to tiešām
atsacīs. Es esmu noziedzīgs pie visām tava tēva nama
dvēselēm. **23** Paliec pie manis, nebīsties, kas manu dzīvību

meklē, tam būs arī tavu dzīvību meklēt, jo pie manis tev
būs patvērums.

23 Un Dāvidam teica un sacīja: redzi, Fīlisti karo pret
Ķeģilu un aplaupa klonus. **2** Tad Dāvids vaicāja To Kungu
un sacīja: vai man būs iet un Fīlistus kaut? Un Tas Kungs
sacīja uz Dāvidu: ej, jo tu Fīlistus kausi un izglābsi Ķeģilu.
3 Bet Dāvida vīri uz to sacīja: redzi, mēs bīstamies šeit iekš
Jūda: kā mēs varētu iet uz Ķeģilu pret Fīlistu karapulkiem?
4 Tad Dāvids vaicāja atkal To Kungu, un Tas Kungs tam
atbildēja un sacīja: "Celies, noej uz Ķeģilu, jo Es Fīlistus
dodu tavā rokā." **5** Tad Dāvids nogāja ar saviem vīriem uz
Ķeģilu un karoja pret Fīlistiem un aizdzina viņu lopus
un sakāva tos lielā kaušanā. Tā Dāvids atpestīja Ķeģilas
iedzīvotājus. **6** Bet kad Abjatars, Aķimeleka dēls, uz Ķeģilu
bēga pie Dāvida, tad viņš nonāca ar to efodu savā rokā.
7 Kad nu Saulam sacīja, ka Dāvids bija nācis uz Ķeģilu,
tad Sauls sacīja: Dievs to nodevis manā rokā, jo viņš ir
ieslēgts, ka tas nācis pilsētā, kur aizšaujami vārti. **8** Tad
Sauls sasauca tos ļaudis uz karu, ka tie noietu uz Ķeģilu,
Dāvidu ar viņa vīriem aplenkt. **9** Kad nu Dāvids nomanīja,
ka Sauls šo ļaunumu pret viņu slepeni bija apņēmies, tad
viņš sacīja uz priesteri Abjataru: nes to efodu šurp. **10** Un
Dāvids sacīja: Kungs, Israēla Dievs, Tavs kalps to dzirdējis,
ka Sauls domā uz Ķeģilu nākt, to pilsētu samaitāt manis
dēļ. **11** Vai Ķeģilas namnieki mani nodos viņa rokā? Vai
Sauls arī nāks lejā, kā Tavs kalps dzirdējis? Kungs, Israēla
Dievs, saki to jel Savam kalpam. Tad Tas Kungs sacīja:
viņš nonāks lejā. **12** Un Dāvids sacīja: vai tad Ķeģilas
namnieki mani un manus vīrus nodos Saula rokā? Tad

Tas Kungs sacīja: nodos. **13** Tad Dāvids cēlās ar saviem
vīriem, to bija pie sešsimt, un tie izgāja no Ķeģilas un
gāja, kur varēdami. Un kad Saulam sacīja, ka Dāvids no
Ķeģilas aizbēdzis, tad viņš palika neizgājis. **14** Un Dāvids
mita tuksnesī nepieejamās vietās un palika uz kalniem
Zifas tuksnesī. Un Sauls to meklēja vienmēr, bet Dievs
to nedeva viņa rokā. **15** Un Dāvids redzēja, ka Sauls bija
izgājis, viņa dzīvību meklēt; un Dāvids bija Zifas tuksneša
silā. **16** Tad Jonatāns, Saula dēls, cēlās un gāja pie Dāvida
silā un stiprināja viņa roku iekš Dieva, **17** Un sacīja uz
to: nebīsties, jo mana tēva Saula roka tevi neatradīs, un
tu tapsi Israēlim par ķēniņu, un es būšu tas tuvākais
pie tevis, un to mans tēvs Sauls arī gan zina. **18** Un tie
abi derēja derību Tā Kunga priekšā, un Dāvids palika
tai silā, bet Jonatāns gāja uz savām mājām. **19** Tad Zifas
ļaudis nogāja pie Saula uz Ģibeju un sacīja: vai Dāvids
neslēpjas pie mums silā nepieejamās vietās, uz Aķilas
pakalna, kas tuksnesim pa labo roku? **20** Nu tad, ķēniņ,
nāc tūdaļ it pēc tava sirds prāta, jo mums pienākas, viņu
nodot ķēniņa rokā. **21** Tad Sauls sacīja: svētīti jūs esat
Tam Kungam, ka jūs par mani esat apžēlojušies. **22** Ejat
jel, ņemiet vēl vērā, skatāties un izlūkojiet viņa vietu,
kur viņa pēdas būs, un kas viņu tur ir redzējis; jo man ir
sacīts, ka viņš ļoti gudrs. **23** Tāpēc izraugāt un izlūkojiet
visas malas, kur viņš slēpjās; tad nāciet atkal pie manis
ar īstu vēsti, tad es jums iešu līdz. Un ja viņš šai zemē
būs, tad es viņam dzīšos pakaļ starp visiem tūkstošiem
iekš Jūda. **24** Tad tie cēlās un nogāja uz Zifu Saulam pa
priekšu. Bet Dāvids un viņa vīri turējās Maona tuksneša

klajumā, pa labo roku tuksnesim. **25** Un Sauls ar saviem
vīriem gāja, viņu meklēt. Bet Dāvidam tapa ziņa dota, un
viņš nogāja uz to lielo akmeni un palika Maona tuksnesī.
Kad nu Sauls to dzirdēja, tad viņš Dāvidam dzinās pakaļ
pa Maona tuksnesi. **26** Un Sauls gāja šai kalna pusē, un
Dāvids ar saviem vīriem viņā kalna pusē. Tad Dāvids
steidzās no Saula bēgt, bet Sauls ar saviem vīriem Dāvidu
un viņa vīrus aplenca, gribēdams tos sagūstīt. **27** Bet
viens vēstnesis nāca pie Saula sacīdams: steidzies un ej,
jo Fīlisti zemē ielauzušies. **28** Un Sauls griezās atpakaļ no
Dāvida pakaļdzīšanās un gāja pret Fīlistiem; tāpēc šī vieta
top nosaukta Zela-Maklekot (šķiršanās akmens). **29** Un
Dāvids aizgāja no turienes un palika Enģedos nepieejamās
vietās.

24 Un notikās, kad nu Sauls no Fīlistiem bija griezies
atpakaļ, tad viņam teica un sacīja: redzi, Dāvids ir Enģedu
tuksnesī. **2** Tad Sauls ņēma trīstūkstoš izlasītus vīrus
no visa Israēla un gāja meklēt Dāvidu ar viņa vīriem
uz tiem mežu kazu kalniem. **3** Un viņš nāca pie tiem
avju laidariem ceļmalā; tur bija viena ala, un Sauls tanī
iegāja savas kājas apsegt, bet Dāvids un viņa vīri sēdēja
alas dibenā. **4** Tad Dāvida vīri uz to sacīja: redzi, šī ir tā
diena, par ko Tas Kungs tev ir sacījis: "Redzi, Es tavu
ienaidnieku dodu tavā rokā, un tev būs viņam darīt, kā
tev tīk." Un Dāvids cēlās un nogrieza klusiņām vienu
stūri no Saula svārkiem. **5** Bet pēc tam Dāvidam sirds par
to lēca, ka viņš to stūri no Saula svārkiem bija nogriezis.
6 Un viņš sacīja uz saviem vīriem: lai Tas Kungs mani
no tā pasargā, ka es ko darītu savam kungam, Tā Kunga

svaidītam, un savu roku pie viņa pieliktu, - jo viņš ir Tā
Kunga svaidītais. **7** Un Dāvids apsauca savus vīrus ar
vārdiem un viņiem neļāva pret Saulu celties; un Sauls
cēlās no tās alas un gāja pa ceļu. **8** Tad arī Dāvids cēlās
un izgāja no alas un sauca Saulam pakaļ un sacīja: mans
kungs un ķēniņ! Tad Sauls skatījās atpakaļ. Un Dāvids
locīdadamies ar savu vaigu nometās zemē. **9** Un Dāvids
sacīja uz Saulu: kāpēc tu klausi cilvēku vārdiem, kas saka:
redzi, Dāvids meklē tavu nelaimi? **10** Redzi, šodien tavas
acis redz, ka Tas Kungs tevi šodien tai alā bija devis manā
rokā. Un gan sacīja, lai es tevi nokauju, bet (mana roka)
tevi žēloja, jo es sacīju: es nepielikšu savu roku pie sava
kunga, jo viņš ir Tā Kunga svaidītais. **11** Redzi jel, mans
tēvs, redzi savu svārku stūri manā rokā; jo kad es to stūri
no taviem svārkiem nogriezu, tad es tevi neesmu nokāvis.
Atzīsti tad un redzi, ka manā rokā nav nedz ļaunuma
nedz blēdības, un ka pret tevi neesmu grēkojis; taču tu
meklē manu dvēseli paņemt. **12** Tas Kungs tiesās starp
mani un tevi, tiešām Tas Kungs mani pie tevis atriebs, bet
mana roka nebūs pret tevi. **13** Tā kā top teikts pēc veca
sakāma vārda: no bezdievīgiem nāk bezdievība; bet mana
roka nebūs pret tevi. **14** Pret ko tu, Israēla ķēniņ, esi
izgājis? Kam tu dzenies pakaļ? Vienam nedzīvam sunim,
vienai blusai! **15** Bet Tas Kungs būs par tiesnesi un tiesās
starp mani un tevi, un redzēs un pārstāvēs manu tiesu un
mani izglābs no tavas rokas. **16** Kad nu Dāvids bija beidzis
šos vārdus uz Saulu runāt, tad Sauls sacīja: vai šī nav
tava balss, mans dēls Dāvid? Un Sauls pacēla savu balsi
un raudāja. **17** Un viņš sacīja uz Dāvidu: tu esi taisnāks

nekā es. Jo tu man esi labu darījis, bet es tev ļaunu esmu
atmaksājis. 18 Un nu tu man šodien esi parādījis, ka tu
pie manis esi labu darījis, kad Tas Kungs mani tavā rokā
bija iedevis, bet tu mani neesi nokāvis. 19 Kad, kas savu
ienaidnieku atrod, vai viņš tam liks staigāt pa labu ceļu?
Lai Tas Kungs tev labu atmaksā par to, ko tu šodien pie
manis esi darījis. 20 Un nu, redzi, es zinu, ka tu tiešām
būsi par ķēniņu, un ka Israēla valstība stāvēs tavā rokā.
21 Tad zvērē nu man pie Tā Kunga, ka tu manu dzimumu
pēc manis negribi izdeldēt, nedz iznīcināt manu vārdu no
mana tēva nama. 22 Tad Dāvids zvērēja Saulam. Un Sauls
gāja savās mājās, bet Dāvids un viņa vīri gāja uz augšu tai
nepieejamā vietā.

25 Un Samuēls nomira un viss Israēls sapulcējās un
žēlojās par to un to apraka viņa namā Rāmatā. 2 Tad
Dāvids nogāja uz Pārana tuksnesi. Un viens vīrs bija
Maonā, kam saimniecība bija Karmelī; un tas vīrs bija
ļoti bagāts, un tam bija trīstūkstoš avis un tūkstoš kazas.
Un tas bija Karmelī, savas avis cirpt. 3 Un tam vīram
bija vārds Nābals, un viņa sievai bija vārds Abigaīle, un
tā sieva bija ļoti gudra padomā un skaista augumā. Bet
tas vīrs bija pikts un ļauns savos darbos un no Kāleba
bērniem. 4 Kad nu Dāvids tuksnesī dzirdēja, ka Nābals
savas avis cirpa, 5 Tad viņš sūtīja desmit puišus un sacīja
tiem puišiem: ejat uz Karmeli un ejat pie Nābala un
sveicinājiet viņu no manas puses, 6 Un sakāt: Dievs palīdz,
miers lai ir ar tevi un miers ar tavu namu un miers ar
visu, kas tev pieder! 7 Un nu es esmu dzirdējis, ka tev ir
avju cirpēji. Tad nu tavi gani pie mums ir bijuši, mēs tiem

nekā ļauna neesam darījuši, tiem arī nekas nav zudis visu
to laiku, kamēr tie Karmelī bijuši. **8** Vaicā savus puišus,
tad tie tev to sacīs. Lai tad tie jaunekļi žēlastību atrod
priekš tavām acīm, jo mēs labā dienā esam atnākuši. Dod
jel saviem kalpiem un savam dēlam Dāvidam, kas tev pie
rokas. **9** Kad nu Dāvida puiši bija nākuši un šos vārdus uz
Nābalu no Dāvida puses runājuši, tad tie palika klusu. **10**
Bet Nābals atbildēja Dāvida kalpiem un sacīja: kas tas
tāds Dāvids un kas tas tāds Isajus dēls? Šinī laikā ir daudz
kalpu, kas no saviem kungiem aizbēg. **11** Vai tad es savu
maizi un ūdeni un savus lopus ņemšu, ko es priekš saviem
cirpējiem esmu kāvis, un došu vīriem, ko es nepazīstu, no
kurienes tie ir? **12** Tad Dāvida puiši griezās atpakaļ uz
savu ceļu un gāja atpakaļ un nāca un atsacīja viņam visus
šos vārdus. **13** Tad Dāvids sacīja uz saviem vīriem: apjoziet
ikviens savu zobenu. Tad ikviens apjoza savu zobenu.
Un Dāvids apjoza arīdzan savu zobenu, un tie devās uz
augšu Dāvidam pakaļ pie četrsimt vīru, un divsimt palika
pie rīkiem. **14** Bet Abigaīlei, Nābala sievai, viens no tiem
puišiem to stāstīja un sacīja: redzi, Dāvids ir vēstnešus
sūtījis no tuksneša un mūsu kungu licis sveicināt, bet
viņš tos izbāra. **15** Bet tie vīri mums ir bijuši ļoti labi, un
mums nekā ļauna nav darījuši un mums nekas nav zudis
visu to laiku, kad mēs pie tiem mituši, kad bijām laukā.
16 Tie mums bijuši par mūri gan naktīm, gan dienām,
visu to laiku, kad mēs pie tiem bijuši, avis ganīdami. **17**
Un nu ņem vērā un raugi, ko tu dari, jo nelaime būs
gatava pret mūsu kungu un pret visu viņa namu, un tas
ir netikls vīrs, ka viņam nekā nevar sacīt. **18** Tad Abigaīle

steidzās un ņēma divsimt maizes un divus ādas traukus
ar vīnu un piecas kautas avis un piecus pūrus miltu un
simts rozīņu raušu un divsimt vīģu raušu, un to krāva
uz ēzeļiem. **19** Un tā sacīja uz saviem puišiem: noejat
manā priekšā, redzi, es būšu aiz jums. Bet savam vīram
Nābalam, viņa par to tam nedeva ziņas. **20** Kad nu viņa uz
ēzeļa jādama nonāca pakalnā, meža ēnā, redzi, tad Dāvids
ar saviem vīriem nonāca viņai pretī, un viņa tos sastapa.
21 Bet Dāvids bija sacījis: tiešām, es esmu velti sargājis
visu, kas šim pieder tuksnesī, un tam nekas nav zudis no
tā, kas viņam bija, bet viņš man maksā ļaunu par labu. **22**
Lai Dievs Dāvida ienaidniekiem šā un tā dara, ja es no
visa, kas viņam pieder, līdz rītam vienu atlicināju, kas
mīž pie sienas. **23** Kad nu Abigaīle Dāvidu redzēja, tad
viņa steidzās un nokāpa no ēzeļa un Dāvida priekšā krita
uz savu vaigu un metās pie zemes. **24** Un tā krita viņam
pie kājām un sacīja: ak mans kungs, pielīdzini man, man
to noziegumu, un lai jel tava kalpone priekš tavām ausīm
runā, un klausi tavas kalpones vārdus! **25** Mans kungs,
nedusmojies, lūdzams, par šo netiklo vīru, par Nābalu,
jo viņš ir tāds, kā viņa vārds skan; Nābals (ģeķis) viņa
vārds un ģeķība ir pie viņa, un es, tava kalpone, sava
kunga puišus neesmu redzējusi, ko tu esi sūtījis. **26** Nu
tad, mans kungs, tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava
dvēsele dzīva, Tas Kungs tevi ir noturējis, ka tu neesi
nācis asinsgrēkā un neesi atriebies ar savu roku, un nu,
kā Nābals, tā lai top tavi ienaidnieki un tie, kas pret
manu kungu ļaunu domā. **27** Un šī nu ir tā svētība, ko
tava kalpone savam kungam ir atnesusi; lai to dod tiem

puišiem, kas manam kungam staigā pakaļ. **28** Piedod,
lūdzams, tavai kalponei to pārkāpumu; jo Tas Kungs
tiešām manam kungam dos pastāvīgu namu, tāpēc ka
mans kungs karo Tā Kunga karu, un nekāds ļaunums
tevi neaizņems ne mūžam. **29** Un kad kāds cilvēks pret
tevi celsies, tevi vajāt un tavu dvēseli meklēt, tad mana
kunga dvēsele būs iesieta tai dzīvo (dvēseļu) kūlītī pie Tā
Kunga, tava Dieva, bet tavu ienaidnieku dvēsele taps kā
no lingas izlingota. **30** Kad nu Tas Kungs manam kungam
visu to labu darīs, ko Viņš par tevi runājis, un tevi cels
par valdnieku pār Israēli, **31** Tad manam kungam nebūs
šis grēks un šis sirds grūtums, ka tu velti būtu asinis
izlējis, un ka mans kungs pats sev būtu palīdzējies; un kad
Tas Kungs manam kungam labu darīs, tad tu pieminēsi
savu kalponi. **32** Tad Dāvids sacīja uz Abigaīli: slavēts lai
ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas tevi šodien man pretī
sūtījis. **33** Un slavēts lai ir tavs padoms, un svētīta esi
tu pati, ka tu man šodien noturējusi, ka neesmu nācis
asinsgrēkā, un ka ar savu roku neesmu atriebies. **34** Jo
patiesi, tik tiešām kā Tas Kungs, Israēla Dievs, dzīvs, kas
mani noturējis tev ļaunu darīt; ja tu nebūtu steigusies un
man pretī nākusi, tad Nābalam nebūtu atlicis līdz rīta
gaismai neviens, kas mīž pie sienas. **35** Tad Dāvids ņēma
no viņas rokas, ko viņa tam bija atvedusi, un uz to sacīja:
ej ar mieru atkal savās mājās! Redz, es tavu balsi esmu
klausījis un tavu lūgšanu pieņēmis. **36** Kad nu Abigaīle
pie Nābala nāca, redzi, tad tam bija dzīres savā namā,
tāpat kā ķēniņa dzīres, un Nābala sirds priecājās pie
sevis, un viņš bija ļoti piedzēries. Bet viņa tam ne vārda

nesacīja, ne maza, ne liela, līdz rīta gaismai. **37** Un notikās
rītā, kad vīns no Nābala bija izgājis, tad viņa sieva tam
visu to stāstīja. Tad viņa sirds iekš viņa pamira, un viņš
kļuva kā akmens. **38** Un pēc kādām desmit dienām Tas
Kungs sita Nābalu, ka tas nomira. **39** Kad Dāvids dzirdēja,
Nābalu esam mirušu, tad viņš sacīja: slavēts ir Tas Kungs,
kas manu apsmieklu pie Nābala atriebis un Savu kalpu
noturējis no ļauna, un ka Tas Kungs Nābalam to ļaunu
uz viņa galvu maksājis. Un Dāvids nosūtīja un runāja uz
Abigaīli, ka viņš to ņemtu par sievu. **40** Tad Dāvida kalpi
nāca pie Abigaīles uz Karmeli un runāja uz to un sacīja:
Dāvids mūs pie tevis ir sūtījis, ka viņš tevi ņemtu sev
par sievu. **41** Tad viņa cēlās un metās uz savu vaigu pie
zemes un sacīja: redzi, še ir tava kalpone, ka tā kalpo un
mazgā sava kunga kalpu kājas. **42** Un Abigaīle steidzās un
cēlās un jāja uz ēzeļa ar savām piecām jaunām meitām,
kas viņai staigāja pakaļ, un tā gāja Dāvida vēstnešiem
pakaļ un viņam palika par sievu. **43** Un Dāvids ņēma arī
Aķinoamu no Jezreēles, un tā šās abas viņam bija par
sievām. **44** Jo Sauls savu meitu Mikali, Dāvida sievu, bija
devis Paltam, Laīsa dēlam, kas bija no Gallim.

26 Tad Zifieši nāca pie Saula uz Ģibeju un sacīja: vai
Dāvids nav paslēpies uz Aķilas pakalna šaipus tuksneša?
2 Tad Sauls cēlās un nogāja uz Zifas tuksnesi, un viņam
līdz trīstūkstoš izlasīti Israēla vīri, Dāvidu meklēt Zifas
tuksnesī. **3** Un Sauls apmeta lēģeri uz Aķilas pakalna, kas
šaipus tuksneša ceļmalā. Bet Dāvids palika tuksnesī. Un
kad viņš redzēja, ka Sauls viņam pakaļ nāca tuksnesī,
4 Tad Dāvids izsūtīja izlūkus un nomanīja Saulu tiešām

nākam. **5** Un Dāvids cēlās un nāca uz to vietu, kur Sauls
bija apmeties, un Dāvids redzēja to vietu, kur Sauls gulēja
ar Abneru, Nera dēlu, savu karalielkungu, un Sauls gulēja
starp tiem savestiem lēģera ratiem, un tie ļaudis ap
viņu bija apmetušies. **6** Tad Dāvids bilda un sacīja uz
Aķimeleku, to Etieti, un uz Abizaju, Cerujas dēlu, Joaba
brāi, sacīdams: Kas man ies līdz pie Saula lēģerī? Tad
Abizajus sacīja: es iešu tev līdzi. **7** Tad Dāvids un Abizajus
nāca pie (Saula) ļaudīm naktī, un redzi, Sauls gulēja
aizmidzis starp tiem savestiem lēģera ratiem, un viņa
šķēps bija viņa galvas galā zemē iedurts, bet Abners un
tie ļaudis gulēja ap viņu. **8** Tad Abizajus sacīja uz Dāvidu:
Dievs šodien tavu ienaidnieku ir devis tavā rokā; lai es nu
viņu jel ar vienu reizi noduru ar šķēpu pie zemes, tad
viņam otru reizi vairs nevajadzēs. **9** Bet Dāvids sacīja uz
Abizaju: nenonāve viņu, jo kas savu roku varētu pielikt
pie Tā Kunga svaidītā un palikt nenoziedzīgs? **10** Un
Dāvids sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, - ja Tas Kungs
viņu nesitīs, vai nu viņa diena nāks, ka tas mirs, vai tas
karā ies un ies bojā, - **11** Lai Tas Kungs mani pasargā, ka es
savu roku liktu pie Tā Kunga svaidītā! Tāpēc ņem jel nu to
šķēpu, kas ir viņa galvas galā, un to ūdens biķeri un ejam.
12 Tā Dāvids ņēma to šķēpu un to ūdens biķeri no Saula
galvas gala, un tie gāja projām, un neviens to neredzēja,
un neviens to nemanīja, un neviens neuzmodās, bet tie
gulēja visi, jo ciets miegs no Tā Kunga tiem bija uzkritis.
13 Kad nu Dāvids uz otru pusi bija pārgājis, tad viņš
stāvēja kalna galā no tālienes, ka vēl plata vieta bija viņu
starpā. **14** Un Dāvids uzkliedza tiem ļaudīm un Abneram,

Nera dēlam, un sacīja: vai tu neatbildi Abner? Tad Abners
atbildēja un sacīja: kas tu tāds esi, ka tu tā pret ķēniņu
kliedzi? **15** Tad Dāvids sacīja uz Abneru: vai tu neesi
vīrs? Un kas tev ir līdzīgs iekš Israēla? Kāpēc tad tu savu
kungu, to ķēniņu, neesi sargājis? Jo viens no tiem ļaudīm
ir nācis, ķēniņu, tavu kungu, nonāvēt. **16** Tas nav labi,
ko tu esi darījis; tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, jo jūs
nāvi esat pelnījuši, tāpēc ka jūs savu kungu, Tā Kunga
svaidīto, neesat labāki sargājuši. Un nu redzi, kur ķēniņa
šķēps ir un tas ūdens biķeris, kas bija viņa galvas galā? **17**
Un Sauls pazina Dāvida balsi un sacīja: vai šī nav tava
balss, mans dēls Dāvid? Un Dāvids sacīja: mana balss,
mans kungs un ķēniņ. **18** Un viņš sacīja: kāpēc mans
kungs savu kalpu tā vajā? Jo ko es esmu darījis un kāds
ļaunums ir manā rokā? **19** Un nu klausi jel, mans kungs
un ķēniņ, sava kalpa vārdus. Ja Tas Kungs tevi pret mani
skubina, tad lai viņš ož upura dāvanu, bet ja cilvēku bērni
to dara, tad tie lai ir nolādēti priekš Tā Kunga, tāpēc ka
tie mani šodien izdzen, ka es nevaru palikt iekš Tā Kunga
mantības, sacīdami: ej, kalpo svešiem dieviem. **20** Bet lai
nu manas asinis pie zemes nekrīt tālu no Tā Kunga vaiga,
jo Israēla ķēniņš ir izgājis vienu blusu meklēt, tā kā irbi
medī uz kalniem. **21** Tad Sauls sacīja: es esmu grēkojis,
griezies atpakaļ, mans dēls Dāvid, jo es tev vairs ļauna
nedarīšu, tāpēc ka mana dvēsele šodien ir dārga bijusi
tavās acīs; redzi, es esmu aplam darījis un ļoti noziedzies.
22 Tad Dāvids atbildēja un sacīja: redz, še ir ķēniņa šķēps,
lai tad viens no tiem puišiem nāk un to paņem. **23** Bet Tas
Kungs lai ikvienam maksā pēc viņa taisnības un pēc viņa

uzticības; gan Tas Kungs tevi šodien manā rokā bija devis,
bet es savu roku negribēju likt pie Tā Kunga svaidītā. 24
Un redzi, kā tava dvēsele šodien ir augsti turēta manās
acīs, tā lai mana dvēsele augsti top turēta Tā Kunga acīs,
un lai viņš mani izpestī no visām bēdām. 25 Tad Sauls
sacīja uz Dāvidu: svētīts tu esi, mans dēls Dāvid, tiešām
ko tu uzņemsies, to tu tiešām arī izvedīsi galā. Tad Dāvids
gāja savu ceļu, un Sauls griezās atpakaļ uz savu vietu.

27 Un Dāvids domāja savā sirdī: taču man kādā dienā
nāks gals caur Saula roku; man labuma nav, ja es glābtin
neglābjos uz Fīlistu zemi, lai Sauls mitās mani joprojām
meklēt visās Israēla robežās; tā es no viņa rokas izglābšos.
2 Tad Dāvids cēlās un gāja ar tiem sešsimt vīriem, kas
pie viņa bija, pie Aķisa, Maoka dēla, Gatas ķēniņa. 3 Un
Dāvids palika pie Aķisa Gatā, pats un viņa vīri, ikkatrs ar
savu namu, Dāvids ar savām abām sievām, Aķinoamu,
to Jezreēlieti, un Abigaīli, Nābala sievu, to Karmelieti. 4
Kad nu Saulam sacīja, ka Dāvids aizbēdzis uz Gatu, tad
viņš to vairs nemeklēja. 5 Un Dāvids sacīja uz Aķisu:
ja es žēlastību esmu atradis priekš tavām acīm, tad lai
man dod vietu vienā zemes pilsētā, ka es tur dzīvoju; jo
kāpēc tavam kalpam ķēniņa pilsētā pie tevis būs dzīvot?
6 Tad Aķis viņam tai dienā deva Ciklagu. Tāpēc Ciklaga
Jūda ķēniņiem pieder līdz šai dienai. 7 Un tas laiks,
ko Dāvids Fīlistu zemē mita, bija viens gads un četri
mēneši. 8 Un Dāvids cēlās ar saviem vīriem un uzbruka
Gešuriešiem un Ģirziešiem un Amalekiešiem, jo tie citkārt
bija tie zemes iedzīvotāji līdz Šurai un Ēģiptes zemei. 9
Un Dāvids kāva to zemi un nepameta dzīvus ne vīrus, ne

sievas un ņēma avis un vēršus un ēzeļus un kamieļus un
drēbes, un griezās atpakaļ un nāca pie Aķisa. **10** Kad nu
Aķis sacīja: kur jūs šodien esat ielauzušies? Tad Dāvids
sacīja: pret dienasvidu iekš Jūda, un pret dienasvidu pie
Jerameliešiem, un pret dienasvidu pie Keniešiem. **11**
Un Dāvids ne vīrus, ne sievas nepameta dzīvus, ka tie
netiktu uz Gatu; jo viņš sacīja: lai nenes vēsti pret mums,
sacīdami: tā Dāvids mums ir darījis. Un tāds bija viņa
darbs, cik ilgi tas Fīlistu zemē dzīvoja. **12** Un Aķis ticēja
Dāvidam un domāja, viņš sev smirdošu darījies priekš
saviem Israēla ļaudīm, tāpēc viņš man mūžam būs par
kalpu.

28 Tanīs dienās notika, ka Fīlisti savus pulkus uz karu
sapulcināja, ar Israēli karot. Tad Aķis sacīja uz Dāvidu:
tev būs zināt, ka tev līdz ar mani jāiet karā, gan tev, gan
taviem vīriem. **2** Tad Dāvids sacīja uz Aķisu: tad tu gan
manīsi, ko tavs kalps darīs. Un Aķis sacīja uz Dāvidu:
tāpēc es tevi iecelšu par savas galvas sargu mūžam. **3** Un
Samuēls jau bija nomiris, un viss Israēls par viņu bija
žēlojies, un viņu bija aprakuši Rāmatā, viņa pilsētā. Un
Sauls zīlniekus un burvjus bija izdzinis no zemes. **4** Tā nu
Fīlisti sapulcējās un nāca un apmetās Šunemē, un Sauls
sapulcēja visu Israēli un tie apmetās Ģilboā. **5** Kad nu
Sauls Fīlistu lēģeri redzēja, tad viņš bijās, un viņa sirds
drebēja ļoti. **6** Un Sauls vaicāja To Kungu, bet Tas Kungs
tam neatbildēja ne caur sapņiem, ne caur urim(lozēm),
ne caur praviešiem. **7** Tad Sauls sacīja uz saviem kalpiem:
meklējiet man vienu sievu, kam zīlnieka gars, ka es pie
tās eju un to vaicāju. Un viņa kalpi uz to sacīja: redz,

Endorā ir viena sieva, tai ir zīlnieka gars. **8** Un Sauls
pārmija savas drēbes un apvilka citas un gāja pats ar
diviem vīriem un nāca pie tās sievas naktī un sacīja: zīlē
man, lūdzama, caur zīlnieka garu un uzved man to, ko
es tev sacīšu. **9** Tad tā sieva uz to sacīja: redzi, tu zini,
ko Sauls ir darījis, ka tas zīlniekus un burvjus no zemes
ir izdeldējis. Kāpēc tu tad manai dvēselei valgus lieci,
mani nomaitāt? **10** Bet Sauls viņai zvērēja pie Tā Kunga
un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, tev par to lietu
nekāds sods neuzies. **11** Tad tā sieva sacīja: ko man tev
būs uzvest? Un tas sacīja: uzved man Samuēli. **12** Kad nu
tā sieva Samuēli redzēja, tad tā iebrēcās ar stipru balsi un
teica uz Saulu un sacīja: kāpēc tu man esi pievīlis? Tu
esi Sauls! **13** Un ķēniņš uz to sacīja: nebīsties! Bet ko tu
redzi? Tā sieva sacīja uz Saulu: es redzu garu no zemes
uzkāpjam. **14** Un viņš uz to sacīja: kāds ir viņa ģīmis?
Un viņa sacīja: tur uzkāpj vecs vīrs, apņēmies mētelī.
Tad Sauls manīja, ka tas bija Samuēls, un viņš locīdamies
nometās uz savu vaigu pie zemes. **15** Un Samuēls sacīja uz
Saulu: kāpēc tu mani nelieci mierā, un man esi licis nākt
augšām? Tad Sauls sacīja: man ir ļoti bail, jo Fīlisti karo
pret mani, un Dievs no manis ir atstājies un man vairs
neatbild, nedz caur praviešiem, nedz caur sapņiem; tad es
tevi esmu aicinājis, man padomu dot, ko man būs darīt.
16 Tad Samuēls sacīja: kāpēc tad tu mani vaicā, kad Tas
Kungs no tevis atstājies un tev palicis par ienaidnieku? **17**
Jo Tas Kungs tev ir darījis, ko Viņš caur mani runājis, un
Tas Kungs to valstību no tavas rokas ir izrāvis un devis
Dāvidam, tavam tuvākam. **18** Tā kā tu uz Tā Kunga balsi

neesi klausījis un neesi darījis pēc Viņa bargām dusmām
pret Amaleku, tā Tas Kungs tev šodien to dara. **19** Un Tas
Kungs Israēli līdz ar tevi nodos Fīlistu rokā, jo rītu tu
ar saviem dēliem būsi pie manis. Un Tas Kungs Israēla
kara spēku dos Fīlistu rokā. **20** Tad Sauls piepeši krita
garšļauku pie zemes, un izbijās ļoti par Samuēla vārdiem;
jo viņam nebija spēka, tādēļ ka visu to dienu un nakti
nebija ēdis. **21** Tad tā sieva nāca pie Saula un redzēja,
ka viņš ļoti bija izbijies, un uz viņu sacīja: redzi, tava
kalpone tavai balsij ir klausījusi, un es savu dzīvību savā
rokā esmu likusi un tavam vārdam paklausījusi, ko tu
uz mani esi runājis. **22** Tad klausi nu arī tu, lūdzams,
uz savas kalpones balsi, un es tev celšu priekšā kādu
kumosu maizes, un ēd, tad tev atkal būs spēks, ka tu vari
iet savu ceļu. **23** Bet viņš liedzās un sacīja: es negribu ēst,
bet viņa kalpi un tā sieva to piespieda, ka tas viņu balsij
paklausīja. Un viņš cēlās augšā no zemes un apsēdās
uz gultu. **24** Un tai sievai bija barots teļš sētā, un viņa
steidzās un to nokāva un ņēma miltus un tos mīcīja un
cepa neraudzētas karašas. **25** Un to cēla priekšā Saulam
un viņa kalpiem, un tie ēda un cēlās un aizgāja tai pašā
naktī.

29 Un Fīlisti visus savus pulkus bija sapulcinājuši Afekā,
un Israēls apmetās pie Jezreēles akas. **2** Un Fīlistu lielkungi
tur gāja ar simtiem un ar tūkstošiem. Bet Dāvids un viņa
vīri gāja ar Aķisu no aizmugures. **3** Tad Fīlistu lielkungi
sacīja: ko šie Ebreji (te dara)? Un Aķis sacīja uz Fīlistu
lielkungiem: vai šis nav Dāvids, Saula, Israēla ķēniņa,
kalps, kas šīs dienas un šos gadus pie manis bijis, un es

pie tā nekā neesmu atradis no tās dienas, kad viņš tur ir
atkritis, līdz šai dienai? **4** Bet Fīlistu lielkungi apskaitās
par viņu un uz viņu sacīja: lai tas vīrs griežas atpakaļ un
lai iet atpakaļ uz savu vietu, ko tu viņam esi devis; lai
viņš neiet karā mums līdz, ka viņš mums nepaliek par
pretinieku pašā kaušanā. Jo kā šis savam kungam labāki
varētu patikt, nekā caur šo vīru galvām? **5** Vai šis nav
tas Dāvids, par ko tie dejojot un dziedot sacīja: Sauls ir
tūkstošus kāvis, bet Dāvids desmit tūkstošus? **6** Tad Aķis
aicināja Dāvidu un uz to sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvo, tu esi taisns vīrs un tava iziešana un ieiešana pie
manis lēģerī man labi patīk, jo es pie tevis neesmu ļauna
atradis no tās dienas, kad tu pie manis nācis, līdz šai
dienai, bet tiem lielkungiem tu neesi patīkams. **7** Tad nu
griezies atpakaļ un ej ar mieru, ka tu ļauna nedari priekš
Fīlistu lielkungu acīm. **8** Tad Dāvids sacīja uz Aķisu: ko
es esmu darījis un ko tu pie sava kalpa esi atradis no
tās dienas, kad es tavā priekšā bijis, līdz šai dienai, ka
man nu nebūs iet un kauties pret sava kunga, tā ķēniņa,
ienaidniekiem? **9** Tad Aķis atbildēja un sacīja uz Dāvidu:
es gan zinu, tiešām tu manām acīm esi patīkams, tāpat kā
viens Dieva eņģelis. Bet Fīlistu lielkungi saka, lai viņš
neiet karā mums līdz. **10** Nu tad celies rītā agri ar sava
kunga kalpiem, kas tev līdz nākuši, un ceļaties rītā agri,
kad gaisma būs metusies, un ejat. **11** Tad Dāvids cēlās ar
saviem vīriem, iet agri atpakaļ uz Fīlistu zemi. Bet Fīlisti
cēlās uz Jezreēli.

30 Un notikās, kad Dāvids ar saviem vīriem trešā dienā
nāca uz Ciklagu, tad Amalekieši pret dienvidiem un

Ciklagā bija ielauzušies un Ciklagu kāvuši un ar uguni
sadedzinājuši. **2** Un tās sievas no turienes bija aizveduši,
un mazus un lielus, bet nevienu nebija nokāvuši, bet
aizveduši un gājuši savu ceļu. **3** Un Dāvids ar saviem
vīriem nāca pie tās pilsētas, un redzi, tā bija sadedzināta
ar uguni, un viņu sievas un viņu dēli un viņu meitas bija
aizvesti. **4** Tad Dāvids ar tiem vīriem, kas pie viņa bija,
pacēla savu balsi un raudāja, kamēr tiem vairs spēka
nebija raudāt. **5** Arī Dāvida abas sievas, Aķinoama, tā
Jezreēliete, un Abigaīle, Nābala sieva, tā Karmeliete, bija
aizvestas. **6** Un Dāvidam bija ļoti bail, jo tie ļaudis to
gribēja akmeņiem nomētāt, jo visiem ļaudīm sirds ēdās,
ikvienam par saviem dēliem un par savām meitām. Bet
Dāvids stiprinājās iekš Tā Kunga, sava Dieva. **7** Un Dāvids
sacīja uz priesteri Abjataru, Aķimeleka dēlu: dod jel to
efodu šurp! Un Abjatars nesa to efodu pie Dāvida. **8**
Tad Dāvids vaicāja To Kungu sacīdams: vai man būs tam
pulkam pakaļ dzīties, vai es tos panākšu? Un Viņš tam
sacīja: dzenies, tu tos panāksi un patiesi atpestīsi. **9** Tad
Dāvids nogāja ar tiem sešsimt vīriem, kas pie viņa bija, un
kad tie nāca pie Bezoras upes, tad tur citi apstājās. **10** Un
Dāvids tiem dzinās pakaļ ar četrsimt vīriem, bet divsimt
vīri tur palika stāvot, kas bija piekusuši, ka nevarēja iet
pār Bezoras upi. **11** Un tie atrada vienu Ēģiptieti laukā, to
tie atveda pie Dāvida, un deva tam maizes, un viņš ēda,
un deva tam ūdeni dzert, **12** Un deva tam vienu šķēli vīģu
raušu un divus rozīņu raušus. Un viņš ēda, un viņa gars
atkal atgriezās pie viņa, jo viņš nebija maizes ēdis, nedz
ūdens dzēris trīs dienas un trīs naktis. **13** Tad Dāvids uz

to sacīja: kas tu esi un no kurienes tu esi? Tad tas sacīja:
esmu ēģiptiešu puisis, viena Amalekieša kalps, un mans
kungs mani atstājis, tāpēc ka es priekš trim dienām esmu
slims palicis. **14** Mēs bijām ielauzušies pret dienasvidu pie
Krietiem un uz Jūdu un pret dienasvidu pie Kāleba, un
Ciklagu ar uguni esam sadedzinājuši. **15** Tad Dāvids uz to
sacīja: vai tu gribi mani novest pie šā pulka? Un tas sacīja:
zvērē man pie Dieva, ka tu mani negribi nokaut nedz
nodot mana kunga rokā, tad es tevi pie šā pulka novedīšu.
16 Un viņš to noveda. Un redzi, tie gulēja izklīduši pa
visu klajumu, ēda un dzēra un dejoja par visu to lielo
laupījumu, ko tie bija paņēmuši no Fīlistu un Jūdu zemes.
17 Un Dāvids tos kāva no rīta gaismas līdz vakaram otrai
dienai sākot, un neviens no tiem neizspruka, kā vien
četrsimt jauni vīri, kas uz kamieļiem jāšus aizbēga. **18**
Tā Dāvids izglāba visu, ko Amalekieši bija paņēmuši,
un Dāvids arī izglāba savas abas sievas. **19** Un no tiem
netrūka neviena, ne maza ne liela, ne dēla ne meitas, ne
no tā laupījuma, ne no visa, ko tie tiem bija paņēmuši, -
visu Dāvids veda atpakaļ. **20** Un Dāvids ņēma visas avis
un vēršus, un tie šos lopus dzina Dāvida priekšā un sacīja:
šis ir Dāvida laupījums. **21** Kad nu Dāvids pie tiem divsimt
vīriem nāca, kas bija piekusuši, ka Dāvidam nevarēja
iet pakaļ, un tāpēc pie Bezoras upes bija pamesti, tad
tie Dāvidam un tiem ļaudīm, kas pie viņa bija, izgāja
pretī. Un Dāvids piestājās pie tiem ļaudīm un vaicāja pēc
viņu labklāšanās. **22** Tad visi netiklie un negantie ļaudis
to vīru starpā, kas ar Dāvidu bija gājuši, atbildēja un
sacīja: tāpēc ka tie mums nav nākuši līdz, tad mēs tiem

arī nekā nedosim no tā laupījuma, ko esam glābuši, kā
vien ikkatram savu sievu un savas bērnus; tos lai tie ņem
un iet. 23 Bet Dāvids sacīja: tā jums, mani brāļi, nebūs
darīt ar to, ko Tas Kungs mums ir devis, jo Viņš mūs ir
pasargājis, un to pulku, kas pret mums nācis, ir devis
mūsu rokā. 24 Kas jūs šinī lietā varētu klausīt? Jo kāda
daļa ir tiem, kas gājuši kauties, tāda pat daļa būs arī šiem,
kas pie rīkiem palikuši, tiem kopā būs dalīties. 25 Un tas
no tās dienas nu joprojām tā ir palicis, jo viņš to par
likumu un tiesu ir iecēlis iekš Israēla līdz šai dienai. 26
Kad nu Dāvids uz Ciklagu nāca, tad viņš no tā laupījuma
Jūda vecajiem, saviem draugiem, sūtīja un sacīja: redz,
še jums ir dāvanas no Tā Kunga ienaidnieku laupījuma.
27 (Proti) tiem Bētelē un tiem Rāmatā pret dienasvidu
un tiem Jatirā 28 Un tiem Aroērā un tiem Sipmotā un
Estemoā 29 Un tiem Rakalā un tiem, kas bija Jerameēliešu
pilsētās, un tiem, kas Keniešu pilsētās dzīvoja, 30 Un tiem
Ormā un tiem KorAzanā un tiem Atakā, 31 Tiem Hebronē,
un visām vietām, kur Dāvids bija apkārt gājis, viņš un
viņa vīri.

31 Un Fīlisti karoja pret Israēli un Israēla vīri bēga
no Fīlistiem un krita nokauti uz Ģilboas kalniem. 2 Un
Fīlisti lauzās uz Saulu un uz viņa dēliem, un nokāva
Jonatānu un Abinadabu un Malķizuū, Saula dēlus. 3 Un
tā kaušanās bija briesmīga pret Saulu, un strēlnieki to
aizņēma ar saviem stopiem, un viņš tapa ļoti ievainots
no tiem strēlniekiem. 4 Tad Sauls sacīja uz savu bruņu
nesēju: izvelc savu zobenu un nodur mani ar to, ka šie
neapgraizītie nenāk un mani nenodur un mani neliek

smieklā. Bet viņa bruņu nesējs negribēja, jo viņš bijās
ļoti. Tad Sauls ņēma zobenu un metās uz to. **5** Kad nu
viņa bruņu nesējs redzēja, ka Sauls bija miris, tad tas
arīdzan metās savā zobenā un mira līdz ar viņu. **6** Tā
Sauls nomira un viņa trīs dēli un viņa bruņu nesējs un
visi viņa vīri tai dienā kopā. **7** Kad nu Israēla vīri, kas
bija viņpus tās ielejas un viņpus Jardānes, redzēja, ka
Israēla vīri bija bēguši un ka Sauls ar saviem dēliem bija
nomiris, tad tie atstāja tās pilsētas un bēga, un Fīlisti
nāca un dzīvoja iekš tām. **8** Un otrā dienā Fīlisti nāca, tos
nokautos aplaupīt, un atrada Saulu un viņa trīs dēlus
uz Ģilboas kalniem guļam. **9** Un tie viņam nocirta galvu
un novilka bruņas, un sūtīja pa Fīlistu zemi apkārt, ziņu
dot savu elka dievu namos un pa tiem ļaudīm. **10** Un
tie nolika viņa bruņas Astartes namā un viņa miesas tie
pakāra BetŠanā pie mūra. **11** Kad nu Jabesas iedzīvotāji
Gileādā dzirdēja, ko Fīlisti Saulam bija darījuši, **12** Tad visi
spēcīgie vīri cēlās un gāja cauru nakti un ņēma Saula
miesas un viņa dēlu miesas no BetŠanas mūra, un tās
veda uz Jabesu un tās tur sadedzināja, **13** Un ņēma viņu
kaulus un tos apraka apakš Jabesas kokiem un gavēja
septiņas dienas.

Otra Samuela

1 Un notikās pēc Saula miršanas, kad Dāvids no
Amalekiešu kaušanas bija atpakaļ griezies, tad Dāvids
palika divas dienas Ciklagā. **2** Un redzi, trešā dienā
viens vīrs nāca no lēģera, no Saula, un viņa drēbes bija
saplosītas, un zeme bija uz viņa galvas. Un kad viņš pie
Dāvida nāca, viņš klanījās pie zemes mezdamies. **3** Un
Dāvids uz to sacīja: no kurienes tu nāci? Un tas uz viņu
sacīja: no Israēla lēģera esmu izbēdzis. **4** Tad Dāvids uz to
sacīja: kā tur iet? Teic man jel! Un tas sacīja: tie ļaudis no
kaušanās ir bēguši un daudz no tiem ļaudīm krituši un
miruši, arī Sauls un Jonatāns, viņa dēls, ir miruši. **5** Tad
Dāvids sacīja uz to puisi, kas viņam to teica: kā tu zini, ka
Sauls un Jonatāns, viņa dēls, miruši? **6** Tad tas puisis, kas
viņam to teica, sacīja: nejauši es nācu uz Ģilboas kalniem
un redzi, Sauls bija atspiedies uz savu šķēpu, un redzi, rati
un jātnieki tam lauzās virsū. **7** Tad viņš griezās atpakaļ un
mani ieraudzīja un mani sauca. Un es sacīju: še es esmu.
8 Un viņš uz mani sacīja: kas tu esi? Un es uz to sacīju:
esmu Amalekietis. **9** Un viņš uz mani sacīja: nāc šurp pie
manis un nokauj mani, jo izbailes mani pārņēmušas, un
mana dzīvība vēl ir vesela iekš manis. **10** Tad es pie tā
piegāju un to nokāvu, jo es gan zināju, ka viņš pēc savas
krišanas nevarēja dzīvot, un es paņēmu to kroni, kas bija
uz viņa galvas, un viņa rokas greznumu un to nesu šurp
pie sava kunga. **11** Tad Dāvids sakampa savas drēbes un
tās saplēsa, tāpat arī visi tie vīri, kas pie viņa bija. **12** Un
tie žēlojās un raudāja un gavēja līdz vakaram par Saulu
un par viņa dēlu Jonatānu un par Tā Kunga ļaudīm un

par Israēla namu, tāpēc ka tie caur zobenu bija krituši. **13**
Un Dāvids sacīja uz to puisi, kas viņam to bija teicis: no
kurienes tu esi? Un viņš sacīja: es esmu sveša vīra, viena
Amalekieša, dēls. **14** Un Dāvids uz to sacīja: kā tu neesi
bijies izstiept savu roku, nomaitāt Tā Kunga svaidīto? **15**
Un Dāvids sauca vienu no tiem puišiem un sacīja: nāc,
nokauj viņu. Un tas to kāva, ka tas nomira. **16** Un Dāvids
uz to sacīja, tavas asinis lai paliek uz tavas galvas, jo
tava paša mute pret tevi ir liecinājusi sacīdama: es Tā
Kunga svaidīto esmu nokāvis. **17** Tad Dāvids dziedāja šo
vaidu dziesmu par Saulu un par viņa dēlu Jonatānu, **18**
Un pavēlēja lai Jūda bērniem to stopa dziesmu mācītu
(redzi, tā ir rakstīta tā taisnā grāmatā): **19** Israēla glītums
uz taviem kalniem nokauts! Kā tie varenie krituši! **20**
Nestāstat to Gatā, neteiciet to Askalonas ielās, ka Fīlistu
meitas nepriecājās, ka neapgraizīto meitas nelīksmojās!
21 Ģilboas kalni, lai rasa un lietus vairs nav uz jums, nedz
tīrumi upuru dāvanām, jo tur to vareno priekšturamās
bruņas ir nomestas, Saula priekšturamās bruņas ar eļļu
nesvaidītas. **22** Jonatāna stops nekad nav dzīts atpakaļ un
Saula zobens nekad nav pārnācis bez nokauto asinīm un
vareno taukiem. **23** Sauls un Jonatāns, mīlīgi un laipni,
dzīvībā un nāvē tie nav šķirti; tie bija vieglāki nekā ērgļi
un stiprāki nekā lauvas. **24** Israēla meitas, raudiet par
Saulu, kas jūs krāšņi tērpa ar purpuru, kas jūsu drēbes
pušķoja ar zelta glītumiem. **25** Kā tie varenie ir krituši
kara vidū! Jonatāns ir nokauts uz taviem kalniem. **26** Man
ir žēl pēc tevis, mans brāli Jonatān! Tu man biji ļoti mīļš,

tava mīlestība man bija saldāka, nekā sievas mīlestība. 27
Kā tie varenie krituši un kara ieroči gājuši bojā!

2 Pēc tam Dāvids To Kungu vaicāja un sacīja: vai man
būs iet uz vienu no Jūda pilsētām? Un Tas Kungs uz to
sacīja: ej. Tad Dāvids sacīja: uz kurieni man būs iet? Un
Viņš sacīja: uz Hebroni. 2 Tad Dāvids cēlās uz turieni
līdz ar savām divām sievām, Aķinoamu, to Jezreēlieti, un
Abigaīli, Nābala, tā Karmelieša, sievu. 3 Un Dāvids arī
saviem vīriem, kas pie viņa bija, ikkatram ar savu namu
lika iet uz turieni; un tie dzīvoja Hebrones pilsētās. 4 Un
tie Jūda vīri nāca un Dāvidu tur svaidīja Jūda namam
par ķēniņu. 5 Un Dāvidam stāstīja un sacīja: Jabesas vīri
Gileādā Saulu ir aprakuši. Tad Dāvids sūtīja vēstnešus pie
tiem Jabesas vīriem Gileādā un tiem lika sacīt: svētīti
jūs esat Tam Kungam, ka jūs šo mīlestību esat parādījuši
savam kungam Saulam un viņu esat aprakuši. 6 Tad lai
nu Dievs jums atkal parāda mīlestību un uzticību, un
es arīdzan jums gribu labu darīt par to, ka jūs tā esat
darījuši. 7 Un nu stiprinājiet savas rokas un esiet droši;
jo, kad jūsu kungs Sauls nu ir miris, tad Jūda nams mani
svaidījis sev par ķēniņu. 8 Bet Abners, Nera dēls, Saula
kara lielskungs, ņēma Išbošetu, Saula dēlu, un to pārveda
uz Mahānaīm, 9 Un to iecēla par ķēniņu pār Gileādu un
pār tiem Asuriešiem un pār Jezreēli un pār Efraīmu un
pār Benjaminu un pār visu Israēli. 10 Četrdesmit gadus
Išbošets, Saula dēls, bija vecs, kad viņš palika Israēlim par
ķēniņu, un viņš valdīja divus gadus; bet tie no Jūda nama
turējās pie Dāvida. 11 Un viss tas laiks, kamēr Dāvids
Hebronē bijis ķēniņš pār Jūda namu, ir septiņi gadi un

seši mēneši. **12** Un Abners, Nera dēls, izgāja ar Išbošeta,
Saula dēla, kalpiem no Mahānaīm uz Gibeonu. **13** Un
Joabs, Cerujas dēls, izgāja arīdzan ar Dāvida kalpiem, un
tie sastapās pie Gibeonas dīķa, un palika viens šaipus dīķa
un otrs viņpus dīķa. **14** Un Abners sacīja uz Joabu: lai jel
tie puiši ceļas un cīkstas mūsu priekšā. Tad Joabs sacīja:
lai ceļas. **15** Tad cēlās un nogāja pēc skaita divpadsmit
par Benjaminu un Išbošetu, Saula dēlu, un divpadsmit no
Dāvida kalpiem. **16** Un tie sagrāba viens otru pie galvas un
iedūra savu zobenu otram sānos, un tie krita visi reizē, un
šī vieta tapa nosaukta Elkat-Acurim (asmeņu tīrums), kas
ir pie Gibeonas. **17** Un tai dienā cēlās grūta kaušanās, un
Abners un Israēla vīri tapa sakauti no Dāvida kalpiem. **18**
Un tur bija trīs Cerujas dēli, Joabs un Abizajus un Azaēls.
Un Azaēls bija viegls uz kājām, kā stirna laukā. **19** Un
Azaēls dzinās Abneram pakaļ un neatstājās no Abnera ne
pa labo ne pa kreiso roku. **20** Un Abners skatījās atpakaļ
un sacīja: vai tu neesi Azaēls? Un viņš sacīja: es tas esmu.
21 Tad Abners uz to sacīja: atkāpies vai pa labo, vai pa
kreiso roku, un satver vienu no tiem puišiem un paņem
viņa ieročus. Bet Azaēls no viņa negribēja atstāties. **22**
Tad Abners runāja vēl uz Azaēli un sacīja: atstājies no
manis, - kāpēc man tevi būs kaut zemē? Kā tad es varēšu
savu vaigu pacelt tava brāļa Joaba priekšā? **23** Bet viņš
negribēja atstāties. Tad Abners viņam ar šķēpa otru galu
iedūra vēderā, ka šķēps pakaļā iznāca ārā, un Azaēls
turpat krita un nomira. Un visi, kas uz to vietu nāca,
kur Azaēls bija kritis un nomiris, tie tur apstājās. **24** Bet
Joabs un Abizajus dzinās Abneram pakaļ, un saule jau

nogāja, kad tie nāca pie Amas pakalna, kas šaipus Ģias uz
Gibeonas tuksneša ceļa. 25 Un Benjamina bērni sapulcējās
Abneram pakaļ vienā pulkā un stāvēja kāda kalna galā. 26
Tad Abners sauca uz Joabu un sacīja: vai tad zobens lai
rij mūžam? Vai tu nezini, ka beidzot ceļas rūgtums? Un
cik ilgi tu tiem ļaudīm nesacīsi, lai saviem brāļiem vairs
nedzenās pakaļ. 27 Tad Joabs sacīja: tik tiešām kā Dievs
dzīvo, kad tu nebūtu runājis, tie ļaudis jau no paša rīta
būtu novērsti, ikviens no sava brāļa nost. 28 Tad Joabs
pūta ar bazūni, un visi ļaudis apstājās un nedzinās vairs
Israēlim pakaļ un mitējās kauties. 29 Un Abners un viņa
vīri gāja cauru nakti pa to klajumu un cēlās pār Jardāni
un gāja caur visu Bitronu un nāca uz Mahānaīm. 30 Un
Joabs griezās atpakaļ no Abnera un sapulcināja visus
ļaudis. Tad no Dāvida kalpiem trūka deviņpadsmit vīri
un Azaēls. 31 Bet Dāvida kalpi bija kāvuši no Benjamina
un Abnera vīriem trīssimt un sešdesmit vīrus; tie bija
nomiruši. 32 Un tie pacēla Azaēli un to apraka viņa tēva
kapā Bētlemē. Un Joabs gāja ar saviem vīriem cauru
nakti, ka gaisma tiem ausa Hebronē.

3 Un karš starp Saula namu un Dāvida namu vilcinājās.
Bet Dāvids palika jo dienas jo spēcīgāks, un Saula nams
jo dienas jo vājāks. 2 Un Dāvidam Hebronē piedzima
dēli: viņa pirmdzimtais bija Ammons, no Aķinoamas,
tās Jezreēlietes. 3 Un viņa otrs bija Ķileabs no Abigaīles,
Nābala sievas, no Karmeļa. Un trešais Absaloms, no
Maākas, Talmaja, Gešuras ķēniņa, meitas. 4 Un ceturtais
Adonijus, Aģitas dēls. Un piektais Šefatijus, Abitalas dēls.
5 Un sestais Jetreams no Eglas, Dāvida sievas. Šie dzima

Dāvidam Hebronē. **6** Kamēr nu karš bija starp Saula
namu un Dāvida namu, tad Abners stipri turējās pie Saula
nama. **7** Un Saulam bija lieka sieva bijusi, Ricpa vārdā,
Ajas meita. Un (Išbošets) sacīja uz Abneru: kāpēc tu guli
pie mana tēva liekas sievas? **8** Tad Abners ļoti apskaitās
par Išbošeta vārdiem un sacīja: vai tad es esmu suņa
galva, kas pie Jūda turas? Tava tēva Saula namam, viņa
brāļiem un viņa draugiem es šodien parādu žēlastību
un tevi neesmu nodevis Dāvida rokā, un tu man šodien
noziegumu pārmeti tās sievas dēļ! **9** Lai Dievs Abneram
šā un tā dara, ja es tā nedarīšu Dāvidam, kā Tas Kungs
viņam ir zvērējis, **10** Noceldams valstību no Saula nama
un uzceldams Dāvida goda krēslu pār Israēli un pār Jūdu
no Dana līdz Bēršebai. **11** Un tas Abneram ne vārda vairs
nevarēja atbildēt, tā tas viņu bijās. **12** Un Abners sūtīja
savā vietā vēstnešus pie Dāvida un sacīja: kam tā zeme
pieder? Un sacīja: deri derību ar mani, redzi, tad mana
roka būs ar tevi, atgriezt visu Israēli pie tevis. **13** Un viņš
sacīja: labi, es ar tevi derēšu derību, bet vienu lietu es
prasu no tevis, proti, tev manu vaigu nebūs redzēt, pirms
tu man nebūsi atvedis Mikali, Saula meitu, kad tu nāksi
redzēt manu vaigu. **14** Un Dāvids sūtīja vēstnešus pie
Išbošeta, Saula dēla, sacīdams: dod man Mikali, manu
sievu, ko esmu precējies ar simts Fīlistu priekšādām. **15**
Un Išbošets nosūtīja un to ņēma no vīra, no Paltiēļa, Laīsa
dēla. **16** Un viņas vīrs gāja viņai līdz, un iedams raudāja
viņai pakaļ līdz Bakurim. Tad Abners uz to sacīja: ej,
griezies atpakaļ. Tad viņš griezās atpakaļ. **17** Un Abners
bija runājis ar Israēla vecajiem un sacījis: jūs citkārt

Dāvidu esat meklējuši sev par ķēniņu. **18** Tad dariet nu
to, jo Tas Kungs uz Dāvidu ir runājis un sacījis: caur Sava
kalpa Dāvida roku Es izpestīšu Savus Israēla ļaudis no
Fīlistu rokas un no visu viņu ienaidnieku rokas. **19** Tāpat
Abners bija runājis priekš Benjamina ausīm, un Abners
nogāja arī priekš Dāvida ausīm Hebronē runāt visu, kas
Israēlim un visam Benjamina namam labi patika. **20** Un
Abners nāca pie Dāvida uz Hebroni un divdesmit vīri
viņam līdz, un Dāvids Abneram un tiem vīriem, kas viņam
bija līdz, taisīja dzīres. **21** Tad Abners sacīja uz Dāvidu:
es celšos un iešu un sapulcināšu visu Israēli pie sava
kunga, tā ķēniņa, ka tie ar tevi der derību; tad tu varēsi
valdīt pār visu, kas tavai dvēselei patīk. Tā Dāvids atlaida
Abneru, un tas aizgāja ar mieru. **22** Un redzi, Dāvida kalpi
un Joabs griezās atpakaļ no sirošanas un pārnesa lielu
laupījumu. Un Abners nebija vairs pie Dāvida Hebronē,
bet šis to bija atlaidis, ka tas ar mieru bija aizgājis. **23** Kad
nu Joabs un viss tas spēks ar viņu pārnāca, tad Joabam
teica un sacīja: Abners, Nera dēls, ir nācis pie ķēniņa
un tas viņu ir atlaidis, ka viņš ar mieru aizgājis. **24** Tad
Joabs gāja pie ķēniņa un sacīja: ko tu esi darījis? Redzi,
Abners pie tevis ir nācis, - kāpēc tu viņu esi atlaidis, ka
tas aizgājis? **25** Tu gan Abneru, Nera dēlu, pazīsti, ka tas
ir nācis tevi pierunāt, ka viņš vērā liktu tavu iziešanu un
ieiešanu un izprastu visu, ko tu dari. **26** Un Joabs izgāja
no Dāvida un sūtīja vēstnešus Abneram pakaļ, kas viņu
atkal atveda no Ziras akas; bet Dāvids par to nezināja. **27**
Kad nu Abners uz Hebroni nāca atpakaļ, tad Joabs viņu
veda vārtos, klusu ar viņu parunāt, un tur tas viņam

dūra vēderā, ka tas nomira, par viņa brāļa Azaēļa asinīm.
28 Kad nu Dāvids to pēcak dzirdēja, tad viņš sacīja: es
esmu nenoziedzīgs un mana valstība Tā Kunga priekšā
mūžīgi pie Abnera, Nera dēla, asinīm. **29** Lai tās nāk uz
Joaba galvu un uz visu viņa tēva namu, un lai Joaba namā
netrūkst, kam izpil un kas ir spitālīgs un kas pie spieķa
staigā un kas caur zobenu krīt un kam maizes trūkst. **30**
Tā Joabs un Abizajus, viņa brālis, nokāva Abneru par to,
ka tas Azaēli, viņu brāli, bija nokāvis kaujā pie Gibeonas.
31 Tad Dāvids sacīja uz Joabu un uz visiem ļaudīm, kas
pie viņa bija: saplēšat savas drēbes un apvelciet maisus
un žēlojaties Abnera pēc. Un ķēniņš Dāvids gāja bērēm
pakaļ. **32** Kad nu Abneru apraka Hebronē, tad ķēniņš
pacēla savu balsi un raudāja pie Abnera kapa, un visi
ļaudis raudāja. **33** Un ķēniņš žēlojās par Abneru un sacīja:
vai Abneram bija jāmirst, kā mirst nelietis? **34** Tavas
rokas nebija saistītas nedz tavas kājas liktas vara pinekļos;
tu esi kritis, kā krīt caur netikliem. Tad visi ļaudis vēl
vairāk par to raudāja. **35** Un visi ļaudis nāca aicināt, lai
Dāvids maizes ēstu, kamēr vēl bija dienas gaisma; tad
Dāvids zvērēja un sacīja: lai Dievs man šā un tā dara,
ja es baudīšu maizes vai cita kā, pirms saule noiet. **36**
Un visi ļaudis to dzirdēja, un tas tiem labi patika; viss
ko ķēniņš darīja, tas visiem ļaudīm labi patika. **37** Un
visi ļaudis un viss Israēls noprata tai dienā, ka tas nebija
nācis no ķēniņa, ka Abners, Nera dēls, bija nokauts. **38** Un
ķēniņš sacīja uz saviem kalpiem: vai nezināt, ka šodien
lielskungs un augsts vīrs ir kritis iekš Israēla? **39** Bet es
vēl šodien esmu par jaunu, nule par ķēniņu svaidīts. Un

šie vīri, Cerujas dēli, man ir par stipriem; Tas Kungs lai
atmaksā tiem ļauna darītājiem pēc viņu ļaundarīšanas.

4 Kad nu Saula dēls dzirdēja, ka Abners Hebronē bija
miris, tad viņa rokas nogura un viss Israēls iztrūkās.
2 Un Saula dēlam bija divi vīri, sirotāju virsnieki, un
vienam bija vārds Baēna un otram Rekabs, Rimona dēli,
no Beērotas, no Benjamina bērniem, (jo Beērota arīdzan
Benjamina bērniem top pieskaitīta; **3** Un tie Beērotieši
bija bēguši uz Ģetaīm un bija tur piemitēji līdz šai dienai.)
4 Un Jonatānam, Saula dēlam, bija dēls, tas bija tizls uz
abējām kājām; pieci gadus viņš bija vecs, kad tā vēsts no
Jezreēles nāca par Saulu un Jonatānu, un viņa emma viņu
bija uzņēmusi un bēgusi, un tai steigšus bēgot viņš bija
kritis un par kropli palicis, un viņa vārds bija Mefibošets.
5 Un Rimona, tā Beērotieša, dēli, Rekabs un Baēna, nogāja
un nāca uz Išbošeta namu pašā dienas karstumā un
viņš gulēja uz gultas dienasvidū. **6** Un tie gāja namā
iekšā, tā kā kviešus ņemt, un iedūra viņam vēderā, un
Rekabs un Baēna, viņa brālis, aizbēga. **7** Tie nāca namā,
viņam uz gultas guļot savā guļamā istabā, un to sita
un nokāva, un viņam nocirta galvu, un tie ņēma viņa
galvu un gāja pa klajuma ceļu visu nakti. **8** Un tie nesa
Išbošeta galvu pie Dāvida uz Hebroni un sacīja uz ķēniņu:
redzi, še ir Išbošeta, Saula dēla, tava ienaidnieka, galva,
kas tavu dzīvību meklēja. Tā Tas Kungs manu kungu, to
ķēniņu, šodien ir atriebis pie Saula un viņa dzimuma. **9**
Bet Dāvids atbildēja Rekabam un viņa brālim Baēnam,
Rimona, tā Beērotieša, dēliem, un uz tiem sacīja: tik
tiešām, kā Tas Kungs dzīvs, kas manu dvēseli ir atpestījis

no visām bēdām, **10** Kas man to vēsti nesa, sacīdams:
redzi, Sauls ir nomiris! Un šķitās labu vēsti nesot, to es
sagrābu un nokāvu Ciklagā, dot tam vēstneša algu; **11**
Jo vairāk, kad bezdievīgi vīri taisnu vīru viņa namā uz
viņa gultas nokāvuši, - un nu, vai man nebūs meklēt viņa
asinis no jūsu rokām un jūs izdeldēt no zemes? **12** Un
Dāvids pavēlēja saviem puišiem, un tie tos nokāva un
nocirta viņiem rokas un kājās un tos uzkāra pie Hebrones
dīķa. Bet Išbošeta galvu tie ņēma un apraka Abnera kapā
Hebronē.

5 Tad visas Israēla ciltis nāca pie Dāvida uz Hebroni un
runāja sacīdami: redzi, mēs esam no taviem kauliem un
no tavām miesām. **2** Arī senāk, kad Sauls mums bija par
ķēniņu, tad tu Israēli izvadīji un ievadīji. Un Tas Kungs
uz tevi ir sacījis: tev būs Manus Israēla ļaudis ganīt,
un tev būs būt Israēlim par valdītāju. **3** Tā visi Israēla
vecaji nāca pie ķēniņa uz Hebroni, un ķēniņš Dāvids
derēja derību ar tiem Hebronē priekš Tā Kunga vaiga,
un tie svaidīja Dāvidu Israēlim par ķēniņu. **4** Trīsdesmit
gadus Dāvids bija vecs, kad tas palika par ķēniņu, un viņš
valdīja četrdesmit gadus. **5** Hebronē viņš valdīja pār Jūdu
septiņus gadus un sešus mēnešus, un Jeruzālemē viņš
valdīja trīsdesmit un trīs gadus pār visu Israēli un Jūdu.
6 Un ķēniņš gāja ar saviem vīriem uz Jeruzālemi pret
Jebusiešiem, kas tai zemē dzīvoja, bet tie teica uz Dāvidu
un sacīja: tu šurp nenāksi, bet aklie un tizlie tevi atsitīs,
ar to teikdami, ka Dāvids tur iekšā netikšot. **7** Bet Dāvids
uzņēma Ciānas pili, - šī ir Dāvida pilsēta. **8** Jo Dāvids sacīja
tai dienā: kas Jebusiešus kauj, lai grūž bezdibenī aklos un

tizlos, ko Dāvida dvēsele ienīst. Tāpēc top sacīts: akls un
tizls namā nenāk. **9** Tā Dāvids dzīvoja tai pilī un to nosauca
par Dāvida pilsētu, un Dāvids to uztaisīja visapkārt no
Millus sākot un uz iekšpusi. **10** Un Dāvids auga augumā
vienmēr, un Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, bija ar viņu. **11**
Un Hirams, Tirus ķēniņš, sūtīja vēstnešus pie Dāvida un
ciedru kokus un remešus(namdarus) un akmeņu cirtējus,
un tie uztaisīja Dāvidam namu. **12** Un Dāvids manīja, ka
Tas Kungs viņu Israēlim bija apstiprinājis par ķēniņu, un
ka Tas viņa valstību bija paaugstinājis Savu Israēla ļaužu
labad. **13** Un Dāvids ņēma vēl vairāk lieku sievu un sievu
no Jeruzālemes, kad viņš no Hebrones bija atnācis, un
Dāvidam piedzima vēl vairāk dēlu un meitu. **14** Un šie
ir to vārdi, kas viņam Jeruzālemē dzimuši: Šamuūs un
Zobabs, Nātans un Salamans. **15** Un Jebears un Elizuūs un
Nevegs un Japius **16** Un Elišamus un Eliads un Elivalets. **17**
Kad nu Fīlisti dzirdēja, ka Dāvids bija svaidīts Israēlim par
ķēniņu, tad visi Fīlisti cēlās, Dāvidu meklēt. Un Dāvids to
dzirdēdams nogāja uz to stipro pili. **18** Un Fīlisti nāca un
apmetās Refaīm ielejā. **19** Tad Dāvids vaicāja To Kungu
un sacīja: vai man būs celties pret Fīlistiem? Vai Tu tos
dosi manā rokā? Un Tas Kungs sacīja uz Dāvidu: celies,
jo Es Fīlistus tiešām došu tavā rokā. **20** Tad Dāvids nāca
uz BaālPracim, un Dāvids tos tur kāva un sacīja: Tas
Kungs manus ienaidniekus ir saplosījis manā priekšā,
tā kā ūdens izplosa. Tādēļ šo vietu nosauca BaālPracim
(plosījums). **21** Un tie tur pameta savus elkadievus, un
Dāvids ar saviem vīriem tos paņēma. **22** Un Fīlisti atkal
cēlās un apmetās Refaīm ielejā. **23** Un Dāvids vaicāja

To Kungu, un Tas sacīja: necelies viņiem pretī, bet met
līkumu viņiem mugurā un uzbrūc tiem pret tiem raudu
kokiem. 24 Un kad tu dzirdēsi soļu troksni raudu koku
galos, tad traucies, jo Tas Kungs tad ir izgājis tavā priekšā,
kaut Fīlistu lēģeri. 25 Un Dāvids darīja, kā Tas Kungs tam
bija pavēlējis, un kāva Fīlistus no Ģibejas līdz Gazerai.

6 Pēc tam Dāvids atkal sapulcināja visus jaunos vīrus
iekš Israēla, trīsdesmit tūkstošus. 2 Un Dāvids cēlās un
nogāja ar visiem ļaudīm, kas pie viņa bija, uz Baālu Jūdā
(Kiriatjearimu), ka no turienes atvestu Dieva šķirstu,
pie kā top piesaukts tas vārds, Tā Kunga Cebaot vārds,
kas sēž pār ķerubiem. 3 Un tie veda Dieva šķirstu ar
jauniem ratiem un ņēma to no Abinadaba nama, kas
tai pakalnā; un Uza un Ahijus, Abinadaba dēli, vadīja
tos jaunos ratus. 4 Kad tie nu Dieva šķirstu ņēma no
Abinadaba nama, kas tai pakalnā, tad Ahijus gāja šķirsta
priekšā. 5 Un Dāvids un viss Israēla nams līksmojās Tā
Kunga priekšā ar visādiem priežu koka mūzikas rīkiem, ar
koklēm un ar stabulēm un ar bungām un ar zvārguļiem
un ar pulkstenīšiem. 6 Kad tie nu nāca pie Nahona klona,
tad Uza izstiepa roku pie Dieva šķirsta un to turēja, jo
vēršiem kājas slīdēja. 7 Tad Tā Kunga dusmas iedegās
pret Uzu, un Dievs viņu tur kāva tās drošības dēļ un
viņš tur nomira pie Dieva šķirsta. 8 Un Dāvidam gāja
pie sirds, ka Tas Kungs tādu robu cirtis, Uzu sizdams, un
to vietu nosauca PerecUza (Uzas robs) līdz šai dienai.
9 Un Dāvids bijās To Kungu tai dienā un sacīja: kā lai
pārnāk Tā Kunga šķirsts pie manis? 10 Un Dāvids Tā
Kunga šķirstu negribēja vest pie sevis uz Dāvida pilsētu,

bet Dāvids to lika vest ObedEdoma, tā Gatieša, namā.
11 Un Tā Kunga šķirsts palika ObedEdoma, tā Gatieša,
namā trīs mēnešus, un Tas Kungs svētīja ObedEdomu un
visu viņa namu. **12** Tad ķēniņam Dāvidam teica un sacīja:
Tas Kungs ObedEdoma namu ir svētījis ar visu, kas tam
pieder, Dieva šķirsta labad. Tad Dāvids gāja un pārveda
Dieva šķirstu no ObedEdoma nama uz Dāvida pilsētu ar
prieku. **13** Un kad Tā Kunga šķirsta nesēji sešus soļus bija
pagājuši, tad viņš upurēja vērsi un barotu teļu. **14** Un
Dāvids dejoja ar visu spēku Tā Kunga priekšā, un Dāvids
bija apjozies ar nātnu efodu. **15** Tā Dāvids un viss Israēla
nams pārveda Tā Kunga šķirstu ar gavilēšanu un bazūņu
skaņu. **16** Kad nu Tā Kunga šķirsts nāca Dāvida pilsētā, tad
Mikale, Saula meita, skatījās pa logu un redzēja ķēniņu
Dāvidu Tā Kunga priekšā dejojam un lecam un to nicināja
savā sirdī. **17** Un tie ieveda Tā Kunga šķirstu un to nolika
savā vietā tās telts vidū, ko Dāvids priekš tā bija uzcēlis.
Un Dāvids upurēja dedzināmos upurus un pateicības
upurus Tā Kunga priekšā. **18** Kad nu Dāvids bija pabeidzis
upurēt dedzināmos upurus un pateicības upurus, tad viņš
tos ļaudis svētīja Tā Kunga Cebaot vārdā. **19** Un visiem
ļaudīm, visai Israēla draudzei, gan vīriem, gan sievām,
viņš izdalīja ikkatram pa karašai un pa gaļas gabalam
un pa vīnogu rausim. Un visi ļaudis nogāja ikviens savā
namā. **20** Kad nu Dāvids atpakaļ griezās, sveicināt savu
namu, tad Mikale, Saula meita, Dāvidam izgāja pretī un
sacīja: cik ļoti Israēla ķēniņš šodien pagodinājies, kas
šodien priekš savu kalpu kalponēm ir atsedzies, tā kā
atsedzās neliešu ļaudis! **21** Bet Dāvids sacīja uz Mikali: Tā

Kunga priekšā es esmu līksmojies, kas mani izredzējis
tava tēva vietā un visa viņa nama vietā, mani ieceldams
par valdītāju Tā Kunga ļaudīm, Israēlim. 22 Un es vēl
vairāk pazemošos nekā tā, un būšu zems savās acīs, un ar
tām kalponēm, par ko tu runājusi, ar tām es gribu tikt
godā. 23 Un Mikale, Saula meita, palika bez bērna līdz
savai miršanas dienai.

7 Un notikās, kad ķēniņš savā namā sēdēja un Tas Kungs
viņam bija mieru devis no visiem viņa ienaidniekiem
visapkārt, 2 Tad ķēniņš sacīja uz pravieti Nātanu: redzi,
es dzīvoju ciedru namā, un Tā Kunga šķirsts mīt starp
telts deķiem. 3 Tad Nātans sacīja uz ķēniņu: ej un dari
visu, kas tavā sirdī, jo Tas Kungs ir ar tevi. 4 Bet tai pašā
naktī Tā Kunga vārds notika uz Nātanu un sacīja: 5 Ej un
saki Dāvidam, Manam kalpam: tā saka Tas Kungs: Vai
tev būs Man namu celt, Man par mājas vietu? 6 Jo Es
namā neesmu mitis no tās dienas, kad Israēla bērnus
esmu izvedis no Ēģiptes, līdz šai dienai, bet esmu staigājis
teltī un dzīvoklī. 7 Visu to laiku, kad Es ar visiem Israēla
bērniem esmu staigājis, vai esmu vienu vārdu runājis uz
kādu no Israēla ciltīm, kam Es pavēlējis, Manus Israēla
ļaudis ganīt, sacīdams: kāpēc jūs Man neuztaisiet ciedru
namu? 8 Tad nu tev tā būs sacīt uz Manu kalpu Dāvidu:
tā saka Tas Kungs Cebaot: Es tevi no ganības, no sīkiem
lopiem esmu ņēmis, būt valdītājam pār Maniem Israēla
ļaudīm. 9 Un Es ar tevi esmu bijis visur, kur esi staigājis,
un esmu izdeldējis visus tavus ienaidniekus tavā priekšā
un tev darījis augstu vārdu, kā lieliem kungiem vārds
ir virs zemes. 10 Un Saviem Israēla ļaudīm Es esmu

vietu gādājis un tos dēstījis, ka tie savā vietā dzīvo un
vairs netop šaubīti, un ļauni ļaudis tos vairs nespaida,
kā senāk **11** Un no tās dienas, kad Es soģus iecēlu pār
Saviem Israēla ļaudīm. Un Es tev dodu mieru no visiem
taviem ienaidniekiem. Un Tas Kungs tev sludina, ka
Tas Kungs tev grib namu celt. **12** Kad tavs laiks būs
pagājis un tu dusēsi līdz ar saviem tēviem, tad Es uzcelšu
tavu dzimumu pēc tevis, kas no tavām miesām nāks,
tam Es apstiprināšu viņa valstību. **13** Tas uztaisīs namu
Manam vārdam, un Es apstiprināšu viņa valstības krēslu
mūžīgi. **14** Es viņam būšu par tēvu, un viņš Man būs par
dēlu. Kad tas būs noziedzies, tad Es viņu pārmācīšu ar
cilvēku rīkstēm un ar cilvēka bērnu sitieniem; **15** Bet
Savu žēlastību Es no viņa neatraušu, kā Es to esmu atrāvis
no Saula, ko Es esmu atmetis tavā priekšā. **16** Un tavs
nams un tava valstība pastāvēs tavā priekšā mūžīgi: tavs
goda krēsls būs stiprs mūžīgi. **17** Un pēc visiem šiem
vārdiem un pēc visas šīs parādīšanas Nātans tā runāja uz
Dāvidu. **18** Tad ķēniņš Dāvids nāca un palika Tā Kunga
priekšā un sacīja: kas es esmu Kungs, Dievs? Un kas ir
mans nams, ka Tu mani līdz šejienei esi vadījis? **19** Un
taču tas vēl ir maz Tavās acīs, Kungs, Dievs, bet Tu Sava
kalpa namam esi runājis arī par nākošiem ilgiem laikiem,
un tā pēc cilvēka vīzes, Kungs, Dievs! **20** Un ko lai nu
Dāvids vēl uz Tevi runā? Jo Tu pazīsti Savu kalpu, Kungs,
Dievs. **21** Sava vārda dēļ un pēc Savas sirds Tu visas šās
lielās lietas esi darījis un tās Savam kalpam sludinājis.
22 Tāpēc Tu esi augsts, Kungs Dievs. Jo neviena nav kā
Tu, un Dieva nav kā Tu vien pēc visa, ko esam dzirdējuši

savām ausīm. 23 Un kur gan kāda tauta virs zemes kā
Tavi ļaudis, kā Israēls? Ko Dievs būtu gājis atpestīt Sev
par ļaudīm un celt Sev vārdu un priekš viņiem darīt tādas
lielas briesmīgas lietas Savai zemei, Savu ļaužu priekšā,
ko Tu no Ēģiptes atpestījis, no pagāniem un viņu elkiem.
24 Un Tu Savus Israēla ļaudis Sev esi apstiprinājis par
Saviem ļaudīm mūžīgi, un Tu, Kungs, tiem esi palicis
par Dievu. 25 Un nu, Kungs Dievs, to vārdu, ko Tu esi
runājis par Savu kalpu un par viņa namu, piepildi to
mūžīgi, un izdari, ko Tu esi runājis. 26 Tad Tavs vārds taps
paaugstināts mūžīgi, un sacīs: Tas Kungs Cebaot ir Dievs
pār Israēli, un Tava kalpa Dāvida nams pastāvēs Tavā
priekšā. 27 Jo Tu, Kungs Cebaot, Israēla Dievs, Sava kalpa
ausi esi atdarījis un sacījis: Es tev celšu namu. Tāpēc Tavs
kalps iedrošinājies ar šo lūgšanu Tevi pielūgt. 28 Tad nu,
Kungs, Dievs, Tu esi Dievs un Tavi vārdi ir patiesība, un
Tu šo labumu uz Savu kalpu esi runājis. 29 Un tas lai nu ir
Tavs prāts, svētīt Sava kalpa namu, ka tas ir mūžīgi Tavā
priekšā. Jo Tu, Kungs, Dievs, to esi runājis, un ar Tavu
svētību Tava kalpa nams būs svētīts mūžīgi.

8 Un notikās, ka pēc tam Dāvids sita Fīlistus un tos
pārvarēja, un Dāvids atņēma valdīšanas iemauktus Fīlistu
rokām. 2 Viņš sita arī Moabiešus un pie zemes nometis viņš
tos mēroja ar auklu, un mēroja divas daļas nokaujamos un
vienu pilnu daļu, ko pameta dzīvus. Tā Moabieši Dāvidam
palika par kalpiem un nesa dāvanas. 3 Un Dāvids sita arī
HadadEzeru, Rekaba dēlu, Cobas ķēniņu, kad šis nogāja,
savu varu atkal uzcelt pie Eifrat upes. 4 Un Dāvids tam
paņēma tūkstoš un septiņsimt jātniekus un divdesmit

tūkstoš kājniekus, un darīja visus zirgus tizlus, un no tiem
atlicināja simts zirgus. **5** Un Sīrieši no Damaskus nāca
palīgā HadadEzeram, Cobas ķēniņam, bet Dāvids kāva no
Sīriešiem divdesmit un divtūkstoš vīrus. **6** Un Dāvids
ielika karavīrus Damaskū Sīrijā. Un Sīrieši Dāvidam palika
par kalpiem un nesa dāvanas; un Tas Kungs Dāvidam
visur palīdzēja, kurp viņš gāja. **7** Un Dāvids ņēma tās
priekšturamās zelta bruņas, kas HadadEzera kalpiem
bija, un tās pārnesa uz Jeruzālemi. **8** Un no Betas un
Berotajas, HadadEzera pilsētām, ķēniņš Dāvids paņēma
arī daudz vara. **9** Kad nu Tojus, Hamatas ķēniņš, dzirdēja,
ka Dāvids bija kāvis visu HadadEzera karaspēku, **10** Tad
Tojus sūtīja savu dēlu Joramu pie ķēniņa Dāvida, vaicāt
pēc viņa labklāšanās un viņam pateikties par to, ka viņš
pret HadadEzeru bija karojis un to bija kāvis, (jo Tojum
bija karš ar HadadEzeru) un viņa rokā bija sudraba un
zelta un vara trauki. **11** Arī tos ķēniņš Dāvids svētīja
Tam Kungam, līdz ar to sudrabu un zeltu, ko viņš bija
svētījis no visām tautām, ko bija pārvarējis, **12** No Sīrijas
un no Moaba un no Amona bērniem un no Fīlistiem
un no Amalekiešiem un no HadadEzera, Rekaba dēla,
Cobas ķēniņa, laupījuma. **13** Un Dāvids pelnījās augstu
slavu, pārnākdams no Sīriešu kaušanas, kad sāls ielejā
bija kāvis astoņpadsmit tūkstošus. **14** Un viņš nolika
karavīrus Edomā, visā Edomā viņš nolika karavīrus, un
visi Edomieši palika Dāvidam par kalpiem, un Tas Kungs
palīdzēja Dāvidam visur, kurp tas gāja. **15** Tā Dāvids
valdīja pār visu Israēli, un Dāvids nesa tiesu un taisnību
visiem ļaudīm. **16** Un Joabs, Cerujas dēls, bija karaspēka

virsnieks un Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers, **17** Un
Cadoks, Aķitaba dēls, un Aķimeleks, Abjatara dēls, bija
priesteris, un Serajus bija rakstu vedējs, **18** Un Benajus,
Jojadas dēls, bija virsnieks pār tiem Krietiem un Plietiem,
bet Dāvida dēli bija lielkungi.

9 Un Dāvids sacīja: vai vēl ir kāds, kas atlicies no Saula
nama, ka es tam žēlastību parādu Jonatāna dēļ? **2** Un
Saula namam bija kalps, Cībus vārdā, un tas tapa aicināts
Dāvida priekšā. Un ķēniņš uz to sacīja: vai tu esi Cībus?
Un viņš sacīja: esmu, tavs kalps. **3** Un ķēniņš sacīja: vai
vēl kāds nav no Saula nama, ka es Dieva žēlastību tam
parādu? Un Cībus sacīja uz ķēniņu: Vēl ir viens Jonatāna
dēls, tizls uz abām kājām. **4** Un ķēniņš uz to sacīja: kur tas
ir? Un Cībus sacīja uz ķēniņu: redzi, viņš ir Mahira, Amiēļa
dēla, namā, Lodabarā. **5** Tad ķēniņš Dāvids nosūtīja un to
ņēma no Mahira, Amiēļa dēla, nama, no Lodabaras. **6** Kad
nu Mefibošets, Jonatāna dēls, Saula dēla dēls, pie Dāvida
nāca tad viņš metās uz savu vaigu un klanījās. Un Dāvids
sacīja: Mefibošet! Un viņš sacīja: redzi, še tavs kalps. **7**
Un Dāvids uz to sacīja: nebīsties, es tiešām tev parādīšu
žēlastību tava tēva Jonatāna dēļ, un tev atdošu visus tava
tēva Saula tīrumus, un tev būs vienmēr maizi ēst pie
mana galda. **8** Un tas paklanījās un sacīja: kas tavs kalps
tāds ir, ka tu uzlūko nomirušu suni, kāds es esmu? **9** Tad
ķēniņš aicināja Cību, Saula kalpu, un uz to sacīja: visu,
kas Saulam un viņa namam piederēja, to es esmu devis
tava kunga dēlam. **10** Tāpēc strādā tu viņam to zemi, tu
ar saviem dēliem un ar saviem kalpiem, un savāc, ka tava
kunga dēlam ir maizes ko ēst, un Mefibošets, tava kunga

dēls, lai vienmēr ēd maizi pie mana galda. Bet Cībum
bija piecpadsmit dēli un divdesmit kalpi. 11 Un Cībus
sacīja uz ķēniņu: visu, ko mans kungs, tas ķēniņš, savam
kalpam pavēl, to tavs kalps darīs. Un Mefibošets lai ēd
pie mana galda tāpat, kā viens no ķēniņa bērniem. 12
Un Mefibošetam bija mazs dēls, vārdā Miha, un visi, kas
Cībus namā dzīvoja, tie Mefibošetam bija par kalpiem. 13
Un Mefibošets dzīvoja Jeruzālemē, tāpēc ka viņš vienmēr
ēda pie ķēniņa galda. Un viņš bija tizls uz abām kājām.

10 Un pēc tam Amona bērnu ķēniņš nomira, un viņa
dēls Anons palika par ķēniņu viņa vietā. 2 Tad Dāvids
sacīja: es darīšu žēlastību pie Anona, Nahasa dēla, tā kā
viņa tēvs žēlastību darījis pie manis. Un Dāvids nosūtīja
un lika viņu iepriecināt caur saviem kalpiem par viņa
tēvu; un Dāvida kalpi nāca uz Amona bērnu zemi. 3
Tad Amona bērnu lielkungi sacīja uz savu kungu Anonu:
vai Dāvids tavu tēvu godina tavās acīs, ka viņš ir sūtījis
iepriecinātājus pie tevis? Vai Dāvids savus kalpus nav
tāpēc sūtījis pie tevis, ka viņš šo pilsētu izklausa un
izlūko un izposta? 4 Tad Anons ņēma Dāvida kalpus un
tiem nodzina pusbārdu un tiem nogrieza vienu drēbju
pusi līdz pašiem gurniem un tos atlaida. 5 Kad tas nu
Dāvidam tapa zināms, tad viņš tiem sūtīja pretī, jo šie
vīri bija ļoti apsmieti. Un ķēniņš tiem lika sacīt: palieciet
Jērikū, tiekams jūsu bārda būs ataugusi, un tad nāciet
atpakaļ. 6 Kad nu Amona bērni redzēja, ka tie bija
palikuši smirdoši pie Dāvida, tad Amona bērni nosūtīja un
saderēja no BetRekabas Sīriešiem un no Cobas Sīriešiem
divdesmit tūkstoš kājniekus un no Maākas ķēniņa tūkstoš

vīrus un no Tobas vīriem divpadsmit tūkstoš vīrus. **7**
Kad Dāvids to dzirdēja, tad viņš sūtīja Joabu un visu to
vareno karaspēku. **8** Un Amona bērni izgāja un taisījās
uz kaušanos vārtu priekšā, bet tie Sīrieši no Cobas un
Rekabas un tie vīri no Tobas un Maākas bija vieni paši
savrup laukā. **9** Kad nu Joabs redzēja, ka karš pret viņu
taisījās no priekšas un no aizmugures, tad viņš izlasīja no
visiem jauniem Israēla vīriem un nostājās Sīriešiem pretī.
10 Un tos citus ļaudis viņš deva savam brālim Abizajum
rokā, un tas nostājās pret Amona bērniem. Un viņš sacīja:
11 Ja Sīrieši būs stiprāki nekā es, tad nāc tu man palīgā,
bet ja Amona bērni būs stiprāki nekā tu, tad es tev iešu
palīgā. **12** Turies stipri un lai stipri stāvam priekš mūsu
ļaudīm un priekš mūsu Dieva pilsētām, bet Tas Kungs lai
dara, kā Viņam labi patīk. **13** Un Joabs ar tiem ļaudīm,
kas pie viņa bija, gāja kauties Sīriešiem virsū, bet šie
bēga viņa priekšā. **14** Un kad Amona bērni to redzēja,
ka Sīrieši bēga, tad tie arīdzan bēga Abizajus priekšā un
nāca pilsētā, un Joabs griezās atpakaļ no Amona bērniem
un nāca uz Jeruzālemi. **15** Kad nu Sīrieši redzēja, ka
Israēla priekšā bija sakauti, tad tie atkal sapulcējās. **16**
Un HadadEzers nosūtīja un lika tiem Sīriešiem nākt,
kas bija viņpus upes, un tie nāca uz Elamu, un Zobaks,
HadadEzera kara lielskungs, gāja viņu priekšā. **17** Kad tas
Dāvidam tapa sacīts, tad viņš sapulcināja visu Israēli un
pārgāja pār Jardāni un nāca uz Elamu, un Sīrieši nostājās
Dāvidam pretī un ar to kāvās. **18** Bet Sīrieši bēga Israēla
priekšā, un Dāvids nokāva no Sīriešiem septiņsimt ratus
un četrdesmit tūkstoš jātniekus; viņš sita arī Zobaku, viņu

kara lielkungu, ka tas tur nomira. 19 Kad nu visi ķēniņi,
kas bija HadadEzera kalpi, redzēja, ka bija sakauti Israēla
priekšā, tad tie derēja mieru ar Israēli un viņam kalpoja,
un Sīrieši bijās, uz priekšu nākt palīgā Amona bērniem.

11 Un kad gads bija pagājis, ap to laiku, kad ķēniņi mēdz
iziet, tad Dāvids sūtīja Joabu un savus kalpus viņam
līdz un visu Israēli, un tie postīja Amona bērnus un
apmetās pret Rabu; bet Dāvids palika Jeruzālemē. 2 Un
notikās ap vakara laiku, ka Dāvids cēlās no savas gultas
un staigāja pa ķēniņa nama jumtu un redzēja no jumta
sievu mazgājamies, un šī sieva bija ļoti skaista no skata.
3 Un Dāvids nosūtīja un lika vaicāt pēc tās sievas; tad
sacīja: tā ir Batseba, Elijama meita, Hetieša Ūrijas sieva. 4
Tad Dāvids sūtīja vēstnešus un to lika atvest, un tā nāca
pie viņa un viņš pie tās gulēja, un kad viņa no savas
nešķīstības bija šķīstījusies, tad viņa atkal gāja mājās. 5
Un tā sieva tapa grūta. Tad viņa nosūtīja un deva Dāvidam
ziņu un sacīja: es esmu grūta. 6 Tad Dāvids sūtīja pie
Joaba sacīdams: sūti to Etieti Ūriju pie manis. Un Joabs
sūtīja Ūriju pie Dāvida. 7 Kad nu Ūrija pie viņa atnāca,
tad Dāvids vaicāja: kā iet Joabam, kā iet ļaudīm un kā
iet karā. 8 Un Dāvids sacīja uz Ūriju: noej savā namā un
mazgā savas kājas. Un kad Ūrija no ķēniņa nama izgāja,
tad viņam ķēniņa dāvanas tapa nestas pakaļ. 9 Bet Ūrija
apgūlās priekš ķēniņa nama durvīm ar visiem sava kunga
kalpiem un negāja mājās. 10 Un Dāvidam deva ziņu un
sacīja: Ūrija nav gājis uz mājām. Tad Dāvids sacīja uz
Ūriju: Vai tu nenāci no ceļa? Kāpēc tu nenoej savā namā?
11 Un Ūrija sacīja uz Dāvidu: Dieva šķirsts un Israēls un

Jūda paliek teltīs, un mans kungs Joabs un mana kunga
kalpi mīt laukā; vai tad es ietu mājās ēst un dzert un pie
savas sievas gulēt? Tik tiešām kā tu dzīvs un tava dvēsele
dzīva, es to nedarīšu. **12** Tad Dāvids sacīja uz Ūriju: paliec
arī šodien šeitan, tad es tev rītu atlaidīšu. Tā Ūrija palika
Jeruzālemē šo un otru dienu. **13** Un Dāvids to aicināja, ka
tas viņa priekšā ēda un dzēra, un viņš to piedzirdināja.
Un vakarā viņš izgāja apgulties savās cisās ar sava kunga
kalpiem, un viņš nenogāja mājās. **14** Un otrā rītā Dāvids
rakstīja grāmatu Joabam un to sūtīja caur Ūriju. **15** Un tai
grāmatā viņš tā bija rakstījis: nostādiet Ūriju tai vietā,
kur tā visgrūtākā kaušanās, un novēršaties aiz viņa, ka
viņš top kauts un mirst. **16** Un notikās, kad Joabs to
pilsētu aplenca, tad viņš nostādīja Ūriju tādā vietā, kur
viņš zināja, ka tur bija stipri vīri. **17** Kad nu pilsētas vīri
izgāja un ar Joabu kāvās, tad krita kādi no tiem ļaudīm,
no Dāvida kalpiem, un Etietis Ūrija arī nomira. **18** Tad
Joabs sūtīja un deva Dāvidam ziņu par visām karalietām.
19 Un viņš pavēlēja tam vēstnesim un sacīja: kad tu
būsi ķēniņam izstāstījis visas karalietas, **20** Un ķēniņam
dusmas celsies un viņš uz tevi sacīs: kāpēc jūs tik tuvu pie
pilsētas esat gājuši kauties? Vai jūs nezinājāt, ka no mūra
šaus? **21** Kas Abimeleku, JerubBezeta dēlu, ir nokāvis?
Vai sieva uz viņu nemeta dzirnu akmeni no mūra, ka tas
Tebecā nomira? Kāpēc esat gājuši tik tuvu pie mūra? Tad
saki: tavs kalps Ūrija, tas Etietis, arīdzan nomiris. **22** Un
tas vēstnesis nogāja un nāca un stāstīja Dāvidam visu,
par ko Joabs viņu bija sūtījis. **23** Un tas vēstnesis sacīja uz
Dāvidu: tie vīri bija stiprāki nekā mēs, un iznāca pret

mums laukā, bet mēs viņiem pretī turējāmies līdz pat
vārtu durvīm. 24 Tad strēlnieki no mūra šāva uz taviem
kalpiem, ka kādi no ķēniņa kalpiem nomira, 25 Un tavs
kalps Ūrija, tas Etietis, arīdzan nomiris. Tad Dāvids sacīja
uz to vēstnesi: Tā saki uz Joabu: lai tev sirds neēdās šīs
lietas dēļ, jo zobens rij te šo, te citu, stāvi jo stipri karā
pret to pilsētu un izposti to, - un tā iedrošini viņu. 26 Kad
nu Ūrijas sieva dzirdēja, ka viņas vīrs Ūrija bija miris, tad
viņa gaudās par savu kungu. 27 Un kad gaudu laiks bija
pagājis, tad Dāvids nosūtīja un to ņēma savā namā, un tā
viņam palika par sievu un viņam dzemdēja dēlu. Bet šī
lieta, ko Dāvids darīja, Tam Kungam nepatika.

12 Un Tas Kungs sūtīja Nātanu pie Dāvida. Un tas gāja
pie viņa un uz to sacīja: divi vīri bija vienā pilsētā, viens
bagāts un otrs nabags. 2 Un tam bagātam bija ļoti daudz
avju un vēršu. 3 Bet tam nabagam nebija it nekā kā viens
vienīgs jēriņš, ko viņš bija pircis un uzaudzinājis, un tas
pie viņa bija uzaudzis kopā ar viņa bērniem; tas ēda no
viņa kumosa un dzēra no viņa biķera un gulēja viņa klēpī
un bija viņam tā kā bērns. 4 Kad nu pie tā bagātā vīra
atnāca ceļinieks, tad tam bija žēl ņemt no savām avīm
un no saviem vēršiem, ko laba sataisīt tam ceļiniekam,
kas pie viņa bija atnācis, un viņš ņēma tā nabaga vīra
jēriņu un to sataisīja tam vīram, kas pie viņa bija atnācis.
5 Tad Dāvids dusmās iedegās pret to vīru varen ļoti un
viņš sacīja uz Nātanu: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs,
tas vīrs, kas to darījis, pelnījis nāvi. 6 Un to jēru tam
būs četrkārtīgi atdot, tāpēc ka viņš tā darījis un ka nav
žēlojis. 7 Tad Nātans sacīja uz Dāvidu: tu esi tas vīrs. Tā

saka Tas Kungs, Israēla Dievs: Es tevi par ķēniņu esmu
svaidījis Israēlim, un tevi esmu izpestījis no Saula rokas,
8 Un tev esmu devis tava kunga namu, un tava kunga
sievas tavā klēpī, un Es tev esmu devis arī Israēla un Jūda
namu. Un ja tas vēl nepietiek, tad Es šo un to vēl gribēju
pielikt. **9** Kāpēc tu tad Tā Kunga vārdu esi laidis pār galvu,
darīdams, kas ļauns priekš Viņa acīm? To Etieti Ūriju tu
esi nokāvis ar zobenu un viņa sievu sev ņēmis par sievu,
bet viņu tu esi nokāvis ar Amona bērnu zobenu. **10** Nu
tad zobens neatstāsies no tava nama ne mūžam, tāpēc ka
tu Mani esi nicinājis un tā Hetieša Ūrijas sievu ņēmis sev
par sievu. **11** Tā saka Tas Kungs: redzi, Es vedīšu nelaimi
pār tevi no tava paša nama un ņemšu tavas sievas priekš
tavām acīm un tās došu tavam tuvākam; tas pie tavām
sievām gulēs pašā saulē. **12** Jo tu to esi darījis slepeni, bet
Es to darīšu visa Israēla priekšā un pašā saulē. **13** Tad
Dāvids sacīja uz Nātanu: es esmu grēkojis pret To Kungu.
Un Nātans sacīja uz Dāvidu: tad nu Tas Kungs arī tavus
grēkus ir atņēmis; tev nebūs mirt. **14** Tomēr tāpēc ka tu
caur šo lietu Tā Kunga ienaidniekiem esi devis tiešām
iemeslu zaimot, tad arī tam dēlam, kas tev dzimis, būs
mirt. **15** Un Nātans gāja savā namā. Un Tas Kungs sita
to bērnu, ko Ūrijas sieva Dāvidam bija dzemdējusi, ka
tas palika ļoti slims. **16** Un Dāvids meklēja Dievu par to
bērnu, un Dāvids gavēja un iegāja un gulēja par nakti
pie zemes. **17** Tad visi viņa nama vecaji gāja pie viņa un
viņu gribēja uzcelt no zemes, bet viņš negribēja un neēda
maizes ar tiem. **18** Un septītā dienā tas bērns nomira. Un
Dāvida kalpi bijās viņam sacīt, ka tas bērns miris. Jo tie

sacīja: redzi, kamēr tas bērns vēl bija dzīvs, tad mēs ar
viņu runājām, un viņš negribēja mūsu balsi klausīt, kā
tad lai viņam sakām, ka tas bērns miris, lai viņš nepadara
ko ļauna? **19** Bet Dāvids redzēja, ka viņa kalpi klusiņām
savā starpā runāja, un Dāvids manīja, ka tas bērns miris.
Un Dāvids sacīja uz saviem kalpiem: vai tas bērns miris?
Un tie sacīja: miris. **20** Tad Dāvids cēlās no zemes un
mazgājās un svaidījās un pārmija savas drēbes un gāja
Tā Kunga namā un pielūdza. Pēc viņš nāca savā namā
un pavēlēja, lai viņam maizi ceļ priekšā, un ēda. **21** Tad
viņa kalpi uz viņu sacīja: kas tas ir, ko tu dari? Kad tas
bērns bija dzīvs, tad tu gavēji un raudāji, un kad nu tas
bērns miris, tad tu celies un ēdi maizi? **22** Un viņš sacīja:
kamēr tas bērns vēl bija dzīvs, es gavēju un raudāju, jo es
domāju, kas zin, vai Tas Kungs par mani neapžēlosies, ka
tas bērns paliek dzīvs. **23** Bet kad tas nu miris, kāpēc man
būs gavēt? Vai es to vēl varēšu vest atpakaļ? Es gan iešu
pie viņa, bet viņš pie manis atpakaļ negriezīsies. **24** Un
Dāvids iepriecināja Batsebu, savu sievu, un iegāja pie tās
un gulēja pie tās. Un tā dzemdēja dēlu un tas nosauca
viņa vārdu Salamanu. Un Tas Kungs to mīlēja. **25** Un viņš
deva pavēli caur pravieti Nātanu, un šis nosauca viņa
vārdu JedidJa (t.i. Dieva mīlēts) Tā Kunga dēļ. **26** Un Joabs
karoja pret Rabu, Amona bērnu pilsētu, un ieņēma to
ķēniņa pilsētu. **27** Tad Joabs sūtīja vēstnešus pie Dāvida
un sacīja: es pret Rabu esmu karojis un pilsētas lejas daļu
jau ieņēmis. **28** Tad nu sapulcini tos atlikušos ļaudis un
apmeties pret to pilsētu un ieņem to, lai es neieņemu to
pilsētu, un slava par to lai nepaliek man. **29** Tad Dāvids

sapulcināja visus ļaudis un nogāja uz Rabu un karoja
pret to un to ieņēma, 30 Un ņēma viņu ķēniņa kroni no
viņa galvas, tam svars bija viens talents zelta un dārgu
akmeņu, un tas Dāvidam tapa likts uz galvu; viņš arī ļoti
lielu laupījumu izveda no tās pilsētas. 31 Un tos ļaudis,
kas tur bija, viņš izveda un tos lika apakš zāģiem un
apakš kuļamiem dzelzs ruļļiem un apakš dzelzs cirvjiem,
un tos lika ķieģeļu cepļos. Tā viņš darīja visām Amona
bērnu pilsētām. Un Dāvids un visi ļaudis griezās atpakaļ
uz Jeruzālemi.

13 Un notikās pēc tam, Absalomam, Dāvida dēlam, bija
skaista māsa, Tamāra vārdā, un Amnons, Dāvida dēls,
to iemīlēja. 2 Un Amnons gauži nobēdājās savas māsas
Tamāras dēļ, un viņa bija jumprava, tā ka Amnonam
rādījās grūta lieta, viņai ko darīt. 3 Bet Amnonam bija
draugs, ar vārdu Jonadabs, Šimejus, Dāvida brāļa, dēls, un
Jonadabs bija ļoti gudrs vīrs. 4 Tas uz viņu sacīja: kāpēc
tu tāds izdilis, tu ķēniņa dēls, un jo dienas jo vairāk?
Vai to man negribi sacīt? Tad Amnons uz viņu sacīja: es
mīlu Tamāru, sava brāļa Absaloma māsu. 5 Un Jonadabs
uz to sacīja: gulies savā gultā un izliecies slims. Kad
nu tavs tēvs nāk, tevi apraudzīt, tad saki uz to, lai jel
mana māsa, Tamāra, nāk un man dod maizes ēst un taisa
priekš manām acīm ēdienu, ka es to redzu un ēdu no
viņas rokas. 6 Tad Amnons gūlās un izlikās slims. Kad
nu ķēniņš nāca, viņu apraudzīt, tad Amnons sacīja uz
ķēniņu: lai jel mana māsa Tamāra nāk, un sataisa kādus
divus raušus priekš manām acīm, ka es ēdu no viņas
rokas. 7 Tad Dāvids sūtīja namā pie Tamāras un sacīja: ej

jel Amnona, sava brāļa, namā un taisi viņam ēdienu. **8**
Un Tamāra nogāja Amnona, sava brāļa namā, un viņš
gulēja gultā. Un tā ņēma mīklu un mīcīja un taisīja raušus
priekš viņa acīm un cepa tos raušus. **9** Un viņa ņēma
pannu un no tās izlika viņa priekšā, bet viņš liedzās ēst.
Tad Amnons sacīja: lai visi no manis iziet ārā. Tad visi
izgāja ārā no viņa. **10** Tad Amnons sacīja uz Tamāru:
nes man to ēdienu istabā, ka es ēdu no tavas rokas. Tad
Tamāra ņēma tos raušus, ko bija taisījusi, un nesa tos
savam brālim Amnonam istabā. **11** Kad tā tos nu viņam
pienesa, ka ēstu, tad viņš to sagrāba un uz to sacīja: nāc
šurp, guli pie manis, mana māsa. **12** Bet viņa uz to sacīja:
nē, mans brāli, nepiesmej mani, jo tā tas nepieklājās iekš
Israēla, - nedari tādu trakumu. **13** Jo kur es paliktu ar
savu kaunu? Un tu būtu kā ģeķis iekš Israēla. Bet runā
jel ar ķēniņu, jo viņš mani tev neliegs. **14** Bet tas viņas
balsij negribēja klausīt, bet stiprāks būdams nekā viņa to
piesmēja un piegulēja. **15** Pēc Amnons viņu nīdēdams
ienīdēja; un tas naids, ar ko viņš to ienīdēja, bija lielāks
nekā tā mīlestība, ar ko viņš to bija mīlējis. Un Amnons
uz to sacīja: celies un ej projām. **16** Tad viņa uz to sacīja:
ne tā! Šis ļaunums būtu lielāks nekā tas pirmais, ko tu
man darījis, ka tu mani izdzen. Bet viņš tai negribēja
klausīt. **17** Un viņš sauca savu puisi, kas viņam kalpoja,
un sacīja: izraidi jel šo no manis ārā un aizslēdz durvis aiz
viņas. **18** Un viņai bija svārki ar piedurknēm, jo ar tādiem
uzvalkiem ķēniņa meitas ģērbās, kas bija jumpravas. Un
kad viņa sulainis to bija izraidījis un durvis aiz viņas
aizslēdzis, **19** Tad Tamāra meta pelnus uz savu galvu un

saplēsa tos svārkus ar piedurknēm, kas tai bija mugurā,
un lika savu roku uz savu galvu un gāja apkārt brēkdama.
20 Un viņas brālis Absaloms uz to sacīja: vai tavs brālis
Amnons pie tevis bija? Nu tad, mana māsa, cieti klusu,
viņš ir tavs brālis, neņem šo lietu tā pie sirds. Tā Tamāra
palika atstāta sava brāļa Absaloma namā. **21** Un kad
ķēniņš Dāvids visu šo dzirdēja, tad viņš ļoti apskaitās. Bet
Absaloms nerunāja ar Amnonu nedz ļaunu nedz labu. **22**
Jo Absaloms ienīdēja Amnonu par to, ka šis bija piesmējis
Tamāru, viņa māsu. **23** Un pēc kādiem diviem gadiem
Absalomam bija avju cirpšana BaālAcorā pie Efraīma. Un
Absaloms aicināja visus ķēniņa bērnus. **24** Un Absaloms
nāca pie ķēniņa un sacīja: redzi jel, nu tavam kalpam
ir avju cirpšana, kaut ķēniņš ar saviem kalpiem nāktu
pie sava kalpa. **25** Bet ķēniņš sacīja uz Absalomu: nē,
mans dēls, visi mēs neiesim, ka tevi neapgrūtinājam. Un
viņš gan to lūdza, bet tas negribēja iet, bet viņu svētīja.
26 Tad Absaloms sacīja: ja tu negribi, tad lai jel mans
brālis Amnons mums nāk līdz. Bet ķēniņš uz to sacīja:
kāpēc lai tas iet līdz? **27** Un kad Absaloms viņu vēl vairāk
lūdza, tad viņš Amnonu tam laida līdz ar visiem ķēniņa
bērniem. **28** Un Absaloms pavēlēja saviem puišiem un
sacīja: raugāt jel, kad Amnona sirds būs priecīga no vīna,
un es uz jums sacīšu: kaujiet Amnonu, - tad nokaujiet
viņu, nebīstaties, jo es jums to esmu pavēlējis; turaties
stipri un esat droši vīri! **29** Un Absaloma puiši darīja
Amnonam, kā Absaloms bija pavēlējis. Tad visi ķēniņa
bērni cēlās un metās ikkatrs uz savu zirgēzeli un bēga.
30 Un tiem vēl ceļā esot, vēsts nāca pie Dāvida, un tur

sacīja: Absaloms nokāvis visus ķēniņa bērnus, ka neviens
no tiem nav atlicis. 31 Tad ķēniņš cēlās un saplēsa savas
drēbes un metās pie zemes, un visi viņa kalpi stāvēja
ar saplēstām drēbēm. 32 Un Jonadabs, Šimejus, Dāvida
brāļa, dēls atbildēja un sacīja: nedomā, mans kungs, ka
visi jaunekļi, ķēniņa dēli, ir nokauti, bet Amnons vien
ir miris. Jo Absaloms to ir apņēmies no tās dienas, kad
tas bija piesmējis viņa māsu Tamāru. 33 Un lai nu mans
kungs, tas ķēniņš, šo lietu tā neņem pie sirds, domādams,
visus ķēniņa bērnus esam mirušus, jo Amnons vien ir
miris. Un Absaloms bēga. 34 Un vaktnieks pacēla savas
acis un skatījās, un redzi, daudz ļaudis nāca pa ceļu aiz
viņa gar kalnu. 35 Un Jonadabs sacīja uz ķēniņu: redzi,
ķēniņa bērni nāk, tā kā tavs kalps sacījis, tā ir. 36 Un kad
viņš bija beidzis runāt, redzi, tad tie ķēniņa dēli nāca
un pacēla savu balsi un raudāja. Ir ķēniņš un visi viņa
kalpi raudāja varen lielas raudas. 37 Un Absaloms bēga
un gāja pie Talmaja, Amijuda dēla, Gešuras ķēniņa. Bet
(Dāvids) žēlojās pēc sava dēla mūžam. 38 Un Absaloms
bēga un gāja uz Gešuru, tur viņš sabija trīs gadus. 39 Un
tas ķēniņu Dāvidu noturēja iziet pret Absalomu, jo viņš
jau bija iepriecināts par Amnonu, ka tas miris.

14 Kad nu Joabs, Cerujas dēls, manīja, ka ķēniņa sirds
pēc Absaloma ilgojās, 2 Tad Joabs sūtīja uz Tekou un
dabūja no turienes gudru sievu un uz to sacīja: liecies jel
žēlojoties un apvelc sēru drēbes un nesvaidies ar eļļu un
turies kā sieva, kas sen dienas sērojās par mironi. 3 Un ej
pie ķēniņa un runā uz to tā un tā. Un Joabs lika tos vārdus
viņas mutē. 4 Un tā Tekoiešu sieva sacīja uz ķēniņu, uz

savu vaigu pie zemes mezdamās un klanīdamās: palīdzi,
ķēniņ! **5** Un ķēniņš uz to sacīja: kas tev kait? Un viņa
sacīja: kait gan, esmu atraitne un mans vīrs miris. **6**
Un tad vēl tavai kalponei bija divi dēli, tie abi bārās
laukā un tiem nebija starpnieka, tad viens sita otru un
to nokāva. **7** Un redzi, visi radi cēlās pret tavu kalponi
un saka: dod šurp to, kas savu brāli nokāvis, lai mēs
viņu nokaujam par tā brāļa dzīvību, ko viņš nokāvis, un
izdeldam arī šo mantinieku. Tā tie grib izdzēst manu
dzirkstelīti, kas atlikusi, un neatstāt manam vīram ne
vārda, ne pēcnākamais virs zemes. **8** Tad ķēniņš uz to
sievu sacīja: ej mājās, gan es tevis pēc pavēlēšu. **9** Un tā
Tekoiešu sieva sacīja uz ķēniņu: mans kungs un ķēniņ, lai
tas noziegums paliek uz manis un uz mana tēva nama, bet
ķēniņš un viņa goda krēsls lai paliek nenoziedzīgs. **10** Un
ķēniņš sacīja: ja kas pret tevi runā, tad atved to pie manis,
tad tam tevi vairs nebūs aizskart. **11** Un viņa sacīja: lai jel
ķēniņš piemin To Kungu, savu Dievu, ka asins atriebēji
nevairo to postu, ka tie manu dēlu nenomaitā. Tad viņš
sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, neviens no tava
dēla matiem nekritīs pie zemes! **12** Tad tā sieva sacīja: lai
jel tava kalpone vienu vārdu uz savu kungu, to ķēniņu,
runā. Un viņš sacīja: runā! **13** Un tā sieva sacīja: kāpēc
tad tu tādu lietu esi nodomājis pret Dieva ļaudīm? Kad
ķēniņš šo vārdu runājis, caur to viņš ir tā kā noziedzīgs,
tāpēc ka ķēniņš savu atmesto neatved atpakaļ. **14** Jo mirt
mums jāmirst un mēs esam kā ūdens, kas zemē izliets
netop atkal sasmelts, un Dievs negrib dzīvību atņemt, bet
domā uz to, ka neatmet arīdzan tādu, kas atmests. **15** Nu

tad es esmu nākusi ar savu kungu, to ķēniņu, šo vārdu
runāt, jo tie ļaudis mani ir izbiedējuši. Tad tava kalpone
sacīja: es runāšu jel ar ķēniņu, vai ķēniņš nedarīs, ko
viņa kalpone saka. **16** Jo ķēniņš klausīs un izpestīs savu
kalponi no tā vīra rokas, kas apņēmies mani un manu
dēlu kopā izdeldēt no Dieva tautas. **17** Un tava kalpone
domāja, lai mana kunga, tā ķēniņa, vārds man ir par
iepriecināšanu, jo mans kungs, tas ķēniņš, ir kā Dieva
eņģelis, klausīdamies labu un ļaunu; bet Tas Kungs, tavs
Dievs, lai ir ar tevi. **18** Tad ķēniņš atbildēja un sacīja
uz to sievu: neslēp man nekā, ko es tev vaicāšu. Un tā
sieva sacīja: runā jel, mans kungs un ķēniņ! **19** Un ķēniņš
sacīja: vai Joaba roka ar tevi nav visās šinīs lietās? Tad
tā sieva atbildēja un sacīja: tik tiešām kā tava dvēsele
dzīva, mans kungs un ķēniņ, citādi nav ne pa labo ne
pa kreiso roku ar visu to, kā mans kungs, tas ķēniņš, ir
runājis; jo tavs kalps Joabs vien, tas man to ir pavēlējis
un visus šos vārdus licis tavas kalpones mutē. **20** Šīs lietas
nodomu gribēdams apslēpt, tavs kalps Joabs to ir darījis.
Bet mans kungs ir gudrs pēc Dieva eņģeļa gudrības, zināt
visu, kas virs zemes notiek. **21** Un ķēniņš sacīja uz Joabu:
redzi, es šo lietu esmu darījis. Ej tad un atved to puisi
Absalomu atpakaļ. **22** Un Joabs klanījās uz savu vaigu
pie zemes mezdamies un pateicās ķēniņam, un Joabs
sacīja: šodien tavs kalps ir manījis, ka es žēlastību esmu
atradis tavās acīs, mans kungs un ķēniņ, tāpēc ka ķēniņš
sava kalpa vārdu paklausījis. **23** Tā Joabs cēlās un gāja uz
Gešuru un atveda Absalomu uz Jeruzālemi. **24** Un ķēniņš
sacīja: lai viņš iet savā namā un nenāk priekš manām

acīm. Tad Absaloms gāja savā namā un neredzēja ķēniņa
vaigu. 25 Bet tāda vīra, tik skaista un ļoti slavējama kā
Absaloms, nebija pa visu Israēli; no pēdām līdz galvas
galam nekādas vainas pie viņa nebija. 26 Un kad viņš
savu galvu apcirpa, (tas notika gadu no gada, ka viņš to
apcirpa, jo mati viņam bija visai smagi, tāpēc viņš tos
nocirpa), tad viņa galvas mati svēra divsimt sēķeļus pēc
ķēniņa svara. 27 Un Absalomam piedzima trīs dēli un
viena meita, Tamāra vārdā, tā bija ļoti skaista sieviete. 28
Tā Absaloms palika Jeruzālemē divus gadus un neredzēja
ķēniņa vaigu. 29 Tāpēc Absaloms sūtīja pie Joaba, ka viņš
to pie ķēniņa sūtītu, bet tas negribēja nākt pie viņa. Tad
viņš sūtīja vēl otrreiz, un tas vēl negribēja nākt. 30 Tad
viņš sacīja uz saviem kalpiem: redzi, Joaba tīrums ir pie
mana klātu, un viņam tur ir mieži; ejat un iededzinājiet
to ar uguni. Tad Absaloma kalpi iededzināja to tīrumu
ar uguni. 31 Un Joabs cēlās un nāca Absaloma namā un
uz to sacīja: kāpēc tavi kalpi manu tīrumu ar uguni ir
iededzinājuši? 32 Un Absaloms sacīja uz Joabu: redzi,
es pie tevis esmu sūtījis sacīdams: nāc šurp, ka es tevi
pie ķēniņa sūtu un lieku sacīt, kāpēc es esmu nācis no
Gešuras? Man būtu labāki, ka es vēl tur būtu. Bet nu es
gribu ķēniņa vaigu redzēt, un ja vēl kāds noziegums ir
pie manis, tad lai viņš mani nokauj. 33 Tad Joabs gāja pie
ķēniņa un viņam to teica. Tad viņš aicināja Absalomu, un
tas nāca pie ķēniņa un nometās uz savu vaigu pie zemes
ķēniņa priekšā, un ķēniņš skūpstīja Absalomu.

15 Un pēc tam Absaloms sev sagādāja ratus un zirgus un
piecdesmit vīrus, kas viņa priekšā skrēja. 2 Un Absaloms

cēlās no rīta agri un nostājās ceļā pie vārtiem, un ja
kam bija kāda tiesas lieta, par ko viņš pie ķēniņa nāca
tiesāties, tad Absaloms to aicināja pie sevis un sacīja: no
kuras pilsētas tu esi? Un kad tas sacīja: tavs kalps ir no šīs
jeb tās Israēla cilts, **3** Tad Absaloms uz to sacīja: redzi,
tava lieta ir laba un taisna, bet tev nav izklausinātāja pie
ķēniņa. **4** Un Absaloms uz to sacīja: ak! Kas mani celtu par
zemes soģi, lai, ja kam kāds strīdus vai tiesas lieta būtu,
nāktu pie manis un es tam gādātu taisnību! **5** Un kad kāds
pie viņa nāca un metās zemē, tad viņš izstiepa savu roku
un to satvēra un to skūpstīja. **6** Tā Absaloms darīja visam
Israēlim, kas pie ķēniņa nāca tiesāties. Tā Absaloms zaga
sirdi Israēla vīriem. **7** Un pēc četriem gadiem Absaloms
sacīja uz ķēniņu: es gribu noiet un savu apsolījumu
Hebronē izpildīt, ko es Tam Kungam solījis. **8** Jo tavs kalps
ir solījumu solījis, kad es Gešurā Sīrijā dzīvoju, sacīdams:
ja Tas Kungs mani tiešām vedīs atpakaļ uz Jeruzālemi, tad
es kalpošu Tam Kungam. **9** Tad ķēniņš uz to sacīja: ej ar
mieru. Un viņš cēlās un gāja uz Hebroni. **10** Un Absaloms
sūtīja izlūkus pie visām Israēla ciltīm un sacīja: kad jūs
dzirdēsiet trumetes skaņu, tad jums būs sacīt: Absaloms
ir ķēniņš Hebronē. **11** Un ar Absalomu gāja divsimt vīri no
Jeruzālemes, kas bija aicināti, bet tie gāja savā vientiesībā
un nezināja it nenieka. **12** Absaloms sauca arī Ahitofelu
no Ģilus, Dāvida padoma devēju, no viņa pilsētas Ģilus,
kad viņš upurus upurēja. Un dumpinieku derība palika
stipra un ļaudis pulcējās un vairojās pie Absaloma. **13** Tad
nāca vēstnesis pie Dāvida un sacīja: visu Israēla vīru sirds
pieķērusies Absalomam. **14** Tad Dāvids sacīja uz visiem

saviem kalpiem, kas pie viņa bija Jeruzālemē: ceļaties un
bēgsim, citādi mums glābšanās nav priekš Absaloma; ejat
steigšus, ka viņš steigdamies mūs nepanāk un nepadara
mums nelaimi un nekauj to pilsētu ar zobena asmeni.
15 Tad ķēniņa kalpi uz ķēniņu sacīja: tā kā mans kungs,
tas ķēniņš, nodomā, redzi, mēs esam tavi kalpi. **16** Un
ķēniņš izgāja ar visu savu namu kājām. Un ķēniņš atstāja
desmit liekas sievas, to namu sargāt. **17** Tā nu ķēniņš ar
visiem ļaudīm kājām izgāja un apstājās pie pēdējā nama.
18 Un visi viņa kalpi gāja viņam līdzās, ir visi Krieti un
visi Plieti ir visi Gatieši, sešsimt vīri, kas viņam no Gatas
bija līdz nākuši, tie gāja ķēniņa priekšā. **19** Tad ķēniņš
sacīja uz Itaju no Gatas. Kam tu arīdzan mums gribi iet
līdz? Ej atpakaļ un paliec pie ķēniņa, jo tu esi svešinieks
un tik ienācējs savā vietā. **20** Vakar tu esi atnācis, vai man
šodien tevi būs maldināt, mums iet līdz? Jo es eju, kur
varēdams; ej atpakaļ un ved savus brāļus līdz atpakaļ;
žēlastība un uzticība lai ir ar tevi. **21** Bet Itajus atbildēja
ķēniņam un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, un kā
mans kungs, tas ķēniņš, dzīvs, - tai vietā, kur mans kungs,
tas ķēniņš, būs, lai būtu vai uz nāvi vai uz dzīvību, tur
būs tavs kalps arīdzan. **22** Un Dāvids sacīja uz Itaju: nāc
tad, iesim! Tā Itajus no Gatas gāja līdz ar visiem saviem
vīriem un ar visiem bērniem, kas pie viņa bija. **23** Un visa
zeme raudāja lielas raudas, un visi ļaudis gāja garām.
Un ķēniņš gāja pāri pār Kidronas upi, un visi ļaudis gāja
pāri pa to ceļu uz tuksnesi. **24** Un redzi, arī Cadoks tur
bija ar visiem Levitiem, kas Dieva derības šķirstu nesa;
un tie nolika Dieva šķirstu un Abjatars tur pienāca -

kamēr visi ļaudis no pilsētas bija izgājuši. **25** Tad ķēniņš
sacīja uz Cadoku: nes Dieva šķirstu atpakaļ pilsētā. Ja es
žēlastību atradīšu Tā Kunga priekšā, tad Viņš mani vedīs
atpakaļ un man liks redzēt Viņu pašu ar Viņa dzīvokli.
26 Bet ja Viņš tā sacīs: Man nav labs prāts pie tevis, -
redzi, še es esmu, lai Viņš man dara, kā Viņam patīk.
27 Un ķēniņš sacīja uz priesteri Cadoku: tu redzētāj, ej
atpakaļ uz pilsētu ar mieru, un Aķimaācs, tavs dēls, un
Jonatāns, Abjatara dēls, jūsu abi dēli ar jums. **28** Redziet,
es gaidīšu tuksnesī pie braslām, tiekams kāda vēsts no
jums atnāks un man dos ziņu. **29** Tā Cadoks un Abjatars
Dieva šķirstu nesa atpakaļ uz Jeruzālemi un tur palika.
30 Un Dāvids kāpa uz Eļļas kalnu un iedams raudāja un
savu galvu bija aptinis un gāja pats basām kājām, arī tie
ļaudis, kas pie viņa bija, ikkatrs savu galvu bija aptinis un
gāja uz augšu un iedami raudāja. **31** Un Dāvidam teica un
sacīja: Ahitofels ir starp dumpiniekiem pie Absaloma.
Tad Dāvids sacīja: Kungs, dari jel Ahitofela padomu par
ģeķību! **32** Kad nu Dāvids nāca kalna galā, kur mēdza
Dievu pielūgt, redzi, tad Uzajus, tas Arķiets, viņam nāca
pretī ar saplēstiem svārkiem un zemi uz galvas. **33** Un
Dāvids uz to sacīja: ja tu man nāksi līdz, tad tu man būsi
par nastu. **34** Bet ja tu iesi atpakaļ pilsētā un sacīsi uz
Absalomu: es būšu tavs kalps, ķēniņ, kā citkārt esmu
bijis tava tēva kalps, tā nu es būšu tavs kalps, - tad tu
man iznīcināsi Ahitofela padomu. **35** Un vai tur pie tevis
nebūs tie priesteri Cadoks un Abjatars? Tāpēc visu, ko tu
ķēniņa namā dzirdēsi, to saki tiem priesteriem, Cadokam
un Abjataram. **36** Redzi, tur ir viņu abi dēli, Aķimaācs

Cadoka, un Jonatāns, Abjatara dēls, caur tiem jūs visu, ko
dzirdat, sūtat pie manis. 37 Tā Uzajus, Dāvida draugs,
gāja pilsētā, kad Absaloms nāca uz Jeruzālemi.
16 Kad nu Dāvids maķenīt no kalna gala bija nogājis,
redzi, tad Cībus, Mefibošeta puisis, viņu sastapa ar pāri
apkrautu ēzeļu, un uz tiem bija divsimt maizes un simts
rozīņu raušu un simts vīģu raušu un ādas trauks ar vīnu.
2 Un ķēniņš sacīja uz Cību: kas tas tev tur ir? Tad Cībus
sacīja: Tie ēzeļi ir priekš ķēniņa nama, ko jāt, un tā maize
ar tām vīģēm priekš tiem puišiem, ko ēst, un tas vīns
tiem piekusušiem tuksnesī, ko dzert. 3 Tad ķēniņš sacīja:
Kur tad ir tava kunga dēls? Un Cībus sacīja uz ķēniņu:
redzi, viņš paliek Jeruzālemē, jo viņš sacīja: šodien Israēla
nams man atdos mana tēva valstību. 4 Tad ķēniņš sacīja
uz Cību: redzi, tavs lai ir viss, kas Mefibošetam pieder. Un
Cībus sacīja: es metos pie zemes, lai es žēlastību atrodu
priekš tavām acīm, mans kungs un ķēniņ. 5 Kad nu
ķēniņš Dāvids nāca līdz Bakurim, redzi, tad no turienes
izgāja vīrs no Saula nama radiem, Šimejus vārdā, Ģerus
dēls. 6 Viņš izgāja un iedams lādēja un mētāja akmeņiem
Dāvidu un visus ķēniņa Dāvida kalpus, lai gan visi ļaudis
un visi varenie gāja pa viņa labo un kreiso roku. 7 Un
Šimejus sacīja tā lādēdams: ej ārā, ej ārā, tu asinsvīrs, tu
negantais! 8 Tas Kungs liek pār tevi nākt visām Saula
nama asinīm, kura vietā tu palicis par ķēniņu. Nu Tas
Kungs to valstību dod tavam dēlam Absalomam rokā. Un
redzi, nu tu esi nelaimē, jo tu esi asinsvīrs. 9 Tad Abizajus,
Cerujas dēls, sacīja uz ķēniņu: kāpēc šim nosprāgušam
sunim būs lādēt manu kungu, to ķēniņu? Es noiešu un

viņam noraušu galvu. **10** Bet ķēniņš sacīja: kas man ar
jums, jūs Cerujas dēli. Lai viņš lād, jo Tas Kungs viņam ir
sacījis: lādi Dāvidu. Kas tad sacīs: kāpēc tu tā dari? **11** Un
Dāvids sacīja uz Abizaju un visiem saviem kalpiem: redzi,
mans dēls, kas no manām miesām nācis, meklē manu
dzīvību, vai ne nu jo vairāk šis Benjaminietis? Laid viņu
mierā; lai lād, jo Tas Kungs viņam to ir licis. **12** Varbūt
Tas Kungs uzlūko manu noziegumu un Tas Kungs man
šodien atkal atdos labumu viņa lāstu vietā. **13** Tā Dāvids
gāja ar saviem vīriem pa ceļu, un Šimejus gāja gar kalnu,
viņam iepretim, viņu lādēdams, un mētāja akmeņiem
un putināja pīšļiem. **14** Un ķēniņš ar visiem ļaudīm, kas
pie viņa bija, nonāca uz Ajevīm un tur atspirdzinājās. **15**
Bet Absaloms un visi Israēla vīri nāca uz Jeruzālemi, ir
Ahitofels ar viņu. **16** Un notikās, kad Uzajus, tas Arķiets,
Dāvida draugs, nāca pie Absaloma, tad Uzajus sacīja
uz Absalomu: lai dzīvo ķēniņš, lai dzīvo ķēniņš! **17** Bet
Absaloms sacīja uz Uzaju: vai tā ir tava mīlestība uz tavu
draugu? Kāpēc tu neesi gājis ar savu draugu? **18** Un
Uzajus sacīja uz Absalomu: nē, bet ko Tas Kungs izredzējis
un šie ļaudis un visi Israēla vīri, tam es arī piederēšu un
pie tā es palikšu. **19** Un otram kārtam, kam man kalpot?
Vai ne viņa dēlam? tā kā es tavam tēvam esmu kalpojis,
tāpat es būšu tavā priekšā. **20** Un Absaloms sacīja uz
Ahitofelu: dodiet padomu, ko lai darām? **21** Un Ahitofels
sacīja uz Absalomu: ieej pie sava tēva liekām sievām, ko
viņš atstājis, to namu sargāt, tad viss Israēls dzirdēs, ka
tu smirdots tapis savam tēvam, un visu to rokas, kas pie
tevis ir, taps stiprinātas. **22** Un tie taisīja Absalomam

telti uz jumta, un Absaloms iegāja pie sava tēva liekām
sievām, visam Israēlim redzot. 23 Un Ahitofela padoms,
ko viņš tanīs dienās deva, tā tapa turēts, itin kā Dieva
vārds būtu vaicāts, tā bija viss Ahitofela padoms, tik labi
pie Dāvida kā pie Absaloma.

17 Un Ahitofels sacīja uz Absalomu: es izlasīšu
divpadsmit tūkstoš vīrus un celšos un dzīšos Dāvidam
šonakt pakaļ, 2 Un es viņam uzbrukšu, kad viņš piekusis
un viņa rokas nogurušas, un viņu izbiedēšu, ka visi
ļaudis, kas pie tā ir, bēg, tad es nokaušu ķēniņu vienu
pašu. 3 Un es vedīšu visus ļaudis atpakaļ pie tevis. Kad
visi būs griezušies atpakaļ, (jo viņš vien ir tas vīrs, ko
tu meklē), tad visi ļaudis būs mierā. 4 Šī valoda labi
patika Absalomam un visiem Israēla vecajiem. 5 Tad
Absaloms sacīja: aicinājiet jel Uzaju, to Arķieti, arīdzan,
un dzirdēsim, ko viņš saka. 6 Un kad Uzajus pie Absaloma
nāca, tad Absaloms uz to runāja un sacīja: tā un tā
Ahitofels ir runājis, - vai mums būs pēc viņa vārda darīt,
vai ne? Runā tu arīdzan! 7 Tad Uzajus sacīja uz Absalomu:
tas padoms, ko Ahitofels šim brīžam devis, nav labs. 8 Un
Uzajus sacīja: tu pazīsti savu tēvu un viņa vīrus, ka tie
ir vareni un dusmīgu prātu, it tā lācis laukā, kam bērni
paņemti, un tavs tēvs ir karavīrs un nepaliks naktī pie
tiem ļaudīm. 9 Redzi, nu viņš ir paslēpies kādā alā vai citā
kādā vietā; kad nu notiktu, ka tas iesākumā viņiem uzkrīt,
tad ikkatrs, kas to dzirdēs, sacīs: tie ļaudis ir sakauti, kas
Absalomam iet pakaļ. 10 Tad ir paši varenie, kam sirds
kā lauvām, baiļot baiļosies. Jo viss Israēls zina, ka tavs
tēvs ir varonis, un ka tie ir stipri ļaudis, kas pie viņa.

11 Bet mans padoms ir šis: lai pie tevis top sapulcināts
viss Israēls no Dana līdz Bēršebai tādā pulkā kā smiltis
jūrmalā, un tev pašam jāiet viņiem līdz karā. **12** Un kad
mēs viņu sastapsim kaut kurā vietā, kur viņu atradīsim,
tad uzkritīsim viņam kā rasa krīt uz zemi, un neatliks
neviens no viņa un visiem vīriem, kas pie viņa. **13** Un
ja viņš metīsies kādā pilsētā, tad viss Israēls tai pilsētai
apmetīs virves, un mēs to novilksim upē, ka ne zvirgzdiņš
tur vairs neatradīsies. **14** Tad Absaloms un visi Israēla
vīri sacīja: Uzajus, tā Arķieša, padoms ir labāks nekā
Ahitofela padoms. Bet Tas Kungs tā bija nolicis, iznīcināt
Ahitofela labo padomu, lai Tas Kungs nelaimi vestu pār
Absalomu. **15** Un Uzajus sacīja uz tiem priesteriem,
Cadoku un Abjataru: tā un tā Ahitofels padomu devis
Absalomam un Israēla vecajiem, un tā un tā es esmu
padomu devis. **16** Un nu sūtait drīz un dodiet Dāvidam
ziņu sacīdami: nepaliec pa nakti tuksnesī pie braslām, bet
ej drīz pāri, ka ķēniņš netop aprīts ar visiem ļaudīm, kas
pie viņa. **17** Un Jonatāns un Aķimaācs stāvēja pie Roģela
akas. Un viena meita gāja un tiem to sacīja. Tad tie nogāja
un to sacīja ķēniņam Dāvidam, jo tie nedrīkstēja nākt un
rādīties pilsētā. **18** Un viens puisis tos redzēja un to sacīja
Absalomam, bet tie gāja abi divi steigšus un nāca kāda
vīra namā iekš Bakurim, tam bija aka savā pagalmā, un
tie tur nokāpa. **19** Un tā sieva ņēma un izklāja apsegu
pār akas caurumu, un uzkaisīja putraimus virsū, ka neko
nemanīja. **20** Kad nu Absaloma kalpi pie tās sievas nāca
namā, tad tie sacīja: kur ir Aķimaācs un Jonatāns? Un tā
sieva uz tiem sacīja: tie ir gājuši pār šo upīti. Un tie tos

meklēja un neatrada, un griezās atpakaļ uz Jeruzālemi.
21 Un kad šie bija aizgājuši, tad tie izkāpa no akas un
gāja un to pasacīja ķēniņam Dāvidam; un tie sacīja uz
Dāvidu: ceļaties un ejat drīz pār ūdeni pāri, jo tā un tā
Ahitofels pret jums ir padomu devis. 22 Tad Dāvids un visi
ļaudis, kas pie viņa bija, cēlās un gāja pār Jardāni līdz pat
gaismai, un neviena netrūka, kas nebūtu pār Jardāni gājis.
23 Kad nu Ahitofels redzēja, ka nedarīja pēc viņa padoma,
tad viņš apsegloja savu ēzeli un cēlās un gāja uz savu
namu savā pilsētā un apkopa savu namu un pakārās. Tā
viņš nomira un tapa aprakts sava tēva kapā. 24 Un Dāvids
nāca uz Mahānaīm, bet Absaloms gāja pāri pār Jardāni,
un visi Israēla vīri viņam līdz. 25 Un Absaloms cēla Amasu
Joaba vietā par karaspēka virsnieku, un Amasus bija
dēls vienam Israēlietim, Jetrus vārdā, kas bija gulējis pie
Abigaīles, Nahasa meitas, Cerujas, Joaba mātes māsas. 26
Un Israēls un Absaloms apmetās Gileādas zemē. 27 Un
kad Dāvids uz Mahānaīm bija nācis, tad Zobi, Nahasa dēls,
no Rabas, Amona bērnu pilsētas, un Mahirs, Amiēļa dēls,
no Lodabaras, un Barzilajus, tas Gileādietis, no Roglim,
nesa 28 Guļamas drēbes un kausus un mālu traukus un
kviešus un miežus un miltus un taukšētu(grauzdētu)
labību un pupas un lēcas, arī taukšētas, 29 Un medu un
sviestu un avis un govju sierus, ko ēst, pie Dāvida un pie
tiem ļaudīm, kas pie viņa bija, jo tie sacīja: tie ļaudis būs
izsalkuši un piekusuši un izslāpuši tuksnesī.

18 Un Dāvids pārlūkoja tos ļaudis, kas pie viņa bija, un
iecēla tiem virsniekus pār tūkstošiem un virsniekus pār
simtiem. 2 Un Dāvids lika tos ļaudis, vienu daļu apakš

Joaba rokas, un otru daļu apakš Abizajus, Cerujas dēla,
Joaba brāļa, un to trešo apakš Itajus no Gatas. **3** Un ķēniņš
sacīja uz tiem ļaudīm: es pats arīdzan iziešu līdz ar jums.
Bet tie ļaudis sacīja: tev nebūs iziet, jo kad mēs bēgsim,
tad tie to neliks vērā; un arī kad puse no mums mirst,
tad tie to arī neliks vērā, bet tu esi kā desmit tūkstoši
no mums. Tāpēc nu būs labāk, kad tu mums no pilsētas
nāksi palīgā. **4** Un ķēniņš uz tiem sacīja: es darīšu, kā
jums šķiet par labu. Un ķēniņš nostājās pie vārtiem, un
visi ļaudis izgāja pa simtiem un pa tūkstošiem. **5** Un
ķēniņš pavēlēja Joabam un Abizajum un Itajum un sacīja:
taupiet to puisi, to Absalomu, un visi ļaudis to dzirdēja,
ka ķēniņš visiem virsniekiem par Absalomu pavēlēja. **6**
Tā tie ļaudis izgāja uz lauku Israēlim pretī, un tā kaušanās
notika Efraīma mežā. **7** Un Israēla ļaudis tur tapa kauti
no Dāvida kalpiem, un tai dienā notika liela kaušana, līdz
divdesmit tūkstošiem. **8** Jo tā kauja izpletās tur pa visu
to apgabalu, un mežs aprija vairāk ļaužu, nekā zobens
aprija tai dienā. **9** Un Absaloms sastapa Dāvida kalpus un
Absaloms jāja uz zirgēzeļa. Un kad tas zirgēzelis nāca
apakš kāda liela ozola kupliem zariem, tad viņa galva
ieķērās cieti pie tā ozola, ka viņš karājās starp debesi un
zemi, un viņa zirgēzelis apakš viņa aizskrēja projām. **10**
Tad viens vīrs to redzēja un to teica Joabam un sacīja:
redzi, es redzēju Absalomu karājamies pie kāda ozola. **11**
Tad Joabs sacīja uz to vīru, kas viņam to teica: redzi, tu
esi redzējis, kāpēc tad tu viņu tur neesi kāvis zemē? Tad
es tev no savas puses būtu devis desmit sudraba gabalus
un vienu jostu. **12** Bet tas vīrs sacīja uz Joabu: un ne par

tūkstoš sudraba gabaliem, kad tie taptu iesvērti manā
rokā, es savu roku neliktu pie ķēniņa dēla. Jo ķēniņš,
mums dzirdot, tev un Abizajum un Itajum ir pavēlējis un
sacījis: sargājat ikviens to puisi, to Absalomu. **13** Bet ja es
būtu viltu darījis pret viņa dvēseli, un ķēniņam jau nekas
nepaliek apslēpts, tad tu pats man būtu stāvējis pretī. **14**
Un Joabs sacīja: es tā pie tevis nevaru kavēties. Un viņš
ņēma trīs šķēpus savā rokā un tos iedūra Absaloma sirdī.
Un kad tas vēl bija dzīvs pie ozola, **15** Tad desmit puiši,
Joaba bruņunesēji, to apstāja un kāva Absalomu un to
nokāva. **16** Tad Joabs lika pūst trumetes, un tie ļaudis
griezās atpakaļ un Israēlim vairs nedzinās pakaļ; jo Joabs
taupīja tos ļaudis. **17** Un tie ņēma Absalomu, un to iemeta
mežā lielā bedrē, un uzkrāva tam virsū ļoti lielu akmeņu
kopu. Un viss Israēls bēga, ikkatrs savā dzīvoklī. **18** Bet
Absaloms, kamēr vēl bija dzīvs, bija ņēmis un uzcēlis sev
stabu ķēniņa ielejā. Jo viņš sacīja: man dēla nav, lai mans
vārds pie tā top pieminēts. Un viņš to stabu bija nosaucis
pēc sava vārda, un tas vēl šodien top saukts Absaloma
stabs. **19** Tad Aķimaācs, Cadoka dēls, sacīja: es skriešu un
nesīšu ķēniņam vēsti, ka Tas Kungs viņam tiesu iznesis no
viņa ienaidnieku rokas. **20** Bet Joabs uz to sacīja: šodien
tu neesi prieka vēstnesis, citu dienu tu vari vēstis nest,
bet šodien tev labas vēsts nav, ko nest, jo ķēniņa dēls ir
miris. **21** Un Joabs sacīja uz Kuzu: ej tu un teici ķēniņam,
ko tu esi redzējis. Tad Kuzus paklanījās Joaba priekšā un
aizskrēja. **22** Bet Aķimaācs, Cadoka dēls, runāja vēl uz
Joabu: lai būtu kā būdams, liec man jel arī Kuzum skriet
pakaļ. Un Joabs sacīja: kāpēc tad tu gribi skriet, mans

dēls? Ej tad, - laba vēsts tā nav, kas ko ienes. **23** (Viņš
sacīja:) lai būtu kā būdams, es skriešu! Un viņš uz to
sacīja: tad skrej! Tad Aķimaācs skrēja pa klajuma ceļu un
Kuzum aiztika priekšā. **24** Un Dāvids sēdēja starp abiem
vārtiem. Tad tas sargs kāpa uz vārtu jumtu un mūri un
pacēla savas acis un skatījās, un redzi, tur vīrs skrēja
viens pats. **25** Un tas sargs sauca un to sacīja ķēniņam.
Un ķēniņš sacīja: ja viņš viens pats, tad būs laba vēsts
viņa mutē; un tas nāca arvien tuvāki klāt. **26** Tad tas
sargs redzēja otru vīru skrienam, un tas sargs sauca uz
vārtiem un sacīja: raugi, vēl otrs vīrs skrien viens pats.
Un ķēniņš sacīja: tas arī ir labs vēstnesis. **27** Un tas sargs
sacīja: es redzu, ka tā pirmā gaita ir kā Aķimaāca, Cadoka
dēla, gaita, un ķēniņš sacīja: tas ir labs vīrs un nāks ar
labu vēsti. **28** Tad Aķimaācs sauca un sacīja uz ķēniņu:
miers! Un viņš nometās ķēniņa priekšā ar savu vaigu
pie zemes un sacīja: slavēts ir Tas Kungs, tavs Dievs, kas
tos vīrus nodevis, kas savu roku pret manu kungu, to
ķēniņu, bija pacēluši. **29** Tad ķēniņš sacīja: vai tas puisis
Absaloms sveiks vesels? Un Aķimaācs sacīja: es redzēju
lielu troksni, kad Joabs tā ķēniņa kalpu un mani, tavu
kalpu, nosūtīja, bet es nezinu, kas tur bija. **30** Un ķēniņš
sacīja: ej un nostājies te. Tad viņš gāja un nostājās. **31**
Un redzi, Kuzus nāca, un Kuzus sacīja: manam kungam,
tam ķēniņam, tā labā vēsts, ka Tas Kungs tev šodien ir
tiesu iznesis no visu to rokas, kas pret tevi cēlās. **32** Tad
ķēniņš sacīja uz Kuzu: vai tas puisis Absaloms sveiks
un vesels? Un Kuzus sacīja: lai tā kā šim jauneklim, iet
mana kunga, tā ķēniņa, ienaidniekiem un visiem, kas

pret tevi ar ļaunumu ceļas. 33 Tad ķēniņš noskuma un
gāja vārtu augšistabā un raudāja, un sacīja iedams: mans
dēls Absalom! Mans dēls, mans dēls Absalom! Kaut es
tavā vietā būtu miris! Ak Absalom! Mans dēls, mans dēls!

19 Un Joabam tapa sacīts: redzi, ķēniņš raud un žēlojās
par Absalomu. 2 Un tā uzvara tai dienā palika par žēlabām
visiem ļaudīm, jo tie ļaudis tai dienā dzirdēja sakām:
ķēniņam sirds sāp par savu dēlu. 3 Un tie ļaudis tai
dienā nāca zagšus pilsētā, tā kā ļaudis zagšus nāk, kas
kaunā krituši, kaujā bēgdami. 4 Un ķēniņš savu galvu bija
aptinis un sauca ar stipru balsi: ak mans dēls Absalom!
Ak Absalom, mans dēls, mans dēls! 5 Tad Joabs nāca pie
ķēniņa namā un sacīja: tu šodien esi apkaunojis visu savu
kalpu vaigus, kas šodien glābuši tavu dzīvību un tavu
dēlu un tavu meitu dzīvību un tavu sievu dzīvību un
tavu lieko sievu dzīvību. 6 Bet tu mīļo, kas tevi ienīst, un
ienīsti, kas tevi mīļo. Jo tu parādi šodien, ka virsnieki
un kalpi priekš tevis nav nekas. Jo es nomanu šodien,
kad tikai Absaloms būtu dzīvs un mēs visi šodien būtu
miruši, tad tas tev būtu pa prātam. 7 Tad celies nu un izej
un runā sirsnīgi ar saviem kalpiem, jo es zvērēju pie Tā
Kunga, ja tu neizej, tad neviens vīrs pie tevis nepaliks šo
nakti. Un tā tev būs lielāka nelaime, nekā visa nelaime,
kas tev notikusi no tavas jaunības līdz šim laikam. 8
Tad ķēniņš cēlās un apsēdās vārtos. Un visiem ļaudīm
tika teikts un sacīts: redzi, ķēniņš sēž vārtos. Tad visi
ļaudis nāca ķēniņa priekšā. Bet Israēls bēga ikviens savā
dzīvoklī. 9 Un visi ļaudis visās Israēla ciltīs strīdējās un
sacīja: ķēniņš mūs ir izglābis no mūsu ienaidnieku rokas

un mūs ir atsvabinājis no Fīlistu rokas, un nu viņam no
zemes bija jābēg Absaloma priekšā. **10** Un Absaloms, ko
mēs sev bijām svaidījuši par ķēniņu, ir nomiris karā; nu
tad, kāpēc jūs kavējaties, ķēniņu atkal pārvest? **11** Tad
ķēniņš Dāvids sūtīja pie tiem priesteriem, Cadoka un
Abjatara, sacīdams: runājiet uz Jūda vecajiem un sakāt:
kāpēc jūs gribat tie pēdīgie būt, ķēniņu vest atpakaļ
uz viņa namu? (Jo visa Israēla valoda jau bija nākusi
pie ķēniņa viņa namā.) **12** Jūs esat mani brāļi, jūs esat
mani kauli un manas miesas - kāpēc tad jūs gribat tie
pēdīgie būt, ķēniņu atkal atvest? **13** Un uz Amasu sakāt:
vai tu neesi no maniem kauliem un no manas miesas?
Lai Dievs man šā un tā dara, ja tu visu mūžu nebūsi par
karalielkungu manā priekšā Joaba vietā. **14** Tā viņš locīja
visu Jūda vīru sirdi kā viena vienīga vīra, un tie sūtīja
pie ķēniņa (sacīdami): griezies atpakaļ, tu un visi tavi
kalpi. **15** Tā ķēniņš griezās atpakaļ un nāca pie Jardānes,
un Jūda nāca uz Gilgalu, ķēniņam pretī iedams, ka ķēniņu
vadītu pār Jardāni pāri. **16** Un Šimejus, Benjaminieša
Ģerus dēls, kas no Bakurim bija, steidzās un nonāca ar
Jūda vīriem ķēniņam Dāvidam pretī. **17** Un tūkstoš vīri no
Benjamina līdz ar viņu, ir Cībus, Saula nama sulainis, ar
saviem piecpadsmit dēliem un saviem divdesmit kalpiem;
un tie cēlās pāri pār Jardāni ķēniņa priekšā. **18** Un plosts
pārcēlās, pārvest ķēniņa namu, un darīt, kas viņam pa
prātam, un Šimejus, Ģerus dēls, nometās priekš ķēniņa
zemē, kad šis pār Jardāni cēlās pāri. **19** Un viņš sacīja uz
ķēniņu: nepielīdzini man, mans kungs, to noziegumu, un
nepiemini, ka tavs kalps ir noziedzies tai dienā, kad mans

kungs, tas ķēniņš, no Jeruzālemes izgāja, un lai ķēniņš
to neņem pie sirds! **20** Jo tavs kalps to atzīst, ka esmu
grēkojis; bet redzi, šodien esmu nācis tas pirmais no visa
Jāzepa nama, pretī iet savam kungam, tam ķēniņam. **21**
Tad Abizajus, Cerujas dēls, atbildēja un sacīja: vai tad
Šimeju par to nebija nokaut, ka viņš Tā Kunga svaidīto
lādējis? **22** Tad Dāvids sacīja: kas man daļas ar jums,
Cerujas dēli, ka jūs man šodien paliekat par pretiniekiem?
Vai šodien kādu nokaut iekš Israēla? Vai tad es nezinu, ka
es šodien esmu tapis par ķēniņu pār Israēli? **23** Un ķēniņš
sacīja uz Šimeju: tev nebūs mirt. Un ķēniņš tam zvērēja.
24 Arī Mefibošets, Saula dēls, nonāca ķēniņam pretī. Un
viņš ne savas kājas ne savu bārdu nebija tīrījis, nedz savas
drēbes mazgājis no tās dienas, kad ķēniņš bija nogājis,
līdz tai dienai, kad ķēniņš atkal ar mieru pārnāca. **25** Un
kad viņš Jeruzālemē ķēniņam pretī nāca, tad ķēniņš uz
to sacīja: kāpēc tu neesi man līdz nācis, Mefibošet? **26**
Un viņš sacīja: mans kungs un ķēniņ, mans kalps mani
pievīlis, jo tavs kalps sacīja: es sev likšu ēzeli seglot un
jāšu uz tā, un iešu pie ķēniņa, jo tavs kalps ir tizls. **27** Un
viņš tavu kalpu pie mana kunga, tā ķēniņa, arī apmelojis.
Bet mans kungs, tas ķēniņš, ir kā viens Dieva eņģelis,
dari, kā tev patīk. **28** Jo viss mana tēva nams tik nāves
ļaudis vien bijuši priekš mana kunga, tā ķēniņa. Taču
tu savu kalpu esi licis starp tiem, kas ēd pie tava galda;
kādas tiesības man tad vēl ir, jeb par ko man vēl būs brēkt
uz ķēniņu? **29** Tad ķēniņš uz to sacīja: kāpēc tu vēl runā
par savām lietām? Es esmu sacījis: tu un Cībus daliet to
tīrumu. **30** Un Mefibošets sacīja uz ķēniņu: lai viņš arī

visu paņem, ka nu mans kungs, tas ķēniņš, atkal ar mieru
savā namā pārnācis. **31** Un Barzilajus tas Gileādietis,
nāca arīdzan no Roglim un gāja ar ķēniņu pār Jardāni,
viņu pārvadīt pār Jardāni. **32** Un Barzilajus bija ļoti vecs,
pie astoņdesmit gadiem, un ķēniņu bija apgādājis, kad
tas mita iekš Mahānaīm, jo viņš bija ļoti bagāts vīrs. **33**
Un ķēniņš sacīja uz Barzilaju: tev būs man iet līdz, es
tevi apgādāšu pie sevis Jeruzālemē. **34** Bet Barzilajus
sacīja uz ķēniņu: cik man vēl būs mūža gadu un dienu,
ka man ar ķēniņu iet uz Jeruzālemi? **35** Es šodien esmu
astoņdesmit gadus vecs, vai es vēl varu izšķirt, kas labs,
kas nelabs? Un vai tavam kalpam vēl kāda garša, ko viņš
ēd un dzer? Vai es vēl varētu sadzirdēt dziedātājus un
dziedātājas? Un kāpēc tavs kalps lai ir par nastu manam
kungam, tam ķēniņam? **36** Tavs kalps ies maķenīt ar
ķēniņu pār Jardāni; kāpēc ķēniņš man grib darīt tādu
lielu žēlastību? **37** Ļauj savam kalpam griezties atpakaļ un
mirt savā pilsētā pie sava tēva un pie savas mātes kapa.
Un redzi, še ir tavs kalps Ķimeams, lai šis iet pāri līdz ar
manu kungu, to ķēniņu, un dari tam, kā tev patīk. **38** Tad
ķēniņš sacīja: Ķimeamam būs iet man līdz, un es viņam
darīšu, kā tev patīk, un visu, ko tu no manis prasīsi, es
tev gribu darīt. **39** Un kad visi ļaudis pār Jardāni bija
pārgājuši, tad arī ķēniņš gāja pāri, un ķēniņš skūpstīja
Barzilaju un to svētīja, un tas griezās atpakaļ uz savu
vietu. **40** Un ķēniņš gāja tālāk uz Gilgalu, un Ķimeams
tam gāja līdz, un visi Jūda ļaudis ķēniņu bija pārveduši,
un arī puse no Israēla ļaudīm. **41** Un redzi, visi Israēla
vīri nāca pie ķēniņa un sacīja uz ķēniņu: kāpēc mūsu

brāļi, Jūda vīri, tevi ir zaguši un ķēniņu ar viņa namu pār
Jardāni pārveduši līdz ar visiem Dāvida vīriem? **42** Tad
visi Jūda vīri atbildēja Israēla vīriem: tāpēc ka ķēniņš
mums ir tuvs radinieks, un kāpēc jums par to dusmas?
Vai tad mēs esam dabūjuši ēst no ķēniņa, jeb vai viņš
mums ir devis dāvanas? **43** Un Israēla vīri atbildēja Jūda
vīriem un sacīja: mums ir desmit daļas pie ķēniņa un
arī pie Dāvida, mums ir vairāk nekā jums. Kāpēc tad jūs
mūs esat turējuši tādā negodā? Vai mūsu vārds nav tas
pirmais bijis, mūsu ķēniņu vest atpakaļ? Bet Jūda vīru
valoda bija bargāka nekā Israēla vīru valoda.

20 Un tur gadījās netikls vīrs, Šebus vārdā, Bikra dēls,
Benjaminietis; tas pūta trumetes un sacīja: mums daļas
nav pie Dāvida, nedz mantības pie Isajus dēla, - ikviens
no Israēla ejat savā dzīvoklī! **2** Tad visi Israēla vīri gāja
nost no Dāvida, Šebum, Bikra dēlam, pakaļ. Bet Jūda vīri
turējās pie sava ķēniņa, no Jardānes līdz Jeruzālemei.
3 Kad nu Dāvids uz Jeruzālemi pārnāca savā namā, tad
ķēniņš ņēma tās desmit sievas, savas liekas sievas ko viņš
bija atstājis, to namu sargāt, un tās ielika kādā sargu
namā un tās apgādāja, bet vairs pie tām negāja. Un tās
bija ieslēgtas līdz savai miršanas dienai un dzīvoja par
atraitnēm. **4** Un ķēniņš sacīja uz Amasu: sasauc man
Jūda vīrus uz trešo dienu, un stāvi tu arīdzan te. **5** Tad
Amasus gāja, Jūdu sasaukt, bet viņš kavējās pāri par
nolikto laiku, ko tas viņam bija nolicis. **6** Tad Dāvids
sacīja uz Abizaju: nu mums Šebus, Bikra dēls, darīs vairāk
ļaunuma nekā Absaloms. Ņem sava kunga kalpus un
dzenies viņam pakaļ, ka viņš netiek stiprās pilsētās un

neizzūd no mūsu acīm. **7** Tad Joaba vīri viņam izgāja
pakaļ, ir tie Krieti un Plieti un visi varenie. Un tie izgāja
no Jeruzālemes, Šebum, Bikra dēlam, dzīties pakaļ. **8**
Kad tie nu pie tā lielā akmens nāca, kas ir Gibeonā, tad
Amasus tos sastapa, bet Joabs bija apjozies pār savām
drēbēm, kas viņam bija mugurā, un pār tām bija josta,
kur zobens bija piesiets uz viņa gurniem savās makstīs,
šis izslīdēja un tas (zobens) nokrita zemē. **9** Un Joabs
sacīja uz Amasu: vai tev labi klājās, mans brāli? Un Joabs
satvēra ar labo roku Amasus bārdu, viņu skūpstīt. **10** Un
Amasus nesargājās no tā zobena, kas bija Joaba rokā, un
tas viņam to iedūra vēderā, ka viņa iekšas izgāzās zemē
un viņam otras reizes vairs nevajadzēja, un viņš nomira.
Bet Joabs un viņa brālis Abizajus dzinās pakaļ Šebum,
Bikra dēlam. **11** Un viens vīrs no Joaba puišiem palika
pie viņa stāvot un sacīja: kam labs prāts ir pie Joaba, un
kas Dāvidam (pieķeras), tas lai iet Joabam pakaļ. **12** Bet
Amasus vārtījās asinīs ceļa vidū. Kad nu tas vīrs redzēja,
ka visi ļaudis tur apstājās, tad viņš Amasu no ceļa novēla
uz tīrumu un uzmeta viņam drēbes, tāpēc ka redzēja, ka
ikviens, kas pie viņa pienāca, apstājās. **13** Kad viņš nu
no ceļa bija novelts, tad visi ļaudis gāja garām, Joabam
pakaļ, Šebum, Bikra dēlam pakaļ dzīties. **14** Un viņš gāja
pa visām Israēla ciltīm uz Abelu un BetMaāku, un pa visu
Berim-tiesu, un tie sapulcējās un gāja viņam pakaļ. **15**
Un tie nāca un apmetās pret viņu Abel BetMaākā un
uzmeta valni pret to pilsētu un tas stāvēja pie mūra,
un visi ļaudis, kas pie Joaba bija, meklēja to mūri postīt
un apgāzt. **16** Tad viena gudra sieva no pilsētas sauca:

klausiet, klausiet, sakāt jel Joabam: nāc šurp, es ar tevi
gribu runāt. **17** Kad viņš nu pie tās atnāca, tad tā sieva
sacīja: vai tu esi Joabs? Un viņš sacīja: es tas esmu. Un tā
uz viņu sacīja: klausies savas kalpones vārdus. Un viņš
sacīja: es klausos. **18** Tad viņa teica un sacīja: vecos laikos
tā mēdza runāt: kas vaicā, lai vaicā Abelā, un tā tika galā.
19 Es esmu no tiem mierīgiem un uzticīgiem iekš Israēla,
un tu meklē tādu pilsētu izdeldēt, kas ir māte iekš Israēla.
Kāpēc tu gribi aprīt Tā Kunga mantību? **20** Tad Joabs
atbildēja un sacīja: lai Dievs pasargā, lai Dievs pasargā, ka
es aprītu un ka es izdeldētu; tas tā nav. **21** Bet viens vīrs
no Efraīma kalniem, Šebus vārdā, Bikra dēls, tas savu
roku pacēlis pret ķēniņu, pret Dāvidu; dodiet man to
vien, tad es aiziešu projām no pilsētas. Tad tā sieva sacīja
uz Joabu: redzi, viņa galva pie tevis taps nomesta pāri
pār mūri. **22** Un tā sieva nāca pie visiem ļaudīm ar savu
gudrību, un tie Šebum, Bikra dēlam, nocirta galvu un to
izmeta Joabam ārā. Tad viņš pūta trumetes, un tie izklīda
no tās pilsētas projām, ikviens savā dzīvoklī, un Joabs
griezās atpakaļ uz Jeruzālemi pie ķēniņa. **23** Un Joabs bija
pār visu Israēla karaspēku, un Benajus, Jojada dēls, pār
tiem Krietiem un Plietiem, **24** Un Adorams bija pār tiem
darbiniekiem un Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers,
25 Un Zejus bija rakstu vedējs, un Cadoks un Abjatars
bija priesteri, **26** Un arī Irus, Jaīra dēls, bija pie Dāvida
lielskungs.

21 Un Dāvida laikā bija bads trīs gadus no vietas, un
Dāvids meklēja Tā Kunga vaigu. Un Tas Kungs sacīja:
tas ir Saula pēc un tā asins nama pēc, tāpēc ka viņš tos

Gibeoniešus nokāvis **2** Tad ķēniņš aicināja Gibeoniešus un
uz tiem sacīja: (bet Gibeonieši nebija no Israēla bērniem,
bet no Amoriešu atlikušiem, un Israēla bērni tiem bija
zvērējuši, bet Sauls tos bija meklējis nokaut savā karstumā
par Israēla un Jūda bērniem,) **3** Un Dāvids sacīja uz
Gibeoniešiem: ko man jums būs darīt un ar ko man jūs
būs salīdzināt, ka jūs Tā Kunga mantību svētījat? **4** Un
Gibeonieši tam atbildēja: mēs neprasām ne sudraba ne
zelta Saula un viņa nama pēc; mēs arī negribam, lai kas
iekš Israēla top nokauts. Tad viņš sacīja: ko tad jūs sakāt,
ko man jums būs darīt? **5** Tad tie sacīja uz ķēniņu: to
vīru, kas mūs postījis un pret mums ļaunu izdomājis,
mūs izdeldēt, lai mūsu nemaz vairs nav Israēla robežās;
- **6** Dodiet mums septiņus vīrus no viņa dēliem, ka tos
Tam Kungam pakaram Ģibejā, Saula, Tā Kunga izredzētā
pilsētā. Un ķēniņš sacīja: es došu. **7** Bet ķēniņš saudzēja
Mefibošetu, Jonatāna dēlu, Saula dēla dēlu, tā zvēresta
pēc, ko Dāvids un Jonatāns, Saula dēls pie Tā Kunga
bija zvērējuši savā starpā. **8** Un ķēniņš ņēma Ricpas,
Ajas meitas, divus dēlus, ko tā Saulam bija dzemdējusi,
Armonu un Mefibošetu, un Mikales (māsas), Saula meitas,
piecus dēlus, ko tā bija dzemdējusi, Adriēlim, Barzilajus,
tā Maālotieša dēlam, **9** Un tos deva Gibeoniešiem rokā, un
tie tos pakāra uz tā kalna Tā Kunga priekšā. Un tie septiņi
kopā gāja bojā un nomira pļaujamā laika iesākumā, kad
miežu pļaušana sākās. **10** Tad Ricpa, Ajas meita, ņēma
maisu un to sev izklāja uz to akmeni pļaušanas iesākumā,
tiekams ūdens no debesīm uz tiem pilēja, un viņa ne
putniem apakš debess nelika uz tiem nākt dienā, ne

lauka zvēriem naktī. **11** Un Dāvidam sacīja, ko Ricpa,
Ajas meita, Saula lieka sieva, bija darījusi. **12** Un Dāvids
nogāja un ņēma Saula un viņa dēla Jonatāna kaulus no
tiem namniekiem Jabesā Gileādā, kas tos bija zaguši no
BetŠanas ielas, kur Fīlisti tos bija pakāruši tai dienā, kad
Fīlisti Saulu Ģilboā kāva, **13** Un viņš aizveda no tejienes
Saula kaulus un Jonatāna, viņa dēla, kaulus, un tos sakrāja
ar to pakārto kauliem, **14** Un apraka Saula un viņa dēla
Jonatāna kaulus Benjamina zemē, Celā, Ķisa, viņa tēva,
kapā, un tie darīja visu, ko ķēniņš bija pavēlējis. Tā Dievs
pēc šim zemei atkal palika žēlīgs. **15** Pēc tam bija atkal
karš starp Fīlistiem un Israēli. Un Dāvids nogāja un viņa
kalpi līdz ar viņu un karoja pret Fīlistiem. Un Dāvids
nogura. **16** Un Jezbus no Nobas, viens no Revaiešiem, tam
šķēps bija trīs simt vara sēķeļus smagumā, un tas bija
apjozies ar jaunu (zobenu), šis domāja Dāvidu nokaut.
17 Bet Abizajus, Cerujas dēls, viņam palīdzēja un sita to
Fīlistu un nokāva. Tad Dāvida vīri tam zvērēja un sacīja:
tev nebūs vairs ar mums iet karā, ka tu to gaišumu iekš
Israēla neizdzēsi. **18** Pēc tam bija atkal karš Gobā pret
Fīlistiem. Tad Zibekajus, Uzata dēls, kāva Zavu, kas bija
no Revaiešiem. **19** Un atkal bija karš Gobā pret Fīlistiem;
tad Elanans, JaēraOrģima dēls, no Bētlemes, kāva Goliata,
tā Gatieša, (brāli), kam šķēpa kāts bija kā vēvera (audēja)
riestava. **20** Atkal bija karš Gatā, un tur bija ļoti garš
vīrs, tam bija ik seši pirksti pie rokām un seši pie kājām,
divdesmit četri pa visam, ir tas bija no Revaiešu cilts. **21**
Un tas mēdīja Israēli; bet Jonatāns, Šimejus, Dāvida brāļa,

dēls to nokāva. 22 Šie četri bija Ravum Gatā dzimuši un
krita caur Dāvida roku un caur viņa kalpu roku.

22 Un Dāvids runāja Tā Kunga priekšā šīs dziesmas
vārdus tai dienā, kad Tas Kungs viņu bija atpestījis no
visu viņa ienaidnieku rokas un no Saula rokas; un viņš
sacīja: 2 Tas Kungs ir mans akmens kalns un mana
pils un mans glābējs. 3 Dievs ir mans patvērums, uz
ko es paļaujos, manas priekšturamās bruņas un manas
pestīšanas rags, mans augstais palīgs, un mana glābšana,
mans Pestītājs, kas mani no varas darba atpestī. 4 Es
piesaukšu To Kungu, kas teicams, tad es tapšu atpestīts
no saviem ienaidniekiem. 5 Jo nāves viļņi mani apņēma
un posta upes mani izbiedēja, 6 Elles saites mani apņēma,
un nāves valgi mani pārvarēja. (Sheol h7585) 7 Savās bēdās
es piesaucu To Kungu, es piesaucu savu Dievu; tad Viņš
klausīja manu balsi no Sava nama, un mana brēkšana
nāca Viņa ausīs. 8 Zeme tapa kustināta un drebēja, un
debesu stiprumi kustējās un trīcēja, kad Viņš apskaitās.
9 Dūmi uzkāpa no Viņa nāsīm un rijoša uguns no Viņa
mutes, zibeņi no Viņa iedegās. 10 Viņš nolaida debesis
un nokāpa, un tumsa bija apakš Viņa kājām. 11 Un
Viņš brauca uz ķeruba un skrēja, un parādījās uz vēja
spārniem. 12 Viņš lika tumsu ap Sevi par telti, un melnus
ūdeņus un biezus mākoņus. 13 No spožuma Viņa priekšā
iedegās ugunīgi zibeņi. 14 Tas Kungs lika pērkoniem
rībēt no debesīm, un tas Visuaugstais pacēla Savu balsi.
15 Un Viņš meta bultas un tos izklīdināja, Viņš meta
zibeņus un tos iztrūcināja. 16 Jūras dibeni rādījās, zemes
pamati tapa atklāti no Tā Kunga bāršanas, no Viņa nāšu

dvašas pūšanas. **17** Viņš izstiepa (roku) no augstības un
satvēra mani, Viņš mani izvilka no lieliem ūdeņiem.
18 Viņš mani atpestīja no mana stiprā ienaidnieka un
no maniem nīdētājiem, jo tie bija jo varenāki nekā es.
19 Tie cēlās pret mani manā bēdu laikā; bet Tas Kungs
bija mans patvērums. **20** Un Viņš mani izveda klajumā,
Viņš mani izrāva, jo Viņam bija labs prāts uz mani. **21**
Tas Kungs man atmaksā pēc manas taisnības, Viņš man
atlīdzina pēc manu roku šķīstības. **22** Jo es sargāju Tā
Kunga ceļus, un neesmu atkāpies no sava Dieva. **23** Jo
visas Viņa tiesas ir manā priekšā, un Viņa likumus es
nelieku nost no sevis. **24** Bet es biju bezvainīgs Viņa
priekšā un sargājos noziegties. **25** Un Tas Kungs man
atlīdzina pēc manas taisnības, pēc manas šķīstības priekš
Viņa acīm. **26** Pie tiem svētiem Tu rādies svēts, un pie
tiem sirdsskaidriem vīriem Tu rādies skaidrs. **27** Pie tiem
šķīstiem Tu rādies šķīsts, un pie tiem pārvērstiem (un
pretdabiskiem) Tu pārvērties (un maldini). **28** Jo bēdīgus
ļaudis Tu atpestī, un Tavas acis ir pret tiem lepniem, tos
pazemot. **29** Jo Tu Kungs esi mans spīdeklis. Tas Kungs
dara manu tumsību gaišu. **30** Jo ar Tevi es varu sadauzīt
karaspēku, ar savu Dievu es varu lēkt pār mūriem. **31**
Tā stiprā Dieva ceļš ir bezvainīgs, Tā Kunga valoda ir
šķīsta, Viņš ir par priekšturamām bruņām visiem, kas uz
Viņu paļaujas. **32** Jo kur ir kāds Dievs, kā vien Tas Kungs?
Un kur ir kāds patvērums, kā vien mūsu Dievs? **33** Tas
stiprais Dievs ir mans varenais patvērums, un Viņš vada
to taisno pa Savu ceļu. **34** Viņš man kājas dara kā stirnām,
un mani uzceļ manā augstā vietā. **35** Viņš manas rokas

māca karot, ka mans elkonis uzvelk vara stopus. **36** Un
Tu man dod Savas pestīšanas priekšturamās bruņas, un
Tava laipnība mani paaugstina. **37** Maniem soļiem Tu
esi darījis platu ceļu apakš manis, ka mani krimšļi nav
slīdējuši. **38** Es dzīšos pakaļ saviem ienaidniekiem, un
tos iznīcināšu un negriezīšos atpakaļ, kamēr tos nebūšu
izdeldējis. **39** Es tos izdeldēšu un tos satriekšu, ka tie
nevarēs celties, tiem jākrīt apakš manām kājām. **40** Jo
Tu mani apjozīsi ar spēku uz karu, Tu nospiedīsi apakš
manis, kas pret mani ceļas. **41** Tu maniem ienaidniekiem
liksi bēgt manā priekšā un savus nīdētājus es iznīcināšu.
42 Tie skatās visapkārt, bet glābēja nav, - uz To Kungu, bet
Viņš tiem neatbild. **43** Es tos sagrūdīšu kā zemes pīšļus,
es tos samīšu un izkaisīšu kā dubļus uz ielām. **44** Tu mani
izglābi no manu ļaužu ķildām, Tu mani lieci par galvu
tautām: ļaudis, ko es nepazinu, man kalpo. **45** Svešinieku
bērni mīlīgi izrādās manā priekšā; kad viņu auss dzird,
tad tie man paklausa. **46** Svešinieku bērni nonīkst un
drebēdami iziet no savām pilīm. **47** Tas Kungs ir dzīvs,
un slavēts lai ir mans Patvērums, un augsti slavēts lai ir
Dievs, manas pestīšanas Klints, **48** Tas stiprais Dievs, kas
man dod atriebšanu, un tautas nomet apakš manis, **49**
Un kas mani izvada no maniem ienaidniekiem. Un Tu
mani paaugstini pār tiem, kas pret mani cēlās, no tiem
varas darītājiem Tu mani izglābi. **50** Tāpēc es Tevi, Kungs,
slavēšu starp tautām un dziedāšu Tavam vārdam. **51**
Viņš Savam ķēniņam parāda lielu pestīšanu un dara labu
Savam svaidītam Dāvidam un viņa dzimumam mūžīgi.

23 Un šie ir Dāvida pēdīgie vārdi. Dāvida, Isajus dēla,
vārdi: tā saka tas vīrs, kas apstiprināts par Jēkaba Dieva
svaidīto, un kas mīlīgs Israēla dziesmās: **2** Tā Kunga
Gars caur mani runā, un Viņa vārds ir uz manas mēles.
3 Israēla Dievs saka, Israēla patvērums uz mani runā:
valdītājs pār cilvēkiem, kas taisns, valdītājs dievbijāšanā,
4 Tas ir kā rīta gaisma, kad saule uzlec, kā rīts bez
mākoņiem, kā kad no spožuma un lietus zaļums zeļ no
zemes. **5** Vai tāds nav mans nams ar to stipro Dievu? Jo
Viņš man uzcēlis mūžīgu derību, kas visādi labi nolikta
un pasargāta. Jo visai manai pestīšanai un visam labam
prātam, vai Viņš tam neliks plaukt? **6** Bet tie netiklie, tie
visi ir kā nomesti ērkšķi, ko rokā neņem. **7** Bet ikviens,
kas tos grib aizskart, ņem dzelzs ieroci jeb šķēpa kātu
rokā; un tos sadedzina ar uguni tai vietā, kur tie auguši. -
8 Šie ir to varoņu vārdi, kas Dāvidam bijuši: Jazabeams,
Akmona dēls, tas augstākais starp tiem virsniekiem. Viņš
cilāja savu šķēpu un pārvarēja astoņsimt un tos nokāva
vienā reizē. **9** Un pēc tā bija Eleazars, Dodus dēls, Aoka
dēla dēls, šis bija starp tiem trim varoņiem ar Dāvidu,
kad tie Fīlistus kaunā lika, kas tur bija sapulcējušies uz
karu, un Israēla vīri (pret tiem) cēlās. **10** Šis cēlās un
kāva Fīlistus, tiekams viņa roka piekusa un viņa roka
pie zobena pielipa, un Tas Kungs deva tai dienā lielu
pestīšanu, ka tie ļaudis atgriezās viņam pakaļ, tikai laupīt.
11 Pēc viņa bija Šammus, Agas dēls, tas Arariets. Kad
Fīlisti bija sapulcējušies vienā ciemā, un tur bija tīrums
ar lēcām, un tie ļaudis bēga priekš Fīlistiem, **12** Tad
viņš apstājās paša tīruma vidū un to aizstāvēja, un kāva

Fīlistus, un Tas Kungs deva lielu pestīšanu. **13** Un šie trīs
virsnieki starp trīsdesmit vareniem vīriem nogāja un
nāca pļaujamā laikā pie Dāvida, Adulama alā, un Fīlistu
pulki bija apmetušies Refaīm ielejā. **14** Bet Dāvids to brīdi
bija pilskalnā, un Fīlisti bija ielikuši Bētlemē karavīrus.
15 Un Dāvidam iegribējās un viņš sacīja: kas man dos
ūdeni dzert no tās akas pie Bētlemes vārtiem? **16** Tad šie
trīs varoņi izlauzās caur Fīlistu lēģeri un smēla ūdeni no
Bētlemes akas, kas bija pie vārtiem, un ņēma un atnesa
to pie Dāvida. Bet viņš to negribēja dzert, bet to izlēja
Tam Kungam, **17** Un sacīja: lai Tas Kungs mani pasargā,
ka es to nedaru. Vai tās nav to vīru asinis, kas nogājuši,
savu dzīvību netaupīdami? Un viņš to negribēja dzert. To
šie trīs varoņi darīja. **18** Un Abizajus, Joaba brālis, Cerujas
dēls, bija arīdzan par virsnieku starp trim. Tas pacēla
savu šķēpu pret trīs simtiem un tos nokāva, un viņš bija
arīdzan slavēts starp trim. **19** No šiem trim viņš bija tas
augstākais, tāpēc viņš tiem bija par virsnieku, bet viņš tos
trīs (pirmos) nepanāca. **20** Vēl bija Benajus, Jojadas dēls,
stipra vīra dēls, kas lielus darbus darījis, no Kabceēles;
šis kāva divus stiprus Moabiešu lauvas, viņš arī nogāja
un alā kāva vienu lauvu sniega laikā. **21** Viņš arī kāva
vienu briesmīgu Ēģiptieti, un tā ēģiptieša rokā bija šķēps,
bet viņš nogāja pie tā ar zizli un izrāva to šķēpu no tā
ēģiptieša rokas un to nokāva ar viņa paša šķēpu. **22** To
Benajus, Jojadas dēls, darīja un viņš bija slavēts starp
tiem trim varoņiem. **23** Viņš bija tas augstākais starp tiem
trīsdesmit, bet tos trīs pirmos viņš nepanāca. Un Dāvids
viņu iecēla pār saviem pils karavīriem. **24** Azaēls, Joaba

brālis, bija starp tiem trīsdesmit; Elanans, Dodus dēls, no
Bētlemes; **25** Šammus no Arodas; Elikus no Arodas; **26**
Elecs, Palta dēls, Irus, Ikeša dēls, no Tekoas; **27** Abiēsers no
Anatotas; Mebunājus, Uzata dēls, **28** Calmons, Aoka dēls,
Maārajus no Netofas; **29** Elebs, Baēnus dēls, no Netofas;
Itajus, Ribaja dēls, no Benjaminiešu Ģibejas; **30** Benajus no
Pirgatonas; Idajus no Gaāša upēm; **31** Abialbons no Arbas;
Asmavets no Barumas; **32** Elaēba no Zaālbonas; Jazena
un Jonatāna bērni; **33** Šammus no Araras; Ajams, Zarara
dēls, no Araras; **34** Elivelets, Aāsbaja dēls, Maāhataja dēla
dēls. Elijams, Ahitofela dēls, no Ģilonas; **35** Ecrajus no
Karmeļa; Paērajus no Arbas; **36** Jeģeals, Nātana dēls, no
Cobas; Banus no Gada; **37** Celegs no Amona; Naārajus
no Beērotes, Joaba, Cerujas dēla, bruņu nesējs; **38** Īrus,
Jetrus dēls, Gārebs, Jetrus dēls, **39** Ūrija, tas Etietis. Tie ir
pavisam trīsdesmit un septiņi.

24 Un Tā Kunga dusmas atkal iedegās pret Israēli, un
viņš Dāvidu skubināja pret tiem sacīdams: ej, skaiti Israēli
un Jūdu. **2** Un ķēniņš sacīja uz Joabu, karapulku virsnieku,
kas pie viņa bija: ej jel apkārt pa visām Israēla ciltīm, no
Dana līdz Bēršebai, un skaitāt tos ļaudis, lai es zinu to
ļaužu skaitu. Tad Joabs sacīja uz ķēniņu: **3** Lai Tas Kungs,
tavs Dievs, pie šiem ļaudīm simtkārt vairāk pieliek, nekā
viņu ir, ka mana kunga, tā ķēniņa, acis to redz; kāpēc
tad manam kungam, tam ķēniņam, šīs lietas gribās?
4 Bet ķēniņa vārds palika spēkā pret Joabu un tiem
karavirsniekiem. Tā Joabs ar tiem karavirsniekiem izgāja
no ķēniņa, Israēla ļaudis skaitīt. **5** Un tie gāja pār Jardāni
un apmetās pie Aroēra, pa labo roku tai pilsētai, kas Gada

ielejas vidū, un pie Jaēzeres. **6** Pēc tie nāca uz Gileādu un
uz to ielejas zemi Tahtim Hodši, tie nāca arī uz DanJaānu
un apkārt uz Sidonu. **7** Un tie nāca uz to stipro Tirus
pilsētu un uz visām Hiviešu un Kanaāniešu pilsētām, un
tie iznāca ārā Jūdam pret dienasvidu uz Bēršebu. **8** Tā
tie gāja apkārt pa visu zemi un pārnāca pēc deviņiem
mēnešiem un divdesmit dienām uz Jeruzālemi. **9** Un Joabs
deva ķēniņam to uzrakstīto ļaužu skaitu, un iekš Israēla
bija astoņsimt tūkstoš karavīru, kas bija zobena vilcēji,
un Jūda vīru bija piecsimt tūkstoši. **10** Tad Dāvidam sirds
trīcēja, kad tos ļaudis bija skaitījis. Un Dāvids sacīja uz
To Kungu: es esmu ļoti grēkojis ar to, ko esmu darījis,
un nu Kungs, atņem lūdzams sava kalpa noziegumu, jo
es esmu ļoti aplam darījis. **11** Kad nu Dāvids rītā cēlās,
tad Tā Kunga vārds notika uz pravieti Gadu, Dāvida
redzētāju, tā: **12** Ej un runā uz Dāvidu: tā saka Tas Kungs:
trīs lietas es tev lieku priekšā, izvēlies vienu no tām,
ko lai es tev daru. **13** Un Gads nāca pie Dāvida un teica
viņam un uz to sacīja: vai tu gribi septiņus gadus bada
laiku savā zemē, jeb vai tu gribi trīs mēnešus bēgt no
saviem ienaidniekiem, kas tevi vajās, jeb vai tu gribi, ka
trīs dienas tavā zemē nāk mēris? Ņem nu vērā un redzi,
ko lai es tam atsaku, kas mani sūtījis. **14** Tad Dāvids sacīja
uz Gadu: man ir ļoti bail. Es kritīšu labāk Tā Kunga rokā,
jo Viņa žēlastība ir liela, bet cilvēku rokā es negribu krist.
15 Tad Tas Kungs lika mērim nākt iekš Israēla, no rīta līdz
tam nospriestam laikam, un ļaužu nomira no Dana līdz
Bēršebai septiņdesmit tūkstoši. **16** Un kad tas eņģelis savu
roku pār Jeruzālemi izstiepa, lai to nomaitātu, tad Tam

Kungam tā ļaunuma bija žēl, un Viņš sacīja uz to eņģeli,
kas tos ļaudis nonāvēja: ir gan, atrauj savu roku. Un Tā
Kunga eņģelis stāvēja pie Aravnus, tā Jebusieša, klona. **17**
Un Dāvids sacīja uz To Kungu, to eņģeli redzēdams, kas
tos ļaudis sita: redzi, es esmu grēkojis un noziedzies, bet
ko šīs avis darījušas? Lai Tava roka ir pret mani un pret
mana tēva namu. **18** Tad Gads nāca tai dienā pie Dāvida un
uz to sacīja: ej uz augšu un uztaisi Tam Kungam altāri uz
Aravnus, tā Jebusieša, klona. **19** Tad Dāvids gāja pēc Gada
vārda, kā Tas Kungs bija pavēlējis. **20** Un Aravnus skatījās
un redzēja pie sevis nākam ķēniņu un viņa kalpus, un
Aravnus izgāja un nometās ķēniņa priekšā uz savu vaigu
pie zemes. **21** Un Aravnus sacīja: kāpēc mans kungs, tas
ķēniņš, nāk pie sava kalpa? Un Dāvids sacīja: šo klonu no
tevis pirkt, ka es Tam Kungam taisu altāri, lai šī mocība
no ļaudīm atstājās. **22** Tad Aravnus sacīja uz Dāvidu: lai
mans kungs, tas ķēniņš, ņem un upurē, kā viņam patīk.
Redzi, še ir vērši par dedzināmo upuri un kuļami rati
un vēršu jūgi malkai. **23** Šo visu, ķēniņ, Aravnus dod
ķēniņam. Un Aravnus sacīja uz ķēniņu: lai Tam Kungam,
tavam Dievam, ir labs prāts uz tevi. **24** Bet ķēniņš sacīja uz
Aravnu: nē, bet es pirkdams to tev nopirkšu, jo es negribu
Tam Kungam, savam Dievam, dedzināmos upurus velti
upurēt. Tā Dāvids to klonu un tos vēršus nopirka par
piecdesmit sudraba sēķeļiem. **25** Un Dāvids uztaisīja tur
Tam Kungam altāri un upurēja dedzināmos upurus un
pateicības upurus. Tā Tas Kungs tai zemei tapa salīdzināts,
un tā mocība atstājās no Israēla.

Pirmā Ķēniņu

1 Un kad ķēniņš Dāvids bija vecs un labi gados, tad
viņu gan ar drēbēm apsedza, bet tomēr viņš nesasila.
2 Un viņa kalpi uz to sacīja: meklēsim ķēniņam, savam
kungam, vienu meitu, vienu jumpravu, kas priekš ķēniņa
lai stāv un viņu apkopj un tavā klēpī guļ, ka ķēniņš,
mans kungs, sasilst. **3** Tā tie meklēja vienu jaunu skaistu
meitu pa visām Israēla robežām un atrada Abizagu no
Šunemes un to veda pie ķēniņa. **4** Un tā meita bija ļoti
skaista un palika ķēniņam par kopēju un tam kalpoja. Bet
ķēniņš viņu neatzina. **5** Bet Adonija, Aģitas dēls, lielījās
un sacīja: es būšu par ķēniņu. Un viņš sev sagādāja ratus
un jātniekus un piecdesmit vīrus, kas viņa priekšā skrēja.
6 Un viņa tēvs to savu mūžu nebija aprājis, sacīdams:
Kāpēc tu tā dari? Un viņš arī bija ļoti skaists, un (Aģita)
viņu bija dzemdējusi pēc Absaloma. **7** Un viņš ar Joabu,
Cerujas dēlu, bija sarunājies un ar priesteri Abjataru; tie
Adonijam gāja palīgā. **8** Bet priesteris Cadoks un Benaja,
Jojadas dēls, un pravietis Nātans un Šimejus un Rejus un
Dāvida varenie nebija ar Adoniju. **9** Un Adonija upurēja
avis un vēršus un barotus lopus pie Zoēlet akmens, kas
pie Roģela avota, un aicināja visus savus brāļus, ķēniņa
dēlus, un visus vīrus no Jūda, ķēniņa kalpus. **10** Bet
pravieti Nātanu un Benaju un tos varenos un savu brāli
Salamanu viņš nelūdza. **11** Tad Nātans runāja ar Batsebu,
Salamana māti, un sacīja: vai tu neesi dzirdējusi, ka
Adonija, Aģitas dēls, ir palicis par ķēniņu un mūsu kungs
Dāvids to nezin? **12** Un nu nāc, es tev došu padomu, ka
tu savu dvēseli un sava dēla Salamana dvēseli izglābi.

13 Noej pie ķēniņa Dāvida un saki uz to: vai tu, mans
kungs un ķēniņ, savai kalponei neesi zvērējis sacīdams:
Salamanam, tavam dēlam, būs par ķēniņu būt pēc manis,
un viņš sēdēs uz mana goda krēsla? Kāpēc tad Adonija
palicis par ķēniņu? 14 Redzi, kamēr tu vēl ar ķēniņu
tur runāsi, tad es tev nākšu pakaļ un apstiprināšu tavus
vārdus. 15 Tad Batseba gāja pie ķēniņa istabā un ķēniņš
bija ļoti vecs un Abizaga no Šunemes ķēniņam kalpoja.
16 Un Batseba locījās un nometās zemē priekš ķēniņa.
Un ķēniņš sacīja: kas tev kait? 17 Un viņa uz to sacīja:
mans kungs, tu savai kalponei pie Tā Kunga, sava Dieva,
esi zvērējis: tiešām, tavs dēls Salamans būs par ķēniņu
pēc manis un tam būs sēdēt uz mana goda krēsla. 18
Bet nu redzi, Adonija ir palicis par ķēniņu, un tu, mans
kungs un ķēniņ, to nezini. 19 Un viņš ir upurējis vēršus
un barotus lopus un daudz avis un aicinājis visus ķēniņa
dēlus, ir priesteri Abjataru un kara virsnieku Joabu, bet
tavu kalpu Salamanu viņš nav aicinājis. 20 Bet tu, mans
kungs un ķēniņ, - visa Israēla acis uz tevi skatās, ka tev
tiem būs darīt zināmu, kas sēdēs uz ķēniņa, mana kunga,
goda krēsla pēc viņa. 21 Un notiks, kad mans kungs, tas
ķēniņš, būs gājis dusēt pie saviem tēviem, tad es un mans
dēls Salamans būsim par grēciniekiem. 22 Un redzi, viņai
vēl ar ķēniņu runājot, pravietis Nātans atnāca. 23 Un
ķēniņam tika teikts un sacīts: redzi, pravietis Nātans ir
še. Un viņš nāca ķēniņa priekšā un metās ar savu vaigu
zemē ķēniņa priekšā. 24 Un Nātans sacīja: mans kungs un
ķēniņ, vai tu esi sacījis: Adonijam būs par ķēniņu būt
pēc manis un tam būs sēdēt uz mana goda krēsla? 25

Jo viņš šodien ir nogājis un upurējis vēršus un barotus
lopus un daudz avis un aicinājis visus ķēniņa dēlus, ir tos
kara virsniekus un priesteri Abjataru. Un redzi, tie ēd un
dzer viņa priekšā un saka: lai dzīvo ķēniņš Adonija! **26**
Bet mani, kas esmu tavs kalps, un priesteri Cadoku un
Benaju, Jojadas dēlu, un tavu kalpu Salamanu viņš nav
aicinājis. **27** Vai šī lieta no ķēniņa, mana kunga, pavēlēta,
un vai tu savam kalpam neesi darījis zināmu, kas pēc viņa
sēdēs uz ķēniņa, mana kunga, goda krēsla? **28** Tad ķēniņš
Dāvids atbildēja un sacīja: aicinājiet man Batsebu; un tā
nāca pie ķēniņa un stāvēja ķēniņa priekšā. **29** Un ķēniņš
zvērēja un sacīja: tik tiešam kā Tas Kungs dzīvo, kas
manu dvēseli no visām bēdām atpestījis, **30** Tiešām, kā es
tev pie Tā Kunga, Israēla Dieva, esmu zvērējis sacīdams:
Salamans, tavs dēls, būs par ķēniņu pēc manis, un tam
būs sēdēt uz mana goda krēsla manā vietā, - tāpat es
arī šodien darīšu. **31** Tad Batseba klanījās ar savu vaigu
pie zemes un metās zemē priekš ķēniņa un sacīja: lai
dzīvo mans kungs, ķēniņš Dāvids, mūžīgi. **32** Un ķēniņš
Dāvids sacīja: aicinājiet man priesteri Cadoku un pravieti
Nātanu un Benaju, Jojadas dēlu. Un tie nāca ķēniņa
priekšā. **33** Un ķēniņš uz tiem sacīja: ņemiet sava kunga
kalpus līdz un sēdinājiet manu dēlu Salamanu uz manu
jājamo zirgēzelieni un novediet viņu uz Ģionu. **34** Un lai
priesteris Cadoks un pravietis Nātans viņu tur svaida par
ķēniņu Israēlim. Pēc tam pūšat ar bazūnēm un sakāt: lai
dzīvo ķēniņš Salamans. **35** Un ejat viņam pakaļ un lai
tas nāk un sēž uz mana goda krēsla, un lai ir par ķēniņu
manā vietā. Un es pavēlu viņam būt par valdītāju pār

Israēli un pār Jūdu. **36** Tad Benaja, Jojadas dēls, ķēniņam
atbildēja un sacīja: Āmen! Tas Kungs, mana kunga, tā
ķēniņa, Dievs lai tāpat saka. **37** Itin kā Tas Kungs bijis ar
manu kungu, to ķēniņu, tāpat lai viņš ir ar Salamanu, ka
viņa goda krēsls top lielāks nekā mana kunga, ķēniņa
Dāvida, goda krēsls. **38** Tad priesteris Cadoks un pravietis
Nātans un Benaja, Jojadas dēls, un tie Krieti un Plieti
nogāja un sēdināja Salamanu uz ķēniņa Dāvida jājamo
zirgēzelieni un to pavadīja uz Ģionu. **39** Un priesteris
Cadoks ņēma eļļasragu no telts un svaidīja Salamanu. Un
tie pūta bazūnes un visi ļaudis sacīja: lai dzīvo ķēniņš
Salamans. **40** Un visi ļaudis viņam gāja pakaļ, un tie ļaudis
stabulēja ar stabulēm un priecājās ar lielu prieku, tā ka
zeme no viņu skaņas rībēja. **41** Un Adonija to dzirdēja
ar visiem aicinātiem, kas pie viņa bija, un tie jau bija
beiguši ēst. Un Joabs dzirdēja arīdzan to bazūnes skaņu
un sacīja: kas tā tāda skaņa un troksnis pilsētā? **42** Un
kad tas vēl runāja, redzi, tad nāca Jonatāns, priestera
Abjatara dēls. Un Adonija sacīja: nāc iekšā, jo tu esi godīgs
vīrs un nesīsi labu vēsti. **43** Un Jonatāns atbildēja un
sacīja uz Adoniju: bet tiešām, mūsu kungs, ķēniņš Dāvids,
Salamanu cēlis par ķēniņu. **44** Un ķēniņš ir sūtījis priesteri
Cadoku un pravieti Nātanu un Benaju, Jojadas dēlu, un
tos Krietus un Plietus viņam līdz, un tie viņu sēdinājuši
uz ķēniņa jājamo zirgēzelieni. **45** Un priesteris Cadoks un
pravietis Nātans to Ģionā svaidījuši par ķēniņu un no
turienes priecīgi atnākuši, ka pilsēta rībēt rīb; šī ir tā
skaņa, ko jūs esat dzirdējuši. **46** Un Salamans ir nosēdies
uz valdības krēsla. **47** Un ķēniņa kalpi ir nākuši mūsu

kungam, ķēniņam Dāvidam, labu laimi vēlēt, sacīdami:
lai tavs Dievs Salamana vārdu ceļ augstāki nekā tavu
vārdu, un viņa goda krēsls lai top augstāks nekā tavs
goda krēsls. Un ķēniņš Dievu pielūdzis savā gultā. **48** Un
ķēniņš tā sacījis: slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs,
kas šodien vienam devis sēdēt uz mana goda krēsla, ka
manas acis to redzējušas. **49** Tad iztrūcinājās un cēlās
visi tie aicinātie, kas bija pie Adonijas, un gāja ikviens
savu ceļu. **50** Bet Adonija bijās no Salamana un cēlās un
nogāja un satvēra altāra ragus. **51** Un Salamanam teica
un sacīja: redzi, Adonija bīstas no ķēniņa Salamana un
redzi, viņš altāra ragus ir satvēris un saka: lai ķēniņš
Salamans man šodien zvērē, ka viņš savu kalpu ar zobenu
nenokaus. **52** Tad Salamans sacīja: ja viņš būs krietns
vīrs, tad neviens no viņa matiem nekritīs zemē, bet ja
ļaunums pie viņa atrodas, tad tam būs mirt. **53** Un ķēniņš
Salamans turp nosūtīja un lika to atvest no altāra. Un
tas nāca un metās zemē priekš ķēniņa Salamana. Bet
Salamans uz viņu sacīja: ej savā namā.

2 Kad nu Dāvidam laiks atnāca mirt, tad viņš pavēlēja
savam dēlam Salamanam un sacīja: **2** Es eju visas pasaules
ceļu. Tāpēc ņemies drošu prātu un turies kā vīrs. **3** Un
sargi, kas jāsargā Tam Kungam, tavam Dievam, staigādams
Viņa ceļos, turēdams Viņa likumus, Viņa baušļus un Viņa
tiesas un Viņa liecības, tā kā Mozus bauslībā ir rakstīts,
ka tu prātīgi turies iekš visa, ko tu dari, un visur, kurp
tu griezies. **4** Lai Tas Kungs Savu vārdu apstiprina, ko
Tas uz mani runājis, sacīdams: ja tavi dēli savu ceļu
sargās, staigādami priekš Mana vaiga uzticīgi ar visu

savu sirdi un ar visu savu dvēseli, tad, Viņš sacīja, tev
netrūks vīra, kas sēdēs uz Israēla goda krēsla. **5** Tu arī
gan zini, ko Joabs, Cerujas dēls, man ir darījis, un ko viņš
darījis Israēla kara virsniekiem, Abneram, Nera dēlam,
un Amasum, Jetera dēlam, ka viņš tos nokāvis, un kara
asinis izlējis miera laikā un kara asinis licis pie savas
jostas, kas ap viņa gurniem, un pie savām kurpēm, kas
pie viņa kājām **6** Tāpēc dari pēc savas gudrības, ka tu viņa
sirmiem matiem nelieci ar mieru nākt kapā. **(Sheol h7585)** **7**
Bet Barzilajus, tā Gileādieša, dēliem, tev būs labu darīt, ka
tie ir starp tiem, kas ēd pie tava galda, jo tā tie turējās
pie manis, kad es bēgu priekš tava brāļa Absaloma. **8** Un
redzi, pie tevis ir Šimejus, Ģera dēls, tas Benjaminiets no
Bakurim, kas mani lādēja ar briesmīgu lādēšanu tai dienā,
kad es uz Mahānaīm gāju. Bet viņš man nonāca pretī
pie Jardānes, un es viņam pie Tā Kunga esmu zvērējis,
sacīdams; es tevi ar zobenu nekaušu. **9** Bet tu neturi
viņu par nenoziedzīgu, jo tu esi gudrs vīrs un gan zināsi,
ko tev viņam būs darīt, ka tu viņa sirmiem matiem ar
asinīm lieci nākt bedrē. **(Sheol h7585)** **10** Tā Dāvids gāja
dusēt pie saviem tēviem un tapa aprakts Dāvida pilsētā.
11 Un tas laiks, kamēr Dāvids ķēniņš bijis pār Israēli, ir
četrdesmit gadi; septiņus gadus viņš bija valdījis Hebronē
un trīsdesmit un trīs gadus Jeruzālemē. **12** Un Salamans
sēdēja uz sava tēva Dāvida goda krēsla, un viņa valstība
tapa varen stiprināta. **13** Un Adonija, Aģitas dēls, nāca
pie Batsebas, Salamana mātes; un tā sacīja: vai tu nāc ar
mieru? Un viņš sacīja: ar mieru. **14** Un viņš sacīja: man ar
tevi kas jārunā. Un viņa sacīja: runā. **15** Tad viņš sacīja: tu

zini, ka man tā valstība piederēja, un visas Israēla acis
uz mani skatījās, ka man bija ķēniņam būt; bet nu tā
valstība ir novērsta un manam brālim tikusi, jo no Tā
Kunga tā viņam ir tikusi. **16** Bet nu es no tevis lūdzu
vienu vienīgu lūgšanu, - neapkauno manu vaigu! **17** Un
viņa uz to sacīja: runā. Tad viņš sacīja: runā jel ar ķēniņu
Salamanu, jo viņš tavu vaigu neliks kaunā, ka viņš man
Abizagu no Šunemes dod par sievu. **18** Un Batseba sacīja:
labi, es tevis pēc ar ķēniņu runāšu. **19** Tā Batseba nāca
pie ķēniņa Salamana, Adonijas labad ar viņu runāt. Un
ķēniņš cēlās viņai pretī un paklanījās priekš tās; un viņš
apsēdās uz sava goda krēsla un deva ķēniņa mātei arī
krēslu, un tā sēdēja pa viņa labo roku. **20** Un viņa sacīja:
es lūdzos no tevis vienu mazu lūgšanu, - neapkauno
manu vaigu. Un ķēniņš uz to sacīja: lūdz, mana māte, es
tavu vaigu neapkaunošu. **21** Un viņa sacīja: dod Abizagu
no Šunemes savam brālim Adonijam par sievu. **22** Tad
ķēniņš Salamans atbildēja un sacīja uz savu māti: kāpēc
tad tu prasi Abizagu no Šunemes priekš Adonijas? Prasi
priekš viņa arī to valstību, jo viņš ir mans brālis, vecāks
nekā es, priekš viņa un Abjatara, tā priestera, un Joaba,
Cerujas dēla! **23** Un ķēniņš Salamans zvērēja pie Tā Kunga
un sacīja: lai man Dievs šā un tā dara, tiešām, Adonija
šo vārdu būs runājis pret savu dzīvību. **24** Un nu, tik
tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas mani apstiprinājis un mani
sēdinājis uz mana tēva Dāvida goda krēslu, un kas man ir
namu cēlis, itin kā viņš runājis, tiešām, Adonija šodien
taps nokauts. **25** Un ķēniņš Salamans nosūtīja pavēli
Benajam, Jojadas dēlam; šis to nokāva, un tas nomira. **26**

Un uz priesteri Abjataru ķēniņš sacīja: ej uz Anatotu, uz
savu tīrumu, jo tu esi nāvi pelnījis. Bet es tevi šodien
nenokaušu, tāpēc ka tu Tā Kunga Dieva šķirstu nesis
mana tēva Dāvida priekšā, un ka tu līdz panesis visu, ko
mans tēvs panesis. **27** Tā Salamans izdzina Abjataru, ka
tas Tam Kungam vairs nebija par priesteri, lai piepildītos
Tā Kunga vārds, ko viņš par Elus namu Šīlo bija runājis.
28 Kad nu šī vēsts pie Joaba nāca (jo Joabs bija turējies
pie Adonijas, jebšu nebija turējies pie Absaloma), tad
Joabs bēga Tā Kunga teltī un satvēra altāra ragus. **29**
Un ķēniņam Salamanam tapa sacīts, ka Joabs bēdzis Tā
Kunga teltī, un redzi, viņš ir pie altāra. Tad Salamans
sūtīja Benaju, Jojadas dēlu, un sacīja: ej, kauj viņu. **30**
Un kad Benaja uz Tā Kunga telti nāca, tad viņš uz to
sacīja: tā saka ķēniņš: ej ārā. Bet viņš sacīja: nē, bet še es
gribu mirt. Tad Benaja nesa ķēniņam atbildi un sacīja:
tā Joabs ir runājis un tā viņš man ir atbildējis. **31** Un
ķēniņš uz viņu sacīja: dari tā, kā viņš ir runājis, kauj viņu
un aproc viņu, ka tu no manis un no mana tēva nama
atņem tās asinis, ko Joabs velti izlējis. **32** Un Tas Kungs
lai liek viņa asinīm atkal nākt uz viņa galvu, tāpēc ka
viņš ir sitis divus vīrus, kas labāki un taisnāki bija nekā
viņš, un tos ir nokāvis ar zobenu, bez mana tēva Dāvida
ziņas, proti Abneru, Nera dēlu, Israēla kara virsnieku, un
Amasu, Jetera dēlu, Jūda kara virsnieku. **33** Viņu asinis
lai atkal nāk uz Joaba galvu un uz viņa dzimuma galvu
mūžīgi. Bet Dāvidam un viņa dzimumam un viņa namam
un viņa goda krēslam lai ir miers no Tā Kunga mūžīgi. **34**
Un Benaja, Jojadas dēls, nogāja un sita viņu un to nokāva.

Un viņš tapa aprakts savā namā tuksnesī. **35** Un ķēniņš
iecēla Benaju, Jojadas dēlu, viņa vietā pār karaspēku,
un priesteri Cadoku ķēniņš iecēla Abjatara vietā. **36** Un
ķēniņš nosūtīja un lika Šimeju aicināt, un uz to sacīja:
uztaisi sev namu Jeruzālemē un dzīvo tur un neizej no
turienes it nekur; **37** Un notiks, kurā dienā tu iziesi un iesi
pār Kidronas upi, tad zini tiešām, ka tu mirdams mirsi,
- tavas asinis lai paliek uz tavas galvas. **38** Tad Šimejus
sacīja uz ķēniņu: tas ir labs vārds; kā mans kungs, tas
ķēniņš, ir runājis, tā tavs kalps darīs. Tā Šimejus dzīvoja
Jeruzālemē labu laiku. **39** Un notikās pēc trim gadiem,
ka Šimejum divi kalpi aizbēga pie Aķisa, Maēkas dēla,
Gatas ķēniņa. Un Šimejum teica un sacīja: redzi, tavi
kalpi ir Gatā. **40** Tad Šimejus cēlās un apsegloja savu ēzeli
un nogāja uz Gatu pie Aķisa, savus kalpus meklēt. Un
tā Šimejus nogāja un atveda savus kalpus no Gatas. **41**
Un Salamanam tapa sacīts, ka Šimejus no Jeruzālemes
bija nogājis uz Gatu un atkal pārnācis. **42** Tad ķēniņš
sūtīja un sauca Šimeju un uz to sacīja: vai es tevi pie Tā
Kunga neesmu apzvērinājis un tev piekodinājis sacīdams:
kurā dienā tu iziesi un iesi šur vai tur, tad zini tiešām, ka
tev jāmirst? Un tu sacīji uz mani: es esmu labu vārdu
dzirdējis. **43** Kāpēc tad tu neesi turējis Tā Kunga zvērestu
un to pavēli, ko es tev esmu pavēlējis? **44** Un ķēniņš sacīja
uz Šimeju: tu zini visu to ļaunu, ko tava sirds apzinās, ko
tu manam tēvam Dāvidam darījis, tāpēc Tas Kungs tavam
ļaunumam atkal licis nākt uz tavu galvu. **45** Bet ķēniņš
Salamans būs svētīts, un Dāvida goda krēsls būs pastāvīgs
priekš Tā Kunga mūžīgi. **46** Un ķēniņš pavēlēja Benajam,

Jojadas dēlam; tas izgāja un viņu sita, un tas nomira. Tā
valstība kļuva apstiprināta caur Salamana roku.

3 Un Salamans apdraudzējās ar Faraonu, Ēģiptes ķēniņu,
un apņēma Faraona meitu un to ieveda Dāvida pilsētā,
tiekams viņš pavisam uztaisīja savu namu un Tā Kunga
namu un Jeruzālemes mūrus visapkārt. **2** Bet tie ļaudis
upurēja uz kalniem, jo līdz tam laikam vēl nams nebija
uztaisīts Tā Kunga vārdam. **3** Un Salamans mīlēja To
Kungu, staigādams sava tēva Dāvida likumos, tomēr viņš
upurēja un kvēpināja uz kalniem. **4** Un ķēniņš nogāja uz
Gibeonu, tur upurēt, jo tur bija tas lielais kalns; tūkstoš
dedzināmos upurus Salamans upurēja uz šī altāra. **5**
Gibeonā Tas Kungs parādījās Salamanam nakts sapnī; un
Dievs sacīja: lūdz, ko Man tev būs dot. **6** Tad Salamans
sacīja: Tu Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, esi
parādījis lielu žēlastību, tā kā viņš Tavā priekšā ir staigājis
patiesībā un taisnībā un sirds skaidrībā ar Tevi, un Tu
viņam šo lielo žēlastību esi turējis un viņam dēlu devis,
kas sēž uz viņa goda krēsla, tā kā tas šodien ir. **7** Un nu
Kungs, mans Dievs, Tu Savu kalpu esi cēlis par ķēniņu
mana tēva Dāvida vietā. Un es vēl esmu jauns un nezinu
ne iziešanu, ne ieiešanu. **8** Un Tavs kalps ir likts Tavas
tautas vidū, ko Tu esi izredzējis, kas ir liela tauta, ko
nevar ne skaitīt ne pārskatīt aiz lielā pulka. **9** Tad dodi nu
Savam kalpam paklausīgu sirdi, Tavus ļaudis tiesāt un
gudri izšķirt, kas labs un kas ļauns; jo kas prastu tiesāt šo
Tavu tik lielu ļaužu pulku? **10** Un šis vārds Tam Kungam
labi patika, ka Salamans bija lūdzis šo lietu. **11** Un Dievs
uz to sacīja: tāpēc ka tu šo lietu esi lūdzis un sev neesi

lūdzis garu mūžu, nedz sev esi lūdzis bagātību, nedz
lūdzis savu ienaidnieku dvēseles, bet ka tu sev esi lūdzis
saprašanu, tiesas lietas izklausīt, **12** Redzi, tad Es daru pēc
tava vārda. Redzi, Es tev dodu gudru un prātīgu sirdi,
ka tāds kā tu priekš tevis nav bijis un pēc tevis vairs
necelsies tāds kā tu. **13** Un arī ko tu neesi lūdzis, Es tev
dodu, arī bagātību un godu, ka tāds kā tu neviens nebūs
starp ķēniņiem visā tavā mūžā. **14** Un ja tu staigāsi Manos
ceļos, turēdams Manus likumus un Manus baušļus, itin
kā tavs tēvs Dāvids ir staigājis, tad Es tev došu arī garu
mūžu. **15** Un kad Salamans uzmodās, redzi, tad tas bija
sapnis. Un viņš nāca uz Jeruzālemi un nostājās priekš Tā
Kunga derības šķirsta un upurēja dedzināmos upurus un
nesa pateicības upurus un taisīja visiem saviem kalpiem
dzīres. **16** To brīdi nāca divas maukas pie ķēniņa un
nostājās viņa priekšā. **17** Un tā viena sieva sacīja: mans
kungs, es un šī sieva dzīvojām vienā namā, un es pie viņas
tai namā esmu dzemdējusi. **18** Un notikās trešā dienā,
kad es biju dzemdējusi, tad šī sieva arīdzan dzemdēja.
Un mēs bijām kopā, un neviena sveša cilvēka pie mums
nebija namā, bet mēs divas vien bijām namā. **19** Un šīs
sievas dēls naktī nomiris, tāpēc ka viņa to nogulējusi.
20 Un nakts vidū tā ir cēlusies un paņēmusi manu dēlu
no maniem sāniem, kamēr tava kalpone gulēja, un to
likusi savā klēpī, un savu mirušo dēlu tā atkal ir likusi
manā klēpī. **21** Kad es nu no rīta cēlos savu dēlu zīdīt,
redzi, tad tas bija nomiris? Bet rītā es viņu labi aplūkoju,
un redzi, tas nebija mans dēls, ko es biju dzemdējusi. **22**
Tad tā otra sieva sacīja: nē, bet tas dzīvais, tas ir mans

dēls, un tas mirušais, tas ir tavs dēls. Un šī atkal sacīja:
nē, bet tas mirušais ir tavs dēls, un tas dzīvais ir mans
dēls. Tā tās runāja ķēniņa priekšā. **23** Tad ķēniņš sacīja:
šī saka: tas dzīvais ir mans dēls un tas mirušais ir tavs
dēls. Un tā otra atkal saka: tas mirušais ir tavs dēls un tas
dzīvais ir mans dēls. **24** Un ķēniņš sacīja: atnesiet man
zobenu. Un tie atnesa zobenu pie ķēniņa. **25** Tad ķēniņš
sacīja: pārcērtiet to dzīvo bērnu divējos gabalos un dodiet
vienai vienu gabalu un otrai otru. **26** Bet tā sieva, kam tas
dzīvais bērns piederēja, sacīja uz ķēniņu (jo viņas sirds
iekarsa par savu bērnu un tā sacīja): mans kungs! Dodat
viņai to dzīvo bērnu, tikai kaut to nenokaujat! Bet tā otra
sacīja: lai tas nav ne mans, ne tavs, cērtat viņu uz pusēm!
27 Tad ķēniņš atbildēja un sacīja: dodiet viņai to dzīvo
bērnu un nenokaujiet to! Tā ir viņa māte. **28** Un viss
Israēls dzirdēja šo spriedumu, ko ķēniņš bija spriedis, un
tie bijās ķēniņu; jo tie redzēja, ka Dieva gudrība bija iekš
viņa, tiesu spriest.

4 Tā ķēniņš Salamans bija par ķēniņu pār visu Israēli. **2**
Un šie ir tie lielkungi, kas viņam bija: Azarija, Cadoka
dēls, bija tas (pirmais) lielskungs; **3** Elioreps un Ahija,
Zizus dēli, bija rakstu vedēji; Jehošafats, Aķiluda dēls,
bija kanclers; **4** Un Benaja, Jojadas dēls, bija karaspēka
virsnieks; un Cadoks un Abjatars bija priesteri; **5** Un
Azarija, Nātana dēls, bija celts pār uzraugiem; un Zabuds,
Nātana dēls, bija lielskungs, ķēniņa draugs; **6** Un Aīzars
bija nama uzraugs, un Adonirams, Abdus dēls, bija pār
darbiniekiem celts. **7** Un Salamanam bija divpadsmit
uzraugi pār visu Israēli, kas ķēniņu un viņa namu apkopa.

Ikvienam bija mēnesi par gadu tā apkopšana, **8** Un šie ir
viņu vārdi: Ura dēls bija uz Efraīma kalniem; **9** Deķera
dēls bija Makacā un Zaālbimā un BetŠemē un Elonā un
BetAnanā; **10** Ezeda dēls Arubotā, un tam bija vēl Zokus un
visa Hefera zeme; **11** Abinadaba dēls bija pār NavatDoru,
un Tavata, Salamana meita, tam bija par sievu. **12** Baēnam,
Aķiluda dēlam, bija Taēnaka un Meģidus un visa BetZeana,
kas ir sānis Cartanai apakš Jezreēla, no BetZeanas līdz
Meola klajumam, līdz viņpus Jokmeamai. **13** Ģebera dēls
bija Rāmotā Gileādā, un tam bija, Jaīra, Manasus dēla,
ciemi Gileādā, viņam bija arī Argoba viducis Bazanā,
sešdesmit lielas pilsētas ar mūriem un vara aizšaujamiem.
14 Aķinadabs, Idus dēls, bija Mahānaīmā. **15** Aķimaācs bija
iekš Naftalus. Šim arīdzan bija Salamana meita, Basmata,
par sievu. **16** Baēna, Uzajus dēls, bija Ašerā un Alotā.
17 Jehošafats, Paruūs dēls, bija iekš Īsašara. **18** Šimejus,
Elas dēls, bija iekš Benjamina. **19** Ģebers, Urus dēls, bija
Gileādā, Sihona, Amoriešu ķēniņa zemē, un Oga, Basanas
ķēniņa, zemē, un bija tas vienīgais uzraugs tai zemē. **20**
Jūda un Israēla ļaužu bija daudz, tik daudz, kā smiltis
jūrmalā, tie ēda un dzēra un bija priecīgi. **21** Un Salamans
valdīja pār visām valstīm no lielās upes un pār Fīlistu
zemi un līdz Ēģiptes robežai; tie nesa dāvanas un kalpoja
Salamanam visu viņa mūžu. **22** Un Salamana barība uz
vienu dienu bija trīsdesmit kori kviešu miltu, sešdesmit
kori citu miltu, **23** Desmit baroti vērši un divdesmit vērši
no ganībām un simts avis, bez briežiem un stirnām un
meža kazām un barotiem putniem. **24** Jo viņš valdīja
pār visu to zemi šaipus lielās upes, no Tivzas līdz Gazai,

pār visiem ķēniņiem šaipus lielās upes. Un viņam bija
miers no visām pusēm visapkārt. 25 Un Jūda un Israēls
dzīvoja mierā, ikviens apakš sava vīna koka un apakš sava
vīģes koka, no Dana līdz Bēršebai visu Salamana mūžu. 26
Un Salamanam bija četrdesmit tūkstoš steliņģu priekš
braucamiem zirgiem un divpadsmit tūkstoš jātnieki.
27 Un tie uzraugi apkopa ikviens savā mēnesī ķēniņu
Salamanu un visus, kas pie ķēniņa Salamana galda ēda, -
tiem netrūka nenieka. 28 Un miežus un salmus priekš
zirgiem un čakliem kamieļiem tie nesa tai vietā, kur
viņš bija, ikviens pēc savas kārtas. 29 Un Dievs deva
Salamanam gudrību un ļoti dziļu saprašanu un bagātu
zināšanu kā smiltis jūrmalā. 30 Un Salamana gudrība
bija lielāka nekā visu austruma zemes bērnu gudrība un
nekā visu ēģiptiešu gudrība. 31 Un viņš bija gudrāks pār
visiem cilvēkiem, pār Etanu, Ezraka dēlu, un Hemanu un
Kalkalu un Dardu, Maālus dēliem, un viņa slava izpaudās
pie visām tautām visapkārt. 32 Un viņš runāja trīs tūkstoš
sakāmus vārdus un viņa dziesmu bija tūkstoš un piecas.
33 Un viņš runāja par kokiem, no ciedru koka uz Lībanus
sākot līdz īzapam, kas pie sienas izaug, un viņš runāja arī
par lopiem un par putniem un par tārpiem un par zivīm.
34 Un no visām tautām nāca klausīties Salamana gudrību,
no visiem zemes ķēniņiem, kas bija dzirdējuši par viņa
gudrību.

5 Un Hirams, Tirus ķēniņš, sūtīja savus kalpus pie
Salamana. (Jo viņš bija dzirdējis, ka šo bija par ķēniņu
svaidījuši viņa tēva vietā.) Jo Hirams Dāvidam bija draugs
bijis visu mūžu. 2 Un Salamans sūtīja pie Hirama un

sacīja: **3** Tu zini, ka mans tēvs Dāvids nevarēja namu
uztaisīt Tā Kunga, sava Dieva, vārdam, to karu dēļ, kas
viņam bija visapkārt, tiekams Tas Kungs tos lika apakš
viņa kājām. **4** Un nu Tas Kungs, mans Dievs, man devis
mieru visapkārt, ka nav neviena pretinieka nedz cita
ļauna kavēkļa. **5** Un redzi, es domāju uztaisīt namu Tā
Kunga, sava Dieva, vārdam, itin kā Tas Kungs uz manu
tēvu Dāvidu runājis un sacījis: tavs dēls, ko Es tavā vietā
sēdināšu uz tavu goda krēslu, tas uztaisīs namu Manam
vārdam. **6** Tad nu pavēli, ka man cērt ciedru kokus no
Lībanus, un mani kalpi būs ar taviem kalpiem, un to algu
priekš taviem kalpiem es tev došu, tā kā tu saki; jo tu
zini, ka pie mums neviena nav, kas kokus tā māk cirst kā
Sidonieši. **7** Un notikās, kad Hirams Salamana vārdus
dzirdēja, tad viņš ļoti priecājās un sacīja: slavēts lai ir Tas
Kungs šodien, kas Dāvidam gudru dēlu devis pār šo lielo
tautu. **8** Un Hirams sūtīja pie Salamana un sacīja: es esmu
dzirdējis, par ko tu pie manis sūtījis. Es darīšu visu tavu
prātu ar tiem ciedru kokiem un tām priedēm. **9** Maniem
kalpiem tos no Lībanus būs novest jūrmalā, un es tos
vedīšu ar plostiem pa jūru uz to vietu, ko tu man noteiksi,
un es tos tur atraisīšu, ka tu tos vari aizvest. Tu arī darīsi
manu prātu un dosi maizi priekš mana nama. **10** Tā
Hirams Salamanam deva ciedru kokus un priedes, kā viņš
pats gribēja. **11** Un Salamans Hiramam deva divdesmit
tūkstoš koru kviešu maizei priekš viņa nama un divdesmit
koru sagrūstas eļļas. To Salamans Hiramam deva ik gadus.
12 Un Tas Kungs Salamanam deva gudrību, itin kā tam
bija runājis. Un starp Hiramu un Salamanu bija miers,

un tie abi derēja derību. **13** Un ķēniņš Salamans uzlika
darba klausību visam Israēlim, un to darbinieku bija
trīsdesmit tūkstoš vīri. **14** Un viņš tos sūtīja uz Lībanu, pa
desmit tūkstošiem ik mēnešus pēc kārtas; vienu mēnesi
tie bija uz Lībanus un divus mēnešus tie bija mājās, un
Adonirams bija uzraugs pār šiem darbiniekiem. **15** Un
Salamanam bija septiņdesmit tūkstoš nastu nesēji un
astoņdesmit tūkstoš akmens cirtēji uz tā kalna, **16** Bez
tiem Salamana virsuzraugiem, kas pār šo darbu bija
iecelti; to bija trīs tūkstoš un trīssimt, kas uzraudzīja tos
ļaudis, kas to darbu darīja. **17** Un ķēniņš pavēlēja, lauzt
lielus akmeņus, dārgus akmeņus, apcirstus akmeņus,
tam namam likt pamatu. **18** Un Salamana amatnieki un
Hirama amatnieki un Ģiblieši tos apcirta un apstrādāja
tos kokus un tos akmeņus, to namu uztaisīt.

6 Un notikās četrsimt un astoņdesmitā gadā pēc Israēla
bērnu iziešanas no Ēģiptes zemes, ceturtā gadā, kad
Salamans valdīja pār Israēli, Ziv mēnesī, (šis ir tas otrs
mēnesis), tad viņš taisīja Tā Kunga namu. **2** Un tas nams,
ko ķēniņš Salamans Tam Kungam taisīja, bija sešdesmit
olektis garumā un divdesmit platumā un trīsdesmit
olektis augstumā. **3** Un tas pagalms tā nama priekšā
bija divdesmit olektis garumā pēc tā nama platuma,
un desmit olektis platumā nama priekšā. **4** Un viņš
tam namam taisīja logus, kas bija vienā pusē plati un
otrā šauri. **5** Un visapkārt pie nama sienas viņš taisīja
piebūvi, ap nama sienām visapkārt, ir ap to namu ir
ap to visusvētāko vietu, un viņš taisīja sānu kambarus
visapkārt. **6** Apakšējās istabu rindas platums bija piecas

olektis un vidējās platums sešas olektis un trešās platums
septiņas olektis, jo viņš lika pakāpes uz ārpusi namam
visapkārt, ka nevajadzēja piestiprināšanas nama sienās.
7 Un kad tas nams tapa taisīts, tad to taisīja no pilnīgi
gataviem kaltiem akmeņiem, tā ka ne veseris, nedz cirvis,
nedz cits kāds dzelzs ierocis netika dzirdēts pie tā nama,
kad to taisīja. **8** Un durvis uz apakšējo istabu rindu bija
nama labajā pusē, un pa grieztām trepēm bija jāuzkāpj
uz vidējo un no vidējās uz trešo. **9** Tā viņš to namu
uztaisīja un to pabeidza; un viņš noklāja to namu ar
ciedru baļķiem un galdiem. **10** Un viņš taisīja to piebūvi
ap visu to namu, piecas olektis bija viņas augstums, un
to piestiprināja pie nama ar ciedru kokiem. **11** Tad Tā
Kunga vārds notika uz Salamanu sacīdams: **12** Šis nams,
ko tu uztaisi - ja tu staigāsi Manos likumos un darīsi
Manas tiesas un turēsi visus Manus baušļus, pēc tiem
staigādams, tad Es Savu vārdu pie tevis apstiprināšu, ko
Es esmu runājis uz tavu tēvu Dāvidu. **13** Un Es dzīvošu
Israēla bērnu vidū un neatstāšu Savus Israēla ļaudis. **14**
Tā Salamans to namu uztaisīja un to pabeidza. **15** Viņš arī
apsita nama sienas no iekšpuses ar ciedru dēļiem; no
nama grīdas līdz griestiem viņš tās noklāja ar (ciedru)
koku iekšpusē, un apsita nama grīdu ar priežu dēļiem.
16 Un viņš taisīja vēl divdesmit olektis ar ciedru dēļiem
nama galā, no grīdas līdz griestiem, to viņš tur taisīja
nama iekšpusē dziļumā par visusvētāko vietu. **17** Un tas
nams bija garš četrdesmit olektis, proti tas Dieva nams,
kas priekšā. **18** Iekšpusē bija ciedru koki vien pie tā nama,
ar izgrieztām pogām un izplaukušām puķēm; viss bija no

ciedra koka, tā ka neviens akmens nebija redzams. **19** Un
to visusvētāko vietu dziļumā nama iekšpusē viņš taisīja,
kur nolikt Tā Kunga derības šķirstu. **20** Un visusvētās
vietas iekšpuses dziļumā bija divdesmit olektis garumā un
divdesmit olektis platumā un divdesmit olektis augstumā,
un viņš to pārvilka ar tīru zeltu, un altāri viņš apsita ar
ciedru dēļiem. **21** Un Salamans pārvilka nama iekšpusi
ar tīru zeltu, un aiztaisīja ar zelta ķēdēm to visusvētāko
vietu dziļumā un to pārvilka ar zeltu. **22** Tā viņš visu
namu pārvilka ar zeltu, visu namu līdz galam, un visu
altāri visusvētākās vietas priekšā dziļumā viņš pārvilka ar
zeltu. **23** Un viņš taisīja tai visusvētās vietās dziļumā divus
ķerubus no eļļas koka, desmit olektis augstumā. **24** Piecas
olektis bija katrs ķeruba spārns, no viņa viena spārna gala
līdz viņa otra spārna galam bija desmit olektis. **25** Tāpat
arī otram ķerubam bija desmit olektis; abiem ķerubiem
bija vienāds mērs un vienāds izskats. **26** Tas viens ķerubs
bija desmit olektis augsts un tāpat arī tas otrs. **27** Un
viņš tos ķerubus lika nama iekštelpas vidū. Un tie ķerubi
izplēta spārnus, tā ka tā viena spārns sniedzās līdz vienai
sienai, un tā otra ķeruba spārns līdz otrai sienai, bet viņu
spārni nama vidū sniedzās spārns līdz spārnam. **28** Un
viņš pārvilka tos ķerubus ar zeltu. **29** Un viņš izrakstīja
visas nama sienas visapkārt ar izgrieztiem ķerubiem
un palmu kokiem un izplaukušām puķēm iekšpusē un
ārpusē. **30** Viņš pārvilka arī nama grīdu ar zeltu no
iekšpuses un no ārpuses. **31** Un dziļumā visu svētākās
vietas priekšā viņš taisīja durvis no eļļas koka; durvis
ar stenderēm bija (sienas) piektā daļa. **32** Un tās durvis

bija divēju gabalu no eļļas koka, un viņš uz tām rakstīja
izgrieztus ķerubus un palmu kokus un izplaukušas puķes,
un tās pārvilka ar zeltu; viņš pārvilka ir tos ķerubus
un tos palmu kokus ar zeltu. **33** Un Dieva nama priekšā
viņš taisīja stenderes no eļļas koka, (sienas) ceturto daļu.
34 Un tās durvis bija divēju gabalu no priežu koka, tā
ka ikkatrai durvju pusei bija divi galdi, kas savās eņģēs
vērās. **35** Un viņš tās izrakstīja ar izgrieztiem ķerubiem
un palmu kokiem un izplaukušām puķēm un pārvilka
tos rakstus ar zelta plāksnēm. **36** Un viņš taisīja iekšējo
pagalmu no trim rindām kaltu akmeņu un no vienas
rindas ciedru baļķu. **37** Ceturtā gadā, Ziv mēnesī, lika
pamatu Tā Kunga namam. **38** Un vienpadsmitā gadā, Bul
mēnesī, (tas ir astotais mēnesis) pabeidza namu ar visām
viņa daļām un ar visu viņa vajadzību; un pie tā strādāja
septiņus gadus.

7 Bet pie sava nama Salamans strādāja trīspadsmit gadus,
kamēr visu namu pabeidza. **2** Un viņš taisīja namu no
Lībanus kokiem, simts olektis garumā un piecdesmit
olektis platumā un trīsdesmit olektis augstumā, uz četrām
ciedru stabu rindām, un uz tiem stabiem bija ciedru sijas.
3 Un ciedru griesti bija virsū uz tām istabām, kas uz tiem
stabiem; šo bija četrdesmit pieci pa piecpadsmit ikkatrā
rindā. **4** Un treji griesti bija, tā ka logs logam stāvēja pretī
trejās kārtās. **5** Un visas durvis un logi bija četrkantīgi no
baļķiem, un logs logam bija pretī trijās kārtās. **6** Viņš
arī taisīja namu uz stabiem, piecdesmit olektis garumā
un trīsdesmit olektis platumā, un vēl vienu namu šim
priekšā, un tiem priekšā stabus un slieksni. **7** Viņš arī

taisīja namu goda krēslam, kur tiesu turēja, soģa namu,
un to apsita ar ciedru galdiem no grīdas līdz griestiem. **8**
Un viņa paša nams, kur viņš dzīvoja, otrā pagalmā aiz šī
nama, tāpat bija taisīts. Un Faraona meitai, ko Salamans
bija apņēmis, viņš taisīja namu, kā šo namu. **9** Viss tas bija
no dārgiem, pēc mēra cirstiem un ar zāģiem zāģētiem
akmeņiem iekšpusē un ārpusē no pamata līdz jumtam
un ārpusē līdz tam lielam pagalmam. **10** Un tie pamata
akmeņi bija arī lieli dārgi akmeņi no desmit olektīm un
akmeņi no astoņām olektīm. **11** Un uz tiem bija dārgi, pēc
mēra izcirsti akmeņi un ciedru koki. **12** Bet tam lielam
pagalmam bija visapkārt trīs rindas cirstu akmeņu un
viena rinda ciedru baļķu; tāpat bija arī Tā Kunga nama
iekšējais pagalms un tā nama priekšnams. **13** Un ķēniņš
Salamans sūtīja un lika atvest Hiramu no Tirus. **14** Tas bija
atraitnes dēls no Naftalus cilts, un viņa tēvs bija bijis vīrs
no Tirus, vara kalējs. Tas bija pilns gudrības un saprašanas
un zināšanas, visādu vara darbu darīt. Šis nāca pie ķēniņa
Salamana un strādāja visus viņa darbus. **15** Un viņš
taisīja divus vara stabus; katrs stabs bija astoņpadsmit
olektis augsts un divpadsmit olektis bija mērs ap katru
stabu. **16** Viņš taisīja arī divus kroņus no vara izlietus,
liekamus uz stabu virsgaliem, piecas olektis bija katra
kroņa augstums. **17** Un tie kroņi uz tiem stabiem bija
aptīti kā ar tīkliem un apvīti kā ar ķēdēm, septiņas bija
vienam kronim un septiņas otram. **18** Tā viņš taisīja tos
stabus un divās rindas granātābolu ap to tīkla darbu,
apsegt tos kroņus, kas bija augšām; tā viņš taisīja arī tam
otram kronim. **19** Un tie kroņi uz tiem diviem stabiem

bija kā lilijas taisīti tai namā, četras olektis (augstumā).
20 Un tie kroņi bija uz tiem diviem stabiem un augšām
pār to apaļumu bija divsimt granātābolu visapkārt rindās
aiz tā tīkla darba; tāpat arī pie tā otra kroņa. **21** Un viņš
uzcēla tos stabus Dieva nama pagalmā, un to stabu, ko
viņš pa labo roku bija uzcēlis, viņš nosauca: Jaķin, un to
stabu, ko viņš pa kreiso roku bija uzcēlis, viņš nosauca:
Boas. **22** Un augšām uz tiem stabiem bija tas liliju darbs.
Tā tas stabu darbs tapa pabeigts. **23** Un viņš taisīja arī
vara lietu ūdens trauku, desmit olektis bija no viņa vienas
malas līdz otrai malai, visapkārt apaļu, un piecas olektis
bija viņa augstums, un tas mērs visapkārt bija trīsdesmit
olektis. **24** Un apakšā pie viņa malas bija pogas visapkārt,
desmit uz ikvienu olekti, un ap to trauku bija divas rindas
no tādām pogām, vienā lējienā lietas. **25** Un tas stāvēja uz
divpadsmit vēršiem; no tiem trīs griezās pret ziemeļa
pusi un trīs griezās pret vakara pusi un trīs pret dienvidu
pusi un trīs pret rīta pusi un tas vara trauks bija virsū
uz tiem, un visas viņu pakaļpuses bija iekšpusē. **26** Un
viņa biezums bija plaukstas platumā, un viņa mala bija
kā kāda biķera mala, kā lilijas zieds; divi tūkstoši batu
mēri tanī sagāja. **27** Viņš taisīja arī desmit vara krēslus,
četras olektis bija krēsla garums un četras olektis viņa
platums un trīs olektis viņa augstums. **28** Un tie krēsli tā
bija taisīti: tiem bija sāngaldi starp līstēm. **29** Un uz tiem
sāngaldiem starp līstēm bija lauvas, vērši un ķerubi, un
uz tām līstēm virs un apakš lauvām un vēršiem bija vēl
kroņi, kas karājās. **30** Un ikkatram krēslam bija četri vara
riteņi ar vara asīm. Un viņu četriem stūriem bija turamie,

apakš tā katla bija šie vara turamie kroņiem pretī. **31** Un
augšā kroņa iekšpusē tam bija olekts liels caurums un
tam apkārt bija taisīta apaļa mala no pusotrām olektīm,
un tai caurumā bija izrakstītas bildes, un krēslu sānu
galdi bija četrkantīgi un ne apaļi. **32** Un tie četri riteņi
bija tiem sānu galdiem apakšā, un riteņu asis bija pie tiem
krēsliem, un ikkatrs ritenis bija pusotras olekts augsts. **33**
Un tie riteņi bija taisīti tāpat kā ratu riteņi; viņu asis un
viņu rumbas un viņu spieķi un viņu loki bija visi lieti.
34 Un tie četri turamie bija uz ikviena krēsla četriem
stūriem uz augšu no tā krēsla. **35** Un augšā uz tā krēsla
bija apaļa mala visapkārt pusolekts augstumā, un augšā
uz tā krēsla bija viņa turamie un viņa sāngaldi pie viņa.
36 Un uz viņa turamo sāniem un uz viņa sāngaldiem viņš
izgrieza ķerubus, lauvas un palmu kokus, kā ikkatram
vietas bija, un kroņi bija visapkārt. **37** Tā viņš taisīja tos
desmit krēslus, visi bija vienādi lieti, pēc viena mēra,
pēc viena izskata. **38** Viņš taisīja arī desmit vara katlus,
ikkatrā katlā sagāja četrdesmit bati, ikkatrs katls bija
četras olektis plats, uz ikviena krēsla no tiem desmit
krēsliem bija viens katls. **39** Un viņš lika piecus no tiem
krēsliem nama labajā pusē, un piecus viņš lika kreisajā
nama pusē, bet to vara trauku viņš lika labajā nama
pusē, uz to pusi starp rītiem un dienasvidu. **40** Hirams
taisīja arī podus, lāpstas un bļodas, un Hirams pabeidza
visu to darbu, ko viņš ķēniņam Salamanam darīja priekš
Tā Kunga nama: **41** (Proti) tos divus stabus un apaļus
kroņus uz tiem diviem stabiem, un tos divus pinumus,
kas apsedza tos divus apaļos kroņus stabu virsgalos, **42**

Un tos četrsimt granātābolus pie tiem diviem pinumiem,
divas rindas granātābolu pie ikkatra pinuma, kas apsedza
tos divus apaļos kroņus uz tiem stabiem, **43** Un tos
desmit krēslus un tos desmit katlus krēslu virsu, **44** Un
to vienu vara trauku un tos divpadsmit vēršus apakš tā
vara trauka, **45** Un tos podus un tās lāpstas un bļodas. Un
visi tie rīki, ko Hirams ķēniņam Salamanam taisīja priekš
Dieva nama, bija no spoža vara. **46** Jardānes klajumā
ķēniņš tos lika liet cietā zemē starp Sukotu un Cartanu.
47 Un Salamans pameta nesvērtus visus šos rīkus tā gauži
lielā svara dēļ; vara svars palika nezināms. **48** Salamans
taisīja arī visus rīkus priekš Tā Kunga nama, zelta altāri
un zelta galdu tām priekšā liekamām maizēm, **49** Un
lukturus, piecus pa labo roku un piecus pa kreiso roku,
visusvētākās vietas priekšā, no tīra zelta ar zelta puķēm
un eļļas lukturīšiem un zelta lukts(dakts) šķērēm. **50** Un
kausus, nažus un bļodas un karotes un kvēpināšanas
traukus no tīra zelta; ir tās durvju eņģes nama iekšpusē
visusvētākā vietā un pie Dieva nama durvīm bija no zelta.
51 Tā viss darbs tapa pabeigts, ko ķēniņš Salamans pie Tā
Kunga nama darīja. Un Salamans tur ienesa sava tēva
Dāvida Dievam svētītās dāvanas, sudrabu un zeltu un tos
rīkus, un tos nolika pie Tā Kunga nama mantām.

8 Tad ķēniņš Salamans sapulcināja pie sevis Israēla
vecajus un visus cilšu priekšniekus un Israēla bērnu tēvu
namu virsniekus Jeruzālemē pie ķēniņa Salamana, pārvest
Tā Kunga derības šķirstu no Dāvida pilsētas, - šī ir Ciāna.
2 Un visi Israēla vīri sapulcējās pie ķēniņa Salamana uz
svētkiem Etanim mēnesī, šis ir tas septītais mēnesis. **3**

Un kad visi Israēla vecaji sanāca, tad priesteri ņēma to
šķirstu 4 Un nesa Tā Kunga šķirstu un saiešanas telti
ar visiem svētiem rīkiem, kas bija teltī, tos priesteri un
Leviti nesa. 5 Un ķēniņš Salamans un visa Israēla draudze,
kas pie viņa bija sapulcējusies, gāja viņam līdz šķirsta
priekšā, un upurēja avis un vēršus, neizskaitāmu pulku un
neizzināmu skaitu. 6 Tā priesteri nesa Tā Kunga derības
šķirstu savā vietā, Dieva nama dziļumā, visusvētajā vietā,
apakš ķerubu spārniem. 7 Jo tie ķerubi izplēta savus
spārnus pār šķirsta vietu, un tie ķerubi apklāja šķirstu
un viņa nesamās kārtis no augšienes. 8 Un tās nesamās
kārtis bija tik garas, ka kāršu gali bija redzami no tās
svētās vietas tās visusvētās vietas priekšā, bet ārpusē
tās nebija redzamas, un tās tur ir līdz šai dienai. 9 Tai
šķirstā nebija nekā, kā vien tie abi akmens galdiņi, ko
Mozus Horebā bija ielicis, kad Tas Kungs derību derēja ar
Israēla bērniem, kad tie izgāja no Ēģiptes zemes. 10 Kad
nu tie priesteri izgāja no tās svētās vietas, tad mākonis
piepildīja Tā Kunga namu; 11 Un tie priesteri nevarēja
stāvēt un kalpot tā mākoņa dēļ. Jo Tā Kunga godība bija
piepildījusi Tā Kunga namu. 12 Tad Salamans sacīja: Tas
Kungs ir sacījis, ka viņš tumsā gribot dzīvot. 13 Celt esmu
cēlis namu tev par dzīvokli, mājokli, tev mājot mūžīgi. 14
Tad ķēniņš atgrieza savu vaigu un svētīja visu Israēla
draudzi, un visa Israēla draudze stāvēja, un viņš sacīja:
15 Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas ar Savu
muti runājis uz manu tēvu Dāvidu un ar Savu roku to
piepildījis, ko Viņš sacījis: 16 No tās dienas, kad Es savus
Israēla ļaudis esmu izvedis no Ēģiptes, Es nevienu pilsētu

neesmu izredzējis starp visām Israēla ciltīm, taisīt namu,
lai Mans vārds tur būtu. Bet Dāvidu Es esmu izredzējis, ka
tas būtu pār Maniem Israēla ļaudīm. **17** Un manam tēvam
Dāvidam gan bija prātā, taisīt namu Tā Kunga, Israēla
Dieva, vārdam. **18** Bet Tas Kungs sacīja uz manu tēvu
Dāvidu: ka tu savā sirdī esi apņēmies, taisīt namu Manam
vārdam, to tu gan esi labi darījis, ka tas tavā sirdī. **19** Bet
tev to namu nebūs taisīt, bet tavam dēlam, kas nāks no
taviem gurniem, tas uztaisīs namu Manam vārdam. **20** Un
Tas Kungs savu vārdu ir apstiprinājis, ko Viņš runājis.
Jo es esmu stājies sava tēva Dāvida vietā, un sēžu uz
Israēla goda krēsla, itin kā Tas Kungs runājis, un es esmu
uztaisījis namu Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdam. **21** Un
tur esmu taisījis vietu tam šķirstam, kur Tā Kunga derība,
ko Viņš derējis ar mūsu tēviem, kad Viņš tos izveda no
Ēģiptes zemes. **22** Un Salamans stājās Tā Kunga altāra
priekšā, visai Israēla draudzei pretī, un izplēta savas rokas
pret debesīm un sacīja: **23** Kungs, Israēla Dievs, neviena
tāda Dieva nav kā Tu, ne augšā debesīs, nedz apakšā virs
zemes; derību un žēlastību Tu turi Saviem kalpiem, kas
Tavā priekšā staigā no visas savas sirds. **24** Tu Savam
kalpam, manam tēvam Dāvidam, esi turējis, ko tam esi
runājis. Ar Savu muti Tu esi runājis un ar Savu roku to
piepildījis, tā kā tas šodien ir. **25** Un nu Kungs, Israēla
Dievs, turi Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, arī
to, ko Tu tam vēl esi runājis sacīdams: tev netrūks vīra
Manā priekšā, kas sēdēs uz Israēla goda krēsla, ja tikai
tavi dēli sargās savu ceļu, staigādami Manā priekša, itin
kā tu esi staigājis Manā priekšā. **26** Nu tad, Israēla Dievs,

lai jel Tavs vārds tiešām notiek, ko Tu esi runājis Savam
kalpam, manam tēvam Dāvidam! **27** Vai tad patiesi Tas
Kungs dzīvotu virs zemes? Redzi, debesis un visu debesu
debesis Tevi nevar saņemt, kā tad nu vēl šis nams, ko es
esmu taisījis. **28** Bet griezies pie Sava kalpa lūgšanām un
pie viņa piesaukšanām, Kungs, mans Dievs, un klausi to
saukšanu un lūgšanu, ko Tavs kalps šodien lūdz priekš
Tava vaiga. **29** Lai Tavas acis stāv atvērtas dienām naktīm
pār šo namu, pār šo vietu, par ko Tu esi sacījis: Mans
vārds lai tur ir; ka Tu klausi to lūgšanu, ko Tavs kalps lūgs
šinī vietā. **30** Klausi tad Sava kalpa un Savu Israēla ļaužu
sirds lūgšanu, ko tie lūgs šinī vietā, un klausi, kur Tu mīti
debesīs, ak klausi un piedod! **31** Ja kāds būs apgrēkojies
pret savu tuvāko un viņam liks zvērēt un nodievoties, un
šis nāks un zvērēs priekš Tava altāra šinī namā, **32** Tad
klausi Tu debesīs un dari un tiesā Savus kalpus, netaisno
notiesādams un atmaksādams viņa ceļu uz viņa galvu,
un taisno taisnodams, dodams viņam pēc viņa taisnības.
33 Kad Tavi Israēla ļaudis taps kauti savu ienaidnieku
priekšā, tāpēc ka tie pret Tevi būs grēkojuši, un kad tie
pie Tevis atgriezīsies un dos godu Tavam vārdam un Tevi
pielūgs un no sirds piesauks šinī namā, **34** Tad klausi
Tu debesīs un piedod Savu Israēla ļaužu grēkus un ved
tos atkal tai zemē, ko Tu esi devis viņu tēviem. **35** Kad
debess būs aizslēgta, ka lietus nelīst, tāpēc ka tie pret
Tevi grēkojuši, un kad tie šinī vietā lūgs un dos godu
Tavam vārdam un atgriezīsies no saviem grēkiem, kad
Tu tos pazemojis, **36** Tad klausi Tu debesīs un piedod
Savu kalpu un Savu Israēla ļaužu grēkus, ka Tu tiem

parādi to labo ceļu, kur tiem jāstaigā, un dod lietu tai
zemē, ko Tu devis Saviem ļaudīm par mantību. **37** Kad
zemei būs bads, kad būs mēris, bula laiks, rūsa, siseņi,
kukaiņi, kad viņu ienaidnieks zemē ielauzīsies pret viņu
vārtiem, vai būs kāda cita mocība vai sērga, **38** Visas
lūgšanas, visas piesaukšanas, lai lūgtu kas lūgdams no
visiem Taviem Israēla ļaudīm, kad tie atzīs savas sirds
bēdas un izplētīs savas rokas šinī namā, **39** Tad klausi Tu
debesīs, Savā mājoklī, kur Tu mīti, un piedod un dari un
dod ikvienam pēc visiem viņa ceļiem, itin kā Tu pazīsti
viņa sirdi, jo Tu vien pazīsti visu cilvēka bērnu sirdis; -
40 Lai tie Tevi bīstas visu savu mūžu, kamēr tie dzīvos
tai zemē, ko Tu esi devis mūsu tēviem. **41** Kad arī kāds
svešinieks būs, kas nav no taviem Israēla ļaudīm, bet
atnācis no tālas zemes Tava vārda dēļ, **42** (Jo tie dzirdēs
par Tavu lielo vārdu un par Tavu stipro roku un par
Tavu izstiepto elkoni,) un kad tas nāks un pielūgs šinī
namā, **43** Tad klausi Tu debesīs, Savā mājoklī, kur Tu mīti,
un dari visu, par ko tas svešais Tevi piesauks, lai visas
tautas virs zemes atzīst Tavu vārdu un Tevi bīstas, kā Tavi
Israēla ļaudis, un lai tie atzīst, ka Tavs vārds ir saukts
pār šo namu, ko es esmu uztaisījis. **44** Kad Tavi ļaudis
ies karā pret saviem ienaidniekiem tai ceļā, kur Tu tos
sūtīsi, un pielūgs To Kungu, griezušies uz šo pilsētu, ko
Tu esi izredzējis, un uz šo namu, ko es tavam vārdam
esmu uztaisījis, **45** Tad klausi Tu debesīs viņu lūgšanas un
viņu sirds saukšanas un nes viņiem tiesu. **46** Kad tie pret
Tevi apgrēkosies, (jo neviena cilvēka nav, kas negrēkotu)
un Tu par tiem dusmosies, un tos nodosi ienaidniekiem,

ka viņu uzvarētāji tos cietumā noved ienaidnieku zemē,
vai tālu, vai tuvu, **47** Un kad tie to atkal ņems pie sirds
tai zemē, kur tie cietumā aizvesti, un atgriezīsies un
Tevi piesauks sava cietuma zemē sacīdami: mēs esam
grēkojuši un ļaunu darījuši, mēs esam bezdievīgi bijuši;
48 Un kad tie pie Tevis atgriezīsies no visas savas sirds un
no visas savas dvēseles savu ienaidnieku zemē, kas tos
aizveduši cietumā, un kad tie Tevi pielūgs, griezušies uz
savu zemi, ko Tu devis viņu tēviem, uz to pilsētu, ko Tu
izredzējis, un uz to namu, ko es tavam vārdam uztaisījis,
49 Tad klausi Tu debesīs, Savā mājoklī, kur Tu mīti, viņu
lūgšanu un viņu sirds saukšanu un nes viņiem tiesu, **50**
Un piedod Saviem ļaudīm, ko tie pret Tevi grēkojuši, un
visus viņu pārkāpumus, ar ko tie pret Tevi noziegušies,
un dod tiem žēlastību atrast pie tiem, kas tos cietumā tur,
ka tie par viņiem apžēlojās; **51** Jo tie ir Tavi ļaudis un Tavs
īpašums, ko Tu esi izvedis no Ēģiptes no tā dzelzs cepļa.
52 Lai Tavas acis atvērtas stāv uz Tava kalpa lūgšanu un uz
Tavu Israēla ļaužu lūgšanu, ka Tu tos klausi visās lietās,
par ko tie Tevi piesauc. **53** Jo Tu tos Sev esi izredzējis par
īpašumu no visām pasaules tautām, itin kā Tu esi runājis
caur Savu kalpu Mozu, kad Tu mūsu tēvus izvedi no
Ēģiptes zemes, Kungs, Dievs! **54** Un notikās, kad Salamans
bija pabeidzis lūgt šo lūgšanu un sirds saukšanu uz To
Kungu, tad viņš pacēlās priekš Tā Kunga altāra, kur viņš
bija ceļos nometies un savas rokas izpletis pret debesīm,
55 Un viņš nostājās un svētīja visu Israēla draudzi ar
stipru balsi un sacīja: **56** Slavēts lai ir Tas Kungs, kas dusu
devis Saviem Israēla ļaudīm, itin kā Viņš runājis; neviens

vārds nav zemē kritis no visiem Viņa labiem vārdiem, ko
Viņš runājis caur Savu kalpu Mozu. **57** Lai Tas Kungs,
mūsu Dievs, ir ar mums, itin kā Viņš bijis ar mūsu tēviem.
Viņš lai mūs neatstāj un lai mūs neatmet. **58** Lai Viņš
mūsu sirdis griež pie Sevis, ka mēs staigājam visos Viņa
ceļos, turēdami Viņa baušļus un Viņa likumus un Viņa
tiesas, ko Viņš pavēlējis mūsu tēviem. **59** Un lai šie vārdi,
ar ko es lūdzis Tā Kunga priekšā, tuvu ir pie Tā Kunga,
mūsu Dieva, dienām naktīm, lai Viņš tiesu nes Savam
kalpam un Saviem Israēla ļaudīm dienu no dienas, **60**
Lai visas pasaules tautas atzīst, ka Tas Kungs ir Dievs
un cits neviens. **61** Un lai jūsu sirds paliek pilnīgi pie
Tā Kunga, mūsu Dieva, ka jūs staigājat Viņa likumos un
turat Viņa baušļus, tāpat kā šodien. **62** Un ķēniņš un viss
Israēls līdz ar viņu upurēja upurus Tā Kunga priekšā.
63 Un Salamans upurēja pateicības upurus, ko viņš Tam
Kungam atnesa, divdesmit un divtūkstoš vēršus un simts
un divdesmit tūkstoš avis. Tā ķēniņš ar visiem Israēla
bērniem iesvētīja Tā Kunga namu. **64** Tai dienā ķēniņš
svētīja to iekšējo pagalmu, kas Tā Kunga nama priekšā,
jo viņš tur upurēja dedzināmu upuri un ēdamu upuri
un pateicības upuru taukus. Jo tas vara altāris Tā Kunga
priekšā bija pa mazu priekš tā dedzināma upura un tā
ēdama upura un tiem pateicības upuru taukiem. **65** Un
tanī laikā Salamans noturēja svētkus ar visu Israēli, lielu
draudzi no Hamata robežas līdz Ēģiptes upei Tā Kunga,
mūsu Dieva, priekšā, septiņas dienas un atkal septiņas
dienas, pavisam četrpadsmit dienas; astotā dienā viņš
tos ļaudis atlaida. **66** Un tie svētīja ķēniņu un gāja uz

saviem dzīvokļiem priecīgi un ar līksmu sirdi par visu to
labumu, ko Tas Kungs bija darījis Savam kalpam Dāvidam
un Saviem Israēla ļaudīm.

9 Kad nu Salamans bija pabeidzis taisīt Tā Kunga namu
un to ķēniņa namu un visu, uz ko Salamanam bija
prieks un ko viņš bija apņēmies taisīt, **2** Tad Tas Kungs
Salamanam parādījās otru reiz, kā tas viņam Gibeonā bija
parādījies. **3** Un Tas Kungs uz to sacīja: Es esmu dzirdējis
tavu lūgšanu un tavu sirds saukšanu, ko tu Manā priekšā
esi lūdzis; Es šo namu esmu svētījis, ko tu esi uztaisījis,
lai Mans vārds tur ir mūžīgi, un lai manas acis un mana
sirds tur paliek vienmēr. **4** Un tu, ja tu staigāsi Manā
priekšā, kā tavs tēvs Dāvids staigājis, ar bezvainīgu un
skaidru sirdi, darīdams visu, ko Es tev esmu pavēlējis,
un turēdams Manus likumus un Manas tiesas, **5** Tad Es
tavu valstības krēslu pār Israēli stiprināšu mūžīgi, kā
Es esmu runājis tavam tēvam Dāvidam sacīdams: tev
netrūks vīra uz Israēla goda krēsla. **6** Bet ja jūs ar saviem
bērniem nogriezīsities nost no Manis, un neturēsiet
Manus baušļus un Manus likumus, ko Es licis priekš jūsu
acīm, un iesiet un kalposiet citiem dieviem un metīsities
zemē priekš tiem, **7** Tad Es Israēli izdeldēšu no tās zemes,
ko Es tiem esmu devis. Un šo namu, ko Es Savam vārdam
esmu svētījis, to Es atmetīšu no Sava vaiga, un Israēls būs
par sakāmu vārdu un par apsmieklu visām tautām. **8**
Un šis nams, kas bijis augsts, tam garām iedams ikviens
iztrūcināsies un svilpos un sacīs: kāpēc Tas Kungs tā
darījis šai zemei un šim namam? **9** Un tad sacīs: tāpēc
ka tie ir atstājuši To Kungu, savu Dievu, kas viņu tēvus

izvedis no Ēģiptes zemes, un ir pieķērušies citiem dieviem
un priekš tiem metušies zemē un tiem kalpojuši, tāpēc
Tas Kungs visam šim ļaunumam licis pār viņiem nākt.
10 Un notikās pēc divdesmit gadiem, kad Salamans bija
uztaisījis tos divus namus, Tā Kunga namu un to ķēniņa
namu, **11** Priekš kā Hirams, Tirus ķēniņš, Salamanam
bija devis ciedru kokus un priežu kokus un zeltu pēc
visas viņa vēlēšanās, tad ķēniņš Salamans Hiramam deva
divdesmit pilsētas Galilejas zemē. **12** Un Hirams no Tirus
izgāja tās pilsētas aplūkot, ko Salamans tam bija devis,
bet tās viņam nepatika. **13** Un viņš sacīja: kas tās par
pilsētām, brāli, ko tu man esi devis? Un tās nosauca par
Kabul (nieku) zemi, līdz šai dienai. **14** Jo Hirams bija
sūtījis tam ķēniņam simts un divdesmit talentus zelta. **15**
Un tā tas bija ar to darba klausību, ko Salamans uzlika,
lai uztaisītu Tā Kunga namu un savu namu un Millu un
Jeruzālemes mūrus un Hacoru un Meģidu un Gazeru. **16**
Faraons, Ēģiptes ķēniņš, bija nācis un Gazeru uzņēmis
un ar uguni sadedzinājis, un nokāvis tos Kanaāniešus,
kas tai pilsētā dzīvoja, un to devis līdz par dāvanu savai
meitai, Salamana sievai. **17** Un Salamans uztaisīja Gazeru
un lejas BetOronu, **18** Un Baēlatu un Tadmoru tās zemes
tuksnesī, **19** Un visas labības pilsētas, kas Salamanam bija,
un ratu pilsētas un jātnieku pilsētas un uz ko Salamanam
bija prieks un kas viņam patikās taisīt Jeruzālemē un uz
Lībanus un visā savas valsts zemē. **20** Un visiem ļaudīm,
kas bija atlikuši no Amoriešiem, Hetiešiem, Fereziešiem,
Hiviešiem un Jebusiešiem, kas nebija no Israēla bērniem,
21 Viņu bērniem, kas bija atlikuši pēc viņiem tai zemē,

ko Israēla bērni nevarēja izdeldēt, tiem Salamans uzlika
klausības darbus līdz šai dienai. 22 Bet no Israēla bērniem
Salamans nevienu nedarīja par vergu, bet tie bija karavīri
un viņa kalpi un viņa lielkungi un viņa karavirsnieki un
virsnieki pār viņa ratiem un pār viņa jātniekiem. 23 Un
to virsuzraugu pie Salamana darbiem bija piecsimt un
piecdesmit, kas uzraudzīja tos ļaudis, kas pie tā darba
strādāja. 24 Kad Faraona meita pārgāja no Dāvida pils
savā namā, ko viņš tai bija taisījis, tad viņš uztaisīja Millu.
25 Un Salamans upurēja gadskārtā trīsreiz dedzināmos
upurus un pateicības upurus uz tā altāra, ko viņš Tam
Kungam bija taisījis, un kvēpināja uz tā, Tā Kunga priekšā;
un tā viņš to namu pabeidza. 26 Un ķēniņš Salamans
taisīja arī kuģus EceonĢeberā, pie Elotas, niedru jūras
malā, Edoma zemē. 27 Un Hirams sūtīja uz tiem kuģiem
savus kalpus, kas bija kuģinieki un jūras pazinēji, līdzi
Salamana kalpiem. 28 Un tie nāca uz Ofiru un pārveda
no turienes četrsimt un divdesmit talentus zelta, un to
noveda ķēniņam Salamanam.

10 Un kad Sabas ķēniņiene dzirdēja Salamana slavu, kas
tam bija Tā Kunga vārda dēļ, tad viņa nāca, to pārbaudīt
ar mīklām. 2 Un tā nāca uz Jeruzālemi ar ļoti lielu pulku,
ar kamieļiem, kas nesa dārgas zāles un ļoti daudz zelta un
dārgu akmeņu. Un tā nāca pie Salamana un runāja ar viņu
visu, kas bija viņas sirdī. 3 Un Salamans viņai izstāstīja
visus viņas vārdus; nekas ķēniņam nebija paslēpts, ko viņš
tai nebūtu izstāstījis. 4 Kad nu Sabas ķēniņiene redzēja
visu Salamana gudrību un to namu, ko viņš bija uztaisījis,
5 Un viņa galda ēdienus un viņa kalpu dzīvokļus un viņa

sulaiņu vietas un viņu drēbes un viņa dzēriena devējus
un to ejamo ceļu, kur viņš gāja Tā Kunga namā, tad viņai
tikko neaizrāvās(elpa), **6** Un tā sacīja uz ķēniņu: tā slava ir
patiesīga, ko es savā zemē esmu dzirdējusi par tavu dzīvi
un par tavu gudrību. **7** Un es tai valodai neesmu ticējusi,
tiekams esmu atnākusi un savām acīm to redzējusi. Un
redzi, man nav ne puse stāstīta; tev ir vairāk gudrības
un labuma, nekā tā slava, ko esmu dzirdējusi. **8** Svētīgi
tavi ļaudis, svētīgi šie tavi kalpi, kas vienmēr stāv tavā
priekšā, un dzird tavu gudrību. **9** Slavēts lai ir Tas Kungs,
tavs Dievs, kam ir labs prāts uz tevi, ka tevi cēlis uz Israēla
goda krēslu; tāpēc ka Tas Kungs Israēli mīļo mūžīgi, Viņš
tevi iecēlis par ķēniņu, darīt tiesu un taisnību. **10** Un
viņa deva ķēniņam simts un divdesmit talentus zelta un
ļoti daudz dārgu zāļu un dārgu akmeņu; tik daudz dārgu
zāļu vairs tur nenonāca, kā Sabas ķēniņiene bija devusi
ķēniņam Salamanam. **11** Un arī Hirama kuģi, kas no Ofira
zeltu atveda, nesa no Ofira ļoti daudz Almuģim koku un
dārgu akmeņu. **12** Un ķēniņš Salamans taisīja no Almuģim
koka stabus priekš Tā Kunga nama un priekš ķēniņa
nama un kokles un stabules dziedātājiem. Tāds Almuģim
koks nebija vēl nācis nedz redzēts līdz šai dienai. **13** Un
ķēniņš Salamans deva Sabas ķēniņienei visu, ko tā gribēja
un prasīja, bez tā, ko ķēniņš Salamans viņai deva pats no
sevis. Un tā griezās atpakaļ un aizgāja ar saviem kalpiem
atkal uz savu zemi. **14** Un tā zelta svars, kas Salamanam
ienāca vienā gadā, bija sešsimt sešdesmit un seši talenti
zelta, **15** Bez tiem ienākumiem no veikalniekiem un no
tirgotājiem un no visiem Arābijas ķēniņiem un no visiem

zemes pārvaldniekiem. **16** Un ķēniņš Salamans taisīja
divsimt priekšturamās bruņas no kalta zelta, sešsimt
zelta gabalus viņš deva priekš vienām priekšturamām
bruņām, **17** Un trīssimt sedzamās bruņas no kalta zelta,
trīs mārciņas zelta viņš deva priekš vienām sedzamām
bruņām. Un ķēniņš tās ielika Lībanus koku namā. **18** Un
ķēniņš taisīja arī lielu goda krēslu no ziloņkaula un to
pārvilka ar tīru zeltu. **19** Šim krēslam bija seši pakāpieni,
un tā krēsla mugura augšpusē bija apaļa, un abējos sānos
bija lēnes(roku balsti) ap sēdekli, un divas lauvas stāvēja
pie tām lēnēm. **20** Un divpadsmit lauvas tur stāvēja uz
tiem sešiem pakāpieniem abējās pusēs; tāds nevienā
valstī nav taisīts. **21** Un visi ķēniņa Salamana dzeramie
trauki bija no zelta, un visi trauki Lībanus koku namā
bija no tīra zelta. Sudraba tur nebija, jo Salamana laikā
to neturēja par neko. **22** Bet ķēniņam bija lieli kuģi jūrā
(kopā) ar Hirama kuģiem; šie kuģi nāca pa trim gadiem
vienreiz atpakaļ un pārveda zeltu un sudrabu, ziloņkaulu
un mērkaķus un pāvus. **23** Tā ķēniņš Salamans kļuva
lielāks nekā visi ķēniņi virs zemes bagātībā un gudrībā.
24 Un visa pasaule meklēja Salamanu redzēt, ka tie viņa
gudrību dzirdētu, ko Dievs viņam bija devis sirdī. **25**
Un ikkatrs no tiem atnesa dāvanas, sudraba un zelta
traukus un drēbes un ieročus un dārgas zāles un zirgus un
zirgēzeļus, tā bija gadu no gada. **26** Un Salamans sakrāja
ratus un jātniekus, un viņam bija tūkstoš un četrsimt
rati un divpadsmit tūkstoš jātnieki, un viņš tos lika tais
ratu pilsētās un Jeruzālemē pie ķēniņa. **27** Un ķēniņš
darīja, ka Jeruzālemē bija tik daudz sudraba kā akmeņu,

un tik daudz ciedru koku kā meža vīģes koku ielejā. 28 Un
Salamanam atveda no Ēģiptes zirgus, un pulks ķēniņa
tirgotāju pirka šos pulkiem par naudu. 29 Un rati no
Ēģiptes tapa atvesti par sešsimt sudraba gabaliem, un
viens zirgs par simt piecdesmit. Un tā caur viņu roku tie
tapa atvesti visiem Hetiešu ķēniņiem un Sīrijas ķēniņiem.
11 Un ķēniņš Salamans iemīlēja daudz svešas sievas, bez
Faraona meitas vēl Moaba, Ammona, Edoma, Sidona un
Hetiešu meitas, 2 No tām tautām, par ko Tas Kungs uz
Israēla bērniem bija sacījis: jums nebūs pie tiem ieiet,
un lai tie tāpat neieiet pie jums; tie patiesi jūsu sirdis
locīs saviem dieviem pakaļ - šīm Salamans pieķērās ar
mīlestību. 3 Un viņam bija septiņsimt sievas no augstas
kārtas un trīssimt liekas sievas, un viņa sievas novērsa
viņa sirdi. 4 Kad nu Salamans bija vecs palicis, tad viņa
sievas viņa sirdi novērsa svešiem dieviem pakaļ, un viņa
sirds nepalika pilnīgi pie Tā Kunga, sava Dieva, kā viņa
tēva Dāvida sirds. 5 Tā Salamans staigāja pakaļ Astartei,
Sidonas dieveklei, un Milkomam, Amoniešu negantam
elkam. 6 Un Salamans darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acīs,
un nedzinās taisni pēc Tā Kunga, kā viņa tēvs Dāvids. 7
Tolaik Salamans uztaisīja kalna altāri Kamosam, Moabiešu
negantam elkam, tai kalnā Jeruzālemei pretī, un Molekam,
Amoniešu negantam elkam. 8 Un tā Salamans darīja
visām savām svešām sievām, kas saviem elkudieviem
kvēpināja un upurēja. 9 Un Tas Kungs iedusmojās par
Salamanu, ka tas savu sirdi bija novērsis no Tā Kunga,
Israēla Dieva, kas viņam divkārt bija parādījies, 10 Un to
viņam bija pavēlējis, svešiem dieviem nestaigāt pakaļ, -

un viņš taču nebija turējis, ko Tas Kungs bija pavēlējis.
11 Tad Tas Kungs sacīja uz Salamanu: tāpēc ka tas tev
prātā nācis, un tu neesi sargājis Manu derību un Manus
likumus, ko Es tev esmu pavēlējis, tad Es rautin atraušu to
valstību no tevis un to došu tavam kalpam. **12** Tikai tavā
laikā Es to nedarīšu tava tēva Dāvida dēļ; no tava dēla
rokas Es to atraušu. **13** Tikai visu valstību Es neatraušu;
vienu cilti Es došu tavam dēlam, Sava kalpa Dāvida dēļ un
Jeruzālemes labad, ko Es esmu izredzējis. **14** Un Tas Kungs
cēla Salamanam pretinieku Hadadu no Edoma; tas bija no
ķēniņa dzimuma Edomā. **15** Jo kad Dāvids bija Edomā bijis,
un Joabs, tas kara virsnieks, gājis aprakt tos nokautos,
un kāvis visus no vīriešu kārtas Edomā, **16** (Jo Joabs tur
palika sešus mēnešus ar visu Israēli, kamēr visus vīriešus
Edomā bija izdeldējis), **17** Tad Hadads bija izbēdzis un ar
viņu citi Edomiešu vīri no viņa tēva kalpiem, un gājis uz
Ēģipti, bet Hadads bija vēl mazs puisēns. **18** Un tie cēlās
no Midijanas un nonāca Pāranā un ņēma vīrus no Pārana
sev līdz un nāca uz Ēģipti pie Faraona, Ēģiptes ķēniņa,
un tas viņam deva namu un nosacīja maizi un viņam
deva zemi. **19** Un Hadads atrada lielu žēlastību Faraona
acīs, un šis viņam deva par sievu savas sievas, ķēniņienes
Tapenes, māsu. **20** Un Tapenes māsa viņam dzemdēja
dēlu, Ģenubatu; šo Tapene uzaudzināja Faraona namā, un
Ģenubats bija Faraona namā starp Faraona dēliem. **21** Kad
nu Hadads Ēģiptē dzirdēja, ka Dāvids bija aizgājis dusēt
pie saviem tēviem, un ka Joabs, tas kara virsnieks, bija
nomiris, tad Hadads sacīja uz Faraonu: atlaidi mani, ka es
eju uz savu zemi. **22** Bet Faraons uz to sacīja: kā tev pie

manis vēl trūkst? Un redzi, tu gribi iet uz savu zemi?
Viņš sacīja: nekā, taču atlaidi mani. **23** Dievs cēla viņam
arī par pretinieku Rezonu, Elijada dēlu; tas bija bēdzis no
sava kunga HadadEzera, Cobas ķēniņa, **24** Un sapulcinājis
pret viņu vīrus un bija sirotāju virsnieks, kad Dāvids
tos apkāva, un tie gāja uz Damasku un tur dzīvoja un
valdīja Damaskā. **25** Un viņš bija Israēla pretinieks, kamēr
Salamans dzīvoja, un tas pienāca klāt pie tā ļaunuma,
ko Hadads darīja; un viņam rieba Israēls un viņš valdīja
pār Sīriju. **26** Vēl bija Jerobeams, Nebata dēls, Efratietis
no Caredas, Salamana kalps, un viņa māte bija Cerua
vārdā, atraitne, - tas arī pacēla savu roku pret ķēniņu.
27 Un šī ir tā lieta, kāpēc viņš roku pacēla pret ķēniņu:
kad Salamans Millu taisīja, tad viņš aiztaisīja to gravu
sava tēva Dāvida pilī. **28** Un Jerobeams bija varens vīrs.
Kad Salamans to jaunekli bija redzējis, ka tas bija krietns
strādnieks, tad viņš to iecēla pār visām Jāzepa nama
klausībām. **29** Un notikās tanī laikā, kad Jerobeams izgāja
no Jeruzālemes, tad pravietis Ahija no Šīlo to sastapa ceļā,
un viņš bija jaunu mēteli aplicis, un tie abi divi vien bija
uz lauka. **30** Un Ahija ņēma to jauno mēteli, kas viņam
bija mugurā, un to saplēsa divpadsmit gabalos. **31** Un
viņš sacīja uz Jerobeamu: ņem sev desmit gabalus. Jo tā
saka Tas Kungs, Israēla Dievs: redzi, Es atraušu to valstību
no Salamana rokas un tev došu desmit ciltis; **32** Bet viena
cilts viņam paliks mana kalpa Dāvida dēļ un Jeruzālemes
pilsētas labad, ko esmu izredzējis no visām Israēla ciltīm,
33 Tāpēc ka tie Mani atstājuši un metušies zemē priekš
Astartes, Sidoniešu dievekles, ir priekš Kamosa, Moabiešu

dieva, un priekš Milkoma, Amona bērnu dieva, un nav
staigājuši Manos ceļos, nedz darījuši, kas ir pareizi Manās
acīs, Manus likumus un Manas tiesas, kā viņa tēvs Dāvids.
34 Tomēr Es no viņa rokas neņemšu visu valstību, bet
Es viņu atstāju par valdītāju, kamēr viņš dzīvo, Mana
kalpa Dāvida dēļ, ko esmu izredzējis, kas turējis Manus
baušļus un Manus likumus. **35** Bet no viņa dēla rokas Es
atņemšu to valstību un tev došu desmit ciltis. **36** Un viņa
dēlam Es došu vienu cilti, lai Manam kalpam Dāvidam
vienmēr paliek gaišums Jeruzālemes pilsētā, ko Sev esmu
izredzējis, tur likt Savu vārdu. **37** Es tevi ņemšu, un tev
būs valdīt, kā tavai dvēselei patīk, un tu būsi Israēlim
par ķēniņu. **38** Un ja tu klausīsi visu, ko Es tev pavēlēšu,
un staigāsi Manos ceļos un darīsi, kas ir pareizi Manās
acīs, turēdams Manus likumus un Manus baušļus, kā
Mans kalps Dāvids darījis, tad Es būšu ar tevi un tev celšu
pastāvīgu namu, kā Dāvidam esmu cēlis, un tev došu
Israēli. **39** Un tāpēc Es pazemošu Dāvida dzimumu, bet ne
mūžīgi. **40** Un Salamans meklēja Jerobeamu nokaut, bet
Jerobeams cēlās un aizbēga uz Ēģipti pie ķēniņa Zizaka
un bija Ēģiptes zemē, kamēr Salamans mira. **41** Un kas
vēl par Salamanu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, un
viņa gudrība, tas ir uzrakstīts tai grāmatā par Salamana
darbiem. **42** Un tas laiks, kamēr Salamans par ķēniņu
bijis Jeruzālemē pār visu Israēli, ir četrdesmit gadi. **43** Un
Salamans gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa aprakts
Dāvida, sava tēva, pilī, un Rekabeams, viņa dēls, palika
par ķēniņu viņa vietā.

12 Un Rekabeams nogāja uz Šehemi, jo viss Israēls bija
nācis uz Šehemi, viņu celt par ķēniņu. **2** Un Jerobeams,
Nebata dēls, (to) dzirdēja vēl būdams Ēģiptes zemē, (jo
viņš no ķēniņa Salamana bija bēdzis un dzīvoja Ēģiptes
zemē). **3** Tad tie nosūtīja un viņu aicināja. Un Jerobeams
un visa Israēla draudze nāca un runāja ar Rekabeamu un
sacīja: **4** Tavs tēvs mums ir uzspiedis visai grūtu jūgu;
atvieglini nu to grūto kalpošanu un to smago jūgu, ko
tavs tēvs mums uzlicis, tad mēs tev gribam kalpot. **5** Bet
viņš uz tiem sacīja: noejat līdz parītam, tad atnākat atkal
pie manis. Un tie ļaudis aizgāja. **6** Un ķēniņš Rekabeams
prasīja padomu no tiem vecajiem, kas viņa tēva Salamana
priekšā bija stāvējuši, kad tas vēl dzīvoja, un viņš sacīja:
Kādu padomu jūs dodat, kā šiem ļaudīm būs atbildēt? **7**
Un tie uz viņu runāja un sacīja: ja tu šodien šiem ļaudīm
iztiksi un tiem darīsi pa prātam un tos paklausīsi un
labus vārdus uz tiem runāsi, tad tie tev būs par kalpiem
visu mūžu. **8** Bet viņš atmeta to vecaju padomu, ko tie
viņam bija devuši, un prasīja padomu no tiem jauniem,
kas ar viņu bija uzauguši un viņa priekšā stāvēja. **9**
Un viņš uz tiem sacīja: kādu padomu jūs dodat, kā lai
atbildam šiem ļaudīm, kas uz mani runājuši un sacījuši:
atvieglini to jūgu, ko tavs tēvs mums uzlicis? **10** Un tie
jaunie, kas ar viņu bija uzauguši, uz to runāja un sacīja:
tā tev būs sacīt uz tiem ļaudīm, kas uz tevi runājuši un
sacījuši: tavs tēvs mūsu jūgu grūtu darījis, tad atvieglini
tu to mums, - tā tev uz tiem būs sacīt: mans mazais
pirksts resnāks nekā mana tēva gurni. **11** Ja nu mans tēvs
jums uzlicis grūtu jūgu, tad es to jūgu jums padarīšu vēl

grūtāku. Mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet es jūs
pārmācīšu ar skorpioniem. **12** Un trešā dienā Jerobeams
un visi ļaudis nāca pie Rekabeama, kā ķēniņš bija runājis
un sacījis: atnākat atkal pie manis trešā dienā. **13** Un
ķēniņš tiem ļaudīm atbildēja bargi, jo viņš atmeta to
vecaju padomu, ko tie viņam bija devuši. **14** Un viņš
uz tiem runāja pēc to jauno padoma sacīdams: mans
tēvs jūsu jūgu ir darījis grūtu, bet es jums to darīšu vēl
grūtāku. Mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet es jūs
pārmācīšu ar skorpioniem. **15** Un ķēniņš neklausīja tos
ļaudis, jo tā tas bija no Tā Kunga nolikts, ka notiktu pēc
tā vārda, ko Tas Kungs bija runājis caur Ahiju no Šīlo uz
Jerobeamu, Nebata dēlu. **16** Kad nu viss Israēls redzēja, ka
ķēniņš viņiem neklausīja, tad tie ļaudis ķēniņam atkal
atbildēja un sacīja: kāda daļa mums ir ar Dāvidu? Mums
nav īpašuma pie Isajus dēla. Israēl, ej savos dzīvokļos;
zinies nu par savu namu, Dāvid! Tā Israēls gāja uz saviem
dzīvokļiem. **17** Bet tik pār tiem Israēla bērniem, kas
dzīvoja Jūda pilsētās, Rekabeams bija ķēniņš. **18** Tad
ķēniņš Rekabeams sūtīja Adoramu, kas bija strādnieku
uzraugs; bet viss Israēls to nomētāja akmeņiem, ka tas
nomira. Bet ķēniņš Rekabeams kāpa steigšus ratos, bēgt
uz Jeruzālemi. **19** Tā Israēls atkrita no Dāvida nama līdz
šai dienai. **20** Un kad viss Israēls dzirdēja, ka Jerobeams
bija pārnācis, tad tie sūtīja un viņu aicināja uz sapulci un
cēla par ķēniņu pār visu Israēli. Neviens neturējās pie
Dāvida nama, kā Jūda cilts vien. **21** Kad nu Rekabeams
nonāca Jeruzālemē, tad viņš sapulcēja visu Jūda namu un
Benjamina cilti, simts un astoņdesmit tūkstoš izlasītus

kara vīrus, karot ar Israēla namu, valstību atkal vest pie
Rekabeama, Salamana dēla. **22** Bet Dieva vārds notika uz
Šemaju, Dieva vīru, tā: **23** Runā uz Rekabeamu, Salamana
dēlu, Jūda ķēniņu, un uz visiem Jūda un Benjamina
bērniem un uz tiem citiem ļaudīm un saki: **24** Tā saka
Tas Kungs: jums nebūs celties un karā iet pret saviem
brāļiem, Israēla bērniem; griežaties atpakaļ, ikkatrs savā
namā, jo šī lieta caur mani notikusi. Un tie klausīja Tā
Kunga vārdam un griezās atpakaļ un aizgāja pēc Tā Kunga
vārda. **25** Un Jerobeams uztaisīja Šehemi Efraīma kalnos
un tur dzīvoja, un izgāja no turienes un uztaisīja Pnuēlu.
26 Un Jerobeams domāja savā sirdī: nu tā valstība atkal
nāks pie Dāvida nama; **27** Ja šie ļaudis ies uz Jeruzālemi
upurēt Tā Kunga namā, tad šo ļaužu sirds atkal griezīsies
pie sava kunga, pie Rekabeama, Jūda ķēniņa, un tie mani
nokaus un griezīsies atkal pie Rekabeama, Jūda ķēniņa.
28 Tāpēc ķēniņš aprunājās un taisīja divus zelta tēlus, un
sacīja uz tiem (ļaudīm): jums pa daudz, iet uz Jeruzālemi,
redzi, še tavs dievs, Israēl, kas tevi no Ēģiptes zemes
izvedis. **29** Un viņš lika vienu Bētelē un otru Danā. **30**
Un tas bija par apgrēcību; jo tie ļaudis gāja gan pie tā
viena, gan pie tā otra līdz Danam. **31** Viņš taisīja arī kalna
altāra namu un iecēla priesterus no visādiem ļaudīm, kas
nebija no Levja bērniem. **32** Un Jerobeams turēja svētkus
astotā mēnesī piecpadsmitā mēneša dienā, tāpat kā tos
svētkus, kas iekš Jūda bija, un upurēja uz tā altāra. Tā
viņš Bētelē darīja, tiem teļiem upurēdams, ko viņš bija
taisījis; viņš iecēla arīdzan Bētelē priesterus pie tiem
kalna altāriem, ko viņš bija taisījis. **33** Un viņš upurēja uz

tā altāra, ko viņš Bētelē bija taisījis, piecpadsmitā mēneša
dienā, astotā mēnesī, ko viņš pats bija izdomājis; tā viņš
Israēla bērniem iecēla svētkus un upurēja uz tā altāra
kvēpinādams.

13 Un redzi, viens Dieva vīrs nāca no Jūda caur Tā
Kunga vārdu uz Bēteli, un Jerobeams stāvēja pie tā altāra
kvēpinādams. **2** Un viņš sauca pret to altāri caur Tā
Kunga vārdu un sacīja: altāri! altāri! Tā saka Tas Kungs:
Redzi, viens dēls dzims no Dāvida nama, Josija vārdā,
un tas upurēs uz tevi tos kalna altāru priesterus, kas uz
tevis kvēpina, un cilvēku kauli uz tevis taps sadedzināti.
3 Un viņš tai pašā dienā deva brīnuma zīmi un sacīja:
šī ir tā brīnuma zīme, ko Tas Kungs runājis: Redzi, tas
altāris plīsīs, un tie pelni, kas uz tā, taps nogāzti. **4** Kad
nu ķēniņš no Tā Dieva vīra šo vārdu dzirdēja, ko tas sauca
pret Bēteles altāri, tad Jerobeams savu roku izstiepa no tā
altāra un sacīja: grābiet viņu! Bet viņa roka, ko viņš pret
to bija izstiepis, sakalta, un viņš to vairs nevarēja savilkt
pie sevis. **5** Un tas altāris plīsa pušu un tie pelni nogāzās
no tā altāra, pēc tās brīnuma zīmes, ko tas Dieva vīrs
bija devis caur Tā Kunga vārdu. **6** Tad ķēniņš atbildēja
un sacīja uz to Dieva vīru: pielūdz jel To Kungu, savu
Dievu, un aizlūdz par mani, ka mana roka atkal paliek
vesela. Tad tas Dieva vīrs pielūdza To Kungu, un tā ķēniņa
roka palika atkal vesela un kļuva tā kā papriekš. **7** Un
ķēniņš sacīja uz to Dieva vīru: nāc man līdz mājās un
atspirdzinājies, un es tev došu dāvanu. **8** Bet tas Dieva vīrs
sacīja uz ķēniņu: jebšu tu man dotu savu pusnamu, tad es
tev negribu līdz iet. Es arī neēdīšu maizes un nedzeršu

ūdens šinī vietā. **9** Jo tā Tas Kungs man ir pavēlējis caur
Savu vārdu sacīdams: tev nebūs nedz maizes ēst nedz
ūdens dzert, tev arī nebūs atpakaļ nākt pa to ceļu, pa ko
tu esi nogājis. **10** Un viņš gāja pa citu ceļu un negriezās
atpakaļ pa to ceļu, pa ko tas bija nācis uz Bēteli. **11** Un
viens vecs pravietis dzīvoja Bētelē, tā dēls nāca un viņam
teica visu to darbu, ko tas Dieva vīrs tai dienā Bētelē bija
darījis, un tos vārdus, ko viņš uz ķēniņu bija runājis; un
kad tie to savam tēvam bija stāstījuši, **12** Tad viņu tēvs uz
tiem sacīja: pa kuru ceļu tas ir aizgājis? Un viņa dēli to
ceļu bija redzējuši, pa kuru tas Dieva vīrs bija aizgājis, kas
no Jūda bija atnācis. **13** Tad viņš sacīja uz saviem dēliem:
apseglojiet man ēzeli. Un tie tam apsegloja ēzeli, un viņš
uz tā jāja. **14** Un viņš tam Dieva vīram devās pakaļ un
to atrada apakš ozola sēžam un uz to sacīja: vai tu esi
tas Dieva vīrs, kas no Jūda nācis? Un viņš sacīja: es tas
esmu. **15** Tad viņš uz to sacīja: nāc ar mani namā un ēd
maizi. **16** Bet tas sacīja: es nevaru ar tevi atpakaļ griezties
nedz ar tevi iet, es arī neēdīšu maizes un nedzeršu ar
tevi ūdens šinī vietā. **17** Jo uz mani sacīts caur Tā Kunga
vārdu: tev tur nebūs maizes ēst nedz ūdens dzert, tev
nebūs atpakaļ griezties un nebūs aiziet pa to ceļu, pa
ko tu esi nācis. **18** Un viņš uz to sacīja: es arīdzan esmu
pravietis, tāpat kā tu, un eņģelis ar mani runājis caur
Tā Kunga vārdu sacīdams: ved viņu sev līdz savā namā,
ka tas maizi ēd un ūdeni dzer. Bet viņš tam meloja. **19**
Tā tas ar viņu griezās atpakaļ un ēda ar viņu maizi viņa
namā un dzēra ūdeni. **20** Un tiem pie galda sēžot Tā
Kunga vārds notika uz to pravieti, kas viņu bija atpakaļ

vedis, - **21** Un sauca uz to Dieva vīru, kas no Jūda bija
nācis, un sacīja: tā saka Tas Kungs: tāpēc ka tu Tā Kunga
mutei esi pretī turējies un Viņa pavēli neesi darījis, ko
Tas Kungs, tavs Dievs, tev pavēlējis, **22** Bet esi atpakaļ
griezies un maizi ēdis un ūdeni dzēris šai vietā, par ko
viņš uz tevi bija runājis: tev nebūs maizes ēst nedz ūdens
dzert; tad tavs līķis nenāks tavu tēvu kapā. **23** Kad nu tas
bija maizi ēdis un dzēris, tad viņš tam segloja ēzeli, tam
pravietim, ko viņš bija atpakaļ vedis. **24** Un tas nogāja
un lauva to atrada uz ceļa un to nonāvēja, un viņa līķis
gulēja ceļā nomests, un tas ēzelis pie tā stāvēja, un tas
lauva stāvēja pie tā līķa. **25** Un redzi, kad ļaudis gāja
garām un redzēja to līķi ceļā nomestu, un to lauvu pie tā
līķa stāvam, tad tie nāca un to pasludināja tai pilsētā,
kur tas vecais pravietis dzīvoja. **26** Kad tas pravietis,
kas viņu no ceļa bija atpakaļ vedis, to dzirdēja, tad viņš
sacīja: tas ir tas Dieva vīrs, kas Tā Kunga mutei pretī
turējies, tāpēc Tas Kungs viņu nodevis lauvām, kas viņu
saplēsis un nonāvējis, pēc Tā Kunga vārda, ko viņš uz to
runājis. **27** Un viņš runāja uz saviem dēliem sacīdams:
apseglojiet man ēzeli. Un tie to apsegloja. **28** Tad viņš
gāja un atrada viņa līķi ceļā nomestu, un tas ēzelis un tas
lauva stāvēja pie tā līķa. Tas lauva to līķi nebija ēdis un to
ēzeli nebija saplēsis. **29** Tad tas pravietis pacēla Tā Dieva
vīra līķi un to lika uz to ēzeli un to veda atpakaļ; tā tas
vecais pravietis nāca pilsētā, viņu apgaust un aprakt. **30**
Un viņš viņa līķi lika savā kapā un tie to apgauda: vai
manu brāli! **31** Un kad viņš to bija apracis, viņš runāja uz
saviem dēliem sacīdams: kad es nomirstu, tad aprociet

mani tai kapā, kur tas Dieva vīrs aprakts, lieciet manus
kaulus pie viņa kauliem. 32 Jo tas vārds notiks, ko viņš
caur Tā Kunga vārdu izsaucis pret Bēteles altāri un pret
visiem kalnu altāru namiem, kas ir Samarijas pilsētās.
33 Pēc šīm lietām Jerobeams neatgriezās no sava ļaunā
ceļa, bet iecēla atkal kalnu altāru priesterus no visādiem
ļaudīm. Kam gribējās, to viņš iecēla, un tie palika par
kalnu altāru priesteriem. 34 Un tas palika par grēku
Jerobeama namam, par samaitāšanu un par izdeldēšanu
no zemes virsas.

14 Tanī laikā Abija, Jerobeama dēls, saslima. 2 Un
Jerobeams sacīja uz savu sievu: celies un pārģērbies, ka
neviens tevi nepazīst, ka tu esi Jerobeama sieva, un ej uz
Šīlo; redzi, tur ir pravietis Ahija, kas par mani runājis, ka
es būšot ķēniņš pār šiem ļaudīm. 3 Un ņem savā rokā
desmit maizes un raušus un krūzi ar medu, un ej pie viņa;
viņš tev dos ziņu, kas tam bērnam notiks. 4 Un Jerobeama
sieva tā darīja un cēlās un gāja uz Šīlo un nāca Ahijas
namā. Bet Ahija nevarēja redzēt, jo viņa acis bija tumšas
metušās no vecuma. 5 Bet Tas Kungs sacīja uz Ahiju:
redzi, Jerobeama sieva nāk, tev ko vaicāt sava dēla pēc,
jo tas ir slims. Tā un tā tev uz viņu būs runāt; kad viņa
nāks, tad izliksies sveša. 6 Kad nu Ahija dzirdēja viņas
kāju troksni, viņai pa durvīm ienākot, tad viņš sacīja:
nāc iekšā, Jerobeama sieva, kāpēc tu liecies sveša? Es
tev esmu bargs vēstnesis. 7 Ej, saki Jerobeamam: tā saka
Tas Kungs, Israēla Dievs: tāpēc ka Es tevi paaugstinājis
no tiem ļaudīm un tevi par valdītāju cēlis pār Maniem
Israēla ļaudīm, 8 Un atrāvis valstību no Dāvida nama un

tev to devis, un tu neesi bijis kā Mans kalps Dāvids, kas
Manus baušļus sargājis un pie Manis turējies ar visu savu
sirdi, darīdams vien, kas pareizi Manās acīs; **9** Bet tu esi
ļaunu darījis vairāk nekā visi, kas priekš tevis bijuši, un
nogājis un sev citus dievus taisījis un lietas bildes taisījis,
Mani kaitināt, un tu Mani esi atmetis: **10** Tāpēc redzi, Es
vedīšu ļaunumu pār Jerobeama namu un izdeldēšu no
Jerobeama visu, kas mīž pie sienas, tos lielos un tos mazos
iekš Israēla, un izmēzīšu Jerobeama nama pēcnākamus,
itin kā sūdi top izmēzti, tiekams tas visai būs pagalam. **11**
Kas no Jerobeama mirst pilsētā, to suņi ēdīs, un kas mirst
laukā, to putni apakš debess ēdīs, jo Tas Kungs to runājis.
12 Bet tu, celies, ej uz mājām, un kad tavas kājas ieies
pilsēta, tad tas bērns mirs. **13** Un viss Israēls viņu nožēlos
un viņu apraks, jo šis vien no Jerobeama nāks kapā,
tāpēc ka Tas Kungs, Israēla Dievs, iekš tā ko laba atradis
Jerobeama namā. **14** Bet Tas Kungs sev iecels ķēniņu pār
Israēli, kas Jerobeama namu tai dienā izdeldēs. Un ko? Tas
jau ir klātu. **15** Tas Kungs sitīs Israēli, itin kā niedre ūdenī
top šaubīta, un izstums Israēli no šās labās zemes, ko
Viņš devis viņu tēviem, un tos izkaisīs viņpus upes, tāpēc
ka tie sev elkastabus taisījuši, To Kungu kaitinādami. **16**
Un Viņš Israēli nodos Jerobeama grēku dēļ, ar ko pats
grēkojis un Israēli apgrēcinājis. **17** Tad Jerobeama sieva
cēlās un gāja un nonāca Tircā. Kad nu viņa pie nama
sliekšņa nāca, tad tas bērns nomira. **18** Un to apraka, un
viss Israēls viņu apgauda pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš
bija runājis caur Savu kalpu, pravieti Ahiju. **19** Un kas vēl
par Jerobeamu stāstāms, kā tas karojis un kā tas valdījis,

redzi, tas rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. **20** Un tas
laiks, kamēr Jerobeams ķēniņš bijis, ir divdesmit un divi
gadi; un tas aizmiga saviem tēviem pakaļ; un viņa dēls
Nadabs palika par ķēniņu viņa vietā. **21** Un Rekabeams,
Salamana dēls, bija ķēniņš pār Jūdu. Četrdesmit un vienu
gadu Rekabeams bija vecs, kad palika par ķēniņu, un
valdīja septiņpadsmit gadus Jeruzālemes pilsētā, ko Tas
Kungs no visām Israēla ciltīm bija izredzējis, tur likt savu
vārdu. Un viņa mātes vārds bija Naēma, Amoniete. **22**
Un Jūda darīja, kas Tam Kungam nepatika, un tie viņu
vairāk apkaitināja, nekā visi viņu tēvi bija darījuši ar
saviem grēkiem, ar ko tie bija grēkojuši. **23** Un tie arīdzan
taisīja sev kalnu altārus un elku bildes un elku stabus uz
ikkatra augsta kalna un apakš visiem zaļiem kokiem. **24**
Un maucinieki bija tai zemē un darīja pēc visām pagānu
negantībām, ko Tas Kungs bija izdzinis Israēla bērnu
priekšā. **25** Un ķēniņa Rekabeama piektā gadā Zizaks,
Ēģiptes ķēniņš, cēlās pret Jeruzālemi, **26** Un paņēma
Tā Kunga nama mantas un ķēniņa nama mantas: viņš
paņēma visu, ir visas priekšturamās zelta bruņas viņš
paņēma, ko Salamans bija licis taisīt. **27** Ķēniņš Rekabeams
viņu vietā taisīja priekšturamās bruņas no vara, un tās
deva pils karavīru virsnieku rokā, kas apsargāja ķēniņa
nama durvis. **28** Kad nu ķēniņš uz Tā Kunga namu gāja,
tad pils karavīri tās nesa un pēc tie tās atkal nonesa pils
karavīru istabā. **29** Kas vēl stāstāms par Rekabeamu un
par visu, ko viņš darījis, redzi, tas rakstīts Jūda ķēniņu
laiku grāmatā. **30** Un starp Rekabeamu un Jerobeamu bija
karš visu mūžu. **31** Un Rekabeams gāja dusēt pie saviem

tēviem un tapa aprakts pie saviem tēviem Dāvida pilsētā.
Un viņa mātes vārds bija Naēma, Amoniete, un viņa dēls
Abijams palika par ķēniņu viņa vietā.
15 Un ķēniņa Jerobeama, Nebata dēla, astoņpadsmitā
gadā Abijams palika par ķēniņu pār Jūdu. **2** Trīs gadus
viņš valdīja Jeruzālemē, un viņa mātei vārds bija Maēka
Absaloma mazmeita. **3** Un viņš staigāja visos sava tēva
grēkos, ko tas priekš viņa bija darījis, un viņa sirds nebija
pilnīgi pie Tā Kunga, sava Dieva, kā viņa tēva Dāvida sirds.
4 Bet Dāvida dēļ Tas Kungs, viņa Dievs, deva gaišumu
Jeruzālemē, viņa dēlu pēc viņa ieceldams un Jeruzālemi
stiprinādams, **5** Tāpēc ka Dāvids bija darījis, kas pareizi
Tā Kunga acīs, un nebija atkāpies no neviena Dieva baušļa
visu savu mūžu, bez tā viena notikuma ar Ūriju, to Etieti.
6 Bet starp Rekabeama un Jerobeama namu bija karš visu
viņa mūžu. **7** Un kas vēl stāstāms par Abijamu, un viss,
ko viņš darījis, tas rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā.
Un karš bija starp Abijamu un Jerobeamu. **8** Un Abijams
gāja dusēt pie saviem tēviem, un viņu apraka Dāvida
pilsētā, un viņa dēls Asa palika par ķēniņu viņa vietā. **9**
Un Jerobeama, Israēla ķēniņa, divdesmitā gadā Asa palika
par ķēniņu pār Jūdu **10** Un valdīja četrdesmit un vienu
gadu Jeruzālemē. Un viņa vecmātei vārds bija Maēka,
Absaloma mazmeita. **11** Un Asa darīja, kas bija pareizi Tā
Kunga acīs, itin kā viņa tēvs Dāvids. **12** Jo viņš izdzina tos
mauciniekus no zemes un atmeta visus elkudievus, ko
viņa tēvi bija taisījuši. **13** Un savu pašu vecmāti Maēku
viņš nocēla no ķēniņienes goda, tāpēc ka tā bija cēlusi
negantu elka bildi (Ašerai), un Asa izpostīja arī viņas

neganto elka bildi un to sadedzināja pie Kidronas upes.
14 Bet kalnu altāri nezuda; tomēr Asas sirds turējās pilnīgi
pie Tā Kunga visu cauru mūžu. **15** Un viņš nonesa Tā
Kunga namā sava tēva svētītās dāvanas un savas paša
svētītās dāvanas, sudrabu un zeltu un traukus. **16** Un
starp Asu un Baešu, Israēla ķēniņu, bija karš visu viņu
mūžu. **17** Un Baeša, Israēla ķēniņš, cēlās pret Jūdu un
uztaisīja Rāmu, ka viņš nevienam nevēlētu ne iziet ne
ieiet pie Asas, Jūda ķēniņa. **18** Un Asa ņēma visu sudrabu
un zeltu, kas vēl atlika no Tā Kunga nama mantām un no
ķēniņa nama mantām un to deva saviem kalpiem rokā,
un ķēniņš Asa tos sūtīja pie BenHadada, Tabrimona dēla,
Eziana dēla dēla, Sīrijas ķēniņa, kas Damaskū dzīvoja, un
sacīja: **19** Derība ir starp mani un tevi, starp manu tēvu
un tavu tēvu, redzi, es tev sūtu dāvanu, sudrabu un zeltu;
ej un lauz savu derību ar Baešu, Israēla ķēniņu, ka tas no
manis atstājās. **20** Un BenHadads klausīja ķēniņu Asu un
sūtīja sava karaspēka virsniekus pret Israēla pilsētām, un
kāva Ijonu un Danu un AbelBetMaēku un visu Ķinerotu
visā Naftalus zemē. **21** Kad nu Baeša to dzirdēja, tad viņš
atstāja Rāmas taisīšanu un palika Tircā. **22** Bet ķēniņš Asa
lika izsaukt pa visu Jūdu, (neviens netapa atlaists), ka
vestu projām akmeņus no Rāmas un kokus, ko Baeša tur
bija uztaisījis, un ķēniņš Asa ar tiem uztaisīja Benjamina
Ģebu un Micpu. **23** Un kas vēl par Asu stāstāms, un viss
viņa spēks un viss, ko viņš darījis, un visas viņa pilsētas,
ko viņš uztaisījis, redzi, tas rakstīts Jūda ķēniņu laiku
grāmatā; bet savā vecumā viņš palika slims ar kājām. **24**
Un Asa gāja dusēt pie saviem tēviem un tapa aprakts pie

saviem tēviem sava tēva Dāvida pilsētā. Un Jehošafats,
viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā. **25** Un Nadabs,
Jerobeama dēls, palika par ķēniņu pār Israēli Asas, Jūda
ķēniņa, otrā gadā un valdīja divus gadus pār Israēli. **26**
Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, un staigāja
sava tēva ceļos un viņa grēkos, ar ko viņš Israēli bija
apgrēcinājis. **27** Un Baeša, Ahijas dēls, no Īsašara nama,
derēja derību pret viņu, un Baeša to kāva pie Ģibetonas,
kas Fīlistiem piederēja. Jo Nadabs un viss Israēls bija
apmetušies pret Ģibetonu. **28** Un Baeša to nokāva Asas,
Jūda ķēniņa, trešā gadā un palika par ķēniņu viņa vietā. **29**
Un kad tas nu bija palicis par ķēniņu, tad tas apkāva visu
Jerobeama namu; viņš neviena neatlicināja no Jerobeama,
kam bija dvaša, tiekams viņš to bija izdeldējis pēc Tā
Kunga vārda, ko Viņš bija runājis caur Savu kalpu Ahiju
no Šīlo, **30** Jerobeama grēku dēļ, ar ko viņš apgrēkojās un
ar ko viņš Israēli bija apgrēcinājis, un viņa kaitināšanas
dēļ, ar ko viņš To Kungu, Israēla Dievu, bija apkaitinājis.
31 Un kas vēl stāstāms par Nadabu, un viss, ko viņš darījis,
tas rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. **32** Un starp Asu
un Baešu, Israēla ķēniņu, bija karš visu viņu mūžu. **33**
Asas, Jūda ķēniņa, trešā gadā Baeša, Ahijas dēls, palika
par ķēniņu pār visu Israēli Tircā un (valdīja) divdesmit
un četrus gadus. **34** Un viņš darīja, kas Tam Kungam
nepatika, un staigāja Jerobeama ceļā un viņa grēkos, uz
ko viņš Israēli bija pavedis.

16 Un Tā Kunga vārds notika uz Jeū, Hananus dēlu, pret
Baešu tā: **2** Tāpēc ka Es tevi esmu paaugstinājis no pīšļiem
un tevi cēlis par valdītāju pār Saviem Israēla ļaudīm,

un tu esi staigājis Jerobeama ceļā un Manus Israēla
ļaudis pavedis uz grēkiem, ka tie Mani ar saviem grēkiem
kaitina, **3** Redzi, tad Es atmetīšu Baešas pēcnākamos un
viņa nama pēcnākamos, un darīšu ar tavu namu kā ar
Jerobeama, Nebata dēla, namu. **4** Kas no Baešas mirst
pilsētā, to suņi ēdīs, un kas no viņa mirst laukā, to ēdīs
putni apakš debess. **5** Un kas vēl stāstāms par Baešu,
un ko viņš ir darījis, un viņa spēks, tas rakstīts Israēla
ķēniņu laiku grāmatā. **6** Un Baeša gāja dusēt pie saviem
tēviem un tapa aprakts Tircā, un viņa dēls Ēla palika
par ķēniņu viņa vietā. **7** Bet Tā Kunga vārds notika caur
pravieti Jeū, Hananus dēlu, pret Baešu un viņa namu,
visa ļauna dēļ, ko viņš bija darījis priekš Tā Kunga acīm,
ka tas viņu bija apkaitinājis ar savu roku darbu un tāds
pat bijis kā Jerobeama nams, un ka viņš šo bija apkāvis.
8 Asas, Jūda ķēniņa, divdesmit sestā gadā, Ēla, Baešas
dēls, palika par ķēniņu pār Israēli Tircā, (un valdīja)
divus gadus. **9** Un viņa kalps Zimrus, virsnieks pār ratu
pulku vienu pusi, sacēlās pret viņu. Kad viņš Tircā dzēra
un bija piedzēries Tircas nama uzrauga Arcas namā, **10**
Tad Zimrus nāca iekšā un to sita un nokāva Asas, Jūda
ķēniņa, divdesmit septītā gadā, un palika par ķēniņu viņa
vietā. **11** Kad viņš nu bija palicis par ķēniņu un sēdēja
uz sava goda krēsla, tad viņš apkāva visu Baešas namu;
viņš neatlicināja neviena, kas pie sienas mīž, nedz viņa
radus, nedz viņa draugus. **12** Tā Zimrus izdeldēja visu
Baešas namu pēc Tā Kunga vārda, ko viņš pret Baešu bija
runājis caur pravieti Jeū, **13** Visu Baešas grēku dēļ un Ēlas,
viņa dēla, grēku dēļ, ar ko tie bija grēkojuši un Israēli

paveduši uz grēkiem, apkaitinādami To Kungu, Israēla
Dievu, ar neliešu elkiem. **14** Un kas vēl stāstāms par Ēlu
un viss, ko viņš darījis, tas rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. **15** Asas, Jūda ķēniņa, divdesmit septītā gadā
Zimrus palika par ķēniņu (un valdīja) septiņas dienas
Tircā, un tie ļaudis bija apmetušies pret Ģibetonu, kas
Fīlistiem pieder. **16** Un tie ļaudis, kas tur bija apmetušies,
dzirdēja sakām: Zimrus dumpi cēlis un arī ķēniņu nokāvis.
Tad viss Israēls lēģerī tai dienā cēla karavirsnieku Amru
par ķēniņu pār Israēli. **17** Un Omrus cēlās un viss Israēls
līdz ar viņu no Ģibetonas un apmetās pret Tircri. **18**
Kad nu Zimrus redzēja, ka pilsēta bija uzņemta, tad
viņš gāja ķēniņa nama pilī un sadedzināja ķēniņa namu
un sevi pašu ar uguni un nomira, **19** Savu grēku dēļ,
ar ko viņš bija apgrēkojies, ļaunu darīdams priekš Tā
Kunga acīm, staigādams Jerobeama ceļā un viņa grēkos,
ko tas darīja, Israēli pavezdams uz grēkiem. **20** Un kas
vēl stāstāms par Zimru un viņa dumpi, ko viņš cēlis,
tas rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. **21** Tad Israēla
ļaudis dalījās divējos pulkos, viena ļaužu puse pieķērās
Tibnum, Ģinata dēlam, šo celt par ķēniņu, un otra puse
pieķērās Amrum. **22** Bet tie ļaudis, kas Amrum pieķērās,
bija stiprāki, nekā tie ļaudis, kas Tibnum, Ģinata dēlam,
pieķērās, un Tibnus nomira un Omrus palika par ķēniņu.
23 Asas, Jūda ķēniņa, trīsdesmit pirmā gadā Omrus palika
par ķēniņu pār Israēli, un valdīja divpadsmit gadus; Tircā
viņš valdīja sešus gadus. **24** Un viņš pirka Samarijas
kalnu no Zemera par diviem talentiem sudraba, un taisīja
(pilsētu) tai kalnā un nosauca tās pilsētas vārdu, ko

viņš bija uztaisījis, pēc Zemera, tā kalna kunga, vārda
Samariju. **25** Un Omrus darīja, kas Tam Kungam nepatika,
un bija ļaunāks nekā visi, kas priekš viņa bijuši. **26** Un
viņš staigāja visos Jerobeama, Nebata dēla, ceļos un viņa
grēkos, ar ko tas Israēli bija apgrēcinājis, apkaitinādams
To Kungu, Israēla Dievu, ar saviem neliešu elkiem. **27**
Un kas vēl stāstāms par Amru, ko viņš darījis, un viņa
vara, ko viņš parādījis, tas rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. **28** Un Omrus gāja dusēt pie saviem tēviem un
tapa aprakts Samarijā, un viņa dēls Ahabs palika par
ķēniņu viņa vietā. **29** Un Ahabs, Omrus dēls, palika par
ķēniņu pār Israēli Asas, Jūda ķēniņa, trīsdesmit astotā
gadā, un Ahabs, Omrus dēls, valdīja pār Israēli divdesmit
un divus gadus Samarijā. **30** Un Ahabs, Omrus dēls, darīja,
kas Tam Kungam nepatika, vairāk nekā visi, kas priekš
viņa bijuši. **31** Un viņam šķita mazu lietu esam, staigāt
Jerobeama, Nebata dēla, grēkos. Un viņš ņēma Izebeli,
Etbaāla, Sidoniešu ķēniņa, meitu par sievu, un nogāja
un kalpoja Baālam un metās priekš tā zemē. **32** Un viņš
uzcēla Baālam altāri Baāla namā, ko viņš Samarijā bija
taisījis. **33** Ahabs arī taisīja Ašeru, tā ka Ahabs vairāk
darīja, kaitinādams To Kungu, Israēla Dievu, nekā visi
Israēla ķēniņi, kas priekš viņa bijuši. **34** Viņa laikā Ķiēls
no Bēteles uztaisīja Jēriku; viņa pamatus tas lika par savu
pirmdzimto dēlu Abiramu, un viņa vārtus tas iecēla par
savu jaunāko dēlu Zegubu, pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš
runājis caur Jozua, Nuna dēlu.

17 Un Elija no Tizbes, no Gileādas iedzīvotājiem, sacīja
uz Ahabu: tik tiešām kā Tas Kungs, Israēla Dievs, dzīvo,

kā priekšā es stāvu, šinīs gados nebūs nedz rasas nedz
lietus, kā vien, kad es to sacīšu. **2** Un Tā Kunga vārds uz
to notika tā: **3** Ej no šejienes un griezies pret rītiem un
paslēpies pie Krites upes, kas tek pret Jardāni. **4** Un tur
tu vari dzert no tās upes, un Es kraukļiem esmu pavēlējis,
ka tiem tevi tur būs uzturēt. **5** Un viņš nogāja un darīja
pēc Tā Kunga vārda, un nogāja un palika pie Krites upes,
kas tek pret Jardāni. **6** Un kraukļi viņam atnesa maizi un
gaļu rītos un maizi un gaļu vakaros, un viņš dzēra no tās
upes. **7** Bet pēc kāda laika tā upe izsīka, jo lietus tai zemē
nebija. **8** Tad Tā Kunga vārds uz viņu notika tā: **9** Celies
un ej uz Sareptu, kas pie Sidones pieder, un paliec turpat;
redzi, Es tur esmu pavēlējis vienai atraitnei, tevi uzturēt.
10 Tad viņš cēlās un gāja uz Sareptu Un kad viņš nonāca
pie pilsētas vārtiem, redzi, tad tur viena atraitne lasīja
malku. Un viņš tai sauca un sacīja: atnes man traukā kādu
ūdens malciņu, ko dzert. **11** Un tā gāja to atnest. Un viņš
tai sauca un sacīja: atnes man arī kumosu maizes savā
rokā. **12** Bet tā sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs, tavs Dievs,
dzīvo, man nekā cepta nav, un tik vien ir sauja miltu tīnē
un maķenīt eļļas krūzē, un redzi, es esmu salasījusi kādu
pāri malkas gabaliņu, un nu es iešu un sev un savam
dēlam ko pataisīšu, ka ēdam un mirstam. **13** Un Elija uz
to sacīja: nebīsties, ej, pataisi to, kā tu sacījusi, bet man
taisi no tiem papriekš mazu rausi un iznes man to ārā,
un pēc tu arī varēsi taisīt sev un savam dēlam. **14** Jo tā
saka Tas Kungs, Israēla Dievs: milti tīnē neies galā un
krūzē eļļas netrūks līdz tai dienai, kad Tas Kungs dos lietu
virs zemes. **15** Un tā nogāja un darīja pēc Elijas vārda; tā

viņa ēda un viņš un viņas nams labu laiku; **16** Milti tīnē
negāja galā un krūzē eļļas netrūka pēc Tā Kunga vārda, ko
viņš caur Eliju bija runājis. **17** Un pēc tam notikās, ka šīs
sievas, tās nama mātes, dēls palika slims un viņa slimība
palika ļoti grūta, kamēr viņam dvašas vairs nebija. **18**
Un tā sacīja uz Eliju: kas man ar tevi, tu Dieva vīrs? Tu
pie manis esi atnācis, lai mani grēki top pieminēti un
mans dēls mirst. **19** Un viņš uz to sacīja: dod man šurp
savu dēlu. Un viņš to ņēma no viņas klēpja un to uznesa
augšistabā, kur viņš mita, un to lika uz savu gultu. **20** Un
viņš piesauca To Kungu un sacīja: Kungs, mans Dievs!
Vai tad Tu šai atraitnei, pie kuras es piemājoju, tik ļaunu
esi darījis un nonāvējis viņas bērnu? **21** Un viņš stiepās
pār to bērnu trīs reizes un piesauca To Kungu un sacīja:
Kungs, mans Dievs! Lai jel šā bērna dvēsele atkal nāk iekš
viņa! **22** Un Tas Kungs klausīja Elijas balsi, un tā bērna
dvēsele atkal nāca iekš viņa, un tas atdzīvojās. **23** Un Elija
ņēma to bērnu un to nonesa no augšistabas namā un to
deva viņa mātei; un Elija uz to sacīja: redzi še, tavs dēls
dzīvs. **24** Tad tā sieva sacīja uz Eliju: nu es zinu, ka tu esi
Dieva vīrs, un Tā Kunga vārds tavā mutē ir patiesība.

18 Un pēc ilga laika Tā Kunga vārds notika uz Eliju trešā
gadā tā: ej, rādies Ahabam, un Es došu lietu zemes virsū.
2 Un Elija nogāja, Ahabam rādīties, bet bads Samarijā bija
grūts. **3** Un Ahabs bija aicinājis nama uzraugu Obadiju,
un Obadija bijās To Kungu ļoti. **4** Jo kad Izebele bija
izdeldējusi Tā Kunga praviešus, tad Obadija ņēma simts
praviešus un tos apslēpa pa piecdesmit vienā alā un tos
uzturēja ar maizi un ūdeni. **5** Un Ahabs bija sacījis uz

Obadiju: ej pa to zemi pie visiem ūdens avotiem un pie
visām upēm, vai mēs neatradīsim zāli, ka dzīvus uzturam
zirgus un zirgēzeļus, ka tie lopi visai neiet bojā. **6** Un
tie to zemi dalīja savā starpā, to parstaigāt; Ahabs gaja
viens pa vienu ceļu, un Obadija gāja arīdzan viens pa
otru ceļu. **7** Kad nu Obadija bija ceļā, redzi, tad Elija tam
nāca pretī, un viņš to pazīdams metās uz savu vaigu un
sacīja: vai tu neesi mans kungs Elija? **8** Un viņš sacīja: es
tas esmu, ej, saki savam kungam: redzi, Elija ir še. **9** Bet
viņš sacīja: ko es esmu grēkojis, ka tu savu kalpu dod
Ahabam rokā, ka es topu nokauts? **10** Tik tiešām kā Tas
Kungs, tavs Dievs, dzīvo, nav nevienas tautas, nedz valsts,
kurp mans kungs nebūtu sūtījis, tevi meklēt. Un kad tie
sacīja: še viņa nav, tad viņš tai valstij un tai tautai lika
zvērēt, ka tie tevi nebija atraduši. **11** Un nu tu saki: ej,
saki savam kungam, redzi, Elija ir še. **12** Un notiks, kad
es no tevis aiziešu, un Tā Kunga gars tevi aizņems, kas
zin kur, un ja es būtu gājis Ahabam to sacīt, un viņš tevi
pēc neatrastu, tad viņš mani nokautu. Bet es tavs kalps
bīstos To Kungu no savām jaunām dienām. **13** Vai manam
kungam nav sacīts, ko es esmu darījis, kad Izebele nokāva
Tā Kunga praviešus, ka es simtu no Tā Kunga praviešiem
apslēpu pa piecdesmit vienā alā un tos uzturēju ar maizi
un ūdeni? **14** Un nu tu saki: ej, saki savam kungam, redzi,
Elija ir še; tad jau viņš mani nokaus. **15** Tad Elija uz to
sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs Cebaot dzīvo, ka priekšā es
stāvu, es šodien viņam rādīšos. **16** Tad Obadija nogāja
Ahabam pretī un viņam to sacīja. Un Ahabs gāja Elijam
pretī. **17** Un kad Ahabs Eliju ieraudzīja, tad Ahabs uz to

sacīja: vai tu tas esi, kas Israēli sajauc? **18** Un viņš sacīja:
es Israēli neesmu sajaucis, bet tu un tava tēva nams, caur
to, ka jūs esat atstājuši Tā Kunga baušļus un Baāliem
pakaļ staigājuši. **19** Un nu sūti, sapulcini pie manis visu
Israēli Karmeļa kalnā un tos četrsimt un piecdesmit Baāla
praviešus un tos četrsimt Ašeras praviešus, kas ēd pie
Izebeles galda. **20** Tad Ahabs izsūtīja pie visiem Israēla
bērniem un sapulcināja tos praviešus Karmeļa kalnā. **21**
Tad Elija piegāja pie visiem ļaudīm un sacīja: cik ilgi jūs
klibosiet uz abējām pusēm? Ja Tas Kungs ir Dievs, tad ejat
viņam pakaļ, bet ja Baāls tas ir, tad ejat tam pakaļ. Un
tie ļaudis tam neatbildēja ne vārda. **22** Tad Elija sacīja
uz tiem ļaudīm: es viens vienīgs esmu atlicis, Tā Kunga
pravietis, bet Baāla praviešu ir četrsimt un piecdesmit. **23**
Un dodiet nu mums divus vēršus, un lai tie to vienu vērsi
izvēlās un sacērt gabalos un liek uz malku, bet uguni tiem
nebūs pielikt; tad es sataisīšu arī to otru vērsi un to likšu
uz malku un nelikšu uguni klāt. **24** Tad piesauciet jūs
sava dieva vārdu, bet es piesaukšu Tā Kunga vārdu: kurš
Dievs nu ar uguni atbildēs, tas lai ir Dievs. Tad visi ļaudis
atbildēja un sacīja: šis vārds ir labs. **25** Un Elija sacīja
uz tiem Baāla praviešiem: izvēlaties to vienu vērsi un
sataisiet to papriekš, jo jūs esat daudzi un piesauciet sava
dieva vārdu, bet uguni neliekat klāt. **26** Tad tie ņēma to
vērsi, ko viņš tiem deva un to sataisīja un piesauca Baāla
vārdu no rīta līdz dienasvidum sacīdami: Baāl, paklausi
mūs! Bet tur nebija ne balss, ne atbildes! Un tie lēkāja
ap to altāri, kas bija taisīts. **27** Un ap dienasvidu Elija
tos apsmēja un sacīja: sauciet stiprā balsī, jo viņš taču ir

dievs; viņš laikam ir domās vai darīšanās vai ceļā, varbūt
ka viņš guļ, lai uzmostas. **28** Un tie sauca ar stipru balsi
un iegriezās pēc sava ieraduma ar nažiem un īleniem,
kamēr tiem asinis tecēja. **29** Kad nu pusdiena jau bija
pāri, tad tie vēl muldēja līdz ēdamā upura laikam; bet tur
nebija ne balss, ne atbildes, ne uzklausīšanās. **30** Tad Elija
sacīja uz visiem ļaudīm: nāciet šurp pie manis. Tad visi
ļaudis pie tā piegāja, un viņš uztaisīja atkal Tā Kunga
altāri, kas bija salauzts. **31** Un Elija ņēma divpadsmit
akmeņus pēc Jēkaba bērnu skaita, uz ko Tā Kunga vārds
bija noticis, sacīdams: tavu vārdu būs saukt Israēli. **32** Un
viņš uztaisīja no tiem akmeņiem altāri Tā Kunga Vārdā,
un taisīja bedri ap to altāri, tik platu, ka tur divi mēri
labības varēja saiet. **33** Un viņš salika malku un dalīja
to vērsi gabalos un to nolika uz to malku. **34** Un viņš
sacīja: pildiet četrus traukus ar ūdeni un lejiet to uz to
dedzināmo upuri un uz to malku. Un viņš sacīja: dariet to
vēl otru reizi. Un tie to darīja otru reizi. Un viņš sacīja:
dariet to trešo reizi, un tie to darīja trešo reizi. **35** Un
ūdens tecēja ap altāri, un bedre tapa pilna ar ūdeni. **36**
Un ap ēdamā upura laiku pravietis Elija piegāja un sacīja:
Kungs, Ābrahāma, Īzaka un Israēla Dievs, šodien lai top
zināms, ka Tu esi Dievs iekš Israēla un es Tavs kalps, un
ka visu šo esmu darījis uz Tavu vārdu; **37** Paklausi mani,
Kungs, paklausi mani, lai šie ļaudis atzīst, ka Tu Kungs
esi Dievs, un ka Tu viņu sirdi atgriezi atpakaļ. **38** Tad Tā
Kunga uguns krita zemē un aprija to dedzināmo upuri
un to malku un tos akmeņus un to zemi un uzlaizīja
arī to ūdeni bedrē. **39** Kad nu visi ļaudis to redzēja, tad

tie metās uz savu vaigu un sacīja: Tas Kungs ir Dievs,
Tas Kungs ir Dievs. **40** Un Elija uz tiem sacīja: grābiet
Baāla praviešus, ka neviens no tiem neizsprūk! Tad tie tos
sagrāba. Un Elija tos noveda pie Ķizones upes un tos tur
nokāva. **41** Tad Elija sacīja uz Ahabu: celies, ēd un dzer,
jo šņāc kā uz lietu. **42** Un Ahabs gāja ēst un dzert, bet
Elija gāja Karmeļa kalna galā un metās zemē un lika savu
vaigu starp saviem ceļiem. **43** Un viņš sacīja uz savu puisi:
ej jel un skaties uz jūru. Tad tas gāja un skatījās un sacīja:
tur nav nekā. Tad viņš sacīja: ej atkal! Septiņām lāgām.
44 Un septītā reizē viņš sacīja: redzi, mazs mākonīts, kā
vīra plauksta, ceļas no jūras. Tad viņš sacīja: noej, saki
Ahabam jūdz un brauc, ka lietus tevi neaizņem. **45** Un
pēc tam debess apmācās ar melniem mākoņiem un vētru
un stiprs lietus gāzās. Un Ahabs sēdās ratos un brauca uz
Jezreēli. **46** Un Tā Kunga roka nāca pār Eliju, un tas apjoza
savus gurnus un skrēja Ahabam pa priekšu līdz Jezreēlei.

19 Un Ahabs teica Izebelei visu, ko Elija bija darījis, un
visu, kā viņš tos praviešus ar zobenu bija nokāvis. **2** Tad
Izebele sūtīja vēstnesi pie Elijas un lika sacīt: lai dievi
man šā un tā dara, ja es rīt ap šo laiku tā nedaru tavai
dvēselei, kā visām viņu dvēselēm (noticis). **3** Kad viņš
to redzēja, tad viņš cēlās un aizgāja savas dzīvības pēc,
un nonāca Bēršebā, kas ir iekš Jūda, un atstāja tur savu
puisi. **4** Bet pats gāja tuksnesī dienas gājumu un nāca un
apsēdās apakš paegles krūma un vēlējās, ka viņa dvēsele
mirtu, un sacīja: nu ir gan! Ņem nu, Kungs, manu dvēseli,
jo es neesmu labāks nekā mani tēvi. **5** Un viņš apgūlās un
aizmiga apakš tā paegles krūma. Un redzi, eņģelis viņu

aizskāra un uz viņu sacīja: celies un ēd! **6** Un viņš skatījās
atpakaļ, un redzi, viņa galvas galā bija karaša uz oglēm
cepta un krūze ar ūdeni. Un viņš ēda un dzēra un atkal
apgūlās. **7** Un Tā Kunga eņģelis nāca atkal otrā reizē un
to aizskāra un sacīja: celies, ēd, jo tev ir garš ceļš priekšā.
8 Tā viņš cēlās un ēda un dzēra un gāja ar šās barības
spēku četrdesmit dienas un četrdesmit naktis līdz Dieva
kalnam Horebam. **9** Un viņš tur iegāja vienā alā un palika
tur pa nakti. Un redzi, Tā Kunga vārds uz to notika un
viņš uz to sacīja: ko tu še dari, Elija? **10** Un tas sacīja: degt
esmu dedzis Tā Kunga, Tā Dieva Cebaot, labad; jo Israēla
bērni Tavu derību atstājuši un Tavus altārus nolauzījuši
un Tavus praviešus ar zobenu nokāvuši, un es viens
esmu atlicis, un tie meklē, man paņemt dzīvību. **11** Un
viņš sacīja: izej un nostājies kalnā Tā Kunga priekšā. Un
redzi, Tas Kungs gāja garām, un liela briesmīga vētra, kas
kalnus saplosīja un klintis sašķēla, Tā Kunga priekšā, - bet
Tas Kungs nebija tai vētrā. Un pēc tās vētras bija zemes
trīcēšana, bet Tas Kungs nebija tai zemes trīcēšanā. **12**
Un pēc tās zemes trīcēšanas nāca uguns, bet Tas Kungs
nebija tai ugunī. Un pēc tā uguns nāca klusa un lēna
vēsma. **13** Un kad Elija to dzirdēja, tad viņš apklāja savu
vaigu ar savu mēteli un izgāja un stāvēja alas priekšā, un
redzi, balss uz to nāca un sacīja: ko tu še dari, Elija? **14** Un
viņš sacīja: degt esmu dedzis Tā Kunga, Tā Dieva Cebaot,
labad; jo Israēla bērni Tavu derību atstājuši, Tavus altārus
nolauzījuši un Tavus praviešus ar zobenu nokāvuši, un es
viens esmu atlicis, un tie meklē, man paņemt dzīvību.
15 Un Tas Kungs uz to sacīja: ej un griezies atpakaļ pa

savu ceļu, pa tuksnesi uz Damasku, un ieej un svaidi
Azaēli par ķēniņu pār Sīriju. **16** Un Jeū, Nimšus dēlu,
svaidi par ķēniņu pār Israēli, un Elišu, Šafata dēlu no
AbelMeolas, svaidi par pravieti savā vietā. **17** Un notiks,
kas no Azaēļa zobena izglābsies, to nokaus Jeūs, un kas no
Jeūs zobena izglābsies, to nokaus Eliša. **18** Un es atlicināšu
iekš Israēla septiņus tūkstošus, visus, kas savus ceļus nav
locījuši Baāla priekšā, un visus, kas ar savu muti viņu nav
skūpstījuši. **19** Tad viņš no turienes aizgāja un atrada
Elišu, Šafata dēlu, un tas ara; divpadsmit jūgi vēršu bija
viņa priekšā, un viņš pats bija pie tā divpadsmitā, un Elija
piegāja pie viņa un uzmeta viņam savu mēteli. **20** Tad
viņš atstāja tos vēršus un skrēja Elijam pakaļ un sacīja:
ļauj man jel skūpstīt savu tēvu un savu māti, tad es iešu
tev pakaļ. Un viņš uz to sacīja: ej un griezies atpakaļ,
jo(piemini) ko es tev esmu darījis? **21** Un viņš griezās
atpakaļ un ņēma vienu jūgu vēršu un tos nokāva un vārīja
viņu gaļu ar viņu rīku kokiem un deva to tiem ļaudīm ēst.
Pēc viņš cēlās un gāja Elijam pakaļ un tam kalpoja.

20 Un BenHadads, Sīrijas ķēniņš, sapulcināja visu savu
spēku, un trīsdesmit un divi ķēniņi bija viņam līdz un
zirgi un rati, un viņš nogāja un apmetās pret Samariju,
un karoja pret to. **2** Un viņš sūtīja vēstnešus pilsētā
pie Ahaba, Israēla ķēniņa, **3** Un lika tam sacīt: tā saka
BenHadads: tavs sudrabs un tavs zelts būs mans, arī tavas
sievas un tavi labākie bērni būs mani. **4** Un Israēla ķēniņš
atbildēja un sacīja: pēc tava vārda, mans kungs un ķēniņ,
es esmu tavs, un viss, kas man ir. **5** Un tie vēstneši nāca
atkal atpakaļ un sacīja: tā runā BenHadads un saka: es

gan pie tevis esmu sūtījis un licis sacīt: tavu sudrabu un
tavu zeltu un tavas sievas un tavus bērnus tev man būs
dot, **6** Bet rītu ap šo laiku es savus kalpus pie tevis sūtīšu,
izmeklēt tavu namu un tavu kalpu namu, un viss, kas tur
skaists priekš tavām acīm, to tiem būs ņemt un aiznest.
7 Tad Israēla ķēniņš saaicināja visas zemes vecajus un
sacīja: ņemiet jel vērā un redziet, kā šis ļaunu meklē.
Jo tas pie manis ir sūtījis pēc manām sievām un pēc
maniem bērniem un pēc mana sudraba un zelta, un es
tam to neesmu liedzis. **8** Bet visi vecaji un visi ļaudis uz
viņu sacīja: nepaklausi un neļauj to. **9** Tad viņš sacīja uz
BenHadada vēstnešiem: sakāt ķēniņam, manam kungam:
visu, par ko tu pirmo reizi pie sava kalpa sūtījis, to es
darīšu, bet šo lietu es nevaru darīt. Tad tie vēstneši nogāja
un viņam atsacīja to vārdu. **10** Un BenHadads sūtīja pie
viņa un lika sacīt: lai man dievi šā vai tā dara, ja Samarijas
pīšļi pietiks visu ļaužu saujām, kas man ir līdz. **11** Bet
Israēla ķēniņš atbildēja un sacīja: atsakiet tā: kas apjozies,
tas lai nelielās kā tas, kas atjozies. **12** Kad nu tas šo vārdu
dzirdēja, ar tiem ķēniņiem teltīs dzerot, tad viņš sacīja uz
saviem kalpiem taisāties. Un tie taisījās pret to pilsētu. **13**
Un redzi, viens pravietis nāca pie Ahaba, Israēla ķēniņa,
un sacīja: "Tā saka Tas Kungs: vai tu esi redzējis visu šo
lielo pulku? Redzi, Es to šodien došu tavā rokā, lai tu
atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs." **14** Un Ahabs sacīja: "Caur
ko?" Tad viņš sacīja: "Tā saka Tas Kungs: caur zemes
valdnieku puišiem." Un viņš sacīja: "Kas lai uzsāk kauju?"
Tad viņš sacīja: "Tu pats." **15** Tad viņš skaitīja tos zemes
valdnieku puišus, to bija divsimt trīsdesmit un divi. Un

pēc tiem viņš skaitīja visus ļaudis, visus Israēla bērnus,
to bija septiņi tūkstoši. **16** Un tie izgāja dienasvidū. Bet
BenHadads dzēra un piedzērās teltīs ar tiem trīsdesmit
un diviem ķēniņiem, kas tam bija palīgā. **17** Un tie zemes
valdnieku puiši izgāja papriekš. Tad BenHadads izsūtīja,
un tie tam teica un sacīja: vīri nāk no Samarijas. **18** Tad
viņš sacīja: vai tie nākuši uz mieru, sagrābiet tos dzīvus,
vai tie nākuši uz kauju, dzīvus tos sagrābiet! **19** Kad nu
šie zemes valdnieku puiši no pilsētas bija izgājuši un
arī tas karaspēks, kas tiem gāja pakaļ, **20** Tad tie kāva
vīrs vīru. Un Sīrieši bēga un Israēls tiem dzinās pakaļ.
Bet BenHadads, Sīrijas ķēniņš, izglābās uz zirga un ar
jātniekiem. **21** Un Israēla ķēniņš izgāja un kāva zirgus un
ratus un kāva Sīriešus lielā kaušanā. **22** Tad tas pravietis
nāca pie Israēla ķēniņa un uz to sacīja; ej, stiprinājies:
ņem vērā un lūko, ko tu dari, jo nākošā gadā Sīrijas ķēniņš
atkal nāks pret tevi. **23** Jo Sīrijas ķēniņa kalpi uz to sacīja:
viņu dievi ir kalna dievi, tāpēc tie bijuši stiprāki nekā
mēs. Kaut mums ar tiem būtu jākaro klajumā! Varbūt
ka mēs būtu stiprāki nekā tie. **24** Tāpēc dari tā: atcel
tos ķēniņus, ikvienu no viņa vietas, un iecel viņu vietā
virsniekus. **25** Un taisi sev karaspēku, kāds tas bija, kas
tev zudis, un zirgus, kā bija zirgi, un ratus, kā bija rati, un
iesim ar tiem kauties klajumā; vai nebūsim stiprāki par
tiem? Un tas klausīja viņu balsi un tā darīja. **26** Un otrā
gadā BenHadads skaitīja Sīriešus un cēlās uz Afeku, karot
pret Israēli. **27** Un Israēla bērni arī tapa skaitīti un izrīkoti,
un gāja tiem pretī, un Israēla bērni apmetās tiem pretī,
kā divi kazu pulciņi, bet zeme bija Sīriešu pilna. **28** Un tas

Dieva vīrs nāca un runāja uz Israēla ķēniņu un sacīja:
"Tā saka Tas Kungs: tāpēc ka Sīrieši sacījuši: Tas Kungs
ir kalnu Dievs un ne arī ieleju Dievs, tad visu šo lielo
pulku Es dodu tavā rokā, lai jūs atzīstat, ka Es esmu Tas
Kungs." **29** Un tie palika apmetušies viens otram pretim
septiņas dienas. Un septītā dienā kaušanās sākās, un
Israēla bērni nokāva no Sīriešiem simts tūkstoš kājniekus
vienā dienā. **30** Un tie atlikušie bēga uz Afekas pilsētu,
un mūris sagruva pār divdesmit un septiņtūkstošiem no
šiem atlikušiem. Un BenHadads bēga un nāca pilsētā no
vienas istabas otrā. **31** Tad viņa kalpi uz to sacīja: redzi,
mēs esam dzirdējuši, ka Israēla nama ķēniņi ir žēlīgi
ķēniņi. Apvilksim maisus ap saviem gurniem un virves ap
savām galvām, un iesim ārā pie Israēla ķēniņa; vai viņš
tavai dvēselei neļaus dzīvot. **32** Un tie apvilka maisus
ap saviem gurniem un virves ap savām galvām, un nāca
pie Israēla ķēniņa un sacīja: tavs kalps BenHadads saka:
ļauj jel manai dvēselei dzīvot. Tad tas sacīja: vai viņš vēl
dzīvs? Viņš ir mans brālis. **33** Un tie vīri saprata šo vārdu
sev par labu un steigšus to lika sev apstiprināt no viņa un
sacīja: tad BenHadads tavs brālis? Un viņš sacīja: ejat un
atvediet to šurp. Tad BenHadads iznāca pie viņa, un viņš
tam lika kāpt ratos. **34** Un BenHadads uz to sacīja: tās
pilsētas, ko mans tēvs tavam tēvam paņēmis, es gribu
atdot, un dari sev ielas Damaskā, itin kā mans tēvs darījis
Samarijā. (Un Ahabs sacīja:) ar šo derību es tevi atlaidīšu.
Tā viņš ar to derēja derību un to atlaida. **35** Un viens
vīrs no praviešu bērniem sacīja uz otru caur Tā Kunga
vārdu: sit jel mani. Bet tas vīrs liedzās to sist. **36** Un viņš

uz šo sacīja: tāpēc ka tu Tā Kunga balsi neesi klausījis,
redzi, tad tevi lauva sitīs, kad tu no manis aiziesi. Kad
nu tas no viņa aizgāja, lauva to sastapa un saplēsa. **37**
Un viņš atrada citu vīru un sacīja: sit jel mani. Un tas
vīrs to sita, un to sizdams ievainoja. **38** Tad tas pravietis
gāja un nostājās ķēniņam ceļā un aptina savu vaigu ar
drānu. **39** Kad nu ķēniņš gāja garām, tad viņš sauca uz
ķēniņu un sacīja: tavs kalps bija izgājis kaujā, un redzi,
viens vīrs nāca malā un atveda pie manis vienu vīru un
sacīja: apsargi šo vīru; ja tas kaut kā nozustu, tad tava
dvēsele būs viņa dvēseles vietā, vai tev būs jāmaksā viens
talents sudraba. **40** Kad nu tavam kalpam šur tur kas bija
jādara, tad viņš nozuda. Un Israēla ķēniņš sacīja: tāds tavs
spriedums, kā pats spriedis. **41** Tad viņš steigšus noņēma
to drānu no sava vaiga, un Israēla ķēniņš to pazina, ka tas
bija viens no tiem praviešiem. **42** Un viņš uz to sacīja: "Tā
saka Tas Kungs: "Tāpēc ka tu šo vīru, ko es liku izdeldēt,
esi izlaidis no rokas, tad tava dvēsele būs viņa dvēseles
vietā, un tavi ļaudis viņa ļaužu vietā."" **43** Un Israēla
ķēniņš nogāja saīdzis un dusmīgs savā namā un aizgāja
uz Samariju.

21 Un pēc tam notikās, ka Nābatam, tam Jezreēlietim,
bija vīna dārzs Jezreēlē, sānis Ahaba, Samarijas ķēniņa,
pilij. **2** Un Ahabs runāja ar Nābatu sacīdams: dod man
savu vīna dārzu, man par sakņu dārzu, jo tas ir tuvu
pie mana nama, un es tev viņa vietā došu labāku vīna
dārzu, nekā tas ir; vai ja tev patīk, es tev to aizmaksāšu ar
naudu. **3** Bet Nābats sacīja uz Ahabu: lai Tas Kungs mani
pasargā, ka es tev atdotu savu tēvu mantojumu. **4** Tad

Ahabs saīdzis un dusmīgs nāca mājās tā vārda dēļ, ko
Nābats, tas Jezreēlietis, uz viņu bija runājis sacīdams: es
tev nedošu savu tēvu mantojumu. Un viņš metās gultā,
apgriezās uz otru pusi un neēda maizes. **5** Tad Izebele,
viņa sieva, pie tā nāca un ar to runāja: par ko tavs prāts
tāds saīdzis un tu maizes neēdi? **6** Un viņš uz to sacīja: es
runāju ar Nābatu, to Jezreēlieti, un uz to sacīju: dod man
savu vīna dārzu par naudu, vai ja tu gribi, es tev došu citu
vīna dārzu tai vietā. Bet tas sacīja: es tev nedošu savu
vīna dārzu. **7** Tad Izebele, viņa sieva, uz to sacīja: "Tu, vai
tāda tava valdīšana pār Israēli? Celies, ēd maizi, un lai
tava sirds ir mierā! Es tev dabūšu Nābata, tā Jezreēlieša,
vīna dārzu." **8** Un tā rakstīja grāmatas Ahaba vārdā un
tās aizzieģelēja ar viņa gredzenu, un sūtīja tās grāmatas
pie tiem vecajiem un pie tiem cienīgiem viņa pilsētā,
kas pie Nābata dzīvoja. **9** Un tā rakstīja tais grāmatās
šos vārdus: izsauciet gavēni un sēdinājiet Nābatu augstā
vietā ļaužu priekšā. **10** Un stādiet tam pretim divus
netiklus vīrus, kas pret viņu dod liecību un saka: tu Dievu
un ķēniņu esi zaimojis, un izvediet to un nomētājiet to
akmeņiem, ka tas mirst. **11** Un viņa pilsētas vīri, tie vecaji
un cienīgie, kas viņa pilsētā dzīvoja, darīja, kā Izebele
tiem bija sacījusi, kā tanīs grāmatās bija rakstīts, ko viņa
tiem bija sūtījusi. **12** Un tie izsauca gavēni un sēdināja
Nābatu ļaužu priekšā. **13** Tad divi netikli vīri nāca un
stājās viņa priekšā, un tie netiklie vīri deva liecību pret
Nābatu ļaužu priekšā un sacīja: "Nābats Dievu un ķēniņu
zaimojis." Un tie to izveda no pilsētas ārā un to nomētāja
akmeņiem, ka tas mira. **14** Tad tie sūtīja pie Izebeles un

lika sacīt: Nābats akmeņiem nomētāts un miris. **15** Kad nu
Izebele dzirdēja, ka Nābats akmeņiem bija nomētāts un
miris, tad Izebele sacīja uz Ahabu: "Celies, ņem Nābata, tā
Jezreēlieša, vīna dārzu, ko viņš tev liedzies dot par naudu,
jo Nābats nav vairs dzīvs, bet miris." **16** Kad nu Ahabs
dzirdēja, ka Nābats bija miris, tad Ahabs cēlās, noiet uz
Nābata, tā Jezreēlieša, vīna dārzu, to paņemt. **17** Tad Tā
Kunga vārds notika uz Eliju no Tizbes tā: **18** "Celies, ej
Ahabam, Israēla ķēniņam, pretī, kas ir Samarijā, redzi,
viņš ir Nābata vīna dārzā, turp viņš ir nogājis, to paņemt.
19 Un runā uz viņu un saki: tā saka Tas Kungs: vai tu neesi
nokāvis un arī paņēmis? Tad tev uz viņu tā būs runāt un
sacīt: tā saka Tas Kungs: tai vietā, kur suņi laizījuši Nābata
asinis, tur suņi arī laizīs tavas asinis, tiešām tavas." **20**
Tad Ahabs sacīja uz Eliju: "Vai tu, mans ienaidnieks, mani
esi atradis? Un tas sacīja: "Es tevi esmu atradis, tāpēc
ka tu sevi esi pārdevies, ļaunu darīt priekš Tā Kunga
acīm. **21** Redzi, Es vedīšu nelaimi pār tevi un atmetīšu
tavus pēcnākamos un izdeldēšu no Ahaba ikvienu, kas
pie sienas mīž, to mazo un to lielo iekš Israēla. **22** Un Es
darīšu tavu namu tāpat kā Jerobeama, Nebata dēla, namu,
un kā Baešas, Ahijas dēla, namu, tās kaitināšanas dēļ, ar
ko tu Mani esi kaitinājis un ka tu Israēli esi pavedis uz
grēkiem. **23** Un par Izebeli Tas Kungs arī runāja un sacīja:
"Suņiem Izebeli būs ēst pie Jezreēles mūriem." **24** Kas
no Ahaba mirst pilsētā, to ēdīs suņi, un kas mirst laukā,
to ēdīs putni apakš debess." **25** (Tāds kā Ahabs neviens
nav bijis, kas sevi bija pārdevies, ļaunu darīt Tā Kunga
acīs, jo viņa sieva viņu tā paveda. **26** Un viņš darīja daudz

negantības, staigādams pakaļ elkadieviem, tā kā bija
darījuši Amorieši, ko Tas Kungs bija izdzinis Israēla bērnu
priekšā.) 27 Kad nu Ahabs šos vārdus dzirdēja, tad viņš
saplēsa savas drēbes un uzvilka maisus uz savu miesu un
gavēja un gulēja maisā un staigāja apkārt klusu. 28 Un Tā
Kunga vārds notika uz Eliju no Tizbes un sacīja: 29 "Vai tu
neesi redzējis, kā Ahabs Manā priekšā pazemojies? Tāpēc
nu, ka tas Manā priekšā pazemojies, tad Es to nelaimi
nevedīšu pār to viņa dienās; viņa dēla dienās Es vedīšu to
nelaimi pār viņa namu."

22 Un trīs gadus tiem bija miers un kara nebija starp
Sīriešiem un Israēli. 2 Bet trešā gadā Jehošafats, Jūda
ķēniņš, nogāja pie Israēla ķēniņa. 3 Un Israēla ķēniņš
sacīja uz saviem kalpiem: vai jūs nezināt, ka Rāmota
Gileādā pieder mums, un mēs esam klusu un viņu
neņemam no Sīriešu ķēniņa rokas? 4 Un viņš sacīja uz
Jehošafatu: vai tu ar mani gribi iet karā pret Rāmotu
Gileādā? Un Jehošafats sacīja uz Israēla ķēniņu: es būšu
kā tu, un mani ļaudis kā tavi ļaudis, un mani zirgi kā tavi
zirgi. 5 Un Jehošafats sacīja uz Israēla ķēniņu: vaicā jel
šodien Tā Kunga vārdu. 6 Un Israēla ķēniņš sapulcināja
tos praviešus, četrsimt vīrus, un sacīja uz tiem: vai man
būs iet karā uz Rāmotu Gileādā, jeb vai man no tam būs
atstāties? Un tie sacīja: celies, jo Tas Kungs viņu dos
ķēniņa rokā. 7 Bet Jehošafats sacīja: vai še nav vēl kāds
no Tā Kunga praviešiem, ka mēs to varētu vaicāt? 8 Un
Israēla ķēniņš sacīja uz Jehošafatu: vēl ir gan viens vīrs,
caur ko To Kungu var vaicāt, bet es viņu ienīstu, jo tas
man nesludina labu, bet ļaunu vien, Miha, Jemlas dēls.

Un Jehošafats sacīja: lai ķēniņš tā nerunā. **9** Tad Israēla
ķēniņš aicināja vienu sulaini un sacīja: atved drīz Mihu,
Jemlas dēlu. **10** Un Israēla ķēniņš un Jehošafats, Jūda
ķēniņš, sēdēja ikkatrs savā krēslā savās drēbēs ģērbušies
tai pagalmā, kur ieiet pa Samarijas vārtiem, un visi
pravieši sludināja viņu priekšā. **11** Un Cedeķija, Kenaānas
dēls, taisīja sev dzelzs ragus un sacīja: tā saka Tas Kungs:
ar šiem tu badīsi Sīriešus, kamēr tos izdeldēsi. **12** Un visi
pravieši sludināja tā sacīdami: celies pret Rāmotu Gileādā,
jums būs laba laime, jo Tas Kungs viņu dos ķēniņa rokā.
13 Un tas vēstnesis, kas bija gājis pēc Miha, uz to runāja
un sacīja: redzi jel, tie pravieši runā vienā mutē labu
ķēniņam, lai jel tavs vārds tāpat ir kā viņu vārds, un runā
labu. **14** Bet Miha sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, ko
Tas Kungs uz mani sacīs, to es runāšu. **15** Un kad viņš nāca
ķēniņa priekšā, tad ķēniņš uz viņu sacīja: Miha, vai mums
būs iet karā pret Rāmotu Gileādā, jeb vai mums no tam
būs atstāties? Un tas uz viņu sacīja: celies, tev izdosies, jo
Tas Kungs viņu dos ķēniņa rokā. **16** Tad ķēniņš uz viņu
sacīja: cik reiz man tev būs piekodināt, cita nekā man
nesacīt kā taisnību Tā Kunga Vārdā? **17** Un viņš sacīja: es
redzēju visu Israēli izklīdinātu pa kalniem, itin kā avis,
kam gana nav. Un Tas Kungs sacīja: šiem kunga nav, lai
ikviens ar mieru iet savā namā. **18** Tad Israēla ķēniņš
sacīja uz Jehošafatu: vai es tev neesmu sacījis, ka viņš
par mani labu nesludina, bet ļaunu? **19** Un (Miha) sacīja:
"Tādēļ klausi Tā Kunga vārdu: es redzēju To Kungu sēžam
uz Sava goda krēsla un visu debess spēku ap Viņu stāvam
pa labai un pa kreisai rokai. **20** Un Tas Kungs sacīja: "Kurš

pierunās Ahabu, lai tas ceļas un krīt Rāmotā Gileādā?”
Un viens runāja šā, otrs tā. **21** Tad viens gars izgāja un
nostājās Tā Kunga priekšā un sacīja: “Es viņu pierunāšu.”
Tad Tas Kungs uz to sacīja: “Caur ko?” **22** Un viņš sacīja:
“Es iziešu un būšu melu gars visu viņa praviešu mutē.”
Un Viņš sacīja: “Tu viņu pierunāsi un arī pārspēsi; ej
un dari tā.” **23** Un nu redzi, Tas Kungs melu garu devis
visu šo tavu praviešu mutē, un Tas Kungs par tevi ļaunu
runājis.” **24** Tad Cedeķija, Kenaānas dēls, piegāja un deva
Miham pliķi un sacīja: kā tad Tā Kunga Gars būtu no
manis atstājies, ar tevi runāt? **25** Un Miha sacīja: redzi, to
tu redzēsi tai dienā, kad tu no vienas istabas otrā iesi
paslēpties. **26** Un Israēla ķēniņš sacīja: ņem Mihu un ved
to atpakaļ pie Amona, pilsētas virsnieka, un pie Joasa,
ķēniņa dēla, **27** Un saki: tā saka ķēniņš: liekat to cietumā
un ēdinājiet to ar bēdu maizi un ar bēdu ūdeni, kamēr
es atkal laimīgs pārnākšu. **28** Un Miha sacīja: ja tu atkal
laimīgs pārnāksi, tad Tas Kungs caur mani nav runājis.
Un viņš sacīja: klausāties, visi ļaudis! **29** Tā Israēla ķēniņš
un Jehošafats, Jūda ķēniņš, cēlās pret Rāmotu Gileādā.
30 Un Israēla ķēniņš sacīja uz Jehošafatu: es pārģērbies
iešu kaujā, bet tu ģērbies savās drēbēs. Un Israēla ķēniņš
pārģērbās un gāja kaujā. **31** Un Sīriešu ķēniņš saviem ratu
virsniekiem (to bija trīsdesmit un divi) bija pavēlējis un
sacījis: nelaužaties ne uz mazu ne uz lielu, bet uz Israēla
ķēniņu vien. **32** Kad nu tie ratu virsnieki Jehošafatu
redzēja, tad tie sacīja: tiešām tas ir Israēla ķēniņš, un
tie griezās un lauzās uz viņu, bet Jehošafats brēca. **33**
Kad nu tie ratu virsnieki redzēja, ka šis nebija Israēla

ķēniņš, tad tie no viņa griezās nost. **34** Un viens vīrs
uzvilka savu stopu no nejauši un iešāva Israēla ķēniņam
starp sprādzēm un krūšu bruņām. Tad viņš sacīja uz
savu ratu vadītāju: griez savu roku un izved mani no
kaujas, jo es esmu ievainots. **35** Un kaušanās palika karsta
tai dienā, un ķēniņš stāvēja savos ratos Sīriešiem pretī
un nomira vakarā; un asinis tecēja no vainas uz ratu
grīdu. **36** Tad pa visu karapulku saulei noejot sauca un
sacīja: ikviens uz savu pilsētu, ikviens uz savu zemi! **37** Tā
ķēniņš nomira un tapa novests uz Samariju, un ķēniņu
apraka Samarijā. **38** Kad nu tos ratus mazgāja Samarijas
dīķī, tad maukām mazgājoties suņi laizīja viņa asinis pēc
Tā Kunga vārda, ko viņš bija runājis. **39** Kas nu vēl par
Ahabu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, un tas ziloņkaulu
nams, ko viņš taisījis, un visas pilsētas, ko viņš cēlis, tas
viss rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. **40** Tā Ahabs
aizmiga saviem tēviem pakaļ, un Ahazija, viņa dēls, palika
par ķēniņu viņa vietā. **41** Un Jehošafats, Asas dēls, palika
par ķēniņu pār Jūdu Ahaba, Israēla ķēniņa, ceturtā gadā.
42 Un Jehošafats bija trīsdesmit un piecus gadus vecs, kad
viņš palika par ķēniņu un valdīja divdesmit un piecus
gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds Azuba, Šilkus
meita. **43** Un viņš staigāja visos sava tēva Asas ceļos, viņš
no tiem neatstājās un darīja, kas Tam Kungam patika. Tik
tie kalnu altāri netapa nopostīti, un tie ļaudis upurēja
un kvēpināja vēl pa tiem kalniem. **44** Un Jehošafatam
bija miers ar Israēla ķēniņu. **45** Un kas vēl stāstāms par
Jehošafatu un viņa spēks, ko viņš parādījis, un kā viņš
karojis, tas viss ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā, **46**

Viņš arī izdzina no zemes tos atlikušos mauciniekus, kas
Asas, viņa tēva, laikā bija atlikuši. 47 To brīdi neviena
ķēniņa nebija Edomā, bet ķēniņa vietnieks valdīja. 48
Un Jehošafats lika taisīt lielus kuģus, braukt uz Ofiru
pēc zelta. Bet tie nenogāja, jo EceonĢeberā tie kuģi tapa
sadragāti. 49 Tad Ahazija, Ahaba dēls, sacīja uz Jehošafatu:
lai mani kalpi iet ar taviem kalpiem līdzi uz laivām. Bet
Jehošafats negribēja. 50 Un Jehošafats aizmiga saviem
tēviem pakaļ un tapa aprakts pie saviem tēviem Dāvida
pilsētā. Un viņa dēls Jehorams palika par ķēniņu viņa
vietā. 51 Un Ahazija, Ahaba dēls, palika par ķēniņu pār
Israēli Samarijā Jehošafata, Jūda ķēniņa, septiņpadsmitā
gadā, un valdīja divus gadus pār Israēli. 52 Un viņš darīja,
kas Tam Kungam nepatika, un staigāja sava tēva ceļā un
savas mātes ceļā un Jerobeama, Nebata dēla, ceļā, kas
Israēli paveda uz grēkiem. 53 Un viņš kalpoja Baālam un
metās zemē priekš tā un apkaitināja To Kungu, Israēla
Dievu, tā kā viņa tēvs bija darījis.

Otra Ķēniņu

1 Un Moabs atkāpās no Israēla, kad Ahabs bija nomiris.
2 Un Ahazija nokrita caur savas augšistabas treliņiem
Samarijā, un sasitās un sūtīja vēstnešus un tiem sacīja:
ejat un vaicājiet BaālZebubu, Ekronas dievu, vai es palikšu
vesels? **3** Bet Tā Kunga eņģelis runāja uz Eliju no Tizbes:
celies, ej pretī Samarijas ķēniņa vēstnešiem un runā uz
tiem: vai tad Dieva nav iekš Israēla, ka jūs ejat, vaicāt
BaālZebubu, Ekronas dievu? **4** Tāpēc Tas Kungs tā saka:
tu necelsies no tās gultas, kur tu guli, bet tev jāmirst. Un
Elija aizgāja. **5** Tā tie vēstneši nāca atpakaļ pie viņa, un
viņš uz tiem sacīja: kāpēc jūs nākat atpakaļ? **6** Un tie
uz viņu sacīja: viens vīrs mums nāca pretī un uz mums
sacīja: ejat, griežaties atpakaļ pie ķēniņa, kas jūs sūtījis,
un sakāt tam: tā saka Tas Kungs: vai tad nav Dieva iekš
Israēla, ka tu sūti, vaicāt BaālZebubu, Ekronas dievu?
Tāpēc tu necelsies no tās gultas, kur tu guli, bet tev
jāmirst. **7** Un viņš uz tiem sacīja: kādu izskatu tas vīrs
bija, kas jums pretī nāca un šos vārdus uz jums runāja? **8**
Un tie uz viņu sacīja: tas bija vīrs spalvas drēbēs un ar
ādas jostu apjozies ap saviem gurniem. Tad viņš sacīja:
tas ir Elija no Tizbes. **9** Un viņš pie tā sūtīja virsnieku pār
piecdesmit un tos piecdesmit, kas tam bija. Un kad tas
pie viņa nonāca, redzi, tad viņš sēdēja kalna galā, un tas
uz viņu sacīja: tu Dieva vīrs, ķēniņš tev liek sacīt: nāc lejā.
10 Bet Elija atbildēja un sacīja uz to virsnieku pār tiem
piecdesmit: ja es esmu Dieva vīrs, tad lai uguns krīt no
debesīm un aprij tevi ar taviem piecdesmit. Tad uguns
krita no debesīm un aprija to un viņa piecdesmit. **11** Bet

viņš pie tā sūtīja vēl otru virsnieku pār piecdesmit un tos
piecdesmit, kas tam bija, un tas bildināja un uz to sacīja:
tu Dieva vīrs, tā ķēniņš saka: nāc tūdaļ lejā. **12** Bet Elija
atbildēja un uz tiem sacīja: ja es esmu Dieva vīrs, tad lai
uguns krīt no debesīm, un aprij tevi ar taviem piecdesmit.
Tad Dieva uguns nokrita no debesīm un aprija to un viņa
piecdesmit. **13** Bet viņš sūtīja atkal trešo reiz virsnieku
pār piecdesmit un tos piecdesmit, kas tam bija. Un tas
trešais virsnieks pār piecdesmit nāca augšām un piegāja
un metās ceļos priekš Elijas, to lūdza un uz to sacīja: tu
Dieva vīrs, lai jel mana dvēsele un šo tavu piecdesmit
kalpu dvēseles atrod žēlastību tavās acīs. **14** Redzi, uguns
ir kritis no debesīm un aprijis tos divus pirmos virsniekus
pār piecdesmit līdz ar viņu piecdesmitiem, bet nu lai jel
mana dvēsele ir dārga tavās acīs. **15** Un Tā Kunga eņģelis
sacīja uz Eliju: noej ar viņu un nebīsties no viņa. Tad viņš
cēlās un ar to nogāja pie ķēniņa, **16** Un sacīja uz to: tā
saka Tas Kungs: tāpēc ka tu vēstnešus esi sūtījis, vaicāt
BaālZebubu, Ekronas dievu, kā kad nebūtu Dieva iekš
Israēla, kura vārdu varētu vaicāt tāpēc tu necelsies no tās
gultas, kur tu guli, bet tev jāmirst. **17** Tā viņš nomira pēc
Tā Kunga vārda, ko Elija bija runājis, un Jorams palika
par ķēniņu viņa vietā, Jehorama, Jehošafata dēla, Juda
ķēniņa, otrā gadā, jo viņam nebija dēla. **18** Un kas vēl
stāstāms par Ahaziju, ko viņš darījis, tas viss rakstīts
Israēla ķēniņu laiku grāmatā.

2 Kad nu Tas Kungs Eliju vētrā gribēja uzņemt debesīs,
tad Elija ar Elišu gāja no Gilgalas. **2** Un Elija sacīja uz
Elišu: paliec jel šeitan, jo Tas Kungs mani sūtījis uz Bēteli.

Bet Eliša sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava
dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu. **3** Un kad tie gāja uz
Bēteli, tad tie praviešu bērni, kas bija Bētelē, izgāja pie
Elišas un uz to sacīja: vai tu zini, ka Tas Kungs šodien
tavu kungu paņems no tavas galvas? Un viņš sacīja: zinu
gan, esiet tikai klusu! **4** Un Elija uz to sacīja: Eliša, paliec
jel šeitan, jo Tas Kungs mani sūtījis uz Jēriku. Bet tas
sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava dvēsele
dzīva, es tevi neatstāšu. Tā tie gāja uz Jēriku. **5** Tad tie
praviešu bērni, kas bija Jērikū, piegāja pie Elišas un uz
to sacīja: vai tu zini, ka Tas Kungs tavu kungu šodien
paņems no tavas galvas? Un tas sacīja: zinu gan, esiet
tikai klusu! **6** Tad Elija uz to sacīja: paliec jel šeitan, jo
Tas Kungs mani sūtījis pie Jardānes. Bet tas sacīja: tik
tiešām kā Tas Kungs dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi
neatstāšu. Tā tie gāja abi divi. **7** Un piecdesmit vīri no
praviešu bērniem gāja un nostājās iepretim no tālienes;
un tie abi stāvēja pie Jardānes. **8** Tad Elija ņēma savu
mēteli un to satina un sita ūdenī, un tas dalījās uz abējām
pusēm, ka tie abi gāja cauri sausām kājām. **9** Kad tie nu
bija cauri izgājuši, tad Elija sacīja uz Elišu: lūdz, ko man
tev būs darīt, pirms es topu atņemts no tevis. Un Eliša
sacīja: lai jel tavs gars divkārtīgā mērā ir uz manis. **10** Un
viņš sacīja: grūtu lietu tu esi lūdzis; ja tu mani redzēsi,
kad es no tevis tapšu atņemts, tad tas tev tā notiks, bet
ja ne, tad tas nenotiks. **11** Un šiem tā ejot un runājot,
redzi, ugunīgi rati un ugunīgi zirgi nāca, kas tos abus
šķīra. Tā Elija aizbrauca vētrā uz debesīm. **12** Un Eliša
to redzēja un brēca: mans tēvs, mans tēvs! Israēla rati

un viņa jātnieki! Un viņš to vairs neredzēja. Un viņš
sagrāba savas drēbes un tās saplēsa divos gabalos. **13**
Un viņš pacēla Elijas mēteli, kas tam bija nokritis, un
griezās atpakaļ un stāvēja Jardānes malā. **14** Un viņš
ņēma Elijas mēteli, kas tam bija nokritis, un sita to ūdeni
un sacīja: kur nu Viņš, Tas Kungs, Elijas Dievs? Un viņš
sita to ūdeni, un tas dalījās uz abējām pusēm, un Eliša
gāja cauri. **15** Kad nu tie praviešu bērni iepretim Jērikum
viņu redzēja, tad tie sacīja: Elijas gars dus uz Elišas, un
tie viņam gāja pretī un metās pie zemes viņa priekšā.
16 Un tie uz viņu sacīja: redzi, starp taviem kalpiem ir
piecdesmit spēcīgi vīri, lai tie iet un meklē tavu kungu:
kad tik Tā Kunga Gars viņu nav paņēmis un nometis
uz kādu kalnu vai kādā ielejā. Bet viņš sacīja: nesūtiet.
17 Bet tie vēl vairāk lūdza, kamēr palika vai kauns, un
viņš sacīja: sūtiet. Un tie sūtīja piecdesmit vīrus un to
meklēja trīs dienas un neatrada. **18** Tad tie nāca atpakaļ
pie viņa uz Jēriku, kur viņš bija palicis, un viņš uz tiem
sacīja: vai es jums nesacīju: neejat? **19** Un tās pilsētas vīri
sacīja uz Elišu: redzi jel, šās pilsētas vieta ir gan laba, kā
mans kungs redz, bet ūdens ir nelāga un zeme neauglīga.
20 Un viņš sacīja: atnesiet man jaunu kausu un liekat
sāli iekšā; un tie viņam to atnesa. **21** Un viņš izgāja pie
tā ūdens avota un iemeta tur to sāli iekšā un sacīja: tā
saka Tas Kungs: es šo ūdeni esmu veselīgu darījis, no
tejienes vairs nenāks ne nāve nedz neauglība. **22** Tā tas
ūdens palika veselīgs līdz šai dienai pēc Elišas vārda, ko
viņš bija runājis. **23** Un viņš no turienes gāja uz Bēteli,
un kad viņš pa ceļu uz augšu gāja, tad mazi puikas no

pilsētas nāca ārā un to mēdīja un uz to sacīja: plikgalvi,
nāc augšā, plikgalvi, nāc augšā! 24 Un viņš apgriezās, un
tos ieraudzījis viņš tos nolādēja Tā Kunga Vārdā. Tad divi
lāči iznāca no meža un no tiem saplosīja četrdesmit un
divus bērnus. 25 Un viņš no turienes gāja uz Karmeļa
kalnu, un no turienes viņš griezās atpakaļ uz Samariju.

3 Un Jorams, Ahaba dēls, palika par ķēniņu pār Israēli
Samarijā, Jehošafata, Jūda ķēniņa, astoņpadsmitā gadā
un valdīja divpadsmit gadus. 2 Un viņš darīja, kas Tam
Kungam nepatika, bet ne tā, kā viņa tēvs un kā viņa māte,
jo viņš lika noņemt to uzcelto Baāla stabu, ko viņa tēvs
bija taisījis. 3 Tikai viņš pieķērās Jerobeama, Nebata dēla,
grēkiem, uz ko tas Israēli bija pavedis, - no tiem viņš
neatstājās. - 4 Un Mešum, Moaba ķēniņam, bija daudz
lopu, un viņš deva Israēla ķēniņam par mesliem simts
tūkstoš jērus un simts tūkstoš aunus ar visu vilnu. 5
Bet kad Ahabs bija nomiris, tad Moaba ķēniņš atkrita no
Israēla ķēniņa. 6 Tad ķēniņš Jorams tai laikā cēlās no
Samarijas un sarīkoja visu Israēli, 7 Un nogāja un sūtīja
pie Jehošafata, Jūda ķēniņa, sacīdams: Moaba ķēniņš no
manis atkritis, vai tu līdz ar mani gribi karā iet pret
Moabu? Un tas sacīja: es iešu līdz, es būšu kā tu, mani
ļaudis kā tavi ļaudis, un mani zirgi kā tavi zirgi. 8 Un
viņš sacīja: pa kuru ceļu iesim? Un tas sacīja pa Edoma
tuksneša ceļu. 9 Tā tie gāja, Israēla ķēniņš un Jūda ķēniņš
un Edoma ķēniņš. Un kad tie bija gājuši septiņu dienu
gājumu, tad tiem nebija ūdens, ne karaspēkam, ne lopiem,
kas tiem bija līdz. 10 Tad Israēla ķēniņš sacīja: Ak vai! Tas
Kungs šos trīs ķēniņus aicinājis, ka Viņš tos dotu Moaba

rokā! **11** Un Jehošafats sacīja: vai še nav kāds no Tā Kunga
praviešiem, ka To Kungu caur viņu vaicātu? Tad viens
no Israēla ķēniņa kalpiem tam atbildēja un sacīja: še ir
Eliša, Šafata dēls, kas ūdeni lēja uz Elijas rokām. **12** Un
Jehošafats sacīja: Tā Kunga vārds ir pie viņa. Tad pie tā
nogāja Israēla ķēniņš un Jehošafats un Edoma ķēniņš.
13 Bet Eliša sacīja uz Israēla ķēniņu: kas man ar tevi? Ej
pie sava tēva praviešiem un pie savas mātes praviešiem.
Bet Israēla ķēniņš uz to sacīja: nē, jo Tas Kungs šos trīs
ķēniņus ir aicinājis, ka viņš tos dotu Moaba rokā. **14** Un
Eliša sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs Cebaot dzīvs, priekš
kā es stāvu, ja es to nedarītu Jehošafata, Jūda ķēniņa,
labad, tad es tev ne virsū neskatītos nedz tevi ievērotu. **15**
Nu tad, dabūjat man vienu koklētāju. Un tam koklētājam
koklējot Tā Kunga roka nāca pār viņu, **16** Un viņš sacīja:
tā saka Tas Kungs: rokat grāvi pie grāvja šinī ielejā. **17**
Jo tā saka Tas Kungs: jūs neredzēsiet ne vēju ne lietu,
tomēr šī ieleja būs pilna ūdens, jums dzert pašiem un
jūsu sīkiem un lieliem lopiem. **18** Un tas ir vēl maz priekš
Tā Kunga, viņš arī Moabu dos jūsu rokā. **19** Un jums būs
kaut visas stiprās pilsētas un visas izredzētās pilsētas, un
nocirst visus labos kokus un aizbāzt visus ūdens avotus
un samaitāt visus labos tīrumus ar akmeņiem. **20** Un
notikās no rīta ap ēdamā upura laiku, redzi, tad ūdens
nāca no Edoma puses, un zeme tapa ūdens pilna. **21** Kad
nu visi Moabieši dzirdēja, ka tie ķēniņi nāca, pret tiem
karot, tad tie sasauca visus, kas spēja bruņas nest, un vēl
pārāki(vecākie) un tie stājās uz robežām. **22** Un kad tie no
rīta agri cēlās un saule bija uzlēkusi pār to ūdeni, tad

Moabieši no tālienes to ūdeni redzēja sarkanu kā asinis.
23 Un tie sacīja: tās ir asinis; tiešām tie ķēniņi pacēluši
zobenu, zobenus viens pret otru un cits citu nokāvuši.
Un nu, Moab, celies uz laupīšanu. 24 Bet kad tie nāca
pie Israēla lēģera, tad Israēlieši cēlās un kāva Moabiešus
un šie no viņiem bēga. Un tie tur ielauzās un apkāva
Moabiešus, 25 Un nopostīja tās pilsētas, un ikkatrs meta
savu akmeni uz visiem labiem tīrumiem un tos sameta
pilnus, un aizbāza visus avotus un nocirta visus labos
kokus, līdz kamēr Ķirarezetē akmeņus vien atlicināja. Un
lingotāji ap to apmetās un tai svieda virsū. 26 Kad nu
Moaba ķēniņš redzēja, ka kaušanās tam metās par stipru,
tad viņš pie sevis ņēma septiņsimt vīrus, kas zobenu
izvilka, lauzties cauri pret Edoma ķēniņu, bet tie nespēja.
27 Tad viņš ņēma savu pirmdzimušo dēlu, kam viņa vietā
bija palikt par ķēniņu, un to upurēja par dedzināmo upuri
uz mūra. Un Israēli pārņēma lielas dusmas un tie no tā
atstājās un griezās atpakaļ uz savu zemi.

4 Un viena sieva no praviešu bērnu sievām piesauca Elišu
un sacīja: mans vīrs, tavs kalps, ir nomiris, un tu zini, ka
tavs kalps To Kungu bijās. Un nu nāk tas parādu dzinējs,
gribēdams manus divus bērnus sev ņemt par kalpiem. 2
Un Eliša uz to sacīja: ko man tev būs darīt? Stāsti man,
kas ir tavā namā? Un viņa sacīja: tavai kalponei nav it
nekā namā, kā tikai krūze eļļas. 3 Tad viņš sacīja: ej,
aizņemies traukus no citiem, no visiem saviem kaimiņiem
lūdz tukšus traukus labu pulku. 4 Tad ej iekšā un aizslēdz
durvis aiz sevis un aiz saviem dēliem un lej visos tanīs
traukos un, kas pilni, tos liec pie malas. 5 Tad tā no viņa

aizgāja un aizslēdza durvis aiz sevis un aiz saviem dēliem,
tie viņai atnesa tos traukus, un viņa ielēja. **6** Un kad tie
trauki bija pilni, tad tā sacīja uz savu dēlu: nes man vēl
vienu trauku Bet tas uz viņu sacīja: nav vairs trauka Tad
tā eļļa nostājās. **7** Un tā gāja un to teica tam Dieva vīram.
Un viņš sacīja: ej, pārdod to eļļu un maksā savu parādu,
un no atlikuma uzturies pati ar saviem dēliem. **8** Un
notikās kādu dienu, kad Eliša gāja uz Šunemi, tad tur
bija viena bagāta sieva, tā viņu uzlūdza, pie viņas ēst. Un
notikās, kad viņš tur cauri staigāja, tad viņš tur iegāja,
ēst maizi, **9** Un tā sacīja uz savu vīru: redzi, es atzīstu, ka
tas ir svēts Dieva vīrs, kas še vienmēr cauri staigā. **10**
Taisīsim viņam mazu augšistabiņu ar sienām un liksim
viņam tur gultu un galdu un krēslu un lukturi, ka tam pie
mums nākot ir, kur ieiet. **11** Un gadījās kādu dienu, kad
viņš tur nonāca, tad tas gāja tai augšistabiņā, tur gulēt. **12**
Un viņš sacīja uz Gehazi, savu puisi, pasauc šo Šunemieti.
Un viņš to sauca un tā ienāca pie viņa. **13** Un viņš uz to
sacīja: saki jel viņai: redzi, mūsu dēļ tev ir bijušas visas
šās rūpes, ko man tev būs darīt? Vai tev kas jārunā pie
ķēniņa vai pie karu lielkunga? Bet viņa sacīja: es dzīvoju
starp saviem ļaudīm. **14** Tad viņš sacīja ko tad lai es viņai
daru? Un Gehazis sacīja taču gan, viņai nav dēla un viņas
vīrs ir vecs. **15** Tad viņš sacīja pasauc viņu. Un tas viņu
sauca, un tā ienāca durvīs. **16** Un viņš sacīja: nākošā gadā
ap šo laiku tu skūpstīsi dēlu. Bet tā sacīja: ne tā, mans
kungs tu Dieva vīrs! Nemelo tu savai kalponei. **17** Un tā
sieva tapa grūta un dzemdēja dēlu otrā gadā ap to pašu
laiku, kā Eliša uz viņu bija runājis. **18** Kad nu tas bērns

paauga, tad tas kādu dienu gāja ārā pie sava tēva pie
pļāvējiem. **19** Un tas sacīja uz savu tēvu: vai mana galva,
mana galva! Un viņš sacīja puisim: nes to pie viņa mātes.
20 Un tas to ņēma un nesa pie viņa mātes, un tā to ņēma
savā klēpī līdz pusdienai, tad tas nomira. **21** Un tā gāja
augšām un to nolika Tā Dieva vīra gultā un to ieslēdza un
izgāja, **22** Un sauca savu vīru un sacīja: sūti man jel vienu
no puišiem un vienu ēzeļa māti, es jāšu pie Tā Dieva vīra
un atkal pārnākšu. **23** Un viņš sacīja: kāpēc tu šodien iesi
pie viņa? Jo nav nedz jauns mēnesis nedz svēta diena. Bet
tā sacīja: paliec mierā! **24** Un viņa apsedloja ēzeļa māti un
sacīja uz savu puisi: dzen steigšus, nekavē mani jājot, kā
vien, kad es tev saku. **25** Tā viņa jāja un nāca pie Tā Dieva
vīra uz Karmeļa kalnu. Un kad tas Dieva vīrs no tālienes
to redzēja, tad viņš sacīja uz savu puisi Gehazi: redzi, tur
ir tā Šunemiete. **26** Steidzies jel viņai pretī un saki uz to:
vai tev labi klājās, un tavam vīram, un tavam dēlam? Un
viņa sacīja: labi gan. **27** Un tā nāca kalnā pie Tā Dieva vīra
un apkampa viņa kājas. Bet Gehazis piegāja to atstumt.
Bet tas Dieva vīrs sacīja: liec to mierā, jo viņas dvēsele ir
noskumusi, un Tas Kungs man to apslēpis un man nav
darījis zināmu. **28** Un viņa sacīja: vai es esmu lūgusi dēlu
no sava kunga? Vai es nesacīju: nevil mani? **29** Tad viņš
sacīja uz Gehazi: apjoz savus gurnus un ņem manu zizli
savā rokā un ej. Ja tevi kas sastop, tad nesveicini to, un ja
kas tevi sveicina, tad neatbildi tam, un liec manu zizli uz
tā bērna vaigu. **30** Bet tā bērna māte sacīja: tik tiešām kā
Tas Kungs dzīvs un tava dvēsele dzīva, es tevi neatstāšu.
Tad viņš cēlās un tai gāja līdz. **31** Gehazis viņu priekšā bija

nogājis un licis to zizli uz tā bērna vaigu, bet tur nebija
ne balss nedz samaņas. Tad viņš griezās atpakaļ tam pretī
un teica un sacīja: tas bērns nav uzmodies. **32** Kad nu
Eliša ienāca namā, redzi, tad tas bērns gulēja nomiris viņa
gultā. **33** Un viņš gāja iekšā un aizslēdza durvis aiz abiem
un pielūdza To Kungu. **34** Un viņš uzkāpa un nolikās uz
to bērnu un lika savu muti un savas acis uz viņa acīm un
savas rokas uz viņa rokām, un nogūlās tā pār tā bērna
miesām, kamēr tās sasila. **35** Un viņš atkal cēlās un gāja
istabā reiz šurp un reiz turp un uzkāpa atkal un nogūlās
pār to. Tad tas bērns šķaudīja septiņas reizes, pēc tas
atdarīja savas acis. **36** Un viņš sauca Gehazi un sacīja:
pasauc to Šunemieti. Un viņš to sauca un tā nāca; tad
viņš sacīja: ņem savu bērnu. **37** Tad tā nāca un metās
viņam pie kājām un nometās zemē un ņēma savu dēlu un
izgāja ārā. **38** Un Eliša gāja atkal uz Gilgalu; un zemē bija
bads, un praviešu bērni sēdēja viņa priekšā, un viņš sacīja
uz savu puisi: liec to lielo podu pie uguns un vāri ēdienu
praviešu bērniem. **39** Tad viens izgāja laukā, zāles lasīt un
atrada meža gurķu stīgas un no tām salasīja pilnu klēpi
meža gurķu un nāca un tos iegrieza tai ēdiena podā, jo
tie tos nepazina. **40** Un tie ielēja tiem vīriem ēst, un kad
tie no tā ēdiena ēda, tad tie brēca un sacīja: nāve podā, tu
Dieva vīrs! Un nevarēja to ēst. **41** Bet viņš sacīja: atnesiet
miltus. Un viņš tos iemeta tai podā un sacīja: lej tiem
ļaudīm, lai tie ēd. Tad tur vairs nekā nelaba nebija podā.
42 Un viens vīrs nāca no BaālBalizas un atnesa tam Dieva
vīram jaunu maizi, divdesmit miežu maizes un taukšētas
vārpas savā kulē. Un viņš sacīja: dodi tiem ļaudīm, lai ēd.

43 Bet viņa sulainis sacīja: ko es došu simts vīriem? Un
viņš sacīja: dod tiem ļaudīm, lai ēd; jo tā saka Tas Kungs:
tie ēdīs un vēl atliks. 44 Tad viņš tiem lika priekšā, ka tie
ēda, un tur vēl atlika pēc Tā Kunga vārda.

5 Un Naēmans, Sīrijas ķēniņa kara lielskungs, bija augsts
vīrs priekš sava kunga un no lielas slavas; jo caur viņu
Tas Kungs Sīriešiem bija devis laimi, un viņš bija varens
vīrs, bet spitālīgs. 2 Un no Sīrijas sirotāji bija izgājuši
un aizveduši no Israēla zemes mazu meiteni, kas bija
Naēmana sievas kalpone. 3 Un tā sacīja uz savu valdnieci:
kaut mans kungs būtu pie tā pravieša, kas Samarijā, tas
viņu gan atsvabinātu no spitālības. 4 Un (Naēmans) gāja
un to teica savam kungam sacīdams: tā un tā, tā meitene
runājusi, kas ir no Israēla zemes. 5 Tad Sīrijas ķēniņš
sacīja: ej, es sūtīšu grāmatu Israēla ķēniņam. Un tas gāja
un ņēma līdz desmit talentus sudraba un seštūkstoš
sēķeļus zelta un desmit svētku drēbes. 6 Un viņš nesa to
grāmatu Israēla ķēniņam, kur bija rakstīts: kad šī grāmata
pie tevis nāk, redzi, tad es savu kalpu Naēmanu pie tevis
esmu sūtījis, lai tu viņu atsvabini no viņa spitālības. 7
Kad nu Israēla ķēniņš šo grāmatu bija lasījis, tad viņš
saplēsa savas drēbes un sacīja: vai tad es esmu Dievs, ka
varu nokaut un atkal dzīvu darīt, ka šis pie manis sūta
vīru, lai to atsvabinu no viņa spitālības? Ņemiet vērā un
redziet, ka tas iemeslus pie manis meklē. 8 Bet kad Eliša,
tas Dieva vīrs, to dzirdēja, ka Israēla ķēniņš savas drēbes
bija saplēsis, tad viņš sūtīja pie ķēniņa un lika sacīt: kāpēc
tu savas drēbes esi saplēsis? Lai jel viņš nāk pie manis un
atzīst, pravieti esam iekš Israēla. 9 Un Naēmans ar saviem

zirgiem un ar saviem ratiem nāca un apstājās priekš
Elišas nama durvīm. **10** Un Eliša sūtīja vēstnesi pie tā un
lika sacīt: ej un mazgājies septiņas reizes Jardānē, tad tava
miesa atkal būs vesela, un tu tapsi šķīsts. **11** Bet Naēmans
apskaitās un aizgāja un sacīja: redzi, es domāju, viņš taču
nāks pie manis ārā un stāvēs un piesauks Tā Kunga, sava
Dieva, vārdu un ar savu roku braucīs pār to vietu un
atņems to spitālību. **12** Vai Amana un Farfara, tās upes
pie Damaskus, nav labākas nekā visi Israēla ūdeņi, vai es
tur nevaru mazgāties, lai topu šķīsts? Un viņš griezās
atpakaļ un aizgāja dusmās. **13** Tad viņa kalpi piegāja un
ar to runāja un sacīja: mans tēvs, kad tas pravietis tev
būtu teicis kādu lielu lietu, vai tu to nedarītu? Kā nu ne,
kad viņš tev sacījis: mazgājies, tad tu tapsi šķīsts. **14** Tad
viņš nokāpa un mazgājās Jardānē septiņas reizes pēc
Tā Dieva vīra vārda, un viņa miesa palika atkal vesela,
kā maza bērna miesa, un viņš tapa šķīsts. **15** Tad viņš
griezās atpakaļ pie Tā Dieva vīra ar visu savu pulku un
nāca un apstājās priekš tā un sacīja: redzi, nu es zinu, ka
cita Dieva nav pa visu pasauli kā vien iekš Israēla. Un
nu ņem lūdzams kādu svētību no sava kalpa. **16** Bet tas
sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, priekš ka es stāvu,
es to neņemšu. Un viņš tam uzstājās, lai ņemot, bet tas
liedzās. **17** Tad Naēmans sacīja: Ja ne, tad ļauj jel dot
savam kalpam divu zirgēzeļu nastas zemes. Jo tavs kalps
svešiem dieviem vairs nenesīs ne dedzināmus upurus
ne kaujamus upurus, kā vien Tam Kungam. **18** Šinī lietā
lai Tas Kungs tavam kalpam piedod, kad mans kungs ies
Rimona namā tur pielūgt un viņš atspiedīsies uz manu

roku, un es nometīšos Rimona namā, tad lai Tas Kungs
tavam kalpam piedod šo lietu, kad es tā nometos Rimona
namā. **19** Un viņš uz to sacīja: ej ar mieru. **20** Kad nu viņš
kādu ceļa gabalu no tā bija aizgājis, tad Gehazis, Elišas, Tā
Dieva vīra, puisis, domāja: redzi, mans kungs šo Sīrieti
Naēmanu ir saudzējis un no viņa rokas neko nav ņēmis
no tā, ko viņš atnesis; tik tiešām kā Tas Kungs dzīvs, es
tam skriešu pakaļ un ņemšu ko no viņa. **21** Tā Gehazis
skrēja Naēmanam pakaļ, un kad Naēmans redzēja, sev
pakaļ skrienam, tad viņš nokāpa no saviem ratiem viņam
pretī un sacīja: vai viss labi? **22** Un tas sacīja: labi. Mans
kungs mani sūtījis un liek sacīt: redzi, tagad divi puiši no
praviešu bērniem pie manis atnākuši no Efraīma kalniem,
dod jel viņiem talentu sudraba un divas svētku drēbes.
23 Un Naēmans sacīja: ņem lūdzams divus talentus. Un
tas tam uzstājās un iesēja divus talentus sudraba divos
makos un divas svētku drēbes, un tos deva diviem no
saviem puišiem, kas tos viņa priekšā nonesa. **24** Kad nu
viņš nāca pie pakalnes, tad viņš to paņēma no viņu rokām
un to nolika namā un tos vīrus atlaida, ka tie aizgāja.
25 Bet viņš nāca un tur stāvēja sava kunga priekšā. Un
Eliša uz to sacīja: kur tu biji, Gehazi? Un tas sacīja: tavs
kalps ne šur ne tur nav bijis. **26** Bet viņš uz to sacīja:
vai mana sirds tur līdzi nestaigāja, kad tas vīrs griezās
atpakaļ no saviem ratiem tev pretī? Vai tas bija laiks,
ņemt sudrabu un drēbes un eļļas kokus un vīna dārzus un
avis un vēršus un kalpus un kalpones? **27** Tāpēc Naēmana
spitālība tev pielips un tavam dzimumam mūžam. Tad tas
no viņa aizgāja spitālīgs kā sniegs.

6 Un praviešu bērni sacīja uz Elišu: redzi jel, tā vieta, kur
mēs tavā priekšā dzīvojam, mums ir par šauru. **2** Ejam
jel pie Jardānes un ņemsim tur ikkatrs vienu baļķi, un
taisīsim sev tur vietu, kur dzīvot. Un tas sacīja: ejat. **3** Un
viens sacīja: nāc lūdzams un ej līdz saviem kalpiem. Un
viņš sacīja: es iešu. **4** Tā viņš ar tiem gāja. Un tie nonāca
pie Jardānes un nocirta kokus. **5** Un notikās, ka vienam
baļķi cērtot cirvis iekrita ūdenī; tad tas sāka brēkt un
sacīja: vai, mans kungs! Un tas bija palienēts. **6** Un tas
Dieva vīrs sacīja: kur tas iekrita? Tad tas viņam rādīja to
vietu, un viņš nogrieza koku un iegrūda tur, tad tā dzelzs
peldēja. **7** Un viņš sacīja: ņem to. Tad tas izstiepa savu
roku un to paņēma. **8** Un Sīriešu ķēniņš karoja pret Israēli
un aprunājās ar saviem kalpiem un sacīja: apmetīsimies
tai un tai vietā. **9** Bet tas Dieva vīrs sūtīja pie Israēla
ķēniņa un sacīja: sargies, neej šai vietai garām, jo Sīrieši
tur grib apmesties. **10** Tad Israēla ķēniņš sūtīja uz to vietu,
par ko tas Dieva vīrs tam bija sacījis un piekodinājis, un
tur apsargājās ne vienu ne otru lāgu vien. **11** Tad Sīriešu
ķēniņa sirds sašuta par šo lietu, un viņš aicināja savus
kalpus un uz tiem sacīja: vai jūs man nevarat sacīt, kurš
no mūsējiem tinās ar Israēla ķēniņu? **12** Tad viens no
viņa kalpiem sacīja: tā nav, mans kungs un ķēniņ, bet
Israēla pravietis, Eliša, saka Israēla ķēniņam tos vārdus;
ko tu savā guļamā istabā runā. **13** Un viņš sacīja: ejat un
raugāt, kur tas ir, ka es sūtu, viņu atvest. Tad viņam teica
un sacīja: redzi, viņš ir Dotanā. **14** Tad viņš uz turieni
sūtīja zirgus un ratus un lielu pulku, un tie nāca naktī un
apmetās ap to pilsētu. **15** Un Tā Dieva vīra sulainis cēlās

agri un izgāja, un redzi, kara pulks ar zirgiem un ratiem
bija apmeties ap pilsētu. Tad viņa puisis uz to sacīja:
mans kungs, ko darīsim? **16** Un viņš sacīja: nebīsties, jo
to ir vairāk, kas pie mums, nekā to, kas pie viņiem. **17**
Un Eliša pielūdza un sacīja: Kungs, atdari jel viņam acis,
ka tas redz! Tad Tas Kungs atdarīja tā puiša acis, ka tas
redzēja, un redzi, kalns bija pilns ugunīgu zirgu un ratu
Elišam apkārt. **18** Un tie nonāca pie viņa, un Eliša lūdza
To Kungu un sacīja: sit jel šos ļaudis ar aklību, un Viņš tos
sita ar aklību pēc Elišas vārda. **19** Tad Eliša uz tiem sacīja:
šis nav tas ceļš un šī nav tā pilsēta. Nāciet man pakaļ, es
jūs vedīšu pie tā vīra, ko jūs meklējat. Un viņš tos veda uz
Samariju. **20** Kad tie nu nonāca Samarijā, tad Eliša sacīja:
Kungs, atdari tiem acis, ka tie redz. Un Tas Kungs atdarīja
tiem acis, ka tie redzēja, un redzi, tie bija pašā Samarijas
vidū. **21** Un Israēla ķēniņš sacīja uz Elišu, kad viņš tos
redzēja: vai man tos būs kaut, vai kaut, mans tēvs? **22** Bet
viņš sacīja: tev tos nebūs kaut; ko tu ar savu zobenu un ar
savu stopu aizņem, tos kauj. Cel viņiem priekšā maizi un
ūdeni, lai tie ēd un dzer un iet atkal pie sava kunga. **23**
Un viņš tiem taisīja lielu mielastu, ka tie ēda un dzēra; un
viņš tos atlaida, un tie atkal gāja pie sava kunga. Pēc tam
Sīriešu sirotāji vairs nenāca Israēla zemē. **24** Un pēc tam
notikās, ka BenHadads, Sīriešu ķēniņš, sapulcināja visu
savu karaspēku un cēlās un apmeta lēģeri ap Samariju.
25 Un liels bads bija Samarijā, jo redzi, tie šo spieda tik
ilgi, tiekams ēzeļa galva maksāja astoņdesmit sudraba
gabalus, un ceturtdaļa kaba(apmēram litrs) baložu mēslu
pieci sudraba gabalus. **26** Un notikās, kad Israēla ķēniņš

staigāja pa mūri, tad viena sieva uz to brēca un sacīja:
palīdzi man, mans kungs un ķēniņ! **27** Un tas sacīja: Tas
Kungs tev nepalīdz, kā tad lai es tev palīdzu? Vai no
klona, vai no vīna spaida? **28** Un ķēniņš uz to sacīja: kas
tev kait? Un tā sacīja: šī sieva uz mani sacīja, dod savu
dēlu, ka to šodien ēdam, tad rītu ēdīsim manu dēlu. **29**
Tad mēs manu dēlu esam vārījušas un ēdušas. Bet kad
otru dienu es uz to sacīju: dod nu savu dēlu, ka to ēdam,
tad viņa savu dēlu ir apslēpusi. **30** Un kad ķēniņš dzirdēja
šās sievas vārdus, tad tas saplēsa savas drēbes, pa mūri
iedams, un tie ļaudis redzēja, un redzi, tam bija maiss
apakšā uz pašām miesām. **31** Un viņš sacīja: lai Dievs man
šā vai tā dara, ja Elišas, Šafata dēla, galva šodien uz viņa
paliks. **32** Un Eliša sēdēja namā, un tie vecaji sēdēja pie
tā. Un (ķēniņš) sūtīja vīru savā priekšā. Bet pirms tas
vēstnesis pie tā nonāca, Eliša sacīja uz tiem vecajiem: vai
esat redzējuši, ka šis slepkavas bērns sūtījis, man galvu
noraut? Redziet, kad tas vēstnesis nāk, tad aizslēdziet
durvis, ar tām durvīm to grūzdami ārā. Klau, aiz viņa jau
viņa kunga kāju troksnis! **33** Un kamēr viņš vēl ar tiem
runāja, redzi, tad tas vēstnesis ienāca pie tā un (ķēniņš)
sacīja: redzi, tas ļaunums nāk no Tā Kunga, ko tad man
vēl cerēt uz To Kungu?

7 Tad Eliša sacīja: klausāties Tā Kunga vārdu: tā saka Tas
Kungs: rītu ap šo laiku pūrs kviešu miltu maksās vienu
sēķeli un divi pūri miežu vienu sēķeli Samarijas vārtos. **2**
Tad tas virsnieks, uz kura roku ķēniņš atspiedās, atbildēja
tam Dieva vīram un sacīja: redzi, jebšu Tas Kungs logus
taisītu debesīs, vai šī lieta varētu notikt? Bet tas sacīja:

redzi, ar savām acīm tu to redzēsi, bet no tā neēdīsi. **3** Un
četri spitālīgi vīri bija vārtu durvīs un tie sacīja cits uz
citu: ko še paliekam, kamēr mirstam? **4** Ja arī domātu
pilsētā tikt, tad pilsētā ir bads, un mēs taču tur mirsim, -
un ja te paliksim, tad arī mirsim. Tad nu nāciet, iesim
Sīriešu lēģeri, - ja tie mūs pamet dzīvus, tad dzīvosim,
un ja tie mūs nokauj, tad mirsim. **5** Un tie cēlās paša
novakarē, iet uz Sīriešu lēģeri, un kad tie nonāca pie
Sīriešu lēģera malas, redzi, tad tur nebija neviena. **6** Jo Tas
Kungs Sīriešu spēkam bija licis dzirdēt troksni no ratiem
un zirgiem un liela karaspēka troksni, tā ka cits uz citu
sacīja: redzi, Israēla ķēniņš pret mums saderējis Hetiešu
ķēniņus un ēģiptiešu ķēniņus, ka tie mums uzbrūk. **7** Tā
tie bija cēlušies un bēguši pa krēslu un pametuši savas
teltis un savus zirgus un savus ēzeļus, lēģeri, kā tas bija,
un bija bēguši, glābt tik dzīvību. **8** Kad nu šie spitālīgie
nonāca pie lēģera malas, tad tie iegāja vienā teltī, ēda un
dzēra, un ņēma no turienes sudrabu un zeltu un drēbes,
un nogāja un apslēpa un nāca atkal un gāja citā teltī,
un ņēma no turienes arīdzan un nogāja un apslēpa. **9**
Tad cits uz citu sacīja: mēs nedarām labi; šī diena ir
priecīgas vēsts diena; ja mēs cietīsim klusu un gaidīsim
līdz rīta gaismai, tad kritīsim vainā. Nu tad nāciet, iesim
un nesīsim ziņu ķēniņa namam. **10** Un tie gāja un sauca
pilsētas vārtu sargus un tiem teica sacīdami: mēs gājām
Sīriešu lēģerī, un redzi, tur nebija neviena un neviena
cilvēka balss, kā vien piesieti zirgi un ēzeļi un teltis kā
papriekš. **11** Tad sasauca vārtu sargus, un tie nesa to
vēsti iekšā ķēniņa namā. **12** Un ķēniņš cēlās naktī un

sacīja uz saviem kalpiem: es jums teikšu, ko Sīrieši mums
darījuši. Tie zina, ka mēs esam badā, tāpēc tie no lēģera
ir izgājuši apslēpties laukā, domādami: ja tie no pilsētas
nāks ārā, tad mēs tos grābsim dzīvus un ielauzīsimies
pilsētā. **13** Tad viens no viņa kalpiem atbildēja un sacīja:
lai jel ņem tos pieci atlikušos zirgus, kas pilsētā atlikuši,
(redzi, tie ir kā viss Israēla pulks, kas atlicies, vai kā viss
Israēla pulks, kas aizgājis bojā); tos sūtīsim izlūkot. **14**
Tad tie ņēma divus ratus ar zirgiem, un ķēniņš tos sūtīja
Sīriešu karaspēkam pakaļ un sacīja: ejat un izlūkojiet.
15 Un tie laida tiem pakaļ līdz Jardānei, un redzi, viss
ceļš bija pilns drēbju un rīku, ko Sīrieši bēgdami bija
nometuši. Un tie vēstneši griezās atpakaļ un to teica
ķēniņam. **16** Tad tie ļaudis izgāja un aplaupīja Sīriešu
lēģeri, un pūrs kviešu miltu maksāja vienu sēķeli, un divi
pūri miežu maksāja arī vienu sēķeli, pēc Tā Kunga vārda.
17 Un ķēniņš to virsnieku, uz kura roku viņš atspiedās,
bija iecēlis pār vārtiem, un tie ļaudis viņu samina vārtos,
ka tas nomira, pēc tiem vārdiem, ko tas Dieva vīrs bija
runājis, kad ķēniņš pie viņa nonāca. **18** Jo tas notika tā, kā
tas Dieva vīrs uz ķēniņu bija runājis un sacījis: rītu ap šo
laiku pūrs kviešu miltu maksās vienu sēķeli un divi pūri
miežu vienu sēķeli Samarijas vārtos, **19** Tad tas virsnieks
tam Dieva vīram bija atbildējis un sacījis: redzi, jebšu Tas
Kungs taisītu logus debesīs, vai šī lieta varētu notikt? Un
tas bija sacījis: redzi, tu to redzēsi ar savām acīm, bet
no tā neēdīsi. **20** Un tā viņam notika, jo tie ļaudis viņu
samina vārtos, ka tas nomira.

8 Un Eliša runāja ar to sievu, kuras dēlu viņš bija darījis
dzīvu, un sacīja: celies un ej ar savu saimi un piemīti,
kur varēdama, jo Tas Kungs badu aicinājis, tas nāks tai
zemē septiņus gadus. **2** Tad tā sieva cēlās un darīja pēc
Tā Dieva vīra vārda un nogāja ar savu saimi un piemita
Fīlistu zemē septiņus gadus. **3** Un kad tie septiņi gadi
bija pagājuši, tad tā sieva nāca atpakaļ no Fīlistu zemes
un izgāja, ķēniņu piesaukt par savu namu un par savu
tīrumu. **4** Un ķēniņš runāja ar Gehazi, Tā Dieva vīra puisi,
un sacīja: stāsti man jel visas lielās lietas, ko Eliša darījis.
5 Kad nu tas patlaban ķēniņam stāstīja, ka tas nomirušu
bija darījis dzīvu, redzi, tad tā sieva, kuras dēlu viņš
bija dzīvu darījis, piesauca ķēniņu sava nama un sava
tīruma pēc. Un Gehazis sacīja: mans kungs un ķēniņ, šī
ir tā sieva, un šis ir viņas dēls, ko Eliša dzīvu darījis. **6**
Tad ķēniņš vaicāja to sievu, un tā viņam to stāstīja, un
ķēniņš tai deva līdz vienu kambarjunkuri, sacīdams, lai
tai atdod visu, kas tai pieder, arī visus tīruma augļus no
tās dienas, kad tā to zemi atstājusi, līdz šim laikam. **7** Un
Eliša gāja uz Damasku, kad BenHadads, Sīriešu ķēniņš,
bija slims; un viņam teica un sacīja: tas Dieva vīrs ir
atnācis. **8** Tad ķēniņš sacīja uz Azaēli: ņem dāvanas savā
rokā un ej pretī tam Dieva vīram un vaicā caur viņu To
Kungu un prasi: vai es palikšu vesels no šās slimības? **9**
Un Azaēls viņam gāja pretī un ņēma dāvanas savā rokā,
visādas Damaskus mantas, nastu četrdesmit kamieļiem,
un tas gāja un stājās viņa priekšā un sacīja: tavs dēls
BenHadads, Sīrijas ķēniņš, mani pie tevis sūtījis sacīdams:
vai es atkal palikšu vesels no šīs sērgas? **10** Un Eliša uz to

sacīja: ej un saki viņam: tu paliksi vesels! Bet Tas Kungs
man ir rādījis, ka viņš mirdams mirs. **11** Un tas Dieva
vīrs skatījās stipri to uzlūkodams, kamēr šis sarāvās, un
viņš raudāja. **12** Tad Azaēls sacīja: kāpēc mans kungs
raud? Un tas sacīja: tāpēc, ka es zinu, ko ļauna tu darīsi
Israēla bērniem; tu sadedzināsi viņu stiprās pilis ar uguni
un nokausi viņu jaunekļus ar zobenu un satrieksi viņu
bērnus un uzšķērdīsi viņu grūtās sievas. **13** Tad Azaēls
sacīja: kas ir tavs kalps, tas suns, kam tādas lielas lietas
būs darīt? Un Eliša sacīja: Tas Kungs man rādījis tevi kā
Sīriešu ķēniņu. **14** Un viņš aizgāja no Elišas un nāca pie
sava kunga, un tas uz viņu sacīja: ko Eliša tev sacījis? Un
tas atbildēja: viņš man sacīja, tu palikšot vesels. **15** Un
otrā dienā Azaēls ņēma apsegu un to iemērca ūdenī un
pārklāja pār viņa vaigu, ka tas nomira. Un Azaēls palika
par ķēniņu viņa vietā. **16** Jorama, Ahaba dēla, Israēla
ķēniņa, piektā gadā, kad Jehošafats par ķēniņu bija pār
Jūdu, Jehorams, Jehošafata dēls, sāka valdīt iekš Jūda. **17**
Viņš bija trīsdesmit un divus gadus vecs, kad viņš palika
par ķēniņu un valdīja astoņus gadus Jeruzālemē. **18** Un
staigāja pa Israēla ķēniņu ceļiem, kā Ahaba nams darīja;
jo Ahaba meita bija viņam par sievu, un viņš darīja,
kas Tam Kungam nepatika. **19** Bet Tas Kungs negribēja
Jūdu samaitāt sava kalpa Dāvida dēļ, kā viņš tam bija
sacījis, ka tam došot gaišumu pie viņa bērniem mūžīgi. **20**
Viņa laikā Edomieši atkrita no Jūda pārvaldības un cēla
sev ķēniņu. **21** Jo Jehorams bija gājis uz Caīru ar visiem
saviem ratiem un naktī cēlies un kāvis tos Edomiešus, kas
viņu bija apstājuši, līdz ar visiem ratu virsniekiem, bet tie

ļaudis bēga savos dzīvokļos. 22 Tāpēc Edomieši atkrita
no Jūda virsvaldības līdz šai dienai. Tai laikā arī Libna
atkrita. 23 Un kas vēl stāstāms par Jehoramu, un viss, ko
viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā.
24 Un Jehorams aizmiga saviem tēviem pakaļ un tapa
aprakts pie saviem tēviem Dāvida pilī, un Ahazija, viņa
dēls, palika par ķēniņu viņa vietā. 25 Jorama, Ahaba dēla,
Israēla ķēniņa, divpadsmitā gadā Ahazija, Jehorama dēls,
sāka valdīt pār Jūdu. 26 Divdesmit un divus gadus Ahazija
bija vecs, kad viņš palika par ķēniņu, un valdīja vienu
gadu Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Atalija, un
bija Omrus, Israēla ķēniņa, meita. 27 Un viņš staigāja
Ahaba nama ceļā, un darīja, kas Tam Kungam nepatika,
kā Ahaba nams, jo viņš Ahaba namam bija par znotu.
28 Un viņš gāja karā ar Joramu, Ahaba dēlu, uz Rāmotu
Gileādā, pret Azaēli, Sīriešu ķēniņu, un Sīrieši ievainoja
Joramu. 29 Tad ķēniņš Jorams griezās atpakaļ, likties
Jezreēlē dziedināties no tām vainām, ko Sīrieši tam bija
situši Rāmotā, kad tas karoja ar Azaēli, Sīriešu ķēniņu. Un
Ahazija, Jehorama dēls, Jūda ķēniņš, nonāca apraudzīt
Joramu, Ahaba dēlu, Jezreēlē, jo viņš bija slims.

9 Tad pravietis Eliša sauca vienu no praviešu bērniem un
uz to sacīja: apjozi savus gurnus un ņem savā rokā šo
eļļas krūzi un ej uz Rāmotu Gileādā. 2 Un turp nonācis
lūko, kur Jeūs, Jehošafata dēls, Nimšus dēla dēls, un ej
iekšā un liec viņam celties no saviem brāļiem un ved
viņu dibina(tālākā) istabā, 3 Un ņem to eļļas krūzi un
izlej to pār viņa galvu un saki: tā saka Tas Kungs: Es tevi
svaidu par ķēniņu pār Israēli. Pēc atdari durvis un bēdz

un nekavējies. **4** Un šis jauneklis, tas pravieša puisis,
nogāja uz Rāmotu Gileādā. **5** Un viņam ieejot, redzi, kara
virsnieki tur sēdēja, un tas sacīja: man ar tevi kas jārunā,
kara virsniek. Tad Jeūs sacīja: ar kuru no mums visiem?
Un viņš sacīja: ar tevi, kara virsniek. **6** Tad viņš cēlās un
gāja namā. Un tas izlēja to eļļu uz viņa galvu un uz to
sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: "Es tevi svaidu
par ķēniņu pār Tā Kunga ļaudīm, pār Israēli. **7** Un tev būs
sava kunga Ahaba namu kaut, lai Es atriebju pie Izebeles
savu kalpu, to praviešu, asinis un visu Tā Kunga kalpu
asinis. **8** Un viss Ahaba nams ies bojā; un Es izdeldēšu no
Ahaba nama visu, kas pie sienas mīž, mazu un lielu iekš
Israēla. **9** Jo Es darīšu Ahaba namu kā Jerobeama, Nebata
dēla, namu un kā Baešus, Ahijas dēla namu. **10** Un suņi
ēdīs Izebeli Jezreēles tīrumā, un neviena nebūs, kas to
apraks." Tad viņš atdarīja durvis un bēga. **11** Kad nu Jeūs
izgāja pie sava kunga kalpiem, tad tie uz viņu sacīja: vai
miers? Kāpēc šis trakais pie tevis nācis? Un viņš uz tiem
sacīja: jūs jau pazīstat to vīru un viņa valodu. **12** Bet tie
sacīja: tie ir meli, stāsti mums jel! Un tas sacīja: tā un
tā tas uz mani runāja un sacīja: tā saka Tas Kungs: "Es
tevi svaidu par ķēniņu pār Israēli." **13** Tad tie steidzās
un ņēma ikkatrs savu drēbi un to lika viņam apakšā uz
pakāpēm un pūta bazūnes un sacīja: Jeūs ir ķēniņš! **14**
Tā Jeūs, Jehošafata dēls, Nimšus dēla dēls, cēla dumpi
pret Joramu. Bet Jorams ar visu Israēli bija apmeties
ap Rāmotu Gileādā, pret Azaēli, Sīriešu ķēniņu. **15** Un
ķēniņš Jorams bija pārnācis, likties dziedināties Jezreēlē
no tām vainām, ko Sīrieši viņam bija situši, kad tas karoja

pret Azaēli, Sīriešu ķēniņu. Un Jeūs sacīja: ja tas jūsu
prāts, tad lai neviens no pilsētas neizmūk un nenoiet,
to stāstīt Jezreēlē. **16** Tad Jeūs sēdās ratos un brauca uz
Jezreēli, jo Jorams tur gulēja. Un Ahazija, Jūda ķēniņš,
bija nācis, Joramu apraudzīt. **17** Un tas vaktnieks, kas
stāvēja Jezreēles tornī, ieraudzīja Jeūs pulku nākam un
sacīja: es redzu vienu pulku. Tad Jorams sacīja: ņem vienu
jātnieku un sūti to viņiem pretī, un lai tas prasa: vai
miers? **18** Un tas jātnieks tam jāja pretī un sacīja: tā saka
ķēniņš: vai miers? Bet Jeūs sacīja: kas tev par mieru?
Stājies man iepakaļ! Tad tas vaktnieks teica un sacīja: tas
vēstnesis pie tiem nonācis, bet nenāk atpakaļ. **19** Tad viņš
izsūtīja citu jātnieku, un tas pie tiem nonāca un sacīja:
tā saka ķēniņš: vai miers? Bet Jeūs sacīja: kas tev par
mieru? Stājies man iepakaļ. **20** Tad tas vaktnieks teica un
sacīja: viņš pie tiem nonācis, bet negriežas atpakaļ, un
skriešana ir kā Jeūs, Nimšus dēla, skriešana, jo viņš skrien
kā traks. **21** Tad Jorams sacīja: iejūdziet! Tad viņa rati
tapa iejūgti, un Jorams, Israēla ķēniņš, izgāja, arī Ahazija,
Jūda ķēniņš, ikkatrs savos ratos, un tie izgāja Jeūm pretī
un to sastapa Nābata, tā Jezreēlieša, tīrumā. **22** Kad nu
Jorams Jeū redzēja, tad viņš sacīja: vai miers, Jeū? Bet tas
sacīja: kāds miers, kamēr tavas mātes Izebeles maucība
un māņi augumā aug? **23** Tad Jorams grieza apkārt un
bēga un sacīja uz Ahaziju: viltus, Ahazija. **24** Bet Jeūs
kampa stopu rokā un šāva Joramam starp viņa pleciem,
ka bulta izskrēja caur viņa sirdi, un viņš nokrita savos
ratos. **25** Un (Jeūs) sacīja uz savu virsnieku Bidekaru:
ņem un met viņu uz Nabata, tā Jezreēlieša, tīrumu, Jo

atminies, ka es un tu mēs abi jājām pakaļ viņa tēvam
Ahabam, un Tas Kungs lika šo spriedumu uz viņu: **26**
Tiešām, Es vakar esmu redzējis Nābata asinis un viņa
bērnu asinis, saka Tas Kungs. Un Es tev to atmaksāšu tai
pašā tīrumā, saka Tas Kungs. Un nu ņem un met viņu
uz to tīrumu pēc Tā Kunga vārda. **27** Kad Ahazija, Jūda
ķēniņš, to redzēja, tad viņš bēga pa dārza nama ceļu. Bet
Jeūs tam dzinās pakaļ un sacīja: kaujiet šo arīdzan ratos! -
Augšām ejot uz Guru, kas ir pie Jeblaāmas; un viņš bēga
uz Meģidu un tur nomira. **28** Un viņa kalpi to noveda
uz Jeruzālemi un to apraka viņa kapā pie viņa tēviem
Dāvida pilī. **29** Jorama, Ahaba dēla, vienpadsmitā gadā
Ahazija bija par ķēniņu palicis pār Jūdu. **30** Un kad Jeūs
nonāca Jezreēlē un Izebele to dzirdēja, tad viņa svaidīja
savas acis un izgreznoja savu galvu un skatījās pa logu
ārā. **31** Kad nu Jeūs pa vārtiem ienāca, tad tā sacīja: vai
miers Zimrum, sava kunga slepkavam? **32** Un viņš pacēla
savas acis uz to logu un sacīja: kas manā pusē, kas? Tad
uz to skatījās kādi divi, trīs kambarjunkuri. **33** Un viņš
sacīja: gāziet to zemē, un tie to nogāza, tā ka no viņas
asinīm siena un zirgi tapa aptraipīti, un viņš to samina.
34 Kad nu viņš bija ienācis un ēdis un dzēris, tad viņš
sacīja: lūkojiet pēc tās nolādētās un aprociet to, jo tā ir
ķēniņa meita. **35** Bet kad tie nogāja viņu aprakt, tad tie
no tās nekā neatrada, kā vien galvaskausu, kājas un roku
plaukstas. **36** Tad tie nāca atpakaļ un viņam to stāstīja, un
viņš sacīja: tas ir Tā Kunga vārds, ko viņš runājis caur
savu kalpu Eliju no Tizbes, sacīdams: Jezreēles tīrumā
suņiem būs ēst Izebeles miesu, **37** Un Izebeles maita

paliks kā sūdi laukā Jezreēles tīrumā, ka nevarēs sacīt: tā
ir Izebele.

10 Un Ahabam bija septiņdesmit dēli Samarijā, un Jeūs
rakstīja grāmatas un tās sūtīja uz Samariju pie Jezreēles
virsniekiem, pie tiem vecajiem un Ahaba bērnu uzraugiem
ar šiem vārdiem: **2** Kad šī grāmata pie jums nonāk, un
jūsu kunga dēli ir pie jums, un rati un zirgi, stipra pilsēta
un bruņas, **3** Tad izredziet to labāko un taisnāko no sava
kunga dēliem, un ieceļat to viņa tēva goda krēslā, un
karojiet par sava kunga namu. **4** Bet tie bijās varen ļoti
un sacīja: redzi, divi ķēniņi viņa priekšā nav pastāvējuši,
kā tad mēs pastāvēsim? **5** Un kas par to namu un pilsētu
bija iecelts, un tie vecaji un uzraugi sūtīja pie Jeūs un
sacīja: mēs esam tavi kalpi un darīsim visu, ko tu mums
sacīsi, mēs nevienu necelsim par ķēniņu; dari tu, kas
tev patīk. **6** Tad viņš tiem rakstīja citu grāmatu ar šiem
vārdiem: ja jūs esat manā pusē un gribat klausīt manai
balsij, tad ņemiet sava kunga dēlu galvas un nāciet pie
manis rīt ap šo laiku uz Jezreēli. (Un to ķēniņa dēlu
bija septiņdesmit vīri pie pilsētas lielkungiem, kas tos
audzināja.) **7** Kad nu šī grāmata pie tiem atnāca, tad tie
ņēma tos ķēniņa dēlus un nokāva visus septiņdesmit un
lika viņu galvas kurvjos un tās sūtīja uz Jezreēli. **8** Un
kad tas vēstnesis atnāca un viņam to stāstīja sacīdams:
tie ir atnesuši ķēniņa dēlu galvas, tad viņš sacīja: lieciet
tās divējās kopās pie vārtu durvīm līdz rītam. **9** Un no
rīta, kad viņš izgāja, tad viņš tur nostājās un sacīja uz
visiem ļaudīm: jūs esat taisni, redzi, es esmu cēlis dumpi
pret savu kungu un viņu nokāvis; kas tad šos visus ir

kāvis? **10** Tāpēc atzīstiet, ka no Tā Kunga vārda nekas
nav kritis zemē, ko Tas Kungs runājis pret Ahaba namu;
jo Tas Kungs ir darījis, ko Viņš runājis caur savu kalpu
Eliju. **11** Tad Jeūs arī visus apkāva, kas no Ahaba nama
bija atlikušies Jezreēlē, arī visus viņa augstniekus un viņa
pazīstamos un viņa svētītājus, kamēr tam neviena vairs
neatlika. **12** Un viņš cēlās un gāja un nonāca Samarijā
un bija ceļā vienā namā, kur gani dzīvoja. **13** Tad Jeūs
atrada Ahazijas, Jūda ķēniņa, brāļus un uz tiem sacīja: kas
jūs esat? Un tie sacīja: mēs esam Ahazijas brāļi un esam
nākuši apmeklēt ķēniņa un ķēniņienes bērnus. **14** Tad
viņš sacīja: grābiet tos dzīvus. Un tie tos sagrāba dzīvus
un tos apkāva pie ganu nama akas, četrdesmit un divus
vīrus, un neatlicināja no tiem neviena. **15** Un no turienes
aizgājis viņš atrada Jonadabu, Rekaba dēlu, pretī nākam,
un to apsveicināja un uz to sacīja: vai tava sirds taisna,
kā mana sirds ar tavu sirdi? Un Jonadabs sacīja: ir gan.
(Jeūs sacīja:) Ja tā ir, tad dod man savu roku. Un viņš
tam deva roku. Un viņš tam lika pie sevis kāpt ratos. **16**
Un viņš sacīja: nāc man līdz un skaties manu karstumu
priekš Tā Kunga. Un viņš tam lika braukt savos ratos. **17**
Tad viņš nonāca Samarijā un apkāva visus, kas Ahabam
bija atlikuši Samarijā, tiekams viņš tos izdeldēja, pēc Tā
Kunga vārda, ko tas caur Eliju bija runājis. **18** Un Jeūs
sapulcināja visus ļaudis un uz tiem sacīja: Ahabs Baālam
maz ir kalpojis, Jeūs viņam daudz vairāk kalpos. **19** Tāpēc
aicinājiet visus Baāla praviešus, visus viņa kalpus un
visus viņa svētītājus pie manis, ka neviens neatraujās, jo
man Baālam jaupurē liels upuris. Nevienam, kas atraujās,

nebūs palikt dzīvam. Bet Jeūs to darīja ar viltību, ka viņš
nomaitātu visus Baāla kalpus. **20** Un Jeūs sacīja: svētījiet
Baālam svētkus, un tie tos izsauca. **21** Tad Jeūs sūtīja arī
pa visu Israēli, un visi Baāla kalpi atnāca, un neviens
neatrāvās, kas nebūtu nācis, un tie nāca Baāla namā, ka
Baāla nams līdz galu galam bija pilns. **22** Tad viņš sacīja
uz tiem, kas bija iecelti pār to drēbju namu: atnesiet
visiem Baāla kalpiem drēbes, un tie viņiem atnesa drēbes.
23 Tad Jeūs ar Jonadabu, Rekaba dēlu, gāja Baāla namā,
un viņš sacīja uz Baāla kalpiem: meklējiet un pieraugāt,
ka jūsu starpā nav neviena no Tā Kunga kalpiem, bet
Baāla kalpi vien. **24** Kad tie nu nāca upurēt kaujamos
un dedzināmos upurus, tad Jeūs ārā nolika astoņdesmit
vīrus un sacīja: ja kāds no tiem vīriem, ko es jums dodu
rokā, izbēgs, tad jūsu dvēsele būs viņa dvēseles vietā. **25**
Kad nu dedzināmais upuris bija pabeigts, tad Jeūs sacīja
uz pils karavīriem un uz virsniekiem: ejat un kaujiet tos,
ka neviens neizbēg. Un tie tos apkāva ar zobena asmeni,
un tie pils karavīri un virsnieki tos nometa pie malas
un gāja Baāla nama pilī. **26** Un tie iznesa Baāla nama
uzceltos stabus un tos sadedzināja, **27** Un sadragāja Baāla
uzcelto tēlu un salauzīja Baāla namu un to darīja par
gānekļu vietu līdz šodienai. **28** Tā Jeūs Baālu izdeldēja
no Israēla. **29** Bet no Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem,
kas Israēli bija pavedis uz grēkiem, Jeūs neatstājās, proti
no tiem zelta teļiem Bētelē un Danā. **30** Un Tas Kungs
sacīja uz Jeū: “Tāpēc ka tev labs prāts bijis darīt, kas Man
patīk un Ahaba namam visu esi darījis, kas bija Manā
sirdī, tad tavi dēli tev sēdēs Israēla krēslā līdz ceturtam

augumam." 31 Bet Jeūs nedzinās staigāt Tā Kunga, Israēla
Dieva, bauslībā ar visu savu sirdi; viņš neatstājās no
Jerobeama grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem.
32 Tanī laikā Tas Kungs Israēli iesāka mazināt, jo Azaēls
tos kāva visās Israēla robežās, 33 No Jardānes puses pret
rītiem visu Gileādas zemi, Gadiešus un Rūbeniešus un
Manasiešus, no Aroēra pie Arnonas upes un Gileādu un
Basanu. 34 Un kas vēl par Jeū stāstāms, un viss, ko viņš
darījis, un viss viņa spēks, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu
laiku grāmatā. 35 Un Jeūs aizmiga saviem tēviem pakaļ
un viņu apraka Samarijā, un viņa dēls Joakas palika par
ķēniņu viņa vietā. 36 Un tas laiks, kamēr Jeūs pār Israēli
valdījis Samarijā, ir divdesmit un astoņi gadi.

11 Kad nu Atalija, Ahazijas māte, redzēja, ka viņas
dēls bija miris, tad viņa cēlās un izdeldēja visu ķēniņa
dzimumu. 2 Bet Jošeba, ķēniņa Jehorama meita, Ahazijas
māsa, ņēma Joasu, Ahazijas dēlu, un to nozaga no tiem
ķēniņa bērniem, kas kļuva nokauti, līdz ar viņa zīdītāju
guļamā kambarī, un tie viņu apslēpa no Atalijas, ka tas
netapa nokauts. 3 Un viņš ar to bija apslēpts Tā Kunga
namā sešus gadus, un Atalija valdīja pār zemi. 4 Un septītā
gadā Jojada sūtīja un sauca tos virsniekus pār simtiem un
sargus un pils karavīrus, lai nāk pie viņa Tā Kunga namā,
un derēja derību ar tiem, lika tiem zvērēt Tā Kunga namā
un parādīja tiem to ķēniņa dēlu. 5 Un viņš tiem pavēlēja
sacīdams: šī tā lieta, ko jums būs darīt. Trešā daļa no jums,
kam svētdienā jāstāv kārtā, lai tur vakti pie ķēniņa nama,
6 Un otra trešā daļa lai stāv pie Sur vārtiem un trešā
daļa pie tiem vārtiem aiz pils karavīriem; tā jums būs

turēt vakti un to namu nosargāt. **7** Un divi pulki no jums,
visi kas svētdienā tiek vaļā, lai vakti tur Tā Kunga namā
pie ķēniņa. **8** Un jums būs stāties ap ķēniņu, ikkatram
ar savu ieroci rokā. Un kas tais rindās ielauzīsies, tam
būs mirt, un esiet pie ķēniņa, kad viņš iziet un ieiet. **9**
Un tie virsnieki pār simtiem darīja kā priesteris Jojada
tiem bija pavēlējis, un ikkatrs ņēma savus vīrus, kam
svētdienā bija kārta un kas svētdienā tika vaļā, un gāja
pie priestera Jojadas. **10** Un priesteris tiem virsniekiem
pār simtiem deva šķēpus un priekšturamās bruņas, kas
ķēniņam Dāvidam bija Tā Kunga namā. **11** Un tie pils
karavīri stāvēja ikkatrs ar savu ieroci rokā no nama labās
puses līdz nama kreisai pusei, pie altāra un pie nama
ap ķēniņu visapkārt. **12** Un viņš izveda ķēniņa dēlu un
uzlika viņam kroni un deva viņam liecības (grāmatu), un
tie viņu cēla par ķēniņu un to svaidīja un plaukšķināja
ar rokām un sacīja: lai dzīvo ķēniņš! **13** Un kad Atalija
dzirdēja to pils karavīru (un) ļaužu kliegšanu, tad tā nāca
pie tiem ļaudīm Tā Kunga namā, **14** Un tā skatījās, un
redzi, ķēniņš stāvēja augstajā vietā, kā bija ieradums, un
virsnieki un trumešu pūtēji pie ķēniņa, un visi zemes
ļaudis priecājās un pūta trumetes. Tad Atalija saplēsa
savas drēbes un sauca: dumpis, dumpis! **15** Bet priesteris
Jojada pavēlēja tiem virsniekiem pār simtiem, tiem kara
spēka vadoņiem, un uz tiem sacīja: izvediet to no nama
ārā rindām cauri un kas viņai ies pakaļ, to nokaujiet ar
zobenu; jo priesteris sacīja: Tā Kunga namā to nebūs
nokaut. **16** Un tie pielika rokas pie tās, un tā gāja pa zirgu
braucamo ceļu uz ķēniņa namu un tur tapa nokauta. **17**

Un Jojada derēja derību starp To Kungu un ķēniņu un
ļaudīm, ka tie būtu Tā Kunga ļaudis, ir starp ķēniņu un
ļaudīm. **18** Tad visi zemes ļaudis gāja Baāla namā un to
nolauzīja ar viņa altāriem un sadauzīja viņa tēlus pavisam
un nokāva Matanu, Baāla svētītāju, altāru priekšā, un
priesteris iecēla atkal priekšniekus pie Tā Kunga nama. **19**
Un viņš ņēma tos virsniekus pār simtiem un tos sargus un
pils karavīrus un visus zemes ļaudis, un tie veda ķēniņu
no Tā Kunga nama un gāja to ceļu pa pils karavīru vārtiem
uz ķēniņa namu, un viņš apsēdās ķēniņu goda krēslā. **20**
Un visi zemes ļaudis priecājās, un pilsēta norima, kad tie
Ataliju ar zobenu bija nokāvuši pie ķēniņa nama. **21** Un
Joas bija septiņus gadus vecs, kad tas palika par ķēniņu.

12 Jeūs septītā gadā Joas palika par ķēniņu un valdīja
četrdesmit gadus Jeruzālemē. Un viņa mātei bija vārds
Cibea no Bēršebas. **2** Un Joas darīja, kas Tam Kungam
labi patika, visu savu mūžu, kamēr priesteris Jojada viņu
mācīja. **3** Tikai kalnu altāri netapa nopostīti; jo tie ļaudis
upurēja un kvēpināja vēl uz tiem kalnu altāriem. **4** Un
Joas sacīja uz tiem priesteriem: visu naudu, kas top dota
Dievam par godu un nāk Tā Kunga namā, naudu, kas iet uz
galvām, visu naudu, ko spriež par dvēseli, un visu naudu,
ko dod no labprātības Tā Kunga namā, **5** To priesteriem
būs ņemt, ikkatram no sava pazīstama, un tiem būs
izlabot tā nama plīsumus visur, kur tie plīsumus atrod. **6**
Un notikās ķēniņa Joasa divdesmit un trešā gadā, ka tie
priesteri nebija labojuši tā nama plīsumus, **7** Tad ķēniņš
Joas aicināja priesteri Jojadu un tos citus priesterus un uz
tiem sacīja: kāpēc jūs nelabojiet tā nama plīsumus. Un nu

jums vairs nebūs ņemt naudu no saviem pazīstamiem,
bet to dot priekš tā nama plīsumiem. **8** Tad tie priesteri
bija mierā, naudas no ļaudīm vairs neņemt, nedz nama
plīsumus izlabot. **9** Un priesteris Jojada ņēma šķirstu un
ieurba tā vākā caurumu, un to lika sānis altārim pa labo
roku; kad kāds nāca Tā Kunga namā, tad tie priesteri, kas
slieksni sargāja, tur ielika to naudu, ko ienesa Tā Kunga
namā. **10** Kad nu redzēja daudz naudas šķirstā esam, tad
ķēniņa skrīveris un augstais priesteris nāca un sasēja
un skaitīja to naudu, ko atrada Tā Kunga namā. **11** Un
tie to naudu ieskaitīja rokā darba uzraugiem, kas bija
iecelti pār Tā Kunga namu. Un tie to izdeva amatniekiem
un nama būvētājiem, kas pie Tā Kunga nama strādāja,
12 Un mūrniekiem un akmeņu cirtējiem, pirkt kokus
un cirstus akmeņus, izlabot Tā Kunga nama plīsumus
un izdot par visu, kas bija vajadzīgs, izlabot Tā Kunga
namu. **13** Bet sudraba kausus, nažus, bļodas, trumetes un
visādas zelta un sudraba lietas priekš Tā Kunga nama
netaisīja no tās naudas, ko sanesa Tā Kunga namā, **14**
Bet tie to deva strādniekiem, izlabot ar to Tā Kunga
namu. **15** Un atbildēšanu neprasīja no tiem vīriem, kam
tā nauda bija dota, to dot strādniekiem, bet tie to darīja
uz ticību. **16** Nauda no noziegumu upuriem un nauda no
grēku upuriem netapa nesta Tā Kunga namā, tā nācās
priesteriem. **17** To brīdi Azaēls, Sīriešu ķēniņš, cēlās un
karoja pret Gatu un to uzņēma. Un Azaēls griezās iet pret
Jeruzālemi. **18** Tad Joas, Jūda ķēniņš, ņēma visas svētās
dāvanas, ko viņa tēvi Jehošafats un Jehorams un Ahazija,
Jūda ķēniņi, Dievam bija dāvinājuši, ir tās dāvanas, ko

viņš pats bija devis, un visu zeltu, kas atradās Tā Kunga
namā un pie ķēniņa nama mantām, un to sūtīja Azaēlim,
Sīriešu ķēniņam. Tad šis aizgāja no Jeruzālemes. **19** Un
kas vēl par Joasu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, tas ir
rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā. **20** Un viņa kalpi cēlās
un derēja derību un nokāva Joasu Millus namā, kur iet uz
Sillu. **21** Jo Jozakars, Šimeata dēls, un Jozabats, Šomera
dēls, viņa kalpi, to nokāva, ka tas nomira; un viņu apraka
pie viņa tēviem Dāvida pilī. Un viņa dēls Amacīja palika
par ķēniņu viņa vietā.

13 Joasa, Ahazijas dēla, Jūda ķēniņa, divdesmit trešā
gadā Joakas, Jeūs dēls, palika par ķēniņu pār Israēli
un valdīja Samarijā septiņpadsmit gadus; **2** Un viņš
darīja, kas Tam Kungam nepatika, jo viņš staigāja pakaļ
Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli paveda
uz grēkiem; no tiem viņš neatstājās. **3** Tad Tā Kunga
bardzība iedegās pār Israēli, un Viņš tos nodeva rokā
Azaēlim, Sīriešu ķēniņam, un BenHadadam, Azaēļa dēlam
visu to laiku. **4** Bet Joakas pielūdza Tā Kunga vaigu, un
Tas Kungs to paklausīja; jo Viņš uzlūkoja to spaidīšanu,
ar ko Sīriešu ķēniņš Israēli spaidīja. **5** Un Tas Kungs
Israēlim deva glābēju, ka tie izglābās no Sīriešu rokas, un
Israēla bērni dzīvoja savās teltīs kā papriekš. **6** Taču tie
neatstājās no Jerobeama nama grēkiem, kas Israēli bija
pavedis uz grēkiem, bet staigāja iekš tiem; pat Astarte
palika Samarijā. **7** Jo no Joakasa ļaudīm vairāk nebija
atlikuši nekā piecdesmit jātnieki un desmit rati un desmit
tūkstoš kājnieki. Jo Sīrijas ķēniņš tos bija nokāvis un tos
darījis kā saminamus pīšļus. **8** Un kas vēl par Joakasu

stāstāms, un viss, ko viņš darījis, un viss viņa spēks, tas
ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. 9 Un Joakas
aizmiga saviem tēviem pakaļ un tapa aprakts Samarijā.
Un viņa dēls Jehoas palika par ķēniņu viņa vietā. 10
Joasa, Jūda ķēniņa, trīsdesmit septītā gadā Jehoas, Joakasa
dēls, palika par ķēniņu pār Israēli Samarijā, un valdīja
sešpadsmit gadus. 11 Un viņš darīja, kas Tam Kungam
nepatika; viņš neatstājās no visiem Jerobeama, Nebata
dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem, - tanīs
viņš staigāja. 12 Un kas vēl par Jehoasu stāstāms, un viss,
ko viņš darījis, un viss viņa spēks, kā viņš karojis pret
Amacīju, Jūda ķēniņu, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. 13 Un Jehoas aizmiga saviem tēviem pakaļ, un
Jerobeams sēdās viņa goda krēslā. Bet Jehoas Samarijā
tapa aprakts pie Israēla ķēniņiem. 14 Un Eliša sasirga ar
slimību, ar ko tas arī nomira. Un Jehoas, Israēla ķēniņš,
nogāja pie tā un raudāja viņa priekšā un sacīja: mans
tēvs! Mans tēvs! Israēla rati un viņa jātnieki! 15 Un Eliša
uz to sacīja: dabū stopu un bultas. Un viņš tam dabūja
stopu un bultas, 16 Tad viņš sacīja uz Israēla ķēniņu:
uzvelc to stopu ar savu roku! Un tas uzvilka ar savu roku,
un Eliša lika savu roku uz ķēniņa roku 17 Un sacīja: atveri
logu pret rītiem. Un viņš to atvēra. Un Eliša sacīja: šauj!
Un viņš šāva. Tad viņš sacīja: tā ir Tā Kunga glābēja
bulta, glābēja bulta pret Sīriešiem, jo tu kausi Sīriešus
Afekā, tiekams tu tos izdeldēsi. 18 Pēc viņš sacīja: ņem tās
bultas. Un kad tas tās ņēma, tad viņš sacīja uz Israēla
ķēniņu: sit to zemi! Un viņš sita trīs reizes un apstājās. 19
Tad tas Dieva vīrs par to apskaitās un sacīja: ja tu būtu

piecas vai sešas reizes sitis, tad tu Sīriešus būtu kāvis
līdz izdeldēšanai, bet nu tu Sīriešus kausi trīs reiz. **20** Un
Eliša nomira un to apraka, kad Moabiešu sirotāji gada
sākumā ielauzās zemē. **21** Un notikās, kad tie nupat vienu
vīru gribēja aprakt, redzi, tad tie ieraudzīja to pulku
un iemeta to vīru Elišas kapā. Un kad tas vīrs dabūja
aiztikt Elišas kaulus, tad tas palika dzīvs un cēlās uz
savām kājām. **22** Un Azaēls, Sīriešu ķēniņš, spaidīja Israēli
visu Joakasa mūžu. **23** Bet Tas Kungs tiem bija žēlīgs un
apžēlojās par tiem un atgriezās pie tiem Savas derības dēļ
ar Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu un negribēja tos nomaitāt
un tos arīdzan neatmeta no Sava vaiga līdz šim laikam. **24**
Un Azaēls, Sīriešu ķēniņš, nomira, un BenHadads, viņa
dēls, palika par ķēniņu viņa vietā. **25** Tad Jehoas, Joakasa
dēls, atņēma atkal tās pilsētas no BenHadada, Azaēļa dēla
rokas, ko šis karā bija ņēmis no Joakasa, viņa tēva, rokas.
Jehoas viņu kāva trīs reizes un atdabūja Israēla pilsētas.

14 Jehoasa, Joakasa dēla, Israēla ķēniņa, otrā gadā
Amacīja, Joasa, Jūda ķēniņa, dēls palika par ķēniņu. **2**
Divdesmit pieci gadus viņš bija vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja divdesmit deviņus gadus Jeruzālemē,
un viņa mātei bija vārds Joadane no Jeruzālemes. **3** Un
viņš darīja, kas Tam Kungam labi patika, tomēr ne tā kā
viņa tēvs Dāvids, bet kā viņa tēvs Joas, tā viņš darīja. **4**
Tikai kalnu altāri netapa nopostīti; tie ļaudis upurēja un
kvēpināja vēl uz kalniem. **5** Un kad viņš bija stiprinājies
savā valstībā, tad tas nokāva savus kalpus, kas viņa tēvu,
to ķēniņu, bija nokāvuši. **6** Bet to slepkavu bērnus viņš
nenokāva, kā rakstīts ir Mozus bauslības grāmatā, kur Tas

Kungs pavēlējis sacīdams: tēviem nebūs tapt nokautiem
par bērniem, un bērniem nebūs tapt nokautiem par
tēviem, bet ikkatram būs tapt nokautam par saviem
paša grēkiem. 7 Viņš kāva Edomiešus sāls ielejā desmit
tūkstošus un uzņēma Selu kaujā, un nosauca viņas vārdu
Jokteēli līdz šai dienai. 8 Tad Amacīja sūtīja vēstnešus
pie Jehoasa, Joakasa dēla, Jeūs dēla dēla, Israēla ķēniņa,
un lika sacīt: nāc, skatīsimies acīs. 9 Bet Jehoas, Israēla
ķēniņš, sūtīja pie Amacījas, Jūda ķēniņa, un lika sacīt:
Lībanus ērkšķu krūms sūtīja pie Lībanus ciedru koka,
sacīdams: dod savu meitu manam dēlam par sievu. Bet
Lībanus lauka zvēri gāja pāri un samina to ērkšķu krūmu.
10 Tu gan Edomu esi kāvis, - tāpēc tava sirds lepojās.
Paturi to godu un paliec mājās, kāpēc tu gribi dzīties pēc
nelaimes, ka tu krīti un Jūda līdz ar tevi? 11 Bet Amacīja
neklausīja. Tad Jehoas, Israēla ķēniņš, nāca un Amacīja,
Jūda ķēniņš, saskatījās acīs pie BetŠemesas Jūda zemē.
12 Un Jūda tapa sakauts no Israēla un tie bēga ikkatrs
savā dzīvoklī. 13 Un Jehoas, Israēla ķēniņš, sagūstīja
Amacīju, Joasa dēlu, Ahazijas dēla dēlu, Jūda ķēniņu
pie BetŠemesas, un nonāca Jeruzālemē un nolauzīja
Jeruzālemes mūrus četrsimt olektis no Efraīma vārtiem
līdz Stūra vārtiem. 14 Un viņš ņēma visu zeltu un sudrabu
un visus rīkus, kas atradās Tā Kunga namā un tā ķēniņa
nama mantās, un bērnus ķīlām, un griezās atpakaļ uz
Samariju. 15 Un kas vēl par Jehoasu stāstāms, ko viņš
darījis, un viņa spēks, un kā viņš karojis ar Amacīju, Jūda
ķēniņu, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. 16
Un Jehoas aizmiga saviem tēviem pakaļ un tapa aprakts

Samarijā pie Israēla ķēniņiem, un Jerobeams, viņa dēls,
palika par ķēniņu viņa vietā. **17** Bet Amacīja, Joasa, Jūda
ķēniņa, dēls, dzīvoja piecpadsmit gadus, kad Jehoas,
Joakasa, Israēla ķēniņa, dēls, bija nomiris. **18** Un kas vēl
par Amacīju stāstāms, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku
grāmatā. **19** Un dumpis cēlās pret viņu Jeruzālemē. Bet
viņš bēga uz Laķisu, un viņam sūtīja pakaļ uz Laķisu
un viņu tur nokāva. **20** Un viņu atveda uz zirgiem un
apraka Jeruzālemē pie viņa tēviem Dāvida pilī. **21** Un
visi Jūda ļaudis ņēma Azariju, kas bija sešpadsmit gadus
vecs, un to cēla par ķēniņu viņa tēva Amacījas vietā.
22 Tas uztaisīja Elatu un atdabūja to atkal pie Jūda pēc
tam, kad ķēniņš bija aizmidzis pakaļ saviem tēviem. **23**
Amacījas, Joasa dēla, Jūda ķēniņa, piecpadsmitā gadā
Jerobeams, Jehoasa dēls, palika par ķēniņu pār Israēli
Samarijā un valdīja četrdesmit un vienu gadu. **24** Un
viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika; viņš neatstājās
no visiem Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas Israēli
bija pavedis uz grēkiem. **25** Viņš atdabūja Israēla robežu
no tās vietas, kur iet uz Hamatu, līdz klajuma jūrai, pēc
Tā Kunga, Israēla Dieva, vārda, ko Viņš bija runājis caur
Savu kalpu, pravieti Jonu, Amitajus dēlu, kas bija no
GatEveras. **26** Jo Tas Kungs uzlūkoja, ka Israēla bēdas
bija ļoti rūgtas, un arī neviena vairs nebija ne maza ne
liela, un ka Israēlim palīga nebija. **27** Un Tas Kungs nebija
runājis, ka Israēla vārdu gribot izdeldēt apakš debesīm,
bet Viņš tos atpestīja caur Jerobeama, Jehoasa dēla, roku.
28 Un kas vēl par Jerobeamu stāstāms un viss, ko viņš
darījis, un viņa spēks, kā viņš karojis un kā viņš Damasku

un Hamatu atkal atdabūjis no Jūda pie Israēla, tas ir
rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. 29 Un Jerobeams
aizmiga pakaļ saviem tēviem Israēla ķēniņiem. Un viņa
dēls Zaharija palika par ķēniņu viņa vietā.

15 Jerobeama, Israēla ķēniņa, divdesmit septītā gadā
Azarija, Amacījas, Jūda ķēniņa, dēls, palika par ķēniņu.
2 Viņš bija sešpadsmit gadus vecs, kad viņš palika par
ķēniņu, un valdīja piecdesmit un divus gadus Jeruzālemē.
Un viņa mātei bija vārds Jekalija no Jeruzālemes. 3 Un
viņš darīja, kas Tam Kungam labi patika, kā viņa tēvs
Amacīja bija darījis. 4 Tikai kalnu altāri vien netapa
nopostīti, bet ļaudis upurēja un kvēpināja vēl pa kalniem.
5 Un Tas Kungs sita ķēniņu, ka tas palika spitālīgs līdz
savas miršanas dienai, un viņš dzīvoja slimnieku namā.
Bet Jotams, ķēniņa dēls, bija pār to namu un tiesāja tās
zemes ļaudis. 6 Kas vēl par Azariju stāstāms, un viss, ko
viņš darījis, tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā. 7
Un Azarija aizmiga saviem tēviem pakaļ, un to apraka
pie viņa tēviem Dāvida pilī, un Jotams, viņa dēls, palika
par ķēniņu viņa vietā. 8 Azarijas, Jūda ķēniņa, trīsdesmit
astotā gadā Zaharija, Jerobeama dēls, palika par ķēniņu
pār Israēli Samarijā, un valdīja sešus mēnešus, 9 Un darīja,
kas Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvi bija darījuši;
viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas
Israēli bija pavedis uz grēkiem. 10 Un Šalums, Jabesa
dēls, cēla dumpi pret viņu un to kāva ļaužu priekšā un to
nokāva un palika par ķēniņu viņa vietā. 11 Un kas vēl par
Zahariju stāstāms, redzi, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu
laiku grāmatā. 12 Šis bija Tā Kunga vārds, ko viņš bija

runājis uz Jeū sacīdams: līdz ceturtam augumam tavi
bērni sēdēs uz Israēla goda krēsla; un tā tas noticis. **13**
Šalums, Jabesa dēls, palika par ķēniņu Uzijas, Jūda ķēniņa,
trīsdesmit devītā gadā un valdīja vienu mēnesi Samarijā.
14 Jo Menaēms, Gadus dēls, cēlās no Tircas un nāca uz
Samariju, un kāva Šalumu, Jabesa dēlu, Samarijā un to
nokāva un palika par ķēniņu viņa vietā. **15** Un kas vēl par
Šalumu stāstāms, un tas dumpis, ko viņš cēlis, redzi, tas
ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. **16** Tad Menaēms
kāva Tivzu un visu, kas tur bija, un viņas robežas no Tircas
nākdams, tāpēc ka tie viņam nebija (vārtus) atdarījuši, un
viņš to kāva un pāršķēla visas grūtās sievas. **17** Azarijas,
Jūda ķēniņa, trīsdesmit devītā gadā Menaēms, Gadus dēls,
palika par ķēniņu pār Israēli un valdīja desmit gadus
Samarijā. **18** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika,
un kamēr dzīvoja, viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata
dēla, grēkiem, kas Israēli bija pavedis uz grēkiem. **19** Tad
Pūls, Asīrijas ķēniņš, nāca pret to zemi, un Menaēms deva
Pūlam tūkstoš talentus sudraba, lai viņa roka ar to būtu,
ka varētu stiprināties savā valstībā. **20** Un Menaēms to
naudu izspieda no Israēla, un ikkatram bagātam bija jādod
Asīrijas ķēniņam par ikkatru vīru piecdesmit sudraba
sēķeli. Tad Asīrijas ķēniņš griezās atpakaļ un nepalika
vairs tai zemē **21** Un kas vēl stāstāms par Menaēmu, un
viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku
grāmatā. **22** Un Menaēms aizmiga saviem tēviem pakaļ,
un Pekaja, viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā. **23**
Azarijas, Jūda ķēniņa, piecdesmitā gadā Pekaja, Menaēma
dēls, palika par ķēniņu pār Israēli Samarijā, un valdīja

divus gadus, **24** Un darīja, kas Tam Kungam nepatika;
viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas
Israēli bija pavedis uz grēkiem. **25** Un Peka, Remalijas
dēls, viņa virsnieks, cēla dumpi pret viņu un to kāva
Samarijā, ķēniņa nama pagalmā, ar Argobu un ar Arju; un
pie viņa bija piecdesmit vīri no Gileādas bērniem, un viņš
to nokāva, un palika par ķēniņu viņa vietā. **26** Un kas vēl
stāstāms par Pekaju, un viss, ko viņš darījis, redzi, tas ir
rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā. **27** Azarijas, Jūda
ķēniņa, piecdesmit otrā gadā Peka, Remalijas dēls, palika
par ķēniņu pār Israēli Samarijā un valdīja divdesmit
gadus. **28** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika;
viņš neatstājās no Jerobeama, Nebata dēla, grēkiem, kas
Israēli bija pavedis uz grēkiem. **29** Pekas, Israēla ķēniņa,
laikā Tiglat Pilezers, Asīrijas ķēniņš, atnāca un uzņēma
Jonu un AbelBetMaāku un Janoū un Ķedesu un Hacoru
un Gileādu un Galileju un visu Naftalus zemi, un tos
noveda uz Asīriju. **30** Un Hoseja, Elas dēls, cēla dumpi
pret Peku, Remalijas dēlu, un to sita un nokāva un palika
par ķēniņu viņa vietā Jotama, Uzijas dēla, divdesmitā
gadā. **31** Un kas vēl par Peku stāstāms, un viss, ko viņš
darījis, redzi, tas ir rakstīts Israēla ķēniņu laiku grāmatā.
32 Pekas, Remalijas dēla, Israēla ķēniņa, otrā gadā Jotams,
Uzijas dēls, palika par ķēniņu pār Jūdu. **33** Divdesmit
pieci gadus viņš bija vecs, kad palika par ķēniņu, un
valdīja sešpadsmit gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija
vārds Jeruza, Cadaka meita. **34** Un viņš darīja, kas Tam
Kungam labi patika, kā viņa tēvs Uzija bija darījis, tā
viņš darīja. **35** Tikai kalnu altāri vien netapa nopostīti,

ļaudis upurēja un kvēpināja vēl pa kalniem. Šis uztaisīja
tos augšvārtus pie Tā Kunga nama. 36 Un kas vēl par
Jotamu stāstāms, un viss, ko viņš darījis, tas ir rakstīts
Jūda ķēniņu laiku grāmatā. 37 Tanī laikā Tas Kungs sāka
uz Jūdu sūtīt Recinu, Sīriešu ķēniņu un Peku, Remalijas
dēlu. 38 Un Jotams aizmiga saviem tēviem pakaļ, un tapa
aprakts pie saviem tēviem Dāvida, sava tēva, pilī. Un
Ahazs, viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.

16 Pekas, Remalijas dēla, septiņpadsmitā gadā Ahazs,
Jotama, Jūda ķēniņa, dēls, palika par ķēniņu. 2 Ahazs
bija divdesmit gadus vecs, kad palika par ķēniņu, un
valdīja sešpadsmit gadus Jeruzālemē, un nedarīja, kas
Tam Kungam, viņa Dievam, patika, kā viņa tēvs Dāvids. 3
Jo viņš staigāja pa Israēla ķēniņu ceļiem. Viņš arī savam
dēlam lika caur uguni iet pēc pagānu negantības, ko
Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija izdzinis. 4 Viņš
upurēja un kvēpināja arī pa kalniem un pakalniem un
apakš visiem zaļiem kokiem. 5 Tad Recins, Sīriešu ķēniņš,
ar Peku, Remalijas dēlu, Israēla ķēniņu, cēlās karā pret
Jeruzālemi, un apmeta lēģeri ap Ahazu, bet to nevarēja
pārvarēt. 6 Tanī laikā Recins, Sīriešu ķēniņš, atdabūja
Elatu uz Sīriešu pusi, un izdzina Jūdus no Elatas, un Sīrieši
nāca uz Elatu un tur dzīvoja līdz šai dienai. 7 Bet Ahazs
sūtīja vēstnešus pie Tiglat Pilezera, Asiriešu ķēniņa, un
lika sacīt: es esmu tavs kalps un tavs dēls, nāc šurp
un atpestī mani no Sīriešu ķēniņa rokas un no Israēla
ķēniņa rokas, kas pret mani cēlušies. 8 Un Ahazs ņēma to
sudrabu un zeltu, kas atradās Tā Kunga namā un ķēniņa
nama mantās, un sūtīja dāvanas Asiriešu ķēniņam. 9 Un

Asiriešu ķēniņš tam paklausīja, un Asiriešu ķēniņš cēlās
pret Damasku un to uzņēma un aizveda tos (iedzīvotājus)
uz Kiru un nokāva Recinu. **10** Tad ķēniņš Ahazs nāca
Tiglat Pilezeram, Asiriešu ķēniņam, pretī uz Damasku
un tur redzēja to altāri, kas bija Damaskū, un ķēniņš
Ahazs sūtīja priesterim Ūrijam tā altāra līdzību un tēlu,
visu tā, kā tas bija taisīts. **11** Un priesteris Ūrija uztaisīja
tādu altāri; itin tādu, kādu ķēniņš Ahazs no Damaskus
bija sūtījis, tādu priesteris Ūrija taisīja, kamēr ķēniņš
Ahazs no Damaskus pārnāca. **12** Kad nu ķēniņš Ahazs no
Damaskus pārnāca, tad ķēniņš redzēja to altāri, un ķēniņš
gāja pie tā altāra un uz tā upurēja, **13** Un iededzināja savu
dedzināmo upuri un savu ēdamo upuri un izlēja savu
dzeramo upuri un slacīja sava pateicības upura asinis uz
to altāri. **14** Bet to vara altāri, kas bija Tā Kunga priekšā,
to viņš nocēla no tās vietas nama priekšā, starp (savu)
altāri un Tā Kunga namu, un to cēla sānis(savam) altārim
pret ziemeļa pusi. **15** Un ķēniņš Ahazs pavēlēja priesterim
Ūrijam sacīdams: uz tā lielā altāra tev būs iededzināt
rīta dedzināmo upuri un vakara ēdamo upuri, ir ķēniņa
dedzināmo upuri un viņa ēdamo upuri, ir visu zemes
ļaužu dedzināmo upuri un viņu ēdamo upuri un viņu
dzeramo upuri, un tev uz to būs slacināt visas asinis
no dedzināmiem upuriem un no kaujamiem upuriem,
bet par to vara altāri es apdomāšu, ko es darīšu. **16** Un
priesteris Ūrija darīja, kā ķēniņš Ahazs bija pavēlējis.
17 Un ķēniņš Ahazs nolauzīja tos sānu galdus no tiem
krēsliem un noņēma no viņu virsas tos katlus un nocēla
to jūru no tiem vara vēršiem, kas apakš tās bija, un to

lika uz akmeņu grīdu. 18 Viņš arī pārgrozīja pie Tā Kunga
nama tās svētās dienas lieveni, ko tie pie tā nama bija
taisījuši, un ķēniņa vārtus no āra puses, Asīrijas ķēniņa
labad. 19 Un kas vēl par Ahazu stāstāms, ko viņš darījis,
tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā. 20 Un Ahazs
aizmiga saviem tēviem pakaļ, un tapa aprakts pie saviem
tēviem Dāvida pili, un Hizkija, viņa dēls, palika par ķēniņu
viņa vietā.

17 Ahaza, Jūda ķēniņa, divpadsmitā gadā Hoseja, Elas
dēls, palika par ķēniņu pār Israēli Samarijā un valdīja
deviņus gadus, 2 Un darīja, kas Tam Kungam nepatika,
taču ne tā, kā tie Israēla ķēniņi, kas bijuši priekš viņa. 3
Pret to cēlās Salmanasers, Asīrijas ķēniņš, un Hoseja tam
palika par kalpu, un tam deva dāvanas. 4 Bet Asīrijas
ķēniņš manīja, ka Hoseja bija derējis derību un sūtījis
vēstnešus pie Ēģiptes ķēniņa Zoūs, un vairs nenonesa
dāvanas Asīrijas ķēniņam kā gadu no gada, un Asīrijas
ķēniņš to saņēma ciet un saistītu iemeta cietumā. 5 Jo
Asīrijas ķēniņš apņēma visu zemi un nāca uz Samariju
un apmeta lēģeri pret to trīs gadus. 6 Un Hosejas devītā
gadā Asīrijas ķēniņš uzņēma Samariju un aizveda Israēli
uz Asīriju un tiem lika dzīvot Helahā un pie Haboras,
Gozanas upes, un Medijas pilsētās. 7 Un notikās, kad
Israēla bērni apgrēkojās pret To Kungu, savu Dievu, kas
tos no Ēģiptes bija izvedis, no Ēģiptes ķēniņa Faraona
rokas, un kalpoja citiem dieviem, 8 Un staigāja pēc
pagānu likumiem, ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā
bija izdzinis, un pēc Israēla ķēniņu (likumiem), ko tie
bija cēluši, - 9 Un Israēla bērni slepenībā domāja un

darīja, kas nebija labi, pret To Kungu, savu Dievu, un
taisīja sev kalnu altārus visās savās pilsētās, gan pilīs, gan
stiprās pilsētās, **10** Un uztaisīja sev elku bildes un Astartes
uz visiem augstiem pakalniem un apakš visiem zaļiem
kokiem, **11** Un kvēpināja tur uz visiem kalniem, tāpat
kā pagāni, ko Tas Kungs viņu priekšā bija aizvedis, un
darīja ļaunas lietas, To Kungu kaitinādami, **12** Un kalpoja
elku dieviem, par ko Tas Kungs uz tiem bija sacījis: "Jums
to nebūs darīt." **13** Un kad Tas Kungs pret Israēli un
pret Jūdu liecību deva caur visiem praviešiem un visiem
redzētājiem un lika sacīt: "Atgriežaties no saviem nikniem
ceļiem un turat Manus baušļus un Manus likumus, pēc
visas bauslības, ko Es jūsu tēviem pavēlējis, un ko Es pie
jums esmu sūtījis caur Saviem kalpiem, tiem praviešiem!"
14 Tad tie neklausīja, bet apcietinājās stūrgalvīgi pēc savu
tēvu stūrgalvības, kas nebija ticējuši uz To Kungu, savu
Dievu. **15** Un tie nicināja Viņa baušļus un Viņa derību, ko
Tas ar viņu tēviem bija darījis, un Viņa liecības, ko Tas
viņu starpā bija apliecinājis, un dzinās uz nelietību un
kļuva nelieši un (gāja) pakaļ apkārtējiem pagāniem, par
ko Tas Kungs tiem bija pavēlējis, lai tā nedara kā viņi. **16**
Un tie atstājās no visiem Tā Kunga, sava Dieva, baušļiem
un taisīja sev izlietas bildes, divus teļus, un taisīja arī
Astartes un metās zemē priekš visa debess spēka un
kalpoja Baālam. **17** Un tie lika saviem dēliem un savām
meitām iet caur uguni un devās uz zīlēšanu un vārdošanu,
un pārdevās ļaunu darīt priekš Tā Kunga acīm, Viņu
apkaitinādami. **18** Tad Tas Kungs ļoti apskaitās par Israēli
un tos atmeta nost no Sava vaiga, ka nekā neatlika, kā

vien Jūda cilts. **19** Un arī Jūda neturēja Tā Kunga, sava
Dieva, baušļus, bet tie staigāja Israēla likumos, ko tie bija
cēluši. **20** Tad Tas Kungs atmeta visu Israēla dzimumu un
tos iegāza bēdās un tos deva laupītājiem rokā, kamēr tos
pavisam atmeta no Sava vaiga. **21** Un Viņš norāva Israēli
no Dāvida nama, un tie cēla Jerobeamu, Nebata dēlu, par
ķēniņu, un Jerobeams novērsa Israēli no Tā Kunga un
paveda tos uz lieliem grēkiem. **22** Un Israēla bērni staigāja
visos Jerobeama grēkos, ko tas bija darījis; tie no tiem
neatstājās, - **23** Tiekams Tas Kungs Israēli atmeta no Sava
vaiga, kā Tas bija runājis caur visiem Saviem kalpiem,
tiem praviešiem. Un Israēls no savas zemes tapa aizvests
uz Asīriju līdz šai dienai. **24** Un Asīrijas ķēniņš atveda
(ļaudis) no Bābeles un no Kutas un no Avas un no Hamatas
un no Sefarvaimas un tiem lika dzīvot Samarijas pilsētās
Israēla bērnu vietā, un tie iemantoja Samariju un dzīvoja
tās pilsētās. **25** Kad tie nu tur sāka dzīvot un To Kungu
nebijās, tad Tas Kungs sūtīja lauvas viņu starpā, kas citus
no tiem saplēsa. **26** Tādēļ tie runāja uz Asīrijas ķēniņu un
sacīja: tās tautas, ko tu esi aizvedis un kam tu licis dzīvot
Samarijas pilsētās, nezina tās zemes Dieva tiesu, tādēļ
Viņš starp tiem ir lauvas sūtījis, un redzi, tie tos saplēš,
tāpēc ka tie nezina tās zemes Dieva tiesu. **27** Tad Asīrijas
ķēniņš pavēlēja sacīdams: novediet uz turieni vienu no
tiem priesteriem, ko jūs no turienes esat aizveduši; lai
tie iet un tur dzīvo un lai viņš māca tās zemes Dieva
tiesu. **28** Un viens no tiem priesteriem, kas no Samarijas
bija aizvesti, nāca un dzīvoja Bētelē un tos mācīja, kā To
Kungu bīties. **29** Bet ikkatra tauta pati sev taisīja dievus

un tos uzcēla elku kalnu namos, ko Samarijas ļaudis bija
cēluši, - ikkatra tauta savās pilsētās, kur tie dzīvoja, **30** Un
Bābeles ļaudis taisīja SukotBenotu, un Kutas ļaudis taisīja
Nerģelu, un Hamatas ļaudis taisīja Azimu, **31** Un Avieši
taisīja Nibeasu un Tartaku, un Sefarvaimieši sadedzināja
ar uguni savus dēlus Adramelekam un Anamelekam,
Sefarvaimiešu dieviem. **32** Un tie bijās arī To Kungu un
cēla sev kalnu priesterus no ļaužu vidus, un tie viņiem
upurēja tais kalnu namos. **33** Tie bijās To Kungu un
kalpoja arī saviem dieviem, pēc ikkatras tautas ieraduma,
no kurienes tie bija atvesti. **34** Un līdz šai dienai tie
dara pēc tā pirmā ieraduma; tie nebīstas To Kungu, nedz
dara pēc saviem likumiem un pēc savām tiesām, nedz
pēc tās bauslības, nedz pēc tā likuma, ko Tas Kungs
Jēkaba bērniem pavēlējis, kam Viņš deva Israēla vārdu.
35 Tas Kungs ar tiem bija derējis derību un tiem pavēlējis
sacīdams: "Jums nebūs bīties citus dievus, nedz priekš
tiem mesties zemē, nedz tiem kalpot, nedz tiem upurēt,
36 Bet Tam Kungam, kas jūs izvedis no Ēģiptes zemes
ar lielu spēku un izstieptu elkoni: To jums būs bīties
un priekš Tā jums būs mesties zemē un Tam jums būs
upurēt. **37** Un jums būs turēt tos likumus un tās tiesas
un to bauslību un to pavēli, ko Viņš jums rakstījis, to
darīt visu mūžu, bet citus dievus jums nebūs bīties. **38**
Un to derību, ko Es ar jums esmu derējis, jums nebūs
aizmirst un nebūs bīties citus dievus, **39** Bet jums To
Kungu, savu Dievu, būs bīties, tad Tas jūs izglābs no visu
jūsu ienaidnieku rokas." **40** Bet tie neklausīja, bet darīja
pēc sava pirmā ieraduma. **41** Tā šās tautas bijās To Kungu

un kalpoja arī saviem elka dieviem, arī viņu bērni un
bērnu bērni dara tā pat, kā viņu tēvi darījuši, līdz šai
dienai.
18 Un Hosejas, Elas dēla, Israēla ķēniņa, trešā gadā
Hizkija, Ahaza, Jūda ķēniņa, dēls, palika par ķēniņu. **2**
Un viņš bija divdesmit pieci gadus vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja divdesmit deviņus gadus Jeruzālemē,
un viņa mātei bija vārds Abi, Zaharijas meita. **3** Un tas
darīja, kas Tam Kungam labi patika, tāpat kā viņa tēvs
Dāvids bija darījis. **4** Tas nopostīja tos kalnu altārus un
nolauzīja tos stabus un izdeldēja Astartes un sadragāja
to vara čūsku, ko Mozus bija taisījis; jo līdz tam laikam
Israēla bērni tai bija kvēpinājuši un to nosauca Neūstan
(vara taisīta). **5** Viņš uzticējās Tam Kungam, Israēla
Dievam, un pēc viņa nebija otrs tāds kā viņš no visiem
Jūda ķēniņiem, arī priekš viņa tāds nebija bijis. **6** Jo viņš
pieķērās Tam Kungam un viņš no Tā neatkāpās un viņš
turēja tos baušļus, ko Tas Kungs caur Mozu bija pavēlējis.
7 Un Tas Kungs bija ar viņu, ka viss, kur viņš izgāja,
labi izdevās. Viņš atkāpās arīdzan no Asīrijas ķēniņa un
tam vairs nekalpoja. **8** Viņš kāva arīdzan Fīlistus līdz
Gazai un viņas robežām, gan pilīs, gan stiprās pilsētās.
9 Un ķēniņa Hizkijas ceturtā gadā, tas ir Hosejas, Elas
dēla, Israēla ķēniņa, septītais gads, Salmanasers, Asīrijas
ķēniņš, cēlās pret Samariju un apmeta lēģeri pret viņu. **10**
Un to uzņēma pēc trim gadiem, Hizkijas sestā gada, tas ir
Hosejas, Israēla ķēniņa, devītais gads, - tad Samarija tapa
uzņemta. **11** Un Asīrijas ķēniņš aizveda Israēli uz Asīriju
un tiem lika dzīvot Halahā un pie Haboras, Gozanas

upes, un Medijas pilsētās, **12** Tāpēc ka tie Tā Kunga, sava
Dieva, balsij nebija klausījuši, bet viņa derību pārkāpuši,
un visu, ko Mozus, Tā Kunga kalps, bija pavēlējis, un
to nebija nedz klausījuši nedz darījuši. **13** Bet ķēniņa
Hizkijas četrpadsmitā gadā Sanheribs, Asīrijas ķēniņš,
cēlās pret visām stiprām Jūda pilsētām un tās uzņēma.
14 Tad Hizkija, Jūda ķēniņš, sūtīja pie Asīrijas ķēniņa uz
Laķisu un lika sacīt: es esmu apgrēkojies, griezies atpakaļ
no manis, es nesīšu, ko tu man uzliksi. Tad Asīrijas ķēniņš
Hizkijam, Jūda ķēniņam, uzlika trīssimt talentus sudraba
un trīsdesmit talentus zelta. **15** Un Hizkija deva visu
sudrabu, kas atradās Tā Kunga namā un tā ķēniņa nama
mantās. **16** Tanī laikā Hizkija noplēsa (to zeltu) no Tā
Kunga nama durvīm un no tiem stabiem, ko Hizkija, Jūda
ķēniņš, bija apkalis ar zeltu, un to deva Asīrijas ķēniņam.
17 Bet Asīrijas ķēniņš sūtīja Tartanu (augsto sargu),
Rabsarisu (augsto valdoni) un Rabzaku (augsto dzērienu
devēju) no Laķisas pie ķēniņa Hizkijas ar lielu karaspēku
uz Jeruzālemi, un tie cēlās un gāja uz Jeruzālemi. Un kad
tie bija cēlušies un nonākuši, tad tie nostājās pie augšēja
dīķa ūdens grāvja, ceļa malā pie vadmalnieku tīruma. **18**
Un tie sauca ķēniņu. Tad pie tiem izgāja nama uzraugs
Elijaķims, Hilķijas dēls, un skrīveris Šebna un kanclers
Joaks, Asafa dēls. **19** Un Rabzakus uz tiem sacīja: sakāt
jel Hizkijam: tā saka tas lielais ķēniņš, Asīrijas ķēniņš:
kas tas tāds patvērums, uz ko tu paļaujies? **20** Tu saki
tukšu vārdu, diezgan esot padoma un spēka uz karu. Uz
ko tad tu paļaujies, ka tu no manis esi atkritis? **21** Nu
redzi, tu paļaujies uz to salūzušo niedri, uz Ēģipti. Kas

uz to atspiežas, tam tā ies rokā un to pārdurs. Tāds ir
Faraons, Ēģiptes ķēniņš, visiem, kas uz viņu paļaujas. **22**
Bet ja jūs uz mani sakāt: mēs paļaujamies uz To Kungu,
savu Dievu: vai tas nav, kam kalnus un altārus Hizkija
ir nopostījis un sacījis uz Jūdu un Jeruzālemi: priekš šī
altāra, kas ir Jeruzālemē, jums būs pielūgt? **23** Nu tad,
noderi ar manu kungu, Asīrijas ķēniņu, un es tev došu
divtūkstoš zirgus, ja tev ir jātnieki, ko tiem likt virsū. **24**
Kā tad tu varēsi atsist atpakaļ vienu pašu virsnieku no
mana kunga vismazākiem kalpiem? Bet tu paļaujies uz
Ēģipti, ratu un jātnieku dēļ. **25** Vai tad nu es bez Tā Kunga
esmu cēlies pret šo vietu, to izpostīt? Tas Kungs uz mani
sacījis: celies pret šo zemi un izposti to. **26** Tad Elijaķims,
Hilķijas dēls, un Šebna un Joaks sacīja uz Rabzaku: runā
jel ar saviem kalpiem sīriski, - mēs to gan protam - un
nerunā ar mums jūdiski priekš šo ļaužu ausīm, kas ir uz
mūra. **27** Bet Rabzakus uz tiem sacīja: vai mans Kungs
mani sūtījis pie tava kunga un pie tevis, šos vārdus runāt?
Vai ne pie tiem vīriem, kas sēž uz mūra, kam līdz ar jums
būs jāēd savi sūdi un jādzer savi mīzali. **28** Un Rabzakus
nostājās un sauca ar stipru balsi jūdiski un runāja un
sacīja: klausāties tā lielā ķēniņa, Asīrijas ķēniņa, vārdus.
29 Tā saka ķēniņš: lai Hizkija jūs neapmāna, jo viņš jūs
nevarēs izglābt no manas rokas. **30** Lai arī Hizkija jums
nedara cerību uz To Kungu sacīdams: tiešām, Tas Kungs
mūs izglābs un šī pilsēta netaps dota Asīrijas ķēniņa rokā.
31 Neklausāties uz Hizkiju. Jo tā saka Asīrijas ķēniņš:
deriet ar mani mieru un nāciet pie manis ārā, tad ikviens
ēdīs no sava vīna koka un ikviens no sava vīģes koka un

ikviens dzers ūdeni no savas akas, **32** Kamēr es nākšu un
jūs aizvedīšu tādā zemē, kāda ir jūsu zeme, labības un
vīna zeme, maizes un vīna dārzu zeme, eļļas koku, eļļas
un medus zeme, - tad jūs paliksiet dzīvi un nemirsiet. Bet
Hizkijam neklausiet, jo viņš jūs pieviļ sacīdams: Tas Kungs
mūs izpestīs. **33** Vai gan pagānu dievi ikviens savu zemi
izglābuši no Asiriešu ķēniņa rokas? **34** Kur ir Hamatas un
Arpadas dievi? Kur ir Sefarvaimas, Enas un Ivas dievi?
Vai tie gan izglābuši Samariju no manas rokas? **35** Kurš
no visas pasaules dieviem izglābis savu zemi no manas
rokas? Kā tad Tas Kungs Jeruzālemi izglābs no manas
rokas? **36** Bet tie ļaudis cieta klusu un viņam neatbildēja
neviena vārda, jo ķēniņš bija pavēlējis un sacījis: jums
nebūs viņam atbildēt. **37** Tad nama uzraugs Elijaķims,
Hilķijas dēls, un skrīveris Šebna un kanclers Joaks, Asapa
dēls, nāca pie Hizkijas ar saplēstām drēbēm un viņam
stāstīja Rabzakus vārdus.

19 Kad nu ķēniņš Hizkija to dzirdēja, tad viņš saplēsa
savas drēbes un apvilka maisu un gāja Tā Kunga namā,
2 Un sūtīja nama uzraugu Elijaķimu un skrīveri Šebnu
un tos vecākos priesterus, maisos ģērbušos, pie pravieša
Jesajas, Amoca dēla. **3** Un tie uz viņu sacīja: tā saka
Hizkija: šī diena ir bēdu un soda un kauna diena. Jo bērni
nākuši uz dzimšanu un spēka nav dzemdēt. **4** Vai Tas
Kungs, tavs Dievs, nedzirdēs visus Rabzakus vārdus, ko
viņa kungs, Asīrijas ķēniņš, ir sūtījis, zaimot to dzīvo
Dievu, un nepārmācīs par tiem vārdiem, ko Viņš dzirdējis,
Tas Kungs, tavs Dievs? Tāpēc celies un lūdz par tiem
atlikušiem, kas vēl atrodas. **5** Un ķēniņa Hizkijas kalpi

nāca pie Jesajas. **6** Un Jesaja uz tiem sacīja: tā jums savam
kungam būs sacīt: tā saka Tas Kungs: "Nebīsties par tiem
vārdiem, ko tu esi dzirdējis, ar ko Asīrijas ķēniņa sulaiņi
Mani zaimojuši. **7** Redzi, Es tam došu tādu garu, ka tas
dzirdēs baumu un ies atpakaļ uz savu zemi, un Es viņam
paša zemē likšu krist caur zobenu." **8** Kad nu Rabzakus
gāja atpakaļ, tad viņš atrada Asīrijas ķēniņu pret Libnu
karojam, jo viņš bija dzirdējis, ka tas no Laķisa jau bija
aizgājis. **9** Un kad viņš par Tiraku, Moru ķēniņu, dzirdēja
sakām: redzi, viņš ir izgājis ar tevi karot, tad viņš atkal
sūtīja vēstnešus pie Hizkijas un sacīja: **10** Tā runājiet
uz Hizkiju, Jūda ķēniņu, un sakāt: lai tevi nepieviļ tavs
Dievs, uz ko tu paļaujies, sacīdams: Jeruzāleme netaps
rokā dota Asīrijas ķēniņam. **11** Redzi, tu esi dzirdējis, ko
Asīrijas ķēniņi darījuši visām zemēm, tās izdeldēdami; un
tu domā izglābties? **12** Vai pagānu dievi tos glābuši, ko
mani tēvi izpostījuši, Gozanu un Haranu un Recevu un
Edeņa bērnus, kas bija Telasarā? **13** Kur ir Hamatas ķēniņš
un Arpadas ķēniņš un Sefarvaimas pilsētas, Enas un Ivas
ķēniņš? **14** Kad nu Hizkija bija dabūjis tās grāmatas no
vēstnešu rokas un tās izlasījis, tad viņš gāja Tā Kunga
namā, un Hizkija tās atpleta Tā Kunga priekšā. **15** Un
Hizkija pielūdza Tā Kunga priekšā un sacīja: Kungs, Israēla
Dievs, kas sēdi pār ķerubiem, Tu viens pats esi Dievs
pār visām zemes valstīm, Tu esi radījis debesis un zemi.
16 Atgriez, ak Kungs, Savas ausis un klausies, atveri, ak
Kungs, Savas acis un redzi un dzirdi Sanheriba vārdus, ko
viņš sūtījis, zaimot To dzīvo Dievu! **17** Patiesi, ak Kungs,
Asīrijas ķēniņi ir postījuši pagānus un viņu zemi, **18** Un

viņu dievus metuši ugunī, jo tie nav dievi, bet cilvēku
roku darbs, koks un akmens, tāpēc tie tos ir izpostījuši. **19**
Nu tad, Kungs, mūsu Dievs, izpestī mūs jel no viņa rokas,
lai visas valstis virs zemes atzīst, ka Tu, ak Kungs, vien
esi Dievs. **20** Tad Jesaja, Amoca dēls, sūtīja pie Hizkijas
un lika sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: par ko
tu Mani pielūdzis pret Sanheribu, Asīrijas ķēniņu, to Es
esmu klausījis. **21** Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs pret viņu
runājis: tevi nievā, tevi apsmej jumprava, Ciānas meita,
aiz tevis krata galvu Jeruzālemes meita. **22** Ko tu esi
apsmējis un zaimojis un pret ko tu esi pacēlis savu balsi
un augsti uzcēlis savas acis? Pret to Svēto iekš Israēla. **23**
Caur saviem vēstnešiem tu To Kungu esi apmēdījis un
sacījis: ar saviem ratu pulkiem es uzkāpu kalnu galos,
Lībanus virsgalā, un izcērtu viņa augstos ciedru kokus un
izlasītās priedes, un tieku līdz paša gala mājoklim, līdz
viņa meža lepnumiem. **24** Es roku un dzeru svešus ūdeņus,
un no manu kāju pēdām paliek sausas visas Ēģiptes upes.
25 Vai tu neesi dzirdējis, ka Es jau sen iepriekš to esmu
sataisījis, jau vecos laikos to esmu apņēmies? Tagad Es
tam esmu licis notikt, ka tu izposti stipras pilsētas un
dari par akmeņu kopām. **26** Tāpēc viņu iedzīvotājiem
nogura rokas, un tie iztrūcinājās un tapa kaunā, tie bija
kā zāle laukā un kā uzzēlis zaļums un kā zāle uz jumtiem
un kā rūsaina labība, pirms nāk stiebros. **27** Un Es zinu
tavu sēdēšanu un tavu iziešanu un tavu ieiešanu un tavu
trakošanu pret Mani. **28** Tavas trakošanas dēļ pret Mani
un tavas pārgalvības pēc, kas nākusi Manās ausīs, Es Savu
kāsi likšu tavās nāsīs un Savus laužņus tavā mutē, un tev

likšu griezties atpakaļ pa to ceļu, kur tu esi nācis. **29** Un
tas tev būs par zīmi: šai gadā ēdīs papuvē augušu, un
otrā gadā ataugu, un trešajā gadā sējiet un pļaujiet un
stādiet vīna dārzus un ēdiet viņu augļus. **30** Un kas no
Jūda nama ir izglābts un atlicis, sakņos atkal lejup un
nesīs augļus augšup; **31** Jo no Jeruzālemes izies atlikuši,
un atpestīti no Ciānas kalna. To darīs Tā Kunga Cebaot
karstums. **32** Tāpēc tā saka Tas Kungs par Asīrijas ķēniņu:
viņš nenāks šai pilsētā un neiešaus tanī nevienu bultu un
nepacels pret to priekšturamās bruņas un neuzmetīs pret
to valni. **33** Pa to pašu ceļu, kur viņš nācis, viņam būs
griezties atpakaļ, bet šai pilsētā viņš nenāks, saka Tas
Kungs. **34** Jo Es šo pilsētu paglabāšu un izpestīšu Sevis
labad un Sava kalpa Dāvida labad. **35** Un tai pašā naktī
notikās, ka Tā Kunga eņģelis izgāja un nokāva Asiriešu
lēģerī simts astoņdesmit un pieci tūkstošus. Un kad no
rīta agri cēlās, redzi, tad tur viss bija miroņu pilns. **36**
Tā Sanheribs, Asīrijas ķēniņš, aizgāja un gāja projām un
griezās atpakaļ un palika Ninivē. **37** Un notikās, kad viņš
pielūdza Nizroka, sava dieva, namā, tad Adrameleķs un
Sarecers, viņa dēli, to nokāva ar zobenu un aizbēga uz
Ararata zemi. Un viņa dēls Asaradons palika par ķēniņu
viņa vietā.

20 Tanī laikā Hizkija palika slims uz miršanu, un pravietis
Jesaja, Amoca dēls, nāca pie viņa un uz to sacīja: tā saka
Tas Kungs: apkopi savu namu, jo tu mirsi un nepaliksi
vesels. **2** Tad Hizkija savu vaigu pagrieza pret sienu
un pielūdza To Kungu un sacīja: **3** Ak Kungs, piemini
lūdzams, ka es Tavā priekšā esmu staigājis patiesībā no

visas sirds un darījis, kas tev patīk. Un Hizkija gauži
raudāja. **4** Un kad Jesaja vēl nebija izgājis ne pusceļa caur
pilsētu, tad Tā Kunga vārds uz viņu notika un sacīja: **5** Ej
atpakaļ un saki uz Hizkiju, Manas tautas valdnieku: tā
saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida Dievs: Es tavu lūgšanu
esmu klausījis, Es tavas asaras esmu redzējis, redzi, Es
tevi darīšu veselu, trešā dienā tu iesi Tā Kunga namā. **6**
Un pie tavām dienām Es vēl pielikšu piecpadsmit gadus,
un tevi un šo pilsētu Es izpestīšu no Asīrijas ķēniņa rokas
un pasargāšu šo pilsētu Sevis labad un Sava kalpa Dāvida
labad. **7** Un Jesaja sacīja: ņemiet vīģu rausi. Un tie to
ņēma un uzlika uz to trumu, tad viņš palika vesels. **8** Un
Hizkija sacīja uz Jesaju: kāda ir tā zīme, ka Tas Kungs mani
darīs veselu, un ka es trešā dienā iešu Tā Kunga namā? **9**
Un Jesaja sacīja: šī būs tā zīme no Tā Kunga, ka Tas Kungs
šo lietu darīs, ko viņš runājis. Vai ēnai būs iet desmit
kāpienus uz priekšu, vai desmit kāpienus atpakaļ? **10** Tad
Hizkija sacīja: tas ir viegli, ēnai iet desmit kāpienus uz
priekšu, - to ne, bet lai ēna iet desmit kāpienus atpakaļ. **11**
Un pravietis Jesaja piesauca To Kungu, un Tas tai ēnai lika
iet desmit kāpienus atpakaļ pa tiem pašiem kāpieniem,
ko tā bija gājusi uz priekšu pie Ahaza saules stundeņa.
12 Tanī laikā Berodaks Baladans, Baladana dēls, Bābeles
ķēniņš, sūtīja grāmatas un dāvanas pie Hizkijas, jo tas bija
dzirdējis, ka Hizkija bijis slims. **13** Un Hizkija par tiem
priecājās un tiem radīja visu savu mantas namu, sudrabu
un zeltu un dārgās zāles un to smalko eļļu un visu savu
bruņu namu un visu, kas viņa mantās bija; nekas nebija
viņa namā un visā viņa valstī ko Hizkija tiem nebūtu

rādījis. **14** Tad pravietis Jesaja nāca pie ķēniņa Hizkijas un
uz to sacīja: ko šie vīri sacījuši un no kurienes tie pie tevis
nākuši? Un Hizkija sacīja: tie no tālas zemes atnākuši, no
Bābeles. **15** Un tas sacīja: ko tie laba redzējuši tavā namā?
Un Hizkija sacīja: tie visu redzējuši, kas manā namā; nekā
nav no manām mantām, ko es tiem nebūtu rādījis. **16** Tad
Jesaja sacīja uz Hizkiju: klausies Tā Kunga vārdu: **17** Redzi,
dienas nāks, ka viss, kas ir tavā namā un ko tavi tēvi līdz
šai dienai sakrājuši, taps novests uz Bābeli, nekas netaps
atlicināts, saka Tas Kungs. **18** Un no taviem bērniem, kas
no tevis nāks, ko tu dzemdināsi, taps ņemti, ka tie būs
par kambarjunkuriem Bābeles ķēniņa pilī. **19** Un Hizkija
sacīja uz Jesaju: Tā Kunga vārds ir labs, ko tu runājis. Un
viņš sacīja: lai notiek, kad tikai miers un drošība pastāv
manā laikā. **20** Un kas vēl par Hizkiju stāstāms, un viss
viņa spēks, un ko viņš darījis, un par to dīķi un ūdens
grāvi, un ka viņš ūdeni vadījis pilsētā, tas viss ir rakstīts
Jūda ķēniņu laiku grāmatā. **21** Un Hizkija aizmiga saviem
tēviem pakaļ, un Manasus, viņa dēls, palika par ķēniņu
viņa vietā.

21 Manasus bija divpadsmit gadus vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja piecdesmit un pieci gadus Jeruzālemē.
Un viņa mātei bija vārds Evciba. **2** Un viņš darīja, kas
Tam Kungam nepatika, pēc to pagānu negantības, ko
Tas Kungs bija izdzinis Israēla bērnu priekšā. **3** Jo tas
uztaisīja atkal kalnu altārus, ko viņa tēvs Hizkija bija
iznīcinājis, un cēla Baālam altārus un taisīja Ašeru, kā
Ahabs, Israēla ķēniņš, bija darījis, un metās zemē priekš
visa debesspulka un tiem kalpoja. **4** Viņš taisīja arī altārus

Tā Kunga namā, par ko Tas Kungs sacījis: "Jeruzālemē Es
gribu likt Savu Vārdu." **5** Viņš uztaisīja altārus arī visam
debess pulkam abos Tā Kunga nama pagalmos. **6** Un viņš
lika savam dēlam iet caur uguni un cienīja zīlēšanu un
vārdošanu un pieturēja pūtējus un burvjus, un darīja
daudz ļauna priekš Tā Kunga acīm, Viņu kaitinādams. **7**
Viņš arī lika Ašeras bildi, ko bija taisījis, tai namā, par ko
Tas Kungs bija sacījis uz Dāvidu un viņa dēlu Salamanu:
šai namā un Jeruzālemē, ko Es no visām Israēla ciltīm
izredzējis, Es Savu vārdu likšu mūžīgu **8** Un Israēla kājai
Es vairs nelikšu kustēt no tās zemes, ko Es esmu devis
viņu tēviem, kad tie tura un dara visu, ko Es tiem esmu
pavēlējis, un visu bauslību, ko Mans kalps Mozus tiem
pavēlējis. **9** Bet tie neklausīja, jo Manasus tos apmaldināja,
ka tie ļaunāki darīja nekā tie pagāni, ko Tas Kungs Israēla
bērnu priekšā bija izdeldējis. **10** Tad Tas Kungs runāja
caur Saviem kalpiem, tiem praviešiem, un sacīja: **11** Tāpēc
ka Manasus, Jūda ķēniņš, darījis šādu negantību, ļaunāki
pār visu, ko Amorieši darījuši priekš viņa, un Jūdu arīdzan
pavedis uz grēkiem caur saviem elkudieviem, **12** Tāpēc
Tas Kungs, Israēla Dievs tā saka: redzi, Es vedīšu nelaimi
pār Jeruzālemi un pār Jūdu, ka ikkatram, kas to dzird,
abas ausis skanēs. **13** Jo Es Jeruzālemi izdalīšu kā Samariju
un izsvēršu kā Ahaba namu, un izslaucīšu Jeruzālemi, kā
bļodu izslauka, kas top izslaucīta un uz muti apgāzta. **14**
Un Es atmetīšu Savas tautas atlikušos un tos nodošu viņu
ienaidnieku rokā, un tie būs par laupījumu un izpostījumu
visiem saviem ienaidniekiem. **15** Tāpēc ka tie darījuši,
kas Man nepatīk, un Mani apkaitinājuši no tās dienas,

kad viņu tēvi izgāja no Ēģiptes, līdz šai dienai. **16** Un
Manasus arī izlēja daudz nenoziedzīgas asinis, tiekams
Jeruzāleme tapa pilna no viena gala līdz otram, pāri par
to grēku, uz ko viņš Jūdu paveda, darīt, kas Tam Kungam
nepatika. **17** Un kas vēl par Manasu stāstāms un viss,
ko viņš darījis un viņa grēki, ko viņš grēkojis, tas viss
ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā. **18** Un Manasus
aizmiga saviem tēviem pakaļ un tapa aprakts sava nama
dārzā, Uzas dārzā, un viņa dēls Amons palika par ķēniņu
viņa vietā. **19** Amons bija divdesmit un divus gadus vecs,
kad palika par ķēniņu, un valdīja divus gadus Jeruzālemē.
Un viņa mātei bija vārds Mezulemeta, Aruca meita, no
Jotbas. **20** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika,
kā viņa tēvs Manasus bija darījis. **21** Un viņš staigāja
visos tanīs ceļos, kur viņa tēvs bija staigājis, un kalpoja
tiem elkadieviem, kam viņa tēvs bija kalpojis, un metās
zemē priekš tiem. **22** Un viņš atstāja To Kungu, savu tēvu
Dievu, un nestaigāja Tā Kunga ceļos. **23** Un Amona kalpi
cēla dumpi pret viņu un nokāva ķēniņu viņa namā. **24**
Bet tās zemes ļaudis kāva visus, kas dumpi bija cēluši
pret ķēniņu Amonu. Un tie zemes ļaudis darīja viņa dēlu
Josiju par ķēniņu viņa vietā. **25** Un kas vēl par Amonu
stāstāms, ko viņš darījis, tas viss ir rakstīts Jūda ķēniņu
laiku grāmatā. **26** Un viņš savā kapā tapa aprakts Uzas
dārzā, un viņa dēls Josija palika par ķēniņu viņa vietā.

22 Josija bija astoņus gadus vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja trīsdesmit un vienu gadu Jeruzālemē. Un viņa
mātei bija vārds Jedida, Adajas meita no Backates. **2** Un
tas darīja, kas Tam Kungam labi patika un staigāja visos

sava tēva Dāvida ceļos un neatkāpās ne pa labo ne pa
kreiso roku. **3** Un ķēniņa Josijas astoņpadsmitā gadā
ķēniņš sūtīja skrīveri Safanu, Acalijas dēlu, Mešulama
dēla dēlu, Tā Kunga namā un sacīja: **4** Ej pie augstā
priestera Hilķijas, saņemt to naudu, kas Tā Kunga namā
nesta, un ko sliekšņu sargi no tiem ļaudīm sakrājuši,
5 Un to dot tiem darba uzraugiem rokā, kas ir iecelti
pār Tā Kunga namu, lai tie to dod tiem strādniekiem
pie Tā Kunga nama, izlabot tā nama plīsumus, **6** Tiem
amatniekiem un nama taisītājiem un mūrniekiem, pirkt
kokus un cirstus akmeņus, izlabot to namu. **7** Bet lai
neprasa atbildēšanu par to naudu, kas viņu rokā dota, jo
tie to dara uz ticību. **8** Tad augstais priesteris Hilķija sacīja
uz skrīveri Safanu: es bauslības grāmatu esmu atradis Tā
Kunga namā. Un Hilķija deva Safanam to grāmatu; un
tas to lasīja. **9** Un skrīveris Safans nāca pie ķēniņa un
viņam nesa vēsti atpakaļ un sacīja: tavi kalpi ir izbēruši
to naudu, kas Tā Kunga namā atrasta, un to devuši
rokā tiem darba uzraugiem, kas iecelti pār Tā Kunga
namu. **10** Un skrīveris Safans stāstīja ķēniņam un sacīja:
priesteris Hilķija man devis vienu grāmatu. Un Safans
to lasīja ķēniņam priekšā. **11** Kad nu ķēniņš dzirdēja tās
bauslības grāmatas vārdus, tad viņš saplēsa savas drēbes.
12 Un ķēniņš pavēlēja priesterim Hilķijam un Aikamam,
Safana dēlam, un Akboram, Mikajas dēlam, un skrīverim
Safanam un ķēniņa kalpam Azajam, un sacīja: **13** Ejat,
vaicājiet To Kungu priekš manis un priekš tiem ļaudīm un
priekš visa Jūda par šās grāmatas vārdiem, kas ir atrasta.
Jo Tā Kunga bardzība ir liela, kas pret mums iedegusies

par to, ka mūsu tēvi šās grāmatas vārdus nav klausījuši,
nedz to darījuši, kas viss mums tur uzrakstīts. **14** Tad
priesteris Hilķija un Aikams un Akbors un Safans un Azaja
nogāja pie pravietes Uldas, drēbju sarga, Šaluma, Tikvas
dēla, Aras dēla dēla, sievas, kas dzīvoja Jeruzālemes otrā
daļā, un tie ar to runāja. **15** Un tā uz tiem sacīja: tā saka
Tas Kungs, Israēla Dievs: sakāt tam vīram, kas jūs pie
Manis sūtījis: **16** Tā saka Tas Kungs: redzi, Es vedīšu
nelaimi pār šo vietu un pār viņas iedzīvotājiem, visus tās
grāmatas vārdus, ko Jūda ķēniņš lasījis, **17** Tāpēc ka tie
Mani atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem un Mani
kaitinājuši ar visiem saviem roku darbiem, tāpēc Mana
bardzība pret šo vietu iedegsies un nedzisīs. **18** Bet uz
Jūda ķēniņu, kas jūs sūtījis, To Kungu vaicāt, jums tā būs
sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tiem vārdiem,
ko tu esi dzirdējis: **19** Tāpēc ka tava sirds mīksta tapusi,
un tu priekš Tā Kunga esi zemojies, dzirdēdams, ko Es
esmu runājis pret šo vietu un pret viņas iedzīvotājiem,
ka tiem būs iet postā un palikt par lāstu, un esi saplēsis
savas drēbes un raudājis manā priekšā, tad es tevi arī
esmu paklausījis, saka Tas Kungs. **20** Tāpēc, redzi, Es tevi
piepulcināšu taviem tēviem, un tu ar mieru tapsi guldīts
savā kapā, un tavas acis neredzēs to nelaimi, ko Es vedīšu
pār šo vietu. Un tie ķēniņam atsacīja šo vārdu.

23 Tad ķēniņš sūtīja, un pie viņa sapulcinājās visi vecaji
no Jūda un Jeruzālemes. **2** Un ķēniņš gāja Tā Kunga namā
un līdz ar viņu visi Jūda vīri un visi Jeruzālemes iedzīvotāji
un visi priesteri un pravieši un visi ļaudis, gan mazi, gan
lieli. Un viņš lasīja priekš viņu ausīm visus vārdus no tās

derības grāmatas, kas bija atrasta Tā Kunga namā. **3** Un
ķēniņš stāvēja tai augstajā vietā un derēja derību priekš
Tā Kunga vaiga, Tam Kungam pakaļ staigāt un turēt Viņa
baušļus un Viņa liecības un Viņa likumus no visas sirds
un no visas dvēseles, stipri turēt šās derības vārdus, kas
bija rakstīti šai grāmatā. Un visi ļaudis uzņēma šo derību.
4 Un ķēniņš pavēlēja augstajam priesterim Hilķijam, un
otras kārtas priesteriem un sliekšņa sargiem, iznest no Tā
Kunga nama visus rīkus, kas bija taisīti Baālam un Ašerai
un visam debess pulkam, un viņš tos sadedzināja ārā aiz
Jeruzālemes Kidronas ielejā un viņu pīšļus lika nest uz
Bēteli. **5** Viņš arī nocēla tos kalnu priesterus, ko Jūda
ķēniņi bija iecēluši, kvēpināt uz kalniem Jūda pilsētas un
ap Jeruzālemi, arī tos, kas kvēpināja Baālam, saulei un
mēnesim un zvaigznēm un visam debess pulkam. **6** Viņš
arī izmeta to Ašeru no Tā Kunga nama ārā aiz Jeruzālemes
pie Kidronas upes un to sadedzināja pie Kidronas upes
un to sagrūda pīšļos un nometa viņas pīšļus uz ļaužu
bērnu kapiem. **7** Viņš noplēsa arī maucinieku namus,
kas pie Tā Kunga nama bija, kur sievas auda teltis priekš
Ašeras. **8** Un viņš saaicināja visus priesterus no Jūda
pilsētām un sagānīja tos kalnu altārus, kur tie svētītāji
bija kvēpinājuši, no Ģebas līdz Bēršebai, un noplēsa elku
altārus pie vārtiem, to, kas bija Jozuas, pilsētas virsnieka,
vārtu priekšā, (un to, kas) bija pa kreiso roku, kad ieiet
pilsētas vārtos. **9** Bet kalnu priesteri neupurēja uz Tā
Kunga altāra Jeruzālemē, bet tie ēda neraudzētu maizi
starp saviem brāļiem. **10** Viņš sagānīja arī Tovetu, Inoma
bērnu ielejā, ka neviens savam dēlam vai meitai neliktu

caur uguni iet Molokam. **11** Viņš arī atmeta tos zirgus,
ko Jūda ķēniņi saulei bija cēluši, kur Tā Kunga namā
iet, pie kambarjunkura NetanMeleka kambara, kas iekš
Parvarim, un sadedzināja arī saules ratus ar uguni. **12**
Viņš noplēsa arī tos altārus, kas bija uz Ahaza augšistabas
jumta, ko Jūda ķēniņi bija taisījuši līdz ar tiem altāriem,
ko Manasus bija taisījis Tā Kunga nama abos pagalmos,
un tos sagrūda un meta viņu pīšļus Kidronas upē. **13** Un
ķēniņš sagānīja tos kalnu altārus Jeruzālemes priekšā,
pa labo roku samaitāšanas kalnam, ko Salamans, Israēla
ķēniņš, bija uztaisījis Astartei, Sidona negantībai, un
Kamosam, Moaba negantībai, un Milkonam, Amona bērnu
negantībai. **14** Un viņš sadragāja tos stabus un nopostīja
tās Ašeras un pildīja viņu vietas ar cilvēku kauliem.
15 Viņš noplēsa arī to altāri, kas bija Bētelē, to kalna
namu, ko Jerobeams, Nebata dēls, bija taisījis, kas Israēli
paveda uz grēkiem: to altāri un kalna namu viņš noplēsa
un sadedzināja to kalna namu un to sagrūda pīšļos un
sadedzināja to Ašeru. **16** Un Josija apgriezās un redzēja
tos kapus, kas tur tanī kalnā bija; un viņš sūtīja un ņēma
tos kaulus no tiem kapiem un tos sadedzināja uz tā altāra
un to sagānīja pēc Tā Kunga vārda, ko tas Dieva vīrs bija
sludinājis, kas šīs lietas sludināja. **17** Un viņš sacīja: kas tā
par kapa zīmi, ko es redzu? Un tās pilsētas ļaudis uz to
sacīja: Tas ir Tā Dieva vīra kaps, kas no Jūda atnāca un šās
lietas pasludināja, ko tu pie Bēteles altāra darījis. **18** Un
viņš sacīja: Lai tas dus mierā, neviens lai neaiztiek viņa
kaulus. Tā tie izglāba viņa kaulus ar tā pravieša kauliem,
kas no Samarijas bija nācis. **19** Josija arī noplēsa visus

kalnu namus Samarijas pilsētās, ko Israēla ķēniņi bija
cēluši, to (Kungu) kaitinādami, un viņš tiem darīja, kā viņš
Bētelē bija darījis. **20** Un visus kalnu priesterus, kas tur
bija, viņš nokāva uz tiem altāriem un sadedzināja cilvēku
kaulus uz tiem; tad viņš griezās atpakaļ uz Jeruzālemi. **21**
Un ķēniņš pavēlēja visiem ļaudīm sacīdams: turat Tam
Kungam, savam Dievam, Pasa svētkus, kā šīs derības
grāmatā rakstīts. **22** Jo tādi Pasa svētki kā šie nebija
turēti nedz soģu laikā, kas Israēli tiesāja, nedz visu Israēla
ķēniņu, nedz Jūda ķēniņu laikā; **23** Bet ķēniņa Josijas
astoņpadsmitā gadā šie Pasa svētki Tam Kungam tapa
turēti Jeruzālemē. **24** Un Josija arī izdeldēja pūtējus un
burvjus, tēlus un elkus un visu negantību, ko vien redzēja
Jūda zemē un Jeruzālemē, ka viņš stipri turētu bauslības
vārdus, kas bija rakstīti tai grāmatā, ko priesteris Hilķija
bija atradis Tā Kunga namā. **25** Un priekš viņa nebija
tāds ķēniņš, kā viņš, kas pie Tā Kunga būtu atgriezies
no visas savas sirds un no visas savas dvēseles un ar
visu savu spēku, pēc visas Mozus bauslības, un arī pēc
viņa tāds necēlās, kā viņš. **26** Tomēr Tas Kungs negriezās
no Savas lielās dusmības karstuma, ar ko Viņa bardzība
pret Jūdu bija iedegusies, par visu kaitināšanu, ar ko
Manasus Viņu bija kaitinājis. **27** Un Tas Kungs sacīja: Es
atmetīšu arī Jūdu nost no Sava vaiga, kā Es Israēli esmu
atmetis, un atmetīšu šo pilsētu, ko Es biju izredzējis,
proti Jeruzālemi, un to namu, par ko biju sacījis: Mans
vārds tur būs. **28** Un kas vēl par Josiju stāstāms un viss,
ko viņš darījis, tas rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā.
29 Viņa laikā Faraons Nekus, Ēģiptes ķēniņš, cēlās pret

Asīrijas ķēniņu pie Eifrat upes. Un ķēniņš Josija tam
gāja pretī, un Ēģiptes ķēniņš to nokāva pie Meģidus, kad
tie sastapās. **30** Un viņa kalpi to aizveda nomirušu no
Meģidus un to noveda uz Jeruzālemi un to apraka viņa
kapā. Un tās zemes ļaudis ņēma Joakasu, Josijas dēlu,
un to svaidīja un cēla par ķēniņu viņa tēva vietā. **31**
Joakas bija divdesmit un trīs gadus vecs, kad viņš palika
par ķēniņu, un valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē. Un viņa
mātei bija vārds Amutala, Jeremijas meita no Libnas. **32**
Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvi
bija darījuši. **33** Bet Faraons Nekus to saistīja Riblatā,
Hamatas zemē, lai nebūtu vairs par ķēniņu Jeruzālemē,
un viņš uzlika zemei meslus dot, simts talentus sudraba
un vienu talentu zelta. **34** Un Faraons Nekus iecēla par
ķēniņu Elijaķimu, Josijas dēlu, viņa tēva Josijas vietā,
un viņam deva citu vārdu, Jojaķimu. Bet Joakasu viņš
ņēma līdz, un tas nāca uz Ēģipti un tur nomira. **35** Un
Jojaķims Faraonam deva sudrabu un zeltu. Bet viņš lika
zemi uzrakstīt, lai varētu to sudrabu dot pēc Faraona
pavēles, no ikkatra pēc tā raksta viņš to zeltu un sudrabu
piedzina no zemes ļaudīm, ko dot Faraonam Nekum. **36**
Jojaķims bija divdesmit pieci gadus vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē. Un
viņa mātei bija vārds Zebuda, Pedajus meita, no Rumas.
37 Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, kā viņa tēvi
bija darījuši.

24 Viņa laikā Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, cēlās,
un Jojaķims viņam bija par kalpu trīs gadus, tad viņš
no tā atkal atkrita. **2** Un Tas Kungs sūtīja pret viņu

Kaldeju pulkus un Sīriešu pulkus un Moaba pulkus un
Amona bērnu pulkus un tos sūtīja pret Jūdu, to izdeldēt,
pēc Tā Kunga vārda, ko Viņš bija runājis caur Saviem
kalpiem, tiem praviešiem. 3 Tiešām, pēc Tā Kunga vārda
Jūdam tā notika, ka Viņš to atmeta nost no Sava vaiga
Manasus grēku dēļ ko šis bija darījis, 4 Un to nenoziedzīgo
asiņu dēļ, ko tas bija izlējis un Jeruzālemi piepildījis ar
nenoziedzīgām asinīm; tāpēc Tas Kungs negribēja piedot.
5 Un kas vēl par Jojaķimu stāstāms, un viss, ko viņš darījis,
tas ir rakstīts Jūda ķēniņu laiku grāmatā. 6 Un Jojaķims
aizmiga saviem tēviem pakaļ, un viņa dēls Jojaķins palika
par ķēniņu viņa vietā. 7 Un Ēģiptes ķēniņš neizgāja vairs
no savas zemes, jo Bābeles ķēniņš bija visu uzņēmis, kas
Ēģiptes ķēniņam piederēja no Ēģiptes upes līdz Eifrat
upei. 8 Jojaķins bija astoņpadsmit gadus vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē. Un viņa
mātei bija vārds Neūsta, Elnatana meita, no Jeruzālemes.
9 Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, tā kā viņa
tēvs bija darījis. 10 Tanī laikā Nebukadnecara, Bābeles
ķēniņa, kalpi cēlās pret Jeruzālemi un apsēda to pilsētu.
11 Un Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, pats nāca pret to
pilsētu, kad viņa kalpi to spaidīja. 12 Tad Jojaķins, Jūda
ķēniņš, izgāja pie Bābeles ķēniņa ar savu māti un saviem
kalpiem un saviem virsniekiem un kambarjunkuriem,
un Bābeles ķēniņš to saņēma gūstā savas valdības astotā
gadā. 13 Un viņš no turienes paņēma visas Tā Kunga
nama mantas un visas ķēniņa nama mantas, un nolauzīja
zeltu no visiem rīkiem, ko Salamans, Israēla ķēniņš, bija
taisījis Tā Kunga namā, kā Tas Kungs bija runājis. 14 Un

viņš aizveda cietumā visu Jeruzālemi, visus virsniekus un
visus varenos, desmit tūkstošus, un visus būvmeistarus
un kalējus, nekas neatlika, kā tikai zemes nabaga ļaudis.
15 Un viņš aizveda Jojaķinu uz Bābeli līdz ar ķēniņa māti
un ķēniņa sievām un viņa kambarjunkuriem un zemes
vareniem, tos viņš no Jeruzālemes noveda cietumā uz
Bābeli. **16** Un visus stipros vīrus, septiņus tūkstošus, un
amatniekus un kalējus, kādu tūkstoti, kas visi bija stipri
vīri karā, tos Bābeles ķēniņš noveda uz Bābeli cietumā. **17**
Un Bābeles ķēniņš cēla par ķēniņu viņa vietā Mataniju,
viņa tēva brāli, un viņam deva vārdu Cedeķija. **18** Cedeķija
bija divdesmit vienu gadu vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē, un viņa mātei
bija vārds Amitala, Jeremijas meita, no Libnas. **19** Un
viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika, tāpat, kā Jojaķims
bija darījis. **20** Bet tā notika caur Tā Kunga dusmību pret
Jeruzālemi un Jūdu, tiekams Viņš tos bija atmetis nost no
Sava vaiga. Un Cedeķija atkrita no Bābeles ķēniņa.

25 Un notikās viņa valdības devītajā gadā desmitā
mēnesi, desmitā mēneša dienā, tad Nebukadnecars,
Bābeles ķēniņš, nāca ar visu savu karaspēku pret
Jeruzālemi un apmeta lēģeri pret to un uztaisīja valni ap
to. **2** Un tā pilsēta palika apstāta līdz ķēniņa Cedeķijas
vienpadsmitam gadam. **3** Un (ceturtā) mēneša devītā
(dienā), kad bads pilsētu pārvarēja un iedzīvotājiem vairs
nebija maizes, **4** Tad ielauzās pilsētā, un visi karavīri
bēga naktī pa vārtu ceļu starp abiem mūriem pie ķēniņa
dārza, (bet Kaldeji bija pilsētai visapkārt) un ķēniņš bēga
pa klajuma ceļu. **5** Un Kaldeju spēks ķēniņam dzinās

pakaļ un to panāca Jērikus klajumā, un viss viņa spēks
no viņa izklīda. 6 Un tie sagrāba ķēniņu un to noveda
pie Bābeles ķēniņa uz Riblatu, un turēja tiesu pār viņu.
7 Un tie nokāva Cedeķijas dēlus priekš viņa acīm un
izdūra Cedeķijam acis un to saistīja ar divām vara ķēdēm
un to noveda uz Bābeli. 8 Un piektā mēneša septītā
dienā (tas bija ķēniņa Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa,
deviņpadsmitais gads,) NebuzarAdans, pils karavīru
virsnieks, Bābeles ķēniņa kalps, nāca uz Jeruzālemi 9 Un
sadedzināja Tā Kunga namu un ķēniņa namu un visus
Jeruzālemes namus, visus lielos namus viņš sadedzināja ar
uguni. 10 Un viss Kaldeju spēks, kas bija pie pils karavīru
virsnieka, noplēsa Jeruzālemes mūrus visapkārt. 11 Un
tos atlikušos ļaudis, kas bija atlikuši pilsētā, un tos bēgļus,
kas bija aizbēguši pie Bābeles ķēniņa, un tautas atlikumu
NebuzarAdans, pils karavīru virsnieks, aizveda. 12 Bet no
zemniekiem pils karavīru virsnieks citus atlicināja par
vīna dārzniekiem un arājiem. 13 Un Kaldeji salauzīja tos
vara stabus Tā Kunga namā un tos krēslus un to vara
jūru Tā Kunga nama, un noveda to varu uz Bābeli. 14 Tie
paņēma arī tos podus un tās lāpstas un dakšas un kausus
un visus vara rīkus pie Dieva nama kalpošanas. 15 Un pils
karavīru virsnieks paņēma tos ogļu traukus un tās bļodas,
kas bija tīra zelta un tīra sudraba, 16 Tos divus stabus, to
vienu jūru un tos krēslus, ko Salamans bija taisījis Tā
Kunga namam. Visu šo trauku varš bija nesverams. 17
Astoņpadsmit olektis augsts bija viens stabs un uz tā vara
kronis un tas kronis bija trīs olektis augsts, un tīkli un
granātāboli apkārt kronim bija visi no vara. Un tāpat bija

arī tas otrs stabs ar tiem tīkliem. **18** Un pils karavīru
virsnieks paņēma augsto priesteri Seraju un otru priesteri
Cefaniju un trīs sliekšņa sargus. **19** Un no pilsētas viņš
paņēma vienu kambarjunkuri, kas bija pār karavīriem, un
piecus vīrus no tiem, kas vienmēr bija ķēniņa priekšā
un kas pilsētā atradās, un karavirsnieka skrīveri, kas
zemes ļaudis rīkoja uz karu, un sešdesmit vīrus no zemes
ļaudīm, kas pilsētā atradās. **20** Un NebuzarAdans, pils
karavīru virsnieks, tos ņēmis noveda pie Bābeles ķēniņa
uz Riblatu. **21** Un Bābeles ķēniņš tos kāva un nokāva
Riblatā Hamatas zemē. Tā Jūda tapa aizvests no savas
zemes. **22** Bet pār tiem ļaudīm, kas bija atlikuši Jūda
zemē, ko Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, bija atlicinājis,
viņš iecēla Ģedaliju, Aikama dēlu, Safana dēla dēlu. **23**
Kad nu visi kara virsnieki ar saviem vīriem dzirdēja, ka
Bābeles ķēniņš Ģedaliju bija iecēlis par valdnieku, tad tie
nāca pie Ģedalijas uz Micpu, ar vārdu: Ismaēls, Netanijas
dēls, un Johanans, Kareūs dēls, un Seraja, Tanumeta dēls,
no Netofas, un Jaēzanija, Maēkata dēls, ar saviem vīriem.
24 Un Ģedalija tiem un viņu vīriem zvērēja un uz tiem
sacīja: nebīstaties no Kaldeju kalpiem, paliekat zemē
un kalpojiet Bābeles ķēniņam, tad jums labi klāsies. **25**
Bet septītā mēnesī nāca Ismaēls, Netanijas dēls, Elišama
dēla dēls, no ķēniņa dzimuma, un desmit vīri ar viņu,
un tie kāva Ģedaliju, ka tas nomira, līdz ar tiem Jūdiem
un Kaldejiem, kas pie viņa bija Micpā. **26** Tad visi ļaudis
cēlās, ir mazi, ir lieli līdz ar kara virsniekiem, un gāja uz
Ēģipti; jo tie bijās no Kaldejiem. - **27** Un trīsdesmit septītā
gadā pēc tam, kad Jojaķins, Jūda ķēniņš, bija aizvests,

divpadsmitā mēnesī, divdesmit septītā mēneša dienā,
Evil-Merodaks, Bābeles ķēniņš, tai gadā, kad palika par
ķēniņu, paaugstināja Jojaķina, Jūda ķēniņa, galvu no
cietuma nama. **28** Un viņš runāja laipnīgi ar to un lika
viņa krēslu pār visiem ķēniņu krēsliem, kas pie viņa bija
Bābelē. **29** Un viņš pārmija viņa cietuma drēbes, un tas
ēda vienmēr viņa priekšā, kamēr dzīvoja. **30** Un viņš tam
nosprieda uzturam dienišķu daļu, ko tas ikdienas dabūja
no ķēniņa, kamēr dzīvoja.

Pirmā Laiku

1 Ādams, Sets, Enos, **2** Kainans, Mahalaleēls, Jareds, **3**
Enohs, Metuzala, Lāmehs, **4** Noa, Šems, Hams un Jafets.
5 Jafeta bērni bija: Gomers un Magogs un Madajus un
Javans un Tūbals un Mešehs un Tīras. **6** Un Gomera
bērni bija: Aškenas un Rifats un Togarmas. **7** Un Javana
bērni bija: Elišus un Taršiš, Ķītim un Dodanim. **8** Hama
bērni bija: Kušs un Micraīm, Puts un Kanaāns. **9** Un
Kuša bērni bija: Seba un Havila un Sabta un Raēma un
Zabteka. Un Raēmas bērni bija: Šeba un Dedans. **10** Un
Kušs dzemdināja Nimrodu, tas sāka varens būt virs zemes.
11 Un Micraīm dzemdināja Ludim, Ānamim un Leabim
un Naftuīm. **12** Un Patrusim un Kasluīm, no kurienes
Fīlisti un Kaftori cēlušies. **13** Un Kanaāns dzemdināja
Sidonu, savu pirmdzimušo, un Hetu **14** Un Jebusi un
Amori un Ģirgozi **15** Un Hivi un Arki un Sini **16** Un Arvadi
un Cemari un Hamati. **17** Šema bērni bija: Elams un
Asurs un Arvaksads un Luds un Ārams un Uc un Huls
un Ģeters un Mazeķs. **18** Un Arvaksads dzemdināja Šalu,
un Šalus dzemdināja Ēberu. **19** Un Ēberam dzima divi
dēli, tā pirmaja vārds bija Pelegs, tāpēc ka viņa laikā
zeme tapa dalīta, un viņa brāļa vārds bija Joktans. **20** Un
Joktans dzemdināja Almodadu un Šelefu, Hacarmavetu
un Jarahu **21** Un Hadoramu un Uzalu un Diķelu **22** Un
Obalu un Abimaēlu un Zebu **23** Un Ofiru un Havilu un
Jobabu. Šie visi ir Joktana bērni. **24** Šems, Arvaksads,
Šalus, **25** Ēbers, Pelegs, Regus, **26** Serugs, Nahors, Tārus,
27 Ābrams, tas ir Ābrahāms. **28** Ābrahāma bērni bija: Īzaks
un Ismaēls. **29** Šīs ir viņu ciltis: Ismaēla pirmdzimtais

bija Nebajots, tad Ķedars un Adbeēls **30** Un Mibzams,
Mizmus un Dumus, Mazus, Hadads un Temus, **31** Jeturs,
Ravis un Ķedmus. Šie bija Ismaēla bērni. **32** Un Ķeturas,
Ābrahāma liekas sievas, bērni: tā dzemdēja Zimranu un
Jokšanu un Medanu un Midijanu un Jisbaku un Šuahu.
Un Jokšana bērni bija: Šebus un Dedans. **33** Un Midijana
bērni bija: Ēfa un Efers un Hanoks un Abidus un Eldaūs.
Šie visi bija Ķeturas bērni. **34** Un Ābrahāms dzemdināja
Īzaku; Īzaka bērni bija Ēsavs un Israēls. **35** Ēsava bērni
bija: Elifas, Reguēls, Jeūs un Jaēlams un Korahs. **36** Elifasa
bērni bija: Temans un Omars, Zefus un Gaētams, Ķenas
un Timnus un Amaleks. **37** Reguēļu bērni bija: Nahats,
Zerus, Šammus un Mizus. **38** Un Seīra bērni bija: Lotans
un Šobals un Cibeons un Anus un Dišons un Ecers un
Dišans. **39** Un Lotana bērni bija: Orus un Omams, un
Lotana māsa bija Timna. **40** Šobala bērni bija: Alvans un
Manahats un Ebals, Zevus un Onams. Un Cibeona bērni
bija Ajus un Anus. **41** Anus bērni bija: Dišons. Un Dišona
bērni bija: Amrans un Ešbans un Jetrans un Karans. **42**
Ecera bērni bija: Bilhans un Safans, Akans. Dišana bērni
bija: Uc un Arans. **43** Un šie ir tie ķēniņi, kas Edoma
zemē valdījuši, pirms ķēniņi valdīja pār Israēla bērniem:
Belus, Beora dēls, un viņa pilsētas vārds bija Dinaba.
44 Un Belus nomira, un viņa vietā palika par ķēniņu
Jobabs, Zeras dēls, no Bacras. **45** Un Jobabs nomira, un
Uzams no Temana zemes palika par ķēniņu viņa vietā. **46**
Un Uzams nomira, un Hadads, Bedada dēls, palika par
ķēniņu viņa vietā; tas sakāva Midijaniešus Moaba laukā,
un viņa pilsētas vārds bija Avite. **47** Un Hadads nomira,

un Zamlus no Mazrekas palika par ķēniņu viņa vietā.
48 Un kad Zamlus nomira, tad Sauls no Rehobotes pie
tās upes palika par ķēniņu viņa vietā. 49 Un kad Sauls
nomira, tad BaālAnans, Akbora dēls, palika par ķēniņu
viņa vietā. 50 Un kad BaālAnans nomira, tad Hadads
palika par ķēniņu viņa vietā, un viņa pilsētas vārds bija
Pagus un viņa sievai bija vārds Mehetabeēle, Madredas
meita, kas bija Mazaāba meita. 51 Un Hadads nomira.
Edoma valdnieki bija: Timnas valdnieks, Alvas valdnieks,
Jeteta valdnieks, 52 Aholibamas valdnieks, Elas valdnieks,
Pinona valdnieks, 53 Ķenasa valdnieks, Temana valdnieks,
Mīcara valdnieks, 54 Magdiēļa valdnieks, Īrama valdnieks.
Šie bija Edoma valdnieki.

2 Šie bija Israēla bērni: Rūbens, Sīmeans, Levis un Jūda,
Īsašars un Zebulons, 2 Dans, Jāzeps un Benjamins,
Naftalus, Gads un Ašers. 3 Jūda bērni bija: Ģers un
Onans un Šelus. Tie trīs viņam dzima no Zuas meitas, tās
Kanaānietes. Bet Ģers, Jūda pirmdzimušais, bija ļauns
priekš Tā Kunga acīm, tāpēc šis viņu nokāva. 4 Un
Tamāre, viņa vedekla, tam dzemdēja Perecu un Zeru; Jūda
bērnu pavisam bija pieci. 5 Pereca bērni bija: Hecrons
un Hamuls. 6 Un Zerus bērni bija: Zimrus un Etans un
Hemans un Kalkols un Darus, - to ir pavisam pieci. 7 Un
Karmus bērni bija: Akors(Akans), kas Israēli apbēdināja,
kad viņš pie tā noziedzās, kas bija izdeldams. 8 Un Etana
bērni bija: Azarijus. 9 Un Hecrona bērni, kas viņam
dzima, bija Jerameēls un Rams un Kalubajus. 10 Un
Rams dzemdināja Aminadabu, un Aminadabs dzemdināja
Nahšonu, to Jūda bērnu valdnieku. 11 Un Nahšons

dzemdināja Zalmu, un Zalmus dzemdināja Boasu. **12** Un
Boas dzemdināja Obedu. Un Obeds dzemdināja Isaju.
13 Un Isajus dzemdināja savu pirmdzimušo Elijabu un
Abinadabu, otru, un Šimeju, trešo, **14** Netaneēlu, ceturto,
Radaju, piekto, **15** Ocemu, sesto, Dāvidu, septīto. **16**
Un viņu māsas bija Ceruja un Abigaīle. Un Cerujas
bērni bija trīs: Abizajus, Joabs un Azaēls. **17** Un Abigaīle
dzemdēja Amasu. Un Amasas tēvs bija Jeters, Ismaēlietis.
18 Un Kālebs, Hecrona dēls, dzemdināja bērnus no savas
sievas Azubas un no Jerigotas, un šās bērni ir: Jezers
un Zobabs un Ardons. **19** Kad nu Azuba bija nomirusi,
tad Kālebs apņēma Efratu; tā tam dzemdēja Uru. **20** Un
Hurs dzemdināja Ūri. Un Ūris dzemdināja Becaleēli. **21**
Un pēc Hecrons iegāja pie Gileāda tēva Mahira meitas,
un to apņēma, sešdesmit gadus vecs būdams, un tā tam
dzemdēja Zegubu. **22** Un Zegubs dzemdināja Jaīru, un
tam bija divdesmit trīs pilsētas Gileāda zemē. **23** Un
Gešurs un Arams tiem atņēma Jaīra miestus, Ķenatu
ar visām piederīgām vietām, sešdesmit pilsētas. Un
šie visi ir Mahira, Gileāda tēva, bērni. **24** Kad Hecrons
KālebEfratā bija nomiris, tad Abija, Hecrona sieva, tam
dzemdēja Azuru, Tekoūs tēvu. **25** Un Jerameēļa, Hecrona
pirmdzimušā, bērni bija: Rams, tas pirmdzimušais, un
Bunus un Orens un Ocems un Ahijus. **26** Un Jerameēlim
bija vēl viena sieva, ar vārdu Atara, tā bija Onama māte.
27 Un Rāma, Jerameēla pirmdzimušā, bērni bija: Maācs un
Jamins un Eķers. **28** Un Onama bērni bija Zamajus un
Jadus. Un Zamajus bērni bija Nadabs un Abizurs. **29** Un
Abizura sievai bija vārds Abikaīle, un tā tam dzemdēja

Ekbonu un Molidu. **30** Un Nadaba bērni bija: Zeleds un
Apaīms, un Zeleds nomira bez bērniem. **31** Apaīma bērni
bija: Jezejus. Un Jezejus bērni bija: Zezans. Un Zezana
bērni bija: Aklajus. **32** Un Jadus, Zamajus brāļa, bērni bija:
Jeters un Jonatāns. Un Jeters nomira bez bērniem. **33** Un
Jonatāna bērni bija. Pelets un Zaza. Šie bija Jerameēļa
bērni. **34** Un Zezanam dēlu nebija, bet meitas vien.
35 Un Zezanam bija ēģiptiešu kalps, Jarkus vārdā. Un
Zezans deva savu meitu Jarkum, savam kalpam, par sievu,
un tā tam dzemdēja Ataju. **36** Un Atajus dzemdināja
Nātanu. Un Nātans dzemdināja Zabadu. **37** Un Zabads
dzemdināja Evlalu. Un Evlals dzemdināja Obedu. **38** Un
Obeds dzemdināja Jeū. Un Jeūs dzemdināja Azariju. **39**
Un Azarijus dzemdināja Kalecu. Un Kalec dzemdināja
Eleazu. **40** Un Eleazus dzemdināja Zisemaju. Un Zisemajus
dzemdināja Šalumu. **41** Un Šalums dzemdināja Jekamju.
Un Jekamjus dzemdināja Elišamu. **42** Un Kāleba, Jerameēļa
brāļa, bērni bija: Mezus, viņa pirmdzimušais, šis ir Ziva
tēvs, un Marezas, Hebrona tēva, bērni. **43** Un Hebrona
bērni bija: Korahs un Tabuūs un Reķems un Šamus. **44** Un
Šamus dzemdināja Rakamu, Jarkaāma tēvu. Un Reķems
dzemdināja Zamaju. **45** Un Zamajum bija dēls, Maons
vārdā, un Maons bija Betcura tēvs. **46** Un Eva, Kāleba
lieka sieva, dzemdēja Haranu un Mocu un Gazezu. Un
Harans dzemdināja Gazezu. **47** Un Jadajus bērni bija:
Reģems un Jotams un Ģezans un Pelets un Epus un Zaāps.
48 Maēka, Kāleba lieka sieva, dzemdēja Zebru un Tirkanu,
49 Un dzemdēja Zaāpu, Madmana tēvu un Zevu, Makbena
tēvu un Ģibeja tēvu. Un Kāleba meita bija Akza. **50** Šie

bija Kāleba bērni: BenUrs, tas pirmdzimušais no Efratas,
Šobals, KiriatJearima tēvs, **51** Zalmus, Bētlema tēvs, Aravs,
Betgaderas tēvs. **52** Un Šobalam, KirijatJearima tēvam,
bija dēli: Aroa, puse no Manuota **53** Un ĶirijatJearima
ciltis, Jetrieši un Putieši un Zumatieši un Mizraieši. No
šiem ir nākuši Caregatieši un Estaolieši. **54** Zalmus bērni
bija: Bētlems un Netofatieši, Joaba nama kronis, un
puse no Manaķiešiem, Carieši. **55** Un rakstītāju radi, kas
Jaēbecā dzīvoja: Tireatieši un Zimeatieši un Zukatieši. Šie
ir Kinieši, kas nākuši no Amata, BetRekaba tēva.

3 Šie bija Dāvida bērni, kas tam Hebronē dzimuši: tas
pirmdzimušais Amnons, no Jezreēlietes Aķinomas. Otrais
Daniēls no Karmelietes Abigaīles; **2** Trešais Absaloms,
Maēkas, Gešura ķēniņa Talmajus meitas, dēls, ceturtais
Adonijus, Aģitas dēls, **3** Piektais Zevatjus no Abitalas;
sestais Jetreams no viņa sievas Eglas. **4** Šie seši viņam
dzimuši Hebronē; jo viņš tur valdīja septiņus gadus un
sešus mēnešus, un trīsdesmit trīs gadus viņš valdīja
Jeruzālemē. **5** Un šie viņam dzimuši Jeruzālemē: Zimeūs
un Zobabs un Nātans un Salamans, četri no Batsebas,
Amiēļa meitas, - **6** Jebears un Elišamus un Elivalets **7** Un
Nogus un Nevegs un Japius **8** Un Elišamus un Elijadus un
Elivalets, deviņi. **9** Šie visi ir Dāvida bērni, bez lieku sievu
bērniem. Un Tamāra bija viņu māsa. **10** Un Salamana
dēls bija Rekabeams, tā dēls Abija, tā dēls Aza, tā dēls
Jehošafats, **11** Tā dēls Jehorams, tā dēls Ahazija, tā dēls
Joas, **12** Tā dēls Amacīja, tā dēls Azarija, tā dēls Jotams, **13**
Tā dēls Ahazs, tā dēls Hizkija, tā dēls Manasus, **14** Tā dēls
Amons, tā dēls Josija. **15** Un Josijas bērni bija Joanams, tas

pirmdzimušais, Joaķims otrais, Cedeķija trešais, Šalums
ceturtais. 16 Jojaķima bērni bija Jekanija, tā dēls bija
Cedeķija. 17 Un Jekanijas, tā cietumā aizvestā, bērni
bija Šealtiēls, viņa dēls, 18 Un Malķīrams un Vadajus un
Zemneacars un Jekamajus, Ozamus un Nedabijus. 19 Un
Vadajus bērni bija Cerubabels un Šimejus. Un Cerubabeļa
bērni bija Mešulams un Ananija un Šelomite viņu māsa,
20 Un Hašubus un Oēls un Bereķija un Azadija, Juzab
Ezeds, pieci. 21 Un Ananijas bērni bija Platija un Ješaja;
Revajas bērni, Arnana bērni. Obadijas bērni, Šehanijas
bērni. 22 Un Šehanijas bērni bija: Šemajus. Un Šemajus
bērni bija: Hatus un Jiģeals un Bariaks un Nearija un
Šafats, Zezus, seši. 23 Un Nearijas bērni bija: Elioēnajus
un Hizkija un Asrikams, trīs. 24 Un Eljoēnajus bērni bija:
Obajus, Elijašibs un Pelaja un Akubs un Johanans no
Delajus un Hananus, septiņi.

4 Jūda bērni bija: Perecs, Hecrons un Karmus un Hurs un
Šobals. 2 Un Reajus, Šobala dēls, dzemdināja Jakatu. Un
Jakats dzemdināja Ahumaju un Lahadu, šie ir Caregatiešu
radi. 3 Šie ir no Etama tēva: Jezreēls, Jezmus un Jedbas,
un viņu māsai bija vārds Aclelpone. 4 Un Pnuēls bija
Ģedora tēvs, un Ezers bija Uzas tēvs. Šie ir Ura, Efratas
pirmdzimušā dēla, Bētlema tēva, bērni. 5 Un Azuram,
Tekoūs tēvam, bija divas sievas: Ellea un Naēra. 6 Un
Naēra tam dzemdēja Akuzamu un Heferu un Temnu un
Akastaru. Šie ir Naēras bērni. 7 Un Elleas bērni bija:
Cerets, Jecoars un Etnans. 8 Un Koc dzemdināja Anubu un
Acobebu un Aharhēla, Aruma dēla, radus. 9 Un Jaēbecam
bija lielāks gods pār saviem brāļiem, un viņa māte viņa

vārdu bija saukusi Jaēbecs, sacīdama: es to ar sāpēm
esmu dzemdējusi. **10** Jo Jaēbecs piesauca Israēla Dievu
un sacīja: kaut tu mani svētīt svētītu un manas robežas
vairotu, un tava roka būtu ar mani un darītu, ka ļaunums
un sāpes mani neaiztiek Un Dievs tam lika nākt, ko viņš
lūdza. **11** Un Kalubs, Zukas brālis, dzemdināja Meķeru,
šis ir Estona tēvs. **12** Un Estons dzemdināja Betravu un
Paseju un Teīnnu, Naāsa pilsētas tēvu. Šie ir Rekas vīri.
13 Un Ķenasa bērni bija: Otniēls un Seraja. Un Otniēļa
bērni bija: Atats. **14** Un Meonotajus dzemdināja Ovru. Un
Seraja dzemdināja Joabu, amatnieku ielejas tēvu, jo tie
bija amatnieki. **15** Un Kāleba, Jefunna dēla, bērni bija:
Irus, Elus un Naāms. Un Elus bērni bija: Kenas. **16** Un
Jealeēļa bērni bija: Zivs un Ziva, Tirja un Azareēls. **17** Un
Ezras bērni bija: Jeters un Mereds un Hefers un Jalons un
Taārs ar Mirjamu un Zamaju un Jezbu, Estemoas tēvu.
18 Un viņa sieva Judija dzemdēja Jeredu, Ģedora tēvu,
un Heberu, Zokus tēvu, un Jekutiēli, Zanoas tēvu. Šie ir
Bitjas, Faraona meitas, bērni, ko Mereds bija apņēmis.
19 Un sievas Hodijas, Nakama māsas bērni bija: Ķegilas
tēvs garmietis, un Maēkiets Estemoa. **20** Un Sīmeana
bērni bija: Amnons un Rinnus, Benanans un Tilons. Un
Jezeūs bērni bija: Zoēts un BenZoēts. **21** Un Šelus, Jūda
dēla, bērni bija: Ģers, Lekas tēvs, un Laēdus, Marezas
tēvs, un Azbeas nama vēveru(audēju) radi. **22** Ir Joķims
un KoŠebas vīri un Joas un Zaravs, kas pār Moabiešiem
valdījuši, un Jazubi Laēmā; bet tās jau ir vecas lietas.
23 Tie bija podnieki un dzīvoja Netaīmā un Ģederā; pie
ķēniņa darba tie tur dzīvoja. **24** Sīmeana bērni bija:

Nemuels un Jamins un Jaribs, Zerus, Sauls. **25** Tā dēls bija
Šalums, tā dēls Mibzams, tā dēls Mizmus. **26** Un Mizmus
bērni bija: Amuels, tā dēls Zakurs, tā dēls Šimejus. **27** Un
Šimejum bija sešpadsmit dēli un sešas meitas, bet viņa
brāļiem nebija daudz bērnu. Un visi viņu radi nevairojās
tik daudz, kā Jūda bērni. **28** Un tie dzīvoja Bēršebā un
Moladā un AcarZualā **29** Un Bilā un Ecemā un Toladā **30**
Un Betuēlā un Ormā un Ciklagā **31** Un Bet Markabotā
un Acurzuzimā un Betbiērā un Sāraīma. Šās bija viņu
pilsētas, tiekams Dāvids palika par ķēniņu. **32** Un viņu
ciemi bija Etans un Aīns, Rimons un Tokens un Azans,
piecas pilsētas, **33** Un visi viņu ciemi apkārt šīm pilsētām
līdz Baālam; šie ir viņu dzīvokļi un viņu radu raksti. **34**
Un Mezobabs un Jamleķs un Jošus, Amacījas dēls, **35**
Un Joēls un Jeūs, Jozivja dēls, tas bija Serajas, tas Aziēļa
dēls, **36** Un Eljoēnajus un Jaēkobus un Jezoaja un Azaja un
Adiēls un Jezimeēls un Benaja, **37** Un Zizas, Zivejus dēls,
tas bija Alona, tas Jedajas, tas Zimrus, tas Šemajas dēls.
38 Šie vārdiem minetie bija lielkungi saviem radiem, un
viņu tēva nama radi izplētās daudzumā. **39** Un tie gāja
līdz Ģedoras ceļam, ielejas rīta pusē, ganības meklēdami
savām avīm. **40** Un tie atrada taukas un labas ganības un
plašu zemi, klusu un mierīgu, jo Hama bērni tur senāk
dzīvoja. **41** Un tie, vārdiem uzrakstītie, nāca Hizkijas, Jūda
ķēniņa, laikā, un apkāva viņu teltis un dzīvotājus, kas
tur bija, un tos izdeldēja līdz šai dienai, un dzīvoja viņu
vietā, jo tur bija ganības viņu avīm. **42** Un no viņiem, no
Sīmeana bērniem, izgāja piecsimt vīri uz Seīra kalniem,
un Pēlatja un Nearja un Revaja un Uziēls, Jezejus dēli,

tiem bija par virsniekiem. 43 Un tie apkāva Amaleka
atlikumu, kas bija izglābies, un tur dzīvoja līdz pat šai
dienai.
5 Un Rūbena, Israēla pirmdzimušā dēla, bērni, (jo viņš
bija tas pirmdzimušais, bet tāpēc, ka tas bija sagānījis
sava tēva gultu, viņa pirmdzimtība tapa dota Jāzepa,
Israēla dēla, bērniem, bet to tik neskaitīja (cilts rakstos)
par pirmdzimto. 2 Jo Jūda palika varens starp saviem
brāļiem, un no viņa bija tas valdnieks, bet Jāzepam palika
tā pirmdzimtība). 3 Rūbena, Israēla pirmdzimušā dēla,
bērni bija: Hanoks un Palus, Hecrons un Karmus. 4 Joēļa
bērni bija: Šemajus, tā dēls Gogs, tā dēls Šimejus, 5 Tā
dēls Miha, tā dēls Reaja, tā dēls Baāls, 6 Tā dēls Beēra,
ko TiglatPilnesers, Asīrijas ķēniņš, aizveda cietumā, -
tas bija Rūbena bērnu lielskungs. 7 Un viņa brāļi pēc
saviem radiem, kā tie savos radu rakstos tapa skaitīti:
virsnieks Jejels un Zaharija, 8 Un Belus, Asasa dēls, tas
bija Zemas, tas Joēļa dēls, tas dzīvoja Aroērā un līdz
Nebum un BaālMeonam; 9 Un pret rītiem viņš dzīvoja,
līdz kamēr nāk tuksnesī pie Eifrat upes, jo viņu ganāmie
pulki bija vairojušies Gileādas zemē. 10 Un Saula laikā tie
karoja pret Agariem; un šie krita caur viņu rokām, un tie
dzīvoja viņu teltīs visā Gileādas rīta pusē. 11 Un Gada
bērni dzīvoja tiem pretī Basanas zemē līdz Zalkai. 12 Joēls
tas pirmais un Safans tas otrais un Jaēnajus un Šafats
Basanā. 13 Un viņu brāļi pēc viņu tēvu namiem bija:
Mikaēls un Mešulams un Zebus un Jorajus un Jaēkans un
Zija un Hebers, septiņi. 14 Šie bija Abikaīļa bērni, tas bija
Ura, tas Jarvas, tas Gileāda, tas Mikaēļa, tas Jezizajus, tas

Jādas, tas Busa dēls. **15** Akus, Abdiēļa dēls, Gunas dēla
dēls, bija virsnieks pār viņu tēvu namu. **16** Un tie dzīvoja
Gileādā un Basanā un viņu piederīgās vietās un visā
Šarona apgabalā līdz viņu galiem. **17** Visi šie tapa sazīmēti
radu rakstos Jotama, Jūda ķēniņa, laikā, un Jerobeama,
Israēla ķēniņa, laikā. **18** Rūbena bērnu un Gada bērnu
un Manasus puscilts, kas bija sirdīgi vīri un bruņas un
zobenu nesa un stopu uzvilka un uz karu mācīti, to bija
četrdesmit četri tūkstoši septiņsimt sešdesmit, kas gāja
karā. **19** Un tie karoja pret Agariem un Jeturu un Navesu
un Nodabu. **20** Bet tiem nāca palīgs pret šiem, un Agari
tapa doti viņu rokā un visi, kas ar tiem bija. Jo tie piesauca
Dievu kaujā, un viņš no tiem likās pielūgties, tāpēc ka
tie uz viņu cerēja. **21** Un tie noveda lopus, piecdesmit
tūkstoš kamieļus, divsimt piecdesmit tūkstoš avis un
divtūkstoš ēzeļus un simt tūkstoš cilvēkus. **22** Jo daudz
krita ievainoti, tāpēc ka tā kauja bija no Dieva. Un tie
dzīvoja viņu vietā līdz cietuma laikam. **23** Un Manasus
puscilts bērni dzīvoja tai zemē un vairojās no Basanas
līdz Baāl Hermonam un Senirai un Hermona kalnam. **24**
Un šie bija viņu tēva namu virsnieki: Hefers un Jezejus
un Eliēls un Asriēls un Jeremija un Odavija un Jakdiēls,
stipri varoņi, slaveni vīri, savu tēvu nama virsnieki. **25**
Bet kad tie apgrēkojās pret savu tēvu Dievu un maukoja
pakaļ to zemes ļaužu dieviem, ko Dievs viņu priekšā bija
izdeldējis, **26** Tad Israēla Dievs pamodināja Pūla, Asīrijas
ķēniņa, garu un Tiglat-Pilnesera, Asīrijas ķēniņa, garu
un aizveda cietumā Rūbena bērnus un Gada bērnus un

Manasus puscilti un tos noveda uz Alu un Aboru un Aru
un pie Gozanas upes līdz šai dienai.

6 Levja bērni bija: Geršons, Kehāts un Merarus. **2** Un
Kehāta bērni bija: Amrams, Jecears un Hebrons un
Uziēls. **3** Un Amrama bērni bija: Ārons un Mozus un
Mirjame. Un Ārona bērni bija: Nadabs un Abijus, Eleazars
un Ītamars. **4** Eleazars dzemdināja Pinehasu. Pinehas
dzemdināja Abizuū. **5** Un Abizuūs dzemdināja Buku, un
Bukus dzemdināja Uzu, **6** Un Uzus dzemdināja Seraju,
un Serajus dzemdināja Merajotu, **7** Merajots dzemdināja
Amariju, un Amarija dzemdināja Aķitubu, **8** Un Aķitubs
dzemdināja Cadoku, un Cadoks dzemdināja Aķimaācu, **9**
Un Aķimaācs dzemdināja Azariju, un Azarija dzemdināja
Johananu, **10** Un Johanans dzemdināja Azariju, to, kas bija
par priesteri tai namā, ko Salamans Jeruzālemē uztaisīja.
11 Un Azarija dzemdināja Amariju, un Amarija dzemdināja
Aķitubu, **12** Un Aķitubs dzemdināja Cadoku, un Cadoks
dzemdināja Šalumu, **13** Un Šalums dzemdināja Hilķiju, un
Hilķija dzemdināja Azariju, **14** Un Azarija dzemdināja
Seraju un Seraja dzemdināja Jocadaku. **15** Bet Jocadaks
gāja līdz, kad Tas Kungs Jūdu un Jeruzālemi aizveda caur
Nebukadnecara roku. **16** Tad nu Levja bērni ir: Geršons,
Kehāts un Merarus. **17** Un šie ir Geršona bērnu vārdi:
Libnus un Šimejus. **18** Un Kehāta bērni bija: Amrams
un Jecears un Hebrons un Uziēls. **19** Un Merarus bērni
bija: Maēlus un Muzus. Un šie ir Levitu radi pēc viņu
tēviem: **20** Geršona dēls bija Libnus, tā Jakats, tā Zimus,
21 Tā Joaks, tā Idus, tā Zerus, tā Jeatrajus. **22** Kehāta
bērni bija: Aminadabs, tā dēls bija Korahs, tā Asirs, **23**

Tā Elkanus, tā AbiAsafs, tā Asirs, **24** Tā Taāts, tā Uriēls,
tā Uzija, tā Sauls. **25** Un Elkanus bērni bija: Amasaja un
Aķimots. **26** Tā dēls bija Elkanus, tā Elkanus no Covas,
tā Nahats, **27** Tā Elijabs, tā Jeroams, tā Elkanus. **28** Un
Samuēla bērni bija: tas pirmdzimtais Vaznus un Abija. **29**
Merarus bērni bija: Maēlus, tā dēls bija Libnus, tā Šimejus,
tā Uzus, **30** Tā Zimeūs, tā Aģija, tā Azaja. **31** Un šie ir tie,
ko Dāvids iecēla par dziedātājiem Tā Kunga namā, kur tas
šķirsts stāvēja. **32** Un tie kalpoja priekš saiešanas telts
dzīvokļa ar dziedāšanu, tiekams Salamans uztaisīja Tā
Kunga namu Jeruzālemē. Un tie stāvēja pēc kārtām savā
kalpošanā. **33** Un šie ir, kas stāvēja ar saviem bērniem:
no Kehāta bērniem Hemans, tas dziedātājs, Joēļa dēls,
tas bija Samuēla dēls, **34** Tas bija Elkanus, tas Jeroama,
tas Eliēļa, tas Toūs, **35** Tas Cuva, tas Elkanus, tas Maāta,
tas Amasajus, **36** Tas Elkanus, tas Joēla, tas Azarijas,
tas Cefanijas, **37** Tas Takala, tas Asira, tas AbiAsafa, tas
Korahs, **38** Tas Jeceara, tas Kehāta, tas Levja, tas Israēla
dēls. **39** Un viņa brālis Asafs stāvēja viņam pa labo roku.
Asafs bija Bereķijas dēls, tas Zimeūs, **40** Tas Mikaēļa, tas
Baāsejas, tas Malhijas, **41** Tas Atnus, tas Zerus, tas Adajus.
42 Tas Etana, tas Zimus, tas Šimejus, **43** Tas Jahata, tas
Geršona, tas Levja dēls. **44** Un viņu brāļi, Merarus bērni,
stāvēja pa kreiso roku, ar vārdu Etans, Kuzus dēls, tas
bija Abdus, tas Maluka, **45** Tas Hašabijas, tas Amacījas,
tas Hilķijas, **46** Tas Amcus, tas Banus, tas Zamerus, **47**
Tas Maēlus, tas Muzus, tas Merarus, tas Levja dēls. **48**
Un viņa brāļi, Levja bērni, bija iecelti visādai kalpošanai
Dieva nama dzīvoklī. **49** Un Ārons un viņa dēli upurēja

uz dedzināmo upuru altāra un uz kvēpināma altāra, un
bija iecelti, visādi kalpot visusvētākajā vietā un Israēli
salīdzināt, kā Dieva kalps Mozus bija pavēlējis. **50** Un šie
bija Ārona bērni: Eleazars, viņa dēls, tā dēls bija Pinehas,
tā Abizuūs, **51** Tā Bukus, tā Uzus, tā Seraja, **52** Tā Merajots,
tā Amarija, tā Aķitubs, **53** Tā Cadoks, tā Aķimaācs. **54**
Un šie ir Ārona bērnu, Kehātu radu, dzīvokļi pēc viņu
miestiem viņu robežās, jo tur viņiem mesli bija krituši.
55 Un tiem deva Hebroni Jūdu zemē un viņas apgabalu.
56 Bet pilsētas tīrumus un viņas ciemus deva Kālebam,
Jefunna dēlam. **57** Un Ārona bērniem deva tās glābšanas
pilsētas, Hebroni un Libnu un viņas apgabalu, **58** Un
Jatiru un Estemoū un viņas apgabalu, un Hilenu un viņas
apgabalu, un Debiru un viņas apgabalu, **59** Un Azanu un
viņas apgabalu, un BetŠemesu un viņas apgabalu, **60** Un
no Benjamina cilts Ģebu un viņas apgabalu, un Alemeti un
viņas apgabalu, un Anatotu un viņas apgabalu, - visas viņu
pilsētas bija trīspadsmit viņu rados. **61** Bet tiem citiem
Kehāta bērniem pēc viņu radiem no Manasus puscilts
nodeva caur mesliem desmit pilsētas **62** Un Geršona
bērniem pēc viņu radiem no Īsašara cilts un no Ašera cilts
un no Naftalus cilts un no Manasus cilts Basanā kļuva
dotas trīspadsmit pilsētas. **63** Merarus bērniem pēc viņu
radiem no Rūbena cilts un no Gada cilts un no Zebulona
cilts iedeva caur mesliem divpadsmit pilsētas. **64** Tā
Israēla bērni Levitiem deva pilsētas ar viņu apgabaliem.
65 Un no Jūda bērnu cilts un no Sīmeana bērnu cilts
un no Benjamina bērnu cilts, nodeva caur mesliem šās
ar vārdu sauktās pilsētas. **66** Bet (tiem citiem) Kehāta

bērnu radiem bija savas pilsētas Efraīma ciltī. 67 Jo tiem
deva tās glābšanas pilsētas: Šehemi ar viņas apgabalu
uz Efraīma kalniem, un Ģezeru ar viņas apgabalu, 68
Un Jakmeamu ar viņas apgabalu, un BetOronu ar viņas
apgabalu, 69 Un Ajaloni ar viņas apgabalu, un GatRimonu
ar viņas apgabalu, 70 Un no Manasus puscilts Aneru ar
viņas apgabalu, un Bileāmu ar viņas apgabalu, - tiem
citiem Kehāta bērnu radiem. 71 Geršona bērniem deva
no Manasus puscilts radiem: Golanu Basanā ar viņas
apgabalu un Astarotu ar viņas apgabalu; 72 Un no Īsašara
cilts: Ķedesu ar viņas apgabalu un Dabratu ar viņas
apgabalu, 73 Un Rāmotu ar viņas apgabalu un Anemu
ar viņas apgabalu, 74 Un no Ašera cilts (deva) Mazalu
ar viņas apgabalu un Abdonu ar viņas apgabalu, 75 Un
Ukoku ar viņas apgabalu un Rekobu ar viņas apgabalu;
76 Un no Naftalus cilts deva Ķedesu Galilejā ar viņas
apgabalu un Amonu ar viņas apgabalu un Kiriataīmu ar
viņas apgabalu. 77 Tie citi Merarus bērni no Zebulona
cilts dabūja Rimonu ar viņas apgabalu un Tāboru ar
viņas apgabalu, 78 Un viņpus Jardānes pie Jērikus, pret
Jardānes rīta pusi, no Rūbena cilts: Beceru tuksnesī ar
viņas apgabalu un Jacu ar viņas apgabalu 79 Un Ķedemotu
ar viņas apgabalu un Mevaātu ar viņas apgabalu; 80
Un no Gada cilts: Rāmotu Gileādā ar viņas apgabalu un
Mahānaīmu ar viņas apgabalu 81 Un Hešbonu ar viņas
apgabalu un Jaēzeru ar viņas apgabalu.

7 Un Īsašara bērni bija: Tolus un Puūs, Jazubs un Šimrons,
četri. 2 Un Tolus bērni bija: Uzus un Revaja un Jeriēls
un Jakmajus un Jebzams un Samuēls, savu tēvu namu

virsnieki no Tolus, stipri varoņi savos rados; viņu skaits
Dāvida laikā bija divdesmit divi tūkstoši un seši simti. **3**
Un Uzus bērni bija: Jezraja. Un Jezrajas bērni bija: Mikaēls
un Obadija un Joēls, Jezija, - pavisam pieci virsnieki. **4**
Un tiem pēc saviem radiem, pēc saviem tēvu namiem
bija karaspēka pulki trīsdesmit seši tūkstoši, jo tiem bija
daudz sievu un bērnu. **5** Un viņu brāļi visos Īsašara rados
bija stipri varoņi pēc uzzīmēšanas pavisam astoņdesmit
septiņi tūkstoši. **6** Benjamina (bērni) bija: Belus un Beķers
un Jediaēls, trīs. **7** Un Belus bērni bija: Ecbons un Uzus
un Uziēls un Jerimots un Īrus, pieci virsnieki savu tēvu
namos, stipri varoņi, un pēc uzzīmēšanas divdesmit
divtūkstoš trīsdesmit un četri. **8** Un Beķera bērni bija:
Zemirus un Joas un Eliēzers un Elioēnajus un Omrus un
Jerimots un Abija un Anatots un Alemets, šie visi bija
Beķera bērni. **9** Un pēc uzzīmēšanas savos rados tie bija
savu tēvu namu virsnieki, stipri vareni ļaudis, divdesmit
tūkstoši divi simti. **10** Un Jediaēļa bērni bija: Bilhans. Un
Bilhana bērni bija: Jeūs un Benjamins un Eūds un Knaēna
un Zetans un Taršišs un Aķizaārs. **11** Visi šie ir Jediaēļa
bērni, tēvu namu virsnieki, stipri varoņi, septiņpadsmit
tūkstoši divsimt, kas karā gāja. **12** Un Zupims un Hupims
bija Īra bērni, un Hušims - Aķera bērni. **13** Naftalus bērni
bija: Jakciēls un Gunus un Jecers un Šalums, Bilhas bērni.
14 Manasus bērni bija: Ezriēls, kas viņam piedzima. Un
viņa lieka sieva no Arama tam dzemdēja Mahiru, Gileāda
tēvu. **15** Un Mahirs ņēma par sievu Hupima un Zupima
māsu, un viņas vārds bija Maēka. Un tā otra vārds bija
Celofehads, un Celofehadam bija meitas. **16** Un Mahira

sieva Maēka dzemdēja dēlu un sauca viņa vārdu Peres,
un viņa brāļa vārds bija Zares, un šā dēli bija Ulams un
Raķems. **17** Un Ulama bērni bija: Bedans. Šie bija Gileāda
bērni, tas bija Mahira, tas Manasus dēls. **18** Un viņa māsa
Moleķete dzemdēja Izudu un Abiēzeru un Maēlu. **19**
Un Zemidas bērni bija: Aķejans un Šehems un Likus un
Aniams. **20** Un Efraīma bērni bija: Zutelaks, tā dēls Bereds,
tā Takats, tā Elada, tā Takats, **21** Tā Zabads, tā Zutelaks un
Ezers un Eleads. Un Gatas vīri, tās zemes iedzīvotāji, šos
nokāva, tāpēc ka tie bija nākuši lejā, viņu lopus atņemt.
22 Un Efraīms, viņu tēvs, žēlojās ilgu laiku, un viņa brāļi
nāca to iepriecināt. **23** Un viņš gāja pie savas sievas, un tā
tapa grūta un dzemdēja dēlu un viņš nosauca viņa vārdu
Briju, tāpēc ka bēdas aizņēmušas viņa namu. **24** Un viņa
meita bija Zeēra; tā uztaisīja Lejas un Kalna BetOronu un
UzenZeēru. **25** Un Repus bija viņa dēls, tā dēls Rezeps un
Telus, tā dēls Taāns, **26** Tā Laēdans, tā Amjuds, tā Elišama,
27 Tā Nuns, tā Jozuas. **28** Un viņu īpašums un mājvieta
bija Bētele ar saviem ciemiem un pret rītiem Naērana un
pret vakara pusi Ģezera ar saviem ciemiem, un Šeheme
ar saviem ciemiem, līdz Gazai un viņas ciemiem. **29** Un
sānis Manasus bērniem bija Betzeana ar saviem ciemiem,
Taēnaka ar saviem ciemiem, Meģidus ar saviem ciemiem,
Dora ar saviem ciemiem. Tanīs dzīvoja Jāzepa, Israēla
dēla, bērni. **30** Ašera bērni bija: Jemnus un Ješvus un Jisvi
un Berius un Zera, viņu māsa. **31** Un Berius bērni bija:
Hebers un Malķiēls, šis ir Birzavita tēvs. **32** Un Hebers
dzemdināja Javletu un Zomeru un Otamu un Zuū, viņu
māsu. **33** Un Javleta bērni bija: Pazaks un Bimeals un

Azvats; šie bija Javleta bērni. **34** Un Zomera bērni bija:
Akus un Ragus un Jeūbus un Arams. **35** Un viņa brāļa
Elema bērni bija: Zefus un Jemnus un Zeles un Amals. **36**
Covas bērni bija: Zuūs un Arnevers un Zuals un Berus un
Jemrus, **37** Becers un Ods un Šamus un Zilza un Jetrans
un Beēra. **38** Un Jetera bērni bija: Jefunnus, Vizvus un
Ara. **39** Un Ulas bērni bija: Araks un Aniēls un Ricja. **40**
Visi šie bija Ašera bērni, tēvu nama virsnieki, izlasīti
stipri varoņi, lielkungu virsnieki. Un pēc uzzīmēšanas
kara spēkā tie bija skaitā divdesmit seštūkstoš vīri.

8 Un Benjamins dzemdināja Belu, savu pirmdzimušo,
Abzalu otru, Aru trešo, **2** Nohu ceturto un Rafu piekto.
3 Un Belam bija bērni: Adars un Ģerus un Abiūds **4** Un
Abizuūs un Naēmans un Akoa **5** Un Ģerus un Zepupans
un Hūrams. **6** Šie ir Eūda bērni, tie bija Ģebas iedzīvotāju
tēvu namu virsnieki, un tos aizveda uz Manatu. **7** Proti
Naēmans, Ahija un Ģerus; tas tos aizveda un dzemdināja
Uzu un Ahijudu. **8** Un Zakaraīms dzemdināja Moaba zemē,
kad tas Hušimu un Baeru, savas sievas, bija atlaidis, **9** No
Odezas, savas sievas, viņš dzemdināja Jobabu un Cibju un
Mezu un Malkamu, **10** Un Jeūcu un Zaķiju un Mirmu.
Šie ir viņa dēli, tēvu namu virsnieki. **11** Un no Hušimas
viņš dzemdināja Abitobu un Elpaālu. **12** Un Elpaāla bērni
ir: Ēbers un Mizeams un Zamers. Šis uztaisīja Onu un
Ladu un viņu ciemus. **13** Un Brija un Šemus, tie bija
Ajalones iedzīvotāju tēvu namu virsnieki; šie izdzina
Gatas iedzīvotājus. **14** Un Ahijus, Zazaks un Jeremots
15 Un Zebadija un Arads un Aders **16** Un Mikaēlis un
Jespus un Jokus, tie bija Brijas bērni. **17** Un Zebadija

un Mešulams un Iskus un Hebers, **18** Un Jezmerajus un
Jezlija un Jobabs, tie bija Elpaāla bērni. **19** Un Jaķims
un Sihrus un Zabdus **20** Un Elioēnajus un Ciltajus un
Eliēls **21** Un Adaja un Braja un Zimrats, tie bija Šimeja
bērni. **22** Un Jezpans un Ēbers un Eliēls **23** Un Abdons un
Sihrus un Hanans **24** Un Ananaja un Elams un Antotija
25 Un Jepdeja un Pnuēls, tie bija Zazaka bērni. **26** Un
ZamSerajus un Zekarija un Atalija. **27** Un Jaērezija un Elija
un Sihrus, tie bija Jerokama bērni. **28** Tie bija tēvu namu
virsnieki savos rados un valdnieki un dzīvoja Jeruzālemē.
29 Un Gibeonā dzīvoja Gibeona tēvs, un viņa sievai bija
vārds Maēka. **30** Un viņa pirmdzimušais dēls bija Abdons,
tad Curs un Ķis un Baāls un Nadabs. **31** Un Ģedors un
Ahijus un Zeķers. **32** Un Miklots dzemdināja Zimeū, un
tie dzīvoja arīdzan blakām saviem brāļiem Jeruzālemē
pie saviem brāļiem. **33** Un Ners dzemdināja Ķisu, un
Ķis dzemdināja Saulu, un Sauls dzemdināja Jonatānu un
Malķizuū un Abinadabu un Ezbaālu. **34** Un Jonatāna dēls
bija Meribaāls, un Meribaāls dzemdināja Mihu. **35** Un
Mihas bērni bija: Pitons un Meleķs un Taērus un Ahazs.
36 Un Ahazs dzemdināja Joadu, un Joadus dzemdināja
Alemetu un Asmavetu un Zimru, un Zimrus dzemdināja
Mocu, **37** Un Mocus dzemdināja Bineū, tā dēls bija Ravus,
tā Eliazus, tā Acels. **38** Un Acelim bija seši dēli, un šie ir
viņu vārdi: Asrikams, Bokrus un Ismaēls un Zearija un
Obadija un Hanans. Visi šie ir Aceļa bērni. **39** Un viņa
brāļa Ešeka bērni bija: Ulams, viņa pirmdzimušais, Jeūs,
otrais, un Elivelets, trešais. **40** Un Ulama bērni bija stipri
varoņi, kas stopu vilka, un tiem bija daudz bērnu un

bērnu bērni, simts piecdesmit; tie visi bija Benjamina
bērni.

9 Un viss Israēls tapa uzrakstīts, un redzi, tie ir rakstīti
Israēla ķēniņu grāmatā. Un Jūda tapa aizvests uz Bābeli
savu grēku dēļ. **2** Proti tie pirmie iedzīvotāji, kas savā
īpašumā, savās pilsētās dzīvoja: Israēls, priesteri un
Leviti un (dieva nama) apkalpotāji. **3** Un Jeruzālemē
dzīvoja no Jūda bērniem un no Benjamina bērniem un no
Efraīma un Manasus bērniem: **4** Utajus, Amjuda dēls, -
tas bija Omra dēls, tas Imra, tas Banus dēls, - no Pereca,
Jūda dēla, bērniem; **5** Un no Šiloniešiem: Azajus, tas
pirmdzimušais, un viņa bērni; **6** Un no Zerus bērniem:
Jeguēls un viņa brāļi, sešsimt un deviņdesmit. **7** Un
no Benjamina bērniem: Šalus, Mešulama dēls, tas bija
Odavijas, tas Aznuas dēls, **8** Un Jēneja, Jeroama dēls, un
Elus, Uzus dēls, Mikrus dēla dēls, un Mešulams, Šefatijas
dēls, tas bija Reguēļa, tas Jebneja dēls, **9** Un viņa brāļi
pēc viņu radiem, deviņsimt piecdesmit un seši. Visi tie
vīri bija virsnieki pār saviem tēvu namiem. **10** Un no
priesteriem: Jedaja un Jojaribs un Jaķins, **11** Un Azarija,
Hilķijas dēls, tas bija Mešulama, tas Cadoka, tas Merajota,
tas Aķitoba dēls, Dieva nama priekšnieks. **12** Un Adaja,
Jeroama dēls, tas bija Pašhura, tas Malhijas dēls, un
Maēzajus, Adiēļa dēls, tas bija Jakzera, tas Mešulama, tas
Mezilemita, tas Immera dēls, **13** Un viņu brāļi, savu tēvu
namu virsnieki, tūkstoš septiņsimt un sešdesmit, stipri
varoņi pie Dieva nama kalpošanas. **14** Un no Levitiem, no
Merarus bērniem: Šemaja, Hašuba dēls, tas bija Azrikama,
tas Hašabijas dēls, **15** Un Bakbakars, Ķeres un Galals un

Matanija, Mihas dēls, tas bija Sihrus, tas Asafa dēls, **16**
Un Obadija, Šemajas dēls, tas bija Ģelala, tas Jedutuna
dēls un Bereķija, Asafa dēls, Elkanas dēla dēls, kas dzīvoja
Netofatiešu ciemos. **17** Un vārtu sargi bija: Šalums un
Akubs un Talmons un Aķimans ar saviem brāļiem, un
Šalums bija par virsnieku. **18** Un līdz šim šie ir pie ķēniņa
vārtiem pret rītiem vārtu sargi Levja bērnu lēģeriem.
19 Un Šalums, Kores dēls, tas bija AbiAsafa, tas Koraha
dēls, un viņa brāļi no viņa tēva nama, tie Koraha dēli, bija
pēc savas klausības sliekšņu sargi dzīvoklī, kā viņu tēvi
bija bijuši durvju sargi Tā Kunga lēģerī. **20** Un Pinehas,
Eleazara dēls, bija citkārt tiem par virsnieku; Tas Kungs
bija ar to. **21** Zaharija, Me Šelemijas dēls, bija par vārtu
sargu pie saiešanas telts durvīm. **22** Par sliekšņu sargiem
iecelti bija pavisam divsimt divpadsmit; tie bija pierakstīti
savos ciemos. Dāvids un Samuēls, tas redzētājs, tos tai
amatā bija iecēluši uz ticību, **23** Ka tie ar saviem bērniem
sargātu Tā Kunga namu, telts nama vārtus. **24** Un tie
sargi stāvēja pret tiem četriem vējiem, pret rītiem, pret
vakariem pret ziemeli un pret dienasvidu. **25** Un viņu
brāļiem ciemos katru septīto dienu bija jānāk kalpot ar
tiem. **26** Jo šie četri sargu virsnieki, tie Leviti, bija iecelti
uz ticību pār Dieva nama kambariem un mantām. **27**
Un tie palika caurām naktīm ap Dieva namu, jo tiem
tas bija jāapsargā un ik rītu vārti jāatdara. **28** Un citi
no tiem bija iecelti pār dievkalpošanas rīkiem, ko tie
pēc skaita ienesa un pēc skaita iznesa. **29** Un citi no
tiem bija iecelti pār traukiem un pār visiem svētiem
traukiem, un pār tiem kviešu miltiem un vīnu un eļļu un

vīraku un dārgām zālēm. **30** Un no priesteru bērniem citi
sataisīja smaržīgu svaidāmu eļļu. **31** Un Matatijam no
Levitiem, kas bija Šaluma, Koraha dēla, pirmdzimušais,
pannu darbs bija uzticēts. **32** Un no Kehāta bērniem, viņu
brāļiem, citiem bija uzticēta maizes uzlikšana, ka tā ik
svētdienas taptu uzlikta. **33** Un šie, kas bija dziedātāji,
Levitu tēvu namu virsnieki, bija atsvabināti no mantu
kambariem, jo tie bija kalpošanā dienām naktīm. **34** Šie ir
Levitu tēvu namu virsnieki pēc saviem radiem, virsnieki.
Šie dzīvoja Jeruzālemē. **35** Bet Gibeonā dzīvoja Jejels,
Gibeona tēvs, un viņa sievai bija vārds Maēka. **36** Un
viņa pirmdzimušais dēls bija Abdons, tad Curs un Ķis
un Baāls un Ners un Nadabs. **37** Un Ģedors un Aājus un
Zaharija un Miklots. **38** Un Miklots dzemdināja Zimeamu;
šie arīdzan dzīvoja blakām saviem brāļiem Jeruzālemē
pie saviem brāļiem. **39** Ners dzemdināja Ķisu, un Ķis
dzemdināja Saulu, un Sauls dzemdināja Jonatānu un
Malķizuū un Abinadabu un Ezbaālu. **40** Un Jonatāna dēls
bija Meribaāls, un Meribaāls dzemdināja Mihu. **41** Un
Mihas bērni bija Pitons un Meleks un Taērijus. **42** Un
Ahazs dzemdināja Jaēru, un Jaērus dzemdināja Alemetu
un Asmavetu un Zimru, un Zimrus dzemdināja Mocu. **43**
Un Mocus dzemdināja Bineū, tam dēls bija Revaja, tam
Eleazus, tam Acels. **44** Un Acelim bija seši dēli un šie ir
viņu vārdi: Asrikams, Bokrus un Jezmaēls un Zearija un
Obadija un Hanans, - šie ir Aceļa bērni.

10 Un Fīlisti karoja pret Israēli, un Israēla vīri bēga
no Fīlistiem un krita nokauti uz Ģilboas kalniem. **2** Bet
Fīlisti lauzās uz Saulu un uz viņa dēliem, un Fīlisti nokāva

Jonatānu un Abinadabu un Malķizuū, Saula dēlus. **3** Un
kaušana bija briesmīga pret Saulu, un strēlnieki viņu
aizņēma ar saviem stopiem, ka tam bailes uznāca no
tiem strēlniekiem. **4** Tad Sauls sacīja uz savu bruņu
nesēju: izvelc savu zobenu un nodur mani ar to, ka šie
neapgraizītie nenāk un mani neliek smieklā. Bet viņa
bruņu nesējs negribēja, jo viņš bijās ļoti. Tad Sauls ņēma
zobenu un metās uz to. **5** Kad nu viņa bruņu nesējs
redzēja, ka Sauls bija nomiris, tad viņš arī metās uz
zobenu un nomira. **6** Tā Sauls nomira un viņa trīs dēli
un viss viņa nams nomira kopā. **7** Kad nu visi Israēla
ļaudis ielejā redzēja, ka tie bēga un ka Sauls un viņa dēli
bija nomiruši, tad tie atstāja savas pilsētas un bēga, un
Fīlisti nāca un tanīs dzīvoja. **8** Un otrā dienā Fīlisti nāca,
tos nokautos aplaupīt, un atrada Saulu un viņa dēlus
guļam uz Ģilboas kalniem. **9** Un tie tam novilka drēbes
un paņēma viņa galvu un viņa bruņas, un tos sūtīja pa
Fīlistu zemi apkārt par priecīgu ziņu saviem elkiem un
ļaudīm. **10** Un tie nolika viņa bruņas sava dieva namā
un viņa galvu tie piekala Dagona namā. **11** Kad nu visi
ļaudis Jabesā Gileādā dzirdēja visu, ko Fīlisti Saulam bija
darījuši, **12** Tad visi spēcīgie vīri cēlās un paņēma Saula
miesas un viņa dēlu miesas un tās pārnesa uz Jabesu un
apraka viņu kaulus Jabesā apakš ozola, un gavēja septiņas
dienas. **13** Tā Sauls nomira savos grēkos, ko bija darījis
pret To Kungu, Tā Kunga vārda dēļ, ko viņš neturēja, arī
ka viņš to zīlnieci bija vaicājis un meklējis, **14** Un nebija
vaicājis To Kungu; tāpēc viņš tam lika mirt un piešķīra
valstību Dāvidam, Isajus dēlam.

11 Un viss Israēls sapulcinājās pie Dāvida Hebronē un
sacīja: redzi, mēs esam tavi kauli un tava miesa. **2** Jau
sen, kamēr Sauls bija par ķēniņu, tu Israēli esi izvadījis
un ievadījis, un Tas Kungs, tavs Dievs, uz tevi sacījis: tev
būs manus Israēla ļaudis ganīt un tapt par valdnieku
pār maniem Israēla ļaudīm. **3** Un visi Israēla vecaji nāca
pie ķēniņa Hebronē, un Dāvids ar tiem derēja derību
Hebronē Tā Kunga priekšā. Un tie svaidīja Dāvidu par
ķēniņu pār Israēli, pēc Tā Kunga vārda caur Samuēli.
4 Tad Dāvids un viss Israēls nogāja uz Jeruzālemi (šī ir
Jebuza), un tur Jebusieši bija tās zemes iedzīvotāji. **5** Un
Jebuzas iedzīvotāji sacīja uz Dāvidu: te tu netiksi iekšā.
Bet Dāvids uzņēma Ciānas pili, - šī ir Dāvida pilsēta.
6 Tad Dāvids sacīja: kas pirmais Jebusiešus kaus, tas
būs par virsnieku un lielkungu. Tad Joabs, Cerujas dēls,
visupirmais tika augšā un palika par virsnieku. **7** Un
Dāvids dzīvoja tai pilī, tāpēc to sauca par Dāvida pilsētu.
8 Un viņš uztaisīja to pilsētu visapkārt, no Millus iesākot
visapkārt; bet Joabs pameta dzīvus, kas pilsētā atlikās.
9 Un Dāvids auga augumā un Tas Kungs Cebaot bija
ar viņu. **10** Un šie ir Dāvida varoņu virsnieki, kas viņa
valstībā stipri pie viņa turējās ar visu Israēli, viņu celt
par ķēniņu pēc Tā Kunga vārda uz Israēli. **11** Un šis
ir Dāvida varoņu skaits: Jazabeams, Akmona dēls, tas
augstākais no tiem trīsdesmit; viņš pacēla savu šķēpu
pret trīs simtiem, kamēr tos nokāva vienā reizē. **12** Un
pēc viņa bija Eleazars, Dodus dēls, Aoka dēla dēls, tas
bija viens no tiem trim varoņiem. **13** Viņš bija pie Dāvida
PasDamimā, kad Fīlisti tur bija sapulcējušies karā; un

tur bija druvas gabals ar miežiem, un tie ļaudis bēga
no Fīlistiem. **14** Tad tie nostājās pašā tīruma vidū un
to aizstāvēja un kāva Fīlistus, un Tas Kungs deva lielu
pestīšanu. **15** Un trīs no tiem trīsdesmit virsniekiem
nogāja pie Dāvida uz to akmens kalnu Adulama alā. Un
Fīlistu karaspēks bija apmeties Refaīm ielejā. **16** Un Dāvids
bija to brīdi pils kalnā, un Fīlisti bija karavīrus ielikuši
Bētlemē. **17** Un Dāvidam iekārojās un viņš sacīja: kas man
dos ūdeni dzert no akas pie Bētlemes vārtiem? **18** Tad
tie trīs izlauzās caur Fīlistu lēģeri un smēla ūdeni no
akas pie Bētlemes vārtiem, un ņēma un atnesa to pie
Dāvida. Bet Dāvids to negribēja dzert, bet to izlēja Tam
Kungam **19** Un sacīja: lai Dievs mani pasargā, ka es to
būtu darījis un šo vīru asinis dzēris par viņu dzīvību,
jo tie savu dzīvību netaupīdami to atnesuši; un viņš to
negribēja dzert. To darīja šie trīs varoņi. **20** Un Abizajus,
Joaba brālis, bija arī par virsnieku pār trim; un tas pacēla
savu šķēpu un nokāva trīs simtus. Un tam bija slava starp
tiem trim. **21** Starp šiem otriem trim viņš bija jo lielā
godā, un viņš tiem bija par virsnieku, bet tos pirmajus
trīs viņš nepanāca. **22** Benaja, Jojadas dēls, stipra vīra
dēls, kas lielus darbus darījis, no Kabceēles, tas kāva
divus stiprus Moabiešu lauvas, un nogāja un kāva vienu
lauvu pašā alā sniega laikā. **23** Viņš nokāva arī vienu
Ēģiptes vīru, vīru pieci olektis garu, un tam Ēģiptietim
bija šķēps rokā kā riestava; bet šis tam piegāja ar zizli un
izrāva to šķēpu no tā ēģiptieša rokas un to nokāva ar viņa
paša šķēpu. **24** To darīja Benaja, Jojadas dēls, un šis bija
slavens starp tiem trim varoņiem. **25** Un viņš bija tas

augstākais starp trīsdesmit, bet tos trīs (pirmajus) viņš
nepanāca. Un Dāvids to iecēla par savu padomnieku. **26**
Un karaspēka varoņi bija: Azaēls, Joaba brālis; Elanans,
Dodus dēls, no Bētlemes; **27** Zamots no Aroras, Elecs
no Pelonas; **28** Īrus, Ikeša dēls, no Tekoas; Abiēzers no
Antotas; **29** Zibekajus, Uzata dēls, Ilajus, Aoka dēls, **30**
Makarajus no Retovas; Eleds, Baēnas dēls, no Netofas; **31**
Itajus, Ribaja dēls, no Ģibejas Benjamina bērnos; Benaja
no Pirgatoas; **32** Urajus no Gaāša upēm; Abiēls no Arbatas;
33 Asmavets no Baērumas; Elijabus, no Zaālbonas. **34** No
Azema bērniem no Ģizonas bija: Jonatāns, Zages dēls
no Araras; **35** Ahijams, Zakara dēls, no Araras; Elivals,
Ura dēls, **36** Hefers no Maķeras; Ahijus no Pelonas; **37**
Ecrus no Karmela; Naērajus, Azbajus dēls, **38** Joēls Nātana
brālis; Mibears, Agra dēls, **39** Celeķs no Amona; Naķerajus
no Berotas, bruņu nesējs Joabam, Cerujas dēlam; **40**
Īrus, Jetrus dēls, Gārebs, Jetrus dēls, **41** Ūrija, tas Etietis;
Zabads, Aķelaja dēls, **42** Adinus, Zizus dēls, tas Rūbenietis,
Rūbeniešu virsnieks, un pie viņa bija vēl trīsdesmit; **43**
Hanans, Maēkas dēls, un Jehošafats no Matonas; **44** Uzija
no Astras; Šamus un Jajels, Otama dēli, no Aroēras; **45**
Jediaēls, Zimrus dēls, un Joūs, viņa brālis, no Ticas; **46**
Eliēls no Maēvas, un Jeribajus un Jozavijas, Elnaāma dēli;
un Jetmus no Moaba; **47** Eliēls un Abeds un Jaēziēls no
Mecobajas.

12 Un šie ir, kas pie Dāvida nāca uz Ciklagu, kad tas vēl
mita svešumā Saula, Ķisa dēla, pēc. Un tie bija arīdzan
no tiem varoņiem, kara palīgi, **2** Stopu nesēji, akmeņu
metēji ar labo un ar kreiso roku un bultu šāvēji no

stopa. Tie bija no Saula brāļiem, no Benjamina. **3** Tie
pirmie bija Aķiēzers un Joas, Zaāmas bērni no Ģibeas,
tad Jeziēls un Pelecs, Asmaveta bērni, un Barakus un
Jeūs no Antotas. **4** Un Jezmaja no Gibeonas bija jo varens
starp tiem trīsdesmit un pār tiem trīsdesmit. Un Jeremija
un Jaēziēls un Jehohanans un Jozabats no Ģederas, **5**
Eleūzajus un Jerimots un Bealija un Samarija un Zevataja
no Aravas, **6** Elkanus un Jezija un Azareēls un Joēzers un
Jazabeams, Koraha dēli, **7** Un Joēlus un Zabadija, Jeroama
dēli, no Ģedoras. **8** No Gada bērniem arīdzan Dāvidam tai
pilskalnā tuksnesī piekrita vareni karavīri, priekšturamu
bruņu un šķēpu nesēji, no izskata kā lauvas un čakli
kā stirnas pa kalniem. **9** Tas pārākais bija Ezers, otrais
Obadija, trešais Elijabs, **10** Ceturtais Mazmanus, piektais
Jeremija, **11** Sestais Atajus, septītais Eliēls, **12** Astotais
Jehohanans, devītais Ebsabads, **13** Desmitais Jeremija,
vienpadsmitais Makbanajus. **14** Šie bija no Gada bērniem,
kara virsnieki, tie mazākie viens par simtu, tie lielākie
par tūkstoti. **15** Šie ir tie, kas pār Jardāni pārgāja pirmā
mēnesī, kad tā bija pilna līdz pašiem krastiem, un tie
izdzina visus ielejas ļaudis pret rītiem un pret vakariem.
16 No Benjamina un Jūda bērniem nāca arīdzan pie Dāvida
uz pilskalnu. **17** Un Dāvids tiem izgāja pretī un bildināja
un uz tiem sacīja: ja jūs ar miera prātu pie manis esat
nākuši, man palīdzēt, tad man būs viena sirds ar jums; bet
ja jūs mani ar viltu gribat nodot maniem ienaidniekiem,
un tomēr netaisnības pie manis nav, tad lai mūsu Dievs
to redz un soda. **18** Bet Tas Gars nāca uz Amaaju, to
virsnieku pār trīsdesmit (un tas sacīja): tev mēs piederam,

Dāvid un ar tevi mēs būsim, tu Isajus dēls: miers, miers
lai ir ar tevi un miers ar taviem palīgiem, jo tavs Dievs
ir tavs palīgs. Tad Dāvids tos pieņēma un tos iecēla
par karapulku virsniekiem. **19** Arī no Manasus Dāvidam
piekrita, kad tas ar Fīlistiem nāca pret Saulu karot, bet
šiem nepalīdzēja; jo Fīlistu lielkungi pēc sava padoma
to atlaida sacīdami: viņš pāries pie sava kunga Saula un
mūsu galvas kritīs. **20** Kad viņš gāja uz Ciklagu, tad tam
no Manasus piekrita Adnaks un Jozabats un Jediaēls un
Mikaēls un Jozabads un Elijus un Ciltajus, virsnieki pār
Manasus tūkstošiem. **21** Un tie Dāvidam palīdzēja pret
(Amalekiešu) sirotājiem, jo tie visi bija stipri varoņi un
palika par kara virsniekiem. **22** Un ikdienas Dāvidam
piekrita palīgi, tiekams tas karaspēks palika tik liels kā
Dieva karaspēks. **23** Un šis ir to galvu skaits, kas bija
apbruņojušies uz karu un nākuši pie Dāvida uz Hebroni,
ka viņam piešķirtu Saula valstību pēc Tā Kunga vārda. **24**
Jūda bērnu, kas priekšturamās bruņas un šķēpus nesa,
bija seši tūkstoši un astoņsimt uz karu gatavi. **25** No
Sīmeana bērniem bija septiņi tūkstoši un simts stipri kara
varoņi. **26** No Levja bērniem četrtūkstoš un sešsimt. **27**
Un Jojadus, Ārona bērnu valdnieks, un ar to trīs tūkstoši
un septiņsimt. **28** Un Cadoks, jauns stiprs varonis, un no
viņa tēva nama bija divdesmit divi virsnieki. **29** Un no
Benjamina bērniem bija Saula brāļu trīs tūkstoši; jo līdz
tam laikam vēl viss vairums turējās pie Saula nama. **30**
Un no Efraīma bērniem divdesmit tūkstoši un astoņsimt
stipri varoņi, vīri, kam bija liela slava savu tēvu namā. **31**
Un no Manasus puscilts astoņpadsmit tūkstoši, kas ar

vārdu tika noteikti, ka nāktu, Dāvidu celt par ķēniņu.
32 Un no Izašara bērniem, kas bija gudri noprast, kas
Israēlim katrā laikā bija darāms; šo virsnieku bija divsimt,
un visi viņu brāļi darīja pēc viņu vārda. **33** No Zebulona,
kas izgāja karā apbruņoti ar visādām karabruņām, bija
piecdesmit tūkstoši, savā kārtā stāvēdami ar drošu sirdi.
34 Un no Naftalus bija tūkstotis virsnieki un ar tiem
trīsdesmit septiņi tūkstoši ar priekšturamām bruņām
un šķēpiem. **35** Un no Dana bērniem uz karu gatavi
divdesmit un astoņi tūkstoši un sešsimt. **36** Un no Ašera,
kas izgāja karā, uz kaušanos gatavi, četrdesmit tūkstoši.
37 Un no PārJardānes, no Rūbena un Gada bērniem un
no Manasus puscilts ar visādām kara bruņām, simts un
divdesmit tūkstoši. **38** Visi šie karavīri, ar drošu sirdi
pēc kārtas pulkos stāvēdami, nāca uz Hebroni, Dāvidu
celt par ķēniņu pār visu Israēli. Un arī visiem citiem no
Israēla bija vienāda sirds, Dāvidu celt par ķēniņu. **39** Un
tie tur bija pie Dāvida trīs dienas, ēda un dzēra, jo viņu
brāļi priekš tiem bija sataisījuši. **40** Un kas tuvu pie tiem
dzīvoja līdz Īsašaram un Zebulonam un Naftalum, tie
nesa maizi uz ēzeļiem un kamieļiem un zirgēzeļiem un uz
vēršiem, miltu ēdienus, vīģu un rozīņu raušus un vīnu un
eļļu un vēršus un avis lielā pulkā; jo līksmība bija iekš
Israēla.

13 Un Dāvids aprunājās ar tiem virsniekiem pār
tūkstošiem un pār simtiem un ar visiem lielkungiem. **2**
Un Dāvids sacīja uz visu Israēla draudzi: ja jums šķiet labi
esam un ja tas ir no Tā Kunga mūsu Dieva, tad sūtīsim
visur apkārt pie saviem citiem brāļiem visās Israēla

valstīs un pie tiem priesteriem un Levitiem savās pilsētās
un viņu apgabalos, ka tie pie mums sapulcējās, **3** Un
atvedīsim sava Dieva šķirstu atkal pie sevis; jo Saula laikā
mēs to neesam meklējuši. **4** Tad visa draudze sacīja, lai tā
darot, jo šī valoda patika visiem ļaudīm. **5** Tad Dāvids
sapulcināja visu Israēli no Ēģiptes Šihoras, līdz kur nāk
uz Hamatu, atvest Dieva šķirstu no KiriatJearimas. **6** Tad
Dāvids cēlās ar visu Israēli uz Baālu, tā ir KiriatJearima
iekš Jūda, no turienes atvest Dieva Tā Kunga šķirstu,
Tā Kunga, kas mīt pār ķerubiem, kur viņa vārds top
piesaukts. **7** Un tie veda Dieva šķirstu uz jauniem ratiem
no Abinadaba nama, un Uza un Ahijus vadīja tos ratus.
8 Un Dāvids un viss Israēls līksmojās Dieva priekšā ar
visu spēku, ar dziesmām un ar koklēm un somastabulēm
un bungām un pulkstenīšiem un bazūnēm. **9** Bet kad tie
nāca līdz Ķidona klonam, tad Uza izstiepa savu roku,
to šķirstu turēt, jo tie vērši (to) gāza. **10** Tad Tā Kunga
dusmas iedegās pret Uzaju, un viņš to sita par to, ka tas
savu roku bija izstiepis pēc tā šķirsta, un tas tur nomira
Dieva priekšā. **11** Un Dāvids noskuma, ka Tas Kungs tādu
robu robojis, Uzu sizdams, un to vietu nosauca PerecUza
(Uzas robs) līdz šai dienai. **12** Un Dāvids bijās Dievu tai
dienā un sacīja: kā lai es Dieva šķirstu atvedu pie sevis?
13 Un Dāvids neveda to šķirstu pie sevis Dāvida pilī, bet
to nolika Gatieša ObedEdoma namā. **14** Tā Dieva šķirsts
palika pie ObedEdoma viņa namā trīs mēnešus, un Tas
Kungs svētīja ObedEdoma namu un visu, kas tam bija.

14 Un Īrams, Tirus ķēniņš, sūtīja vēstnešus pie Dāvida
un ciedru kokus un mūrniekus un būvmeistarus, viņam

uztaisīt namu. **2** Un Dāvids manīja, ka Tas Kungs viņu bija
apstiprinājis par ķēniņu pār Israēli; jo viņa valstība tapa
varen paaugstināta viņa Israēla ļaužu labad. **3** Un Dāvids
ņēma vēl vairāk sievu Jeruzālemē un Dāvidam dzima vēl
vairāk dēlu un meitu. **4** Un šie ir to bērnu vārdi, kas
viņam piedzima Jeruzālemē: Šamuūs un Zobabs, Nātans
un Salamans. **5** Un Jebears un Elizuūs un Elvalets **6** Un
Nogus un Nevegs un Japius **7** Un Elišamus un BaelJadus
un Elivalets. **8** Kad nu Fīlisti dzirdēja, ka Dāvids bija
svaidīts par ķēniņu pār visu Israēli, tad visi Fīlisti nāca,
Dāvidu meklēt. Un kad Dāvids to dzirdēja, tad viņš tiem
izgāja pretī. **9** Un Fīlisti nāca un izplētās Refaīm ielejā. **10**
Tad Dāvids vaicāja Dievam un sacīja: vai man būs iet pret
Fīlistiem, un vai tu tos dosi manā rokā? Un Tas Kungs
tam sacīja: celies, jo es tos došu tavā rokā. **11** Un tie gāja
uz BaālPracim, un Dāvids tos tur sakāva, un Dāvids sacīja:
Dievs aizrāvis manus ienaidniekus caur manu roku, tā kā
ūdens rauj. Tādēļ tie nosauca to vietu BaālPracim (rāveju
vieta). **12** Un tie tur pameta savus dievus; un Dāvids
pavēlēja, tos sadedzināt ar uguni. **13** Bet Fīlisti atkal nāca
un apmetās ielejā. **14** Tad Dāvids atkal vaicāja Dievam,
un Dievs uz to sacīja: neej aiz viņiem bet ej apkārt ap
viņiem, un ej tiem virsū pret tiem raudu kokiem. **15**
Un kad tu dzirdēsi soļus rībam raudu koku galotnēs,
tad izej uz kaušanos, jo Dievs iziet tavā priekšā, kaut
Fīlistu karaspēku. **16** Un Dāvids darīja, kā Dievs tam bija
pavēlējis; un tie kāva Fīlistu karaspēku no Gibeonas līdz
Gazerai. **17** Tā Dāvida slava izpaudās pa visām zemēm, un
Tas Kungs lika bailēm no viņa uziet visiem pagāniem.

15 Un Dāvids uztaisīja sev namus Dāvida pilsētā un
sataisīja vietu Dieva šķirstam un tam uzcēla telti. **2** Tad
Dāvids sacīja: neviens lai nenes Dieva šķirstu kā vien
Leviti, jo tos Tas Kungs ir izredzējis, nest Dieva šķirstu
un viņam kalpot mūžīgi. **3** Un Dāvids sapulcēja visu
Israēli uz Jeruzālemi, novest Dieva šķirstu savā vietā,
ko viņš tam bija sataisījis. **4** Un Dāvids sasauca Ārona
bērnus un Levitus: **5** No Kehāta bērniem virsnieku Uriēli
ar saviem brāļiem, simt un divdesmit; **6** No Merarus
bērniem virsnieku Asaju ar saviem brāļiem, divsimt
un divdesmit; **7** No Ģerzoma bērniem virsnieku Joēli
ar saviem brāļiem, simt un trīsdesmit. **8** No Elicafana
bērniem virsnieku Šemaju ar saviem brāļiem, divsimt; **9**
No Hebrona bērniem virsnieku Eliēli ar saviem brāļiem,
astoņdesmit; **10** No Uziēļa bērniem virsnieku Aminadabu
ar saviem brāļiem, simt un divpadsmit. **11** Un Dāvids
aicināja priesterus Cadoku un Abjataru, un Levitus Uriēli,
Azaju un Joēli, Šemaju un Eliēli un Aminadabu **12** Un uz
tiem sacīja: jūs Levitu tēvu namu virsnieki, svētījaties
paši ar saviem brāļiem un atvedat Tā Kunga, Israēla
Dieva, šķirstu, kur es tam vietu sataisījis. **13** Jo viņu
reiz, kad jūs klāt nebijāt, Tas Kungs, mūsu Dievs, izlauza
robu mūsu starpā, tāpēc ka to nemeklējām, kā pienācās.
14 Tad tie priesteri un Leviti svētījās, atvest Tā Kunga,
Israēla Dieva, šķirstu. **15** Un Levitu bērni nesa Dieva
šķirstu, itin kā Mozus bija pavēlējis pēc Tā Kunga vārda,
ar kārtīm uz saviem kamiešiem. **16** Un Dāvids pavēlēja
Levitu virsniekiem sarīkot savus brāļus, tos dziedātājus,
ar spēlēm, ar soma stabulēm, ar koklēm un pulkstenīšiem,

skaņi dziedāt un balsi pacelt ar prieku. **17** Tad Leviti iecēla
Hemanu, Joēļa dēlu, un no viņa brāļiem Asafu, Bereķijas
dēlu, un no Merarus bērniem, saviem brāļiem, Etanu,
Kuzajas dēlu, **18** Un ar šiem savus brāļus no otras kārtas,
Zahariju, Benu un Jaēziēli un Zemiramotu un Jejeēli
un Unnu, Elijabu un Benaju un Maāseju un Matitiju un
Eliveleju un Mikneju un ObedEdomu un Jeīeli, tos vārtu
sargus. **19** Un dziedātāji bija Hemans, Asafs un Etans,
skandinādami ar vara pulkstenīšiem, **20** Un Zaharija un
Aziēls un Zemiramots un Jeīels un Unnus un Elijabs un
Maāseja un Benaja ar smalki skanīgām soma stabulēm,
21 Un Matitija un Elivelejus un Mikneja un ObedEdoms
un Jeīels un Azazija, priekšā dziedādami ar astoņu stīgu
koklēm. **22** Un Kananaja bija Levitu vadonis, (dziesmas)
uzņemt, viņš tos mācīja uzņemt, jo viņš bija saprātīgs.
23 Un Bereķija un Elkanus bija šķirsta vārtu sargi. **24**
Un Zabanija un Jehošafats un Netaneēls un Amasajus
un Zaharija un Benaja un Eliēzers, tie priesteri, pūta
trumetes Dieva šķirsta priekšā, un ObedEdoms un Jeķija
bija šķirsta vārtu sargi. **25** Tā Dāvids un Israēla vecaji un
virsnieki pār tūkstošiem nogāja, atvest Tā Kunga derības
šķirstu no ObedEdoma nama ar prieku. **26** Un kad Dievs
tiem Levitiem palīdzēja, kas Tā Kunga derības šķirstu
nesa, tad tie upurēja septiņus vēršus un septiņus aunus.
27 Un Dāvids bija ģērbies nātnu svārkos un tāpat visi
Leviti, kas to šķirstu nesa, un tie dziedātāji un Kananija,
tas dziedātāju vadonis; Dāvidam bija arī linu plecusega.
28 Tā viss Israēls nesa augšām Tā Kunga derības šķirstu
ar gavilēšanu un bazūņu skaņu un ar trumetēm un ar

pulkstenīšiem, un spēlēja ar soma stabulēm un koklēm.
29 Un kad Tā Kunga derības šķirsts nonāca Dāvida pilī,
tad Mikale, Saula meita, skatījās pa logu ārā un redzēja
ķēniņu Dāvidu dejojam un spēlējam, un tā to nicināja
savā sirdī.

16 Un tie atveda Dieva šķirstu un to nolika tai teltī, ko
Dāvids tam bija uzcēlis, un upurēja dedzināmos upurus
un pateicības upurus Dieva priekšā. 2 Un kad Dāvids tos
dedzināmos upurus un pateicības upurus bija pabeidzis,
tad viņš tos ļaudis svētīja Tā Kunga Vārdā. 3 Un viņš
izdalīja ikkatram no Israēla, tā vīram kā sievai, pa klaipam
maizes un pa gabalam gaļas un pa mēram vīna. 4 Un
kādus no Levitiem viņš nolika par kalpotājiem priekš Tā
Kunga šķirsta, godāt, teikt un slavēt To Kungu, Israēla
Dievu. 5 Asafs bija par virsnieku un otrs pēc viņa Zaharija;
Jeīls, Zemiramots, Jeķiēls un Matitija un Elijabs un Benaja
un ObedEdoms un Jeīels ar spēlēm, somastabulēm un
koklēm, un Asafs skandināja ar pulkstenīšiem. 6 Un
Benaja un Jeaziēls, tie priesteri, pūta vienmēr trumetes
Dieva derības šķirsta priekšā. 7 Tai dienā Dāvids pirmo
reiz deva šo dziesmu, To Kungu slavēt, caur Asafu un
viņa brāļiem: 8 Teiciet To Kungu, piesauciet Viņa vārdu,
dariet zināmus starp tautām Viņa darbus. 9 Dziedājiet
Viņam, slavējiet To ar dziesmām, pārdomājiet visus Viņa
brīnumus. 10 Slavējiet viņa svēto vārdu, lai sirds priecājās
tiem, kas To Kungu meklē. 11 Vaicājiet pēc Tā Kunga un
pēc Viņa stipruma, meklējiet Viņa vaigu bez mitēšanās.
12 Pieminiet Viņa brīnumus, ko Viņš darījis, Viņa brīnuma
zīmes un Viņa mutes tiesas. 13 Tu, Israēl, Viņa kalpa

dzimums, jūs Jēkaba bērni, Dieva izredzētie. **14** Viņš ir
Tas Kungs, mūsu Dievs, Viņa tiesas iet pār visu zemi. **15**
Pieminiet mūžīgi Viņa derību, to vārdu, ko Viņš iecēlis
tūkstošiem dzimumiem, **16** Ko Viņš derējis ar Ābrahāmu
un ko zvērējis Īzakam. **17** To Viņš arī Jēkabam iecēlis par
likumu un Israēlim par mūžīgu derību, **18** Sacīdams: tev
Es došu Kanaāna zemi, jūsu mantības daļu; - **19** Kad jūs
bijāt mazs pulciņš, ne daudz, un svešinieki iekš tās. **20** Un
tie staigāja no vienas tautas pie otras, un no vienas valsts
pie citiem ļaudīm. **21** Viņš nekam neļāva tos spaidīt,
Viņš arī ķēniņus pārmācīja viņu dēļ. **22** Neaizskariet
Manus svaidītos, un nedariet ļauna Maniem praviešiem.
23 Dziedājiet Tam Kungam, visa zeme, sludinājiet ikdienas
Viņa pestīšanu. **24** Teiciet pagānu starpā Viņa godu, visu
tautu starpā Viņa brīnumus. **25** Jo Tas Kungs ir liels un
ļoti slavējams un bijājams pār visiem dieviem. **26** Jo visi
pagānu dievi ir elki, bet Tas Kungs debesis radījis. **27**
Augstība un gods ir Viņa priekšā, spēks un līksmība ir
Viņa vietā. **28** Dodiet Tam Kungam, jūs ļaužu tautas,
dodiet Tam Kungam godu un spēku, **29** Dodiet Tam
Kungam Viņa vārda godu, atnesiet dāvanas un nāciet
priekš Viņa vaiga, pielūdziet To Kungu svētā glītumā. **30**
Bīstaties priekš Viņa, visa pasaule; tiešām zeme stāv un
nekustās. **31** Lai debess priecājās un lai zeme līksmojās,
un lai saka tautu starpā: Tas Kungs ir ķēniņš. **32** Lai jūra
kauc un viss, kas iekš tās ir, lai lauki līksmojās ar visu,
kas tur virsū. **33** Lai gavilē meža koki Tā Kunga priekšā,
jo Tas nāk, zemi tiesāt. **34** Teiciet To Kungu, jo Viņš ir
labs, un Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **35** Un sakāt: atpestī

mūs, Dievs, mūsu Pestītājs, un sapulcini mūs un izglāb
mūs no pagāniem, ka teicam Tavu svēto vārdu un Tevi
augsti slavējam. 36 Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs,
mūžīgi mūžam, un visi ļaudis lai saka: Āmen, un lai slavē
To Kungu. - 37 Tā viņš tur Tā Kunga derības šķirsta
priekšā lika palikt Asafam un viņa brāļiem, vienmēr
kalpot tā šķirsta priekšā, ikdienas savā kārtā, 38 Un
ObedEdomam ar saviem brāļiem, - to bija sešdesmit un
astoņi, ObedEdomam, Jedituna dēlam, un Osam par vārtu
sargiem, 39 Un priesterim Cadokam un viņa brāļiem,
tiem priesteriem, priekš Tā Kunga dzīvokļa uz tā kalna
Gibeonā, 40 Tam Kungam upurēt dedzināmos upurus uz
dedzināmo upuru altāra vienmēr, rītos un vakaros, tā kā
rakstīts Tā Kunga bauslībā, ko viņš Israēlim bija pavēlējis.
41 Un ar viņiem bija Hemans un Jedituns un tie citi
izredzētie, kas ar vārdiem bija noteikti, To Kungu slavēt,
ka Viņa žēlastība paliek mūžīgi. 42 Un ar šiem Hemans
un Jedituns, skandināt ar trumetēm un pulkstenīšiem
un ar svētu dziesmu spēlēm, bet Jedituna bērni bija par
vārtu sargiem. 43 Tā visi ļaudis nogāja ikkatrs savā namā,
un Dāvids atgriezās, savu namu sveicināt.

17 Un notikās, kad Dāvids savā namā dzīvoja, tad Dāvids
sacīja uz pravieti Nātanu: redzi, es dzīvoju ciedru namā,
bet Tā Kunga derības šķirsts mīt starp telts deķiem. 2 Tad
Nātans sacīja uz Dāvidu: dari visu, kas ir tavā sirdī, jo
Dievs ir ar tevi. 3 Bet tai pašā naktī Dieva vārds notika uz
Nātanu sacīdams: 4 Ej un saki manam kalpam Dāvidam:
tā saka Tas Kungs: tev nebūs Man namu celt par mājas
vietu. 5 Jo Es namā neesmu mitis no tās dienas, kad Israēli

esmu izvedis, līdz šai dienai, bet Es esmu gājis no telts uz
telti un no dzīvokļa uz dzīvokli. **6** Visu to laiku, kad Es
ar visu Israēli esmu staigājis, vai esmu vārdu runājis uz
kādu no Israēla soģiem, kam Es pavēlējis Savus ļaudis
ganīt, sacīdams: kāpēc jūs Man neuztaisiet ciedru namu?
7 Tad nu saki tā uz Manu kalpu Dāvidu: tā saka Tas Kungs
Cebaot: Es tevi esmu ņēmis no ganības, no sīkiem lopiem,
lai tu Maniem Israēla ļaudīm būtu par valdnieku. **8** Un Es
ar tevi esmu bijis visur, kur tu esi gājis, un esmu izdeldējis
visus tavus ienaidniekus tavā priekšā un tev cēlis augstu
vārdu, kā tiem lieliem kungiem vārds ir virs zemes. **9**
Un Saviem Israēla ļaudīm Es esmu gādājis vietu un tos
dēstījis, ka tie savā vietā dzīvo un vairs netop šaubīti, un
netikli ļaudis tos vairs nespaida, kā senāk, **10** Un no tās
dienas, kad Es soģus iecēlu pār Saviem Israēla ļaudīm.
Un visus tavus ienaidniekus Es esmu pazemojis un tev
daru zināmu, ka Tas Kungs tev cels namu. **11** Un notiks,
kad tavs laiks būs pagājis, kad tu pie saviem tēviem iesi,
tad Es pamodināšu tavu dzimumu pēc tevis, kas būs no
taviem bērniem, un apstiprināšu viņa valstību. **12** Tas
Man uztaisīs namu un Es apstiprināšu viņa goda krēslu
mūžīgi. **13** Es tam būšu par tēvu un tas Man būs par dēlu,
un Savu žēlastību Es no viņa neatraušu, kā Es to esmu
atrāvis no tā, kas bija tavā priekšā. **14** Bet Es to Manā
namā un Manā valstībā iecelšu mūžīgi, ka viņa goda
krēsls pastāv mūžīgi. **15** Un kad Nātans pēc visiem šiem
vārdiem un pēc šīs parādīšanas ar Dāvidu bija runājis, **16**
Tad ķēniņš Dāvids nāca un palika Tā Kunga priekšā un
sacīja: kas es esmu, Kungs Dievs, un kas ir mans nams,

ka Tu mani līdz šejienei esi vadījis? **17** Un tas Tev vēl
bijis maz, ak Dievs! Bet Tu vēl uz Sava kalpa namu esi
runājis par nākošiem ilgiem laikiem un mani esi uzlūkojis
pēc cilvēka vīzes, Tu Dievs Kungs augstībā. **18** Un ko lai
Dāvids vēl uz Tevi saka par Tava kalpa godību? Bet Tu
gan pazīsti Savu kalpu. **19** Kungs, Tava kalpa labad un pēc
Tavas sirds Tu visas šās lielās lietas esi darījis, un visas
šās augstās lietas darījis zināmas. **20** Kungs, neviens nav
kā Tu, un neviena dieva nav, kā Tu vien, pēc visa, ko mēs
savām ausīm esam dzirdējuši. **21** Un kur gan ir kāda tauta
virs zemes kā Tavi Israēla ļaudis, ko Dievs gājis atpestīt
Sev par ļaudīm, un Sev celt lielu un bijājamu vārdu,
pagānus izdzīdams Savu ļaužu priekšā, ko Tu no Ēģiptes
izglābis? **22** Un Tu Savus Israēla ļaudis Sev esi cēlis par
tautu mūžīgi, un Tu Kungs tiem esi palicis par Dievu. **23**
Tad nu, Kungs, lai tas vārds, ko Tu esi runājis par Savu
kalpu un par viņa namu, tiešām tā notiek mūžīgi, un
dari, kā Tu esi runājis! **24** Tiešām, lai tā notiek, ka Tavs
vārds top paaugstināts mūžīgi, lai saka: Tas Kungs Cebaot,
Israēla Dievs, ir Dievs pār Israēli, un Tava kalpa Dāvida
nams lai pastāv Tavā priekšā. **25** Jo tu, mans Dievs, sava
kalpa ausi esi atvēris, ka tu tam gribi namu uztaisīt, tādēļ
tavs kalps ir iedrošinājies pielūgt tava vaiga priekšā. **26**
Tad nu, Kungs, Tu esi Dievs, un esi runājis uz Savu kalpu
šo labumu. **27** Un nu tas ir Tavs prāts, svētīt Sava kalpa
namu, ka tas mūžīgi paliek Tavā priekšā; jo ko Tu, Kungs,
svētī, tas paliek svētīts mūžīgi.

18 Un notikās pēc tam, ka Dāvids kāva Fīlistus un tos
pārvarēja un uzņēma Gatu un viņas ciemus no Fīlistu

rokas. **2** Un viņš kāva arī Moabiešus, tā ka Moabieši
Dāvidam palika par kalpiem un nesa dāvanas. **3** Dāvids
kāva arī HadadEzeru, Cobas ķēniņu, Hamatā, kad šis
nogāja savu varu atkal uzcelt pie Eifrat upes. **4** Un Dāvids
tiem atņēma tūkstoš ratus un septiņtūkstoš jātniekus un
divdesmit tūkstoš kājniekus, un Dāvids darīja visus zirgus
tizlus un atlicināja no tiem simts zirgus. **5** Un Sīrieši no
Damaskus nāca HadadEzeram, Cobas ķēniņam, palīgā,
bet Dāvids kāva no Sīriešiem divdesmit divi tūkstoš
vīrus. **6** Un Dāvids lika (karavīrus) Damaskū Sīrijā, un
Sīrieši Dāvidam palika par kalpiem un nesa dāvanas;
jo Tas Kungs palīdzēja Dāvidam visur, kur viņš gāja. **7**
Un Dāvids ņēma tās zelta priekšturamās bruņas, kas
HadadEzera kalpiem bija, un tās pārveda uz Jeruzālemi.
8 Dāvids paņēma arī ļoti daudz vara no Tibeatas un no
Kunas, HadadEzera pilsētām; no tā Salamans taisīja to
vara jūru un tos stabus un tos vara traukus. **9** Kad nu
Tojus, Hamatas ķēniņš, dzirdēja, ka Dāvids bija kāvis visu
HadadEzera, Cobas ķēniņa, karaspēku, **10** Tad viņš savu
dēlu Adoramu sūtīja pie ķēniņa Dāvida, vaicāt pēc viņa
labklāšanās un viņam pateikt, kā tas pret HadadEzeru bija
karojis un viņu kāvis, jo HadadEzeram bija karš pret Toju.
11 Un visus zelta un sudraba un vara traukus, tos ķēniņš
Dāvids svētīja Tam Kungam līdz ar to sudrabu un zeltu, ko
viņš no visām tautām bija paņēmis, no Edoma un Moaba
un no Amona bērniem, no Fīlistiem un no Amalekiešiem.
12 Abizajus, Cerujas dēls, kāva arīdzan Edomiešus sāls
ielejā, astoņpadsmit tūkstošus. **13** Un viņš lika karavīrus
Edomā, un visi Edomieši palika Dāvidam par kalpiem, jo

Tas Kungs palīdzēja Dāvidam visur, kurp tas gāja. **14** Tā
Dāvids valdīja pār visu Israēli un nesa tiesu un taisnību
visiem saviem ļaudīm. **15** Un Joabs, Cerujas, dēls, bija pār
karaspēku, un Jehošafats, Aķiluda dēls, bija kanclers, **16**
Un Cadoks, Aķitoba dēls, un Abimeleks, Abjatara dēls, bija
priesteri, un Zauzus bija skrīveris, **17** Un Benaja, Jojadas
dēls bija pār tiem Krietiem un Plietiem, un Dāvida bērni
bija tie pirmie pie ķēniņa.

19 Un notikās pēc tam, ka Nahas, Amona bērnu ķēniņš,
nomira, un viņa dēls palika par ķēniņu viņa vietā. **2**
Tad Dāvids sacīja: es darīšu žēlastību pie Anona, Nahasa
dēla, jo viņa tēvs žēlastību darījis pie manis. Un Dāvids
sūtīja vēstnešus, viņu iepriecināt par viņa tēvu. Tad
Dāvida kalpi nāca uz Amona bērnu zemi pie Anona, viņu
iepriecināt. **3** Bet Amona bērnu lielkungi sacīja uz Anonu:
vai Dāvids godina tavu tēvu tavās acīs, ka tas sūtījis pie
tevis iepriecētājus? Vai viņa kalpi nav tāpēc pie tevis
nākuši, ka zemi izklausa un izposta un izlūko? **4** Tad
Anons ņēma Dāvida kalpus un tiem nodzina bārdu un
viņiem nogrieza vienu drēbju pusi līdz gurniem un tos
atlaida. **5** Un tie aizgāja. Un kad nu Dāvidam ziņu deva
par tiem vīriem, tad viņš tiem sūtīja pretī, (jo tie vīri
bija ļoti apsmieti,) un ķēniņš tiem lika sacīt: paliekat
Jērikū, tiekams jūsu bārda atkal būs ataugusi, tad nāciet
atpakaļ. **6** Kad nu Amona bērni redzēja, ka bija palikuši
smirdoši Dāvida priekšā, tad Anons un Amona bērni
sūtīja tūkstoš sudraba talentus, saderēt ratus un jātniekus
no Mezopotamijas, no Maēkas un no Cobas. **7** Un tie sev
saderēja trīsdesmit un divi tūkstoš ratus un to ķēniņu no

Maēkas un viņa ļaudis, un tie nāca un apmeta lēģeri pret
Medbu. Un Amona bērni arīdzan sapulcējās no savām
pilsētām un nāca karā. **8** Kad nu Dāvids to dzirdēja, tad
viņš sūtīja Joabu un visu spēku ar tiem vareniem. **9** Un
Amona bērni izgāja un nostājās uz kauju priekš pilsētas
vārtiem. Bet tie ķēniņi, kas bija nākuši, turējās savrup
laukā. **10** Kad nu Joabs redzēja, ka karš pret viņu taisījās
no priekšas un no aizmugures, tad viņš izlasīja kādus no
Israēla jauniem vīriem un nostājās Sīriešiem pretī. **11** Bet
tos citus ļaudis viņš deva Abizajam, savam brālim, rokā,
un tie nostājās pret Amona bērniem. **12** Un viņš sacīja: ja
Sīrieši būs stiprāki nekā es, tad nāc tu man palīgā, bet
ja Amona bērni būs stiprāki nekā tu, tad es nākušu tev
palīgā. **13** Turies droši un lai stipri cīnāmies priekš saviem
ļaudīm un priekš sava Dieva pilsētām, un Tas Kungs lai
dara, kā tam patīk. **14** Un Joabs nāca tuvāki ar saviem
ļaudīm, kas pie viņa bija, kauties ar Sīriešiem, bet tie bēga
viņa priekšā. **15** Un kad Amona bērni redzēja, kā Sīrieši
bēga, tad tie arīdzan bēga priekš Abizajus, viņa brāļa,
un tie nāca pilsētā, un Joabs nāca uz Jeruzālemi. **16** Kad
nu Sīrieši redzēja, ka Israēla priekšā bija sakauti, tad tie
sūtīja vēstnešus un lika nākt tiem Sīriešiem, kas viņpus
upes dzīvoja, un Šofahs, HadadEzera kara lielskungs, gāja
viņu priekšā. **17** Kad to Dāvidam teica, tad viņš sapulcēja
visu Israēli un pārgāja pār Jardāni, un nāca pie tiem un
nostājās tiem pretī. Un Dāvids nostājās Sīriešiem pretī uz
kauju, un tie ar viņu kāvās. **18** Bet Sīrieši bēga Israēla
priekšā, un Dāvids nokāva no Sīriešiem septiņ tūkstoš
ratus un četrdesmit tūkstoš kājniekus; viņš nokāva arī

Šofahu, to kara lielkungu. 19 Kad nu HadadEzera kalpi
redzēja, ka Israēla priekšā bija sakauti, tad tie derēja
mieru ar Dāvidu un viņam kalpoja. Un Sīrieši negribēja
vairs Amona bērniem palīdzēt.

20 Un kad gads bija pagājis, ap to laiku, kad ķēniņi iziet,
tad Joabs izvadīja karaspēku un izpostīja Amona bērnu
zemi, un nāca un apmeta lēģeri pret Rabu. Bet Dāvids
palika Jeruzālemē. Un Joabs kāva Rabu un to izpostīja. 2
Un Dāvids ņēma viņas ķēniņa kroni no viņa galvas un
atrada, ka tas svēra vienu talentu zelta, un dārgi akmeņi
bija iekš tā, un tas Dāvidam tapa likts galvā; viņš arī izveda
ļoti daudz laupījuma no tās pilsētas. 3 Un viņš izveda tos
ļaudis, kas tur bija, un tos lika apakš zāģiem un apakš
dzelzs kuļamiem ruļļiem un apakš dzelzs cirvjiem. Un tā
Dāvids darīja visām Amona bērnu pilsētām. Tad Dāvids ar
visiem ļaudīm griezās atpakaļ uz Jeruzālemi. 4 Un pēc
tam karš cēlās ar Fīlistiem Gazerā; tad Zibekajus, Uzata
dēls, kāva Zibaju, kas bija no milžu ļaužu bērniem, un tos
pazemoja. 5 Un atkal karš cēlās ar Fīlistiem, un Elkanus,
Jaīra dēls, kāva Laēmu, Goliata, tā Gatieša, brāli, kam
šķēpa kāts bija kā riestava. 6 Un atkal bija karš Gatā, un
tur bija viens liels vīrs, tam bija pa sešiem pirkstiem pie
rokām un kājām, divdesmit un četri pavisam, un tas bija
arīdzan dzimis no milžu ļaudīm. 7 Un tas apmēdīja Israēli,
bet Jonatāns, Šimejus, Dāvida brāļa, dēls, to nokāva. 8 Tie
no milžu ļaudīm bija dzimuši Gatā, un krita caur Dāvida
roku un caur viņa kalpu roku.

21 Un sātans stāvēja pret Israēli un skubināja Dāvidu,
skaitīt Israēli. 2 Un Dāvids sacīja uz Joabu un uz tiem

ļaužu virsniekiem: ejat, skaitait Israēli no Bēršebas līdz
Danai un atnesiet man to skaitu, ka es to zinu. 3 Tad Joabs
sacīja: lai Tas Kungs pie šiem ļaudīm, kā tie nu ir, simtreiz
vairāk pieliek, - vai tie visi, mans kungs un ķēniņ, nav
mana kunga kalpi? Kāpēc mans kungs to meklē? Kāpēc
tam būs notikt Israēlim par noziegumu? 4 Bet ķēniņa
vārds bija stiprāks nekā Joaba. Tāpēc Joabs izgāja un
pārstaigāja visu Israēli un nāca atkal uz Jeruzālemi. 5
Un Joabs Dāvidam deva to skaitīto ļaužu skaitu, un viss
Israēls bija vienpadsmit reiz simts tūkstoš vīri, kas zobena
vilcēji, un no Jūda bija četrsimt un septiņdesmit tūkstoš
vīri, kas zobena vilcēji. 6 Bet Levi un Benjaminu, tos viņu
starpā neskaitīja, jo ķēniņa vārds Joabam bija negantība.
7 Un šī lieta Dievam nepatika, un viņš sita Israēli. 8 Tad
Dāvids sacīja uz Dievu: es esmu ļoti grēkojis, ka to esmu
darījis, bet lūdzams, atņem Sava kalpa noziegumu, jo es
esmu ļoti aplam darījis. 9 Un Tas Kungs runāja uz Gadu,
Dāvida redzētāju, un sacīja: 10 Ej un runā uz Dāvidu un
saki: tā saka Tas Kungs: trīs lietas Es tev lieku priekšā,
izvēlies vienu no tām, ko lai Es tev daru. 11 Un Gads nāca
pie Dāvida un uz to sacīja: tā saka Tas Kungs: izvēlies! 12
Vai trīs gadus bada laiku, vai trīs mēnešus bēgt no saviem
pretiniekiem un no savu ienaidnieku zobena, kas tevi
aizņem? - jeb vai trīs dienas Tā Kunga zobenu, tas ir mēri
iekš zemes un Tā Kunga maitātāju eņģeli visās Israēla
robežās? Tad lūko nu, ko lai es Tam atsaku, kas Mani
sūtījis. 13 Tad Dāvids sacīja uz Gadu: man ir ļoti bail; lai
es jel krītu Tā Kunga rokā, jo Viņa žēlastība ir ļoti liela,
bet lai nekrītu cilvēku rokās. 14 Tad Dievs sūtīja mēri

pār Israēli, un no Israēla krita septiņdesmit tūkstoš vīri.
15 Un Dievs sūtīja eņģeli uz Jeruzālemi, to samaitāt; un
kad viņš to samaitāja, tad Tas Kungs uzlūkoja un Viņam
bija žēl par to ļaunumu. Un Viņš sacīja uz to eņģeli, to
samaitātāju: ir gan, atrauj savu roku. Un Tā Kunga eņģelis
stāvēja pie Jebusieša Arnana klona. **16** Kad nu Dāvids
savas acis pacēla, tad viņš redzēja Tā Kunga eņģeli starp
debess un zemes stāvam, un tam bija izvilkts zobens rokā,
kas bija izstiepts pār Jeruzālemi. Tad Dāvids un tie vecaji,
ar maisiem apģērbušies, metās uz savu vaigu, **17** Un
Dāvids sacīja uz Dievu: vai es tas neesmu, kas pavēlējis,
tos ļaudis skaitīt? Es, es esmu grēkojis un ļaunu darījis,
- bet šās avis, ko tās darījušas? Ak Kungs, mans Dievs!
Lai jel Tava roka ir pret mani un pret mana tēva namu,
bet ne pret Taviem ļaudīm par mocību! **18** Un Tā Kunga
eņģelis sacīja uz Gadu, lai saka Dāvidam, ka Dāvids lai
ietu, Tam Kungam uztaisīt altāri Jebusieša Arnana klonā.
19 Tā Dāvids nogāja pēc Gada vārda, ko tas Tā Kunga
Vārdā bija runājis. **20** Kad nu Arnans pagriezās, tad viņš
redzēja to eņģeli, un viņa četri dēli, kas pie viņa bija,
paslēpās, bet Arnans kūla kviešus. **21** Un Dāvids nāca pie
Arnana, un Arnans skatījās un redzēja Dāvidu un nāca
no tā klona un metās Dāvida priekšā uz savu vaigu pie
zemes. **22** Un Dāvids sacīja uz Arnanu: dod man tā klona
vietu, ka es tur Tam Kungam taisu altāri; dod man to
par pilnu naudu, lai šī mocība mitās no tiem ļaudīm.
23 Tad Arnans sacīja uz Dāvidu: Ņem to, un dari, mans
kungs un ķēniņ, kā tev patīk, redzi, es tos vēršus dodu
par dedzināmiem upuriem un šos kuļamos ratus malkai

un šos kviešus par ēdamu upuri, - visu to es dodu. 24 Bet
ķēniņš Dāvids sacīja uz Arnanu: nē, bet es to gribu pirkt
par pilnu naudu; jo es negribu ņemt priekš Tā Kunga,
kas tev pieder, un upurēt dedzināmo upuri par velti. 25
Tā Dāvids Arnanam par to vietu deva sešsimt sēķeļus
zelta. 26 Un tur Dāvids Tam Kungam uztaisīja altāri un
upurēja dedzināmos upurus un pateicības upurus. Un
kad tas To Kungu piesauca, tad viņš tam atbildēja caur
uguni no debesīm uz dedzināmo upuru altāri. 27 Un Tas
Kungs sacīja uz to eņģeli, lai tas savu zobenu bāž savā
makstī. 28 Tanī laikā, kad Dāvids redzēja, ka Tas Kungs
viņam bija atbildējis uz Arnana, tā Jebusieša, klona, tad
viņš tur upurēja. 29 Jo Tā Kunga dzīvoklis, ko Mozus
tuksnesī bija taisījis, un tas dedzināmo upuru altāris
to laiku bija Gibeonas kalnā. 30 Bet Dāvids tur pie tā
nevarēja noiet, Dievu meklēt, tā viņš bija iztrūcinājies no
Tā Kunga eņģeļa zobena.

22 Un Dāvids sacīja: šeitan būs būt Dieva Tā Kunga
namam, un še būs būt dedzināmo upuru altārim priekš
Israēla. 2 Un Dāvids pavēlēja sapulcināt svešiniekus, kas
bija Israēla zemē, un viņš saderēja akmeņu cirtējus, apcirst
akmeņus Dieva nama būvei. 3 Un Dāvids sakrāja daudz
dzelzs priekš naglām pie vārtu durvīm un klamburiem
un tik daudz vara, ka nebija sverams, 4 Un ciedru koku,
ka nebija skaitāmi, jo Sidonieši un Tirieši veda ciedru
kokus Dāvidam lielā pulkā. 5 Un Dāvids sacīja: mans
dēls Salamans ir jauns un mazs, un tam namam, kas
Tam Kungam jātaisa būs jo lielam būt par slavu un godu
visās zemēs, tāpēc es viņam sagādāšu krājumu. Tā Dāvids

sakrāja lielu krājumu, pirms nomira. **6** Tad viņš aicināja
savu dēlu Salamanu un tam pavēlēja namu celt Tam
Kungam, Israēla Dievam. **7** Un Dāvids sacīja uz Salamanu:
mans dēls, man gan bija prātā, celt namu Tā Kunga, sava
Dieva, vārdam. **8** Bet Tā Kunga vārds uz mani notika tā:
tu esi izlējis daudz asinis, jo tu esi vedis lielus karus; tev
nebūs manam vārdam celt namu, jo tu esi izlējis daudz
asinis virs zemes manā priekšā. **9** Redzi, tas dēls, kas tev
dzims, būs miera vīrs, jo es viņam došu mieru no visiem
viņa ienaidniekiem visapkārt, jo Salamans (miera vīrs)
būs viņa vārds, un viņa laikā Israēlim es došu mieru un
dusu. **10** Tas manam vārdam cels namu un tas man būs
par dēlu, un es tam būšu par tēvu, un es apstiprināšu viņa
valstības krēslu pār Israēli mūžīgi. **11** Nu tad, mans dēls,
Tas Kungs būs ar tevi un tev labi izdosies, ka tu uzcel Tam
Kungam, savam Dievam, namu, kā viņš par tevi runājis.
12 Un Tas Kungs tev dos gudrību un saprašanu un tevi cels
pār Israēli, turēt Tā Kunga, sava Dieva, bauslību. **13** Tad
tev labi izdosies, kad tu turēsi un darīsi tos likumus un
tās tiesas, ko Tas Kungs Mozum pavēlējis priekš Israēla.
Ņemies drošu sirdi, nebīsties un nebaiļojies. **14** Un redzi,
es esmu rūpējies un sakrājis priekš Tā Kunga nama simt
tūkstoš talentus zelta un tūkstoš reiz tūkstoš talentus
sudraba, un varu un dzelzi bez svara, jo tā ir ļoti daudz; ir
kokus un akmeņus es esmu sakrājis; tu vari vēl gādāt
klāt. **15** Tev arī ir pulks strādnieku, akmeņu cirtēju un
amatnieku pie akmeņiem un kokiem un ļaudis, mācīti
uz visādu darbu. **16** Zelta, sudraba un vara un dzelzs ir
neizskaitāms pulks. Celies un taisi, un lai Tas Kungs ir ar

tevi. 17 Un Dāvids pavēlēja visiem Israēla virsniekiem,
palīdzēt viņa dēlam Salamanam: 18 Vai Tas Kungs, jūsu
Dievs, nav ar jums, un jums nav devis mieru visapkārt?
Jo viņš tās zemes iedzīvotājus ir devis manā rokā, un šī
zeme ir pārvarēta Tā Kunga un viņa ļaužu priekšā. 19
Tad nu dzenaties ar savu sirdi un ar savu dvēseli meklēt
To Kungu, savu Dievu, un ceļaties un uztaisiet Dieva, Tā
Kunga, svēto vietu, ka Tā Kunga derības šķirstu un svētos
Dieva traukus var ienest šai namā, kas taps uztaisīts Tā
Kunga vārdam.

23 Un kad Dāvids bija vecs un savu laiku nodzīvojis, tad
tas savu dēlu Salamanu cēla par ķēniņu pār Israēli. 2 Un
(Dāvids) sapulcēja visus Israēla virsniekus un priesterus
un Levitus. 3 Un Leviti tapa skaitīti no trīsdesmit gadiem
un pārāk, un viņu skaits pēc viņu vīru galvām bija
trīsdesmit astoņi tūkstoši. 4 No tiem bija divdesmit četri
tūkstoši nolikti pie Tā Kunga nama darba, un seši tūkstoš
uzraugi un tiesneši. 5 Un četri tūkstoš vārtu sargi un
četri tūkstoš Tā Kunga dziedātāji ar spēlēm, ko es esmu
iecēlis, Dievu teikt (sacīja Dāvids). 6 Un Dāvids tos dalīja
kārtās, pēc Levja bērniem, Geršona, Kehāta un Merarus. 7
No Geršona bērniem bija Laēdans un Šimejus. 8 Laēdana
bērni bija: Jeīels, virsnieks, un Zetams un Joēls, tie trīs.
9 Šimejus bērni bija: Zalomits un Aziēls un Hārans, tie
trīs; šie bija Laēdana tēvu nama virsnieki. 10 Un Šimejus
bērni bija: Jakats, Zinus un Jeūs un Brija; šie četri bija
Šimejus bērni. 11 Un Jakats bija pirmais un Zinus otrais.
Bet Jeūm un Brijam nebija daudz bērnu, tāpēc tie tapa
skaitīti par vienu tēva namu. 12 Un Kehāta bērni bija:

Amrams, Jecears, Hebrons un Uziēls, tie četri. **13** Amrama
bērni bija Ārons un Mozus. Un Āronu atšķīra, ka tas taptu
svētīts visusvētākajā amatā līdz ar saviem dēliem mūžīgi,
kvēpināt priekš Tā Kunga vaiga un viņam kalpot un svētīt
viņa vārdā mūžīgi. **14** Un Mozus, Tā Dieva vīra, bērni bija
skaitīti pie Levitu cilts. **15** Mozus bērni bija: Ģerzoms un
Eliēzers. **16** Ģerzoma bērni bija Zebuēls, virsnieks. **17** Un
Eliēzeram bērni bija: Rekabeja, virsnieks. Un Eliēzeram
nebija citu bērnu. Bet Rekabejas bērni vairojās daudz
vairāk. **18** Jeceara bērni bija: virsnieks Zalomits. **19**
Hebrona bērni bija: Jerija tas pirmais, Amarija otrais,
Jeaziēls trešais, un Jakmeams ceturtais. **20** Uziēļa bērni
bija: Miha tas pirmais un Jezija otrais. **21** Merarus bērni
bija: Maēlus un Muzus. Maēlus bērni bija: Eleazars un
Ķis. **22** Un Eleazars nomira, un tam dēlu nebija, bet
meitas vien, un Ķisa bērni, viņu brāļi, tās apņēma. **23**
Muzus bērni bija Maēlns, Eders un Jeremots, tie trīs. **24**
Šie bija Levja bērni pēc savu tēvu namiem, savu tēvu
namu virsnieki, kas pēc vārdiem tapa skaitīti pēc viņu
galvām; tie stāvēja kalpošanas darbā Tā Kunga namā,
divdesmit gadus veci un vairāk. **25** Jo Dāvids bija sacījis:
Tas Kungs, Israēla Dievs, Saviem ļaudīm dusu devis, un
Viņš Jeruzālemē mājos mūžīgi. **26** Tad arī Levitiem vairs
nebija jānes tas dzīvoklis, nedz kādas citas lietas, kas pie
tā amata piederēja. **27** Bet pēc Dāvida pēdējiem vārdiem
Levja bērni tapa skaitīti, divdesmit gadus veci un vairāk,
28 Ka tiem bija jāstāv apakš Ārona bērnu rokas, kalpot
Tā Kunga nama pagalmā un mantas kambaros un tīrīt
visas svētās lietas un stāvēt Dieva nama kalpošanā, **29** Un

pie Dieva priekšā noliekamām maizēm un ēdamo upuru
kviešu miltiem un neraudzētām karašām un pannām
un ceptiem raušiem un pie visiem svariem un mēriem,
30 Un ik rītu stāvēt, To Kungu teikt un slavēt, tāpat
arī ik vakaru, 31 Un upurēt visus dedzināmos upurus
svētdienās, jaunos mēnešos un svētkos pēc sava skaita un
tiesas Tā Kunga priekšā vienmēr, 32 Un sargāt saiešanas
telti un svēto vietu un kalpot saviem brāļiem, Ārona
bērniem, Tā Kunga nama kalpošanā.

24 Un šī bija Ārona bērnu kārta. Ārona bērni bija:
Nadabs un Abijus, Eleazars un Ītamars. 2 Bet Nadabs un
Abijus nomira priekš sava tēva, un tiem bērnu nebija,
un Eleazars un Ītamars palika par priesteriem. 3 Un
Dāvids tos nodalīja, Cadoku no Eleazara bērniem un
Aķimeleku no Ītamara bērniem, pēc viņu kalpošanas
kārtas. 4 Un Eleazara bērnos tapa atrastas vairāk vīriešu
galvas, nekā Ītamara bērnos, un tie tos nodalīja; no
Eleazara bērniem bija sešpadsmit tēvu namu virsnieki,
bet no Ītamara bērniem bija astoņi virsnieki pēc saviem
tēvu namiem. 5 Un tos nodalīja caur meslošanu, tā šos kā
viņus, jo virsnieki svētā vietā un virsnieki Dieva priekšā
bija no Eleazara un Ītamara bērniem. 6 Un Šemaja,
Netaneēļa dēls, skrīveris no Levitiem, tos uzrakstīja
ķēniņa priekšā un lielkungu un priestera Cadoka un
Aķimeleka, Abjatara dēla, un priesteru un Levitu tēvu
namu virsnieku priekšā; viens tēva nams tapa ņemts no
Eleazara, un viens tāpat tapa ņemts no Ītamara. 7 Un
tā pirmā meslu zīme krita Jojaribam, otrā Jedajam, 8
Trešā Harimam, ceturtā Zeorimam, 9 Piektā Malhijam,

sestā Mejaminam, **10** Septītā Akocam, astotā Abijam,
11 Devītā Jezuam, desmitā Šekanijam, **12** Vienpadsmitā
Eliazibam, divpadsmitā Jaķimam, **13** Trīspadsmitā Upam,
četrpadsmitā Jezebeabam, **14** Piecpadsmitā Bilgam,
sešpadsmitā Imeram. **15** Septiņpadsmitā Heziram,
astoņpadsmitā Apicecam, **16** Deviņpadsmitā Petahjam,
divdesmitā Jezķelim, **17** Divdesmit pirmā Jaķinam,
divdesmit otrā Gamulam, **18** Divdesmit trešā Delajam,
divdesmit ceturtā Maāzijam. **19** Šī ir viņu kalpošanas
kārta, iet Tā Kunga namā pēc sava likuma caur Āronu,
savu tēvu, kā tam Tas Kungs, Israēla Dievs, bija pavēlējis.
20 Un no tiem citiem Levja bērniem: no Amrama bērniem
bija Zubaēls, no Zubaēla bērniem Jekdeja. **21** No Rekabejas:
Rekabejas bērniem virsnieks bija Jezija. **22** No Jeceara
bērniem bija Zalomots, no Zalamota bērniem Jakats. **23**
Un no (Hebrona) bērniem bija: Jerijus (pirmais), Amarija
otrais, Jaēziēls trešais, Jakmeams ceturtais. **24** Uziēļa
bērni Miha: no Mihas bērniem: Zamirs. **25** Mihas brālis
bija Jezija: no Jezijas bērniem: Zaharija. **26** Merarus bērni
bija: Maēlus un Muzus; tā dēls Jaēzija. **27** Merarus bērni
no Jaēzijas, viņa dēla, bija: Zoams un Zakurs un Jbrus. **28**
No Maēlus bija Eleazars; tam nebija bērnu. **29** No Ķisa:
Ķisa bērni: Jerameēls. **30** Un Muzus bērni bija: Maēlus un
Eders un Jeremots. Šie ir Levitu bērni pēc saviem tēvu
namiem. **31** Un priekš tiem tapa arī meslots, tāpat tā
priekš viņu brāļiem, Ārona dēliem, ķēniņa Dāvida priekšā
un Cadoka un Aķimeleka un priesteru un Levitu tēvu
namu virsnieku priekšā, tā tēvu nama virsniekam, kā
mazākam brālim.

25 Un Dāvids ar tiem kara lielkungiem nodalīja pie
kalpošanas no Asafa un Hemana un Jedituna bērniem, kas
garīgas dziesmas dziedāja ar koklēm un soma stabulēm
un pulkstenīšiem, un to vīru skaits, kas savā kalpošanā
stāvēja, bija: **2** No Asafa bērniem: Zakurs un Jāzeps un
Netanija un Azarelus; tie bija Asafa bērni apakš Asafa,
kas pie ķēniņa garīgas dziesmas dziedāja. **3** No Jedituna:
Jedituna bērni bija: Ģedalija un Corus un Ješaja, Hašabija
un Matatija (un Zimei), tie seši, apakš sava tēva Jedituna
ar koklēm garīgas dziesmas dziedādami, To Kungu teikt
un slavēt. **4** No Hemana: Hemana bērni bija: Buķija,
Matanija, Uziēls, Zebuēls un Jerimots, Ananija, Hananus,
Eliatus, Ģidaltus, RomamtiEzers, Jazbekazus, Malotus,
Otirs, Maēziots. **5** Šie visi bija Hemana bērni, kas bija
ķēniņa redzētājs Dieva vārdos, pacelt ragu; un Dievs
Hemanam deva četrpadsmit dēlus un trīs meitas. **6** Šie
visi bija apakš saviem tēviem pie dziedāšanas Tā Kunga
namā ar pulkstenīšiem, soma stabulēm un koklēm pie
Dieva nama kalpošanas, apakš ķēniņa, Asafa, Jedituna un
Hemana. **7** Un viņu skaits ar viņu brāļiem, kas Tā Kunga
dziesmās bija mācīti, visi dziesmu pratēji bija divsimt
astoņdesmit un astoņi. **8** Un tie meta meslus par savu
kalpošanas kārtu visi kopā, tā priekš maza, kā priekš
liela, tā priekš mācītāja, kā priekš mācekļa. **9** Pirmā
meslu zīme krita Asafam un Jāzepam; otrā Ģedalijam
ar viņa brāļiem un viņa dēliem, to bija divpadsmit.
10 Trešā Zakuram ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to
bija divpadsmit; **11** Ceturtā Jecrum ar viņa dēliem un
viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **12** Piektā Netanijam

ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit;
13 Sestā Buķijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to
bija divpadsmit; **14** Septītā Jezreēlim ar viņa dēliem
un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **15** Astotā Ješajam
ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **16**
Devītā Metanijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija
divpadsmit; **17** Desmitā Šimejum ar viņa dēliem un viņa
brāļiem, to bija divpadsmit; **18** Vienpadsmitā Azareēlim
ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **19**
Divpadsmitā Hašabijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to
bija divpadsmit; **20** Trīspadsmitā Zubuēlim ar viņa dēliem
un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **21** Četrpadsmitā
Matitijam ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija
divpadsmit; **22** Piecpadsmitā Jeremotam ar viņa dēliem un
viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **23** Sešpadsmitā Ananijam
ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit;
24 Septiņpadsmitā Jazbekazum ar viņa dēliem un viņa
brāļiem, to bija divpadsmit; **25** Astoņpadsmitā Hananum
ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **26**
Deviņpadsmitā Malotum ar viņa dēliem un viņa brāļiem,
to bija divpadsmit; **27** Divdesmitā Elijatam ar viņa dēliem
un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **28** Divdesmit pirmā
Otiram ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit;
29 Divdesmit otrā Ģidaltum ar viņa dēliem un viņa
brāļiem, to bija divpadsmit; **30** Divdesmit trešā Maēsiotam
ar viņa dēliem un viņa brāļiem, to bija divpadsmit; **31**
Divdesmit ceturtā RomamtiEzeram ar viņa dēliem un ar
viņa brāļiem, to bija divpadsmit.

26 Un vārtu sargu kārta bija šī: no Koraha bērniem bija:
MeŠelemija, Koraha dēls, no Asafa bērniem. **2** Un Me
Šelemijas bērni bija: Zaharija, tas pirmdzimušais, Jediaēls
otrais, Zebadija trešais, Jatniēls ceturtais, **3** Elams piektais,
Jehohanans sestais, Elioēnajus septītais. **4** Un ObedEdoma
bērni bija: Šemaja tas pirmdzimušais, Jozabads otrais,
Joaks trešais, Zakars ceturtais, un Netaneēls piektais, **5**
Amiēls sestais, Īsašars septītais, Pegultajus astotais, - jo
Dievs viņu bija svētījis. **6** Un viņa dēlam Šemajam arīdzan
piedzima dēli, valdnieki sava tēva namā; jo tie bija krietni
vīri. **7** Šemajas bērni bija: Atnus un Revaēls un Obeds un
Elzabads, viņa brāļi, krietni vīri, Elijus un Zemaķija. **8**
Šie visi bija no ObedEdoma bērniem, gan paši, gan viņu
bērni un viņu brāļi, krietni vīri, tikuši(spējīgi ar spēku)
pie kalpošanas, sešdesmit divi no ObedEdoma. **9** Un Me
Šelemijam bija bērni un brāļi, krietni vīri, astoņpadsmit.
10 Un Osam no Merarus bērniem bija dēli: Zimrus tas
virsnieks; jebšu viņš nebija tas pirmdzimušais, taču viņa
tēvs to iecēla par virsnieku. **11** Hilķija otrais, Tebalija
trešais, Zaharija ceturtais: visu Osas bērnu un brāļu bija
trīspadsmit. **12** Šīm vārtu sargu nodaļām pēc vīriešu
galvu skaita piekrita tā sargāšana līdz ar saviem brāļiem,
kalpot Tā Kunga namā. **13** Un tie meta meslus, tā mazais,
kā lielais, pēc saviem tēvu namiem, par katriem vārtiem.
14 Un tā meslu zīme pret rītiem krita Me Šelemijam; arī
viņa dēlam Zaharijam, kas bija gudrs padoma devējs,
meta meslus, un viņa meslu zīme krita pret ziemeļiem; **15**
ObedEdomam pret dienasvidu un viņa dēliem pie mantu
klēts; **16** Zupimam un Osam pret vakariem pie Šalleket

vārtiem, kur iela iet uz augšu, vakts pie vakts. **17** Pret
rītiem bija seši Leviti, pret ziemeļa pusi ikdienas četri,
pret dienasvidu ikdienas četri, bet pie klēts pa diviem.
18 Pie Parvara pret vakara pusi četri pie ielas un divi
pie Parvara. **19** Šīs ir tās vārtu sargu kārtas no Koraha
bērniem un no Merarus bērniem. **20** Bet tie Leviti, viņu
brāļi, bija pār Dieva nama mantām un pār tām svētām
mantām: **21** No Laēdana bērniem, Laēdana, Geršona dēla,
bērniem, Laēdana, Geršona dēla, tēvu namu virsnieki bija
Jeķiēla bērni. **22** Jeķiēla bērni, Zetams un viņa brālis Joēls,
bija pār Tā Kunga nama mantām. **23** No Imrama, Jeceara,
Hebrona, un Uziēļa bērniem **24** Zebuēls, Ģerzoma, Mozus
dēla, dēls bija par virsnieku pār tām mantām. **25** Un
viņa brāļi no Eliēzera: tā dēls bija Rekabeja, tā Ješaja,
tā Jorams, tā Sihrus, tā Šelomits. **26** Šis Šelomits un
viņa brāļi bija pār visām tām svētām mantām, ko ķēniņš
Dāvids bija svētījis, līdz ar tiem tēvu namu virsniekiem
un tiem tūkstošniekiem un simtniekiem un citiem kara
virsniekiem. **27** No karu laupījuma tie to bija svētījuši,
Tā Kunga namu uzkopt. **28** Un visu, ko Samuēls, tas
redzētājs, bija svētījis un Sauls, Ķisa dēls, un Abners,
Nera dēls, un Joabs, Cerujas dēls, viss, kas bija svētīts,
tas bija rokā Šelomitam un viņa brāļiem. **29** No Jeceara
bērniem Ķenanija un viņa dēli bija celti tai darbā ārā pie
Israēla, par priekšniekiem un tiesnešiem. **30** No Hebrona
bērniem Hašabija un viņa brāļi, vareni ļaudis, tūkstoš
un septiņsimt, bija uzraugi pār Israēli šai Jardānes malā
pret vakara pusi pār visu Tā Kunga darbu un ķēniņa
kalpošanu. **31** No Hebrona bērniem bija Jerija virsnieks

pār Hebrona bērniem, viņu radiem un tēvu namiem.
Četrdesmitā Dāvida valdīšanas gadā viņu starpā meklēja
un atrada krietnus vīrus Jaēzerā Gileādā. 32 Un viņu brāļi
bija krietni vīri, divtūkstoš un septiņsimt tēvu namu
virsnieki. Un ķēniņš Dāvids tos iecēla pār Rūbena un Gada
bērniem un Manasus puscilti, pār visām Dieva lietām un
ķēniņa lietām.

27 Šie nu ir Israēla bērni pēc sava skaita, tēvu namu
virsnieki un tūkstošnieki un simtnieki un viņu uzraugi,
kas ķēniņam kalpoja itin pēc noliktas kārtas nākdami
un iedami ik mēnešus cauru gadu; un ikkatrā kārtā
bija divdesmit četri tūkstoši. 2 Pār pirmo kārtu pirmā
mēnesī bija Jazabeams, Zabdiēļa dēls, un viņa kārtā bija
divdesmit četri tūkstoši. 3 Viņš bija no Pereca bērniem,
virsnieks pār visiem kara kungiem pirmā mēnesī. 4 Un pār
otra mēneša kārtu bija Dodajus, Akoka dēls, un Miklots
bija vadonis viņa kārtai, un viņa kārtā bija divdesmit
četri tūkstoši. 5 Trešais kara virsnieks trešā mēnesī bija
virsnieks Benaja, priestera Jojadas dēls, un viņa kārtā bija
divdesmit četri tūkstoši. 6 Šis Benaja bija tas varenais
starp trīsdesmitiem un pār tiem trīsdesmitiem, un viņa
kārtai bija (vadonis) Amizadabs, viņa dēls. 7 Ceturtais
ceturtā mēnesī bija Azaēls, Joaba brālis, un pēc viņa
Zabadija, viņa dēls, un viņa kārtā bija divdesmit četri
tūkstoši. 8 Piektais virsnieks piektā mēnesi bija Zameūts,
Jezraka dēls, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši.
9 Sestais sestā mēnesī bija Īrus, Ikeša, dēls, no Tekoas,
un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. 10 Septītais
septītā mēnesī bija Elecs no Pelonas, no Efraīma bērniem,

un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **11** Astotais
astotā mēnesī bija Zibekajus, Uzata dēls, no Zeraka
bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši.
12 Devītais devītā mēnesī bija Abiēzers no Antotas, no
Benjamina bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit četri
tūkstoši. **13** Desmitais desmitā mēnesī bija Maērajus no
Netofas, no Zeraka bērniem, un viņa kārtā bija divdesmit
četri tūkstoši. **14** Vienpadsmitais vienpadsmitā mēnesī
bija Benaja no Pirgatonas, no Efraīma bērniem, un viņa
kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **15** Divpadsmitais
divpadsmitā mēnesī bija Eldajus no Netofas, no Atniēļa
nama, un viņa kārtā bija divdesmit četri tūkstoši. **16** Un
pār Israēla ciltīm bija: pār Rūbena bērniem bija valdītājs
Eliēzers, Sihrus dēls, pār Sīmeana bērniem Šefatija,
Maēkas dēls, **17** Pār Levitiem Hašabija, Ķemuēļa dēls, pār
Ārona bērniem Cadoks; **18** Pār Jūdu Elijus, no Dāvida
brāļiem; pār Īsašaru Omrus, Mikaēļa dēls, **19** Pār Zebulonu
Jezmaja, Obadijas dēls, pār Naftalu Jeremots, Asriēļa dēls,
20 Pār Efraīma bērniem Hošeja, Azazias dēls, pār Manasus
puscilti Joēls, Pedajas dēls, **21** Pār Manasus puscilti Gileādā
Idus Zaharijas dēls, pār Benjaminu Jaēziēls, Abnera dēls,
22 Pār Danu Azareēls, Jeroama dēls, šie ir Israēla cilšu
virsnieki. **23** Bet Dāvids tos neskaitīja, kas divdesmit gadus
veci un vēl jaunāki, tāpēc ka Tas Kungs bija sacījis, ka
Israēli gribot vairot kā debess zvaigznes. **24** Joabs, Cerujas
dēls, bija sācis skaitīt, bet nepabeidza, tāpēc ka nāca liela
dusmība pār Israēli, un tas skaits netika uzņemts ķēniņa
Dāvida laiku grāmatu skaitļos. **25** Un pār ķēniņa mantām
bija Asmavets, Adiēļa dēls, un pār labības krājumiem uz

laukiem, pilsētās un ciemos un pilīs Jonatāns, Uzijas dēls,
26 Un pār zemes strādniekiem un lauku kopējiem bija
Ezrus, Ķeluba dēls, 27 Un pār vīna dārziem bija Šimejus
no Rāmatas; un pār vīna krājumiem vīna dārzos Zabdus
no Zevamas. 28 Un pār eļļas dārziem un meža vīģes
kokiem ielejās bija BaālAnans no Ģederas; un pār eļļas
krājumiem Joas; 29 Un pār vēršiem, kas Šaronā ganījās,
bija Zitrajus no Šaronas, bet pār tiem vēršiem ielejās,
Šafats, Adlaja dēls, 30 Un pār kamieļiem bija Obils, tas
Ismaēlietis; un pār ēzeļu mātēm Jeēdija no Meronotas. 31
Un pār sīkiem lopiem bija Jazus, tas Agarietis. Šie visi
bija uzraugi pār ķēniņa Dāvida mantām. 32 Un Jonatāns,
Dāvida brālēns, bija padoma devējs, prātīgs vīrs un rakstu
pratējs, un Jeīels, Akmona dēls, bija pie ķēniņa bērniem.
33 Un Ahitofels bija ķēniņa padoma devējs, un Uzajus
no Arkas, bija ķēniņa draugs. 34 Un pēc Ahitofela bija
Jojada, Benajas dēls, un Abjatars. Bet Joabs bija ķēniņa
kara vadonis.

28 Tad Dāvids sapulcēja uz Jeruzālemi visus Israēla
lielkungus, cilšu virsniekus un kārtu virsniekus, kas
ķēniņam kalpoja, tūkstošniekus un simtniekus, un
virsniekus pār visām ķēniņa un viņa dēlu mantām un
ganāmiem pulkiem un kambarjunkurus un varenos un
visus stipros vīrus. 2 Un ķēniņš Dāvids cēlās kājās un
sacīja: klausāties mani, mani brāļi un mani ļaudis. Es
savā prātā biju apņēmies, dusas namu uztaisīt Tā Kunga
derības šķirstam un par kāju pameslu mūsu Dievam, un
jau biju taisījies to celt. 3 Bet Dievs uz mani sacīja: tev
nebūs namu taisīt Manam vārdam, jo tu esi karavīrs un

esi asinis izlējis. **4** Nu Tas Kungs, Israēla Dievs, mani
izredzējis no visa mana tēva nama būt par ķēniņu pār
Israēli mūžīgi. Jo viņš Jūdu izredzējis par valdītāju un Jūda
ciltī mana tēva namu, un starp mana tēva bērniem viņam
labs prāts bijis pie manis, celt mani par ķēniņu pār visu
Israēli. **5** Un no visiem maniem dēliem, (jo Tas Kungs man
devis daudz dēlu,) viņš izredzējis manu dēlu Salamanu,
sēdēt Tā Kunga valstības krēslā pār Israēli. **6** Un Viņš
uz mani sacījis: tavs dēls Salamans, tas uztaisīs Manu
namu un Manus pagalmus, jo to Es esmu izredzējis Sev
par dēlu, un Es tam būšu par tēvu. **7** Un Es apstiprināšu
viņa valstību mūžīgi, ja viņš pastāvīgi turēs un darīs
Manus baušļus un Manas tiesas itin kā šodien. **8** Un
nu, visam Israēlim, Tā Kunga draudzei, redzot un mūsu
Dievam dzirdot: turat un meklējiet Tā Kunga, sava Dieva,
baušļus visus, ka jūs paturat to labo zemi un to atstājat
saviem bērniem par mantojumu mūžīgi. **9** Un tu, mans
dēls Salaman, atzīsti sava tēva Dievu un kalpo Tam ar
visu sirdi un ar labu prātu, jo Tas Kungs izmeklē visas
sirdis un saprot visas prāta domas. Ja tu Viņu meklēsi,
tad tu Viņu atradīsi, bet ja tu Viņu atstāsi, tad Viņš tevi
atmetīs mūžīgi. **10** Redzi nu, kad Tas Kungs tevi izredzējis,
uztaisīt namu par svētu vietu, tad esi stiprs un dari to.
11 Un Dāvids deva savam dēlam Salamanam priekšzīmi
no priekšnama un viņa ēkām un mantas kambariem un
viņa augšistabām un iekšistabām un no salīdzināšanas
vāka(grēka apklāšanas) nama, **12** Un priekšzīmi no visa,
kas viņam bija prātā, proti no Tā Kunga nama pagalmiem
un no visiem apkārtējiem kambariem priekš Dieva nama

mantām un svētajām mantām, **13** Un priekš priesteru un
Levitu kārtām un visa kalpošanas darba Tā Kunga namā
un priekš visiem rīkiem pie Tā Kunga nama kalpošanas;
14 Un no zelta, cik zelta ņemams katram dievkalpošanas
traukam un no visiem sudraba traukiem, cik svara katram
kalpošanas traukam. **15** Un noteica svaru zelta lukturiem
un viņu zelta eļļas lukturīšiem, cik svara katram lukturim
un viņa eļļas lukturīšiem; ir sudraba lukturiem, cik svara
ikkatram lukturim, un viņa eļļas lukturīšiem, kā ikkatram
lukturim vajadzēja. **16** Viņš arī nosacīja zeltu pēc svara
priekšliekamās maizes galdiem, cik ikkatram galdam
vajadzēja, un sudrabu sudraba galdiem, **17** Un dakšām
un bļodām un kannām no tīra zelta un zelta un sudraba
biķeriem pēc ikkatra biķera svara. **18** Un kvēpināšanas
altārim no šķīstīta zelta pēc svara; arī priekšzīmi no
ratiem ar zelta ķerubiem, kas spārnus izplētuši apsedz
Tā Kunga derības šķirstu. **19** Tas viss stāv rakstos no Tā
Kunga rokas, kas mani pamācījis par visiem darbiem pēc
šīs priekšzīmes (tā Dāvids sacīja). **20** Un Dāvids sacīja uz
savu dēlu Salamanu: ņemies drošu prātu un dari to un
nebīsties un nebaiļojies, jo Dievs Tas Kungs, mans Dievs,
būs ar tevi, Viņš tevi nepametīs un neatstās, tiekams tu
visu darbu būsi pabeidzis Tā Kunga nama kalpošanai. **21**
Un redzi, še ir tās priesteru un Levitu kārtas pie visas
Dieva nama kalpošanas; un tev ir uz visādu darbu visādi
labprātīgi vīri, gudri pie visādas kalpošanas, un lielkungi
un visi ļaudis gatavi, darīt pēc tava vārda.

29 Un ķēniņš Dāvids sacīja uz visu draudzi: Salamans,
mans dēls, tas vienīgais, ko Dievs izredzējis, vēl ir jauns

un mazs, un taču šis darbs ir liels, jo tā nav pils kādam
cilvēkam, bet Dievam, Tam Kungam. **2** Tad ar visu savu
spēku esmu sagādājis priekš sava Dieva nama zeltu zelta
rīkiem un sudrabu sudraba rīkiem un varu vara rīkiem
un dzelzi dzelzs rīkiem un kokus koka rīkiem, Onika
akmeņus un ieliekamus akmeņus un rubīnus un raibus
akmeņus, visādus dārgus akmeņus un marmora akmeņus
lielā pulkā. **3** Un turklāt, kad man pie sava Dieva nama ir
labs prāts, man ir vēl zelts un sudrabs, un to es dodu klāt
savam Dieva namam bez visa tā, ko esmu sakrājis priekš tā
svētā nama: **4** Trīstūkstoš talentus zelta no Ofira zelta un
septiņtūkstoš talentus šķīsta sudraba, ēku sienas pārvilkt;
5 Zeltu zelta- un sudrabu sudraba-(traukiem) un ikvienam
darbam, ko amatnieku roka taisa. Un kam nu ir labs prāts
šodien ar pilnu roku upurēt Tam Kungam? **6** Tad deva ar
labu prātu tēvu namu virsnieki un Israēla cilšu virsnieki
un tūkstošnieki un simtnieki un ķēniņa darba virsnieki.
7 Tie deva Dieva nama vajadzībai piectūkstoš talentus
zelta un desmit tūkstoš zelta gabalus un desmit tūkstoš
talentus sudraba, astoņpadsmit tūkstoš talentus vara un
simts tūkstoš talentus dzelzs. **8** Un pie kā akmeņi atradās,
tie tos deva Tā Kunga nama mantā Jeķiēļa, Geršona dēla,
rokā. **9** Un tie ļaudis priecājās labprātīgi dodami, jo tie
deva no visas sirds Tam Kungam ar labu prātu. **10** Un
ķēniņš Dāvids priecājās arī ar lielu prieku, un Dāvids teica
To Kungu visas draudzes priekšā. Un Dāvids sacīja: slavēts
esi Kungs, mūsu tēva Israēla Dievs, mūžīgi mūžam! **11**
Tev, Kungs, pieder augstība un spēks un godība un slava
un gods, jo viss, kas debesīs un zemes virsū, tas Tev

pieder. Tava ir tā valstība, un Tu esi paaugstinājies kā
galva pār visiem. **12** Un bagātība un gods nāk no Tevis, un
Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir spēks un vara,
un Tavā rokā stāv, visu paaugstināt un stiprināt. **13** Tad
nu, mūsu Dievs, mēs Tev pateicamies un slavējam Tavas
godības vārdu. **14** Jo kas es esmu, un kas ir mani ļaudis,
ka mēs spētu labprātīgi dot tādas dāvanas? Jo viss ir no
Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam. **15** Jo mēs esam
svešinieki un piemitēji Tavā priekšā, kā visi mūsu tēvi;
mūsu dienas virs zemes ir kā ēna un bez pastāvības. **16**
Kungs, mūsu Dievs, visa šī bagātība, ko esam sakrājuši,
Tev namu taisīt Tavam svētam vārdam, tā ir no Tavas
rokas, un viss Tev pieder. **17** Un es zinu, mans Dievs, ka
Tu sirdi pārbaudi, un skaidrība Tev labi patīk; no savas
sirds skaidrības visu šo esmu devis ar labu prātu, un
esmu redzējis ar līksmību Tavus ļaudis, kas še sanākuši,
Tev dodam labprātīgi. **18** Kungs, mūsu tēvu, Ābrahāma,
Īzaka un Israēla, Dievs, uzturi to mūžīgi, tādu prātu un
sirdi Saviem ļaudīm, un atgriez viņu sirdis pie Sevis,
19 Un manam dēlam Salamanam dod padevīgu sirdi,
turēt Tavus baušļus un Tavas liecības un Tavus likumus
un visu darīt un uztaisīt šo augsto namu, ko es esmu
nolicis. **20** Un Dāvids sacīja uz visu draudzi: teiciet jel To
Kungu, savu Dievu! Tad visa draudze teica To Kungu, savu
tēvu Dievu, un palocījās un nometās zemē Tā Kunga un
ķēniņa priekšā. **21** Un tie upurēja Tam Kungam upurus,
un upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus otras dienas
rītā tūkstoš vēršus, tūkstoš aunus, tūkstoš jērus ar saviem
dzeramiem upuriem un kaujamiem upuriem lielā pulkā

priekš visa Israēla. **22** Un tie ēda un dzēra tai dienā Tā
Kunga priekšā ar lielu līksmību. Un tie cēla Salamanu,
Dāvida dēlu, otrā reizē par ķēniņu un to svaidīja par
valdītāju Tā Kunga priekšā un Cadoku par priesteri. **23** Tā
Salamans sēdās Tā Kunga krēslā par ķēniņu sava tēva
Dāvida vietā, un tam labi izdevās, un viss Israēls tam
klausīja. **24** Un visi lielkungi un varenie, arī visi ķēniņa
Dāvida bērni padevās ķēniņam Salamanam. **25** Un Tas
Kungs darīja Salamanu jo lielu visa Israēla priekšā un deva
tam valstības godību, kāda vēl nebija bijusi nevienam
Israēla ķēniņam priekš viņa. **26** Tā Dāvids, Isajus dēls, bija
valdījis pār visu Israēli. **27** Un tas laiks, kamēr viņš valdīja
pār Israēli, bija četrdesmit gadi; Hebronē viņš valdīja
septiņus gadus un Jeruzālemē viņš valdīja trīsdesmit
trīs gadus. **28** Un viņš nomira labā vecumā, diezgan
piedzīvojis mūža dienu, bagātības un goda, un viņa dēls
Salamans palika par ķēniņu viņa vietā. **29** Un ķēniņa
Dāvida lietas, pirmās un pēdējās, redzi, tās ir rakstītas
redzētāja Samuēla stāstos un pravieša Nātana stāstos un
redzētāja Gada stāstos, **30** Ar visu viņa valdību un varu
un tiem laikiem, kas aizgājuši pār viņu un pār Israēli un
pār visām valstīm un zemēm.

Otra Laiku

1 Un Salamans, Dāvida dēls, palika spēcīgs savā ķēniņa
valdībā, jo Tas Kungs, viņa Dievs, bija ar to un darīja
to ļoti lielu. **2** Un Salamans sacīja uz visu Israēli, uz
tūkstošniekiem un simtniekiem un tiesnešiem un visiem
Israēla lielkungiem, tēvu namu virsniekiem, **3** Ka tie
noietu, Salamans un visa draudze līdz ar viņu, uz to kalnu
Gibeonā, jo tur bija Dieva saiešanas telts, ko Mozus, Tā
Kunga kalps, tuksnesī bija taisījis. **4** Bet Dieva šķirstu
Dāvids bija atvedis no Kiriat Jearimas uz to vietu, ko
Dāvids tam bija sataisījis, jo viņš tam bija uzcēlis telti
Jeruzālemē. **5** Tur bija arī vara altāris, ko Becaleēls, Urus
dēls, Ura dēla dēls, bija taisījis priekš Tā Kunga dzīvokļa,
un Salamans un tā draudze to apmeklēja. **6** Un Salamans
tur upurēja priekš Tā Kunga vaiga uz vara altāra saiešanas
telts priekšā, un viņš upurēja uz tā tūkstoš dedzināmos
upurus. **7** Tanī naktī Dievs parādījās Salamanam un uz to
sacīja: lūdz, ko Man tev būs dot. **8** Un Salamans sacīja
uz Dievu: manam tēvam Dāvidam Tu esi parādījis lielu
žēlastību un mani Tu esi cēlis par ķēniņu viņa vietā. **9** Tad
nu, Kungs Dievs, lai Tavs vārds tiešām tā notiek, kā Tu esi
runājis uz manu tēvu Dāvidu, jo Tu mani esi cēlis par
ķēniņu pār ļaudīm, kuru tik daudz, kā zemes pīšļu. **10** Tad
dod man nu gudrību un saprašanu, ka es šo ļaužu priekšā
izeju un ieeju, jo kas varētu tiesāt šo Tavu lielo tautu? **11**
Tad Dievs sacīja uz Salamanu: tāpēc ka tas ir tavā sirdī,
un tu neesi lūdzies nedz bagātību, nedz mantas, nedz
godu, nedz savu ienaidnieku dvēseles, nedz ilgu mūžu,
bet esi izlūdzies gudrību un saprašanu, Manus ļaudis

tiesāt, pār ko Es tevi esmu iecēlis par ķēniņu, **12** Tad tev
taps dota gudrība un saprašana, un bagātību un mantas
un godu arīdzan Es tev došu, kā nevienam ķēniņam nav
bijis priekš tevis un pēc tevis arī nevienam nebūs. **13** Tā
Salamans nonāca Jeruzālemē no tā kalna Gibeonā, no
saiešanas telts, un viņš valdīja pār Israēli. **14** Un Salamans
sakrāja ratus un jātniekus, un viņam bija tūkstoš četrsimt
rati un divpadsmit tūkstoš jātnieki, un viņš tos lika ratu
pilsētās un pie ķēniņa Jeruzālemē. **15** Un ķēniņš darīja, ka
sudraba un zelta bija Jeruzālemē tik daudz, kā akmeņu,
un ciedru koku tik daudz, kā meža vīģes koku ielejās. **16**
Un Salamanam veda zirgus no Ēģiptes un visādas preces,
un ķēniņa tirgotāji pirka tās preces. **17** Un tie gāja un
atveda no Ēģiptes ratus par sešsimt sudraba gabaliem, un
vienu zirgu par simt piecdesmit. Un viņi tos izveda arī
visiem Hetiešu ķēniņiem un Sīriešu ķēniņiem.

2 Un Salamans nodomāja celt namu Tā Kunga vārdam
un namu savai ķēniņa valdībai. **2** Un Salamans noskaitīja
septiņdesmit tūkstoš vīrus pie nastu nešanas un
astoņdesmit tūkstoš cirtējus uz kalniem un trīs tūkstoš
sešsimt uzraugus pār viņiem. **3** Un Salamans sūtīja pie
Hirama, Tirus ķēniņa, un lika sacīt: kā tu esi darījis
manam tēvam Dāvidam un tam sūtījis ciedru kokus, sev
namu celt, kur dzīvot, - **4** Redzi, es gribu namu celt Tā
Kunga, sava Dieva, vārdam un Viņam to svētīt, Viņa
priekšā kvēpināt ar saldām kvēpināmām zālēm un nolikt
vienmēr priekšliekamas maizes un upurēt dedzināmos
upurus ik rītu un ik vakaru, svētdienās un jaunos mēnešos
un Tā Kunga, mūsu Dieva, augstos svētkos, kā Israēlim

mūžīgi pienākas. **5** Un tas nams, ko es celšu, būs liels, jo
mūsu Dievs ir lielāks nekā visi dievi. **6** Bet kam tad tik
daudz spēka, Viņam namu celt? Jo debesis un visu debesu
debesis nespēs Viņu saņemt; kas tad es esmu, ka varētu
Viņam celt namu? Bet ka tik vien Viņa priekšā varētu
kvēpināt. **7** Un nu sūti man gudru vīru, kas māk izstrādāt
zeltu un sudrabu un varu un dzelzi, purpuru, karmezīnu
un zilumu, un kas prot strādāt izrakstītu darbu kopā ar
tiem gudriem, kas pie manis iekš Jūda un Jeruzālemē, ko
mans tēvs Dāvids gādājis. **8** Sūti man arī ciedru kokus,
priedes un algumim kokus no Lībanus; jo es zinu, ka tavi
kalpi prot cirst Lībanus kokus. Un redzi, mani kalpi būs
pie taviem, **9** Man sacirst kokus lielā vairumā; jo tas nams,
ko es celšu, būs liels un apbrīnojams. **10** Un redzi, taviem
kalpiem, kas tos kokus cērt, es došu divdesmit tūkstoš
koru samaltu kviešu un divdesmit tūkstoš koru miežu,
un divdesmit tūkstoš batus vīna un divdesmit tūkstoš
batus eļļas. **11** Tad Hirams, Tirus ķēniņš, atbildēja caur
grāmatām un sūtīja pie Salamana: tāpēc ka Tas Kungs
Savus ļaudis mīļo, Viņš tevi licis pār tiem par ķēniņu. **12**
Un Hirams sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs,
kas radījis debesi un zemi, kas ķēniņam Dāvidam devis
gudru, prātīgu un apdomīgu dēlu, kas namu uztaisīs Tam
Kungam un namu savai ķēniņa valdībai. **13** Tad es nu sūtu
gudru pratēju vīru, Huramu Abivu; **14** Viņa māte ir no
Dana meitām, un viņa tēvs Tiriešu vīrs. Tas māk izstrādāt
zeltu un sudrabu, varu, dzelzi, akmeņus, kokus, purpuru
un zilumu un smalkas dzijas, audeklu un karmezīnu, un
darīt visādu izrakstītu darbu, izdomāt visādas gudras

lietas, ko tam liek, ar taviem gudriem un ar tava tēva,
mana kunga, Dāvida, gudriem. **15** Tad nu lai sūta taviem
kalpiem tos kviešus un miežus un eļļu un vīnu, ko mans
kungs minējis. **16** Tad mēs cirtīsim Lībanus kokus, cik
tev vajag un pie tevis novedīsim ar plostiem pār jūru
uz Joppi, tad tu tos varēsi likt vest uz Jeruzālemi. **17** Un
Salamans skaitīja visus svešiniekus Israēla zemē, pēc tās
skaitīšanas, kā viņa tēvs Dāvids tos bija skaitījis, un tur
atradās simt piecdesmit trīs tūkstoši seši simti. **18** Un
viņš no tiem ņēma septiņdesmit tūkstoš nastu nesējus un
astoņdesmit tūkstoš cirtējus uz kalniem un trīs tūkstoš
sešsimt uzraugus, ļaudis dzīt pie darba.

3 Un Salamans sāka celt Tā Kunga namu Jeruzālemē
Morijas kalnā, kas viņa tēvam Dāvidam bija rādīts, tai
vietā, ko Dāvids bija sataisījis, uz Jebusieša Arnana klona. **2**
Un viņš sāka celt otrā mēnesī otrā dienā, savas valdīšanas
ceturtā gadā. **3** Un Salamans lika pamatu ceļamam Dieva
namam; pēc tā pirmā mēra tas bija sešdesmit olekšu
garumā un divdesmit olekšu platumā. **4** Un priekšnams
priekšgalā bija tik garš, cik tas nams plats, divdesmit
olektis, un simts divdesmit olekšu tas bija augstumā, un
viņš to iekšpusē pārvilka ar tīru zeltu. **5** Un tam lielam
namam viņš grīdu lika no priedes kokiem, pārvilka to ar
labu zeltu un uztaisīja palmu kokus un ķēdītes klāt. **6**
Viņš arī tam namam aplika dārgus akmeņus par glītumu,
un tas zelts bija no Parvaīma. **7** Un viņš to namu, baļķus,
stabus un viņa sienas un viņa durvis apzeltīja un izgrieza
ķerubus pie sienām. **8** Un viņš taisīja tās visu svētākās
vietas namu; tas bija divdesmit olektis garš un divdesmit

olektis plats, un viņš to pārvilka ar labu zeltu pie sešsimt
talentiem. 9 Un tas naglu svars bija pie piecdesmit
sēķeļiem zelta, un viņš pārvilka arī tās augšistabas ar
zeltu. 10 Un viņš taisīja tai visu svētākās vietas namā
divus ķerubus, tēlotāja darbu, un tos pārvilka ar zeltu. 11
Un tie ķerubu spārni bija divdesmit olekšu garumā, viens
spārns bija piecu olekšu un sniedzās līdz nama sienai, un
otrs spārns bija arī piecu olekšu un sniedzās līdz otra
ķeruba spārnam. 12 Tāpat bija arī tā otra ķeruba spārns
piecu olekšu un sniedzās līdz nama sienai, un otrs spārns
bija arī piecu olekšu un sniedzās līdz tā otra ķeruba
spārnam. 13 Šo ķerubu spārni izplētās divdesmit olektis,
un tie stāvēja uz savām kājām, un viņu vaigi bija griezti
uz iekšpusi. 14 Un viņš taisīja priekšvelkamo no ziluma,
no purpura un dārga sarkanuma un smalkām dzijām un
ieauda tam ķerubus 15 Bet tā nama priekšā viņš lika
divus stabus trīsdesmit un piecu olekšu augstumā, un tas
kronis ikkatram virsū bija piecu olekšu. 16 Un viņš taisīja
ķēdītes pie stīpas un lika tās uz tiem stabu kroņiem un
taisīja simts granātābolus un lika tos starp tām ķēdītēm.
17 Un viņš uzcēla tos stabus Dieva nama priekšā, vienu
pa labo roku un otru pa kreiso, un viņš to pa labo roku
nosauca Jaķinu un to pa kreiso Boasu.

4 Un viņš taisīja vara altāri; divdesmit olektis tas bija garš
un divdesmit olektis bija viņa platums un desmit olektis
bija viņa augstums. 2 Un viņš lēja jūru; tā bija desmit
olektis no vienas malas līdz otrai, visapkārt apaļa, un
piecas olektis bija viņas augstums, un tas mērs visapkārt
bija trīsdesmit olektis. 3 Un vēršu tēli bija apakšā ap viņu

visapkārt, desmit uz ikvienu olekti, un tika visapkārt ap
to jūru; tādu vēršu bija divas rindas, vienā lējienā līdz ar
to jūru lietas. **4** Tā (jūra) stāvēja uz divpadsmit vēršiem;
trīs no tiem griezās pret ziemeļa pusi un trīs griezās pret
vakara pusi un trīs griezās pret dienasvidu un trīs griezās
pret rītiem, un tā jūra bija virsū uz tiem, un visi viņu
aizmugures gali bija iekšpusē. **5** Un viņas biezums bija
plaukstas platumā, un viņas mala bija tā darīta kā biķera
mala, pēc lilijas zieda iztaisīta; un trīs tūstoš bati tanī
sagāja. **6** Un viņš taisīja desmit katlus un lika piecus pa
labo un piecus pa kreiso roku priekš mazgāšanas, - kas
pie tā dedzināma upura piederēja, to tie tur izskaloja; bet
tā jūra bija priekš tam, ka tie priesteri tur mazgātos. **7**
Un viņš taisīja desmit zelta lukturus, kā tiem vajadzēja
būt, un tos nolika Dieva namā, piecus pa labo un piecus
pa kreiso roku. **8** Un viņš taisīja desmit galdus un tos
nolika Dieva namā, piecus pa labo un piecus pa kreiso
roku, un taisīja arī simts zelta bļodas. **9** Un viņš taisīja to
priesteru pagalmu un to lielo pagalmu ar tiem pagalma
vārtiem, un vārtu durvis viņš pārvilka ar varu. **10** Un to
jūru viņš nolika pa labo roku rīta pusē dienasvidum pretī.
11 Vēl Hurams taisīja podus un lāpstas un bļodas. Tā
Hurams pabeidza to darbu, ko viņš ķēniņam Salamanam
Dieva namā darīja: **12** Tos divus stabus ar tiem apaļiem
kroņiem abēju stabu virsū un tās divas pītās stīpas, tos
apaļos kroņus apsegt, kas bija stabu virsū, **13** Un tos
četrsimt granātābolus pie tām divām pītām stīpām, divas
granātābolu rindas pie katras stīpas, tos apaļos kroņus
apsegt, kas bija stabu virsū, **14** Un viņš taisīja tos krēslus,

un uz tiem krēsliem viņš taisīja katlus, **15** To vienu jūru,
un apakš tās tos divpadsmit vēršus. **16** Tāpat podus un
lāpstas un bļodas un visus viņu rīkus Hurams Abivus
taisīja ķēniņam Salamanam priekš Tā Kunga nama no
šķīsta vara. **17** Jardānes klajumā viņš tos ķēniņam lēja
cietā zemē starp Sukotu un Caredatu. **18** Un Salamans
taisīja visas šās lietas varen lielā pulkā, un vara svars
netapa likts vērā. **19** Un Salamans taisīja visas lietas
priekš Dieva nama un to zelta altāri un tos galdus, uz ko
tās svētās maizes tapa liktas, **20** Un tos lukturus ar viņu
eļļas lukturīšiem no tīra zelta, ka tie taptu iededzināti
visusvētākās vietas priekšā, tā kā piederējās, **21** Un tās
puķes un eļļas lukturus un lukt(dakts)šķēres no zelta: viss
bija no visšķīstākā zelta. **22** Un naži un bļodas un karotes
un kvēpināmie trauki bija no tīra zelta. Un tā nama
vārtu durvis iekšpusē uz to vissvētāko vietu un Dieva
nama durvis bija no zelta. Tā viss darbs tapa pabeigts, ko
Salamans pie Tā Kunga nama darīja.

5 Un Salamans nonesa visas sava tēva Dāvida svētītās
lietas un sudrabu un zeltu un visus traukus un nolika pie
tām Dieva nama mantām. **2** Tad Salamans sapulcināja
Israēla vecajus un visu cilšu priekšniekus, tos tēvu namu
virsniekus starp Israēla bērniem, uz Jeruzālemi, Tā Kunga
derības šķirstu uz augšu nest no Dāvida pilsētas, tā ir
Ciāna. **3** Un visi Israēla vīri sapulcējās pie ķēniņa svētkos.
Tas bija tas septītais mēnesis. **4** Un visi Israēla vecaji
atnāca, un Leviti pacēla to šķirstu. **5** Un to šķirstu un
saiešanas telti tie uznesa augšām līdz ar visām svētām
lietām, kas bija teltī, tās priesteri un Leviti uznesa augšām.

6 Bet ķēniņš Salamans un visa Israēla draudze, kas pie
viņa bija sapulcējusies tā šķirsta priekšā, upurēja avis un
vēršus, ko liela pulka dēļ nevarēja ne skaitīt, ne rēķināt.
7 Un priesteri nesa Tā Kunga derības šķirstu savā vietā,
nama iekšnamā, tai visusvētākā vietā apakš tiem ķerubru
spārniem. **8** Un tie ķerubi izplēta savus spārnus pār tā
šķirsta vietu, un tie ķerubi apklāja to šķirstu un viņa
kārtis no virsas. **9** Un nesamās kārtis bija tik garas,
ka kāršu gali no šķirsta bija redzami visusvētās vietas
priekšā, bet ārpusē tie nebija redzami; un tas tur bija līdz
šo dienu. **10** Tai šķirstā nekā nebija iekšā kā vien tie divi
galdi, ko Mozus Horebā bija ielicis, kad Tas Kungs derību
derēja ar Israēla bērniem, kad tie bija izgājuši no Ēģiptes
zemes. **11** Un notikās, kad tie priesteri no tās svētās vietas
izgāja, jo visi priesteri, kas atradās, bija svētījušies, tā ka
tās kārtas netapa turētas, **12** Un Leviti ar visiem tiem, kas
bija apakš Asafa un Hemana un Jedituna un viņu bērniem
un brāļiem, ar nātnu drēbēm apģērbti, ar pulkstenīšiem
un somastabulēm un koklēm, stāvēja pret altāra rīta pusi,
un ar tiem kādi simts un divdesmit priesteri, kas pūta ar
trumetēm; **13** Un tie vienā skaņā pūta un dziedāja, tā ka
bija viena vienīga balss, kas To Kungu teica un slavēja; -
kad tie nu balsi pacēla ar trumetēm un pulkstenīšiem un
citiem spēlējamiem rīkiem, To Kungu slavēt, ka Viņš labs
un Viņa žēlastība paliek mūžīgi, - tad tas nams, Tā Kunga
nams, piepildījās ar mākoni, **14** Ka tie priesteri nevarēja
stāvēt tā mākoņa dēļ nedz kalpot, jo Tā Kunga godība bija
piepildījusi Dieva namu.

6 Tad Salamans sacīja: Tas Kungs ir sacījis, Viņš gribot
tumsā mājot. **2** Un es Tev esmu uztaisījis mājas vietu
un vietu Tev par mūžīgu dzīvokli. **3** Un ķēniņš atgrieza
savu vaigu un svētīja visu Israēla draudzi un visa Israēla
draudze stāvēja, **4** Un viņš sacīja: slavēts lai ir Tas Kungs,
Israēla Dievs, kas ar Savu muti runājis uz manu tēvu
Dāvidu un ar Savu roku to piepildījis, ko sacījis: **5** No
tās dienas, kamēr esmu izvedis Savus ļaudis no Ēģiptes
zemes, Es nevienu pilsētu neesmu izredzējis no visām
Israēla ciltīm, namu taisīt, ka Mans vārds tur būtu; arī
nevienu vīru neesmu izredzējis par valdītāju pār Maniem
Israēla ļaudīm; **6** Bet Jeruzālemi Es esmu izredzējis, ka
Mans vārds tur būtu, un Dāvidu Es esmu izredzējis, ka tas
būtu pār Maniem Israēla ļaudīm. **7** Un tas manam tēvam
Dāvidam bija sirdī, namu celt Tā Kunga, Israēla Dieva,
vārdam. **8** Bet Tas Kungs sacīja uz manu tēvu Dāvidu:
tāpēc ka tu savā sirdī esi apņēmies, celt Manam vārdam
namu, tu gan labi esi darījis, ka tas bijis tavā sirdī; **9**
Tomēr tev nebūs celt to namu, bet tavam dēlam, kas
nāks no taviem gurniem, tam būs namu celt Manam
vārdam. **10** Un Tas Kungs ir piepildījis Savu vārdu, ko
Viņš runājis, jo es esmu cēlies sava tēva Dāvida vietā un
sēžu Israēla goda krēslā, kā Tas Kungs runājis, un esmu
namu cēlis Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdam. **11** Un tur es
esmu nolicis to šķirstu, kur Tā Kunga derība, ko Viņš
derējis ar Israēla bērniem. **12** Un viņš stājās Tā Kunga
altāra priekšā visai Israēla draudzei pretī un izplēta savas
rokas. **13** Un Salamans bija taisījis vara pakāpienus un tās
licis pagalma vidū, piecas olektis garas un piecas olektis

platas un trīs olektis augstas, un tur viņš uzkāpa un
nometās ceļos visas Israēla draudzes priekšā un izplēta
savas rokas pret debesīm un sacīja: **14** Kungs, Israēla
Dievs, neviens nav tāds Dievs, kā Tu, ne debesīs, ne virs
zemes; Tu turi derību un žēlastību Saviem kalpiem, kas ar
visu sirdi staigā Tavā priekšā. **15** Savam kalpam, manam
tēvam Dāvidam, Tu esi turējis, ko Tu viņam runājis, jo
ar Savu muti Tu esi runājis un ar Savu roku Tu to esi
piepildījis, tā kā tas šodien ir. **16** Un nu Kungs, Israēla
Dievs, turi Savam kalpam, manam tēvam Dāvidam, ko Tu
tam esi runājis, sacīdams: tev netrūks vīra Manā priekšā,
kas sēdēs Israēla goda krēsla, ja tikai tavi dēli sargās savu
ceļu, staigādami Manā bauslībā, kā tu esi staigājis Manā
priekšā. **17** Tad nu, Kungs, Israēla Dievs, lai jel Tavs vārds
tiešām notiek, ko Tu esi runājis Savam kalpam Dāvidam.
18 Jo vai Dievs tiešām dzīvo pie cilvēkiem virs zemes?
Redzi, debesis un visu debesu debesis tevi nevar saņemt,
ne vēl šis nams, ko es esmu cēlis? **19** Tomēr, griezies pie
Sava kalpa lūgšanām un pie viņa piesaukšanām, Kungs,
mans Dievs, un klausi to saukšanu un lūgšanu, ko tavs
kalps lūdz priekš Tava vaiga. **20** Lai Tavas acis ir atvērtas
dienām naktīm pār šo namu, pār šo vietu, kur Tu esi
solījis iecelt Savu vārdu, klausīt to lūgšanu, ko Tavs kalps
lūgs šinī vietā. **21** Klausi tad Sava kalpa un Savu Israēla
ļaužu sirds lūgšanu, ko tie lūgs šinī vietā, klausi no tās
vietas, kur Tu mīti debesīs, ak klausi un piedod! **22** Ja kāds
būs apgrēkojies pret savu tuvāko un viņam liks zvērēt un
nodievoties, un kad šī zvērēšana nāks priekš Tava altāra
šinī namā, **23** Tad klausi Tu no debesīm un dari un tiesā

Savus kalpus un atmaksā tam bezdievīgam, dodams viņa
ceļu uz viņa galvu, un taisno to taisno, dodams tam pēc
viņa taisnības. **24** Un kad Tavi Israēla ļaudis būs kauti
ienaidnieku priekšā, kad tie pret Tevi būs grēkojuši, un
atgriezīsies un apliecinās Tavu vārdu un Tavā priekšā
pielūgs un no sirds piesauks šai namā, **25** Tad klausi Tu
no debesīm un piedod Savu Israēla ļaužu grēkus un ved
tos atpakaļ uz to zemi, ko Tu tiem un viņu tēviem esi
devis. - **26** Kad debess būs aizslēgta, ka lietus nelīs, tāpēc
ka tie pret Tevi būs apgrēkojušies, un tie šinī vietā lūgs
un Tavam vārdam dos godu un atgriezīsies no Saviem
grēkiem, kad Tu tos apbēdini, **27** Tad klausi Tu debesīs un
piedod Savu kalpu un Savu Israēla ļaužu grēkus, ka Tu
tiem rādi to labo ceļu, kur tiem būs staigāt, un lietu dodi
tai zemē, ko Tu saviem ļaudīm devis par mantību. - **28**
Kad zemē būs bada laiks, mēris, bula laiks, rūsa, siseņi un
kukaiņi, kad viņu ienaidnieks zemē lauzīsies pret viņu
vārtiem, vai būs kāda cita mocība vai sērga, **29** Kas tad
lūgs, kas no sirds piesauks, lai būtu kas būdams no visiem
Taviem Israēla ļaudīm, kad tie atzīs savas mokas un bēdas
un izpletīs savas rokas šinī namā, **30** Tad klausi Tu no
debesīm, no tās vietas, kur Tu mīti, un piedod un dari un
dod ikkatram pēc visiem viņa ceļiem, itin kā Tu viņa sirdi
pazīsti, jo Tu vien pazīsti cilvēku bērnu sirdis; - **31** Lai tie
tēvi bīstas un arvienu staigā Tavos ceļos, kamēr tie dzīvo
tai zemē, ko Tu mūsu tēviem esi devis. - **32** Kad arī kāds
svešinieks būs, kas nav no Taviem Israēla ļaudīm, bet
nāk no tālas zemes Tava lielā vārda pēc un Tavas stiprās
rokas un Tava izstiepta elkoņa dēļ, un kad tas nāks un

šinī namā pielūgs, **33** Tad klausi Tu no debesīm, no tās
vietas, kur Tu mīti, un dari visu, par ko tas svešais Tevi
piesauks, lai visas pasaules ļaudis atzīst Tavu vārdu un
Tevi bīstas, tāpat kā Tavi Israēla ļaudis, un lai tie zina, ka
Tavs vārds ir saukts pār šo namu, ko es esmu cēlis. **34**
Kad Tavi ļaudis ies karā pret saviem ienaidniekiem, pa to
ceļu, kur Tu tos sūtīsi, un Tevi pielūgs, vaigu griezuši uz
šo pilsētu, ko Tu esi izredzējies, un pret šo namu, ko es
esmu cēlis Tavam vārdam, **35** Tad klausi Tu no debesīm
viņu lūgšanas un viņu sirds saukšanas un nes viņiem
tiesu. - **36** Kad tie pret Tevi būs apgrēkojušies (jo nav
neviena cilvēka, kas nebūtu grēkojis), un Tu pār tiem būsi
apskaities un tos nodosi ienaidniekiem, ka viņu uzvarētāji
tos noved cietumā ienaidnieku zemē, vai tālu vai tuvu, **37**
Un tie tai zemē, kur ir aizvesti cietumā to atkal ņems pie
sirds un atgriezīsies un Tevi piesauks sava cietuma zemē,
sacīdami: mēs esam grēkojuši un noziegušies, mēs esam
bijuši bezdievīgi; **38** Un kad tie pie Tevis atgriežas no
visas savas sirds un no visas savas dvēseles sava cietuma
zemē, kur tie cietumā top turēti, un tie Tevi pielūgs,
vaigu griezuši uz savu zemi, ko Tu devis viņu tēviem,
uz to pilsētu, ko Tu esi izredzējies, un pret to namu, ko
esmu cēlis Tavam vārdam, **39** Tad klausi Tu no debesīm,
no tās vietas, kur Tu mīti, viņu lūgšanu un viņu sirds
saukšanu un nes tiem tiesu un piedod Saviem ļaudīm, ko
tie pret Tevi grēkojuši. - **40** Nu, mans Dievs, lai jel Tavas
acis ir atvērtas, un Tavas ausis klausās uz to lūgšanu šinī
vietā. **41** Un nu celies šurp, Kungs Dievs, Savā dusas vietā,
Tu un Tava spēka šķirsts; lai Tavi priesteri, Kungs Dievs,

top apģērbti ar svētību, un Tavi svētie lai priecājās par
labumu. 42 Kungs Dievs, neatmet Sava svaidītā vaigu,
piemini to žēlastību, kas solīta Dāvidam, Tavam kalpam.
7 Kad nu Salamans bija beidzis to lūgšanu, tad uguns
krita no debesīm un norija tos dedzināmos upurus un
kaujamos upurus, un Tā Kunga godība piepildīja to
namu. 2 Un priesteri nevarēja ieiet Tā Kunga namā, jo
Tā Kunga godība bija piepildījusi Tā Kunga namu. 3 Un
kad visi Israēla bērni redzēja to uguni nokrītam un Tā
Kunga godību nonākam pār to namu, tad tie nometās
uz savu vaigu pie zemes uz grīdu un pielūdza un teica
To Kungu, ka Viņš labs, ka Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
4 Un ķēniņš un visi ļaudis upurēja upurus Tā Kunga
priekšā. 5 Un ķēniņš Salamans upurēja divdesmit divi
tūkstošus vēršus un simts divdesmit tūkstoš avis. Tā
ķēniņš un visi ļaudis iesvētīja Dieva namu. 6 Un priesteri
stāvēja savā kalpošanā un Leviti ar Tā Kunga spēlējamiem
rīkiem, ko ķēniņš Dāvids bija taisījis, To Kungu slavēt, ka
Viņa žēlastība paliek mūžīgi, ar Dāvida dziesmām, ko tie
dziedāja, un priesteri pūta ar trumetēm viņiem pretī, un
viss Israēls stāvēja. 7 Un Salamans svētīja to iekšpagalmu
Tā Kunga nama priekšā, jo viņš tur upurēja dedzināmos
upurus un pateicības upuru taukus. Jo tas vara altāris, ko
Salamans bija taisījis, nevarēja saņemt tos dedzināmos
upurus un ēdamos upurus un taukus. 8 Un Salamans tanī
laikā svinēja svētkus septiņas dienas, un viss Israēls līdz
ar viņu, varen liela draudze, no Hamatas līdz Ēģiptes upei.
9 Un astotā dienā tie turēja svētku sapulci, jo to altāri tie
iesvētīja septiņas dienas, ir svētkus tie turēja septiņas

dienas. **10** Bet divdesmit trešā dienā, septītā mēnesī viņš
tos ļaudis atlaida uz viņu mājām, priecīgus un ar labu
prātu par to labumu, ko Tas Kungs bija darījis Dāvidam
un Salamanam un Saviem Israēla ļaudīm. **11** Tā Salamans
pabeidza Tā Kunga namu un ķēniņa namu; un viss ko
Salamans bija iedomājies taisīt Tā Kunga namā un savā
paša namā, tas viņam izdevās. **12** Un Tas Kungs parādījās
Salamanam naktī un uz to sacīja: Es esmu paklausījis
tavu lūgšanu un šo vietu izredzējis Sev par upuru namu.
13 Redzi, kad Es debesis aizslēgšu, ka lietus nebūs, vai
kad Es pavēlēšu siseņiem zemi noēst, vai kad Es sūtīšu
mēri Saviem ļaudīm, **14** Un Mani ļaudis, pār kuriem Mans
vārds ir saukts, pazemosies un pielūgs un meklēs Manu
vaigu un atgriezīsies no saviem ļauniem ceļiem, tad Es no
debesīm gribu klausīt un piedot viņu grēkus un dziedināt
viņu zemi. **15** Tad nu Manas acis būs atvērtas, un Manas
ausis klausīsies uz to lūgšanu šinī vietā. **16** Jo Es nu esmu
izredzējis šo namu un to svētījis, ka Manam vārdam tur
būs būt mūžīgi, un Manas acis un Mana sirds tur būs
vienmēr. **17** Un nu, ja tu staigāsi Manā priekšā, kā tavs
tēvs Dāvids staigājis, un darīsi, kā Es tev esmu pavēlējis,
un turēsi Manus likumus un Manas tiesas, **18** Tad Es
apstiprināšu tavu valstības krēslu, itin kā Es derību esmu
derējis ar tavu tēvu Dāvidu, sacīdams: tev nekad netrūks
vīra, kas valdīs pār Israēli. **19** Bet ja jūs atkāpsities un
atstāsiet Manus likumus un Manus baušļus, ko Es jums
esmu devis, un iesiet un kalposiet svešiem dieviem un
metīsities zemē priekš tiem, **20** Tad Es tos izsakņošu no
Savas zemes, ko Es tiem esmu devis, un atmetīšu no Sava

vaiga šo namu, ko Es esmu svētījis Savam vārdam, un
to darīšu par sakāmu vārdu un apsmieklu starp visām
tautām. 21 Un par šo namu, kas tik augsts bijis, visiem,
kas iet garām, būs iztrūcināties un sacīt: kāpēc Tas Kungs
tā ir darījis šai zemei un šim namam? 22 Tad sacīs: tāpēc
ka tie atstājuši To Kungu, savu tēvu Dievu, kas tos izvedis
no Ēģiptes zemes, un ir turējušies pie citiem dieviem un
priekš tiem metušies zemē un tiem kalpojuši, - tādēļ Viņš
pār tiem vedis visu šo ļaunumu.

8 Un pēc divdesmit gadiem, kad Salamans bija uztaisījis
Tā Kunga namu un savu namu, 2 Tad Salamans izbūvēja
tās pilsētas, ko Hirams Salamanam bija devis, un lika
Israēla bērniem tur dzīvot. 3 Pēc tam Salamans cēlās uz
HamatCovu un to pārvarēja. 4 Viņš arī uztaisīja Tadmoru
tuksnesī un visas labības pilsētas, ko viņš Hamatā būvēja.
5 Viņš arī uztaisīja kalna- un Lejas-BetOronu, stipras
pilsētas ar mūriem, vārtiem un aizšaujamiem, 6 Un
Baēlatu un visas labības pilsētas, kas Salamanam piederēja,
un visas ratu un jātnieku pilsētas un visas Salamana
prieka pilis, ko tam bija prieks taisīt Jeruzālemē un uz
Lībanus un visās zemēs viņa valstībā. 7 Visus atlikušos
ļaudis no Hetiešiem un Amoriešiem un Fereziešiem un
Hiviešiem un Jebusiešiem, kas nebija no Israēla, 8 Šo
bērnus, kas pēc tiem tai zemē bija atlikuši, ko Israēla
bērni nebija izdeldējuši, tos Salamans spieda pie klausības
līdz šai dienai. 9 Bet no Israēla bērniem Salamans
neņēma kalpus pie sava darba, bet tie bija karavīri un
virsnieki pār viņa bruņiniekiem un viņa ratu un jātnieku
virsnieki. 10 Un virsuzraugu ķēniņam Salamanam bija

divsimt un piecdesmit, kas pār tiem ļaudīm valdīja. **11** Un
Salamans veda Faraona meitu no Dāvida pils tai namā, ko
viņš tai bija taisījis. Jo viņš sacīja: manai sievai nebūs
Israēla ķēniņa Dāvida namā dzīvot, tāpēc ka tā vieta
ir svēta, kur Tā Kunga šķirsts nācis. **12** Tad Salamans
upurēja Tam Kungam dedzināmos upurus uz Tā Kunga
altāra, ko viņš priekšnama priekšā bija uztaisījis, **13**
Ikkatrā dienā savu tiesu upurēdams, itin kā Mozus bija
pavēlējis, svētdienās un jaunos mēnešos un svētkos, trīs
reiz gadskārtā, neraudzētās maizes svētkos un nedēļu
svētkos un lieveņu svētkos. **14** Un viņš iestādīja pēc
sava tēva Dāvida likuma priesteru kārtas, kā tiem bija
kalpot, un Levitus, kopt savu kopjamo, slavēt un kalpot
priesteru priekšā, kas katrai dienai piekrita, arī vārtu
sargus pēc savas kārtas pie ikkatriem vārtiem, jo tā bija
Dāvida, Tā Dieva vīra, pavēle. **15** Un no ķēniņa pavēles par
priesteriem un Levitiem viņi neatkāpās ne kādā lietā, arī
ne pie tām mantām. **16** Tā Salamans pabeidza visu savu
darbu, no tās dienas, kad Tā Kunga namam lika pamatu,
līdz kamēr to pabeidza un Tā Kunga nams pavisam bija
gatavs. **17** Tad Salamans gāja uz EceonĢeberu un uz
Elotu jūrmalā, Edoma zemē. **18** Un Hirams tam sūtīja
caur saviem kalpiem lielas laivas, un kalpus, kas jūru
pārzināja, un tie gāja ar Salamana kalpiem uz Ofiru un
atveda no turienes četrsimt un piecdesmit talentus zelta
un to nesa ķēniņam Salamanam.

9 Un kad Sabas ķēniņiene dzirdēja Salamana slavu, tad
tā nāca, pārbaudīt Salamanu ar mīklām, uz Jeruzālemi ar
varen lielu pulku, ir ar kamieļiem, kas nesa kvēpināmās

zāles un daudz zelta un dārgus akmeņus. Un viņa nāca
pie Salamana un runāja ar to visu, ko bija apņēmusies
savā sirdī. **2** Un Salamans viņai atbildēja uz visiem viņas
vārdiem, un nekas Salamanam nebija paslēpts, ko viņš
tai nebūtu teicis. **3** Kad nu Sabas ķēniņiene redzēja
Salamana gudrību un to namu, ko viņš bija uzcēlis, **4**
Un viņa galda ēdienus un viņa kalpu dzīvokļus un viņa
sulaiņu amatu un viņu drēbes un viņa dzēriena devējus
un viņu drēbes un viņa uzejamo vietu, kur viņš gāja
Tā Kunga namā, tad viņa tikko nepalika bez dvašas **5**
Un sacīja uz ķēniņu: tas ir tiesa, ko es savā zemē esmu
dzirdējusi no tavām lietām un no tavas gudrības. **6** Bet
es viņu vārdiem neticēju, kamēr es pati nācu un manas
acis redzēja; un redzi, man nav ne puse teikta no visas
tavas lielās gudrības; tev ir vairāk, nekā tā slava, ko es
dzirdēju. **7** Svētīgi tavi ļaudis un svētīgi šie tavi kalpi,
kas vienmēr stāv tavā priekšā un dzird tavu gudrību. **8**
Slavēts lai ir Tas Kungs, tavs Dievs, kam labs prāts bijis
pie tevis, sēdināt tevi uz savu goda krēslu par ķēniņu Tam
Kungam, tavam Dievam. Tāpēc ka tavs Dievs Israēli mīļo,
gribēdams to uzturēt mūžīgi, viņš tevi iecēlis pār tiem,
darīt tiesu un taisnību. **9** Un viņa deva ķēniņam simts un
divdesmit talentus zelta un kvēpināmās zāles un dārgus
akmeņus lielā pulkā, un tādu zāļu nav bijis kā šīs, ko Sabas
ķēniņiene deva ķēniņam Salamanam. **10** Tāpat arī Hirama
kalpi un Salamana kalpi, kas zeltu nesa no Ofira, atnesa
arī algumim kokus un dārgus akmeņus. **11** Un ķēniņš no
tiem algumim kokiem taisīja trepes Tā Kunga namā un
ķēniņa namā, ir kokles un somastabules koklētājiem. Tādi

(koki) citkārt nebija redzēti Jūdu zemē. **12** Un ķēniņš
Salamans deva Sabas ķēniņienei visu, ko tā gribēja un
lūdza, bez tā, ko tā ķēniņam bija atnesusi, Un tā griezās
atpakaļ un gāja ar saviem kalpiem uz savu zemi. **13** Un tas
zelta svars, kas Salamanam ikgadus ienāca, bija sešsimt
sešdesmit seši talenti zelta, **14** Bez tā, ko viņš dabūja
no tirgotājiem un veikalniekiem; ir visi Arābijas ķēniņi
un zemes lielkungi nesa Salamanam zeltu un sudrabu.
15 Un ķēniņš Salamans taisīja divsimt priekšturamās
bruņas no kalta zelta, - sešsimt zelta gabalus viņš deva
priekš ikvienām priekšturamām bruņām, - **16** Un trīssimt
sedzamas bruņas no kalta zelta, - tur viņš deva trīs simt
gabalus zelta priekš ikvienām bruņām. **17** Un ķēniņš tās
ielika Lībanus koku namā. Un ķēniņš taisīja lielu krēslu
no ziloņkauliem un to pārvilka ar tīru zeltu. **18** Šim
krēslam bija seši pakāpieni un viens kāju pamesls no
zelta, kas pie tā krēsla bija piestiprināts, un abējās pusēs
tam bija lēnes pie sēdekļa, un divas lauvas stāvēja pie
tām lēnēm, **19** Un divpadsmit lauvas stāvēja tur uz tiem
sešiem pakāpieniem abējās pusēs. Tāds nekādā valstībā
nav taisīts. **20** Un visi ķēniņa Salamana dzeramie trauki
bija no zelta un visi trauki Lībanus koku namā bija no
tīra zelta, - sudrabu Salamana laikā neko necienīja. **21** Jo
ķēniņa kuģi gāja uz Taršišu ar Hirama kalpiem; tie Taršiša
kuģi pa trim gadiem vienreiz pārnāca un pārveda zeltu
un sudrabu un ziloņkaulus un pērtiķus un pāvus. **22** Tā
ķēniņš Salamans tapa lielāks, nekā visi ķēniņi virs zemes,
bagātībā un gudrībā. **23** Un visi ķēniņi virs zemes meklēja
Salamana vaigu, viņa gudrību dzirdēt, ko Dievs tam

bija devis sirdī. 24 Un tie atnesa ikkatrs savas dāvanas,
sudraba un zelta traukus un drēbes un bruņas un dārgas
zāles, zirgus un zirgēzeļus ik gadus. 25 Un Salamanam
bija četrtūkstoš zirgu stelinģu un divpadsmit tūkstoš
jātnieki, un viņš tos lika ratu pilsētās un pie ķēniņa
Jeruzālemē. 26 Un viņš valdīja pār visiem ķēniņiem no
lielupes līdz Fīlistu zemei un līdz Ēģiptes robežām. 27 Un
ķēniņš darīja, ka tik daudz sudraba bija Jeruzālemē kā
akmeņu, un ciedru koku tik daudz, kā meža vīģes koku
ielejās. 28 Un Salamanam atveda zirgus no Ēģiptes un no
citām zemēm. 29 Un kas vēl atliek par Salamana lietām,
gan pirmās, gan pēdējās, tas viss rakstīts pravieša Nātana
laiku grāmatā un Ahijas, tā Šilonieša, pravieša vārdos un
Jedus, tā redzētāja, parādīšanās pret Jerobeamu, Nebata
dēlu. 30 Un Salamans valdīja Jeruzālemē pār visu Israēli
četrdesmit gadus. 31 Un Salamans aizmiga pie saviem
tēviem, un to apraka viņa tēva Dāvida pilī, un viņa dēls
Rekabeams palika par ķēniņu viņa vietā.

10 Un Rekabeams gāja uz Šehemi, jo viss Israēls Šehemē
bija sanācis, viņu celt par ķēniņu. 2 Kad nu Jerobeams,
Nebata dēls, to dzirdēja (jo viņš bija Ēģiptes zemē, kurp
no ķēniņa Salamana bija bēdzis), tad Jerobeams griezās
atpakaļ no Ēģiptes. 3 Un tie nosūtīja un to ataicināja. Un
Jerobeams nāca ar visu Israēli un runāja uz Rekabeamu
un sacīja: 4 Tavs tēvs mums uzlicis par daudz grūtu jūgu;
tad nu atvieglini tu sava tēva grūto kalpošanu un viņa
smago jūgu, ko viņš mums uzlicis, tad mēs tev kalposim.
5 Un viņš uz tiem sacīja: pēc trim dienām nāciet atkal
pie manis. Un tie ļaudis aizgāja. 6 Un ķēniņš Rekabeams

meklēja padomu pie tiem vecajiem, kas bija stāvējuši viņa
tēva Salamana priekšā, kamēr tas dzīvoja, un viņš sacīja:
kādu padomu jūs dodat, kā šiem ļaudīm būs atbildēt? **7**
Un tie uz viņu runāja un sacīja: ja tu būsi laipnīgs pret
šiem ļaudīm un tiem rādīsi labu prātu un uz tiem runāsi
labus vārdus, tad tie tev būs par kalpiem visu mūžu. **8**
Bet viņš atmeta to vecaju padomu, ko tie viņam deva,
un meklēja padomu pie tiem jauniem, kas ar viņu bija
uzauguši un viņa priekšā stāvēja. **9** Un viņš uz tiem sacīja:
kādu padomu jūs dodat, kā šiem ļaudīm lai atbildam,
kas uz mani runājuši un sacījuši: atvieglini to jūgu, ko
tavs tēvs mums uzlicis? **10** Bet tie jaunie, kas ar viņu bija
uzauguši, uz to runāja un sacīja: tā tev būs sacīt uz tiem
ļaudīm, kas uz tevi runājuši un sacījuši: tavs tēvs mums
uzlicis visai grūtu nastu, atvieglini tu mums to, - tā tev
uz tiem būs sacīt: mans mazais pirksts būs resnāks ne kā
mana tēva gurni. **11** Ja nu mans tēvs jums uzlicis grūtu
jūgu, tad es to jūgu jums padarīšu vēl grūtāku; mans
tēvs jūs pārmācījis ar pātagām, bet es jūs pārmācīšu ar
skorpioniem. **12** Kad nu Jerobeams un visi ļaudis pie
Rekabeama atnāca trešā dienā, kā ķēniņš bija runājis un
sacījis: atnākat atkal pie manis trešā dienā, **13** Tad ķēniņš
tiem atbildēja bargi, un ķēniņš Rekabeams atmeta to
vecaju padomu, **14** Un runāja uz tiem pēc to jauno padoma
un sacīja: mans tēvs jums uzlicis grūtu nastu, bet es jums
uzlikšu vēl vairāk; mans tēvs jūs pārmācījis ar pātagām,
bet es ar skorpioniem. **15** Tā ķēniņš neklausīja tos ļaudis,
jo tā bija no Dieva nolikts, ka Tas Kungs savus vārdus
apstiprinātu, ko bija runājis caur Ahiju, to Šīlonieti, uz

Jerobeamu, Nebata dēlu. 16 Kad nu viss Israēls redzēja, ka
ķēniņš tos neklausīja, tad tie ļaudis ķēniņam atbildēja un
sacīja: kāda daļa mums ar Dāvidu? Mums nav mantības
pie Isajus dēla. Israēl, ej savos dzīvokļos; tad redzi nu
tu pēc sava nama, Dāvid! Tā viss Israēls nogāja savos
dzīvokļos. 17 Bet pār tiem Israēla bērniem, kas Jūda
pilsētās dzīvoja, pār tiem Rekabeams palika ķēniņš. 18 Un
ķēniņš Rekabeams sūtīja Adoramu, kas bija iecelts pār
darbiniekiem, bet Israēla bērni to nomētāja akmeņiem,
ka tas nomira. Un ķēniņš Rekabeams kāpa steigšus ratos,
bēgt uz Jeruzālemi. 19 Tā Israēls atkāpās no Dāvida nama
līdz šai dienai.

11 Un Jeruzālemē nonācis Rekabeams sapulcināja Jūda
un Benjamina namu, simts un astoņdesmit tūkstoš jaunus,
izlasītus karavīrus, karot pret Israēli, lai valstība atkal
tiktu Rekabeamam. 2 Bet Tā Kunga vārds notika uz
Šemaju, Dieva vīru, sacīdams: 3 Runā uz Rekabeamu,
Salamana dēlu, Jūda ķēniņu, un uz visu Israēli Jūdā un
Benjaminā un saki: 4 Tā saka Tas Kungs: jums nebūs
iet pret saviem brāļiem karot; griežaties atpakaļ ikkatrs
savās mājās, jo šī lieta no manis notikusi. Un tie klausīja
Tā Kunga vārdus un griezās atpakaļ no tā ceļa pret
Jerobeamu. 5 Un Rekabeams dzīvoja Jeruzālemē un
uztaisīja pilsētas par stipram pilīm Jūdā. 6 Un viņš
uztaisīja Bētlemi un Etamu un Tekou 7 Un Betcuru un
Zoku un Adulamu 8 Un Gatu un Marezu un Zivu 9 Un
Adoraīmu un Laķisu un Azeku 10 Un Careju un Ajalonu
un Hebroni, kas Jūdā un Benjaminā bija stipras pilsētas.
11 Un viņš darīja šās stiprās pilis vēl stiprākas un lika

tanīs virsniekus, sakrāja tur barību, eļļu un vīnu, **12** Un
ikkatrā pilsētā viņš ielika priekšturamās bruņas un šķēpus
un darīja tās ļoti stipras; tā Jūda un Benjamins viņam
piederēja. **13** Un tie priesteri un Leviti, kas bija starp visu
Israēli, atnāca pie viņa no visām savām robežām. **14** Jo
Leviti atstāja savus apgabalus un savu dzīvi un gāja uz
Jūdu un Jeruzālemi; jo Jerobeams un viņa dēli tos izdzina,
lai tie Tam Kungam vairs nebūtu par priesteriem. **15**
Un viņš sev iecēla priesterus priekš tiem kalna altāriem
un jodiem un teļiem, ko viņš bija taisījis. **16** Un viņiem
gāja pakaļ uz Jeruzālemi arī no visām Israēla ciltīm,
kas savu sirdi nodeva, meklēt To Kungu, Israēla Dievu,
un upurēt Tam Kungam, savu tēvu Dievam. **17** Tā tie
darīja spēcīgu Jūda valstību un stiprināja Rekabeamu,
Salamana dēlu, trīs gadus; jo trīs gadus tie staigāja
Dāvida un Salamana ceļos. **18** Un Rekabeams ņēma par
sievu Maēlatu, Jerimota, Dāvida dēla, meitu, un Abikaīlu,
Elijaba, Isajus dēla, meitu. **19** Tā tam dzemdēja dēlus: Jeū,
Zemariju un Zaāmu. **20** Un pēc tās viņš ņēma Maēku,
Absaloma meitu; tā tam dzemdēja Abiju un Ataju un Zizu
un Šelomitu. **21** Un Rekabeams mīlēja Maēku, Absaloma
meitu, vairāk nekā visas savas sievas un liekās sievas;
jo viņš bija ņēmis astoņpadsmit sievas un sešdesmit
liekas sievas, un dzemdināja divdesmitastoņus dēlus un
sešdesmit meitas. **22** Un Rekabeams iecēla Abiju, Maēkas
dēlu, par virsnieku un lielkungu starp viņa brāļiem;
jo viņš domāja, to celt par ķēniņu. **23** Un viņš turējās
gudri un izdalīja visus savus dēlus pa visām Jūda un

Benjamina valstīm visās stiprās pilsētās, un deva tiem
barības papilnam un ņēma tiem pulku sievas.

12 Kad nu Rekabeams valstību bija stiprinājis un pats
bija palicis stiprs, tad viņš atstāja Tā Kunga bauslību
un viss Israēls līdz ar viņu. **2** Un ķēniņa Rekabeama
piektā gadā Zizaks, Ēģiptes ķēniņš, cēlās pret Jeruzālemi
(jo tie bija apgrēkojušies pret To Kungu) **3** Ar tūkstoš
un divsimt ratiem un ar sešdesmit tūkstoš jātniekiem,
un to ļaužu bija neizskaitāms pulks, kas ar viņu nāca
no Ēģiptes: Lībieši, Zuķieši un Moru ļaudis. **4** Un viņš
uzņēma tās stiprās pilsētas, kas bija Jūdā, un nāca līdz
Jeruzālemei. **5** Tad pravietis Šemaja nāca pie Rekabeama
un pie Jūda lielkungiem, kas Zizaka dēļ Jeruzālemē bija
sapulcējušies, un uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs: jūs
Mani esat atstājuši, tāpēc Es jūs arīdzan esmu atstājis
Zizaka rokā. **6** Tad Israēla lielkungi un ķēniņš pazemojās
un sacīja: Tas Kungs ir taisns. **7** Kad nu Tas Kungs redzēja,
ka tie pazemojās, tad Tā Kunga vārds notika uz Šemaju
sacīdams: tie ir pazemojušies, Es tos negribu izdeldēt, bet
Es tos gan drīz izglābšu un neizgāzīšu Savu bardzību pār
Jeruzālemi caur Zizaka roku. **8** Bet tiem būs viņam par
kalpiem būt, lai tie atzīst, kas tas ir Man kalpot, un kas
tas ir pasaules ķēniņiem kalpot. **9** Tad Zizaks, Ēģiptes
ķēniņš, nāca pret Jeruzālemi un paņēma Tā Kunga nama
mantas un ķēniņa nama mantas, visu viņš paņēma; viņš
paņēma arī tās zelta priekšturamās bruņas, ko Salamans
bija taisījis. **10** Un ķēniņš Rekabeams taisīja viņu vietā
priekšturamās vara bruņas un tās iedeva pils karavīru
virsniekiem rokā, kas vakti turēja priekš ķēniņa nama

durvīm. **11** Kad nu ķēniņš Tā Kunga namā gāja, tad tie pils
karavīri nāca un tās nesa, un pēc tie tās atnesa atpakaļ pils
karavīru kambarī. **12** Un kad tas pazemojās, tad Tā Kunga
bardzība no tā novērsās, ka Viņš to pavisam neizdeldēja;
jo iekš Jūda vēl bija kāds labums, **13** Un ķēniņš Rekabeams
stiprinājās Jeruzālemē un valdīja. Jo Rekabeams bija
četrdesmit vienu gadu vecs, kad tas palika par ķēniņu un
valdīja septiņpadsmit gadus Jeruzālemē, tai pilsētā, ko
Tas Kungs no visām bija izredzējis, tur likt Savu vārdu,
un viņa mātei bija vārds Naēma, Amoniete. **14** Un viņš
darīja ļaunu, jo viņa sirds nebija pastāvīga, To Kungu
meklēt. **15** Un tie stāsti par Rekabeamu, gan pirmie, gan
pēdējie, tie rakstīti pravieša Šemajas un redzētāja Idus
grāmatās, radu rakstos. Un Rekabeama un Jerobeama
kari nemitējās visā viņu mūžā. **16** Un Rekabeams aizmiga
pie saviem tēviem un tapa aprakts Dāvida pilī; un Abija,
viņa dēls, palika par ķēniņu viņa vietā.

13 Ķēniņa Jerobeama astoņpadsmitā gadā Abija palika
par ķēniņu pār Jūdu. **2** Viņš valdīja trīs gadus Jeruzālemē,
un viņa mātei bija vārds Mikaja, Uriēļa meita no Ģibejas.
Un karš cēlās starp Abiju un Jerobeamu. **3** Un Abija
taisījās uz karu ar varenu kara spēku, ar četrsimt tūkstoš
izlasītiem vīriem. Un Jerobeams taisījās pret viņu uz karu
ar astoņsimt tūkstoš izlasītiem stipriem kara vīriem.
4 Un Abija uzkāpa uz Cemaraim kalnu Efraīma kalnos
un sacīja: klausiet mani, Jerobeam un viss Israēl. **5** Vai
jums nav zināms, ka Tas Kungs, Israēla Dievs, valdību
pār Israēli devis Dāvidam uz mūžīgiem laikiem, ir viņam,
ir viņa dēliem caur sāls (neiznīkstamu) derību? **6** Taču

Jerobeams, Nebata dēls, Salamana Dāvida dēla, kalps,
sacēlis dumpi pret savu kungu! **7** Un pie viņa sapulcējušies
nelieši, netikli ļaudis, un pret Rekabeamu, Salamana dēlu,
palikuši stipri, kamēr Rekabeams vēl bija jauns un tam
bija bailīga sirds, ka pret viņiem nevarēja turēties. **8** Un
nu jūs domājat stipri būt pret Tā Kunga valstību Dāvida
dēlu rokā; jūs gan esat liels pulks, bet pie jums ir zelta teļi,
ko Jerobeams jums cēlis par dieviem. **9** Vai jūs Tā Kunga
priesterus, Ārona dēlus, tos Levitus, neesat izdzinuši un
neesat sev priesterus cēluši, kā pasaules tautas? Ikviens,
kas nāk savu roku pildīdams ar jaunu vērsi un septiņiem
auniem, tas top par priesteri tādiem, kas nav dievi. **10** Bet
ar mums ir Tas Kungs, mūsu Dievs, un mēs Viņu neesam
atstājuši, un tie priesteri, kas Tam Kungam kalpo, ir Ārona
dēli, un Leviti savā kalpošanā. **11** Un tie Tam Kungam
iededzina dedzināmos upurus ik rītu un ik vakaru, arī
saldas kvēpināmās zāles, un liek to (svēto) maizi uz to
šķīsto galdu; un tur ir tas zelta lukturis ar saviem eļļas
lukturīšiem, kas ik vakaru top iededzināti; jo mēs turam
Tā Kunga, sava Dieva, likumus, bet jūs Viņu esat atstājuši.
12 Un nu redzi, Dievs ir ar mums pašā priekšā un Viņa
priesteri ar skanīgām bazūnēm, bazūnēt pret jums. Jūs,
Israēla bērni nekarojat ar To Kungu, savu tēvu Dievu; jo
tas jums neizdosies. **13** Bet Jerobeams karavīriem lika
slepeni apiet apkārt, tiem uzbrukt mugurā, un tā viņi
stāvēja Jūda priekšā, un tie glūnētāji viņiem mugurā.
14 Kad nu Jūda atpakaļ skatījās, redzi, tad karš tiem
bija priekšā un mugurā. Un tie piesauca To Kungu, un
priesteri bazūnēja ar bazūnēm. **15** Un Jūda vīri kliedza.

Un kad Jūda vīri tā kliedza, tad Dievs kāva Jerobeamu un
visu Israēli Abijas un Jūda priekšā, **16** Un Israēla bērni
bēga Jūda priekšā, un Dievs tos deva viņu rokā, **17** Un
Abija ar saviem ļaudīm tos sakāva lielā kaušanā, un no
Israēla krita nokauti piecsimt tūkstoš izlasīti vīri. **18** Tā
Israēla bērni tanī laikā tapa pazemoti, bet Jūda bērni tapa
vareni, tāpēc ka tie bija paļāvušies uz To Kungu, savu tēvu
Dievu. **19** Un Abija dzinās Jerobeamam pakaļ un ieņēma
viņa pilsētas: Bēteli ar viņas miestiem un Jēzanu ar viņas
miestiem, un Efronu ar viņas miestiem. **20** Un Jerobeams
vairs netika pie spēka Abijas laikā, bet Tas Kungs to sita,
un tas nomira. **21** Un Abija palika spēcīgs un apņēma
četrpadsmit sievas un dzemdināja divdesmit divus dēlus
un sešpadsmit meitas. **22** Un kas vēl par Abiju stāstāms,
viņa ceļi un viņa vārdi, tie rakstīti pravieša Idus stāstos.

14 Un Abija aizmiga pie saviem tēviem, un to apraka
Dāvida pilī; un viņa dēls Asa palika par ķēniņu viņa vietā.
Viņa laikā zemei bija miers desmit gadus. **2** Un Asa darīja,
kas bija pareizi un Tam Kungam, viņa Dievam, labi patika,
3 Un izdeldēja svešo dievu altārus un elku kalnus un
nolauzīja tēlu stabus un nocirta Ašeras. **4** Un pavēlēja, lai
Jūda meklē To Kungu, savu tēvu Dievu, un dara bauslību
un pavēli. **5** Un viņš izdeldēja no visām Jūda pilsētām
elku kalnus un dievekļus, jo valsts apakš viņa bija mierā.
6 Viņš arī uzcēla stipras pilsētas iekš Jūda, jo zeme bija
mierā, un tanīs gados karš pret viņu nebija, jo Tas Kungs
viņam deva mieru. **7** Un viņš sacīja uz Jūdu: uzcelsim
šīs pilsētas un mūrēsim mūrus apkārt un torņus, un
taisīsim vārtus un aizšaujamos; vēl tā zeme mums pieder;

jo mēs To Kungu, savu Dievu, esam meklējuši, mēs esam
meklējuši, un viņš mums visapkārt devis mieru. Tā tie
būvēja un tiem labi izdevās. **8** Un Asam bija karaspēks,
trīssimt tūkstoši no Jūda ar šķēpiem un priekšturamām
bruņām, un no Benjamina divsimt astoņdesmit tūkstoši
ar priekšturamām bruņām un stopiem, šie visi bija stipri
varoņi. **9** Un pret tiem cēlās Zerus, Moru ķēniņš, ar
karaspēku, ar tūkstoš reiz tūkstošiem un ar trīs simt
ratiem, un atnāca līdz Marezai. **10** Bet Asa tiem izgāja
pretī, un tie nostājās uz kauju Cevatas ielejā pie Marezas.
11 Un Asa piesauca To Kungu, savu Dievu, un sacīja:
Kungs, neviena nav kā Tu, kas var palīdzēt nespēcīgam
pret stipro. Palīdzi mums, Kungs, mūsu Dievs, jo mēs
paļaujamies uz Tevi un Tavā vārdā esam nākuši pret šo
lielo pulku. Kungs! Tu esi mūsu Dievs, pret Tevi neviens
cilvēks neko neiespēj. **12** Un Tas Kungs sita tos Moru
ļaudis priekš Asas un priekš Jūda, un tie Moru ļaudis
bēga. **13** Bet Asa un tie ļaudis, kas pie tā bija, tiem dzinās
pakaļ līdz Ģerarai, un tie Moru ļaudis krita, ka neviens no
tiem nepalika dzīvs; jo tie tapa satriekti priekš Tā Kunga
un priekš viņa kara spēka, un viņi dabūja ļoti daudz
laupījuma. **14** Un viņi kāva visas pilsētas ap Ģeraru, jo
bailes no Tā Kunga bija uz tiem nākušas; un tie aplaupīja
visas pilsētas, tāpēc ka tur bija daudz laupījuma. **15** Tie
kāva arī lopu teltis un aizveda avis un kamieļus, lielu
pulku, un pārnāca atkal Jeruzālemē.

15 Tad Dieva Gars nāca uz Azariju, Odeda dēlu. **2** Un
tas izgāja Asam pretī un uz to sacīja: klausiet mani, Asa
un viss Jūda un Benjamin. Tas Kungs ir ar jums, kamēr

jūs esat ar Viņu, un ja jūs Viņu meklēsiet, Viņš no jums
taps atrasts. Bet ja jūs Viņu atstāsiet, tad Viņš jūs arīdzan
atstās. **3** Un daudz dienas būs iekš Israēla bez īsta Dieva,
bez priestera, kas māca, un bez bauslības. **4** Taču ja tie
savās bēdās atgriezīsies pie Tā Kunga, Israēla Dieva, un
Viņu meklēs, tad Viņš no tiem taps atrasts. **5** Un tanīs
laikos labi neklāsies ne tam, kas iziet, ne tam, kas ieiet,
bet daudz briesmu būs pār zemes iedzīvotājiem, **6** Tā ka
tauta celsies pret tautu, pilsēta sadauzīs pilsētu, jo Dievs
tos iztrūcinās ar visādām bēdām. **7** Bet jūs esat droši, un
jūsu rokas lai nenogurst, jo jūsu darbam būs sava alga. **8**
Kad nu Asa dzirdēja šos vārdus un pravieša Odeda(dēla)
sludināšanu, tad viņš ņēmās drošu prātu un izdeldēja tās
negantības no visas Jūda un Benjamina zemes un no tām
pilsētām, ko bija uzņēmis Efraīma kalnos, un atjaunoja Tā
Kunga altāri, kas priekš Tā Kunga priekšnama stāvēja.
9 Un viņš sapulcināja visu Jūdu un Benjaminu un tos,
kas pie viņiem piemita, no Efraīma un Manasus un
no Sīmeana; jo no Israēla tam daudzi pieķērās, kad tie
redzēja, ka Tas Kungs, viņa Dievs bija ar viņu. **10** Un
tie sapulcējās Jeruzālemē trešā mēnesī, Asas valdīšanas
piecpadsmitā gadā, **11** Un upurēja Tam Kungam tai dienā
no tā laupījuma, ko tie bija atveduši, septiņsimt vēršus
un septiņtūkstoš avis. **12** Un tie atjaunoja to derību,
meklēt To Kungu, savu tēvu Dievu no visas savas sirds
un no visas savas dvēseles; **13** Bet visus, kas nemeklē
To Kungu, Israēla Dievu, nokaut, tā mazus kā lielus, tā
vīrus kā sievas. **14** Un tie Tam Kungam zvērēja ar stipru
balsi un gavilēšanu, arī ar trumetēm un bazūnēm. **15** Un

viss Jūda priecājās par šo zvērestu, jo tie no visas sirds
bija zvērējuši un meklēja Viņu ar visu prātu, un Viņš
no tiem likās atrasties, un Tas Kungs tiem deva mieru
visapkārt. **16** Viņš arī nocēla Maēku, ķēniņa Asas vecmāti,
no ķēniņienes goda, tāpēc ka tā bija taisījusi negantu elka
bildi Ašerai, un Asa izdeldēja arī viņas elka bildi un to
sadauzīja un sadedzināja pie Kidronas upes. **17** Bet kalnu
altāri netapa izdeldēti iekš Israēla, tikai Asas sirds bija
skaidra visu viņa mūžu. **18** Un viņš ienesa Dieva namā
visas sava tēva svētītās dāvanas, un ko viņš pats bija
svētījis, sudrabu un zeltu un traukus. **19** Un kara nebija
līdz trīsdesmit piektam Asas valdīšanas gadam.

16 Asas trīsdesmit sestā valdīšanas gadā Baeša, Israēla
ķēniņš, cēlās pret Jūdu un uztaisīja Rāmu, ka viņš
nevienam neļautu ne iziet nedz ieiet pie Asas, Jūda ķēniņa.
2 Tad Asa ņēma sudrabu un zeltu no Tā Kunga nama
un no ķēniņa nama mantām, un to sūtīja BenHadadam,
Sīrijas ķēniņam, kas Damaskū dzīvoja, un lika sacīt: **3**
Derība ir starp mani un tevi un starp manu tēvu un tavu
tēvu; redzi, es tev sūtu sudrabu un zeltu: ej un lauz savu
derību ar Baešu, Israēla ķēniņu, ka tas no manis atstājās.
4 Un BenHadads paklausīja ķēniņam Asam un sūtīja savus
kara virsniekus pret Israēla pilsētām, un tie sita Ejonu un
Danu un AbelMaīmu un visas Navtaļa labības pilsētas. **5**
Kad nu Baeša to dzirdēja, tad viņš mitējās Rāmu uztaisīt
un atstāja savu darbu. **6** Tad ķēniņš Asa ņēma visu Jūdu,
un tie nonesa akmeņus un kokus no Rāmas, ko Baeša
bija taisījis, un viņš no tiem uzcēla Ģebu un Micpu. **7**
Un tanī laikā Hananus, tas redzētājs, nāca pie Asas, Jūda

ķēniņa, un uz to sacīja: tāpēc ka tu esi paļāvies uz Sīrijas
ķēniņu un neesi paļāvies uz To Kungu, savu Dievu, tādēļ
Sīrijas ķēniņa karaspēks no tavas rokas izsprucis. **8** Vai
Moru ļaudis un Libeji nebija liels karaspēks ar ļoti daudz
ratiem un jātniekiem? Taču, kad tu uz To Kungu paļāvies,
tad Viņš tos devis tavā rokā. **9** Jo Tā Kunga acis skatās
pa visām zemēm, ka Viņš tos stiprina, kas ar skaidru
sirdi pie viņa turas. Tu še esi aplam darījis; jo no šī laika
būs kari pret tevi. **10** Bet Asa apskaitās pret to redzētāju
un to ielika cietumā; jo viņš par to palika ļauns pret
viņu. Un Asa spaidīja kādus no tiem ļaudīm tanī laikā. **11**
Un redzi, tie stāsti par Asu, ir tie pirmie, ir tie pēdējie,
ir rakstīti Jūda un Israēla ķēniņu grāmatā. **12** Un savā
trīsdesmit devītā valdīšanas gadā Asa palika slims ar
kājām, un viņa slimība auga lielā augumā; viņš arī savā
slimībā nemeklēja To Kungu, bet dziedniekus. **13** Tā Asa
aizmiga pie saviem tēviem un nomira savā četrdesmit
pirmā valdīšanas gadā. **14** Un to apraka viņa kapā, ko viņš
priekš sevis bija licis rakt Dāvida pilī, un to lika uz gultu,
ko ar dārgām zālēm un visādām kvēpināmām zālēm bija
pildījuši pēc zāļotāju ziņas, un par viņu dedzināja (dārgas
zāles) ar lielu dedzināšanu.

17 Un viņa dēls Jehošafats palika par ķēniņu viņa vietā
un tas palika spēcīgs pret Israēli. **2** Un viņš ielika karavīrus
visās stiprās Jūda pilsētās un karavīrus Jūda zemē un
Efraīma pilsētās, ko viņa tēvs Asa bija uzņēmis. **3** Un
Tas Kungs bija ar Jehošafatu, jo viņš staigāja sava tēva
Dāvida pirmajos ceļos un nemeklēja Baālus. **4** Bet viņš
meklēja sava tēva Dievu un staigāja Viņa baušļos un ne

pēc Israēla darbiem. **5** Tāpēc Tas Kungs apstiprināja to
valstību viņa rokā, un visa Jūda valsts deva Jehošafatam
dāvanas, un tam bija bagātības un godības papilnam. **6**
Un viņa sirds pieņēmās Tā Kunga ceļos, un viņš nopostīja
vēl elku kalnus un Ašeras no Jūda. **7** Un savas valdīšanas
trešā gadā viņš sūtīja savus lielkungus, Benkaēlu un
Obadiju un Zahariju un Nataneēli un Mikaju, mācīt Jūdu
pilsētās. **8** Un ar tiem bija tie Leviti Šemaja un Neanija
un Zebadija un Azaēls un Zemiramots un Jonatāns un
Adonija un Tobija un TobAdonija, Leviti, un ar tiem
Elišamus un Jorams, priesteri. **9** Un tie mācīja Jūdā, un
Tā Kunga bauslības grāmata tiem bija līdz, un tie gāja
apkārt visās Jūda pilsētās un mācīja ļaudis. **10** Un bailes
priekš Tā Kunga bija pār visām zemes valstīm apkārt ap
Jūdu, ka tie pret Jehošafatu nekaroja. **11** Un no Fīlistiem
Jehošafatam atnesa dāvanas, pulka sudraba. Un Arābi
viņam deva sīkus lopus septiņtūkstoš un septiņsimt aunus
un septiņtūkstoš un septiņsimt āžus. **12** Un Jehošafats
arvienu auga lielā augumā un uzcēla Jūdā pilis un labības
pilsētas. **13** Un viņam bija daudz mantas Jūda pilsētās un
varen stipri karavīri Jeruzālemē. **14** Un tā tie tapa skaitīti
pēc viņu tēvu namiem: Jūdā bija virsnieki pār tūkstošiem:
virsnieks Adnus, un tam bija trīs simt tūkstoš kara vīri.
15 Viņam blakām bija virsnieks Johanans, un tam bija
divsimt astoņdesmit tūkstoši. **16** Un tam blakām bija
Amasija, Sihrus dēls, kas ar labu prātu Tam Kungam bija
nodevies, un tam bija divsimt tūkstoš kara vīri. **17** Un no
Benjamina bija Elijadus, kara varonis, un tam bija divsimt
tūkstoši ar stopiem un priekšturamām bruņām. **18** Un

tam blakām bija Jozabads, un tam bija simts astoņdesmit
tūkstoši uz karu gatavi. 19 Šie kalpoja ķēniņam, bez tiem,
ko ķēniņš bija ielicis stiprās pilsētās pa visu Jūdu.

18 Un Jehošafatam bija daudz bagātības un godības un
viņš palika rada Ahabam. 2 Un pēc kādiem gadiem viņš
nogāja pie Ahaba uz Samariju. Un Ahabs viņam un tiem
ļaudīm, kas viņam bija līdz, kāva avis un vēršus lielu
pulku, un to paskubināja iet pret Rāmotu Gileādā. 3 Un
Ahabs, Israēla ķēniņš, sacīja uz Jehošafatu, Jūda ķēniņu:
vai tu gribi ar mani iet pret Rāmotu Gileādā? Un tas
uz viņu sacīja: es būšu kā tu, un mani ļaudis, kā tavi
ļaudis, un mēs iesim tev līdz karā. 4 Un Jehošafats sacīja
uz Israēla ķēniņu: vaicā jel šodien Tā Kunga vārdu. 5
Tad Israēla ķēniņš sapulcināja praviešus, četrsimt vīrus,
un uz tiem sacīja: vai mums būs iet karā pret Rāmotu
Gileādā, jeb vai man nebūs iet? Un tie sacīja: ej, jo Dievs
to nodos ķēniņa rokā. 6 Bet Jehošafats sacīja: vai šeitan
vēl nav kāds no Tā Kunga praviešiem, ka tam varētu
vaicāt? 7 Un Israēla ķēniņš sacīja uz Jehošafatu: vēl ir
viens vīrs, caur ko To Kungu var vaicāt, bet es viņu
ienīstu, jo tas man nesludina labas lietas, bet ļaunas
vien, Miha, Jemlas dēls. Un Jehošafats sacīja: lai ķēniņš tā
nerunā. 8 Tad Israēla ķēniņš sauca vienu kambarjunkuri
un sacīja: atved steigšus Mihu, Jemlas dēlu. 9 Un Israēla
ķēniņš un Jehošafats, Jūda ķēniņš, sēdēja ikkatrs uz sava
krēsla ar savām drēbēm apģērbti, un tie sēdēja pagalmā
priekš Samarijas vārtiem, un visi tie pravieši sludināja
viņu priekšā. 10 Un Cedeķija, Knaēnas dēls, sev taisīja
dzelzs ragus un sacīja: tā saka Tas Kungs: ar šiem tu

badīsi Sīriešus, tiekams tos būsi izdeldējis. **11** Un visi
pravieši sludināja sacīdami: celies pret Rāmotu Gileādā,
tev būs laba laime, jo Tas Kungs to dos ķēniņa rokā. **12**
Un tas vēstnesis, kas bija gājis Mihu aicināt, uz to runāja
un sacīja: redzi jel, tie pravieši runā vienā mutē labu
ķēniņam, lai jel tavs vārds tāpat ir kā viņu vārds, un runā
labu. **13** Bet Miha sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo:
ko mans Dievs man sacīs, to es runāšu. **14** Un kad viņš
ķēniņa priekšā nāca, tad ķēniņš uz viņu sacīja: Miha, vai
mums būs iet karā pret Rāmotu Gileādā, jeb vai man
nebūs iet? Un tas sacīja: ceļaties, jums būs laba laime,
jo tie taps doti jūsu rokā. **15** Bet ķēniņš uz viņu sacīja:
cik reiz lai es tev piekodināju, man cita nekā nesacīt,
kā vien kas tiesa Tā Kunga Vārdā? **16** Un viņš sacīja: es
redzēju visu Israēli izklīdinātu pa kalniem, kā avis, kam
nav gana, un Tas Kungs sacīja: šiem nav kunga, lai iet
ikviens ar mieru savā namā. **17** Tad Israēla ķēniņš sacīja
uz Jehošafatu: vai es tev neesmu sacījis, ka viņš par mani
labu nesludina bet ļaunu vien? **18** Un (Miha) sacīja: tādēļ
klausiet Tā Kunga vārdu: es redzēju To Kungu sēžam
uz Sava godības krēsla un visu debess spēku ap Viņu
stāvam pa labo un pa kreiso roku. **19** Un Tas Kungs sacīja:
kas pierunās Ahabu, Israēla ķēniņu, ka tas ceļas un krīt
Rāmotā Gileādā? Un viens runāja šā otrs tā. **20** Tad viens
gars izgāja un nostājās Tā Kunga priekšā un sacīja: es
viņu pārrunāšu. Bet Tas Kungs sacīja uz to: kā tad? **21** Un
viņš sacīja: es iziešu un būšu melu gars visu viņa praviešu
mutē. Un viņš sacīja: tev būs viņu pierunāt un tu to arī
spēsi, ej un dari tā. **22** Un nu, redzi, Tas Kungs ir devis

melu garu šo tavu praviešu mutē, un Tas Kungs ļaunu
pret tevi runājis. **23** Tad Cedeķija, Knaēnas dēls, piegāja
un sita Miham vaigā un sacīja: kā gan Tā Kunga Gars no
manis būtu atstājies, runāt, ar tevi? **24** Un Miha sacīja:
tu to redzēsi tai dienā, kad no vienas istabas otrā iesi
paslēpties. **25** Un Israēla ķēniņš sacīja: ņemiet Mihu un
vediet viņu atpakaļ pie Amona, pilsētas virsnieka, un pie
Joasa, ķēniņa dēla, **26** Un sakāt: tā saka ķēniņš: lieciet šo
cietumā un ēdiniet to ar bēdu maizi un ar bēdu ūdeni,
kamēr es vesels atkal pārnākšu. **27** Un Miha sacīja: ja
tu vesels atkal pārnāksi, tad Tas Kungs caur mani nav
runājis. Un viņš sacīja: klausāties, visi ļaudis! **28** Tā Israēla
ķēniņš un Jehošafats, Jūda ķēniņš, cēlās pret Rāmotu
Gileādā. **29** Un Israēla ķēniņš sacīja uz Jehošafatu: es
pārģērbies iešu kaujā, bet tu apģērbies ar savām drēbēm.
Un Israēla ķēniņš pārģērbās, un tie gāja kaujā. **30** Un
Sīriešu ķēniņš saviem ratu virsniekiem bija pavēlējis un
sacījis: nelaužaties pret nevienu, ne mazu ne lielu, kā
tik vien pret Israēla ķēniņu. **31** Kad nu tie ratu virsnieki
redzēja Jehošafatu, tad tie sacīja: tas ir Israēla ķēniņš. Un
tie to apstāja uz viņu lauzdamies. Bet Jehošafats brēca,
un Tas Kungs tam palīdzēja un Dievs tos no viņa novērsa.
32 Jo kad tie ratu virsnieki redzēja, ka šis nebija Israēla
ķēniņš, tad tie griezās no viņa atpakaļ. **33** Bet viens vīrs
no nejauši uzvilka savu stopu un iešāva Israēla ķēniņam
starp sprādzēm un krūšu bruņām. Tad ķēniņš sacīja uz
savu ratu vadoni: griez un izved mani no kaujas, jo es
esmu ievainots. **34** Un kaušanās vairojās tai dienā, un

Israēla ķēniņš stāvēja savos ratos Sīriešiem pretī līdz pat
vakaram un nomira, kad saule nogāja.

19 Un Jehošafats, Jūda ķēniņš, griezās vesels atpakaļ
uz savu namu Jeruzālemē. **2** Un Jeūs, Hananus dēls, tas
redzētājs, tam izgāja pretī un sacīja uz ķēniņu Jehošafatu:
vai tev tā tam bezdievīgam bija jāpalīdz un tie jāmīļo,
kas To Kungu ienīst? Tādēļ Tā Kunga dusmība nāk pār
tevi. **3** Taču vēl kāds labums pie tevis ir atrasts, ka tu tās
Ašeras no zemes esi izpostījis un savā sirdī apņēmies,
Dievu meklēt. **4** Tā Jehošafats dzīvoja Jeruzālemē, un
izgāja atkal pa ļaudīm no Bēršebas līdz Efraīma kalniem,
un atgrieza tos atkal pie Tā Kunga, viņu tēvu Dieva. **5**
Viņš arī iecēla soģus zemē, visās stiprās Jūda pilsētās
priekš ikkatras pilsētas. **6** Un viņš sacīja uz tiem soģiem:
pieraugāt, ko jūs darāt, jo jūs tiesu nenesat cilvēkiem, bet
Tam Kungam, un viņš ir ar jums pie tiesas nešanas. **7**
Tad nu lai Tā Kunga bijāšana ir pie jums, sargāties un
dariet to. Jo pie Tā Kunga, mūsu Dieva, nav netaisnības
nedz cilvēka vaiga uzlūkošanas nedz dāvanu ņemšanas. **8**
Arī Jeruzālemē Jehošafats iecēla kādus no Levitiem un
priesteriem un no Israēla tēvu namu virsniekiem, Tā
Kunga tiesu nest un tiesas lietas izšķirt. Un tie griezās
atpakaļ uz Jeruzālemi, **9** Un viņš tiem pavēlēja un sacīja:
dariet tā iekš Tā Kunga bijāšanas ar uzticību un ar skaidru
sirdi. **10** Un visās tiesas lietās, kas pie jums nāk no jūsu
brāļiem, kas savās pilsētās dzīvo, starp asinīm un asinīm,
starp bauslību un bausli un likumiem un tiesām, tad
pamāciet tos, lai tie pie Tā Kunga nenoziedzās, un lai
nenāk dusmība pār jums un pār jūsu brāļiem; dariet tā,

tad jūs nenoziegsities. 11 Un redzi, priesteris Amarija ir
tas augstākais pār jums visās Tā Kunga lietās, un Zabadija,
Ismaēla dēls, tas lielskungs no Jūda nama, visās ķēniņa
lietās; bet par uzraugiem ir Leviti jūsu priekšā. Ņematies
drošu prātu un dariet to, un Tas Kungs būs ar to, kas ir
labs.

20 Un pēc tam notika, ka Moaba bērni un Amona bērni,
un līdz ar tiem kādi no tiem Meunim nāca, karot pret
Jehošafatu. 2 Un vēstneši nāca un sacīja Jehošafatam: liels
pulks nāk pret tevi no viņpus jūras, no Sīrijas, un redzi,
tie ir AceconaTamarā, tas ir Enģedos. 3 Tad Jehošafats
izbijās un grieza savu vaigu, To Kungu meklēt, un izsauca
gavēni pa visu Jūdu. 4 Un Jūda ļaudis sapulcinājās,
meklēt no Tā Kunga palīgu, un no visām Jūda pilsētām
tie nāca, To Kungu meklēt. 5 Un Jehošafats stāvēja Jūda
un Jeruzālemes draudzes vidū Tā Kunga namā priekš tā
jaunā pagalma 6 Un sacīja: Kungs mūsu tēvu Dievs! Vai
Tu neesi Dievs debesīs un valdītājs visu ļaužu valstīs? Un
Tavā rokā ir spēks un vara, ka neviens pret Tevi nevar
celties! 7 Vai Tu, mūsu Dievs, šās zemes iedzīvotājus neesi
izdzinis Savu Israēla ļaužu priekšā, un vai to neesi devis
Ābrahāma, Sava mīļā, dzimumam uz mūžīgiem laikiem? 8
Un tie tur dzīvojuši un Tev tur taisījuši svētu vietu Tavam
vārdam, sacīdami: 9 Kad pār mums nāk nelaime, zobens,
sodība, mēris un bads, tad mēs stāvēsim priekš šī nama
un priekš Tava vaiga, tāpēc ka Tavs vārds ir šinī namā,
un kad Tevi piesauksim savās bēdās, tad Tu paklausīsi
un izpestīsi. 10 Un nu, redzi, Amona bērni un Moabs un
tie no Seīra kalniem, kur Tu Israēlim neļāvi iet cauri,

kad tie nāca no Ēģiptes zemes, bet tie no tiem atstājās
un tos neizdeldēja, - **11** Redzi nu, tie mums to atmaksā,
nākdami, mūs izdzīt no mūsu zemes, ko Tu mums licis
iemantot. **12** Ak mūsu Dievs! Vai Tu nenesīsi tiesu pret
viņiem? Jo mums nav spēka pret šo lielo pulku, kas pret
mums nāk, un mēs nezinām, ko būs darīt, bet mūsu acis
griežas uz Tevi. **13** Un visa Jūda valsts stāvēja Tā Kunga
priekšā, arī viņu bērni, viņu sievas un viņu dēli. **14** Tad Tā
Kunga Gars nāca draudzes vidū pār Jeaziēli, Zakarijas
dēlu, tas bija Benajas, tas Jeiēļa, tas Levita Matanijas dēls,
no Asafa bērniem. **15** Un tas sacīja: klausāties, visa Jūda
valsts un Jeruzālemes iedzīvotāji, un ķēniņ Jehošafat, - tā
saka Tas Kungs uz jums: nebīstaties un neizbaiļojaties
priekš šā lielā pulka, jo tas karš nepieder jums, bet
Dievam. **16** Ejat rītu tiem pretī, redzi, tie nāks augšā pa
Cic kalnu, un jūs tos sastapsiet ielejas galā šaipus Jeruēles
tuksneša. **17** Šinī kaujā jums nebūs jākaujas, ejat tikai
klāt, stāviet un redziet Tā Kunga pestīšanu, kas ir ar
jums. Jūda un Jeruzāleme, nebīstaties un neizbaiļojaties,
izejat rītu viņiem pretī, jo Tas Kungs būs ar jums. **18**
Tad Jehošafats locījās ar savu vaigu pie zemes, un visi
Jūda un Jeruzālemes iedzīvotāji metās pie zemes priekš
Tā Kunga un pielūdza To Kungu. **19** Un tie Leviti no
Kehāta bērniem un no Koraha bērniem cēlās, augsti
slavēt To Kungu, Israēla Dievu ar skanīgu balsi, **20** Un
tie cēlās it agri un izgāja uz Tekoas tuksnesi, un tiem
izejot Jehošafats stāvēja un sacīja: klausiet mani, Jūda un
Jeruzālemes iedzīvotāji, ticiet uz To Kungu, savu Dievu,
tad jūs pastāvēsiet; ticiet Viņa praviešiem, tad jums labi

izdosies. **21** Un viņš sarunājās ar tiem ļaudīm un iecēla
dziedātājus priekš Tā Kunga, ka tie svētā glītumā slavētu,
apbruņoto priekšā iedami un sacīdami: teiciet To Kungu,
jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi! **22** Un to brīdi, kad tie
sāka dziedāt tās priecīgās un teicamās dziesmas, tad Tas
Kungs sūtīja glūnētājus pret Amona bērniem, Moabu
un tiem no Seīra kalniem, kas bija nākuši uz Jūdu, un
tie tika sakauti. **23** Jo Amona bērni un Moabs cēlās pret
Seīra kalnu iedzīvotājiem un tos izdeldēja un nomaitāja,
un kad tie visus Seīra iedzīvotājus bija nokāvuši, tad tie
palīdzēja nomaitāt cits citu. **24** Un Jūda nāca kalna galā
pie tuksneša un griezās pret tiem pulkiem, un redzi, tur
bija miroņi, kas zemē gulēja, un neviens nebija izbēdzis.
25 Tad Jehošafats un viņa ļaudis nāca un tos aplaupīja un
atrada pie tiem ļoti daudz mantas un drēbes un dārgus
rīkus, un paņēma tik daudz, ka nevarēja panest, un tie
laupīja laupījumu trīs dienas, jo tur bija ļoti daudz. **26**
Un ceturtā dienā tie sapulcējās teikšanas ielejā, jo tur
tie teica To Kungu, tāpēc tie tās vietas vārdu nosauca
Teikšanas ieleja līdz šai dienai. **27** Pēc tam visi vīri no
Jūda un Jeruzālemes griezās atpakaļ, un Jehošafats viņu
priekšā, un gāja uz Jeruzālemi ar prieku; jo Tas Kungs
viņus bija darījis priecīgus par viņu ienaidniekiem. **28** Un
tie nonāca Jeruzālemē ar somastabulēm un koklēm un
trumetēm uz Tā Kunga namu. **29** Un bailes no Dieva nāca
pār visām zemes valstīm, kad dzirdēja, ka Tas Kungs bija
karojis pret Israēla ienaidniekiem. **30** Un Jehošafata valsts
bija mierā, un viņa Dievs tam deva mieru visapkārt. **31**
Un Jehošafats valdīja pār Jūdu; viņš bija trīsdesmit piecus

gadus vecs, kad tas palika par ķēniņu, un valdīja divdesmit
piecus gadus Jeruzālemē, un viņa mātei bija vārds Azuba,
Šilkus meita. 32 Un viņš staigāja sava tēva Asas ceļos un
neatstājās no tiem, darīdams, kas Tam Kungam patika.
33 Taču kalnu altāri netapa nopostīti, un vēl tie ļaudis
ar savu sirdi pilnīgi neturējās pie savu tēvu Dieva. 34
Un kas vēl par Jehošafatu stāstāms, par viņa pirmām
un pēdējām dienām, redzi, tas rakstīts Jeūs, Anana dēla,
stāstos, ko viņš sarakstījis Israēla ķēniņu grāmatā. 35 Un
pēc tam Jehošafats, Jūda ķēniņš, sabiedrojās ar Ahaziju,
Israēla ķēniņu; tas bija bezdievīgs savos darbos. 36 Un
viņš ar to vienojās, kuģus taisīt, ar ko braukt uz Taršišu,
un tie taisīja kuģus EceonĢeberā. 37 Bet Eliēzers, Dodava
dēls, no Marezas, sludināja pret Jehošafatu sacīdams:
tādēļ ka tu ar Ahaziju esi sabiedrojies, Tas Kungs salauzīs
tavu darbu. Un tie kuģi tika sadragāti un nevarēja tikt uz
Taršišu.

21 Un Jehošafats aizmiga pie saviem tēviem un tapa
aprakts pie saviem tēviem Dāvida pilī, un viņa dēls
Jehorams palika par ķēniņu viņa vietā. 2 Un tam bija
brāļi, Jehošafata dēli, Azarija un Jeīels un Zaharija un
Acarija un Mikaēls un Šefatija, šie visi bija Jehošafata,
Israēla ķēniņa, dēli. 3 Un viņu tēvs tiem deva daudz
dāvanas, sudrabu un zeltu un dārgas lietas, arī stipras
pilsētas Jūdā, bet valstību viņš deva Jehoramam, tāpēc
ka tas bija tas pirmdzimtais. 4 Kad nu Jehorams bija
nācis pie sava tēva valstības un bija palicis spēcīgs, tad
viņš nokāva visus savus brāļus ar zobenu, arī kādus no
Israēla lielkungiem. 5 Trīsdesmit divi gadus Jehorams

bija vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja astoņus gadus
Jeruzālemē. 6 Un viņš staigāja Israēla ķēniņu ceļos, tā
kā Ahaba nams darīja; jo viņam Ahaba meita bija par
sievu, un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika. 7 Bet
Tas Kungs Dāvida namu negribēja izdeldēt tās derības
dēļ, ko viņš bija derējis ar Dāvidu, un ka bija sacījis,
viņam un viņa dēliem dot gaišumu mūžīgi. 8 Viņa laikā
Edomieši atkrita no Jūda valdības un iecēla sev ķēniņu. 9
Tādēļ Jehorams cēlās ar saviem virsniekiem un ar visiem
saviem ratiem, un nogāja naktī un kāva Edomiešus, kas
viņu bija apstājuši, un tos ratu virsniekus. 10 Tomēr
Edomieši no Jūda valdības atkrita līdz šai dienai. Tai pašā
laikā Libna atkrita no viņa valdības; jo viņš To Kungu,
savu tēvu Dievu, bija atstājis. 11 Viņš arī cēla altārus Jūda
kalnos un darīja, ka Jeruzālemes iedzīvotāji maukoja, un
pievīla Jūdu. 12 Tad grāmata pie tā nāca no pravieša Elijas
ar šiem vārdiem: tā saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida
Dievs: tāpēc ka tu neesi staigājis sava tēva Jehošafata un
Asas, Jūda ķēniņa, ceļos, 13 Bet esi staigājis Israēla ķēniņu
ceļos un esi darījis, ka Jūda un Jeruzālemes iedzīvotāji
maukoja pēc Ahaba nama maukošanas, un arī esi nokāvis
savus brāļus no sava tēva nama, kas bija labāki nekā tu, -
14 Redzi, tad Tas Kungs tevi mocīs ar lielu mocību pie
taviem ļaudīm, pie taviem bērniem un pie tavām sievām
un pie visas tavas mantas. 15 Un tev uzies liela slimība,
ka tavas iekšas sirgs, tiekams tavas iekšas caur šo sērgu
ar laiku pavisam izbeigsies. 16 Un Tas Kungs pamodināja
pret Jehoramu Fīlistu un Arābu prātu, kas dzīvo gar Moru
zemi. 17 Un tie cēlās pret Jūdu un ielauzās un aizveda

visu mantu, kas atradās ķēniņa namā, arī viņa bērnus
un viņa sievas, tā kā neviens dēls viņam neatlika, kā
vien Joakas (Ahazija), viņa jaunākais dēls. **18** Un pēc visa
tā Tas Kungs viņu mocīja viņa iekšās ar tādu sērgu, ko
nevarēja dziedināt. **19** Tas notika jo dienas jo vairāk,
un kad divu gadu laiks bija pagājis, tad viņa iekšas ar
to sērgu izbeidzās, ka tas lielās mokās nomira. Un viņa
ļaudis par viņu nededzināja tādu dedzināšanu, kā tie bija
darījuši viņa tēviem. **20** Viņš bija trīsdesmit divus gadus
vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja astoņus gadus
Jeruzālemē, un viņš aizgāja, un nevienam viņa nebija žēl,
un to apraka Dāvida pilī, bet ne ķēniņu kapos.

22 Un Jeruzālemes iedzīvotāji cēla par ķēniņu viņa vietā
Ahaziju, viņa jaunāko dēlu. Jo visus tos vecākos bija
nokāvuši sirotāji, kas ar Arābiešiem bija nākuši lēģerī; tā
Jehorama, Jūda ķēniņa, dēls Ahazija palika par ķēniņu. **2**
Divdesmit divus gadus Ahazija bija vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja vienu gadu Jeruzālemē, un viņa mātei
bija vārds Atalija, tā bija Omrus meita. **3** Un tas arīdzan
staigāja Ahaba nama ceļos, jo viņa māte bija viņa padoma
devēja uz bezdievību. **4** Un viņš darīja, kas Tam Kungam
nepatika, tā kā Ahaba nams, jo tie bija viņa padoma
devēji, kad viņa tēvs bija nomiris, viņam par postu. **5** Un
pēc viņu padoma viņš arī cēlās un ar Joramu, Ahaba dēlu,
Israēla ķēniņu, nogāja karā pret Azaēli, Sīrijas ķēniņu,
uz Rāmotu Gileādā. Un Sīrieši sita Joramu. **6** Un viņš
griezās atpakaļ, ka liktos dziedināties Jezreēlē, jo tam
bija vātis, kas viņam Rāmā bija sistas, kad tas karoja pret
Azaēli, Sīrijas ķēniņu. Un Azarija (Ahazija), Jehorama,

Jūda ķēniņa, dēls, nogāja apraudzīt Joramu, Ahaba dēlu,
Jezreēlē, jo tas bija slims. 7 Jo Ahazijam no Dieva tas
notikās par postu, ka nāca pie Jorama, jo kad viņš bija
nonācis, tad viņš izgāja ar Joramu pret Jeū, Nimšus dēlu,
ko Tas Kungs bija svaidījis, Ahaba namu izdeldēt. 8
Kad nu Jeūs par Ahaba namu to sodību izdarīja, tad
viņš atrada Jūda lielkungus un Ahazijas brāļa dēlus, kas
Ahazijam kalpoja, un viņš tos nokāva. 9 Un viņš meklēja
Ahaziju, un to sagrāba, jo tas bija paslēpies Samarijā, un
tie to atveda pie Jeūs un to nokāva un to apraka; jo tie
sacīja: viņš ir Jehošafata dēls, kas no visas savas sirds
To Kungu meklējis. Tā Ahazijas namam neviena nebija,
kas būtu varējis palikt par ķēniņu. 10 Kad nu Atalija,
Ahazijas māte, redzēja savu dēlu esam nomirušu, tad tā
cēlās un nogalinaja visu Jūda nama ķēniņa dzimumu. 11
Bet Jozabate, ķēniņa meita, ņēma Joasu, Ahazijas dēlu,
un to nozaga no ķēniņa bērnu vidus, kas tapa nokauti,
un to ar viņu emmu lika guļamā kambarī. Tā Jozabate,
ķēniņa Jehorama meita, priestera Jojadas sieva, (jo tā
bija Ahazijas māsa) viņu apslēpa priekš Atalijas, ka tā to
nenokāva. 12 Un viņš ar tiem bija apslēpts Dieva namā
sešus gadus, un Atalija valdīja pār zemi.

23 Bet septītā gadā Jojada iedrošinājās un cēla derību
ar tiem virsniekiem pār simtiem, Azariju, Jeroama dēlu,
un Ismaēli, Johanana dēlu, un Azariju, Obeda dēlu, un
Maāseju, Adajas dēlu, un Elizavatu, Sihrus dēlu. 2 Un tie
gāja pa Jūdu apkārt un sapulcināja Levitus no visām Jūda
pilsētām un Israēla tēvu namu virsniekus, un tie sanāca
Jeruzālemē. 3 Un visa draudze derēja derību Dieva namā

ar ķēniņu, un viņš uz tiem sacīja: redzi, ķēniņa dēlam
būs būt par ķēniņu, tā kā Tas Kungs runājis par Dāvida
dēliem. 4 To nu jums būs darīt: Trešdaļa no jums, kam
svētdienā krīt kārta, no priesteriem un Levitiem, lai vakti
tur pie durvīm. 5 Un trešdaļa lai stāv ķēniņa namā, un
trešdaļa pie Pamatu vārtiem. Un visi ļaudis lai stāv Tā
Kunga nama pagalmā. 6 Bet nevienam nebūs Tā Kunga
namā ieiet, kā vien priesteriem un Levitiem, kas kalpo;
tie var ieiet, jo tie ir svēti, bet visi ļaudis lai tur Tā Kunga
vakti. 7 Un Leviti lai stājās visapkārt ap ķēniņu, ikkatrs ar
savu ieroci rokā, un kas namā ieiet, tam būs mirt, bet
jums būs būt pie ķēniņa, kad tas ieiet un iziet. 8 Un Leviti
un visa Jūda valsts darīja pēc visa, ko priesteris Jojada bija
pavēlējis, un ikviens ņēma savus vīrus, kam svētdienā
krita kārta un kam svētdienā kārta beidzās. Jo priesteris
Jojada tiem kārtniekiem neļāva aiziet. 9 Un priesteris
Jojada deva tiem virsniekiem pār simtniekiem šķēpus
un priekšturamās bruņas un tās bruņas, kas ķēniņam
Dāvidam bijušas, kas bija Dieva namā. 10 Un viņš nostādīja
visus ļaudis, ikvienu ar savu ieroci rokā, no nama labās
puses līdz nama kreisai pusei, līdz altārim un namam
visapkārt ap ķēniņu. 11 Un tie izveda to ķēniņa dēlu un
viņam uzlika kroni un tam deva to liecības grāmatu un to
cēla par ķēniņu. Un Jojada ar saviem dēliem to svaidīja
un sacīja: lai dzīvo ķēniņš! 12 Kad nu Atalija to ļaužu
kliegšanu dzirdēja, kas bija saskrējuši un ķēniņu slavēja,
tad viņa nāca pie tiem ļaudīm Tā Kunga namā. 13 Un tā
skatījās, un redzi, ķēniņš stāvēja savā vietā pie durvīm
un lielkungi un taurētāji bija pie ķēniņa, un visi zemes

ļaudis priecājās un pūta trumetes, un dziedātāji ar saviem
rīkiem pavadīja tās slavas dziesmas. Tad Atalija saplēsa
savas drēbes un sacīja: dumpis, dumpis! **14** Bet priesteris
Jojada lika iziet tiem virsniekiem pār simtiem, tiem kara
vadoņiem, un uz tiem sacīja: izvediet to ārā no nama caur
rindām, un kas viņai ies pakaļ, to būs ar zobenu nokaut. Jo
tas priesteris bija sacījis: nenokaujiet to Tā Kunga namā.
15 Un tie tai deva ceļu atkāpdamies uz abējām pusēm, un
kad tā ieejot pa tiem zirgu vārtiem nāca ķēniņa namā, tad
tie viņu tur nokāva. **16** Un Jojada derēja derību starp sevi
un visiem ļaudīm un ķēniņu, ka tie būtu Tā Kunga ļaudis.
17 Tad visi ļaudis gāja Baāla namā un to nolauzīja un viņa
altārus, un sadauzīja viņa bildes un nokāva Matanu, Baāla
priesteri, altāru priekšā. **18** Un Jojada iecēla atkal par
uzraugiem pie Tā Kunga nama priesterus, tos Levitus,
ko Dāvids bija atšķīris Tā Kunga namam, upurēt Tam
Kungam dedzināmos upurus, kā Mozus bauslībā rakstīts,
ar prieku un ar dziesmām pēc Dāvida likuma. **19** Un
viņš iecēla vārtu sargus pie Tā Kunga nama vārtiem, ka
neviens tur neieietu, kas kaut kādas lietas dēļ nešķīsts.
20 Un viņš ņēma tos virsniekus pār simtiem un varenos
un ļaužu lielkungus, arī visus zemes ļaudis, un noveda
ķēniņu no Tā Kunga nama un gāja caur augšējiem vārtiem
ķēniņa namā, un sēdināja ķēniņu uz valstības krēslu. **21**
Un visi zemes ļaudis priecājās, un pilsēta norima pēc
tam, kad Ataliju bija nokāvuši ar zobenu.

24 Joas bija septiņus gadus vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja četrdesmit gadus Jeruzālemē, un viņa mātei
bija vārds Cibea, no Bēršebas. **2** Un Joas darīja, kas Tam

Kungam labi patika, kamēr priesteris Jojada dzīvoja. **3** Un
Jojada tam ņēma divas sievas, un tās dzemdināja dēlus un
meitas. **4** Pēc tam Joas apņēmās savā sirdī, atjaunot Tā
Kunga namu. **5** Un viņš sapulcināja priesterus un Levitus
un uz tiem sacīja: izejiet Jūda pilsētās un sakrājiet naudu
no visa Israēla, atkal apkopt sava Dieva namu gadu no
gada; un steidzaties ar šo lietu. Bet Leviti nesteidzās. **6**
Un ķēniņš aicināja augsto priesteri Jojadu, un uz to sacīja:
kāpēc tu neesi raudzījis uz Levitiem, ka tiem no Jūda un
Jeruzālemes bija sakrāt to meslu naudu, ko Mozus, Tā
Kunga kalps, nospriedis, ka Israēla draudzei jādod priekš
saiešanas telts? **7** Jo bezdievīgā Atalija un viņas dēli Dieva
namu postījuši, un visas svētās dāvanas no Tā Kunga
nama izlietojuši Baāliem. **8** Tad ķēniņš pavēlēja taisīt
šķirstu, un to likt ārā pie Tā Kunga nama vārtiem. **9** Un
Jūdā un Jeruzālemē izsauca, lai Tam Kungam atnes meslu
naudu, ko Mozus, tas Dieva kalps, Israēlim tuksnesi bija
nospriedis. **10** Tad visi lielkungi un visi ļaudis priecājās
un atnesa un iemeta tai šķirstā, kamēr tas tapa pilns.
11 Kad nu bija laiks, Levitiem šķirstu atnest pie ķēniņa
celtiem uzraugiem, un kad redzēja, ka daudz naudas bija
iekšā, tad ķēniņa skrīveris, un augstā priestera uzraugs,
nāca un iztukšoja to šķirstu, un to ņēma un atkal nonesa
savā vietā; tā tie darīja ikdienas un sakrāja daudz naudas.
12 Un ķēniņš un Jojada to deva tiem darba vedējiem pie
Tā Kunga nama darba, un tie saderēja akmeņu cirtējus
un amatniekus, Tā Kunga namu atjaunot, arī dzelzs un
vara kalējus, atkal uzkopt Tā Kunga namu. **13** Un tie
strādnieki darīja savu darbu un darbs veicās caur viņu

roku, un tie Dieva namu atkal iztaisīja pareizi un to
uzkopa. **14** Kad tie to nu bija pabeiguši, tad tie atnesa
atlikušo naudu pie ķēniņa un Jojadas, un par to lika rīkus
taisīt Tā Kunga namam, rīkus kalpošanai un upurēšanai
un bļodas un zelta un sudraba traukus; un tie upurēja
vienmēr dedzināmos upurus Tā Kunga namā, kamēr
Jojada dzīvoja. **15** Un Jojada palika vecs un bija savu laiku
nodzīvojis un nomira; simts un trīsdesmit gadus viņš
bija vecs, kad nomira. **16** Un to apraka Dāvida pilī pie
ķēniņiem, jo viņš Israēlim bija labu darījis, ir Dievam,
ir viņa namam. **17** Bet kad Jojada bija nomiris, tad Jūda
lielkungi nāca un metās zemē ķēniņa priekšā; un ķēniņš
uz tiem klausījās. **18** Un tie atstāja Tā Kunga, savu tēvu
Dieva, namu, un kalpoja Ašerām un elkiem. Tad dusmība
nāca pār Jūdu un Jeruzālemi šā viņu nozieguma dēļ. **19**
Un viņš tiem sūtīja praviešus, tos atkal atgriezt pie Tā
Kunga, un tie gan deva liecību pret viņiem, bet šie savas
ausis neatvēra. **20** Bet Tā Kunga Gars nāca uz Zahariju,
priestera Jojadas dēlu. Tas uzkāpa kādā augstā vietā
ļaužu priekšā un uz tiem sacīja: tā Dievs saka: kāpēc jūs
pārkāpjat Tā Kunga baušļus? Tas jums nebūs par labu!
Jūs To Kungu esat atstājuši, Viņš jūs arīdzan atstās. **21**
Un tie cēlās pret viņu un to nomētāja akmeņiem pēc
ķēniņa pavēles Tā Kunga nama pagalmā. **22** Tā ķēniņš
Joas nepieminēja to žēlastību, ko viņa tēvs Jojada tam bija
parādījis, bet nokāva viņa dēlu. Un mirdams tas sacīja:
Tas Kungs to redzēs un piemeklēs. **23** Kad nu gads bija
pagājis, tad Sīriešu kara spēks cēlās pret viņu; un tie nāca
pret Jūdu un Jeruzālemi un nogalināja no tiem ļaudīm

visus ļaužu virsniekus, un sūtīja visu savu laupījumu
Damaskus ķēniņam. 24 Un jebšu Sīriešu spēks mazā pulkā
atnāca, taču Tas Kungs tiem nodeva rokā ļoti lielu kara
spēku, tāpēc ka šie bija atstājuši To Kungu, savu tēvu
Dievu; un Joasu tie sodīja. 25 Un kad šie no viņa atkal
aizgāja, (jo šie viņu pameta ļoti ievainotu,) tad viņa kalpi
pret viņu sacēlās priestera Jojadas bērnu asiņu dēļ, un to
nokāva viņa gultā, ka tas nomira. Un to apraka Dāvida
pilī, bet ķēniņa kapos to neraka. 26 Un šie ir, kas pret
viņu bija sacēlušies: Zabads, Amonietes Zimeatas dēls, un
Jozabads, Moabietes Zimrites dēls. 27 Bet viņa dēli un
viņa meslu-naudas krājums un Dieva nama uzkopšana,
redzi, tas viss rakstīts ķēniņu grāmatas rakstos. Un viņa
dēls Amacīja palika par ķēniņu viņa vietā.

25 Amacīja bija divdesmit piecus gadus vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē divdesmit deviņus
gadus, un viņa mātei vārds bija Joadana, no Jeruzālemes.
2 Un viņš darīja, kas Tam Kungam labi patika, tomēr
ne no visas sirds. 3 Kad nu viņš bija stiprinājies savā
valstībā, tad viņš nokāva savus kalpus, kas bija kāvuši
viņa tēvu, to ķēniņu. 4 Bet viņu bērnus viņš nenokāva,
kā ir rakstīts Mozus bauslības grāmatā, kur Tas Kungs
pavēlējis sacīdams: tēviem nebūs mirt par bērniem, un
bērniem nebūs mirt par tēviem, bet ikviens lai mirst
savu paša grēku dēļ. 5 Un Amacīja salpulcināja Jūdu un
tos šķīra pēc tēvu namiem, pēc tūkstošniekiem un pēc
simtniekiem pa visu Jūdu un Benjaminu, un skaitīja no
tiem tos, kas divdesmit un vairāk gadus bija veci, un
atrada no tiem trīs simt reizi tūkstoš izlasītus, kas varēja

iet karā un nesa šķēpus un priekšturamās bruņas. **6** Un
viņš saderēja no Israēla simt tūkstoš stiprus karavīrus par
simts talentiem sudraba. **7** Bet viens Dieva vīrs nāca pie
viņa un sacīja: ķēniņ! Israēla spēks lai tev neiet līdz, jo
Tas Kungs nav ar Israēli, ar nevienu no Efraīma bērniem.
8 Bet ja tu iesi un (to) darīsi un būsi drošs uz karu, tad
Dievs tev liks krist ienaidnieka priekšā; jo Dievam ir
spēks palīdzēt un nogāzt, **9** Un Amacīja sacīja uz to Dieva
vīru: bet ko tad es darīšu ar tiem simts talentiem, ko
esmu devis Israēla karavīriem? Bet tas Dieva vīrs sacīja:
Tam Kungam ir vairāk tev ko dot nekā tik daudz. **10** Tad
Amacīja atšķīra tos karavīrus, kas no Efraīma bija nākuši
pie viņa, lai tie ietu uz savām mājām. Bet tie ļoti apskaitās
pret Jūdu un ar lielām dusmām griezās atkal atpakaļ
uz savām mājām. **11** Un Amacīja ņēmās drošu prātu un
izveda savus ļaudis un nogāja sāls ielejā un kāva desmit
tūkstošus no Seīra bērniem. **12** Un Jūda bērni sagūstīja no
tiem desmit tūkstošus dzīvus un tos veda klints galā un
tos nogāza no paša klints gala, ka tie visi tapa sašķelti.
13 Bet tie karavīri, kam Amacīja bija licis iet atpakaļ,
lai tie ar viņu karā neietu, tie ielauzās Jūda pilsētās no
Samarijas līdz BetOronai un kāva no tiem trīs tūkstošus
un aiznesa lielu laupījumu. **14** Kad nu Amacīja pārnāca no
Edomiešu kaujas un bija atvedis līdz Seīra bērnu dievus,
tad viņš tos sev iecēla par dieviem un metās zemē viņu
priekšā un tiem kvēpināja. **15** Tad Tā Kunga bardzība
iedegās pret Amacīju, un Viņš sūtīja pie tā pravieti. Tas
uz viņu sacīja: kāpēc tu esi meklējis to ļaužu dievus, kas
savus ļaudis nevarēja atpestīt no tavas rokas? **16** Kad

nu viņš uz to tā runāja, tad tas uz viņu sacīja: vai tu esi
iecelts par ķēniņa padoma devēju? Esi klusu, kāpēc lai
tevi nokauj? Tad tas pravietis apklusa un sacīja: es gan
atzīstu, ka Dievs apņēmies tevi samaitāt, tāpēc ka tu to
esi darījis un neesi klausījis manam padomam. **17** Un
Amacīja, Jūda ķēniņš, aprunājās un sūtīja pie Jehoasa,
Joakasa dēla, Jeūs dēla dēla, Israēla ķēniņa, un sacīt: nāc,
griezīsim vaigu pret vaigu! **18** Bet Jehoas, Israēla ķēniņš,
sūtīja pie Amacījas, Jūda ķēniņa, un lika sacīt: ērkšķu
krūms uz Lībanus sūtīja pie ciedra koka uz Lībanus un
sacīja: dod savu meitu manam dēlam par sievu; bet tie
lauka zvēri, kas uz Lībanus, gāja pāri un samina to ērkšķu
krūmu. **19** Redzi, tu domā, tu esi kāvis Edomiešus, un
tava sirds lepojās un lielās. Nu tad, paliec mājās, kāpēc
tu gribi skriet nelaimē, pats krist un Jūda līdz ar tevi?
20 Bet Amacīja neklausīja, jo tas notika no Dieva, lai
viņš tos viņiem dotu rokā, tāpēc ka tie bija meklējuši
Edomiešu dievus. **21** Un Jehoas, Israēla ķēniņš, cēlās,
un tie grieza vaigu pret vaigu, viņš un Amacīja, Jūda
ķēniņš, BetŠemē iekš Jūda. **22** Un Jūda tapa kauts Israēla
priekšā, un tie bēga ikviens uz savu dzīvokli. **23** Un
Jehoas Israēla ķēniņš, sagūstīja Amacīju, Jūda ķēniņu,
Joasa dēlu, Joakasa (Ahazijas) dēla dēlu, BetŠemesā un to
noveda Jeruzālemē un noplēsa Jeruzālemes mūrus no
Efraīma vārtiem līdz Stūra vārtiem četrsimt olektis. **24**
Un viņš ņēma visu zeltu un sudrabu un visus traukus, kas
Dieva namā tapa atrasti pie ObedEdoma, un ķēniņa nama
mantas līdz ar tiem galviniekiem un griezās atpakaļ uz
Samariju. **25** Un Amacīja, Joasa dēls, Jūda ķēniņš dzīvoja

pēc tam, kad Jehoas, Joakasa dēls, Israēla ķēniņš, bija
nomiris, piecpadsmit gadus. **26** Un kas vēl par Amacīju
stāstāms, ir par viņa iesākumu, ir par viņa galu, redzi, tas
rakstīts Jūda un Israēla ķēniņu grāmatā. **27** Un no tā laika,
kamēr Amacīja no Tā Kunga bija atkāpies, dumpis pret
viņu cēlās Jeruzālemē, un viņš bēga uz Laķisu. Bet tie
viņam sūtīja pakaļ uz Laķisu un to tur nokāva, **28** Un to
atveda uz zirgiem un apraka pie viņa tēviem Jūda pilsētā.

26 Tad visi Jūda ļaudis ņēma Uziju - tas bija sešpadsmit
gadus vecs, - un to cēla par ķēniņu viņa tēva Amacījas
vietā. **2** Tas uztaisīja Elatu un to atkal atdabūja pie Jūda,
pēc tam, kad ķēniņš bija aizmidzis pie saviem tēviem. **3**
Sešpadsmit gadus Uzija bija vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja Jeruzālemē piecdesmit divus gadus, un viņa
mātei bija vārds Jekalija no Jeruzālemes. **4** Un viņš darīja,
kas Tam Kungam labi patika, tā kā viņa tēvs Amacīja bija
darījis. **5** Jo viņš meklēja Dievu, kamēr Zaharija dzīvoja,
kas bija Dieva parādīšanu tulkotājs; kamēr tas nu To
Kungu meklēja, Dievs tam lika labi izdoties. **6** Un viņš
izgāja un karoja pret Fīlistiem un nolauzīja Gatas mūri
un Jabnes mūri un Ašdodas mūri un uztaisīja pilsētas
Ašdodas valstī un Fīlistu zemē. **7** Un Dievs tam palīdzēja
pret Fīlistiem un pret Arābiem, kas GurBaālā dzīvoja, un
pret Meūniešiem. **8** Un Amonieši Uzijam deva dāvanas, un
viņa slava izpaudās līdz Ēģiptes robežām, jo viņš palika jo
dienas jo varens. **9** Un Uzija taisīja torņus Jeruzālemē pie
stūra vārtiem un ielejas vārtiem un pie citiem stūriem,
un tos apstiprināja. **10** Viņš uztaisīja arī torņus tuksnesī
un izraka daudz akas, jo viņam bija daudz lopu un ielejā

un klajumā arāji un pa kalniem un auglīgiem tīrumiem
vīna dārznieki, jo viņš mīļoja zemes darbu. **11** Un Uzijam
bija mācīts karaspēks, kas karā gāja pa pulkiem, skaitīti
caur rakstu vedēju Jeīelu un uzraugu Maāseju, apakš
Ananijas, ķēniņa lielkunga, rokas. **12** Visi kara spēka tēvu
namu virsnieku skaits bija divi tūkstoši un sešsimt. **13** Un
apakš viņu rokas bija tas karaspēks, trīssimt septiņtūkstoš
piecsimt pilnā spēkā uz karu mācīti, ķēniņam palīdzēt
pret ienaidniekiem. **14** Un Uzija visam kara spēkam
lika taisīt priekšturamās bruņas un šķēpus un bruņu
cepures un krūšu bruņas un stopus un lingu akmeņus. **15**
Viņš taisīja arīdzan Jeruzālemē lielus kara rīkus, gudru
strādnieku darbu, uz torņiem un stūriem, šaut ar bultām
un lieliem akmeņiem. Tā viņa slava izpaudās it tālu, jo
viņam tapa brīnišķi palīdzēts, kamēr viņš palika varens.
16 Bet kad viņš bija palicis varens, tad viņa sirds pacēlās
noziegties, un viņš apgrēkojās pret To Kungu, savu Dievu,
jo viņš gāja Tā Kunga namā, kvēpināt uz kvēpināmā
altāra. **17** Bet priesteris Azarija tam gāja pakaļ, un līdz ar
viņu Tā Kunga astoņdesmit priesteri, krietni vīri. **18** Un
tie turējās ķēniņam Uzijam pretī un uz to sacīja: tas tev
nepiekrīt, Uzija, Tam Kungam kvēpināt, bet priesteriem,
Ārona dēliem, kas ir svētīti kvēpināt. Izej no svētās vietas,
jo tu esi apgrēkojies, un tas tev nav par godu pie Dieva,
Tā Kunga. **19** Tad Uzija apskaitās un tas kvēpināmais
trauks bija viņa rokā, ko kvēpināt. Kad nu viņš par tiem
priesteriem apskaitās, tad spitālība izsitās viņa pierē to
priesteru priekšā Tā Kunga namā priekš tā kvēpināmā
altāra. **20** Un augstais priesteris Azarija to uzlūkoja ar

visiem priesteriem un redzi, tas bija spitālīgs pierē, un tie
viņu steigšus izraidija no turienes. Viņš pats arī steidzās
iziet, jo Tas Kungs viņu bija sitis. **21** Tā ķēniņš Uzija bija
spitālīgs līdz savas miršanas dienai, un spitālīgs būdams
viņš dzīvoja atšķirtā namā, jo viņš bija izslēgts no Tā
Kunga nama. Un viņa dēls Jotams bija pār ķēniņa namu
un tiesāja tās zemes ļaudis. **22** Un kas vēl par Uziju
stāstāms, ir tās pirmās, ir tās pēdējās dienas, to pravietis
Jesaja, Amoca dēls, uzrakstījis. **23** Un Uzija aizmiga pie
saviem tēviem, un to apraka pie viņa tēviem tai tīrumā,
kur bija ķēniņu kapenes; jo tie sacīja: viņš ir spitālīgs. Un
viņa dēls Jotams palika par ķēniņu viņa vietā.

27 Jotams bija divdesmit piecus gadus vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē sešpadsmit gadus, un
viņa mātei bija vārds Jeruza, Cadaka meita. **2** Un viņš
darīja, kas Tam Kungam labi patika, tā kā viņa tēvs Uzija
bija darījis, bez vien ka tas Tā Kunga svētā namā neiegāja.
Bet tie ļaudis vēl noziedzās. **3** Šis uztaisīja Tā Kunga
namā augšvārtus, arī pie Ofel mūra viņš daudz būvēja.
4 Viņš uztaisīja arīdzan pilsētas Jūda kalnos, un mežos
viņš taisīja pilis un torņus. **5** Viņš arī karoja ar Amona
bērnu ķēniņu un tos pārvarēja, un Amona bērniem tai
gadā tam bija jādod simts talentu sudraba un desmit
tūkstoš koru kviešu un desmit tūkstoš koru miežu; to
viņam Amona bērni atnesa arī otrā un trešā gadā. **6** Tā
Jotams palika spēcīgs, jo viņš staigāja taisni Tā Kunga,
sava Dieva, priekšā. **7** Un kas vēl par Jotamu stāstāms, un
viņa kari un viņa ceļi, redzi, tie rakstīti Israēla un Jūda
ķēniņu grāmatā. **8** Viņš bija divdesmit piecus gadus vecs,

kad palika par ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē sešpadsmit
gadus. 9 Un Jotams aizmiga pie saviem tēviem, un viņu
apraka Dāvida pilī, un Ahazs, viņa dēls, palika par ķēniņu
viņa vietā.

28 Ahazs bija divdesmit gadus vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja Jeruzālemē sešpadsmit gadus, un
nedarīja, kas Tam Kungam labi patika, kā viņa tēvs
Dāvids. 2 Bet viņš staigāja Israēla ķēniņu ceļos un taisīja
arī tēlus Baāliem, 3 Un kvēpināja BenHinnoma ielejā un
sadedzināja savus dēlus ugunī, pēc to pagānu negantības,
ko Tas Kungs bija izdzinis Israēla bērnu priekšā. 4 Viņš
upurēja un kvēpināja kalnos un pakalnos un apakš visiem
zaļiem kokiem. 5 Tādēļ Tas Kungs, viņa Dievs, to nodeva
rokā Sīrijas ķēniņam, un tie viņu sita un no tā aizveda
lielu pulku cietumā, un tos noveda uz Damasku. Viņš
tapa arī nodots Israēla ķēniņa rokā; tas viņu kāva lielā
kaušanā. 6 Un Peka, Remalijas dēls, kāva iekš Jūda vienā
dienā simts divdesmit tūkstošus, kas visi bija kara vīri,
tāpēc ka tie bija atstājuši To Kungu, savu tēvu Dievu. 7 Un
Sihrus, varonis no Efraīma, nokāva Maāseju, ķēniņa dēlu,
un Asrikamu, (ķēniņa) nama pārvaldnieku, un Elkanu,
otro no ķēniņa. 8 Un Israēla bērni aizveda no saviem
brāļiem divsimt tūkstošus, sievas, dēlus un meitas, un
ņēma arī daudz laupījuma no tiem, un veda to laupījumu
uz Samariju. 9 Un tur bija Tā Kunga pravietis Odeds
vārdā, tas izgāja pretī tam kara spēkam, kas uz Samariju
nāca, un uz tiem sacīja: redzi, bardzībā par Jūdu, Tas
Kungs, jūsu tēvu Dievs, tos ir devis jūsu rokā, un jūs tos
esat nokāvuši tādā bardzībā, kas sniedzās līdz debesīm.

10 Nu jūs arī domājat Jūda un Jeruzālemes bērnus sev
padarīt par vergiem un kalponēm; vai tas jums nav par
grēku pret To Kungu, savu Dievu? **11** Nu tad, klausiet
mani, vediet atpakaļ tos cietumniekus, ko jūs no saviem
brāļiem esat aizveduši cietumā, jo Tā Kunga bardzība pret
jums ir iekarsusi. **12** Tad no Efraīma bērnu virsniekiem
šie vīri, Azarija, Jehohanana dēls, Bereķija, Mezilemota
dēls, un Jeīsķija, Šaluma dēls, un Amasa, Adlaja dēls, cēlās
pret tiem, kas no tā karaspēka nāca, **13** Un uz tiem sacīja:
nevediet šurp tos cietumniekus, jo jūs tikai gribat, lai
apgrēkojamies pret To Kungu, vairot mūsu grēkus un
noziegumus, jebšu mūsu noziegums liels un bardzība
pret Israēli ir iedegusies. **14** Tad tie apbruņotie atstāja
tos cietumniekus un to laupījumu virsnieku un visas
draudzes priekšā. **15** Un tie vīri, kas ar vārdu minēti, cēlās
un ņēma tos cietumniekus un apģērba no tā laupījuma
visus plikos viņu starpā un tiem deva drēbes un kurpes
un ēst un dzert, un tos svaidīja un lika uz ēzeļiem visus,
kas bija noguruši, un tos noveda uz Jēriku, to palmu
pilsētu, pie viņu brāļiem, un griezās atpakaļ uz Samariju.
16 Tanī laikā ķēniņš Ahazs sūtīja pie Asīrijas ķēniņiem pēc
palīdzības. **17** Tad vēl arī Edomieši nāca un kāva Jūdu
un aizveda cietumniekus. **18** Arī Fīlisti ielauzās ielejas
pilsētās un Jūda dienvidu pusē un uzņēma BetŠemesu
un Ajalonu un Ģederotu un Zoku un viņas miestus, un
Timnu un viņas miestus, un Ģimzu un viņas miestus, un
tie tur apmetās. **19** Jo Tas Kungs pazemoja Jūdu Ahaza,
Israēla ķēniņa, dēļ, jo tas bija bezdievīgi dzīvojis iekš Jūda
un ļoti noziedzies pret To Kungu. **20** Un Tiglat Pilnezers,

Asīrijas ķēniņš, nāca pret viņu, un viņu spieda un tam
nepalīdzēja. **21** Jebšu Ahazs iztukšoja Tā Kunga namu un
ķēniņa namu un to lielkungu namu, un deva dāvanas
Asīrijas ķēniņam, tomēr tas viņam nepalīdzēja. **22** Un
tai laikā, kad to spieda, viņš pret To Kungu vēl vairāk
apgrēkojās; tāds bija ķēniņš Ahazs. **23** Un viņš upurēja
Damaskus dieviem, kas viņu bija situši, un sacīja: tāpēc ka
Sīriešu ķēniņu dievi tiem palīdz, tad es tiem upurēšu, lai
tie arī man palīdz; bet tie tam bija par krišanu, ir visam
Israēlim. **24** Un Ahazs ņēma Dieva nama traukus un sasita
Dieva nama traukus un aizslēdza Tā Kunga nama durvis
un taisīja sev altārus visos Jeruzālemes kaktos. **25** Viņš
taisīja arī ikkatrā Jūda pilsētā altārus, svešiem dieviem
kvēpināt, - tā viņš apkaitināja To Kungu, savu tēvu Dievu.
26 Un kas vēl par viņu stāstāms, un visi viņa ceļi, gan
pirmie, gan pēdējie, redzi tie ir rakstīti Jūda un Israēla
ķēniņu grāmatā. **27** Un Ahazs aizmiga pie saviem tēviem,
un viņu apraka Jeruzālemes pilsētā. Bet viņu neveda
Israēla ķēniņu kapenēs. Un viņa dēls Hizkija palika par
ķēniņu viņa vietā.

29 Hizkija, divdesmit piecus gadus vecs, palika par
ķēniņu un valdīja divdesmit deviņus gadus Jeruzālemē.
Un viņa mātei bija vārds Abija, Zaharijas meita. **2** Un
viņš darīja, kas Tam Kungam labi patika, tā kā viņa tēvs
Dāvids bija darījis. **3** Savas valdīšanas pirmā gadā, pirmā
mēnesī, viņš atdarīja atkal Tā Kunga nama durvis un tās
sataisīja. **4** Un viņš lika nākt priesteriem un levitiem un
tos sapulcināja tai pagalmā pret rītiem **5** Un uz tiem
sacīja: klausiet mani, jūs leviti, svētījaties nu paši un

svētījat Tā Kunga, savu tēvu Dieva, namu un izmetat to
nešķīstību no tās svētās vietas. 6 Jo mūsu tēvi grēkojuši
un ļaunu darījuši Tā Kunga, mūsu Dieva, acīs, tie Viņu
atstājuši un savu vaigu novērsuši no Tā Kunga dzīvokļa
un tam griezuši muguru. 7 Tie arī aizslēguši pagalma
durvis un izdzēsuši tos eļļas lukturus un nav kvēpinājuši
kvēpināmās zāles nedz upurējuši svētā vietā dedzināmos
upurus Israēla Dievam. 8 Tādēļ Tā Kunga lielā bardzība
nākusi pār Jūdu un Jeruzālemi, un Viņš tos darījis par
riebumu un biedēkli un izsmieklu, tā kā paši redzat savām
acīm. 9 Jo redzi, mūsu tēvi krituši caur zobenu, un mūsu
dēli un mūsu meitas un mūsu sievas tādēļ ir cietumā.
10 Tad nu tas ir manā sirdī, derību derēt ar To Kungu,
Israēla Dievu, lai Viņa bargā dusmība no mums novēršas.
11 Nu tad, mani dēli, neesat kūtri, jo Tas Kungs jūs ir
izredzējis, ka jums Viņa priekšā būs stāvēt, Viņam kalpot
un būt Viņa kalpiem un kvēpinātājiem. 12 Tad cēlās tie
leviti: Makats, Amasajus dēls, un Joēls, Azarijas dēls, no
Kehāta bērniem. Un no Merarus bērniem: Ķis, Abdus
dēls, un Azarija, Jealeleēļa dēls, un no Geršona bērniem:
Joūs, Zimas dēls, un Edens, Joūs dēls, 13 Un no Elicafana
bērniem: Zimrus un Jeīels; un no Asafa bērniem: Zaharija
un Matanija, 14 Un no Hemana bērniem: Jeiēls un Zemeja;
un no Jedutuna bērniem: Šemaja un Uziēls. 15 Un tie
sapulcināja savus brāļus un svētījās un nāca pēc ķēniņa
pavēles, pēc Tā Kunga vārdiem šķīstīt Tā Kunga namu.
16 Un tie priesteri iegāja Tā Kunga namā, to šķīstīt, un
izmeta Tā Kunga nama pagalmā visu nešķīstību, ko tie
atrada Tā Kunga namā; un tie leviti to ņēma un izmeta

ārā, Kidronas upē. **17** Un pirmā mēneša pirmā dienā tie
sāka svētīt, un astotā mēneša dienā tie nāca Tā Kunga
pagalmā un svētīja Tā Kunga namu astoņas dienas un
pabeidza pirmā mēneša sešpadsmitā dienā. **18** Pēc tam
tie nāca pie ķēniņa Hizkijas iekšā un sacīja: mēs visu
Tā Kunga namu esam šķīstījuši, arī dedzināmo upuru
altāri un visus viņa rīkus un to svētās maizes galdu ar
visiem viņa rīkiem, **19** Un visus rīkus, ko ķēniņš Ahazs,
kamēr valdīja, bija apgānījis caur saviem grēkiem, tos
mēs esam atkal sataisījuši un svētījuši, un redzi, tie ir Tā
Kunga altāra priekšā. **20** Tad ķēniņš Hizkija agri cēlās
un sapulcināja pilsētas virsniekus un gāja Tā Kunga
namā. **21** Un tie atveda septiņus vēršus un septiņus
aunus un septiņus jērus un septiņus āžus par grēku upuri
priekš valstības un priekš tās svētās vietas un priekš
Jūda. Un viņš pavēlēja Ārona bērniem, tiem priesteriem,
upurēt uz Tā Kunga altāra. **22** Tad tie priesteri nokāva
tos vēršus, saņēma tās asinis un tās slacināja uz altāri;
tie nokāva arī tos aunus un slacināja tās asinis uz altāri,
ir tos jērus tie nokāva un slacināja tās asinis uz altāri.
23 Tad tie atveda tos āžus par grēku upuri ķēniņa un
visas draudzes priekšā, un šie savas rokas tiem uzlika. **24**
Un tie priesteri tos nokāva un slacināja viņu asinis pret
altāri par grēku upuri, visu Israēli salīdzināt; jo ķēniņš to
dedzināmo upuri un grēku upuri bija pavēlējis nest priekš
visa Israēla. **25** Un viņš iecēla levitus Tā Kunga namā ar
pulkstenīšiem, somastabulēm un koklēm pēc Dāvida un
Gada, ķēniņa redzētāja, un pravieša Nātana pavēles; jo šī
bija Tā Kunga pavēle caur viņa praviešiem. **26** Tad nu tie

leviti stāvēja ar Dāvida mūzikas rīkiem un tie priesteri ar
bazūnēm. **27** Un Hizkija pavēlēja dedzināmo upuri upurēt
uz altāra; un līdz kā dedzināmais upuris iesākās, sākās
arī Tā Kunga dziesmas ar bazūnēm, vadītas no Dāvida,
Israēla ķēniņa, mūzikas rīkiem. **28** Un visa draudze metās
zemē un dziesmas atskanēja un bazūnes bazūnēja no
vienas vietas kamēr dedzināmais upuris bija pabeigts.
29 Kad nu tas upuris bija pabeigts, tad ķēniņš nomētās
ceļos un visi, kas pie viņa bija, un pielūdza. **30** Un ķēniņš
Hizkija un tie lielkungi pavēlēja levitiem, To Kungu
slavēt ar Dāvida un ar redzētāja Asafa vārdiem, un tie
slavēja priecādamies un metās zemē un pielūdza. **31** Un
Hizkija atbildēja un sacīja: nu jūs savas rokas esat pildījuši
Tam Kungam, ejat klāt un nonesiet kaujamus upurus un
pateicības upurus Tā Kunga namā. Un draudze atveda
kaujamus upurus un pateicības upurus, un visi, kam
bija labs prāts, dedzināmos upurus. **32** Un to dedzināmo
upuru skaits, ko draudze atnesa bija septiņdesmit vērši,
simts auni, divsimt jēri; tie visi Tam Kungam bija par
dedzināmo upuri. **33** Un to svēto pateicības upuru bija
sešsimt vērši un trīs tūkstoš avis. **34** Bet priesteru bija par
maz un tie nevarēja visus dedzināmos upurus nodīrāt;
tāpēc viņu brāļi, tie leviti, tiem palīdzēja, tiekams darbs
tapa pabeigts un tiekams tie priesteri bija svētījušies; jo
tie leviti bija dedzīgāki bijuši savā sirdī svētīties nekā
tie priesteri. **35** Arī dedzināmo upuru bija liels skaits,
līdz ar pateicības upuru taukiem un līdz ar dzeramiem
upuriem pie tiem dedzināmiem upuriem. Tā tie pabeidza
to kalpošanu pie Tā Kunga nama. **36** Un Hizkija un visi

ļaudis priecājās par to, ka Dievs tiem ļaudīm to bija
novēlējis; jo šī lieta bija ātri notikusi.

30 Un Hizkija sūtīja pie visa Israēla un Jūda un rakstīja
grāmatas arī uz Efraīmu un Manasu, lai nāk Tā Kunga
namā uz Jeruzālemi, svētīt Pasa svētkus Tam Kungam,
Israēla Dievam. **2** Jo ķēniņš ar tiem lielkungiem un ar visu
draudzi Jeruzālemē bija nospriedis, svētīt Pasa svētkus
otrā mēnesī. **3** Jo īstenā laikā tie tos nepaspēja svētīt,
tāpēc ka priesteru nebija diezgan svētījušies, un ļaudis
Jeruzālemē nebija sapulcējušies. **4** Un šī lieta patika
ķēniņam un visai draudzei. **5** Un tie pavēlēja, izsaukt pa
visu Israēli, no Bēršebas līdz Danai, lai nāk Tam Kungam,
Israēla Dievam, svētīt Pasa svētkus Jeruzālemē, - jo lielā
sapulcē tie tos nebija turējuši, kā ir rakstīts. **6** Tad skrējēji
izgāja ar grāmatām no ķēniņa un lielkungu rokas pa visu
Israēli un Jūdu, pēc ķēniņa pavēles sacīdami: jūs Israēla
bērni, atgriežaties pie Tā Kunga, Ābrahāma, Īzaka un
Israēla Dieva, tad arī viņš atgriezīsies pie tiem izglābtiem,
kas jums atlikuši no Asiriešu ķēniņu rokas. **7** Un neesat
tādi, kā jūsu tēvi un jūsu brāļi, kas noziegušies pret To
Kungu, savu tēvu Dievu, kādēļ Viņš tos nodevis postam,
kā paši redzat. **8** Nu tad neesat stūrgalvīgi kā jūsu tēvi,
dodiet Tam Kungam savu roku un nāciet Viņa svētā vietā,
ko Viņš ir svētījis mūžīgi un kalpojiet Tam Kungam, savam
Dievam, tad Viņa bargā dusmība no jums novērsīsies. **9** Jo
kad jūs atgriezīsities pie Tā Kunga, tad jūsu brāļi un jūsu
bērni dabūs žēlastību pie tiem, kas tos veduši cietumā, tā
ka atkal atnāks šaizemē. Jo Tas Kungs, jūsu Dievs, ir žēlīgs
un žēlsirdīgs un nenovērsīs Savu vaigu no jums, ja jūs

atgriezīsities pie Viņa. **10** Tā tie skrējēji gāja no pilsētas uz
pilsētu pa Efraīma un Manasus zemi līdz Zebulonam; bet
šie tos apsmēja un apmēdīja. **11** Bet taču kādi no Ašera un
Manasus un Zebulona pazemojās un nāca uz Jeruzālemi.
12 Arī pār Jūdu bija Dieva roka, un Viņš tiem deva vienādu
sirdi, darīt ķēniņa un lielkungu pavēli pēc Tā Kunga
vārda. **13** Un daudz ļaužu sapulcinājās Jeruzālemē, svētīt
neraudzētās maizes svētkus otrā mēnesī, varen liela
draudze. **14** Un tie cēlās un noārdīja tos altārus, kas bija
Jeruzālemē, un ņēma visus kvēpināmos traukus un tos
iemeta Kidronas upē. **15** Tad tie nokāva Pasa jērus otrā
mēnesī četrpadsmitā dienā. Un priesteri un leviti prata
savu kaunu un svētījās un nesa dedzināmos upurus Tā
Kunga namā. **16** Un tie stāvēja savā kārtā, pēc savas tiesas,
pēc Dieva vīra Mozus bauslības. Priesteri slacināja asinis
no levitu rokas (ņemdami). **17** Jo daudz bija draudzē, kas
nebija svētījušies; tādēļ leviti nokāva Pasa jērus priekš
visiem, kas nebija šķīsti, ka tos Tam Kungam svētītu. **18**
Jo liels ļaužu pulks no Efraīma un no Manasus, Īsašara
un Zebulona nebija šķīstījušies, un taču tie ēda to Pasa
jēru, bet ne tā kā ir rakstīts. Bet Hizkija lūdza par tiem un
sacīja: Tas Kungs, tas žēlīgais, lai to piedod **19** Visiem, kas
savā sirdī taisījušies, meklēt Dievu To Kungu, savu tēvu
Dievu, jebšu ne pēc svētās šķīstības. **20** Un Tas Kungs
paklausīja Hizkiju un dziedināja tos ļaudis. **21** Tā Israēla
bērni, kas Jeruzālemē bija sanākuši, turēja neraudzētās
maizes svētkus septiņas dienas ar lielu prieku. Un leviti
un priesteri slavēja To Kungu ikdienas ar mūzikas rīkiem
Tam Kungam par godu. **22** Un Hizkija runāja laipnīgi

ar visiem levitiem, kas Tā Kunga kalpošanu labi zināja;
un tie ēda svētku upurus septiņas dienas un upurēja
pateicības upurus un teica To Kungu, savu tēvu Dievu.
23 Un visa draudze nosprieda, vēl otras septiņas dienas
svētīt, un tie svētīja vēl otras septiņas dienas ar prieku.
24 Jo Hizkija, Jūda ķēniņš, deva draudzei tūkstoš vēršus un
septiņtūkstoš avis. Un tie lielkungi deva draudzei tūkstoš
vēršus un desmit tūkstoš avis. Un tie priesteri svētījās
lielā pulkā. **25** Un visa Jūda draudze priecājās līdz ar
priesteriem un levitiem, arī visa draudze, kas bija nākusi
no Israēla, un tie svešinieki, kas bija atnākuši no Israēla
zemes, un kas iekš Jūda piemita. **26** Tā bija liels prieks
Jeruzālemē, jo no Salamana, Dāvida dēla, Israēla ķēniņa,
laika Jeruzālemē tā nebija bijis. **27** Un priesteri un leviti
cēlās un svētīja tos ļaudis, un viņu balss tapa paklausīta,
un viņu lūgšana nāca viņa svētā dzīvoklī debesīs.

31 Kad nu viss tas bija pabeigts, tad viss Israēls, kas bija
sanācis, izgāja Jūda pilsētās un nolauzīja tos uzceltos
tēlus un nocirta tās Ašeras un izpostīja tos elku kalnus
un altārus pa visu Jūdu un Benjaminu un Efraīmu un
Manasu, līdz visu nopostīja. Un tad visi Israēla bērni
griezās atpakaļ, ikkatrs uz savām mājām savās pilsētās.
2 Un Hizkija nolika priesteru un levitu kārtas pēc viņu
kārtām, ikkatru pēc savas kalpošanas, priesterus un
levitus pie dedzināmiem upuriem un pateicības upuriem,
kalpot un teikt un slavēt Tā Kunga lēģeru vārtos. **3**
Un (viņš nosprieda arī) ķēniņa daļu no sava padoma
pie dedzināmiem upuriem rītos un vakaros un pie
dedzināmiem upuriem svētdienās un jaunos mēnešos un

svētkos, tā kā Tā Kunga bauslībā rakstīts. **4** Un viņš sacīja
uz tiem ļaudīm, kas Jeruzālemē dzīvoja, lai priesteriem
un levitiem dod savu daļu, ka tie turētos pie Tā Kunga
bauslības. **5** Kad nu šī valoda izpaudās, tad Israēla bērni
atnesa bagātīgi pirmajus no labības, vīna un eļļas un
medus un no visiem tīruma augļiem, arī desmito(tiesu)
no visādām lietām tie atnesa lielā pulkā. **6** Un Israēla un
Jūda bērni, kas Jūda pilsētās dzīvoja tie arīdzan atnesa
desmito no vēršiem un avīm un desmito no tā, ko tie
bija svētījuši Tam Kungam, savam Dievam, un to sakrāva
kaudžu kaudzēs. **7** Trešā mēnesī tie iesāka tās kaudzes
kraut, un septītā mēnesī tie pabeidza. **8** Kad nu Hizkija
un tie lielkungi nāca un tās kaudzes redzēja, tad tie teica
To Kungu un Viņa tautu Israēli. **9** Un Hizkija vaicāja
tiem priesteriem un levitiem par tām kaudzēm. **10** Un
augstais priesteris Azarija, no Cadoka nama, runāja uz
to un sacīja: kamēr ir sākts nest šo cilājamo upuri Tā
Kunga namā, esam ēduši un paēduši, un daudz vēl atlicis,
jo Tas Kungs ir svētījis Savus ļaudis, tā ka tik pulka ir
atlicis. **11** Tad Hizkija pavēlēja taisīt kambarus pie Tā
Kunga nama. **12** Un tos taisīja un tur ienesa to cilājamo
upuri un to desmito un tās svētītās dāvanas ar uzticību.
Un levits Kananija pār to bija tas virsnieks, un Šimejus,
viņa brālis, tas otrais. **13** Bet Jeīels un Azazija un Nagats
un Azaēls un Jerimots un Jozabats un Eliēls un Jezmaķija
un Makats un Benaja bija par uzlūkiem apakš Kananijas
un Šimejus, viņa brāļa, caur ķēniņa Hizkijas un Azarijas,
Dieva nama virsnieka, pavēli. **14** Un levits Korus, Jemnas
dēls, tas vārtu sargs pret rītiem, bija iecelts pār tām

dāvanām, ko Dievam deva no laba prāta, ka tam bija dot
Tā Kunga cilājamo upuri un tās vissvētās dāvanas. **15**
Un tam bija pie rokas Edens un Minjamins un Ješuūs
un Šemaja un Amarija un Šehanija priesteru pilsētās, ar
uzticību izdalīt saviem brāļiem pēc viņu kārtām, ir lielam,
ir mazam; **16** Arī tiem, kas vīriešu radu rakstos tapa
skaitīti, trīs gadus un vairāk veci būdami, - no visiem,
kas Tā Kunga namā gāja pie tās ikdienišķās kalpošanas,
savā amata kalpošanā pēc savas kārtas, **17** Un arī tiem,
kas priesteru un levitu radu rakstos tapa skaitīti pēc
savu tēvu nama, kas divdesmit un vairāk gadus bija veci,
pie viņu kalpošanas pēc savas kārtas, **18** Arī tiem, kas
radu rakstos tapa skaitīti ar saviem bērniem, sievām un
dēliem un meitām visā draudzē, jo tie svētījās ar uzticību
svētai kalpošanai. **19** Un Ārona bērniem, priesteriem, uz
tīrumiem visu viņu pilsētu apgabalos bija vīri, ar vārdu
noteikti, daļu dot visiem priesteriem un radurakstos
ierakstītiem levitiem no vīriešu kārtas. **20** Un tā Hizkija
darīja pa visu Jūdu, un darīja, kas bija labi un pareizi un
tiesa Tā Kunga, viņa Dieva priekšā. **21** Un visu darbu, ko
viņš iesāka pie Dieva nama kalpošanas un pēc bauslības
un likuma, savu Dievu meklēdams, to viņš darīja no visas
sirds, un viņam labi izdevās.

32 Pēc šīm lietām un šī ticības darba Sanheribs, Asīrijas
ķēniņš, nāca un cēlās pret Jūdu un apmetās pret tām
stiprām pilsētām un domāja tās raut pie sevis. **2** Kad nu
Hizkija redzēja, ka Sanheribs atnāca un bija apņēmies
pret Jeruzālemi karot, **3** Tad viņš sprieda ar saviem
lielkungiem un varoņiem, aiztaisīt avotu ūdeņus ārpus

pilsētas, un tie tam palīdzēja. **4** Un daudz ļaužu sapulcējās,
kas visus avotus aiztaisīja, arī to upi, kas vidū caur zemi
tecēja, jo tie sacīja: kāpēc lai Asiriešu ķēniņi nākdami
atrod daudz ūdens? **5** Un viņš ņēmās drošu prātu un
uztaisīja visu mūri, kur tas bija plīsis, un to uzvilka līdz
torņiem, un ārā viņš taisīja vēl citu mūri un nostiprināja
Millu Dāvida pilsētā, un taisīja daudz ieročus un bruņas.
6 Un viņš iecēla kara virsniekus pār tiem ļaudīm un
tos sapulcināja pie sevis laukā pie pilsētas vārtiem un
tiem piekodināja un sacīja: **7** Esiet stipri un ņematies
drošu prātu, nebīstaties un neizbaiļojaties priekš Asiriešu
ķēniņa, nedz priekš visiem tiem pulkiem, kas pie viņa, jo
pie mums ir vairāk, nekā pie viņa. **8** Ar viņu ir miesas
elkonis, bet ar mums ir Tas Kungs, mūsu Dievs, mums
palīdzēt un vest mūsu karus. Un tie ļaudis paļāvās uz
Hizkijas, Jūda ķēniņa, vārdiem. **9** Pēc tam Sanheribs,
Asīrijas ķēniņš, sūtīja savus kalpus uz Jeruzālemi (bet
viņš pats bija pie Laķisa un pie viņa bija viss viņa valsts
spēks) pie Hizkijas, Jūda ķēniņa, un pie visas Jūdu cilts,
kas bija Jeruzālemē, un lika sacīt: **10** Tā saka Sanheribs,
Asīrijas ķēniņš: uz ko jūs paļaujaties, palikdami ieslēgti
Jeruzālemē? **11** Vai Hizkija jūs nepiekrāpj un jūs nenodod
nāvei caur badu un slāpēm, sacīdams: Tas Kungs, mūsu
Dievs, mūs atpestīs no Asiriešu ķēniņa rokas? **12** Vai šis
nav tas Hizkija, kas viņa kalnus un altārus nopostījis un uz
Jūdu un Jeruzālemi runājis un sacījis: viena altāra priekšā
jums būs pielūgt un uz tā kvēpināt? **13** Vai nezināt, ko
es un mani tēvi esam darījuši visām pasaules tautām?
Vai pasaules tautu dievi varēja izglābt savas zemes no

manas rokas? **14** Kurš ir no visiem šo tautu dieviem,
ko mani tēvi izdeldējuši, kas savus ļaudis varējis izglābt
no manas rokas, ka jūsu Dievs jūs izglābtu no manas
rokas? **15** Nu tad, lai Hizkija jūs nepieviļ, un neliekaties
tā pārrunāties un neticat viņam. Jo ja nevienas citas
tautas un valsts dievs nav varējis izglābt savus ļaudis
no manas rokas un no manu tēvu rokas, tad jūsu Dievs
ne tik jūs neizglābs no manas rokas. **16** Un viņa kalpi
runāja vēl vairāk pret Dievu, To Kungu, un pret Hizkiju,
viņa kalpu. **17** Viņš rakstīja arī grāmatas, To Kungu,
Israēla Dievu, zaimodams un pret viņu tā runādams un
sacīdams: tā kā pasaules tautu dievi nav izglābuši savus
ļaudis no manas rokas, tāpat arī Hizkijas Dievs Savus
ļaudis neizglābs no manas rokas. **18** Un tie sauca ar
stipru balsi Jūdiski pret Jeruzālemes ļaudīm, kas uz mūra
bija, tos izbiedēt un iztrūcināt, ka pilsētu varētu ieņemt.
19 Un tie runāja pret Jeruzālemes Dievu tāpat, kā pret
pasaules tautu dieviem, kas ir cilvēku roku darbs. **20** Bet
ķēniņš Hizkija un pravietis Ezaīja, Amoca dēls, lūdza par
to un sauca uz debesīm. **21** Un Tas Kungs sūtīja eņģeli,
kas nomaitāja visus varenos karavīrus un lielkungus un
virsniekus Asīrijas ķēniņa lēģerī, ka tas ar kaunu atkal
griezās atpakaļ uz savu zemi. Un kad viņš sava dieva
namā gāja, tad tie, kas no viņa miesām bija cēlušies, viņu
nokāva ar zobenu. **22** Tā Tas Kungs atpestīja Hizkiju un
Jeruzālemes iedzīvotājus no Sanheriba, Asiriešu ķēniņa,
rokas un no visu citu rokas un tos pasargāja visapkārt.
23 Un daudzi nesa dāvanas Tam Kungam uz Jeruzālemi
un dārgas lietas Hizkijam, Jūda ķēniņam, tā ka viņš pēc

tam bija paaugstināts visu tautu priekšā. **24** Tanī laikā
Hizkija palika slims uz miršanu un tas lūdza To Kungu,
un Viņš uz to runāja un tam deva vienu brīnuma zīmi. **25**
Bet Hizkija neatmaksāja tā, kā viņam bija labi darīts, jo
viņa sirds sāka lepoties, tāpēc nāca liela dusmība pār
viņu un pār Jūdu un Jeruzālemi. **26** Tad Hizkija pazemojās
savas sirds lepnības dēļ ar Jeruzālemes iedzīvotājiem,
tāpēc Tā Kunga bardzība pār viņiem nenāca, kamēr,
Hizkija dzīvoja. **27** Un Hizkijam bija ļoti daudz bagātības
un goda un viņš sev taisīja mantu kambarus sudrabam
un zeltam un dārgiem akmeņiem un dārgām zālēm un
priekšturamām bruņām un visādiem dārgiem rīkiem,
28 Un klētis lauku augļiem, labībai, vīnam un eļļai un
kūtis visādiem lopiem un laidarus ganāmiem pulkiem. **29**
Viņš sev arī uztaisīja pilsētas, un tam bija avis un vērši
lielā pulkā; jo Dievs tam deva ļoti lielu mantu. **30** Un šis
Hizkija aiztaisīja Ģiona ūdens augšizteku un to vadīja uz
leju pret vakara pusi uz Dāvida pilsētu, un Hizkijam viss
viņa darbs laimējās. **31** Bet kad Bābeles lielkungi, kas pie
viņa bija sūtīti, nāca vaicāt pēc tās brīnuma zīmes, kas
tai zemē bija notikusi, tad Dievs viņu tā atstāja, ka to
kārdināja, lai taptu zināms, kas būtu viņa sirdī. **32** Un kas
vēl stāstāms par Hizkiju un viņa dievbijību, redzi, tas
rakstīts pravieša Jesajas, Amoca dēla, parādīšanā un Jūda
un Israēla ķēniņu grāmatā. **33** Un Hizkija aizmiga pie
saviem tēviem, un to apraka Dāvida bērnu augstākā kapu
vietā, un visa Jūda valsts un Jeruzālemes iedzīvotāji tam
parādīja godu, kad tas bija nomiris, un viņa dēls Manasus
palika par ķēniņu viņa vietā.

33 Manasus bija divpadsmit gadus vecs, kad palika par
ķēniņu, un valdīja piecdesmit pieci gadus Jeruzālemē,
2 Un darīja, kas Tam Kungam nepatika, pēc to tautu
negantībām, ko Tas Kungs Israēla bērnu priekšā bija
izdzinis. **3** Jo tas uztaisīja atkal kalnu altārus, ko viņa
tēvs Hizkija bija nolauzījis, un uztaisīja altārus Baāliem
un taisīja Ašeras un metās zemē priekš visa debess
spēka un tiem kalpoja. **4** Viņš taisīja altārus arī Tā
Kunga namā, par ko Tas Kungs bija sacījis: Jeruzālemē
lai ir mans vārds mūžīgi. **5** Un visam debess spēkam
viņš cēla altārus Tā Kunga nama abējos pagalmos. **6**
Un viņš lika saviem dēliem caur uguni iet Ben-Inoma
ielejā un zīlēja un vārdoja un būra un turēja zīlniekus
un pūšļotājus; viņš darīja ļoti daudz, kas Tam Kungam
nepatika, viņu kaitinādams. **7** Arī elka tēlu, ko bija taisījis,
viņš uzcēla Dieva namā, par ko Dievs uz Dāvidu un viņa
dēlu Salamanu bija sacījis: šinī namā un Jeruzālemē,
ko Es esmu izredzējis no visām Israēla ciltīm, Es Savu
vārdu iecelšu mūžīgi. **8** Un Israēla kājai Es vairs nelikšu
kustēt no tās zemes, ko Es jūsu tēviem esmu nolicis, ja
tie visu turēs un darīs, ko Es tiem esmu pavēlējis, pēc
visas bauslības un likumiem un tiesām caur Mozu. **9** Tā
Manasus Jūdu un Jeruzālemes iedzīvotājus vedināja uz
ļaunu, ka tie niknāki darīja, nekā tie pagāni, ko Tas Kungs
Israēla bērnu priekšā bija izdeldējis. **10** Un Tas Kungs
gan runāja uz Manasu un uz viņa ļaudīm, bet tie neņēma
vērā. **11** Tāpēc Tas Kungs tiem sūtīja Asīrijas ķēniņa kara
virsniekus; tie gūstīja Manasu saitēm un to apcietināja ar
divām vara ķēdēm un to noveda uz Bābeli. **12** Kad tas nu

tā bija spaidos, tad tas pielūdza To Kungu, savu Dievu,
un pazemojās ļoti priekš savu tēvu Dieva **13** Un lūdza
Viņu. Un Viņš no tā ļāvās pielūgties un paklausīja viņa
sirsnīgo lūgšanu un pārveda to atkal uz Jeruzālemi viņa
valstībā. Tad Manasus atzina, ka Tas Kungs ir Dievs. **14** Un
pēc tam viņš uztaisīja Dāvida pilsētas āra mūri uz Ģiona
pusi pret vakariem ielejā līdz tai vietai, kur ieiet pa Zivju
vārtiem, un apkārt Ofelam, un to taisīja ļoti augstu, un
ielika arīdzan kara virsniekus visās stiprās Jūda pilsētās.
15 Un viņš nopostīja tos svešos dievus un to elku no Tā
Kunga nama, ar visiem altāriem, ko viņš bija uztaisījis Tā
Kunga nama kalnā un Jeruzālemē un izmeta tos ārā no
pilsētas. **16** Un viņš uzkopa Tā Kunga altāri un upurēja
uz tā pateicības upurus un slavas upurus, un pavēlēja
Jūda ļaudīm, kalpot Tam Kungam, Israēla Dievam. **17**
Taču tie ļaudis vēl upurēja kalnos, bet Tam Kungam
savam Dievam. **18** Un kas vēl par Manasu stāstāms, un
viņa lūgšana uz savu Dievu un to redzētāju vārdi, kas uz
viņu runājuši Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdā, redzi, tas ir
Israēla ķēniņu stāstos. **19** Un viņa lūgšana un kā Dievs
viņu paklausījis, arī visi viņa grēki un viņa pārkāpumi,
un tās vietas, kur viņš uztaisījis elku altārus un uzcēlis
Ašeras un elku tēlus, pirms tapa pazemots, tas rakstīts
Kazaja stāstos. **20** Un Manasus aizmiga pie saviem tēviem,
un to apraka viņa namā, un viņa dēls Amons palika
par ķēniņu viņa vietā. **21** Amons bija divdesmit divus
gadus vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja divus gadus
Jeruzālemē. **22** Un viņš darīja, kas Tam Kungam nepatika,
tā kā viņa tēvs Manasus bija darījis, un Amons upurēja

visiem elku tēliem, ko viņa tēvs Manasus bija taisījis, un
tiem kalpoja. 23 Bet viņš nepazemojās Tā Kunga priekšā,
tā kā viņa tēvs Manasus bija pazemojies; bet šis Amons
vairoja noziegumu. 24 Un viņa kalpi sacēlās pret viņu
un to nokāva viņa namā. 25 Un tie zemes ļaudis nokāva
visus, kas bija sacēlušies pret ķēniņu Amonu, un tie zemes
ļaudis cēla Josiju, viņa dēlu, par ķēniņu viņa vietā.

34 Astoņus gadus Josija bija vecs, kad palika par ķēniņu,
un valdīja trīsdesmit vienu gadu Jeruzālemē. 2 Un viņš
darīja, kas Tam Kungam labi patika, un staigāja sava tēva
Dāvida ceļos un neatkāpās ne pa labo, ne pa kreiso roku.
3 Jo savas valdīšanas astotā gada, kad vēl bija jauns, viņš
sāka meklēt sava tēva Dāvida Dievu, un divpadsmitā gadā
viņš Jūdu un Jeruzālemi sāka šķīstīt no elku kalniem un
Ašerām un elku tēliem un lietām bildēm. 4 Un priekš
viņa acīm Baālu altāri tapa salauzīti, un tos saules stabus
tur virsū viņš nocirta, un tās Ašeras un tos elku tēlus un
tās lietās bildes viņš salauzīja un tās darīja par pīšļiem un
tos kaisīja uz to kapiem, kas tām bija upurējuši. 5 Un
elku priesteru kaulus viņš sadedzināja uz viņu altāriem,
un tā viņš šķīstīja Jūdu un Jeruzālemi. 6 Arī pa Manasus
un Efraīma un Sīmeana pilsētām līdz Naftalum, pa viņu
posta vietām visapkārt, 7 Viņš nolauzīja tos altārus, un
tās Ašeras, un tos elka tēlus viņš satrieca un sadragāja, un
nocirta visus saules stabus pa visu Israēla zemi, un griezās
atpakaļ uz Jeruzālemi. 8 Savas valdīšanas astoņpadsmitā
gadā, kad to zemi un to namu bija šķīstījis, viņš sūtīja
Safanu, Acalijas dēlu, un Maāseju, pilsētas virsnieku, un
Joaku, Joakasa dēlu, to kancleri, ka tie atkal uzkoptu Tā

Kunga, sava Dieva namu. **9** Un tie nāca pie tā augstā
priestera Hilķijas, un tiem deva to naudu, kas bija sanesta
Dieva namā, ko leviti, tie sliekšņa sargi, bija sakrājuši
no Manasus, no Efraīma un no visiem Israēla atlikušiem
un no visas Jūda un Benjamina cilts un no Jeruzālemes
iedzīvotājiem. **10** Un tie to deva tiem darba vedējiem
rokā, kas pār Tā Kunga namu bija iecelti, un tie darba
vedēji to deva tiem strādniekiem, kas pie Tā Kunga nama
strādāja, to namu sataisīt un uzkopt. **11** Un tie to deva
tiem amatniekiem un nama taisītājiem, pirkt izcirstus
akmeņus un kokus sijām un baļķus tiem namiem, ko Jūda
ķēniņi bija postā pametuši. **12** Un tie vīri darīja savu darbu
uzticīgi. Un viņu uzraugi bija Jakats un Obadija, leviti
no Merarus bērniem, un Mešulams no Kehāta bērniem;
tie to darbu uzraudzīja; un visi tie leviti mācēja spēlēt
mūzikas rīkus, **13** Un bija pār nastu nesējiem un uzraugi
pār visiem darba strādniekiem. Un citi leviti bija skrīveri
un darba vedēji un vārtu sargi. **14** Un kad tie to naudu
izņēma, kas bija sanesta Tā Kunga namā, tad priesteris
Hilķija atrada Tā Kunga bauslības grāmatu, kas caur Mozu
dota. **15** Un Hilķija atbildēja un sacīja uz skrīveri Safanu:
es esmu atradis to bauslības grāmatu Tā Kunga namā. Un
Hilķija deva Safanam to grāmatu. **16** Un Safans nesa to
grāmatu ķēniņam un teica ķēniņam un sacīja: visu, ko tu
saviem kalpiem pavēlējis, to tie dara. **17** Un tie izbēruši to
naudu, kas Tā Kunga namā atrasta, un to devuši tiem
darba vedējiem un strādniekiem. **18** Un skrīveris Safans
ķēniņam teica un sacīja: priesteris Hilķija man ir devis
grāmatu; un Safans no tās lasīja ķēniņam priekšā. **19**

Kad nu ķēniņš dzirdēja tos bauslības vārdus, tad viņš
saplēsa savas drēbes. **20** Un ķēniņš pavēlēja Hilķijam
un Aīkamam, Safana dēlam, un Abdonam, Mihas dēlam,
un skrīverim Safanam, un Azajam, ķēniņa kalpam, un
sacīja: **21** Ejat, vaicājiet To Kungu par mani un par visiem
atlikušiem iekš Israēla un Jūda, par šās grāmatas vārdiem,
kas atrasta. Jo Tā Kunga bardzība ir liela, kas pret mums
iedegusies, tāpēc ka mūsu tēvi nav turējuši Tā Kunga
vārdu, nedz to darījuši, kas viss šai grāmatā rakstīts. **22**
Tad Hilķija ar ķēniņa vīriem nogāja pie pravietes Uldas,
Šaluma, Takeata dēla Azras dēla, tā drēbju sarga sievas,
(tā dzīvoja Jeruzālemē otrā pusē,) un to uz viņu runāja.
23 Un viņa uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs: sakāt tam vīram, kas jūs pie Manis sūtījis: **24** Tā
saka Tas Kungs: redzi, Es sūtīšu nelaimi šai vietai un
viņas iedzīvotājiem, visus tos lāstus, kas tai grāmatā
rakstīti, ko tie lasījuši Jūda ķēniņa priekšā; **25** Tāpēc ka
tie Mani atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem, Mani
kaitinādami ar visiem saviem roku darbiem, tad Mana
bardzība pret šo vietu iedegsies un neizdzisīs. **26** Bet uz
Jūda ķēniņu, kas jūs sūtījis, To Kungu vaicāt, jums tā būs
sacīt: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs, par tiem vārdiem,
ko tu esi dzirdējis. **27** Tādēļ ka tava sirds ir mīksta
palikusi un tu esi pazemojies Dieva priekšā, dzirdēdams
Viņa vārdus pret šo vietu un viņas iedzīvotājiem, un
esi pazemojies Manā priekšā un saplēsis savas drēbes
un raudājis Manā priekšā, tad Es tevi esmu paklausījis,
saka Tas Kungs. **28** Redzi, Es tevi likšu pie taviem tēviem,
un tu ar mieru tapsi glabāts savā kapā pie viņiem, un

tavas acis neredzēs visu to ļaunumu, ko Es sūtīšu šai
vietai un viņas iedzīvotājiem. Un tie ķēniņam atsacīja šos
vārdus. 29 Tad ķēniņš sūtīja un sapulcināja visus Jūda un
Jeruzālemes vecajus. 30 Un ķēniņš gāja Tā Kunga namā
līdz ar visiem Jūda vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem,
un ar priesteriem un levitiem un visiem ļaudīm, lieliem
un maziem, un priekš viņu ausīm tapa lasīti visi derības
vārdi no tās grāmatas, kas bija atrasta Tā Kunga namā. 31
Un ķēniņš stāvēja savā vietā un derēja derību Tā Kunga
priekšā, Tam Kungam pakaļ staigāt un no visas savas sirds
un no visas savas dvēseles turēt Viņa baušļus un Viņa
liecības un Viņa likumus un darīt tos derības vārdus, kas
rakstīti šinī grāmatā. 32 Un viņš uzņēma tai derībā visus,
kas Jeruzālemē un Benjaminā atradās, un Jeruzālemes
iedzīvotāji darīja pēc Dieva, savu tēvu Dieva, derības. 33
Un Josija izdeldēja visas negantības no visām zemēm,
kas Israēla bērniem piederēja, un darīja, ka visi, kas iekš
Israēla atradās, kalpoja Tam Kungam, savam Dievam.
Kamēr viņš dzīvoja, tie neatkāpās no Tā Kunga, savu tēvu
Dieva.

35 Un Josija Tam Kungam noturēja Pasa svētkus
Jeruzālemē, un tie nokāva to Pasa pirmā mēneša
četrpadsmitā dienā. 2 Un viņš iecēla priesterus, ikvienu
savā vietā, un tos iedrošināja pie Tā Kunga nama
kalpošanas. 3 Un viņš sacīja uz tiem levitiem, kas visu
Israēli mācīja, kas bija svētīti Tam Kungam: noliekat
to svēto šķirstu tai namā, ko Salamans, Dāvida dēls,
Israēla ķēniņš, ir uzcēlis; tas jums vairs nav jānes uz
kamiešiem. Tad nu kalpojiet Tam Kungam, savam Dievam,

un Viņa Israēla ļaudīm, **4** Un esat gatavi pēc savu tēvu
namiem, pēc savām kārtām, kā Dāvids, Israēla ķēniņš, to
uzrakstījis, un kā Salamans, viņa dēls, arī uzrakstījis. **5**
Un stāviet svētā vietā pēc tēvu namu kārtām par saviem
brāļiem, tiem ļaužu bērniem, un pēc levitu tēvu namu
kārtām, **6** Un kaujiet to Pasa un svētījaties un sataisiet to
saviem brāļiem, darīdami pēc Tā Kunga vārda caur Mozu.
7 Un Josija deva tiem ļaudīm no sīkiem lopiem jērus un
kazlēnus, tos visus par Pasa upuriem, visiem, kas tur
atradās, trīsdesmit tūkstošus, un trīs tūkstošus vēršus;
tas bija no ķēniņa mantas. **8** Arī viņa lielkungi deva
labprātības upurus tiem ļaudīm, priesteriem un levitiem:
Hilķija un Zaharija un Jeīels, Dieva nama virsnieki, deva
priesteriem uz Pasa svētkiem divtūkstoš sešsimt jērus un
trīssimt vēršus. **9** Un Kananija un Šemaja un Netaneēls,
viņa brāļi, Hašabija un Jeīels un Jozabads, levitu virsnieki,
deva levitiem uz Pasa svētkiem piectūkstoš jērus un
piecsimt vēršus. **10** Tā Dieva kalpošana tapa ierīkota, un
priesteri stāvēja savā vietā un leviti pēc savām kārtām,
pēc ķēniņa pavēles. **11** Un tie kāva to Pasa, un priesteri
slacināja asinis no savām rokām, un leviti noplēsa ādas.
12 Un tie atšķīra dedzināmos upurus, ka tos izdalītu
ļaužu tēvu namu kārtām, Tam Kungam upurēt, kā Mozus
grāmatā rakstīts. Tāpat arī darīja ar vēršiem. **13** Un tie
cepa to Pasa pie uguns pēc likuma, bet svētos gabalus
tie vārīja podos un katlos un pannās un steigšus to
nesa visiem ļaudīm. **14** Pēc tam tie arī sev sataisīja un
priesteriem. Jo priesteri, Ārona dēli, upurēja līdz pašai
naktij dedzināmos upurus un taukus, tādēļ leviti sataisīja

priekš sevis un priekš priesteriem, Ārona dēliem. **15** Un
tie dziedātāji, Asafa dēli, stāvēja savās vietās, tā kā Dāvids
un Asafs un Hemans un Jedutuns, ķēniņa redzētājs,
pavēlējuši, arī vārtu sargi pie ikkatriem vārtiem. Un tiem
nevajadzēja atkāpties no sava darba, bet viņu brāļi, tie
leviti, to sataisīja priekš viņiem. **16** Tā visa Tā Kunga
kalpošana tai dienā tapa izdarīta, Pasa svētki tika noturēti
un tie dedzināmie upuri upurēti uz Tā Kunga altāra, kā
ķēniņš Josija to bija pavēlējis. **17** Un Israēla bērni, kas
tur atradās, turēja tai laikā Pasa svētkus un neraudzētās
maizes svētkus septiņas dienas. **18** Tādi Pasa svētki iekš
Israēla vēl nebija turēti no pravieša Samuēla laika, un
neviens no Israēla ķēniņiem nebija turējis tādus Pasa
svētkus, kā Josija turēja ar priesteriem un levitiem un ar
visu Jūdu un Israēli, cik tur atradās, un ar Jeruzālemes
iedzīvotājiem. **19** Josijas valdīšanas astoņpadsmitā gadā
šie Pasa svētki tapa turēti. **20** Pēc visa tā, kad Josija to
namu bija uzkopis, tad Nekus, Ēģiptes ķēniņš, nāca karot
pret Karķemisu pie Eifrat upes. Un Josija tam izgāja pretī.
21 Bet viņš sūtīja vēstnešus pie tā un sacīja: kas man ar
tevi, Jūda ķēniņ? Es šodien pret tevi neesmu nācis, bet
pret kādu namu, kas karo pret mani, un Dievs ir sacījis, ka
man būs steigties; nepretojies tu Dievam, kas ir ar mani,
lai tas tevi nesamaitā. **22** Bet Josija nenovērsās no tā, bet
sataisījās ar viņu karot, un viņš neklausīja Nekus vārdiem
no Dieva mutes un nāca, ar viņu kauties Meģidus ielejā.
23 Bet strēlnieki šāva uz ķēniņu Josiju, un ķēniņš sacīja
uz saviem kalpiem: vediet mani projām, jo es esmu ļoti
ievainots. **24** Tad viņa kalpi to nocēla no ratiem un noveda

uz viņa otriem ratiem, un to noveda Jeruzālemē. Un tas
nomira un tapa aprakts savu tēvu kapos, un visa Jūda
valsts un Jeruzāleme žēlojās par Josiju. 25 Un Jeremija
taisīja vienu raudu dziesmu par Josiju, un visi dziedātāji
un dziedātājas runāja savās raudu dziesmās par Josiju
līdz šai dienai, un to iestādīja par likumu iekš Israēla;
un redzi, tās ir rakstītas raudu dziesmās. 26 Un kas vēl
par Josiju stāstāms, un viņa dievbijība pēc Tā Kunga
bauslības, 27 Arī viņa pirmās un pēdējās lietas, redzi, tās
rakstītas Israēla un Jūda ķēniņu grāmatā.

36 Tad tās zemes ļaudis ņēma Joakasu, Josijas dēlu, un to
cēla par ķēniņu viņa tēva vietā Jeruzālemē. 2 Divdesmit
trīs gadus Joakas bija vecs, kad palika par ķēniņu, un
valdīja trīs mēnešus Jeruzālemē. 3 Jo Ēģiptes ķēniņš to
nocēla Jeruzālemē un uzlika tai zemei par mesliem simts
talentus sudraba un vienu talentu zelta. 4 Un Ēģiptes
ķēniņš cēla Elijaķimu, viņa brāli, par Jūda un Jeruzālemes
ķēniņu, un deva viņam citu vārdu, Jojaķimu; bet Joakasu,
viņa brāli, Nekus paņēma un noveda uz Ēģiptes zemi. 5
Divdesmit piecus gadus Jojaķims bija vecs, kad palika
par ķēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē un
darīja, kas Tam Kungam, viņa Dievam, nepatika. 6 Pret
šo NebukadNecars, Bābeles ķēniņš, cēlās un to saistīja
ar divām vara ķēdēm un to noveda uz Bābeli. 7 Un
NebukadNecars aizveda arī kādus no Tā Kunga nama
traukiem uz Bābeli, un tos nolika Bābelē savā dieva namā.
8 Un kas vēl stāstāms par Jojaķimu, un viņa negantību, ko
viņš darījis, un kas pie viņa atrasts, redzi, viss tas rakstīts
Israēla un Jūda ķēniņu grāmatā. Un viņa dēls Jojaķins

palika par ķēniņu viņa vietā. **9** Astoņ(padsmit) gadus
Jojaķins bija vecs, kad palika par ķēniņu, un valdīja trīs
mēnešus un desmit dienas Jeruzālemē un darīja, kas Tam
Kungam nepatika. **10** Un kad jauns gads atnāca, tad ķēniņš
NebukadNecars sūtīja un to lika novest uz Bābeli līdz ar Tā
Kunga nama dārgākiem traukiem un cēla Cedeķiju, viņa
brāli par Jūda un Jeruzālemes ķēniņu. **11** Divdesmit un
vienu gadu Cedeķija bija vecs, kad palika par ķēniņu, un
valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē, **12** Un darīja, kas
Tam Kungam, viņa Dievam nepatika. Viņš nepazemojās
priekš pravieša Jeremijas, kas no Tā Kunga mutes runāja.
13 Viņš atkāpās arī no ķēniņa NebukadNecara, kas viņu pie
Dieva bija zvērinājis, un tapa stūrgalvīgs un apcietināja
savu sirdi, ka neatgriezās pie Tā Kunga, Israēla Dieva.
14 Tāpat arī visi priesteru virsnieki un ļaudis vairoja
savus grēkus pēc visām pagānu negantībām un sagānīja
Tā Kunga namu, ko viņš Jeruzālemē bija svētījis. **15**
Un Tas Kungs, viņu tēvu Dievs, tikuši(neatlaidīgi) pie
tiem sūtīja savus vēstnešus vienā sūtīšanā. Jo viņš žēloja
savus ļaudis un savu mājas vietu. **16** Bet tie apmēdīja
Dieva vēstnešus un nicināja viņu vārdus un apsmēja
viņa praviešus, tiekams Tā Kunga bardzība pret viņa
ļaudīm tik augsti cēlās, ka dziedināšanas vairs nebija. **17**
Tad viņš pamodināja pret tiem Kaldeju ķēniņu, un tas
nokāva viņu jaunos vīrus ar zobenu viņu svētā namā,
un netaupīja nedz jaunekļus nedz jaunavas, nedz vecus
nedz sirmgalvjus; Dievs tos visus nodeva viņa rokā. **18** Un
visus Dieva nama traukus, lielus un mazus, un Tā Kunga
nama mantas, ir ķēniņa ir viņa lielkungu mantas, visu

viņš nodeva uz Bābeli. **19** Un tie sadedzināja Dieva namu
un nolauzīja Jeruzālemes mūrus un sadedzināja visus
viņas skaistos namus ar uguni, ka visi viņas dārgumi tapa
nopostīti. **20** Un kas no zobena atlika, tos viņš aizveda
cietumā uz Bābeli, un tie viņam un viņa dēliem palika par
kalpiem, tiekams Persiešu valdība sākās, **21** Lai piepildītos
Tā Kunga vārds caur Jeremijas muti: "kamēr tā zeme būs
bagāti baudījusi savu dusēšanu"; visā tai posta laikā tā
dusēja, kamēr septiņdesmit gadi piepildījās. **22** Un Kirus,
Persiešu ķēniņa, pirmā gadā, lai Tā Kunga vārds caur
Jeremiju runāts piepildītos, Tas Kungs pamodināja Kirus,
Persiešu ķēniņa garu, ka tas visā savā valstī lika izsaukt
un arī izrakstīt un sacīt: **23** Tā saka Kirus, Persiešu ķēniņš:
Tas Kungs, debesu Dievs, man devis visas zemes valstis,
un tas man pavēlējis, viņam namu uzcelt Jeruzālemē,
Jūdu zemē; kas nu jūsu starpā ir no viņa ļaudīm, ar to lai
ir Tas Kungs, viņa Dievs, un tas lai noiet.

Ezras

1 Persiešu ķēniņa Kirus pirmā gadā, lai piepildītos Tā
Kunga vārds caur Jeremijas muti, Tas Kungs pamodināja
Persiešu ķēniņa Kirus garu, ka viņš ar vārdiem un arī ar
grāmatām pa visu savu valsti lika izsludināt un sacīt: **2**
Tā saka Kirus, Persiešu ķēniņš: Tas Kungs, debesu Dievs,
man devis visas pasaules valstis, un Tas man pavēlējis,
Viņam namu uzcelt Jeruzālemē, Jūdu zemē. **3** Kas nu jūsu
starpā ir no Viņa ļaudīm, lai viņa Dievs ir ar to, un lai
tas iet uz Jeruzālemi Jūdu zemē, un lai uzceļ Tā Kunga,
Israēla Dieva, namu. Viņš ir tas Dievs, kas Jeruzālemē
dzīvo. **4** Un kas vēl atlikuši visās vietās, kur tie piemīt, lai
tās vietas ļaudis tiem palīdz ar sudrabu un zeltu un ar
mantu un ar lopiem un arī ar laba prāta dāvanu priekš
Jeruzālemes Dieva nama. **5** Tad Jūda un Benjamina cilts
tēvi un priesteri un leviti cēlās ar visiem, kam Dievs
garu pamodināja uz ceļu doties, uzcelt Tā Kunga namu
Jeruzālemē. **6** Un visi viņu apkārtējie stiprināja viņu
rokas ar sudraba traukiem, ar zeltu, ar mantu un lopiem
un dārgiem zemes augļiem, bez tām labprātīgām upuru
dāvanām. **7** Un ķēniņš Kirus atdeva Tā Kunga nama
traukus, ko NebukadNecars no Jeruzālemes bija aizvedis
un nolicis sava dieva namā. **8** Un Kirus, Persiešu ķēniņš,
tos atdeva caur mantas sargu Mitredatu, un tas tos
ieskaitīja Šešbacaram, Jūda virsniekam. **9** Un šis ir viņu
skaits: trīsdesmit zelta bļodas, tūkstoš sudraba bļodas,
divdesmit deviņi naži, **10** Trīsdesmit zelta biķeri, četrsimt
desmit citi sudraba biķeri un tūkstoš citi trauki. **11** Visu
zelta un sudraba trauku bija piectūkstoš četrsimt. Šos

visus Šešbacars pārveda, kad tie aizvestie no Bābeles gāja
atpakaļ uz Jeruzālemi.

2 Šie ir tie valsts bērni, kas no cietuma zemes atpakaļ
griezās, ko NebukadNecars, Bābeles ķēniņš, bija aizvedis
uz Bābeli, un tie griezās atpakaļ uz Jeruzālemi un Jūdu,
ikkatrs uz savu pilsētu; **2** Tie nāca ar Zerubabeli, Ješuū,
Nehemiju, Seraju, Reēlaju, Mordohaju, Bilšanu, Mišparu,
Biģevaju, Rehumu un Baēnu. Šis ir Israēla vīru skaits: **3**
Pareūs bērni: divtūkstoš simts septiņdesmit un divi; **4**
Šefatijas bērni: trīssimt septiņdesmit un divi; **5** Araka
bērni: septiņsimt septiņdesmit un pieci; **6** PaātMoaba
bērni, no Ješuūs Joaba bērniem: divtūkstoš astoņsimt un
divpadsmit; **7** Elama bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit un
četri; **8** Zatus bērni: deviņsimt četrdesmit un pieci; **9**
Zakajus bērni: septiņsimt un sešdesmit; **10** Banus bērni:
sešsimt četrdesmit un divi, **11** Bebajus bērni: sešsimt
divdesmit un trīs; **12** Azgada bērni: tūkstoš divsimt
divdesmit un divi; **13** Adonikama bērni: sešsimt sešdesmit
un seši; **14** Biģevajus bērni: divtūkstoš piecdesmit un seši;
15 Adina bērni: četrsimt piecdesmit un četri; **16** Atera
bērni, no Hizkijas: deviņdesmit un astoņi; **17** Becajus
bērni: trīssimt divdesmit un trīs; **18** Joras bērni: simts
un divpadsmit; **19** Hašuma bērni: divsimt divdesmit un
trīs; **20** Ģiberas bērni: deviņdesmit un pieci; **21** Bētlemes
bērni: simts divdesmit un trīs; **22** Netofas vīri: piecdesmit
un seši; **23** Anatotas vīri: simts divdesmit un astoņi; **24**
Asmavetas bērni: četrdesmit un divi; **25** KiriatAārimas,
Kaviras un Beērotas bērni: septiņsimt četrdesmit un trīs;
26 Rāmas un Gabas bērni: sešsimt divdesmit un viens;

27 Mikmasas vīri: simts divdesmit un divi; **28** Bēteles
un Ajas vīri: divsimt divdesmit un trīs; **29** Nebus bērni:
piecdesmit un divi; **30** Makbisa bērni: simts piecdesmit un
seši; **31** Otra Elama bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit un
četri; **32** Harima bērni: trīssimt un divdesmit; **33** Lodas,
Adidas un Onus bērni: septiņsimt divdesmit un pieci;
34 Jērikus bērni: trīssimt četrdesmit un pieci; **35** Zenaūs
bērni: trīs tūkstoš sešsimt un trīsdesmit. **36** Priesteri:
Jedajas bērni, no Ješuūs nama: deviņsimt septiņdesmit
un trīs; **37** Imera bērni: tūkstoš piecdesmit un divi; **38**
Pašhura bērni: tūkstoš divsimt četrdesmit un septiņi; **39**
Harima bērni: tūkstoš un septiņpadsmit. **40** Leviti: Ješuūs
un Kadmiēļa bērni, no Odavijas bērniem: septiņdesmit
un četri. **41** Dziedātāji: Asafa bērni: simts divdesmit un
astoņi. **42** Vārtu sargu bērni: Šaluma bērni, Atera bērni,
Talmona bērni, Akuba bērni, Atita bērni, Zobaja bērni,
pavisam: simts trīsdesmit un deviņi. **43** Dieva nama
kalpotāji: Cikus bērni, Azuva bērni, Tabaota bērni, **44**
Ķerus bērni, Zius bērni, Padona bērni, **45** Lebana bērni,
Agaba bērni, Akuba bērni, **46** Agaba bērni, Zamlajus
bērni, Anana bērni, **47** Ģidela bērni, Gaāra bērni, Reajas
bērni, **48** Recina bērni, Nekoda bērni, Gazama bērni, **49**
Uzus bērni, Paseūs bērni, Besajus bērni, **50** Asnus bērni,
Meūnima bērni, Nevusima bērni, **51** Bakbuka bērni, Akuva
bērni, Arura bērni, **52** Baceluta bērni, Meķida bērni, Arzas
bērni, **53** Barkus bērni, Sisera bērni, Tamus bērni, **54**
Necius bērni, Ativus bērni, **55** Salamana kalpu bērni,
Sotajus bērni, Sofereta bērni, Prudus bērni, **56** Jaēlus
bērni, Darkona bērni, Ģideļa bērni, **57** Šefatijas bērni,

Atila bērni, Poķereta bērni no Cebaīm, Amja bērni. **58**
Visu Dieva nama kalpotāju un Salamana kalpu bērnu bija
trīssimt deviņdesmit un divi. **59** Šie ir, kas aizgāja no
TelMelakas, TelArzus, Ķeruba, Adana, Imera; bet tie sava
tēva namu nevarēja pierādīt nedz savu dzimumu, vai tie
bija no Israēla: **60** Delajas bērni, Tobijas bērni, Nekoda
bērni: sešsimt piecdesmit un divi. **61** Un no priesteru
bērniem: Abajus bērni, Akoca bērni, Barzilajus bērni,
kas no Gileādieša Barzilajus meitām sievu bija ņēmis
un pēc viņas vārda tapa nosaukts. **62** Šie meklēja savus
radu rakstus, bet neatrada, tāpēc tie no priestera amata
tapa atmesti. **63** Un zemes valdnieks uz tiem sacīja: lai
tie neēd no tā visusvētākā, kamēr priesteris celsies ar
urim un tumim. **64** Visa draudze kopā bija četrdesmit
divtūkstoš trīssimt un sešdesmit, **65** Bez viņu kalpiem un
kalponēm, - to bija septiņtūkstoš trīssimt trīsdesmit un
septiņi; un tiem bija divsimt dziedātāji un dziedātājas. **66**
Zirgu viņiem bija septiņsimt trīsdesmit un seši, divsimt
četrdesmit un pieci zirgēzeļi, **67** Četrsimt trīsdesmit un
pieci kamieļi, seštūkstoš septiņsimt un divdesmit ēzeļi.
68 Un kādi cilts virsnieki, kad tie nāca Tā Kunga namā
Jeruzālemē, tad tie no laba prāta deva pie Dieva nama, lai
tas taptu uzcelts savā vietā. **69** Cik spēja, tik tie deva pie
būves naudas: sešdesmit vienu tūkstoti zelta drakmu un
piectūkstoš mārciņas sudraba un simts priesteru svārkus.
70 Un priesteri un leviti un tie ļaudis un dziedātāji un
vārtu sargi un Dieva nama kalpotāji dzīvoja savās pilsētās
un viss Israēls savās pilsētās.

3 Kad nu septītais mēnesis atnāca, un Israēla bērni bija
savās pilsētās, tad tie ļaudis sapulcējās Jeruzāleme tā kā
viens vienīgs vīrs. **2** Un Ješuūs, Jocadaka dēls, cēlās ar
saviem brāļiem, tiem priesteriem un Zerubabels, Šealtiēļa
dēls, ar saviem brāļiem, un uzcēla Israēla Dieva altāri, uz
viņa upurēt dedzināmos upurus, kā stāv rakstīts Mozus,
Tā Dieva vīra, bauslībā. **3** Un tie uzcēla to altāri savā
vietā, gan bīdamies no tās zemes tautām, un uz tā upurēja
dedzināmos upurus Tam Kungam, dedzināmos upurus
rītos un vakaros, **4** Un turēja lieveņu svētkus, kā stāv
rakstīts, un upurēja ikdienas dedzināmos upurus pēc tā
skaita, kā pienācās, ikdienas savus; **5** Un pēc tam arī tos
nemitējamos dedzināmos upurus un kā nākas jaunos
mēnešos un visos, Tam Kungam svētītos svētkos un
priekš ikviena, kas Tam Kungam atnesa kādu labprātības
dāvanu. **6** No septītā mēneša pirmās dienas tie iesāka
Tam Kungam upurēt dedzināmos upurus; bet Tā Kunga
nama pamats vēl nebija likts. **7** Un tie deva naudu
akmeņu cirtējiem un amatniekiem un ēst un dzert un
eļļu Sidoniešiem un Tiriešiem, lai tie vestu ciedru kokus
no Lībanus jūrmalā uz Jazu, kā Kirus, Persiešu ķēniņš,
tiem bija vēlējis. **8** Tad nu otrā gadā pēc viņu atnākšanas
pie Dieva nama Jeruzālemē, otrā mēnesī, Zerubabels,
Šealtiēļa dēls, un Ješuūs, Jocadaka dēls, un tie atlikušie no
viņu brāļiem, priesteri un leviti un visi, kas no cietuma
zemes bija pārnākuši Jeruzālemē, iesāka un iecēla tos
levitus, kas divdesmit gadus veci un pāri, par uzraugiem
pie Tā Kunga nama darba. **9** Un Ješuūs, viņa dēli un
viņa brāļi, Kadmiēls un viņa dēli, un Jūda dēli stāvēja

kā viens vienīgs vīrs, uzraugi būdami pār tiem, kas to
darbu pie Tā Kunga nama darīja, tāpat Henadada bērni,
viņu dēli un viņu brāļi, tie leviti. **10** Kad nu tie amatnieki
Tā Kunga namam lika pamatu, tad nostādīja priesterus
amata drēbēs ar bazūnēm un levitus, Asafa dēlus, ar
pulkstenīšiem, To Kungu teikt ar Dāvida, Israēla ķēniņa
dziesmām. **11** Un tie dziedāja viens par otru, To Kungu
teikdami un slavēdami, ka Tas ir labs, un Viņa žēlastība
paliek mūžīgi pār Israēli. Un visi ļaudis gavilēja ar lielu
gavilēšanu, To Kungu teikdami, ka pamats bija likts Tā
Kunga namam. **12** Bet daudz priesteru un levitu un cilts
tēvu, kas bija veci, kas bija redzējuši to pirmo namu, kad
tie šim namam redzēja pamatu liekam, tad tie raudāja
gauži. Bet daudz atkal pacēla savas balsis ar gavilēšanu
un ar prieku, **13** Tā ka tie ļaudis nevarēja izšķirt to gaviļu
un prieka balsi no ļaužu raudāšanas, jo tie ļaudis gavilēja
ar skaņu gavilēšanu, un tā skaņa bija tālu dzirdama.

4 Kad nu Jūda un Benjamina pretinieki dzirdēja, ka tie
no cietuma pārnākušie atkal ceļ namu Tam Kungam,
Israēla Dievam, **2** Tad tie nāca pie Zerubabela un pie
tiem cilts tēviem un uz tiem sacīja: mēs celsim līdz ar
jums. Jo mēs meklējam jūsu Dievu tāpat kā jūs, un tam
esam upurējuši no tā laika, kad EsarHadons, Asīrijas
ķēniņš, mūs atvedis uz šejieni. **3** Bet Zerubabels un Ješuūs
un tie atlikušie Israēla cilts tēvi uz viņiem sacīja: jums
nenākās ar mums celt namu mūsu Dievam, bet mēs
gribam priekš sev uzcelt Tam Kungam, Israēla Dievam, kā
mums Kirus, Persiešu ķēniņš, pavēlējis. **4** Tad tās zemes
ļaudis nogurdināja Jūdu ļaužu rokas un atbiedēja tos no

celšanas, **5** Un pirka pret tiem padomniekus, iznīcināt
viņu nodomu visā Kirus, Persiešu ķēniņa, laikā, līdz
Darius, Persiešu ķēniņa, valdīšanai. **6** Un kad Ahasverus
valdīja, viņa valdīšanas iesākumā, tie rakstīja sūdzības
grāmatu pret Jūda un Jeruzālemes iedzīvotājiem. **7** Un
Artakserksus dienās Bišlams, Mitredats, Tabeēls un citi
viņu biedri rakstīja Artakserksum, Persiešu ķēniņam.
Un tas grāmatas raksts bija sīriski rakstīts un sīriski
tulkots. **8** Kanclers Rehums un rakstu vedējs Zimzajus
rakstīja grāmatu pret Jeruzālemi ķēniņam Artakserksum
ar šiem vārdiem: **9** Toreiz (rakstīja): kanclers Rehums
un rakstu vedējs Zimzajus un citi viņu biedri, no Dinas,
no Arvaksadas, no Tarplas, no Avarzijas, no Arakas, no
Bābeles, no Zuzanas, no Deas, no Elama, **10** Un citas
tautas, ko tas lielais un slavējamais Aznavars atvedis un
tām licis dzīvot Samarijas pilsētās, un tie citi viņpus upes,
un tā projām. **11** Un šis ir tas raksts, ko tie viņam, proti
ķēniņam Artakserksum, sūtīja: tavi kalpi, tie vīri viņpus
upes, un tā projām. **12** Lai ķēniņam ir zināms, ka tie Jūdi,
kas no tevis aizgājuši, pie mums atnākuši uz Jeruzālemi,
uzceļ to dumpīgo un nikno pilsētu, uztaisa mūrus un
izlabo pamatus. **13** Tad nu lai ķēniņam ir zināms: kad šī
pilsēta taps uzcelta un tie mūri būs uztaisīti, tad tie nedos
meslus, tiesu un muitu, un tā ķēniņiem nāks zudums.
14 Kad nu mēs visi no ķēniņa pils sāli un maizi ēdam,
un mums nepieklājās redzēt ķēniņa zudumu, tad esam
sūtījuši un ķēniņam ziņu par to devuši, **15** Lai meklē tavu
tēvu laiku grāmatā, tad tu atzīsi, šo pilsētu esam bijušu
dumpīgu un ķēniņiem un valstīm pretīgu pilsētu, un ka

tie jau no vecu veciem laikiem dumpojušies, - tāpēc šī
pilsēta ir izpostīta. **16** Mēs ķēniņam darām zināmu, ka, ja
šī pilsēta taps uzcelta un viņas mūri taps sataisīti, tev caur
to nekas vairs neatliks viņpus upes. **17** Tad ķēniņš sūtīja
atkal grāmatu kanclerim Rehumam un rakstu vedējam
Zimzajum un tiem citiem viņu biedriem, kas Samarijā
dzīvoja, un tiem citiem viņpus upes: mieru! Un tā projām.
18 Tā grāmata, ko jūs man esat sūtījuši, manā priekšā
skaidri izlasīta. **19** Un es esmu pavēlējis, lai meklē. Un ir
atrasts, ka šī pilsēta priekšlaikos pret ķēniņiem ir cēlusies,
un ka tur ir celts dumpis un nemiers. **20** Vareni ķēniņi
bijuši Jeruzālemē un valdījuši pār visu zemi viņpus upes,
un tiem doti mesli, tiesa un muita. **21** Tāpēc pavēliet,
ka šiem vīriem būs liegt, šo pilsētu uztaisīt, kamēr no
manis nāks pavēle. **22** Sargājaties tad, ka nepārskataties,
lai ļaunums nevairojās un ķēniņam nenāk zudums. **23**
Kad nu ķēniņa Artakserksus grāmatas raksts bija izlasīts
Rehuma un rakstu vedēja Zimzaja un viņu biedru priekšā,
tad tie cēlās steigšus uz Jeruzālemi pret tiem Jūdiem un
tos aizkavēja ar varu un spēku. **24** Tad tas darbs pie Dieva
nama Jeruzālemē mitējās un palika mierā līdz Persiešu
ķēniņa Dārija valdīšanas otram gadam.

5 Un pravieši Hagaja un Zaharija, Idus dēls, sludināja
tiem Jūdiem, kas Jūdā un Jeruzālemē dzīvoja, - Israēla
Dieva vārdā tie uz viņiem runāja. **2** Tad Zerubabels,
Šealtiēļa dēls, un Ješuūs, Jocadaka dēls, cēlās un sāka
uzcelt Dieva namu Jeruzālemē, un līdz ar tiem tie Dieva
pravieši, kas tos iedrošināja. **3** Tanī laikā pie tiem atnāca
Tatnajs, zemes valdītājs viņpus upes, un ŠetarBoznajs ar

saviem biedriem, un uz tiem tā sacīja: kas jums atvēlējis,
šo namu uztaisīt un šo mūri uzcelt? **4** Tad mēs viņiem
sacījām to vīru vārdus, kas šo darbu taisīja. **5** Bet viņu
Dieva acs bija pār Jūdu vecajiem, ka tie viņus neaizkavēja,
kamēr šī lieta Dārijam nāca zināma un tie grāmatu par to
dabūja atpakaļ. **6** Šis ir tās grāmatas raksts, ko Tatnajs,
zemes valdītājs viņpus upes, ar ŠetarBoznaju un viņa
biedriem, Avarzaķiešiem, kas viņpus upes dzīvoja, rakstīja
ķēniņam Dārijam. **7** Tie sūtīja viņam grāmatu un tanī tā
bija rakstīts: viss miers lai ir ķēniņam Dārijam. **8** Ķēniņam
lai ir zināms, ka mēs esam nogājuši Jūda zemē tā lielā
Dieva namā, kas top uzcelts no cirstiem akmeņiem, un
baļķi top ielikti sienās, un darbs top tikuši(rūpīgi) darīts
un izdodas labi caur viņu rokām. **9** Mēs tad esam vaicājuši
tos vecajus un uz viņiem sacījuši: kas jums atvēlējis, šo
namu uzcelt un šo mūri uztaisīt? **10** Mēs arī viņu vārdus
esam izprasījuši no tiem, tev dot ziņu un rakstīt to vīru
vārdus, kas viņu virsnieki. **11** Bet tie mums atdeva tādu
atbildi un sacīja: mēs esam debesu un zemes Dieva kalpi
un uzceļam to namu, kas jau sen priekšgados bijis uzcelts,
jo liels Israēla ķēniņš to uzcēlis un pabeidzis. **12** Tādēļ
vien ka mūsu tēvi bija apkaitinājuši to debesu Dievu, viņš
tos nodevis Kaldeja NebukadNecara, Bābeles ķēniņa, rokā,
un tas šo namu nopostījis un tos ļaudis aizvedis cietumā
uz Bābeli. **13** Bet Bābeles ķēniņa Kirus pirmā gadā ķēniņš
Kirus pavēlējis, šo Dieva namu uzcelt. **14** Un arī Dieva
nama zelta un sudraba traukus, ko NebukadNecars izvedis
no Dieva nama Jeruzālemē un tos novedis sava dieva
namā uz Bābeli, tos ķēniņš Kirus ir ņēmis no Bābeles

dieva nama, un tie ir atdoti vienam ar vārdu Šešbacars,
ko viņš bija iecēlis par zemes valdītāju. **15** Un viņš uz
to sacīja: ņem šos traukus, ej un noved tos uz to Dieva
namu, kas Jeruzālemē, un lai tas Dieva nams top uzcelts
savā vietā. **16** Tad šis Šešbacars nāca un lika pamatu
Dieva namam Jeruzālemē, un tā no tā laika līdz šim ir
strādāts, bet ne pabeigts. **17** Ja nu ķēniņam patīk, tad lai
meklē ķēniņa mantu namā, kas Bābelē, vai tā ir, ka no
ķēniņa Kirus pavēlēts, uzcelt Dieva namu Jeruzālemē, un
lai ķēniņa pavēle par to mums top sūtīta.

6 Tad ķēniņš Dārijs pavēlēja un sūtīja grāmatu namā,
kur mantas tika noliktas Bābelē. **2** Un Akmetas pilī,
kas Medenes valstī, atrada satītu grāmatu, kur tā bija
rakstīts par piemiņu: **3** Ķēniņa Kirus pirmā gadā ķēniņš
Kirus pavēlēja par Dieva namu Jeruzālemē: lai uztaisa to
namu par vietu, kur upurus upurē, un viņa pamatam
būs stipram būt; viņa augstums lai ir sešdesmit olektis
un viņa platums sešsimt olektis, **4** Trīs sienas lai ir no
cirstiem akmeņiem un viena siena no jauniem baļķiem.
Un to maksu būs dot no ķēniņa nama. **5** Un Dieva nama
zelta un sudraba traukus būs atdot ko NebukadNecars
no Dieva nama, kas Jeruzālemē, aizvedis un uz Bābeli
novedis, ka tie nāk atkal uz Dieva namu Jeruzālemē, savā
vietā, un tos būs nest Dieva namā. **6** Tad nu, Tatnaj, tu
zemes valdītājs viņpus upes, tu ŠetarBoznaj ar saviem
biedriem, tiem Avarzaķiešiem, kas viņpus upes, turaties
tālu nost no viņiem. **7** Ļaujat tiem vaļu, pie šī Dieva
nama strādāt, ka Jūdu zemes valdītājs un Jūdu vecaji
uzceļ to Dieva namu savā vietā. **8** Vēl no manis top

pavēlēts, kas jums jādara Jūdu vecajiem pie šā Dieva
nama uzcelšanas, proti, ka no ķēniņa mantas, no muitas
viņpus upes būs tikuši(pilnu un bez kavēšanās) maksu
dot šiem vīriem, ka tie netop aizkavēti. **9** Un visu, ko tiem
vajag, jaunus vēršus, aunus un jērus par dedzināmiem
upuriem tam debesu Dievam, kviešus, sāli, vīnu un eļļu,
pēc Jeruzālemes priesteru vajadzības, - to viņiem būs
ikdienas dot bez atraušanas, **10** Lai tie upurē upurus par
saldu smaržu tam debesu Dievam, un lūdz par ķēniņa un
viņa bērnu dzīvību. **11** Vēl no manis top pavēlēts, ja kas
šo vārdu pārkāps, tad no viņa nama būs baļķi ņemt un
uzcelt un viņu pie tā pakārt, un viņa namu būs sagāzt
gruvešos. **12** Bet tas Dievs, kam vārds tur mājo, lai gāž
zemē visus ķēniņus un ļaudis, kas savas rokas izstiepj,
pretī turēties un postīt to Dieva namu Jeruzālemē. Es
Dārijs to esmu pavēlējis, to tikuši(rūpīgi) būs darīt. **13** To
nu tikuši(rūpīgi) darīja Tatnajs, zemes valdītājs viņpus
upes un ŠetarBoznajs ar saviem biedriem, - tā kā ķēniņš
Dārijs bija sūtījis. **14** Un Jūdu vecaji būvēja, un darbs
labi izdevās pēc pravieša Hagaja un Zaharijas, Idus dēla,
sludināšanas. Un tie to uztaisīja un pabeidza pēc Israēla
Dieva pavēles un pēc Kirus, Dārija un Artakserksus,
Persiešu ķēniņu, pavēles. **15** Un šo namu pabeidza Adara
mēneša trešā dienā; tas bija ķēniņa Dārija valdīšanas
sestais gads. **16** Un Israēla bērni, priesteri un leviti un tie
citi no cietuma pārnākušie iesvētīja šo Dieva namu ar
prieku, **17** Un upurēja pie šā Dieva nama iesvētīšanas
simts vēršus, divsimt aunus, četrsimt jērus un divpadsmit
āžus par grēku upuri priekš visa Israēla, pēc Israēla cilšu

skaita. 18 Un iecēla priesterus viņu kārtās un levitus viņu
kārtās Jeruzālemes Dieva kalpošanai, kā rakstīts Mozus
grāmatā. 19 Tie no cietuma pārnākušie turēja arī Pasa
svētkus pirmā mēneša četrpadsmitā dienā. 20 Jo priesteri
un leviti bija šķīstījušies, un visi bija šķīsti kā viens
vienīgs vīrs, un tie nokāva tos Pasa jērus priekš visiem no
cietuma pārnākušiem un priekš saviem brāļiem, tiem
priesteriem, un priekš sev pašiem. 21 Tā Israēla bērni,
kas no svešuma bija pārnākuši, to ēda līdz ar visiem, kas
no tās zemes pagānu nešķīstības bija atšķīrušies un tiem
piebiedrojušies, meklēdami To Kungu, Israēla Dievu. 22
Un tie turēja neraudzētās maizes svētkus septiņas dienas
ar prieku. Jo Tas Kungs tos bija priecīgus darījis un uz
tiem pagriezis Asīrijas ķēniņa sirdi, ka viņu rokas tapa
stiprinātas pie Dieva, Israēla Dieva, nama darba.

7 Un pēc šiem notikumiem, kad Persiešu ķēniņš
Artakserksus valdīja, cēlās Ezra, tas bija Seraja, tas
Azarijas, tas Hilķijas, 2 Tas Šaluma, tas Cadoka, tas
Aķitoba, 3 Tas Amarijas, tas Azarijas, tas Merajota, 4
Tas Zeraķijas, tas Uzus, tas Bukus, 5 Tas Abizuūs, tas
Pinehas, tas Eleazara, tas augstā priestera Ārona dēls. 6
Šis Ezra cēlās no Bābeles, un viņš bija rakstu mācītājs,
tikuši(prasmīgi) mācīts Mozus bauslībā, ko Tas Kungs,
Israēla Dievs, bija devis. Un ķēniņš viņam deva visu, ko
viņš lūdza, tāpēc ka Tā Kunga, viņa Dieva, roka bija pār
viņu. 7 Arī citi no Israēla bērniem un no priesteriem un
levitiem un dziedātājiem un vārtu sargiem un Dieva nama
kalpotājiem cēlās uz Jeruzālemi ķēniņa Artakserksus
septītā gadā. 8 Un piektā mēnesī viņš nonāca Jeruzālemē;

šis bija ķēniņa septītais gads. **9** Jo pirmā mēneša pirmā
dienā viņš sāka iet no Bābeles, un piektā mēneša pirmā
dienā viņš nonāca Jeruzālemē, tāpēc ka viņa Dieva labā
roka bija pār viņu. **10** Jo Ezra savā sirdī bija apņēmies,
Tā Kunga bauslību meklēt un darīt un mācīt Israēlim
likumus un tiesu. **11** Un šis ir tās grāmatas raksts, ko
ķēniņš Artakserksus deva priesterim un rakstu mācītājam
Ezram; tas bija mācītājs, mācīts Tā Kunga baušļu vārdos
un viņa likumos priekš Israēla. **12** Artakserksus, tas
ķēniņu ķēniņš, priesterim un rakstu mācītājam Ezram,
mācītam debesu Dieva bauslībā, un tā projām. **13** No
manas puses ir pavēlēts, ka ikkatrs no Israēla ļaudīm un
priesteriem un levitiem manā valstī, kam prāts nesās, iet
uz Jeruzālemi, tas lai iet ar tevi. **14** Tāpēc ka tu no ķēniņa
un viņa septiņiem padoma devējiem esi sūtīts, izvaicāt
par Jūdu un Jeruzālemi pēc tava Dieva bauslības, kas ir
tavā rokā, **15** Un uz turieni novest to sudrabu un zeltu,
ko ķēniņš un viņa padoma devēji ar labu prātu devuši
Israēla Dievam, kam mājas vieta ir Jeruzālemē, - **16** Līdz
ar visu to sudrabu un zeltu, ko tu pa visu Bābeles valsti
vari atrast, ar tām labprātīgām dāvanām, ko tie ļaudis
un priesteri ar labu prātu dod priekš sava Dieva nama
Jeruzālemē. **17** Un tev par to naudu būs tikuši(rūpīgi)
pirkt vēršus, aunus, jērus un viņu ēdamos upurus un
viņu dzeramos upurus un tos upurēt uz jūsu Dieva nama
altāra, kas Jeruzālemē. **18** Un kā tev un taviem brāļiem
prāts nesās darīt ar to citu sudrabu un zeltu, tā jūs varat
darīt pēc sava Dieva prāta. **19** Un tos traukus, kas jums
atdoti jūsu Dieva namam priekš kalpošanas, tos nododiet

Dieva priekšā Jeruzālemē. **20** Un ko tev vēl vajadzēs priekš
tava Dieva nama, kas tev būs jāizdod, to lai dod no ķēniņa
mantu nama. **21** Un no manis, ķēniņa Artakserksus, top
pavēlēts visiem mantu sargiem, kas viņpus upes, ka jūs
visu, ko Ezra, tas priesteris un rakstu mācītājs, mācīts tā
debesu Dieva bauslībā, no jums prasīs, to darāt drīz, **22**
Līdz simts talentiem sudraba un līdz simts koriem kviešu
un līdz simts batiem vīna līdz simts batiem eļļas un sāls
bez mēra. **23** Viss, kas no tā debesu Dieva ir pavēlēts, tas
lai tikuši(rūpīgi) top darīts pie tā debesu Dieva nama, lai
dusmība nenāk pār valsti, ķēniņu un viņa bērniem, **24** Un
mēs jums dodam ziņu, ka visiem priesteriem un levitiem,
dziedātājiem, vārtu sargiem, Dieva nama kalpotājiem un
šī Dieva nama kalpiem nebūs uzlikt nekādus meslus, tiesu
nedz muitu. **25** Bet tu, Ezra, pēc sava Dieva gudrības,
kas tev dota, iecel valdniekus un tiesnešus, tiesāt visus
ļaudis viņpus upes, visus, kas jūsu Dieva bauslību zin,
un kas to nezin, tiem to mācat. **26** Un par ikvienu, kas
jūsu Dieva bauslību un ķēniņa bauslību nedarīs, par to
lai tikuši(rūpīgi un stingri) spriež tiesu, vai uz nāvi, vai
uz aizdzīšanu, vai uz sodu pie mantas, vai uz cietumu.
27 Slavēts lai ir Tas Kungs, mūsu tēvu Dievs, kas to tā ir
devis ķēniņa sirdī, izgreznot Tā Kunga namu Jeruzālemē,
28 Un man žēlastību devis pie ķēniņa un viņa padoma
devējiem un visiem ķēniņa vareniem lielkungiem. Tā es
stiprinājos, tāpēc ka Tā Kunga, mana Dieva, roka bija pār
mani, un sapulcēju Israēla virsniekus, man iet līdz.

8 Šie nu ir viņu cilts virsnieki ar savu radu rakstu,
kas ar mani (no Bābeles) aizgāja, kad Bābeles ķēniņš

Artakserksus valdīja: **2** No Pinehas bērniem: Geršons; no
Ītamara bērniem: Daniēls; no Dāvida bērniem: Hatus; **3**
No Šekanijas bērniem, (no Pareus bērniem): Zaharija, un
ar viņu simts un piecdesmit no vīriešu kārtas skaitīti; **4**
No PaātMoaba bērniem: Elioēnajus, Serajas dēls, un ar
viņu divsimt no vīriešu kārtas; **5** No Šekanijas bērniem:
Jeaziēļa dēls, un ar viņu trīssimt no vīriešu kārtas; **6**
Un no Adina bērniem: Ebeds, Jonatāna dēls, un ar viņu
piecdesmit no vīriešu kārtas; **7** Un no Elama bērniem:
Ješaja, Atalijas dēls, un ar viņu septiņdesmit no vīriešu
kārtas; **8** Un no Šefatijas bērniem: Zebadija, Mikaēļa
dēls, un ar viņu astoņdesmit no vīriešu kārtas; **9** No
Joaba bērniem: Obadija, Jeīeļa dēls, un ar viņu divsimt
un astoņpadsmit no vīriešu kārtas; **10** Un no Šelomita
bērniem: Josivijas dēls, un ar viņu simts un sešdesmit
no vīriešu kārtas; **11** Un no Bebajus bērniem: Zaharija,
Bebajus dēls, un ar viņu divdesmit un astoņi no vīriešu
kārtas; **12** Un no Azgada bērniem: Johanans, Katana dēls,
un ar viņu simts un desmit no vīriešu kārtas; **13** Un no
Adonikama pēdējiem bērniem, kam šie vārdi: Elivelets,
Jeīels un Šemaja, un ar tiem sešdesmit no vīriešu kārtas;
14 Un no Biģevajus bērniem: Utajus un Zabuds, un ar tiem
septiņdesmit no vīriešu kārtas. **15** Un es tos sapulcēju pie
tās upes, kas tek uz Aķevu, un mēs tur apmetāmies trīs
dienas. Tad es lūkoju uz tiem ļaudīm un priesteriem un
neatradu neviena no Levja bērniem. **16** Tad es sūtīju tos
virsniekus, Eliēzeru un Ariēlu un Šemaju un Elnatanu un
Jaribu un Elnatanu un Nātanu un Zahariju un Mešulamu,
un tos mācītājus Jojaribu un Elnatanu, **17** Un sūtīju tos

ar pavēli pie virsnieka Idus uz Kasifju. Un es liku tos
vārdus viņu mute, ko tiem bija runāt uz Idu un viņa
brāļiem, Dieva nama kalpotājiem Kazpijā, mums atvest
kalpus priekš mūsu Dieva nama. **18** Un tā, kā mūsu Dieva
labā roka bija pār mums, tie mums atveda IžZekelu no
Maēlas, Levja dēla, Israēla dēla, bērniem, un Šerebiju
ar viņa dēliem un viņa brāļiem, astoņpadsmit, **19** Un
Hašabiju un arī Jezaju no Merarus bērniem, ar viņa
brāļiem un ar viņa dēliem, divdesmit, **20** Un no tiem
Dieva nama kalpotājiem, ko Dāvids un tie lielkungi bija
pielikuši kalpot levitiem, divsimt un divdesmit, kas visi
ar vārdu tika nosaukti. **21** Tad es tur izsaucu gavēni
pie Aķevas upes, ka mums bija pazemoties priekš sava
Dieva vaiga un no viņa meklēt labu ceļu sev un saviem
bērniem un visām savām mantām. **22** Jo man bija kauns,
no ķēniņa lūgties karaspēku un jātniekus, kas mums
palīdzētu ceļā pret ienaidniekiem. Jo mēs uz ķēniņu bijām
runājuši sacīdami: mūsu Dieva roka ir pār visiem, kas
viņu meklē, tiem par labu, bet viņa spēks un bardzība
pret visiem, kas no viņa atkāpjas. **23** Tā mēs gavējām un
lūdzām savu Dievu, un viņš mūs paklausīja. **24** Un es
atšķīru divpadsmit no priestera virsniekiem, Šerebiju,
Hašabiju, un desmit no viņu brāļiem līdz ar viņiem. **25**
Un es tiem iesvēru to sudrabu un zeltu un tos traukus
par cilājamo upuri mūsu Dieva namam, ko ķēniņš un
viņa padoma devēji un viņa lielkungi un viss Israēls, cik
atradās, bija dāvinājuši. **26** Es tad viņiem rokā iesvēru
sešsimt piecdesmit talentus sudraba un simts talentus
sudraba trauku un simts talentus zelta, **27** Un divdesmit

zelta biķerus, tūkstoš drakmu vērtībā, un divus vara
traukus no spoža laba vara, skaistus kā no zelta. **28** Un es
uz tiem sacīju: jūs esat svēti Tam Kungam, un tie trauki
ir svēti līdz ar to sudrabu un zeltu, kas ir labprātības
dāvana Tam Kungam, jūsu tēvu Dievam. **29** Esiet modrīgi
un glabājiet to, kamēr jūs to iesverat priesteru un levitu
virsniekiem un Israēla cilts virsniekiem Jeruzālemē Dieva
nama kambaros. **30** Tad tie priesteri un leviti ņēma to
iesvērto zeltu un sudrabu un tos traukus, tos nest uz
Jeruzālemi uz mūsu Dieva namu. **31** Un mēs aizgājām no
Aķevas upes pirmā mēneša divpadsmitā dienā, iedami
uz Jeruzālemi, un mūsu Dieva roka bija pār mums un
mūs izglāba no ienaidnieku rokas, un no tiem, kas ceļā
uz mums glūnēja. **32** Un mēs nonācām Jeruzālemē un
palikām tur trīs dienas. **33** Un ceturtā dienā mēs iesvērām
to sudrabu un zeltu un tos traukus mūsu Dieva namā
Ūrijas dēlam, priesterim Meremotam rokā, un līdz ar viņu
Eleazaram, Pinehas dēlam, un līdz ar viņiem Jozabadam,
Ješuūs dēlam, un Noadijam, Benujus dēlam, levitiem, **34**
Pēc skaita un svara no visa, un viss tas svars tai laikā tapa
uzrakstīts. **35** Un to aizvesto bērni, kas no cietuma bija
pārnākuši, upurēja dedzināmos upurus Israēla Dievam,
divpadsmit vēršus priekš visa Israēla, deviņdesmit sešus
aunus, septiņdesmit septiņas avis, divpadsmit āžus par
grēku upuri, visu par dedzināmo upuri Tam Kungam. **36**
Un tie atdeva ķēniņa pavēles ķēniņa zemes valdītājiem
un zemes soģiem viņpus upes. Un šie aizstāvēja tos ļaudis
un Dieva namu.

9 Kad tas nu bija pabeigts, tad tie virsnieki nāca pie
manis un sacīja: Israēla ļaudis un priesteri un leviti nav
atšķīrušies no tās zemes ļaudīm pēc viņu negantībām,
no Kanaāniešiem, Hetiešiem, Fereziešiem, Jebusiešiem,
Amoniešiem, Moabiešiem, ēģiptiešiem un Amoriešiem.
2 Jo no viņu meitām tie ņēmuši priekš sevis un priekš
saviem dēliem, un ir sajaukuši to svēto dzimumu ar tās
zemes ļaudīm, un virsnieku un valdnieku roka ir tā pirmā
bijusi šinī pārkāpšanā. **3** Kad nu šo lietu dzirdēju, tad es
saplēsu savas drēbes un savu mēteli un izplēsu matus
no savas galvas un savas bārdas, un apsēdos skumīgs.
4 Un pie manis sapulcējās visi, kas to aizvesto ļaužu
pārkāpšanas dēļ priekš Israēla Dieva vārdiem drebēja, un
es sēdēju skumīgs līdz vakara upurim. **5** Un ap vakara
upuri es cēlos no savas pašpazemošanās un saplēsu savas
drēbes un savu mēteli, un metos ceļos un izplētu savas
rokas Tā Kunga, sava Dieva, priekšā. **6** Un es sacīju: mans
Dievs, es kaunos un bīstos, savu vaigu pacelt tavā priekšā,
mans Dievs, jo mūsu noziegumi vairojušies pār mūsu
galvu, un mūsu vaina ir liela līdz debesīm. **7** No savu tēvu
dienām mēs esam lielā noziegumā līdz šai dienai, un savu
pārkāpumu dēļ mēs, mūsu ķēniņi, mūsu priesteri, esam
nodoti pagānu ķēniņiem rokā, zobenam, cietumam un
laupīšanai un vaiga apkaunošanai, tā kā tas vēl šodien ir.
8 Un nu mums kādu mazu brīdi žēlastība ir notikusi no
Tā Kunga, mūsu Dieva, mums atlicināt kādu atlikumu
un mums dot vienu vadzi(telts mietu) viņa svētā vietā,
ka mūsu Dievs mūsu acis apskaidrotu un mums dotu
drusku atspirgties mūsu verdzībā. **9** Jo mēs esam vergi;

tomēr mūsu Dievs mūs nav atstājis mūsu verdzībā, bet
uz mums griezis Persiešu ķēniņu žēlastību, ka tie mums
drusku dotu atspirgties, ka varam uzcelt mūsu Dieva
namu un uztaisīt viņa postītas vietas, un ka mums dotu
vienu mūri iekš Jūda un Jeruzālemes. **10** Un nu, ko lai mēs
par to sakām, ak mūsu Dievs! - Jo mēs esam atkāpušies
no taviem baušļiem, **11** Ko tu esi pavēlējis caur saviem
kalpiem, tiem praviešiem, sacīdams: tā zeme, kurp jūs
ejat to iemantot, ir nešķīsta zeme caur zemes ļaužu
nešķīstību, caur viņu negantību, ar ko tie to piepildījuši
no viena gala līdz otram caur savu nešķīstību. **12** Tad
nu jums nebūs dot savas meitas viņu dēliem, nedz ņemt
viņu meitas saviem dēliem, nedz mūžam meklēt viņu
mieru, vai labumu, lai jūs topat stipri un varat ēst tās
zemes labumu un saviem bērniem atstāt par mantību
mūžīgi. **13** Un pēc visa tā, kas mums uznācis mūsu ļauno
darbu un mūsu lielās vainas dēļ, tu, mūsu Dievs, mūs
esi vairāk saudzējis, nekā mūsu noziegumi (pelnījuši) un
mums esi atlicinājis vienu atlikumu, kāds šis ir. **14** Vai tad
mums nu atkal bija jānogriežas, lauzt tavus baušļus un
iedoties rados ar šādas negantības ļaudīm? Vai tu pret
mums neapskaitīsies līdz kamēr izdeldēsi, ka nebūs nedz
atlikuma nedz izglābta? **15** Ak Kungs, Israēla Dievs, tu
esi taisns, jo mēs esam atlikuši viens izglābts pulciņš, tā
kā tas šodien ir; redzi, mēs esam priekš tava vaiga savā
noziegumā, jo tāpēc neviens nevar tavā priekšā pastāvēt.

10 Kad nu Ezra tā lūdza un tā sūdzēja raudādams un
nomezdamies Dieva nama priekšā, tad no Israēla pie viņa
sapulcējās ļoti liela draudze vīru un sievu un bērnu; jo

tie ļaudis raudāja lielā raudāšanā. **2** Tad Šehanija, Jeīeļa
dēls no Elama bērniem, atbildēja un sacīja uz Ezru: mēs
esam grēkojuši pret savu Dievu, ka esam apņēmuši svešas
sievas no tās zemes ļaudīm, bet taču vēl būs cerības
priekš Israēla. **3** Derēsim tad nu derību ar savu Dievu,
ka izdzenam visas sievas, un kas no tām ir dzimuši, pēc
Tā Kunga padoma un pēc to ļaužu padoma, kas mūsu
Dieva baušļus bīstas, un lai tad darām pēc bauslības. **4**
Celies, jo šī lieta tev piekrīt, un mēs būsim ar tevi; esi
stiprs un izdari (to). **5** Tad Ezra cēlās un lika priesteru
un levitu un visa Israēla virsniekiem zvērēt, darīt pēc
šī vārda. Un tie zvērēja. **6** Un Ezra cēlās Dieva nama
priekšā un iegāja Jehohanana, Elijadziba dēla, kambarī,
un tur nācis viņš neēda maizes un nedzēra ūdens, jo
viņš nobēdājās to aizvesto ļaužu pārkāpšanas dēļ. **7**
Un tie lika izsaukt pa Jūdu un Jeruzālemi pie visiem
no cietuma pārnākušiem, sapulcēties Jeruzālemē. **8** Un
kas triju dienu starpā nenāktu pēc virsnieku un vecaju
nosacīšanas, tā manta tapšot izdeldēta un pats izstumts
no pārnākušo draudzes. **9** Tad visi Jūda un Benjamina
vīri triju dienu starpā sapulcējās Jeruzālemē, - tā bija tā
divdesmitā diena devītā mēnesī, - un visi ļaudis sēdēja
uz ielas priekš Dieva nama trīcēdami šās lietas dēļ un
no stipra lietus. **10** Tad priesteris Ezra cēlās un uz tiem
sacīja: jūs esat apgrēkojušies, svešas sievas apņemdami,
ka jūs vairotu Israēla noziegumu. **11** Tad nu izsūdziet
to Tam Kungam, savu tēvu Dievam, un dariet pēc viņa
prāta, un šķiraties no tās zemes ļaudīm un no tām svešām
sievām. **12** Tad visa draudze atbildēja un sacīja ar stipru

balsi: pēc taviem vārdiem mums tā jādara. **13** Bet to
ļaužu ir daudz un ir lietus laiks, ka nevar ārā stāvēt; tas
arī nav vienas jeb divēju dienu darbs, jo mēs šinī lietā
esam pārlieku grēkojuši. **14** Lai mēs savus virsniekus
ieceļam pār visu draudzi, ka visi, kas ir mūsu pilsētās,
kas svešas sievas apņēmuši, lai nāk nospriestos laikos
un ar tiem ikkatras pilsētas vecaji un viņas soģi, kamēr
mēs no sevis novēršam sava Dieva bardzību šīs lietas
dēļ. **15** Tad Jonatāns, Azaēļa dēls, un Jeazija, Tikvus dēls,
tam cēlās pretī, un leviti, Mešulams un Šabetajus, tiem
palīdzēja. **16** Bet tie pārnākušie tā darīja: Tie izraudzīja
priesteri Ezru un vīrus, proti savu tēvu namu virsniekus
pēc saviem tēvu namiem, visus ar vārdu noteiktus. Un
tie turēja sapulci desmitā mēneša pirmā dienā, šo lietu
izmeklēt. **17** Un tie to izdarīja pie visiem vīriem, kas
svešas sievas bija apņēmuši, līdz pirmā mēneša pirmajai
dienai. **18** Un no priesteru dēliem tapa atrasti, kas svešas
sievas bija apņēmuši, no Ješuūs, Jocadaka dēla, dēliem
un viņa brāļiem: Maāseja, Eliēcers, Jaribs un Ģedalija.
19 Un tie deva savu roku, ka savas sievas izdzīšot, un
noziedzīgi būdami tie deva aunu priekš sava nozieguma.
20 Un no Imera bērniem: Hananus un Zebadija. **21** Un no
Harima bērniem: Maāseja un Elija un Šemaja un Jeīels
un Uzija. **22** Un no Pazura bērniem: Elioēnajus, Maāseja,
Ismaēls, Netaneēls, Jozabads un Eleaza. **23** Un no levitiem:
Jozabads un Šimejus un Ķelaja, (šis ir Kelita), Petahja,
Jūda un Eliēcers. **24** Un no dziedātājiem: Elijašibs. Un
no vārtu sargiem: Šalums un Telems un Urus. **25** Un no
Israēla, no Pareus bērniem: Ramija un Jezija un Malhija

un Mejamins un Eleazars un Malhija un Benaja. **26** Un no
Elama bērniem: Metanija, Zaharija, Jeīels un Abdus un
Jerimots un Elija. **27** Un no Zatus bērniem: Elioēnajus,
Elijadzibs, Matanija un Jerimots un Zabats un Aziza. **28**
Un no Bebajus bērniem: Jehohanans, Ananija, Zebajus,
Atlajus. **29** Un no Banus bērniem: Mešulams, Malaks un
Adaja, Jazubs un Zeals, Jeramots. **30** Un no PaātMoaba
bērniem: Adna un Ķelals, Benaja, Maāseja, Matanija
Becaleēls un Benujus un Manasus. **31** Un no Harima
bērniem: Eliēsers, Jezija, Malhija Šemaja, Sīmeans, **32**
Benjamins, Maluks un Zemarija. **33** No Azama bērniem:
Matnajus, Matata, Zabads, Elivalets, Jeremajus, Manasus,
Šimejus. **34** No Banus bērniem: Maēdajus, Amrams un
Uēls, **35** Benaja, Bedija, Ķelujus, **36** Un Naja, Meremots,
Elijašibs, **37** Mantanija, Matnaja un Jaēzus, **38** Un Banus
un Benujus un Šimejus, **39** Un Šelemija un Nātans un
Adaja, **40** Maknadbajus, Zazajus, Zarajus, **41** Azareēls un
Šelemija, Samarija, **42** Šalums, Amarija, Jāzeps. **43** No
Nebus bērniem: Jeīels, Matitija, Zabads, Zebina, Jadajus
un Joēls, Benaja. **44** Visi šie bija svešas sievas apņēmuši,
un no tām sievām kādas bija bērnus dzemdējušas.

Nechemijas

1 Šie ir Nehemijas, Hakalijas dēla, stāsti. Un notikās
Kisleva mēnesī, divdesmitā gadā, kad es biju Sūsanas pilī,
2 Tad nāca Hanans, viens no maniem brāļiem, līdz ar
citiem Jūda vīriem. Un es tos vaicāju par tiem atlaistiem
Jūdiem, kas bija atlikuši no cietuma, un par Jeruzālemi. **3**
Un tie uz mani sacīja: tie atlikušie, kas no cietuma tur
tai valstī ir atlikuši, tie ir lielā nelaimē un kaunā, un
Jeruzālemes mūris ir nolauzīts un viņas vārti ar uguni
sadedzināti. **4** Un kad es šos vārdus dzirdēju, tad es
apsēdos un raudāju un biju noskumis kādas dienas un
gavēju un lūdzu priekš debesu Dieva vaiga **5** Un sacīju:
Ak Kungs, Tu debesu Dievs, Tu lielais un bijājamais Dievs,
kas derību un žēlastību turi tiem, kas Tevi mīļo un Tavus
baušļus sargā, **6** Lai Tavas ausis jel uzklausa un Tavas
acis ir atvērtas, klausīt Tava kalpa lūgšanu, ko es tagad
lūdzu Tavā priekšā dienās un naktīs, par Israēla bērniem,
Taviem kalpiem, un izsūdzu Israēla bērnu grēkus, ko
tie pret Tevi grēkojuši; arī es, un mana tēva nams esam
grēkojuši. **7** Mēs Tavā priekšā ļoti esam samaitājušies
un neesam turējuši tos baušļus nedz tos likumus nedz
tās tiesas, ko Tu Savam kalpam Mozum esi pavēlējis.
8 Piemini jel to vārdu, ko Tu Savam kalpam Mozum
esi pavēlējis sacīdams: ja jūs apgrēkosities, tad Es jūs
izklīdināšu pa tām tautām. **9** Ja tad jūs atgriezīsieties
pie Manis un turēsiet Manus baušļus un tos darīsiet,
jebšu tad jūsu aizdzītie būtu debess galā, tomēr Es tos
no turienes salasīšu un atvedīšu uz to vietu, ko esmu
izredzējis, lai Mans vārds tur mājo. **10** Tie jau ir Tavi

kalpi un Tavi ļaudis, ko Tu esi izpestījis ar Savu lielo
spēku un ar Savu stipro roku. 11 Ak Kungs, lai jel Tavas
ausis uzklausa uz Tava kalpa lūgšanu un uz Tavu kalpu
lūgšanu, kam gribās Tavu vārdu bīties, un lai jel šodien
Tavam kalpam labi izdodas, un dod viņam apžēlošanu šā
vīra(ķēniņa) priekšā. Bet es biju ķēniņa dzēriena devējs.
2 Un notika Nīsana mēnesī, ķēniņa Artakserksus
divdesmitā gadā, kad vīns bija viņa priekšā, tad es pacēlu
to vīnu un devu ķēniņam; un es (citkārt) nebiju noskumis
bijis viņa priekšā. 2 Un ķēniņš uz mani sacīja: kādēļ tavs
vaigs izskatās noskumis? Vai tu esi slims? Tā gan nav,
bet tava sirds ir noskumusi. Tad es bijos ļoti. 3 Un es
sacīju uz ķēniņu: lai ķēniņš dzīvo mūžīgi! Kā lai mans
vaigs nav noskumis? Jo tā pilsēta, kur manu tēvu kapi,
ir postā, un viņas vārti no uguns aprīti. 4 Un ķēniņš uz
mani sacīja: ko tad tu nu gribi? Tad es pielūdzu to debesu
Dievu 5 Un sacīju uz ķēniņu: ja tas ķēniņam patīk un
ja tavs kalps ir patīkams tavā priekšā, tad sūti mani uz
Jūdu, uz to pilsētu, kur manu tēvu kapi, ka es to uzceļu.
6 Tad ķēniņš uz mani sacīja, ķēniņienei viņam blakām
sēžot: cik ilgi tad tu paliksi ceļā un kad tu nāksi atpakaļ?
Un ķēniņam patika, mani sūtīt, kad es viņam laiku biju
nolicis. 7 Un es sacīju uz ķēniņu: Ja tas ķēniņam patīk,
tad lai man grāmatas dod pie zemes valdītājiem viņpus
upes, lai tie mani pārvada, tiekams nākšu uz Jūdu, 8 Un
arī grāmatu pie Asafa, ķēniņa mežu uzrauga, lai tas man
dod baļķus priekš Dieva nama pils vārtu nostiprināšanas
un priekš pilsētas mūra un priekš tā nama, kur es ieiešu.
Un ķēniņš man deva, tāpēc ka Dieva labā roka bija pār

mani. **9** Tad es nācu pie tiem zemes valdītājiem viņpus
upes un tiem devu ķēniņa grāmatas. Un ķēniņš man bija
sūtījis līdz virsniekus un jātniekus. **10** Kad nu Sanebalats,
tas Horonietis, un Tobija, tas kalps, tas Amonietis, to
dzirdēja, tad tas viņiem nepavisam nepatika, ka viens
cilvēks bija nācis, ko laba meklēt priekš Israēla bērniem.
11 Un es nācu uz Jeruzālemi un tur biju trīs dienas. **12** Tad
es cēlos naktī, es un kādi vīri līdz ar mani, un nestāstīju
nevienam, ko Dievs manā sirdī bija devis pie Jeruzālemes
darīt, un nekāda lopa man nebija līdz, bez tā, uz kā
es jāju. **13** Un es izjāju naktī caur Ielejas vārtiem pret
Pūķa aku līdz Mēslu vārtiem, un es aplūkoju Jeruzālemes
mūrus, kas bija nolauzīti un viņas vārtus, kas no uguns
bija aprīti. **14** Un es aizjāju uz Akas vārtiem un Ķēniņa
dīķi, un tas lops, uz kā es jāju, tur nevarēja tikt cauri. **15**
Tad es devos naktī augšām gar upi un aplūkoju to mūri
un griezos atpakaļ un iejāju caur Ielejas vārtiem; tā es
griezos atpakaļ. **16** Bet tie valdnieki nezināja, kurp es biju
gājis un ko es darīju; jo līdz šim es vēl neko nebiju zināmu
darījis ne Jūdiem, ne priesteriem, ne tiem cienīgiem,
ne tiem priekšniekiem, ne tiem citiem, kas to darbu
darīja. **17** Tad es uz tiem sacīju: jūs redzat to nelaimi,
kurā mēs esam, ka Jeruzāleme ir postā un viņas vārti ar
uguni sadedzināti, - nāciet, uzcelsim Jeruzālemes mūrus,
ka vairs neesam par apsmieklu. **18** Un es tiem stāstīju
sava Dieva roku, kas bija laba bijusi pār mani, un arī
ķēniņa vārdus, ko viņš uz mani bija sacījis. Tad tie sacīja:
celsimies un būvēsim. Un tie stiprināja savas rokas uz
labu. **19** Kad nu Sanebalats, tas Horonietis un Tobija, tas

kalps, tas Amonietis, un Gešems, tas Arābs, to dzirdēja,
tad tie mūs apsmēja un mūs nicināja un sacīja: kas tas
tāds darbs, ko jūs darāt? Vai jūs gribat dumpi celt pret
ķēniņu? 20 Tad es tiem atbildēju un uz tiem sacīju: Dievs
debesīs mums dos, ka tas mums labi izdosies, un mēs,
viņa kalpi, celsimies un (to) uztaisīsim; bet jums nav
nekādas daļas, nedz tiesas, nedz piemiņas Jeruzālemē.

3 Un augstais priesteris Elijašibs cēlās ar saviem brāļiem,
tiem priesteriem, un uztaisīja Avju vārtus; tie tos iesvētīja
un iecēla viņu durvis; tos tie iesvētīja līdz Meas(Simtnieku)
tornim, līdz Hananeēļa tornim. 2 Un viņiem sānis strādāja
Jērikus vīri, un viņiem sānis strādāja Zakurs, Imra dēls. 3
Un Zivju vārtus taisīja Senaās bērni; tie tos salaida un
iecēla viņu durvis, viņu atslēgas un aizšaujamos. 4 Un
viņiem sānis strādāja Meremots, Ūrijas dēls, Akoca dēla
dēls. Un viņiem sānis strādāja Mešulams, Bereķijas dēls,
Mešezabeēļa dēla dēls. Un viņiem sānis strādāja Cadoks,
Baēnas dēls, 5 Un viņiem sānis strādāja Tekoieši, bet viņu
cienīgie nepadeva savu kaklu, kalpot savam Kungam.
6 Un Vecpilsētas vārtus taisīja Jojadus, Paseas dēls, un
Mešulams, Besodijas dēls, tie tos salaida un iecēla viņu
durvīs ar viņu atslēgām un viņu aizšaujamiem. 7 Un
viņiem sānis strādāja Gibeonietis Melatija un Meronietis
Jadons, Gibeona un Micpas vīri (kas pieder) pie zemes
valdnieka tiesas viņpus upes. 8 Viņiem sānis strādāja
Uziēls, Harhajas dēls, no tiem sudraba kalējiem. Viņiem
sānis strādāja Hananija, zāļu pārdevēja dēls, un Jeruzālemi
atkal uztaisīja līdz tam Platajam mūrim. 9 Viņiem
sānis strādāja Revaja, Ura dēls, Jeruzālemes pusapriņķa

virsnieks. **10** Un viņiem sānis strādāja Jedaja, Arumava
dēls, savam namam iepretim. Un viņam sānis strādāja
Hatus, Azabenijas dēls. **11** Otru gabalu uztaisīja Malhija,
Harima dēls, un Hašubs, PaātMoaba dēls, un arī to cepļa
torni. **12** Un viņiem sānis strādāja Šalums, Āloēs dēls,
Jeruzālemes pusapriņķa virsnieks, viņš un viņa meitas.
13 Ielejas vārtus taisīja Hanuns un Zanoas iedzīvotāji;
tie tos taisīja un iecēla viņu durvis, viņu atslēgas un
viņu aizšaujamos, arī tūkstoš olektis mūra līdz Mēslu
vārtiem. **14** Un Mēslu vārtus taisīja Malhija, Rekaba dēls,
vīna dārzu apgabala virsnieks; viņš tos uztaisīja, un iecēla
viņu durvis, viņu atslēgas un viņu aizšaujamos. **15** Un
Akas vārtus taisīja Šalums, KalKosus dēls, Micpas apriņķa
virsnieks; viņš tos uztaisīja un tos apsedza un iecēla viņu
durvis, viņu atslēgas un viņu aizšaujamos, tā arī to mūri
pie Šelahas dīķa, pie ķēniņa dārza, līdz tām pakāpēm, kas
nonāk no Dāvida pilsētas. **16** Aiz viņa taisīja Nehemija,
Azbuka dēls, Betzura pusapriņķa virsnieks, līdz pret
Dāvida kapam un līdz Azujas dīķim un līdz varoņu namam.
17 Aiz viņa taisīja leviti, Rehums, Banus dēls. Viņam
sānis strādāja Hašabija, Ķeģilas pusapriņķa virsnieks par
savu apgabalu. **18** Aiz viņa strādāja viņu brāļi, Bavajus,
EnHadada dēls, Ķeģilas pusapriņķa virsnieks. **19** Viņam
sānis strādāja Ezers, Ješuūs dēls, Micpas virsnieks, otru
gabalu, turpat pretī, kur uzkāpj pie bruņu nama pašā
stūrī. **20** Aiz viņa strādāja uzcītīgi Bāruks, Zebajus dēls,
otru gabalu, no tā stūra līdz Elijašiba, augstā priestera,
nama durvīm. **21** Aiz viņa strādāja Merimots, Ūrijas
dēls, Akoca dēla dēls, otru gabalu, no Elijašiba nama

durvīm līdz Elijašiba nama galam. **22** Un aiz viņa strādāja
priesteri, tie vīri no (Jardānes) ielejas. **23** Aiz tiem strādāja
Benjamins un Hašubs savam namam iepretim. Aiz tiem
strādāja Azarija, Maāsejas dēls, Ananijas dēla dēls, pie
sava nama. **24** Aiz viņa strādāja Binuūs, EnHadada dēls,
otru gabalu, no Azarijas nama līdz kaktam un līdz stūrim,
25 Palals, Uzijus dēls, stūrim iepretim un tam augstam
tornim iepretim, kas no augšēja ķēniņa nama izceļas
un stāv pie cietuma pagalma. Aiz viņa Pedaja, Pareūs
dēls. **26** Bet Dieva nama kalpotāji dzīvoja Ofelā līdz Ūdens
vārtiem pret rīta pusi un pret to torni, kas tur izceļas. **27**
Aiz tiem strādāja Tekoieši otru gabalu, tam lielam tornim
iepretim, kas tur izceļas, un līdz Ofela mūrim. **28** Augšpus
Zirgu vārtiem strādāja priesteri, ikviens savam namam
iepretim. **29** Aiz tiem strādāja Cadoks, Imera dēls, savam
namam iepretim. Un aiz viņa Šemaja, Šehanijas dēls, Rīta
vārtu sargs. **30** Aiz viņa strādāja Hananija, Šelemijas dēls,
un Hanuns, Calafa sestais dēls, otru gabalu. Aiz viņiem
strādāja Mešulams, Bereķijas, dēls, savam kambarim
iepretim. **31** Aiz viņa strādāja Malkija, sudraba kalēja dēls,
līdz Dievu nama kalpotāju un zāļu pārdevēju namam,
Tiesas vārtiem iepretim, līdz stūra uzkāpēm. **32** Un starp
stūra uzkāpēm un Avju vārtiem strādāja sudraba kalēji
un zāļu pārdevēji.

4 Kad nu Sanbalats dzirdēja, ka mēs to mūri uzceļam,
tad viņš apskaitās un palika varen dusmīgs un apsmēja
Jūdus. **2** Un tas sacīja savu brāļu un Samarijas karaspēka
priekšā: ko tie nespēcīgie Jūdi dara? Vai tiem būs dot tādu
vaļu? Vai tie upurēs? Vai viņi vienā dienā to pabeigs?

Vai viņi tos sadedzinātos akmeņus no pelnu čupām darīs
dzīvus? **3** Un Tobija, tas Amonietis, stāvēja viņam blakām
un sacīja: lai tik taisa! Kad tur lapsa uzlēks, tad tā viņu
akmeņu mūri nogāzīs! **4** Klausi, ak mūsu Dievs, kā mēs
esam nievāti, un atgriez viņu nievāšanu uz viņu galvu un
nodod tos par apsmieklu cietuma zemē, **5** Un neapklāj
viņu noziegumu, un viņu grēki lai netop izdzēsti Tavā
priekšā, jo tie (Tevi) kaitinājuši to strādnieku priekšā.
6 Bet mēs cēlām to mūri un tas mūris tapa uzcelts līdz
pusei, tad tie ļaudis jo priecīgi sāka strādāt. **7** Kad nu
Sanbalats un Tobija un tie Arābi un Amonieši un Ašdodieši
dzirdēja, ka Jeruzālemes mūri gana augsti bija celti, ka
tās starpas jau taisījās cieti, tad tie ļoti apskaitās. **8** Un tie
sametās visi uz vienu roku, nākt un karot pret Jeruzālemi
un viņu postīt. **9** Bet mēs pielūdzām savu Dievu un likām
vakti viņu dēļ dienām naktīm viņiem pretī. **10** Tad Jūda
sacīja: nesēju spēks ir noguris un daudz ir gruvešu, tā ka
mēs pie mūra nevaram strādāt. **11** Bet mūsu ienaidnieki
sacīja: tiem nemanot un neredzot mēs nāksim viņu vidū
un tos nokausim un tam darbam darīsim galu. **12** Un
notikās, kad tie Jūdi, kas viņiem sānis dzīvoja, nāca un
mums gan desmit reiz sacīja no visām vietām: griežaties
atpakaļ pie mums! **13** Tad es tais lejas vietās aiz tā mūra
un uz tiem kalniem nostādīju tos ļaudis pēc viņu radiem
ar viņu zobeniem, viņu šķēpiem un viņu stopiem. **14**
Un es lūkoju un cēlos un sacīju uz tiem virsniekiem un
priekšniekiem un tiem citiem ļaudīm: nebīstaties no
viņiem; pieminiet to lielo bijājamo Kungu un karojiet par
saviem brāļiem, saviem dēliem un savām meitām, savām

sievām un saviem namiem. **15** Un notikās, kad mūsu
ienaidnieki bija dzirdējuši, ka tas mums tapis zināms,
un ka Dievs viņu padomu bija iznīcinājis, tad mēs visi
griezāmies atpakaļ pie mūra, ikkatrs pie sava darba. **16** Un
no tās dienas manu jaunekļu viena daļa darīja to darbu,
un otra daļa turēja šķēpus un priekšturamās bruņas un
stopus un krūšu bruņas, un tie virsnieki stāvēja aiz visa
Jūda nama. **17** Kas mūri cēla un kas nastu nesa un kas
uzkrāva, tie visi ar vienu roku darīja darbu un ar otru tie
turēja kara ieročus. **18** Un tie strādnieki bija jozuši ikviens
savu zobenu ap saviem gurniem un tā tie strādāja, bet
kas bazūni pūta, tas bija man blakām. **19** Un es sacīju
uz tiem virsniekiem un uz tiem valdniekiem un uz tiem
citiem ļaudīm: tas darbs ir liels un garš, un mēs esam
atšķirti tālu cits no cita. **20** Tai vietā, kur jūs dzirdēsiet
bazūnes skaņu, tur jums pie mums būs sapulcēties; mūsu
Dievs priekš mums karos. **21** Tā mēs darījām to darbu.
Un viena puse no tiem turēja šķēpus no rīta gaismas,
līdz kamēr zvaigznes sāka spīdēt. **22** Tanī laikā es arī
sacīju uz tiem ļaudīm: lai ikviens ar savu puisi pa nakti
paliek Jeruzālemē, ka tie mums naktī ir par sargiem un
dienā palīdz pie darba. **23** Un ne es, ne mani brāļi, ne
mani jaunekļi, ne tie sargi, kas aiz manis stāvēja, mēs
nenovilkām savas drēbes un ikkatram bija savas bruņas
pie rokas.

5 Un tie ļaudis un viņu sievas daudz brēca pret saviem
brāļiem, tiem Jūdiem. **2** Jo tur bija, kas sacīja: mēs ar
saviem dēliem un ar savām meitām esam daudzi, mums
vajag labības ko ēst, lai dzīvojam. **3** Tur arī bija, kas sacīja:

izdosim ķīlām savus tīrumus un savus vīna dārzus un
savus namus, ka varam labības dabūt pret badu. **4** Vēl
bija, kas sacīja: mēs naudu esam aizņēmuši uz saviem
tīrumiem un saviem vīna dārziem priekš ķēniņa mesliem.
5 Un tomēr mūsu miesa ir kā mūsu brāļu miesa, mūsu
bērni kā viņu bērni, un redzi, mums jādod savi dēli un
savas meitas jūgā par kalpiem. Un no mūsu meitām jau
kādas ir jūgā padotas un padoma mūsu rokā nav, arī mūsu
tīrumi un mūsu vīna dārzi pieder citiem. **6** Tad es ļoti
apskaitos, kad dzirdēju viņu brēkšanu un šos vārdus. **7** Un
es to pārdomāju savā sirdī un bāros ar tiem virsniekiem
un valdniekiem **8** Un uz tiem sacīju: jūs plēšat augļus
viens no otra? Un es pret tiem savedu lielu draudzi un uz
tiem sacīju: mēs savus brāļus, tos Jūdus, kas pagāniem bija
pārdoti, cik spēdami esam atpirkuši, un jūs savus brāļus
gribat pārdot un lai mēs tos pērkam? Tad tie cieta klusu
un nemācēja ne vārda atbildēt. **9** Tad es sacīju: nav labi,
ko jūs darāt! Vai jums nebija staigāt mūsu dievbijāšanā,
to pagānu, mūsu ienaidnieku nievāšanas dēļ? **10** Arī es un
mani brāļi un mani jaunekļi tiem esam devuši naudu un
labību. Lai jel šo parādu tiem atlaižam. **11** Atdodiet jel
tiem šodien viņu tīrumus, viņu vīna dārzus, viņu eļļas
dārzus un viņu namus un to simto tiesu naudas un labības
un vīna un eļļu, ko jūs no tiem (augļos) esat ņēmuši. **12**
Tad tie sacīja: mēs atdosim un nemeklēsim no tiem nekā;
mēs darīsim, kā tu saki. Un es aicināju priesterus un tiem
liku zvērēt, ka tā darīs. **13** Es arī izkratīju savu azoti un
sacīju: lai Dievs ikkatru, kas šo vārdu neturēs, tā izkrata
no viņa nama un no viņa mantas, un lai tas tā ir izkratīts

un iztukšots. Un visa draudze sacīja: Āmen! Un slavēja
To Kungu. Un tie ļaudis darīja pēc šī vārda. **14** No tām
dienām, kad man tapa pavēlēts, būt par zemes valdītāju
Jūdu zemē, no ķēniņa Artakserksus divdesmitā gada līdz
trīsdesmit otram gadam, caurus divpadsmit gadus, arī
neesmu ēdis zemes valdītāja maizi, ne es, ne mani brāļi.
15 Jo tie pirmie zemes valdītāji, kas priekš manis bijuši,
tie tiem ļaudīm bija grūti darījuši un no tiem ņēmuši
maizi un vīnu un vēl četrdesmit sudraba sēķeļus; pat
viņu jaunekļi valdīja pār tiem ļaudīm, bet es tā neesmu
darījis, Dievu bīdamies. **16** Es arī pats esmu strādājis pie tā
mūra, un tīrumu mēs neesam pirkuši, un visi mani puiši
tur kopā bija pie darba. **17** Un Jūdi un valdnieki, simts
piecdesmit vīri, un kas no tiem apkārtējiem pagāniem
pie mums nāca, ir bijuši pie mana galda. **18** Un ikkatrā
dienā tapa sataisīts viens vērsis, sešas barotas avis un
putni man kļuva sataisīti, arī daudz vīna priekš ik desmit
dienām; tomēr es zemes valdītāja maizi nemeklēju, jo tā
kalpošana šiem ļaudīm bija grūta. **19** Piemini, Dievs, man
par labu visu, ko es šiem ļaudīm esmu darījis!

6 Un notikās, kad Sanbalats un Tobija un Arābs Gešems
un mūsu citi ienaidnieki dzirdēja, ka mēs to mūri bijām
uzcēluši un iekš tā caurums neatlikās, (jebšu es līdz
šim durvis vēl nebiju iecēlis vārtos), **2** Tad Sanbalats
un Gešems pie manis sūtīja un lika sacīt: nāc, saiesim
kopā Onus klajuma ciemos. Bet tie domāja, man ļaunu
darīt. **3** Un es sūtīju vēstnešus pie tiem un liku sacīt: man
liels darbs darāms, ka nevaru nonākt; kāpēc šim darbam
būs kavēties, ka es to pamestu un pie jums nonāktu?

4 Un tie gan četras reizes pie manis sūtīja ar šo pašu
valodu, un es sūtīju pie tiem atpakaļ ar to pašu valodu. 5
Tad Sanbalats piektā reizē pie manis sūtīja savu puisi
tāpat ar neaiztaisītu grāmatu viņa rokā. Iekš tās bija
rakstīts: 6 Ļaudis dzird, un Gešems saka, ka tu ar tiem
Jūdiem domā atkāpties un tāpēc to mūri uztaisi, un ka
tu viņiem gribi būt par ķēniņu, - tā runā, - 7 Ka tu arī
praviešus iecēlis, kas lai izsauc par tevi Jeruzālemē un
saka: viņš ir ķēniņš iekš Jūda. Un nu ķēniņš tādu valodu
dzirdēs; nāc tad jel un lai mēs kopā sarunājamies. 8 Bet
es sūtīju pie viņa sacīdams: no tā, ko tu runā, nekas nav
noticis; no savas sirds tu to esi izdomājis. 9 Jo visi tie mūs
baidīja un sacīja: viņu rokām būs no tā darba atstāties, ka
tas netop darīts. Un nu, stiprini Tu, (ak Dievs), manas
rokas. 10 Kad es nu nācu Šemajas namā, - tas bija Delajas,
Mehetabeēļa dēla, dēls, (bet viņš bija ieslēdzies), tad viņš
sacīja: sanāksim Dieva namā, pašā Dieva nama vidū, un
lai mēs Dieva nama durvis aizslēdzam, jo tie nāks, tevi
nokaut, pašā naktī tie nāks, tevi nokaut. 11 Bet es sacīju:
vai tādam vīram, kā es, būs bēgt? Vai tādam, kā es, Dieva
namā būs iet, lai paliktu dzīvs? Es neiešu. 12 Jo redzi,
es manīju, ka Dievs viņu nebija sūtījis. Bet viņš runāja
šo sludināšanu uz mani, tāpēc ka Tobija un Sanebalats
viņu bija derējuši. 13 Viņš bija derēts, lai es izbīstos un tā
daru un apgrēkojos, ka tie kādu ļaunu slavu atrastu, ar ko
mani varētu nievāt. 14 Piemini, mans Dievs, Tobiju un
Sanbalatu pēc šiem darbiem un arī pravieti Noadiju un
tos citus praviešus, kas ir meklējuši, mani darīt bailīgu!
15 Tad nu tas mūris tapa pabeigts Elula mēneša divdesmit

piektā dienā, piecdesmit divās dienās. 16 Un kad visi
mūsu ienaidnieki to dzirdēja, tad visi apkārtējie pagāni
bijās un viņu drošība zuda, jo tie samanīja, ka šis darbs
ar mūsu Dieva palīgu bija padarīts. 17 Tanīs dienās
arī daudz virsnieki no Jūda rakstīja grāmatas; tās tapa
sūtītas pie Tobijas, un Tobija sūtīja atkal pie tiem. 18 Jo
daudzi iekš Jūda viņam bija zvērējuši, tāpēc ka tas bija
Šehanijas, Arahus dēla, znots, un viņa dēls Jehohanans
bija apņēmis Mešulama, Bereķijas dēla, meitu. 19 Tie
runāja arīdzan labu par viņu manā priekšā, un manus
vārdus tie nonesa pie viņa; tad Tobija sūtīja grāmatas, ka
tas mani biedinātu.

7 Kad nu mūris bija uztaisīts, tad es iecēlu durvis,
un vārtu sargi un dziedātāji un leviti tapa iecelti, 2
Un es pavēlēju savam brālim Hananum un Hananijam,
Jeruzālemes pils virsniekam, (jo tas bija uzticams vīrs
un dievbijīgs pār daudziem), 3 Un uz tiem sacīju: Lai
Jeruzālemes vārti netop atdarīti, pirms saule nesilda, un
tiem vēl klāt esot durvis lai atkal aizslēdz un aizšauj. Un
Jeruzālemes iedzīvotājus ieceļat par sargiem, ikkatru uz
savu vakti un ikkatru savam namam pretim. 4 Bet pilsēta
bija plata un liela un ļaužu tur bija maz un nami nebija
uzcelti, 5 Tad mans Dievs man iedeva sirdī, sapulcināt
virsniekus un priekšniekus un tos ļaudis, lai sarakstītu
radu rakstus. Un es atradu vienu radu rakstu grāmatu
par tiem, kas pirmie bija pārnākuši, un es atradu, ka
tur tā bija rakstīts: 6 Šie ir tie valsts bērni, kas bija
pārnākuši no tā cietuma, kur NebukadNecars, Bābeles
ķēniņš, tos bija aizvedis, un kas ir griezušies atpakaļ uz

Jeruzālemi un uz Jūdu, ikviens savā pilsētā; **7** Kas nākuši
ar Zerubabeli, ar Ješuū, Nehemiju, Azariju, Raāmiju,
Naēmanu, Mordohaju, Bilšanu, Mizperetu, Biģevaju,
Neūmu, Baēnu. Šis ir Israēla vīru skaits. **8** Pareūs bērni
bija divtūkstoš simt septiņdesmit divi; **9** Zeroatijas
bērni: trīssimt septiņdesmit divi; **10** Arus bērni: sešsimt
piecdesmit divi; **11** PaātMoaba bērni, no Ješuūs un Joaba
bērniem: divtūkstoš astoņsimt astoņpadsmit; **12** Elama
bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit četri; **13** Zatus bērni:
astoņsimt četrdesmit pieci; **14** Zakajus bērni: septiņsimt
sešdesmit; **15** Banus bērni: sešsimt četrdesmit astoņi;
16 Bebajus bērni: sešsimt divdesmit astoņi; **17** Azgada
bērni: divtūkstoš trīssimt divdesmit divi; **18** Adonikama
bērni: sešsimt sešdesmit septiņi; **19** Biģevajus bērni:
divtūkstoš sešdesmit septiņi; **20** Adina bērni: sešsimt
piecdesmit pieci; **21** Atera bērni no Hizkijas (nama):
deviņdesmit astoņi; **22** Hašuma bērni: trīssimt divdesmit
astoņi; **23** Becajus bērni: trīssimt divdesmit četri; **24** Ariva
bērni: simts divpadsmit; **25** Gibeona bērni: deviņdesmit
pieci; **26** Bētlemes un Netofas vīri: simts astoņdesmit
astoņi; **27** Anatotas vīri: simts divdesmit astoņi; **28**
BetAsmavetas vīri: četrdesmit divi; **29** KiriatJearimas,
Kaviras un Beērotas vīri: septiņsimt četrdesmit trīs;
30 Rāmas un Gabas vīri: sešsimt divdesmit viens; **31**
Mikmasas vīri: simts divdesmit divi; **32** Bēteles un Ajas
vīri: simts divdesmit trīs; **33** Otra Nebus vīri: piecdesmit
divi; **34** Otra Elama bērni: tūkstoš divsimt piecdesmit
četri; **35** Harima bērni: trīssimt divdesmit; **36** Jērikus
bērni: trīssimt četrdesmit pieci; **37** Lodas, Adidas un

Onus bērni: septiņsimt divdesmit viens; **38** Zenaūs bērni:
trīstūkstoš deviņsimt trīsdesmit. **39** Priesteri: Jedajas
bērni, no Ješuūs nama: deviņsimt septiņdesmit trīs;
40 Imera bērni: tūkstoš piecdesmit divi; **41** Pašhura
bērni: tūkstoš divsimt četrdesmit septiņi; **42** Harima
bērni: tūkstoš septiņpadsmit. **43** Leviti: Ješuūs bērni no
Kadmiēļa, no Odavijas bērniem: septiņdesmit četri. **44**
Dziedātāji, - Asafa bērni: simts četrdesmit astoņi. **45**
Vārtu sargi: Šaluma bērni, Atera bērni, Talmona bērni,
Akuba bērni, Atita bērni, Zobaja bērni: simts trīsdesmit
astoņi. **46** Dieva nama kalpotāji: Cikus bērni, Azuva bērni,
Tabaota bērni, **47** Ķerus bērni, Ziūs bērni, Padona bērni,
48 Lebana bērni, Agaba bērni, Zalmajus bērni, **49** Anana
bērni, Ģideļa bērni, Gaāra bērni. **50** Reajus bērni, Recina
bērni, Nekoda bērni, **51** Gazama bērni, Uzus bērni, Paseūs
bērni, **52** Besajus bērni, Meūnima bērni, Nevusima bērni,
53 Bakbuka bērni, Akuva bērni, Arura bērni, **54** Baceluta
bērni, Mekida bērni, Arsas bērni, **55** Barkus bērni, Sisera
bērni, Tamus bērni, **56** Necius bērni, Ativus bērni, **57**
Salamana kalpu bērni, Sotajus bērni, Sofereta bērni,
Pridus bērni, **58** Jaēlus bērni, Darkona bērni, Ģideļa bērni,
59 Šefatijas bērni, Atila bērni, Poķereta bērni no Cebaīm,
Amona bērni, **60** Dieva nama kalpotāju un Salamana
kalpu bērnu bija pavisam trīssimt deviņdesmit divi. **61**
Un šie pārnāca līdz no TelMelakas, TelArzus, Ķeruba,
Adona, Imera. Bet tie sava tēva namu un savu dzimumu
nevarēja pierādīt, vai tie bija no Israēla. **62** Delajas bērni,
Tobijas bērni, Nekoda bērni: sešsimt četrdesmit divi. **63**
Un no priesteriem: Abajus bērni, Akoca bērni, Barzilajus

bērni, kas no Barzilajus, tā Gileādieša, meitām sievu bija
ņēmis, un pēc viņa vārda bija nosaukts. 64 Šie savus
radu rakstus meklēja bet neatrada; tāpēc tie no priestera
amata tapa atmesti. 65 Un zemes soģis uz tiem sacīja: lai
neēd no tā vissvētākā, tiekams priesteris celtos ar urim
un tumim. 66 Visa šī draudze bija kopā: četrdesmit divi
tūkstoši trīssimt sešdesmit, 67 Bez kalpiem un kalponēm,
- šo bija septiņtūkstoš trīssimt trīsdesmit septiņi. Un tiem
bija divsimt četrdesmit pieci dziedātāji un dziedātājas. 68
Viņu zirgu bija septiņsimt trīsdesmit seši, viņu zirgēzeļu
divsimt četrdesmit pieci, 69 Kamieļu četrsimt trīsdesmit
pieci, ēzeļu seštūkstoš septiņsimt divdesmit. 70 Un no
cilts virsniekiem šie deva ko pie tā darba: zemes soģis
piemeta pie tās mantas tūkstoš zelta gabalus, piecdesmit
bļodas un piecsimt trīsdesmit priesteru svārkus. 71 Un
no cilts virsniekiem piemeta pie tās mantas uz to darbu
divdesmit tūkstoš zelta gabalus un divtūkstoš divsimt
mārciņas sudraba. 72 Un ko tie citi ļaudis meta, tas bija
divdesmit tūkstoš zelta gabali un divtūkstoš mārciņas
sudraba un sešdesmit septiņi priesteru svārki. 73 Un
priesteri un leviti un vārtu sargi un dziedātāji un tie
ļaudis un tie Dieva nama kalpotāji un viss Israēls dzīvoja
savās pilsētās.

8 Kad nu septītais mēnesis atnāca, un Israēla bērni
bija savās pilsētās, tad visi ļaudis sapulcinājās kā viens
vienīgs vīrs laukā priekš Ūdens vārtiem un sacīja uz
Ezru, to rakstu mācītāju, lai tas atnes Mozus bauslības
grāmatu, ko Tas Kungs Israēlim bija pavēlējis. 2 Un
priesteris Ezra atnesa bauslību draudzes priekšā, vīriem

un sievām un visiem, kas to varēja saprast, pirmā dienā
septītā mēnesī. 3 Un lasīja no tās uz lauka Ūdens vārtu
priekšā no pašas gaismas līdz pusdienai vīru un sievu
priekšā, kas tik saprata, un visu ļaužu ausis (griezās)
uz bauslības grāmatu. 4 Un Ezra, tas rakstu mācītājs,
stāvēja uz augsta koka krēsla, ko tie priekš tam bija
uztaisījuši, un viņam sānis stāvēja Matatija un Šemus
un Anaja un Ūrija un Hilķija un Maāseja viņam pa labo
roku, un viņam pa kreiso roku Pedaja un Mišaēls un
Malhija un Hašums un Hašbadanus, Zaharija, Mešulams.
5 Un Ezra atdarīja to grāmatu priekš visu ļaužu acīm,
jo viņš stāvēja augstāki nekā visi ļaudis, un kad viņš
to atdarīja, tad visi ļaudis uzcēlās. 6 Un Ezra teica To
Kungu, to lielo Dievu, un visi ļaudis atbildēja: Āmen,
Āmen! Savas rokas paceldami, un locījās un metās uz
savu vaigu zemē priekš Tā Kunga. 7 Un Ješuūs un Banus
un Šerebija, Jamins, Akubs, Šabetajus, Hodija, Maāseja,
Kelitus, Azarija, Jozabads, Hanans, Pelaja un tie leviti
izskaidroja tiem ļaudīm bauslību, un tie ļaudis stāvēja
savā vietā. 8 Un tie lasīja no Dieva bauslības grāmatas
tulkodami un izskaidrodami, ka lasot to varēja saprast. 9
Tad Nehemija, tas ir tas zemes soģis, un priesteris Ezra,
tas rakstu mācītājs, un tie leviti, kas tos ļaudis mācīja,
sacīja uz visiem tiem ļaudīm: šī diena Tam Kungam, jūsu
Dievam, ir svēta, neesiet noskumuši un neraudat. Jo visi
ļaudis raudāja, kad tie dzirdēja bauslības vārdus. 10 Tad
viņš uz tiem sacīja: Ejat, ēdiet treknu un dzeriet saldu, un
sūtiet daļas tam, kam nekā nav sataisīts. Jo šī diena mūsu
Kungam ir svēta. Tad nu neesiet noskumuši, jo prieks pie

Tā Kunga ir jūsu stiprums. **11** Un tie leviti apklusināja
visus ļaudis sacīdami: esiet klusu; jo šī diena ir svēta,
tāpēc neesiet noskumuši. **12** Tad visi ļaudis gāja ēst un
dzert un daļas sūtīt un lielu prieku darīt; jo tie tos vārdus
bija sapratuši, kas tiem bija sacīti. **13** Un otrā dienā visas
tautas cilts virsnieki, priesteri un leviti sapulcējās pie
rakstu mācītāja Ezras, klausīties bauslības vārdus. **14** Un
tie atrada bauslībā, ka bija rakstīts, ko Tas Kungs caur
Mozu bija pavēlējis, lai Israēla bērni lieveņos dzīvo pa
tiem svētkiem septītā mēnesī. **15** Un lai tie to izsludina
un izsauc pa visām pilsētām un Jeruzālemē sacīdami: ejat
ārā kalnos un atnesiet zarus no eļļas kokiem un zarus no
meža eļļas kokiem un zarus no mirtu kokiem un zarus no
palma kokiem un zarus no (citiem) kupliem kokiem, un
taisāt lieveņus, tā kā ir rakstīts. **16** Tā tie ļaudis izgāja
ārā un atnesa un taisīja sev lieveņus, ikkatrs uz sava
jumta un savos pagalmos un Dieva nama pagalmos un
uz Ūdens vārtu lauka un uz Efraīma vārtu lauka. **17** Un
visa draudze, tie, kas no cietuma bija pārnākuši, taisīja
lieveņus un dzīvoja lieveņos. Jo Israēla bērni nebija tā
darījuši no Jozuas, Nuna dēla, laika līdz šai dienai, un tur
bija varen liela līksmība. **18** Un Dieva bauslības grāmata
tapa ikdienas lasīta, no pirmās dienas līdz beidzamai
dienai, un tie turēja svētkus septiņas dienas un astotā
dienā to atsvēti, tā kā bija nolikts.

9 Un tā paša mēneša divdesmit ceturtā dienā Israēla bērni
sapulcējās, gavēdami un maisos un ar zemi uz galvām.
2 Un Israēla dzimums šķīrās no visiem svešiniekiem,
un tie stāvēja un sūdzēja savus grēkus un savu tēvu

noziegumus. **3** Un tie cēlās no savas vietas un vienu
cēlienu tie lasīja Tā Kunga, sava Dieva, bauslības grāmatā,
un vienu cēlienu tie sūdzēja (savus grēkus) un pielūdza
To Kungu, savu Dievu. **4** Un augstā levitu vietā stāvēja:
Ješuūs un Banus, Kadmiēls, Šebanija, Bunus, Šerebija,
Banus un Kenanus, un sauca ar stipru balsi uz To Kungu,
savu Dievu. **5** Un tad sacīja tie leviti Ješuūs un Kadmiēls,
Banus, Azabenija, Šerebija, Hodija, Šebanija, Petahja:
ceļaties, teiciet To Kungu, savu Dievu, mūžīgi mūžam.
Un lai slavēts top Tavas godības vārds, kas ir augstāks
pār visu slavu un teikšanu. **6** Tu esi tas vienīgais Kungs,
Tu esi darījis debesis un debesu debesis un visu viņu
spēku, zemi un visu, kas zemes virsū, jūru un visu, kas
iekš tās, un Tu dari šo visu dzīvu un debesu spēks klanās
Tavā priekšā. **7** Tu esi Tas Kungs un Dievs, kas Ābramu
izredzējis un viņu izvedis no Ura Kaldejā un viņam devis
vārdu Ābrahāmu. **8** Un Tu viņa sirdi esi atradis uzticīgu
Sava vaiga priekšā, un ar viņu esi cēlis derību, viņam dot
Kanaāniešu, Hetiešu, Amoriešu un Fereziešu un Jebusiešu
un Ģirgoziešu zemi, to dot viņa dzimumam; un Tu Savu
vārdu stipri esi turējis, tāpēc ka Tu esi taisns. **9** Un Tu esi
redzējis mūsu tēvu bēdas Ēģiptes zemē un viņu brēkšanu
klausījis pie Niedru jūras, **10** Un esi zīmes un brīnumus
darījis pie Faraona un pie visiem viņa kalpiem un pie
visiem viņa zemes ļaudīm. Jo Tu zināji, ka tie pret tiem
bijuši pārgalvīgi, un Tu Sev esi darījis slavu, tā kā šodien.
11 Un jūru Tu esi dalījis viņu priekšā, ka tie pa jūras vidu
ir gājuši sausumā; un kas viņiem pakaļ dzinās, tos Tu
esi iemetis dziļumos, tā kā akmeni stipros ūdeņos. **12**

Un dienā Tu tos esi vadījis ar padebeša stabu un naktī
ar uguns stabu, viņiem gaišu darīdams ceļu, kur tiem
bija jāiet. **13** Un Tu esi nolaidies uz Sinaī kalnu un no
debesīm ar tiem runājis un tiem devis taisnas tiesas,
īstenu bauslību, labus likumus un baušļus. **14** Un savu
svēto dusas dienu Tu tiem esi darījis zināmu, un baušļus
un iestādījumus un bauslību tiem esi pavēlējis caur Mozu,
Savu kalpu. **15** Un maizi Tu tiem esi devis no debesīm, kad
tie bija izsalkuši, un ūdeni tiem izvedis no klints, kad tie
bija izslāpuši, un esi uz tiem sacījis, lai ieiet un iemanto to
zemi, pār ko Tu Savu roku pacēli, viņiem to dot. **16** Bet šie,
mūsu tēvi, turējušies pārgalvīgi un viņu kakls palika stīvs,
un tie nav klausījuši Taviem baušļiem, **17** Un ir liegušies
klausīt un nav pieminējuši Tavus brīnumus, ko Tu tiem
esi darījis, bet tie palikuši stūrgalvīgi un cēluši virsnieku,
iet atpakaļ uz savu kalpošanu, dumpinieki būdami. Bet
Tu Dievs žēlotājs, žēlīgs un sirdsžēlīgs, lēnprātīgs un
no lielas žēlastības, Tu tos neesi atstājis. **18** Jebšu tie
arī taisīja lietu teļu un sacīja: šis ir tavs dievs, kas tevi
izvedis no Ēģiptes zemes, - un tevi gauži kaitināja, **19**
Tomēr pēc Savas lielās sirdsžēlastības Tu tos neesi atstājis
tuksnesī, tas padebeša stabs neatstājās no tiem dienā,
tos vezdams pa ceļu, nedz tas uguns stabs naktī, tiem
spīdēdams uz ceļa, kur tie gāja. **20** Un Tu esi devis Savu
labo Garu, tos pamācīt, un to mannu Tu neesi atrāvis no
viņu mutes, un tiem ūdeni esi devis, kad tie bija izslāpuši.
21 Tā Tu tos tuksnesī esi uzturējis četrdesmit gadus, tiem
nekāds trūkums nav bijis, viņu drēbes nav palikušas
vecas un viņu kājas nav uztūkušas. **22** Un Tu tiem esi

devis ķēniņu valstis un ļaudis, un tos esi nošķīris šurp
un turp. Tā tie ir iemantojuši Sihona zemi un Hešbonas
ķēniņa zemi un Basanas ķēniņa Oga zemi. **23** Un viņu
bērnus Tu esi vairojis kā debess zvaigznes un tos ievedis
tai zemē, par ko Tu viņu tēviem esi sacījis, ka tie ieies,
to iemantot. **24** Tā tie bērni tur ir iegājuši un to zemi
iemantojuši, un Tu esi pazemojis tās zemes iedzīvotājus,
tos Kanaāniešus, viņu priekšā un nodevis viņu rokās
viņu ķēniņus un tās zemes ļaudis, lai ar tiem dara pēc
sava prāta. **25** Un tie ir uzņēmuši stipras pilsētas un
treknu zemi un iemantojuši namus, visāda labuma pilnus,
izcirstas akas, vīna dārzus un eļļas dārzus un daudz augļu
kokus, un tie ir ēduši un paēduši un tauki palikuši, un
ir priecājušies caur Tavu lielo labdarīšanu. **26** Bet tie ir
palikuši pārgalvīgi un Tev turējušies pretī un atmetuši
Tavu bauslību un nokāvuši Tavus praviešus, kas pret tiem
liecināja, lai pie Tevis atgriežas, un tie ir padarījuši lielas
apkaitināšanas. **27** Tāpēc Tu tos esi devis viņu naidnieku
rokā, kas tos spaidījuši. Bet tiem savu spaidu laikā uz
Tevi brēcot, Tu esi dzirdējis no debesīm un pēc Savas
lielās apžēlošanas Tu tiem esi devis pestītājus, kas tos
izpestīja no viņu naidnieku rokas. **28** Bet kad tiem bija
miers, tad tie atkal darīja ļaunu Tava vaiga priekšā; tā
Tu tos atstāji viņu ienaidnieku rokā, un tie pār viņiem
valdīja. Kad tie nu atgriezās un uz Tevi brēca, tad Tu tos
esi klausījis no debesīm un tos dažu reizi izpestījis pēc
Savas lielās apžēlošanas. **29** Un Tu tiem esi devis liecību,
lai tie atgriežas pie Tavas bauslības. Bet tie bija pārgalvīgi
un neklausīja Taviem baušļiem un grēkoja pret Tavām

tiesām, ko cilvēkam būs darīt, lai caur to dzīvo, un tie
Tev griezuši muguru un savu kaklu darījuši stīvu un nav
klausījuši. **30** Un Tu uz tiem esi gaidījis daudz gadus un
tiem liecinājis caur Savu Garu, caur Saviem praviešiem:
bet tie neatgrieza savas ausis. Tāpēc Tu tos esi nodevis
pasaules tautu rokā. **31** Tomēr pēc Savas lielās apžēlošanas
Tu tos neesi pavisam iznīcinājis nedz tos atstājis; jo Tu
esi žēlīgs un sirdsžēlīgs Dievs. **32** Un nu mūsu Dievs,
Tu stiprais, lielais, varenais un bijājamais Dievs, kas tur
derību un sirds žēlastību, - lai Tev nešķiet maza visa
šī grūtība, kas mums uzgājusi mūsu ķēniņiem, mūsu
lielkungiem un mūsu priesteriem un mūsu praviešiem un
mūsu tēviem un visiem Taviem ļaudīm, no Asīrijas ķēniņa
laika līdz šai dienai. **33** Tomēr Tu esi taisns iekš visa, kas
mums uznācis, jo Tu esi uzticīgi darījis; bet mēs esam
darījuši bezdievīgi. **34** Un mūsu ķēniņi, mūsu lielkungi,
mūsu priesteri un mūsu tēvi nav turējuši Tavu bauslību
un nav vērā ņēmuši Tavas pavēles un Tavas liecības, ko
Tu tiem liecinājis. **35** Jo tie Tev nav kalpojuši savā valstī
un iekš Tava lielā labuma, ko Tu tiem biji devis, un tai
plašā treknā zemē, ko Tu priekš viņiem biji nolicis, un
nav atgriezušies no saviem ļauniem darbiem. **36** Redzi,
mēs šodien esam kalpi; arī tai zemē, ko Tu mūsu tēviem
esi devis, viņas augļus un viņas labumu ēst, - redzi, iekš
tās mēs esam kalpi. **37** Un viņas augļi vairojās priekš tiem
ķēniņiem, ko Tu pār mums esi iecēlis mūsu grēku dēļ, un
tie valda pār mūsu miesām un pār mūsu lopiem pēc savas
patikšanas. Tā mēs esam lielās bēdās. **38** Un pēc visa tā

mēs cēlām taisnu derību un to uzrakstījām; un mūsu
lielkungi, mūsu leviti un mūsu priesteri to apzieģelēja.
10 Un uz tā apzieģelētā stāvēja: Nehemija, tas zemes
soģis, Hakalijas dēls, un Cedeķija, **2** Seraja, Azarija,
Jeremija, **3** Pašhurs, Amarija, Malhija, **4** Hatus, Šebanija,
Maluks, **5** Harims, Merimots, Obadija, **6** Daniēls, Ģintuns,
Bāruks, **7** Mešulams, Abija, Mejamins, **8** Maāzgus, Bilgajus,
Šemaja: šie bija priesteri. **9** Un leviti: Ješuūs, Azanijas
dēls, Binujus no EnHadada bērniem, Kadmiēls, **10** Un
viņu brāļi Šebanija, Hodija, Kelitus, Pelaja, Hanans, **11**
Miha, Reūbs, Hašabija, **12** Zakurs, Šerebija. Šebanija, **13**
Hodija, Banus, Beninus. **14** Tie ļaužu virsnieki: Pareūs,
PaātMoabs, Elams, Zatus, Banus. **15** Bunus, Azgads,
Bebajus. **16** Adonija, Bigvājus, Adins, **17** Aters, Hizkija,
Azurs, **18** Hodija, Hašums, Becajus, **19** Harips, Anatots,
Nebajus, **20** Magpijas, Mešulams, Hezirs, **21** Mešezabeēls,
Cadoks, Jaduūs, **22** Platija, Hanans, Anaja, **23** Hošeja,
Hananija, Hašubs, **24** Haloūs, Pilka, Šobeks, **25** Rehums,
Hašabnus, Maāseja. **26** Un Ahija, Hanans, Anans, **27**
Maluks, Harims, Baēnus. **28** Un tie citi ļaudis, priesteri,
leviti, vārtu sargi, dziedātāji, Dieva nama kalpotāji un
visi, kas bija atšķīrušies no tiem pagāniem tanīs zemēs
uz Dieva bauslības pusi, viņu dēli un viņu meitas, visi
prātīgie un mācītie ļaudis, **29** Šie turējās pie saviem
brāļiem, tiem virsniekiem, un svēti apsolījās un zvērēja,
staigāt Dieva bauslībā, kas caur Mozu, Dieva kalpu, dota,
un turēt un darīt Tā Kunga, mūsu Dieva, baušļus un
Viņa tiesas un Viņa likumus. **30** Un ka mēs negribam
dot savas meitas tiem zemes ļaudīm, nedz ņemt viņu

meitas saviem dēliem. **31** Un kad tie zemes ļaudis preces
un visādu labību atvedīs svētā dienā pārdot, ka mēs no
tiem negribam ņemt svētā dienā vai kādos citos svētkos,
un ka mēs septīto gadu gribam turēt par vaļas gadu un
atlaist visādu nastu. **32** Un tad mēs iecēlām sev bausli, ka
ik gadus gribam dot viena sēķeļa trešo daļu sava Dieva
nama kalpošanai, **33** Tām priekšliekamām maizēm un
tam nemitējamam ēdamam upurim un tam nemitējamam
dedzināmam upurim svētdienās, jaunos mēnešos un
svētkos, tām svētām dāvanām un tiem grēku upuriem,
Israēli salīdzināt, un visiem darbiem mūsu Dieva namā.
34 Un mēs, priesteri, leviti un tie ļaudis metām meslus par
malkas došanu, kas bija pievedama pie mūsu Dieva nama,
pēc mūsu tēvu namiem ik gadus savā laikā, dedzināt uz
Tā Kunga, mūsu Dieva, altāra, kā tas bauslībā rakstīts; **35**
Un ka arī savas zemes pirmajus un visu augļu pirmajus
no visādiem kokiem gribam ik gadus nest uz Tā Kunga
namu, **36** Un savus pirmdzimušos dēlus un lopus, tā
kā tas bauslībā rakstīts; un ka mēs savus pirmdzimušos
vēršus un sīkos lopus gribam novest uz sava Dieva namu
tiem priesteriem, kas mūsu Dieva namā kalpo; **37** Un ka
tos pirmajus no savas mīklas un no saviem cilājamiem
upuriem un visādu koku augļus, vīnu un eļļu gribam nest
tiem priesteriem sava Dieva nama kambaros, un desmito
tiesu no savas zemes tiem levitiem, un ka šie leviti to
desmito tiesu dabū visās pilsētās, kur zemi kopjam. **38**
Un ka priesterim no Ārona bērniem būs būt pie tiem
levitiem, kad leviti to desmito tiesu dabū, un levitiem
būs to desmito tiesu no (saviem) desmitiem nest augšām

mūsu Dieva nama mantu kambaros. 39 Jo Israēla bērniem
un Levja bērniem cilājamo upuri, labību, vīnu un eļļu būs
nest tanīs kambaros, kur arī svētās vietas trauki ir un tie
priesteri, kas tur kalpo, un vārtu sargi un dziedātāji, ka
mēs sava Dieva nama neatstājam.

11 Un tie ļaužu virsnieki dzīvoja Jeruzālemē, bet tie
citi ļaudis mesloja, ka pa vienam no desmit būs nākt un
dzīvot Jeruzālemē, tai svētā pilsētā, un deviņiem tais citās
pilsētās. 2 Un tie ļaudis svētīja visus, kas ar labu prātu
apņēmās Jeruzālemē dzīvot. 3 Un šie ir tie valsts virsnieki,
kas Jeruzālemē dzīvoja. Bet pa Jūda pilsētām dzīvoja
ikviens savā iemantotā tiesā, savās pilsētās, Israēlieši,
priesteri un leviti un Dieva nama kalpotāji un Salamana
kalpu bērni. 4 Un Jeruzālemē dzīvoja no Jūda bērniem un
no Benjamina bērniem. No Jūda bērniem: Ataja, Uzijas
dēls, tas bija Zaharijas, tas Amarijas, tas Šefatijas, tas
Mahalaleēļa dēls, no Pereca bērniem, 5 Un Maāseja,
Bāruka dēls, tas bija Kol-Hozus, tas Hazajas, tas Adajas,
tas Jojariba, tas Zaharijas, tas Šilonus dēls. 6 Visu Pereca
bērnu, kas Jeruzālemē dzīvoja, bija četrsimt sešdesmit
astoņi stipri vīri. 7 Un šie ir Benjamina bērni: Sallus,
Mešulama dēls, tas bija Joēda, tas Pedajas, tas Kolajas, tas
Maāsejas, tas Itiēļa, tas Ješajas dēls. 8 Un pēc tā Gabajs un
Sallajus, deviņsimt divdesmit astoņi. 9 Un Joēls, Zihrus
dēls, bija uzraugs pār tiem, un Jūda, Senuūs dēls, bija otrs
pilsētas valdnieks. 10 Un no priesteriem: Jedaja, Jojariba
dēls, Jaķins. 11 Seraja, Hilķijas dēls, - tas bija Mešulama,
tas Cadoka, tas Merajota, tas Ahitoba dēls, - tas bija
Dieva nama virsnieks, 12 Un viņu brāļi, kas to darbu

namā darīja, to bija astoņsimt divdesmit divi. Un Adaja,
Jeroama dēls, tas bija Pelalijas, tas Amaca, tas Zaharijas,
tas Pašhura, tas Malhijas dēls, **13** Un viņa brāļi, cilts
virsnieki, to bija divsimt četrdesmit divi. Un Amasajus,
Azareēļa dēls, - tas bija Akuzajus, tas Mešilamota, tas
Imera dēls, **14** Un viņa brāļi, stipri vīri, to bija simts
divdesmit astoņi, Un tas uzraugs pār tiem bija Zabdiēls,
Ģedolima dēls. **15** Un no levitiem: Šemaja, Hašuba dēls,
tas bija Azrikama, tas Hašabijas, tas Bunus dēls, **16** Un
Šabetajus un Jozabads no levitu virsniekiem pār to darbu
Dieva nama ārpusē. **17** Un Matanija, Mihas dēls, tas
bija Zabdus, tas Asafa dēls, tas bija tas pirmais, kas pie
Dieva lūgšanas uzņēma to slavas dziesmu. Un Bakbuķijus
bija tas otrais no saviem brāļiem, un Abdus, Šamuūs
dēls, tas bija Galala, tas Jedutuna dēls. **18** Visu levitu
tai svētā pilsētā bija divsimt astoņdesmit četri. **19** Un
vārtu sargi: Akubs, Talmons un viņu brāļi, kas vārtus
sargāja; to bija simts septiņdesmit divi. **20** Bet tie citi no
Israēla, no priesteriem un levitiem, bija pa visām Jūda
pilsētām, ikviens savā īpašumā. **21** Un tie Dieva nama
kalpotāji dzīvoja Ofelā, un Cikus un Ģišpus bija pār Dieva
nama kalpotājiem. **22** Un levitu uzraugs Jeruzālemē bija
Uzus, Banus dēls, tas bija Hašabijas, tas Matanijas, tas
Mihas dēls, no Asafa bērniem, kas bija dziedātāji pie
Dieva nama kalpošanas. **23** Jo ķēniņa pavēle tiem bija
dota un skaidrs nolikums tiem dziedātājiem, kas ikkatrai
dienai krīt. **24** Un Petahja, Mešezabeēla dēls, no Zerus,
Jūda dēla, bērniem, bija pie ķēniņa rokas visās ļaužu
lietās. **25** Un pa ciemiem uz saviem tīrumiem dzīvoja no

Jūda bērniem KiriatArbā un viņas apgabalā, un Dibonā
un viņas apgabalā, un Jekabceēlā un viņas ciemos, **26**
Un Ješuā un Moladā un BePeletā **27** Un HacarŠualā un
Bēršebā un viņas apgabalā, **28** Un Ciklagā un Makonā un
viņas apgabalā, **29** Un EnRimonā un Caregā un Jeremutā
30 Un Zanoā, Adulamā un viņas ciemos, Laķisā un viņas
tīrumos, Azekā un viņas apgabalā. Un tie apmetās no
Bēršebas līdz Inoma ielejai. **31** Bet Benjamina bērni
no Gabas dzīvoja Mihmasā un Ajā un Bētelē un viņas
apgabalā. **32** Anatotā, Nobā, Ananijā, **33** Hacorā, Rāmā,
Ģitaīmā, **34** Hadadā, Ceboīmā, Nebalatā, **35** Lodā un Onā,
tai amatnieku ielejā. **36** Un no levitiem, kam daļa bija
Jūdā, kādi dzīvoja iekš Benjamina.

12 Šie ir tie priesteri un leviti, kas bija atnākuši ar
Zerubabeli, Šealtiēļa dēlu, un Ješuū: Seraja, Jeremija, Ezra,
2 Amarija, Maluks, Hatus, **3** Šekanijus, Rehums, Meremots,
4 Idus, Ģintous, Abija, **5** Mejamins, Maādija, Bilgus, **6**
Šemaja un Jojaribs, Jedaja. **7** Sallus, Amoks, Hilķija un
Jedaja. Šie ir priesteru un viņu brāļu virsnieki Ješuūs
dienās. **8** Un tie leviti bija: Ješuūs, Binujus, Kadmiēls,
Šerebija, Jūda, Matanilus, - tas ar saviem brāļiem bija
iecelts par dziesmu vadoni. **9** Un Bakbuķija un Unnus,
viņu brāļi, stāvēja kalpošanā viņiem pretī. **10** Un Ješuūs
dzemdināja Jojaķimu, un Jojaķims dzemdināja Elijašibu,
un Elijašibs dzemdināja Jojadu, **11** Un Jojadus dzemdināja
Jonatānu, un Jonatāns dzemdināja Jaduū. **12** Un Jojaķima
dienās bija no priesteriem cilts virsnieki: Serajam Meraja,
Jeremijam Hananija, **13** Ezram Mešulams, Amarijam
Johanans, **14** Malukam Jonatāns, Šebanijam Jāzeps, **15**

Harimam Adnus, Merajotam Ebkajus, **16** Idum Zaharija,
Ģintonam Mešulams, **17** Abijam Sihrus, Minjaminam
Moadijam Piltajus, **18** Bilgum Šamuūs, Šemajam Jonatāns,
19 Un Jojaribam Matnajus, Jedajam Uzus, **20** Sallajam
Kallajus, Amokam Ēbers, **21** Hilķijam Hašabija, Jedajam
Netaneēls. **22** Elijašiba, Jojada, Jehohanana un Jaduūs
dienās levitu cilts virsnieki tapa uzrakstīti un priesteri
apakš Dārija, tā Persieša, valdīšanas. **23** Levja bērnu cilts
virsnieki laiku grāmatā ir sarakstīti līdz Jehohanana,
Elijašiba dēla, dienām. **24** Bet levitu virsnieki bija šie:
Hašabija, Šerebija un Ješuūs, Kadmiēļa dēls, un viņu brāļi
bija viņiem klāt, slavēt un teikt, pēc Dieva vīra Dāvida
likuma, ikkatrs savu laiku. **25** Matanija un Bukbaķija,
Obadijus, Mešulams, Talmons, Akubs, tie bija vārtu sargi,
sargāt mantas namus pie vārtiem. **26** Šie bija Jojaķima,
Ješuūs dēla, Jocadaka dēla dēla, dienās, un Nehemijas, tā
zemes soģa, un priestera Ezras, tā rakstu mācītāja, dienās.
27 Un pie Jeruzālemes mūra iesvētīšanas meklēja levitus
no visām viņu vietām, tos vest uz Jeruzālemi, ka tie
noturētu iesvētīšanas prieka svētkus ar pateikšanas un
teikšanas dziesmām un ar pulkstenīšiem un somastabulēm
un koklēm. **28** Un tie dziedātāju bērni sapulcējās no
Jeruzālemes apgabala un no Netofatas ciemiem, **29** Un no
BetGilgalas un no Ģebas tīrumiem un no Asmavetas. Jo
dziedātāji bija sev uzcēluši ciemus ap Jeruzālemi. **30** Tad
priesteri un leviti šķīstījās un šķīstīja tos ļaudis un tos
vārtus un to mūri. **31** Tad es vedu Jūda virsniekus uz mūri
un liku divus lielus dziedātāju pulkus uz svētku gājienu
pa labo roku ārpus mūra līdz Mēslu vārtiem. **32** Un tiem

gāja pakaļ Ozaja un viena puse no Jūda virsniekiem, **33**
Un Azarijus un Ezra un Mešulams, **34** Jūda un Benjamins
un Šemaja un Jeremija, **35** Un no priesteru bērniem ar
bazūnēm: Zaharija, Jonatāna dēls, tas bija Šemajas, tas
Matanijas, tas Mikajas, tas Zakura, tas Asafa dēls, **36**
Un viņa brāļi Šemaja un Azareēls, Milalajus, Ģilalajus,
Maājus, Netaneēls un Jūda, Hananus, ar Tā Dieva vīra
Dāvida mūzikas rīkiem; un Ezra, tas rakstu mācītājs, gāja
viņu priekšā. **37** Un pie Akas vārtiem, kas bija pretim,
tie gāja augšām pa tām pakāpēm uz Dāvida pilsētu, pa
mūra uzkāpi uz Dāvida namu, un līdz Ūdens vārtiem
pret rītiem. **38** Tas otrais dziedātāju pulks gāja it pretī,
un es viņam pakaļ ar otru ļaužu pusi, pa mūri no Cepļa
torņa līdz Platajam mūrim, **39** Un pa Efraīma vārtiem, pa
Vecpilsētas vārtiem un pa Zivju vārtiem un Hananeēļa
torni un Meas(Simtnieku) torni un līdz Avju vārtiem, un
tie apstājās pie Cietuma vārtiem. **40** Un tā abi dziedātāju
pulki stāvēja pie Dieva nama, arī es un valdnieku viena
puse līdz ar mani, **41** Un priesteri Elijaķims, Maāseja,
Minjamins, Mikajus, Elioēnajus, Zaharija, Ananija ar
bazūnēm, **42** Un Maāseja, Šemaja, Eleazars un Uzus un
Jehohanans un Malhija un Elams un Azars. Un dziedātāji
dziedāja un Jizraķija bija tas vadonis. **43** Un tie upurēja
tai dienā lielus upurus un priecājās; jo Dievs tos bija
iepriecinājis ar lielu prieku; tur priecājās arī sievas un
bērni, tā ka Jeruzālemes prieks tapa tālu dzirdēts. **44**
Tai dienā tur vīri kļuva iecelti pār mantu kambariem,
kur tie cilājamie upuri, tie pirmaji un tie desmitie, lai
tur sakrāj no pilsētu tīrumiem tās pienākamās daļas

priekš priesteriem un levitiem. Jo Jūda priecājās par tiem
priesteriem un levitiem, kas tur stāvēja, 45 Un ņēma
vērā sava Dieva nama kopšanu un to šķīstīšanu; tāpat
arī dziedātāji un vārtu sargi pēc Dāvida un viņa dēla
Salamana likuma. 46 Jo vecos laikos Dāvida un Asafa
dienās bija priekšnieki dziedātājiem un Dieva slavas un
pateicības dziesmām. 47 Tāpēc viss Israēls Zerubabeļa
dienās un Nehemijas dienās deva daļas dziedātājiem un
vārtu sargiem, ikdienas savu dienas daļu. Un deva to
svēto tiesu levitiem, un leviti deva to svēto tiesu Ārona
bērniem.

13 Tai dienā Mozus grāmatā lasīja priekš ļaužu ausīm un
tur atrada rakstītu, ka Amoniešiem un Moabiešiem ne
mūžam nebūs nākt Dieva draudzē, 2 Tāpēc ka viņi nebija
nākuši pretī Israēla bērniem ar maizi un ar ūdeni, bet pret
tiem bija derējuši Bileāmu, viņus nolādēt, lai gan mūsu
Dievs lāstu pārvērta par svētību. 3 Tad notikās, ka šo
bauslību dzirdot tie visus svešiniekus atšķīra no Israēla. 4
Un priesteris Elijašibs, kas bija iecelts pār mūsu Dieva
nama kambari, papriekš bija sadraudzējies ar Tobiju, 5
Un viņam bija taisījis lielu kambari, kur tie papriekš bija
nolikuši ēdamo upuri, vīraku un rīkus un labības, vīna
un eļļas desmitos, kas kļuva nodoti priekš levitiem un
dziedātājiem un vārtu sargiem, līdz ar priesteru cilājamo
upuri. 6 Bet viss tas notika, kamēr es Jeruzālemē nebiju;
jo Artakserksus, Bābeles ķēniņa, trīsdesmit otrā gadā
es nācu pie ķēniņa, un pēc kāda laika es to no ķēniņa
izlūdzos. 7 Kad es nu nācu uz Jeruzālemi un samanīju to
ļaunumu, ko Elijašibs priekš Tobijas bija darījis, viņam

kambari taisīdams Dieva nama pagalmos, **8** Tad tas man
ļoti rieba, un es izmetu visas Tobijas nama lietas no tā
kambara ārā. **9** Es arī pavēlēju, to kambari šķīstīt, un es
atkal tur ienesu Dieva nama rīkus ar ēdamo upuri un
vīraku. **10** Es arī samanīju, ka levitiem viņu daļa nebija
dota, tā ka leviti un dziedātāji, kas to darbu darījuši, bija
aizmukuši ikkatrs uz savu tīrumu. **11** Tad es bāros ar tiem
virsniekiem un sacīju: kāpēc Dieva nams ir atstāts? Un es
tos sapulcināju un tos atkal iecēlu viņu vietā. **12** Tad visa
Jūda valsts atnesa to desmito no labības un no vīna un no
eļļas mantas namos. **13** Un es par mantu sargiem iecēlu
priesteri Šelemiju un rakstu mācītāju Cadoku un Pedaju
no levitiem, un viņiem pa roku Hananu, Zakura, Matanijas
dēla, dēlu; jo šie tapa turēti par uzticamiem, un tiem
tapa uzlikts, lai izdala saviem brāļiem. **14** Piemini mani,
mans Dievs, par to un neizdeldē manu labdarīšanu, ko
esmu darījis pie sava Dieva nama un pie viņa kalpošanas!
15 Tanīs dienās es Jūdā redzēju, ka vīna spaidus mina
svētā dienā, un ka kūlīšus saņēma, ko uz ēzeļiem krāva,
vīnu, vīna ķekarus un vīģes un visādu nastu, un svētā
dienā ienesa Jeruzālemē, un es tai dienā (pret tiem) devu
liecību, kad tie barību pārdeva. **16** Tur arī Tirieši dzīvoja,
kas zivis atnesa un visādu preci, un to pārdeva svētā
dienā Jūda bērniem un Jeruzālemē. **17** Tad es bāros ar
Jūda virsniekiem un uz tiem sacīju: kas tas par ļaunu
darbu, ko jūs darāt un pārkāpjat svēto dienu? **18** Vai jūsu
tēvi tā nav darījuši, un mūsu Dievs ir vedis visu šo nelaimi
pār mums un pār šo pilsētu? Un jūs vairojiet tās dusmas
pār Israēli, pārkāpdami svēto dienu! **19** Un notikās svētai

dienai nākot, kad tumšs metās Jeruzālemes vārtos, tad
es pavēlēju durvis aizslēgt un neatdarīt, kamēr svētā
diena pagājusi. Un no saviem puišiem es kādus liku pie
vārtiem, ka nekādu nastu tur neienestu svētā dienā. **20**
Tad tie zāļu un visādas preces pārdevēji palika pa nakti
ārā Jeruzālemes priekšā vienreiz un otrreiz. **21** Un es
pret tiem apliecināju un uz tiem sacīju: kāpēc jūs pa
nakti paliekat pie mūra? Ja jūs to atkal darīsiet, tad es jūs
grābšu rokā. No tā laika tie vairs nenāca svētā dienā. **22**
Un levitiem es sacīju, lai šķīstās un nāk vārtus sargāt, ka
svētā diena taptu svētīta. Arī par to piemini mani, mans
Dievs, un žēlo mani pēc Tavas lielās žēlastības! **23** Es tanīs
dienās arī redzēju Jūdus, kas bija apņēmuši Ašdodiešu,
Amoniešu un Moabiešu sievas. **24** Un viņu bērni runāja
pus Ašdodiski un nemācēja Jūdiski runāt, bet pēc abēju
tautu valodas. **25** Tad es ar tiem bāros un tos lādēju un
situ kādus no tiem un tiem plūcu matus un tiem liku pie
Dieva zvērēt, jums nebūs savas meitas dot viņu dēliem,
nedz ņemt viņu meitas saviem dēliem nedz sev. **26** Vai
šo dēļ Salamans, Israēla ķēniņš, nav apgrēkojies? Jebšu
nevienai tautai tāds ķēniņš nav bijis, kāds viņš bija, un
viņš savam Dievam bija mīļš, un Dievs viņu bija iecēlis
par ķēniņu pār visu Israēli, un tomēr ir tādu tās svešās
sievas paveda uz grēkiem. **27** Vai tad mēs jums klausīsim
un visu tādu lielu ļaunumu darīsim noziegdamies pret
savu Dievu, ka apņemam svešas sievas? **28** Un viens no
Jojada, Elijašiba dēla, tā augstā priestera, bērniem bija par
znotu palicis Sanebalatam, tam Horonietim, tāpēc es viņu
aizdzinu no sevis projām. **29** Piemini viņus, mans Dievs,

tāpēc ka tie sagānījuši priesteru amatu un priesteru un
levitu derību! **30** Tā es tos šķīstīju no visiem svešiem
ieradumiem un noliku priesteriem un levitiem, ikkatram
savu darīšanu savā kalpošanā, **31** Un to malkas došanu
noliktos laikos un tos pirmajus. Piemini, mans Dievs, man
to par labu!

Esteres

1 Un notikās Ahasverus laikā, šis ir tas Ahasverus, kas
no Indijas līdz Moru zemei valdīja pār simts divdesmit
septiņām valstīm, - **2** Tanīs dienās, kad ķēniņš Ahasverus
sēdēja uz sava goda krēsla Sūsanas pilī, **3** Savas valdīšanas
trešā gadā viņš darīja dzīres visiem saviem lielkungiem
un saviem kalpiem, Persiešu un Mēdiešu karavadoņiem,
virsniekiem un valsts valdniekiem, kas viņa priekšā,
4 Ka viņš parādītu savas valstības bagāto godību un
savas augstības dārgo spožumu, daudz dienas, simts un
astoņdesmit dienas. **5** Kad nu šīs dienas bija pagājušas,
tad ķēniņš visiem ļaudīm, kas atradās Sūsanas pilī, taisīja
dzīres, gan maziem, gan lieliem, septiņas dienas tai dārzā
ķēniņa nama pagalmā. **6** Tur karājās baltas, sarkanas
un pazilas gardīnes ar dārgām linu un purpura saitēm
sudraba gredzenos pie marmora pīlāriem piesietas;
sēdekļi bija no zelta un sudraba uz grīdas no sarkana
un balta un dzeltena un melna marmora. **7** Un dzēriens
tapa nests zelta traukos un ikkatrs trauks bija savādāks
nekā tie citi, un ķēniņa vīna bija papilnam, pēc ķēniņa
bagātības. **8** Un pie dzeršanas bija nolikums, nevienu
nespiest, jo tā ķēniņš bija stipri pavēlējis visiem sava
nama lielkungiem, lai ikviens dara kā tīk. **9** Un ķēniņiene
Vasti arī taisīja dzīres tām sievām ķēniņa Ahasverus pilī.
10 Septītā dienā, kad ķēniņa sirds bija līksma no vīna,
viņš sacīja uz Meūmanu, Bistu, Arbonu, Bigtu un Abagtu,
Zetaru un Karku, tiem septiņiem kambarjunkuriem,
kas ķēniņa Ahasverus priekšā kalpoja, **11** Lai ķēniņieni
Vasti atved ķēniņa priekšā ar ķēniņa kroni, ka viņš tiem

ļaudīm un lielkungiem rādītu viņas skaistumu, jo tā bija
skaista no vaiga. **12** Bet ķēniņiene Vasti liedzās nākt uz
ķēniņa vārdu caur tiem kambarjunkuriem. Tad ķēniņš
ļoti apskaitās, un viņa bardzība iekš viņa iedegās. **13** Un
ķēniņš sacīja uz tiem gudriem, kas tos laikus prata, - (jo tā
ķēniņa lietas bija apspriežamas no visiem likumu un tiesu
zinātājiem; **14** Bet šie bija tie tuvākie pie viņa: Karzenus,
Zetars, Admatus, Taršiš, Meres, Marzenus, Memukans,
septiņi Persiešu un Mēdiešu lielkungi, kas drīkstēja redzēt
ķēniņa vaigu un sēdēja tai augstākā vietā valstī): **15** Ko lai
dara pēc tiesas ar ķēniņieni Vasti, tāpēc ka tā nav darījusi
ķēniņa Ahasverus vārdu, kas caur tiem kambarjunkuriem
viņai bija sacīts. **16** Tad Memukans ķēniņa un to lielkungu
priekšā sacīja: ķēniņiene Vasti ir noziegusies nevien pret
ķēniņu, bet arī pret visiem lielkungiem un pret visiem
ļaudīm, kas dzīvo visās ķēniņa Ahasverus valstīs. **17** Jo
šī ķēniņienes liegšanās izpaudīsies pie visām sievām,
ka tās nicinās savus vīrus pie sevis un tā sacīs: ķēniņš
Ahasverus pavēlēja, lai ķēniņieni Vasti pie viņa atved, bet
tā nenāca. **18** Tagad Persiešu un Mēdiešu lielmātes sacīs
uz visiem ķēniņa lielkungiem, kad dzirdēs šo ķēniņienes
darīšanu, un tad būs ķibeles un dusmu papilnam. **19** Ja
ķēniņam patīk, tad lai no viņa iziet ķēniņa pavēle un lai
top rakstīts Mēdiešu un Persiešu likumos, tā ka netop
pārkāpts, ka Vastij nebūs vairs nākt ķēniņa Ahasverus
priekšā, un lai ķēniņš viņas godu dod citai, kas labāka ir
nekā viņa. **20** Un kad ķēniņa pavēle taps dzirdēta, kas
sūtama pa visu viņa valsti (jo tā ir liela), tad visas sievas
savus kungus turēs godā, pie augstiem un zemiem. **21**

Un tas vārds patika ķēniņam un tiem lielkungiem, un
ķēniņš darīja pēc Memukana vārda. 22 Tad grāmatas tapa
sūtītas visās ķēniņa valstīs uz ikvienu valsti pēc viņas
valodas un uz visām tautām pēc viņu mēles, ka ikkatrs
vīrs lai ir kungs savā namā, un to sacīja ikkatrai tautai
viņas valodā.

2 Pēc tam, kad ķēniņa Ahasverus bardzība bija nostājusies,
tad viņš pieminēja Vasti, un ko tā bija darījusi, un kas par
viņu bija nospriests. 2 Tad ķēniņa jaunekļi, kas viņam
kalpoja, sacīja: lai ķēniņam meklē jaunas jumpravas
skaistu vaigu. 3 Un lai ķēniņš ieceļ uzraugus visās savās
valsts tiesās, ka tie sapulcē visas jaunās jumpravas skaistu
vaigu uz Sūsanas pili, uz to sievu namu, apakš Egajus,
ķēniņa kambarjunkura, tā sievu sarga, un lai pie tām
notiek mazgāšana un svaidīšana. 4 Un kura jauna meita
ķēniņam labi patiks, tā lai top par ķēniņieni Vastis vietā.
Un tas vārds patika ķēniņam un viņš tā darīja. 5 Un
viens Jūdu vīrs bija Sūsanas pilī, vārdā Mardakajs, tas bija
Jaīra, tas Šimejus, tas Ķisa dēls, Benjaminietis; 6 Tas bija
aizvests no Jeruzālemes līdz ar tiem, kas tapa aizvesti
ar Jekaniju, Jūda ķēniņu, ko NebukadNecars, Bābeles
ķēniņš, bija aizvedis. 7 Un viņš bija Adasas audžu tēvs,
tā ir Estere, viņa brālēna meita, jo viņai nebija ne tēva
ne mātes. Un viņa bija jauna meita daiļu augumu un
skaistu vaigu. Un kad viņas tēvs un viņas māte nomira,
tad Mardakajs viņu bija pieņēmis par meitu. 8 Kad nu
ķēniņa vārds un viņa pavēle izpaudās un daudz jaunas
meitas tika savestas Sūsanas pilī apakš Egajus rokas,
tad Estere arī tapa ņemta ķēniņa namā, apakš Egajus,

tā sievu sarga, rokas. **9** Un tā meita viņam patika un
atrada žēlastību viņa priekšā, un viņš steidzās tai dot tās
svaidāmās zāles priekš mazgāšanās un viņas daļu, un viņš
tai deva septiņas daiļas jaunas meitas no ķēniņa nama,
un viņš to noveda ar viņas meitām tai vislabākā vietā
sievu namā. **10** Bet Estere nebija teikusi nedz savus ļaudis
nedz savus radus, jo Mardakajs viņai bija piekodinājis,
lai tā to neteicot. **11** Un Mardakajs staigāja ikdienas gar
sievu nama pagalmu, lai dabūtu zināt, kā Esterei klājās un
kas ar to būšot. **12** Kad nu ikvienas jaunietes reize atnāca
iet pie ķēniņa Ahasverus, kad pēc sievu likuma ar to bija
darīts divpadsmit mēnešus, (jo tik daudz laika pagāja
viņu mazgāšanai un svaidīšanai, proti sešus mēnešus
ar mirru eļļu un sešus mēnešus ar balzamu un citām
sievu zālēm), - **13** Tad tā jauniete nāca pie ķēniņa, un ko
viņa prasīja, to viņai deva, ka viņa ar to ietu no sievu
nama uz ķēniņa namu. **14** Vakarā viņa iegāja un rītā
viņa gāja atpakaļ uz otru sievu namu, apakš Zaāzgas,
ķēniņa kambarjunkura, lieko sievu sarga; viņa negāja
atkal pie ķēniņa, kā vien, kad ķēniņš viņu gribēja un viņu
pie vārda sauca. **15** Kad nu Esteres, Abikaīla, Mardakaja
brālēna, meitas, Mardakaja audzēknes, reize atnāca, iet
pie ķēniņa, tad viņa neprasīja ne ko, ka tik vien ko Egajus,
ķēniņa kambarjunkurs, tas sievu sargs, sacīja. Un Estere
atrada žēlastību pie visiem, kas viņu redzēja. **16** Tā Estere
tapa ņemta pie ķēniņa Ahasverus ķēniņa namā desmitā
mēnesī, tas ir Tebetmēnesis, viņa valdīšanas septītā gadā.
17 Un ķēniņš iemīlēja Esteri pār visām sievām, un viņa
atrada vairāk žēlastības un laipnības viņa priekšā nekā

visas jaunietes, un viņš lika ķēniņa kroni uz viņas galvu
un to cēla pār ķēniņieni Vastis vietā. **18** Un ķēniņš taisīja
lielas dzīres visiem saviem lielkungiem un kalpiem, - tās
bija Esteres dzīres, - un deva valstīm atvieglināšanu un
izdalīja dāvanas pēc ķēniņa bagātības. **19** Kad nu otrā
reizē tās jaunietes tapa sapulcētas, tad Mardakajs sēdēja
ķēniņa vārtos. **20** Bet Estere nebija teikusi ne savus radus,
ne savus ļaudis, tā kā Mardakajs tai bija pavēlējis; jo Estere
darīja pēc Mardakaja vārda, kā to laiku, kad viņa pie tā
uzauga. **21** Tanīs dienās, kad Mardakajs sēdēja ķēniņa
vārtos, Bigtans un Teres, divi ķēniņa kambarjunkuri no
tiem sliekšņa sargiem, apskaitās un meklēja rokas pielikt
pie ķēniņa Ahasverus. **22** Un šī lieta Mardakajum tapa
zināma, un viņš to izteica ķēniņienei Esterei, un Estere
to sacīja ķēniņam Mardakaja vārdā. **23** Un tā lieta tapa
izmeklēta un tā atrasta, un tie divi tapa pakārti pie koka,
un tas tapa ierakstīts laiku grāmatā priekš ķēniņa.

3 Pēc tam ķēniņš Ahasverus paaugstināja Amanu,
Medatus dēlu, to Agaģieti, un to cēla augsti, un lika viņa
krēslu pār visiem lielkungiem, kas pie viņa bija. **2** Un visi
ķēniņa kalpi, kas ķēniņa vārtos bija, locījās un klanījās
Amana priekšā, jo ķēniņš tā viņa pēc bija pavēlējis; bet
Mardakajs nelocījās un neklanījās. **3** Tad ķēniņa kalpi,
kas bija ķēniņa vārtos, sacīja uz Mardakaju: kāpēc tu
pārkāpi ķēniņa pavēli? **4** Un tā tie ikdienas uz viņu runāja,
bet viņš tiem neklausīja. Tad tie to stāstīja Amanam,
ka redzētu, vai tāda Mardakaja pretestība pastāvētu, -
jo tas viņiem bija stāstījis, ka viņš esot Jūds. **5** Kad nu
Amans redzēja, ka Mardakajs nelocījās un viņa priekšā

neklanījās, tad Amans palika ļoti dusmīgs. **6** Bet viņam
šķita vēl maz esam, roku pielikt pie Mardakaju vien,
(jo tie viņam bija izteikuši Mardakaja cilti,) bet Amans
meklēja izdeldēt visus Jūdus pa visu Ahasverus valsti,
Mardakaja tautu. **7** Pirmā mēnesī, (tas ir Nīsana mēnesis,
) ķēniņa Ahasverus divpadsmitā gadā, meta meslus, tas
ir pur, priekš Amana ikdienas un ik mēnešus līdz tam
divpadsmitam mēnesim, tas ir Adara mēnesis. **8** Un
Amans sacīja uz ķēniņu Ahasveru: viena tauta ir izkaisīta
un izdalīta starp ļaudīm visās tavas valsts tiesās, un
viņiem ir citāda bauslība, nekā visiem citiem ļaudīm,
un ķēniņa pavēli tie nedara, tāpēc ķēniņam nepieklājās
tos ieredzēt. **9** Ja ķēniņam patīk, tad lai raksta, ka tie
kļūst izdeldēti, tad es tiem mantas uzraugiem desmit
tūkstoš talentus sudraba iesvēršu rokā, lai to nes ķēniņa
mantas namā. **10** Tad ķēniņš novilka savu gredzenu no
savas rokas un to deva Agaģietim Amanam, Medatus
dēlam, Jūdu pretiniekam. **11** Un ķēniņš sacīja uz Amanu:
tas sudrabs lai tev paliek, arī tie ļaudis, ka tu ar tiem
dari, kā tev patīk. **12** Tad ķēniņa skrīveri tapa saaicināti,
trīspadsmitā dienā pirmā mēnesī, un tapa rakstīts, tā
kā Amans pavēlēja, uz ķēniņa valdītājiem un zemes
valdniekiem, kas bija pār ikkatru valsti, un uz ikkatras
tautas virsniekiem, ikvienai valstij pēc viņas valodas un
ikvienai tautai pēc viņas mēles; ķēniņa Ahasverus vārdā
tas tapa rakstīts un ar ķēniņa gredzenu aizzieģelēts. **13** Un
tās grāmatas tapa sūtītas caur skrējējiem pa visām ķēniņa
Ahasverus valstīm, ka visi Jūdi taptu izdeldēti, nokauti un
nomaitāti, gan jauni, gan veci, bērniņi un sievas, vienā

dienā, trīspadsmitā dienā divpadsmitā mēnesī, tas ir
Adara mēnesis, un ka viņu manta taptu laupīta. **14** Tais
grāmatās bija rakstīts: ka pavēle dota visās valstīs, ka
visiem ļaudīm nāktu zināms, lai tie tai pašā dienā būtu
gatavi. **15** Un tie skrējēji izgāja steigšus pēc ķēniņa vārda;
un tā pavēle bija dota Sūsanas pilī. Un ķēniņš un Amans
sēdēja un dzēra, bet Sūsanas pilsēta iztrūcinājās.

4 Kad nu Mardakajs dabūja zināt visu, kas bija noticis,
tad Mardakajs saplosīja savas drēbes un apvilka maisu ar
pelniem, un gāja pilsētas vidū, un brēca ar lielu un rūgtu
brēkšanu. **2** Un viņš nāca priekš ķēniņa vārtiem; jo (pašos)
ķēniņa vārtos neviens nevarēja ieiet ar maisu apģērbies.
3 Un visās valstīs un vietās, kurp ķēniņa vārds un viņa
pavēle nonāca, bija lielas bēdas Jūdiem ar gavēšanu un
raudāšanu un bēdāšanos, un daudzi gulēja maisos un
pelnos. **4** Tad Esteres meitas un viņas kambarjunkuri
nāca un viņai to stāstīja, un ķēniņiene iztrūcinājās ļoti
un viņa sūtīja drēbes, Mardakaju apģērbt un to maisu
viņam atņemt, bet viņš tās nepieņēma. **5** Tad Estere
aicināja Ataku, vienu no ķēniņa kambarjunkuriem, kas
viņai bija iedots, un viņa pavēlēja Mardakaju izvaicāt,
kas un kāpēc tas esot? **6** Un Ataks izgāja pie Mardakaju
uz pilsētas ielu priekš ķēniņa vārtiem. **7** Tad Mardakajs
viņam stāstīja visu, kas tam bija noticis, un to nospriesto
sudrabu, ko Amans bija solījis ķēniņa mantu namā iesvērt
par Jūdiem, ka tie taptu izdeldēti. **8** Un viņš tam deva
tās rakstītās pavēles norakstu, kas Sūsanā bija dota, ka
tie taptu izdeldēti, lai viņš to Esterei rādītu un viņai
stāstītu, un viņai pavēlētu, iet pie ķēniņa, viņu piesaukt

un lūgt savas tautas dēļ. **9** Tad Ataks nāca un sacīja Esterei
Mardakaja vārdus. **10** Un Estere sacīja uz Ataku un lika
Mardakajam teikt: **11** Visi ķēniņa kalpi un visi ķēniņa
valsts ļaudis zina, ka ikkatrs, vīrs vai sieva, kas pie ķēniņa
nāk iekšējā pagalmā, kas nav aicināts, tam nospriests,
to nokaut, (bez vien, kad ķēniņš to zelta scepteri viņam
piesniedz, ka viņš paliek dzīvs). Bet es neesmu aicināta
pie ķēniņa nākt nu jau trīsdesmit dienas. **12** Un Esteres
vārdus atsacīja Mardakajam. **13** Tad Mardakajs Esterei
atkal lika sacīt: nedomā savā prātā, ka tu savu dzīvību
ķēniņa namā labāki izglābsi nekā tie citi Jūdi. **14** Jo ja
tu šinī laikā klusu cietīsi, tad Jūdiem nāks palīdzība un
izglābšana no citas vietas, bet tu un tava tēva nams iesiet
bojā. Un kas zina, vai tu šī laika labad neesi iecelta par
ķēniņieni? **15** Tad Estere Mardakajam lika sacīt: **16** Ej
un sapulcē visus Jūdus, kas Sūsanā atrodas, un gavējiet
priekš manis un neēdiet, nedz dzeriet trīs dienas, ne
dienu ne nakti; es ar savām meitām, mēs tāpat gavēsim,
un tā es iešu pie ķēniņa, jebšu tas nav pēc likuma; ja tad
jāiet bojā, tad jāiet bojā. **17** Tad Mardakajs nogāja un
darīja visu, ko Estere viņam bija pavēlējusi.

5 Tad Estere apģērbās trešā dienā kā ķēniņiene un gāja
ķēniņa nama iekšējā pagalmā, ķēniņa namam pretī; un
ķēniņš sēdēja uz sava goda krēsla ķēniņa namā, tām nama
durvīm pretī. **2** Un kad ķēniņš redzēja ķēniņieni Esteri
pagalmā stāvam, tad tā atrada žēlastību priekš viņa acīm,
tā ka ķēniņš to zelta scepteri, kas bija viņa rokā, Esterei
piesniedza, un Estere piegāja un aizskāra sceptera galu. **3**
Tad ķēniņš uz viņu sacīja: kas tev kait, ķēniņiene Estere,

jeb ko tu prasi? Un pat valsts viena puse tev taps dota.
4 Tad Estere sacīja: ja ķēniņam patīk, tad lai ķēniņš un
Amans šodien nāk uz tām dzīrēm, ko es viņam esmu
sataisījusi. **5** Un ķēniņš sacīja: lai Amans steidzās un dara
pēc Esteres vārda. Kad nu ķēniņš un Amans nāca uz tām
dzīrēm, ko Estere bija sataisījusi, **6** Tad ķēniņš sacīja uz
Esteri vīnu dzerot: ko tu lūdzi, tas tev taps dots, un ko
tu prasi, tam būs notikt, arī līdz pusvalstij. **7** Tad Estere
atbildēja un sacīja: mana lūgšana un mana prasīšana ir šī.
8 Ja esmu atradusi žēlastību priekš ķēniņa un ja ķēniņam
ir pa prātam, manu lūgšanu man dot un darīt, ko es
prasīšu, tad lai ķēniņš un Amans nāk uz tām dzīrēm, ko
es tiem sataisīšu, tad es rītu darīšu pēc ķēniņa vārda.
9 Tad Amans tai dienā izgāja līksms un ar labu prātu.
Bet kad Amans Mardakaju redzēja ķēniņa vārtos, ka tas
necēlās un priekš viņa nelocījās, tad Amans palika dusmu
pilns pret Mardakaju, tomēr viņš savaldījās. **10** Un tas
nāca savā namā, un sūtīja un lika nākt saviem draugiem
līdz ar Zeresu, savu sievu. **11** Un Amans tiem izteica savas
bagātības godu un savu dēlu pulku, un visu, kā ķēniņš
viņu bija paaugstinājis, un kā tas viņu bija pacēlis pār
tiem lielkungiem un ķēniņa kalpiem. **12** Un Amans sacīja:
un ķēniņiene Estere nevienam nav likusi nākt līdz ar
ķēniņu uz tām dzīrēm, ko tā ir sataisījusi, kā man vien,
un arī uz rītu no viņas esmu aicināts līdz ar ķēniņu. **13**
Bet viss tas man nav gana, kamēr es to Jūdu Mardakaju
redzu sēžam ķēniņa vārtos. **14** Tad viņa sieva Zeresa un
visi viņa draugi uz to sacīja: lai uzceļ koku piecdesmit
olektis augstumā, un saki rītu ķēniņam, ka Mardakaju pie

tā būs pakārt, un tad ej līksms ar ķēniņu uz dzīrēm. Un
šis padoms patika Amanam, un viņš to koku lika uzcelt,

6 Tanī naktī ķēniņam nenāca miegs un viņš pavēlēja,
lai atnes laiku grāmatu, kur tās vērā liekamās lietas
bija uzrakstītas. **2** Un to lasīja ķēniņa priekšā. Un tur
atrada rakstītu, ka Mardakajs bija zināmu darījis, ka
Bigtans un Teres, ķēniņa divi kambarjunkuri un sliekšņa
sargi, bija meklējuši roku likt pie ķēniņa Ahasverus. **3**
Tad ķēniņš sacīja: kāds gods un kāda paaugstināšana
Mardakajam par to notikusi? Un ķēniņa jaunekļi, viņa
sulaiņi, sacīja: viņam nekas nav noticis. **4** Tad ķēniņš
sacīja: kas ir pagalmā? (Bet Amans bija nācis ķēniņa nama
ārējā pagalmā, ķēniņam sacīt, lai Mardakaju pakar pie tā
koka, ko viņš tam bija licis uzcelt.) **5** Un ķēniņa jaunekļi uz
viņu sacīja: redzi, Amans stāv pagalmā. Tad ķēniņš sacīja:
lai viņš nāk iekšā. **6** Tad Amans nāca iekšā, un ķēniņš uz
to sacīja: ko būs darīt tādam vīram, ko ķēniņš labprāt
grib godāt? Tad Amans domāja savā sirdī: kurš būs, ko
ķēniņš grib godāt, nekā es pats? **7** Tādēļ Amans sacīja
uz ķēniņu: Tam vīram, ko ķēniņš grib godāt, **8** Tam būs
nest ķēniņa drēbes, ar ko ķēniņš pats mēdz apģērbties,
un zirgu, uz kā ķēniņš mēdz jāt un kam valstības kronis
likts uz galvas. **9** Un to drēbi ar to zirgu būs rokā dot
vienam no tiem lielkungiem un to vīru, ko ķēniņš grib
godāt, ar to būs apģērbt, un viņam likt jāt uz tā zirga pa
pilsētas ielām un viņa priekšā izsaukt: tā dara tam vīram,
ko ķēniņš grib godāt. **10** Tad ķēniņš sacīja uz Amanu:
steidzies, ņem to drēbi un to zirgu, tā kā tu esi runājis,
un dari tā tam Jūdam Mardakajam, kas sēž ķēniņa vārtos,

un lai netrūkst neviena vārda no visa, ko tu esi runājis.
11 Tad Amans ņēma tās drēbes un to zirgu un apģērba
Mardakaju, un lika viņam jāt pa pilsētas ielām un izsauca
viņa priekšā: tā dara tam vīram, ko ķēniņš grib godāt. 12
Pēc tam Mardakajs griezās atpakaļ ķēniņa vārtos; bet
Amans steidzās atkal mājās, bēdīgs un aizsegtu galvu. 13
Un Amans teica savai sievai Zeresai un visiem saviem
draugiem visu, kas viņam bija noticis. Tad viņa gudrie un
Zeresa, viņa sieva, uz to sacīja: ja Mardakajs, kā priekšā
tu esi iesācis krist, ir no Jūdu dzimuma, tad tu pret viņu
nekā neiespēsi, bet tu viņa priekšā krizdams kritīsi. 14
Kad tie vēl ar viņu runāja, tad ķēniņa kambarjunkuri
atnāca un steigšus Amanu noveda dzīrēs, ko Estere bija
sataisījusi.

7 Kad nu ķēniņš un Amans nāca pie ķēniņienes Esteres
uz dzīrēm, 2 Tad ķēniņš sacīja uz Esteri atkal otrā dienā
vīnu dzerot: ko tu lūdzi, ķēniņiene Estere, tas tev taps
dots, un ko tu prasi, arī līdz pusvalstij, tam būs notikt.
3 Tad ķēniņiene Estere atbildēja: ja es, ķēniņ, žēlastību
esmu atradusi tavās acīs, un ja ķēniņam patīk, tad dod
man manu dzīvību uz manu lūgšanu un manus ļaudis
uz manu prasīšanu. 4 Jo mēs esam pārdoti, es un mani
ļaudis, ka topam izdeldēti, nokauti un nomaitāti. Ja mēs
būtu pārdoti par kalpiem un kalponēm, tad es būtu klusu
cietusi; jo nelaime neatsver ķēniņa traucējumu. 5 Tad
ķēniņš Ahasverus atbildēja un sacīja uz ķēniņieni Esteri:
kas tas tāds un kur ir tas, kas to savā prātā ir apņēmies, tā
darīt? 6 Tad Estere atbildēja: tas pretinieks un ienaidnieks
ir šis niknais Amans. Tad Amans iztrūcinājās ķēniņa un

ķēniņienes priekšā. 7 Un ķēniņš cēlās savā bardzībā no
dzīrēm un gāja uz tā nama dārzu. Un Amans stāvēja
un meklēja savu dzīvību no ķēniņienes Esteres, jo viņš
redzēja, ka ķēniņš par viņu bija nodomājis nelaimi. 8 Un
ķēniņš griezās atpakaļ no nama dārza uz dzīru namu, un
Amans bija nokritis pie tā sēdekļa, uz kā Estere sēdēja.
Tad ķēniņš sacīja: vai viņš arī pie ķēniņienes varas darbu
grib darīt pie manis namā? Kad šis vārds no ķēniņa mutes
izgāja, tad Amanam aizsedza galvu. 9 Un Arbonus, viens
no ķēniņa kambarjunkuriem, sacīja: redzi, Amana namā
stāv koks piecdesmit olektis augstumā, ko Amans cēlis
priekš Mardakaju, kas runājis labu priekš ķēniņa. Tad
ķēniņš sacīja: pakariet viņu pie tā. 10 Tad tie pakāra
Amanu pie tā koka, ko tas Mardakajam bija licis uzcelt.
Tad ķēniņa bardzība nostājās.

8 Tanī dienā ķēniņš Ahasverus deva ķēniņienei Esterei
Amana, tā Jūdu ienaidnieka, namu, un Mardakajs nāca
ķēniņa priekšā, jo Estere bija stāstījusi, kas viņš tai
esot. 2 Un ķēniņš novilka savu gredzenu, ko no Amana
bija ņēmis, un to deva Mardakajam, un Estere iecēla
Mardakaju pār Amana namu. 3 Un Estere runāja vēl
ķēniņa priekšā un krita viņam pie kājām un raudāja un
viņu lūdza, ka viņš atņemtu Amana, tā Agaģieša, ļaunumu
un viņa nodomu, ko viņš izdomājis pret Jūdiem. 4 Tad
ķēniņš Esterei piesniedza zelta scepteri, un Estere cēlās
un stāvēja ķēniņa priekšā. 5 Un viņa sacīja: ja ķēniņam
patīk, un ja es žēlastību esmu atradusi viņa priekšā, un ja
tas pareizi ir ķēniņa priekšā, un es patīkama esmu viņa
acīs, tad lai top rakstīts, ka Amana, Medatus, tā Agaģieša

dēla, grāmatas un domas top iznīcinātas, ko viņš rakstījis,
gribēdams Jūdus nomaitāt, kas ir visās ķēniņa valstīs. **6**
Jo kā es varētu redzēt to nelaimi, kas maniem ļaudīm
uzies, un kā es varētu uzlūkot savu radu nomaitāšanu?
7 Tad ķēniņš Ahasverus sacīja uz ķēniņieni Esteri un
uz Jūdu Mardakaju: redzi, Amana namu es esmu devis
Esterei, un viņš ir pakārts pie koka, tādēļ ka savu roku
pielicis pie Jūdiem. **8** Tad nu jūs rakstiet par tiem Jūdiem,
kā jums patīk ķēniņa vārdā un aizspiežat to ar ķēniņa
gredzenu, jo to rakstu, kas ķēniņa vārdā rakstīts un ar
ķēniņa zieģeli aizspiests, to nedrīkst pārgrozīt. **9** Tad
ķēniņa rakstītāji tanī laikā tapa aicināti trešā mēnesī,
tas ir Zivana mēnesis, divdesmit trešā dienā, un tapa
rakstīts, tā kā Mardakajs pavēlēja, Jūdiem un valdniekiem
un zemes valdītājiem un valsts lieliem kungiem, no
Indijas līdz Moru zemei, simts divdesmit septiņās valstīs
un uz ikvienu valsti viņas rakstā un uz ikvienu tautu
viņas valodā, un Jūdiem pēc viņu rakstiem un pēc viņu
valodas. **10** Un tas tapa rakstīts ķēniņa Ahasverus vārdā
un aizspiests ar ķēniņa gredzenu. Un tās grāmatas tapa
sūtītas caur skrējējiem, kas jāja uz čakliem zirgiem no
ķēniņa staļļiem. **11** Ķēniņš atļaujot Jūdiem visās pilsētās
sapulcēties un savu dzīvību aizstāvēt, izdeldēt, nokaut
un nomaitāt visu to ļaužu un valsts spēku, kas nāktu
virsū, laupīt bērnus un sievas, un viņu mantu, - **12** Vienā
dienā, pa visām ķēniņa Ahasverus valstīm, trīspadsmitā
dienā divpadsmitā mēnesī, tas ir Adara mēnesis. **13** Tais
grāmatās bija rakstīts: ka pavēle dota pa visām valstīm,
ka visiem ļaudīm nāk zināms, lai Jūdi ir gatavi uz to dienu

atriebties pie saviem ienaidniekiem. **14** Tad tie skrējēji
izgāja jāšus ar ķēniņa čakliem zirgiem ātri steigdamies,
pēc ķēniņa vārda, un tā pavēle tapa dota Sūsanas pilī.
15 Un Mardakajs izgāja no ķēniņa ar pazilām un baltām
ķēniņa drēbēm un ar lielu zelta kroni un ar uzvalku no
dārga audekla un purpura, un Sūsanas pilsēta gavilēja
un līksmojās. **16** Pie Jūdiem bija spožums un līksmība
un prieks un gods. **17** Un visās valstīs un visās pilsētās,
kur ķēniņa vārds un pavēle nāca zināmi, bija prieks un
līksmība pie Jūdiem, dzīres un labas dienas, un daudz no
pagāniem palika par Jūdiem, jo bailes no Jūdiem tiem bija
uzkritušas.

9 Tad nu divpadsmitā mēnesī, tas ir Adara mēnesis,
trīspadsmitā dienā, kad pēc ķēniņa vārda un pavēles
notikās, tai dienā, kad Jūdu ienaidnieki cerēja tos pārvarēt,
bet tas otrādi pārgriezās, ka Jūdi pārvarēja savus nīdētājus,
- **2** Tad Jūdi sapulcējās savās pilsētās pa visām ķēniņa
Ahasverus valstīm, ka tie rokas pieliktu pie tiem, kas viņu
nelaimi meklēja, un neviens nepastāvēja viņu priekšā,
jo bailes no viņiem bija nākušas pār visiem ļaudīm. **3**
Un visi lielkungi pa tām valstīm un valdnieki un zemes
valdītāji un ķēniņa mantas uzraugi godāja Jūdus, jo bailes
no Mardakaja pār tiem bija nākušas. **4** Jo Mardakajs bija
liels ķēniņa namā, un viņa slava izgāja pa visām valstīm,
jo tas vīrs Mardakajs tapa jo dienas jo augstāks. **5** Bet
Jūdi kāvās pret visiem saviem ienaidniekiem, ar zobenu
kaudami un nokaudami un nomaitādami, un darīja ar
saviem nīdētājiem pēc sava prāta. **6** Un Sūsanas pilī Jūdi ir
nokāvuši un nomaitājuši piecsimt vīrus **7** Un Parzandatu

un Dalvonu un Azvatu **8** Un Poratu un Adaliju un Aridatu
9 Un Parmastu un Arisaju un Aridaju un Vajezatu. **10**
Amana, Medatus dēla, Jūdu ienaidnieka, desmit dēlus tie
nokāva, bet tie savas rokas nepielika pie laupījuma. **11**
Tai dienā nokauto skaits tapa zināms ķēniņam Sūsanas
pilī. **12** Un ķēniņš sacīja uz ķēniņieni Esteri: Sūsanas pilī
Jūdi ir nokāvuši un nomaitājuši piecsimt vīrus, un arī
Amana desmit dēlus, ko tad tie nebūs darījuši citās ķēniņa
valstīs? Un nu, kas ir tava lūgšana, tas tev taps dots; un
kas vēl tava prasīšana, tai būs notikt. **13** Tad Estere sacīja:
ja ķēniņam patīk, tad lai tie Jūdi, kas ir Sūsanā, arī rītu
dara pēc šīs dienas atvēlēšanas, un lai Amana desmit
dēli pie koka top pakārti. **14** Tad ķēniņš pavēlēja, lai to
dara, un tā pavēle tapa dota Sūsanā, un tie pakāra Amana
desmit dēlus. **15** Un tie Jūdi, kas bija Sūsanā, sapulcējās
četrpadsmitā dienā, Adara mēnesī, un nokāva Sūsanā
trīssimt vīrus, bet tie savu roku nepielika pie laupījuma.
16 Un tie citi Jūdi, kas bija ķēniņa valstīs, sapulcējās,
ka tie savas dzīvības labad kautos un ka tiem miers
būtu no saviem ienaidniekiem, un tie nokāva no saviem
nīdētājiem septiņdesmit piecus tūkstošus, bet tie savas
rokas nepielika pie laupījuma. **17** Tas notikās trīspadsmitā
dienā, Adara mēnesī, un viņa četrpadsmitā dienā tie
dusēja, un šo dienu iecēla par dzīru un līksmības dienu. **18**
Bet tie Jūdi, kas Sūsanā bija sapulcējušies trīspadsmitā un
četrpadsmitā dienā, tie dusēja piecpadsmitā dienā un to
iecēla par dzīru un līksmības dienu. **19** Tāpēc tie Jūdi, kas
ciemos un miestos dzīvoja, to četrpadsmito Adara mēneša
dienu cēla par prieku un dzīru un svētku dienu, un kur

cits citam sūtīja dāvanas. **20** Un Mardakajs uzrakstīja šās
lietas un sūtīja grāmatas pie visiem Jūdiem, kas bija visās
ķēniņa Ahasverus valstīs tuvu un tālu, **21** Tiem par stipru
likumu iestādīdams, lai četrpadsmito un piecpadsmito
Adara mēneša dienu ik gadus svētī, **22** Tādēļ ka pa tām
dienām Jūdi bija mieru dabūjuši no saviem ienaidniekiem,
un tādēļ ka tai mēnesī viņu noskumšana bija pārvērtusies
par prieku un viņu bēdas par labām dienām, lai tie tās
dara par dzīru un līksmības dienām un sūta cits citam
dāvinājumus un nabagiem dāvanas. **23** Un Jūdi pieņēma,
kā tie bija sākuši darīt, un ko Mardakajs tiem bija rakstījis.
24 Proti ka Amans, Medatus dēls, tas Agaģietis, visu Jūdu
ienaidnieks, pret Jūdiem bija nodomājis, tos izdeldēt,
un ka viņš metis meslus, tas ir pur, tos biedināt un
nomaitāt. **25** Bet kad (Estere) ķēniņa priekšā nākusi,
tad šis caur grāmatām pavēlējis, ka viņa niknās domas,
ko viņš par Jūdiem bija nodomājis, atgrieztos uz viņa
galvu, un tie viņu ar viņa dēliem pakāruši pie koka. **26**
Tādēļ tie šās dienas sauca purim, no tā meslu vārda
„pur“. Tādēļ pēc visiem tiem vārdiem tai grāmatā, un
ko tie paši bija redzējuši un kas tiem bija noticis, **27**
Jūdi to iecēla un nolika priekš sevis un saviem bērniem
un visiem, kas viņiem pieķērās, ka to nepārkāptu, bet
ka svētītu šās divas dienas pēc viņu rakstiem un pēc
viņu nospriestā laika ikgadus; **28** Ka šīs dienas taptu
pieminētas un turētas pie visiem pēcnākamiem, ikvienā
augumā, ikvienā radā, ikvienā valstī un ikvienā pilsētā,
un ka tās purim dienas nepārkāptu Jūdu starpā un ka
viņu piemiņa netaptu aizmirsta pie viņu bērnu bērniem.

29 Un ķēniņiene Estere, Abikaīla meita, un Mardakajs,
tas Jūds, rakstīja it tikuši(ar visu savu spēku un ietekmi)
apstiprināt šo otru grāmatu par tiem purim. **30** Un viņš
sūtīja grāmatas visiem Jūdiem uz visām simts divdesmit
septiņām ķēniņa Ahasverus valstīm ar miera un uzticības
vārdiem, **31** Lai tie šīs purim dienas pastāvīgi svētī savā
nospriestā laikā, tā kā Mardakajs, tas Jūds, un ķēniņiene
Estere to bija iecēluši, un tā kā tie paši sev un savam
dzimumam bija apstiprinājuši, līdz ar to gavēņu un gaudu
iestādījumu. **32** Un Estere apstiprināja ar savu pavēli šos
purim likumus, un tie tapa ierakstīti grāmatā.

10 Un ķēniņš Ahasverus uzlika klausību zemei un jūras
salām. **2** Bet visi viņa varas un viņa stipruma darbi
un Mardakaja lielā paaugstināšana, ar ko ķēniņš viņu
paaugstinājis, tas viss rakstīts Mēdiešu un Persiešu ķēniņu
laiku grāmatā. **3** Jo Jūds Mardakajs bija otrais pie ķēniņa
Ahasverus un augsts pie Jūdiem un pieņēmīgs(patīkams)
pie visiem saviem brāļiem; jo viņš meklēja labumu
priekš savas tautas, un runāja par visa sava dzimuma
labklāšanos.

Ījaba

1 Viens vīrs bija Uca zemē, Ījabs vārdā, un tas bija
sirdsskaidrs un taisns un dievbijīgs un sargājās no ļauna.
2 Un tam dzima septiņi dēli un trīs meitas. **3** Un viņam
lopu bija septiņtūkstoš avis un trīstūkstoš kamieļi un
piecsimt jūgi vēršu un piecsimt ēzeļu mātes un ļoti liela
saime; un viņš bija lielāks nekā visi austruma ļaudis. **4** Un
viņa dēli gāja un taisīja dzīres ikviena namā savā dienā,
un sūtīja un aicināja savas trīs māsas, līdz ar tiem ēst un
dzert. **5** Kad nu tās dzīru dienas bija apkārt, tad Ījabs
sūtīja (atgādinājumu šķīstīties) un tos svētīja un cēlās no
rīta agri un upurēja dedzināmos upurus pēc visu viņu
skaita, jo Ījabs sacīja: Varbūt, ka mani dēli apgrēkojušies
un Dievam savā sirdī atsacījuši. Tā Ījabs darīja ikdienas. **6**
Un notikās kādā dienā, kad Dieva bērni nāca stāties Tā
Kunga priekšā, tad sātans arīdzan atnāca viņu starpā. **7**
Un Tas Kungs sacīja uz sātanu: no kurienes tu nāci? Un
sātans Tam Kungam atbildēja un sacīja: esmu gājis apkārt
pa pasauli un to esmu izstaigājis. **8** Un Tas Kungs sacīja
uz sātanu: vai tu neesi licis vērā Manu kalpu Ījabu? Jo
neviena tāda nav pasaulē kā viņš, sirdsskaidrs, taisns un
dievbijīgs vīrs, un kas tā sargās no ļauna. **9** Tad sātans
atbildēja Tam Kungam un sacīja: vai tad Ījabs velti Dievu
bīstas? **10** Vai Tu viņu un viņa namu un visu, kas tam
pieder, neesi visapkārt aptaisījis tā kā ar sētu? Viņa roku
darbu Tu esi svētījis, un viņa lopi ir vairojušies zemē. **11**
Bet nu izstiep jel Savu roku un aizskar, kas tam pieder,
tiešām viņš Tev vaigā atsacīsies. **12** Un Tas Kungs sacīja
uz sātanu: redzi, viss, kas tam pieder, lai ir tavā rokā,

tikai pie viņa paša nepieliec savu roku. Un sātans aizgāja
no Tā Kunga. **13** Kad nu kādā dienā viņa dēli un meitas
ēda un vīnu dzēra sava pirmdzimušā brāļa namā, **14** Tad
vēstnesis nāca pie Ījaba un sacīja: vērši ara un ēzeļu
mātes pie tiem bija klāt ganos. **15** Tad Arābi ielauzās un
tos paņēma un kāva tos puišus ar zobena asmeni, un es
viens pats tikai esmu izbēdzis, tev to stāstīt. **16** Kamēr tas
vēl runāja, cits atnāca un sacīja: Dieva uguns krita no
debess un iededzināja avis un puišus un tos sadedzināja
pavisam, un es viens pats tikai esmu izbēdzis, tev to
stāstīt, **17** Kamēr tas vēl runāja, cits atnāca un sacīja:
Kaldeji taisījās trijos pulkos un uzbruka kamieļiem un tos
paņēma un kāva tos puišus ar zobena asmeni, un es viens
pats tikai esmu izbēdzis, tev to stāstīt. **18** Kamēr tas vēl
runāja, cits atnāca un sacīja: tavi dēli un tavas meitas ēda
un dzēra vīnu sava pirmdzimušā brāļa namā. **19** Un redzi,
briesmīga vētra nāca no tuksneša puses un aizņēma tos
četrus nama stūrus, ka tas sagruva uz tiem jaunekļiem,
un tie nomira, un es viens pats tikai esmu izbēdzis, tev to
stāstīt. **20** Tad Ījabs cēlās un saplēsa savus svārkus un
apcirpa savu galvu un metās pie zemes un pielūdza **21**
Un sacīja: kails esmu nācis no savas mātes miesām un
kails atkal aiziešu. Tas Kungs ir devis, Tas Kungs ir ņēmis,
Tā Kunga vārds lai ir slavēts! **22** Visās šinīs lietās Ījabs
neapgrēkojās un neturējās aplam pret Dievu.

2 Un notikās atkal kādā dienā, kad Dieva bērni nāca,
stāties Tā Kunga priekšā, tad arī sātans atnāca viņu
starpā, stāties Tā Kunga priekšā. **2** Un Tas Kungs sacīja
uz sātanu: no kurienes tu nāci? Un sātans Tam Kungam

atbildēja un sacīja: esmu gājis apkārt pa pasauli un to
esmu izstaigājis. **3** Tad Tas Kungs sacīja uz sātanu: vai tu
neesi licis vērā Manu kalpu Ījabu? Jo neviena tāda nav
pasaulē kā viņš, sirdsskaidrs un taisns, dievbijīgs vīrs,
un kas tā sargās no ļauna; un viņš vēl turas stipri pie
savas sirdsskaidrības, bet tu Mani esi skubinājis pret viņu,
viņu velti samaitāt. **4** Tad sātans Tam Kungam atbildēja
un sacīja: ādu par ādu; un visu, kas cilvēkam pieder, to
viņš dod par savu dzīvību. **5** Bet izstiep jel Savu roku un
aizskar viņa kaulus un viņa miesas; tiešām viņš Tev vaigā
atsacīsies. **6** Un Tas Kungs sacīja uz sātanu: redzi, lai viņš
ir tavā rokā, bet taupi viņa dzīvību. **7** Tad sātans aizgāja
no Tā Kunga un sita Ījabu ar nikniem augoņiem no pēdas
līdz galvas virsai. **8** Un viņš ņēma poda gabalu, ar to
kasīties, un bija apsēdies pelnos. **9** Tad viņa sieva uz viņu
sacīja: vai tu vēl stipri turies pie savas sirds skaidrības?
Atsaki Dievam un mirsti. **10** Bet viņš uz to sacīja: tu runā
kā daža neprātīga runā; vai labumu gan saņemsim no
Dieva, bet ļaunumu vis nesaņemsim? Visās šinīs lietās
Ījabs neapgrēkojās ar savām lūpām. **11** Kad nu Ījaba trīs
draugi dzirdēja visu šo nelaimi, kas viņam bija uzgājusi,
tad tie nāca ikkatrs no savas vietas, Elifas no Temanas
un Bildads no Šuhas un Cofars no Naēmas; jo tie bija
sarunājušies, nākt un viņu žēlot un viņu iepriecināt. **12**
Un tie pacēla savas acis no tālienes un viņu nepazina;
tad tie pacēla savu balsi un raudāja, un ikviens no tiem
saplēsa savus svārkus un kaisīja pīšļus uz savām galvām
pret debesīm. **13** Tā tie pie viņa sēdēja zemē septiņas

dienas un septiņas naktis, un neviens uz to nerunāja ne
vārda; jo tie redzēja, ka tās sāpes bija ļoti lielas.

3 Pēc tam Ījabs atdarīja savu muti un nolādēja savu
dienu. Un Ījabs iesāka un sacīja: **2** Tā diena lai pazūd, kur
esmu dzimis, **3** Un tā nakts, kur sacīja: puisītis ieņemts. **4**
Šī diena lai paliek tumša, lai Dievs no augšienes pēc viņas
nevaicā, un spožums pār viņu lai nespīd. **5** Tumsa un
nāves ēna lai viņu aizņem, padebeši lai viņu apklāj un
kas vien dienu aptumšo, lai viņu biedē. **6** Šo nakti lai
tumsa apņem, ka tā starp gada dienām nepriecājās, lai
viņa nenāk mēnešu skaitā. **7** Redzi, šī nakts lai paliek
neauglīga, ka tanī nenotiek gavilēšana. **8** Lai dienu lādētāji
to nolād, tie, kas māk Levijatanu uzrīdīt. **9** Lai viņas
rīta zvaigznes top aptumšotas, lai viņa gaida uz gaismu,
bet nekā, un lai viņa neredz ausekļa spīdumu. **10** Tāpēc
ka tā manām miesām durvis nav aizslēgusi, un bēdas
nav noslēpusi priekš manām acīm. **11** Kāpēc es neesmu
nomiris mātes miesās un bojā gājis, kad no miesām
iznācu? **12** Kāpēc esmu likts klēpī un kāpēc pie krūtīm, ka
man bija zīst? **13** Jo tad es gulētu un būtu klusu, tad es
gulētu, un man būtu dusa, **14** Līdz ar ķēniņiem un runas
kungiem virs zemes, kas sev kapu vietas uztaisījuši, **15**
Vai ar lieliem kungiem, kam zelts bijis, kas savus namus
ar sudrabu pildījuši; **16** Vai kā norakts nelaikā dzimis
bērns es nebūtu nekas, tā kā bērniņi, kas nav redzējuši
gaismas. **17** Tur bezdievīgie stājās no trakošanas, un tur
dus, kam spēks noguris; **18** Tur cietumnieki visi līdzi ir
mierā, tie nedzird dzinēja balsi; **19** Tur ir mazs un liels, un
kalps ir vaļā no sava kunga. **20** Kāpēc (Dievs) dod bēdīgam

gaismu un dzīvību tiem, kam noskumusi sirds, **21** Kas pēc
nāves ilgojās, bet tā nenāk, un rok pēc tās vairāk nekā pēc
mantām, **22** Kas priecātos un gavilētu, kas līksmotos, kad
kapu atrastu - **23** Vīram, kam ceļš ir apslēpts, un ko Dievs
visapkārt apspiedis? **24** Jo maizes vietā man ir nopūtas,
un mana kaukšana izgāzās kā ūdens. **25** Jo briesmas, ko
bijos, man uzgājušas, un no kā man bija bail, tas man
uznācis. **26** Man nav miera, man nav dusas, es nedabūju
atpūsties, un bēdas nāk uz bēdām.

4 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja: **2** Vai ļaunā
ņemsi, kad tev kādu vārdu teiksim? Bet, - kas varētu klusu
ciest? **3** Redzi, dažu labu tu esi pamācījis un nogurušas
rokas stiprinājis. **4** Tavi vārdi kritušu ir uzcēluši, un
drebošus ceļus tu esi spēcinājis. **5** Bet kad tas nu nāk
uz tevi, tad tu nogursti, un kad tas tevi aizņem, tad
tu iztrūcinājies. **6** Vai uz tavu Dieva bijāšanu nebija
tava cerība, vai tu nepaļāvies uz saviem nenoziedzīgiem
ceļiem? **7** Piemini jel, kurš nenoziedzīgs būdams ir bojā
gājis, un kur taisni ir izdeldēti? **8** Tā es gan esmu redzējis:
kas netaisnību ar un varas darbu sēj, tie to pašu pļauj. **9**
Caur Dieva dvašu tie iet bojā, un no viņa bardzības gara
tie iznīkst. **10** Lauvas rūkšana un liela lauvas balss un
jaunu lauvu zobi ir izlauzti. **11** Vecais lauva iet bojā, jo
laupījuma nav, un vecās lauvas bērni izklīst. **12** Un slepeni
pie manis nācis vārds, un mana auss kādu skaņu no tā ir
saņēmusi, **13** Nakts parādīšanu domās, kad ciets miegs
cilvēkiem uziet. **14** Tad bailes man uznāca un šaušalas un
iztrūcināja visus manus kaulus. **15** Un viens gars man gāja
garām, ka visi manas miesas mati cēlās stāvu. **16** Viņš

stāvēja, bet es nepazinu viņa ģīmi, tēls bija priekš manām
acīm un es dzirdēju palēnu balsi: 17 Vai cilvēks taisns
Dieva priekšā, vai vīrs šķīsts priekš sava Radītāja? 18
Redzi, Saviem kalpiem Viņš neuztic, un Saviem eņģeļiem
Viņš pierāda vainu, - 19 Cik vairāk tiem, kas mālu namos
dzīvo, kas ceļas no pīšļiem, kas nīcīgi kā kodi. 20 Starp rīta
un vakara laiku tie top sašķelti, ka neviens to nenomana,
viņi iet pavisam bojā. 21 Vai viņu gods viņiem netop
atņemts? Tie nomirst, bet ne gudrībā.

5 Sauc jel, vai būs kāds, kas tev atbild? Un pie kura no
svētiem tu gribi griezties? 2 Jo sirdēsti nokauj ģeķi, un
pārsteigšanās nonāvē nejēgu. 3 Es redzēju ģeķi iesakņotu,
bet piepeši nolādēju viņa namu. 4 Viņa bērni palika tālu
no pestīšanas un tapa satriekti vārtos, un nebija glābēja.
5 Viņa pļāvumu ēda izsalkuši, un pat no ērkšķu vidus to
lasīja, un laupītāji aprija viņa padomu. 6 Jo no pīšļiem
neizaug nelaime, un no zemes neizplaukst grūtums. 7 Bet
cilvēks uz grūtumu piedzimst, kā dzirksteles no oglēm
paceļas skraidīt. 8 Bet es meklētu to stipro Dievu un
Dievam pavēlētu savas lietas. 9 Viņš dara lielas lietas, kas
nav izprotamas, un brīnumus, ko nevar skaitīt. 10 Viņš
dod lietu virs zemes un ūdenim liek nākt pār druvām. 11
Zemos Viņš liek augstā vietā, un bēdīgie tiek celti laimē.
12 Viņš iznīcina viltniekiem padomu, ka viņu rokas nekā
derīga nevar padarīt. 13 Viņš satver gudros viņu viltībā,
un netikliem padoms ātri krīt. 14 Pa dienu tie skraida
tumsā, un dienas vidū tie grābstās kā naktī. 15 Bet Viņš
izglābj no zobena, no viņu mutes, un to bēdīgo no varenā
rokas. 16 Tā nabagam nāk cerība, bet blēdībai būs turēt

muti. **17** Redzi, svētīgs tas cilvēks, ko Dievs pārmāca,
tāpēc neņem par ļaunu tā Visuvarenā pārmācību. **18** Jo
Viņš ievaino un atkal sasien, Viņš sadauza, un Viņa roka
dziedina. **19** Sešās bēdās Viņš tevi izglābs, un septītā tevi
ļaunums neaizskars. **20** Bada laikā Viņš tevi izpestīs no
nāves, un kara laikā no zobena cirtieniem. **21** No ļaunām
mēlēm tu tapsi paglābts, un nebīsies no posta, kad tas
nāks. **22** Postīšanā un badā tu smiesies, un no zemes
zvēriem tu nebīsies. **23** Jo tev būs derība ar akmeņiem
tīrumā, un zvēri laukā turēs ar tevi mieru. **24** Un tu
samanīsi, ka tavs dzīvoklis mierā, un apraudzīsi savu
namu un trūkuma nebūs. **25** Un tu samanīsi, ka tava
dzimuma būs daudz, un tavi pēcnākamie kā zāle virs
zemes. **26** Vecumā tu iesi kapā, tā kā kūlīšus ieved savā
laikā. **27** Redzi, to mēs esam izmeklējuši, tā tas ir; klausi
tu un ņem to labi vērā.

6 Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Kaut manas vaimanas ar
svaru svērtu un turpretī manas bēdas svaru kausā liktu!
3 Jo tās tagad ir grūtākas nekā jūras smiltis, tāpēc mana
mute muld. **4** Jo tā Visuvarenā bultas ir iekš manis, mans
gars dzer viņu ugunis, Dieva briesmas karo pret mani. **5**
Vai gan meža ēzelis zviedz, kad tam ir zāle? Vai vērsis
mauj, kad tam sava barība? **6** Vai jēlu var ēst bez sāls? Vai
ir gardums olas baltumā? **7** Ko mana dvēsele negribēja
aizskart, tā nu ir mana bēdu barība. **8** Kaut mana lūgšana
notiktu, un Dievs man dotu, ko es gaidu, **9** Kaut Dievs
mani sadauzītu, kaut tas Savu roku izstieptu un mani
satriektu! **10** Tas man vēl būtu par prieku, un es vēl savās
nežēlīgās sāpēs būtu līksms, ka neesmu aizliedzis tā Svētā

vārdus. **11** Kāds ir mans spēks, ka es vēl varētu cerēt, un
kāds ir mans gals, ka manai dvēselei būtu jāpaciešās?
12 Vai mans spēks ir akmeņu spēks, vai mana miesa ir
varš? **13** Vai man palīga netrūkst pavisam, un vai man
padoms nav visai pagalam? **14** Izsamisušam žēlastības
vajag no sava drauga, citādi tas arī tā Visuvarenā bijāšanu
atmet. **15** Mani brāļi mani pieviļ kā strauts, kā strauta
ūdeņi, kas notek; **16** Sajukuši tie bija ar ledu, un sasniguši
ar sniegu, - **17** Tai laikā, kad karstums tos spiež, tad tie
izsīkst, kad karsts metās, tad tie iznīkst no savas vietas.
18 Viņu ceļi griežas sānis, tie iet uz tuksnesi un izzūd. **19**
Uz tiem skatās ceļa ļaudis no Temas un cer Šebas ceļa
gājēji. **20** Tie paliek kaunā ar tādu cerību un nosarkst,
tur nonākdami. **21** Tiešām nu jūs neesat it nekas, redzat
briesmas un iztrūcinājāties. **22** Vai es jeb kad sacīju:
nesiet man un dodiet man dāvanas no sava padoma? **23**
Jeb glābiet mani no ienaidnieka rokas un pestījiet mani
no varas darītāju rokas? **24** Mācat mani, es cietīšu klusu,
un pierādiet man, kur es maldījies. **25** Cik spēcīgi ir taisni
vārdi, bet ko norāj jūsu rāšana; **26** Vai jūs esat apņēmušies
vārdus aprāt? Vējam pieder izsamisuša vārdi. **27** Vai arī
bāriņam gribat valgus mest un bedri rakt savam tuvākam.
28 Bet nu, lūdzami, uzlūkojiet mani, jums acīs tiešām
es nemelošu. **29** Atbildiet jel, lai nenotiek netaisnība,
atbildiet, jo mana taisnība vēl stāv. **30** Vai tad uz manas
mēles būs netaisnība, vai mana mute nemanīs, kas ir
blēdība?

7 Vai cilvēkam nav karš virs zemes, un vai viņa dienas
nav kā algādža dienas? **2** Tā kā kalps ilgojās pēc ēnas

un kā algādzis gaida uz savu algu, **3** Tāpat man nākuši
daudz bēdīgi mēneši, un grūtas naktis man ir piešķirtas.
4 Kad apguļos, tad es saku: kad atkal celšos? un vakars
vilcinājās, un es apnīkstu mētāties gultā līdz gaismai. **5**
Mana miesa ir apsegta ar tārpiem un vātīm, mana āda
sadzīst un čūlo atkal. **6** Manas dienas ir ātrākas nekā
vēvera (audēja) spole un beidzās bez nekādas cerības. **7**
Piemini, ka mana dzīvība ir vējš un mana acs labuma
vairs neredzēs. **8** Acs, kas nu mani redz, manis vairs
neredzēs. Tavas acis uz mani skatās, un es vairs neesmu.
9 Mākonis iznīkst un aiziet, - tāpat kas kapā nogrimst,
nenāks atkal augšām. **(Sheol h7585)** **10** Viņš neatgriezīsies
atkal savā namā, un viņa vieta viņu vairs nepazīs. **11** Tā
tad es savu muti neturēšu, es runāšu savās sirds bēdās, es
žēlošos savā sirdsrūgtumā. **12** Vai tad es esmu kā jūra,
vai kā liela jūras zivs, ka tu ap mani noliec vakti? **13**
Kad es saku: mana gulta man iepriecinās, manas cisas
atvieglinās manas vaimanas, **14** Tad Tu mani izbiedē ar
sapņiem, un caur parādīšanām Tu mani iztrūcini, **15** Tā
ka mana dvēsele vēlās būt nožņaugta, labāki mirt nekā tā
izģinst. **16** Es esmu apnicis, man netīk mūžam dzīvot;
atstājies jel no manis, jo manas dienas ir kā nekas. **17**
Kas ir cilvēks, ka Tu viņu tik augsti turi un ka Tu viņu
lieci vērā, **18** Un viņu piemeklē ik rītu, viņu pārbaudi
ik acumirkli, **19** Ka Tu nemaz no manis neatstājies un
mani nepameti, ne siekalas ierīt? **20** Ja esmu grēkojis,
ko es Tev darīšu, Tu cilvēku sargs? Kāpēc Tu mani esi
licis Sev par mērķi, ka es sev pašam palicis par nastu? **21**
Un kāpēc Tu manus pārkāpumus nepiedod un neatņem

manu noziegumu? Jo nu es apgulšos pīšļos, un kad Tu
mani meklēsi, tad manis vairs nebūs.

8 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: **2** Cik ilgi
tu tā gribi runāt? tavas mutes vārdi ir kā stiprs vējš,
kas greznojās. **3** Vai Dievs pārgrozītu tiesu, un tas
Visuvarenais pārgrozītu taisnību? **4** Kad tavi bērni pret
Viņu grēkojuši, tad Viņš tos arī nodevis viņu grēku varā.
5 Bet ja tu pie laika to stipro Dievu meklēsi un no tā
Visuvarenā žēlastības lūgsies, **6** Ja tu šķīsts būsi un taisns,
tad Viņš tevi gan uzlūkos un atkal uztaisīs tavas taisnības
dzīvokli. **7** Un ja tu iesākumā biji sīks, pēcgalā tu būsi ļoti
liels. **8** Jo vaicā jel tiem senajiem, un liec vērā, ko viņu
tēvi piedzīvojuši. **9** Jo mēs esam vakarēji un nezinām
nenieka; jo mūsu dienas ir kā ēna virs zemes. **10** Viņi tevi
gan mācīs un tev sacīs un no savas sirds runās. **11** Vai ašķi
aug bez dūņām, vai niedres izaug bez ūdens? **12** Vēl zaļo,
netiek plūktas, bet nokalst ātrāki nekā visa cita zāle. **13**
Tā iet visiem, kas Dievu aizmirst, un blēža cerība iet bojā,
14 Viņa drošums iznīkst, un viņa patvērums ir kā zirnekļa
tīkls. **15** Viņš atslienas pie sava nama, bet tas nestāv, viņš
gan pie tā turas, bet tas nepastāv. **16** Gan viņš ir zaļš,
saulei spīdot, un viņa zari izplešas viņa dārzā, **17** Viņa
saknes vijās ap akmeņiem un ķērās pie mūra ēkas. **18**
Kad viņš to izdeldē no viņa vietas, tad šī viņu aizliedz: Es
tevi neesmu redzējusi. **19** Redzi, tāds ir viņa ceļa prieks,
un no pīšļiem izaug atkal citi. **20** Redzi, Dievs neatmet
sirdsskaidro, un neņem bezdievīgo pie rokas. **21** Kamēr
Viņš tavu muti piepildīs ar smiešanos un tavas lūpas ar

gavilēšanu, 22 Tavi ienaidnieki taps apģērbti ar kaunu, un
bezdievīgo dzīvokļa vairs nebūs.

9 Ījabs atbildēja un sacīja: 2 Patiesi, es zinu, ka tas tā ir:
jo kā cilvēks varētu taisns būt tā stiprā Dieva priekšā? 3
Ja viņš grib ar To tiesāties, tad tas Viņam uz tūkstošiem
ne vārda nevar atbildēt. 4 Viņš ir gudrs no sirds un stiprs
no spēka; kas pret Viņu var tiepties un pastāvēt? 5 Viņš
pārceļ kalnus, un tie nemana, ka Viņš tos apgāž Savā
dusmībā. 6 Viņš kustina zemi no viņas vietas, ka viņas
pamati trīc. 7 Viņš pavēl saulei, tad tā neuzlec, Viņš
aizspiež zieģeli priekš zvaigznēm. 8 Viņš viens izplata
debesis un staigā pa jūras augstumiem. 9 Viņš radījis
tos vāģus(Lāci), Orijonu un Sietiņu un tās zvaigznes pret
dienasvidu. 10 Viņš dara lielas lietas, ko nevar izprast,
un brīnumus, ko nevar izskaitīt. 11 Redzi, Viņš man iet
secen, ka To neredzu, Viņš staigā garām, ka To nesamanu.
12 Redzi, kad Viņš aizgrābj, kas Viņu kavēs, kas uz Viņu
sacīs: ko Tu dari? 13 Dievs neaptur Savas dusmas, apakš
Viņa tā varenā palīgi lokās. 14 Kā tad nu es Viņam varētu
atbildēt un atrast vārdus pret Viņu? 15 Jo, kad es arī taisns
būtu, taču es nevaru atbildēt, bet man būtu savs soģis
jāpielūdz. 16 Jebšu es sauktu, un Viņš man atbildētu, taču
es nevarētu ticēt, ka Viņš klausīšot manu balsi. 17 Jo Viņš
sagrābtu mani tā kā ar vētru un vairotu manas nepelnītas
vainas. 18 Viņš manam garam neļautu atspirgties, bet
mani pieēdinātu ar rūgtumiem. 19 Ja spēka vajag, redzi,
Viņš ir varens, un ja tiesā jānāk, kas Viņu sauks priekšā?
20 Ja es būtu taisns, tad mana mute mani pazudinātu,
ja es būtu skaidrs, taču Viņš man pierādītu vainu. 21

Es esmu nenoziedzīgs, es savu dvēseli nežēloju, man
riebj dzīvot. 22 Viena alga! tādēļ es saku: Viņš izdeldē
nenoziedzīgu un bezdievīgu. 23 Kad Viņa rīkste piepeši
nonāvē, tad Viņš smejas par nenoziedzīgo izsamišanos. 24
Zeme top dota bezdievīgā rokā, Viņš apklāj viņas tiesnešu
vaigus. Ja tas tā nav, kas tad to dara? 25 Manas dienas jo
ātras bijušas nekā skrējējs, tās ir aiztecējušas un labuma
nav redzējušas. 26 Tās aizgājušas kā vieglas laivas, kā
ērglis, kas šaujas uz barību. 27 Kad es domāju: es gribu
aizmirst savas vaimanas un pamest savu skumību un
atspirgties, 28 Tad es iztrūkstos par visām savām sāpēm;
es zinu, ka Tu mani neturi par nenoziedzīgu, 29 Ja man
būs vainīgam būt, - kāpēc tad man velti nodarboties? 30
Jebšu es mazgātos sniegā un šķīstītu savas rokas sārmā,
31 Taču Tu mani iemērktu bedrē, tā ka manas drēbes no
manis kaunētos. 32 Jo Viņš nav tāds vīrs kā es, kam es
varētu atbildēt, ka mēs kopā varētu iet priekš tiesas. 33
Nav mūsu starpā izšķīrēja, kas savu roku varētu likt uz
mums abiem. 34 Kad Viņš atņemtu Savu rīksti no manis
un Viņa biedēklis mani neiztrūcinātu, - 35 Tad es runātu
un no Viņa nebītos; jo tā tas ar mani vis nav.

10 Mana dvēsele apnikusi dzīvot; savas vaimanas es
neaizturēšu, es runāšu savas dvēseles rūgtumā. 2 Es
sacīšu uz Dievu: nepazudini mani, dod man zināt, kāpēc
Tu ar mani tiesājies. 3 Vai Tev patīk varas darbu darīt,
atmest Savas rokas darbu un bezdievīgo padomam dot
spožumu; 4 Vai Tev ir miesīgas acis, vai Tu redzi, kā
cilvēks redz? 5 Vai Tavas dienas ir kā cilvēka dienas un
Tavi gadi kā kāda vīra dienas, 6 Ka Tu manu noziegumu

meklē un vaicā pēc maniem grēkiem, **7** Lai gan Tu zini,
ka es bezdievīgs neesmu, un ka neviena nav, kas no
Tavas rokas izglābj, **8** Tavas rokas mani sataisījušas un
darījušas, kāds es viscaur esmu, un tomēr Tu mani aprij.
9 Piemini jel, ka Tu mani kā mālu esi taisījis, vai Tu mani
atkal darīsi par pīšļiem? **10** Vai Tu mani neesi izlējis
kā pienu, un man licis sarikt kā sieram? **11** Ar ādu un
miesu Tu mani esi apģērbis, ar kauliem un dzīslām mani
salaidis! **12** Dzīvību un žēlastību Tu man esi devis, un
Tavas acis sargāja manu dvēseli. **13** Un to Tu Savā sirdī
esi slēpis, es zinu, ka tas Tev prātā stāvēja. **14** Kad es
grēkoju, tad Tu to gribēji pieminēt un mani neatlaist no
maniem noziegumiem. **15** Ja es bezdievīgs biju, ak vai,
man! Bet ja biju taisns, taču man nebija galvu pacelt, ar
lielu kaunu ieraugot savas bēdas. **16** Un ja es galvu paceļu,
kā lauva Tu mani gribēji vajāt, un arvien atkal brīnišķi
pret mani rādīties, **17** Pret mani vest Savus lieciniekus
citus par citiem un vairot Savu dusmību pret mani, celt
pret mani vienu kara spēku pēc otra. **18** Kāpēc tad Tu
mani esi izvedis no mātes miesām? Kaut es būtu nomiris
un neviena acs mani nebūtu redzējusi, **19** Tad es būtu
kā kas mūžam nav bijis, no mātes miesām es būtu kapā
guldīts. **20** Vai nav īss mans mūžs? Mities jel, atstājies no
manis, ka es maķenīt atspirgstos, **21** Pirms es noeju, un
vairs neatgriežos, uz tumsības un nāves ēnas zemi, **22** Uz
zemi, kur bieza tumsība kā pusnakts, kur nāves ēna un
nekāda skaidrība, un kur gaisma ir kā tumsība.

11 Tad Cofars no Naēmas atbildēja un sacīja: **2** Vai uz
tik daudz vārdiem nebūs atbildēt, vai mutīgam cilvēkam

lai paliek taisnība? **3** Vai tad citiem uz tavām blēņām
būs klusu ciest, ka tu mēdi, un neviens tevi neapkauno,
4 Un saki: mana mācība ir skaidra, un es esmu šķīsts
priekš Tavām acīm, (ak Dievs!) **5** Bet tiešām, kaut Dievs
runātu un atdarītu Savas lūpas pret tevi **6** Un tev stāstītu
to apslēpto gudrību, kas ir gudrība pār gudrību, tad
tu zinātu, ka Dievs nemaz vēl visus tavus noziegumus
nepiemin. **7** Vai tu Dieva apslēptos padomus vari atrast,
vai attapt tā Visuvarenā pilnību? **8** Viņa ir augstāka nekā
debesis, - ko tu vari darīt? Dziļāka nekā elle, - ko tu vari
zināt? **(Sheol h7585)** **9** Garāka nekā zeme savā mērā, un
platāka nekā jūra! **10** Kad Viņš uzbrūk un gūsta, priekš
tiesas stāda, kas Viņam to liegs? **11** Jo Viņš pazīst neliešus,
Viņš redz negantību, vai vērā nelikdams. **12** Bet pirms
ģeķis nāk pie gudrības, tad meža lops paliek par cilvēku.
13 Ja tu pacelsi savu sirdi un izplētīsi savas rokas uz Viņu,
- **14** Ja tu to ļaunumu, kas tavā rokā, tālu atmetīsi, un
netaisnībai neļausi mājot savā dzīvoklī, **15** Tad tu savu
vaigu varēsi pacelt bez vainas un varēsi pastāvēt un
nebūs jābīstas. **16** Tad tu bēdas varēsi aizmirst, un tās
tā pieminēt, kā ūdeni, kas aizskrien. **17** Un tavs mūžs
stāvēs spožāks nekā dienas vidus, un pat tumsa būs kā
rīta gaisma. **18** Un tu varēsi ticēt, ka vēl ir cerība, un
redzēsi, ka vari mierā dusēt. **19** Un varēsi apgulties, un
neviens tevi neizbiedēs, un daudzi vēl tevi godinās. **20**
Bet bezdievīgo acis izīgst un viņu patvērums iet bojā, un
viņu cerība iznīks kā pēdīgā dvaša.

12 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Tas ir tiesa, jūs esat
ļaudis un ar jums gudrība izmirs. **3** Man arīdzan ir

sirds, tāpat kā jums, jūs man priekšā neesat, un kas tad
to gudrību nezin? **4** Es pat savam tuvākam esmu par
apsmieklu, es, kas Dievu piesaucis un no Viņa esmu
paklausīts, par apsmieklu tas taisnais un sirdsskaidrais. **5**
Kauns nelaimei pēc laimīga domām; tas gaida to, kam
kāja slīd. **6** Postītāju dzīvokļiem labi klājās, un mierā
paliek bezdievīgi un kam Dievs ir dūrē. **7** Un tiešām, vaicā
jel lopiem, tie tev to mācīs, un putniem apakš debess, tie
tev to stāstīs. **8** Jeb runā ar zemi, tā tev mācīs, un jūras
zivis tev to izteiks. **9** Kas neatzīst pie visa tā, ka Tā Kunga
roka to darījusi. **10** Viņa rokā ir visu dzīvo dvēsele un visu
cilvēku miesu gars. **11** Vai auss nepārbauda vārdus, kā
mute bauda barību? **12** Pie veciem ir gudrība un ilgs mūžs
dod saprašanu. **13** Pie Viņa ir gudrība un spēks, Viņam ir
padoms un prāts. **14** Redzi, Viņš nolauž, un neviens nevar
uztaisīt. Viņš ko aizslēdz, un neviens nevar atvērt. **15**
Redzi, kad Viņš ūdeņus satur, tad tie izsīkst, un kad Viņš
tos laiž vaļā, tad tie zemi griež apkārt. **16** Pie Viņa ir spēks
un pastāvība, Viņa priekšā ir, kas maldās un kas maldina.
17 Viņš ved padomu devējus par laupījumu, un tiesnešus
Viņš dara par ģeķiem. **18** Ķēniņu saites Viņš sarauj un
apjož pašiem gurnus ar saitēm. **19** Viņš ved cienīgus par
laupījumu, un apgāž varenus. **20** Viņš atņem runātājiem
valodu un noņem vecajiem prātu. **21** Viņš izlej negodu
pār lieliem kungiem, un vareniem Viņš jostu raisa vaļā.
22 Viņš atklāj dziļumus tumsai, un nāves ēnu Viņš ved
gaismā. **23** Viņš vairo ļaudis un tos izdeldē, Viņš ceļ spēkā
tautas un tās izklīdina. **24** Viņš ļaužu virsniekiem virs
zemes atņem sirdi un tos maldina tuksnesī, kur ceļa nav.

25 Tie grābsta tā kā tumsā, kur gaismas nav, un Viņš tiem
liek maldīties kā piedzērušiem.

13 Redzi, to visu mana acs redzējusi, mana auss dzirdējusi
un to likusi vērā. **2** Ko jūs protat, to es arīdzan protu, jūs
man neesat priekšā. **3** Bet es gribu runāt uz to Visuvareno,
un man gribās aizbildināties tā stiprā Dieva priekšā. **4**
Jo tiešām, jūs esat melu runātāji, jūs visi esat nelietīgi
dziednieki. **5** Kaut jūs pavisam klusu būtu, tas jums
būtu par gudrību. **6** Klausiet jel manu aizbildināšanos,
un ņemiet vērā manas mutes tiesāšanos. **7** Vai gribat
netaisnību runāt Dieva labad un Viņa labad izteikt viltību?
8 Vai Viņu gribat aizbildināt un Dievam būt pārstāvētāji?
9 Vai būs labi, kad Viņš jūs meklēs, vai Viņu pievilsiet, kā
cilvēku pieviļ? **10** Sodīt Viņš jūs sodīs, ja jūs slepeni vaigu
uzlūkojat. **11** Vai Viņa augstība jūs neiztrūcinās un bailes
no Viņa jums neuzkritīs? **12** Jūsu mācības būs kā pelni, un
jūsu augstie vārdi kā mālu kopas. **13** Palieciet man klusu,
un es runāšu, lai man notiek, kas notikdams. **14** Kāpēc
man savu miesu bija zobos ņemt, un savu dvēseli likt savā
rokā? **15** Redzi, jebšu Viņš mani nokaus, taču es uz Viņu
gribu cerēt, es tikai savus ceļus gribu aizbildināt Viņa
priekšā. **16** Jau tas man būs par pestīšanu, ka viltnieks
Viņa priekšā nenāks. **17** Klausāties, klausāties manus
vārdus, un mana valoda lai skan jūsu ausīs. **18** Redzat jel,
es esmu gatavs uz tiesu, es zinu, ka man paliks taisnība.
19 Kas ar mani varētu tiesāties? Patiesi tad es ciestu
klusu un mirtu. **20** Divas lietas tikai man nedari, tad es
neapslēpšos Tavā priekšā. **21** Lai Tava roka paliek tālu no
manis, un Tava briesmība lai mani neizbiedē. **22** Tad sauc,

un es atbildēšu, vai es runāšu, un Tu atbildi man. **23** Cik
man ir noziegumu un grēku? Dari man zināmus manus
grēkus un manus pārkāpumus. **24** Kāpēc Tu apslēpi Savu
vaigu un mani turi par Savu ienaidnieku? **25** Vai Tu
biedināsi šaubīgu lapu un vajāsi izkaltušus rugājus. **26**
Jo Tu man nospriedi rūgtumus un lieci manīt manas
jaunības noziegumus. **27** Tu lieci manas kājas siekstā un
glūni uz visiem maniem ceļiem un ieslēdzi manas pēdas
aplokā, - **28** Un tomēr šis iznīkst kā trūdi, tā kā drēbe, ko
kodes saēd.

14 Cilvēks, no sievas dzimis, dzīvo īsu laiku un ir pilns
grūtuma. **2** Viņš izaug kā puķe un novīst, viņš bēg kā ēna
un nepastāv. **3** Un par tādu Tu atveri savas acis un vedi
mani Tavas tiesas priekšā. **4** Kas dos šķīstu no nešķīstiem?
Nav neviena. **5** Viņa dienas jau ir nospriestas, viņa
mēnešu pulks stāv pie Tevis, Tu tam esi licis robežu, to
viņš nepārkāps. **6** Griez nost Savas acis no tā, ka atpūšās,
ka tas priecājās kā algādzis, savu dienu nobeidzis. **7** Jo
kokam, kad top nocirsts, ir cerība, ka atkal atjaunosies,
un viņa atvases nemitās. **8** Jebšu viņa sakne zemē kļūst
paveca, un viņa celms pīšļos mirst, **9** Taču no ūdens
smaržas viņš atkal izplaukst un dabū zarus kā iedēstīts.
10 Bet vīrs mirst, un ir pagalam, cilvēks izlaiž dvēseli,
- un kur nu ir? **11** Ūdeņi iztek no ezera, un upe izsīkst
un izžūst. **12** Tāpat cilvēks apgūlās un necēlās vairs;
kamēr debesis zūd, tie neuzmodīsies, un netaps traucēti
no sava miega. **13** Ak, kaut Tu mani apslēptu kapā un
mani apsegtu, kamēr Tava dusmība novērstos; kaut Tu
man galu nolemtu un tad mani pieminētu! **(Sheol h7585)** **14**

Kad vīrs mirst, vai tas atkal dzīvos? Es gaidītu visu savu
kalpošanas laiku, kamēr nāktu mana atsvabināšana. **15**
Tu sauktu un es Tev atbildētu; Tu ilgotos pēc Sava roku
darba. **16** Bet nu Tu skaiti manus soļus un neapstājies
manu grēku dēļ. **17** Mana pārkāpšana ir noglabāta un
apzieģelēta, un Tu pielieci vēl klāt pie mana nozieguma.
18 Tiešām, kalns sagrūst, kad tas krīt, un klints aizceļas
no savas vietas. **19** Ūdens izgrauž akmeņus, un viņa plūdi
aizpludina zemes pīšļus, un cilvēka cerībai Tu lieci zust.
20 Tu viņu pārvari pavisam un viņš aiziet; Tu pārvērti
viņa ģīmi, un tā Tu viņu aizdzeni. **21** Vai viņa bērni tiek
godā, viņš to nezin, vai tie ir trūkumā, ir to viņš no tiem
nesamana. **22** Viņa paša miesās ir sāpes, un viņa paša
dvēselei jāžēlojās.

15 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja: **2** Vai tad
gudram vīram būs runāt tukšas domas un savu sirdi
pildīt ar vēju? **3** Pārmācīt ar vārdiem, kas nepieklājās,
un ar valodu, kur labums neatlec? **4** Tiešām, tu iznīcini
Dieva bijāšanu un nicini pielūgšanu Dieva priekšā. **5** Jo
tava mute parāda tavu noziegumu, un tu esi uzņēmies
runāt, kā gudrinieki runā. **6** Tava mute tevi pazudina,
un ne es; tavas lūpas pret tevi dod liecību. **7** Vai tu
esi tas pirmais cilvēks piedzimis, vai tu esi dzemdināts,
pirms kalni bija? **8** Vai tu esi dzirdējis Dieva apslēpto
padomu, vai tu gudrību esi iezīdis? **9** Ko tu zini, ko mēs
nezinātu, ko tu proti, un mēs to neprastu? **10** Arī mūsu
starpā ir sirmi un veci, kas ilgāki dzīvojuši, nekā tavs
tēvs. **11** Vai Dieva iepriecināšanas priekš tevis mazas, un
vārds, laipnīgi uz tevi runāts? **12** Kāpēc tava sirds tevi tā

apmāna, kāpēc tavas acis tā spulgo, **13** Ka tavas dusmas
ceļas pret Dievu un izverd tādu valodu no tavas mutes?!
14 Kas ir cilvēks, ka tas būtu šķīsts, un ka būtu taisns, kas
no sievas dzimis? **15** Redzi, Saviem svētiem Viņš neuztic
un debesis nav šķīstas priekš Viņa acīm. **16** Ne nu vēl
tas negantais un samaitātais cilvēks, kas netaisnību dzer
kā ūdeni. **17** Es tev stāstīšu, klausies mani, un es tev
teikšu, ko esmu redzējis, **18** Ko gudrie stāstījuši no saviem
tēviem un nav slēpuši, - **19** Tiem vien zeme bija dota,
un svešinieks viņu starpā nebija nācis, - **20** Bezdievīgais
mokās visu mūžu, un briesmīgais, cik tam gadi nolikti.
21 Viņa ausīs skan briesmas, pašā mierā viņam uzbrūk
postītājs. **22** Viņš neuzticās iznākt no tumsības; jo zobens
uz viņu gaida. **23** Viņš skraida šurp un turp pēc maizes,
kur varētu dabūt; viņš zin tumsības dienu sev tuvu klātu.
24 Bēdas un izbailes viņu biedē, viņu pārvar kā ķēniņš,
uz kaušanos gatavs. **25** Jo viņš izstiepa savu roku pret
Dievu un cēlās pret to Visuvareno. **26** Viņš skrēja pret
Viņu ar pašu galvu, ar savu priekšturamo bruņu biezām
pumpām. **27** Viņš savu vaigu tauki izbaroja un kopa resnu
vēderu. **28** Viņš dzīvoja izpostītās pilsētās un namos,
kur nebija jādzīvo, kuriem nolemts būt par akmeņu
kopām. **29** (Tāpēc) viņš nepaliks bagāts, un viņa manta
nepastāvēs, un viņa laime neizplētīsies virs zemes. **30**
Viņš no tumsības ārā neiznāks, liesma izkaltēs viņa zarus,
caur Dieva mutes dvašu viņš aizies. **31** Lai viņš nepaļaujas
uz nelietību, ar to viņš pieviļas; jo nelietība būs viņa
alga. **32** Tā alga nāks priekšlaiku, un viņa zars nezaļos.
33 Viņš zaudēs kā vīna koks savus ķekarus un nometīs

kā eļļas koks savus ziedus. **34** Jo bezdievīgo saime paliks
neauglīga, un uguns norīs dāvanu ņēmēju dzīvokļus. **35**
Tie ir grūti ar netaisnību un dzemdē postu, un savām
sirds domām tie pieviļas.

16 Tad Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Tādas lietas nu
papilnam esmu dzirdējis, jūs visi esat nelāga iepriecinātāji.
3 Vai tie uzpūstie vārdi nu būs galā, vai kas tevi dzen tā
atbildēt? **4** Es gan tāpat runātu kā jūs, kad jūsu dvēsele
būtu manā vietā, ar vārdiem es pret jums turētos un
kratītu savu galvu pār jums. **5** Es jūs stiprinātu ar savu
muti, jūs iepriecinātu ar savām lūpām. **6** Kad es runāju,
tad manas sāpes nerimst, un kad es klusu ciešu, vai
tad tās nostājās? **7** Tiešām, nu Viņš mani nokausējis;
Tu esi izklīdinājis visu manu saimi, **8** Un mani darījis
grumbainu, - tas ir par liecību, un mana liecība cēlās pret
mani un mani apsūdzēja pašā vaigā. **9** Viņa bardzība
mani saplosīja un vajāja, Viņš sakož Savus zobus par
mani, mans pretinieks met briesmīgas acis uz mani. **10**
Tie atplēš muti pret mani, un lādot tie mani sit vaigā,
tie sapulcējās kopā pret mani. **11** Dievs mani nodevis
neliešiem un man licis nākt bezdievīgu rokā. **12** Es biju
mierā, bet Viņš mani sadauzījis, Viņš mani grābis pie
kakla un mani satriecis un mani licis Sev par mērķi. **13**
Viņa bultas ap mani skraida, Viņš sašķēlis manas īkstis un
nav taupījis, Viņš manu žulti izlējis zemē. **14** Plosīdams
Viņš mani plosot plosījis, Viņš kā pats varenais pret mani
lauzies. **15** Es maisu esmu šuvis ap savu ādu un savu ragu
licis pīšļos, **16** Mans vaigs ir nosarcis no raudām, un pār
maniem acu vākiem ir nāves ēna, **17** Jebšu netaisnība nav

manā rokā, un mana lūgšana ir šķīsta. **18** Zeme, neapklāj
manas asinis, un mana saukšana lai nemitās! **19** Jau tagad,
redzi, mans liecinieks ir debesīs, un mans liecības devējs
debess augstībā. **20** Mani draugi ir mani mēdītāji, bet
no manas acs asaras pil uz Dievu, **21** Kaut Viņš tiesu
nestu starp vīru un Dievu un starp cilvēka bērnu un viņa
draugu! **22** Jo tie noliktie gadi ies galā, un es aiziešu ceļu,
kur atpakaļ negriezīšos.

17 Mans gars ir vājš, manas dienas pagalam, kaps man ir
klāt. **2** Tiešām, mēdītāji mani apstāj un uz viņu tiepšanos
jāskatās manām acīm. **3** Galvo jel, pārstāvi Tu mani pie
Sevis paša, kur tad cits man roku dos! **4** Jo viņu sirdīm Tu
saprašanu esi apslēpis; tāpēc Tu viņiem virsroku nedosi.
5 Kas savus draugus izdāvā par laupījumu, tā bērnu acis
izīgs. **6** Bet Viņš mani darījis ļaudīm par sakāmu vārdu, ka
esmu tāds, kam spļauj vaigā. **7** Tādēļ mana acs ir tumša
no skumības, un visi mani locekļi ir kā ēna. **8** Taisnie par
to iztrūcinājās, un nenoziedzīgais iekarst par neganto. **9**
Bet taisnais turas pastāvīgi uz sava ceļa, un kam šķīstas
rokas, pieņemas stiprumā. **10** Tad nu jūs visi nāciet tik
atkal vien, gudra es neatradīšu jūsu starpā. **11** Manas
dienas ir pagājušas, mani padomi iznīcināti, ko mana
sirds bija kopusi. **12** Nakti tie sauc par dienu, un gaismu
saka tuvu esam, kur tumsa klātu. **13** Ko man vēl gaidīt,
kaps būs mans nams; tumsā es uztaisīšu savu gultu. **(Sheol
h7585)** **14** Trūdus es saucu par savu tēvu, tārpus par savu
māti un māsu. **15** Kur tad būs mana cerība, manu cerību,
kas to redzēs? **16** Kapā tā nogrims, kad it visiem pīšļos
būs dusa. **(Sheol h7585)**

18 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: **2** Cik ilgi
vēl jūs grābstīsities pēc vārdiem? Pieņemiet padomu,
un tad runāsim. **3** Kāpēc mēs topam turēti par lopiem,
un par muļķiem jūsu acīs? **4** Tava dvēsele no dusmām
plīst; vai tad tevis dēļ zeme paliks tukša un klintis celsies
no savas vietas? **5** Tomēr bezdievīgo gaisma izdzisīs, un
viņa uguns liesma nespīdēs. **6** Gaišums paliek tumšs viņa
dzīvoklī, un viņa spīdeklis pār viņu izdziest. **7** Viņa varas
ceļi paliek šauri, un paša padoms viņu gāž. **8** Jo viņa kājas
to iedzen tīklā, un viņš staigā pār slazda valgiem. **9** Valgs
saista viņa pēdas, un saites viņu satver. **10** Viņa valgs ir
apslēpts zemē, un viņa slazds uz ceļa. **11** Visapkārt bailība
viņu iztrūcina un viņu dzen uz visiem soļiem. **12** Nelaime
taisās viņu rīt, un posts ir gatavs viņu gāzt. **13** Tas ēd viņa
miesas, un nāves pirmdzimušais rij viņa locekļus. **14** Viņa
cerība tiek atņemta no viņa dzīvokļa, un viņam jānoiet
pie briesmu ķēniņa. **15** Viņa dzīvoklī dzīvo visai sveši, uz
viņa mājas vietu kaisa sēru. **16** No apakšas sakalst viņa
saknes, un no augšienes novīst viņa zari. **17** Viņa piemiņa
iznīkst no zemes, un slava viņam nepaliek pasaulē. **18** No
gaismas to izstumj tumsā un aizdzen no zemes virsas. **19**
Viņam nav nedz bērna, nedz bērnu bērna savos ļaudīs,
un neviens neatliek viņa māju vietās. **20** Kas rietumos,
iztrūcinājās par viņa dienu, un kas austrumos, tos pārņem
šaušalas. **21** Tiešām, tā notiek netaisno dzīvokļiem un
tādu ļaužu vietai, kas Dievu neatzīst.

19 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Cik ilgi jūs manu
dvēseli bēdināsiet un mani mocīsiet ar vārdiem? **3** Jūs
gan desmitkārt mani likuši kaunā un nekaunaties mani

tā nomākt. **4** Un ja es tiešām esmu maldījies, tad tā
maldīšanās ir mana. **5** Vai tad jums tiešām tā bija lielīties
pret mani un pierādīt manu kaunu? **6** Ņemiet jel vērā, kā
Dievs mani lauzis un mani apvaldzinājis ar Savu tīklu. **7**
Redzi, es brēcu par varas darbu, bet man neatbild; es
kliedzu pēc palīga, bet tiesas nav. **8** Manam ceļam Viņš
licis šķēršļus, ka netieku uz priekšu, un uz manām tekām
Viņš licis tumsību. **9** Manu godu Viņš man novilcis un
atņēmis manas galvas kroni. **10** Viņš mani nopostījis
visapkārt, ka eju bojā, un manu cerību Viņš izsakņojis kā
koku. **11** Viņš iededzinājis Savu bardzību pret mani un
mani tur kā Savu ienaidnieku. **12** Viņa kara spēki sanākuši
kopā un pret mani taisījuši savu ceļu un apmetuši lēģeri
ap manu dzīvokli. **13** Manus brāļus viņš atšķīris tālu no
manis, un mani draugi man palikuši visai sveši. **14** Mani
tuvinieki atstājās, un mani draugi mani aizmirst. **15** Mana
saime un manas kalpones tur mani par svešinieku, un es
esmu kā svešs viņu acīs. **16** Es saucu savu kalpu, bet tas
neatbild, tas man mīļi jālūdzās ar savu muti. **17** Mana
dvaša riebj manai sievai, un mana smaka manas mātes
bērniem. **18** Pat puikas mani nicina; kad es ceļos, tad tie
man runā pretim. **19** Visi mani uzticamie draugi mani tur
par negantību, un ko es mīlējis, tie ir griezušies pret mani.
20 Mani kauli līp pie manas ādas un pie manas miesas,
un maniem zobiem āda vien atliek. **21** Apžēlojaties par
mani, apžēlojaties par mani, mani draugi! Jo Dieva roka
mani aizskārusi. **22** Kāpēc jūs mani vajājat, kā tas stiprais
Dievs, un no manas miesas nevarat pieēsties? **23** Ak kaut
mani vārdi taptu sarakstīti, ak kaut tie taptu iezīmēti

grāmatā! **24** Kaut tie ar dzelzs kaltu un svinu par mūžīgu
piemiņu taptu iecirsti akmenī. **25** Bet es zinu, ka mans
Pestītājs dzīvs, un pēcgalā Viņš celsies pār pīšļiem. **26** Un
kad mana āda, kas tā sasista, vairs nebūs, tad vaļā no
savas miesas es skatīšu Dievu. **27** Tiešām, es Viņu sev
skatīšu, un manas acis Viņu redzēs, un nebūs svešs. -
Mana sirds iekš manis ilgojās. **28** Kad jūs sakāt: Kā mēs to
vajāsim? Un ka tā vaina pie manis atrasta: **29** Tad bīstaties
no zobena; jo zobens ir tā bardzība par noziegumiem, lai
jūs atzīstat, ka ir sodība.

20 Tad Cofars no Naēmas atbildēja un sacīja: **2** Uz to
manas sirds domas mani spiež atbildēt, un es nevaru
valdīties. **3** Es dzirdu pārmācīšanu sev par kaunu, bet
mans gars savā gudrībā zinās atbildēt. **4** Vai tu nezini, ka
mūžam tā bijis, kamēr Dievs cilvēkus licis virs zemes,
5 Ka bezdievīgo lielība ilgi nepastāv, un ka blēdnieka
prieks paliek tik acumirkli? **6** Jebšu viņa greznība uzkāptu
līdz debesīm, un viņa galva sniegtu līdz padebešiem, **7**
Taču kā viņa sūds viņš mūžam zudīs; kas viņu redzējuši,
tie sacīs: kur viņš ir? **8** Viņš aizskries kā sapnis, ka to
nevarēs atrast, un pazudīs kā parādīšana naktī. **9** Acs, kas
viņu redzējusi, to vairs neredzēs, un viņa vieta to vairs
neieraudzīs. **10** Viņa bērni pielabināsies pie nabagiem,
un viņa roka dos atpakaļ viņa mantu. **11** Viņa kauli bija
pilni jaunības spēka, bet apgulsies ar viņu pīšļos. **12** Jebšu
blēdība bijusi salda viņa mutei, un viņš to slēpis apakš
savas mēles, **13** Un viņš to mīlējis un nepametis, bet to
paturējis savā mutē: **14** Taču viņa barība pārvērtīsies
viņa iekšās, par odžu žultīm tā būs iekš viņa. **15** Mantu,

ko ierijis, viņš atkal izvems, un Dievs to izgrūdīs viņam
no vēdera. **16** Odžu žultis viņš zīdīs, glodeņu dzelonis
viņu nokaus. **17** Viņš neredzēs upes, kas ielejās tek no
medus un piena. **18** Viņš gan strādās, bet to atdos un
no tā nebaudīs; cik viņš arī neiemantos, prieka tam
nebūs. **19** Jo viņš nospaidījis un atstājis nabagus, namus
viņš laupījis, bet tos neuzcels. **20** Jo viņa kuņģis nebija
pildāms, viņš neizglābsies caur savu mantu. **21** Viņa rīklei
nekas neizmuka, tādēļ viņa labums nepastāvēs. **22** Pašā
bagātā pilnībā viņam būs bēdas, visu apbēdināto roka
nāks viņam virsū. **23** Un notiks, lai viņa kuņģis top pilns,
tad (Dievs) uz viņu sūtīs savas bardzības karstumu un uz
viņu liks lītin līt, lai to rij. **24** Viņš bēgs no dzelzs bruņām,
un vara stops viņam izšaus cauri. **25** Viņš izvelk un no
viņa miesām nāk ārā, no viņa žultīm spīdoša dzelzs, un
nāves šausmas viņu pārņem. **26** Visāda tumsība apklās
viņa krājumu, neuzpūsts uguns viņu aprīs, un nomaitās
to atlikumu viņa dzīvoklī. **27** Debess viņa noziegumu
darīs zināmu, un zeme celsies pret viņu. **28** Viņa nama
krājums aizies, viņam izšķīdīs Dieva dusmības dienā. **29** Šī
ir bezdievīga cilvēka daļa no Dieva, un viņa nospriesta
mantība no tā stiprā Dieva.

21 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Klausāties, klausāties
manu valodu, un tā mani iepriecinājāt. **3** Paciešaties
man runājot, pēc apsmejiet manu valodu. **4** Vai tad es
vaidu par cilvēkiem, un kā lai mans prāts nav skumīgs?
5 Skatāties uz mani, tad jūs iztrūcināsities un liksiet
roku uz muti. **6** Kad es to pieminu, tad es iztrūkstos, un
šaušalas pārņem manu miesu. **7** Kāpēc bezdievīgi paliek

dzīvi, top veci, un vareni spēkā? **8** Viņu sēkla pastāv
viņu priekšā līdz ar viņiem, un viņu bērni priekš viņu
acīm. **9** Viņu namam ir miers bez bailēm, un Dieva rīkste
nenāk pār tiem. **10** Viņa vērsis aplec un nepaliek bez
augļiem, viņa govs vedās un neizmetās. **11** Savus bērnus
tie izlaiž kā avju pulku, un viņu puikas lēkā. **12** Tie ir
līksmi ar bungām un koklēm un priecājās ar stabules
skaņu. **13** Tie pavada savas dienas labklājībā, un acumirklī
tie iegrimst kapā. **(Sheol h7585)** **14** Taču tie sacījuši uz Dievu:
Nost no mums, jo Tavus ceļus mēs negribam atzīt. **15**
Kas ir tas Visuvarenais, ka mēs tam kalpotu, un kāds
labums mums atlec, ka to piesauktu? **16** (Bet) redzi, viņu
labums nestāv viņu rokā; tādēļ bezdievīgo padoms lai ir
tālu nost no manis. **17** Cikkārt tad izdziest bezdievīgo
gaišums, un posts tiem uznāk, ka Dievs (tiem) liek valgus
Savā dusmībā? **18** Ka tie ir kā rugāji priekš vēja un kā
pelus, ko vētra aizrauj. **19** Dievs pataupot viņa nelaimi
uz viņa bērniem. Lai Viņš to viņam pašam atmaksā, ka
pats to mana. **20** Viņa paša acis lai redz savu postu, un
pats lai dzer no tā Visuvarenā bardzības. **21** Jo kādas
tam bēdas par savu namu, kad paša vairs nav, kad viņa
mēnešu skaits ir beigts. **22** Kas mācītu saprašanu Dievam,
kas arī tos augstos tiesā? **23** Viens nomirst pilnā spēkā
visā mierā un laimē; **24** Viņa trauki ir pilni piena, un viņa
kauli ir tauki no smadzenēm. **25** Cits atkal mirst ar rūgtu
dvēseli un nekad nav baudījis labuma. **26** Tie kopā guļ
pīšļos, un abus tārpi apklāj. **27** Redzi, es zinu jūsu domas
un jūsu gudrību, ar ko jūs mani gribat nomākt. **28** Jo
jūs sakāt: kur ir tā varenā nams, un kur to bezdievīgo

telts un dzīve? **29** Vai neesat vaicājuši, kas tālus ceļus
gājuši; vai nezināt, ko tie stāsta? **30** Ka ļaunais glābjās
nelaimes dienā, un bardzības dienā tie top pasargāti. **31**
Kas viņam acīs pārmetīs viņa ceļu, kas viņu sodīs, kad tas
ko dara? **32** Ar godu viņš top pavadīts kapā, un kaps tam
stāv par dzīvu piemiņu. **33** Kapa smiltis ir viņam vieglas,
un visi cilvēki iet viņam pakaļ, kā tie priekš viņa bijuši
bez skaita. **34** Kā tad jūs mani tik velti iepriecinājat? Jūsu
atbildes ir un paliek blēņas.

22 Tad Elifas no Temanas atbildēja un sacīja: **2** Vai
Dievam kāds labums no cilvēka? Nē, labums tam pašam,
ka ir prātīgs. **3** Vai tas tam Visuvarenam par labu, kad
tu taisns, jeb par mantu, ka tu savus ceļus nenoziedzīgi
staigā? **4** Vai tad Viņš tavas Dieva bijāšanas dēļ tevi sodīs
un ar tevi ies tiesā? **5** Vai tava blēdība nav liela un tavi
noziegumi bez gala? **6** Jo savus brāļus tu esi ķīlājis bez
vainas un novilcis kailiem drēbes. **7** Piekusušo tu neesi
dzirdinājis ar ūdeni un izsalkušam liedzis maizi. **8** Kur
kāds bija varens, tam piederēja zeme, un kas bija augstā
godā, tas tur dzīvoja. **9** Atraitnes tu esi atlaidis tukšā,
un bāriņu elkoņi ir salauzti. **10** Tādēļ ir virves ap tevi,
un izbailes tev piepeši uzgājušas. **11** Jeb vai tu neredzi
tumsu un ūdens plūdus, kas tevi apklāj? **12** Vai Dievs
nav augšām debesīs? Redzi jel zvaigžņu augstumu, cik
tās augstas! **13** Un tu saki: ko Dievs zin? Vai Viņš aiz
tumšiem mākoņiem māk tiesāt? **14** Padebeši ir Viņa
aizsegs, ka neredz, un Viņš staigā debesīs. **15** Vai tu vecās
pasaules ceļu gribi staigāt, ko netaisnie ļaudis gājuši, **16**
Kas priekšlaiku bojā gājuši, - plūdi izgāzušies pār viņu

pamatiem. **17** Kas uz to stipro Dievu sacīja: Nost no mums!
un ko tas Visuvarenais tiem varētu darīt? **18** Tomēr Tas
viņu namus bija pildījis ar labumu. Šo bezdievīgo padoms
lai ir tālu no manis. **19** Taisnie to redz un priecājās, un
nenoziedzīgais par tiem smiesies: **20** Tiešām, izdeldēti ir
mūsu ienaidnieki, un uguns aprijis viņu pārējo mantu. **21**
Meklē Viņa draudzību, tad paliksi mierā, no tā tev nāks
labums. **22** Pieņem jel mācību no Viņa mutes un liec Viņa
vārdus savā sirdī. **23** Ja tu atgriezīsies pie tā Visuvarenā
un atmetīsi netaisnību tālu no sava dzīvokļa, tad tu tapsi
uztaisīts. **24** Liec pīšļos mantu un upes oļos zeltu, **25** Tad
tas Visuvarenais tev būs par zeltu un Viņš tev būs par
spožu sudrabu. **26** Tad tu par to Visuvareno priecāsies
un pacelsi uz Dievu savu vaigu. **27** Tu Viņu piesauksi,
un Viņš tevi paklausīs, un tu maksāsi savus solījumus.
28 Ko tu apņemsies, tas tev notiks, un uz taviem ceļiem
spīdēs gaišums. **29** Kad iet uz leju, tad tu saki: uz augšu!
Un Viņš izglābs to, kam noskumis vaigs. **30** Viņš izpestīs
to, kas nav nenoziedzīgs; tavu roku šķīstības dēļ tas taps
izpestīts.

23 Bet Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Vēl šodien man
jātiepjas manās vaimanās, tā roka uz manis ir smagāka,
nekā manas nopūtas. **3** Ak kaut es Viņu zinātu atrast un
varētu aiztikt līdz Viņa krēslam. **4** Es Viņam liktu priekšā
savu lietu un raudzītu pierādīt savu taisnību. **5** Es gribētu
dzirdēt tos vārdus, ko Viņš man atbildētu, un vērā ņemt,
ko Viņš man sacītu: **6** Vai Viņš pēc Sava lielā spēka ar
mani tiesāsies? Nē, Viņš klausīsies uz mani. **7** Tad taisns
ar Viņu tiesātos, un es mūžam taptu izglābts no sava

soģa. **8** Bet, ja es eju pret rītiem, tad Viņa tur nav, ja eju
pret vakariem, tad Viņu nemanu. **9** Ja Viņš ziemeļos dara
Savu darbu, tad es Viņu neraugu, ja Viņš nogriežas uz
dienasvidu, tad es Viņu neredzu. **10** Bet Viņš zina manu
ceļu; ja Viņš mani pārbaudītu, tad es taptu atrasts kā
zelts. **11** Mana kāja turējās Viņa pēdās, es Viņa ceļu esmu
sargājis un neesmu atkāpies. **12** No Viņa lūpu pavēles
es neesmu atkāpies, Viņa mutes vārdus es vairāk esmu
glabājis nekā savu padomu. **13** Bet kad Viņš uz ko pastāv,
kas Viņu novērsīs? Ko Viņš grib, to Viņš dara. **14** Jo Viņš
izdara, ko Viņš par mani nodomājis, un vēl daudz tādu
padomu ir pie Viņa. **15** Tādēļ es iztrūcinājos priekš Viņa
vaiga; kad es to apdomāju, tad es bīstos Viņa priekšā.
16 Tas stiprais Dievs manu sirdi darījis bailīgu, un tas
Visuvarenais mani iztrūcinājis. **17** Jo tādā tumsībā es vēl
neesmu izdeldēts, lai gan tumsa manu vaigu apklājusi.

24 Kāpēc tas Visuvarenais nav nolicis tiesas laikus, un
kāpēc tie, kas Viņu pazīst, neredz Viņa dienas? **2** Robežas
pārceļ, ganāmu pulku laupa un gana. **3** Bāriņu ēzeli
aizdzen un atraitnes govi ķīlā. **4** Nabagus grūž no ceļa un
bēdu ļaudīm zemē visiem jāapslēpjās. **5** Redzi, kā mežu
ēzeļi tuksnesī tie iziet pie sava darba, agri celdamies pēc
maizes, tuksnesis tiem ir barība priekš bērniem. **6** Tīrumā
tie sev pļauj lopu ēdamo, un nolasa atlikas bezdievīgā
vīna dārzā. **7** Kaili tie guļ bez drēbēm, apsega tiem nav
pret aukstumu. **8** Tie mirkst no lietus uz kalniem, un
bez patvēruma būdami tie apkampj klintis. **9** Bāriņu rauj
no krūtīm un ņem no nabaga ķīlas. **10** Kaili tie iet bez
drēbēm, un izsalkuši tie nes kūlīšus. **11** Šiem eļļa jāizspiež

starp viņu mūriem, vīna spaids tiem jāmin un jāslāpst. 12
Pilsētās ļaudis nopūšās un ievainoto dvēsele kliedz; un
taču Dievs to grēku nesoda. 13 Tie ir gaismas pretinieki,
Viņa ceļus tie nepazīst un nepaliek uz Viņa tekām. 14
Gaismai austot slepkava ceļas, nokauj nabagu un bēdīgu,
un naktī tas top par zagli. 15 Un laulības pārkāpēja acs
gaida krēslību un saka: Neviena acs mani nepazīs; un
apslēpj savu vaigu ar apsegu. 16 Tie tumsā ielaužās namos,
dienas laikā slēpjās, no gaismas nekā negrib zināt. 17 Jo
visiem šiem tumša nakts ir par dienu, jo nakts briesmas
tiem ir pazīstamas. 18 Ātri tas nozūd pa ūdens virsu,
viņa ežas ir nolādētas virs zemes, tas vairs nestaigās uz
savu vīna dārzu. 19 Bula laiks un karstums aizņem sniega
ūdeni, tāpat elle tos, kas grēkojuši. (Sheol h7585) 20 Pats
mātes klēpis viņu aizmirst, tas ir gardums tārpiem, tas
netop vairs pieminēts, netaisnība top salauzta kā sapuvis
koks; 21 Jo viņš aplaupīja neauglīgo, kas nedzemdē, un
nedarīja nekā laba atraitnei. 22 Bet Dievs arī uztur varas
darītājus ar savu spēku; vēl ceļas kas vairs neticēja, ka
dzīvos. 23 Viņš tiem dod drošību un stiprumu, un Viņa
acis skatās uz viņu ceļiem. 24 Tie ir augsti cēlušies, un
mazs brīdis, tad to vairs nav; tie apgulstās, tiek savākti kā
visi citi, un top nopļauti kā vārpas. 25 Vai tas tā nav?
Kas mani darīs par melkuli un manu valodu pierādīs par
tukšu?

25 Tad Bildads no Šuhas atbildēja un sacīja: 2 Valdība
un briesmas ir pie Viņa, Viņš mieru gādā Savā debess
augstībā. 3 Kas var izskaitīt Viņa karapulkus? Un pār ko
Viņa gaisma neceļas? 4 Kā tad cilvēks varētu būt taisns

Dieva priekšā, un šķīsts, kas no sievas dzimis? **5** Skaties
uz pašu mēnesi, tas nav skaidrs, un zvaigznes nav šķīstas
priekš Viņa acīm, **6** Ne vēl cilvēks, kas ir kode, un cilvēka
bērns, kas ir tārps?

26 Un Ījabs atbildēja un sacīja: **2** Kā tu nu palīdzējis
nestipram un stiprinājis nespēcīgo elkoni! **3** Kā tu nu
padomu devis negudram un saprašanu izrādījis ļoti
skaidri! **4** Kam tu teic šos vārdus, un kā dvaša no tevis
iziet? **5** Miroņi sāk trīcēt apakš ūdeņiem, un tie, kas tur
mīt. **6** Elle Viņa priekšā ir atvērta, un nāves bezdibenim
nav apsega. **(Sheol h7585)** **7** Viņš zvaigžņu debesi gaisā
izpletis un zemi piekāris, kur nekas. **8** Viņš saņem ūdeni
Savos mākoņos, un padebeši apakš Viņa nesaplīst. **9** Viņš
aizklāj Savu goda krēslu, Viņš izpleš tam priekšā Savu
padebesi. **10** Viņš ap ūdeņiem licis ežu, līdz kur gaisma un
tumsa šķirās. **11** Debess pīlāri trīc un iztrūcinājās no Viņa
draudiem. **12** Caur Viņa spēku jūra saceļas viļņos, un caur
Viņa ziņu augstie viļņi tiek sašķelti. **13** Caur Viņa vēju
debess paliek skaidra, un Viņa roka nodur žiglo čūsku. **14**
Redzi, tā ir Viņa ceļu maliņa, un kāda lēna balss tikai, ko
samanām; kas Viņa varas pērkoni varētu dzirdēt?

27 Un Ījabs teica vēl tālāk savus teikumus un sacīja: **2**
Tik tiešām kā Dievs dzīvs, kas man taisnību neizspriež,
un tas Visuvarenais, kas manu dvēseli apbēdinājis - **3**
Kamēr mana dvēsele vēl ir iekš manis un Tas Gars no
Dieva manās nāsīs - **4** Manas lūpas nerunās netaisnību,
un mana mēle neteiks melus. **5** Es nebūt nevaru teikt, ka
jums taisnība; kamēr man dvaša zūd, es aizstāvēšu savu
nenoziedzību. **6** Es turēšos stipri pie savas taisnības un

no tās neatlaidīšos; mana sirds mani nekož manu dienu
pēc. 7 Manam ienaidniekam būs palikt par blēdi, un
manam pretiniekam par netaisnu. 8 Jo kāda ir blēdnieka
cerība, kad Dievs atņem un aizrauj viņa dvēseli? 9 Vai
Dievs klausīs viņa saukšanu, kad viņam uznāk bēdas? 10
Jeb vai viņš var prieku dabūt pie tā Visuvarenā, vai viņš
Dievu var piesaukt ikkatrā laikā? 11 Es jums mācīšu, kāda
ir Dieva roka; kāds tā Visuvarenā padoms, to negribu
slēpt. 12 Redzi, jūs visi to redzat, kāpēc tad jūs domājiet
tukšas domas? 13 Šī ir bezdievīga cilvēka alga pie Dieva
un varas darītāju daļa, ko tie no tā Visuvarenā dabūs. 14
Ja tam daudz bērnu, tad zobens nāk pār tiem, un viņa
pēcnākamie nepaēdīs maizes. 15 Viņa atlikušos mēris
liek kapā, un viņa atraitnes nedabū raudāt. 16 Kad viņš
naudu sakrāj kā pīšļus un drēbes sagādā kā mēslus, 17 Tad
viņš gan sagādā, bet taisnie tās apvilks, un nenoziedzīgie
dalīs to naudu. 18 Viņš uztaisījis savu namu kā kode
un kā gans uztaisa būdu. 19 Bagāts tas apgūlās, un tad
nekad vairs; viņš atdara savas acis, un nav vairs nekas. 20
Bailība tam uzbrūk kā ūdens, naktī viņu aizrauj viesulis.
21 Austriņa vējš viņu aizrauj, ka tas aiziet, un aizpūš viņu
no savas vietas. 22 (Dievs) šauj uz viņu un netaupa, no
Viņa rokas tas bēg šurpu turpu. 23 Par to sasit plaukstas
un to aizsvilpo no viņa vietas.

28 Tiešām, sudrabam ir savi ceļi, kur tas rodas, un
kausējamam zeltam sava vieta. 2 Dzelzs no zemes top
ņemta, un no akmeņiem varš top kausēts. 3 Tumsai
gals likts, un caur caurim cilvēks izmeklē arī pašā galējā
tumsā apslēptos akmeņus. 4 Viņš izrok ceļu turp, kur

neviens nedzīvo, un kur neviena kāja neved; tur viņš
karājās un nolaižās tālu no cilvēkiem. **5** No zemes virsas
izaug maize, viņas apakša top apgriezta kā no uguns.
6 Viņas akmeņos ir safīri, un tur rodas zelta graudi. **7**
Ne ērglis šo ceļu nav ieraudzījis, ne vanaga acs to nav
redzējusi. **8** Briesmīgi zvēri pa to nav gājuši, un lauva pa
to nav staigājis. **9** Cilvēks pieliek savu roku pie akmeņiem,
un izrok kalnu pamatus; **10** Viņš izcērt ceļus akmeņu
kalnos, un viņa acs ierauga visādus dārgumus; **11** Viņš
aizdara ūdeņus, kā nesūcās cauri, un izved gaismā, kas
ir apslēpts. **12** Bet gudrību, kur to atrod, un kur mājo
atzīšana? **13** Cilvēks nezin, ar ko lai to pērk un dzīvo zemē
to nevar uziet. **14** Bezdibenis saka: te viņas nav; un jūra
saka: tā nav pie manis. **15** Zeltu par viņu nevar dot, nedz
sudraba maksu par viņu iesvērt. **16** To nevar uzsvērt ar
Ofira zeltu nedz ar dārgiem oniksa un safīra akmeņiem.
17 To neatsver ne zelts, ne spīdoši akmeņi, to nevar izmīt
pret zelta glītumiem. **18** Par pērlēm un kristālu nav ko
runāt; jo gudrību mantot ir pārāki par pērlēm. **19** Moru
zemes topāzs viņai nav līdzīgs, un visu šķīstais zelts viņu
nepanāk. **20** Nu tad, no kurienes nāk gudrība un kur mājo
atzīšana? **21** Jo tā ir apslēpta priekš visu acīm, kas dzīvo,
un putniem apakš debess tā ir nezināma. **22** Elle un nāve
saka: ar savām ausīm gan esam dzirdējuši viņas slavu. **23**
Dievs pazīst viņas ceļu, un Tas zin viņas vietu. **24** Jo Viņš
skatās līdz pasaules galiem, Viņš redz, kas apakš visām
debesīm. **25** Kad Viņš vējam deva savu svaru un ūdeni
nosvēra pēc mēra, **26** Kad Viņš lietum sprieda likumu un
zibenim un pērkonam ceļu, **27** Tad Viņš to izredzēja un

to izteica, Viņš to sataisīja un izdibināja, **28** Un sacīja
uz cilvēku: redzi, Tā Kunga bijāšana, tā ir gudrība, un
atstāties no ļauna, tā ir atzīšana.

29 Un Ījabs teica vēl tālāk savus teikumus un sacīja: **2** Ak
kaut es vēl būtu tāds kā pirmajos mēnešos, kā tai laikā,
kad Dievs mani pasargāja; **3** Kad Viņa spīdeklis spīdēja
pār manu galvu, un es Viņa gaismā staigāju pa tumsību; **4**
Kā es biju savas jaunības laikā, kad Dievs mājoja pār manu
dzīvokli, **5** Kad tas Visuvarenais vēl bija ar mani, un mani
bērni man apkārt; **6** Kad savus soļus mazgāju krējumā, un
akmens kalni man izlēja eļļas upes. **7** Kad es pa vārtiem
izgāju pilsētā, kad savu krēslu noliku uz tirgus(laukuma);
8 Tad jaunekļi mani redzot stājās pie malas, un sirmgalvji
pacēlās un palika stāvot. **9** Virsnieki mitējās runāt un lika
roku uz savu muti, **10** Lielkungu balss apklusa, un viņu
mēle pielipa pie zoda. **11** Jo kura auss mani dzirdēja, tā
mani teica laimīgu, un kura acs mani redzēja, tā deva
man liecību. **12** Jo es izglābu nabagu, kas brēca, un bāriņu,
kam nebija palīga. **13** Svētība no tā, kas ietu bojā, nāca pār
mani, un atraitņu sirdi es iepriecināju. **14** Es apģērbos ar
taisnību, un tā mani aptērpa, mana krietnība man bija kā
mētelis un kā ķēniņa cepure. **15** Es biju aklam acs un biju
tizlam kāja. **16** Nabagiem es biju par tēvu, un nezināma
sūdzību es izvaicāju. **17** Es salauzīju netaisnā dzerokšļus
un izrāvu laupījumu no viņa zobiem. **18** Un es sacīju: es
nomiršu savā ligzdā un manu dienu būs daudz kā smiltis.
19 Mana sakne izpletīsies pie ūdens, un rasa paliks pa
nakti uz manām lapām. **20** Mana godība būs vienmēr
jauna pie manis, un manam stopam labi izdosies manā

rokā. - **21** Uz mani klausījās un gaidīja un klusu saņēma
manu padomu. **22** Pēc maniem vārdiem neviens vairs
nerunāja, un mana valoda uz tiem pilēja. **23** Pēc manis
ilgojās kā pēc lietus, un atpleta savu muti kā uz vasaras
lietu. **24** Es tiem uzsmaidīju, kad tiem nebija drošības, un
mana vaiga gaišumu tie neskumdināja. **25** Es tiem biju
ceļa rādītājs un sēdēju goda vietā un mājoju kā ķēniņš
starp saviem pulkiem, kā noskumušu iepriecinātājs.

30 Bet nu par mani smejas, kas jaunāki nekā es, kuru
tēvus es nebūtu cienījis likt pie saviem lopu suņiem.
2 Viņu roku spēku kur es to liktu? viņu zaļums un
krietnums bija pagalam. **3** No trūkuma un bada izdēdējuši
tie grauza noras, tumšās tuksneša un posta vietās. **4** Tie
nātres izplūca pa krūmiem un paegļu saknes tiem bija
par barību. **5** No ļaužu vidus tie tapa izdzīti un tiem
uzkliedza kā zagļiem. **6** Bailīgās gravās tiem bija jādzīvo,
ir zemes un akmeņu caurumos. **7** Krūmos tie brēca, un
dadžos tie gūlās, **8** Nesaprašu un negoda ļaužu bērni, kas
no zemes bija izdzīti! **9** Bet nu es tiem esmu tapis par
dziesmiņu un esmu tiem par pasaku. **10** Tie mani tura par
negantību, atstājās tālu no manis un nekaunas man vaigā
spļaudīt. **11** Jo Dievs manu dvēseli ir darījis gurdenu un
mani apbēdinājis; tad tie vairs nevaldās manā priekšā.
12 Pa labo roku ceļas puikas un stumda manas kājas un
taisa savu ceļu, mani samaitāt. **13** Tie salauž manu laipu,
tie palīdz mani gāzt, paši būdami bez palīga. **14** Tie nāk
kā caur platu plīsumu; ar lielu troksni tie plūst šurpu.
15 Briesmas man uzbrukušas, kā ar vētru aizdzīta mana
godība, un kā mākonis nozudusi mana laime. **16** Tādēļ nu

mana dvēsele nerimst iekš manis, un bēdu laiks mani
aizgrābis. **17** Naktī mani kauli top izurbti iekš manis, un
kas mani graužz, nerimst. **18** Caur varenu spēku mans
apģērbs pārvērties; tas mani žņaudz, kā apkakle. **19** Viņš
mani iemetis dubļos, un es esmu tapis kā pīšļi un pelni.
20 Es Tevi piesaucu, bet Tu man neatbildi, es gaidu, bet
Tu tik skaties. **21** Tu pret mani esi palicis briesmīgs, ar
Savu vareno roku Tu man turies pretī. **22** Tu mani pacēli,
kā vējš mani aiznes, un man izkūst visa laime. **23** Jo
es zinu, ka Tu mani nodosi nāvē, kur visi dzīvie kopā
aiziet mājot. **24** Tomēr, vai krītot neizstiepj roku, jeb vai
bojā ejot nebrēc. **25** Vai es neraudāju par grūtdienīti vai
mana dvēsele nenoskuma par apbēdināto? **26** Bet kad
es nu gaidīju labumu, tad nāca ļaunums; kad es cerēju
uz gaišumu, tad nāca tumsība. **27** Manas iekšas verd un
nemitās, bēdu dienas man uzgājušas. **28** Es esmu melns,
bet ne no saules, es paceļos un kliedzu draudzes vidū.
29 Vilkiem esmu palicis par brāli un pūces bērniem par
biedri. **30** Mana āda palikusi melna uz manis, un mani
kauli ir izkaltuši no karstuma. **31** Tādēļ mana kokle ir
tapusi par žēlabām un mana stabule par vaimanām.

31 Es derību esmu derējis ar savām acīm, ka man
nebija uzlūkot sievieti. **2** Bet kādu daļu Dievs man dod
no augšienes, jeb kādu mantību tas Visuvarenais no
debesīm? **3** Vai netaisnam nepienākas nelaime un ļauna
darītājam nedienas? **4** Vai Viņš neredz manus ceļus,
vai Viņš neskaita visus manus soļus? **5** Ja esmu dzinis
netaisnību un mana kāja steigusies uz nelietību, - **6** Lai
Viņš mani nosver taisnā svaru kausā, tad Dievs atzīs

manu nenoziedzību. **7** Ja mani soļi no ceļa noklīduši, un
mana sirds dzinusies pakaļ manām acīm, ja kas pielipis
pie manām rokām: **8** Tad lai es sēju, un cits to ēd, un
mani iedēsti lai top izsakņoti. **9** Ja mana sirds ļāvās
apmānīties sievas dēļ un ja esmu glūnējis pie sava tuvākā
durvīm, **10** Tad lai mana sieva maļ citam, un svešs lai pie
tās pieglaužas. **11** Jo šī ir negantība un noziegums priekš
tiesnešiem. **12** Jo tas ir uguns, kas rij līdz pašai ellei un
būtu izsakņojis visu manu padomu. **(questioned)** **13** Ja esmu
nicinājis sava kalpa vai savas kalpones tiesu, kad tiem kas
bija pret mani: **14** Ko es tad varētu darīt, kad tas stiprais
Dievs celtos, un kad Viņš meklētu, ko es varētu atbildēt?
15 Vai Tas, kas mani radījis mātes miesās, nav radījis viņu
arīdzan? Vai Tas pats mūs miesās nav sataisījis(viena
veida)? **16** Ja nabagam esmu liedzis, kad tam gribējās, vai
licis izīgt atraitnes acīm, **17** Ja esmu ēdis savu kumosu
viens pats, tā ka bāriņš no tā arī nebūtu ēdis, - **18** Jo no
manas jaunības viņš pie manis ir uzaudzis kā pie tēva,
un no savas mātes miesām es viņu esmu žēlojis, - **19**
Ja esmu redzējis kādu bojā ejam, kam drēbju nebija, un
ka nabagam nebija apsega; **20** Ja viņa gurni man nav
pateikušies, kad viņš bija sasilis no manu jēru ādām; **21** Ja
savu roku esmu pacēlis pret bāriņu, kad es redzēju savu
palīgu vārtos: **22** Tad lai mans elkonis atkrīt no pleca un
mana roka lai nolūst no stilba. **23** Jo mani biedina Dieva
sods un Viņa augstības priekšā esmu nespēcīgs. **24** Ja uz
zeltu esmu licis savu cerību, vai uz šķīstu zeltu sacījis:
mans patvērums; **25** Ja esmu priecājies, ka man liela
manta un ka mana roka ko laba sakrājusi; **26** Ja saules

gaišumu esmu uzlūkojis, kad tas spīdēja, vai mēnesi, kad
tas spoži tecēja, 27 Un mana sirds būtu ļāvusies pievilties,
ka savu roku no mutes uz tiem būtu pacēlis (tos godināt);
28 Tas arī būtu noziegums priekš tiesnešiem, jo es būtu
aizliedzis Dievu augstībā. 29 Ja esmu priecājies par sava
nīdētāja nelaimi un lēkājis, kad posts to aizņēma. 30 Jo es
savai mutei neļāvu grēkot, ka es viņa dvēseli būtu lādējis,
- 31 Ja manai saimei nebija jāsaka: vai kāds pie viņa
galda gaļas nav paēdis? 32 Svešiniekam nebija jāpaliek
par nakti ārā, savas durvis es atdarīju pret ceļa pusi -
33 Ja kā Ādams esmu apklājis savus pārkāpumus, savu
noziegumu apslēpdams savā sirdī 34 Ka man bija bail
no tā lielā pulka, vai ka radu pelšana man biedēja, ka es
klusu turējos, negāju ārā pa durvīm - 35 Ak kaut man
būtu, kas mani klausītu! redzi, še mans raksts, lai Dievs
man atbild, un tas raksts, ko mans pretinieks rakstījis! 36
Tiešām, uz saviem kamiešiem es to gribu nest, to sev
gribu apsiet kā kroni. 37 Visus savus soļus es tam gribu
izstāstīt, kā valdnieks es pie tā gribu pieiet - 38 Ja mans
tīrums par mani kliedz, un viņa vagas kopā raud, 39 Ja
es viņa augļus esmu velti ēdis un arāju dvēselei licis
nopūsties: 40 Tad lai man aug dadži kviešu vietā un ērkšķi
miežu vietā! Tā Ījaba vārdi beidzās.

32 Tad tie trīs vīri mitējās Ījabam atbildēt, tāpēc ka tas
pats sevi turēja par taisnu. 2 Bet Elihus, Baraheēļa dēls,
tas Buzietis, no Rāma radiem, apskaitās pret Ījabu lielās
dusmās, tāpēc ka tas savu dvēseli taisnoja pār Dievu.
3 Viņš arī apskaitās par saviem trim draugiem, ka tie
atbildes neatrada un tomēr Ījabu pazudināja. 4 Jo Elihus

bija gaidījis ar Ījabu runāt, tāpēc ka tie bija vecāki nekā
viņš. **5** Bet kad Elihus redzēja, ka atbildes nebija to triju
vīru mutē, tad viņš apskaitās. **6** Un Elihus, Baraheēļa
dēls, tas Buzietis, atbildēja un sacīja: es esmu jauns, bet
jūs esat veci, tāpēc es esmu gaidījis un bijājies, jums
izteikt savu padomu. **7** Es domāju: lai tie gadi runā, un
gadu vairums lai izteic gudrību. **8** Bet tas ir Tas Gars
iekš cilvēka un tā visuvarenā Dieva dvaša, kas tos dara
gudrus. **9** Veci nav tie gudrākie nedz sirmgalvji, kas prot
tiesu. **10** Tādēļ es gribu runāt, - klausiet mani, es arīdzan
parādīšu savu zināšanu. **11** Redzi, es esmu gaidījis uz
jūsu vārdiem, esmu klausījies uz jūsu gudrību, vai jūs
atrastu tos īstenos vārdus. **12** Kad es nu jūs liku vērā,
redzi, tad nav neviena, kas Ījabu būtu pārliecinājis, kas
uz viņa vārdiem būtu atbildējis jūsu starpā. **13** Tad nu
nesakāt: mēs esam dzirdējuši gudrību; Dievs vien viņu
pārvarēs, un ne cilvēks. **14** Pret mani vēl viņš vārda nav
cēlis, un ar jūsu valodu es viņam gan neatbildēšu. - **15** Tie
ir izbiedēti, vairs nevar atbildēt, tiem trūkst valodas. **16**
Es esmu gaidījis, bet tie nerunā, tie stāv klusu un vairs
neatbild. **17** Tad nu es atbildēšu savu tiesu, es arīdzan
parādīšu savu zināšanu. **18** Jo es esmu tik pilns vārdu, ka
gars manu sirdi spiež. **19** Redzi, mana sirds ir kā jauns
vīns, kas nestāv vaļā, tā gribētu plīst, kā jauni ādas trauki.
20 Es runāšu, lai es varu atpūsties, es atdarīšu savas lūpas
un atbildēšu. **21** Cilvēka vaigu es neuzlūkošu un nerunāšu
nevienam pa prātam. **22** Jo cilvēkam pa prātam runāt es
nemāku, lai mans Radītājs mani ātri neaizņem projām.

33 Bet tu, Ījab, klausi jel manu valodu un ņem vērā
visus manus vārdus. **2** Redzi nu, es savas lūpas esmu
atdarījis, mana mēle manā mutē runā. **3** Mani teikumi
būs sirds taisnība, un manas lūpas skaidri izrunās, ko
zinu. **4** Dieva Gars mani radījis, un tā Visuvarenā dvaša
man devusi dzīvību. **5** Ja tu vari, atbildi man, taisies pret
mani un nostājies. **6** Redzi, es piederu Dievam tā kā tu,
no zemes es arīdzan esmu ņemts. **7** Redzi, iztrūcināt
es tevi neiztrūcināšu, un mana roka pār tevi nebūs
grūta. **8** Tiešām, tu esi runājis priekš manām ausīm, to
vārdu balsi es esmu dzirdējis: **9** „Es esmu šķīsts, bez
pārkāpšanas, es esmu skaidrs, un man nozieguma nav; **10**
Redzi, Viņš atrod iemeslus pret mani, Viņš mani tura
par Savu ienaidnieku; **11** Viņš manas kājas liek siekstā,
Viņš apsargā visus manus ceļus.“ **12** Redzi, tur tev nav
taisnības; es tev atbildu, ka Dievs ir daudz augstāks pār
cilvēku. **13** Kāpēc tu pret Viņu tiepies, kad Viņš neatbild
par visiem saviem darbiem? **14** Jo Dievs runā vienreiz,
un vēl otrreiz, bet to neliek vērā. **15** Sapnī caur nakts
parādīšanām, kad ciets miegs cilvēkiem uzkrīt, kad tie guļ
savā gultā, **16** Tad Viņš atdara cilvēku ausi un apzieģelē,
ko Viņš tiem grib mācīt. **17** Lai cilvēku novērš no nedarba
un pasargā vīru no lepnības. **18** Lai izglābj viņa dvēseli no
kapa un viņa dzīvību, ka nekrīt caur zobenu. **19** Viņš to
arī pārmāca ar sāpēm gultā un lauž visus viņa kaulus. **20**
Tā ka viņa sirds neņem pretī maizi, nedz viņa dvēsele
kādu gardumu. **21** Viņa miesa nodilst, ka no tās nekā vairs
neredz, un kauli nāk ārā, kas nebija redzami, **22** Un viņa
dvēsele nāk tuvu pie bedres, un viņa dzīvība pie nāves

sāpēm. **23** Ja tad pie viņa nāk vēstnesis, ziņas devējs kā
viens no tūkstošiem, rādīt cilvēkam kas pareizi: **24** Tad
Viņš tam ir žēlīgs. un saka: atpestī to, ka negrimst kapā, jo
esmu atradis salīdzināšanu. **25** Tad viņa miesa būs zaļāka
nekā jaunībā, tas nāks atkal pie savas jaunības dienām. **26**
Tas lūgs Dievu, un Viņš to žēlos, - tas uzskatīs Dieva vaigu
ar prieku, un Dievs cilvēkam atmaksās viņa taisnību. **27**
Tad šis izteiks cilvēkiem un sacīs: es biju grēkojis un
pārgrozījis tiesu, bet Viņš to man nav pielīdzinājis. **28**
Viņš ir atpestījis manu dvēseli, ka tā negrimst kapā,
un mana dzīvība redz gaišumu. **29** Redzi, to visu dara
tas stiprais Dievs divi un trīskārt cilvēkam, **30** Ka viņa
dvēseli novērstu no kapa, ka tā taptu apgaismota dzīvības
gaismā. **31** Liec vērā, Ījab, klausies mani, ciet klusu, un es
runāšu. **32** Jeb, ja tev ir ko sacīt, tad atbildi man; runā, jo
es labprāt redzētu tavu taisnību. **33** Ja nav, tad klausies
mani, ciet klusu, un es tev mācīšu gudrību.

34 Un Elihus atbildēja un sacīja: **2** Klausāties, gudrie,
manu valodu, un prātīgie, atgriežat ausis pie manis; **3** Jo
auss pārbauda vārdus, tā kā mute bauda barību. **4** Lai
pārspriežam savā starpā, lai kopā atzīstam, kas ir labi. **5** Jo
Ījabs saka: es esmu taisns, bet Dievs ir atņēmis manu tiesu.
6 Lai gan man taisnība, mani tura par melkuli, manas
mokas ir nedziedināmas, lai gan neesmu noziedzies.
7 Kur ir gan cilvēks, kā Ījabs, kas zaimošanu dzer kā
ūdeni, **8** Un draudzējās ar ļaundarītājiem un staigā ar
bezdievīgiem? **9** Jo viņš saka: cilvēkam nekā nepalīdz, ka
tas mīļo Dievu. **10** Tādēļ, gudrie vīri, klausāties mani.
Nevar būt, ka Dievs ir ļauns un tas Visuvarenais netaisns.

11 Jo Viņš cilvēkam maksā pēc viņa darba, un ikkatram
liek klāties pēc viņa gājuma. **12** Patiesi, Dievs nedara
ļauna, un tas Visuvarenais nepārgroza tiesu! **13** Kam
pasaule ir pavēlēta, ja ne Viņam, un kas ir radījis visu
zemi? **14** Ja Viņš Savu sirdi grieztu uz Sevi pašu vien, un
Savu garu un Savu dvašu ņemtu pie Sevis: **15** Tad visa
miesa kopā mirtu, un cilvēks taptu atkal par pīšļiem. **16**
Ja nu tev ir saprašana, klausi to, ņem vērā manas valodas
balsi. **17** Vai jel, kas taisnību ienīst, varēs vadīt? Kā tad
tev bija tiesāt to Vistaisnāko? **18** Viņu, kas uz ķēniņu
var sacīt: tu netikli, un uz valdnieku: tu blēdi; **19** Kas
neuzlūko valdnieku vaigu un neieredz bagātus vairāk
nekā nabagus, jo tie visi ir Viņa roku darbs. **20** Acumirklī
tie nomirst, un nakts vidū tautas top iztrūcinātas un iet
bojā, un varenie top aizrauti un ne caur cilvēka roku.
21 Jo Viņa acis skatās uz cilvēka ceļiem, un Viņš redz
visus viņa soļus. **22** Tumsas nav nedz nāves ēnas, kur
ļaundarītāji varētu slēpties. **23** Viņam cilvēks ilgi nav
jāmeklē, ka lai nāk uz tiesu Dieva priekšā. **24** Viņš satriec
varenos bez izmeklēšanas un ieceļ citus viņu vietā. **25**
Tāpēc ka Viņš zina viņu darbus, Viņš tos apgāž naktī, ka
tie top satriekti. **26** Viņš tos šausta kā bezdievīgus, tādā
vietā, kur visi redz. **27** Tāpēc ka tie no Viņa atkāpušies un
nav apdomājuši visus Viņa ceļus. **28** Ka nabaga brēkšanai
bija jānāk pie Viņa, un bēdīgā kliegšanu Viņš paklausīja.
29 Kad Viņš dod mieru, kas tad pazudinās? Kad Viņš Savu
vaigu apslēpj, kas Viņu skatīs? Tā tas ir ar tautām, tā ar
ikvienu cilvēku, **30** Lai nelieša cilvēks nevalda un tautai
nav par valgiem. **31** Jo uz Dievu jāsaka: man bija jācieš, es

vairs negrēkošu. 32 Ko es neredzu, to māci tu man; ja
esmu darījis netaisnību, tad to vairs nedarīšu. 33 Vai Dievs
lai atlīdzina pēc tava prāta? Jo tu neesi mierā! tad spriedi
tu, ne es! Un ko tu taču māki sacīt! 34 Prātīgi ļaudis man
sacīs, un ikviens gudrs vīrs, kas uz mani klausījies: 35
Ījabs runājis neprazdams, un viņa vārdi nav bijuši gudri.
36 Kaut Ījabs taptu pārbaudīts līdz galam, ka viņš runā, kā
bezdievīgi ļaudis. 37 Jo viņš krauj grēku uz grēku, viņš
mūsu priekšā zaimo un runā daudz pret to stipro Dievu. -

35 Un Elihus vēl atbildēja un sacīja: 2 Vai tev šķiet
pareizi esam, ka tu saki: mana taisnība iet pāri par Dieva
taisnību, 3 Ka tu saki: kas man no tās atlec, ko es ar to
vairāk panākšu nekā ar saviem grēkiem? 4 Es tev vārdu
atbildēšu un taviem draugiem pie tevis: 5 Skaties pret
debesi un redzi, uzlūko padebešus, kas ir augsti pāri pār
tevi. 6 Ja tu grēko, ko tu Viņam vari darīt? Un lai tavu
pārkāpumu daudz, ko tu Viņam padarīsi? 7 Ja tu esi taisns,
kas Viņam no tā tiek, jeb ko Viņš dabū no tavas rokas? 8
Tev cilvēkam tava bezdievība par postu, un tev cilvēka
bērnam tava taisnība nāk par labu. 9 Par varas darbu
pulku tie brēc, tie kliedz lielo kungu elkoņa dēļ. 10 Bet
neviens nesaka: kur ir Dievs, mans Radītājs, kas ir naktī
dod slavas dziesmas, 11 Kas mūs darījis jo izmācītus, nekā
lopus virs zemes, un gudrākus pār putniem apakš debess.
12 Tie tur brēc, bet Viņš neatbild ļauno pārgalvības dēļ. 13
Tiešām, Dievs netaisnību nepaklausa un tas Visuvarenais
to neuzlūko. 14 Jebšu tu saki, ka tu Viņu neredzēsi, tā
tiesas lieta ir Viņa priekšā, gaidi tik uz Viņu. 15 Bet nu,
ka Viņa dusmība vēl nepiemeklē, vai Viņš tādēļ vērā

neliek, ka pārkāpumu ir tik daudz? **16** Un tomēr Ījabs
tukšiem vārdiem atvēris savu muti un daudz runājis bez
saprašanas.

36 Un Elihus vēl runāja un sacīja: **2** Pagaidi man vēl
maķenīt, es tev mācīšu, jo no Dieva puses vēl kas jāsaka.
3 Es meklēšu savu atzīšanu no tālienes un gādāšu savam
radītājam taisnību. **4** Jo tiešām, mana valoda nav meli;
tavā priekšā ir, kam atzīšanas netrūkst. **5** Redzi, Dievs
ir varens un tomēr neatmet, Viņš ir varens gudrības
spēkā. **6** Viņš bezdievīgam neliek dzīvot, un bēdīgam
nes tiesu. **7** Viņš nenovērš savas acis no taisnā, bet pie
ķēniņiem uz goda krēsla, tur Viņš tiem liek sēdēt mūžam,
ka top paaugstināti. **8** Un kur cietuma ļaudis ir ķēdēs
un top turēti bēdu saitēs, **9** Tur Viņš tiem dara zināmu
viņu darbu un viņu pārkāpumus, ka cēlušies lepnībā.
10 Viņš tiem atdara ausi mācībai, un saka, lai atgriežas
no netaisnības. **11** Ja tie nu klausa un Viņam kalpo, tad
tie pavada savas dienas labumā un savus gadus laimē.
12 Un ja tie neklausa, tad tie krīt caur zobenu un mirst
bez atzīšanas. **13** Bet kam neskaidra sirds, tie kurn, tie
nepiesauc, kad Viņš tos saistījis. **14** Tā tad viņu dvēsele
mirst jaunībā, un viņu dzīvība paiet ar mauciniekiem. **15**
Bet bēdīgo Viņš izpestī viņa bēdās, un atver viņa ausis
bēdu laikā. **16** Tāpat Viņš tevi izraus no bēdu rīkles uz
klaju vietu, kur bēdu nav, un tavs galds būs pilns ar
treknumu. **17** Bet ja tu esi pilns bezdievīgas tiesāšanās,
tad tiesa un sodība tevi ķers. **18** Lai sirds rūgtums tev
jel neskubina zaimot, un tā lielā pārbaudīšana lai tevi
nenovērš. **19** Vai tu ar brēkšanu no bēdām tiksi vaļā, vai

cīnīdamies ar visu spēku? **20** Neilgojies pēc tās nakts,
kas noceļ tautas no savas vietas. **21** Sargies, negriezies
pie netaisnības, jo tā tev vairāk patīk nekā pacietība. **22**
Redzi, Dievs ir augsts savā spēkā; kur ir tāds mācītājs, kā
Viņš? **23** Kas Viņam raudzīs uz Viņa ceļu, vai kas uz Viņu
sacīs: Tu dari netaisnību? **24** Piemini, ka arī tu paaugstini
Viņa darbu, par ko ļaudis dzied. **25** Visi ļaudis to skatās ar
prieku, cilvēks to ierauga no tālienes. **26** Redzi, Dievs ir
augsts un neizmanāms, Viņa gadu pulku nevar izdibināt.
27 Viņš savelk ūdens lāsītes, un lietus līst no viņa miglas.
28 Tas līst no padebešiem un pil uz daudz cilvēkiem. **29**
Vai var izprast, kā padebeši izplešas, un kā Viņa dzīvoklis
rīb? **30** Redzi, Viņš ģērbjas zibeņu spīdumā un apklājās ar
jūras dziļumiem. **31** Jo tā Viņš soda tautas un dod barības
papilnam. **32** Viņa abējās rokās spīdumi, un Viņš tiem
rāda, kur lai sper. **33** Pērkona balss sludina Viņu nākam,
un ganāmi pulki, ka Viņš tuvu.

37 Patiesi, par to trīc mana sirds un uzlec no savas
vietas. **2** Klausiet, jel klausiet, kā Viņa pērkons rūc, un
kāda balss no Viņa mutes iziet. **3** Viņš to izlaiž pa visām
debesīm, un Savu spīdumu pa visiem zemes galiem. **4** Pēc
tam rūc Viņa balss, Viņš liek pērkonam rībēt ar varenu
skaņu un neaiztur tos (zibeņus), kad Viņa balss nāk
dzirdama. **5** Tas stiprais Dievs ar Savu balsi liek pērkonam
rūkt brīnišķi, Viņš dara lielas lietas, ko neizprotam. **6**
Jo Viņš saka uz sniegu: krīti uz zemi, un uz stipro lietu,
tad stiprais lietus ir klāt ar varu. **7** Viņš aizzieģelē visu
cilvēku roku, lai Viņu pazīst visi ļaudis, ko viņš radījis.
8 Zvēri iet savā alā un paliek savā vietā. **9** No dienvidu

puses nāk vētra un no ziemeļa puses aukstums. **10** Caur
tā stiprā Dieva pūšanu nāk salna, ka platas upes aizsalst.
11 Viņš arī apkrauj ar ūdeņiem biezos mākoņus un izplēš
Savus ugunīgos padebešus. **12** Tie griežas apkārt pēc Viņa
gudrā prāta, ka tie padara visu, ko Viņš tiem pavēl pa visu
plato pasauli, **13** Vai par rīksti savai zemei, vai par labu
Viņš tā liek notikt. **14** Liec to vērā, Ījab, stāvi klusu, un
apdomā tā stiprā Dieva brīnumus. **15** Vai tu zini, kad Dievs
nodomājis, Savu debesu spīdumam likt spīdēt? **16** Vai
tu zini padebešu lidināšanos, tā Visuzinātāja brīnumus?
17 Tu, kam drēbes paliek karstas, kad Viņš zemi svilina
dienas vidus bulā. **18** Vai tu ar Viņu esi izpletis tos
spožos padebešus, kas cieti stāv kā liets spieģelis? **19**
Stāsti mums, ko mums Viņam būs sacīt, jo aiz tumsības
mēs nekā nevaram izdarīt. **20** Vai Viņam lai saka, ka es
runāšu? Jo kurš cilvēks vēlētos, lai viņu aprij! **21** Un nu
gan saules gaismu neredz, kas pie debesīm spoži spīd, bet
kad vējš pūš, tā skaidrojās. **22** No ziemeļiem nāk zelts, -
bet Dievs mājo bijājamā godībā. **23** To Visuvareno, to mēs
nepanāksim, kas liels spēkā, bet tiesu un taisnības pilnību
Viņš negroza. **24** Tāpēc cilvēki Viņu bīstas, Viņš neuzlūko
nevienu pašgudru.

38 Tad Tas Kungs Ījabam atbildēja no vētras un sacīja: **2**
Kas tas tāds, kas (Dieva) padomu aptumšo ar neprātīgiem
vārdiem? **3** Apjoz jel kā vīrs savus gurnus, tad Es tev
gribu vaicāt, un tu Mani māci. **4** Kur tu biji, kad Es zemei
liku pamatu? Izteic to, ja tev ir tāds gudrs prāts. **5** Vai tu
zini, kas viņai mēru licis, jeb kas pār viņu ir vilcis mēra
auklu? **6** Uz ko viņas pamati ierakti, jeb kas licis viņas

stūra akmeni, **7** Kad rīta zvaigznes kopā priecīgi dziedāja,
un visi Dieva bērni gavilēja? **8** Jeb kas jūru aizslēdzis ar
durvīm, kad tā izlauzās, un iznāca kā no mātes miesām, **9**
Kad Es to ģērbu ar padebešiem, un krēslībā ietinu tā kā
tinamos autos, **10** Kad Es tai noliku Savu robežu, un liku
aizšaujamos un durvis, **11** Un sacīju: tiktāl tev būs nākt un
ne tālāki, un še būs apgulties taviem lepniem viļņiem? **12**
Vai tu savā mūžā rītam licis aust, vai auseklim rādījis savu
vietu, **13** Lai satver zemes stūrus, ka tie bezdievīgie no tās
top izkratīti; **14** Ka tā pārvēršas kā zieģeļa vasks un visas
lietas rādās kā apģērbā, **15** Un bezdievīgiem zūd viņu
gaišums, un pacelts elkonis salūst? **16** Vai tu esi nācis līdz
jūras avotam un staigājis bezdibeņu dziļumos? **17** Vai
tev atdarījušies nāves vārti, un vai tu esi redzējis nāves
ēnas vārtus? **18** Vai esi skatījies līdz pasaules malām?
Stāsti, ja tu visu to zini. **19** Kur ir tas ceļš, kur gaisma
mājo, un tumsa - kur ir viņas vieta? **20** Vai tu to varētu
pārvest viņas robežā un izzināt viņas nama ceļus? **21** Tu
to zini, jo tai laikā tu biji piedzimis, un tev ir daudz to
gadu! **22** Vai tu esi nācis, kur tie sniega krājumi, un vai
esi redzējis krusas krājumus, **23** Ko Es taupu uz spaidu
laiku, uz kaušanas un kara dienu? **24** Pa kuru ceļu gaisma
dalās un kā austrenis izplešas virs zemes? **25** Kas lietum
rādījis, kur lai gāžas, un ceļu zibeņiem un pērkoniem,
26 Ka lietus līst, kur cilvēka nav, tuksnesī, kur neviens
nedzīvo, **27** Ka viņš dzirdina tukšo posta vietu un zālītei
liek dīgt? **28** Vai lietum ir tēvs, vai kas dzemdinājis rasas
lāsi? **29** No kura klēpja cēlies ledus, un no kā dzimusi
debess salna, **30** Ka ūdeņi sastingst kā akmens, un jūras

dziļumi aizsalst cieti? **31** Vai tu vari sasiet Sietiņa saites,
vai atraisīt Orijona zvaigžņu saiti? **32** Vai tu zvaigznes vari
izvest savā laikā un vadīt debess vāģus un viņu ratus? **33**
Vai tu zini debess likumus, jeb vai proti, kā tie valda virs
zemes? **34** Vai tu savu balsi vari pacelt uz padebešiem, lai
ūdeņi plūst zemē uz tevi? **35** Vai vari sūtīt zibeņus, ka
tie iet un uz tevi saka: redzi, še mēs esam? **36** Kas lika
gudrību tumšos mākoņos un prātu debess spīdumos?
37 Kas skaita mākoņus ar gudrību, un kas māk apgāzt
padebešus, **38** Ka pīšļi top aplieti, ka tie saskrien un salīp
pītēs? **39** Vai tu māki medīt laupījumu priekš lauvas un
pildīt jauno lauvu tukšo vēderu, **40** Kad tie nogulstas alās
un biezos krūmos glūn? **41** Kas gādā krauklim barību, kad
viņa bērni uz Dievu brēc un šurpu turpu skraida, kad nav
ko ēst?

39 Vai tu zini to laiku, kad mežu kazas dzemdē, vai
tu esi manījis stirnu dzemdēšanu? **2** Vai tu vari skaitīt
tos mēnešus, kad tās nesās, un vai zini to laiku, kad tās
vedās, **3** Kad tās lokās, saviem bērniem liek izplēsties
cauri un nokrata savas sāpes? **4** Viņu bērni nāk spēkā,
uzaug laukā, tie iziet un neatgriežas pie tām atpakaļ. **5**
Kas meža ēzelim licis vaļā staigāt, un kas tā zvēra saites
ir atraisījis, **6** Kam Es klajumu esmu devis par māju un
tuksnesi par dzīvokli? **7** Viņš apsmej pilsētas troksni, un
dzinēja brēkšanu tas nedzird. **8** Tas dzenās pa kalniem,
kur viņam ir barība, un meklē visādu zaļu zāli. **9** Vai
tu domā, ka meža vērsis tev kalpos, vai tas naktī paliks
pie tavas siles? **10** Vai tu meža vērsi ar dzeņaukstēm
māki piesiet pie arkla, vai tas pēc tava prāta ecēs ielejās?

11 Vai tu uz to vari paļauties, ka tam daudz spēka, un
viņu ņemsi savā darbā? **12** Vai tu viņam vari uzticēt,
ka tas tev atkal savāks tavu izsējumu un savedīs tavā
piedarbā? **13** Strausa spārni jautri plivinājās, vai tie ir
mīlīgi, kā stārķa spārni un spalvas? **14** Tas savas olas
atstāj zemē, lai smiltīs silst, **15** Un aizmirst, ka kāja tās
var samīt, un lauka zvēri tās var samīdīt. **16** Tas nežēlo
savus bērnus, tā kā tie tam nepiederētu; un ka velti dējis,
par to tas nebēdā. **17** Jo Dievs tam atņēmis gudrību un
nav devis daļu pie saprašanas. **18** Bet kad tas projām
šaujas, tad tas apsmej zirgu un jātnieku. **19** Vai tu zirgam
vari dot spēku un viņam kaklu pušķot ar krēpēm? **20**
Vai tu tam vēlējis lēkt kā sisenim? Kad tas lepni šņāc,
tad jaizbīstas. **21** Viņš cērt ar kāju ielejā un ir priecīgs
ar spēku un iziet pretī apbruņotam pulkam. **22** Viņš
smejas par bailēm un netrūkstas un nebēg atpakaļ no
zobena. **23** Kad bultas skan makā un šķēpi un zobeni
zib, **24** Tad tas raustās, trako un uzcērt zemi un nav
turams uz vietas, kad trumetes skan. **25** Kad trumetes
skan, tad tas iezviedzās, un samana kaušanu no tālienes,
kara kungu saukšanu un kara troksni. **26** Vai caur tavu
padomu vanags lidinājās un izplēš savus spārnus pret
dienasvidu? **27** Vai uz tavu vārdu ērglis dodas uz augšu,
un taisa savu ligzdu augstumā? **28** Viņš dzīvo akmens
kalnos un tur paliek uz augstām klintīm un kalnu galiem.
29 No turienes viņš lūko pēc barības, un viņa acis redz
tālu. **30** Viņa bērni dzer asinis, un kur maitas, tur viņš ir.

40 Un Tas Kungs atbildēja Ījabam un sacīja: **2** Vai
vainotājs ies tiepties ar to Visuvareno? Kas Dievu pamāca,

lai uz to atbild! **3** Bet Ījabs atbildēja Tam Kungam un
sacīja: **4** Redzi, es esmu mazs, ko lai es Tev atbildu? Es
likšu roku uz muti. **5** Es reiz esmu runājis, bet vairs
neatbildēšu; un otru reiz, bet vairs to nedarīšu. **6** Un
Tas Kungs atbildēja Ījabam no vētras un sacīja: **7** Apjoz
jel kā vīrs savus gurnus, tad Es tev gribu vaicāt, un tu
mani māci. **8** Vai tu Manu tiesu iznīcināsi, vai tu Mani
pazudināsi, ka tu būtu taisns? **9** Jeb vai tev ir tāds elkonis
kā tam stipram Dievam, vai tev ir pērkona balss kā viņam?
10 Aptērpies tad ar greznību un augstību, un apģērbies ar
lielu godu un godību. **11** Izgāz savas dusmības bardzību,
un uzlūko visus lepnos un pazemo tos. **12** Uzlūko visus
lepnos un gāz tos zemē un satriec tos bezdievīgos savā
vietā. **13** Guldi tos kapā pīšļos un sedz viņu vaigus ar
tumsību. **14** Tad arī Es tevi teikšu, ka tava labā roka tev
palīdzējusi. **15** Redzi nu, beēmots (upes-zirgs), ko Es līdz
ar tevi esmu radījis, ēd zāli kā vērsis. **16** Redzi jel, viņa
spēks ir viņa gurnos un viņa stiprums viņa vēdera dzīslās.
17 Viņš kustina savu asti kā ciedra koku, viņa cisku dzīslas
kopā ir sapītas. **18** Viņa kauli ir kā ciets varš, viņa locekļi
kā dzelzs mieti. **19** Viņš ir Dieva ceļu pirmais; kas viņu
radījis, Tas viņam devis savu zobenu. **20** Kalni viņam
izdod barību, un tur trencās visi lauka zvēri. **21** Koku
biezumā viņš apgulstas, niedrēs un dūņās paslēpies. **22**
Koku biezums viņu apsedz ar savu ēnu, upes kārkli viņu
apslēpj. **23** Redzi, kad upe plūst, tad viņš nedreb, viņš ir
drošs, kad Jardāne pat līdz viņa mutei celtos. **24** Vai viņu
var gūstīt, viņa acīm redzot? vai viņam virvi var vilkt
caur nāsīm?

41 Vai tu levijatanu vari ķert ar makšķeri, jeb viņa mēli
ar dziļi iemestu virvi? **2** Vai tu viņam riņķi māki likt nāsīs
un ar asmeni izdurt viņa žaunas? **3** Vai tu domā, ka tas
tevis daudz lūgsies un labus vārdus uz tevi runās? **4** Vai
viņš derēs derību ar tevi, ka tu viņu vari ņemt par mūžīgu
vergu? **5** Vai tu ar viņu varēsi spēlēties kā ar putniņu, jeb
viņu saistīsi savām meitām? **6** Vai zvejnieku biedrībā viņu
pārdod, vai viņu izdala pircējiem? **7** Vai tu viņa ādu vari
piedurt pilnu ar šķēpiem, jeb viņa galvu ar žebērkļiem? **8**
Kad tu savu roku viņam pieliksi, tad pieminēsi, kāds tas
karš, un vairs to nedarīsi. **9** Redzi, tāda cerība ir velti; jau
viņu ieraugot krīt gar zemi. **10** Neviens nav tik drošs, viņu
kaitināt, - kas tad būtu, kas Man varētu celties pretim? **11**
Kas Man ko laba papriekš darījis, ka Man to bija atmaksāt?
Kas ir apakš visām debesīm, tas Man pieder. **12** Un lai vēl
pieminu viņa locekļus, stiprumu un viņa vareno augumu.
13 Kas drīkstētu viņa bruņas atsegt, kas līst viņa zobu
starpā? **14** Kas viņa vaiga žokļus var atplēst? Ap viņa
zobiem ir briesmas. **15** Lepni ir viņa bruņu zvīņas, cieti kā
ar zieģeli saspiesti kopā. **16** Viens tik tuvu pie otra, ka ne
vējš netiek starpā. **17** Tie līp viens pie otra, un turas kopā,
ka nešķiras. **18** Viņš šķauda ugunis, un viņa acis ir kā rīta
blāzmas stari. **19** No viņa mutes šaujās ugunis, degošas
dzirksteles no tās izlec. **20** No viņa nāsīm iziet dūmi kā no
verdoša poda un katla. **21** Viņa dvaša varētu iededzināt
ogles, un liesmas iziet no viņa mutes. **22** Viņa kakls ir
visai stiprs, un viņa priekšā lec bailes. **23** Viņa miesas
locekļi kā sakalti, tie turas cieti kopā, ka nevar kustināt.
24 Viņa sirds ir cieta kā akmens un cieta kā apakšējais

dzirnu akmens. **25** Kad viņš ceļas, tad stiprie izbīstas,
no bailēm tie paģībst. **26** Kad viņam cērt ar zobenu, tas
nekož, nedz šķēps, ne bulta, ne žebērklis. **27** Dzelzs priekš
viņa kā salmi, un varš kā sapraulējis koks. **28** Bulta viņu
neaiztrieks; lingas akmeņi viņam ir kā pelus. **29** Lielas
bozes viņam ir kā pelus, viņš smejas, kad šķēps svelpj. **30**
Viņa pavēderē asi kasīkļi, un kā ar ecešām viņš brauc
pa dubļiem. **31** Viņš dara, ka dziļumi verd kā pods, un
sajauc jūru kā zalves virumu. **32** Kur viņš gājis ceļš spīd;
tie ūdens viļņi ir kā sudraboti. **33** Virs zemes cits viņam
nav līdzinājams, viņš tāds radīts, ka nebīstas. **34** Viss, kas
ir augsts, viņam nav nekas; viņš visu lepno zvēru ķēniņš.

42 Tad Ījabs Tam Kungam atbildēja un sacīja: **2** Es
atzīstu, ka Tu visu iespēji, un nekāds padoms Tev nav
neizdarāms. **3** Kas tas tāds, kas Dieva padomu neprātīgi
aptumšo? Tā tad es esmu runājis, ko nesapratu, man visai
brīnišķas lietas, ko nezināju. **4** Klausi jel, un es runāšu, es
tev vaicāšu, un Tu mani pamāci. **5** Ausīm es no Tevis biju
dzirdējis, bet nu mana acs Tevi redzējusi. **6** Tāpēc man
ir žēl un sirds man sāp par to pīšļos un pelnos. - **7** Un
notikās, kad Tas Kungs šos vārdus uz Ījabu bija runājis, tad
Tas Kungs sacīja uz Elifasu no Temanas: manas dusmas ir
iedegušās pret tevi un pret taviem diviem draugiem, jo
jūs neesat pareizi runājuši par mani, kā Mans kalps Ījabs.
8 Tādēļ ņemat sev septiņus vēršus un septiņus aunus
un ejat pie Mana kalpa Ījaba un upurējiet dedzināmos
upurus priekš sevis, un lai Mans kalps Ījabs par jums lūdz;
jo viņu Es uzlūkošu, ka Es jums nedaru pēc jūsu ģeķības;
jo jūs neesat pareizi par Mani runājuši, kā Mans kalps

Ījabs. **9** Tā Elifas no Temanas un Bildads no Šuhas un
Cofars no Naēmas nogāja un darīja, kā Tas Kungs uz tiem
bija sacījis, un Tas Kungs uzlūkoja Ījabu. **10** Un Tas Kungs
novērsa Ījaba cietumu, kad viņš par saviem draugiem
lūdza; un Tas Kungs atdeva Ījabam visu otrtik kā tam
bijis. **11** Un visi viņa brāļi un visas viņa māsas un visi, kas
viņu iepriekš bija pazinuši, nāca pie viņa un ēda maizi ar
to viņa namā, un žēloja viņu un iepriecināja viņu par
visu nelaimi, ko Tas Kungs tam bija uzlicis. Un tie viņam
deva ikkatrs vienu kesitu naudas un ikkatrs vienu zelta
pieres rotu. **12** Un Tas Kungs svētīja Ījabu beidzot vairāk
nekā papriekš, ka tam bija četrpadsmit tūkstoš avis un
seštūkstoš kamieļi un tūkstoš jūgi vēršu un tūkstoš ēzeļu
mātes. **13** Viņam arī dzima septiņi dēli un trīs meitas. **14**
Un viņš nosauca tās pirmās vārdu Jemimu un tās otras
vārdu Ķeciju un tās trešās vārdu Ķerenapuku. **15** Un visā
tai zemē tik skaistas sievas neatrada kā Ījaba meitas. Un
viņu tēvs tām deva mantību starp viņu brāļiem. **16** Un
Ījabs dzīvoja pēc tam simts četrdesmit gadus un redzēja
bērnus un bērnu bērnus līdz ceturtam augumam. **17** Un
Ījabs nomira vecs un labi padzīvojis.

Psalmi

1 Svētīgs tas cilvēks, kas nestaigā bezdievīgo runās, nedz
stāv uz grēcinieku ceļa, nedz sēž mēdītāju biedrībā; **2**
Bet kam labs prāts pie Tā Kunga bauslības, un kas Viņa
bauslību pārdomā dienās, naktīs. **3** Jo tas ir kā koks stādīts
pie ūdens upēm, kas savus augļus nes savā laikā, un viņa
lapas nesavīst, un viss, ko viņš dara, tas labi izdodas. **4** Tā
nav bezdievīgiem, bet tie ir kā pelus, ko vējš izputina. **5**
Tāpēc bezdievīgie nepastāvēs sodā, nedz grēcinieki taisno
draudzē. **6** Jo Tas Kungs pazīst taisno ceļu, bet bezdievīgo
ceļš ies bojā.

2 Kāpēc pagāni trako, un ļaudis domā uz nelietību? **2**
Ķēniņi virs zemes saceļas un valdnieki sadomājās kopā
pret To Kungu un pret Viņa svaidīto. **3** Sarausim viņu
saites un atmetīsim viņu virves! **4** Bet kas debesīs valda,
smejas, un Tas Kungs tos tur par nieku. **5** Tad Viņš
runās uz tiem Savās dusmās, un ar Savu bardzību Viņš
tos iztrūcinās. **6** Bet Es Savu ķēniņu esmu svaidījis pār
Ciānu, Savu svēto kalnu. **7** Es sludināšu likumu: Tas Kungs
uz mani sacījis: tu esi Mans Dēls, šodien Es tevi esmu
dzemdinājis. **8** Prasi Man, tad Es tev došu tautas par
mantību, un pasaules galus par īpašumu. **9** Tu tos satrieksi
ar dzelzs rīksti, kā podnieka trauku tu tos sadauzīsi. **10**
Nu tad, jūs ķēniņi, paliekat prātīgi, liekaties pamācīties,
jūs soģi virs zemes. **11** Kalpojiet Tam Kungam ar bijāšanu
un priecājaties ar drebēšanu. **12** Skūpstāt To Dēlu, lai
Viņš nedusmo un jūs bojā neejat uz ceļa, jo drīz Viņa
dusmas iedegsies, bet svētīgi visi, kas pie Viņa tveras.

3 Dāvida dziesma, kad tas bēga no sava dēla Absaloma.
Ak Kungs! cik daudz manu pretinieku! Daudz, kas ceļas
pret mani **2** Daudz saka uz manu dvēseli: tai pestīšanas
nav pie Dieva.(Sela.) **3** Bet Tu, Kungs, esi par bruņām
ap mani, mana godība un kas paceļ manu galvu. **4** Es
piesaucu To Kungu ar savu balsi, un Viņš mani paklausa
no Sava svētā kalna. (Sela) **5** Es apgūlos un aizmigu, un
atmodos, jo Tas Kungs mani uztur **6** Es nebīstos no daudz
tūkstošiem ļaužu, kas visapkārt pret mani stājās. **7** Celies,
Kungs, glābi mani, mans Dievs, jo Tu visiem maniem
ienaidniekiem siti vaigā, Tu bezdievīgiem salauzi zobus.
8 Pie Tā Kunga ir pestīšana! Tava svētība pār Taviem
ļaudīm! (Sela)

4 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz koklēm. Kad
es saucu, tad paklausi mani, Tu, manas taisnības Dievs;
bēdās Tu mani esi iepriecinājis; esi man žēlīgs un paklausi
manu lūgšanu. **2** Cilvēku bērni, cik ilgi mans gods paliks
kaunā? Cik ilgi jūs mīlēsiet nīcīgas lietas un meklēsiet
melus? (Sela) **3** Atzīstiet jel, ka Tas Kungs brīnišķi vadījis
to, kas Viņu bīstas; Tas Kungs mani paklausa, kad es Viņu
piesaucu. **4** Dusmojiet, bet negrēkojiet, runājiet savā
sirdī uz savām gultām un esiet klusu (Sela) **5** Upurējiet
taisnības upurus un paļaujaties uz To Kungu. **6** Daudzi
saka: kas mums rādīs labumu? Pacel, ak Kungs, pār mums
Sava vaiga gaišumu. **7** Tu manai sirdij devis vairāk prieka
nekā viņiem, kad tiem labības un vīna papilnam. **8** Es
apgulšos ar mieru un aizmigšu, jo Tu vien, Kungs dari, ka
es droši dzīvoju.

5 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz stabulēm. Ak
Kungs, klausies uz maniem vārdiem, ņem vērā manas
domas. **2** Samani manas kliegšanas balsi, mans ķēniņ un
mans Dievs, jo es Tevi gribu pielūgt. **3** Rītos, ak Kungs,
klausi manu balsi, rītos es uz Tevi gribu sataisīties un
skatīties. **4** Jo Tu neesi tāds Dievs, kam bezdievība patīk;
kas ir ļauns, tas pie Tevis nepaliek. **5** Trakotāji nepastāvēs
priekš Tavām acīm, Tu ienīsti visus ļauna darītājus. **6**
Tu nomaitā melkuļus, asins vainīgie un viltnieki Tam
Kungam ir negantība. **7** Bet es iešu Tavā namā caur Tavu
lielo žēlastību, es pielūgšu Tava svētuma mājoklī, Tevi
bīdamies. **8** Kungs, vadi mani pēc Savas taisnības, manu
glūnētāju dēļ, dari līdzenu Savu ceļu manā priekšā. **9** Jo
viņu mutē nav nekādas patiesības, viņu sirdīs ir ļaunums,
viņu rīkle ir atvērts kaps, ar savu mēli tie glauda. **10** Sodi
tos, ak Dievs, lai tie krīt no saviem padomiem; atstum tos
viņu lielos noziegumos, jo tie pret Tevi sacēlušies, **11** Bet
lai priecājās visi, kas uz Tevi cerē, mūžīgi lai tie gavilē, jo
Tu tos pasargi; lai līksmojās iekš Tevis, kas Tavu vārdu
mīļo. **12** Jo Tu, Kungs, svētīsi to taisno, un to pušķosi ar
žēlastību kā ar bruņām.

6 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim uz koklēm ar
astoņām stīgām. Ak Kungs, nesodi mani Savā dusmībā,
un nepārmāci mani Savā bardzībā! **2** Kungs, esi man
žēlīgs, jo es esmu noguris, dziedini mani, Kungs, jo mani
kauli ir iztrūkušies, **3** Un mana dvēsele ir ļoti iztrūkusies,
bet Tu, Kungs, cik ilgi? **4** Griezies atpakaļ, Kungs, izglābi
manu dvēseli, atpestī mani Tavas žēlastības dēļ. **5** Jo nāvē
Tevi nepiemin; kas kapā Tevi slavēs? **(Sheol h7585)** **6** Es

esmu piekusis no savas vaidēšanas, uz savas gultas es
raudu cauru nakti, mana guļama vieta plūst no asarām,
7 Mana acs ir noģindusi no skumības, un ir novītusi
manu ienaidnieku dēļ. 8 Atkāpjaties no manis, visi ļauna
darītāji, jo Tas Kungs klausa manu raudu balsi. 9 Tas
Kungs klausa manu lūgšanu, manu pielūgšanu Tas Kungs
pieņem. 10 Visi mani ienaidnieki paliks kaunā, tie ļoti
iztrūksies, atkāpsies un paliks kaunā piepeši.

7 Dāvida dziesma, ko viņš Tam Kungam dziedāja, par
Benjaminieti Kušu. Kungs, mans Dievs, uz Tevi es paļaujos,
atpestī mani no visiem maniem vajātājiem un izglābi
mani, 2 Ka tas manu dvēseli nelaupa kā lauva, to
saplosīdams, tādēļ ka glābēja nav. 3 Kungs, mans Dievs,
ja to esmu darījis, ja netaisnība ir manās rokās, 4 Ja
esmu ļaunu maksājis tam, kas mierīgi ar mani dzīvoja,
vai aplaupījis to, kas mani bez vainas apbēdināja, 5 Tad
lai ienaidnieks manu dvēseli vajā un panāk, lai samin
manu dzīvību pie zemes un noliek manu godu pīšļos.
(Sela) 6 Celies, ak Kungs, Savā dusmībā, stājies pretī
manu spaidītāju bardzībai, uzmosties manis labad; Tu
tiesu turēsi. 7 Tautu pulks lai metās ap Tevi, bet Tu
pār to atkal pacelies augstībā. 8 Tas Kungs nesīs tiesu
tām tautām; tiesā mani, Kungs, pēc manas taisnības un
manas bezvainības. 9 Lai jel beidzās bezdievīgo niknums,
bet stiprini to taisno, jo Tu pārbaudi sirdis un īkstis,
ak taisnais Dievs! 10 Manas priekšturamās bruņas ir
Dieva rokā, Viņš palīdz tiem sirds taisniem. 11 Dievs
ir taisns soģis un tāds Dievs, kas ikdienas biedina. 12
Ja kas negrib atgriezties, tad viņš savu zobenu trinis,

savu stopu uzvilcis un sataisījis, **13** Un priekš tā nāvīgus
ieročus salicis, savas bultas darījis degošas. **14** Redzi, kāds
ieņem netaisnību un nesās ar nelaimi, bet dzemdē nieku.
15 Tas bedri racis un izmetis, bet iekritis tai bedrē, ko
taisījis. **16** Viņa ļaunums atgriezīsies uz viņa galvu, un
viņa varas darbs nometīsies uz viņa galvas virsu. **17** Es
slavēšu To Kungu Viņa taisnības dēļ, un dziedāšu Tā
Kunga, tā Visaugstākā, Vārdam.

8 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim, uz Ģittit. Kungs,
mūsu valdītājs, kāds augsti godājams ir Tavs Vārds visās
zemēs, kas esi cēlis Savu godību pār debesīm! **2** No
bērniņu un zīdāmo mutes Tu esi sataisījis spēku, Savu
pretinieku dēļ, apklusināt ienaidnieku un atriebēju. **3**
Kad es redzu Tavu debesi, Tavu pirkstu darbu, mēnesi un
zvaigznes, ko Tu esi taisījis: - **4** Kas ir tas cilvēks, ka Tu
viņu piemini, un tas cilvēka bērns, ka Tu viņu uzlūko? **5**
Tu viņu mazliet no Dieva esi atšķīris, un ar godību un
jaukumu Tu viņu esi pušķojis. **6** Tu viņu esi iecēlis par
valdnieku pār Tavu roku darbiem, visu Tu esi licis apakš
viņa kājām, **7** Avis un vēršus visnotaļ, arī lauka zvērus, **8**
Putnus apakš debess, zivis jūrā, kas jūras ceļus pārstaigā.
9 Kungs, mūsu valdītājs, kāds augsti godājams ir Tavs
Vārds visās zemēs!

9 Dāvida dziesma, dziesmu vadonim, pēc „mūt-laben.“Es
pateikšos Tam Kungam no visas sirds, es sludināšu visus
Tavus brīnumus. **2** Es priecāšos iekš Tevis un līksmošos,
es dziedāšu Tavam Vārdam, ak Visuaugstākais. **3** Ka
mani ienaidnieki ir griezušies atpakaļ, krituši un bojā
gājuši Tavā priekšā. **4** Jo Tu esi iztiesājis manu tiesu un

manu tiesas lietu, Tu sēdi uz Sava godības krēsla, taisns
soģis. **5** Tu rāji pagānus un nomaitā bezdievīgo, viņu
vārdu Tu izdeldi mūžīgi mūžam, **6** Ienaidnieks pagalam!
Mūžīgi izpostīts! Pilsētas Tu esi nopostījis, viņu piemiņa
ir iznīkusi līdz ar viņām. **7** Bet Tas Kungs valda mūžīgi,
Savas godības krēslu Viņš sataisījis uz tiesu. **8** Un Viņš
tiesās pasauli ar taisnību, un spriedīs par tautām ar
patiesību. **9** Un Tas Kungs būs patvērums tam nabagam,
patvērums bēdu laikā. **10** Un uz Tevi cerēs, kas Tavu
Vārdu pazīst, jo Tu, ak Kungs, neatstāj, kas Tevi meklē.
11 Dziedājiet Tam Kungam, kas Ciānā mājo, sludinājiet
tiem ļaudīm Viņa darbus. **12** Jo Viņš piemeklē asinis,
Viņš tās piemin, Viņš neaizmirst nabaga brēkšanu. **13**
Esi man žēlīgs, ak Kungs, uzlūko manas bēdas, kas man
notiek no maniem ienaidniekiem; Tu mani paaugstini
no nāves vārtiem. **14** Tādēļ es sludināšu visu Tavu slavu
Ciānas meitas vārtos, es līksmošos par Tavu pestīšanu. **15**
Pagāni nogrimuši tai bedrē, ko tie bija rakuši, viņu kāja
ir gūstīta tai tīklā, ko tie bija apslēpuši. **16** Tas Kungs ir
parādījies, Viņš tiesu nesis, bezdievīgais ir satīstījies savā
roku darbā: (kokļu skaņa. (Sela) **17** Bezdievīgie griezīsies
atpakaļ uz elli, visi pagāni, kas Dievu aizmirst. **(Sheol h7585)**
18 Jo nabags nemūžam netaps aizmirsts, un bēdu ļaužu
cerība neies bojā ne mūžam. **19** Celies, ak Kungs, ka
cilvēki nepārvar, lai pagāni top tiesāti priekš Tava vaiga.
20 Met, ak Kungs, bailību uz tiem, lai pagāni atzīst, ka tie
ir cilvēki. (Sela)

10 Kāpēc Tu, Kungs, stāvi no tālienes, paslēpies bēdu
laikā? **2** No bezdievīgā lepnības bailes nāk nabagam;

lai tie top gūstīti savās blēņās, ko tie izdomājuši. **3** Jo
bezdievīgais lielās ar savas dvēseles kārību, plēsējs lād,
viņš zaimo To Kungu. **4** Bezdievīgais savā lielā lepnībā
nebēdā par nevienu; visas viņa domas ir: Dieva neesam.
5 Viņa ceļi allažiņ izdodas, Tava sodība ir tālu no viņa;
šņākdams viņš turas pret visiem saviem pretiniekiem. **6**
Viņš saka savā sirdī: es netapšu kustināts, jo ļaunumā
es nenākšu līdz radu radiem. **7** Viņa mute pilna lāstu
un viltus un varmācības, apakš viņa mēles ir grūtums
un bēdas. **8** Viņš, sēž paslēpies aiz sētām, viņš nokauj
nenoziedzīgo slepenās vietās, viņa acis glūn uz nabagu. **9**
Viņš glūn slepenībā kā lauva savā alā, viņš glūn sakampt
bēdīgo, viņš sakampj bēdīgo, to ievilkdams savā tīklā.
10 Viņš tup un nometās un uzkrīt ar varu nelaimīgiem.
11 Viņš saka savā sirdī: Dievs ir aizmirsis, Viņš Savu
vaigu apslēpis, Viņš neredz ne mūžam. **12** Celies, ak
Dievs Kungs, pacel Savu roku, neaizmirsti bēdīgos. **13**
Kādēļ bezdievīgais Dievu zaimos un sacīs savā sirdī: Tu
nemeklēsi? **14** Tu gan redzi, jo Tu uzlūko mokas un
sirdēstus, likdams to Savās rokās; nelaimīgais uz Tevi
paļaujas, Tu esi bāriņa palīgs. **15** Salauz bezdievīgā elkoni
un meklē ļaunā bezdievību, ka to vairs neatrod. **16** Tas
Kungs ir ķēniņš mūžīgi mūžam; pagāni ir bojā gājuši no
Viņa zemes, **17** Nabagu ilgošanos Tu klausi, ak Kungs!
Tu viņiem sirdi stiprini, Tava auss to liek vērā, **18** Tiesu
nesdams bāriņam un apspiestam, lai cilvēks, kas no
zemes, vairs nedara varas darbus.

11 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Es paļaujos
uz To Kungu. Kā tad jūs sakāt uz manu dvēseli: skrej

uz saviem kalniem kā putns! **2** Jo redzi, bezdievīgie
uzvelk stopu, tie liek savas bultas uz auklām, slepeni
šaut tos, kas sirds taisni. **3** Jo pamati top nopostīti; ko
darīs taisnais? **4** Tas Kungs ir Savā svētā namā, Tā Kunga
godības krēsls ir debesīs, Viņa acis skatās, Viņa acu skati
pārmana cilvēku bērnus. **5** Tas Kungs pārbauda taisno,
bet bezdievīgo un varas darbu mīļotāju Viņa dvēsele
ienīst. **6** Pār bezdievīgiem Viņš liks līt valgiem, ugunij un
sēram, un varena vētra būs viņu daļa. **7** Jo Tas Kungs ir
taisns, Viņš mīļo taisnību, Viņa vaigs uzlūko taisno.

12 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim uz astoņām
stīgām. Palīdz, ak Kungs! Jo svētie ir zustin zuduši, un
ticīgo ir maz starp cilvēku bērniem. **2** Tie runā nelietību
ikviens ar savu tuvāko; lūpām smaidīdami, ar divējādu
sirdi tie runā. **3** Lai Tas Kungs izdeldē visu liekulību, to
mēli, kas runā lielību, **4** Kas saka: mēs pārvarēsim ar savu
mēli, mūsu mute ir ar mums; kas mums ir par kungu? **5**
Tad nu nabagu postīšanas dēļ un bēdīgo nopūšanās dēļ Es
celšos, saka Tas Kungs: Es došu pestīšanu tam, kas pēc tās
ilgojās. **6** Tā Kunga vārdi ir šķīsti vārdi, kā sudrabs mālu
traukā kausēts un septiņkārt šķīstīts. **7** Kaut Tu, ak Kungs,
tos gribētu pasargāt, kaut Tu mūs gribētu paglabāt no
šīs cilts mūžīgi. **8** Bezdievīgie lepni staigā visapkārt, kur
netiklība augsti ceļas starp cilvēku bērniem.

13 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Cik ilgi, ak
Kungs, Tu mani it visai aizmirsti? Cik ilgi Tu apslēpi Savu
vaigu priekš manis? **2** Cik ilgi man būs padomu meklēt
savā dvēselē un savā sirdī ikdienas baiļoties? Cik ilgi mans
ienaidnieks pār mani paaugstināsies? **3** Skaties, paklausi

mani, ak Kungs, mans Dievs, apgaismo manas acis, ka
es nāvē neaizmiegu, 4 Ka mans ienaidnieks nesaka: es
viņu esmu pārvarējis, un ka mani pretinieki nepriecājās,
ka es šaubos. 5 Bet es cerēju uz Tavu žēlastību, mana
sirds līksmojās iekš Tavas pestīšanas. 6 Es dziedāšu Tam
Kungam, ka Viņš man labu dara.

14 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Ģeķi saka savā
sirdī Dieva nav; tie ir samaitājušies un sagānījušies ar
savu darbošanos, neviena nav, kas labu dara. 2 Tas Kungs
skatās no debesīm uz cilvēku bērniem, raudzīt, vai jel kas
būtu prātīgs, kas meklē Dievu. 3 Bet tie visi atkāpušies,
visnotaļ smirdoši tapuši, neviena nav, kas labu dara,
nav it neviena. 4 Vai tad nav nekādas atzīšanas tiem
ļauna darītājiem, kas ēd manus ļaudis, tā kā ēd maizi,
bet To Kungu tie nepiesauc? 5 Tad tie bīdamies izbīstas,
jo Dievs ir pie tās taisnās cilts. 6 Jūs nievājat nabaga
padomu, bet Tas Kungs ir viņa patvērums. 7 Ak! Kaut no
Ciānas nāktu Israēla pestīšana! Kad Tas Kungs atkal atved
Savus cietuma ļaudis, tad Jēkabs priecāsies un Israēls
līksmosies.

15 Dāvida dziesma. Kungs, kas mājos Tavā dzīvoklī? un
kas dzīvos uz Tava svētā kalna? 2 Kas bezvainīgi staigā
un taisnību dara un patiesību runā no sirds dziļuma; 3
Kas ar savu mēli citu neaprunā, savam tuvākam ļauna
nedara, un neceļ kauna valodu pret savu tuvāko; 4 Kas
bezdievīgo neciena, bet godā tos, kas To Kungu bīstas, kas
zvērējis sev par skādi, un to nepārkāpj; 5 Kas savu naudu
nedod uz netaisniem augļiem un neņem dāvanas pret
nenoziedzīgo. Kas tā turas, tas nešaubīsies ne mūžam.

16 Dāvida sirds dziesma. Pasargi mani, ak Dievs! jo es
paļaujos uz Tevi. **2** Es saku uz To Kungu: Tu esi Tas Kungs,
bez Tevis man labuma nav. **3** Pie tiem svētiem, kas virs
zemes, un tiem godīgiem ir viss mans labais prāts. **4** Tiem,
kas pieņem citu dievu, būs lielas sāpes; es neupurēšu
viņu asiņu dzeramos upurus, un neņemšu savā mutē viņu
vārdu. **5** Tas Kungs ir mana tiesa un mana daļa, Tu glabā
manu mantas tiesu. **6** Man daļa tikusi jaukā vietā, tiešām,
man ir nākusi skaista manta. **7** Es slavēšu To Kungu, kas
man dod padomu, pat naktī mana sirds mani pamāca. **8**
Es turu To Kungu bez mitēšanās savā priekšā, jo Viņš
man ir pa labai rokai, - es nešaubīšos. **9** Tādēļ mana sirds
priecājās, un mans gods līksmojās, un pat mana miesa
dzīvos droši. **10** Jo Tu manu dvēseli nepametīsi kapā,
Savam Svētam Tu neliksi redzēt satrūdēšanu. **(Sheol h7585)**
11 Tu man dari zināmu dzīvības ceļu, priekš Tava vaiga
ir līksmošanās pilnība, un prieks un jaukums pie Tavas
labās rokas mūžīgi.

17 Dāvida lūgšana. Kungs, ņem vērā taisnību, klausies uz
manu brēkšanu, griez savas ausis uz manu lūgšanu, kas
nenāk no viltīgām lūpām. **2** No tava vaiga lai nāk mana
tiesa; tavas acis skatās uz to, kas ir taisnība. **3** Tu pārbaudi
manu sirdi, Tu piemeklē to naktīs, Tu mani esi kausējis
un nekā neatradis; es esmu apņēmies, ka manai mutei
nebūs pārkāpt. **4** Pie cilvēku darbiem es sargos caur
Tavas mutes vārdu no pārkāpēja pēdām. **5** Uzturi manu
gājienu uz Taviem ceļiem, ka mani soļi nešaubās. **6** Es
Tevi piesaucu, jo Tu mani paklausi, ak Dievs! Griez' Savu
ausi pie manis, klausi manu valodu. **7** Parādi brīnišķi Savu

žēlastību, Tu, kas glābi no pretiniekiem tos, kas tvērās
pie Tavas labās rokas. **8** Pasargi mani kā acs raugu acī,
apslēp mani savu spārnu pavēnī **9** No bezdievīgo vaiga,
kas mani posta, no maniem nikniem ienaidniekiem, kas
ap mani apmetās. **10** Savu cieto sirdi tie aizslēguši, ar
savu muti tie runā lepni. **11** Tie nu ir visapkārt ap mums
mūsu ceļos, ar savām acīm tie glūn, mūs gāzt pie zemes.
12 Viņa ģīmis ir kā lauva, kas tīko saplosīt, un kā jauns
lauva, kas sēž paslēpies. **13** Celies, Kungs, steidzies viņam
pretī, nogāz viņu, izglāb ar Savu zobenu manu dvēseli no
bezdievīgā, **14** No tiem ļaudīm ar Savu roku, ak Kungs! no
šās pasaules ļaudīm, kam sava tiesa ir šai dzīvībā, kam
vēderu Tu pildi ar Savu mantu, kam dēlu papilnam, un
kas savu mantu atstāj saviem bērniem. **15** Bet es skatīšu
Tavu vaigu iekš taisnības, uzmodies mielošos no Tava
ģīmja.

18 Dziedātāju vadonim, Dāvida, Tā Kunga kalpa, dziesma.
Šīs dziesmas vārdus viņš runājis uz To Kungu, kad Tas
Kungs viņu bija izglābis no visu ienaidnieku rokas un
no Saula rokas; tad viņš sacīja: No sirds dziļuma es
Tevi mīlēju, Kungs, mans stiprums. **2** Tas Kungs ir
mans akmens kalns, mana pils un mans glābējs, mans
stiprais Dievs, mans patvērums, uz ko es paļaujos, manas
priekšturamās bruņas un mans pestīšanas rags un mans
augstais palīgs. **3** Es piesaukšu To Kungu, kas teicams,
tad es tapšu atpestīts no saviem ienaidniekiem. **4** Nāves
saites ap mani tinās, un Beliala(iznīcības) upes mani
izbiedēja. **5** Elles saites mani apņēma, un nāves valgi
mani pārvarēja. **(Sheol h7585)** **6** Savās bēdās es piesaucu To

Kungu un kliedzu uz savu Dievu, tad Viņš klausīja manu
balsi no Sava nama, un mana brēkšana Viņa priekšā nāca
Viņa ausīs. **7** Zeme tapa kustināta un drebēja, un kalnu
pamati trīcēja un kustējās, kad Viņš apskaitās. **8** Dūmi
uzkāpa no Viņa nāsīm, un rijoša uguns no Viņa mutes,
zibeņi no Viņa iedegās. **9** Viņš nolaida debesis un nokāpa,
un tumsa bija apakš Viņa kājām. **10** Un Viņš brauca uz
ķeruba un skrēja, Viņš skrēja ātri uz vēja spārniem. **11**
Viņš lika tumsību Sev par apsegu, Viņa dzīvoklis ap Viņu
bija ūdeņu tumsība un biezi padebeši. **12** No spožuma
Viņa priekšā šķēlās Viņa padebeši ar krusu un degošiem
zibeņiem. **13** Tas Kungs lika pērkoniem rībēt no debesīm,
un tas Visuaugstais pacēla Savu balsi, krusu un degošus
zibeņus. **14** Un Viņš meta Savas bultas un tos izklīdināja,
un daudz zibeņus un tos iztrūcināja. **15** Un ūdeņu dziļumi
rādījās un zemes pamati tapa atklāti no Tavas bāršanās, -
ak Kungs, no Tavu nāšu dvašas pūšanas. **16** Viņš izstiepa
roku no augstības un ņēma mani, Viņš mani izvilka
no lieliem ūdeņiem. **17** Viņš mani atpestīja no mana
stiprā ienaidnieka un no maniem nīdētājiem, jo tie bija
jo vareni ne kā es. **18** Tie cēlās pret mani manā bēdu
laikā; bet Tas Kungs bija mans patvērums. **19** Un Viņš
mani izveda klajumā, Viņš mani izrāva, jo Viņam bija
labs prāts uz mani. **20** Tas Kungs man atmaksā pēc manas
taisnības, pēc manu roku šķīstības Viņš man atdod. **21** Jo
es esmu sargājis Tā Kunga ceļus, un neesmu atkāpies no
sava Dieva. **22** Jo visas Viņa tiesas ir manā priekšā, un
Viņa likumus es nelieku nost no sevis. **23** Bet es esmu
bezvainīgs Viņa priekšā un sargos no grēkiem. **24** Un

Tas Kungs man atdos pēc manas taisnības, pēc manu
roku šķīstības priekš Viņa acīm. **25** Pie tiem svētiem
Tu rādies svēts un pie tiem sirdsskaidriem Tu rādies
skaidrs. **26** Pie tiem šķīstiem Tu rādies šķīsts, un pie
tiem pārvērstiem (un pretdabiskiem) Tu pārvērties (un
maldini). **27** Jo bēdīgus ļaudis Tu atpestī un lepnas acis
Tu pazemo. **28** Jo Tu apgaismo manu spīdekli; Tas Kungs,
mans Dievs, dara gaišu manu tumsību. **29** Jo ar Tevi
es varu sadauzīt kara spēku, un ar savu Dievu es varu
lēkt pār mūriem. **30** Tā stiprā Dieva ceļš ir bezvainīgs,
Tā Kunga valoda ir šķīsta, Viņš ir par priekšturamām
bruņām visiem, kas uz Viņu paļaujas. **31** Jo kur ir kāds
Dievs kā vien Tas Kungs? Un kur ir kāds patvērums kā
vien mūsu Dievs? **32** Dievs, tas mani apjož ar spēku un
dara manus ceļus bezvainīgus. **33** Viņš man kājas dara
kā stirnām, un mani uzceļ manā augstā vietā. **34** Viņš
manu roku māca karot, tā ka mans elkonis uzvelk vara
stopus. **35** Un Tu man dod Savas pestīšanas priekšturamās
bruņas, un Tava labā roka mani satur, un Tava laipnība
mani paaugstina. **36** Maniem soļiem Tu esi darījis platu
ceļu apakš manis, ka mani krimšļi nav slīdējuši. **37** Es
dzīšos pakaļ saviem ienaidniekiem un tos panākšu, un
negriezīšos atpakaļ, kamēr tos būšu izdeldējis. **38** Es
tos sadauzīšu, ka tie nevarēs celties, tiem jākrīt apakš
manām kājām. **39** Jo Tu mani apjozīsi ar spēku uz karu,
Tu nospiedīsi apakš manis, kas pret mani ceļas. **40** Tu
maniem ienaidniekiem liksi bēgt manā priekšā, un savus
nīdētājus es iznīcināšu. **41** Tie brēks, bet glābēja nav, uz
To Kungu, bet Viņš tiem neatbild. **42** Es tos sagrūdīšu kā

pīšļus vēja priekšā, un tos izārdīšu kā dubļus uz ielām. **43**
Tu mani izglābsi no ļaužu ķildām, Tu mani iecelsi tautām
par galvu; ļaudis, ko es nepazinu, man kalpos. **44** Tie
man klausīs ar paklausīgām ausīm, svešnieku bērni manā
priekšā mīlīgi rādīsies. **45** Svešinieku bērni nonīks un
drebēdami izies no savām pilīm. **46** Tas Kungs ir dzīvs,
un slavēts lai ir mans patvērums, un augsti slavēts lai ir
Dievs, mans Pestītājs. **47** Tas stiprais Dievs, kas man dod
atriebšanu, un tautas nomet apakš manis; **48** Kas mani
izrauj no maniem ienaidniekiem; Tu mani paaugstini
pār tiem, kas pret mani ceļas, Tu mani izglāb no varas
darītājiem. **49** Tāpēc, ak Kungs, es Tevi gribu slavēt starp
tautām un dziedāt Tavam vārdam, **50** Jo Tu glābi Savu
ķēniņu ar lielu glābšanu, un parādi žēlastību Savam
svaidītam, Dāvidam un viņa dzimumam mūžīgi.

19 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Debesis izteic
tā stiprā Dieva godu, un izplatījums pasludina Viņa roku
darbu. **2** Diena dienai to liecina, un nakts naktij to dara
zināmu. **3** Nav ne valodas ne runas, kur viņu balsi nedzird.
4 Viņu skaņa iziet pa visu zemes virsu, un viņu valoda
līdz pasaules galam. Viņš saulei telti tur darījis. **5** Un tā
iziet kā brūtgāns no sava kambara, un priecājās kā kāds
varonis ceļu tecēt. **6** No viena debess gala viņa uzlec un
tek apkārt līdz otram galam, un priekš viņas karstuma
nekas nav apslēpts. **7** Tā Kunga bauslība ir pilnīga un
atspirdzina dvēseli, Tā Kunga liecība ir patiesīga un dara
neprātīgo gudru. **8** Tā Kunga pavēles ir taisnas un dara
sirdi priecīgu, Tā Kunga bauslis ir šķīsts un apskaidro
acis. **9** Tā Kunga bijāšana ir šķīsta un pastāv mūžīgi, Tā

Kunga tiesas ir patiesība un visas kopā taisnas. **10** Tās ir
vairāk iekārojamas nekā zelts un daudz tīra zelta un, tās
ir saldākas nekā medus un tīrs medus. **11** Arī tavs kalps
caur tām top skaidri pamācīts, tam ir daudz algas, kas
tās tur. **12** Kas samana tās maldīšanās? Šķīsti mani no
apslēptām vainām. **13** Pasargi Savu kalpu arī no tīšiem
grēkiem, ka tie nevalda pār mani; tad es būšu bezvainīgs
un šķīsts no lielām pārkāpšanām. **14** Lai Tev patīk manas
mutes valoda un manas sirds domas Tavā priekšā, ak
Kungs, mans patvērums un mans Pestītājs.

20 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Lai Tas Kungs
tevi paklausa bēdu laikā, lai Jēkaba Dieva vārds tevi
paaugstina. **2** Lai Viņš tev palīdzību sūta no svētās vietas
un tevi spēcina no Ciānas. **3** Lai Viņš piemin visus tavus
upurus, un tavus dedzināmos upurus tur par trekniem. **4**
Lai Viņš tev dod pēc tavas sirds, un piepilda visus tavus
padomus. **5** Mēs priecāsimies par tavu pestīšanu, un sava
Dieva vārdā mēs celsim karogu; lai Tas Kungs piepilda
visas tavas lūgšanas. **6** Nu es zinu, ka Tas Kungs Savam
svaidītam palīdz; Viņš to paklausīs no Savām svētām
debesīm caur Savas labās rokas stipro pestīšanu. **7** Šie
paļaujas uz ratiem un šie uz zirgiem, bet mēs pieminam
Tā Kunga, sava Dieva, vārdu. **8** Tie ir gāzušies un krituši,
bet mēs esam cēlušies un stāvam. **9** Ak Kungs, palīdzi
ķēniņam! Lai viņš mūs paklausa tai dienā, kad saucam.

21 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Kungs, par
Tavu spēku ķēniņš priecājās, un cik ļoti viņš līksmojās
par Tavu pestīšanu! **2** Tu viņam dod, ko viņa sirds kāro,
un neliedzi, ko viņa mute lūdz. (Sela) **3** Jo Tu nāci viņam

pretim ar labu svētīšanu, Tu lieci uz viņa galvu kroni no
šķīsta zelta. 4 Viņš lūdz no Tevis dzīvību, to Tu viņam esi
devis, ilgu dzīvošanu mūžīgi mūžam. 5 Viņam ir liela
godība caur Tavu pestīšanu, Tu lieci godību un jaukumu
uz viņu. 6 Jo Tu viņu iecēli par svētību mūžīgi, Savā
priekšā Tu viņu iepriecini ar prieku. 7 Jo ķēniņš cerē
uz To Kungu, un caur tā Visuaugstākā žēlastību viņš
nešaubīsies. 8 Tava roka atradīs visus Tavus ienaidniekus,
Tava labā roka atradīs Tavus nīdētājus. 9 Tu tos darīsi kā
degošu cepli Savas dusmības laikā; Tas Kungs tos aprīs
Savā bardzībā, un uguns tos norīs. 10 Viņu augļus Tu
nomaitāsi no zemes virsas un viņu dzimumu no cilvēku
bērniem. 11 Jo tie ļaunu pret Tevi darījuši, tie izdomāja
negantību, bet nespēja to izdarīt. 12 Tu darīsi, ka tie griež
muguru, Savu stopu Tu stiepsi pret viņu vaigiem. 13
Paaugstinājies, Kungs, Savā stiprumā, tad dziedāsim un
teiksim Tavu varu ar dziesmām.

22 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim pēc: „rīta
blāzmas stirna“. Mans Dievs! Mans Dievs! Kāpēc Tu mani
esi atstājis? Tu esi tālu no manas palīdzības, no manas
kaukšanas vārdiem. 2 Mans Dievs, es saucu dienā, bet Tu
man neatbildi, un nakti es arī klusu neciešu. 3 Bet Tu
esi svēts, dzīvodams starp Israēla slavas dziesmām. 4
Uz Tevi mūsu tēvi cerējuši, tie ir cerējuši, un Tu tos esi
izglābis. 5 Uz Tevi tie saukuši un ir izpestīti, tie cerējuši
uz Tevi un nav palikuši kaunā. 6 Bet es esmu tārps un ne
cilvēks, cilvēku apsmiekls un ļaužu nicināts. 7 Visi, kas
mani redz, mani apmēda, atplēš lūpas un krata galvu
sacīdami: 8 Viņš to Tam Kungam sūdzējis; lai Tas viņu

izrauj un viņu izglābj, ja Tam pie viņa ir labs prāts. **9**
Tomēr Tu tas esi, kas mani izvedis no mātes miesām; Tu
man licis paļauties uz Tevi no mātes krūtīm. **10** Uz Tevi
es esmu mests no mātes klēpja, no mātes miesām Tu esi
mans Dievs. **11** Neesi tālu no manis, jo bailība ir tuvu,
jo palīga nav. **12** Lieli vērši mani apstājuši, trekni buļļi
ap mani apmetušies. **13** Tie atplēš savu rīkli pret mani
kā lauva, plezdams un rūkdams. **14** Es esmu izgāzts kā
ūdens, visi mani kauli ir izlauzti, mana sirds ir manās
miesās kā izkausēts vasks. **15** Mans spēks ir izkaltis kā
poda gabals, un mana mēle līp pie mana zoda, un Tu
mani nolieci nāves pīšļos, **16** Jo suņi mani apstājuši, un
ļaundarītāju bars ap mani ir apmeties, tie manas rokas
un manas kājas ir izurbuši. **17** Es visus savus kaulus varu
skaitīt, bet viņi skatās un lūko uz mani ar prieku. **18** Tie
dala manas drēbes savā starpā un met kauliņus par manu
apģērbu. **19** Bet Tu, ak Kungs, neesi tālu, mans stiprums,
steidzies man palīgā. **20** Izglāb manu dvēseli no zobena,
manu vientuli no suņu varas. **21** Izpestī mani no lauvas
rīkles un paklausi mani no vēršu ragiem. **22** Es sludināšu
Tavu vārdu saviem brāļiem, es Tevi slavēšu draudzes
vidū. **23** Slavējiet To Kungu, jūs, kas Viņu bīstaties, viss
Jēkaba dzimums lai Viņu godā, un bīstaties, viss Israēla
dzimums. **24** Jo Viņš nav nicinājis nedz apsmējis bēdīga
bēdas, nedz no tā apslēpis Savu vaigu, un kad tas Viņu
piesauca, tad Viņš paklausīja. **25** No Tevis es dziedāšu tai
lielā draudzē, es maksāšu savus solījumus to priekšā, kas
Viņu bīstas. **26** Tie bēdīgie ēdīs un būs paēduši, un kas To
Kungu meklē, Viņu slavēs; jūsu sirds dzīvos mūžīgi. **27**

Visi zemes gali to pieminēs un atgriezīsies pie Tā Kunga,
un visas pagānu tautas klanīsies Viņa priekšā. 28 Jo Tam
Kungam pieder tā valstība, un Viņš valda pār tām tautām.
29 Visi treknie virs zemes ēdīs un pielūgs, visi, kas pīšļos
guļ, klanīsies Viņa priekšā, arī tie, kas nevarēja uzturēt
savu dzīvību. 30 Viņam būs dzimums, kas Viņam kalpos,
par To Kungu sludinās līdz radu radiem; 31 Nāks un
sludinās Viņa taisnību tiem ļaudīm, kas vēl dzims, ka
Viņš to ir darījis.

23 Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gans, man netrūks
nenieka. 2 Viņš man liek ganīties uz zālainām ganībām,
Viņš mani vada pie palēna ūdens. 3 Viņš atspirdzina
manu dvēseli, Viņš mani ved uz taisnības ceļiem Sava
Vārda dēļ. 4 Jebšu es arī staigātu nāves ēnas ielejā, taču
ļaunuma nebīstos; jo Tu esi pie manis, Tavs koks(ganu
vēzda) un Tavs zizlis mani iepriecina. 5 Tu sataisi manā
priekšā galdu pret maniem ienaidniekiem, Tu svaidi
manu galvu ar eļļu, mans biķeris ir papilnam pieliets.
6 Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu
mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienmēr.

24 Dāvida dziesma. tā zeme pieder Tam Kungam ar savu
pilnumu, zemes virsas, un kas uz tā dzīvo. 2 Jo Viņš to
pie jūras stādījis un pie upēm to stiprinājis. 3 Kas kāps
uz Tā Kunga kalnu? Un kas stāvēs Viņa svētā vietā? 4
Kam ir nenoziedzīgas rokas un šķīsta sirds, kam dvēsele
nenesās uz nelietību, un kas ar viltu nezvērē. 5 Tas dabūs
svētību no Tā Kunga, un taisnību no Dieva, sava Pestītāja.
6 Šī tā cilts, kas pēc Viņa vaicā, kas tavu vaigu meklē iekš
Jēkaba. (Sela) 7 Jūs vārti, paceliet savas palodas, un topiet

paaugstinātas, jūs mūžīgās durvis, lai tas godības Ķēniņš
ieiet! 8 Kas tas tāds godības Ķēniņš? Tas Kungs, stiprs un
varens, Tas Kungs, varens karā. 9 Jūs vārti, paceliet savas
palodas, un paaugstinājaties, jūs mūžīgās durvis, lai tas
godības Ķēniņš ieiet! 10 Kas tas tāds godības Ķēniņš? Tas
Kungs Cebaot, tas ir tas godības Ķēniņš. (Sela)

25 Dāvida dziesma. Mana dvēsele ilgojās, Kungs, pēc
Tevis. 2 Mans Dievs, uz Tevi es cerēju, nepamet mani
kaunā, lai mani ienaidnieki par mani nepriecājās. 3 Jo
neviens, kas uz Tevi gaida, nepaliek kaunā; tie top kaunā,
kas velti dodas uz viltību. 4 Kungs, dari man zināmus Tavus
ceļus, māci man Tavas tekas. 5 Vadi mani Tavā patiesībā
un māci mani, jo Tu esi mans Dievs un Pestītājs; cauru
dienu es Tevi gaidu. 6 Piemini, Kungs, Savu apžēlošanu
un Savu žēlastību, kas no mūžības. 7 Nepiemini manas
jaunības grēkus nedz manas pārkāpšanas, bet piemini
mani pēc Tavas žēlastības, Tavas lēnības dēļ ak Kungs!
8 Tas Kungs ir labs un taisns, tāpēc Viņš grēciniekiem
māca to ceļu. 9 Pazemīgos Viņš vada taisnībā, un māca
pazemīgiem Savu ceļu. 10 Tā Kunga ceļi visi ir žēlastība
un patiesība tiem, kas tur Viņa derību un liecību. 11 Tava
vārda dēļ, ak Kungs! piedod manu noziegumu, jo tas ir
liels. 12 Kas ir tas, kas To Kungu bīstas? tam Viņš mācīs
to ceļu, kas uzņemams. 13 Viņa dvēsele mitīs labumā, un
viņa dzimums iemantos zemi. 14 Tā Kunga noslēpums
ir pie tiem, kas Viņu bīstas, un Viņa derība tiem dod
saprašanu. 15 Manas acis vienmēr raugās uz To Kungu, jo
Viņš izvilks manu kāju no tīkla. 16 Griezies pie manis un
esi man žēlīgs, jo es esmu vientulis un bēdīgs. 17 Mana

sirds bailība ir varen liela, izved mani no manām bēdām.
18 Uzlūko manas bēdas un manas mokas, un piedod visus
manus grēkus. **19** Redzi, ka daudz ir manu ienaidnieku,
un ka tie ar briesmīgu nīdēšanu mani ienīst. **20** Pasargi
manu dvēseli un izglāb mani, nepamet mani kaunā, jo es
paļaujos uz Tevi. **21** Sirds skaidrība un taisnība lai mani
pasargā, jo es gaidu uz Tevi. **22** Ak Dievs, izpestī Israēli no
visām viņa bēdām.

26 Dāvida dziesma. Kungs, spried man tiesu, jo es
staigāju savā sirds skaidrībā un paļaujos uz To Kungu - es
nešaubīšos. **2** Pārbaudi mani, Kungs, un izmeklē mani,
izlūko manas īkstis un manu sirdi. **3** Jo Tava žēlastība ir
priekš manām acīm, un es staigāju Tavā patiesībā. **4** Es
nesēžos pie neliešiem un netinos ar viltniekiem. **5** Es
ienīstu ļaundarītāju draudzi, un nesēžu pie bezdievīgiem.
6 Es mazgāju savas rokas nenoziedzībā un esmu, Kungs,
ap Tavu altāri, **7** Lai ar teikšanas balsi daru zināmus un
sludināju visus Tavus brīnumus. **8** Kungs, es mīlēju Tava
nama mājokli un Tavas godības telts vietu. **9** Neaizrauj
manu dvēseli līdz ar grēciniekiem nedz manu dzīvību
līdz ar asins ļaudīm; **10** Viņu rokās ir negantība, un viņu
labā roka ir pilna dāvanu. **11** Bet es staigāju savā sirds
skaidrībā; atpestī mani un apžēlojies par mani. **12** Mana
kāja stāv uz līdzena ceļa, draudzes sapulcēs es teikšu To
Kungu.

27 Dāvida dziesma. Tas Kungs ir mans gaišums un
mana pestīšana, no kā man bīties? Tas Kungs ir manas
dzīvības stiprums, no kā man baiļoties? **2** Kad ļaunie,
mani pretinieki un ienaidnieki, uz mani laužas manu

miesu ēst, tad tiem būs piedauzīties un krist. **3** Kad arī
pulki pret mani apmetās, taču mana sirds nebīstas; kad
karš pret mani ceļas, tad es paļaujos uz Viņu. **4** Vienu
lietu es no Tā Kunga lūdzos, to es meklēju tikuši(mana
sirds vēlēšanās), ka es varu dzīvot Tā Kunga namā visu
savu mūžu, raudzīt Tā Kunga laipnību un pielūgt Viņa
svētā vietā. **5** Jo ļaunā dienā Viņš mani paslēpj Savā
dzīvoklī Viņš mani sargā Savas telts ēnā, Viņš mani
paaugstina uz akmens kalnu. **6** Un nu mana galva taps
paaugstināta pār maniem ienaidniekiem, kas ir ap mani;
un es upurēšu Viņa teltī teikšanas upurus, es dziedāšu un
slavēšu To Kungu. **7** Klausi, ak Kungs, manu balsi; kad es
saucu, tad žēlo mani un atbildi man. **8** Mana sirds saka uz
tevi: „Meklējiet Manu vaigu!“Es meklēju, Kungs, Tavu
vaigu. **9** Neapslēp Savu vaigu priekš manis, neatstum
Savu kalpu dusmībā, - Tu esi mans palīgs; neatmet mani
un neatstāj mani, ak Dievs, mans Pestītājs. **10** Jo mans
tēvs un mana māte mani atstājuši, bet Tas Kungs mani
uzņem. **11** Māci man, Kungs, Tavu ceļu, un vadi mani
uz īstenu ceļu, manu ienaidnieku dēļ. **12** Nenodod mani
manu pretinieku prātam, jo viltīgi liecinieki ceļas pret
mani un runā netaisnību. **13** Ja es nebūtu ticējis, ka es
redzēšu Tā Kunga labumu dzīvības zemē, (tad es būtu
bojā gājis). **14** Gaidi uz To Kungu, esi drošs un stiprs savā
sirdī, un gaidi uz To Kungu.

28 Dāvida dziesma. Tevi es piesaucu, Kungs, mans
patvērums, nestāvi man klusu; ja Tu man klusu stāvēsi,
tad es tapšu līdzīgs tiem, kas grimst bedrē. **2** Klausi manas
sirds lūgšanas balsi, kad uz Tevi kliedzu, kad savas rokas

paceļu pret Tava nama vissvēto vietu. **3** Neaizrauj mani
ar tiem bezdievīgiem un ļaundarītājiem, kas no miera
runā ar savu tuvāko, bet ļaunums ir viņu sirdī. **4** Dod
tiem pēc tā, ko tie dara, un pēc viņu blēdīgiem darbiem,
dod tiem pēc viņu roku darbiem, atmaksā tiem pēc viņu
nopelna. **5** Jo tie neņem vērā, ko Tas Kungs dara, nedz
viņa rokas darbu. Viņš tos sadauzīs un tos neuztaisīs. **6**
Slavēts lai ir Tas Kungs, jo Viņš ir klausījis manas sirds
lūgšanas balsi. **7** Tas Kungs ir mans stiprums un manas
priekšturamās bruņas; mana sirds paļaujas uz Viņu, un
man top palīdzēts; par to mana sirds priecājās, un es
Viņam pateikšu ar dziesmām. **8** Tas Kungs tiem ir par
stiprumu, Viņš ir Sava svaidītā stiprums un pestīšana. **9**
Atpestī Savus ļaudis un svētī Savu īpašumu, un gani tos
un paaugstini tos mūžīgi.

29 Dāvida dziesma. Dodiet Tam Kungam, jūs varenie,
dodiet Tam Kungam godu un spēku. **2** Dodiet Tam
Kungam Viņa Vārda godu, pielūdziet To Kungu svētā
glītumā. **3** Tā Kunga balss pār ūdeņiem, tas stiprais,
godības pilnais Dievs liek pērkoniem rūkt, Tas Kungs pār
lieliem ūdeņiem. **4** Tā Kunga balss iet ar spēku, Tā Kunga
balss iet ar godību. **5** Tā Kunga balss salauž ciedra kokus,
Tas Kungs salauž ciedra kokus uz Lībanus. **6** Un liek tiem
lēkāt kā teļam, Lībanum un Sirjonam kā jaunam vērsim.
7 Tā Kunga balss cērt ar uguns liesmām. **8** Tā Kunga balss
dara tuksnesi drebam, Tas Kungs dara drebam Kadešas
tuksnesi. **9** Tā Kunga balss iztrūcina stirnas un atklāj
mežus, un Viņa svētā vietā ikviens slavē Viņa godu. **10**
Tas Kungs nosēdies, sūtīt ūdens plūdus; Tas Kungs sēdēs,

viens ķēniņš mūžīgi. **11** Tas Kungs dos Saviem ļaudīm
stiprumu, Tas Kungs svētīs Savus ļaudis ar mieru.

30 Dziesma pie Dāvida nama iesvētīšanas. Es Tevi augsti
teikšu, Kungs, jo Tu mani augsti esi cēlis, un maniem
ienaidniekiem neesi ļāvis priecāties par mani. **2** Kungs,
mans Dievs, kad es Tevi piesaucu, tad Tu mani dziedināji.
3 Kungs, Tu manu dvēseli esi izvedis no elles, Tu mani
dzīvu esi uzturējis, ka neesmu nogrimis kapā. **(Sheol h7585)**
4 Dziedājiet Tam Kungam, jūs Viņa svētie, un teiciet Viņa
svēto piemiņu. **5** Jo Viņa dusmība pastāv acumirkli, Viņa
žēlastība cauru mūžu: vakarā nāk raudāšana, bet rītā
prieks. **6** Es gan sacīju, kad man labi klājās: es nešaubīšos
ne mūžam, **7** Jo, Kungs, caur Tavu labprātību Tu manu
kalnu esi darījis pastāvīgu; bet kad Tu Savu vaigu paslēpi,
tad es iztrūcinājos. **8** Tevi es piesaucu, Kungs, un pielūdzu
Tevi, ak Kungs no sirds. **9** Kāds labums atlec no manām
asinīm, kad es būšu kapā grimis? Vai pīšļi Tevi slavēs?
Vai tie sludinās Tavu patiesību? **10** Klausi, Kungs, un
apžēlojies par mani: Kungs, esi man par palīgu! **11** Manas
žēlabas Tu esi pārvērtis par līksmību, Tu man to maisu esi
novilcis un mani apjozis ar prieku. **12** Tāpēc Tev dziedās
mans gods un nestāvēs klusu; Kungs, mans Dievs, es Tev
pateikšos mūžīgi.

31 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Uz tevi, Kungs,
es paļaujos, nepamet mani kaunā mūžīgi, izglāb mani caur
Tavu taisnību. **2** Atgriez Savu ausi pie manis, izglāb mani
drīz, esi man par stipru patvērumu, par stipru pili man
palīdzēt. **3** Jo Tu esi mans akmens kalns un mana stiprā
pils, un Tava Vārda dēļ ved un vadi mani. **4** Izved mani

no tīkla, ko tie priekš manis paslēpuši, jo Tu esi mans
stiprums. **5** Tavā rokā es pavēlu savu garu, Tu mani esi
atpestījis, Kungs, Tu stiprais patiesības Dievs. **6** Es ienīstu
tos, kas dodas uz blēņu mācībām, bet es paļaujos uz To
Kungu. **7** Es priecāšos un līksmošos par Tavu žēlastību, ka
Tu uzlūko manas bēdas, un vērā lieci manu dvēseli bailēs,
8 Un nenodod mani ienaidnieka rokā; Tu manām kājām
lieci stāvēt plašā vietā. **9** Esi man žēlīgs, ak Kungs! Jo
man ir bail', no skumības ir sarucis mans vaigs, mana
dvēsele un mana miesa. **10** Jo mana dzīvība ir nonīkusi
caur noskumšanu un mani gadi caur nopūšanos, mans
spēks caur manu noziegumu ir sakritis, un mani kauli ir
sanīkuši. **11** Caur visiem saviem pretiniekiem es esmu par
kaunu tapis saviem kaimiņiem, un saviem pazīstamiem
par biedēkli; kas mani uz ielām redz, tie bēg no manis.
12 Es sirdīs esmu aizmirsts kā mironis, esmu tapis kā
sadauzīts trauks. **13** Jo es dzirdu no daudziem lamāšanās:
bailība ir visapkārt; kad tie kopā sarunājās pret mani, tie
domā paņemt manu dzīvību. **14** Bet es cerēju uz Tevi,
Kungs; es saku tā: Tu esi mans Dievs. **15** Mani laiki stāv
Tavā rokā; izglāb mani no manu ienaidnieku rokas un
no tiem, kas mani vajā. **16** Liec Savam vaigam spīdēt
pār Savu kalpu, atpestī mani caur Tavu žēlastību. **17**
Kungs, neliec man kaunā palikt, jo es Tevi piesaucu;
lai bezdievīgie paliek kaunā un top klusināti ellē. **(Sheol
h7585)** **18** Lai mēmas paliek melkuļu lūpas kas bezkaunīgi
runā pret taisno ar lepnību un nicināšanu. **19** Cik liels
ir Tavs labums, ko Tu esi glabājis tiem, kas Tevi bīstas,
un sataisījis tiem, kas cilvēku priekšā uz Tevi paļaujas.

20 Tu tos slēpi Sava vaiga ēnā priekš cilvēku dumpjiem,
Tu tos glabā kā namā priekš rējēju mēlēm. **21** Slavēts
lai ir Tas Kungs, jo Viņš brīnišķi man parādījis Savu
žēlastību tā kā stiprā pilsētā. **22** Gan es sacīju savās bailēs:
es esmu atmests no Tava vaiga; taču Tu klausīji manas
sirds lūgšanas balsi, kad es Tevi piesaucu. **23** Mīlējiet To
Kungu, visi Viņa svētie; Tas Kungs pasargā tos ticīgos,
un atmaksā papilnam tam, kas dara pārgalvību. **24** Esiet
droši un stipri savā sirdī, visi, kas cerējiet uz To Kungu.

32 Dāvida pamācīšana. Svētīgs ir tas, kam pārkāpumi
piedoti, kam grēki apklāti. **2** Svētīgs tas cilvēks, kam Tas
Kungs noziegumus nepielīdzina, un kura garā viltības
nav. **3** Kad es klusu cietu, tad panīka mani kauli caur
manu kaukšanu cauru dienu. **4** Jo Tava roka dienām
naktīm bija grūta uz manis, ka mans zaļums nokalta kā
vasaras bullā. (Sela) **5** Savus grēkus es Tev sūdzu un
neapklāju savus noziegumus; es sacīju: es izteikšu Tam
Kungam savus pārkāpumus, tad Tu piedevi manu grēku
noziegumus. (Sela) **6** Par to Tevi pielūgs visi svētie īstenā
atrašanas laikā; tādēļ jebšu lieli ūdens plūdi nāktu, taču
tie tos neaizņems. **7** Tu esi mans patvērums, no bailēm
Tu mani pasargāsi; Tu liksi atskanēt ap mani pestīšanas
gavilēm. (Sela) **8** "Es tev došu saprašanu un tev mācīšu
to ceļu, pa kuru jāiet; Es došu padomu, Mana acs būs
pār tevi. **9** Neesiet kā zirgi un zirgēzeļi, kam prāta nav,
kam iemaukti un laužņi jāliek mutē, kad negrib nākt
pie tevis." **10** Bezdievīgam ir daudz sāpes, bet kas uz To
Kungu cer, to žēlastība apkamps. **11** Priecājaties iekš Tā

Kunga un līksmojaties, jūs taisnie, un slavējiet, visi jūs
sirds skaidrie.

33 Dziedājiet priecīgi Tam Kungam, jūs taisnie; tiem sirds
skaidriem pieklājās teikšana. **2** Pateiciet Tam Kungam ar
koklēm un dziedājiet Viņam ar desmit stīgu spēlēm. **3**
Dziedājiet Viņam jaunu dziesmu, skandinājiet jauki ar
bazūņu skaņu. **4** Jo Tā Kunga vārds ir taisns, un viss Viņa
darbs ir pastāvīgs. **5** Viņš mīļo taisnību un tiesu; zeme ir
pilna Tā Kunga žēlastības. **6** Caur Tā Kunga vārdu debesis
darītas, un viss viņu spēks caur Viņa mutes garu. **7** Viņš
sakrāj jūras ūdeni kā kopu, un liek dziļumus slepenībā. **8**
Bīstaties no Tā Kunga, visa pasaule, baiļojaties priekš
Viņa, visi zemes iedzīvotāji. **9** Kad Viņš runā, tad notiek,
kad Viņš pavēl, tad stāv. **10** Tas Kungs iznīcina tautu
padomu, Viņš salaužļaužu domas. **11** Tā Kunga padoms
pastāv mūžīgi, Viņa sirds domas uz radu radiem. **12**
Svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu, tie ļaudis, ko
Viņš Sev izredzējis par īpašumu. **13** Tas Kungs skatās no
debesīm un uzlūko visus cilvēku bērnus. **14** Viņš raugās
no Sava stiprā krēsla uz visiem, kas dzīvo virs zemes. **15**
Viņš sataisa visas viņu sirdis, Viņš liek vērā visus viņu
darbus. **16** Ķēniņam nepalīdz viņa lielais spēks, vareno
neizglābs viņa lielais stiprums. **17** Arī zirgi nevar palīdzēt,
un viņu lielais spēks nevar izglābt. **18** Redzi, Tā Kunga acs
uzlūko tos, kas Viņu bīstas, kas cerē uz Viņa žēlastību. **19**
Ka Tas viņu dvēseli izpestī no nāves, un bada laikā tos
uztur dzīvus. **20** Mūsu dvēsele gaida uz To Kungu; Viņš
mums ir par palīgu un par priekšturamām bruņām. **21** Jo
mūsu sirds priecājās iekš Viņa, un mēs paļaujamies uz

Viņa svēto vārdu. 22 Lai, ak Kungs, Tava žēlastība pār
mums paliek, itin kā mēs uz Tevi cerējam.

34 Dāvida dziesma, kad viņš izlikās negudrs Abimeleka
priekšā, kas viņu aizdzina, un viņš aizgāja. Es teikšu To
Kungu allažiņ, Viņa teikšana būs manā mutē vienmēr. 2
Mana dvēsele lielīsies ar To Kungu; pazemīgie to dzirdēs
un priecāsies. 3 Teiciet augsti To Kungu līdz ar mani; mēs
kopā augsti slavēsim Viņa vārdu. 4 Es meklēju To Kungu,
un Viņš man atbildēja, un izglāba mani no visām manām
izbailēm. 5 Kas Viņu uzlūko un Viņam pieskrien(tuvojās
priecīgi), to vaigs netaps kaunā. 6 Kad šis bēdīgais sauca,
tad Tas Kungs klausīja un to izpestīja no visām viņa
bēdām. 7 Tā Kunga eņģelis apmetās ap tiem, kas Viņu
bīstas, un tos izglābj. 8 Baudāt un redzat, ka Tas Kungs ir
labs; svētīgs tas vīrs, kas uz Viņu paļaujas. 9 Bīstaties To
Kungu, jūs Viņa svētie, jo kas Viņu bīstas, tiem netrūkst
nenieka. 10 Jaunie lauvas cieš trūkumu un badu, bet
kas To Kungu meklē, tiem netrūkst nekāda labuma. 11
Nāciet šurp, bērni, klausiet mani, es jums mācīšu Tā
Kunga bijāšanu. 12 Kas tas vīrs, kam gribās dzīvot? Kam
tīk redzēt labas dienas? 13 Pasargi savu mēli no ļauna un
savas lūpas no viltīgas valodas; 14 Atkāpies no ļauna un
dari labu, meklē mieru un dzenies tam pakaļ. 15 Tā Kunga
acis lūko uz taisniem, un Viņa ausis uz viņu kliegšanu. 16
Tā Kunga vaigs ir pretī tiem, kas ļaunu dara, ka Tas viņu
piemiņu izdeldē no zemes. 17 Kad taisnie sauc, tad Tas
Kungs klausa, un tos izglābj no visām viņu bēdām. 18
Tas Kungs ir tuvu tiem, kam satriektas sirdis, un palīdz
tiem, kam sagrauzts prāts. 19 Taisnam ir daudz bēdu,

bet no visām tām Tas Kungs to izpestī. **20** Viņš pasargā
visus viņa kaulus, ka neviens no tiem netiek salauzts. **21**
Blēdība nokaus bezdievīgo, un kas taisno ienīst, tie būs
noziedzīgi. **22** Tas Kungs izpestī Savu kalpu dvēseli, un
visi, kas tic uz Viņu, nebūs noziedzīgi.

35 Dāvida dziesma. Ej tiesā, Kungs, ar tiem, kas ar
mani iet tiesā, karo ar tiem, kas ar mani karo. **2** Sagrāb
priekšturamās bruņas un ieroci un celies man par palīgu.
3 Izvelc šķēpu un zobenu pret tiem, kas man dzenās pakaļ;
saki uz manu dvēseli: Es esmu tava pestīšana. **4** Lai top
kaunā un par apsmieklu, kas manu dvēseli meklē, lai top
dzīti atpakaļ un likti kaunā, kas pret mani ļaunu domā. **5**
Lai tie top kā pelavas vējā, un Tā Kunga eņģelis lai tos
aizdzen. **6** Viņu ceļš lai paliek tumšs un slidens, un Tā
Kunga eņģelis lai tos vajā. **7** Jo bez vainas tie priekš manis
apslēpuši sava tīkla bedri, bez vainas tie priekš manas
dvēseles rakuši bedri. **8** Posts tam uzies, kad viņš to nezin,
un viņa tīkls, ko tas ir paslēpis, sagūstīs viņu pašu; sev
par postu viņš tur iekritīs. **9** Bet mana dvēsele priecāsies
iekš Tā Kunga, un līksmosies par Viņa pestīšanu. **10** Visi
mani kauli sacīs: Kungs, kas ir kā Tu? Tu bēdīgo izglābi
no tā, kas ir stiprāks, nekā viņš, arī bēdīgo un nabagu
no viņa laupītāja. **11** Viltus liecinieki ceļas, tie prasa no
manis, ko es nezinu. **12** Tie man maksā ļaunu par labu;
mana dvēsele ir atstāta. **13** Bet es, kad tie bija neveseli,
apvilku maisu un mērdēju savu dvēseli ar gavēšanu un
lūdzu no sirds dibina. **14** Es tā staigāju, tā kā viņš man
būtu par draugu un brāli, es gāju noskumis, nospiests, tā
kā kas žēlojās par savu māti. **15** Bet kad es straipalēju,

tad tie priecājās un sapulcējās, nelieši, ko es nepazinu,
sapulcējās pret mani; tie plosās un nepaliek klusu. **16**
Ar viltīgiem mēdītājiem un kumosu lišķiem tie griež
zobus pret mani. **17** Kungs, cik ilgi Tu to gribi redzēt?
Izglāb manu dvēseli no viņu postīšanas, manu vientuli
no jauniem lauvām. **18** Es Tev pateikšos lielā draudzē,
ļaužu pulkā es Tevi slavēšu **19** Lai par mani nepriecājās,
kas mani ienīst par nepatiesu, nedz mirkšķina ar acīm,
kas mani nīdē bez vainas. **20** Jo no miera tie nerunā, bet
izgudro viltīgus vārdus pret tiem klusiem iekš zemes. **21**
Tie atplēš savu muti pret mani, tie saka: tā, tā, mūsu acs
to redzējusi! **22** Kungs, Tu to redzi, neciet klusu, Kungs,
neesi tālu no manis! **23** Uzmodies un celies par manu
tiesu, mans Dievs un mans Kungs, par manu lietu. **24**
Tiesā mani pēc Tavas taisnības, Kungs, mans Dievs, ka tie
par mani nepriecājās. **25** Lai tie nesaka savā sirdī: labi, tas
mums pa prātam; lai tie nesaka: mēs viņu esam aprijuši.
26 Lai kopā top kaunā un par apsmieklu, kas priecājās par
manu nelaimi; lai top apģērbti ar kaunu un negodu tie,
kas pret mani lielās. **27** Priecīgi lai dzied un līksmojās,
kam patīk mana taisnība, lai tie saka vienmēr: augsti
slavēts lai ir Tas Kungs, kam labs prāts pie Sava kalpa
labklāšanās. **28** Tad mana mēle sludinās Tavu taisnību, un
ikdienas Tavu slavu.

36 Dāvida, Tā Kunga kalpa, dziesma. Dziedātāju vadonim.
Savā sirds dziļumā es nomanu vienu Dieva vārdu par
bezdievīgā pārkāpšanu: ka Dieva bijāšanas nav priekš
viņa acīm. **2** Jo tas pārrunājās pats savās acīs, ka viņa
noziegumu neatradīs un nenīdēs. **3** Viņa mutes vārdi

ir nelietība un viltība, viņš vairs neprot laba darīt. **4**
Viņš izdomā nelietību savā gultā, viņš iet pa tādu ceļu,
kas nav labs, ļaunu viņš neatmet. **5** Ak Kungs, Tava
žēlastība sniedzās līdz pat debesīm, un Tava patiesība līdz
padebešiem. **6** Tava taisnība stāv tāpat kā Dieva kalni,
Tavas tiesas kā lieli dziļumi; Kungs, Tu palīdzi cilvēkiem
un lopiem. **7** Cik dārga ir, ak Dievs, Tava žēlastība, ka
cilvēku bērni patveras apakš Tavu spārnu ēnas! **8** Tie top
pildīti no Tava nama taukumiem, un Tu tos dzirdini no
Tava garduma upēm, **9** Jo pie Tevis ir dzīvības avots, Tavā
gaismā mēs redzam gaismu. **10** Izplet Savu žēlastību pār
tiem, kas Tevi pazīst, un Savu taisnību pār sirds skaidriem.
11 Lai lepno kāja nenāk pār mani, un bezdievīgo roka lai
mani nevajā. **12** Redzi, ļaundarītāji krīt; tie top zemē gāzti
un vairs nevar celties.

37 Dāvida dziesma. Neapskaities par bezdievīgiem,
neiekarsies par ļauna darītājiem, **2** Jo tā kā zāle tie
drīz top nocirsti, un savītīs kā zaļa zāle. **3** Cerē uz To
Kungu un dari labu, paliec savā zemē un uzturies ar
uzticību. **4** Priecājies iekš Tā Kunga, tad Viņš tev dos
tavas sirds lūgšanas. **5** Pavēli Tam Kungam savu ceļu un
cerē uz Viņu, tad Viņš gan darīs. **6** Viņš liks aust tavai
taisnībai kā gaismai un tavai tiesai kā dienas spožumam.
7 Ciet klusu Tam Kungam un gaidi uz Viņu, neapskaities
par to, kam ceļš labi izdodas, par vīru, kas dodas uz
blēdīgiem padomiem. **8** Atstājies no dusmības un mities
no bardzības, nesaskaities, ka tu ļauna nedari. **9** Jo
ļaunie taps izdeldēti; bet kas uz To Kungu gaida, tie zemi
iemantos. **10** Mazs brīdis vēl, un bezdievīgā vairs nav; un

kad Tu raudzīsi pēc viņa vietas, tad tā vairs nav. **11** Bet
lēnprātīgie iemantos zemi un priecāsies lielā mierā. **12**
Bezdievīgais glūn uz taisno un sakož savus zobus pret
viņu. **13** Bet Tas Kungs par viņu smejas, jo tas redz, ka
viņa diena nāks. **14** Bezdievīgie izvelk zobenu un uzvelk
savu stopu, gāzt bēdīgo un nabagu un nokaut tos, kas uz
taisniem ceļiem. **15** Bet viņu zobens ies viņu pašu sirdī,
un viņu stopi taps salauzti. **16** Tas mazums, kas taisnam,
ir labāks, nekā tā bagātība, kas daudz bezdievīgiem. **17** Jo
bezdievīgiem elkonis taps salauzts, bet Tas Kungs uztur
taisnos. **18** Tas Kungs zina sirds skaidro dienas, un viņu
manta paliks mūžīgi. **19** Bēdu laikā tie netaps kaunā, un
bada laikā tie taps paēdināti. **20** Jo bezdievīgie ies bojā, un
Tā Kunga ienaidnieki kā lauku jaukums iznīks, tie iznīks
kā dūmi. **21** Bezdievīgais aizņem uz parādu un neatdod,
bet taisnais ir žēlīgs un devīgs. **22** Jo Tā Kunga svētītie
iemantos zemi, bet Viņa nolādētie taps izdeldēti. **23** No
Tā Kunga būs stiprināti tāda vīra soļi, un ved tādu, kura
ceļš viņam patīk. **24** Ja viņš krīt, tad nepaliek guļam, jo
Tas Kungs viņu tur pie rokas. **25** Es esmu jauns bijis un
arī vecs palicis, bet es neesmu redzējis taisno atstātu,
nedz viņa dzimumu meklējam maizi. **26** Vienmēr viņš
apžēlojās un aizdod, un viņa dzimums ir par svētību. **27**
Atstājies no ļauna un dari labu, tad tu paliksi mūžīgi. **28**
Jo Tas Kungs mīl tiesu un neatstās Savus svētos; tie top
mūžīgi pasargāti, bet bezdievīgo dzimums top izdeldēts.
29 Taisnie iemantos zemi, un dzīvos iekš tās mūžam. **30**
Taisnā mute izteic gudrību, un viņa mēle runā tiesu. **31**
Dieva bauslība ir viņa sirdī, viņa soļi nestraipelēs. **32**

Bezdievīgais glūn uz taisno un meklē viņu nokaut. **33** Bet
Tas Kungs to nepamet viņa rokā, un to nepazudina, kad
to tiesā. **34** Gaidi uz To Kungu un sargi Viņa ceļu, tad
Viņš tevi paaugstinās, ka tu zemi iemanto; tu redzēsi,
ka bezdievīgie taps izdeldēti. **35** Es esmu redzējis vienu
bezdievīgu, tas darīja varas darbus un zaļoja kā paša
audzis koks. **36** Bet tas iznīka, un redzi, tā nebija vairs; es
pēc viņa vaicāju bet viņš netapa atrasts. **37** Ņem vērā sirds
skaidro un uzlūko taisno, jo tādam vīram beidzot labi
klāsies. **38** Bet pārkāpēji kopā taps samaitāti, bezdievīgie
taps beidzot izdeldēti. **39** Bet taisno palīdzība ir no Tā
Kunga; Tas tiem ir par stiprumu bēdu laikā. **40** Un Tas
Kungs tiem palīdzēs un tos izglābs, Viņš tos izglābs no
bezdievīgiem, un tos izpestīs, jo tie paļaujas uz Viņu.

38 Dāvida dziesma, par piemiņu. Kungs, nesodi mani
Savā dusmībā, un nepārmāci mani Savā bardzībā. **2** Jo
Tavas bultas man ir iespiedušās, un Tava roka pār mani
nolaidusies. **3** Nekādas veselības nav pie manas miesas
caur Tavu dusmību, nekāda miera nav manos kaulos caur
maniem grēkiem. **4** Jo mani noziegumi iet pāri pār manu
galvu, kā grūta nasta tie man palikuši par daudz grūti. **5**
Manas vātis smird un tek manas ģeķības dēļ. **6** Es eju
salīcis un ļoti nospiests, cauru dienu es eju noskumis. **7**
Jo manas iekšas ir moku pilnas, nekādas veselības nav pie
manas miesas. **8** Es esmu pavisam sastindzis un sasists, es
kaucu savas sirds vaimanās. **9** Kungs, Tavā priekšā ir visa
mana kārošana, un mana nopūšanās Tev nav apslēpta. **10**
Mana sirds trīc, mans spēks mani atstājis, arī pat manu
acu gaismiņas man vairs nav. **11** Mani mīļie un mani

draugi stāv tālu nost no manas mocības, un mani tuvākie
stāv no tālienes. **12** Un kas manu dvēseli meklē, liek
man valgus, un kas manu nelaimi meklē, runā postu un
izdomā viltību cauru dienu. **13** Bet es esmu kā kurls, kas
nedzird, un kā mēms, kas neatver savu muti. **14** Un es
esmu kā vīrs, kas nedzird, un kam mutē vārdu pretim
nav. **15** Jo es gaidu, Kungs, uz Tevi, Tu paklausīsi, Kungs,
mans Dievs. **16** Jo es sacīju: lai tie par mani nepriecājās;
kad mana kāja šaubās, tad tie lai nelielās pret mani. **17** Jo
es esmu pie pašas krišanas un manas sāpes ir vienmēr
manā priekšā. **18** Jo savu noziegumu es izsūdzu, un man ir
bail manu grēku dēļ. **19** Bet mani ienaidnieki dzīvo un ir
vareni, un kas mani par nepatiesu ienīst, tie vairojās. **20**
Un kas ļaunu par labu maksā, tie stāv man pretim, tāpēc
ka es uz labu dzenos. **21** Neatstājies no manis, Kungs,
mans Dievs! neesi tālu no manis nost, **22** Steidzies man
palīgā, Kungs, mana pestīšana!

39 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim, Jedutunam. Es
esmu apņēmies, ka savu ceļu sargāšu, ka negrēkošu ar
savu mēli; es sargāšu savu muti kā ar iemauktiem, kamēr
bezdievīgais manā priekšā. **2** Es esmu palicis kā mēms un
klusu cietis, un nepieminu vairs labuma, bet manas sāpes
vairojās. **3** Mana sirds ir iekarsusi iekš manis; kad es uz
to domāju, tad es iedegos kā uguns; es runāju ar savu
mēli: **4** Kungs, māci man manu galu un kāds ir manu
dienu mērs, lai es zinu, cik nīcīgs es esmu. **5** Redzi, Tu
manas dienas esi licis plaukstas platumā, un mans mūžs
ir kā nekas Tavā priekšā; tiešām niecība vien ir ikviens
cilvēks savā stiprumā. (Sela) **6** Cilvēks staigā kā ēna un

nieka dēļ raizējās; viņš krāj, bet nezin, kas to dabūs. 7 Nu
tad, uz ko man būs gaidīt, Kungs? Es cerēju uz Tevi. 8
Izglāb mani no visām manām pārkāpšanām, un neliec
man ģeķiem palikt par apsmieklu. 9 Es esmu klusu un
neatdaru savu muti; jo Tu to esi darījis. 10 Atņem Savu
mocību no manis, jo es nīkstu no Tavas rokas grūtuma.
11 Kad Tu cilvēku pārmāci par noziegumiem, tad Tu
iznīcini viņa skaistumu kā kodes; tiešām: visi cilvēki ir
niecība.(Sela.) 12 Klausi, Kungs, manu lūgšanu, ņem vērā
manu saukšanu, un neciet klusu pie manām asarām, jo es
esmu svešinieks un piedzīvotājs Tavā priekšā, tā kā visi
mani tēvi. 13 Atstājies no manis, ka es atspirgstos, pirms
noeju un vairs neesmu.

40 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Es gaidu
gaidīdams uz To Kungu, Viņš griežas pie manis un
paklausa manu kliegšanu. 2 Jo Viņš mani izvilka no
briesmīgas bedres un no dubļainām dūņām un cēla manas
kājas uz akmens kalnu un stiprināja manus soļus. 3 Un
ir licis manā mutē jaunu dziesmu, teikšanas dziesmu
mūsu Dievam; daudzi to redzēs un bīsies un cerēs uz
To Kungu. 4 Svētīgs tas vīrs, kas savu cerību liek uz
To Kungu, un negriežās pie tiem lepniem un pie tiem,
kas ar meliem tinās. 5 Kungs, mans Dievs, lieli ir Tavi
brīnumi, ko Tu mums parādi, un Tavi padomi; nekas Tev
nav līdzinājams. Es tos gribu pasludināt un izteikt, tie nav
izskaitāmi. 6 Upuri un ēdami upuri Tev nepatīk, ausis Tu
man esi atvēris; dedzināmos upurus un grēku upurus
Tu neprasi. 7 Tad es sacīju: Redzi, es nāku, grāmatā stāv
par mani rakstīts. 8 Man ir prieks, darīt Tavu prātu,

mans Dievs, un Tava bauslība ir manā sirds dziļumā. **9**
Es sludināšu taisnību lielā draudzē; redzi, savas lūpas
es neaizdarīšu; Kungs, Tu to zini. **10** Tavu taisnību es
neslēpju savā sirdī, no Tavas patiesības un pestīšanas
es runāju, Tavu žēlastību un uzticību es neslēpju lielā
draudzē. **11** Tu, ak Kungs, nenovērs Savu apžēlošanu
no manis; lai Tava žēlastība un patiesība vienmēr mani
pasargā! **12** Jo ap mani ir apmetušās bēdas, ko nevar
skaitīt, mani noziegumi mani sagrābuši, ka nevaru redzēt;
viņu ir vairāk, nekā matu uz manas galvas, un mana
sirds mani atstājusi. **13** Lai tev patīk, Kungs, mani izglābt,
steidzies, ak Kungs, man palīgā! **14** Lai top kaunā un
kopā paliek par apsmieklu, kas manu dvēseli meklē, to
samaitāt; lai top dzīti atpakaļ un paliek kaunā, kas par
manu nelaimi priecājās! **15** Lai savas bezkaunības dēļ tie
iztrūcinājās, kas no manis saka: tā, tā. **16** Lai priecājās un
līksmojās iekš Tevis visi, kas Tevi meklē, un lai tie, kas
Tavu pestīšanu mīļo, allažiņ saka: Tas Kungs ir augsti
teicams. **17** Gan es esmu bēdīgs un nabags, bet Tas Kungs
par mani gādā. Tu esi mans palīgs un mans glābējs; ak,
mans Dievs, nekavējies!

41 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Svētīgs tas, kas
nabagu apgādā; to Tas Kungs izglābs ļaunā dienā. **2** Tas
Kungs to pasargās un uzturēs pie dzīvības, Viņš tam liks
labi klāties virs zemes un to nenodos viņa ienaidnieku
prātam. **3** Tas Kungs to atspirdzinās uz neveselības gultas;
Tu viņam palīdzēsi guļā no visas viņa sērgas. **4** Es sacīju:
ak Kungs, esi man žēlīgs, dziedini manu dvēseli, jo es
pret Tevi esmu grēkojis. **5** Mani ienaidnieki runā ļaunu

no manis: kad viņš nomirs un viņa vārds ies bojā? **6** Un
kad tie nāk, mani apraudzīt, tad tie viltu runā; ar savu
sirdi tie sameklē niekus, iziet ārā un izplukšķ. **7** Visi, kas
mani ienīst, musina kopā pret mani, un domā ļaunu pret
mani. **8** Blēņu darbu tie apņēmušies savā prātā: kad tas
guļ, tad viņš vairs necelsies! **9** Un pat mans draugs, kam
es uzticējos, kas manu maizi ēda, mani min pa kājām. **10**
Bet Tu, ak Kungs, esi man žēlīgs, un uzcel mani, tad es
tiem to maksāšu! **11** Pie tam es zinu, ka Tev labs prāts pie
manis, ka mans ienaidnieks par mani negavilēs. **12** Bet
Tu mani uzturi manā nenoziedzībā, un mani iecel Savā
priekšā mūžīgi. **13** Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs,
mūžīgi mūžam! Āmen, Āmen.

42 Koraha bērnu mācība, dziedātāju vadonim. Kā briedis
brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak Dievs,
pēc Tevis! **2** Manai dvēselei slāpst pēc Dieva, pēc tā
dzīvā Dieva; kad nākšu turp un parādīšos priekš Dieva
vaiga? **3** Manas asaras ir mana barība dienām naktīm,
tāpēc ka vienmēr uz mani saka: kur ir tavs Dievs? **4** To
es pieminu un izgāžu savu dvēseli pie sevis paša, jo es
gribētu labprāt noiet ar to draudzi un ar tiem uz Dieva
namu staigāt, ar priecīgām dziesmām un teikšanām tai
pulkā, kas svētkus tur. **5** Ko tu bēdājies, mana dvēsele, un
esi tik nemierīga iekš manis? Cerē uz Dievu, jo es viņam
vēl pateikšu par viņa vaiga pestīšanu. **6** Mans Dievs, mana
dvēsele ir noskumusi, tāpēc es Tevi pieminu no Jardānes
un Hermona zemes, no Micar kalna. **7** Tavi plūdi šņāc, un
jūra uz jūru rūc, visas Tavas bangas un Tavi viļņi iet pāri
pār manu galvu. **8** Dienā Tas Kungs ir cēlis savu žēlastību,

un naktī es viņam dziedu, es pielūdzu savas dzīvības
Dievu, 9 Un saku uz Dievu, savu akmens kalnu: kāpēc Tu
mani esi aizmirsis? Kāpēc man būs staigāt noskumušam,
kad ienaidnieks spaida? 10 Manu pretinieku mēdīšana ir
kā nāve manos kaulos, kad tie uz mani vienmēr saka: kur
ir tavs Dievs? 11 Ko tu bēdājies, mana dvēsele, un esi tik
nemierīga iekš manis? Cerē uz Dievu, jo es Viņam vēl
pateikšos, ka tas manam vaigam par pestīšanu un mans
Dievs.

43 Tiesā mani, Dievs, un iztiesā manu tiesu pret tiem
nesvētiem ļaudīm, izglāb mani no tiem viltīgiem un
netaisniem. 2 Jo Tu esi mans stiprais Dievs, kāpēc Tu
mani atstūmi? Kāpēc man būs staigāt noskumušam,
kad ienaidnieks spaida? 3 Sūti Savu gaišumu un Savu
patiesību, ka tie mani vada un noved uz Tavu svēto kalnu
un Tavā dzīvoklī; 4 Ka es ieeju pie Dieva altāra, pie tā
stiprā Dieva, kas man par prieku un līksmību, un Tev uz
koklēm pateicos, ak Dievs, mans Dievs! 5 Ko tu bēdājies,
mana dvēsele, un esi tik nemierīga iekš manis? Cerē uz
Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, ka tas manam vaigam
par pestīšanu un mans Dievs.

44 Koraha bērnu pamācība. Dziedātāju vadonim. Dievs,
ar savām ausīm mēs to esam dzirdējuši, mūsu tēvi to
mums ir teikuši: vienu darbu Tu esi darījis viņu laikā
sendienās. 2 Ar savu roku pagānus Tu esi izdzinis, bet
viņus Tu esi dēstījis; tautas Tu esi mocījis, bet viņus
Tu esi izplatījis. 3 Jo tie to zemi caur savu zobenu nav
iemantojuši, un viņu elkonis tiem nav palīdzējis, bet Tava
labā roka un Tavs elkonis un Tava vaiga gaišums, jo Tev

bija labs prāts pie tiem. **4** Tu tas esi, ak Dievs, mans
ķēniņš; sūti Jēkabam pestīšanu. **5** Ar Tevi mēs gribam
sadauzīt savus ienaidniekus, Tavā vārdā gribam samīt,
kas mums ceļas pretim. **6** Jo es neceru uz savu stopu, un
mans zobens man nevar palīdzēt. **7** Bet Tu mūs izglābi no
mūsu pretiniekiem, un Tu mūsu ienaidniekus lieci kaunā.
8 Ar Dievu mēs lielāmies cauru dienu un pateicamies
Tavam vārdam mūžīgi. (Sela) **9** Bet nu Tu mūs atstūmi
un lieci mūs kaunā un neizej ar mūsu karaspēku. **10** Tu
mūs dzeni atpakaļ priekš mūsu pretiniekiem, ka mūsu
ienaidnieki mūs aplaupa. **11** Tu mūs nodevi kā avis par
barību, un mūs izkaisi starp pagāniem. **12** Tu pārdevi
Savus ļaudis pa velti, un nespriedi priekš viņiem nekādas
maksas. **13** Tu mūs cēli par apsmieklu mūsu kaimiņiem,
par nievāšanu un apmēdīšanu tiem, kas ir ap mums. **14**
Tu mūs dari par sakāmu vārdu starp pagāniem, ka tautas
par mums galvu krata. **15** Cauru dienu mans negods
man ir klāt, un kauns apklāj manu vaigu **16** Mēdītāju un
zaimotāju valodas pēc, ienaidnieku un atriebēju dēļ. **17**
Viss tas mums uzgājis, taču mēs Tevi neesam aizmirsuši,
nedz viltīgi darījuši pret Tavu derību. **18** Mūsu sirds nav
atpakaļ griezusies, nedz mūsu soļi noklīduši no Taviem
ceļiem, **19** Ka Tu mūs tā satriec zvēru vidū, un mūs apklāj
ar nāves ēnu. **20** Ja mēs būtu aizmirsuši sava Dieva vārdu,
un pacēluši savas rokas uz kādu svešu dievu, **21** Vai Dievs
to nevarētu samanīt? Jo Viņš zina sirds noslēpumus. **22**
Bet Tevis pēc mēs topam nāvēti visaugošu dienu, un
topam turēti līdzi kaujamām avīm. **23** Uzmosties, Kungs,
kāpēc Tu guli? Mosties, neatstum mūžīgi. **24** Kāpēc Tu

apslēpi Savu vaigu un aizmirsti mūsu bēdas un mokas? **25**
Jo mūsu dvēsele ir nospiesta pīšļos, mūsu vēders līp pie
zemes. **26** Celies mums par palīgu, un izglāb mūs Savas
žēlastības dēļ.

45 Koraha bērnu mīlestības dziesma un pamācība.
Dziedātāju vadonim, pēc, „lilijas.“Mana sirds izverd
košu vārdu; es dziedāšu Ķēniņam; mana mēle ir veikla
rakstītāja rakstāmais. **2** Tu esi tas skaistākais starp cilvēku
bērniem, Tavas lūpas ir laipnības pilnas, tādēļ Dievs
Tevi svētī mūžīgi. **3** Apjozi Savu zobenu pie Saviem
gurniem, Tu varenais, Savu godību un jaukumu. **4** Lai
Tev labi izdodas Tavā godībā, celies patiesībai, lēnībai un
taisnībai par labu, tad Tava labā roka Tev mācīs brīnuma
darbus. **5** Tavas bultas ir asas ķēniņa ienaidnieku sirdī;
tautas apakš Tevis kritīs. **6** Tavs godības krēsls, ak Dievs,
paliek mūžīgi mūžam, Tavas valstības scepteris ir taisns
scepteris. **7** Tu mīļo taisnību un ienīsti bezdievību, tādēļ
Dievs, Tavs Dievs, Tevi svaidījis ar prieka eļļu pāri pār
Taviem biedriem. **8** Visas Tavas drēbes ir(smaržu pilnas
ar) mirres, alvejas un kasija(kanēlis), ziloņkaulu namos
stīgu spēles Tevi iepriecina. **9** Tavā glītumā staigā ķēniņu
meitas, brūte stāv Tev pa labo roku šķīstā Ofira zeltā.
10 Klausies, meita, un redzi un griez šurp savas ausis,
un aizmirsti savus ļaudis un sava tēva namu. **11** Tad
Ķēniņam patiks tavs skaistums, jo Viņš ir tavs Kungs, un
tev būs Viņu pielūgt. **12** Cora meita būs klāt ar dāvanām,
bagāti ļaudis tavā priekšā pielūgs. **13** Viscaur skaistums
ir ķēniņa meitas pilī, viņas apģērbs ir no rakstīta zelta
darba! **14** Izrakstītās drēbēs viņa top vadīta pie Ķēniņa,

viņas draudzenes, tās jaunavas, kas iet viņai pakaļ, top
vestas pie Tevis! **15** Ar prieku un līksmību tās top vadītas,
un ieiet Ķēniņa pilī. **16** Tavu tēvu vietā Tev būs dēli, tos Tu
celsi par lieliem kungiem pār visu zemi. **17** Es pieminēšu
Tavu vārdu uz visiem radu radiem, tādēļ tautas Tevi teiks
mūžīgi mūžam.

46 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim, augstām
balsīm. Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, īsti varens
palīgs bēdu laikā. **2** Tādēļ nebīstamies, lai arī zeme pazūd,
un kalni pašā jūras vidū nogrimst, **3** Lai viņas ūdeņi kauc
un plosās un no viņas greznošanās kalni dreb. (Sela)
4 Taču upes strautiņi iepriecinās Dieva pilsētu, kur tā
Visuaugstākā svētie dzīvokļi. **5** Dievs ir viņas vidū; tā
nešaubīsies, Dievs viņai palīdzēs rītam austot. **6** Pagāni
kauc, valstis krīt, zeme izkūst, kad Viņš paceļ Savu balsi.
7 Tas Kungs Cebaot ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu
augstais patvērums. (Sela) **8** Nāciet un raugāt Tā Kunga
darbus, kas postīšanu sūta virs zemes, **9** Kas kariem liek
mitēties pa visu pasauli, kas stopus salaužu un šķēpus
sadauza, kas ratus ar uguni sadedzina. **10** Nostājaties
un atzīstiet, ka Es esmu Dievs. - Es būšu paaugstināts
starp pagāniem. Es būšu paaugstināts zemes virsū. **11** Tas
Kungs Cebaot ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu augstais
patvērums. (Sela)

47 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim.
Plaukšķinājiet priecīgi, visi ļaudis, un gavilējiet Dievam ar
priecīgu balsi. **2** Jo Tas Kungs, tas visuaugstais, ir bijājams,
liels ķēniņš pa visu zemi. **3** Viņš sadzīs tautas apakš
mums, un ļaudis apakš mūsu kājām. **4** Viņš mums izrauga

mūsu mantojumu, Jēkaba godību, ko Viņš mīļo. (Sela) **5**
Dievs uzkāpj ar gavilēšanu, Tas Kungs ar skaņu bazūni.
6 Dziediet Dievam, dziedājiet; dziediet mūsu Ķēniņam,
dziedājiet. **7** Jo Dievs ir Ķēniņš pār visu zemi, dziediet
Viņam dziesmu. **8** Dievs valda pār pagāniem, Dievs sēž
uz Sava svētā krēsla. **9** Tautu lielkungi sapulcējušies par
tautu Ābrahāma Dievam, jo zemes varenie pieder Dievam;
Viņš ir ļoti paaugstināts.

48 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim. Tas
Kungs ir liels un ļoti teicams mūsu Dieva pilsētā Viņa
svētā kalnā. **2** Jauki paceļas Ciānas kalns, visas zemes
prieks, ziemeļa pusē, tā lielā Ķēniņa pilsēta. **3** Dievs
viņas pilīs ir atzīts par patvērumu. **4** Jo redzi, ķēniņi
sapulcējās un atnāca kopā; **5** Tie redzēja un brīnījās,
tie iztrūcinājās un steidzās projām. **6** Drebēšana tos tur
aizņēma, mokas tā kā sievu bērnu sāpēs. **7** Tu sadauzi
lielos jūras kuģus caur austriņu. **8** Tā kā bijām dzirdējuši,
tā to esam redzējuši Tā Kunga Cebaot pilsētā, mūsu
Dieva pilsētā. Dievs to stiprinās mūžīgi. (Sela) **9** Ak Dievs,
mēs pieminam Tavu žēlastību Tavā svētā namā. **10** Ak
Dievs, tā kā Tavs vārds, tāpat ir Tava slava līdz pasaules
galam, Tava labā roka ir taisnības pilna. **11** Lai Ciānas
kalns priecājās un Jūda meitas lai līksmojās Tavu tiesu
labad. **12** Ejat ap Ciānu un apmetaties ap viņu, skaitiet
viņas torņus. **13** Liekat vērā viņas mūrus, apraugāt viņas
augstos namus, ka pēcnākamiem radiem to varat izteikt.
14 Jo šis Dievs ir mūsu Dievs mūžīgi mūžam. Viņš mūs
vadīs līdz mūža galam.

49 Koraha bērnu dziesma. Dziedātāju vadonim.
Klausāties to, visi ļaudis, grieziet ausis šurp, visi pasaules
iedzīvotāji, **2** Tā zemi kā augsti, bagāti kā nabagi kopā. **3**
Manas mutes runa ir gudrība, un manas sirds domas ir
prātīgas. **4** Es griezīšu savu ausi pie viena sakāma vārda,
un izteikšu savu mīklu uz koklēm. **5** Kāpēc man bīties
ļaunās dienās, kad manu vajātāju noziegums ap mani
metās? **6** Tie paļaujas uz savu padomu un greznojās ar
savu lielo bagātību. **7** Savu brāli neviens nevar atpestīt
nedz Dievam par to dot atpirkšanas maksu, **8** (Jo visai
dārga ir viņu dvēseles atpestīšana un no(tā) tam jāatstājas
mūžīgi,) **9** Ka tas dzīvotu mūžam un kapu neredzētu.
10 Tiešām redzēs, ka gudri mirst, ka ģeķi un neprātīgi
kopā iet bojā un savu mantu pamet citiem. **11** Tās ir viņu
sirdsdomas, ka viņu namiem būs stāvēt mūžīgi, viņu
dzīvokļiem līdz radu radiem; tie nosauc valstis pēc saviem
vārdiem. **12** Bet cilvēks greznībā nepastāv, viņš līdzinājās
lopiem, ko nokauj. **13** Šis ir tas ceļš ģeķiem un tiem, kas
viņiem iet pakaļ un kam viņu vārdi patīk. (Sela) **14** Tie
taps noguldīti ellē kā avis, nāve tos ganīs; bet tie taisnie
par tiem valdīs rītam austot, un viņu augumu aprīs elle,
ka nebūs, kur palikt. **(Sheol h7585)** **15** Bet Dievs atpestīs
manu dvēseli no elles varas, jo Viņš mani pieņems. (Sela)
(Sheol h7585) **16** Nebēdājies par to, kad kāds top bagāts,
kad viņa nama gods top liels. **17** Jo viņš mirdams neko
neņems līdz, viņa godība tam neies pakaļ. **18** Jebšu viņš
savu dvēseli svētī, kamēr viņš dzīvo, un tevi teic, ka tu
sev labas dienas sagādājis. **19** Tomēr tu noiesi pie viņa
tēvu radiem, kas gaismu neredz ne mūžam. **20** Cilvēks,

kas greznībā un nav prātīgs, tas līdzinājās lopiem, ko
nokauj.

50 Asafa dziesma. Tas stiprais Dievs, Dievs Tas Kungs,
runā, un sauc zemi no rītiem līdz vakariem. **2** No Ciānas,
kur tas pilnīgais skaistums, Dievs parādās ar spožumu. **3**
Mūsu Dievs nāk un necieš klusu; rijoša uguns iet Viņa
priekšā, un Viņam apkārt liela vētra. **4** Viņš sauc debesīm
augšā, un zemei, tiesāt Savus ļaudis. **5** Sapulcinājiet Man
Manus svētos, kas Manu derību derējuši ar upuriem. **6**
Un debesis stāsta Viņa taisnību, jo Dievs pats ir soģis.
(Sela) **7** Klausiet, Mani ļaudis, Es runāšu; Israēl, Es došu
liecību pret tevi: Es, Dievs, esmu tavs Dievs. **8** Tavu upuru
pēc Es tevi nepārmācu, nedz tavu dedzināmo upuru pēc,
kas vienmēr Manā priekšā. **9** No tava nama Es vēršus
neņemšu, nedz āžus no taviem laidariem. **10** Jo visi meža
zvēri Man pieder, tie lopi uz kalniem pa tūkstošiem. **11** Es
zinu visus putnus uz kalniem, un tie zvēri laukā ir manā
priekšā. **12** Ja Man gribētos ēst, tad Es tev to nesacītu,
jo Man pieder pasaule un viņas pilnums. **13** Vai Man
ēst vērša gaļu un dzert āžu asinis? **14** Upurē Dievam
pateicību un maksā tam Visuaugstam savus solījumus. **15**
Un piesauc Mani bēdu laikā, tad Es tevi gribu izraut, un
tev būs Mani godāt. **16** Bet uz bezdievīgo Dievs saka: kā tu
drīksti daudzināt Manus likumus un Manu derību ņemt
savā mutē. **17** Kad tu tomēr ienīsti pārmācību, un laidi
pār galvu Manus vārdus? **18** Kad tu zagli redzi, tad tu
viņam skrej līdz, un tev ir dalība ar laulības pārkāpējiem.
19 Ar savu muti tu dodies uz ļaunu, un tava mēle dzen
viltību. **20** Tu sēdi runādams pret savu brāli, tavas mātes

dēlu tu apmelo. **21** To tu dari, un kad Es ciešu klusu, tad
tu domā, ka Es tāds pat esmu kā tu; bet Es tevi pārmācīšu
un tev to turēšu priekš acīm. **22** Saprotiet jel to, jūs, kas
Dievu aizmirstat, lai Es nesaplosu, un izglābēja nav. **23**
Kas pateicību upurē, tas Mani tur godā; un tas ir tas ceļš,
kā Es tam rādīšu Dieva pestīšanu.

51 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Kad pravietis
Nātans pie viņa nāca, kad viņš bija gājis pie Batsebas.
Apžēlojies par mani, ak Dievs, pēc Savas žēlastības, izdeldē
manus pārkāpumus pēc Savas lielās sirdsžēlastības! **2**
Mazgā mani labi no manas noziedzības un šķīstī mani
no maniem grēkiem. **3** Jo es atzīstu savus pārkāpumus,
un mani grēki ir manā priekšā vienmēr. **4** Tev vienam
es esmu grēkojis un ļaunu darījis priekš Tavām acīm,
ka Tu palieci taisns Savos vārdos un šķīsts Savā tiesā. **5**
Redzi, noziedzībā esmu dzemdināts, un grēkos māte mani
ieņēmusi. **6** Redzi, tev patīk sirds patiesība, tad dari man
zināmu to apslēpto gudrību. **7** Šķīstī mani no grēkiem ar
īzapu, ka topu šķīsts, mazgā mani, ka topu baltāks nekā
sniegs. **8** Liec man dzirdēt prieku un līksmību, ka tie
kauli līksmojās, ko Tu esi satriecis. **9** Apslēp Savu vaigu
no maniem grēkiem un deldē visu manu noziegumu. **10**
Radi iekš manis, ak Dievs, šķīstu sirdi un atjauno iekš
manis pastāvīgu garu. **11** Nemet mani nost no Sava
vaiga, un neatņem no manis Savu Svēto Garu. **12** Atdod
man atkal Savas pestīšanas prieku, un uzturi mani ar
labprātīgu garu. **13** Tad es mācīšu pārkāpējiem Tavus
ceļus, ka grēcinieki pie Tevis atgriežas. **14** Izglābi mani
no asins vainām, ak Dievs, tu Dievs mans Pestītājs; tad

mana mēle slavēs Tavu taisnību. **15** Kungs, atdari manas
lūpas, tad mana mute izteiks Tavu slavu. **16** Jo Tev netīk
upuris, citādi es to gribētu dot, dedzināms upuris Tev
nepatīk. **17** Dieva upuris ir satriekts gars; salauztu un
sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nesmādēsi. **18** Dari labu Ciānai
pēc Savas labprātības, uztaisi Jeruzālemes mūrus. **19** Tad
Tev patiks taisnības upuri, dedzināmais un visa(kopējais)
sadedzināmais upuris, tad upurēs vēršus uz Tava altāra.

52 Dāvida mācības dziesma dziedātāju vadonim, Kad
Doēgs, tas Edomietis, nāca un Saulam sludināja un tam
sacīja: Dāvids ir nācis Aķimeleka namā. Ko tu lielies ar
ļaunumu, tu varmāka? Dieva žēlastība pastāv vienmēr. **2**
Tava mēle meklē postu kā trīts dzenams nazis, tu viltus
perētājs. **3** Tu mīļo ļaunumu vairāk nekā labumu, un
melus vairāk nekā taisnību. (Sela) **4** Tu labprāt runā posta
vārdus, tu viltus mēle. **5** Tad Dievs arī tevi postīs mūžīgi,
Viņš tevi sagrābs un tevi izraus no dzīvokļa, un izsakņos
no dzīvības zemes. (Sela) **6** Un tie taisnie to redzēs un
bīsies un smiesies par viņu: **7** Redzi, tas ir tas vīrs, kas
Dievu neturēja par savu spēku, bet paļāvās uz savu lielo
bagātību; tas bija varens savā ļaunumā. **8** Bet es būšu kā
zaļš eļļas koks Dieva namā, es paļaujos uz Dieva žēlastību
mūžīgi mūžam. **9** Es Tev pateikšos mūžam, ka Tu to esi
darījis, un gaidīšu uz Tavu Vārdu, jo tas ir labs priekš
Taviem svētiem.

53 Dāvida mācības dziesma. Dziedātāju vadonim ar
stabulēm. Ģeķis saka savā sirdī: Dieva nav. Tie samaitājās
un sagānās ar netaisnību, nav neviena, kas labu dara.
2 Dievs skatās no debesīm uz cilvēku bērniem, redzēt,

vai jel kas esot prātīgs, kas Dievu meklē. **3** Bet tie visi
atkāpušies, tie kopā samaitājušies; nav, kas labu dara, it
neviena. **4** Vai tad to neatzīst tie ļauna darītāji, kas manus
ļaudis ēd, kā ēd maizi, bet Dievu tie nepiesauc. **5** Tad
tiem uzkrita bailes, kur bailes nebija; jo Dievs izklīdināja
tavu spaidītāju kaulus; Tu tos liki kaunā, jo Dievs tos bija
atmetis. **6** Ak, kaut Israēla pestīšana nāktu no Ciānas! Kad
Dievs novērsīs Savu ļaužu cietumu, tad Jēkabs priecāsies
un Israēls līksmosies.

54 Dāvida mācības dziesma. Dziedātāju vadonim, uz
koklēm. Kad Zifieši nāca un Saulam sacīja: vai Dāvids
pie mums nav paslēpies? Ak Dievs atpestī mani caur
Savu vārdu un nes man tiesu caur Savu varu. **2** Ak
Dievs, klausi manu lūgšanu, liec vērā, ko mana mute
runā. **3** Jo svešinieki ceļas pret mani, un briesmīgi ļaudis
meklē manu dvēseli; tie netur Dievu priekš savām acīm.
(Sela) **4** Redzi, Dievs man ir par palīgu; Tas Kungs ir
tas, kas manu dvēseli uztur. **5** Viņš maksās to ļaunumu
maniem nicinātājiem; izdeldē tos pēc Tavas uzticības. **6**
Tad es Tev upurēšu ar labu prātu, es pateikšos, Kungs,
Tavam Vārdam, ka tas ir tik labs. **7** Jo Viņš mani izglābis
no visām bēdām, ka mana acs ar prieku uzlūko manus
ienaidniekus.

55 Dāvida mācības dziesma, dziedātāju vadonim, uz
koklēm. Griezies, ak Dievs, pie manas lūgšanas un
nepaslēpies no manām sirds nopūtām. **2** Liec mani vērā
un paklausi mani; es esmu pilns nemiera savās raizēs,
ka man jānopūšās. **3** Tāpēc ka ienaidnieks kliedz un
bezdievīgais spaida; jo tie gāž postu uz mani un ienīst

mani ar dusmām. **4** Mana sirds mokās iekš manis, un
nāves izbailes man uzkritušas. **5** Trīcēšana un drebēšana
man uzgājusi, un bailes man uzbrukušas. **6** Es sacīju: kaut
man būtu spārni kā balodim; es gribētu skriet, kur varētu
palikt. **7** Redzi, es tālu nobēgtu un apmestos tuksnesī.
(Sela) **8** Steigšus es izglābtos no bargas aukas un vētras.
9 Aprij tos, Kungs, sajauc viņu mēles; jo es redzu varas
darbus un ķildas pilsētā. **10** Dienām naktīm tādas lietas ir
pa viņas mūriem, un netaisnība un varas darbs ir viņas
vidū. **11** Posts tur iekšā, pārestība un viltība neatstājās no
viņas ielām. **12** Jo tas nav ienaidnieks, kas mani apkauno,
to es varētu panest; tas nav mans nīdētājs, kas pret mani
lielās, priekš tā es varētu apslēpties; **13** Bet tu esi cilvēks
no manas kārtas, mans biedrs un mans draugs. **14** Mēs
kopā mīļi sarunājamies un kopā gājām Dieva namā. **15** Lai
nāve tiem uzbrūk, lai tie dzīvi nogrimst ellē, jo blēdības
ir iekš viņu dzīvokļiem pašā viņu vidū. **(Sheol h7585)** **16**
Bet es piesaukšu Dievu, un Tas Kungs mani izpestīs. **17**
Vakaros un rītos un dienas vidū es nopūtīšos un žēlošos,
tad Viņš klausīs manu balsi. **18** Viņš uz mieru atpestī
manu dvēseli no tiem, kas pret mani karo, jo to ir liels
pulks man pretim. **19** Tas stiprais Dievs, kas mūžam
paliek, mani paklausīs un tos pazemos. (Sela) Jo tie nemaz
neatgriežas un Dievu nebīstas! **20** Jo tie pieliek savas
rokas pie viņa draugiem un sagāna viņa derību. **21** Viņu
mute ir glumāka nekā sviests, bet viņu sirdī ir karš; viņu
vārdi ir mīkstāki nekā eļļa, un ir taču pliki zobeni. **22**
Met savu nastu uz To Kungu, Tas tevi uzturēs; Viņš ne
mūžam neļaus, ka taisnais šaubās. **23** Bet Tu, ak Dievs,

tos nometīsi dziļā bedrē. Tie asins kārīgie un viltnieki
nepanāks ne pusmūžu; bet es uz Tevi paļaujos.

56 Dāvida sirds dziesma dziedātāju vadonim, pēc:
„mēmais balodis svešumā“; kad Fīlisti Gatā viņu bija
saņēmuši. Apžēlojies par mani, ak Dievs, jo cilvēki mani
grib aprīt; cauru dienu pretinieks mani apbēdina. **2**
Mani ienaidnieki cauru dienu mani grib aprīt, jo daudz
ir, kas man pretī stāv lepnībā. **3** Baiļu dienā es uz Tevi
paļaujos. **4** Iekš Dieva es slavēšu Viņa vārdu, es paļaušos
uz Dievu un nebīšos; ko miesa man darīs? **5** Cauru dienu
tie pārgroza manus vārdus, visas viņu domas pret mani ir
uz ļaunu. **6** Tie turas kopā un glūn, tie apsargā manas
pēdas, tā kā kas pēc manas dvēseles tīko. **7** Vai tad tie ar
tādu netaisnību izglābsies? Gāz zemē, ak Dievs, tos ļaudis
iekš dusmības! **8** Tu skaiti manas bēgšanas, saņem traukā
manas asaras; vai tās nav Tavā grāmatā? **9** Tad mani
ienaidnieki griezīsies atpakaļ tai dienā, kad es saukšu; to
es zinu, ka Dievs ir ar mani. **10** Iekš Dieva es slavēšu to
vārdu, iekš Tā Kunga es slavēšu to vārdu. **11** Es paļaujos uz
Dievu, es nebīšos; ko cilvēki man var darīt? **12** Tev, Dievs,
es esmu apsolījies, Tev es maksāšu pateicības upurus. **13**
Jo Tu manu dvēseli esi izglābis no nāves, ir manu dvēseli
no slīdēšanas, ka es priekš Dieva vaiga staigāju dzīvības
gaismā.

57 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim, pēc:
„nesamaitā“; kad tas no Saula bēga alā. Apžēlojies par
mani, ak Dievs, apžēlojies par mani, jo uz Tevi cerē
mana dvēsele, un apakš Tavu spārnu ēnas es gribu cerēt,
kamēr nelaime būs pārgājusi. **2** Es piesaukšu Dievu, to

visuaugsto, to stipro Dievu, kas par mani visu izdarīs. **3**
Viņš sūta no debesīm un palīdz man, un apkauno manu
aprijēju. (Sela) Dievs sūta Savu žēlastību un patiesību.
4 Mana dvēsele ir starp lauvām; es guļu starp cilvēku
bērniem kā starp liesmām; viņu zobi ir šķēpi un bultas,
un viņu mēle ass zobens. **5** Parādi, Dievs, Savu augstību
pār debesīm, un Savu godību pār visu pasauli! **6** Tie izpleš
tīklu maniem soļiem, mana dvēsele ir nospiesta; manā
priekšā tie bedri rakuši, paši krituši iekšā. (Sela) **7** Mana
sirds ir droša, Dievs, mana sirds ir droša, es dziedāšu un
slavēšu. **8** Uzmosties, mans gods, uzmostaties, stabules un
kokles, es uzmodīšos ar rīta blāzmu. **9** Es Tev pateikšos,
Kungs, starp tiem ļaudīm, es Tevi slavēšu starp tautām.
10 Jo Tava žēlastība ir liela līdz debesīm, un Tava patiesība
līdz padebešiem. **11** Parādi, Dievs, Savu augstību pār
debesīm, Savu godību pār visu pasauli.

58 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim, pēc:
„nesamaitā.“Vai tad jūs esat mēmi, ka nerunājat taisnību
un nepareizi tiesājat, jūs cilvēku bērni? **2** Tiešām, savā
sirdī jūs darāt netaisnību virs zemes, ar savām rokām jūs
dzenaties uz varas darbu. **3** Bezdievīgie maldās no mātes
klēpja, kas melus runā, alojās no pašām mātes miesām. **4**
Tiem ir tāds niknums kā čūsku dzelonis, kā kurlai odzei,
kas savu ausi aizbāž, **5** Ka tā nedzird vārdotāja balsi,
kas labi māk apvārdot. **6** Ak Dievs, salauzi viņiem zobus
mutē, ak Kungs, izrauj jauno lauvu dzerokļus! **7** Lai tie
izšķīst kā ūdens, kas notek; kad tie uzvelk savas bultas,
tad lai tās ir kā aplauztas, **8** Tā kā gliemezis, kas izkūst, tā
lai tie izgaist tā kā sievas nelaikā dzimis bērns, tā lai tie

neredz saules. 9 Pirms jūsu ērkšķi dabūs asus galus, viņš
tos aizraus dzīvus, kā ar karstu dusmību. 10 Tas taisnais
priecāsies, kad viņš redz atriebšanu, viņš mazgās savas
kājas bezdievīgo asinīs. 11 Un cilvēki sacīs: tam taisnam
būs augļi; tiešām, Dievs ir soģis virs zemes.

59 Dāvida sirds dziesma, pēc: „nesamaitā"; kad Sauls
nosūtīja, vaktēt to namu, ka viņu nokautu. Izglāb mani,
mans Dievs, no maniem ienaidniekiem, pasargi mani
no tiem, kas pret mani ceļas. 2 Izglāb mani no ļauna
darītājiem un atpestī mani no asins ļaudīm. 3 Jo redzi
tie glūn uz manu dvēseli, vareni sapulcējās pret mani,
lai gan neesmu grēkojis nedz noziedzies, ak Kungs! 4
Bez vainas tie tek un sataisās. Uzmosties man palīgā
un skaties! 5 Tu, ak Kungs, Dievs Cebaot, Israēla Dievs,
uzmosties, piemeklēt visus pagānus, neapžēlojies par
nevienu, kas tik viltīgi dodas uz netaisnību. (Sela) 6
Vakarā tie atnāk, rūc kā suņi, un tekā(skraida) apkārt
pa pilsētu. 7 Redzi, tie ar savu muti plukšķ, zobeni ir
viņu lūpās, jo - kas to dzird? 8 Bet Tu, Kungs, par tiem
smiesies, Tu apmēdīsi visus pagānus. 9 Pret viņu varu es
gaidīšu uz Tevi, jo Dievs ir mans patvērums. 10 Dievs
man bagātīgi parāda Savu žēlastību, Dievs man liek ar
prieku uzlūkot savus pretiniekus. 11 Nenokauj tos, ka
mani ļaudis to neaizmirst, izklīdini tos ar Savu varu, un
nogāz tos, ak Kungs, mūsu priekšturamās bruņas! 12
Tīri grēks ir viņu lūpu vārdi, tāpēc lai tie top sagūstīti
savā lepnībā, viņu lādēšanas un to melu pēc, ko tie runā.
13 Izdeldē tos dusmībā, izdeldē tos, ka to vairs nav, un
lai atzīst, ka Dievs ir valdītājs iekš Jēkaba līdz pasaules

galam. (Sela) **14** Vakarā tie atnāk, rūc kā suņi, un tekā
apkārt pa pilsētu. **15** Tie skraida šurp un turp barības pēc,
un kad nav paēduši, paliek pa nakti. **16** Bet es dziedāšu no
Tava stipruma un teikšu rītos Tavu žēlastību, jo Tu man
esi bijis augsts patvērums un glābšana bēdu dienā. **17** No
Tevis es dziedāšu, mans stiprums, jo Tu, Dievs, esi mans
patvērums, mans žēlīgais Dievs!

60 Dāvida sirds dziesma. Dziedātāju vadonim, iemācīt
pēc: „lilija ir liecība"; Kad viņš kāvās ar Sīriešiem no
Mezopotamijas un ar Sīriešiem no Cobas, un Joabs nāca
atpakaļ un sakāva no Edomiešiem divpadsmit tūkstošus
sāls ielejā. Dievs, Tu mūs esi atmetis, izkaisījis, Tu esi bijis
dusmīgs, griezies atkal pie mums. **2** Tu zemi esi kustinājis
un šķēlis, dziedini viņas plīsumus, jo viņa šaubās. **3** Tu
Saviem ļaudīm grūtumu esi licis redzēt, ar reibuma vīnu
Tu mūs esi dzirdinājis. **4** Tiem, kas Tevi bīstas, Tu esi
devis karogu, celties patiesības labad. (Sela) **5** Lai Tavi
mīļie taptu atsvabināti, tad palīdzi nu ar Savu labo roku
un paklausi mūs! **6** Dievs runā Savā svētā vietā, par to es
priecājos; es dalīšu Šehemi un mērošu Sukota ieleju. **7**
Gileāds Man pieder, un Manasus Man pieder, un Efraīms
ir Manas galvas stiprums, Jūda ir Mans valdības zizlis. **8**
Moabs ir Mans mazgājamais trauks; Savu kāju Es stiepju
pār Edomu; tu, Fīlistu zeme, kliedzi par Mani! **9** Kas mani
vadīs tai stiprā pilsētā? Kas mani pavadīs līdz Edomam?
10 Vai ne tu, Dievs, kas mūs biji atmetis un neizgāji, ak
Dievs, ar mūsu karaspēku? **11** Dod mums palīgu bēdu
laikā, jo cilvēku pestīšana nav nekas. **12** Ar Dievu darīsim
stiprus darbus. Viņš samīdīs mūsu pretiniekus.

61 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim, uz koklēm.
Klausi, ak Dievs, manu saukšanu, ņem vērā manu lūgšanu.
2 No zemes gala es Tevi piesaucu, kad mana sirds bēdājās;
vadi Tu mani uz akmens kalnu, jo man tas par augstu.
3 Jo Tu man esi patvērums, stiprs tornis pret maniem
ienaidniekiem. **4** Es palikšu Tavā dzīvoklī mūžīgi, es
patveršos Tavu spārnu pavēnī. (Sela) **5** Jo Tu, Dievs, esi
klausījis manas solīšanas, Tu devis mantību tiem, kas
Tavu Vārdu bīstas. **6** Tu vairosi ķēniņam dzīvības laiku;
viņa gadi paliks līdz radu radiem. **7** Viņš sēdēs mūžīgi
Dieva priekšā; parādi viņam žēlastību un patiesību, kas
viņu pasargā. **8** Tad es dziedāšu Tavam Vārdam mūžīgi,
lai es maksāju savus solījumus dienu no dienas.

62 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim, Jedutunam.
Tiešām, mana dvēsele ir klusu uz Dievu, no Viņa nāk
mana pestīšana. **2** Tiešām, Viņš ir mans akmens kalns un
mans Pestītājs, mans patvērums, ka es daudz nešaubīšos.
3 Cik ilgi jūs visi vienam krītat virsū, to satrieciet kā
ielīkušu sienu un iedauzītu mūri? **4** Viņi uz to vien domā,
viņu nogāzt no viņa godības; tiem patīk meli; ar savu muti
tie svētī, bet sirds dziļumā tie lād. (Sela) **5** Tiešām, mana
dvēsele, esi klusu uz Dievu, jo no Viņa ir mana cerība.
6 Viņš vien ir mans akmens kalns un mans Pestītājs,
mans patvērums, ka es nešaubīšos, **7** Pie Dieva ir mana
pestīšana un mans gods, mana stipruma klints, mana
cerība stāv uz Dievu. **8** Cerējiet uz Viņu vienmēr, jūs
ļautiņi, izgāziet savu sirdi Viņa priekšā; Dievs mums ir
par patvērumu. (Sela) **9** Tiešām, cilvēku bērni nav nekas,
lieli ļaudis ir nelietība; uz svariem likti tie kopā būtu

vieglāki nekā vējš. **10** Nepaļaujaties uz netaisnību un uz
laupījumu neliekat tukšu cerību; kad bagātība vairojās,
tad nedodaties uz to ar savu sirdi. **11** Dievs vienu vārdu ir
runājis, to dažkārt esmu dzirdējis, ka Dievs ir varens. **12**
Un Tu, ak Kungs, esi žēlīgs, jo Tu maksā ikvienam pēc
viņa darba.

63 Dāvida dziesma, kad viņš bija Jūda tuksnesī. Ak Dievs!
Tu esi mans stiprais Dievs, Tevi es meklēju pašā rītā,
pēc Tevis slāpst manai dvēselei, pēc Tevis ilgojās mana
miesa sausā un izkaltušā zemē, kur ūdens nav. **2** Tā es
svētā vietā pēc Tevis esmu skatījies, redzēt Tavu spēku un
Tavu godību. **3** Jo Tava žēlastība ir labāka nekā dzīvība;
manas lūpas Tevi slavē. **4** Tā es Tevi gribētu teikt mūžam,
un pacelt savas rokas Tavā Vārdā. **5** Tad mana dvēsele
taptu paēdināta kā ar taukumiem un gardumiem, un
mana mute Tevi slavētu ar priecīgām lūpām. **6** Es Tevi
pieminu apguldamies, un uzmozdamies es domāju uz
Tevi. **7** Jo Tu esi mans palīgs, un Tavu spārnu pavēnī es
dziedāšu priecīgi. **8** Mana dvēsele Tev pieķeras, Tava
labā roka mani tura. **9** Bet tie, kas manu dvēseli meklē
izpostīt, nogrims pašos zemes dziļumos. **10** Tos nodos
zobena asmenim un tie būs lapsām par barību. **11** Bet
ķēniņš priecāsies iekš Dieva; kas pie tā zvēr, tas lielīsies;
jo melkuļu mute taps aizbāzta.

64 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Klausi, ak Dievs,
manu balsi, kad es žēlojos; pasargi manu dzīvību no
ienaidnieku briesmām. **2** Apslēp mani no ļaunu ļaužu
padomiem, no ļaundarītāju trakošanas. **3** Tie savas mēles
trin kā zobenu, un uzvelk savas bultas, savus rūgtos

vārdus, **4** Šaut slepeni nenoziedzīgam; tie šauj viņam
piepeši un nebīstas. **5** Tie iedrošināJās paši ļaunā padomā,
tie runā, slepeni likt valgus, un saka: kas to redzēs? **6**
Tie domā uz visādu blēdību, tiem gatavs ir viņu gudrais
padoms, prātu un sirdi nevienam nevar izdibināt. **7** Bet
Dievs ar bultu tos šaus piepeši, ka tiem gan sāpēs. **8** Caur
savu pašu mēli tie taps apgāzti; ikkurš, kas uz tiem skatās,
bēgs. **9** Un visi cilvēki bīsies un sacīs: to Dievs ir darījis,
un sapratīs, ka tas ir Viņa darbs. **10** Tas taisnais priecāsies
iekš Tā Kunga, un paļausies uz Viņu, un visi sirdsskaidrie
teiktin teiksies.

65 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim. Dievs, klusībā
iekš Ciānas Tu topi slavēts, un solījumi Tev top maksāti.
2 Tu paklausi lūgšanas, visa miesa nāk pie Tevis. **3**
Noziegumi mūs ir pārvarējuši, - mūsu pārkāpumus, tos
Tu salīdzini! **4** Svētīgs tas, ko Tu izredzi, un kam Tu vaļu
dod pie Tevis nākt un dzīvot Tavos pagalmos; mēs tapsim
paēdināti no Tava nama labuma Tavā svētā dzīvoklī. **5**
Paklausi mūs pēc tās taisnības, kas brīnišķas lietas dara,
ak Dievs, mūsu Pestītājs, Tu patvērums visām zemes
robežām, un tiem, kas tālu pie jūras dzīvo. **6** Tu stiprini
kalnus ar Savu spēku, Tu apjozies ar varu, **7** Tu klusini
jūras kaukšanu, viņas viļņu kaukšanu un ļaužu troksni, **8**
Ka tie, kas dzīvo tanīs robežās, bīstas no Tavām zīmēm.
Tu iepriecini visu, kas kust, vakarā un rītā. **9** Tu piemeklē
zemi un to dzirdini un to dari ļoti bagātu. Dieva upīte ir
ūdens pilna. Tu liec viņu labībai labi izdoties, jo tā Tu
zemi apkopi. **10** Tu slacini viņas vagas, un liec lietum
līt uz viņas arumiem; Tu tos dari mīkstus caur lāsēm,

Tu svētī viņas asnus. **11** Tu pušķo gadu ar Savu labumu,
un Tavas pēdas pil no taukumiem. **12** Tuksneša ganības
pil un pakalni ar prieku ir apjozti. **13** Lauki ir apģērbti
ar ganāmiem pulkiem, un ielejas ar labību apklātas, ka
gavilē un dzied.

66 Dziesma dziedātāju vadonim. Gavilējiet Dievam, visa
zeme! **2** Dziediet Viņa vārda godībai, teiciet Viņa godu. **3**
Sakait uz Dievu: kāds bijājams Tu esi Savos darbos! Tavi
ienaidnieki Tev padosies Tavas lielās varas pēc. **4** Lai
visa zeme Tevi pielūdz un Tev dzied, lai dzied Tavam
Vārdam! (Sela) **5** Nāciet un raugāt Dieva darbus. Viņš
ir bijājams Savos darbos pie cilvēku bērniem. **6** Viņš
pārvērta jūru par sausumu, kājām varēja iet caur upi; par
to mēs iekš Viņa priecājamies. **7** Viņš valda mūžīgi ar
Savu spēku, Viņa acis raugās uz tautām, Viņš atkāpējiem
neļauj paaugstināties. (Sela) **8** Teiciet mūsu Dievu, jūs
tautas, liekat dzirdēt Viņa teikšanas slavu. **9** Viņš uztur
dzīvas mūsu dvēseles un neliek slīdēt mūsu kājām. **10** Jo
Tu, Dievs, mūs esi pārbaudījis; Tu mūs esi kausējis, kā
sudrabu kausē. **11** Tu mums esi licis iekrist valgos, uz
mūsu muguru Tu esi licis grūtu nastu. **12** Tu cilvēkiem esi
licis celties pār mūsu galvu; mēs bijām nākuši ugunī un
ūdenī, bet Tu mūs esi izvedis pie atspirgšanas. **13** Es iešu
Tavā namā ar dedzināmiem upuriem, es Tev maksāšu
savu apsolījumu, **14** Uz ko manas lūpas ir atdarījušās,
un ko mana mute runājusi, kad man bija bail. **15** Es tev
upurēšu taukus dedzināmos upurus ar kvēpināšanu no
auniem; es Tev upurēšu vēršus ar ažiem. (Sela) **16** Nāciet,
klausāties visi, kas Dievu bīstaties: es jums izteikšu, ko

Viņš darījis pie manas dvēseles. **17** Viņu es piesaucu ar
savu muti, un Viņš tapa slavēts no manas mēles. **18** Ja es
netaisnību atrastu savā sirdī, tad Tas Kungs mani nebūtu
klausījis. **19** Bet tiešām, Dievs ir klausījis, manas lūgšanas
balsi Viņš ņēmis vērā. **20** Slavēts Dievs, kas nav atmetis
manu lūgšanu, nedz novērsis Savu žēlastību no manis.

67 Dziesma dziedātāju vadonim, dziedama uz koklēm. Lai
Dievs par mums apžēlojās un mūs svētī, lai Viņš apgaismo
Savu vaigu pār mums! (Sela) **2** Ka virs zemes Tavs ceļš
top zināms, starp visiem pagāniem Tava pestīšana. **3** Tev,
Dievs, pateicās ļaudis, Tev pateicās visi ļaudis. **4** Tautas
priecājās un gavilē, ka Tu ar taisnību tiesā ļaudis un vadi
tautas zemes virsū. **5** Tev, Dievs, pateicās ļaudis, Tev
pateicās visi ļaudis. **6** Zeme izdod savus augļus; Dievs,
mūsu Dievs, svētī mūs! **7** Svēti mūs, Dievs, un visi zemes
gali lai Viņu bīstas!

68 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim dziedama. Lai
Dievs ceļas, ka Viņa ienaidnieki top izklīdināti, un Viņa
nīdētāji bēg Viņa priekšā. **2** Izdzen tos, tā kā dūmi top
izdzīti; tā kā vasks ugunī top kausēts, tāpat bezdievīgie ies
bojā Dieva priekšā. **3** Bet taisnie priecāsies un līksmosies
Dieva priekšā, un no sirds dibina(dziļuma) priecāsies.
4 Dziediet Dievam, dziediet Viņa vārdam, sataisiet ceļu
Tam, kas brauc pa tuksnešiem. Viņa vārds ir Kungs, -
un līksmojaties Viņa priekšā. **5** Viņš ir bāriņu tēvs un
atraitņu tiesnesis, Viņš ir Dievs Savā svētā dzīvoklī, **6** Tāds
Dievs, kas vientuļiem dod namā dzīvot, kas cietumniekus
izved pie labklāšanās; bet atkāpējiem jādzīvo tukšumā.
7 Dievs, kad Tu gāji Savu ļaužu priekšā, kad Tu staigāji

tuksnesī, (Sela) **8** Tad zeme drebēja un debesis pilēja
Dieva priekšā, un tas Sinaī, Tā Dieva priekšā, kas ir
Israēla Dievs. **9** Tu, Dievs, devi nolīt bagātam lietum; Savu
iemantojamo tiesu, kas bija noguruši, Tu spirdzināji, **10**
Ka Tava draudzīte tur var dzīvot; Tu, Dievs, atspirdzini
bēdīgos ar Savu labumu. **11** Tas Kungs dod vēsti ar lielu
pulku priecas sludinātāju. **12** Karaspēku ķēniņi bēga,
tie bēga, un nama dzīvotāja izdalīja laupījumu. **13** Kad
lēģerī esat apmetušies, tad jūs spīdiet kā baložu spārni
ar sudrabu apklāti, un kam ir spalvas kā zaļgans zelts.
14 Kad tas Visuvarenais tur ķēniņus izkaisa, tad ir balts
kā sniegs uz Zalmona. **15** Dieva kalns ir Basanas kalns,
kalns ar daudz virsotnēm ir Basanas kalns. **16** Kāpēc
jūs apskaužat, jūs augstie kalni to kalnu, kur Dievam
patīk mājot? Tiešām, Tas Kungs tur dzīvos mūžam. **17**
Dieva ratu ir daudz tūkstošu tūkstoši, Tas Kungs ir viņu
vidū, tā kā uz Sinaī Savā svētumā. **18** Tu esi uzkāpis
augstībā, cietumu Tu esi vedis cietumā, par dāvanām Tu
esi dabūjis cilvēkus, arī atkāpējus, ka tie dzīvo, ak Kungs
Dievs. **19** Slavēts lai ir Tas Kungs, ikdienas Viņš nes mūsu
nastu; Dievs ir mūsu pestīšana. (Sela) **20** Dievs mums
ir Dievs, kas pilnīgi izpestī, un pie Tā Kunga Dieva ir
izvešana no nāves. **21** Tiešām, Dievs sadauzīs pieri Saviem
ienaidniekiem, un matu pilno galvu tiem, kas staigā savos
noziegumos. **22** Tas Kungs saka, Es atvedīšu, Es atvedīšu
atkal no Basanas, Es atvedīšu atkal no jūras dziļumiem.
23 Tādēļ tu mērksi savu kāju ienaidnieku asinīs, un tavi
suņi tās laizīs. **24** Tavi gājumi, ak Dievs, top redzēti,
mana stiprā Dieva, mana ķēniņa, gājumi svētā vietā. **25**

Dziedātāji iet papriekš, spēlētāji pakaļ bungotāju meitu
starpā. **26** Teiciet Dievu, To Kungu, draudzes sapulcē,
jūs, kas no Israēla avota. **27** Tur pār tiem valda mazais
Benjamins, Jūda lielkungi ar saviem pulkiem, Zebulona
lielkungi, Naftalus lielkungi. **28** Tavs Dievs ir pavēlējis
tavai valstij būt stiprai; stiprini, ak Dievs, ko Tu mums
par labu esi darījis. **29** Tava nama dēļ Jeruzālemē ķēniņi
Tev atnesīs dāvanas. **30** Rāj to zvēru niedrēs, to vēršu
pulku ar tautu teļiem, lai tie zemē metās ar sudraba
gabaliem. Viņš izklīdina tautas, kam tīk karot. **31** Lieli
kungi nāks no Ēģiptes, Moru zeme steigsies, izstiept
savas rokas uz Dievu. **32** Jūs pasaules valstis, dziediet
Dievam, dziediet Tam Kungam, (Sela) **33** Tam, kas brauc
pa debesu debesīm, kas no iesākuma. Redzi, Viņš dos
Savam pērkonam spēcīgu skaņu. **34** Dodiet Dievam godu!
Viņa augstība ir pār Israēli, un Viņa spēks pār augstiem
padebešiem. **35** Dievs, Tu esi bijājams no Savas svētās
vietas, Tu stiprais Israēla Dievs. Viņš dod tiem ļaudīm
stiprumu un spēku, - slavēts lai ir Dievs!

69 Dāvida dziesma. Dziedātāju vadonim, pēc: „lilijas“.
Dievs, palīdz man; jo ūdeņi ir nākuši līdz pašai dvēselei. **2**
Es grimstu dziļos dubļos, kur nevar stāvēt, es esmu nācis
dziļos ūdeņos un viļņi mani apklāj. **3** Es esmu piekusis no
savas saukšanas, mans kakls ir aizsmacis, manas acis īgst,
- tomēr es gaidu uz savu Dievu. **4** Vairāk nekā matu uz
manas galvas ir to, kas mani bez vainas ienīst; vareni ir
tie, kas mani grib samaitāt, kas mani par nepatiesu ienīst;
man jāmaksā, ko es neesmu laupījis. **5** Ak Dievs, Tu zini
manu ģeķību, un mani noziegumi Tev nav apslēpti. **6** Lai

pie manis netop kaunā, kas Tevi gaida, ak Kungs, Dievs
Cebaot! lai pie manis netop kaunā, kas Tevi meklē, ak
Israēla Dievs! **7** Jo Tevis pēc es nesu negodu; mans vaigs ir
apklāts ar kaunu. **8** Es esmu palicis svešs saviem brāļiem
un svešinieks savas mātes bērniem. **9** Jo karstums Tava
nama labad mani ir ēdis, un Tavu zaimotāju zaimošana
ir kritusi uz mani. **10** Un es raudu, un mana dvēsele
gavē, bet tas man ir tapis par kaunu. **11** Es esmu apvilcis
maisu, bet es tiem esmu tapis par sakāmu vārdu. **12**
Kas vārtos sēž, tie plukšķ par mani, un es esmu par
smieklu vīna dzērājiem. **13** Bet es Tevi pielūdzu, Kungs,
pieņēmīgā laikā; pēc Savas lielās žēlastības, ak Dievs,
paklausi mani, pestīdams pēc Savas patiesības. **14** Izrauj
mani no dubļiem, ka es neapslīkstu, ka es topu izglābts
no nīdētājiem un no dziļiem ūdeņiem. **15** Lai ūdens viļņi
mani neapklāj, un dziļumi lai mani neaprij, un bedres
malas lai nesagāžas kopā pār mani. **16** Paklausi mani, ak
Kungs, jo Tava žēlastība ir laba; griezies pie manis pēc
Savas lielās sirds žēlastības! **17** Un neapslēp Savu vaigu
priekš Sava kalpa, jo man ir bail; steidzies, paklausi mani.
18 Nāc klāt pie manas dvēseles, atpestī to, izglāb mani
manu ienaidnieku dēļ. **19** Tu zini manu kaunu un manu
negodu un manu apsmieklu; visi mani pretinieki ir Tavā
priekšā. **20** Kauns man lauž sirdi, un es nīkstu; es gaidīju,
vai kādam nebūtu žēl, bet nav, - un uz iepriecinātājiem,
bet es neatrodu. **21** Un tie man žulti dod ēst un etiķi
dzert, kad es gauži izslāpis. **22** Lai viņu galds viņu priekšā
top par valgu, par atmaksu un par slazdu. **23** Lai viņu acis
top apstulbotas, ka tie neredz, un lai viņu gurni allažiņ

šaubās. **24** Izgāz pār tiem Savu dusmību, un Tava karsta
bardzība lai viņus sagrābj. **25** Viņu māja lai top par posta
vietu, un neviena lai nav, kas dzīvo viņu dzīvokļos. **26** Jo
tie to vajā, ko Tu esi sitis, un apsmej mokas tiem, ko Tu
ievainojis. **27** Lai tiem krājās noziegums uz noziegumu, ka
tie nenāk pie Tavas taisnības. **28** Izdeldē tos no dzīvības
grāmatas, ka tie ar tiem taisniem netop uzrakstīti. **29** Bet
es esmu bēdīgs un moku pilns; ak Dievs, Tava pestīšana
lai mani paceļ. **30** Es slavēšu Dieva vārdu ar dziesmu
un Viņu paaugstināšu ar pateicību. **31** Tas patiks Tam
Kungam vairāk nekā vērsis, kam ragi un nagi. **32** Tie
bēdīgie raugās un priecājās, un jūs, kas Dievu meklējat,
jūsu sirds dzīvos. **33** Jo Tas Kungs paklausa nabagus, un
nenicina Savus cietumniekus. **34** Lai Viņu teic debesis un
zeme, jūra un viss, kas iekš tās kustās. **35** Jo Dievs atpestīs
Ciānu un uztaisīs Jūda pilsētas, un tie tur dzīvos un to
iemantos. **36** Un Viņa kalpu dzimums to iemantos, un kas
Viņa Vārdu mīļo, tie tur dzīvos.

70 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim, par piemiņu.
Steidzies, ak Dievs, mani izglābt, ak Kungs, man palīdzēt.
2 Lai top kaunā un kļūst apkaunoti, kas manu dvēseli
meklē, lai top atpakaļ dzīti un paliek kaunā, kas priecājās
par manu nelaimi. **3** Lai tie griežas atpakaļ sava kauna
dēļ, kas saka: Tā, tā! **4** Iekš Tevis lai priecājās un līksmojās
visi, kas Tevi meklē; lai tie, kas Tavu pestīšanu mīļo,
vienmēr saka: augsti slavēts ir Dievs. **5** Bet es esmu bēdīgs
un nabags; - ak Dievs, steidzies pie manis. Tu esi mans
palīgs un mans glābējs, ak Kungs, nekavējies!

71 Uz tevi, Kungs, es paļaujos, ne mūžam neliec man
palikt kaunā. **2** Izglāb mani caur Savu taisnību un atsvabini
mani, atgriez Savu ausi pie manis un atpestī mani. **3** Esi
man par patvērumu, kur es varu dzīvot, kur vienmēr
varu bēgt. Tu esi solījis, mani atpestīt, jo Tu esi mans
kalns un mana stiprā pils. **4** Mans Dievs, izglāb mani no
bezdievīgā rokas, no netaisnā un varas darītāja rokas, **5** Jo
Tu esi mana cerība, Kungs, Dievs, mana drošība no manas
jaunības. **6** Uz Tevi es esmu paļāvies no mātes miesām,
Tu mani esi izvilcis no mātes miesām, mana dziesma Tevi
teic bez mitēšanās. **7** Es esmu daudziem par ērmu, bet Tu
esi mans stiprais patvērums. **8** Lai mana mute pildās ar
Tavu teikšanu, cauru dienu ar Tavu godu. **9** Neatmet mani
vecumā, neatstāj mani, kad spēks man zūd. **10** Jo mani
ienaidnieki mani aprunā, un kas uz manu dvēseli glūn,
tie kopā spriež padomu **11** Sacīdami: Dievs viņu ir atstājis,
dzenaties pakaļ, sagrābiet viņu, jo glābēja nav. **12** Dievs,
neesi tālu no manis, mans Dievs, steidzies man palīgā. **13**
Lai top kaunā, lai iet bojā, kas manai dvēselei turas pretī,
ar kaunu un smieklu lai top apsegti, kas meklē manu
nelaimi. **14** Bet es vienmēr cerēšu un vairošu visu Tavu
slavu. **15** Mana mute izteiks Tavu taisnību, cauru dienu
Tavu pestīšanu, jebšu to nemāku izskaitīt. **16** Es staigāšu
Tā Kunga spēkā, es pieminēšu Tavu taisnību, Tevi vien. **17**
Ak Dievs, Tu mani esi mācījis no manas jaunības; un līdz
šim es pasludināju Tavus brīnumus. **18** Tad nu arīdzan,
kad vecums un sirmi mati ir klāt, neatstāj mani, ak Dievs,
tiekams es Tavu elkoni būšu pasludinājis bērnu bērniem
un Tavu stiprumu visiem pēcnākamiem. **19** Tava taisnība,

ak Dievs, ir it augsta, Tu dari lielas lietas; Dievs, kas ir
tāds kā Tu? **20** Tu man lieci redzēt daudz bēdas un mokas,
Tu mani darīsi atkal dzīvu, un mani izvilksi no zemes
dziļumiem. **21** Vairo manu godu, un iepriecini mani atkal.
22 Es Tevi arī slavēšu ar stīgu skaņām par Tavu uzticību,
mans Dievs; es Tevi slavēšu ar koklēm, ak Svētais iekš
Israēla! **23** Manas lūpas gavilēs, kad es Tev dziedāšu, un
mana dvēsele, ko Tu esi atpestījis. **24** Un arī mana mēle
Tavu taisnību izrunās cauru dienu, jo tie ir tapuši kaunā
un apkaunoti, kas meklē manu nelaimi.

72 Salamana dziesma. Dievs, dod Savas tiesas ķēniņam,
un Savu taisnību ķēniņa dēlam, **2** Ka viņš Tavus ļaudis
tiesā ar taisnību, un Tavus bēdīgos ar tiesu. **3** Kalni
nesīs tiem ļaudīm mieru, ir pakalni caur taisnību. **4** Viņš
nesīs tiesu bēdu ļaudīm un palīdzēs nabagu bērniem un
sadauzīs nicinātājus. **5** Tevi bīsies, kamēr saule būs un
mēnesis spīdēs, līdz radu radiem. **6** Viņš nolaidīsies kā
lietus uz zāli, kā lāses, kas zemi slacina. **7** Viņa laikā
ziedēs taisnais un liels miers, tiekams mēneša vairs nebūs.
8 Viņš valdīs no jūras līdz jūrai, no tās lielās upes līdz
zemes galiem. **9** Viņa priekšā locīsies, kas tuksnesī dzīvo,
un Viņa ienaidnieki laizīs pīšļus. **10** Ķēniņi no Taršiša un
no tām salām atnesīs meslus, Arābijas un Šebas ķēniņi
atvedīs dāvanas. **11** Visi ķēniņi Viņa priekšā klanīsies, visi
pagāni Viņam kalpos. **12** Jo Viņš izglābs to bēdīgo, kas
sauc, un to nabagu, kam palīga nav. **13** Viņš apžēlosies
par nabagu un bēdīgo, un bēdīgo dvēseli Viņš izglābs. **14**
Viņš atsvabinās viņu dvēseles no viltības un varas darba,
un viņu asinis būs dārgas Viņa acīs. **15** Un Viņš dzīvos, un

Viņam taps dots no Arābijas zelta, un vienmēr priekš
Viņa lūgs, ikdienas Viņu teiks. **16** Zeme būs labības pilna
līdz kalnu galiem, viņas augļi viļņos tā kā Lībanus, un
tie, kas pilsētā ir, zaļos kā zāle virs zemes. **17** Viņa vārds
paliks mūžīgi; kamēr saule būs, Viņa vārds augļosies, un
iekš Viņa svētīsies; visi pagāni Viņu slavēs. **18** Slavēts
lai ir Dievs Tas Kungs, Israēla Dievs, kas vien brīnumus
dara, **19** Un slavēts lai ir Viņa godības vārds mūžīgi, un
visa zeme lai top pilna Viņa godības. Āmen, Āmen. **20** Še
Dāvida, Isajus dēla, lūgšanās beidzās.

73 Asafa dziesma. Tiešām, Dievs ir Israēla labums, tiem,
kam sirdis ir šķīstas. **2** Bet gandrīz es būtu paklupis ar
savām kājām, mani soļi tik (tikko) neslīdēja. **3** Jo man bija
dusmas par lielīgiem, kad es redzēju, ka bezdievīgiem tik
labi klājās. **4** Jo vārgšanas tiem nav līdz nāvei, un tie resni
nobarojušies. **5** Tie nav bēdās kā citi ļaudis, un netop
mocīti kā citi cilvēki. **6** Tādēļ ar lepnību tie izrotājās un
ar blēdību tie apģērbjas kā ar skaistām drēbēm. **7** No
taukiem spīd viņu acs, viņu sirdsdomās plūst pāri. **8** Tie
zobo, runā nikni no varas darba, tie lielās pārlieku. **9** Tie
paceļas ar savu muti līdz debesīm, un viņu mēle šaujās pa
zemes virsu. **10** Tādēļ ļaudis piemetās tiem klāt, un tiem
rodas ūdens papilnam, **11** Un tie saka: kā Dievs zinās?
Un vai tas Visuaugstais ir zinātājs? **12** Redzi, tādi ir tie
bezdievīgie, un tomēr tiem arvien labi klājās pasaulē, un
tie vairo savu bagātību. **13** Tiešām, velti es esmu šķīstījis
savu sirdi un mazgājis savas rokas nenoziedzībā, **14** Un
biju mocīts cauru dienu, un sods bija man klāt ik rītu.
15 Tomēr ja es sacītu: es runāšu tāpat kā viņi, redz, ar

to es apgrēkotos pie Tavu bērnu draudzes. **16** Tāpēc es
domāju, ka es to varētu saprast, bet tas bija visai grūti
priekš manām acīm, **17** Tiekams es gāju Dieva svētumā
un ņēmu vērā, kas viņiem pēcgalā notiek. **18** Tiešām,
tu tos vedi uz slidenām vietām un tos nogāzi, ka tie iet
postā. **19** Kā viņi tik piepeši iet bojā! Tie iznīkst un iet
bojā ar briesmām. **20** Tā kā sapnis zūd, kad uzmostas, tā
tev, Kungs, ceļoties viņi nebūs nekas. **21** Kad rūgta taptu
man sirds un riebtu man īkstis, **22** Tad es būtu neprātīgs
un nezinātu nekā; es būtu kā lops Tavā priekšā. **23** Bet
pie Tevis es palieku vienmēr; Tu mani turi pie manas
labās rokas. **24** Tu mani vadīsi pēc Sava padoma, un pēc
mani uzņemsi godā. **25** Kad Tu esi mans, tad man nevajag
ne debess, ne zemes. **26** Jebšu man arī mirtu miesa un
sirds, taču Tu, Dievs esi manas sirds patvērums un mana
daļa mūžīgi. **27** Jo redzi, kas tālu no Tevis, tie ies bojā; Tu
izdeldē visus, kas no Tevis atkāpjas. **28** Bet man tas ir
prieks, tuvu būt pie Dieva, ka es savu cerību lieku uz To
Kungu Dievu, ka es izteicu visus Tavus darbus.

74 Asafa pamācība. Ak Dievs, kāpēc Tu mūs mūžīgi
atstūmis, un Tava dusmība kūp pār Tavas ganības avīm? **2**
Piemini Savu draudzi, ko Tu mantojis no veciem laikiem,
un Sev par mantību atpestījis, Ciānas kalnu, uz kā
Tu dzīvo. **3** Cel Savas kājas uz to mūžīgo postījumu;
ienaidnieks visu ir samaitājis svētā vietā. **4** Tavi pretinieki
rūc Tavā namā, savas zīmes tie likuši par zīmēm. **5** Tie
izrādās, tā kā biezā mežā cirtēji cirvjus cilā. **6** Un nu
tie viņas izgreznojumu visnotaļ sadauza ar cirvjiem un
veseriem. **7** Tie Tavā svētā vietā met uguni, līdz zemei

tie sagāna Tava vārda mājas vietu. **8** Tie saka savā sirdī:
izpostīsim tos(namus) pavisam; visus Dieva lūgšanas
namus tai zemē tie ir sadedzinājuši. **9** Savas zīmes mēs
neredzam: neviena pravieša vairs nav, nedz kāda cita
pie mums, kas zinātu, cik ilgi tā būs. **10** Cik ilgi, ak
Dievs, pretinieks nievās, un ienaidnieks zaimos Tavu
vārdu mūžam? **11** Kāpēc Tu atrauj Savu roku, ak, Savu
labo roku? Izvelc to no Savas azotes un dari galu. **12**
Taču Dievs ir mans ķēniņš no iesākuma, kas pasniedz
visu palīgu zemes virsū. **13** Tu caur Savu spēku jūru esi
pāršķīris, Tu esi salauzījis pūķu galvas ūdenī. **14** Tu esi
satriecis levijatana galvas, Tu to esi devis par barību tai
tautai tuksnesī. **15** Tu esi izšķēlis avotus un upes, Tu esi
izkaltējis varenas upes. **16** Tiem pieder diena un nakts,
Tu esi radījis gaismu un sauli. **17** Tu zemei esi licis visas
robežas, vasaru un ziemu Tu esi darījis. **18** Piemini to, ka
ienaidnieks To Kungu nievā, un ģeķu ļaudis zaimo Tavu
vārdu. **19** Nenodod zvēram Savas ūbeles dvēseli, Savu
bēdīgo pulku neaizmirsti mūžam. **20** Piemini to derību,
jo zemes alas ir palikušas par slepkavu bedrēm. **21** Lai
nospiestais neaiziet ar kaunu, lai bēdīgie un nabagi slavē
Tavu vārdu. **22** Celies, Dievs, iztiesā Savas tiesas, piemini
tās nievāšanas, kas Tev notiek no tiem ģeķiem ik dienas.
23 Neaizmirsti Savu pretinieku kliegšanu; to troksni, kas
vienmēr pret Tevi no Taviem ienaidniekiem.

75 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim, dziedama, pēc:
„nesamaitā!“Mēs Tev pateicamies, Dievs, mēs pateicamies,
ka Tavs vārds ir it tuvu; Tavi brīnumi top slavēti. **2**
„Kad Es īsto laiku pratīšu, tad Es it taisni tiesāšu. **3**

Zeme un visi viņas iedzīvotāji trīc, bet Es viņas pīlārus
esmu stiprinājis.“(Sela.) **4** Es sacīju uz tiem lielīgiem:
nelielāties; un uz tiem bezdievīgiem: nelepojaties ar
varu; **5** Nelielāties ar varu, un nerunājiet tik pārgalvīgi.
6 Ka (nekāds palīgs nenāks) nedz no rīta puses, nedz
no vakara puses, nedz no tuksneša kalniem. **7** Bet
Dievs ir soģis, kas citu pazemo un citu paaugstina. **8** Jo
Tam Kungam biķeris ir rokā, kur stiprs vīns papilnam
iejaukts, un Viņš dod no tā dzert; bet visiem bezdievīgiem
virs zemes būs dzert un izsūkt tās mieles. **9** Bet es to
pasludināšu mūžīgi, es dziedāšu Jēkaba Dievam, **10** Un
salauzīšu visiem bezdievīgiem galvas, ka taisniem galvas
top paaugstinātas.

76 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim, dziedama ar
koklēm. Dievs ir atzīts iekš Jūda, iekš Israēla viņa vārds ir
liels; **2** Un Salemē ir Viņa telts, un Ciānā Viņa dzīvoklis.
3 Tur Viņš salauza stopa bultas, priekšturamās bruņas
un zobenu un karu.(Sela.) **4** Spožs Tu esi un augsts
uz kalniem, kur laupījumu sakrāj. **5** Tie sirds lepnie ir
aplaupīti un guļ savā miegā; visiem vareniem ļaudīm
rokas nogurušas. **6** No Tavas rāšanās, ak Jēkaba Dievs,
nāves miegā nogāzti rati un zirgi. **7** Tu, Tu esi bijājams, un
kas Tavā priekšā var pastāvēt Tavas dusmības laikā? **8** No
debesīm Tu lieci dzirdēt tiesu, zeme bīstas un top klusa,
9 Kad Dievs ceļas uz sodību, palīdzēt visiem bēdīgiem
virs zemes. (Sela) **10** Kad cilvēki bargojās, tad Tavs gods
paaugstinājās, un ar visukarstām dusmām Tu apjozies.
11 Solāties un maksājiet Tam Kungam, savam Dievam.
Visi, kas ap Viņu, lai nes dāvanas Tam bijājamam, **12** Kas

sirdi paņem lieliem kungiem, un ir bijājams pasaules
ķēniņiem.

77 Azava dziesma, dziedātāju vadonim Jedutunam. Es
saucu ar savu balsi uz Dievu un brēcu, es saucu uz
Dievu, un Viņš klausās uz mani. **2** Bēdu laikā es meklēju
To Kungu, mana roka izstiepjas naktī un nenogurst,
mana dvēsele negribās būt iepriecināma. **3** Kad es Dievu
pieminu, tad es nopūšos; kad es apdomāju, tad mana
sirds bēdājās. (Sela) **4** Tu turi nomodā manas acis es esmu
tā izmisis, ka nespēju runāt. **5** Es pieminu vecos laikus,
senos gadus, **6** Es atminu savu dziesmu naktī, mana sirds
ir domu pilna, mans gars meklē gaismu. **7** Vai tad Tas
Kungs atstums mūžīgi un vairs nebūs žēlīgs? **8** Vai tad
Viņa žēlastība mitēsies mūžam? Vai tā solīšana pagalam
uz bērnu bērniem? **9** Vai tad Dievs ir aizmirsis žēlot? Vai
Viņš aizslēdzis dusmībā Savu sirds žēlastību? (Sela) **10**
Tad es saku: tās ir manas bēdas; tā Visuaugstākā labā
roka to var nogriezt. **11** Es pieminu Tā Kunga darbus,
es tiešām pieminu Tavus brīnumus no veciem laikiem.
12 Es pārdomāju visus Tavus darbus un pieminu, ko Tu
dari. **13** Ak Dievs, Tavs ceļš ir svēts; kur ir tāds liels Dievs,
kā Tu, Dievs? **14** Tu esi tas stiprais Dievs, kas brīnumus
dara; Savu spēku Tu esi darījis zināmu tautu starpā. **15**
Savus ļaudis Tu esi atpestījis ar stipru elkoni, Jēkaba un
Jāzepa bērnus. (Sela) **16** Ūdeņi Tevi redzēja, ak Dievs!
ūdeņi Tevi redzēja un drebēja, pat dziļumi trīcēja. **17**
Biezie padebeši izgāza ūdeņus, augstie padebeši izlaida
pērkonus, un Tavas bultas šaudījās. **18** Tavi pērkoni rūca
viesulī, zibeņi apspulgoja zemi, zeme trīcēja un drebēja.

19 Tavs ceļš bija jūrā un Tavs gājums dziļos ūdeņos, un
Tavas pēdas nebija manāmas. 20 Tu vadīji Savus ļaudis kā
avju pulku caur Mozu un Āronu.

78 Asafa pamācība. Klausiet, mani ļaudis, manu mācību,
atgrieziet savas ausis uz manas mutes valodu. 2 Es atdarīšu
savu muti sakāmos vārdos un izrunāšu līdzības no veciem
laikiem. 3 Ko esam dzirdējuši un zinām, un ko mūsu tēvi
mums ir stāstījuši, 4 To mēs viņu bērniem neslēpsim, bet
izteiksim tiem pēcnākamiem Tā Kunga teicamo slavu un
Viņa stiprumu un Viņa brīnumus, ko Viņš darījis. 5 Jo
Viņš ir iecēlis liecību iekš Jēkaba un licis bauslību iekš
Israēla, ko Viņš mūsu tēviem pavēlējis, to mācīt saviem
bērniem. 6 Ka tie pēcnākamie to zinātu, tie bērni, kas vēl
dzims; ka tie celtos un to stāstītu arī saviem bērniem. 7
Un ka tie savu cerību liktu uz Dievu un neaizmirstu Dieva
darbus, bet sargātu Viņa pavēles; 8 Un ka tie nebūtu
tādi kā viņu tēvi, atkāpēja un pārgalvīga tauta, kas savā
sirdī nebija pastāvīga, un kam gars neturējās pie Dieva. 9
Efraīma dēli, apbruņoti strēlnieki ar stopiem, atkāpās
kaušanas dienā. 10 Tie neturēja Dieva derību un liedzās
staigāt Viņa bauslībā, 11 Un aizmirsa Viņa darbus un
brīnumus, ko Viņš bija parādījis. 12 Viņu tēvu priekšā
Viņš darīja brīnumus Ēģiptes zemē, Coana laukā. 13 Viņš
pāršķīra jūru un lika tiem cauri iet, un pacēla ūdeņus
stāvu kā kopu; 14 Un vadīja tos ar padebesi dienā un
cauri nakti ar uguns gaišumu. 15 Viņš pāršķēla klintis
tuksnesī un tos dzirdināja papilnam kā no dziļumiem. 16
Viņš arī izveda upes no akmens un lika tecēt ūdenim
straumēm. 17 Taču tie joprojām grēkoja pret Viņu un

apkaitināja to Visuaugstāko tuksnesī, **18** Un kārdināja
Dievu savā sirdī, barību prasīdami savai dvēselei, **19** Un
runāja pret Dievu un sacīja: vai Dievs gan varēs sataisīt
galdu tuksnesī? **20** Redzi, Viņš gan klinti sitis, ka ūdens
iztecējis un upes izplūdušas, vai Viņš arī maizi varēs dot,
vai Viņš varēs gādāt gaļu Saviem ļaudīm? **21** Kad Tas
Kungs to dzirdēja, tad tas apskaitās, un uguns iedegās
pret Jēkabu, un bardzība cēlās pret Israēli. **22** Tāpēc, ka
tie neticēja uz Dievu, nedz cerēja uz Viņa pestīšanu. **23**
Tad Viņš pavēlēja padebešiem augšām un atdarīja debesu
durvis, **24** Un lika mannai uz tiem līt, ko ēst, un deva tiem
labību no debesīm. **25** Ikkurš no tiem ēda debesu maizi,
Viņš tiem sūtīja barības papilnam. **26** Viņš lika celties
austriņam no debesīm un atveda dienvidus vēju caur
savu Spēku, **27** Un birdināja gaļu uz tiem kā putekļus
un spārnainus putnus kā jūras smiltis, **28** Un lika tiem
krist viņu lēģera vidū, visapkārt ap viņu dzīvokļiem. **29**
Tad tie ēda un pārēdās; un Viņš tiem lika notikt pēc viņu
kārības. **30** Bet pirms tie savu kārību bija pildījuši, kamēr
viņu barība vēl bija viņu mutē, **31** Tad Dieva dusmība pret
tiem cēlās un nokāva viņu stipros un nomaitāja Israēla
jaunekļus. **32** Par visu to tie taču vēl vairāk grēkoja un
neticēja Viņa brīnumiem. **33** Tādēļ Tas nobeidza viņu
dzīvību nīcībā un viņu gadus ātrā postā. **34** Kad Viņš tos
kāva, tad tie vaicāja pēc Viņa un atgriezās un steigšus
meklēja Dievu, **35** Un atminējās, Dievu esam viņiem par
patvērumu, un to visaugstāko Dievu esam viņiem par
Pestītāju. **36** Un tie Viņam smaidīja ar savu muti un
Viņam meloja ar savu mēli. **37** Jo viņu sirds nepastāvēja

pie Viņa, un tie nebija uzticīgi Viņa derībā. **38** Bet Viņš
bija sirdsžēlīgs un piedeva noziegumu un tos nesamaitāja,
bet novērsa dažkārt Savu dusmību un nepamodināja
visu Savu bardzību. **39** Jo Viņš pieminēja, ka tie ir miesa,
tā kā vējš, kas aizskrien un atpakaļ negriežas. **40** Cik
reiz tie Viņu apkaitināja tuksnesī un Viņu tirināja tai
tukšā vietā! **41** Jo tie kārdināja Dievu allaž no jauna un
noskumdināja Israēla svēto. **42** Tie nepieminēja Viņa roku
nedz to dienu, kad Viņš tos no tā spaidītāja izglāba, **43**
Kad Viņš Savas zīmes parādīja Ēģiptē un Savus brīnumus
Coana klajumā, **44** Un pārvērta viņu upes par asinīm un
viņu strautus, ka nevarēja dzert, **45** Un sūtīja starp tiem
kukaiņus, kas tos ēda, un vardes, kas tos samaitāja, **46** Un
deva viņu augļus spradžiem, un viņu darbus siseņiem,
47 Un nomaitāja viņu vīnakokus caur krusu un viņu
vīģes kokus ar lieliem krusas gabaliem, **48** Un nokāva
viņu govis ar krusu un viņu sīkos lopus ar zibeņiem,
49 Un uzgāza tiem Savu karsto dusmību, bardzību un
postu un bēdas, un uzlaida tiem nelaimes eņģeļus, **50**
Un deva vaļu Savai dusmībai un neatrāva viņu dvēseles
no nāves, un nodeva viņu lopus mērim, **51** Un kāva
visus pirmdzimušos Ēģiptē, vīru pirmdzemdinātos Hama
dzīvokļos, **52** Un veda Savus ļaudis kā avis un vadīja tos
tuksnesī kā ganāmu pulku, **53** Un vadīja tos bez bēdām,
ka tie nebijās, bet viņu ienaidniekus jūra apklāja. **54** Un
Viņš tos veda Savās svētās robežās, uz šo kalnu, ko Viņa
labā roka uzņēmusi. **55** Un izdzina viņu priekšā pagānus,
un tos izdalīja par mantības daļu un Israēla ciltīm lika
dzīvot viņu mājās. **56** Taču tie kārdināja un apkaitināja

to visuaugstāko Dievu un neturēja Viņa liecības, **57** Un
atkāpās un atmeta ticību, tā kā viņu tēvi; tie atmuka
kā viltīgs stops, **58** Un Viņu apkaitināja ar saviem elku
kalniem un to tirināja ar savām bildēm. **59** Dievs dzirdēja
un apskaitās, un Israēls Tam ļoti rieba. **60** Un Dievs atstāja
to dzīvokli iekš Šīlo, to telti, ko Viņš bija ņēmis par mājas
vietu cilvēku starpā. **61** Un deva viņu spēku cietumā
un viņu godību pretinieka rokā; **62** Un nodeva Savus
ļaudis zobenam un apskaitās pret Savu tautu. **63** Uguns
aprija viņu jaunekļus, un viņu jaunavām nedziedāja kāzu
dziesmas. **64** Viņu priesteri krita caur zobenu, un viņu
atraitnes neraudāja. **65** Tad Tas Kungs uzmodās kā viens,
kas gulējis, tā kā varonis kliedz, kas vīnu dzēris, **66** Un
sita Savus pretiniekus no aizmugures, un lika tos kaunā
uz mūžīgiem laikiem, **67** Un atmeta Jāzepa dzīvokli, un
neizvēlēja Efraīma cilti, **68** Bet izvēlēja Jūda cilti, Ciānas
kalnu, ko Viņš mīlēja; **69** Un uztaisīja Savu svēto vietu
kā debes'augstumu, stipru, kā pasauli, ko uz mūžīgiem
laikiem radījis. **70** Un Viņš izredzēja Dāvidu, Savu kalpu,
un ņēma to no avju laidariem, **71** No zīdītāju avīm Viņš
tam lika nākt, ganīt Jēkabu, Savu tautu un Israēli, Savu
mantību. **72** Un viņš tos ganīja ar skaidru sirdi, un tos
valdīja ar prātīgu roku.

79 Asafa dziesma. Ak Dievs, pagāni Tavā tautā ir
ielauzušies, tie ir sagānījuši Tavu svēto namu un
Jeruzālemi darījuši par akmeņu kopām; **2** Tavu kalpu
apkautas miesas tie ir devuši putniem apakš debess par
barību, Tavu svēto miesas zemes zvēriem. **3** Viņu asinis
tie ir izlējuši ap Jeruzālemi kā ūdeni, un neviena nebija,

kas apraka. 4 Mēs saviem kaimiņiem esam palikuši par
apsmieklu, mūs apmēda un apsmej tie, kas ap mums. 5
Cik ilgi, ak Kungs, vai tad Tu gribi mūžīgi dusmot? Vai
tad Tavai bardzībai būs degt kā ugunij? 6 Izgāz Savu
dusmību pār tiem pagāniem, kas Tevi nepazīst, un pār
tām valstīm, kas Tavu Vārdu nepiesauc. 7 Jo tie Jēkabu
ēduši un postījuši viņa dzīvokļus. 8 Nepiemini mums
mūsu tēvu noziegumus; steidzies, Tava sirds žēlastība lai
mums nāk pretim, jo mēs esam ļoti panīkuši. 9 Palīdzi
mums, ak Dievs, mūsu Pestītājs, Sava godājamā vārda
dēļ un izglāb mūs un piedod mūsu grēkus Sava vārda
dēļ. 10 Kāpēc pagāniem būs sacīt: kur ir viņu Dievs? Lai
pagāni priekš mūsu acīm atzīst, ka Tu atriebi Savu kalpu
izlietās asinis. 11 Lai cietumnieku nopūšanās nāk Tavā
priekšā: uzturi dzīvus nāves bērnus pēc Tava lielā elkoņa,
12 Un atmaksā septiņkārt mūsu kaimiņiem viņu klēpī to
nievāšanu, ar ko tie Tevi, Kungs, nievājuši. 13 Tad mēs,
Tavi ļaudis un Tavas ganības avis, Tevi teiksim mūžīgi,
Tavu slavu sludināsim uz radu radiem.

80 Asafa dziesma dziedātāju vadonim, pēc: „Lilijas ir
liecība“. Israēla gans, klausies, Tu, kas Jāzepu vadi kā
avis; Tu, kas sēdi pār ķerubiem, parādies ar spožumu!
2 Uzmodini savu varu priekš Efraīma, Benjamina un
Manasus, un nāc mūs pestīt. 3 Ak Dievs, atgriez mūs un
liec Savam vaigam spīdēt, tad tapsim pestīti. 4 Kungs,
Dievs Cebaot, cik ilgi Tava dusmība kūpēs pie Tavu ļaužu
lūgšanas? 5 Tu tos ēdini ar asaru maizi un tos dzirdini
ar lielu mēru asaru. 6 Tu mūs esi licis par ķildu mūsu
kaimiņiem, un mūsu ienaidnieki mūs apmēda. 7 Dievs

Cebaot, atgriezi mūs un liec Savam vaigam spīdēt, tad
tapsim pestīti. **8** Vienu vīna koku Tu esi atvedis no
Ēģiptes, pagānus Tu esi izdzinis un to dēstījis. **9** Vietu
priekš viņa Tu esi sataisījis un viņam licis iesakņoties, ka
viņš zemi piepildījis. **10** Kalni ar viņa ēnu ir apklāti un
Dieva ciedru koki ar viņa zariem. **11** Viņš izplēta savus
zarus līdz pat jūrai un savus jaunos zariņus līdz tai lielai
upei. **12** Kāpēc tad Tu viņa sētu esi salauzījis, ka visi, kas
iet garām, viņu plosa? **13** Mežacūka viņu izrakusi, un
lauka zvēri viņu noēduši. **14** Dievs Cebaot, atgriezies jel,
skaties no debesīm un redzi un uzlūko šo vīna koku, **15** To
stādu, ko Tava labā roka dēstījusi, un To Dēlu, ko Tu Sev
esi izredzējis! **16** Viņš ar uguni ir sadedzināts un izcirsts;
no Tava vaiga rāšanas tie iet bojā. **17** Tava roka lai ir pār
to vīru pie Tavas labās rokas, pār To Cilvēka Dēlu, ko Tu
Sev esi izredzējis. **18** Tad mēs neatkāpsimies no Tevis;
uzturi mūs dzīvus, tad mēs Tavu vārdu piesauksim. **19**
Ak Kungs, Dievs Cebaot, atgriez mūs, liec Savam vaigam
spīdēt, tad tapsim pestīti.

81 Asafa dziesma, dziedātāju vadonim uz Ģittit. Dziediet
priecīgi Dievam, mūsu stiprumam, gavilējiet Jēkaba
Dievam. **2** Uzdziedat dziesmas un dodiet šurp bungas,
mīlīgas kokles ar stabulēm. **3** Pūtiet trumetes jaunā
mēnesī, pilnā mēnesī, mūsu svētku laikā. **4** Jo tas ir
likums iekš Israēla, tiesa no Jēkaba Dieva. **5** To Viņš licis
par liecību iekš Jāzepa, kad izgāja pār Ēģiptes zemi, kad
es dzirdēju valodu, ko nesapratu. **6** "Viņa kamiešiem
Es esmu atņēmis nastu, un viņa rokas atsvabinājis no
nestavas. **7** Kad tu Mani piesauci bēdās, tad Es tevi

izglābu; Es tevi paklausīju, paslēpies pērkona padebešos,
Es tevi pārmanīju pie bāršanās ūdens. **8** Klausāties, Mani
ļaudis, Es jums došu liecību; Israēl, kaut tu Mani klausītu!
9 Lai tavā starpā nav cita Dieva, un tev nebūs pielūgt
svešu Dievu. **10** Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kas tevi
izvedis no Ēģiptes zemes; atplet savu muti, lai Es to pildu.
11 Bet Mani ļaudis neklausa Manu balsi un Israēlim Manis
negribās. **12** Tad Es tos arī esmu pametis viņu cietam
sirds prātam, ka tie staigā pēc saviem padomiem. **13** Kaut
Mani ļaudis Man klausītu, un Israēls staigātu uz Maniem
ceļiem! **14** Es pazemotu viņu ienaidniekus drīz un grieztu
Savu roku pret viņu spaidītājiem. **15** Kas To Kungu ienīst,
tiem bija Viņam padoties, tad tie mūžīgi pastāvētu. **16** Un
Viņš tos barotu ar briedušiem kviešiem, un ar medu no
akmens kalna Es tevi pieēdinātu."

82 Asafa dziesma. Dievs stāv Savā draudzē, Viņš tura
tiesu starp tiem dieviem. **2** Cik ilgi jūs gribat netaisni
tiesāt un uzlūkot bezdievīgo ļaužu vaigu? (Sela) **3** Izdodiet
tiesu nabagam un bāriņam, taisnojiet bēdīgo un nabagu.
4 Izglābiet nabagu un bēdīgo, izraujiet viņu no bezdievīgo
rokas. **5** Bet tie to neatzīst un nesaprot, tie staigā tumsībā;
par to zemes pamatiem jāšaubās. **6** Gan Es esmu sacījis:
jūs esat dievi, un visi tā Visuaugstākā bērni. **7** Bet jūs
nomirsiet kā cilvēki un iesiet bojā tāpat kā citi lieli kungi.
8 Celies, ak Dievs, tiesā pasauli, jo Tev būs par mantību
visas tautas.

83 Asafa dziesma. Ak Dievs, neciet klusu, neesi kā mēms
un nekavējies, ak stiprais Dievs! **2** Jo redzi, Tavi ienaidnieki
trako un Tavi nīdētāji paceļ galvu. **3** Tie ņēmās viltīgus

padomus pret Taviem ļaudīm un sarunājās pret tiem, ko
Tu glabā. **4** Tie saka tā: nāciet, izdeldēsim tos, ka tie vairs
nav tauta, un ka Israēla vārds vairs netop pieminēts.
5 Jo no sirds tie kopā ir sarunājušies un derību pret
Tevi derējuši, **6** Edoma un Ismaēliešu teltis, Moabs un
Hagarieši, **7** Ģebals, Amons un Amaleks, Fīlisti ar Tirus
iedzīvotājiem. **8** Arī Asurs stāv viņiem klāt un ir Lata
bērniem par elkoni. (Sela) **9** Dari tiem kā Midijanam, kā
Siseram, kā Jabinam pie Kisones upes. **10** Tie ir samaitāti
Endorā un palikuši zemei par mēsliem. **11** Dari tos un
viņu lielos kungus tā kā Orebu un Zebu, un visus viņu
virsniekus kā Zebahu un Calmunu, **12** Kas sacīja: ņemsim
to jauko Dieva zemi sev par mantu. **13** Mans Dievs, dari
tos par viesuli, par pelavām vēja priekšā. **14** Tā kā uguns
mežu sadedzina, un kā liesma kalnus iededzina; **15** Tāpat
dzenies tiem pakaļ ar Savu vētru un iztrūcini tos ar Savām
aukām. **16** Pildi viņu vaigus ar kaunu, ka tie, Kungs, meklē
Tavu Vārdu. **17** Lai tie top kaunā un iztrūcinājās mūžīgi
mūžam un kļūst apkaunoti un iet bojā. **18** Lai tie atzīst, ka
Tu vien ar Savu Vārdu esi Tas Kungs, tas Visuaugstākais
pār visu pasauli.

84 Koraha bērnu dziesma uz Ģittit, dziedātāju vadonim.
Cik mīlīgas ir Tavas mājvietas, ak Kungs Cebaot! **2** Mana
dvēsele iekārojās un ilgojās ļoti pēc Tā Kunga pagalmiem,
mana sirds un mana miesa priecājās iekš tā dzīvā Dieva.
3 Putniņš ir atradis namu un bezdelīga savu ligzdu, kur
tā savus bērnus izperē, - pie Taviem altāriem, Kungs
Cebaot, mans ķēniņš un mans Dievs. **4** Svētīgi ir, kas Tavā
namā dzīvo, tie Tevi slavē vienmēr. (Sela) **5** Svētīgi tie

cilvēki, kas savu stiprumu meklē pie Tevis, kam sirdīs
stāv Tavi ceļi, **6** Kas caur raudu ieleju staigājot to dara par
avoksnainu zemi; un lietus to pušķo ar svētību. **7** Tie iet
no spēka uz spēku, tie parādās Dieva priekšā iekš Ciānas.
8 Kungs, Dievs Cebaot, klausi manu lūgšanu, atgriez ausis,
ak Jēkaba Dievs. (Sela) **9** Dievs, mūsu priekšturamās
bruņas, skaties un uzlūko Sava svaidītā vaigu. **10** Jo viena
diena Tavos pagalmos ir labāka nekā tūkstošas citas; man
gribās labāki pie Dieva nama sliekšņa stāvēt, nekā mājot
bezdievības dzīvokļos. **11** Jo Dievs Tas Kungs ir saule un
priekšturamās bruņas; Tas Kungs dod žēlastību un godu,
Viņš neatrauj labumu tiem, kas nenoziedzībā staigā. **12**
Kungs Cebaot, svētīgs ir tas cilvēks, kas uz Tevi paļaujas.

85 Koraha bērnu dziesma, dziedātāju vadonim. Tu,
ak Kungs, Savai zemei lēnīgs bijis un Jēkaba cietumu
novērsis, **2** Tu Savu ļaužu noziegumu esi piedevis, visus
viņu grēkus apklājis; (Sela) **3** Tu visu Savu dusmību
atņēmis, no Savas karstās bardzības atstājies: **4** Atved mūs
atpakaļ, ak Dievs, mūsu Pestītājs, un lai Tava dusmība
pret mums mitās. **5** Vai tad Tu mūžīgi pret mums gribi
dusmoties un Tavu bardzību turēt uz bērnu bērniem? **6**
Vai tad Tu negribi mūs atkal atspirdzināt, ka Tavi ļaudis
iekš Tevis var priecāties? **7** Parādi mums, Kungs, Tavu
žēlastību un dod mums Tavu pestīšanu. **8** Es klausīšu, ko
Tas Kungs, tas stiprais Dievs, runā, jo Viņš sola mieru
Saviem ļaudīm un Saviem svētiem, lai tie negriežās uz
ģeķību. **9** Tiešām, Viņa palīdzība ir tuvu klāt tiem, kas
Viņu bīstas, ka mūsu zemē gods mājo, **10** Ka žēlastība un
uzticība sastopas, ka taisnība un miers skūpstās, **11** Ka

patiesība no zemes izaug un taisnība no debesīm skatās.
12 Un Tas Kungs dos labumu un mūsu zeme dos savus
augļus. 13 Taisnība staigās Viņa priekšā un ņemsies Viņa
pēdas par ceļu.

86 Dāvida lūgšana. Kungs, atgriez Savas ausis, paklausi
mani, jo es esmu bēdīgs un nabags. 2 Pasargi manu
dvēseli, jo es esmu bezvainīgs; palīdz, mans Dievs, Savam
kalpam, kas uz Tevi paļaujas. 3 Esi man žēlīgs, ak Kungs!
jo es saucu uz Tevi cauru dienu. 4 Iepriecini Sava kalpa
dvēseli, jo mana dvēsele, Kungs, nesās uz Tevi. 5 Jo Tu,
Kungs, esi labs, un piedod labprāt no lielas žēlastības
visiem, kas Tevi piesauc. 6 Kungs, klausies uz manu
lūgšanu un ņem vērā manas piesaukšanas balsi. 7 Bēdu
laikā es Tevi piesaucu, jo Tu mani paklausi. 8 Neviens
starp tiem dieviem nav kā Tu, Kungs, un tā nav nekas
kā Tavi darbi. 9 Visas tautas, Kungs, ko Tu esi radījis,
nāks un pielūgs Tavā priekšā, un godās Tavu vārdu. 10
Jo Tu esi liels un dari brīnumus, Tu esi Dievs, Tu vien.
11 Māci man, Kungs, Tavu ceļu, es staigāšu iekš Tavas
patiesības; valdi manu sirdi pie tā viena, Tavu vārdu
bīties. 12 Kungs, mans Dievs, es Tevi slavēšu no visas
sirds, un godāšu Tavu vārdu mūžīgi. 13 Jo Tava žēlastība
ir liela pār mani un Tu manu dvēseli esi atpestījis no tās
dziļās elles. (Sheol h7585) 14 Ak Dievs, lepni ļaudis ceļas pret
mani un varas darītāju bars meklē manu dvēseli un Tevi
netur priekš savām acīm. 15 Bet Tu, Dievs Kungs, esi sirds
žēlīgs un lēnprātīgs, pacietīgs un no lielas žēlastības un
uzticības. 16 Atgriezies pie manis un esi man žēlīgs, dod
Savu spēku Savam kalpam, un atpestī Savas kalpones

dēlu. 17 Dari zīmi pie manis, ka man labi klājās, ka mani
nīdētāji to redz un kaunas, ka Tu, Kungs, man palīdzi un
mani iepriecini.

87 Koraha bērnu dziesma. Viņas pamati ir likti uz
svētiem kalniem. 2 Tas Kungs mīļo Ciānas vārtus pār
visiem Jēkaba dzīvokļiem. 3 Teicamas lietas par tevi top
sludinātas, tu Dieva pilsēta. (Sela) 4 Es pieskaitīšu Rahabu
un Bābeli pie tiem, kas mani pazīst; redzi, Fīlisti un Tirus
ar Moru ļaudīm: šis tur ir dzimis. 5 Un par Ciānu sacīs: šis
un tas tur ir dzimis, un tas Visuaugstais pats to stiprina.
6 Tas Kungs skaitīs un rakstīs tās tautas: šis tur ir dzimis.
(Sela) 7 Un dziedot un dejot sauks: visi mani avoti, (ak
Ciāna), ir iekš Tevis.

88 Koraha bērnu dziesma, dziedātāju vadonim, ar
stabulēm dziedama. Hemana, Ezraka dēla, pamācība.
Kungs, Dievs, mans Pestītājs, es Tevi piesaucu dienām
naktīm. 2 Lai nāk mana lūgšana Tavā priekšā, atgriez
Savu ausi pie manas kliegšanas. 3 Jo mana dvēsele ir bēdu
pilna, un mana dzīvība ir tikusi klāt pie elles. (Sheol h7585)
4 Es topu līdzināts tiem, kas bedrē nogrimst, es esmu
kā vīrs, kam spēka nav. 5 Pie tiem nomirušiem es esmu
piešķirts, tā kā tie nokautie, kas kapā guļ, ko Tu vairs
nepiemini, un kas no Tavas rokas ir atšķirti. 6 Tu mani
esi licis visdziļākā bedrē, tumsībā un dziļumā. 7 Tava
bardzība mani spiež, Tu mani apbēdini ar visiem Saviem
plūdiem. (Sela) 8 Manus draugus Tu esi licis tālu no
manis, tiem Tu mani esi darījis par negantību: es esmu kā
cietumā un nevaru tikt ārā. 9 Mana acs īgst no bēdām, ak
Kungs. Es Tevi piesaucu ikdienas, es izstiepju savas rokas

uz Tevi. **10** Vai tad Tu pie mirušiem darīsi brīnumus?
Jeb vai aizmigušie celsies un Tev pateiksies? (Sela) **11**
Vai kapā sludinās Tavu žēlastību un Tavu uzticību nāves
vietā? **12** Vai Tavus brīnumus tumsībā atzīs un Tavu
taisnību tai zemē, kur neko vairs nepiemin? **13** Bet es
Tevi piesaucu, Kungs, un mana lūgšana nāk agri Tavā
priekšā. **14** Kāpēc Tu atstūmi, Kungs, manu dvēseli un
paslēpi Savu vaigu priekš manis? **15** Es esmu bēdīgs un
novārdzis no pašas jaunības, es ciešu Tavas briesmas, ka
es gandrīz izmistu. **16** Tava bardzība iet pār mani, Tavas
briesmas mani nospaida. **17** Tās mani apņem kā ūdens
plūdi cauru dienu, tās visai(pilnīgi) mani apstāj. **18** Tu
dari, ka draugi un tuvākie paliek tālu nost no manis;
mani pazīstamie priekš manis apslēpjās.

89 Etana, Ezraka dēla, pamācība. Es dziedāšu no Tā Kunga
žēlastības mūžīgi un darīšu zināmu Viņa patiesību ar savu
muti līdz radu radiem. **2** Jo es saku: "Mūžīga žēlastība
uzcelta debesīs; tur Tu piestiprini Savu patiesību." **3**
"Es esmu derību derējis ar Savu izredzēto, Es Dāvidam,
Savam kalpam, esmu zvērējis. **4** Es apstiprināšu tavu
dzimumu mūžīgi un uztaisīšu tavu goda krēslu līdz bērnu
bērniem." (Sela) **5** Par to debesis slavē, ak Kungs, Tavus
brīnumus, ir Tavu patiesību tai svētā draudzē. **6** Jo kas ir
debesīs Tam Kungam līdzīgs? Kas ir kā Tas Kungs starp
Dieva bērniem? **7** Tas stiprais Dievs ir ļoti bijājams to
svēto draudzē un bīstams pār visiem, kas ir ap Viņu.
8 Kungs, Dievs Cebaot, kas ir tāds kā Tu, tāds varens,
ak Kungs! Un Tava patiesība ir ap Tevi. **9** Tu valdi pār
grezno jūru; kad viņas viļņi ceļas, tad Tu tos klusini. **10** Tu

satrieci Rahabu kā nokautu, Tu izkaisi Savus ienaidniekus
ar Savu vareno elkoni. **11** Tev pieder debesis, arī zeme Tev
pieder; zemes virsu un viņas pilnumu Tu esi radījis. **12**
Ziemeli un dienasvidu tu esi radījis; Tābors un Hermons
gavilē par Tavu vārdu. **13** Tev ir spēcīgs elkonis, stipra
ir Tava roka un augsta Tava labā roka. **14** Taisnība un
tiesa ir Tava valdības krēsla pamati, žēlastība un patiesība
iet Tavā priekšā. **15** Svētīgi tie ļaudis, kas māk gavilēt;
ak Kungs, tie staigā Tava vaiga gaišumā. **16** Par Tavu
vārdu tie priecājās vienmēr un caur Tavu taisnību tie ir
paaugstināti. **17** Jo Tu esi viņu stipruma rota, un caur
Tavu labprātību Tu mūsu ragu paaugstini. **18** Jo mūsu
priekšturamās bruņas ir no Tā Kunga, un no Israēla Svētā
ir mūsu ķēniņš. **19** Citkārt Tu runāji caur parādīšanu
Savam svētam un sacīji: Es esmu vienam varenam palīgu
sniedzis, Es esmu paaugstinājis vienu izredzētu no tiem
ļaudīm. **20** Es Dāvidu, Savu kalpu, esmu atradis, ar Savu
svēto eļļu Es to esmu svaidījis. **21** Mana roka būs līdz ar to
vienmēr, un Mans elkonis viņu spēcinās; **22** Ienaidnieks
viņu nevajās un ļaundaris viņu nespaidīs. **23** Bet Es
satriekšu viņa pretiniekus viņa priekšā un sadauzīšu viņa
ienaidniekus. **24** Un Mana uzticība un žēlastība būs ar
viņu, un viņa rags caur Manu vārdu taps paaugstināts. **25**
Un Es viņa roku likšu līdz jūrai, un viņa labo roku līdz
tām lielupēm. **26** Viņš Mani piesauks: Tu esi mans Tēvs,
mans Dievs un manas pestīšanas patvērums. **27** Un Es
viņu iecelšu par to pirmdzimušo, par to visaugsto starp
tiem ķēniņiem virs zemes. **28** Savu žēlastību Es viņam
turēšu mūžīgi, un Mana derība ar viņu paliks pastāvīga.

29 Es viņam došu dzimumu mūžīgi un darīšu viņa goda
krēslu kā debesu dienas. **30** Bet kad viņa bērni Manu
bauslību atstās un Manās tiesās nestaigās; **31** Kad tie
Manus likumus sagānīs un Manus baušļus neturēs; **32**
Tad Es viņu pārkāpumus piemeklēšu ar rīksti un viņu
noziegumus ar sitieniem. **33** Bet Savu žēlastību Es no
viņa neatraušu un Savu patiesību Es neaizliegšu. **34** Es
Savu derību nesagānīšu un, ko Manas lūpas runājušas,
to Es nepārgrozīšu. **35** Vienu lietu pie Savas svētības Es
esmu zvērējis: tiešām, Es Dāvidam nemelošu. **36** Viņa
dzimums būs mūžīgi, un viņa goda krēsls manā priekšā
kā saule. **37** Viņš būs mūžīgi stiprs kā mēnesis un būs
pastāvīgs, kā tas liecinieks padebešos. (Sela) **38** Bet nu
Tu viņu esi atstūmis un atmetis, Tu esi apskaities pret
Savu svaidīto. **39** Tu Sava kalpa derību esi iznīcinājis,
viņa kroni Tu esi nometis zemē. **40** Tu esi salauzis visus
viņa mūrus, viņa stiprās pilis Tu esi licis drupās. **41** Visi,
kas iet garām, viņu aplaupa; viņš saviem kaimiņiem ir
palicis par apsmieklu. **42** Tu paaugstināji viņa spaidītāju
labo roku, Tu iepriecināji visus viņa ienaidniekus. **43**
Arī viņa zobena asmeni Tu esi atņēmis un neesi licis
viņam pastāvēt karā. **44** Tu viņa glītumam licis mitēties
un nogāzis zemē viņa goda krēslu. **45** Tu esi paīsinājis
viņa jaunības dienas, Tu viņu apsedzis ar kaunu. (Sela) **46**
Cik ilgi, ak Kungs, Tu gribi pilnīgi apslēpties, un cik ilgi
Tava bardzība degs kā uguns? **47** Piemini, kāds ir mans
mūžs, cik nīcīgus Tu visus cilvēku bērnus esi radījis? **48**
Kurš cilvēks dzīvo, kas nāvi neredzēs? Kas savu dvēseli
izglābs no kapa varas? (Sela) **(Sheol h7585)** **49** Kungs, kur ir

Tava senējā žēlastība, ko Tu Savā uzticībā Dāvidam esi
zvērējis? **50** Piemini, ak Kungs, Savu kalpu kaunu, ko es
savā sirdī nesu, no visām pasaules tautām, **51** Ka Tavi
ienaidnieki nievā, ak Kungs, ka tie nievā Tava svaidītā
pēdas. **52** Slavēts lai ir Tas Kungs mūžīgi! Āmen, Āmen.

90 Mozus, Tā Dieva vīra, lūgšana. **2** Kungs, Tu mums esi
par patvērumu uz radu radiem; pirms kalni radušies un
Tu zemi un pasauli biji sataisījis, Tu esi mūžīgi mūžam
tas stiprais Dievs. **3** Tu cilvēkus dari par pīšļiem un saki:
griežaties atpakaļ, jūs cilvēku bērni. **4** Jo tūkstoši gadi Tavā
priekšā ir kā tā diena, kas vakar pagājusi, un kā vienas
nakts vaktis. **5** Tu tos aizrauj kā plūdos; tie ir kā miegs, tie
ir agrumā kā zāle, kas atzeļ, **6** Kas rītā zaļo un atzeļ, un
vakarā top nopļauta un kalst. **7** Jo caur Tavu dusmību mēs
iznīkstam un caur Tavu bardzību mēs topam izbiedēti. **8**
Tu lieci mūsu noziegumus Savā priekšā, mūsu apslēptos
grēkus priekš Sava vaiga gaišuma. **9** Jo visas mūsu dienas
aiziet caur Tavu dusmību; mēs pavadām savus gadus kā
pasaku. **10** Mūsu dzīvības laiks stāv septiņdesmit gadus,
vai, ja kas ļoti stiprs, astoņdesmit gadus, un viņas labums
ir grūtums un bēdas; jo tā aiziet ātri un mēs skrienam
nost. **11** Bet kas atzīst Tavas dusmības stiprumu un Tavu
bardzību, Tevi bīdamies? **12** Māci mums mūsu dienas tā
skaitīt, ka gudru sirdi dabūjam. **13** Atgriezies, Kungs, atkal
pie mums, - cik ilgi tad tas būs? un esi Saviem kalpiem
žēlīgs. **14** Paēdini mūs agri ar Savu žēlastību, tad mēs
gavilēsim, un priecāsimies visu savu mūžu. **15** Iepriecini
mūs pēc tām dienām, kur Tu mūs apbēdinājis, pēc tiem
gadiem, kur esam redzējuši ļaunumu. **16** Parādi Saviem

kalpiem Savus darbus un Savu godu viņu bērniem. **17** Un
Tā Kunga, mūsu Dieva, laipnība lai paliek pār mums! Un
pašķir pie mums mūsu roku darbu, mūsu roku darbu, to
Tu pašķir!

91 Kas sēž tā Visuaugstākā patvērumā un mīt tā
Visuvarenā ēnā, **2** Tas saka uz To Kungu: mana cerība un
mana stipra pils, mans Dievs, uz ko es paļaujos. **3** Jo Viņš
tevi glābj no mednieka valgiem, no kaitīgā mēra. **4** Viņš
tevi sedz Saviem spārniem, un apakš Viņa spārniem tu esi
glābts; Viņa patiesība ir par apsegu un par priekšturamām
bruņām, **5** Ka tev nav ko bīties no nakts baidekļiem, no
bultām, kas dienā skraida, **6** No mēra, kas tumsā lien,
no sērgas, kas dienas vidū samaitā. **7** Jebšu tūkstoši krīt
tev sānis, un desmit tūkstoši pie tavas labās rokas, taču
tevi neaizņems. **8** Tiešām, ar savām acīm tu uzlūkosi un
redzēsi, kā bezdievīgiem top atmaksāts. **9** Tu, Kungs, esi
mans patvērums! To Visuaugstāko tu esi licis par savu
stiprumu. **10** Ļaunums tev neuzies, un pie tava dzīvokļa
mokas nepiestāsies. **11** Jo Viņš Saviem eņģeļiem par tevi
pavēlēs, tevi pasargāt uz visiem taviem ceļiem. **12** Tie tevi
uz rokām nesīs, ka tu savu kāju pie akmens nepiedauzīsi.
13 Pār lauvām un odzēm tu kāpsi un samīsi jaunos lauvas
un pūķus. **14** „Viņš tveras pie Manis, un Es viņu izglābšu;
Es viņu paaugstināšu, jo viņš pazīst Manu vārdu. **15** Viņš
Mani piesauc, un Es viņu paklausīšu. Es viņam klāt esmu
bēdās, Es viņu gribu izraut un viņu pagodināt. **16** Ar ilgu
dzīvošanu Es viņu gribu paēdināt un viņam parādīt Savu
pestīšanu“.

92 Dziesma svētdienā dziedama. Laba lieta ir, To Kungu
slavēt un dziedāt Tavam Vārdam, Tu Visuaugstākais,
2 Rītos izteikt Tavu žēlastību un naktīs Tavu uzticību,
3 Uz tām desmit stīgām un uz stabulēm, ar spēlēšanu
uz koklēm. **4** Jo, Kungs, Tu mani iepriecini ar Saviem
darbiem; es gavilēju par to, ko Tava roka dara. **5** Ak Kungs,
cik lieli ir Tavi darbi, cik ļoti dziļas Tavas domas! **6** Nejēga
to neatzīst, un ģeķis to nesaprot. **7** Gan bezdievīgie zaļo
kā zāle, un visi ļauna darītāji zeļ; tomēr tie top izdeldēti
mūžīgi mūžam. **8** Bet Tu, Kungs, esi tas augstākais
mūžīgi. **9** Jo redzi, Tavi ienaidnieki, ak Kungs, redzi, Tavi
ienaidnieki iet bojā, visi ļaundarītāji top izkaisīti. **10** Bet
Tu paaugstini manu ragu kā vērša ragu; es esmu apliets
ar jaunu eļļu. **11** Un manas acis uzlūko ar prieku manus
nicinātājus, manas ausis iepriecinājās par tiem, kas ļaunā
prātā pret mani ceļas. **12** Taisnais zaļo kā palma koks,
viņš aug kā ciedru koks uz Lībanus. **13** Kas Tā Kunga
namā ir stādīti, tie zaļo mūsu Dieva pagalmos. **14** Vēl pašā
vecumā tie nes augļus, tie ir auglīgi un zaļi, **15** Un stāsta,
ka Tas Kungs, mans patvērums, ir taisns, un netaisnības
nav pie Viņa.

93 Tas Kungs ir ķēniņš un ar godību ģērbies, Tas Kungs ir
ģērbies un apjozies ar spēku; tādēļ pasaule stāv stipra, ka
nešaubās. **2** Tavs valdības krēsls stāv stiprs no sendienām;
Tu esi no mūžības. **3** Upes paceļ, ak Kungs, upes paceļ
savu kaukšanu, upes paceļ savu krākšanu. **4** Pār lielu
ūdeņu krākšanu, pār varenām jūras bangām Tas Kungs ir
jo varens augstībā. **5** Tavas liecības ir visai uzticamas;
svētums ir Tava nama jaukums, ak Kungs, mūžīgi.

94 Kungs, Dievs, Tu atriebējs, ak Tu stiprais Dievs,
Tu atriebējs, parādies! **2** Celies, Tu pasaules soģi,
atmaksā tiem lepniem pēc viņu nopelna. **3** Cik ilgi
tiem bezdievīgiem, Kungs, cik ilgi tiem bezdievīgiem
būs priecāties? **4** Pārplūstot tie runā pārgalvīgi, un visi
ļaundarītāji greznojās. **5** Ak, Kungs, tie samin Tavus ļaudis
un nospiež Tavu īpašumu, **6** Atraitnes un svešiniekus
tie nokauj un nomaitā bāriņus, **7** Un saka: Tas Kungs
to neredz, un Jēkaba Dievs to nemana. **8** Ņemiet vērā,
jūs bezprātīgie starp tiem ļaudīm, un jūs ģeķi, kad jūs
paliksiet gudri? **9** Kas ausi ir dēstījis, vai tas nedzirdēs?
Kas aci darījis, vai tas neredzēs? **10** Kas tautas pārmāca,
vai tas nesodīs? Tas, kas cilvēkiem māca atzīšanu, **11**
Tas Kungs zin cilvēku domas, ka tās ir nelietīgas. **12**
Svētīgs tas vīrs, ko Tu, Kungs, pārmāci, un kam Tu māci
Savu bauslību, **13** To mierināt bēdu dienās, tiekams
bezdievīgam bedri raks. **14** Jo Tas Kungs neatstums Savus
ļaudis un nepametīs Savu mantas tiesu. **15** Jo pie taisnības
jāgriežas tiesai, un tam piekritīs visi sirdsskaidrie. **16** Kas
mani aizstāv pret netaisniem? Un kas man stāv klāt pret
ļaundarītājiem? **17** Ja Tas Kungs nebūtu mans palīgs, tad
gan mana dvēsele drīz gulētu klusumā. **18** Kad es jau
sacītu: kāja man slīd, tad Tava žēlastība, ak Kungs, mani
tur. **19** Kad man daudz sirdēstu, tad Tava iepriecināšana
ielīksmo manu dvēseli. **20** Vai Tu biedrs būtu tam posta
krēslam, kas blēdību izperē taisnības vietā? - **21** Tie
sapulcējās pret taisnā dvēseli un pazudina nenoziedzīgas
asinis. **22** Bet Tas Kungs ir mans patvērums, un mans
Dievs mana pils, kur glābjos. **23** Un Viņš tiem atmaksās

viņu noziegumu un tos izdeldēs viņu blēdībā. Tas Kungs,
mūsu Dievs, tos izdeldēs.

95 Nāciet, dziedāsim Tam Kungam priecīgi, gavilēsim
savas pestīšanas patvērumam. **2** Ejam priekš Viņa vaiga
ar pateikšanu, gavilēsim Viņam ar dziesmām. **3** Jo Tas
Kungs ir tas lielais un stiprais Dievs un tas lielais ķēniņš
pār visiem dieviem. **4** Viņa rokā ir zemes dziļumi, un
kalnu augstumi Viņam pieder. **5** Viņam pieder jūra, jo
Viņš to radījis, un Viņa rokas sausumu ir cēlušas. **6**
Nāciet, pielūgsim, klanīsimies un metīsimies ceļos priekš
Tā Kunga, sava radītāja. **7** Jo Viņš ir mūsu Dievs, un
mēs esam Viņa ganības ļaudis un Viņa rokas avis. **8**
Šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdiet, tad neapcietinājiet
savas sirdis, tā kā Meribā, tā kā Masā tuksnesī, **9** Kur
jūsu tēvi Mani kārdināja, Mani pārbaudīja, lai gan Manus
darbus redzēja. **10** Man četrdesmit gadus raizes ir bijušas
ar šo tautu, tā ka Es sacīju: tie ir ļaudis, kam sirds maldās
un kas Manus ceļus nepazīst. **11** Tādēļ Es Savā dusmībā
esmu zvērējis: tiešām, tiem nebūs nākt pie Manas dusas.

96 Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, dziediet Tam
Kungam visa pasaule; **2** Dziediet Tam Kungam, teiciet
Viņa Vārdu, sludinājiet dienu no dienas Viņa pestīšanu. **3**
Izteiciet pagānu starpā Viņa godu, visu tautu starpā Viņa
brīnumus. **4** Jo Tas Kungs ir liels un ļoti teicams, Viņš ir
bijājams pār visiem dieviem. **5** Jo visi tautu dievi ir elki,
bet Tas Kungs ir radījis debesis. **6** Augstība un godība ir
Viņa priekšā, spēks un glītums Viņa svētā vietā. **7** Dodiet
Tam Kungam, jūs ļaužu tautas, dodiet Tam Kungam godu
un spēku. **8** Dodiet Tam Kungam Viņa vārda godu, nesiet

dāvanas un nāciet Viņa pagalmos. 9 Pielūdziet To Kungu
svētā glītumā, priekš Viņa vaiga lai dreb visa pasaule. 10
Sakait starp tautām: Tas Kungs ir ķēniņš: tādēļ pasaule
stāv stipra, ka nešaubās; Viņš tiesās tos ļaudis ar taisnību.
11 Priecājies, debess, un līksmojies, zeme, jūra lai krāc un
viss, kas tur iekšā. 12 Lauks lai priecājās ar visu, kas tur
stāv, visi meža koki lai gavilē 13 Priekš Tā Kunga vaiga, jo
Viņš nāk, jo Viņš nāk pasauli tiesāt. Zemes virsu Viņš
tiesās ar taisnību un tos ļaudis ar Savu patiesību.

97 Tas Kungs ir ķēniņš, - lai priecājās zeme, un salas
lai līksmojās lielā pulkā. 2 Padebesis un krēslība ir ap
Viņu, taisnība un tiesa ir Viņa godības krēsla stiprums.
3 Uguns iet Viņa priekšā un iededzina visapkārt Viņa
pretiniekus. 4 Viņa zibeņi apgaismo pasauli; zemes virsas
to redz un dreb. 5 Kalni izkūst kā vaski Tā Kunga priekšā,
tā visas pasaules Kunga priekšā. 6 Debesis izstāsta Viņa
taisnību, un visi ļaudis redz Viņa godu. 7 Kaunā top visi,
kas bildēm kalpo un lielās ar elkiem; pielūdziet Viņu, visi
dievi. 8 Ciāna klausās un priecājās, Jūda meitas līksmojās,
Kungs, kad Tu tiesā. 9 Jo Tu, Kungs, esi tas Visuaugstākais
pār visu pasauli, ļoti paaugstināts pār visiem dieviem. 10
Ienīstiet ļaunu, jūs, kas To Kungu mīļojiet; Viņš pasargā
Savu svēto dvēseles, no bezdievīgo rokas Viņš tos izglābs.
11 Taisnam aust gaišums, un prieks sirdsskaidriem. 12
Priecājaties iekš Tā Kunga, jūs taisnie, un teiciet Viņa
svēto vārdu.

98 Dziesma. Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, jo
Viņš dara brīnumus; Viņš palīdz ar Savu labo roku un ar
Savu svēto elkoni. 2 Tas Kungs ir zināmu darījis Savu

pestīšanu, tautu priekšā Viņš parādījis Savu taisnību. 3
Viņš pieminējis Savu žēlastību un Savu uzticību Israēla
namam, un visi zemes gali redz mūsu Dieva pestīšanu. 4
Gavilējiet Tam Kungam, visa zeme, skandinājiet priecīgi,
līksmojaties priecīgi un dziediet. 5 Dziediet Tam Kungam
ar koklēm, ar koklēm un dziesmas skaņu, 6 Ar trumetēm
un ar bazūņu skaņu, gavilējiet tā ķēniņa, Tā Kunga
priekšā. 7 Lai jūra krāc un kas iekš tās ir, zemes virsas un
kas tur dzīvo. 8 Lai upes plaukšķina, un kalni lai kopā
līksmojās 9 Tā Kunga priekšā, jo Viņš nāk zemi tiesāt;
Viņš tiesās pasauli ar taisnību un tos ļaudis ar tiesu.

99 Tas Kungs ir ķēniņš, - tautas dreb; Viņš sēž pār
ķerubiem, - zeme trīc. 2 Tas Kungs ir liels iekš Ciānas,
un Viņš ir augsts pār visiem ļaudīm. 3 Tavu lielo un
bijājamo Vārdu lai teic, jo Tas ir svēts; 4 Ar taisnību Tu esi
nodibinājis ķēniņa stiprumu, kas tiesu mīļo; Tu esi iecēlis
tiesu un taisnību iekš Jēkaba. 5 Paaugstinājiet To Kungu,
mūsu Dievu, un pielūdziet Viņa kāju pamesla priekšā;
Viņš ir svēts. 6 Mozus un Ārons starp Viņa priesteriem,
un Samuēls starp tiem, kas piesauc Viņa Vārdu; tie
piesauca To Kungu, un Viņš tos paklausīja. 7 Viņš runāja
uz tiem padebeša-stabā; tie turēja Viņa liecības un tos
likumus, ko Viņš tiem bija devis. 8 Kungs, mūsu Dievs,
Tu tos paklausīji, Tu stiprais Dievs tiem piedevi un biji
atriebējs par viņu darbiem. 9 Paaugstinājiet To Kungu,
mūsu Dievu, un pielūdziet Viņa svētā kalnā, jo Tas Kungs,
mūsu Dievs, ir svēts.

100 Pateicības dziesma. Gavilējiet Tam Kungam, visa
pasaule. 2 Kalpojiet Tam Kungam ar prieku, nāciet priekš

Viņa vaiga ar gavilēšanu. 3 Atzīstiet, ka Tas Kungs ir Dievs;
Viņš mūs ir darījis, un ne mēs paši, par Saviem ļaudīm
un par Savas ganības avīm. 4 Ieejat pa Viņa vārtiem ar
pateikšanu, Viņa pagalmos ar teikšanu; pateiciet Viņam,
slavējiet Viņa Vārdu. 5 Jo Tas Kungs ir labs; Viņa žēlastība
paliek mūžīgi, un Viņa patiesība līdz radu radiem.

101 Dāvida dziesma. No žēlastības un tiesas es gribu
dziedāt, - Tev, Kungs, es dziedāšu. 2 Es likšu vērā
nenoziedzības ceļu, - kad Tu nāksi pie manis? - Es staigāšu
ar skaidru sirdi savā namā. 3 Uz ļaunām lietām es
nelūkošu, grēka darbu es ienīstu, ka tas nebūs pie manis.
4 Nikna sirds lai ir tālu no manis, ļauna es negribu zināt.
5 Kas savu tuvāko slepeni aprunā, to es izdeldēšu, kam
lepnas acis un grezna sirds, to es necietīšu. 6 Manas
acis raugās uz tiem uzticīgiem iekš zemes, ka tie paliek
pie manis; kas taisnu ceļu staigā, tas man kalpos. 7
Kas blēdību dara, tas nepaliks manā namā; kas melus
runā, nepastāvēs priekš manām acīm. 8 Ik rītus es
nomaitāšu visus bezdievīgos iekš zemes, ka es izdeldu
visus ļaundarītājus no Tā Kunga pilsētas.

102 Bēdu cilvēka lūgšana, kad tas ir noskumis un savas
žēlabas izgāž Tā Kunga priekšā. Ak Kungs, klausi manu
lūgšanu, un mana saukšana lai nāk pie Tevis. 2 Neapslēp
Savu vaigu priekš manis, atgriez Savu ausi pie manis
bēdu laikā; tai dienā, kad es saucu, paklausi mani drīz. 3
Jo manas dienas ir iznīkušas kā dūmi, un mani kauli ir
izdeguši kā pagale. 4 Mana sirds ir sasista un izkaltusi kā
zāle, tā ka es aizmirstu pat savu maizi ēst. 5 Mani kauli
līp pie manas miesas no kaukšanas un nopūšanās. 6 Es

esmu tā kā dumpis tuksnesī, es esmu kā apogs (pūce)
izpostītās vietās. **7** Es esmu nomodā un tāpat kā vientulis
putns uz jumta. **8** Mani ienaidnieki mani nievā cauru
dienu; kas pret mani trako, tie mani dara par lāsta vārdu.
9 Jo es ēdu pelnus kā maizi un sajaucu savu dzērienu ar
asarām, **10** Tavas bardzības un dusmības pēc, jo Tu mani
esi pacēlis un atkal nogāzis. **11** Manas dienas ir kā ēna
pavakarē, un es kalstu kā zāle. **12** Bet Tu, Kungs, paliec
mūžīgi un Tava piemiņa līdz radu radiem. **13** Kaut Tu
celtos un apžēlotos par Ciānu, jo jau ir laiks par viņu
apžēloties, jo tas nospriestais laiks ir atnācis. **14** Jo Tavi
kalpi mīļo viņas akmeņus un žēlojās, ka tā guļ pīšļos. **15**
Tad pagāni bīsies Tā Kunga Vārdu, un visi ķēniņi virs
zemes Tavu godību, **16** Kad Tas Kungs Ciānu uztaisīs un
parādīsies Savā godībā. **17** Viņš griežas pie bēdu ļaužu
lūgšanas un nenicina pielūgšanu. **18** Lai tas top uzrakstīts
pēcnākamiem, un tie ļaudis, kas vēl taps radīti, slavēs
To Kungu. **19** Jo Viņš skatās no Sava svēta augstuma,
Tas Kungs lūko no debesīm uz zemi, **20** Ka Viņš dzird
cietumnieku nopūšanos un atsvabina nāves bērnus; **21**
Ka Tā Kunga vārds top sludināts Ciānā un Viņa slava
Jeruzālemē, **22** Kad tautas sapulcējās kopā un valstis,
Tam Kungam kalpot. **23** Bet Viņš ir pazemojis ceļā manu
spēku un paīsinājis manas dienas. **24** Es saku: mans Dievs,
neņem mani nost pusmūžā. Tavi gadi paliek līdz radu
radiem. **25** Senlaikus Tu esi nodibinājis zemi, un debesis
ir Tavu roku darbs. **26** Tās zudīs, bet Tu pastāvēsi; tās
sadils visas, kā drēbes; Tu tās pārvērtīsi kā drānas, un
tās pārvērtīsies; **27** Bet Tu palieci tas pats, un Tavi gadi

nebeigsies. **28** Tavu kalpu bērni paliks, un viņu dzimums
būs pastāvīgs Tavā priekšā.

103 Dāvida dziesma. Teici To Kungu, mana dvēsele, un
viss, kas iekš manis, Viņa svēto vārdu. **2** Teici To Kungu,
mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev laba darījis. **3**
Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedina visas tavas
vainas. **4** Viņš izglābj tavu dzīvību no samaitāšanas un
pušķo tevi ar žēlastību un apžēlošanām. **5** Viņš pieēdina
tavu muti ar labumu, ka tu atjaunojies kā ērglis. **6** Tas
Kungs izdod taisnību un tiesu visiem, kas top apbēdināti.
7 Viņš Mozum darījis zināmus Savus ceļus, Israēla bērniem
Savus darbus. **8** Žēlīgs un lēnīgs ir Tas Kungs, pacietīgs
un no lielas žēlastības. **9** Viņš ķildu neturēs mūžam un
nedusmosies mūžīgi. **10** Viņš mums nedara pēc mūsu
grēkiem un mums nemaksā pēc mūsu noziegumiem. **11** Jo
cik augstas debesis ir pār zemi, tik spēcīga Viņa žēlastība
pār tiem, kas Viņu bīstas. **12** Cik tālu rīti no vakariem, tik
tālu Viņš liek mūsu pārkāpumus nost no mums. **13** Tā kā
tēvs apžēlojās par bērniem, tā Tas Kungs žēlo tos, kas
Viņu bīstas. **14** Jo Viņš zin, kāds radījums mēs esam, Viņš
piemin, ka mēs esam pīšļi. **15** Cilvēks savā dzīvībā ir kā
zāle, viņš zied kā puķe laukā. **16** Kad vējš pār to pāriet,
tad viņas vairs nav, un viņas vietu vairs nepazīst. **17** Bet
Tā Kunga žēlastība paliek mūžīgi mūžam pār tiem, kas
Viņu bīstas, un Viņa taisnība līdz bērnu bērniem **18** Pie
tiem, kas Viņa derību tur un Viņa baušļus piemin, ka tie
tos dara. **19** Tas Kungs ir stiprinājis Savu godības krēslu
debesīs, un Viņa valstība valda pār visu. **20** Teiciet To
Kungu, Viņa eņģeļi, jūs stiprie karotāji, kas Viņa vārdu

izdara, klausīdami Viņa vārda balsi. **21** Teiciet To Kungu,
visi Viņa spēcīgie pulki, jūs Viņa sulaiņi, kas dara pēc
Viņa prāta. **22** Teiciet To Kungu, visi Viņa darbi visās
vietās, kur Viņš valda. Teici To Kungu, mana dvēsele.

104 Teici To Kungu, mana dvēsele! Kungs, mans Dievs,
Tu esi ļoti liels, ar augstību un godību aptērpies. **2** Tu
ģērbies gaišumā kā apģērbā; tu izklāj debesis kā telti. **3**
Tu ūdeņus augstībā sev lieci par grīdu, tu dari padebešus
par saviem ratiem, tu staigā uz vēja spārniem. **4** Tu dari
vējus par Saviem eņģeļiem un uguns liesmas par Saviem
sulaiņiem. **5** Zemi Tu esi dibinājis uz viņas pamatiem,
ka tā nešaubās ne mūžam. **6** Ar jūras dziļumiem Tu to
apsedzis kā ar apģērbu, ūdeņi stāvēja pār kalniem. **7** No
Taviem draudiem tie bēga, no Tava pērkona tie steidzās
projām; **8** Kalni cēlās un lejas nogrima tai vietā, ko Tu tām
biji licis. **9** Tu esi licis robežas, tās tie (ūdeņi) nepārkāps
un zemi vairs neapklās. **10** Tu izvadi avotus pa ielejām, ka
tie tek starp kalniem. **11** Tie dzirdina visus lauka zvērus,
tur atdzeras meža ēzeļi. **12** Pie tiem mīt debesputni, zaros
tie dzied. **13** Tu slapini kalnus no augšienes; ar augļiem,
ko Tu radi, zeme top piepildīta. **14** Tu liec zālei augt priekš
lopiem un sējai cilvēkam par labu, lai nāk maize no zemes
15 Un vīns, kas iepriecina cilvēka sirdi, ka viņa vaigs top
skaistāks nekā no eļļas, un ka maize spēcina cilvēka sirdi.
16 Tā Kunga koki top papilnam slacināti, ciedra koki uz
Lībanus, ko Viņš ir dēstījis. **17** Tur putni dara ligzdas un
stārķi dzīvo uz priedēm. **18** Augstie kalni ir priekš mežu
kazām, klintis kalna āpšiem par patvērumu. **19** Tu esi
darījis mēnesi laikmetiem, saule zin savu noiešanu. **20** Tu

dari tumsu, ka nakts metās; tad kustās visi meža zvēri. **21**
Jaunie lauvas rūc pēc laupījuma, meklēdami savu barību
no Dieva. **22** Un kad saule lec, tad tie atkal aizbēg un
apguļas savās alās. **23** Tad cilvēks iziet pie sava darba, pie
sava lauka darba līdz vakaram. **24** Cik lieli ir Tavi darbi, ak
Kungs! Tos visus Tu esi darījis ar gudrību, - zeme ir Tava
padoma pilna. **25** Redzi, jūra, liela un plata uz abējām
pusēm! Tur mudžēt mudž neskaitāmā pulkā visādi zvēri,
lieli, mazi. **26** Tur iet lielas laivas un Levijatans, ko Tu
esi radījis, tur dzīvoties. **27** Tie visi uz Tevi gaida, ka Tu
tiem barību dodi savā laikā. **28** Kad Tu tiem dod, tad tie
salasa; kad Tu Savu roku atveri, tad tie ar labumu top
pieēdināti. **29** Tu apslēpi Savu vaigu, tad tie iztrūkstas; Tu
atņem viņiem dvašu, tad tie mirst un paliek atkal par
pīšļiem. **30** Tu sūti Savu Garu, tad tie top radīti, un Tu
atjauno zemes ģīmi. **31** Tā Kunga godība paliek mūžīgi;
Tas Kungs priecājās par Saviem darbiem. **32** Viņš uzlūko
zemi, tad tā dreb; Viņš aizskar kalnus, tad tie kūp. **33** Es
dziedāšu Tam Kungam, kamēr es dzīvoju; es slavēšu savu
Dievu ar dziesmām, kamēr šeit esmu. **34** Manas domas
Viņam lai patīk; es priecāšos iekš Tā Kunga. **35** Grēcinieki
no zemes lai izzūd un bezdievīgo lai vairs nav. Teici To
Kungu, mana dvēsele, Alleluja.

105 Pateiciet Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu,
dariet zināmus starp tiem ļaudīm Viņa darbus. **2** Dziediet
Viņam, slavējiet Viņu ar dziesmām, pārdomājiet visus
Viņa brīnumus. **3** Slavējiet Viņa svēto vārdu; lai tās
sirdis priecājās, kas To Kungu meklē. **4** Vaicājiet pēc
Tā Kunga un pēc Viņa spēka, meklējiet vienmēr Viņa

vaigu. **5** Pieminiet Viņa brīnumus, ko Viņš ir darījis, Viņa
brīnuma darbus un Viņa mutes tiesas, - **6** Tu Ābrahāma,
Viņa kalpa dzimums, jūs Jēkaba bērni, Dieva izredzētie! **7**
Viņš ir Tas Kungs, mūsu Dievs; Viņa tiesas iet pār visu
zemi. **8** Viņš piemin Savu derību mūžam, to vārdu, ko
Viņš ir iecēlis tūkstošiem dzimumiem, **9** Ko Viņš ar
Ābrahāmu derējis un ko zvērējis Īzakam. **10** To Viņš
arī Jēkabam ir iecēlis par likumu, Israēlim par mūžīgu
derību, **11** Sacīdams: tev Es došu Kanaāna zemi, jūsu
mantības daļu; **12** Kad tie vēl bija mazs pulciņš, ne daudz,
un svešinieki iekš tās, **13** Un staigāja no vienas tautas pie
otras, no vienas valsts pie otras valsts ļaudīm, **14** Viņš
nevienam neļāva tos apbēdināt, Viņš arī ķēniņus sodīja
viņu dēļ: **15** Neaizskariet Manus svaidītos un nedariet
ļauna Maniem praviešiem! **16** Viņš aicināja badu pār
zemi, Viņš atņēma visu maizes padomu. **17** Viņš sūtīja
viņu priekšā vienu vīru; Jāzeps tapa pārdots par kalpu. **18**
Viņa kājas tapa spaidītas siekstā, viņa miesas nāca dzelzīs,
19 Tiekams viņa vārds notika, un Tā Kunga sludinājums
to pārbaudīja. **20** Tas ķēniņš sūtīja un lika to atraisīt, tas
ļaužu valdītājs to atlaida vaļā. **21** Viņš to iecēla par kungu
savam namam un par valdnieku visai savai mantai. **22**
Ka tas saistītu viņa lielkungus pēc sava prāta un mācītu
gudrību viņa vecākajiem. **23** Tā Israēls nāca Ēģiptes zemē
un Jēkabs piemita Hama zemē. **24** Un Viņš Saviem ļaudīm
lika augumā augt un tos darīja jo varenus nekā viņu
pretiniekus. **25** Viņš pārvērsa viņu sirdi, ienīdēt Viņa
ļaudis un ar viltu glūnēt uz Viņa kalpiem. **26** Viņš sūtīja
Mozu, Savu kalpu, un Āronu, ko Viņš bija izredzējis.

27 Tie darīja viņu starpā Dieva brīnumus un brīnuma
zīmes Hama zemē. **28** Viņš sūtīja tumsu, tad kļuva tumšs;
un tie Viņa Vārdam neturējās pretī. **29** Viņš pārvērsa
viņu ūdeņus par asinīm un nokāva viņu zivis. **30** Viņu
zeme mudžēja no vardēm viņu ķēniņu kambaros. **31** Viņš
runāja, tad nāca kukaiņi, utis visās viņu robežās. **32** Viņš
tiem deva krusu lietus vietā, uguns liesmas viņu zemē, **33**
Un sasita viņu vīna kokus un viņu vīģes kokus un salauzīja
kokus viņu robežās. **34** Viņš runāja, tad nāca siseņi un
vaboles neizskaitāmā pulkā, **35** Kas apēda visu zāli viņu
zemē, un norija viņu zemes augļus. **36** Viņš kāva arī visus
pirmdzimtos viņu zemē un visu viņu pirmo stiprumu. **37**
Un tos izveda ar sudrabu un zeltu, un neviena gurdena
nebija viņu ciltīs. **38** Ēģiptes zeme priecājās, kad tie izgāja,
jo viņu bailes uz tiem bija kritušas. **39** Viņš deva padebesi
par apsegu, un uguni naktī par gaismu. **40** Tie lūdza un
viņš lika nākt paipalām un tos ēdināja ar debes'maizi. **41**
Viņš pāršķēla klinti, tad ūdens iztecēja, un upes skrēja
tuksnesī. **42** Jo Viņš pieminēja Savu svēto vārdu un
Ābrahāmu, Savu kalpu. **43** Tā Viņš izveda Savus ļaudis ar
prieku un Savus izredzētos ar gavilēšanu, **44** Un tiem
deva pagānu zemes; tie iemantoja tautu sviedrus, **45** Lai
turētu Viņa likumus un sargātu Viņa bauslību. Alleluja.

106 Alleluja! Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir labs, un
Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **2** Kas var izteikt Tā Kunga
varenos darbus un izstāstīt visu Viņa teicamo slavu? **3**
Svētīgi tie, kas tiesu tur un dara taisnību vienmēr. **4**
Piemini mani, ak Kungs, pēc Sava labā prāta uz Saviem
ļaudīm, piemeklē mani ar Savu pestīšanu; **5** Ka redzam

labumu pie Taviem izredzētiem un priecājamies par Tavu
ļaužu prieku un lielāmies ar Tavu īpašumu. **6** Mēs esam
grēkojuši līdz ar saviem tēviem, esam noziegušies un
bijuši bezdievīgi. **7** Mūsu tēvi Ēģiptē nelika vērā Tavus
brīnumus, tie nepieminēja Tavu lielo žēlastību, bet bija
pārgalvīgi jūrmalā pie niedru jūras. **8** Viņš tiem palīdzēja
Sava vārda dēļ, ka tiem parādītu Savu varu. **9** Un Viņš rāja
niedru jūru, ka tā sasīka, un Viņš vadīja caur dziļumiem
kā pa tuksnesi. **10** Un Viņš tos atpestīja no ienaidnieku
rokas un tos atsvabināja no nīdētāju rokas. **11** Ūdeņi
apsedza viņu pretiniekus, ka neviens no tiem neatlika. **12**
Tad tie ticēja Viņa vārdiem, tie dziedāja Viņa slavu. **13** Bet
steigšus tie aizmirsa Viņa darbus, tie nenogaidīja Viņa
nodomu; **14** Bet kārot iekārojās tuksnesī un kārdināja
Dievu tai posta vietā. **15** Tad Viņš tiem deva pēc viņu
kārības, bet darīja viņu dvēseles nīkstam. **16** Un tie
apskauda Mozu lēģerī un Āronu, Tā Kunga svēto. **17** Zeme
atvērās un aprija Datanu un apklāja Abirama biedrus.
18 Un uguns iedegās viņu pulkā, liesma sadedzināja tos
bezdievīgos. **19** Tie taisīja teļu Horebā un klanījās tās
bildes priekšā, **20** Un pārvērsa savu godu par vērša
ģīmi, kas ēd zāli. **21** Viņi aizmirsa Dievu, savu Pestītāju,
kas lielas lietas bija darījis Ēģiptes zemē, **22** Brīnumus
Hama zemē, briesmīgus darbus pie niedru jūras. **23** Tā ka
Viņš nodomāja tos izdeldēt, ja Mozus, Viņa izredzētais,
nebūtu stājies tai plaisumā Viņa priekšā, novērst Viņa
bardzību, lai nesamaitātu. **24** Tie necienīja to jauko zemi,
tie neticēja Viņa Vārdam, **25** Bet kurnēja savās teltīs
un nepaklausīja Tā Kunga balsij. **26** Tāpēc Viņš pacēla

pret tiem Savu roku, tos nosist tuksnesī **27** Un nogāzt
viņu dzimumu starp pagāniem un tos izkaisīt pa tām
zemēm. **28** Tie pieķērās arī BaālPeoram un ēda mirušu
upurus, **29** Un apkaitināja To Kungu ar saviem darbiem,
ka mocība starp viņiem ielauzās. **30** Tad Pinehas cēlās
un sodīja, un tā mocība mitējās. **31** Un tas viņam tapa
pielīdzināts par taisnību uz bērnu bērniem mūžīgi. **32** Un
tie Viņu apkaitināja pie bāršanās ūdens, ka Mozum viņu
dēļ ļaunums uzgāja. **33** Jo tie padarīja viņa sirdi rūgtu,
ka viņš neapdomīgi runāja ar savām lūpām. **34** Tie arī
neizdeldēja tās tautas, kā Tas Kungs tiem bija pavēlējis;
35 Bet tie sajaucās ar pagāniem un mācījās viņu darbus;
36 Un kalpoja viņu elkiem, un tie viņiem palika par valgu.
37 Pat savus dēlus un savas meitas tie upurēja nešķīstiem
gariem, **38** Un izlēja nenoziedzīgas asinis, savu dēlu un
savu meitu asinis, ko tie upurēja Kanaāna elkiem, tā ka
zeme tapa apgānīta caur asins vainām. **39** Un tie sagānījās
ar saviem darbiem un maukoja ar savām darīšanām. **40**
Par to Tas Kungs ļoti iedusmojās pret Saviem ļaudīm
un turēja par negantību Savu īpašumu; **41** Un Viņš tos
nodeva pagānu rokā, un viņu nīdētāji par tiem valdīja. **42**
Un viņu ienaidnieki tos apbēdināja un tos pazemoja apakš
savas rokas. **43** Viņš tos izglāba daudzkārt, taču tie Viņu
apkaitināja ar savu padomu un iznīka savu noziegumu
dēļ. **44** Bet Viņš uzlūkoja viņu bēdas un dzirdēja viņu
kliegšanu, **45** Un pieminēja viņu labad Savu derību, un
Viņam bija žēl pēc Savas lielās žēlastības, **46** Un lika tiem
atrast sirds žēlastību pie visiem, kas tos turēja cietumā.
47 Atpestī mūs, Kungs, mūsu Dievs, un sapulcini mūs

no tiem pagāniem, ka mēs pateicamies Tavam svētam
vārdam un lielāmies ar Tavu slavu. **48** Slavēts lai ir Tas
Kungs, Israēla Dievs, mūžīgi mūžam, un visi ļaudis lai
saka: Āmen! Alleluja.

107 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir labs, un Viņa
žēlastība paliek mūžīgi! **2** Lai tā saka tie, ko Tas Kungs
ir atpestījis, ko Viņš izglābis no spaidītāju rokas **3** Un
sapulcinājis no tām zemēm, no rītiem un vakariem,
no ziemeļiem un no jūras. **4** Tie, kas tuksnesī maldījās
pa nestaigātiem ceļiem un neatrada pilsētu, kur varēja
dzīvot, **5** Izsalkuši un izslāpuši, ka viņa dvēsele nogura.
6 Tad tie To Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš tos
izglāba no viņu bailēm, **7** Un Viņš tos vadīja pa taisnu
ceļu, ka tie gāja uz to pilētu, kur varēja dzīvot: **8** Tiem būs
Tam Kungam pateikties par Viņa žēlastību un par Viņa
brīnumiem pie cilvēku bērniem, **9** Ka Viņš paēdinājis
iztvīkušo un ar labumu piepildījis izsalkušo. - **10** Tie, kas
tumsībā sēdēja un nāves ēnā, saistīti bēdās un dzelzīs,
11 Tāpēc ka tie bija pretī turējušies Dieva baušļiem un
nicinājuši tā Visuaugstākā padomu; **12** Tādēļ viņu sirds
tapa apbēdināta ar grūtumu, un tie pakrita un palīga
nebija. **13** Tad tie To Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš
tos izglāba no viņu bailēm **14** Un tos izveda no tumsības
un nāves ēnas un saraustīja viņu saites: **15** Tiem būs
Tam Kungam pateikties par Viņa žēlastību un par Viņa
brīnumiem pie cilvēku bērniem, **16** Ka Viņš salauž vara
durvis un sadauza dzelzs bultas. - **17** Tie ģeķi, kas tapa
mocīti savu grēku ceļu un savu noziegumu dēļ, **18** Tā
ka viņu dvēselei riebās visa barība, un ka tie nogrima

līdz pat nāves vārtiem. **19** Tad tie To Kungu piesauca
savās bēdās, un Viņš tos izglāba no viņu bailēm. **20** Viņš
sūtīja Savu vārdu un tos dziedināja un tos izrāva no viņu
bedrēm: **21** Tiem būs Tam Kungam pateikties par Viņa
žēlastību un par Viņa brīnumiem pie cilvēku bērniem, **22**
Un pateikšanas upurus upurēt un Viņa darbus izteikt ar
prieku. - **23** Tie, kas ar lielām laivām pa jūru līgojās un
strādāja savu darbu uz lieliem ūdeņiem, **24** Kas Tā Kunga
darbu redzējuši un Viņa brīnumus jūras dziļumos, **25** Kad
Viņš runāja un pacēla vētru, kas viļņus paaugstināja, **26**
Un tie tā kā uz debesīm kāpa un atkal nogrima dziļumos,
ka viņu dvēsele no bailības izkusa, **27** Un tapa mētāti
un zvalstījās, kā piedzēruši un visa viņu gudrība iznīka.
28 Tad tie To Kungu piesauca savās bēdās, un Viņš tos
izglāba no viņu bailēm; **29** Viņš klusināja vētru, tā ka viļņi
norima; **30** Un tie priecājās, ka norima, un Viņš tos veda
uz ostu, kurp tiem gribējās: **31** Tiem būs Tam Kungam
pateikties par Viņa žēlastību un par Viņa brīnumiem pie
cilvēku bērniem. **32** Un Viņu paaugstināt ļaužu draudzē
un Viņu slavēt vecaju vidū. **33** Viņš upes padara par
tuksnesi un ūdens avotus par izkaltušām vietām, **34** Un
auglīgu zemi Viņš padara par neauglīgu viņas iedzīvotāju
blēdības dēļ; **35** Un tuksnesi viņš atkal padara ūdeņainu
un sauso zemi avoksnainu. **36** Un liek tur dzīvot tiem
izsalkušiem, ka tie var uzcelt pilsētu, kur mājot, **37** Un
apsēt tīrumus un dēstīt vīna dārzus, kas nes bagātus
augļus. **38** Un Viņš tos svētī, ka tie ļoti vairojās, un viņu
lopi nenonīkst. **39** Un viņi bija mazumā gājuši un panīkuši
caur nelaimes varu un bēdām. **40** Viņš izgāž nievāšanu uz

lieliem kungiem un liek tiem aloties tuksnesī, kur ceļa
nav; **41** Bet paaugstina bēdīgo no viņa bēdām un vairo
viņa dzimumu kā avju pulku. **42** To sirdsskaidrie redz un
priecājās, un visai blēdībai jātur mute. **43** Kas gudrs, lai to
ņem vērā un lai atzīst Tā Kunga žēlastības darbus.

108 Dāvida dziesma. Ak Dievs, mana sirds ir droša, es
dziedāšu un slavēšu ar dziesmām, mans gods arīdzan. **2**
Mostaties, stabules un kokles, ar ausekli es modīšos. **3** Es
Tev pateikšos, Kungs, starp ļaudīm, es Tev dziedāšu starp
tautām. **4** Jo Tava žēlastība ir liela līdz pat debesīm un
Tava patiesība līdz augstiem padebešiem. **5** Paaugstinājies,
Dievs, pār debesīm un Savu godību pār visu pasauli, **6** Lai
Tavi mīļie top atsvabināti; atpestī caur Savu labo roku
un paklausi mani. **7** Dievs runā Tavā svētā vietā: "Par to
Es priecājos. Es dalīšu Šehemi un mērošu Sukota leju. **8**
Gileāds Man pieder, ir Manasus Man pieder, Efraīms ir
Manas galvas stiprums, Jūda ir Mans valdības zizlis. **9**
Moābs ir Mans mazgājamais trauks, Savu kurpi Es metu
pār Edomu, par Fīlistu zemi Es gavilēju." **10** Kas mani
vadīs tai stiprā pilsētā? Kas man pavadīs līdz Edomam?
11 Vai ne Tu, Dievs, kas mūs biji atmetis un neizgāji, ak
Dievs, ar mūsu karaspēku? **12** Dod mums palīgu bēdu
laikā, jo cilvēku pestīšana nav nekas. **13** Ar Dievu mēs
darīsim stiprus darbus; Viņš saspārdīs mūsu spaidītājus.

109 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim. Ak Dievs, ko
es slavēju, nestāv klusu! **2** Jo bezdievīgu muti un viltīgu
muti tie pret mani ir atvēruši, tie runā uz mani ar melu
mēli. **3** Ar naidīgiem vārdiem tie metās ap mani un karo
pret mani bez vainas. **4** Par to, ka es tos mīlēju, tie turas

man pretī; bet es lūdzu Dievu. **5** Tie man maksā ļaunu
par labu un ienaidību par mīlestību. **6** Cel pār to vienu
bezdievi, un viens pretinieks lai viņam stāv pa labo roku.
7 Kad viņš top tiesāts, tad lai top pazudināts, un viņa
Dieva lūgšana lai viņam top par grēku. **8** Lai viņa dienas
iet mazumā, un viņa amatu cits lai dabū. **9** Viņa bērni lai
paliek par bāriņiem un viņa sieva par atraitni. **10** Lai viņa
bērni skraida apkārt un ubago un maizes meklē tālu no
savām izpostītām māju vietām. **11** Lai tas parādu dzinējs
izplēš visu, kas tam pieder, un sveši lai aplaupa viņa
peļņu. **12** Lai tam nav, kas parāda žēlastību, un lai nav, kas
žēlo viņa bāriņus. **13** Lai viņa pēcnākamie top izdeldēti;
viņu vārds lai izzūd otrā augumā. **14** Viņa tēvu noziegums
lai top pieminēts Tā Kunga priekšā, un viņa mātes grēki
lai neizzūd. **15** Lai tie vienmēr paliek Tā Kunga priekšā,
un viņa piemiņa lai no zemes top izdeldēta. **16** Tādēļ ka
viņš nebūt nepieminēja žēlastību darīt, bet vajāja bēdīgo
un nabagu un to, kam bija noskumusi sirds, ka viņš to
nokautu. **17** Tāpēc ka viņš lāstu gribēja, tas viņam nāks;
un svētības viņam negribējās, tad tā arī paliks tālu no
viņa. **18** Un viņš aptērpās ar lāstu, tā kā ar drēbēm, un
tas nāca viņa iekšās kā ūdens un kā eļļa viņa kaulos. **19**
Tad lai tas viņam ir kā apģērbs, ar ko tas apsedzās, un
josta, ar ko tas allaž apjožas. **20** Šī alga lai notiek no Tā
Kunga maniem pretiniekiem un tiem, kas ļaunu runā
pret manu dvēseli. **21** Bet Tu, ak Kungs, dari ar mani Sava
vārda pēc, jo Tava žēlastība ir laba; izglāb mani. **22** Jo
es esmu bēdīgs un nabags, un mana sirds iekš manis ir
ievainota. **23** Es aizeju kā ēna pavakarē, un topu vajāts kā

sisenis. **24** Mani ceļi šļūk no gavēšanas, un mana miesa
izdilusi, ka treknuma vairs nav. **25** Un es tiem esmu par
apsmieklu; kad tie mani redz, tad tie krata galvu. **26**
Palīdz man, Kungs, mans Dievs, atpestī mani pēc Savas
žēlastības! **27** Tad tie atzīs, ka tā Tava roka, ka Tu, Kungs,
to darījis. **28** Kad tie lād, tad Tu svētī; kad tie ceļas, tad lai
top kaunā; bet Tavs kalps lai priecājās. **29** Mani pretinieki
lai ar kaunu top apģērbti un ar savu negodu apsegti kā ar
svārkiem. **30** Es Tam Kungam no sirds pateikšu ar savu
muti un Tam dziedāšu lielā draudzē. **31** Jo tam bēdīgam
Viņš stāv pa labo roku, to atpestīdams no tiem, kas viņa
dvēseli notiesā.

110 Dāvida dziesma. Tas Kungs sacījis uz manu Kungu:
"Sēdies pa Manu labo roku, tiekams Es Tavus ienaidniekus
lieku par pameslu Tavām kājām." **2** Tas Kungs sūtīs Tava
stipruma scepteri no Ciānas; valdi Savu ienaidnieku vidū.
3 Tavā kara dienā Tavi ļaudis labprātīgi parādās svētā
glītumā; Tavi jaunekļi Tev nāk kā rasa no ausekļa. **4** Tas
Kungs ir zvērējis un Tam nebūs žēl: "Tu esi priesteris
mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas." **5** Tas Kungs pie Tavas
labās rokas satrieks ķēniņus Savas dusmības dienā. **6**
Viņš turēs tiesu pagānu starpā; Viņš piepildīs zemi ar
miroņiem. Viņš satrieks to, kas ir galva pār lielu zemi. **7**
Viņš dzers no upes uz ceļa, tādēļ Viņš pacels galvu.

111 Alleluja! Es pateicos Tam Kungam no visas sirds
to taisno vidū un draudzē. **2** Tā Kunga darbi ir lieli; tie
top meklēti no visiem, kam pie tiem labs prāts. **3** Viņa
darbi ir slava un godība, un Viņa taisnība pastāv mūžīgi.
4 Viņš saviem brīnumiem ir cēlis piemiņu, tas žēlīgais un

sirds žēlīgais Kungs. **5** Viņš dod barību tiem, kas Viņu
bīstas, un Savu derību Viņš piemin mūžīgi. **6** Viņš Saviem
ļaudīm dara zināmus Savus spēcīgos darbus, ka Viņš tiem
dod pagānu mantību. **7** Viņa roku darbi ir patiesība un
tiesa; visi Viņa baušļi ir uzticami. **8** Tie ir stipri mūžīgi
mūžam un notiek patiesi un taisni. **9** Viņš sūta pestīšanu
Saviem ļaudīm, Viņš pavēl, ka Viņa derībai būs stāvēt
mūžīgi; svēts un bijājams ir Viņa Vārds. **10** Tā Kunga
bijāšana ir gudrības iesākums; tam ir laba saprašana, kas
to (baušļus) dara; viņa gods pastāv mūžīgi.

112 Alleluja! Svētīgs ir tas vīrs, kas To Kungu bīstas, kam
pie Viņa baušļiem labs prāts. **2** Tā dzimums būs varens
virs zemes; taisno cilts taps svētīta. **3** Padoms un bagātība
ir viņa namā, un viņa taisnība pastāv mūžīgi. **4** Taisniem
tumsībā aust gaišums; jo Viņš ir žēlīgs, sirds žēlīgs un
taisns. **5** Labi tam cilvēkam, kas apžēlojās un aizdod, tiesā
tas savu lietu vedīs galā. **6** Jo tas nešaubīsies ne mūžam;
taisnais paliks mūžīgā piemiņā. **7** No ļaunas slavas tas
nebīstas viņa sirds ir stipra un paļaujas uz To Kungu. **8**
Viņa sirds ir droša un nebīstas; tiekams ar prieku skatās
uz saviem pretiniekiem. **9** Viņš izdala un dod nabagiem;
viņa taisnība paliek mūžīgi, viņa rags top paaugstināts
ar godu. **10** Bezdievīgais to redzēs un apskaitīsies, viņš
sakodīs savus zobus un iznīks; ko bezdievīgie kāro, ies
bojā.

113 Alleluja! Teiciet, jūs Dieva kalpi, teiciet Tā Kunga
vārdu. **2** Slavēts lai ir Tā Kunga vārds no šī laika mūžīgi
mūžam. **3** No saules uzlēkšanas līdz viņas noiešanai lai
slavēts ir Tā Kunga vārds. **4** Tas Kungs ir augsts pār visām

tautām, Viņa gods iet pār debesīm. **5** Kas ir tāds kā Tas
Kungs, mūsu Dievs? Kas ļoti augsti ir apsēdies; **6** Kas dziļi
noskatās debesīs un virs zemes; **7** Kas nabagu paceļ no
pīšļiem un bēdīgo paaugstina no dubļiem, **8** Ka Viņš to
sēdina pie lieliem kungiem, pie savu ļaužu lielkungiem; **9**
Kas neauglīgai liek dzīvot namā, ka tā top priecīga dēlu
māte. Alleluja!

114 Kad Israēls izgāja no Ēģiptes, Jēkaba nams no svešas
valodas ļaudīm, **2** Tad Jūda Viņam tapa par svētu daļu,
un Israēls par Viņa valstību. **3** Jūra redzēja un bēga,
Jardāne griezās atpakaļ; **4** Kalni lēkāja kā auni, pakalni
kā jēri. **5** Kas tev bija, jūra, ka tu bēdz, un tev, Jardāne,
ka tu atpakaļ griezies? **6** Jums, kalni, ka jūs lēkājāt kā
auni, pakalni, kā jēri? **7** Priekš Tā Kunga drebi, zeme,
Jēkaba Dieva priekšā, **8** Kas klinti pārvērsa par ezeru un
akmeņus par ūdens avotiem.

115 Ne mums, ak Kungs! ne mums, bet Savam vārdam
dod godu, pēc Savas žēlastības un patiesības. **2** Kāpēc
pagāniem būs sacīt: kur nu ir viņu Dievs? **3** Bet mūsu
Dievs ir debesīs; visu, ko Viņš grib, to Viņš dara. **4** Viņu
dievekļi ir sudrabs un zelts, cilvēku roku darbs. **5** Tiem
ir mute, bet tie nerunā, tiem ir acis, bet tie neredz; **6**
Tiem ir ausis un tie nedzird, tiem ir deguns un tie neož;
7 Rokas tiem ir, bet tie netausta; tiem ir kājas, bet tie
nestaigā; tie nerunā ar savu rīkli. **8** Kas tos taisa, ir tādi
pat kā viņi, tādi pat visi, kas uz tiem paļaujas. **9** Israēl,
cerē uz To Kungu! Viņš tiem ir palīgs un priekšturamās
bruņas. **10** Ārona nams, cerē uz To Kungu! Viņš tiem ir
palīgs un priekšturamās bruņas. **11** Jūs visi, kas To Kungu

bīstaties, cerējiet uz To Kungu! Viņš tiem ir palīgs un
priekšturamās bruņas. **12** Tas Kungs mūs piemin un mūs
svētī; Viņš svētīs Israēla namu, Viņš svētīs Ārona namu.
13 Viņš tos svētīs, kas To Kungu bīstas, ir mazus, ir lielus.
14 Tas Kungs lai jūs vairo, jūs un jūsu bērnus. **15** Jūs esat
Tā Kunga svētītie; Viņš radījis debesis un zemi. **16** Debesu
debesis Tam Kungam pieder, bet zemi Viņš devis cilvēku
bērniem. **17** Nomirušie To Kungu neslavēs nedz tie, kas
nogrimuši klusumā. **18** Bet mēs gribam slavēt To Kungu,
no šī laika mūžīgi. Alleluja!

116 Es mīlu(to Kungu), ka Tas Kungs klausa manu balsi
un manu pielūgšanu. **2** Jo Viņš griež Savu ausi pie manis,
tādēļ es Viņu piesaukšu visu mūžu. **3** Nāves saites mani
bija apņēmušas, un elles bēdas man bija uzgājušas, bēdas
un bailes man nāca virsū. **(Sheol h7585)** **4** Bet es piesaucu
Tā Kunga vārdu: ak Kungs, izglāb manu dvēseli! **5** Tas
Kungs ir žēlīgs un taisns, un mūsu Dievs ir sirds žēlīgs. **6**
Tas Kungs pasargā vientiesīgos; kad es biju bēdās, tad
Viņš man palīdzēja. **7** Esi atkal mierā, mana dvēsele,
jo Tas Kungs tev dara labu. **8** Jo tu manu dvēseli esi
izglābis no nāves, manas acis no asarām, manu kāju no
slīdēšanas. **9** Es staigāšu Tā Kunga priekšā dzīvo zemē.
10 Es ticu, tāpēc es runāju. Es biju ļoti apbēdināts; **11** Es
sacīju savās bailēs: visi cilvēki ir melkuļi. **12** Kā es Tam
Kungam maksāšu visas labdarīšanas, ko Viņš pie manis
darījis? **13** Es pacelšu to pestīšanas biķeri un piesaukšu Tā
Kunga vārdu. **14** Es maksāšu Tam Kungam savus solījumus
visu Viņa ļaužu priekšā. **15** Viņa svēto nāve ir dārga Tā
Kunga acīs. **16** Ak Kungs, es esmu tiešām Tavs kalps, es

esmu Tavs kalps, Tavas kalpones dēls, Tu manas saites
esi atraisījis. **17** Tev es upurēšu pateicības upurus un
piesaukšu Tā Kunga vārdu. **18** Es maksāšu Tam Kungam
savus solījumus visu Viņa ļaužu priekšā, **19** Tā Kunga
nama pagalmos, tavā vidū, Jeruzāleme. Alleluja!

117 Teiciet To Kungu, visas tautas, slavējiet Viņu, visi
ļaudis. **2** Jo Viņa žēlastība un patiesība ir varena pār
mums mūžīgi. Alleluja!

118 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs, un Viņa
žēlastība paliek mūžīgi. **2** Lai saka Israēls: Viņa žēlastība
paliek mūžīgi. **3** Lai saka Ārona nams: Viņa žēlastība paliek
mūžīgi. **4** Lai saka, kas To Kungu bīstas: Viņa žēlastība
paliek mūžīgi. **5** No bēdām es To Kungu piesaucu, un Tas
Kungs mani paklausīja plašā vietā. **6** Tas Kungs ir ar mani,
es nebīstos; ko cilvēki man var darīt? **7** Tas Kungs ir mans
palīgs, un es ar prieku skatīšos uz saviem nīdētājiem. **8**
Labāki ir, paļauties uz To Kungu, nekā cerēt uz cilvēkiem.
9 Labāki ir, paļauties uz To Kungu, nekā cerēt uz lieliem
kungiem. **10** Visi pagāni apmetās ap mani, bet Tā Kunga
Vārdā es tos izdeldēšu. **11** Tie metās pret mani visapkārt,
bet Tā Kunga Vārdā es tos izdeldēšu. **12** Tie apmetās ap
mani kā bites, bet tie izdziest kā uguns ērkšķos; Tā Kunga
Vārdā es tos izdeldēšu. **13** Tu man grūdin pagrūdi, lai
es krītu; bet Tas Kungs ir mans palīgs. **14** Tas Kungs ir
mans stiprums un mana dziesma un ir mans Pestītājs. **15**
Gavilēšanas un pestīšanas balss (atskan) taisno dzīvokļos;
Tā Kunga labā roka dara varenus darbus **16** Tā Kunga labā
roka ir paaugstināta, Tā Kunga labā roka dara varenus
darbus. **17** Es nemiršu, bet dzīvošu un izteikšu Tā Kunga

darbus. **18** Gan Tas Kungs mani pārmāca, bet taču Viņš
mani nenodod nāvei. **19** Atdariet man taisnības vārtus, ka
es pa tiem ieeju un Tam Kungam pateicos. **20** Šie ir Tā
Kunga vārti, pa tiem tie taisnie ieies. **21** Es tev pateicos,
ka tā mani esi paklausījis un man bijis par Pestītāju. **22**
Tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, ir palicis par
stūra akmeni. **23** Tas ir no Tā Kunga, un ir brīnums mūsu
acīs. **24** Šī ir tā diena, ko Tas Kungs darījis; priecāsimies
un līksmosimies par to. **25** Ak Kungs, palīdzi nu! ak Kungs,
lai labi izdodas! **26** Slavēts lai ir, kas nāk Tā Kunga Vārdā;
mēs svētījam jūs no Tā Kunga nama. **27** Tas Kungs ir
tas stiprais Dievs, kas mūs apgaismo. Piesieniet svētku
upurus ar saitēm līdz altāra ragiem. **28** Tu esi mans Dievs,
un es Tev pateicos; mans Dievs, es Tevi paaugstināšu.
29 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs, un Viņa
žēlastība paliek mūžīgi.

119 Svētīgi tie, kas nenoziedzīgi savos ceļos, kas staigā
Tā Kunga bauslībā. **2** Svētīgi tie, kas Viņa liecības tur, kas
no visas sirds Viņu meklē, **3** Netaisnību nedara, bet staigā
pa Viņa ceļiem. **4** Tu esi pavēlējis, Tavus baušļus cieti
sargāt. **5** Kaut mani ceļi uz to vien dzītos, Tavus likumus
sargāt. **6** Kad es raudzīšos uz visiem Taviem baušļiem, tad
netapšu kaunā. **7** Es Tev pateikšos ar skaidru sirdi, kad
būšu mācījies Tavas taisnības tiesas. **8** Es turēšu Tavus
likumus; neatstāj mani pavisam. **9** Kā jauneklis savu ceļu
turēs šķīstu? Kad viņš turas pēc Taviem vārdiem. **10** Es
Tevi meklēju no visas sirds; neliec man nomaldīties no
Taviem baušļiem. **11** Es paturu Tavus vārdus savā sirdī,
ka negrēkoju pret Tevi. **12** Slavēts esi Tu, Kungs; māci

man Tavus likumus. **13** Ar savām lūpām es izteikšu visas
Tavas mutes tiesas. **14** Es priecājos par Tavas liecības ceļu
kā vien par kādu mantu. **15** Es pārdomāju Tavas pavēles
un ņemu vērā Tavus ceļus. **16** Es priecājos par Taviem
likumiem; Tavu vārdu es neaizmirstu. **17** Dari labu Savam
kalpam, ka es dzīvoju un pasargu Tavu vārdu. **18** Atdari
manas acis, ka es uzlūkoju Tavas bauslības brīnumus. **19**
Es esmu svešinieks virs zemes; neapslēp priekš manis
Tavus baušļus. **20** Mana dvēsele ir satriekta caur ilgošanos
pēc Tavām tiesām vienmēr. **21** Tu rāji pārgalvjus, tos
nolādētos, kas no Taviem baušļiem nomaldās. **22** Novērs
no manis kaunu un negodu, jo es turu Tavas liecības. **23**
Kaut arī lieli kungi sēž un runā pret mani, bet Tavs kalps
apdomā Tavus likumus. **24** Tavas liecības ir mans prieks
un padoms. **25** Mana dvēsele līp pie pīšļiem; dari man
dzīvu pēc Tava Vārda. **26** Es izteicu savus ceļus, un Tu
mani paklausi; māci man Tavus likumus. **27** Liec man
saprast Tavu likumu ceļus, ka es varu pārdomāt Tavus
brīnumus. **28** Mana dvēsele raud noskumusi; stiprini mani
ar Tavu Vārdu. **29** Novērs no manis viltības ceļu un dāvini
man Tavu bauslību. **30** Patiesības ceļu es esmu izredzējies,
Tavas tiesas esmu licis savā priekšā. **31** Es turos pie Tavām
liecībām, ak Kungs, nepamet mani kaunā. **32** Kad Tu manu
sirdi atvieglini, tad es teku Tavas bauslības ceļu. **33** Māci
man, Kungs, Tavu likumu ceļus, ka es tos pasargu līdz
galam. **34** Dod man saprašanu, ka es Tavu bauslību sargu
un to turu no visas sirds. **35** Vadi mani uz Tavas bauslības
ceļu, jo pie tā man ir labs prāts. **36** Loki manu sirdi pie
Tavām liecībām, un ne pie mantu kārības. **37** Nogriez

manas acis, ka tās neskatās uz nelietību, dari mani dzīvu
uz Tava ceļa. **38** Apstiprini Savam kalpam Tavu vārdu,
tiem par labu, kas Tevi bīstas. **39** Novērs manu kaunu, par
ko es bīstos, jo Tavas tiesas ir labas. **40** Redzi, es mīlu
Tavas pavēles; dari mani dzīvu pēc Tavas taisnības. **41**
Kungs, lai man nāk Tava žēlastība, Tava pestīšana pēc
Tava vārda, **42** Ka varu atbildēt savam mēdītājam, jo es
paļaujos uz Tavu vārdu. **43** Un neatrauj pavisam no manas
mutes patiesības vārdu, jo es ceru uz Tavām tiesām. **44** Es
turēšu Tavu bauslību vienmēr, mūžīgi mūžam. **45** Un es
staigāšu bez bēdām, jo es meklēju Tavas pavēles. **46** Par
Tavām liecībām es runāšu ķēniņu priekšā un nepalikšu
kaunā. **47** Es priecājos par Taviem baušļiem, ko es mīlēju.
48 Un es paceļu savas rokas pie Taviem baušļiem, ko es
mīlēju, un pārdomāju Tavus likumus. **49** Piemini Savam
kalpam to vārdu, uz ko Tu man lieci cerēt. **50** Šī ir mana
iepriecināšana manās bēdās, jo Tava apsolīšana mani
dara dzīvu. **51** Pārgalvji mani apsmej pārlieku, bet es
neatkāpjos no Tavas bauslības. **52** Kungs, kad es pieminu
Tavas tiesas no senlaikiem, tad topu iepriecināts. **53**
Lielas dusmas mani pārņēmušas to bezdievīgo dēļ, kas
Tavu bauslību atstāj. **54** Tava bauslība ir mana dziesma
manas svešniecības namā. **55** Kungs, naktī es pieminu
Tavu vārdu un turu Tavu bausli. **56** Tā ir mana manta, ka
es turu Tavas pavēles. **57** Tu, Kungs, esi mana daļa; es
esmu solījis, turēt Tavus Vārdus. **58** Es Tevi pielūdzu no
visas sirds; esi man žēlīgs pēc Tavas apsolīšanas. **59** Es
apdomāju savus ceļus un griežu savas kājas pie Tavām
liecībām. **60** Es steidzos un nekavējos, Tavus baušļus turēt.

61 Bezdievīgie man apmetuši valgus, taču es neaizmirstu
Tavu bauslību. **62** Nakts vidū es ceļos, Tev pateikties par
Tavas taisnības tiesām. **63** Es piebiedrojos visiem, kas Tevi
bīstas, un visiem, kas tur Tavas pavēles. **64** Kungs, zeme ir
pilna Tavas žēlastības; māci man Tavus likumus. **65** Tu
dari labu Savam kalpam, ak Kungs, pēc Sava vārda. **66**
Māci man labu saprašanu un atzīšanu, jo es ticu Taviem
baušļiem. **67** Pirms tapu pazemots, es alojos; bet nu es
turu Tavu Vārdu. **68** Tu esi labs un dari labu, māci man
Tavus likumus. **69** Pārgalvji izperē melus pret mani, bet
es turu Tavas pavēles no visas sirds. **70** Viņu sirds ir
bieza kā tauki, bet es priecājos par Tavu bauslību. **71** Labi
man, ka esmu apbēdināts, lai mācos Tavus likumus. **72**
Tavas mutes bauslība man ir labāka nekā tūkstoši zelta
un sudraba. **73** Tavas rokas mani radījušas un taisījušas;
dari mani gudru, ka es mācos Tavus baušļus. **74** Kas Tevi
bīstas, mani uzlūko un priecājās; jo es gaidu uz Taviem
vārdiem. **75** Es zinu, Kungs, ka Tavas tiesas ir taisnas,
un Tu mani esi pazemojis pēc Tavas uzticības. **76** Lai jel
Tava žēlastība man ir par iepriecināšanu, tā kā Tu Savam
kalpam esi solījis. **77** Lai Tava žēlastība man notiek, ka
es dzīvoju, jo Tava bauslība ir mans prieks. **78** Lai top
kaunā pārgalvji, kas mani ar meliem nospiedušī; bet es
pārdomāju Tavas pavēles. **79** Lai pie manis griežas, kas
Tevi bīstas, un kas pazīst Tavas liecības. **80** Lai mana
sirds ir skaidra pie Taviem likumiem, ka netopu kaunā.
81 Manai dvēselei slāpst pēc Tavas pestīšanas; es ceru
uz Taviem vārdiem. **82** Manas acis ilgojās pēc Tavām
apsolīšanām, ka es saku: kad Tu mani iepriecināsi? **83**

Jo es esmu kā ādas trauks dūmos; taču es neaizmirstu
Tavus likumus. **84** Cik tad Tavam kalpam dienu? Kad Tu
turēsi sodu pār maniem vajātājiem? **85** Pārgalvji man
rok bedres, tie, kas neturas pēc Tavas bauslības. **86** Visi
Tavi baušļi ir patiesība; tie mani vajā ar meliem, - palīdzi
man! **87** Tie mani gandrīz iznīcinājuši virs zemes, bet
es neesmu atstājis Tavas pavēles. **88** Atspirdzini mani
pēc Tavas žēlastības, tad es sargāšu Tavas mutes liecību.
89 Kungs, Tavs vārds pastāv mūžīgi debesīs. **90** Tava
patiesība stāv līdz radu radiem. Tu zemi esi stiprinājis, ka
tā stāv. **91** Pēc Taviem likumiem tie vēl šodien stāv, jo
viss Tev kalpo. **92** Ja Tava bauslība nebūtu bijusi mans
prieks, tad es jau sen būtu bojā gājis savās bēdās. **93** Tavas
pavēles es neaizmirsīšu ne mūžam, jo caur tām Tu mani
esi atspirdzinājis. **94** Tavs es esmu, atpestī mani; jo es
meklēju Tavas pavēles. **95** Bezdievīgie glūn uz mani, mani
samaitāt, bet es lieku vērā Tavas liecības. **96** Es esmu
redzējis, ka ikvienam stiprumam ir gals, bet Tavs bauslis
pastāv bez gala. **97** Cik ļoti es mīlēju Tavu bauslību!
To es pārdomāju ikdienas. **98** Ar Saviem baušļiem Tu
dari mani gudrāku pār maniem ienaidniekiem, jo tie
(baušļi) ir mūžam pie manis. **99** Es esmu vairāk izmācīts
nekā visi mani mācītāji, jo es pārdomāju Tavas liecības.
100 Es esmu prātīgāks nekā tie vecie, jo es turu Tavas
pavēles. **101** Es atrauju savu kāju no visiem blēžu ceļiem,
ka es sargāju Tavu vārdu. **102** Es neatkāpjos no Tavām
tiesām, jo Tu mani māci. **103** Cik saldi ir Tavi vārdi manai
mutei, saldāki par medu manām lūpām! **104** Caur Tavām
pavēlēm es topu prātīgs, tādēļ es ienīstu visus viltus

ceļus. **105** Tavs vārds ir manas kājas spīdeklis un gaišums
uz maniem ceļiem. **106** Es esmu zvērējis un to turēšu
stipri, ka es sargāšu Tavas taisnības tiesas. **107** Es esmu
ļoti apbēdināts, Kungs, atspirdzini mani pēc Tava vārda.
108 Ak Kungs, lai Tev jel patīk manas mutes upuri, un māci
man Tavas tiesas. **109** Mana dvēsele stāv vienmēr manā
rokā, taču es neaizmirstu Tavu bauslību. **110** Bezdievīgie
man liek valgus, taču es nealojos no Tavām pavēlēm.
111 Tavas liecības es turu par savu mantu mūžīgi, jo tās
ir manas sirds līksmība. **112** Es griežu savu sirdi, darīt
Tavus likumus mūžīgi līdz pat galam. **113** Es ienīstu tos
divprātīgos un mīlēju Tavu bauslību. **114** Tu esi mans
patvērums un manas priekšturamās bruņas; uz Tavu
vārdu es gaidu. **115** Atstājaties no manis, jūs ļauna darītāji,
ka es varu turēt sava Dieva baušļus. **116** Uzturi mani pēc
Tava Vārda, ka es dzīvoju, un lai es kaunā netopu savā
cerībā. **117** Stiprini mani, ka topu vesels, tad es skatīšos
uz Taviem likumiem vienmēr. **118** Tu atmeti visus, kas no
Taviem likumiem nomaldās; jo meli ir viņu viltus būšana.
119 Tu atmeti visus bezdievīgos virs zemes kā sārņus,
tādēļ es mīļoju Tavas liecības. **120** Es tā bīstos no Tevis, ka
šaušalas pāriet pār manām miesām, un man ir bail no
Tavām sodībām. **121** Es daru tiesu un taisnību; nenodod
mani maniem varas darītājiem. **122** Aizstāvi Tu Savu
kalpu uz labu, ka pārgalvji mani nepārvar. **123** Manas acis
ilgojās pēc Tavas pestīšanas un pēc Tava taisnā vārda. **124**
Dari pēc Savas žēlastības Savam kalpam un māci man
Tavus likumus. **125** Es esmu Tavs kalps; dari man gudru,
ka es atzīstu Tavas liecības. **126** Laiks ir, ka Tas Kungs

Savu darbu dara; tie lauzuši Tavu bauslību. **127** Tādēļ es
mīļoju Tavu bauslību vairāk nekā zeltu un šķīstu zeltu.
128 Tādēļ es turu visas pavēles par it taisnām; ikkatru
viltus ceļu es ienīstu. **129** Tavas liecības ir brīnišķas, tādēļ
mana dvēsele tās tur. **130** Kad Tavi Vārdi atveras, tad tie
apgaismo un dara vientiesīgos gudrus. **131** Savu muti
es atdaru ilgodamies, jo Tavu baušļu man gribās. **132**
Griezies pie manis un esi man žēlīgs, kā Tu mēdzi darīt
tiem, kas Tavu vārdu mīl. **133** Stiprini manus soļus iekš
Taviem vārdiem, un lai ļaunums nevalda pār mani. **134**
Atpestī mani no cilvēku spaidiem, tad es turēšu Tavas
pavēles. **135** Apgaismo Savu vaigu pār Savu kalpu un māci
man Tavus likumus. **136** Manas acis izraud asaru upes,
tāpēc ka netur Tavu bauslību. **137** Kungs, Tu esi taisns un
Tavas tiesas ir taisnas. **138** Taisnībā Tu esi piekodinājis un
lielā patiesībā Savas liecības. **139** Mans karstums mani
gandrīz nomācis, tāpēc ka mani pretinieki aizmirst Tavus
vārdus. **140** Tavi Vārdi ir ļoti šķīsti, un Tavs kalps tos
mīļo. **141** Es esmu mazs un nievāts, bet Tavas pavēles es
neaizmirstu. **142** Tava taisnība ir taisnība mūžīgi, un Tava
bauslība ir patiesība. **143** Bēdas un bailes man uzgājušas,
bet Tavi baušļi ir mans prieks. **144** Tavu liecību taisnība
ir mūžīga; liec man to saprast, tad es dzīvošu. **145** Es
saucu no visas sirds, paklausi mani, Kungs, tad es turēšu
Tavus likumus. **146** Es Tevi piesaucu, palīdzi man, ka turu
Tavas liecības. **147** Es nāku ar mazu gaismiņu un kliedzu;
uz Tavu Vārdu es ceru. **148** Agri manas acis mostas,
pārdomāt Tavus Vārdus. **149** Klausi manu balsi pēc Tavas
žēlastības; Kungs, atspirdzini mani pēc Tavām tiesām. **150**

Kas dzenās pēc blēdības, tie laužās uz mani, tie atkāpjas
tālu no Tavas bauslības. **151** Kungs, Tu esi tuvu, un visi
Tavi baušļi ir patiesība. **152** No iesākuma es zinu, ka Tu
Savas liecības esi stiprinājis uz mūžību. **153** Uzlūko manās
bēdās un izglāb mani, jo Tavu bauslību es neaizmirstu.
154 Iztiesā Tu manu tiesu un atpestī mani, atspirdzini
mani pēc Taviem Vārdiem. **155** Pestīšana paliek tālu no
bezdievīgiem, jo tie nemeklē Tavus likumus. **156** Kungs,
liela ir Tava apžēlošanās; atspirdzini mani pēc Tavām
tiesām. **157** Daudz ir manu vajātāju un pretinieku; bet es
neatkāpjos no Tavām liecībām. **158** Es redzu pārkāpējus,
un man sāp, ka tie netur Tavus Vārdus. **159** Uzlūko, ka
es Tavas pavēles mīļoju; ak Kungs, atspirdzini mani pēc
Tavas žēlastības. **160** Tavs vārds visnotaļ ir patiesība, un
visas Tavas taisnās tiesas paliek mūžīgi. **161** Lieli kungi
mani vajā bez vainas, bet mana sirds bīstas no Taviem
Vārdiem. **162** Es priecājos par Tavu Vārdu, kā kas dabūjis
lielu laupījumu. **163** Es ienīstu melus un turu tos par
negantību; Tavu bauslību es mīļoju. **164** Es Tevi teicu
septiņkārt dienā par Tavām taisnām tiesām. **165** Kas Tavu
bauslību mīļo, tiem ir liels miers un tie nekur nepiedurās.
166 Ak Kungs, es gaidu uz Tavu pestīšanu un daru pēc
Taviem baušļiem. **167** Mana dvēsele tur Tavas liecības, un
es tās ļoti mīļoju, **168** Es pasargu Tavas pavēles un Tavas
liecības, jo visi mani ceļi ir Tavā priekšā. **169** Ak Kungs, lai
mana saukšana nāk priekš Tava vaiga! Dari mani gudru
pēc Tava Vārda! **170** Lai mana sirds lūgšana nāk priekš
Tava vaiga! Izglāb mani pēc Tava Vārda! **171** Manas lūpas
teiktin teiks Tavu slavu, kad tu man māci Tavus likumus.

172 Mana mēle dziedās no Taviem vārdiem, jo visi Tavi
baušļi ir taisnība. **173** Lai Tava roka man nāk palīgā, jo
Tavas pavēles es esmu izredzējies. **174** Kungs, man gribās
Tavas pestīšanas, un Tava bauslība ir mans prieks. **175**
Lai dzīvo mana dvēsele, ka tā Tevi var teikt, un lai Tavas
tiesas man palīdz. **176** Es maldos kā pazudusi avs, - meklē
Savu kalpu, jo es neaizmirstu Tavas pavēles.

120 Svētku dziesma. Es piesaucu To Kungu savās bēdās,
un Viņš mani paklausa. **2** Kungs, izglāb manu dvēseli
no melkuļu lūpām un viltnieku mēlēm. **3** Ko viltīgā
mēle Tev dos, jeb ko viņa Tev pieliks? **4** Tā ir kā varoņa
asas bultas, kā degošas paegļu ogles. **5** Ak vai, man, ka
esmu svešinieks iekš Mešeha, un ka man jādzīvo Kedara
dzīvokļos. **6** Par ilgu manai dvēselei dzīvot pie tiem, kas
mieru ienīst. **7** Es turu mieru, bet tikko es runāju, tad tie
ceļ ķildu.

121 Svētku dziesma. Es paceļu savas acis uz tiem
kalniem, no kurienes man nāk palīdzība. **2** Mana palīdzība
nāk no Tā Kunga, kas debesis un zemi radījis. **3** Viņš tavai
kājai neliks slīdēt; kas tevi pasargā, Tas nesnaužot. **4** Redzi,
Israēla sargs nesnaužot un neguļot. **5** Tas Kungs tevi pasargā;
Tas Kungs ir tava ēna pa tavu labo roku, **6** Ka dienā saule
tevi nespiež, nedz mēnesis naktī. **7** Tas Kungs lai tevi
pasargā no visa ļauna, lai Viņš sarga tavu dvēseli. **8** Tas
Kungs lai pasargā tavu iziešanu un ieiešanu, no šī laika
mūžīgi.

122 Dāvida svētku dziesma. Es priecājos ar tiem, kas uz
mani saka: iesim Tā Kunga namā. **2** Mūsu kājas stāvēs
tavos vārtos, Jeruzāleme. **3** Jeruzāleme, kas atkal par

pilsētu uzcelta, kas visapkārt sastiprināta, **4** Kurp tās
ciltis iet, Tā Kunga ciltis, kā Israēlim pavēlēts, pateikt
Tā Kunga vārdam. **5** Jo tur tie tiesas krēsli likti, Dāvida
nama krēsli. **6** Vēlējiet mieru Jeruzālemei; lai labi klājās
tiem, kas tevi mīļo. **7** Miers lai ir iekš taviem mūriem,
labklāšana iekš taviem skaistiem namiem. **8** Savu brāļu
un savu draugu labad es tev vēlēšu mieru. **9** Tā Kunga,
mūsu Dieva, nama labad, es meklēšu tavu labumu.

123 Svētku dziesma. Es paceļu savas acis uz Tevi, kas
sēdi debesīs. **2** Redzi, kā kalpu acis uz sava kunga rokām,
un kā kalpoņu acis uz savas valdnieces rokām, tā mūsu
acis skatās uz To Kungu, mūsu Dievu, tiekams Viņš mūs
žēlos. **3** Esi mums žēlīgs, ak Kungs, esi mums žēlīgs, jo
mēs esam pārlieku nievāti. **4** Mūsu dvēsele pārlieku top
mēdīta no grezniem un nievāta no augstprātīgiem.

124 Dāvida svētku dziesma. Ja Tas Kungs pie mums
nebūtu bijis, tā lai jel Israēls saka, **2** Ja Tas Kungs pie
mums nebūtu bijis, kad cilvēki pret mums cēlās: **3** Tad tie
mūs dzīvus būtu aprijuši, kad viņu dusmība pret mums
apskaitās; **4** Tad ūdens mūs būtu apslīcinājis, un upes
būtu plūdušas pār mūsu dvēseli; **5** Tad augsti viļņi būtu
gājuši pār mūsu dvēseli. **6** Lai Tas Kungs ir slavēts, kas
mūs nav nodevis viņu zobiem par laupījumu. **7** Mūsu
dvēsele ir izglābta, kā putns no mednieka valgiem: valgs
pārrauts, un mēs esam izglābti. **8** Mūsu palīdzība ir iekš
Tā Kunga vārda, kas radījis debesis un zemi.

125 Svētku dziesma. Kas uz To Kungu cerē, tie
nešaubīsies, bet mūžīgi stāvēs, kā Ciānas kalns. **2** Ap
Jeruzālemi ir kalni, bet Tas Kungs ir ap Saviem ļaudīm

no šī laika mūžīgi. 3 Jo bezdievības scepteris nepaliks
pār taisno ļaužu mantas daļu, ka tie taisnie neizstiepj
savas rokas pie netaisnības. 4 Kungs, dari labu labiem un
tiem, kas savā sirdī skaidri. 5 Bet kas nogriežas uz saviem
līkiem ceļiem, tos Tas Kungs aizdzīs ar ļauna darītājiem;
bet miers lai ir pār Israēli.

126 Svētku dziesma. Kad Tas Kungs atkal atveda Ciānas
cietumniekus, tad mēs bijām tā kā kas sapņus redz; 2
Tad mūsu mute bija pilna smiešanās un mūsu mēle pilna
gavilēšanas; tad sacīja starp pagāniem: Tas Kungs lielas
lietas pie šiem ir darījis. 3 Tas Kungs lielas lietas pie
mums ir darījis, par to priecājamies. 4 Ak Kungs, atved
atpakaļ mūsu cietumniekus, kā upes dienvidu zemē! 5
Kas ar asarām sēj, ar gavilēšanu pļaus; 6 Tie aiziet un
raud, dārgu sēklu nesdami, bet tiešām ar prieku tie atkal
nāks un nesīs savus kūlīšus.

127 Salamana svētku dziesma. Ja Tas Kungs namu
neuztaisa, tad darbojās velti, kas pie tā strādā; ja Tas
Kungs pilsētu neapsargā, tad sargs velti nomodā. 2 Velti
jums, agri celties un vēlu palikt nomodā un ēst savu
maizi ar bēdām. Tiešām, Saviem mīļiem Viņš dod miegā.
3 Redzi, bērni ir manta no Tā Kunga, un miesas auglis ir
dāvana. 4 Tā kā bultas stipra vīra rokās, tāpat ir jaunie
bērni. 5 Svētīgs tas vīrs, kas savu bultu maku ar to pildījis;
tie netaps kaunā, kad tiem vārtos nāk runas ar saviem
ienaidniekiem.

128 Svētku dziesma. Svētīgs ikviens, kas To Kungu
bīstas un staigā viņa ceļos. 2 Tu mitināsies no savu roku
darba; svētīgs tu esi, tev labi klājās. 3 Tava sieva būs kā

auglīgs vīna koks ap tavu namu, tavi bērni kā eļļas zari ap
tavu galdu. 4 Redzi, tā ir svētīts tas vīrs, kas To Kungu
bīstas. 5 Tas Kungs lai tevi svētī no Ciānas, ka tu redzi
Jeruzālemes labumu visas savas mūža dienas, 6 Un redzi
savu bērnu bērnus: Miers lai ir pār Israēli.

129 Svētku dziesma. Tie mani daudzkārt apbēdinājuši
no manas jaunības, tā lai Israēls saka; 2 Tie mani
daudzkārt apbēdinājuši no manas jaunības, bet tie mani
nav pārvarējuši. 3 Arāji ir aruši uz manas muguras, tie
savas vagas garas dzinuši. 4 Tas Kungs ir taisns, Viņš
sacirtis bezdievīgo valgus. 5 Lai top kaunā un atpakaļ
dzīti visi kas Ciānu ienīst. 6 Lai tie top kā zāle uz jumtiem,
kas nokalst, pirms tā top plūkta, 7 Ar ko pļāvējs nepilda
savu roku, nedz kopiņu sējējs savu klēpi. 8 Un tie, kas
garām iet, lai nesaka: Tā Kunga svētība lai nāk pār jums,
mēs jūs svētījam Tā Kunga Vārdā.

130 Svētku dziesma. No dziļumiem es Tevi piesaucu,
Kungs. 2 Ak Kungs, klausi manu balsi, lai Tavas ausis
uzmana uz manas sirds lūgšanas balsi. 3 Ja Tu, Kungs,
gribi noziegumus pielīdzināt, - ak Kungs, kas pastāvēs? 4
Bet pie Tevis ir piedošana, lai Tevi bīstas. 5 Es gaidu uz
To Kungu, mana dvēsele gaida, un es ceru uz Viņa vārdu.
6 Mana dvēsele gaida uz To Kungu vairāk nekā uz rīta
gaismu sargi, kas rītu gaida. 7 Israēls lai cerē uz To Kungu,
jo pie Tā Kunga ir žēlastība un daudz pestīšanas pie Viņa.
8 Un Viņš atpestīs Israēli no visiem viņa noziegumiem.

131 Dāvida svētku dziesma. Kungs, mana sirds nav
lepna, un manas acis nav greznas; es netinos ar lielām
lietām, kas man ir visai brīnišķas. 2 Tiešām, savu dvēseli

es esmu remdējis un klusinājis, kā bērnu, kas atšķirts no
savas mātes; mana dvēsele ir pie manis kā atšķirts bērns.
3 Israēl, cerē uz To Kungu no šī laika un mūžīgi!
132 Svētku dziesma. Kungs, piemini Dāvidu un visas
viņa rūpes. 2 Tas Tam Kungam zvērējis un solījies Jēkaba
varenajam: 3 Es neiešu sava nama dzīvoklī, es nekāpšu
savas gultas cisās; 4 Es nedošu savām acīm miegu redzēt
nedz snaust saviem acu vākiem; 5 Līdz kamēr būšu atradis
vietu Tam Kungam un mitekli Jēkaba varenajam. 6 Redzi,
mēs par to esam dzirdējuši Efratā, mēs to esam atraduši
Jaāra laukos. 7 Iesim Viņa mājas vietā un pielūgsim
priekš Viņa kāju pamesla. 8 Celies, Kungs, uz Savu dusas
vietu, Tu un Tavas spēcības šķirsts; 9 Lai Tavi priesteri
apģērbjās ar taisnību, un Tavi svētie lai gavilē. 10 Neatmet
Sava svaidītā vaigu, Sava kalpa Dāvida dēļ. 11 Tas Kungs
Dāvidam tiešām ir zvērējis, no tā Viņš nenovērsīsies: No
tavas miesas augļiem būs, ko celšu uz tavu godības krēslu.
12 Ja tavi bērni turēs Manu derību un Manu liecību, ko Es
tiem mācīšu, tad arī viņu bērni sēdēs uz tava godības
krēsla mūžīgi. 13 Jo Tas Kungs Ciānu ir izredzējis, tur
Viņam gribās dzīvot. 14 Šī ir Mana dusas vieta mūžīgi,
šeit Es dzīvošu, jo tās Man gribās. 15 Svētīdams Es svētīšu
viņas barību un paēdināšu viņas nabagus ar maizi, 16
Un apģērbšu viņas priesterus ar pestīšanu, un viņas
svētie gavilēt gavilēs. 17 Tur Es Dāvidam uzcelšu ragu,
došu spīdekli Savam svaidītam. 18 Viņa ienaidniekus Es
apģērbšu ar kaunu, bet viņam ziedēs viņa kronis.
133 Dāvida svētku dziesma. Redzi, cik jauki un cik
mīlīgi, kad brāļi dzīvo vienprātīgi. 2 Tas ir, kā tā vislabākā

eļļa, kas no Ārona galvas notek viņa bārdā, kas notek līdz
viņa drēbju vīlei, 3 Tā kā rasa, kas no Hermona nokrīt
uz Ciānas kalniem; jo Tas Kungs tur apsola svētību un
dzīvību mūžīgi.

134 Svētku dziesma. Redzi, teiciet To Kungu, visi Tā
Kunga kalpi, kas naktī stāvat Tā Kunga namā. 2 Paceliet
savas rokas pret to svēto vietu un teiciet To Kungu. 3 Tas
Kungs, kas debesis un zemi radījis, Tas lai tevi svētī no
Ciānas.

135 Alleluja! Slavējiet Tā Kunga vārdu, slavējiet jūs, Tā
Kunga kalpi, 2 Kas stāvat Tā Kunga namā, mūsu Dieva
nama pagalmos, 3 Slavējiet To Kungu, jo Tas Kungs ir
labs, dziediet Viņa vārdam, jo Viņš ir mīlīgs. 4 Jo Tas
Kungs Jēkabu Sev izredzējis, Israēli par Savu īpašumu. 5
Jo es zinu, ka Tas Kungs ir liels, un mūsu Kungs lielāks
nekā visi dievi. 6 Visu, ko Tas Kungs grib, to Viņš dara,
debesīs un virs zemes, jūrā un visos dziļumos. 7 Viņš
uzved miglu no zemes galiem, dod zibeņus pie lietus,
izved vēju no viņa kambariem. 8 Viņš nokāva Ēģiptes
pirmdzimušos, gan cilvēkus gan lopus. 9 Viņš sūtīja zīmes
un brīnumus tavā vidū, Ēģiptes zemē, pret Faraonu un
visiem viņa kalpiem. 10 Viņš kāva daudz tautas un nokāva
varenus ķēniņus, 11 Sihonu, Āmoriešu ķēniņu, un Ogu,
Basanas ķēniņu, un visas Kanaāna valstis; 12 Un deva viņu
zemi par mantību, par mantību Saviem Israēla ļaudīm; 13
Kungs, Tavs vārds paliek mūžīgi, Kungs, Tava piemiņa
paliek līdz radu radiem. 14 Jo Tas Kungs tiesās Savus
ļaudis un apžēlosies par Saviem kalpiem. 15 Pagānu elki ir
sudrabs un zelts, cilvēku roku darbs. 16 Tiem ir mute, bet

tie nerunā, tiem ir acis, bet tie neredz, **17** Tiem ir ausis,
bet tie nedzird, ir dvašas tiem nav mutē. **18** Tādi pat kā
viņi, ir tie, kas tos taisa, un visi, kas uz tiem paļaujas.
19 Jūs, Israēla nams, teiciet To Kungu; jūs, Ārona nams,
teiciet To Kungu. **20** Jūs Levja nams, teiciet To Kungu; jūs,
kas To Kungu bīstaties, teiciet To Kungu. **21** Slavēts lai ir
Tas Kungs no Ciānas, kas dzīvo Jeruzālemē. Alleluja!

136 Pateiciet Tam Kungam, jo Viņš ir laipnīgs, un Viņa
žēlastība paliek mūžīgi. **2** Pateiciet tam dievu Dievam,
jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **3** Pateiciet tam kungu
Kungam, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **4** Tam, kas vien
lielus brīnumus dara, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **5** Kas
debesis ar gudrību radījis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi.
6 Kas zemi pār ūdeņiem izplatījis, jo Viņa žēlastība paliek
mūžīgi. **7** Kas lielus spīdekļus darījis, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi; **8** Sauli, lai dienu valda, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi; **9** Mēnesi un zvaigznes, lai nakti valda,
jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi. **10** Kas ēģiptiešiem viņu
pirmdzimtos nokāvis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **11**
Un Israēli no viņu vidus izvedis; jo Viņa žēlastība paliek
mūžīgi; **12** Ar stipru roku un izstieptu elkoni, jo Viņa
žēlastība paliek mūžīgi. **13** Kas Niedras jūru pāršķīris, jo
Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **14** Un Israēli caur viņu cauri
izvedis, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **15** Un Faraonu ar
viņa karaspēku iegāzis Niedras jūrā, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi; **16** Kas savus ļaudis pa tuksnesi vadījis, jo
Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **17** Kas lielus ķēniņus kāvis,
jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **18** Un nokāvis varenus
ķēniņus, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **19** Sihonu,

Āmoriešu ķēniņu, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **20** Un
Ogu, Basanas ķēniņu, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi;
21 Un devis viņu zemi par mantību, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi; **22** Par mantību Israēlim, savam kalpam, jo
Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **23** Kas mūs pieminējis mūsu
bēdās, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi; **24** Un mūs izrāvis
no mūsu spaidītājiem, jo Viņa žēlastība paliek mūžīgi;
25 Kas visai miesai dod barību, jo Viņa žēlastība paliek
mūžīgi. **26** Pateiciet Dievam debesīs, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi.

137 Pie Bābeles upēm, tur mēs sēdējām un raudājām,
kad pieminējām Ciānu. **2** Savas kokles tur pakārām
vītolos. **3** Jo mūsu aizvedēji cietumā tur no mums prasīja
dziesmas un mūsu spaidītāji līksmību: Dziediet mums
dziesmu no Ciānas. **4** Kā mēs varētu dziedāt Tā Kunga
dziesmu svešā zemē? **5** Ja es tevi aizmirstu, Jeruzāleme,
tad lai mana labā roka top aizmirsta. **6** Mana mēle lai
pielīp pie mana zoda, ja es tevi nepieminu, ja es nepaceļu
Jeruzālemi par savu vislielāko prieku. **7** Kungs, piemini
Jeruzālemes dienu Edoma bērniem, kas sacīja: Nopostiet,
nopostiet to līdz pat viņas pamatiem. **8** Tu posta pilna
Bābeles meita, svētīgs ir, kas tev atmaksā, kā tu mums esi
darījusi; **9** Svētīgs būs, kas tavus jaunos bērnus sagrābs
un tos satrieks pie akmens.

138 Dāvida dziesma. Es Tev pateicos no visas savas
sirds, dievu priekšā es Tev gribu dziedāt. **2** Es pielūgšu
Tavā svētā namā, un pateikšos Tavam vārdam par Tavu
žēlastību un patiesību, jo Tu pāri par Savu vārdu esi
paaugstinājis Savas apsolīšanas. **3** Tai dienā, kad es

piesaucu, tad Tu mani paklausīji, Tu manai dvēselei esi
devis drošību un spēku. 4 Visi ķēniņi virs zemes Tev
pateiksies, Kungs, kad tie dzirdēs Tavas mutes vārdus, 5
Un tie dziedās no Tā Kunga ceļiem, jo Tā Kunga godība
ir liela. 6 Jo Tas Kungs ir augsts, un taču Viņš uzlūko
pazemīgo un pazīst lepno no tālienes. 7 Kad es staigāju
pašā bēdu vidū, tad Tu mani atspirdzini; Tu izstiep Savu
roku pret manu ienaidnieku dusmību, un Tava labā roka
man palīdz. 8 Tas Kungs to priekš manis izdarīs. Tava
žēlastība, Kungs, paliek mūžīgi; Savu roku darbu Tu
neatstāsi.

139 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim. Kungs, Tu
mani pārmani un pazīsti. 2 Tu zini manu sēdēšanu un
celšanos, Tu noproti manas domas no tālienes. 3 Lai eju,
lai guļu, Tu esi ap mani, un Tev zināmi visi mani ceļi. 4
Jo nav ne vārda uz manas mēles; redzi, Kungs, to visu
Tu zini. 5 Tu meties ap mani pakaļā un priekšā un turi
Savu roku pār mani. 6 Šī atzīšana man ir visai brīnišķa
un augsta, es to nevaru izprast. 7 Kur man būs aiziet no
Tava Gara, un kur man būs bēgt no Tava vaiga? 8 Ja es
kāptu debesīs, tad Tu tur esi; ja es nogultos ellē, redzi,
Tu tur arīdzan esi. (Sheol h7585) 9 Ja es ņemtu ausekļa
spārnus un paliktu jūras galā. 10 Tad arī tur Tava roka
mani vadīs, un Tava labā roka mani turēs. 11 Ja es sacītu:
Lai tumsība mani apklāj un par nakti lai paliek gaisma ap
mani: 12 Tad ir tumsība Tavā priekšā nebūtu tumša, un
nakts spīdētu kā diena, tumsība būtu kā gaisma. 13 Jo
Tu esi radījis manas īkstis, Tu mani esi apsedzis manas
mātes miesās. 14 Es Tev pateicos, ka es ļoti brīnišķi esmu

darīts, brīnišķi ir Tavi darbi, un mana dvēsele to it labi
zin. **15** Mani kauli Tev nebija apslēpti, kad es slepenībā
tapu darīts, kad es tapu iztaisīts zemes dziļumos. **16** Tavas
acis redzēja mani, vēl neiztaisītu pīti(miesas iedīgli), un
visas nākamās dienas bija rakstītas Tavā grāmatā, kad
vēl nebija nevienas. **17** Cik dārgas man ir Tavas domas,
ak Dievs! Cik liels ir viņu skaits! **18** Kad tās jāskaita, tad
viņu vairāk nekā smiltis. Es uzmostos un vēl esmu pie
Tevis. **19** Ak Dievs, kaut Tu bezdievīgo nokautu, un kaut
asinsvainīgie no manis atstātos. **20** Tie par Tevi runā ar
negantību un Tavi ienaidnieki lepojās ar viltu. **21** Vai
man nebūs ienīdēt, kas Tevi, Kungs, ienīst, un ieriebt,
kas pret Tevi ceļas? **22** Ienīdēt es tos ienīstu, tie man ir
ienaidnieki. **23** Pārbaudi mani, ak Dievs, un atzīsti manu
sirdi, izmeklē mani un atzīsti manas domas, **24** Un redzi,
vai es esmu negantā ceļā, un vadi mani uz mūžīgu ceļu.

140 Dāvida dziesma, dziedātāju vadonim. Izglāb mani,
Kungs, no ļauniem cilvēkiem, izrauj mani no varas
darītājiem, **2** Kas ļaunu domā savā sirdī, kas ikdienas
saceļ karu. **3** Tie trin savu mēli kā čūska, odžu dzelonis
ir apakš viņu lūpām. (Sela) **4** Pasargi mani, Kungs, no
bezdievīgo rokām, izglāb mani no varas darītājiem, kas
domā nostumt manas kājas. **5** Tie lepnie man liek valgus
un virves, tie man izpleš tīklu ceļmalā un liek man
slazdus. (Sela) **6** Es saku uz To Kungu: Tu esi mans Dievs,
klausies, ak Kungs, uz manas sirds lūgšanas balsi. **7** Kungs,
Dievs, mans stiprais Pestītājs, Tu apsedz manu galvu
kaušanas laikā. **8** Nedod, ak Kungs, tam bezdievīgam, ko
viņš kāro, un lai viņa padoms neizdodas, jo tie greznojās.

(Sela) 9 Tiem, kas ap mani metās, lai nāk uz viņu galvu tā
nelaime, par ko tie runā. 10 Degošas ogles lai krīt uz tiem.
Viņš tos gāzīs ugunī, dziļās bedrēs, ka tie vairs necelsies.
11 Lielmutis nepastāvēs virs zemes, nelaime varmāku
vajās un trieks. 12 Es zinu, ka Tas Kungs iztiesās nabaga
lietas un bēdīgā tiesu. 13 Tiešām, taisnie Tavam vārdam
pateiksies, sirdsskaidrie pastāvēs Tavā priekšā.

141 Dāvida dziesma. Kungs, Tevi es piesaucu, steidzies
pie manis, klausies uz manu balsi, kad es Tevi piesaucu. 2
Lai mana lūgšana Tavā priekšā top cienīta kā kvēpināmais
upuris, manu roku pacelšana kā vakara upuris. 3 Kungs,
sargi manu muti un pasargi manas lūpas. 4 Nedod
manai sirdij griezties uz ļaunu, bezdievīgu darbu darīt
ar ļaundarītājiem, ka nebaudu no viņu kārumiem. 5
Lai taisnais mani sit, tā būs žēlastība, un lai viņš mani
pārmāca, tā būs eļļa uz manu galvu, tam lai mana
galva neliedzās; bet es vienmēr lūdzu pret viņu ļauniem
darbiem. 6 No akmens kalniem viņu soģi lai top nogāzti;
tad dzirdēs manus vārdus, ka tie mīlīgi. 7 Kā zemi uzplēš
un uzar, tā mūsu kauli ir izkaisīti līdz pašam kapam. (Sheol
h7585) 8 Bet uz Tevi, Kungs, Dievs, manas acis raugās, uz
Tevi paļaujos, neatstum manu dvēseli. 9 Pasargi mani
no tā valga, ko tie man ir izmetuši, un no ļauna darītāju
slazdiem. 10 Bezdievīgie kritīs savos tīklos, kamēr es iešu
garām.

142 Dāvida pamācība; lūgšana, kad viņš bija alā. Es
piesaucu To Kungu ar savu balsi, es lūdzu To Kungu
ar savu balsi. 2 Es izgāžu savu žēlošanos Viņa priekšā,
es izstāstu Viņa priekšā savas bēdas. 3 Kad mans gars

iztrūcināts, tad Tu zini manu ceļu; tie man liek valgus
ceļā, kur es eju. 4 Skaties pa labo roku un redzi, tur nav
neviena, kas mani grib pazīt: es nekur nevaru izbēgt,
neviens nebēdā par manu dvēseli. 5 Tevi es piesaucu,
Kungs; es saku: Tu esi mana cerība, mana daļa dzīvo zemē.
6 Ņem vērā manu kliegšanu, jo es esmu ļoti nonīcis; izglāb
mani no maniem vajātājiem, jo tie man ir visai vareni. 7
Izved manu dvēseli no cietuma, ka es pateicos Tavam
vārdam; par mani gavilēs taisnie, kad Tu man labu darīsi.

143 Dāvida dziesma. Ak Kungs, klausi manu lūgšanu,
ņem vērā manas sirds lūgšanas Savas patiesības dēļ,
paklausi mani Savas taisnības dēļ! 2 Un neej sodā ar Savu
kalpu, jo Tavā priekšā neviens, kas dzīvo, nav taisns.
3 Jo ienaidnieks vajā manu dvēseli, viņš samin manu
dzīvību pie zemes, viņš mani liek tumsībā, kā tos, kas jau
sen miruši. 4 Un mans gars iekš manis iztvīcis, mana
sirds iekš manis nonīkusi. 5 Es pieminu senos laikus, es
pārdomāju visus Tavus darbus, es runāju pie sevis par to,
ko Tava roka darījusi. 6 Es izplešu savas rokas uz Tevi,
mana dvēsele ir Tavā priekšā kā izkaltusi zeme. (Sela)
7 Steidzies mani paklausīt, Kungs, - mans gars nonīcis;
neapslēp Savu vaigu priekš manis, lai netopu kā tie, kas
grimst bedrē. 8 Liec man agri dzirdēt Tavu žēlastību, jo
es paļaujos uz Tevi; dari man zināmu to ceļu, pa ko man
jāiet; jo uz Tevi nesās mana dvēsele. 9 Izglāb mani, Kungs,
no maniem ienaidniekiem, Tev es pavēlos(iekš Tevis es
patveros). 10 Māci man darīt pēc Tava prāta, jo Tu esi
mans Dievs, Tavs labais Gars lai mani vada pa taisnu ceļu.
11 Tava vārda dēļ ak Kungs, atspirdzini mani, izved manu

dvēseli no bēdām Savas taisnības dēļ. 12 Un izposti manus
ienaidniekus Savas žēlastības dēļ, un iznīcini visus, kas
manu dvēseli apbēdina, jo es esmu Tavs kalps.

144 Dāvida dziesma. Slavēts lai ir Tas Kungs, mans
patvērums, kas manām rokām māca kauties, un maniem
pirkstiem karot, 2 Mans žēlotājs un mana stiprā pils,
mans patvērums un mans izglābējs, manas priekšturamās
bruņas, uz ko es paļaujos, kas manus ļaudis man dara
paklausīgus. 3 Kungs, kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini?
Un cilvēka bērns, ka Tu viņu lieci vērā? 4 Cilvēks ir kā
dvaša, viņa laiks ir kā ēna, kas aiziet. 5 Kungs, nolaid
Savas debesis un kāp zemē, aizskar kalnus, ka tie kūp. 6
Met zibeņus un izkaisi tos, šaudi Savas bultas un izbiedē
tos. 7 Izstiep Savas rokas no augstības, atpestī mani un
izglāb mani no lieliem ūdeņiem, no svešinieku rokas! 8
Viņu mute runā melus, un viņu labā roka ir viltus roka. 9
Ak Dievs, es Tev dziedāšu jaunu dziesmu, es Tev dziedāšu
ar desmit stīgu koklēm. 10 Tu ķēniņiem dod pestīšanu,
un izglābi Savu kalpu Dāvidu no nikna zobena. 11 Izglābi
mani un atpestī mani no svešinieku rokas, kas ar savu
muti melus runā, un viņu labā roka ir viltus roka; 12
Ka mūsu dēli uzaug savā jaunībā kā stādi, mūsu meitas
kā izcirsti stūra pīlāri pils namos. 13 Ka mūsu klētis ir
pilnas un izdod visādu mantu, ka mūsu ganāmie pulki pa
tūkstošiem vedās un pa simts tūkstošiem mūsu laidaros;
14 Ka mūsu liellopi augļojās, un ka postīšanas, laupīšanas,
vaidēšanas nav pa mūsu ielām. 15 Svētīga tā tauta, kam
tā klājās, svētīga tā tauta, kam Tas Kungs ir par Dievu.

145 Dāvida teikšana. Es Tevi augsti teikšu, mans Dievs,
Tu Ķēniņ, un slavēšu Tavu vārdu mūžīgi mūžam. **2**
Ikdienas es Tevi gribu teikt un slavēšu Tavu vārdu mūžīgi
mūžam. **3** Tas Kungs ir liels un ļoti slavējams, un Viņa
augstība ir neizdibinājama. **4** Bērnu bērni slavēs Tavus
darbus un stāstīs Tavu varu. **5** Es teikšu Tavas godības
augstību un pārdomāšu Tavus brīnuma darbus. **6** Par
Taviem vareniem spēka darbiem runās, un es sludināšu
Tavu augstību. **7** Tavas lielās lēnības piemiņu teiktin
teiks un Tavu taisnību slavēs ar dziesmām. **8** Žēlīgs un
sirds žēlīgs ir Tas Kungs, pacietīgs un no lielas lēnības. **9**
Tas Kungs ir labs visiem, un Viņa apžēlošanās parādās
pie visiem Viņa darbiem. **10** Visi Tavi darbi, Kungs, Tevi
teiks, un Tavi svētie Tevi slavēs. **11** Tie izteiks Tavas
valstības godību un runās par Tavu varu; **12** Lai cilvēku
bērniem Tava vara top zināma un Tavas valstības augstība
un godība. **13** Tava valstība ir mūžīga valstība, un Tava
valdīšana paliek līdz visiem radu radiem. **14** Tas Kungs ir
atspaids visiem, kas krīt, un uzceļ visus nospiestos. **15**
Visas acis gaida uz Tevi un Tu tiem dod viņu barību savā
laikā: **16** Tu atveri Savu roku un pieēdini visus, kas dzīvo,
ar labu prātu. **17** Tas Kungs ir taisns visos Savos ceļos un
svēts visos Savos darbos. **18** Tas Kungs ir tuvu visiem,
kas Viņu piesauc, visiem, kas Viņu piesauc patiesībā. **19**
Viņš dara, ko tie grib, kas Viņu bīstas, un klausa viņu
kliegšanu un tiem palīdz. **20** Tas Kungs pasargā visus, kas
Viņu mīļo, un izdeldēs visus bezdievīgos. **21** Mana mute
runās Tā Kunga slavu un visa miesa teiks Viņa svēto
vārdu mūžīgi mūžam.

146 Alleluja! Slavē To Kungu, mana dvēsele. **2** Es slavēšu
To Kungu, kamēr dzīvošu, es dziedāšu savam Dievam,
kamēr vēl še būšu. **3** Nepaļaujaties uz lieliem kungiem,
uz cilvēku bērniem, kas nekā nevar palīdzēt. **4** Cilvēka
garam jāiziet, viņam jāpaliek atkal zemes kārtā, tai dienā
visi viņa nodomi iet bojā. **5** Svētīgs tas, kam Jēkaba Dievs
par palīgu un kam cerība stāv uz To Kungu, savu Dievu! **6**
Viņš debesis un zemi radījis, jūru un visu, kas tur iekšā;
Viņš uzticību tur mūžīgi. **7** Viņš tiesu nes tiem, kas varas
darbus cieš, dod maizi izsalkušiem. Tas Kungs atsvabina
cietumniekus. **8** Tas Kungs atdara akliem acis, Tas Kungs
uzceļ nospiestus; Tas Kungs mīļo taisnus. **9** Tas Kungs
pasargā svešiniekus un bāriņus un uztur atraitnes, bet
bezdievīgiem Viņš ceļus samaitā. **10** Tas Kungs valdīs
mūžīgi, tavs Dievs, ak Ciāna, līdz radu radiem. Alleluja!
147 Teiciet To Kungu, jo ir labi, mūsu Dievu slavēt;
šī teikšana ir mīlīga un pieklājās. **2** Tas Kungs uztaisa
Jeruzālemi, Viņš sapulcina Israēla ļaudis, kas bija izdzīti.
3 Viņš dziedina tos, kam satriektas sirdis, un remdē viņu
sāpes. **4** Viņš skaita zvaigžņu pulku, Viņš sauc tās visas
pa vārdam. **5** Mūsu Kungs ir liels un varens spēkā, Viņa
gudrība ir neizmērojama. **6** Tas Kungs paceļ bēdīgos un
pazemo bezdievīgos līdz zemei. **7** Pateiciet Tam Kungam
ar slavas dziesmām, teiciet mūsu Dievu ar koklēm! **8** Viņš
debesi apklāj ar mākoņiem, Viņš lietu dod zemei, Viņš liek
zālei augt uz kalniem; **9** Viņš lopiem dod barību, jauniem
kraukļiem, kad tie sauc. **10** Viņam nav labs prāts pie zirga
stipruma, Viņam nepatīk vīra lieli. **11** Tam Kungam patīk
tie, kas Viņu bīstas, kas gaida uz Viņa žēlastību. **12** Teici

To Kungu, Jeruzāleme, slavē savu Dievu, Ciāna. **13** Jo
Viņš stiprina tavu vārtu aizšaujamos, Viņš svētī tavus
bērnus tur iekšā. **14** Viņš dod mieru tavām robežām,
Viņš tevi paēdina ar briedušiem kviešiem. **15** Viņš sūta
Savas apsolīšanas virs zemes, Viņa vārds tek(izplatās) ar
steigšanos. **16** Viņš dod sniegu kā vilnu, Viņš kaisa salnu
kā pelnus. **17** Viņš met Savu krusu kā kumosus. Kas var
pastāvēt priekš Viņa aukstuma? **18** Viņš sūta Savu vārdu,
un kūst, Viņš liek savam vējam pūst, tad ūdeņi notek. **19**
Viņš Jēkabam dara zināmu Savu vārdu, Israēlim Savus
likumus un tiesas, **20** Tā Viņš nedara nevienai citai tautai;
Viņa tiesas tās nepazīst. Alleluja!

148 Alleluja! Teiciet To Kungu debesīs, teiciet Viņu
augstībā. **2** Teiciet Viņu, visi Viņa eņģeļi, teiciet Viņu, visi
Viņa karapulki; **3** Teiciet Viņu, saule un mēnesis, teiciet
Viņu visas spožās zvaigznes; **4** Teiciet Viņu, jūs debesu
debesis, un jūs ūdeņi, kas ir pār debesīm. **5** Lai tie Tā
Kunga vārdu teic, jo kad Viņš pavēlēja, tad tie tapa radīti.
6 Viņš tiem liek pastāvēt mūžīgi mūžam, Viņš tiem ir
likumu licis, ko tie nevar pārkāpt. **7** Teiciet To Kungu
virs zemes, jūs lielās jūras zivis un visi dziļumi, **8** Uguns
un krusa, sniegs un migla, vējš un auka, kas Viņa vārdu
izdara, **9** Kalni un visi pakalni, augļu koki un visi ciedru
koki, **10** Meža zvēri un visi lopi, tārpi un spārnainie putni,
11 Jūs ķēniņi virs zemes un visi ļaudis, lieli kungi un visi
zemes soģi, **12** Jaunekļi un jaunietes, veci ar jauniem:
13 Tiem būs teikt Tā Kunga vārdu, jo Viņa vārds vien ir
augsts, Viņa augstība ir pārāka par zemi un debesi, **14**
Un Viņš ir paaugstinājis Savu ļaužu ragu, slavu visiem

Saviem svētiem, Israēla bērniem, tiem ļaudīm, kas Viņam
tuvu. Alleluja!

149 Alleluja! Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu,
svēto draudze lai Viņu teic. **2** Israēls lai priecājās iekš
sava Radītāja, Ciānas bērni lai līksmojās par savu Ķēniņu!
3 Lai tie Viņa vārdu teic ar stabulēm, lai tie Viņam dzied
ar bungām un koklēm. **4** Jo Tam Kungam labs prāts pie
Saviem ļaudīm, Viņš pagodina bēdīgos ar pestīšanu. **5**
Svētie priecāsies godā, tie līksmosies savās gultās. **6**
Viņu mute paaugstinās Dievu, un viņu rokās būs abējās
pusēs griezīgs zobens, **7** Atriebties pie pagāniem un sodīt
tautas, **8** Saistīt viņu ķēniņus ķēdēs un viņu lielkungus
dzelzs pinekļos, **9** Darīt tiem pēc tās tiesas, kas ir rakstīta.
Tāds gods būs visiem Viņa svētiem. Alleluja!

150 Alleluja! Teiciet Dievu Viņa svētā vietā, teiciet To
Kungu Viņa stiprā izplatījumā. **2** Teiciet Dievu par Viņa
lielo varu, teiciet To Kungu Viņa lielās augstības pēc. **3**
Teiciet Viņu ar bazūnes skaņu, teiciet Viņu ar stabulēm
un koklēm. **4** Teiciet Viņu ar bungām un stabulēm, teiciet
Viņu ar stīgām un svilpēm. **5** Teiciet Viņu ar skaņiem
pulksteņiem, teiciet Viņu ar gavilēšanas pulksteņiem. **6**
Viss, kam ir dvaša, lai slavē To Kungu. Alleluja!

Salamana Pamācības

1 Salamana, Dāvida dēla, Israēla ķēniņa, sakāmie vārdi,
2 Atzīt gudrību un mācību, un saprast prātīgu valodu,
3 Pieņemties apdomībā, taisnībā, tiesā un skaidrībā, **4**
Ka tiem vēl nejēgām tiek samaņa, jauniem atzīšana
un apdomīgs prāts. **5** Kas gudrs, klausīs un pieaugs
mācībā, un kas prātīgs, ņemsies labus padomus, **6** Ka
izprot sakāmus vārdus un mīklas, gudro valodas un viņu
dziļos vārdus. **7** Tā Kunga bijāšana ir atzīšanas iesākums;
gudrību un mācību ģeķi nicina. **8** Klausi, mans bērns,
sava tēva pārmācībai un nepamet savas mātes mācību; **9**
Jo tas ir jauks krāšņums tavai galvai un zelta rota tavam
kaklam. **10** Mans bērns, kad grēcinieki tevi vilina, tad
neklausi! **11** Kad tie saka: „Nāc mums līdz, glūnēsim uz
asinīm, glūnēsim uz nenoziedzīgo par nepatiesu! **12** Kā
elle norīsim viņus dzīvus, un sirds skaidrus kā tādus, kas
bedrē grimst. **(Sheol h7585)** **13** Mēs atradīsim visādas dārgas
mantas, pildīsim savus namus ar laupījumu. **14** Tava daļa
tev būs mūsu starpā, viens pats maks būs mums visiem."
15 Mans bērns, nestaigā vienā ceļā ar tiem; sargi savu
kāju no viņu pēdām; **16** Jo viņu kājas skrien uz ļaunu un
steidzās asinis izliet. **17** Bet lai arī tīklu izplāta visiem
putniem priekš acīm; tas ir par velti! **18** Tā arī viņi glūn
uz savām pašu asinīm un glūn uz savu pašu dzīvību. **19**
Tā iet visiem, kas plēš netaisnu mantu; kam šī ir, tam tā
paņem dzīvību. **20** Dieva gudrība skaņi sauc uz lielceļiem,
uz ielām tā paceļ savu balsi; **21** Tā izsaucās, kur ļaužu
vislielais troksnis; kur ieiet pilsētas vārtos, tā runā savu
valodu: **22** Cik ilgi, nejēgas, jūs mīlēsiet nejēdzību, un

smējējiem gribēsies apsmiet, un ģeķi ienīdēs atzīšanu? 23
Griežaties pie manas mācības! Redzi, es jums došu savu
garu un jums darīšu zināmus savus vārdus. 24 Tādēļ nu,
ka es aicināju, un jūs liedzaties, ka savu roku izstiepju, un
nav, kas uzklausa, 25 Un jūs visu manu padomu atmetiet
un manas pārmācības negribiet; 26 Tādēļ arī es smiešos
par jūsu postu, es smiešos, kad jums izbailes uzies, 27 Kad
pār jums izbailes nāks kā auka, un posts jums uzbruks
kā vētra, kad briesmas un bailes jums uzies. 28 Tad tie
mani sauks, bet es neatbildēšu, tie mani meklēs agri, bet
mani neatradīs, 29 Tādēļ ka tie atzīšanu ienīdējuši un
Tā Kunga bijāšanu nav pieņēmuši. 30 Tiem negribējās
mana padoma, tie ir nicinājuši visu manu pārmācīšanu;
31 Tādēļ tie ēdīs no sava ceļa augļiem, un būs paēduši
no saviem padomiem. 32 Jo nesaprašu nomaldīšanās tos
nokauj, un ģeķu pārdrošība tos nomaitā. 33 Bet kas mani
klausa, tas dzīvos droši, un savā mierā tas ļauna nebīsies.

2 Mans bērns, ja tu pieņemsi manus vārdus, un sirdī
glabāsi manu mācību, 2 Savu ausi griezt uz gudrību un
savu sirdi uz atzīšanu, 3 Tiešām, ja tu atzīšanas lūgsies un
savu balsi pacelsi pēc saprašanas, 4 Ja tu viņu meklēsi
kā sudrabu un tai pakaļ dzīsies kā mantai; 5 Tad tu
sapratīsi Tā Kunga bijāšanu un atradīsi Dieva atzīšanu; 6
(Jo Tas Kungs dod gudrību, no viņa mutes nāk atzīšana
un saprašana: 7 Viņš taisniem paglabā labklāšanos un ir
par bruņām tiem, kas bezvainībā staigā, 8 Sargādams
taisnības ceļus un pasargādams savu taisno tekas;) 9
Tad tu atzīsi, kas taisnība un tiesa, un kas skaidrība
un ceļš uz visu labu, 10 Ja gudrība nāks tavā sirdī, un

atzīšana tavai dvēselei būs mīļa, **11** Tad labs padoms
tevi pasargās un saprašana tevi paglabās, **12** Ka tā tevi
izglābj no ļauna ceļa, no vīra, kas netiklību runā, **13** Kas
atstājuši skaidrības ceļus, staigā pa tumsības ceļiem, **14**
Kas priecājās ļaunu darīt un prieku atrod netiklībā un
viltībā, **15** Kuru ceļi ir greizi, un kas savās tekās netikli;
16 Ka tā tevi izglābj no svešas sievas, no svešnieces ar
mīkstiem vārdiem, **17** Kas atstāj savas jaunības vīru, un
aizmirst sava Dieva derību; **18** (Jo viņas nams pašķiebjās
uz nāvi, un viņas ceļi pie miroņiem; **19** Visi, kas pie tās
ieiet, negriežas atpakaļ, nedz atrod dzīvības ceļus;) **20**
Ka, lai tu staigā pa labo ceļiem un sargi taisno tekas; **21** Jo
taisnie dzīvos zemē, un sirdsskaidrie tur paliks; **22** Bet
bezdievīgie no zemes taps izdeldēti, un kas ticību netur,
no tās taps izsakņoti.

3 Mans bērns, neaizmirsti manu mācību, bet lai tava
sirds patur manus baušļus. **2** Jo tie tev pieliks daudz
dienu un dzīvības gadus un mieru. **3** Žēlastība un ticība
tevi neatstās; sien tos ap savu kaklu un ieraksti tos savas
sirds galdiņā; **4** Tad tu atradīsi žēlastību un labprātību
Dieva un cilvēku acīs. **5** Paļaujies uz To Kungu no visas
savas sirds un nepaļaujies uz savu gudrību. **6** Visos savos
ceļos ņem Viņu vērā, tad Viņš darīs līdzenas tavas tekas
7 Neesi gudrs savās acīs; bīsties To Kungu un atkāpies
no ļauna. **8** Tās būs tavai miesai zāles, kas dziedina,
un atspirgšana taviem kauliem. **9** Godā To Kungu no
savas mantas, un no visa sava ienākuma pirmajiem, **10**
Tad tavi šķūņi pildīsies ar pilnību, un tavi vīna spaidi
plūdīs no jauna vīna. **11** Mans bērns, neatmet Tā Kunga

pamācīšanu, un lai viņa pārmācīšana tev neriebj; **12**
Jo ko Tas Kungs mīļo, to Viņš pārmāca, kā tēvs dēlu,
pie kā tam labs prāts. **13** Svētīgs tas cilvēks, kas atradis
gudrību, un cilvēks, kam tiek saprašana. **14** Viņu mantot
ir labāki nekā sudrabu mantot, un viņu krāt labāki nekā
spožu zeltu. **15** Viņa ir dārgāka pār pērlēm un viss, ko
tu kārotos, tai netiek līdzi. **16** Garš mūžs ir viņas labā
rokā, un viņas kreisā bagātība un gods. **17** Viņas ceļi
ir jauki ceļi, un visas viņas tekas ir miers. **18** Viņa ir
dzīvības koks tiem, kas viņu tver, un kas viņu cieti tur, tas
ir laimīgs. **19** Tas Kungs ar gudrību licis pamatus zemei,
ar saprašanu viņš sataisījis debesis. **20** Caur viņa ziņu
plūda ūdens plūdi, un padebeši pilēja ar rasu. **21** Mans
bērns, lai tās neizzūd no tavām acīm, pasargi apdomīgu
prātu un samaņu. **22** Jo tā būs tavas dvēseles dzīvība un
glītums tavam kaklam. **23** Tad tu savu ceļu staigāsi droši,
un tava kāja nepiedauzīsies; **24** Apguldamies tu nebīsies,
bet gulēsi, un tavs miegs būs gards. **25** Tu nebīsies no
piepešas izbailes, nedz no bezdievīgo posta, kad tas nāk;
26 Jo Tas Kungs būs tavs patvērums un pasargās tavu kāju
no valgiem. **27** Neliedzies labu darīt, kam tas nākas, ja
Dievs devis, ka tev pie rokas, to darīt; **28** Nesaki uz savu
tuvāko: „Ej un nāc, es tev rīt došu!“un tev tomēr ir. **29**
Neperē ļauna pret savu tuvāko, kad tas tev uzticēdamies
pie tevis dzīvo. **30** Nebaries par nepatiesu ar cilvēku ja
viņš tev ļauna nav darījis. **31** Neapskaudi varas darītāju
un neizraugies sev neviena no viņa ceļiem; **32** Jo netiklais
Tam Kungam ir negantība, bet viņam ir draudzība ar
sirdsskaidriem. **33** Tā Kunga lāsti ir bezdievīga namā,

bet taisno mājas vietu viņš svētī. **34** Smējējus tiešām
viņš apsmies, bet pazemīgiem dos žēlastību. **35** Gudrie
iemantos godu, bet ģeķi atradīs kaunu.

4 Klausāties, mani bērni, tēva pamācīšanu un meklējiet
atzīšanu mācīties; **2** Jo es jums dodu labu mācību,
neatmetiet manu bauslību! **3** Jo es biju sava tēva dēls,
savai mātei luteklītis un vienīgais; **4** Un viņš mani mācīja
un sacīja: Lai tava sirds pieņem manus vārdus, turi manus
baušļus, tad tu dzīvosi; **5** Manto gudrību, manto atzīšanu;
neaizmirsti un negriezies nost no manas mutes vārdiem;
6 Neatstāj to, tad viņa tevi paglābs; mīļo viņu, tad viņa
tevi pasargās. **7** Gudrības iesākums ir: Manto gudrību
un ar visu savu padomu samanto atzīšanu. **8** Turi viņu
augsti, tad viņa tevi paaugstinās, viņa tevi cels godā, ja tu
viņu apkampsi. **9** Viņa dos jauku glītumu tavai galvai;
krāšņu kroni viņa tev dāvinās. **10** Klausies, mans bērns,
un pieņem manus vārdus, tad vairosies tavas dzīvības
gadi. **11** Es tev mācīšu gudrības ceļu, es tevi vadīšu uz
taisna ceļa, **12** Ka staigājot tavi soļi nemetās, un tekot tu
nepiedauzies. **13** Turies cieti pie pamācības, neatstājies no
tās, sargi to; jo tā ir tava dzīvība. **14** Uz bezdievīgo tekas
nenāc un uz ļauno ceļa neej! **15** Stājies no tā, nestaigā uz
viņa; raujies no tā un ej garām! **16** Jo tie neaiziet gulēt,
pirms nav ļauna darījuši, un tiem nenāk miegs, pirms
nav kādu zemē gāzuši. **17** Jo tie ēd bezdievības maizi un
dzer negantības vīnu. **18** Bet taisno celiņš ir kā spožs
gaišums, kas spīd un spīd, līdz diena aust. **19** Bezdievīgo
ceļš ir kā akla tumsība; tie nezin, pār ko tie kritīs. **20**
Ņem vērā, mans dēls, manus vārdus, griez savu ausi uz

manu valodu, **21** Lai tie nezūd no tavām acīm; paglabā
tos savā sirds dziļumā; **22** Jo tie ir dzīvība tiem, kas tos
atrod, un visai viņu miesai zāles, kas dziedina. **23** Pār
visu, kas jāsargā, sargi savu sirdi; jo no tās iziet dzīvība.
24 Atstādini no sevis netiklu muti, un netaisnas lūpas lai
ir tālu no tevis. **25** Lai tavas acis taisni skatās, un tavi acu
raugi taisni tavā priekšā. **26** Nosver savu kāju soļus, tad
visi tavi ceļi labi izdosies. **27** Negriezies ne uz labo ne
kreiso pusi; sargi savu kāju no ļauna.

5 Mans bērns, ņem vērā manu gudrību, griez savu ausi
pie manas mācības, **2** Ka tu sargi apdomību, un tavas
lūpas glabā atzīšanu. **3** Jo svešas sievas lūpas pil kā tīrs
medus, un viņas mute ir glumāka nekā eļļa; **4** Bet gals
tai ir rūgts kā vērmeles, un ass kā abējās pusēs griezīgs
zobens. **5** Viņas kājas nokāpj nāvē, viņas soļi aizsniedz
elli; **(Sheol h7585)** **6** Lai neapdomā dzīvības ceļus, viņas
pēdas grozās, ka nezin kur. **7** Nu tad, bērni, klausiet man
un neatkāpjaties no manas mutes vārdiem. **8** Lai tavs
ceļš paliek tālu no viņas, un nenāc tuvu pie viņas nama
durvīm, **9** Ka tu nedod svešām savu jaunības spēku un
savus gadus tam briesmīgam, **10** Ka sveši nepieēdās no
tava spēka, un tavs grūtais pūliņš nenāk svešā namā, **11**
Un tev pēcgalā nav jānopūšas, kad tava āda un miesa
diltin nodilusi, **12** Un tev nav jāsaka: „Ak, kā es esmu
nīdējis pamācīšanu, un mana sirds smējusies par rāšanu,
13 Un neesmu klausījis sava pamācītāja balsi, un savu
ausi neesmu griezis uz tiem, kas mani mācīja! **14** Tikko
nelaimē vēl neesmu visai(dziļi) iestidzis, pašā draudzes
un ļaužu vidū!“ **15** Dzer ūdeni no savas akas, un tekošu

ūdeni no sava avota. **16** Vai tavi avoti lai iztek laukā,
un ūdens upes uz ielām? **17** Lai tās tev vien pieder, un
nevienam svešam līdz ar tevi. **18** Tavs avots lai ir svētīts,
un tu priecājies par savas jaunības sievu. **19** Ak kāda tā
mīlīga, kā stirna, un daiļa, kā kalnu kaza! Pie viņas krūtīm
pieglaudies allažiņ un ar viņas mīlestību ielīksmojies
vienmēr! **20** Un kādēļ tu, mans bērns, ar citu gribi jaukties
un svešas sievietes krūtis apkampt! **21** Jo cilvēka ceļi stāv
priekš Tā Kunga acīm, un Tas sver visus viņa soļus. **22**
Bezdievīgo gūstīs viņa paša noziegumi, un ar savu grēku
saitēm viņš taps saistīts. **23** Bez pamācīšanas palicis, viņš
nomirs, un savā lielā ģeķībā viņš gāzīsies.

6 Mans bērns, ja tu priekš sava tuvākā galvojis un roku
devis priekš cita, **2** Tad tu esi sasaistīts ar savas mutes
valodu un savaldzināts ar savas mutes vārdiem. **3** Tad
dari jel tā mans bērns, un izglābies, ja tu savam tuvākam
rokā esi nācis; ej, meties zemē priekš viņa un spied
savu tuvāko; **4** Nedod savām acīm miega, nedod savām
acīm dusas; **5** Izglābies kā stirna no viņa rokas un kā
putns no mednieka rokas! **6** Ej pie skudras, sliņķi, skaties
viņas ceļus un topi gudrs! **7** Lai tai nav valdnieka, ne
virsnieka, ne kunga, **8** Tā tomēr savu maizi sagādā vasarā,
savu barību sakrāj pļaujamā laikā. **9** Cik ilgi tu gulēsi,
sliņķi? Kad tu celsies no sava miega? **10** Guli maķenīt,
snaudi maķenīt, saliec maķenīt rokas miegā; **11** Tad tava
nabadzība tev pienāks nākdama, un tavs trūkums, kā
apbruņots vīrs. **12** Nelieša cilvēks ir tāds negants vīrs, kas
staigā ar netiklu muti, **13** Met ar acīm, piegrūž ar kājām,
zīmē ar pirkstiem. **14** Netiklība ir viņa sirdī, viņš domā

vienmēr uz ļaunu, saceļ ķildas. **15** Tādēļ viņam nelaime
nāks piepeši, viņš ātri taps satriekts un dziedināšanas
nebūs. **16** Šās sešas lietas Tas Kungs ienīst, un tā septītā
viņam ir negantība: **17** Lepnas acis, melu mēle un rokas,
kas nenoziedzīgas asinis izlej, **18** Sirds, kas negantus
nodomus perē; kājas, kas mudīgas uz ļaunu skriet; **19**
Viltīgs liecinieks, kas droši melus runā, un kas ķildu
ceļ starp brāļiem. - **20** Mans bērns, glabā sava tēva
pamācīšanu un nepamet savas mātes mācību. **21** Sasien
to allažiņ uz savas sirds un sien to ap savu kaklu. **22**
Kad tu staigā, tad tā tevi pavadīs; kad tu apgulies, tad tā
tevi apsargās, un kad tu uzmodies, tad tā ar tevi runās;
23 Jo pamācīšana ir spīdeklis, un mācība gaišums, un
kad pārmāca un rāj, tas ir dzīvības ceļš; **24** Ka tās tev
izsargā no negodīgas sievas, no svešas sievietes mīkstās
mēles. **25** Nekāro savā sirdī pēc viņas skaistuma, un lai
viņa tevi nesagūsta ar savām acīm; **26** Jo caur mauku
tiek līdz maizes drupekļiem, un vīra sieva tev notvers
pat dārgo dzīvību. **27** Vai arī uguni var klēpī ņemt, un
drēbes nesadegtu? **28** Vai uz kvēlošām oglēm var iet un
nesadedzinātu kājas? **29** Tāpat, kas ieiet pie otra sievas;
nesodīts nepaliks, kas to aizskar. **30** Zaglim nepiedod
vis, ka zog izsalcis, vēderu pildīt. **31** Bet pieķerts tas
septiņkārt atlīdzinās, visu sava nama padomu tas atdos.
32 Kas ar sievu laulību pārkāpj, tam prāta nav; to tik
dara, kas sev dzīvību grib nogalināt. **33** Tam būs kāviens
un kauns un negods bez gala; **34** Jo viņas vīra dusmas
iekarsušās netaupīs atriebšanas laikā. **35** Tas nebēdās ne

par kādu līdzību(izpirkumu), un nebūs miera, cik dāvanu
arī nedotu.

7 Mans bērns, sargi manus vārdus un glabā pie sevis
manu mācību. **2** Sargi manu pamācīšanu, tad tu dzīvosi,
un manu mācību kā savu acu raugu. **3** Sien to ap saviem
pirkstiem, ieraksti to savas sirds galdiņā. **4** Saki uz
gudrību: Tu esi mana māsa! un atzīšanu sauc par savu
radinieci, **5** Ka tu sevi pasargi no svešas sievas, no
svešinieces ar mīkstiem vārdiem. **6** Jo es skatījos pa sava
nama logu, caur saviem skadriņiem, **7** Un redzēju nejēgu
vidū un ieraudzīju starp zēniem neprātīgu jaunekli. **8** Tas
gāja pa ielu ap nama stūri, staigāja pa viņas nama ceļu,
9 Pavakarē, krēslā, nakts vidū un tumsā. **10** Un redzi,
viņu sastapa sieva, maukas apģērbā un viltu sirdī. **11**
Šī bija trakule un palaidne, viņas kājas nemetās mājā;
12 Te viņa ārā, te uz ielām un glūn aiz visiem stūriem.
13 Un tā viņu apkampa un skūpstīja kā bezkauņa un uz
to sacīja: **14** „Pateicības upuri man bija jānes; šodien es
savu solījumu esmu pildījusi. **15** Tādēļ esmu izgājusi tev
pretī, tavu vaigu meklēt un tevi esmu atradusi. **16** Ar
apsegiem esmu klājusi savu gultu, ar strīpainiem Ēģiptes
palagiem. **17** Savu gultu esmu izkvēpinājusi ar mirrēm,
alvejām un kanēli; **18** Nāc, lai izbaudām kārības līdz rītam,
lai izpriecājamies mīlestībā; **19** Jo vīrs nav mājās, viņš
aizgājis tālā ceļā, **20** Viņš naudas maku ņēmis līdz, tik uz
svētkiem vēl pārnāks mājās.“ **21** Viņa to pierunāja ar
savu vārdu drūzmu, ar savu mīksto mēli tā viņu aizrāva.
22 Uz reizi tas viņai gāja pakaļ, kā vērsis iet pie kaušanas
un kā nelietis, saistīts uz sodu, **23** Kamēr bulta viņa aknas

pāršķeļ; tā putns skrien sprostā un nezin, ka tas pret viņa
dzīvību. 24 Nu tad, bērni, klausiet mani, un ņemiet vērā
manas mutes vārdus. 25 Lai tava sirds nenomaldās uz
viņas ceļiem un nenoklīsti uz viņas gaitām; 26 Jo daudz
ir to nokauto, ko tā gāzusi zemē, un liels pulks, ko viņa
nogalinājusi. 27 Viņas nams ir ceļi uz elli, kas novada
nāves kambaros. (Sheol h7585)

8 Vai gudrība nesauc, un atzīšana nepaceļ savu balsi?
2 Kalnu virsgalā tā stāv, ceļmalā uz ceļu jūtīm; 3 Pie
vārtiem pilsētas priekšā, kur pa vārtiem ieiet, viņa skaņi
sauc: 4 „Uz jums, vīri, es saucu, un mana balss iet pie
cilvēku bērniem. 5 Ņemiet vērā, nejēgas, gudrību, un,
ģeķi, paliekat prātīgi! 6 Klausāties, jo es runāšu augstas
lietas un atdarīšu savu muti ar skaidriem vārdiem. 7 Jo
mana mute runās patiesību, un bezdievība manām lūpām
ir negantība. 8 Visi manas mutes vārdi stāv taisnībā,
iekš tiem nav netiklības, nedz viltības. 9 Tie ir visnotaļ
taisni tam, kas tos saprot un skaidri tiem, kas atzīšanu
atraduši. 10 Pieņemiet manu mācību labāki nekā sudrabu,
un atzīšanu vairāk nekā tīru zeltu; 11 Jo gudrība ir labāka
pār pērlēm, un viss, ko tu kārotu, tai netiek līdz. 12 Es, tā
gudrība, mītu pie samaņas un atrodu vērtīgu padomu. 13
Tā Kunga bijāšana ir: ienīdēt ļaunu, lepnību, augstprātību
un ļaunu ceļu, un es ienīstu netiklu muti. 14 Pie manis ir
padoms un palīgs; es esmu atzīšana, man ir spēks. 15
Caur mani valda ķēniņi, un dod taisnus likumus valdītāji;
16 Caur mani valda varenie un lielkungi, visi zemes soģi.
17 Es mīlēju tos, kas mani mīl, un kas mani tikuši(centīgi)
meklē, tie mani atrod. 18 Bagātība un gods ir pie manis,

paliekama manta un taisnība. **19** Mani augļi ir labāki
nekā zelts un tīrs zelts, un mans ienākums nekā šķīsts
sudrabs. **20** Es vadu uz taisnības ceļa, taisnas tiesas pēdās,
21 Ka tiem, kas mani mīl, dodu iemantot pilnību un pildu
viņu mantu. **22** Tas Kungs mani nolika par sava ceļa
iesākumu, par savu radījumu pirmaju no mūžības. **23** No
mūžības es esmu iecelta, no iesākuma, no pasaules gala.
24 Kad dziļumi vēl nebija, tad es piedzimu, kad avoti vēl
nebija, no ūdeņiem grūti. **25** Pirms kalnu pamati tapa
nolikti, priekš pakalniem, tad es piedzimu. **26** Viņš vēl
nebija radījis zemi nedz klajumus, nedz sācis pasaules
pīšļus; **27** Kad viņš debesis sataisīja, tad es tur biju;
kad viņš izplatīja debess velvi pār dziļumiem, **28** Kad
viņš padebešus augšām nostiprināja, kad dziļumu avoti
krākdami krāca, **29** Kad viņš jūrai lika robežas, ka ūdeņi
neplūstu pār viņas malām, kad viņš nostiprināja zemes
pamatus: **30** Tad es biju pie viņa tā izdarītāja un biju viņa
prieks dienu dienas un līksmojos viņa priekšā vienmēr:
31 Es līksmojos viņa pasaules virsū un mans prieks ir pie
cilvēku bērniem. **32** Tad klausiet nu mani, mani bērni; jo
svētīgs, kas manus ceļus sargā. **33** Klausiet pamācīšanai
un topiet gudri, un neatmetat viņu. **34** Svētīgs tas cilvēks,
kas mani klausa, kas kavējās pie manām durvīm dienu no
dienas, sargāt manu durvju stenderus; **35** Jo kas mani
atrod, tas atrod dzīvību un dabūs žēlastību no Tā Kunga.
36 Bet kas pret mani grēko, tas dara varu savai dvēselei;
kas mani ienīst, tie visi līdz mīļo nāvi."

9 Dieva gudrība ir uztaisījusi savu namu, viņa uzcirtusi
savus septiņus pīlārus; **2** Viņa nokāvusi savus kaujamos,

jaukusi savu vīnu, ir jau klājusi savu galdu; **3** Viņa
izsūtījusi savas kalpones; viņa sauc no pilsētas augstākām
vietām: **4** „Kas nejēga, lai griežas šurp!“kas neprātīgs,
uz to viņa saka: **5** „Nāciet, ēdiet no manas maizes, un
dzeriet no vīna, ko esmu jaukusi. **6** Atstājiet nejēdzību, tad
dzīvosiet, un staigājiet pa atzīšanas ceļu!“ **7** Kas smējēju
pamāca, tas dabūs kaunu, un kas bezdievīgo pārmāca,
apsmieklu. **8** Nepamāci smējēju, ka viņš tevi neienīst;
pamāci prātīgo, tas tevi mīlēs. **9** Dod prātīgam, tad viņš
tiks jo prātīgs, māci taisnu, tad viņš pieaugs mācībā. **10**
Tā Kunga bijāšana ir gudrības iesākums, un izprast, kas
svēts, tā ir atzīšana. **11** Jo caur mani taps daudz tavu
dienu un vairosies tev dzīvības gadi. **12** Ja tu gudrs, tad tu
sev gudrs; ja tu smējējs, tad tu viens pats to nesīsi. **13**
Nejēdzība ir sieva tītīga, ģeķīga, kas neatjēdz nenieka **14**
Tā sēž sava nama durvīs uz goda krēsla pilsētas augstās
vietās, **15** Aicināt tos, kas iet garām pa ceļu, kas staigā
savās taisnās tekās. **16** Kas nejēga, lai griežas šurp! Un kas
neprātīgs, uz to viņa saka: **17** „Zagts ūdens ir salds, un
slēpta maize garda!“ **18** Bet tas nemana, ka tur miroņi, un
elles dziļumos viņas viesi! **(Sheol h7585)**

10 Salamana sakāmie vārdi. Gudrs dēls ir tēva prieks,
bet ģeķīgs mātes sirdēsti. **2** Netaisnas mantas nelīdz
nenieka, bet taisnība izpestī no nāves. **3** Tas Kungs taisnai
dvēselei neliek bada ciest; bet bezdievīga negausību viņš
izšķiež. **4** Kas slinku roku strādā, top nabags; bet čakla
roka dara bagātu. **5** Kas vasarā sakrāj, ir prātīgs; bet kas
pļaujamā laikā guļ, paliek kaunā. **6** Svētība pār taisna
galvu, bet bēdas aizbāzīs bezdievīgiem muti. **7** Taisnam

piemiņa paliek svētīta, bet bezdievīgiem slava iznīks. **8**
Kam gudra sirds, tas pieņem mācību, bet kas muti palaiž,
ies bojā. **9** Kas skaidrībā staigā, tas staigā ar mieru; bet
kas savus ceļus groza, to pienāks. **10** Kas ar acīm met, tas
pieved bēdas; un kas muti palaiž, ies bojā. **11** Taisnam
mute ir dzīvības avots; bet bēdas aizbāzīs bezdievīgiem
muti. **12** Ienaids ceļ bāršanos; bet mīlestība apklāj visus
pārkāpumus. **13** Uz prātīga lūpām rodas gudrība, bet
pār ģeķa muguru nāk rīkste. **14** Prātīgie pietur savu
padomu, bet ģeķu mute ir briesmas tuvumā. **15** Bagātam
manta ir viņa stiprā pils, bet tukšinieku briesmas ir
viņu nabadzība. **16** Taisna krājumiņš ir uz dzīvību, bet
bezdievīga ienākums uz grēku. **17** Pārmācīšanu pieņemt
ir ceļš uz dzīvību, bet kas par mācību nebēdā, tas maldās.
18 Viltīgas lūpas slēpj ienaidu, un kas niknu slavu ceļ,
ir nelga. **19** Vārdu pulkā netrūkst grēku, bet kas savas
lūpas valda, ir gudrs. **20** Taisnam mēle ir tīrs sudrabs,
bezdievīgā sirds neder nekam. **21** Taisna lūpas daudziem
ganība, bet ģeķi nomirs savā sirds ģeķībā. **22** Tā Kunga
svētība dara bagātu, un rūpes tur nekā nepieliek. **23**
Ģeķim prieks, blēņas darīt, bet prātīgam vīram gudrība.
24 No kā bezdievīgais bīstas, tas viņam uziet, un ko taisnie
vēlās, to Viņš tiem dod. **25** Tā kā vētra pārskrien, tāpat
bezdievīgā vairs nebūs, bet taisnais pastāv mūžīgi. **26** Kā
skābums zobiem un dūmi acīm, tā sliņķis tiem, kas to
sūta. **27** Tā Kunga bijāšana vairo dienas, bet bezdievīgo
gadi top paīsināti. **28** Ko taisnie gaida, būs līksmība, bet
bezdievīgo cerība zudīs. **29** Tā Kunga ceļš sirdsskaidriem
ir par stiprumu, bet ļauna darītājiem par izbailēm. **30**

Taisnais nešaubīsies ne mūžam, bet bezdievīgie nepaliks
zemes virsū. 31 No taisnā mutes zaļo gudrība, bet netikla
mēle taps izdeldēta. 32 Taisnā lūpas zin, kas pieklājās, bet
bezdievīgo mute ir netikla.

11 Viltīgs svars Tam Kungam ir negantība, bet pilnīgs
svara akmens Viņam patīk. 2 Kur nāk lepnība, tur arī
nāk kauns, bet pie pazemīgiem ir gudrība. 3 Taisno
sirdsskaidrība tos vada, bet neliešu netiklība tos posta. 4
Manta nepalīdz atriebšanas dienā, bet taisnība izpestī no
nāves. 5 Skaidram taisnība līdzina ceļu, bet bezdievīgais
kritīs caur savu bezdievību. 6 Taisno taisnība tos
izglābs, bet nebēdnieki savaldzināsies savā kārībā. 7
Kad bezdievīgs cilvēks mirst, tad viņa cerība iznīkst, un
netaisno gaidīšana ir pagalam. 8 Taisnais tiek izglābts
no bēdām, un bezdievīgais nāk viņa vietā. 9 Blēdis savu
tuvāko bendē ar muti, bet taisnie, to manot, paglābjas. 10
Kad taisnam labi klājās, tad pilsēta priecājās, un gavilē,
kad bezdievīgais iet postā. 11 Caur taisna svētību pilsēta
ceļas, bet caur bezdievīga muti tā top nopostīta. 12 Kas
savu tuvāko nicina, tam nav saprašanas; bet gudrs vīrs
cieš klusu. 13 Mēlnesis apkārt lienot izmuld, kas slēpjams;
bet kam uzticīgs prāts, tas to apklāj. 14 Kur vadīšanas
nav, tur ļaudis nīkst; bet kur padoma devēju papilnam,
tur labi izdodas. 15 Kas par svešu galvo, tam būs bēdu
gan; bet kas galvošanu ienīst, tas paliek mierā. 16 Mīlīga
sieva panāk godu, tā kā varenie panāk bagātību. 17 Žēlīgs
vīrs savai paša dvēselei dara labu, bet niknais savai paša
miesai dara grūti. 18 Bezdievīgais pelnās tukšu algu, bet
kas taisnību sēj, tam alga pastāvīga. 19 Kā taisnība ir uz

dzīvību, tā ļaunam pakaļ dzīties ir uz nāvi. **20** Kam netikla
sirds, tas Tam Kungam ir negantība; bet kam skaidrs ceļš,
tas Viņam patīk. **21** Uz radu radiem paliek blēža vaina; bet
taisno dzimums taps izglābts. **22** Skaista sieva, kas goda
neprot, ir zelta gredzens cūkas purnā. **23** Ko taisnie vēlās,
ir visnotaļ labums; bet bezdievīgo cerība ir pārgalvība. **24**
Cits izkaisa, un tam vēl krājās; un cits taupa pārlieku, bet
tik uz trūcību. **25** Tā dvēsele, kas svētī, tiks trekna, un kas
dzirdina, tas atkal taps dzirdināts. **26** Kas aiztur labību, to
ļaudis lād, bet svētība būs pār pārdevēja galvu. **27** Kas
dzenās pēc laba, tas ir patīkams, bet kas meklē ļaunu,
tam tas arī nāks. **28** Kas uz savu bagātību palaižās, tas
iznīks, bet taisnie zaļos kā lapas, **29** Kas savu namu pilda
ar nemieru, tas mantos vēju, un ģeķis būs par kalpu tam,
kam ir gudra sirds. **30** Taisna auglis ir dzīvības koks, un
gudrais manto sirdis. **31** Redzi, taisnam virs zemes top
atmaksāts, cik vairāk vēl bezdievīgam un grēciniekam.

12 Kas labprāt panes pārmācīšanu, tas mīļo atzīšanu,
bet kas nepanes rājienu, tas paliek muļķis. **2** Kas labs,
tas Tam Kungam patīkams, bet vīru, kas viltu perē viņš
pazudina. **3** Cilvēks nepastāvēs, kad ir bezdievīgs, bet
taisno sakne netaps kustināta. **4** Tikla sieva ir sava vīra
kronis, bet netikla ir kā puve viņa kaulos. **5** Taisno domas
ir tiesa, bet bezdievīgo padomi viltība. **6** Bezdievīgo vārdi
glūn uz asinīm; bet taisno mute tos izpestī. **7** Bezdievīgie
top iznīcināti, ka to vairs nav; bet taisno nams pastāvēs.
8 Kā kuram saprašana, tā viņam slava; bet par apsmieklu
būs, kam netikla sirds. **9** Labāks tas zemais, kas sev
pašam par kalpu, nekā kas lepojās, un maizes nav. **10**

Taisnais gādā par sava lopa dzīvību, bet bezdievīgo sirds
ir nežēlīga. **11** Kas savu zemi kopj, būs maizes paēdis, bet
kas niekus triec, tam nav jēgas. **12** Bezdievīgais traucās
pēc blēžu medījuma; bet taisno sakne nes augļus. **13**
Ļaunais savaldzinājās savas mutes grēkos; bet taisnais
izies no bēdām. **14** Pēc savas mutes augļiem ikviens top
pieēdināts ar labumu, un cilvēkam top maksāts pēc viņa
roku darbiem. **15** Ģeķa ceļš ir taisns paša acīs, bet kas
padomam klausa, tas ir gudrs. **16** Ģeķa apskaišanās tūdaļ
top zināma; bet kas slēpj, ka ir apkaunots, tas ir gudrs.
17 Kas patiesību runā, tas saka taisnību; bet nepatiess
liecinieks teic melus. **18** Dažs aplam runājot kā ar zobenu
iedur; bet gudro mēle ir zāles, kas dziedina. **19** Patiesa
mute pastāvēs mūžīgi, bet viltīga mēle tik acumirkli.
20 Viltība ir sirdī tiem, kas ļaunu perē; bet kas dod
miera padomu, dara prieku. **21** Taisnam nekāds ļaunums
nenotiks, bet bezdievīgiem ļaunuma uzies papilnam. **22**
Viltīgas lūpas Tam Kungam ir negantība; bet kas uzticību
dara, tas viņam labi patīk. **23** Gudrs cilvēks neizteic savu
padomu; bet nejēgu sirds izkliedz ģeķību. **24** Čakla roka
valdīs, bet slinka dos meslus. **25** Raizes sirdī nospiež
cilvēku, bet labs vārds to iepriecina. **26** Taisnais savam
tuvākam rāda ceļu, bet bezdievīgo ceļš maldina. **27** Sliņķis
neceps savu medījumu, bet uzcītīgam cilvēkam ir skaista
manta. **28** Uz taisnības ceļa ir dzīvība, un uz viņas ceļa
tekām nav nāve.

13 Gudrs dēls klausa tēva pārmācīšanai, bet mēdītājs
neklausa rāšanai. **2** Ikviens baudīs labumu no savas mutes
augļiem, bet netiklo prieks ir mokas. **3** Kas sarga savu

muti, tas pasargā savu dvēseli; bet kas muti palaiž, tam
briesmīgi klāsies. **4** Sliņķa dvēsele iekāro, - bet nekā;
bet čaklo dvēsele dabū papilnam. **5** Taisnais ienīst melu
valodu, bet bezdievīgais paliek kaunā un apsmieklā.
6 Taisnība pasargā to, kas bezvainīgs savā ceļā, bet
bezdievība gāž grēkos. **7** Cits lielās, ka bagāts, kam nav it
nenieka, un cits turas kā nabags, un tam liela manta. **8**
Bagātam, kad apvainojies, par dvēseli jāmaksā; bet kas
nabags, tas nedzird draudus. **9** Taisno gaišums spīdēs
priecīgi, bet bezdievīgo spīdeklis apdzisīs. **10** Caur lepnību
nāk riešana vien, bet gudrība dara apdomīgus. **11** Manta
vēja grābeklim iet mazumā, bet kas rokā sakrāj, tas to
vairo. **12** Cerība, kas kavējās, graužsirdi, bet kad nāk,
ko gaida, tas ir dzīvības koks. **13** Kas par vārdu nebēdā;
tas dara sev postu; bet kas mācību tur godā, tam labi
klāsies. **14** Gudra vīra mācība ir dzīvības avots, izsargāties
no nāves valgiem. **15** Mīlīgs prāts dara patīkamu, bet
netikļa ceļš dara sāpes. **16** Gudrais (savu darbu) dara
apdomīgi, bet ģeķis dara aklus darbus. **17** Bezdievīgs
kalps iekritīs nelaimē, bet uzticams kalps ir zāles, kas
dziedina. **18** Kas par mācību nebēdā, tam nāk tukšība
un kauns; bet kas pamācīšanu pieņem, tas kļūs godā. **19**
Kad notiek, ko cerē, tas dvēselei gards; bet atstāties no
ļauna ģeķiem ir negantība. **20** Kas draudzējās ar gudriem,
tas taps gudrs; bet kas ģeķiem biedrs, tiks postā. **21**
Nelaime dzīsies grēciniekiem pakaļ, bet taisniem ar labu
tiks atmaksāts. **22** Kas ir labs, tā manta nāk uz bērnu
bērniem; bet grēcinieka krājums taisnam top pataupīts.
23 Daudz maizes ir nabagu vagās, bet citi iet postā caur

savu netaisnību. 24 Kas rīksti taupa, tas ienīst savu dēlu;
bet kas viņu mīļo, tas to pārmāca drīz. 25 Taisnais ēd,
kamēr viņa dvēselei gan; bet bezdievīgo vēders paliek
tukšs.

14 Gudra sieva uztaisa savu namu, bet neprātniece to
noposta pati savām rokām. 2 Kas savā skaidrībā staigā,
tas bīstas To Kungu; bet netiklais savā ceļā nebēdā par
Viņu. 3 Ģeķa mutē ir viņa lepnības rīkste, bet gudro lūpas
viņus pasargā. 4 Kur vēršu nav, tur sile tīra; bet caur
vēršu spēku nāk liela raža. 5 Patiess liecinieks nemelo,
bet nepatiess liecinieks izverd melus. 6 Garzobis meklē
gudrību un neatrod; bet prātīgam atzīšana nāk lēti. 7
Ej nost no ģeķa acīm; jo gudru valodu tu nedzirdēsi! 8
Prātīga vīra gudrība ir šī, savu ceļu saprast; bet nejēgu
ģeķība ir aloties. 9 Ģeķiem grēku upuris nelīdz, bet
pie taisniem ir labpatikšana. 10 Sirds pati vien zina
savas sāpes, un cits neviens nenomana viņas prieku. 11
Bezdievīgo nams taps nopostīts, bet taisno būdiņa zaļos.
12 Dažs ceļš liekās iesākumā labs, savā galā ved nāvē.
13 Pat smejoties sirds brīžam sāp, un līksmība beidzās
bēdās. 14 Kas atkāpjas, tā sirds baudīs savu darbu augļus,
tāpat labs vīrs savus. 15 Nejēga tic visu, bet prātīgais ņem
vērā savus soļus. 16 Gudrais bīstas un izsargās no ļauna,
bet ģeķis ir kā uguns un drošs. 17 Ātras dusmas dara
ģeķību, un niķainu cilvēku ienīst. 18 Nesaprašu mantība
ir ģeķība, bet prātīgo kronis atzīšana. 19 Ļauniem jāklanās
priekš labiem, un bezdievīgiem taisna vārtos. 20 Pat
draugs nabagu ienīst, bet bagātiem mīlētāju daudz. 21
Kas pulgo savu tuvāko, grēko; bet svētīgs, kas par nabagu

apžēlojās. 22 Vai tad neceļā nekļūs, kas ļaunu perē? bet
kam prāts uz labu, panāks žēlastību un uzticību. 23 Kur
sviedriem strādā, tur kas atliek; bet kur vārdi vien, tur
trūcība. 24 Bagātība ir gudriem par kroni, bet nejēgu
ģeķība paliek ģeķība. 25 Patiess liecinieks izpestī dvēseles,
bet kas melus runā, ir blēdis. 26 Tā Kunga bijāšanā ir
liela drošība, un tā būs viņa bērniem par patvērumu.
27 Tā Kunga bijāšana ir dzīvības avots, izsargāties no
nāves valgiem. 28 Ķēniņa gods stāv ļaužu pulkā, bet ļaužu
trūkums ir valdnieku vaidi. 29 Lēnprātīgam liela gudrība,
bet ātrais ir liels ģeķis. 30 Lēna sirds ir miesas dzīvība,
bet ātrs prāts ir puveši kaulos. 31 Kas nabagu nospiež,
pulgo viņa Radītāju; bet kas par sērdieni apžēlojās, tas
godā Dievu. 32 Bezdievīgais pazūd savā postā, bet taisnais
arī savā nāvē ir drošs, 33 Prātīgo sirdī gudrība dus, bet
ģeķu starpā tā parādās. 34 Taisnība tautu paaugstina, bet
grēks ir ļaužu posts. 35 Tiklam kalpam ķēniņa žēlastība,
bet viņa dusmas bezkaunīgam.

15 Lēna atbilde klusina bardzību, bet rūgta valoda ceļ
dusmas. 2 Gudra mēle dara mācību mīlīgu, bet ģeķu mute
izverd ģeķību. 3 Tā Kunga acis ir visās malās un ņem
vērā ļaunus un labus. 4 Mēle, kas mierina, ir dzīvības
koks, bet netikla laužsirdi. 5 Ģeķis smejas par sava tēva
pamācīšanu, bet kas mācību pieņem, pieaugs gudrībā. 6
Taisna namā ir liela svētība, bet pie bezdievīga ienākuma
posts. 7 Gudro lūpas sēj atzīšanu, bet ģeķu sirds tāda
vis nav. 8 Bezdievīgo upuris Tam Kungam ir negantība,
bet taisno lūgšana viņam labi patīk. 9 Bezdievīga ceļš
Tam Kungam ir negantība, bet kas pēc taisnības dzenās,

to viņš mīl. **10** Grūta pārmācīšana būs tam, kas no ceļa
atstājās; kas pamācīšanu ienīst, tas nomirs. **11** Elle un
viņas bezdibenis ir Tā Kunga priekšā, vai tad ne jo vairāk
cilvēku bērnu sirdis! **(Sheol h7585)** **12** Mēdītājs nemīl to,
kas viņu pamāca, viņš nemetās pie gudriem. **13** Priecīga
sirds dara vaigu priecīgu, bet sirdēsti nospiež garu. **14**
Prātīga vīra sirds meklē atzīšanu, bet ģeķu vaigs ganās
ģeķībā. **15** Bēdīga cilvēka dienas ir visas līdz ļaunas,
bet priecīgai sirdij ir dzīres bez mitēšanās. **16** Labāk ir
mazumiņš ar Tā Kunga bijāšanu, nekā liela manta, kur
raizes klāt. **17** Kāpostu virums ar mīlestību ir labāks,
nekā barots vērsis ar naidu. **18** Sirdīgs(dusmīgs) vīrs ceļ
ķildu, bet lēnprātīgais klusina bāršanos. **19** Sliņķa ceļš ir
kā ērkšķu krūms, bet taisno tekas ir līdzenas. **20** Gudrs
dēls iepriecina tēvu, bet ģeķīgs cilvēks pulgo savu māti.
21 Ģeķība neprātīgiem ir prieks, bet prātīgs vīrs staigā
pareizi. **22** Kur padoma nav, tur nodoms netiek galā,
bet caur daudz padoma devējiem tas izdodas. **23** Vīrs
priecājās par savas mutes atbildi, un vārds īstenā laikā,
cik tas labs! **24** Gudram dzīvības ceļš iet uz augšu, lai izbēg
no elles apakšā. **(Sheol h7585)** **25** Lepniem Tas Kungs namu
noposta, bet uztaisa atraitnes ežas. **26** Ļauna vīra nodomi
Tam Kungam ir negantība, bet laipnīga valoda šķīsta. **27**
Rautin raujot cilvēks izposta savu namu, bet kas kukuļus
ienīst, tas dzīvos. **28** Taisna sirds apdomā, ko atbildēt, bet
bezdievīgo mute izverd ļaunumu. **29** Tas Kungs ir tālu no
bezdievīgiem, bet taisno lūgšanu viņš paklausa. **30** Spožas
acis iepriecina sirdi; laba vēsts stiprina kaulus. **31** Auss,
kas klausa dzīvības mācībai, mājos gudro vidū. **32** Kas

mācību atmet, tas zaudē dvēseli; bet kas mācībai klausa,
ņemas gudrībā. **33** Tā Kunga bijāšana ir pamācīšana uz
gudrību, un pazemība ved godā.
16 Cilvēks sirdī gan apņemas, bet no Tā Kunga nāk, ko
mēle runā. **2** Cilvēka ceļi visi ikkatram savās acīs šķīsti;
bet Tas Kungs pārbauda sirdi. **3** Pavēli savus darbus
Tam Kungam, tad tavi nodomi pareizi izdosies. **4** Tas
Kungs visu ir darījis pēc savas ziņas, arī bezdievīgo uz
ļauno dienu. **5** Ikviens, kam lepna sirds, Tam Kungam
ir negantība, tiešām tiesa, tas nesodīts nepaliks. **6** Caur
žēlastību un ticību noziegumi top salīdzināti, un caur Tā
Kunga bijāšanu cilvēks izsargās no ļauna. **7** Kad cilvēka
ceļi Tam Kungam patīk, tad tas pat viņa ienaidniekus ar
to salīdzina. **8** Labāk ir mazumiņš ar taisnību, nekā liels
ienākums ar netaisnību. **9** Cilvēka sirds nodomā savu ceļu,
bet Tas Kungs pašķir viņa gājumu. **10** Dieva padoms ir uz
ķēniņa lūpām; viņa mutei neviļās tiesā. **11** Taisni svari un
svara kausi ir no Tā Kunga, un visi svara akmeņi maisā
viņa darbs. **12** Bezdievību darīt ķēniņiem ir negantība;
jo caur taisnību goda krēsls top stiprināts. **13** Taisnas
lūpas ķēniņiem labi patīk; un kas patiesību runā, to tie
mīļo. **14** Ķēniņa dusmas ir nāves vēsts, bet gudrs vīrs
tās remdē. **15** Ķēniņa vaiga spīdumā ir dzīvība, un viņa
laipnība kā vēlais lietus. **16** Gudrību iemantot, cik daudz
labāki tas ir pār zeltu, un saprašanā ņemties sver vairāk
nekā sudrabs. **17** Taisna ceļš ir izsargāties no ļauna, kas
savu ceļu sargā, tas pasargā savu dvēseli. **18** Lepojies un
tu iesi postā; lielies un tu kritīsi **19** Labāki ir pazemīgam
būt ar pazemīgiem, nekā laupījumu dalīt ar lepniem. **20**

Kas gudrs visās lietās, atrod labumu; un svētīgs, kas uz
To Kungu paļaujas. **21** Kam samanīga sirds, to sauc par
gudru, un mīlīgas lūpas vairo atzīšanu. **22** Saprašana ir
dzīvs avots tam, kam tā ir; bet ģeķu pamācīšana paliek
ģeķība. **23** Gudra sirds māca savu muti un vairo uz savām
lūpām atzīšanu. **24** Laipnīga valoda ir tīrs medus, dvēselei
salda un kauliem zāles, kas dziedina. **25** Dažs ceļš liekās
iesākumā labs, bet savā galā ved nāvē. **26** Kas (citu)
apgrūtina, apgrūtina sev pašu; jo tāds savu muti atdara
pret sev pašu. **27** Nelietis saceļ nelaimi, un uz viņa lūpām
ir kā degots uguns. **28** Netikls cilvēks ceļ ķildas, un lišķis
sarīdina radus. **29** Kas savu tuvāko kārdina un viņu noved
uz nelabu ceļu, tas padara varas darbu. **30** Kas ar acīm
met, tas nodomā blēņas; kas lūpas sakož, tas gatavs uz
ļaunu; **31** Sirmi mati ir goda kronis; uz taisnības ceļa to
atrod. **32** Lēnprātīgais ir labāks nekā stiprais; un kas sevi
pašu valda, labāks nekā, kas pilsētu ieņem. **33** Meslus met
klēpī, bet Tas Kungs ir tas nolēmējs.

17 Sauss kumoss ar mieru ir labāks, nekā pilns nams ar
kaujamiem, kur ķildas. **2** Gudrs kalps valdīs pār netiklu
dēlu un dalīs mantojumu starp brāļiem. **3** Kausējamais
katls sudrabu, un ceplis zeltu, bet Tas Kungs pārbauda
sirdis. **4** Netiklis klausās uz blēņu valodām, melkulis griež
ausi uz neliešu mēlēm. **5** Kas nabagu apsmej, tas nievā
viņa Radītāju, un kas par viņa bēdām priecājās, nepaliks
nesodīts. **6** Sirmgalvju kronis ir bērnu bērni, un bērnu
goda rota ir viņu tēvi. **7** Ģeķiem nepieder augsti vārdi,
nedz lielam kungam melot. **8** Kam ir ko dot, tam tas ir
kā dārgs akmens; kur tik tas griežas, tur labi izdodas.

9 Kas grēku apklāj, tas iekopj draudzību; bet kas vainu
no jauna aizņem, sarīdina radus. **10** Aprāšana vairāk
satriec prātīgo, nekā simts sitienu ģeķi. **11** Dumpinieks
meklē tik ļaunu vien, bet bargs vēstnesis pret viņu taps
sūtīts. **12** Labāki lāču māti sastapt, kurai bērni paņemti,
nekā ģeķi viņa ģeķībā. **13** Kas labu ar ļaunu atmaksā,
no tā nama ļaunums neatstāsies. **14** Ķildu sākt ir kā
ūdens dambi izplēst; pirms sāk jaukties, atstājies. **15**
Kas bezdievīgu taisno un taisnu pazudina, tie abi Tam
Kungam ir negantība. **16** Ko palīdz ģeķim maksa rokā,
gudrību pirkt, kad jēgas nav. **17** Draugs mīļo ikkatrā laikā,
bet brālis piedzen bēdu dienā. **18** Tas ir negudrs, kas roku
dod galvodams priekš sava tuvākā. **19** Kas ķildu mīļo,
tas mīļo grēku; un kas savas durvis taisa augstas, tas
meklē nelaimi. **20** Kam nelieša sirds, tas laba neatradīs;
un kam netikla mēle, tas iekritīs nelaimē. **21** Kas ģeķi
dzemdina, tam tas būs par skumjām, un ģeķa tēvs nevar
priecāties. **22** Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts
gars izkaltē kaulus. **23** Bezdievīgais ņem slepeni dāvanas,
locīt taisnības ceļu. **24** Prātīga cilvēka vaigā ir gudrība,
bet ģeķa acis laistās līdz pasaules galiem. **25** Ģeķīgs dēls
savam tēvam par sirdēstiem, un rūgtums tai, kas viņu
dzemdējusi. **26** Jau nav labi, taisno sodīt, ne vēl goda vīru
sist taisnības dēļ. **27** Kas savu muti valda, tam ir samaņa,
un kam lēns gars, tas ir prāta vīrs. **28** Pat ģeķi, kad tik
klusu cieš, notur par gudru, un par prāta vīru, kamēr
savu muti tur.

18 Kas ar citiem kopā neturas, tas savu gribu tik meklē,
un ir kavēklis visās lietās. **2** Ģeķim netīk gudra valoda,

bet tik vien atklāt savu paša sirdi. **3** Bezdievīgam staigā
līdz negods un ar apsmieklu kauns. **4** Vārdi cilvēka mutē
ir dziļš ūdens, un gudrības avots ir tekoša ūdens upīte. **5**
Nav labi bezdievīga vaigu cienīt un nospiest taisno tiesā.
6 Ģeķa lūpas ieved ķildā, un viņa mute brēc pēc sitieniem.
7 Ģeķa mute sev pašai par postu, un viņa lūpas paša
dvēselei par slazda valgu. **8** Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi
un iet visai pie sirds. **9** Kas laisks pie darba, tas palaidņa
brālis. **10** Tā Kunga vārds ir stipra pils; tur taisnais glābjas
un top izglābts. **11** Bagātam manta ir viņa stiprā pils un
viņam šķiet augsts mūris. **12** Priekš bojāiešanas cilvēka
sirds top lepna, bet pazemība ved godā. **13** Kas atbild,
pirms dzirdējis, tas tam par ģeķību un kaunu. **14** Vīra gars
panes savas bēdas, bet kad gars izmisis, kas to var panest?
15 Prātīga sirds iemanto atzīšanu, un gudra auss meklē
atzīšanu. **16** Dāvanas cilvēkam līdzina ceļu un viņu ved
kungu priekšā. **17** Kas pirmais sūdz, tam taisnība; kad nu
nāk viņa pretinieks, tad to tirda. **18** Mesli nobeidz ķildas
un izšķir varenos. **19** Apkaitināts brālis ir cietāks nekā
stipra pils, un ķilda nekā pils vārtu aizšaujamais. **20** No
mutes augļiem ikkatrs savu vēderu pildīs, un viņa lūpu
padoms to ēdinās. **21** Nāve un dzīvība stāv mēles galā; kā
kurš runā, tā tam būs. **22** Kas sievu atradis, tas atradis
labumu un mantojis žēlastību no Tā Kunga. **23** Nabags
runā lūgdamies, bet bagāts atbild bargi. **24** Citam daudz
draugu uz postu; bet ir draugi, kas labāki nekā brālis.

19 Nabags savā vientiesībā staigādams ir labāks, nekā
ģeķis ar netiklu muti. **2** Arī pārsteigšanās bez ziņas nav
laba, un ātri skrejot klūp. **3** Ģeķība cilvēkam sajauc ceļus,

ka viņa sirds kurn pret To Kungu. **4** Manta pieved daudz
draugu, bet nabagu draugs atstāj. **5** Nepatiess liecinieks
nesodīts nepaliks, un kas melus runā, neizglābsies. **6**
Augstam kungam daudz pieglaužas, un ikkatrs ir devīgam
vīram draugs. **7** Nabagu ienīst visi viņa brāļi, cik vairāk
viņa draugi no viņa atraujas; meklē tos pirmos vārdus,
to nav. **8** Kas gudrību panāk, mīl savu dvēseli; kas ar
prātu dzīvo, atrod labumu. **9** Nepatiess liecinieks nesodīts
nepaliks, un kas droši melus runā, aizies postā. **10** Ģeķim
nepieder kārumā dzīvot, ne vēl kalpam pār kungiem
valdīt. **11** Prātīgs cilvēks ir lēns uz dusmām, un viņa rota
ir, kaitināšanu aizmirst. **12** Ķēniņa dusmība ir kā jauna
lauvas rūkšana; bet Viņa žēlastība kā rasa uz zāles. **13**
Ģeķīgs dēls ir tēvam par sirdēstiem, un sievas riešana ir
pilēšana bez gala. **14** Namu un mantu manto no vecākiem,
bet prātīgu sievu no Tā Kunga. **15** Slinkums iemidzina
miegā, un kūtra dvēsele cietīs badu. **16** Kas mācību sargā,
tas sargā savu dvēseli; kas savu ceļu neņem vērā, tas mirs.
17 Kas par nabagu apžēlojās, tas aizdod Tam Kungam,
un tas tam atmaksās viņa labdarīšanu. **18** Pārmāci savu
dēlu, kamēr vēl cerība, bet nedod savai dvēselei vaļas,
viņu nokaut. **19** Kam liela sirds, tam jācieš sods; jo gribi
novērst, jo iet vairumā. **20** Klausi padomam un pieņem
mācību, ka tu pēcgalā palieci gudrs. **21** Cilvēka sirdī ir
daudz nodomu, bet Tā Kunga padoms, tas pastāv. **22**
Cilvēka gods ir labu darīt, un nabags ir labāks, nekā
melkulis. **23** Tā Kunga bijāšana ir uz dzīvību; jo tāds būs
paēdis un dzīvos, ļauna neaizskarts. **24** Sliņķis slēpj roku
azotē, pat pie mutes viņš to neliek. **25** Per garzobi, tad

tas nejēga atjēgs, un pamāci prātīgo, tad viņš atzīs, kas
der. 26 Kas tēvu posta un māti izdzen, tas ir bezkaunīgs
un negants bērns. 27 Neklausi, mans bērns, mācībai, kas
nomaldina no gudrības vārdiem. 28 Nelieša liecinieks
apsmej tiesu, un bezdievīgo mute ierij netaisnību. 29
Garzobiem sodība gatava un pēriens ģeķu mugurai.

20 Vīns ir zobgalis, stiprs dzēriens trakgalvis; kas no tā
straipalē, nav gudrs. 2 Ķēniņa draudi ir kā jauna lauvas
rūkšana; kas viņu apkaitina, tas grēko pret savu dzīvību.
3 Vīram gods, būt tālu no bāršanās; bet kas vien ģeķis,
iemaisās. 4 Aukstuma dēļ sliņķis near; pļaujamā laikā
viņš meklēs augļus, bet nekā! 5 Vīra padoms sirdī ir dziļš
ūdens, bet gudrs vīrs to izsmeļ. 6 Ir daudz, kas katrs
savu labu sirdi teic; bet uzticamu vīru, kas to atradīs! 7
Taisnais staigā savā skaidrībā; svētīgi būs viņa bērni pēc
viņa! 8 Ķēniņš, uz soģa krēsla sēžot, izdeldē visu ļaunu ar
savām acīm. 9 Kas var sacīt: Es esmu šķīsts savā sirdī,
es esmu tīrs no grēkiem? 10 Divējāds svars un divējāds
mērs, šie abi Tam Kungam ir negantība. 11 Jau pie bērna
darbošanās var nomanīt, vai viņa vīra darbi būs skaidri
un taisni. 12 Ausi dzirdošu un aci redzošu, abas darījis Tas
Kungs. 13 Nemīlē miegu, ka nepalieci par nabagu; atdari
savas acis, tad būsi maizes paēdis. 14 „Slikts, slikts!“saka
pircējs; bet aizgājis, tad lielās. 15 Ja arī zelta un pērļu ir
daudz, tomēr tas skaistākais glītums ir gudras lūpas. 16
„Atņem viņam drēbi, jo tas priekš sveša galvojis, un tā
nezināmā parādnieka vietā ķīlā tu to!“ 17 Zagta maize
dažam salda, bet pēcgalā viņa mute būs pilna zvirgzdu.
18 Ar padomu ved nodomus galā, un karu tu vedi ar

gudriem padomiem. **19** Mēlnesis apkārt lienot izpļurkstē,
kas slēpjams; bet tu netinies ar to, kas savu muti nevalda.
20 Kas tēvu un māti lād, tā spīdeklis izdzisīs visu dziļākā
tumsībā, **21** Mantība, ko no pirmā gala iegūst, beidzamā
galā nebūs svētīga. **22** Nesaki: Es atriebšu ļaunu! Gaidi uz
To Kungu, un viņš tevi izpestīs. **23** Divējāds svars Tam
Kungam negantība, un viltīgs svara kauss nav labs. **24** No
Tā Kunga ir cilvēka soļi; kā gan cilvēks izprastu savu ceļu!
25 Svētas lietas aplam solīt un pēc apdomāt, būs cilvēkam
par valgu. **26** Gudrs ķēniņš izdeldē bezdievīgos un ved
skrituli pār tiem. **27** Dieva gaišums ir cilvēka dvēsele, kas
pārzina visu sirds dziļumu. **28** Žēlastība un ticība pasargā
ķēniņu, un caur žēlastību stāv stiprs viņa goda krēsls.
29 Jaunekļu krāšņums ir viņu spēks, un sirmi mati veco
goda kronis. **30** Zilu un jēlu sapērt, tā nelieti noberž tīru
un ar sitieniem līdz kauliem.

21 Ķēniņa sirds ir Tā Kunga rokā kā ūdens upes, un
viņš to loka, kurp gribēdams. **2** Ikvienam savi ceļi liekās
taisni; bet Tas Kungs pārbauda sirdis. **3** Darīt, kas taisnība
un tiesa, Tam Kungam vairāk patīk, nekā upuris. **4** Acu
lepnība un sirds greznība, bezdievīga spīdeklis, ir grēks.
5 Darbīga cilvēka nodomi ved tik pie vairuma; bet kas
pārsteidzīgs, tiek pie trūkuma. **6** Mantas ar meliem krāt
ir zūdošs tvaiks tiem, kas meklē nāvi. **7** Bezdievīgo varas
darbi posta pašus, ka liedzās taisnību darīt. **8** Līkus ceļus
staigā blēdis, bet taisnais ir skaidrs savā darbā. **9** Nama
augšā kaktiņā dzīvot ir labāki, nekā namā kopā ar rējēju
sievu. **10** Bezdievīga dvēsele kāro ļaunu; viņa acīs tuvākais
neatrod žēlastības. **11** Per garzobi, tad tas nejēga atjēgs;

un pamāci prātīgo, tad viņš atzīs, kas der. **12** Taisns
(Dievs) skatās uz bezdievīgā namu; viņš bezdievīgos gāž
nelaimē. **13** Kas ausi aizbāž priekš nabaga kliegšanas, tas
arīdzan sauks un netaps paklausīts. **14** Dāvanas, klusu
dotas, klusina bardzību, un dāvanas klēpī bargas dusmas.
15 Prieks ir taisnam taisnību darīt, bet ļaundarītājiem būs
izbailes. **16** Cilvēks, kas nomaldījies no labiem ceļiem,
dabūs dusu miroņu draudzē. **17** Par tukšinieku paliks, kas
līksmībā dzīvo, un kas vīnu un eļļu mīļo, tas nepaliks
bagāts. **18** Bezdievīgais priekš taisnā top nodots, un
nelietis sirdsskaidrā vietā. **19** Labāk dzīvot tukšā zemē,
nekā pie rējējas un dusmīgas sievas. **20** Gudra dzīvoklī ir
mīlīga manta un eļļa; bet ģeķa cilvēks to izšķērdē. **21**
Kas dzenās pēc taisnības un apžēlošanas, atradīs dzīvību,
taisnību un godu. **22** Gudrais uzņem varenu ļaužu pilsētu
un apgāž stiprumu, uz ko viņi paļaujas. **23** Kas muti un
mēli sargā, tas pasargā savu dvēseli no briesmām. **24** Kas
pārgalvis un lepns, to pareizi sauc par zaimotāju, un ko
viņš dara, ir traka pārgalvība. **25** Slinkam gan iegribās,
bet tas mirst; jo rokas liedzās strādāt. **26** Cauru dienu
viņam gribās un gribās; bet taisnais dod un neliedzās. **27**
Bezdievīgo upuris ir negantība; jo vairāk, kad to upurē
ļaunā sirds padomā. **28** Melu liecinieks ies bojā; bet vīrs,
kas dzirdējis, varēs vienmēr runāt. **29** Bezdievīgam pierē
bezkaunīga drošība; bet taisnais, šis drošs savā ceļā. **30**
Nedz gudrība, nedz saprašana, nedz padoms palīdz pret
To Kungu. **31** Zirgu gan sakopj uz kaujas dienu; bet no Tā
Kunga nāk uzvarēšana.

22 Laba slava der vairāk, nekā liela bagātība; mīlestība
pie ļaudīm labāka, nekā sudrabs un zelts. **2** Bagāts
sastopas ar nabagu; Tas Kungs viņus visus radījis. **3**
Gudrais paredz nelaimi un paglābjas; bet neprāta ļaudis
skrien vien un dabū ciest. **4** Pazemības, proti Dieva bijības
alga ir bagātība un gods un dzīvība. **5** Ērkšķi un valgi ir
netiklam ceļā; kas savu dvēseli sargā, paliks tālu no tiem.
6 Māci bērnam viņa ceļu, tad viņš, arī vecs palicis, no
tā neatkāpsies. **7** Bagātais valda pār nabagiem, un kas
aizņēmās, ir aizdevēja kalps. **8** Kas netaisnību sēj, tas
bēdas pļaus un ies bojā caur savas blēdības rīksti. **9** Žēlīga
acs taps svētīta; jo viņa no savas maizes dod nabagam. **10**
Izdzen garzobi, tad aizies ķilda, un riešana mitēsies un
kauns. **11** Kam šķīsta sirds un mute mīlīga, tam ķēniņš ir
par draugu. **12** Tā Kunga acis pasargā, kam atzīšana; bet
nelieša vārdus viņš izdeldē. **13** Slinkais saka: „Lauva ir ārā;
ielas vidū mani saplosīs!“ **14** Maukas mute ir dziļa bedre;
ko Tas Kungs ienīst, tas krīt tur iekšā. **15** Blēņas līp bērna
sirdī; bet pārmācības rīkste tās izdzen tālu. **16** Kas no
nabaga plēš, savu mantu vairot, tas to atkal dos bagātam
līdz pat trūcībai. **17** Griez savu ausi un klausies gudro
vārdu un loki savu sirdi pie manas atzīšanas. **18** Jo tas būs
jaukums, ja tu tos sirdī pasargāsi un tos visnotaļ stādīsi
uz savām lūpām. **19** Lai tava cerība stāv uz To Kungu.
Šodien es tevi mācu, tiešām tevi! **20** Vai tev jau sen to
neesmu rakstījis ar padomiem un mācībām, **21** Ka tev
rādītu taisnus un patiesīgus vārdus, atbildēt patiesības
vārdus tiem, kas tevi sūta. **22** Neaplaupi nabagu, tādēļ
ka tas nabags, un nenospaidi sērdieni tiesas priekšā; **23**

Jo Tas Kungs iztiesās viņu tiesu un laupīs dvēseli tiem,
kas tos laupa. **24** Netinies ar bargu, un nesameties ar
to, kam ātras dusmas, **25** Ka tu nemācies viņa tekas un
nesavaldzini savu dvēseli. **26** Neturies pie tiem, kas ar
roku apsolās un par parādu galvo; **27** Kad tev nebūs ko
maksāt, tad noņems tavu gultu apakš tevis. **28** Neatcel
vecās robežas, ko tavi tēvi likuši. **29** Ja tu vīru redzi,
kas tikuši(prasmīgi) savu darbu dara, tas stāvēs ķēniņu
priekšā, un nestāvēs šādu tādu ļaužu priekšā.

23 Kad tu sēdies, maizi ēst ar valdnieku, tad ņem labi
vērā, kas tavā priekšā. **2** Tu nazi lieci pie savas rīkles, ja
esi negausis cilvēks. **3** Neiegribies viņa gardumu; jo tā ir
viltus maize. **4** Nedzenies bagāts tapt, atmet tādu savu
padomu. **5** Vai tu savām acīm ļausi laisties, kur nav nekā?
Jo tas tiešām ņemsies spārnus, kā ērglis, kas pret debesi
skrien. **6** Neēd tā maizi, kam skaudīga acs, un nekāro
viņa gardumus; **7** Jo kādas viņa sirds domas, tāds viņš
ir. „Ēd un dzer!“tā viņš tev saka, bet viņa sirds nav ar
tevi. **8** Tavi kumosi, ko tu ieēdis, tev būs jāaizvemj, un
tavi mīlīgie vārdi būs bijuši veltīgi. **9** Nerunā priekš ģeķa
ausīm; jo viņš tik nievās tavus prātīgos vārdus. **10** Neatcel
vecās robežas un nenāc uz bāreņu tīrumiem; **11** Jo viņu
atriebējs ir varens; tas iztiesās viņu tiesu pret tevi. **12** Loki
savu sirdi pie pamācīšanas un savas ausis pie prātīgas
valodas. **13** Neatrauj bērnam pārmācību; ja tu viņu ar
rīkstēm šaustīsi, tad tādēļ jau nemirs. **14** Tu viņu šaustīsi
ar rīkstēm un izglābsi viņa dvēseli no elles. **(Sheol h7585)** **15**
Mans dēls, ja tava sirds gudra, tad mana sirds priecāsies,
tiešām tā priecāsies; **16** Un manas īkstis no prieka lēks, ja

tavas lūpas runās skaidrību. **17** Lai tava sirds nedeg uz
grēciniekiem; bet turies vienmēr Tā Kunga bijāšanā. **18**
Jo tiešām nāks pastara diena, un tava gaidīšana nebūs
veltīga. **19** Klausies tu, mans bērns, un esi gudrs un turi
savu sirdi taisnā ceļā. **20** Neesi ar vīna dzērājiem, kas
rijot savu pašu miesu rij; **21** Jo dzērājs un rijējs panīks, un
paģiras vilks skrandas mugurā. **22** Klausi savam tēvam,
kas tevi dzemdinājis, un nenicini savu māti, kad tā būs
veca. **23** Pērc patiesību, un nepārdod gudrību, pamācīšanu
un atzīšanu. **24** Ar lielu prieku priecāsies taisnā tēvs, un
kas gudru dzemdina, tas līksmosies par viņu. **25** Lai tavs
tēvs un tava māte priecājās, un lai līksmojās, kas tevi
dzemdējusi. **26** Dod man savu sirdi, mans dēls, un lai
mans ceļš tavām acīm labi patīk. **27** Jo mauka ir dziļa
bedre, un sveša sieva šaura aka. **28** Tiešām tā glūn kā
laupītājs, un vairo atkāpējus pasaulē. **29** Kam gaudas?
Kam vaidi? Kam bāršanās? Kam žēlabas? Kam skrambas
par velti? Kam neskaidras acis? **30** Tiem, kas pie vīna
kavējās, tiem, kas nāk salda dzēriena meklēt. **31** Neskaties
pēc vīna, ka viņš tāds sarkans, ka biķerī tas zvīļo, ka tik
vēlīgi nostaigā lejā. **32** Pēc viņš dzeļ kā čūska un dur kā
odze. **33** Tavas acis skatās pēc svešām sievām, un tava
sirds runā netiklību, **34** Un tu esi, kā kas jūras vidū guļ,
un kā kas masta virsgalā guļ. **35** „Mani sit, bet man nesāp;
mani grūsta, bet es nejūtu. Kad jel uzmodīšos? Tad sākšu
atkal no gala!“

24 Neiekarsies uz nelabiem cilvēkiem un nekāro būt
ar viņiem; **2** Jo viņu sirds domā uz postu, un viņu lūpas
runā mokas. **3** Ar gudrību uzceļ namu un ar saprašanu to

stiprina, **4** Un ar samaņu pilda kambarus ar visādu dārgu
un jauku bagātību. **5** Gudrs vīrs ir spēcīgs, un vīrs, kam
atzīšana, ir varens spēkā; **6** Jo ar gudriem padomiem tu
izvedīsi savu karu, un uzvarēšana ir, kur padoma devēju
papilnam. **7** Ģeķim gudrība ir neaizsniedzama; savu muti
lai tas neatdara pilsētas vārtos. **8** Kas tīšām ļaunu dara,
tas jāsauc blēdis pār visiem blēžiem. **9** Ģeķības nodomi ir
grēks, un mēdītājs cilvēkiem ir negantība. **10** Ja tu bēdu
dienā nogursi, tad tavs spēks pagalam. **11** Glāb, kas uz
nāvi pazudināti, un kas pie kaušanas top vesti, vai tu no
tiem atrausies? **12** Ja tu saki: „Redzi, mēs to nezinām!“Vai
tad tas, kas sirdis pārmana, to nemana, un kas tavu
dvēseli pasargā, to nezin un cilvēkiem neatmaksās pēc
viņu darba? **13** Ēd, mans dēls, medu, jo tas ir labs, un tīrs
medus ir salds tavā mutē; **14** Tāpat tavai dvēselei būs
gudrības atzīšana, ja tu to atrodi; jo ir pastara diena, un
tava gaidīšana nebūs veltīga. **15** Neglūn, tu bezdievīgais,
uz taisnā dzīvokli, neposti viņa vietu; **16** Jo taisnais krīt
septiņ reiz un ceļas augšām; bet bezdievīgie nogrimst
nelaimē. **17** Nepriecājies, kad tavs ienaidnieks krīt, un lai
tava sirds nelīksmojās, kad viņš klūp, **18** Ka Tas Kungs to
neredz, un tas viņa acīm neriebj, un viņš savu dusmību no
tā nenovērš. **19** Neapskaities par ļauniem un neiekarsies
par bezdievīgiem! **20** Jo ļaunam nenāk cerētais gals;
bezdievīgo spīdeklis izdzisīs. **21** Mans dēls, bīsties To
Kungu un ķēniņu, un nejaucies ar dumpiniekiem. **22** Jo
piepeši nāks viņiem nediena, - un abēju sodu, kas to zin!
23 Arī šie ir gudro vārdi: Tiesā cilvēka vaigu uzlūkot nav
labi. **24** Kas uz vainīgo saka: „Tev taisnība!“to cilvēki

lād un ļaudis ienīst. 25 Bet tie (viņiem) mīļi, kas (tādu)
pārmāca, un pār tiem nāks visu labākā svētība. 26 Kas
pareizi atbildējis, ir kā saldu muti devis. 27 Padari savu
darbu laukā un apkopies tīrumā, un tad vēl uztaisi savu
namu. 28 Nedod velti liecību pret savu tuvāko! Vai tu
mānīsi ar savām lūpām? 29 Nesaki: „Kā viņš man darījis,
tā es viņam darīšu; es tam atmaksāšu pēc viņa darba!“
30 Es gāju gar sliņķa tīrumu un gar ģeķa vīna kalnu. 31
Un redzi, tur auga tik nātres vien, un dadži pārņēma
visu, un viņa akmeņu mūris bija sagruvis. 32 Un es to
ieraudzīju, to liku vērā: es to redzēju, ņēmos mācību:
33 Guli maķenīt, snaud maķenīt, saliec maķenīt rokas
miegā; 34 Tad tava nabadzība tev pienāks nākdama, un
tavs trūkums kā apbruņots vīrs.

25 Šie arīdzan ir Salamana sakāmie vārdi, ko Hizkijas,
Jūda ķēniņa, vīri ir sakrājuši. 2 Dieva gods ir, kādu lietu
apslēpt, bet ķēniņu gods ir, kādu lietu izdibināt. 3 Debess
ir augsta, un zeme dziļa, un ķēniņu sirds neizdibināja-
ma. 4 Atšķir sārņus no sudraba, tad tiek kausētājam trauks; 5
Atšķir bezdievīgo nost no ķēniņa, tad viņa goda krēsls
ar taisnību top stiprināts. 6 Nelielies ķēniņa priekšā un
nestājies lielu kungu vietā. 7 Jo tas ir labāki, ka tev saka:
„Virzies augšup!“nekā ka tevi pazemo vareno priekšā, ko
tavas acis redz. 8 Nepārsteidzies strīdēties; jo citādi, ko tu
galā darīsi, kad tavs tuvākais tevi gānījis. 9 Izšķir pats
savas ķildas ar savu tuvāko un neatklāj cita noslēpumu,
10 Ka tevi nerāj, kas to dzird, un tavam kaunam nav gala.
11 Vārds īstenā laikā runāts ir zelta āboli sudraba traukos.
12 Gudrs pamācītājs paklausīgām ausīm ir zelta gredzens

un zelta ķēdes. **13** Kā sniega dzestrums pļaujamā laikā,
tāds ir uzticams kalps tam, kas to sūta; jo tas atspirdzina
sava kunga dvēseli. **14** Kas ar dāvanām lielās melodams,
ir kā mākoņi un vējš bez lietus. **15** Ar lēnu garu pierunā
valdnieku un ar mīkstu mēli laužkaulus. **16** Medu atradis,
ēd savu tiesu, ka tu pārēdies to neizvem. **17** Reti vien cel
savu kāju tuvākā namā, ka viņš tevis neapnīkst un tevis
neienīst. **18** Kas pret savu tuvāko dod nepatiesu liecību,
ir kā veseris un zobens un asa bulta. **19** Uz neuzticamu
paļauties bēdu dienā ir izlūzis zobs un kliba kāja. **20** Kas
noskumušai sirdij dziesmas dzied, ir kā kad drēbes novelk
ziemas laikā un kā etiķis uz sāls. **21** Kad tavs ienaidnieks
izsalcis, ēdini viņu ar maizi, un kad izslāpis, dzirdini viņu
ar ūdeni; **22** Jo tā tu sakrāsi kvēlošas ogles uz viņa galvas,
un Tas Kungs tev to atmaksās. **23** Ziemelis dzemdē lietu,
un glūnētāja mēle skābu ģīmi. **24** Nama augšā kaktiņā
dzīvot ir labāki, nekā namā kopā ar rējēju sievu. **25** Laba
ziņa no tālas zemes ir dzestrs ūdens izslāpušai dvēselei.
26 Taisnais, kas bezdievīga priekšā lokās, ir sajukusi aka
un sajaukts avots. **27** Daudz medus ēst nav labi, un savu
paša godu meklēt nav gods. **28** Kas prātu nemāk valdīt, ir
izlauzta pilsēta bez mūriem.

26 Kā sniegs vasarai un lietus pļaujamam laikam, tā
ģeķim nepieder gods. **2** Kā putns nolidinājās, kā bezdelīga
aizskrien, tā nenopelnīti lāsti neaizņem. **3** Zirgam pātaga,
ēzelim iemaukti un ģeķa mugurai rīkste. **4** Neatbildi
ģeķim pēc viņa ģeķības, ka tu viņam līdzi netopi. **5**
Atbildi ģeķim pēc viņa ģeķības, ka viņš pats neturās par
gudru. **6** Darbu uzticēt nelgam rokā, ir nocirst kājas un

izbaudīt briesmas. **7** Kā klibam karājās kājas, tā ģeķa mutē
gudrības vārdi. **8** Kas ģeķim dod godu, ir kā kas akmeni
piesien pie lingas. **9** Kā ērkšķi, kas tikuši piedzēruša
rokā, tāds ir sakāms vārds ģeķu mutē. **10** Manīgs visu
izdara; bet kas nelgu der, sader tekuli. **11** Kā suns atiet
pie saviem vēmekļiem, tā pat ģeķis atgriežas atpakaļ pie
savas ģeķības. **12** Kad tu redzi vīru, kas savās acīs gudrs,
tad no muļķa vairāk cerības, nekā no tāda. **13** Sliņķis
saka: „Jauns lauva uz ceļa, lauva uz ielām!“ **14** Durvis
grozās eņģēs, un sliņķis savā gultā. **15** Sliņķis slēpj savu
roku azotē, un tam grūti to atkal pie mutes likt. **16** Sliņķis
savā prātā gudrāks nekā septiņi, kas runā prātīgi. **17**
Kas garām ejot iejaucās citu ķildā, ir kā kas suni ņem
aiz ausīm. **18** Tā kā, kad (ārprātīgs) par smieklu šautu
ar šķēpiem un nāvīgām bultām, **19** Tā pat ir, kas savu
tuvāko pievīlis saka: Vai to par smieklu vien nedarīju? **20**
Kad malkas nav, tad uguns izdziest, un kad lišķa nav, tad
ķilda rimst. **21** Kā ogles liesmu un malka uguni, tā rējējs
cilvēks saceļ ķildu. **22** Lišķa vārdi ir kā saldi kumosi un iet
visai pie sirds. **23** Dedzīgi vārdi, bet neganta sirds ir poda
gabals pārvilkts ar netīru sudrabu. **24** Kas tevi ienīst, ir ar
muti draugs, bet savā sirdī viņš domā uz viltu. **25** Kad
tas mīlīgi runā, tad netici viņam, jo septiņas negantības
viņa sirdī. **26** Lai gan ienaidu aizsedz ar viltu, tomēr viņa
niknums ļaužu priekšā nāks gaismā. **27** Kas bedri rok,
tas tanī iekritīs, un kas akmeni veļ uz to tas atvelsies. **28**
Viltus mēle ienīst to, kam pati dzēlusi, un mīksta mute
padara nelaimi.

27 Nelielies ar rītdienu; jo tu nezini, ko diena atnesīs.
2 Lai cits tevi slavē un ne paša mute, svešs un ne paša
lūpas. **3** Akmens ir grūts un smiltis smagas, bet ģeķa
sēras sūrākas nekā abi. **4** Nežēlība ir briesmīga lieta
un bardzība ir kā plūdi; bet priekš skaudības, kas tur
pastāvēs! **5** Labāki skaidri pārmācīt, nekā mīlestība, ko
nedabū redzēt. **6** Drauga sitieni nāk no labas sirds, bet
viltīga ir nīdētāja skūpstīšana. **7** Paēdis arī tīru medu
min pa kājām, bet izsalkušam ikviens rūgtums ir salds.
8 Kā putns, kas savu ligzdu atstājis, tāds ir cilvēks, no
dzimtenes aizgājis. **9** Eļļa un kvēpināšana iepriecina sirdi;
tāds mīlīgs ir draugs, kas padomu dod no sirds. **10** Neatstāj
savu draugu, nedz sava tēva draugu, un savā bēdu laikā
neej sava brāļa namā; labāks ir kaimiņš tuvumā, nekā
brālis tālumā. **11** Esi gudrs, mans dēls, tad mana sirds
priecāsies, un es varēšu atbildēt saviem nievātājiem. **12**
Gudrais paredz nelaimi un paglābjās; bet neprāta ļaudis
skrien vien un dabū ciest. **13** „Atņem tam drēbi; jo viņš
priekš sveša galvojis, un tā nezināmā vietā ķīlā to.“ **14**
Ja arī cilvēks no paša rīta skaņā balsī savu tuvāko svētī,
to viņam tomēr var pārgriezt par lāstiem. **15** Bez gala
pil, kad lietus līst, un rējēja sieva tāda pat. **16** Kas tādu
grib valdīt, tas valda vēju un tur eļļu savā rokā. **17** Dzelzs
trinās pie dzelzs un cilvēks trinās pie cilvēka. **18** Kas vīģes
koku kopj, ēdīs viņa augļus, un kas par savu kungu gādā,
taps godā. **19** Kā vaigam vaigs atspīd ūdenī, tā cilvēka
sirds cilvēkam. **20** Elle un bezdibenis nav pildāmi, tāpat
cilvēka acis nav pildāmas. **(Sheol h7585)** **21** Kausējams katls
sudrabam, ceplis zeltam, un vīrs pēc savas slavas. **22** Ja tu

ģeķi piestā ar piestalu putraimos sagrūstu, ģeķība no viņa
neatstāsies. 23 Liec labi ziņā savus sīkos lopus un ņem
vērā savus ganāmos, 24 Jo mantas nepaliek mūžīgi, nedz
ķēniņa kronis uz radu radiem. 25 (Bet) kad siens nopļauts,
un jauns zaļums nācis, un zāles uz kalniem salasītas, 26
Tad tev jēri būs apģērbam, un āži par tīruma maksu, 27
Un kazu piena būs diezgan tev un tavam namam par
barību un par uzturu tavām kalponēm.

28 Bezdievīgais bēg, kur dzinēja nav; bet taisnie ir
droši, kā jauns lauva. 2 Caur dumpjiem zemei tiek daudz
valdnieku; bet ja ļaudis prātīgi un apdomīgi, tad valdnieks
paliek ilgi. 3 Nabaga kungs, kas nabagus apspiež, ir kā
plūdu lietus, un maizes nav. 4 Kas paši mācību atstāj, tie
slavē bezdievīgus; bet kas mācību tura, tie ļaunojās par
tiem. 5 Ļauni ļaudis neatzīst, kas Dieva tiesa, bet kas To
Kungu meklē, tie atzīst visu. 6 Labāks ir nabags, kas staigā
skaidrībā, nekā bagāts netiklā ceļā. 7 Kas glabā mācību,
tas ir prātīgs bērns; bet kas rijēju biedrs, dara tēvam
kaunu. 8 Kas savu mantu vairo ar augļošanu un augļus
ņemot, tas to krāj tādam, kas par nabagiem apžēlojās.
9 Kas savu ausi nogriež no Dieva bauslības, pat tāda
cilvēka lūgšana ir neganta. 10 Kas maldina bezvainīgus
uz ļauniem ceļiem, tas pats kritīs savā bedrē; bet tie
sirdsskaidrie iemantos labumu. 11 Bagāts vīrs savā prātā
gudrs; bet nabags, kas prātīgs, to izmana. 12 Kad taisnie
gavilē, tas ir liels jaukums; bet kad bezdievīgie galvu
paceļ tad ļaudis slēpjas. 13 Kas savus pārkāpumus apklāj,
tam tas neizdosies; bet kas tos izsūdz un atstāj, tas dabūs
žēlastību. 14 Svētīgs, kas Dievu bīstas vienmēr; bet kas

savu sirdi apcietina, kritīs postā. **15** Bezdievīgais, kas
valda pār nabaga ļaudīm, ir rūkdams lauva un izsalcis
lācis. **16** Valdnieks nav gudrs, ja mudīgs uz varas darbiem;
bet kas labprāt neplēš, dzīvos ilgi. **17** Pie kā rokām cilvēka
asinis līp, tas bēgs līdz bedrei; palīga tas nedabūs. **18** Kas
staigā vientiesībā, tam labi klāsies; bet blēdis pa diviem
ceļiem vienā klups. **19** Kas savu zemi kopj, būs maizes
paēdis; bet kas niekus triec, būs bada paēdis. **20** Godīgs
vīrs būs bagāti svētīts, bet kas dzenās bagāts palikt,
nebūs nenoziedzīgs. **21** Nav labi, cilvēka vaigu uzlūkot; jo
tāds arī par maizes kumosu dara netaisnību. **22** Kas ar
skaudīgu aci dzenās pēc bagātības, neapdomā, ka viņam
trūcība pienāks. **23** Kas cilvēku aprāj, tas pēc atradīs
vairāk pateicības, nekā tāds, kam mīksta mēle. **24** Kas
savu tēvu vai māti laupa un saka: „Tas nav grēks!"tāds ir
slepkavas biedrs. **25** Negausis saceļ nemieru; bet kas uz To
Kungu cerē, tas būs turīgs. **26** Kas uz savu sirdi paļaujas,
ir ģeķis; bet kas ar gudrību staigā, tiks izglābts. **27** Kas
nabagam dod, tam nepietrūks; bet kas savas acis priekš tā
aizslēdz, tam uzies daudz lāstu. **28** Kad bezdievīgie paceļ
galvu, tad ļaudis slēpjas; bet kad tie beigti, tad taisnie iet
vairumā.

29 Vīrs, kas pārmācīts, tomēr ciets, taps piepeši salauzts,
un nebūs, kas dziedina. **2** Kad taisnie iet vairumā, tad
ļaudis priecājās; bet kad bezdievīgais valda, tad ļaudis
nopūšās. **3** Kas gudrību mīļo, iepriecina savu tēvu; bet
kas ar maukām pinās, tas izplītē savu mantu. **4** Caur tiesu
un taisnību ķēniņš dara valsti pastāvam; bet kas dāvanas
plēš, tas to izposta. **5** Kas otram mīksti pieglaužas, met

tīklu viņa soļiem. **6** Bezdievīgais savaldzinājās savos
grēkos, bet taisnais priecājās un līksmojās. **7** Taisnais
ņem vērā nabaga žēlošanos; bezdievīgais par to nemaz
nebēdā. **8** Kam viss tik smiekls, sakurina pilsētu; bet
gudrie apslāpē kaislību. **9** Gudrs ar ģeķi pie tiesas, tad
skaistās, tad smejas, galā netiek. **10** Asins vīri ienīst
bezvainīgo, bet taisnie rūpējās par viņa dvēseli. **11** Ģeķis
izkrata visu savu padomu, bet gudrs vīrs to patur pie
sevis. **12** Kungs, kas uz meliem klausa, tam visi kalpi blēži.
13 Nabagi un mantas plēsēji sastop viens otru; abiem
Tas Kungs dod acu gaismu. **14** Ķēniņš, kas nabagiem nes
taisnu tiesu, tā goda krēsls pastāvēs mūžīgi. **15** Rīkste un
pārmācība dod gudrību; bet bērns savā vaļā dara mātei
kaunu. **16** Kur bezdievīgie iet vairumā, tur vairojās grēki;
bet taisnie redzēs viņu krišanu. **17** Pārmāci savu dēlu,
tad tev būs prieks no viņa un tavai dvēselei līksmība. **18**
Kur Dieva mācības nav, tur ļaudis nevaldāmi; bet svētīgs,
kas mācību sargā. **19** Kalps ar vārdiem nav mācams; lai
gan labi prot, taču neklausa, **20** Kad tu vīru redzi, kam
veikla mēle, tad no muļķa vairāk cerības nekā no tāda.
21 Kad kalpu no pirmā gala izlutina, tad pēcgalā grib
būt par pašu dēlu. **22** Ātrs cilvēks saceļ bāršanos, un
sirdīgs vīrs padara daudz grēku. **23** Cilvēka lepnība viņu
gāzīs, bet pazemīgs gars panāks godu. **24** Kas ar zagli
dalās, tas ienīst savu dvēseli; viņš dzird Dieva lāstus un
nepierāda. **25** Priekš cilvēkiem drebēt ieved valgos; bet
kas uz To Kungu paļaujas, ir drošā vietā. **26** Daudzi meklē
valdnieka vaigu; bet no Tā Kunga nāk katram tā tiesa. **27**

Netaisnais riebj taisniem, un kas bezvainīgs savā ceļā,
riebj bezdievīgam.

30 Agura, Jakes dēla, vārdi šā vīra sludināšana un mācība.
Es esmu nodarbojies ar Dievu, esmu nodarbojies ar Dievu
un noguris. **2** Jo es esmu nejēga pār citiem, un man nav
cilvēka saprašanas! **3** Es arī gudrības neesmu mācījies,
nedz svētu atzīšanu atzinis. **4** Kas ir uzkāpis debesīs un
nācis zemē? Kas sagrābj vēju savās rokas? Kas saista
ūdeni drēbē? Kas liek zemei visas robežas? Kāds viņam
vārds, un kāds viņa dēlam vārds, ja tu to zini? **5** Visi Dieva
vārdi ir šķīsti; Viņš ir par priekšturamām bruņām tiem,
kas uz Viņu paļaujas. **6** Nepieliec nekā pie viņa vārdiem,
ka viņš tevi nesoda, un tu netopi atrasts melkulis. **7** Divas
lietas lūdzos no tevis, neliedz man tās, pirms es mirstu: **8**
Nelietība un meli lai paliek tālu no manis; nabadzību un
bagātību nedod man, bet paēdini mani ar manu dienišķu
maizi, **9** Ka es paēdis tevi neaizliedzu un nesaku: Kas ir
Tas Kungs? vai nabags palicis nezogu un sava Dieva vārdu
velti nevalkāju. - **10** Neapmelo kalpu pie viņa kunga,
ka viņš tevi nelād, un tu netopi noziedzīgs. **11** Ir suga,
kas tēvu lād un māti nesvētī; **12** Ir suga, kas pati savās
acīs šķīsta, bet no saviem sārņiem nav mazgāta; **13** Ir
suga, cik augsti tā ceļ acis, cik augsti acu plakstiņus! **14**
Ir suga, zobeni ir viņas zobi un naži viņas dzerokļi, rīt
nabagus no zemes nost un sērdienīšus cilvēku starpā. - **15**
Asins sūcējai ir divas meitas: „Dod šurp, dod šurp!“- Šās
trīs nav pieēdināmas, un tā ceturtā nesaka: Gan. **16** Elle,
neauglīgais klēpis, zeme, nepiedzirdināma ar ūdeni, un
uguns nesaka: Gan. - **(Sheol h7585)** **17** Acs, kas tēvu apsmej

un liedzās mātei klausīt, to izknābs kraukļi pie upes, un
jaunie ērgļi to ēdīs. 18 Šās trīs lietas man ir visai brīnums,
un to ceturto es neizprotu: 19 Ērgļa ceļš debesīs, čūskas
ceļš pār klinti, laivas ceļš jūras vidū un vīra ceļš pie
meitas. 20 Tāds pat ir sievas ceļš, kas laulību pārkāpj; viņa
ēd, noslauka muti un saka: Es ļauna neesmu darījusi. - 21
Par trim lietām nodreb zeme, un ceturto tā nevar panest:
22 Par kalpu, kad tas paliek par kungu, un par ģeķi, kad
tas maizes paēdis, 23 Par nopeltu, kad tā tiek pie vīra, un
par kalponi, kad tā top savas saimnieces mantiniece. 24
Šie četri ir mazi virs zemes un tomēr gudrāki nekā tie
gudrie: 25 Skudras, nespēcīga tauta, tomēr savu barību
vasarā sagādā; 26 Truši, nespēcīga tauta, tomēr liek savus
namus akmens kalnos; 27 Siseņiem nav ķēniņa, tomēr
viņi visi iziet, pulkos dalīti; 28 Zirneklis auž abām rokām,
un tomēr ir ķēniņu pilīs.- 29 Šiem trim ir laba gaita,
un tas ceturtais iet it lepni: 30 Vecs lauva, varens starp
zvēriem, kas nevienam ceļu negriež. 31 Ērzelis, kam labi
gurni, vai āzis, un ķēniņš, savus ļaudis vedot. 32 Ja tu
ģeķis bijis, paaugstinādamies, un ko nodomājis, tad: roku
uz muti! 33 Satricini pienu, būs sviests; satrīcini degunu,
būs asinis; un satrīcini dusmas, būs plēšanās.

31 Ķēniņa Lemuēļa vārdi, tā mācība, ko viņa māte tam
mācīja. 2 Ak, mans dēls! ak manas miesas dēls! tu manu
solījumu dēls. 3 Nedod sievām savu spēku, nedz savu ceļu
tām, kas ķēniņus samaitā. 4 Ķēniņiem nebūs, ak Lemuēl,
ķēniņiem nebūs vīna dzert, nedz valdniekiem stipra
dzēriena iekārot, 5 Ka dzerdami neaizmirst likumus,
un nepārgroza tiesu visiem sērdieņiem. 6 Dodiet stipru

dzērienu tam, kas iet bojā, un vīnu, kam noskumusi
sirds: **7** Tāds lai dzer, ka aizmirst savu nabadzību, un
vairs nepiemin savas bēdas. **8** Atdari savu muti par mēmo
un par visiem, kas ir atstāti. **9** Atdari savu muti, tiesā
taisni un nes tiesu nabagam un sērdienim. **10** Tikušu
(tikumīgu) sievu, kas tādu atrod, pāri par pērlēm ir viņas
dārgums. **11** Uz viņu uzticas vīra sirds un labuma tam
netrūkst nekāda. **12** Tā dara tam labu, ne ļaunu visās sava
mūža dienās. **13** Viņa gādā par vilnu un liniem un strādā
priecīgām rokām. **14** Tā ir kā laivinieka laiva, sagādā
maizi no tālienes. **15** Jau pašā naktī tā ceļas un dod barību
savai saimei un kalponēm iespriesto tiesu. **16** To zemes
stūri, ko cerē, tā dabū, no savu roku augļiem tā dēsta vīna
dārzu. **17** Ar spēku tā jož savus gurnus un savas rokas
ar stiprumu. **18** Tā mana, ka viņas pūliņš labi sokas, un
gaisma tai neapdziest naktī. **19** Tā stiepj savu roku pie
kodeļa un tver ar pirkstiem ratiņu. **20** Tā sērdieņus mīlīgi
apkampj un pasniedz nabagiem roku. **21** Savam namam tā
nebīstas sniega, jo saime divkārtīgi ģērbta. **22** Tā sev taisa
apsegus, dārgs audeklis un purpurs tai ir apģērbs. **23** Tai
vīrs ir pazīstams vārtos, kad tas sēž ar zemes vecajiem.
24 Viņa auž linu svārkus un pārdod, un izdod pircējiem
jostas. **25** Stiprums un gods tai apģērbs; tā smejas par
nākamo laiku. **26** Savu muti tā atdara ar gudrību, un uz
viņas mēles ir jauka mācība. **27** Viņa skatās pēc visām
sava nama gaitām un neēd savu maizi ar slinkumu. **28**
Viņas bērni pieceļas un teic viņu laimīgu; viņas vīrs, tas
to slavē: **29** Daudz mātes meitām ir goda tikums, bet tu
esi pāri par visām! **30** Daiļums viļ un skaistums paiet;

dievbijīga sieva, tā ir teicama! **31** Teiciet viņu par viņas
roku augļiem, un viņas pašas darbi lai viņu ļaudīs teic!

Salamans Mācītājs

1 Dāvida dēla, Jeruzālemes ķēniņa, mācības vārdi. **2**
Niecība vien, saka tas mācītājs, niecība vien, viss ir
niecība. **3** Kāds labums cilvēkam atlec no visa viņa grūta
darba, ar ko viņš nodarbojās pasaulē. **4** Cits dzimums
aiziet un cits dzimums nāk; bet zeme pastāv mūžīgi. **5**
Saule lec un saule noiet un steidzās uz savu vietu, kur
tā atkal uzlec. **6** Vējš iet pret dienasvidu un iet apkārt
pret ziemeļa pusi; tas pūš visapkārt griezdamies un riņķī
apgriežas atpakaļ. **7** Visas upes ietek jūrā, tomēr jūra
netop pilnāka. Tai vietā, no kurienes upes nāk, turp
tās atkal atgriežas atpakaļ. **8** Visās lietās ir tik daudz
grūtuma, ka neviens to nevar izteikt. Acīm nepietiek
redzot, un ausīm nepietiek dzirdot. **9** Kas jau ir bijis,
tas vēl būs; un kas jau ir darīts, tas vēl taps darīts; un
it nekā jauna nav pasaulē. **10** Vai ir kas, par ko varētu
sacīt: redzi, tas ir jauns? Tas jau ilgi bijis vecos laikos, kas
bijuši priekš mums. **11** Kas pagājis, netop pieminēts; un
kas nāks, to arī nepieminēs tie, kas pēc tam būs. **12** Es,
tas mācītājs, biju ķēniņš pār Israēli Jeruzālemē. **13** Un
apņēmos savā sirdī, ar gudrību izmeklēt un izdibināt visu,
kas apakš debess notiek. Šo grūto pūliņu Dievs cilvēku
bērniem ir uzlicis, lai ar to nopūlējās. **14** Es uzlūkoju visus
darbus, kas pasaulē notiek, un redzi, viss bija niecība un
grābstīšanās pēc vēja. **15** Kas līks, nevar palikt taisns; un
kā nav, to nevar skaitīt. **16** Es runāju savā sirdī un sacīju:
redzi, es gudrībā esmu augsti cēlies un pieņēmies vairāk
nekā visi, kas priekš manis bijuši Jeruzālemē, un mana
sirds ir redzējusi gudrības un zinības papilnam. **17** Un es

apņēmos savā sirdī, atzīt gudrību un zinību, neprātību un
ģeķību. Bet es samanīju, ka tā ir grābstīšanās pēc vēja. **18**
Jo kur daudz gudrības, tur ir daudz grūtības, un jo vairāk
atzīšanas, jo vairāk bēdu.

2 Es sacīju savā sirdī: nu tad, gribu baudīt priekus un
redzēt labas dienas; bet redzi, arī tā ir niecība! **2** Uz
smiešanos es sacīju: tu esi neprātīga, un uz prieku: ko tu
dari? **3** Tad es savā sirdī apņēmos, mielot savu miesu ar
vīnu, un kamēr sirds uz gudrību dotos, arī baudīt ģeķību,
tiekams es redzētu, kas cilvēku bērniem labi būtu, kas
tiem jādara apakš debess savā dzīvības laikā. **4** Es darīju
lielus darbus; es uzcēlu sev ēkas, dēstīju vīna dārzus; **5** Es
sev kopu dārzus un jaukas birzes un stādīju tur visādus
augļu kokus. **6** Es sev izraku dīķus, no tiem slacināt birzi,
kur koki zaļoja. **7** Es pirku kalpus un kalpones, man bija
arī dzimta saime un vēršu un avju lielāks pulks, nekā
visiem, kas priekš manis bijuši Jeruzālemē. **8** Es sev arī
sakrāju sudrabu un zeltu un dārgumus no ķēniņiem un
valstīm. Es sev sagādāju dziedātājus un dziedātājas, un
ko cilvēku bērni mēdz iekārot, sievas pār sievām. **9** Un
es paliku lielāks un lielāks un pieņēmos pār visiem, kas
priekš manis bijuši Jeruzālemē, arī mana gudrība man
palika. **10** Un visu, ko manas acis iekāroja, to es tām
neatrāvu; es neliedzu savai sirdij nekāda prieka; jo mana
sirds priecājās par visu manu pūliņu, un šī bija mana
daļa no visa mana pūliņa. **11** Tad es uzlūkoju visus savus
darbus, ko manas rokas bija darījušas, un to pūliņu, ar
ko es grūti biju pūlējies, un redzi, viss bija niecība un
grābstīšanās pēc vēja, un labuma nav pasaulē. **12** Un es

griezos, redzēt gudrību un neprātību un ģeķību. Jo ko
tas cilvēks (darīs), kas nāks pēc ķēniņa? to pašu, kas jau
sen darīts. **13** Un es redzēju, ka gudrība ir labāka nekā
ģeķība, tā kā gaisma labāka nekā tumsība. **14** Gudram acis
stāv galvā, un ģeķis staigā tumsībā; bet es arī manīju,
kā viņiem visiem vienāds liktenis. **15** Tad es sacīju savā
sirdī: kad man tāds pat liktenis kā ģeķim, kāpēc tad es tik
pārlieku esmu dzinies pēc gudrības? Un es sacīju savā
sirdī: Arī tā ir niecība. **16** Jo gudro tāpat mūžam nepiemin
kā ģeķi; jo kas tagad ir, tas nākošā laikā viss top aizmirsts,
un tāpat gudrais mirst kā ģeķis. **17** Tādēļ es ienīdēju šo
dzīvību, jo es turēju par ļaunu, kas pasaulē notiek; jo viss
tas ir niecība un grābstīšanās pēc vēja. **18** Es arī ienīdēju
visu savu pūliņu, ar ko es biju nopūlējies pasaulē, ka man
tas bija jāpamet cilvēkam, kas būs pēc manis. **19** Jo kas
zin, vai viņš būs gudrs vai ģeķis; un tomēr viņš valdīs
pār visu manu darbu, ar ko esmu nopūlējies, un ko ar
gudrību esmu padarījis pasaulē; arī tā ir niecība. **20** Tāpēc
es griezos, ka mana sirds apnikusi atstātos no visa tā
pūliņa, ar ko biju nopūlējies pasaulē. **21** Jo jebšu kas savu
darbu ar gudrību un ziņu un pareizi dara, taču viņam
sava daļa jāpamet citam, kas pie tā nav strādājis; arī tā ir
niecība un liela nelietība. **22** Kas tad cilvēkam atlec no
visa viņa darba un viņa sirds pūliņa, ar ko viņš nopūlējies
pasaulē? **23** Jo visas viņa dienas ir sāpes, un viņa darbs ir
sirdēsti, arī naktī viņa sirds nedus; tā ir arīdzan niecība.
24 Vai tad nebūs labāki cilvēkam, ka viņš ēd un dzer un
savai dvēselei ļauj labumu baudīt pie sava pūliņa? Bet es
esmu redzējis, ka arī tas nāk no Dieva rokas. **25** Kas gan

var ēst un kas var ko baudīt bez Viņa? **26** Jo cilvēkam, pie
kā Viņam labs prāts, Viņš dod gudrību un atzīšanu un
prieku, bet grēciniekam Viņš dod grūtumu, ka tas kopj
un krāj un tomēr atstāj tam, pie kā Dievam labs prāts. Arī
tā ir niecība un grābstīšanās pēc vēja.

3 Katram darbam ir nolikts laiks un katram nodomam
apakš debess ir savs brīdis. **2** Savs laiks piedzimt, savs
laiks mirt, savs laiks dēstīt un savs laiks dēstīto ravēt.
3 Savs laiks nokaut un savs laiks dziedināt, savs laiks
nolauzt un savs laiks uzcelt. **4** Savs laiks raudāt un savs
laiks smieties, savs laiks vaidēt un savs laiks diet. **5**
Savs laiks akmeņus mest un savs laiks akmeņus kraut,
savs laiks apkampt un savs laiks šķirties. **6** Savs laiks
meklēt un savs laiks zaudēt, savs laiks glabāt un savs laiks
nomest. **7** Savs laiks saplēst un savs laiks sašūt, savs laiks
klusu ciest un savs laiks runāt. **8** Savs laiks mīlēt un savs
laiks nīdēt, savs laiks karam un savs laiks mieram. **9** Kāds
labums strādniekam no sava pūliņa? **10** Es esmu redzējis
grūtumu, ko Dievs cilvēku bērniem uzlicis, ar to mocīties.
11 Viņš visu jauki ir darījis savā laikā; pat mūžību viņš
licis viņu sirdīs; tik cilvēks nevar izprast Dieva darbu, ne
viņa iesākumu, ne galu. **12** Es samanīju, ka priekš viņiem
nekas nav labāks, nekā priecāties un labu darīt savā laikā,
13 Un ka ikkatrs cilvēks ēd un dzer un ko laba bauda pie
visa sava pūliņa: tā ir Dieva dāvana. **14** Es zinu, ka viss, ko
Dievs dara, tas paliek mūžīgi, tam neko nevar pielikt nedz
no tā ko atraut, un Dievs to dara, lai Viņu bīstas. **15** Kas
jau bijis, tas tagad ir, un kas vēl būs, tas jau bijis; un Dievs
atjauno to, kas bija pagājis. **16** Un es vēl pasaulē esmu

redzējis tiesas vietu, - tur bija bezdievība, un taisnības
vietu, - tur bija bezdievība. **17** Es sacīju savā sirdi: Dievs
tiesās taisno un bezdievīgo; jo katram nodomam ir tur
savs laiks, un visi darbi (taps tiesāti). **18** Es sacīju savā
sirdī: tas ir cilvēku bērnu dēļ, Dievs tos grib pārbaudīt un
tiem rādīt, ka tie paši par sevi ir kā lopi. **19** Jo kāds cilvēku
bērnu liktenis, tāds lopu liktenis; tiem ir viens liktenis:
kā viens mirst, tā otrs mirst, - tiem visiem ir viena dvaša,
un cilvēks nav pārāks pār lopiem; jo viss ir niecība. **20**
Visi noiet vienā vietā, visi ir no pīšļiem un visi griežas
atpakaļ pīšļos. **21** Kas pārmana cilvēku bērnu dvašu, vai
tā augšup iet, un lopu dvašu, vai tā lejup nokāpj? **22** Tādēļ
es redzēju, ka nekas nav labāks, nekā ka cilvēks priecājās
pie sava darba; jo tā ir viņa daļa. Jo kas viņu vedīs tai
vietā, kur tas varētu redzēt, kas pēc viņa notiks?

4 Un es griezos un redzēju visus spaidus, kas notiek
pasaulē, un redzi, tur bija apspiesto asaras, un
iepriecinātāja tiem nebija, un viņu spaidītāju roka tiem
darīja pāri, un iepriecinātāja tiem nebija. **2** Tad es slavēju
tos mirušos, kas jau bija nomiruši, vairāk nekā tos dzīvos,
kas vēl dzīvi. **3** Un vēl labāki nekā tiem abiem ir tam, kas
vēl nemaz nav, kas nemaz vēl nav redzējis to blēdību, kas
notiek pasaulē. **4** Vēl es redzēju visādu pūliņu un visādu
darba izveicību, ar ko cits citam grib tikt pāri(skaudībā);
arī tā ir niecība un grābstīšanās pēc vēja. **5** Ģeķis saliek
savas rokas un ēd savu paša miesu. **6** Sauja pilna ar mieru
ir labāka nekā abas rokas pilnas ar pūliņu un grābstīšanos
pēc vēja. **7** Atkal es griezos un redzēju niecību pasaulē. **8**
Tur ir viens pats un ne divi, viņam arī nav ne dēla ne

brāļa, un viņam ir pūliņu bez gala, un viņa acīm bagātības
nepietiek. Kam tad par labu es pūlējos un atrauju savai
dvēselei labumu? Tā ir arīdzan niecība un liels grūtums.
9 Diviem ir labāki nekā vienam, jo tiem ir laba alga no
sava pūliņa. 10 Jo kad tie krīt, tad draugs draugu uzceļ;
bet vai tam, kas viens, kad tas krīt un otra nav, kas viņu
uzceļ. 11 Kad divi kopā guļ, tad tiem ir silti, bet kā viens
var sasildīties? 12 Un ja kas to vienu pārvarētu, tad tie
divi tam taču var pretī stāvēt, un trīskārtīgu auklu drīz
nepārraus. 13 Labāki nabaga bērns, kas gudrs, nekā vecs
ķēniņš, kas ir ģeķis, un vairs nezin mācības pieņemt.
14 Jo šis nāk no cietuma nama un top par ķēniņu, lai
gan nabags bija piedzimis savā valstī. 15 Es ieraudzīju
visus, kas dzīvo pasaulē, staigājam ar šo jaunekli, to otru,
kam bija stāvēt viņa vietā. 16 Visu to ļaužu, kam viņš
par priekšnieku, bija bezgalīgs pulks; bet tie, kas vēl pēc
būs, par viņu nepriecāsies. Tiešām tā arī ir niecība un
grābstīšanās pēc vēja.

5 Sargi savu kāju, kad tu ej Dieva namā, un nāc labāk
klausīties nekā upurēt kā ģeķi, jo tie nezina, ka tie
ļaunu dara. 2 Neesi ātrs ar savu muti un lai tava sirds
nepārsteidzās, kādu vārdu Dieva priekšā izrunāt. Jo Dievs
ir debesīs un tu virs zemes, tāpēc lai ir maz tavu vārdu. 3
Jo kā sapnis nāk, kur lielas rūpes, tā ģeķa valoda, kur
aplam daudz vārdu. 4 Ja tu Dievam solījumu solījis,
tad nekavējies to maksāt; jo viņam nav labs prāts pie
ģeķiem. 5 Ko tu esi apsolījis, to pildi; labāki nesolīt, nekā
solīt un nepildīt. 6 Nedod savai mutei vaļas, savu miesu
apgrēcināt, un nesaki Dieva vēstneša priekšā, man ir

misējies. Kāpēc Dievs lai apskaitās par tavu valodu un
iznīcina tavu roku darbu? **7** Jo kur daudz sapņu un arī,
kur daudz vārdu, tur ir niecība; bet tu bīsties Dievu. **8** Kad
tu redzi, ka nabagu apspiež kādā valstī un atrauj tiesu un
taisnību, tad nebrīnies par to; jo vēl ir viens augstāks
pār to augsto; tas liek vērā, un tas Visuaugstākais ir pār
tiem visiem. **9** Pie visa tā zemei par labu: ķēniņš, kam rūp
zemes kopšana. **10** Kas naudu mīļo, tam naudas netiek
gan; un kas bagātību mīļo, tas no tās laba neredzēs, - arī
tā ir niecība. **11** Kur manta vairojās, tur vairojās ēdāji;
kāds tad labums tam, kam tā pieder, kā tik acīm skatīties?
12 Strādniekam miegs gards, vai maz vai daudz ēdis; bet
bagātais, kas pieēdies, netiek pie miega. **13** Tas ir liels
ļaunums, ko es redzēju pasaulē, kad bagātība tam, kas to
sargā, pašam paliek par nelaimi. **14** Jo tāda bagātība iet
bojā caur kādu nelaimi, un kad tam dēls dzimis, tad šim
nekā nav pie rokas. **15** Tā kā viņš nācis no mātes miesām,
tāpat viņš pliks atkal aizies, kā atnācis; viņš arī neņems
nekā līdz no sava pūliņa, ko savā rokā varētu aiznest, **16**
Un arī tas ir liels ļaunums, ka viņš itin tā atkal aiziet,
kā atnācis. Kāds labums tad viņam atlec, ka viņš velti
pūlējies, **17** Ka viņš arī visu mūžu tumsā ēdis un lielos
sirdēstos un vājībā un dusmās? **18** Tad nu uzskatu par
labu, ka jauki ir ēst un dzert, un labumu baudīt pie visa
sava pūliņa, ar ko kāds pūlējās pasaulē to īso mūžu, ko
Dievs tam dod; jo tā ir viņa daļa. **19** Jo kuram cilvēkam
Dievs devis bagātību un mantu, un tam dod vaļu no tās
ēst un savu daļu ņemt un priecāties pie sava darba, tā ir

Dieva dāvana. **20** Jo viņš daudz nepiemin savas dzīvības
dienas, tāpēc ka Dievs viņa sirdi ar prieku apdāvina.

6 Ir ļaunums, ko es redzēju pasaulē, kas grūti panesams
cilvēkiem: **2** Vīrs, kam Dievs devis bagātību un mantu
un godu, un viņam priekš savas sirds nekāda trūkuma
nav no visa, kas tik viņam gribās, un Dievs viņam nedod
vaļas no tā ēst, bet svešs vīrs to apēd; tā ir niecība un liels
ļaunums. **3** Ja vīrs simts bērnus dzemdinātu un daudz
gadus dzīvotu, un tam būtu garš mūžs, un viņa dvēsele
nebautītu no tā labuma, un tam arī netiktu ne kapa vieta,
tad es saku, ka nelaika(nedzīvi piedzimušam) bērnam
labāki ir nekā tādam. **4** Jo niecībā šis nāk, un tumsībā šis
aiziet, un ar tumsību šī vārds top aizklāts. **5** Arī sauli šis
nav redzējis nedz atzinis, - šim labāka dusa nekā tam. **6**
Un jebšu tas divtūkstoš gadus dzīvotu un laba neredzētu,
- vai visi nenoiet uz vienu vietu? **7** Viss cilvēka pūliņš ir
priekš viņa mutes, bet sirds no tā nepaēdās. **8** Jo kas atlec
gudram vairāk nekā ģeķim? Kas nabagam, kas zin staigāt
cilvēku vidū? **9** Labāki ir acīm redzēt, nekā sirdī iekārot;
arī tā ir niecība un grābstīšanās pēc vēja. **10** Kas notiek,
tā vārds jau sen ir nosaukts, un ir nolikts, kas cilvēks būs,
un viņš nespēj tiesāties ar to, kas ir stiprāks nekā viņš.
11 Tiešām, daudz vārdu ir, kas vairo niecību; un kas tur
cilvēkam atlec? **12** Jo kas zin, kas cilvēkam ir par labu
šinī mūžā, ko viņš savā niecībā pavada kā ēnu? Jo kas
cilvēkam var stāstīt, kas pēc viņa notiks pasaulē?

7 Laba slava ir labāka nekā salda eļļa, un miršanas diena
labāka nekā dzimšanas diena. **2** Labāki ir vaidu namā
iet nekā dzīru namā; jo tas ir visu cilvēku gals, un tas,

kas dzīvo, to ņem pie sirds. **3** Noskumt ir labāki nekā
smieties; jo kad vaigs noskumis, tas sirdij labi. **4** Gudru
ļaužu sirds ir vaidu namā, bet ģeķu sirds ir prieku namā.
5 Labāk ir klausīties gudra vīra rāšanu, nekā klausīties
ģeķa dziesmu. **6** Jo kā ērkšķi sprakst apakš poda, tāpat ir
ģeķa smiešanās, - tā ir arī niecība. **7** Tiešām, netaisna
peļņa arī gudru padara neprātīgu, un dāvanas samaitā
sirdi. **8** Labāks ir kādas lietas gals nekā viņas iesākums.
Lēnprātīgais ir labāks nekā lepnais. **9** Neesi ātrs savā
prātā dusmot, jo dusmība mājo ģeķu azotē. **10** Nesaki: kā
tas nāk, ka senās dienas bijušas labākas nekā šīs! Jo ar
gudrību tu to nevaicā. **11** Gudrība ir tik laba kā mantība
un labums tiem, kas sauli redz. **12** Jo gudrības pavēnī ir
kā naudas pavēnī; un tas ir atzīšanas labums, ka gudrība
dod dzīvību tiem, kam tā ir. **13** Uzlūko Dieva darbu, jo
kas to var darīt taisnu, ko viņš ir darījis līku? **14** Baudi
labumu labā dienā, bet ļaunu dienu ņem arī par labu; jo
Dievs dara gan šo gan to, tāpēc ka cilvēkam nebūs zināt,
kas būs pēc viņa. **15** Visu to esmu redzējis savas niecības
dienās: Cits ir taisns, kas savā taisnībā iet bojā, un cits ir
bezdievīgs, kas savā blēdībā ilgi pastāv. **16** Neesi pārlieku
taisns un neturies pats par visai gudru, - kāpēc tu gribi iet
bojā? **17** Neesi pārlieku bezdievīgs, un neesi visai ģeķīgs;
kāpēc tu gribi nomirt nelaikā? **18** Labi ir, ka tu šo satver
un arī no tā otra savu roku neatrauj; jo kas Dievu bīstas,
tas no visa tā izsprūk. **19** Gudrība stiprina gudro vairāk
nekā desmit vareni, kas ir pilsētā. **20** Tiešām, nav neviena
cilvēka, kas taisns būtu virs zemes, kas labi darītu un
negrēkotu. **21** Neliec arī vērā visus vārdus, kas top runāti,

lai tev nav jādzird, ka tavs kalps tev lād. **22** Jo daudzkārt
arī tava sirds zin, ka arī tu citus esi lādējis. **23** Visu šo es ar
gudrību esmu izmeklējis. Es sacīju: es dabūšu gudrību, bet
viņa bija vēl tālu no manis. **24** Tālu ir, kas ir, un ļoti dziļš;
kas to var atrast? **25** Es griezos ar savu sirdi, ka es zinātu
un izvaicātu un meklētu gudrību un skaidrību, un ka es
atzītu bezdievību par ģeķību un neprātību par nelietību.
26 Un es atradu vienu lietu rūgtāku nekā nāvi: sievu, kā
sirds ir tīkli un valgi un kā rokas ir saites. Kas labs ir
Dieva priekšā, tas no viņas izglābsies, bet grēcinieks caur
viņu taps sagūstīts. **27** Redzi, šo esmu atradis, saka tas
mācītājs, citu pēc cita, ka es to galavārdu atrastu. **28** To
mana dvēsele vēl meklē, un to es vēl neesmu atradis:
Starp tūkstošiem es vienu vīru esmu atradis, bet sievu
starp šiem visiem es neesmu atradis. **29** Bet redzi, to tikai
es esmu atradis, ka Dievs cilvēku ir radījis taisnu, bet tie
dodas uz daudz gudrošanām.

8 Kas ir kā gudrais un kas zin sacīt, kādas tās lietas ir?
Cilvēka gudrība dara gaišu viņa vaigu un viņa bargums
pārvēršās. **2** Es (saku): liec vērā ķēniņa pavēli, kā tu
Dievam esi zvērējis. **3** Nesteidzies no viņa vaiga iet nost,
netinies nekādā ļaunā darbā; jo visu, ko viņš grib, to viņš
dara. **4** Kur ķēniņa vārds ir, tur ir vara, un kas uz viņu var
sacīt: ko tu dari? **5** Kas bausli tur, tas neredzēs ļauna; un
gudra sirds zin laiku un tiesu. **6** Jo ikkatram padomam
ir savs laiks un sava tiesa; jo cilvēka ļaunums to smagi
spiež. **7** Jo viņš nezin, kas notiks un kas viņam sacīs,
kā tas būs? **8** Cilvēka nav, kam būtu vara pār garu, to
garu aizturēt; viņam arī nav varas pār miršanas dienu,

un nav atlaišanas karā; tā arī bezdievība to neizglābs,
kas to dara. **9** Visu to es esmu redzējis, un esmu griezis
savu sirdi uz ikvienu darbu, ko dara pasaulē. Dažkārt
cilvēks pār cilvēku valda sev par nelaimi. **10** Es arī vēl
redzēju bezdievīgus, kas tika aprakti un nāca pie dusas;
bet tālu aizgāja no svētās vietas un tika aizmirsti pilsētā,
kas bija darījuši taisnību; arī tā ir niecība. **11** Kad tiesu
par ļauno darbu nenes drīzumā, tad cilvēku bērnu sirds
paliek droša, ļaunu darīt. **12** Jebšu grēcinieks simts reizes
ļaunu dara un dzīvo ilgi, tomēr es zinu, ka dievbijīgiem
labi klāsies, kas priekš viņa bīstas. **13** Bet bezdievīgam
labi neklāsies, un viņš ilgi nedzīvos, tā kā ēna; tādēļ
ka viņš priekš Dieva nebīstas. **14** Niecība ir, kas notiek
virs zemes, ka ir taisni cilvēki, kam tā klājās, tā kā būtu
darījuši bezdievīgi, un ir bezdievīgi, kam tā klājās, tā kā
būtu darījuši taisni; es sacīju: arī tā ir niecība. **15** Tādēļ es
slavēju to prieku, ka cilvēkam cita labuma nav pasaulē,
kā vien ēst un dzert un priecāties, un tas viņam atlec
no viņa pūliņa viņa dzīvības laikā, ko Dievs viņam dod
pasaulē. **16** Kad es apņēmos, gudrību atzīt un ieraudzīt
to grūtumu, kas virs zemes notiek, ka dažs ne dienu ne
nakti miegu neredz savām acīm. **17** Tad es redzēju visu
Dieva darbu, ka cilvēks to darbu nevar izprast, kas notiek
pasaulē; jebšu cilvēks darbojās izdomāt, tomēr viņš to
neizdibinās, un jebšu arī tas gudrais sacītu, ka viņš to
zina, tomēr viņš to nevar atrast.

9 Tiešām, visu to es esmu ņēmis pie sirds, visu to skaidri
saprast, ka taisnie un gudrie ar saviem darbiem ir Dieva
rokā. Un cilvēks arī nezin, vai piedzīvos mīlestību vai

ienaidību. **2** Visas lietas notiek visiem vienlīdzīgi, un
viens liktenis taisnam un bezdievīgam, labam un šķīstam
kā arī nešķīstam, tam, kas upurē, kā tam, kas neupurē,
labam kā grēciniekam, tam, kas aplam zvēr, kā arī tam,
kas no zvēresta bīstas. **3** Tā ir ļauna lieta pie visa, kas
notiek pasaulē, ka visiem viens liktenis; un arī cilvēku
bērnu sirds ir pilna ļaunuma, un neprātība ir viņu sirdīs,
kamēr tie dzīvo, un pēc tiem jāmirst. **4** Jo kas vien vēl
dzīvs, priekš tā ir cerība; jo dzīvs suns ir labāks nekā
nomiris lauva. **5** Jo tie dzīvie zin, ka tiem jāmirst; bet
tie nomirušie nezin it nekā, tiem arī vairs nav algas. **6**
Bet viņu piemiņa ir aizmirsta, un viņu mīlestība un viņu
naids un viņu skaudība jau ir iznīkusi, un tiem nav vairs
daļas ne mūžam pie nekā, kas notiek pasaulē. **7** Ej tad, ēd
savu maizi ar prieku, un dzer savu vīnu ar labu prātu;
jo Dievam jau ir labs prāts pie tava darba. **8** Lai tavas
drēbes allažiņ ir baltas, un eļļas lai tavai galvai netrūkst.
9 Baudi šo dzīvību ar to sievu, ko tu mīļo, kamēr tev
ir šī niecīgā dzīvība, ko viņš tev ir devis pasaulē, visu
savu niecīgo mūžu; jo šī ir tava daļa šinī mūžā un pie
tava pūliņa, ar ko tu pūlējies pasaulē. **10** Visu, ko tava
roka atrod, kas jādara, to dari tikuši(ar visu spēku), jo ne
darba, ne padoma, ne ziņas, ne gudrības nav kapā, kur
tu noej. **(Sheol h7585)** **11** Atkal es redzēju pasaulē, ka pie
skriešanas nepalīdz čaklam būt, pie karošanas nepalīdz
stipram būt, pie maizes pelnīšanas nepalīdz gudram būt,
pie bagātības nepalīdz prātīgam būt, pie goda nepalīdz
mācītam būt, bet tiem visiem nāk savs laiks un sava
laime. **12** Un cilvēks arī nezin savu laiku; kā zivis, kas top

zvejotas ar ļaunu tīklu, un kā putniņi, kas ar valdziņiem
top notverti, tāpat cilvēku bērni top savaldzināti nelabā
dienā, kad tā piepeši tiem uzbrūk. **13** Arī šo gudrību es
esmu redzējis pasaulē, un tā man rādījās liela: **14** Maza
pilsēta un ne daudz ļaužu iekš tās, un pret to nāca liels
ķēniņš un to apstāja un uztaisīja lielas skanstes ap viņu.
15 Un tur atradās nabaga vīrs, tas bija gudrs, tas to pilsētu
izpestīja caur savu gudrību, un neviens cilvēks šo nabaga
vīru nepieminēja. **16** Tad es sacīju: gudrība ir labāka nekā
stiprums, un tomēr tā nabaga gudrība top nicināta, un
viņa vārdi netop klausīti **17** Gudro vārdi, kas mierā top
klausīti, ir labāki, nekā valdnieka brēkšana ģeķu vidū. **18**
Gudrība ir labāka nekā kara bruņas; bet viens vienīgs
blēdis samaitā daudz labuma.

10 Nosprāgušas mušas dara smirdam un rūgstam
aptiekāra zāles; tāpat no lielāka svara, nekā gudrība un
gods, ir maķenīt ģeķības (tāpat arī mazliet ģeķības pārsver
cienījama vīra gudrību un godu). **2** Gudra vīra sirds ir pa
viņa labo roku, bet ģeķa sirds ir pa viņa kreiso roku. **3**
Un arī kad ģeķis pa ceļu staigā, tad viņam prāta trūkst,
un viņš saka uz ikkatru, ka esot ģeķis. **4** Ja valdnieka
dusmība pret tevi ceļas, tad neatstājies no savas vietas,
jo lēnprātība klusina lielus grēkus. **5** Vēl ir ļaunums,
ko pasaulē esmu redzējis, proti misēklis, kas ceļas no
valdnieka. **6** Dažs ģeķis top celts lielā godā, un bagātie
sēž zemajā vietā. **7** Es esmu redzējis kalpus uz zirgiem, un
lielus kungus kājām tāpat kā kalpus. **8** Kas bedri rok, tas
kritīs iekšā; un kas sētu ārda, tam čūska iedzels. **9** Kas
akmeņus veļ, tas no tiem dabūs sāpes; kas malku skalda,

tas ievainosies. **10** Kad dzelzs ir nodilusi un viņas asmens
netop tecināts(asināts), tad vairāk spēka jāpieliek; bet
gudrība veicina darbu. **11** Kad čūska iedzēlusi, pirms
apvārdota, tad vārdotājam peļņas nav. **12** Vārdi no gudra
vīra mutes ir jauki; bet ģeķa lūpas pašu aprij. **13** Viņa
mutes vārdu iesākums ir ģeķība, un viņa valodas gals ir
neprātība un posts. **14** Ģeķis gan daudz runā, bet cilvēks
nezin, kas notiks, un kas būs pēc viņa; kas viņam to
teiks? **15** Ģeķa pūliņš to nogurdina, jo tas nezina ceļu uz
pilsētu. **16** Ak vai, tev, zeme, kam ķēniņš ir bērns, un kam
lielkungi rīta laikā plītē. **17** Labi tev, zeme, kam ķēniņš
ir cienījams, un kam lielkungi īstā laikā ēd, stiprināties
un ne plītēt. **18** Caur kūtrību sijas gāžas, un aiz slinkām
rokām namam pil cauri. **19** Dzīres top taisītas par prieku,
un vīns ielīksmo tos, kas dzīvo, un nauda visu to gādā. **20**
Nelādi ķēniņu savā sirdī, un nelādi bagātu savā guļamā
kambarī, jo putni apakš debess aiznes to skaņu un ar
spārniem skriedami izpaužto valodu.

11 Met savu maizi ūdenī, ar laiku tu to atdabūsi. **2** Izdali
to septiņiem vai astoņiem, jo tu nezini, kāda nelaime
būs virs zemes. **3** Kad padebeši pilni, tad tie izlej lietu uz
zemi; un kā koks kritīs pret dienvidu vai pret ziemeli, -
kur koks krīt, tur tas arī paliek. **4** Kas uz vēju mana, tas
nesēj, un kas uz padebešiem raugās, tas nepļauj. **5** Tā
kā tu nezini, kāds ceļš ir vējam, jeb kā kauli aug grūtas
sievas miesās, tāpat tu nezini Dieva darbu, ko Viņš visu
padara. **6** No rīta sēj savu sēklu un neliec mierā savu
roku vakarā; jo tu nezini, kā jo labi izdosies, vai šā vai
tā; un kad abējādi izdotos, tad būtu jo labi. **7** Gaišums ir

salds un acīm tīk sauli redzēt. 8 Bet jebšu cilvēks daudz
gadus dzīvo un arvienu priecājās, tad lai tomēr viņš arī
piemin tās nebaltās dienas, jo viņu būs daudz. Viss, kas
nāk, ir niecība. 9 Priecājies, jaunekli, savā jaunībā, un lai
tava sirds tur labu prātu savas jaunības dienās, un staigā
kā tava sirds kāro un kā tavām acīm patīk; bet zini, ka
Dievs par visu šo tevi vedīs priekš tiesas. 10 Tad izmet nu
skumību no savas sirds un aizdzen ļaunumu no savām
miesām; jo jaunība un rīta blāzma(bērnība) ir niecība.

12 Piemini savu Radītāju savā jaunībā, pirms tās ļaunās
dienas nāk un tie gadi tuvojās, kur tu sacīsi: tie man
nepatīk. 2 Pirms saule un gaišums un mēnesis un
zvaigznes aptumšojās, un padebeši nāk atkal pēc lietus,
3 Tai laikā, kad tie nama sargi trīcēs, un tie stiprie vīri
locīsies, un tie malēji stāvēs klusu, tāpēc ka viņu palicis
maz, un tie, kas pa logiem skatās, paliks tumši, 4 Un tās
divas durvis pret ielu taps aizslēgtas, tā ka malšanas skaņa
paliks lēnāka, un viņš uzmostas, kad putniņa balsi dzird,
un kad klusu skan visas dziesmas, 5 Kad arī kalnus bīsies
un baiļosies, pa ceļu ejot, un kad tas mandeļu koks ziedēs,
un sisenis būs par nastu, un līksmība zudīs; jo cilvēks iet
uz savu mūža namu, un tie žēlotāji ies apkārt pa ielām; 6
Pirms tā sudraba virve trūks, un tas zelta trauks saplīst
un tas smeļamais pie avota izkalst, un tas skritulis pie
akas salūst; 7 Jo pīšļiem būs atkal zemē griezties, kā tie ir
bijuši, un garam atkal pie Dieva, kas to ir devis. 8 Niecība
vien! saka tas mācītājs, viss ir niecība! 9 Nu vēl atliek:
šis mācītājs bija gudrs, un viņš ļaudīm mācīja atzīšanu,
un sadomāja un izmeklēja un sastādīja daudz sakāmus

vārdus. **10** Tas mācītājs meklēja, skaistus vārdus atrast un
taisnības vārdus pareizi sarakstīt. **11** Gudru vīru vārdi ir
kā dzenuļi, un kā iesistas naglas viņu (atziņas) krājumi,
no viena Gana doti. **12** Un beidzot: sargies, mans dēls!
Grāmatu rakstīšanai nav gala un daudz lasīšanas nopūlē
miesu. **13** Visas mācības gala vārds ir šis: bīsties Dievu
un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas visiem cilvēkiem.
14 Jo Dievs ikkatru darbu vedīs tiesā līdz ar visu, kas ir
apslēpts, vai tas labs vai ļauns.

Augstā Dziesma

1 Salamana augstā dziesma. **2** Lai viņš mani skūpsta ar
savas mutes skūpstīšanu; jo tava mīlestība ir jo mīlīgāka
nekā vīns. **3** Tavai eļļai ir salda smarža; tavs vārds ir
izlieta eļļa, tāpēc jaunavas tevi mīl. **4** Velc mani, tad mēs
tev tecēsim pakaļ; ķēniņš mani ved savos kambaros; mēs
līksmosimies un priecāsimies par tevi; mēs pieminēsim
tavu mīlestību vairāk nekā vīnu; patiesīgi tevi mīl. **5**
Es esmu melna, bet mīlīga, jūs Jeruzālemes meitas,
tā kā Ķedara teltis, kā Salamana gardīnes(aizkari). **6**
Neuzlūkojiet mani, ka esmu pamelna, jo saulē esmu
nodegusi; manas mātes bērni pret mani apskaitušies, tie
mani likuši par vīna dārzu sargātāju; savu pašu vīna dārzu
neesmu apsargājusi. **7** Saki man, tu, ko mana dvēsele
mīl, kur tu gani, kur tu gulies pusdienā? Jo kāpēc man
būs aloties pie tavu biedru ganāmiem pulkiem? **8** Ja tu
to nezini, tu visu skaistākā starp sievām, tad ej jel pa
avju pēdām un gani savus kazlēnus pie ganu teltīm. **9**
Es tevi līdzināju, mana draudzene, ar tiem zirgiem pie
Faraona ratiem. **10** Tavi vaigi ir mīlīgi sprādzēs, tavs
kakls pērļu rotā. **11** Mēs tev taisīsim zelta sprādzes ar
sudraba podziņām. **12** Kamēr ķēniņš pie galda, mana
nardes puķīte dod savu smaržu. **13** Mans draugs man ir
mirru pušķis, pie manām krūtīm piesprausts. **14** Mans
draugs man ir vīna ķekars Enģedi vīna dārzos. **15** Redzi,
tu esi skaista, mana draudzene, redzi, tu esi skaista, tavas
acis ir kā baložu acis. **16** Redzi, tu esi skaists, mans draugs,
un mīlīgs, un mūsu dusas vieta zaļo. **17** Mūsu namu baļķi
ir ciedri, mūsu sijas ir cipreses.

2 Es esmu roze Šaronā un lilija ielejā. **2** Tā kā lilija starp
ērkšķiem, tāda ir mana draudzene starp tām meitām.
3 Tā kā ābele starp meža kokiem, tāds ir mans draugs
starp tiem dēliem. Es ilgojos sēdēt viņa pavēnī, un viņa
auglis manai mutei salds. **4** Viņš mani ved vīna namā, un
mīlestība ir viņa karogs pār mani. **5** Atspirdzinājiet mani
ar vīna ogām un spēcinājiet mani ar āboliem; jo es nīkstu
no mīlestības. **6** Viņa kreisā roka ir apakš manas galvas,
un viņa labā roka mani apkampj. **7** Es jūs mīļi lūdzu, jūs
Jeruzālemes meitas, pie tām stirnām un kalnu kazām
laukā, neuztraucat un nemodinājat mīlestību, kamēr tai
pašai patīk. **8** Šī ir mana drauga balss; redzi, viņš nāk
un lēkā pa tiem kalniem un deij pa tiem pakalniem. **9**
Mans draugs ir līdzīgs stirnai vai jaunam briedim. Redzi,
viņš stāv aiz sienas, skatās caur logiem un raugās caur
skadriņiem. **10** Mans draugs atbild un saka uz mani:
celies, mana draudzene, mana skaistā, un nāc! **11** Jo redzi,
ziema ir pagājusi, stiprais lietus jau ir pārgājis un nost. **12**
Puķes rādās laukā, dziesmu laiks atnācis, un ūbeles balss
dzirdama mūsu zemē. **13** Vīģes koks dabūjis pumpurus,
un vīna koki plaukst un dod smaržu; celies, nāc, mana
draudzene, mana skaistā, nāc šurp! **14** Mans balodis
akmeņu kalnos, apslēptos plaisumos, parādi man savu
vaigu, dod man savu balsi dzirdēt; jo tava balss ir salda,
un tavs vaigs ir mīlīgs. **15** Gūstat mums lapsas, tās mazās
lapsas, kas vīna dārzus maitā, jo mūsu vīna dārzi stāv
ziedos. **16** Mans draugs ir mans, es esmu viņa, kas pa tām
lilijām gana. **17** Kamēr diena metās dzestra un ēnas bēg,

atgriezies, mans draugs, kā stirna, vai kā jauns briedis pa
kalnu plaisumiem.

3 Naktī savā gultā es meklēju to, ko mana dvēsele mīl; es
meklēju, bet viņu neatradu. **2** Es celšos jel un iešu pilsētā
apkārt pa gatvēm un ielām; es meklēšu to, ko mana
dvēsele mīl. Es meklēju, bet viņu neatradu. **3** Sargi mani
atrada, kas pilsētā iet apkārt: vai jūs neesat redzējuši
to, ko mana dvēsele mīl? **4** Kad es maķenīt tiem biju
pagājusi garām, tad es atradu to, ko mana dvēsele mīl;
es viņu turu un to neatlaidīšu, kamēr es viņu vedīšu
savas mātes namā, savas dzemdētājas kambarī. **5** Es jūs
mīļi lūdzu, jūs Jeruzālemes meitas, pie tām stirnām un
kalnu kazām, neuztraucat un nemodinājat mīlestību,
kamēr tai pašai patīk. **6** Kas ir šī, kas no tuksneša nāk
kā dūmu stabs, apkvēpināta ar mirrēm un vīraku, ar
visādām veikalnieku zālēm? **7** Redzi, ap Salamana krēslu
apkārt ir sešdesmit varoņi no Israēla varoņiem. **8** Tie
visi tur zobenus, mācīti karot; ikkatram savs zobens pie
gurniem pret nakts bailēm. **9** Ķēniņš Salamans sev licis
taisīt nesamu krēslu no Lībanus kokiem. **10** Viņa stabus
viņš taisīja no sudraba, to lēni no zelta, to sēdekli no
purpura, viņa iekšpuse bija izpušķota no Jeruzālemes
meitu mīlestības. **11** Ejat ārā un uzlūkojiet, Ciānas meitas,
ķēniņu Salamanu ar to kroni, ar ko viņa māte to kronēja
viņa kāzu dienā un viņa sirds līksmības dienā.

4 Redzi, tu esi skaista, mana draudzene, redzi, tu esi
skaista; tavas acis ir kā baložu acis aiz tava galvas apsega.
Tavi mati ir kā kazu pulks, kas guļ uz Gileād kalna. **2** Tavi
zobi ir kā avju pulks, kas cirptas un iznāk no peldēšanas,

kas visas dvīņus vedās, un neviena starp viņām nav
neauglīga. 3 Tavas lūpas ir kā purpura aukla, un tava
mute ir mīlīga. Tavi vaigi ir kā granātābola puses aiz tava
galvas apsega. 4 Tavs kakls ir kā Dāvida tornis, kas taisīts,
lai tur ieročus uzkar, kur tūkstošas priekšturamās bruņas
uzkārtas, visādas stipru vīru bruņas. 5 Tavas krūtis ir
kā divas jaunas stirnas, kā kalnu kazas dvīņi, kas liliju
starpā ganās. 6 Kad diena metās dzestra, un ēnas bēg,
tad iešu pie mirru kalna un pie vīraka pakalna. 7 Tu esi
visai skaista, mana draudzene, un pie tevis nav vainas.
8 Nāc man līdz no Lībanus, mana brūte, nāc man līdz
no Lībanus. Skaties no Amana kalna gala, no Senira un
Hermona gala, no lauvu alām, no leopardu kalniem. 9
Tu man sirdi esi paņēmusi, mana māsa, mīļā brūte; tu
man sirdi esi paņēmusi ar vienu actiņu, ar vienu kakla
ķēdīti. 10 Cik skaista ir tava mīlestība, mana māsa, mīļā
brūte! Cik labāka ir tava mīlestība pār vīnu, un tavas
eļļas smarža pār visām kvēpināmām zālēm. 11 Tavas
lūpas, ak brūte! Pil no kausētā medus; medus un piens ir
apakš tavas mēles, un tava drēbju smarža ir kā Lībanus
smarža. 12 Tu esi aizslēgts dārzs, mana māsa, mīļā brūte,
aizslēgts avots, aizslēgta aka. 13 Tavi zari ir kā jauks
dārzs, kur granātu ābeles ar dārgiem augļiem, kovera
puķes ar nardēm, 14 Narde un safrans, kalmes un kanēlis,
ar visādiem vīraka kokiem, mirres un alvejas, līdz ar
vislabākām smaržīgām zālēm. 15 Tā kā dārzu aka (tu esi),
kā aka ar dzīvu ūdeni, un kā strauti no Lībanus. 16 Celies,
ziemeli, un nāc, dienvidu vējš, pūt pa manu dārzu, ka

viņa zāles pil (smaržas no dārza augiem). Mans draugs lai
nāk savā dārzā, un lai ēd savus skaistos augļus.

5 Es nāku savā dārzā, mana māsa, mīļā brūte; es plūcu
savas mirres un savu balzamu, es ēdu savas šūnas ar savu
medu, es dzeru savu vīnu un savu pienu. Ēdiet, mīļie,
dzeriet un padzeraties, draugi! **2** Es guļu, bet mana sirds
ir nomodā; tā ir mana drauga balss, kas klaudzina: atdari
man, mana māsa, mana draudzene, mans balodis, mana
sirds skaidrā; jo mana galva ir rasas pilna, mani mati ar
nakts lāsēm. **3** „Es savus svārkus esmu novilkusi, kā man
tos atkal būs apvilkt? Es savas kājas esmu mazgājusi, kā
man tās atkal būs darīt netīras?“ **4** Mans draugs savu
roku stiepa pa logu, un mana sirds par to trīcēja. **5** Es
pacēlos, savam draugam atdarīt, un no manām rokām
pilēja mirres un no maniem pirkstiem tekošas mirres
pie durvju atslēgas. **6** Es savam draugam atdarīju, bet
mans draugs bija projām, viņš bija aizgājis. Mana dvēsele
izgāja pēc viņa vārdiem. Es viņu meklēju, bet es viņu
neatradu; es viņu saucu, bet viņš man neatbildēja. **7**
Sargi, kas pilsētā iet apkārt, mani atrada; mani sita un
mani ievainoja; tie mūru sargi norāva manu apsegu no
manis. **8** Es jums piekodināju, Jeruzālemes meitas, kad
jūs manu draugu atrodat, ko jūs viņam sacīsiet? Ka es
esmu apsirgusi no mīlestības. **9** Kāds tad ir tavs draugs
pār citiem draugiem, tu visuskaistākā starp sievām?
Kāds ir tavs draugs pār citiem draugiem, ka tu mums tā
esi piekodinājusi? **10** Mans draugs ir balts un sarkans,
pārāks pār tūkstošiem. **11** Viņa galva ir visušķīstākais
zelts, viņa mati ir kupli jo kupli, melni kā krauklis. **12**

Viņa acis ir kā baložu acis pie ūdens strautiem, ar pienu
mazgātas, skaistā pilnumā. 13 Viņa vaigi ir kā balzama
dobes, tā kā smaržīgas puķes uz pakalniem. Viņa lūpas ir
kā rozes, kur pil tekošas mirres. 14 Viņa rokas ir kā zelta
gredzeni ar turķizu akmeņiem pildīti. Viņa miesa ir kā
daiļš ziloņkaulu darbs, ar safīriem pušķots; 15 Viņa lieli ir
kā marmora pīlāri uz visšķīstākā zelta pamatiem. Viņa
augums ir kā Lībanus, dižens kā ciedri. 16 Viņa mute
ir salda, un visa viņa būšana ļoti mīlīga. Tāds ir mans
draugs, un tāds ir mans mīļākais, Jeruzālemes meitas.

6 Kurp tavs draugs ir nogājis, tu visu skaistākā starp
sievām? Uz kuru pusi tavs draugs ir griezies, ka mēs līdz
ar tevi viņu meklējam. 2 Mans draugs ir nogājis savā
dārzā, pie tām smaržīgām dobēm, pa dārzu pastaigāties
un lilijas lasīt. 3 Mans draugs ir mans un es esmu viņa,
kas starp lilijām gana. 4 Tu esi skaista, mana draudzene,
tā kā Tirca, mīlīga kā Jeruzāleme, briesmīga kā kara
spēki ar karogiem. 5 Nogriez savas acis no manis, jo
tās mani pārvarējušas. Tavi mati ir kā kazu pulks, kas
guļ uz Gileād kalna. 6 Tavi zobi ir kā avju pulks, kas
nāk no peldēšanas, kas visas dvīņus vedās, un neviena
starp viņām nav neauglīga. 7 Tavi vaigi ir kā granātābola
puses aiz tava galvas apsega. 8 Sešdesmit ir ķēniņienes
un astoņdesmit liekas sievas un tas jaunavu pulks nav
izskaitāms. 9 Bet viena vienīga ir mans balodis, mana
sirds skaidrā, tā vienīgā savai mātei, tā mīļākā savai
dzemdētājai. Kad tās meitas viņu redz, tad tās viņu teic,
ķēniņienes un liekās sievas viņu slavē. 10 Kas tā tāda,
kas spīd kā auseklis, skaista kā mēnesis, skaidra kā saule,

briesmīga kā karaspēki ar karogiem? **11** Es nogāju riekstu
dārzā, redzēt zaļos augļus pie upes, un lūkot, vai vīna koks
zied un granātu koki plaukst. **12** Es nesajutu, ka mana
dvēsele mani bija pacēlusi uz manas slavētās tautas goda
ratiem. **13** Atgriezies, atgriezies, ak Sulamite! Atgriezies,
atgriezies, ka mēs tevi varam skatīt. Ko jūs redzat pie
Sulamites? Kā diešanu pie Mahānaīma.

7 Cik skaisti ir tavi soļi kurpēs, tu valdnieka meita. Tavi
gurni tā ir salikti kā divas sprādzes, ko gudra meistara
roka darījusi. **2** Tavs klēpis ir kā apaļš biķeris, kam
dzēriena netrūkst; viņš ir kā kviešu kopa, apsprausta ar
lilijām. **3** Tavas krūtis ir kā divas stirnas, kā kalnu kazas
dvīņi. **4** Tavs kakls ir kā tornis no ziloņkauliem, tavas
acis ir kā tie dīķi Hešbonē pie Batrabim vārtiem, tavs
deguns ir kā tornis uz Lībanus, kas pret Damasku skatās.
5 Tava galva uz tevis ir kā Karmels, un tavi kuplie galvas
mati kā purpurs, ķēniņš ar bizēm saistīts. **6** Cik skaista un
cik mīlīga tu esi, ak mīlestība ar saviem jaukumiem! **7**
Šis tavs augums ir līdzīgs palma kokam un tavas krūtis
vīna ķekariem. **8** Es sacīšu: es kāpšu uz palma koku, es
tveršu viņa zarus, lai tavas krūtis ir kā ķekari pie vīna
koka, un tava vaiga smarža kā āboli, **9** Un tava mute kā
labs vīns, kas manam draugam viegli ieiet un miegaino
lūpas dara runājam. **10** Es piederu savam draugam, un
sirds viņam nesās uz mani. **11** Nāc, mans draugs, ejam
laukā, mitīsim ciemos. **12** Iesim agri uz vīna dārziem,
lūkosim, vai vīna koks zied, vai jaunie pumpuri sprāgst,
un granātu koki plaukst. Tur es tev rādīšu savu mīlestību.
13 Tie dudaīm dod smaržu, un pie mūsu durvīm ir visādi

dārgi augļi, jauni un veci; mans draugs, es tos priekš tevis
esmu glabājusi.

8 Kaut tu būtu mans brālis, kas zīdis manas mātes krūtis?
Kad es tevi atrastu ārā, es tevi skūpstītu un netaptu
nicināta. **2** Es tevi vadītu, es tevi vestu savas mātes namā,
ka tu mani mācītu; tad es tev dotu dzert jauktu vīnu un
no savu granātābolu sulas. **3** Viņa kreisā roka ir apakš
manas galvas, un viņa labā roka mani apkampj. **4** Es
jūs mīļi lūdzu, Jeruzālemes meitas, ko jūs uztraucat un
modinājāt mīlestību, pirms tai pašai patīk? **5** Kas tā
tāda, kas nāk no tuksneša un atslienas uz savu draugu?
Apakš ābeles es tevi esmu uzmodinājis; tur tava māte
tevi ar sāpēm ir dzemdējusi, tur sāpes ir bijušas tavai
dzemdētājai. **6** Liec mani kā zieģeli pie savas sirds, kā
gredzenu pie savas rokas! Mīlestība ir stipra kā nāve un
viņas karstums ir varens kā elle; viņas liesmas ir degošas
liesmas, Dieva liesmas. **(Sheol h7585)** **7** Lieli ūdeņi mīlestību
nevar apdzēst, nedz upes viņu apslīcināt. Jebšu kas visu
sava nama mantu gribētu dot par mīlestību, tomēr viņš
paliktu tikai par apsmieklu. **8** Mums ir viena maza māsa,
kam krūšu vēl nav, - ko mēs ar savu māsu darīsim tai
dienā, kad viņu precēs? **9** Ja viņa ir mūris, tad mēs uz
viņu uztaisīsim sudraba torni; ja viņa ir durvis, tad mēs
tās sargāsim ar ciedru dēļiem. **10** Es biju mūris un manas
krūtis bija kā torņi; tad es viņa acīs atradu mieru. **11**
Salamanam bija vīna dārzs BaālAmonā, šo vīna dārzu viņš
izdeva sargiem, ikviens par viņa augļiem deva tūkstoš
sudraba gabalus. **12** Mans vīna dārzs, kas man pieder, ir
manā priekšā. Tie tūkstoš sudraba gabali ir priekš tevis,

Salaman! Bet divsimt ir priekš viņa augļu sargiem. **13** Tu,
kas tais dārzos dzīvo, tie biedri tavu balsi ņem vērā, dodi
man to dzirdēt. **14** Steidzies, mans draugs, un esi tā kā
stirna vai kā jauns briedis pa smaržīgiem puķu kalniem.

Jesajas

1 Jesajas, Amoca dēla, parādīšana, ko viņš redzējis par
Jūdu un Jeruzālemi Uzijas, Jotama, Ahaza un Hizkijas,
Jūda ķēniņu, dienās. **2** Klausāties, debesis, un ņem vērā,
zeme, jo Tas Kungs runā: "Bērnus Es esmu uzaudzinājis
un izvilcis, bet tie no Manis atkāpušies. **3** Vērsis pazīst
savu kungu un ēzelis sava kunga sili; Israēls nepazīst,
Mani ļaudis nesaprot." **4** Ak vai, tai grēcīgai tautai,
tiem ļaudīm, kas grūti noziegušies, tam ļaundarītāju
dzimumam, tiem bērniem, kas samaitājās; tie ir atstājuši
To Kungu, nicinājuši to Svēto iekš Israēla, nogriezušies
atpakaļ. **5** Par ko jūs vēl vairāk būs sist, kad jūs vienmēr
atkāpjaties? Visa galva ir vāja, un visa sirds nogurusi. **6**
No pēdas līdz pat galvai tur nav veseluma, bet vātis un
brūces un jaunas vainas, kas nav izspiestas nedz sasietas
nedz ar eļļu mīkstinātas. **7** Jūsu zeme ir postaža, jūsu
pilsētas ar uguni sadedzinātas, jūsu tīrumus, sveši ļaudis
tos ēd, jums klāt esot, un ir posts, kā sveši ļaudis posta.
8 Un Ciānas meita atlikusi kā būdiņa vīna dārzā, tā kā
pieguļnieka vietiņa gurķu dārzā, kā aplēģerēta pilsēta.
9 Ja Tas Kungs Cebaot mums nebūtu atlicinājis kādu
mazumu, mēs būtu kā Sodoma, mēs būtu tā kā Gomora.
10 Klausiet Tā Kunga vārdu, Sodomas virsnieki, ņemiet
vērā mūsu Dieva mācību, Gomoras ļaudis. **11** Kas man no
jūsu upuru pulka? Saka Tas Kungs; Es esmu apnicis aunu
dedzināmos upurus un barotu teļu taukus, un vēršu un
jēru un āžu asinis Es negribu. **12** Kad jūs nākat parādīties
Manā priekšā, kas to no jums prasa, ka jūs saminat
Manus pagalmus? **13** Nenesiet vairs nelietīgu ēdamu

upuri, tā Man ir neganta kvēpināšana; jaunos mēnešus
un svētdienas un draudzes sapulces Es neieredzu, jūsu
svētki ir blēdība. **14** Mana dvēsele ienīst jūsu jaunos
mēnešus un jūsu svētku laikus. Tie Man ir par nastu,
Es esmu piekusis tos panest. **15** Un kad jūs savas rokas
izpletīsiet, Es apslēpju Savas acis no jums, un kad jūs
daudz lūgšanas turiet, tomēr Es neklausu, jo jūsu rokas ir
asiņu pilnas. **16** Mazgājaties, šķīstaties, atmetat savus
ļaunos darbus no Manām acīm nost, nedarāt vairs ļauna.
17 Mācieties labu darīt, meklējat tiesu, atgriežat varas
darītāju, izdodiet bāriņam tiesu, aizstāviet atraitni. **18**
Tad nāciet nu, tiesāsimies, saka Tas Kungs: kad jūsu
grēki tik sarkani būtu kā asinis, taču tie taps balti kā
sniegs, un jebšu tie būtu kā purpurs, taču tie kļūs tāpat
kā vilna. **19** Ja jūs gribēsiet un klausīsiet, tad jūs ēdīsiet
zemes labumu. **20** Bet ja jūs liedzaties un turaties pretī,
tad jūs no zobena tapsiet aprīti; jo Tā Kunga mute to
runājusi. **21** Kā tā ticīgā pilsēta palikusi par mauku? Tā
bija pilna tiesas, taisnība tur mājoja, bet nu slepkavas. **22**
Tavs sudrabs ir tapis par sārņiem, tavs vīns ir jaukts ar
ūdeni. **23** Tavi virsnieki ir atkāpēji un zagļu biedri; tie visi
kāro dāvanas un dzenās pēc maksas; bāriņam tie neizdod
tiesu un atraitnes sūdzība nenāk viņu priekšā. **24** Tādēļ
saka Tas Kungs Dievs Cebaot, Israēla Varenais: ak vai!
Es iepriecināšos par Saviem pretiniekiem, es atriebšos
pie Saviem ienaidniekiem. **25** Un Es griezīšu Savu roku
pret tevi un tīrīšu kā ar sārmu tavus sārņus un nošķiršu
visu tavu alvu. **26** Un Es tev atkal došu soģus kā senāk,
un padoma devējus kā vecos laikos. Pēc tam tu tapsi

saukta taisnības pils, ticīgā pilsēta. 27 Ciāna caur tiesu
taps izpestīta un viņas(dēli) atgriezīsies caur taisnību. 28
Bet tie pārkāpēji un grēcinieki visi taps satriekti, un kas
no Tā Kunga atkāpjās, ies bojā. 29 Jo tie taps kaunā to
ozolu dēļ, ko jūs bijāt iekārojuši, un jūs kaunēsities to
dārzu dēļ, ko bijāt izredzējušies. 30 Jo jūs būsiet tā kā
ozols, kam lapas savīst, un kā dārzs, kam ūdens nav. 31
Tad varenais būs kā pakulas, un viņa darbs kā dzirkstele,
un abi kopā degs un nebūs neviena, kas dzēš.

2 Šis ir tas vārds, ko Jesaja, Amoca dēls, redzējis par Jūdu
un Jeruzālemi. 2 Un notiks pastara laikā, tad Dieva nama
kalns stāvēs pāri pār visiem kalniem un būs paaugstināts
pār pakalniem, un visi pagāni uz viņu plūdīs, 3 Un
daudz tautas ies un sacīs: ejam, kāpsim uz Tā Kunga
kalnu, uz Jēkaba Dieva namu, lai Viņš mums māca Savus
ceļus, un lai staigājam Viņa tekās, jo no Ciānas iziet
mācība, un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes. 4 Un Viņš
tiesās starp pagāniem un pārmācīs daudz tautas, un tie
pārkals savus zobenus par lemešiem un savus šķēpus par
cirpēm(ecešām). Jo tauta pret tautu nepacels zobenu un
vairs nemācīsies karu. 5 Jēkaba nams, nāc, staigāsim Tā
Kunga gaismā. 6 Bet Tu esi atstājis Savus ļaudis, Jēkaba
namu, jo tie ir pilni austruma ļaužu (bezdievības) un ir
zīlnieki tā kā Fīlisti, un ar svešinieku bērniem tiem ir
draudzība. 7 Un viņu zeme ir pilna sudraba un zelta, un
mantas tiem bez gala, un viņu zeme ir pilna zirgu, un ratu
tiem bez gala. 8 Un viņu zeme ir pilna elka dievu, un savu
roku darbu tie pielūdz, to, ko pašu pirksti taisījuši. 9 Bet
ļaudis tiek pazemoti, un vīri gāzti, un piedot tu viņiem

nepiedosi. **10** Lieni klints alā un paslēpies pīšļos priekš Tā
Kunga iztrūcināšanas un priekš viņa augstās godības. **11**
Ļaužu lepnās acis taps pazemotas, un vīru augstība taps
locīta, bet Tas Kungs vien būs augsts tanī dienā. **12** Jo Tā
Kunga Cebaot diena būs pret visu lepnumu un lielumu,
un pret visu augstumu, ka tas top pazemots, **13** Un pret
visiem lieliem un augstiem Lībanus ciedru kokiem un
pret visiem Basanas ozoliem **14** Un pret visiem lieliem
kalniem un pret visiem augstiem pakalniem. **15** Un pret
visiem augstiem torņiem un pret visiem stipriem mūriem
16 Un pret visiem jūras kuģiem un pret visiem skaistiem
tēliem. **17** Un ļaužu lepnība taps locīta, un vīru augstība
pazemota, bet Tas Kungs vien būs augsts tanī dienā. **18** Un
elkadievi ies pavisam bojā. **19** Tad ies kalnu alās un zemes
plaisumos priekš Tā Kunga iztrūcināšanas un priekš viņa
augstās godības, kad viņš celsies, iztrūcināt zemi. **20** Tai
dienā cilvēks savus sudraba elkus un savus zelta elkus,
ko tie sev bija taisījuši pielūgt, nometīs kurmjiem un
sikspārņiem, **21** Un ies klints aizās un kalnu alās, priekš
Tā Kunga iztrūcināšanas un priekš Viņa augstās godības,
kad Viņš celsies, iztrūcināt zemi. **22** Tad nepaļaujaties uz
cilvēku, kam dvaša nāsīs; jo par ko tas turams?

3 Jo redzi, Tas Kungs Dievs Cebaot atņems no Jeruzālemes
un Jūda patvērumu un padomu, visu maizes padomu
un visu ūdens padomu, **2** Vareno un karavīru, soģi un
pravieti un gudro un vecaju, **3** Virsnieku pār piecdesmit
un godināto un padoma devēju un amata pratēju un
apvārdotāju. **4** Un Es viņiem došu puikas par virsniekiem,
un nesaprašas pār viņiem valdīs. **5** Un tie ļaudis māksies

virsū cits citam, ikkatrs savam tuvākam, puika trakos pret
sirmgalvi un nelga pret cienīgo. **6** Tad satvers viens otru
sava tēva namā un (sacīs): tev ir drēbes, esi mums par
virsnieku, un lai tava roka nogriež šo postu. **7** Bet viņš tai
dienā atbildēs un sacīs: es negribu būt tas dziedinātājs,
manā namā ne maizes ne drēbju, neceļat mani par ļaužu
virsnieku. **8** Jo Jeruzāleme gruvusi, un Jūda ir kritis, tādēļ
kā viņu mēles un darbi ir pret To Kungu, kaitināt Viņa
godības acis. **9** Viņu vaiga izskats dod liecību pret viņiem,
un savus grēkus tie izteic, tā kā Sodoma, un tos neapslēpj.
Vai viņu dvēselēm! Jo tie sev pašiem dara ļaunu. **10** Sakait
par taisno, ka tam labi klāsies, jo tas ēdīs savu darbu
augļus. **11** Ak vai, tam bezdievīgam! Tam labi neklāsies,
jo pēc viņa rokas darba viņam taps maksāts. **12** Mani
ļaudis! Viņu dzinēji ir bērni, un sievas valda pār tiem;
Mani ļaudis! Tavi vadoņi tevi maldina un to ceļu, kur
tev jāstaigā, tie samaitā. **13** Tas Kungs ceļas, tiesāties un
stāv, tiesu spriest tautām. **14** Tas Kungs nāk uz tiesu ar
Savu ļaužu vecajiem un viņu lieliem kungiem: un jūs
to vīna dārzu esat noēduši; nabaga laupījums ir jūsu
namos. **15** Kas jums prātā, ka jūs saminat Manus ļaudis
un satriecat bēdīgo vaigus? Saka Tas Kungs Dievs Cebaot.
16 Vēl Tas Kungs saka: tādēļ ka Ciānas meitas lepojās
un staigā izstieptu kaklu un mirkšķina ar acīm un iet
maziem solīšiem, skandinādamas savu kāju gredzenus,
17 Tad Tas Kungs Ciānas meitām darīs pakausi pliku un
atsegs viņu kaunumu. **18** Tai dienā Tas Kungs atņems tos
skaistos kāju gredzenus, tās saulītes un tos mēnestiņus,
19 Tos ausu glītumus, tās roku sprādzes un tos vaiga

apsegus, **20** Tās cepures un prievītes un jostas un ožamos
trauciņus un pesteļus. **21** Tos pirkstu gredzenus un tās
pieres sprādzes, **22** Tās svētku drēbes un tos mēteļus
un apsegus un makus, **23** Un tos spieģeļus un dārgos
kreklus un tos galvas lakatus un uzvalkus. **24** Un smaržas
vietā būs puvums, un jostas vietā valgs, un sprogaino
matu vietā plika galva, un plata mēteļa vietā šaurs maiss,
un skaistuma vietā uguns vātis. **25** Tavi vīri kritīs caur
zobenu un tavs spēks(varoņi) karā. **26** Un viņas vārti
bēdāsies un žēlosies, un iztukšota viņa sēdēs zemē.

4 Un septiņas sievas sagrābs vienu vīru tanī dienā un
sacīs: mēs ēdīsim savu pašu maizi un ģērbsimies ar savām
pašu drēbēm, lai mēs tikai topam nosauktas pēc tava
vārda, - atņem mūsu negodu. **2** Tanī dienā Tā Kunga
Atvase būs par glītumu un par godu, un tas zemes
Auglis par augstumu un krāšņumu Israēla izglābtiem.
3 Un Ciānas atlikušie un Jeruzālemes atlicinātie taps
nosaukti Viņam svēti, ikkatrs, kas Jeruzālemē rakstīts uz
dzīvību. **4** Kad Tas Kungs nomazgās Ciānas meitu sārņus
un Jeruzālemes asinsvainas izdeldēs no viņas vidus caur
sodības Garu un caur uguns Garu. **5** Un Tas Kungs radīs
pār visu Ciānas kalna vietu un pār viņas svētku sapulcēm
padebesi dienā un dūmus un uguns liesmas spožumu
naktī; jo pār visu godību būs apsegs. **6** Un būs telts par
pavēni dienā pret karstumu un par glābšanu un par
patvērumu pret plūdiem un lietu.

5 Nu tad, es dziedāšu savam mīļam, sava drauga dziesmu
par Viņa vīna dārzu: manam mīļam bija vīna dārzs taukā
pakalnā. **2** Un Viņš to aptaisīja ar sētu un tīrija no

akmeņiem un tur stādīja labus vīna kokus un uztaisīja
torni vidū un raka vīna spaidu iekšā un gaidīja, ka tas
nesīs labus ogu ķekarus, bet tas nesa sūrus ķekarus. **3**
Nu tad, Jeruzālemes iedzīvotāji un Jūda vīri, tiesājat jel
starp Mani un Manu vīna dārzu. **4** Ko tad vēl vairāk bija
darīt pie Mana vīna dārza, nekā Es esmu darījis? Kāpēc Es
esmu gaidījis, ka tas labus ogu ķekarus nestu, un viņš
nesis sūrus ķekarus? **5** Nu tad, Es jums teikšu, ko Es ar
Savu vīna dārzu darīšu. Es atņemšu viņa sētu, ka viņš top
noganīts, Es noārdīšu viņa mūri, ka viņš top samīts. **6** Un
Es viņu darīšu par postažu: viņš netaps apgraizīts nedz
apkapāts, bet dadži un ērkšķi tur uzdīgs, un Es pavēlēšu
padebešiem, ka uz to nebūs līt lietum. **7** Tiešām, Tā Kunga
Cebaot vīna dārzs ir Israēla nams, un Jūda vīri ir Viņa
līksmības stādi. Viņš gaida uz tiesu, un redzi, asins plūdi,
uz taisnību, un redzi, vaidi! **8** Ak vai, tiem, kas rauj namu
pie nama, krāj tīrumu pie tīruma, kamēr vietas vairs
neatliek, un ka jūs paliekat tie vienīgie iedzīvotāji zemē!
9 Tas Kungs Cebaot saka manās ausīs: tiešām, daudz namu
būs postā, lieli un skaisti bez iedzīvotāja. **10** Tiešām,
desmit vīna dārza birzumi nesīs vienu vienīgu batu, un
viens gomers sēklas nesīs vienu ēfu. **11** Ak vai, tiem, kas
agri cēlušies skrien pēc stipra dzēriena, un kavējās līdz
tumsai, kamēr vīns tos sakarsē! **12** Un tur ir kokles un
soma stabules, bungas un stabules un vīns viņu dzīrēs;
bet Tā Kunga darbu tie neuzlūko, uz Viņa roku darbu tie
nerauga. **13** Tādēļ Mani ļaudis cietumā taps aizvesti no
nejauši, un viņu cienīgie cietīs badu, un viņu dzīrenieki
iztvīks no slāpēm. **14** Tādēļ elle atpletusi savu rīkli un

atdarījusi savu muti bez mēra, ka nogrimst (Jeruzālemes)
greznums un viņas ļaužu drūzma, un viņas troksnis, un
kas tur līksmojās. **(Sheol h7585)** **15** Tad ļaudis taps locīti
un vīri pazemoti, un lepno acis taps pazemotas. **16** Bet
Tas Kungs Cebaot parādīsies augsts tiesā, un Dievs, tas
svētais, parādīsies svēts taisnībā. **17** Tad jēri (tur) barosies
kā savās ganībās, un svešinieki noēdīs bagāto izpostītās
vietas. **18** Ak vai, tiem, kas netaisnību velk ar nelietības
valgiem, un grēku kā ar ratu virvēm! **19** Kas saka: Lai
Viņš steidzās, lai Viņš drīz dara Savu darbu, ka mēs to
redzam, un lai tuvojās un nāk tas padoms, kas Israēla
Svētajam, ka mēs to manam. **20** Ak vai, tiem, kas ļaunu
saka labu esam un labu esam ļaunu, kas tumsību dara par
gaismu un gaismu par tumsību, kas rūgtu dara par saldu
un saldu par rūgtu! **21** Ak vai, tiem, kas gudri savās acīs
un prātīgi pēc pašu prāta! **22** Ak vai, tiem, kas varoņi
uz vīna dzeršanu un spēka vīri uz stipru dzērienu. **23**
Kas dāvanu dēļ bezdievīgo attaisno un taisniem atrauj
taisnību! **24** Tādēļ tā kā uguns liesma aprij rugājus un kā
svelmē siens sagrūst, tāpat būs viņu sakne kā prauli, un
viņu ataugas izputēs kā putekļi, tādēļ ka tie atmet Tā
Kunga Cebaot bauslību un nicina Israēla Svētaja vārdus.
25 Tādēļ Tā Kunga dusmība iedegās pret Viņa ļaudīm, un
Viņš izstiepj Savu roku pret tiem un tos sit, ka kalni dreb,
un viņu miroņi ir kā dubļi ielas vidū. Ar visu to Viņa
dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir izstiepta. **26** Un
Viņš paceļ karogu tiem pagāniem, kas tālu, un pasvilps
kādam no zemes gala. Un redzi, ātri un steigšus tas nāk.
27 Neviens nepiekūst un neklūp viņu starpā, neviens

nesnaužnedz guļ, nedz viņa gurnu josta ir atraisīta, nedz
viņa kurpju siksna sarauta. 28 Viņa bultas ir asas un visi
viņa stopi uzvilkti, viņa zirgu nagi tik cieti kā akmens, un
viņu rati kā viesulis. 29 Viņu rūkšana ir kā briesmīgām
lauvām, un tie rūc kā jauni lauvas un tas kauc un satver
laupījumu un aiznes, un glābēja nav. 30 Un tas kauc pret
viņiem tai diena, kā jūra kauc; kad zemi uzlūko, redzi, tā
ir tumša, rīb un zib, tumši pār tiem arī debesis.

6 Tanī gadā, kad ķēniņš Uzija nomira, tad es To Kungu
redzēju sēžam uz augsta un uzcelta godības krēsla, un
Viņa (drēbju) vīles piepildīja Dieva namu. 2 Serafi stāvēja
augšā ap viņu; ikvienam bija seši spārni; ar diviem tas
apsedza savu vaigu, un ar diviem tas apsedza savas kājas,
un ar diviem tas skrēja. 3 Un tie cits uz citu saucu un
sacīja: svēts, svēts, svēts ir Tas Kungs Cebaot, visa zeme ir
pilna viņa godības! 4 Un sliekšņa pamati trīcēja no tām
saucēju balsīm, un tas nams tapa pilns dūmu. 5 Tad es
sacīju: Ak vai, man! Jo man jāiet bojā, jo es esmu vīrs
nešķīstām lūpām un dzīvoju starp ļaudīm, kam nešķīstas
lūpas; jo manas acis redzējušas to Ķēniņu, To Kungu
Cebaot! 6 Tad viens no tiem serafiem atskrēja pie manis,
un viņa rokā bija degoša ogle, ko viņš ar stangām bija
ņēmis no altāra. 7 Un viņš ar to aizskāra manu muti un
sacīja: redzi, šī tavas lūpas aizskārusi, tā tavs noziegums
no tevis atņemts, un tavi grēki salīdzināti. 8 Un es
dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: ko Es sūtīšu un kas mums
ies? Tad es sacīju: redzi, še es esmu, sūti mani. 9 Tad
Viņš sacīja: ej un saki uz šiem ļaudīm: dzirdēt dzirdiet,
bet nesaprotiet, un redzēt redziet, bet neņemiet vērā.

10 Apcietini šo ļaužu sirdi un dari viņu ausis biezas un
apstulbo viņu acis, ka tie savām acīm neredz un savām
ausīm nedzird un ar savu sirdi nesaprot un neatgriežas
un netop dziedināti. 11 Tad es sacīju: cik ilgi, Kungs? Un
Viņš sacīja: līdz kamēr pilsētas būs izpostītas, ka vairs
nav iedzīvotāja, un nami, ka vairs nav cilvēka, un zeme
nopostīta par tuksnesi. 12 Jo Tas Kungs cilvēkus aizdzīs
tālu nost, un atstātu vietu būs daudz zemes vidū. 13 Un ja
tanī vēl desmitā tiesa paliks, tad tā atkal ies postā. Bet kā
ozols un kā liepa, kam celms paliek, kad to nocērt, - svēts
dzimums būs tas celms.

7 Un notikās Ahaza, Jūda ķēniņa, dienās, - tas bija Uzijas
dēla Jotama dēls, - ka Recins, Sīrijas ķēniņš, un Pekas,
Remalijas dēls, Israēla ķēniņš, uz Jeruzālemi cēlās, pret
viņu karot, bet karodami pret viņu tie nekā neiespēja. 2
Un Dāvida namam teica un sacīja: Sīrieši apmetušies pret
Efraīmu. Tad viņa sirds un viņa ļaužu sirds drebēja, tā kā
meža koki dreb no vēja. 3 Un Tas Kungs sacīja uz Jesaju:
izej jel Ahazam pretī, tu un tavs dēls ŠearJašubs, augšēja
dīķa grāvja galā, ceļmalā, pie vadmalnieku tīruma, 4 Un
saki uz viņu: sargies un esi klusu, nebīsties, un lai tava
sirds nebaiļojās no šiem diviem kūpošiem prauliem, no
Recina un Sīriešu un Remalijas dēla karstām dusmām. 5
Tādēļ ka Sīrieši pret tevi ļaunu sadomājuši ar Efraīmu
un Remalijas dēlu sacīdami: 6 Celsimies pret Jūdu un
izbiedēsim to un uzņemsim to un celsim tur Tabeala dēlu
par ķēniņu; - 7 Tā saka Tas Kungs Dievs: tas nenotiks
un nebūs. 8 Bet Damaskus būs Sīrijas galva, un Recins
Damaskus galva, un vēl būs sešdesmit pieci gadi, tad

Efraīms taps satriekts, ka vairs nebūs tauta. 9 Un Samarija
būs Efraīma galva, un Remalijas dēls Samarijas galva. Ja
neticēsiet, tad nepastāvēsiet. 10 Un Tas Kungs runāja vēl
uz Ahazu un sacīja: 11 Prasies kādu zīmi no Tā Kunga,
sava Dieva, prasi to, vai dziļi dziļumā vai augsti augstumā!
(Sheol h7585) 12 Tad Ahazs sacīja: es neprasīšu, es arī To
Kungu nekārdināšu. 13 Tad viņš sacīja: klausiet jel, jūs no
Dāvida nama, vai tas jums vēl maz, kaitināt cilvēkus, ka
nu arī kaitinājiet manu Dievu? 14 Tādēļ Tas Kungs pats
jums dos zīmi: redzi, jumprava būs grūta un dzemdēs
dēlu un nosauks viņa vārdu Immanuel (Dievs ar mums).
15 Sviestu un medu viņš ēdīs, kad viņš zin ļaunu atmest
un labu uzņemt. 16 Jo pirms tas puisītis zin ļaunu atmest
un labu uzņemt, zeme būs izpostīta, no kuras diviem
ķēniņiem tev bailes. 17 Un Tas Kungs atvedīs pār tevi
un pār taviem ļaudīm un pār tavu tēva namu dienas,
kādas nav nākušas no tā brīža, kamēr Efraīms no Jūda ir
atkāpies, proti Asīrijas ķēniņu. 18 Jo tai dienā Tas Kungs
pasvilps tām mušām, kas ir Ēģiptes upju galā, un to biti,
kas Asīrijas zemē. 19 Un tie nāks un apmetīsies visi dziļās
ielejās un kalnu gravās un visos ērkšķu krūmos un visās
ganībās. 20 Tai dienā Tas Kungs ar derētu dzenamu nazi,
kas viņpus upes, caur Asīrijas ķēniņu, nodzīs galvu un
kāju matus, ir visu bārdu Viņš nodzīs. 21 Un tai dienā
cilvēks turēs kādu gotiņu un kādas divas aitiņas. 22 Un
tie tik daudz piena dos, ka tas sviestu ēdīs, jo ikkatrs,
kas tai zemē atliks, tas ēdīs sviestu un medu. 23 Un tai
dienā notiks, ka ikkatrā vietā, kur bijuši tūkstoš vīna koki,
kas maksāja tūkstoš sudraba gabalus, tur būs ērkšķi un

krūmi, 24 Ka ar bultām un stopiem tur būs jāiet, jo visa tā
zeme būs ērkšķi un krūmi. 25 Un uz visiem tiem kalniem,
ko citkārt apkapāja ar kapļiem, tur tu neiesi, bīdamies no
ērkšķiem un krūmiem, bet lieli lopi tur staigās, un sīki
lopi tos mīdīs.

8 Un Tas Kungs sacīja uz mani: ņem lielu galdu un raksti
uz to ar cilvēka rakstu: „Māer šalal, kaš bas“(laupījums
steidzās, laupīšana nāk ātri). 2 Un es sev ņēmu uzticamus
lieciniekus, priesteri Ūriju, un Zakariju, Jebereķijas dēlu. 3
Un es gāju pie tās pravietes, un tā tapa grūta un dzemdēja
dēlu. Un Tas Kungs sacīja: nosauc viņa vārdu: Māer šalal,
kaš bas. 4 Jo pirms tas zēns māk saukt: mans tēvs, mana
māte! Tad Damaskus mantu un Samarijas laupījumu nesīs
Asīrijas ķēniņa priekšā. 5 Tas Kungs vēl runāja uz mani
un sacīja: 6 Tādēļ ka šie ļaudis nicina Šiloas ūdeni, kas
lēniņām tek, un tiem ir prieks pie Recina un Remalijas
dēla, 7 Redzi, tad Tas Kungs pār tiem atvedīs stipro un
vareno lielupes ūdeni, Asīrijas ķēniņu un visu viņa godību,
un tas plūdīs pār visiem saviem krastiem un ies pār visām
savām malām, 8 Un tas ielauzīsies Jūdā un to pārplūdīs,
un ies cauri un sniegsies līdz pat kaklam, un tas izstieps
savus spārnus un piepildīs visu tavu zemi, Immanuel! 9
Trakojiet, tautas, un topat satriektas! Ņemiet vērā, visi
pasaules gali! Jožaties un topat satriekti, jožaties un topat
satriekti! 10 Izdomājiet padomu, bet tas iznīks, runājiet
vārdu, bet tas nenotiks, jo ar mums ir Dievs (Immanuels.)
11 Jo tā Tas Kungs uz mani runājis, mani satverdams
ar Savu roku, un mani mācījis, nestaigāt šo ļaužu ceļu,
un sacījis: 12 Jums nebūs sacīt, „derība“visur, kur šie

ļaudis saka „derība“, un nebūs bīties, kur tie bīstas, nedz
baiļoties. **13** To Kungu Cebaot, to jums būs svētīt, un Viņš
lai ir jūsu bijāšana, un Viņš lai ir jūsu bailība. **14** Tad
Viņš jums būs par svētumu, bet par piedurśanās akmeni
un par piedauzīšanās klinti abiem Israēla namiem, par
valgu un slazdu Jeruzālemes iedzīvotājiem. **15** Un daudzi
no tiem klups un kritīs un taps satriekti un savaldzināti
un sagūstīti. **16** Sasien to liecību, aizzieģelē to mācību
iekš maniem mācekļiem, **17** Un es ceru uz To Kungu,
kas Savu vaigu apslēpis no Jēkaba nama, un es gaidu
uz Viņu. **18** Redzi, es un tie bērni, ko Tas Kungs man
devis, par zīmēm un par brīnumiem iekš Israēla no Tā
Kunga Cebaot, kas mājo Ciānas kalnā. **19** Kad tie nu uz
jums sacīs: vaicājiet tos pareģus un zīmju cienītājus, kas
čirkst un čukst, (tad sakāt): vai ļaudīm nebūs vaicāt savu
Dievu? Vai tad mirušus būs vaicāt priekš dzīviem? **20**
(Griežaties) Pie bauslības un liecības! Ja tie tā nerunās
(saskaņā ar šo Vārdu), tad auseklis(gaisma) tiem neausīs.
21 Bet tie ies apkārt, grūti apbēdināti un izsalkuši. Un kad
būs izsalkuši, tad tie dusmosies un lādēs savu ķēniņu un
savu dievu. Un kad tie skatās uz augšu, **22** Vai uzlūko
zemi, redzi, bēdas un tumsība; tie ir apstulboti bēdās un
maldās tumsībā.

9 Bet tumsība nepaliks, kur (tagad) bēdas; pirmajā laikā
Viņš kaunā licis Zebulona zemi un Naftalus zemi, bet
pastara laikā Viņš cels godā jūrmalu, AizJardāni un
pagānu Galileju. **2** Tie ļaudis, kas staigā tumsībā, redz
lielu gaišumu; kas dzīvo nāves ēnas zemē, pār tiem spīd
spožums. **3** To tautu Tu esi vairojis; lielu prieku Tu tai esi

devis; tie priecāsies Tavā priekšā, tā kā priecājās pļaujamā
laikā, tā kā līksmojās laupījumu dalot. **4** Jo viņu nastas
jūgu un viņu muguras rīksti un viņu dzinēja dzenuli Tu
esi salauzis kā Midijana laikā. **5** Jo kurpes, autas uz kara
troksni, un drēbes, apgānītas asinīm, taps sadedzinātas
un no uguns aprītas. **6** Jo viens bērns mums dzimis,
viens dēls mums dots, un valdība ir uz Viņa kamieša; un
Viņa vārds top saukts: Brīnums, Padoma devējs, Varenais
Dievs, Mūžīgais tēvs, Miera lielkungs. **7** Lai valdība top
vairota, un mieram nav gala uz Dāvida goda krēsla un
Viņa valstībā, ka Viņš to sataisa un stiprina ar tiesu un
taisnību no šī laika mūžīgi. To darīs Tā Kunga Cebaot
karstums. **8** Tas Kungs vienu vārdu ir sūtījis pie Jēkaba,
un tas ir nolaidies pie Israēla. **9** Un visi ļaudis to samanīs,
Efraīms un Samarijas iedzīvotāji, kas lielībā un sirds
lepnībā saka: **10** Ķieģeļi gruvuši, bet ar cirstiem akmeņiem
atkal uztaisīsim, meža vīģu koki ir nocirsti, bet viņu vietā
stādīsim ciedru kokus. **11** Jo Tas Kungs paaugstina Recina
pretiniekus pār viņu un saskubina viņa ienaidniekus, **12**
Sīriešus no rītiem un Fīlistus no vakariem, ka tie Israēli ēd
pilnā mutē. Ar visu to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa
roka vēl ir izstiepta. **13** Bet tie ļaudis negriežas pie Tā, kas
tos sit, un nemeklē To Kungu Cebaot. **14** Tādēļ Tas Kungs
nocirtīs no Israēla galvu un asti, zaru un celmu vienā
dienā. **15** Vecaji un augstie ir tā galva, bet pravietis, kas
melus māca, tā aste. **16** Jo šo ļaužu vadoņi ir viltnieki, un
kas no tiem top vadīti, tie iet bojā. **17** Tādēļ Tas Kungs par
viņu jaunekļiem nepriecāsies un neapžēlosies par viņu
bāriņiem un atraitnēm, jo tie visi ir blēži un ļaundari,

un ikviena mute runā blēņas. Ar visu to Viņa dusmība
nenovēršas, un Viņa roka vēl ir izstiepta. **18** Jo bezdievība
deg kā uguns un aprij ērkšķus un dadžus un aizdedzina
mežu biezumus un augsti dūmi paceļas gaisā. **19** Jo caur
Tā Kunga Cebaot bardzību zeme kvēlo, un ļaudis ir kā
uguns barība, un viens otru nežēlo. **20** Pa labo roku rij,
un tomēr ir izsalkuši, un pa kreiso roku ēd, un tomēr
nav paēduši, ikkatrs ēd sava elkoņa miesu, **21** Manasus
Efraīmu, un Efraīms Manasu, un abi kopā pret Jūdu. Ar
visu to Viņa dusmība nenovēršas, un Viņa roka vēl ir
izstiepta.

10 Ak vai, tiem, kas ceļ netaisnus likumus, un tiem
rakstītājiem, kas raksta grūtu tiesu, **2** Ka nabagiem tiesu
neizdod un tiesu laupa tiem bēdīgiem starp Maniem
ļaudīm, ka atraitnes aplaupa un bāriņus posta! **3** Bet
ko jūs darīsiet piemeklēšanas dienā un tai postā, kas
nāk no tālienes? Pie kā bēgsiet pēc palīdzības, un kur
glabāsiet savu godību? **4** Bet jūs locīsities starp gūstītiem
un kritīsiet starp nokautiem. Ar visu to Viņa dusmība
nenovēršas, un Viņa roka vēl ir izstiepta. **5** Ak vai,
Asuram! Tas ir Manas dusmības rīkste, un viņa rokā
Manas bardzības zizlis. **6** Es viņu sūtu pret viltīgiem
ļaudīm un viņam pavēlu pret ļaudīm, par kuriem Es
apskaities, lai viņš tos laupīdams laupa un postīdams
posta, un tos samin kā dubļus uz ielām. **7** Bet viņam
tā nešķiet, un viņa sirds tā nedomā; jo viņš apņēmies
izdeldēt un izsakņot daudz tautas. **8** Jo viņš saka: vai
mani virsnieki visi kopā nav ķēniņi? **9** Vai Kalno nav
kā Karķemis? Vai Hamata nav kā Arvada? Vai Samarija

nav kā Damaskus? **10** Tā kā mana roka dabūjusi tās elku
dievu valstis, jebšu viņu dievekļu bija vairāk nekā to,
kas Jeruzālemē un Samarijā, - **11** Vai es nevarētu darīt
pie Jeruzālemes un pie viņas elkiem tāpat, kā esmu
darījis pie Samarijas un viņas elkiem? **12** Bet kad Tas
Kungs visu Savu darbu būs pabeidzis Ciānas kalnā un
Jeruzālemē, tad (sacīs): Es piemeklēšu to sirds lepnības
augli pie Asīrijas ķēniņa un viņa acu augsto greznību. **13**
Jo tas saka: caur savas rokas spēku es to esmu darījis un
caur savu gudrību, jo es esmu prātīgs. Es esmu atņēmis
tautu robežas un laupījis viņu mantas un kā varonis
zemē gāzis valdniekus. **14** Un mana roka atradusi tautu
bagātību kā ligzdu, un es esmu sagrābis visu pasauli, kā
sagrābj atstātas olas, un neviens nav bijis, kas spārnu
būtu kustinājis vai muti atdarījis vai pīkstējis. **15** Vai tad
cirvis lai lielās pret to, kas ar to cērt? Jeb vai zāģis lai
turas pretī tam, kas to velk! tā kā zizlis to turētu, kas
viņu paceļ, tā kā rīkste to cilātu, kas nav koks! **16** Tādēļ
Tas Kungs Dievs Cebaot sūtīs diloni starp viņa (Asura)
trekniem, un apakš viņa godības dedzin degs, kā uguns
deg. **17** Un Israēla gaišums būs uguns, un viņa Svētais
būs liesma, kas sadedzinās un norīs viņa ērkšķus un
dadžus vienā dienā. **18** Un viņš aprīs viņa meža un viņa
dārza godību, līdz ar dvēseli un miesu, un tas novārgs
kā vārgulis. **19** Un viņa meža atlikušie koki būs mazs
pulciņš, ka zēns tos varētu sarakstīt. **20** Tanī dienā Israēla
atlikušie, un Jēkaba nama izglābtie nepaļausies vairs uz
to, kas viņu sitis, bet uzticībā paļausies uz To Kungu, to
Svēto iekš Israēla. **21** Tie atlikušie atgriezīsies, Jēkaba

atlikušie, pie tā visuvarenā Dieva. **22** Jo jebšu tavi ļaudis,
Israēl, ir kā jūras smiltis, tomēr (tikai) viņu atlikums
atgriezīsies. Jo gals ir nospriests pilnīgā taisnībā. **23** Jo
Tas Kungs Dievs Cebaot nolikto gala spriedumu izdarīs pa
visu zemes virsu. **24** Tāpēc Tas Kungs Dievs Cebaot saka
tā: Mani ļaudis, kas dzīvojat Ciānā, nebīstaties no Asura,
kad tas jūs sit ar rīksti, un savu zizli paceļ pret jums, kā
notika Ēģiptē. **25** Jo vēl mazs brīdis, tad dusmība būs
pagalam, un Mana bardzība tos izdeldēs. **26** Jo Tas Kungs
Cebaot pacels pātagu pret to, kā Viņš sita Midijanu pie
Horeba kalna, un Ciņa zizlis ir pār jūru un viņš to paceļ
kā Ēģiptes zemē. **27** Un tai dienā viņa nasta atstāsies no
tava kamieša un viņa jūgs no tava kakla, un tas jūgs šķīdīs
no treknuma. **28** Tas nāk uz Ajatu, tas iet caur Migronu,
Mikmasā tas atstāj savas lietas. **29** Tie iet caur šaurumu,
Ģebā tie paliek par nakti, Rāma dreb, Saula Ģibeja bēg. **30**
Kliedz stiprā balsī, Galima meita! Klausies, Laīša! nabaga
Anatota! **31** Madmena bēg, Ģebimas iedzīvotāji glābjās.
32 Vēl šodien tas apmetīsies Nobā, pacels roku pret
Ciānas meitas kalnu, pret Jeruzālemes pakalnu. **33** Redzi,
Tas Kungs Dievs Cebaot nokapā tos zarus ar briesmīgu
varu, un tie, kas ir augsti augumā, top nocirsti, un tie
lielie pazemoti. **34** Un Viņš nocērt ar dzelzi biezos meža
krūmus, un Lībanus krīt caur vareno.

11 Un atvase nāks no Isajus celma, un zars no viņa
saknēm nesīs augļus. **2** Un uz Tā dusēs Tā Kunga Gars,
gudrības un saprašanas Gars, padoma un stipruma Gars,
atzīšanas un Dieva bijāšanas Gars. **3** Un salda smarža
Viņam ir Tā Kunga bijāšana. Un Viņš netiesās pēc tam,

ko Viņa acis redz, un nesodīs pēc tam, ko Viņa ausis
dzird. **4** Bet Viņš tiesās nabagus ar taisnību un spriedīs
pazemīgiem tai zemē pēc patiesības un sitīs zemi ar Savas
mutes zizli un nokaus bezdievīgo ar Savu lūpu dvašu.
5 Jo taisnība būs josta ap Viņa gurniem, un patiesība
būs josta ap Viņa īkstīm. **6** Un vilks mājos pie jēra,
un pardelis(pantēra) apgulsies pie kazlēna. Un teļš un
jauns lauva un trekni lopi būs kopā, un mazs puisēns
tos ganīs. **7** Govs un lāču māte būs kopā ganos, un viņu
bērni gulsies kopā, un lauva ēdīs salmus kā vērsis. **8**
Un zīdāms bērns priecāsies pie odzes cauruma, un no
krūts atšķirts bāzīs savu roku pūķa alā. **9** Ļauna nekur
vairs nedarīs nedz noziegsies visā Manā svētā kalnā; jo
zeme ir pilna Tā Kunga atzīšanas, tā kā ūdens apklāj
jūras dibenu. **10** Un notiks tai dienā: pagāni vaicās pēc
Isajus saknes, kas tautām stāv par karogu, un viņa dusas
vieta būs godība. **11** Un notiks tai dienā: Tas Kungs otram
kārtam atkal izstieps Savu roku, sadabūt Savu ļaužu
atlikušos, kas būs atlikuši no Asura un no Ēģiptes un
no Patrus un Moru zemes un no Elama un no Sineāra
un no Hamata un no jūras salām. **12** Un Viņš uzcels
karogu pagāniem un sapulcēs Israēla aizdzītos un Jūda
izkaisītos no visiem četriem zemes stūriem. **13** Un Efraīma
skaudība mitēsies, un Jūda pretinieki taps izdeldēti;
Efraīms neapskaudīs Jūdu, un Jūda nespaidīs Efraīmu. **14**
Un tie skries Fīlistiem uz pleciem pret vakara pusi, tie
kopā aplaupīs tos iedzīvotājus pret rītiem, pret Edomu un
Moabu tie izstieps savu roku, un Amona bērni tiem būs
paklausīgi. **15** Un Tas Kungs izdeldēs Ēģiptes jūras mēli

un cilās Savu roku pret lielupi Savā karstā dusmībā, un to
sasitīs septiņās upītēs, ka ar kurpēm varēs iet cauri. 16
Un staigājams ceļš būs Viņa ļaužu atlikušiem, kas būs
atlikuši no Asura, tā kā Israēlim notika tai dienā, kad
izgāja no Ēģiptes zemes.

12 Un tai dienā tu sacīsi: es Tev pateicos, Kungs, ka Tu
dusmīgs bijis uz mani, un Tava dusmība ir novērsusies,
un Tu mani iepriecini. 2 Redzi, Dievs ir mana pestīšana,
es cerēšu un nebīšos, jo Tas Kungs Dievs ir mans stiprums
un mana slavas dziesma, un Viņš man ir par pestīšanu. 3
Un ar prieku jūs smelsiet ūdeni no pestīšanas avotiem 4
Un sacīsiet tai dienā: pateicieties Tam Kungam, piesauciet
Viņa vārdu, dariet zināmus Viņa darbus starp tautām,
pieminiet, ka Viņa vārds ir paaugstināts. 5 Dziedājiet
Tam Kungam, jo Viņš ir darījis augsti teicamas lietas,
lai tas tiek zināms pa visām zemēm. 6 Gavilē un slavē,
Ciānas iedzīvotāja, jo Israēla Svētais ir liels tavā vidū.

13 Spriedums par Bābeli, ko Jesaja, Amoca dēls, redzējis.
2 Izceļat karogu augstā kalnā, paceļat balsi, metat ar roku,
lai ieiet pa valdnieku vārtiem. 3 Es esmu pavēlējis Saviem
svētītiem, arī Savus stipros aicinājis uz Savu dusmību,
tos, kas priecājās par Manu godību. 4 Ļaužu troksnis ir
kalnos, kā no lielas tautas, trokšņa skaņa no sapulcinātu
tautu valstīm. Tas Kungs Cebaot pārlūko karaspēku. 5 Tie
nāk no tālas zemes, no pasaules gala, Tas Kungs ar Savas
dusmības rīkiem, postīt visu zemi. 6 Kauciet, jo Tā Kunga
diena ir tuvu, viņa nāk kā posts no tā Visuvarenā. 7 Tādēļ
visas rokas būs nogurušas, un visu cilvēku sirdis izkusīs.
8 Un tie iztrūcināsies, mokas un bēdas tos sagrābs, tiem

būs sāpes, kā sievai, kas dzemdē; tie skatās kā stulbi cits
uz citu, viņu vaigi deg kā liesmās. **9** Redzi, Tā Kunga diena
nāk briesmīga, ar dusmām un ar karstu bardzību, un dara
zemi par tuksnesi un izdeldē grēciniekus no viņas nost. **10**
Jo debess zvaigznes un viņas spīdumi nedos savu gaismu,
saule uzlecot aptumšosies, un mēnesis neļaus spīdēt
savam gaišumam. **11** Jo Es piemeklēšu bezdievību pie
pasaules, un viņu netaisnību pie ļauniem, Es iznīcināšu
lepniem lielību un nogāzīšu vareniem greznību, **12** Ka vīrs
būs dārgāks nekā tīrs zelts, un cilvēks dārgāks nekā Ofira
dārgumi. **13** Tāpēc es darīšu debesi drebam, un zeme taps
kustināta no savas vietas, caur Tā Kunga Cebaot bardzību
un caur viņa karstās dusmības dienu. **14** Un tie būs kā
izbiedināta stirna un kā avis, ko neviens nesapulcina;
ikviens griezīsies pie savas tautas, un ikviens bēgs uz
savu zemi. **15** Ikvienu, ko atradīs, nodurs, un ikviens,
ko gūstīs, kritīs caur zobenu. **16** Un viņu bērniņi taps
satriekti priekš viņu acīm, viņu nami taps nopostīti, un
viņu sievas piesmietas. **17** Redzi, Es pamodināšu pret
tiem Mēdiešus, kas sudrabu necienī un zelta nekāro **18**
Un tie nošaudīs jaunekļus ar stopiem un nežēlos bērnus
mātes miesās, bērnus viņu acis nesaudzēs. **19** Un Bābele,
valstu glītums, Kaldeju skaistums un lepnums, būs tā kā
Sodoma un Gomora, ko Dievs apgāzis. **20** Tur ne mūžam
neviens vairs nedzīvos, tur neviens nemājos līdz radu
radiem, Arābi tur neapmetīsies, gani tur neganīs. **21** Bet
tuksneša zvēri tur mitīs, un viņu namos mājos pūces pa
pulkiem, un tur dzīvos strausi un jodi tur lēkās. **22** Un
vilki kauks cits pret citu viņas atstātos namos, un pūķi

tanīs lepnās pilīs. Un viņas laiks jau tuvu nācis, un viņas
dienas nekavēsies.
14 Jo Tas Kungs apžēlosies par Jēkabu un atkal izredzēs
Israēli un tos pārvedīs savā zemē. Un svešinieki ar tiem
biedrosies un pieķersies Jēkaba namam. **2** Un tautas tos
ņems un vadīs uz viņu vietām, un Israēla nams Tā Kunga
zemē tos iemantos par kalpiem un kalponēm, un tie tos
turēs cietumā, kas viņus bija cietumā turējuši, un valdīs
par saviem dzinējiem. **3** Un notiks tai dienā, kad Tas
Kungs tev dusu dos no tavām sāpēm un no tavām izbailēm
un no tās grūtās kalpošanas, ar ko tie tevi kalpinājuši, **4**
Tad tu šo dziesmu dziedāsi pret Bābeles ķēniņu un sacīsi:
Kā tas dzinējs pagalam! Kā tie spaidi pagalam! **5** Tas
Kungs bezdievīgiem salauzis zizli, valdītājiem rīksti, **6**
Kas ļaudis briesmīgi mocīja ar mokām bez mitēšanās, kas
ar bardzību valdīja pār tautām, ar spaidīšanu bez gala. **7**
Visa zeme dus un atpūšas, tā skanēt skan no gavilēšanas.
8 Un priedes priecājās par tevi un ciedru koki uz Lībanus
(un saka): kamēr tu guli pie zemes, neviens nenāk, mūs
nocirst. **9** Elle apakšā tevis dēļ rīb, tev pretim ejot; kad
tu nāci, viņa tevis dēļ uzmodina mirušos, visus zemes
lielkungus, viņa visiem tautu ķēniņiem liek celties no
krēsliem. **(Sheol h7585)** **10** Tie visi runā un saka uz tevi: arī
tu esi palicis bez spēka tā kā mēs, tu mums palicis līdzīgs.
11 Tava greznība nogrimusi ellē un tavu kokļu skaņa;
kodes būs tavas cisas, un tārpi tavs apsegs. **(Sheol h7585)** **12**
Kā tu esi kritis no debesīm, tu rīta zvaigzne, tu ausekļa
dēls! Kā tu nocirsts zemē, kas tautas pārvarēji? **13** Un
tu sacīji savā sirdī: es uzkāpšu debesīs, es paaugstināšu

savu goda krēslu pār Dieva zvaigznēm, es apsēdīšos uz
saiešanas kalna ziemeļu galā, **14** Es uzkāpšu padebešu
kalnos, tam Visuaugstajam es līdzināšos. **15** Tiešām,
ellē tu esi nogāzts, pašā bedres dziļumā. **(Sheol h7585)** **16**
Kas tevi redz, tie uz tevi skatās un tevi aplūko: vai šis
tas vīrs, kas zemi kustināja un darīja valstis drebam.
17 Kas pasauli pārvērta par tuksnesi un viņas pilsētas
postīja, kas viņas ļaudis no cietuma neatlaida mājās?
18 Visi tautu ķēniņi, tie visi guļ zemē ar godu, ikviens
savā namā. **19** Bet tu esi tālu atmests no sava kapa, kā
nieka žagars, apklāts ar nokautiem, zobena nodurtiem,
kas grimst akmeņu bedrē, - tā kā samīta maita. **20** Ar
viņiem kopā tu nebūsi kapā; jo savu zemi tu esi postījis
un nokāvis savus ļaudis; ļauna darītāju dzimums netiks
pieminēts mūžīgi. **21** Taisāties kaut viņa bērnus viņu
tēvu nozieguma dēļ, ka tie neceļas un zemi neiemanto
un nepiepilda pasauli ar pilsētām. **22** Jo Es celšos pret
tiem, saka Tas Kungs Cebaot, un izdeldēšu no Bābeles
vārdu un dzimumu un bērnu un bērna bērnu, saka Tas
Kungs. **23** Un Es to došu par īpašumu ežiem un par ūdens
purvu, un Es tos izmēzīšu ar izdeldēšanas slotu, saka Tas
Kungs Cebaot. **24** Tas Kungs Cebaot ir zvērējis un sacījis:
tiešām, kā Es esmu nodomājis, tā notiks, un kā Es esmu
nospriedis, tā būs, **25** Ka Es Asuru satriekšu Savā zemē,
un uz Saviem kalniem viņu samīdīšu, ka viņa jūgs no
tiem top atņemts un viņa nasta zūd no viņu pleciem. **26**
Šis ir tas padoms, kas nospriests pār visu zemi, un šī ir tā
roka, kas izstiepta pār visām tautām. **27** Jo Tas Kungs
Cebaot to nodomājis; kas to iznīcinās? Un Viņa roka ir

izstiepta, kas to novērsīs? **28** Tai gadā, kad ķēniņš Ahazs
nomira, notika šis spriedums: **29** Nepriecājies, visa Fīlistu
zeme, ka tā rīkste salauzta, kas tevi sita. Jo no čūskas
saknes nāk odze, un viņas auglis būs spārnains pūķis.
30 Jo visupēdīgie nabagi baudīs pilnību, un tukšinieki
apgulsies ar mieru. Bet tavu sakni Es nokaušu caur badu,
un tavus atlikušos viņš kaus zemē. **31** Kauciet, vārti!
Kliedz, pilsēta! Izkūsti, visa Fīlistu zeme! Jo no ziemeļa
puses nāk dūmi, un neviens no viņa pulkiem nenoklīst. **32**
Un ko tad atbildēs tautu vēstnešiem? Ka Tas Kungs Ciānu
stiprinājis un Viņa ļaužu bēdīgie tur atrod patvērumu.

15 Spriedums par Moabu. Moaba Ara pa nakti postīta,
izdeldēta! Tiešām, Moaba Ķire pa nakti postīta, izdeldēta.
2 Uz Baītu un Dibonu, uz elku kalniem iet raudāt; uz
Nebus un uz Medbas Moabs kauc. Visas viņu galvas ir
nodzītas plikas un visiem bārda nogriezta. **3** Savās ielās
tie iet apjozušies ar maisiem, pa saviem jumtiem un
ceļiem visi kauc un plūst asarās. **4** Hešbona un Eleale
brēc, viņas balss top dzirdēta līdz Jācai. Tādēļ vaid paši
Moaba apbruņotie, dvēsele viņam trīc. **5** Mana sirds brēc
par Moabu; viņa bēgļi bēg līdz Coārai, līdz EglatŠilišijai;
jo uz Luķitu kāpj ar raudāšanu, un ceļā pret Horonaīm
kliedz par izpostīšanu. **6** Jo Nimrim ūdeņi izsīkuši; jo
zāle nokaltusi, zaļums iznīcis, nekas vairs nezeļ. **7** Tāpēc
to krājumu, ko sakrājuši, un ko glabājuši, to tie ved pār
kārklu upi. **8** Jo brēkšana iet pa Moaba robežām, viņa
kaukšana līdz Eglaīm, viņa kaukšana līdz Elim akai. **9**
Jo Dimonas ūdeņi ir pilni asiņu. Jo vēl vairāk Es uzlikšu

Dimonai, lauvu tiem, kas Moabā izglābušies un tai zemē
atlikuši.
16 Sūtait jērus zemes valdītājam no Zelas pa tuksnesi
uz Ciānas meitas kalnu. **2** Jo kā putni no ligzdas izdzīti
skraida, tā būs Moaba meitas pie Arnonas pārceļamām
vietām. **3** Dodiet padomu, nesiet tiesu, dariet pavēni
pašā dienas vidū kā naktī; apslēp izdzītos, nedari bēdzēju
zināmu! **4** Lai mani izdzītie tavā starpā piemīt, Moab, esi
tu viņiem par patvērumu no postītāja! Jo spaidītājam
nāks gals, postīšana beigsies, saminēji no zemes taps
izdeldēti. **5** Un goda krēsls ir stiprināts caur žēlastību,
un uz tā sēž ar patiesību Dāvida dzīvoklī tas, kas tiesu
spriež un tiesu kopj un prot taisnību. **6** Moaba lepnību
esam dzirdējuši, ka tas ļoti lepns, viņa augstprātību un
lepnību un viņa pārgalvību un viņa tukšo lielību. **7** Tādēļ
Moabs kauks par Moabu, visi kopā kauks; par Ķirarezetes
pamatiem jūs nopūtīsieties, tie pavisam salauzīti. **8** Jo
Hešbonas druvas postītas, arī Sibmas vīna koks - tautu
valdnieki saminuši viņa brangos stādus, tie sniedzās līdz
Jaēzerai un stiepās pa tuksnesi, viņa zari izplētās un
cēlās pār jūru. **9** Tāpēc es gauži raudu kā Jaēzera par
Sibmas vīna koku; es tevi slacināju ar savām asarām,
Hešbona un Eleale; jo pār taviem vasaras augļiem un pār
tavu pļaušanu nākusi kara kliegšana. **10** Tā ka prieks un
līksmība atņemti no dārziem, un vīna kalnos nedzied un
negavilē. Vīna spiedējs vīna nemin vīna spaidā, prieka
dziesmām esmu licis mitēties. **11** Tāpēc manas iekšas trīc
par Moabu kā kokle un mana sirds par Ķirarezeti. **12**
Un notiks, kad Moabs rādīsies un nomocīsies elku kalnā

un ies pielūgt savā svētā vietā, tad viņš nespēs nenieka.
13 Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs ir runājis pret Moabu
sen laiku. 14 Bet nu Tas Kungs runā un saka: pa trim
gadiem, kādi ir algādža gadi, Moaba godība taps kaunā ar
visu lielo ļaužu pulku, un kas atliek, to būs gauži maz, ne
daudz.

17 Spriedums par Damasku: Redzi, Damaska taps
nomesta, ka vairs nav pilsēta, bet sagruvusi akmeņu kopa.
2 Aroēra pilsētas būs atstātas ganāmiem pulkiem; tie tur
apmetīsies un neviens tos neizbiedēs. 3 Un stiprums
zudīs no Efraīma un valdīšana no Damaskas, un kas no
Sīriešiem atlikuši, tie būs kā Israēla bērnu godība, saka
Tas Kungs Cebaot. 4 Un notiks tai dienā, ka Jēkaba godība
ies mazumā, un viņa treknā miesa izdils. 5 Jo tā būs, kā
pļāvējs sakampj labību, un viņa roka pļauj vārpas, un būs,
kā kad vārpas lasa Refaīm ielejā. 6 Tomēr atlikums tur
atliksies, kā pie eļļas koka, kad to nokrata, kādas divas
trīs ogas pašā koka galā, un kādas četras piecas pie viņa
auglīgiem zariem, saka Tas Kungs, Israēla Dievs. 7 Tanī
dienā cilvēks skatīsies uz savu Radītāju, un viņa acis
raudzīsies uz to Svēto iekš Israēla. 8 Un neskatīsies uz
tiem altāriem, ko paša rokas cēlušas, un neraudzīsies
uz to, ko viņa pirksti ir taisījuši, nedz uz tām Ašerām
nedz uz tiem saules stabiem. 9 Tanī dienā viņa stiprās
pilsētas būs kā mežos un kalnos sagruvušas pilis, ko tie
atstājuši, no Israēla bērniem bēgdami, un būs posts. 10 Jo
tu esi aizmirsis Dievu, savu Pestītāju, un neesi pieminējis
sava patvēruma klinti. 11 Tādēļ tu gan stādīji skaistus
dārzus un apstādīji ar svešas zemes stādiem. Tai dienā,

kad tu tos stādīji, tu tos gan apkopi, un strādāji, ka tavam
sējumam agri bija jāzied, bet tas pļaujamais iznīks bēdu
laikā un nāves skumjās. 12 Vai, lielu tautu rūkšana, kas
kauc, kā jūra kauc, un ļaužu pulku troksnis, kas rūc, kā
vareni ūdeņi krāc. 13 Tautas rūc, kā lieli ūdeņi krāc, bet
Viņš to aprāj, un tas bēg tālu nost un top dzenāts kā
pelus pa kalniem no vēja, kā putekļi no viesuļa. 14 Vakara
laikā, - redzi, briesmas; pirms gaisma aust, pagalam! Šī ir
tā alga mūsu laupītājiem, un tā tiesa mūsu postītājiem.

18 Ak vai, zeme, kur spārni žvingst, viņpus Kūsa upēm; 2
Tā sūta vēstnešus pār jūru un niedru laivās pār ūdeņiem.
Ejat, jūs čaklie vēstneši, pie tautas, kas bijājama tālu tālu,
pie tautas, kas pavēlētāja un saminēja, kam upes zemi
dala. 3 Visi jūs pasaules iedzīvotāji un jūs ļaudis virs
zemes, kad karogs taps izcelts kalnos, tad redziet, un kad
trumete skanēs, tad dzirdiet! 4 Jo tā Tas Kungs uz mani
sacījis: "Es turēšos klusu un skatīšos no Sava mājokļa, kā
karstums spiež saulei spīdot un padebesis raso pļaujama
laika karstumā." 5 Jo priekš pašas pļaujas, kad ziedi
noziedējuši un kad no ziediem ķekari jau ietekās, tad
Viņš stīgas nogriezīs ar dārza nazi un zarus atņems un
nokapās. 6 Tie visi taps atstāti kalnu ērgļiem un zemes
zvēriem, un tie ērgļi tur paliek pa vasaru un visi zemes
zvēri tur mīt pa ziemu. 7 Tanī laikā Tam Kungam Cebaot
nesīs dāvanas no tās tautas, kas lielu slaiku augumu, un
no tās tautas, kas bijājama tālu tālu, no tās tautas, kas
pavēlētāja un saminēja, kam upes zemi dala, uz to vietu,
kur Tā Kunga Cebaot vārds, uz Ciānas kalnu.

19 Spriedums par Ēģipti. Redzi, Tas Kungs brauc uz
viegla padebeša un nāk uz Ēģiptes zemi; un Ēģiptes
elkadievi dreb Viņa priekšā, un ēģiptiešu sirds iekš tiem
izkūst. **2** Jo Es sarīdinu Ēģipti pret Ēģipti, ka tie karos
ikkatrs pret savu brāli, un ikkatrs pret savu tuvāko,
pilsēta pret pilsētu, valsts pret valsti. **3** Un ēģiptiešu prāts
panīks viņu sirdī, un viņu padomu Es iznīcināšu; tad tie
vaicās savus dievekļus un tos vārdotājus un zīlniekus un
zīmju cienītājus. **4** Un Es Ēģipti nodošu bargu kungu rokā,
un briesmīgam ķēniņam būs pār tiem valdīt, saka Tas
Kungs Dievs Cebaot. **5** Un ūdens izžūs jūrā, un tā upe
izsīks un izžūs. **6** Un strauti smirdēs, Ēģiptes grāvji paliks
sekli un sausi, niedres un ašķi(meldri) savītīs. **7** Upes
līči, upes malas un viss sējums pie upes savītīs, izputēs
un izzudīs. **8** Un zvejnieki žēlosies un visi bēdāsies un
vaidēs, kas makšķeri met upē, un kas tīklu met ūdenī. **9**
Un kaunā paliks, kas smalkas dzijas vērpj un kas baltas
drānas auž. **10** Un zemes pīlāri būs satriekti, un visi
algādži apbēdināti. **11** Tīri ģeķi ir Coana virsnieki, Faraona
gudrie padoma devēji; padoms ir palicis par ģeķību. Kā
jūs varat sacīt uz Faraonu: es esmu gudru ļaužu dēls, vecu
ķēniņu dēls. **12** Kur nu ir tavi gudrie? Lai tie tev dara
zināmu, ka tu atzīsti, ko Tas Kungs Cebaot nodomājis par
Ēģipti. **13** Coana virsnieki ir palikuši par ģeķiem, Nofas
virsnieki pievīlās un Ēģipti paved uz maldīšanos viņas
cilšu galvas. **14** Tas Kungs pār viņiem izlējis maldu garu,
ka tie apmāna ēģiptiešus visā viņu darīšanā, un šie kā
piedzērušies vārtās savos vēmekļos. **15** Un tad ēģiptiešiem
nekāds darbs neizdosies, ne galvai, ne astei, ne celmam,

ne zaram. **16** Tai dienā ēģiptieši būs kā sievas un bēdāsies
un baiļosies no Tā Kunga Cebaot paceltās rokas, ko
Viņš pret tiem paceļ. **17** Un Jūda zeme būs Ēģiptei par
briesmām; kas viņu pieminēs, tas baiļosies no Tā Kunga
Cebaot padoma, ko Viņš pret tiem nodomājis. **18** Tai dienā
piecas pilsētas Ēģiptes zemē runās Kanaāna valodu un
zvērēs Tam Kungam Cebaot; vienu sauks Irhāeres (saules
pilsēta, vai posta pilsēta). **19** Tai dienā Tam Kungam būs
altāris Ēģiptes vidū un piemiņas stabs pie viņas robežām
priekš Tā Kunga. **20** Un tas būs Tam Kungam Cebaot
par zīmi un par liecību Ēģiptes zemē; kad tie brēks uz
To Kungu apspiedēju dēļ, tad Viņš tiem sūtīs pestītāju
un aizstāvētāju, kas tos atpestīs. **21** Un Tas Kungs Sevi
darīs zināmu Ēģiptei, un Ēģipte tai dienā To Kungu atzīs
un Viņam kalpos ar kaujamiem un ēdamiem upuriem
un Tam Kungam solīs solījumus un tos nomaksās. **22**
Un Tas Kungs sitīs Ēģipti, Viņš to sitīs un dziedinās, un
tie atgriezīsies pie Tā Kunga, un Viņš no tiem ļausies
pielūgties un tos dziedinās. **23** Tai dienā būs liels ceļš no
Ēģiptes uz Asīriju, un Asīrija ies uz Ēģipti un Ēģipte uz
Asīriju, un Ēģipte līdz ar Asīriju kalpos (Tam Kungam.)
24 Tai dienā Israēls būs tas trešais ar Ēģipti un Asīriju,
par svētību virs zemes. **25** Jo Tas Kungs Cebaot tos svētīs
sacīdams: svētīti lai ir Mani ļaudis, Ēģipte un Asurs, Manu
roku darbs, un Israēls, Mana mantība.

20 Tanī gadā, kad Tartans gāja uz Ašdodu, Asīrijas ķēniņa
Zargona sūtīts, un karoja pret Ašdodu un to uzņēma, -
2 Tai laikā Tas Kungs runāja caur Jesaju, Amoca dēlu,
sacīdams: ej un atraisi to maisu no saviem gurniem, un

novelc savas kurpes no savām kājām. Un viņš tā darīja un
staigāja pliks un basām kājām. 3 Tad Tas Kungs sacīja: tā
kā Mans kalps Jesaja staigā pliks un basām kājām, trīs
gadus par zīmi un priekšzīmi Ēģiptei un Moru zemei, - 4
Tā Asīrijas ķēniņš aizvedīs Ēģiptes cietumniekus un Moru
ļaužu aizdzītos, jaunus un vecus, plikus un basām kājām,
ar atsegtu pakaļu Ēģiptei par kaunu. 5 Un iztrūcināsies
un kaunēsies Moru ļaužu dēļ, uz ko paļāvās, un Ēģiptes
dēļ ar ko lielījās. 6 Un šīs jūrmalas ļaudis sacīs tai dienā:
redzi, vai šis ir mūsu patvērums, kurp mēs skrējām pēc
palīga, ka tiktu izglābti no Asīrijas ķēniņa? Kā nu mēs
izglābsimies?

21 Spriedums par jūras tuksnesi. Tā kā aukas no
dienvidiem(Negebas), kas visu apgāž, tā nāks no tuksneša,
no briesmīgas zemes. 2 Grūta parādīšana man darīta
zināma. Laupītājs laupa, postītājs posta. Nāc šurp, Elam,
apstāj, Medija! Visām nopūtām par tiem es darīšu galu.
3 Tādēļ mani gurni dreb, raizes mani sagrābušas, kā
dzemdētājas raizes. Es lokos, ka vairs nedzirdu, un
iztrūcinājos, ka vairs neredzu. 4 Mana sirds trīc, izbailes
mani iztrūcina, mīļā nakts tumsa man palikusi par
biedēkli. 5 Sataisi galdu, nostādi vaktis, ēd, dzer! Ceļaties,
virsnieki, svaidat bruņas. 6 Jo tā Tas Kungs uz mani
sacījis: ej, nostādi vaktnieku, lai tas stāsta, ko redz. 7
Un viņš redzēja ratus, jātniekus pa pāriem, ēzeļu pulku,
kamieļu pulku, un viņš klausīdamies klausījās it uzmanīgi,
8 Un sauca ar lauvas balsi: Kungs, es stāvu uz vakts torņa
visu cauru dienu un vaktēdams vaktēju caurām naktīm.
9 Redzi, tur nāk rati ar vīriem un jātnieki pa pāriem.

Tad viņš atbildēja un sacīja: kritusi, kritusi Bābele, un
visi viņas dievekļu tēli ir sadauzīti pie zemes. **10** Ak
tu mans izkultais, tu mana klona labībiņa! Ko es esmu
dzirdējis no Tā Kunga Cebaot, Israēla Dieva, to jums
esmu pasludinājis. **11** Spriedums par Dumu: uz mani
sauc no Seīra: sargs, cik gara vēl nakts? Sargs, cik gara
vēl nakts? **12** Tas sargs saka: rīts nāk un atkal nakts. Ja
gribat vaicāt, vaicājiet! Atgriežaties, nāciet! **13** Spriedums
par Arābiju: Arābijas tuksnešos paliekat par nakti, jūs
Dedana ceļa vīri. **14** Nāciet izslāpušiem pretī ar ūdeni, jūs
Temas zemes iedzīvotāji, pasniedziet maizi bēdzējiem. **15**
Jo tie bēg no zobena, no izvilkta zobena un no uzvilkta
stopa un no briesmīgas kaujas. **16** Jo tā Tas Kungs uz
mani sacījis: gada laikā, kādi ir algādža gadi, tad beigsies
visa Ķedara godība. **17** Un strēlnieku atlikums no tiem
vareniem Ķedara bērniem būs mazums; jo Tas Kungs,
Israēla Dievs, to ir runājis.

22 Spriedums par parādīšanas ieleju. Kas tev ir, ka jūs
visi kāpiet uz jumtiem? **2** Tu biji trokšņa pilna, ļaužu pilna
pilsēta, līksma pils. Tavi nokautie nav ar zobenu nokauti
nedz karā krituši. **3** Visi tavi virsnieki kopā bēguši, bez
stopiem tie ir gūstīti, visi, kas pie tevis top atrasti, ir
sasieti, tie tālu bēguši. **4** Tādēļ es saku: Atstājaties nost no
manis, lai es gauži raudu, nepūlējaties, mani iepriecināt
par manas tautas nopostīšanu. **5** Jo tā ir trokšņa un posta
un jukas diena no Tā Kunga Dieva Cebaot parādīšanas
ielejā, kur mūri grūst, un brēkšana atskan kalnos. **6** Jo
Elams nes bultu maku, tur ir vīri uz ratiem, tur ir jātnieki,
un Ķire nāk ar spožām priekšturamām bruņām. **7** Un

tavas jaukās ielejas būs pilnas ratu, un jātnieki apmetīsies
pret vārtiem. **8** Viņš atsegs apsegu no Jūda, un tai dienā
tu lūkosi pēc tām bruņām ciedru koku namā. **9** Un jūs
redzat Dāvida pilsētas plaisas esam daudz, un jūs krājat
lejas dīķa ūdeni. **10** Un jūs skaitiet Jeruzālemes namus un
nolaužat namus, mūri stiprināt. **11** Jūs rokat arīdzan grāvi
starp abējiem mūriem priekš vecā dīķa ūdens. Bet jūs
neskatāties uz to, kas to dara, un nelūkojiet uz to, kas to
sen nolicis. **12** Un tai dienā Tas Kungs Dievs Cebaot aicinās
raudāt un žēloties, un apcirpties un maisus apvilkt. **13** Bet
redzi, prieks un līksmība, vēršu kaušana un avju kaušana,
gaļas ēšana un vīna dzeršana: ēdīsim un dzersim, jo rītu
mums jāmirst **14** Bet Tas Kungs Cebaot darījis zināmu
manās ausīs: tiešām, šis noziegums jums netaps piedots,
kamēr jūs mirsiet, saka Tas Kungs Dievs Cebaot. **15** Tā
saka Tas Kungs Dievs Cebaot: celies, ej pie šī mantas
sarga, pie Šebnas, kas celts pār to namu, (un saki) **16** Ko
tu še dari, un kam tu še to dari, ka tu še kapu sev izcērt,
ka kalnā roc savu kapu, klintī sev izcērt mājokli? **17** Redzi,
Tas Kungs ar varenu sviedienu tevi nosviedīs, cieti tevi
sagrābis. **18** Velšus Viņš tevi aizvels ar tādu velšanu kā
lodi uz zemi, lielu un plašu; tur tu nomirsi, tur paliks
tavas godības rati, tu negods sava kunga namam. **19** Un
Es tevi nogāzīšu no tavas vietas, un no tava amata Es
tevi nocelšu. **20** Un notiks tai dienā, tad Es aicināšu Savu
kalpu Elijaķimu, Hilķijas dēlu, **21** Un Es viņu apģērbšu
ar taviem svārkiem un viņu apjozīšu ar tavu jostu, un
tavu valdīšanu Es nodošu viņa rokā, un viņš būs par tēvu
Jeruzālemes iedzīvotājiem un Jūda namam. **22** Un Es

Dāvida nama atslēgu likšu uz viņa pleciem, un kur viņš
atvērs, tur neviens neaizslēgs, un kur viņš aizslēgs, tur
neviens neatvērs. 23 Un Es viņu iesitīšu kā naglu stiprā
vietā, un viņš būs par goda krēslu sava tēva namā. 24 Un
pie viņa pieķersies visa viņa tēva nama godība, bērni un
bērnu bērni, visi mazie trauki, bļodas un krūzes. 25 Tai
dienā, saka Tas Kungs Cebaot, tā nagla lieksies, kas stiprā
vietā bija iesista, tā lūzīs un kritīs, un tā nasta pie tās ies
bojā; jo Tas Kungs to ir runājis.

23 Spriedums par Tiru. Kauciet, Taršiša kuģi, jo tur ir
posts, ka nama vairs nav, neviens vairs uz turieni neiet.
No Ķitiju zemes viņiem šī ziņa nākusi. 2 Paliekat klusu,
jūs jūrmalas iedzīvotāji! Sidonas veikalnieki, tie jūras
braucēji tevi citkārt pildīja. 3 Un tā sēkla no Šihora
un tās upes labība pa lieliem ūdeņiem vesta, bija viņas
krājums, un tur bija tas tautu tirgus. 4 Kaunies, Sidona!
Jo tā jūra, tā jūras pils runā un saka: es neesmu bijusi
grūta, nedz dzemdējusi, ne jaunekļus, ne jaunietes es
neesmu uzaudzinājusi. 5 Kad vēsts nonāk uz Ēģipti, tad
iztrūcināsies, kas par Tiru dzirdēs. 6 Ceļaties pāri uz
Taršišu, kauciet, jūs jūrmalas iedzīvotāji. 7 Vai šī ir jūsu
līksmā pilsēta, kas cēlusies no vecu veciem laikiem?
Viņas kājas to tālu aiznesušas, svešās zemēs apmesties? 8
Kas to nolēmis par Tiru, to kronētāju, kam veikalnieki
ir lielkungi, kam tirgotāji ir tie cienīgie virs zemes? 9
Tas Kungs Cebaot to ir nolēmis, ka Viņš kaunā liktu
ikvienu glītu greznumu, un negodā visus cienīgos virs
zemes. 10 Pārplūsti pār savu zemi kā upe, tu Taršiša
meita! Nava vairs, kas tevi saista. 11 Viņš Savu roku ir

izstiepis pār jūru, valstis Viņš dara drebam. Tas Kungs
pavēlējis par Kanaānu, viņas stiprās pilis izdeldēt. **12** Un
Viņš sacījis: tu nelīksmosies vairs, tu apsmietā jaunava,
Sidonas meita. Celies pie Ķitijiem, ej projām, arī tur
tev dusas nebūs. **13** Redzi Kaldeju zemi, šī tauta, kas
nav bijusi, (Asurs to tuksneša zvēriem ir sataisījis), tie
savus stipros torņus ir uzcēluši un Tirus skaistos namus
apgāzuši un to nopostījuši. **14** Kauciet, Taršiša kuģi, jo
jūsu stiprās pilis ir izpostītas. **15** Un notiks tai dienā, tad
Tirus taps aizmirsts septiņdesmit gadus, viena ķēniņa
mūžu; bet kad tie septiņdesmit gadi būs pagalam, tad
Tirum tā ies, kā par mauku dzied: **16** Ņem kokli, ej
apkārt pa pilsētu, tu aizmirstā mauka! Spēlē jautri, dziedi
daudz, lai tevi piemin! **17** Un notiks pēc septiņdesmit
gadiem, tad Tas Kungs piemeklēs Tiru, un Tirus atkal
tiks pie savas maucības algas, un dzīs maucību ar visām
pasaules valstīm, kas virs zemes. **18** Bet viņa peļņa un
viņa maucības alga Tam Kungam tiks svētīta, tā netaps
sakrāta nedz glabāta; bet viņu peļņa būs tiem, kas Tā
Kunga priekšā dzīvo, ka tie ēd un paēd un glīti apģērbjās.-

24 Redzi, Tas Kungs zemi dara tukšu, un to izposta
un pārvērš viņas seju un izklīdina viņas iedzīvotājus.
2 Un kā tiem ļaudīm, tāpat klāsies priesterim; kā
kalpam, tāpat viņa kungam; kā kalponei tāpat viņas
saimniecei; kā pircējam, tāpat pārdevējam; kā aizdevējam,
tāpat aizņēmējam; kā pagaidu dzinējam, tāpat pagaidu
maksātajam. **3** Postīt to zemi izpostīs, un laupīt viņu
izlaupīs; jo Tas Kungs šo vārdu ir runājis. **4** Zeme tvīkst un
nīkst, zemes virsas gurst un vīst, ļaužu augstie tai zemē

gurst. **5** Jo zeme ir sagānīta no saviem iedzīvotājiem, jo tie
pārkāpj bauslību un pārgroza likumu un laužto mūžīgo
derību. **6** Tādēļ lāsti zemi noēd, un kas tur dzīvo, tiem
jācieš; tādēļ zemes iedzīvotāji nokalst un maz cilvēku
atliks. **7** Vīns nonīcis, vīna koks savītis, visi, kam bija
priecīga sirds, nopūšas. **8** Bungu prieks apklusis, līksmu
ļaužu troksnis nostājies, kokles prieks pagalam. **9** Vīnu
vairs nedzer ar dziesmām, stiprais dzēriens dzērājiem
rūgts. **10** Tukša pilsēta izpostīta, visi nami aizslēgti, ka
nevar ieiet. **11** Vīna pēc žēlojās uz ielām, zuduši visi
prieki, zemes līksmība ir projām. **12** Posts vien pilsētā
atlicis, un vārti salauzti drupu drupās. **13** Jo tā notiks pa
zemes virsu tautu starpā, kā kad eļļas koku nokrata, tā kā
kad atlikas lasa pēc ķekaru noņemšanas. **14** Tie paceļ savu
balsi un dzied priecīgi, pār Tā Kunga godību tie gavilē
no jūras puses. **15** Tādēļ godinājiet To Kungu austruma
zemē, tais jūras salās Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdu.
16 No zemes gala mēs dzirdam dziesmas par godu tam
taisnam. Bet man jāsaka: nelaime, nelaime, ak vai, man!
Laupītāji laupa, laupīdami laupa laupītāji. **17** Briesmas un
bedre un valgs pār tevi, tu zemes iedzīvotājs! **18** Kas no
briesmu balss izbiedēts bēgs, tas kritīs bedrē, un kas no
bedres izkāps, tas taps sagūstīts valgā. Jo augstības logi
atvērti un zemes pamati trīc. **19** Zeme sprāgdama sprāgs,
zeme plīsdama plīsīs, zeme trīcēdama trīcēs, **20** Zeme
streipuļos kā piedzēris vīrs un šūposies kā šūpulis, un
viņas grēki uz viņas būs smagi, un viņa kritīs un necelsies
vairs augšām. **21** Un tai dienā Tas Kungs piemeklēs to
augstības karaspēku augstībā un tos zemes ķēniņus virs

zemes. 22 Un tie taps ieslodzīti kā cietumnieki bedrē,
un taps saslēgti cietumā, un pēc ilga laika tie atkal taps
piemeklēti. 23 Un mēnesis nosarks, un saule nobālēs, jo
Tas Kungs Cebaot ir ķēniņš Ciānas kalnā un Jeruzālemē,
un viņas vecaju priekšā būs godība.

25 Kungs, Tu esi mans Dievs, es Tevi gribu paaugstināt,
slavēt Tavu vārdu; jo Tu esi darījis brīnumus. Tavi padomi
no sen dienām ir patiesība un uzticība. 2 Jo Tu pilsētu esi
padarījis par akmeņu kopu, stipru pili par gruvešiem,
svešu ļaužu skaistos namus, ka tā vairs nav pilsēta, -
nemūžam to vairs neuzcels. 3 Tāpēc Tevi slavēs stipra
tauta, varenu ļaužu pilsētas Tevi bīsies. 4 Jo Tu esi
patvērums nabagam, patvērums vājam viņa bēdās, aizsegs
pret plūdiem, pavēnis pret karstumu; jo tie briesmīgie
šņāc kā plūdi pret mūri. 5 Tā kā karstumu izkaltušā zemē,
tā Tu nospiedi svešo ļaužu trakumu; kā karstums caur
padebeša ēnu, tā briesmīgo ļaužu dziesma apklusa. 6
Un Tas Kungs Cebaot darīs uz šī kalna visām tautām
taukas dzīres, dzīres no veca vīna, no taukiem ēdieniem
un no veca izkāsta vīna. 7 Un Viņš izdeldēs uz šī kalna to
vaiga apsegu, ar ko visas tautas ir apsegtas, un to deķi,
ar ko visi pagāni apklāti. 8 Viņš nāvi aprīs mūžīgi. Un
Tas Kungs Dievs noslaucīs asaras no visiem vaigiem un
atņems Savu ļaužu negodu no visas zemes virsas; jo Tas
Kungs to ir runājis. 9 Un tai dienā sacīs: redzi, šis ir mūsu
Dievs, uz Viņu esam gaidījuši, ka Viņš mūs izpestī. Šis ir
Tas Kungs, uz Viņu esam gaidījuši, lai priecājamies un
līksmojamies par Viņa pestīšanu. 10 Jo Tā Kunga roka
dusēs uz šā kalna. Bet Moabs taps samīts apakš Viņa,

tā kā salmi top samīdīti mēslos. **11** Un Viņš tur izpletīs
Savas rokas tā kā peldētājs tās izpleš peldēdams, un Dievs
pazemos viņa greznību līdz ar viņa roku viltību. **12** Un
tavus augstos stipros pils mūrus Viņš gāzīs, pazemos un
pīšļos metīs pie zemes.

26 Tai dienā šo dziesmu dziedās Jūda zemē: mums ir
stipra pilsēta, pestīšanu Viņš mums ceļ par mūri un par
stipru pili. **2** Atveriet vārtus, lai taisni ļaudis ieiet, kas
ticību tur. **3** Kam nešaubīgs prāts, tam Tu uzturi pastāvīgu
mieru, jo uz Tevi viņš paļaujas. **4** Paļaujaties uz To Kungu
mūžīgi, jo Tas Kungs Dievs ir viens akmens kalns mūžīgi.
5 Jo Viņš nogāž, kas augstībā dzīvo, to augsto pili, to Viņš
pazemo, to Viņš pazemo pie zemes, to Viņš met pīšļos.
6 Kājas viņu samīs, zemu ļaužu kājas, nabagu pēdas, **7**
Taisnam ceļš ir līdzens, taisnam teku Tu līdzini. **8** Uz
Tevi, uz Tavas tiesāšanas ceļu mēs arī gaidām, Kungs;
pēc Tava vārda un pēc Tavas piemiņas dvēsele kāro! **9**
Mana dvēsele ilgojās pēc Tevis naktī, un mans gars iekš
manis agri Tevi meklē. Jo kad Tava sodība parādās virs
zemes, tad pasaules iedzīvotāji mācās taisnību. **10** Kad
bezdievīgam parāda žēlastību, tad viņš nemācās taisnību;
viņš dara netaisnību taisnā zemē, jo viņš neredz Tā Kunga
augstību. **11** Kungs, Tava roka ir paaugstināta, to tie
neredz; tie redzēs kaunēdamies to karstumu par Taviem
ļaudīm, un uguns aprīs Tavus pretiniekus. **12** Kungs,
Tu mums dosi mieru, jo visu mūsu darbu Tu mums esi
padarījis. **13** Kungs, mūsu Dievs, citi kungi bez Tevis pār
mums valdījuši; bet caur Tevi vien mēs pieminam Tavu
vārdu. **14** Tie ir nomiruši un netaps dzīvi, tie ir ēnas un

vairs necelsies; tā Tu tos esi piemeklējis un izdeldējis un
visu viņu piemiņu iznīcinājis. **15** Tu, Kungs, esi vairojis
tos ļaudis, vairojis tos ļaudis, parādījis savu godību, tālu
aizcēlis visas zemes robežas. **16** Kungs, bēdās tie Tevi
meklē, kad Tu tos pārmāci, tad tie gauži lūdzās. **17** Tā kā
grūtai sievai ir sāpes, kad viņai dzemdēšana uziet, un
tā brēc savās raizēs, tā mēs bijām, Kungs, Tavā priekšā.
18 Mēs bijām grūti, mēs bijām raizēs, bet dzemdējām
tik vēju; mēs tai zemei nevarējām palīdzēt, un pasaules
iedzīvotāji nedzima. **19** Tavi mirušie dzīvos, mani miroņi
celsies augšām. Uzmostaties un gavilējiet, jūs, kas pīšļos
guliet; jo Tava rasa ir kā rasa uz zāli, un mirušos zeme
izdos ārā. **20** Ejat, Mani ļaudis, ejat savos kambaros, un
aizslēdzat savas durvis aiz sevis, paslēpjaties kādu mazu
brīdi, kamēr tā dusmība pāriet. **21** Jo redzi, Tas Kungs
izies no Savas vietas, piemeklēt netaisnību pie zemes
iedzīvotājiem, un zeme atsegs savas asinis un neapklās
vairs savus nokautos.

27 Tai dienā Tas Kungs ar Savu cieto, lielo un
stipro zobenu piemeklēs Levijatanu, to žiglo čūsku, un
Levijatanu, to lunkano čūsku, un nokaus to lielo pūķi, kas
jūrā. **2** Tai dienā būs jauks vīna dārzs, dziediet par to.
3 Es, Tas Kungs, to pasargu, ik acumirkli Es to slacinu,
lai neviens to neaiztiek, nakti un dienu Es to sargāju. **4**
Dusmu Man vairs nav. - Ja būtu Manā priekšā ērkšķi un
dadži, karā Es pret tiem celtos un tos visus sadedzinātu, **5**
Ja tie nemeklē Manu palīgu, un neder mieru ar Mani,
mieru ja neder ar Mani. **6** Nākošā laikā Jēkabs iesakņosies,
Israēls zaļos un ziedēs un zemes virsu pildīs ar augļiem. **7**

Vai Viņš to tā sitis, kā Viņš viņa sitējus sitis? Vai Viņš to
tā kāvis, kā Viņš viņu kāvējus kāvis? **8** Mēreni Tu viņu
sodīji, kad to liki aizvest, to gauži vētīdams rīta vēja dienā.
9 Tādēļ Jēkaba noziegums caur to top salīdzināts, un kad
viņa grēki atņemti, tad šie ir visi tie augļi, ka visus altāra
akmeņus darīs par izkaisītiem gruvekļiem; Ašeras un
saules stabi nepastāvēs. **10** Jo tā stiprā pilsēta būs tukša,
tās mājvietas taps pamestas un atstātas kā tuksnesis; tur
teļi taps ganīti, un tur tie gulsies un noēdīs viņa krūmus.
11 Kad viņa zari būs nokaltuši, tad tie taps nolauzti, un
sievas nāks un ar tiem kurinās. Jo tie ir ļaudis, kam prāta
nav, tādēļ viņu Radītājs par tiem neapžēlosies, un kas tos
ir darījis, tas viņiem žēlastības neparādīs. **12** Un notiks tai
dienā, tad Tas Kungs augļus sakrās no lielupes malas līdz
Ēģiptes upei; un jūs visi līdz tapsiet salasīti, Israēla bērni.
13 Un tai dienā ar lielu bazūni taps bazūnēts, un tad nāks,
kas pazuduši Asura zemē un kas izdzīti Ēģiptes zemē, un
pielūgs To Kungu uz tā svētā kalna Jeruzālemē.

28 Ak vai, tam kronim, ar ko lepojās Efraīma piedzērušies,
vai tai savītušai puķei, viņu goda glītumam, kas pušķo
bagātās ielejas galvu tiem, kas vīna pārvarēti. **2** Redzi,
viens stiprs un varens no Tā Kunga tā kā barga krusa,
kā briesmīga vētra, tā kā vareni ūdens plūdi, kas varen
uzplūst, tā Viņš gāzīs pie zemes ar varu. **3** Kājām samīs
to kroni, ar ko lepojās Efraīma piedzērušies. **4** Un tai
vīstošai puķei, viņu goda glītumam, kas pušķo tās bagātās
ielejas galvu, notiek kā agri ienākušai vīģei priekš lasāmā
laika; tiklīdz kas to redz un dabū savā rokā, tas to tūdaļ
apēd. **5** Tai dienā Tas Kungs Cebaot būs par skaistu kroni

un par krāšņu vainagu Savu ļaužu atlikumam, **6** Un par
tiesas Garu tiem, kas sēž tiesas amatā, un par stiprumu
tiem, kas karu(ienaidu) dzen atpakaļ līdz vārtiem. **7** Bet
arī šie streipuļo no vīna un sajukuši no stipra dzēriena.
Priesteris un pravietis streipuļo no stipra dzēriena, tie
ir vīna pārvarēti, tie sajukuši no stipra dzēriena, tie
streipuļo pie parādīšanām un klūp tiesu spriezdami. **8** Jo
visi galdi ir pilni netīru vēmekļu, ka vietas vairs nav. **9**
Kam tad tas atzīšanu mācīs, un kam tas mācību darīs
zināmu? Tiem no piena atradinātiem, tiem no krūtīm
nošķirtiem? **10** Jo (tie saka:) pavēli uz pavēli, pavēli uz
pavēli, likumu uz likumu, likumu uz likumu, maķenīt
še, maķenīt te! **11** Tāpēc ar lūpām, kas stostās, un ar
svešu mēli viņš runās uz šiem ļaudīm, kam viņš bija
sacījis: **12** „Še ir dusa, dodiet piekusušam atpūsties! Un še
ir atspirgšana, "- bet tie to negribēja dzirdēt. **13** Tādēļ
tiem notiks Tā Kunga vārds: pavēli uz pavēli, pavēli uz
pavēli, likumu uz likumu, likumu uz likumu, maķenīt še,
maķenīt te, ka tie ies un atpakaļ kritīs un sadauzīsies
un taps savaldzināti un sagūstīti. **14** Tādēļ klausiet Tā
Kunga vārdu, jūs mēdītāji, kas valda pār šiem Jeruzālemes
ļaudīm. **15** Jo jūs sakāt, mēs derību esam derējuši ar nāvi
un esam saderējušies ar elli; lai arī tādas pātagas nāk kā
plūdi, tomēr tās mūs neaizņems; jo melus esam likuši sev
par patvērumu, un apakš viltus esam apslēpušies. **(Sheol
h7585)** **16** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es esmu, kas
Ciānā liek pamata akmeni, izraudzītu akmeni, dārgu stūra
akmeni, kas it stipri nolikts: kas tic, tas nebēgs. **17** Un Es
iecelšu tiesu par mēru un taisnību par svaru, un krusa

aizraus to melu patvērumu, un ūdens pārpludinās to
slēpšanas vietu. 18 Un jūsu derība ar nāvi taps iznīcināta,
un jūsu līgums ar elli, tas nepastāvēs. Kad tās pātagas
nāks kā plūdi, tad jūs no tām tapsiet samīti. (Sheol h7585)
19 Cikkārt tās nāks, tās jūs aizraus, jo ik rītu tās nāks,
dienu nakti. Tikai briesmas būs, dzirdēt to sludināšanu.
20 Jo gulta ir īsa, ka nevar izstiepties, un apsegs šaurs,
ka nevar ietīties. 21 Jo Tas Kungs tāpat celsies kā pie
Pracim kalna, Viņš tāpat dusmosies kā Gibeonas ielejā,
Savu darbu darīt, - Viņa darbs būs dīvains, un Savu
strādāšanu pastrādāt, Viņa strādāšana būs dīvaina. 22 Nu
tad, nemēdiet vairs, ka jūsu saites netop cietākas, jo es
esmu dzirdējis izdeldēšanu, noliktu no Tā Kunga Dieva
Cebaot pār visu zemi. 23 Griežat šurp ausis un klausiet
manu balsi, ņemiet vērā un klausiet, ko es runāju. 24 Vai
tad arājs vienmēr ars, kad grib sēt, kārtos un ecēs savu
zemi? 25 Vai nav tā? Kad viņš to virsu ir līdzinājis, tad
kaisa dilles un met ķimenes, vai sēj kviešus pēc kārtas,
vai miežus, vai rudzus, ikkatru savā vietā. 26 Un viņa
Dievs viņam rādījis, kā piederas, un viņu pamācījis. 27 Jo
dilles netop kultas ar ruļļiem, nedz bluķi top vesti pār
ķimenēm, bet dilles top kultas ar spriguli, un ķimenes
ar kulstekli. 28 Vai maizes labība top sagrūsta? Nē, to
nesakuļ pavisam; to izkuļ ar saviem bluķiem un zirgiem,
bet nesagrūž. 29 Arī tas nāk no Tā Kunga Cebaot, Viņš ir
brīnišķīgs padomā un liels gudrībā.

29 Ak vai, Ariel, Ariel, pilsēta, kur Dāvids mitis, lai
vēl gads ar gadu mijās, lai vēl svētki savā rindā pāriet.
2 Tad Es Arieli gribu apbēdināt, un tur būs vaidi un

skumjas, un Man tomēr būs kā Ariels (Dieva lauva). **3**
Jo Es gan apmetīšos visapkārt pret tevi un tevi spaidīšu
ar karaspēku un uzcelšu pret tevi vaļņus. **4** Tad tu tapsi
pazemota, tu runāsi no zemes, un tava valoda skanēs
klusiņām no pīšļiem, un tava balss būs kā burvja balss
no zemes, un tava valoda čukstēs no pīšļiem. **5** Un tavu
ienaidnieku pulks būs tāpat kā smalki putekļi, un tas
varas darītāju pulks kā vieglas pelavas, un tas notiks
vienā acumirklī piepeši. **6** Tu tapsi piemeklēta no Tā
Kunga Cebaot ar pērkoni un ar zemes trīcēšanu un ar
lielu rūkšanu, ar viesuli un ar aukām un ar rijošu uguns
liesmu. **7** Bet kā sapņa parādīšana naktī, tā būs visu
pagānu pulks, kas karos pret Arieli, un visi, kas karos pret
viņu un pret viņa pilīm un to spaidīs. **8** Tas būs tā, kā kad
izsalcis sapnī redz, ka tas ēd, bet kad uzmostas, tad viņa
sirds tukša, vai kā kad izslāpis sapnī redz, ka tas dzer, bet
kad uzmostas, tad vēl ir izslāpis, un viņa sirds tvīkst. Tā
būs ar visu pagānu pulku, kas karo pret Ciānas kalnu. **9**
Iztrūcinājāties un brīnāties, paliekat stulbi un akli! Tie
ir piedzērušies, bet ne no vīna, tie streipuļo, bet ne no
stipra dzēriena. **10** Jo Tas Kungs pār jums izlējis grūta
miega garu, un jūsu acis, tos praviešus, Viņš ir aizdarījis,
un jūsu galvas, tos redzētājus, apstulbojis. **11** Tādēļ jums
visa parādīšana palikusi kā aizzieģelētas grāmatas vārdi,
ko vienam dod, kas māk lasīt, un saka: lasi jel šo! Un viņš
saka: es nevaru, ja tā ir aizzieģelēta. **12** Un to grāmatu
dod vienam, kas nemāk lasīt, un saka: lasi jel šo! Un viņš
saka: es nemāku lasīt. **13** Jo Tas Kungs ir sacījis: tādēļ
ka šie ļaudis pie Manis nāk ar savu muti un Mani godā

ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu no Manis nost,
un ka tie Mani bīstas pēc cilvēku baušļiem, kas tiem
top mācīti, **14** Tādēļ, redzi, Es joprojām ar šiem ļaudīm
darīšu brīnišķi, brīnišķi un apbrīnojami, ka viņu gudro
gudrība zudīs, un viņu prātīgo prāts apslēpsies. **15** Ak vai,
tiem, kas savu padomu dziļi grib apslēpt no Tā Kunga, un
kuru darbi notiek tumsībā, un kas saka: kas mūs redz un
kas mūs pazīst? **16** Ak tavu bezprātību! Vai māls turams
podniekam līdzi, ka darbs sacītu par savu darītāju: viņš
mani nav darījis, un tēls par savu tēlotāju: viņš neprot?
17 Vai nav tikai mazs brīdis vēl, ka Lībanus taps darīts
par auglīgu tīrumu, un auglīgais tīrums taps turēts par
mežu? **18** Un tai dienā kurlie dzirdēs grāmatas vārdus, un
aklo acis redzēs no krēslas un tumsas. **19** Un bēdīgiem
būs atkal prieks iekš Tā Kunga, un nabagi starp cilvēkiem
līksmosies iekš Israēla Svētā, **20** Ka varas darītājam gals
klāt, un mēdītājs beigts, un visi izdeldēti, kas uz blēņām
domā, **21** Kas viena vārda dēļ cilvēku notiesā un liek
valgus tam, kas vārtos pārmāca, un taisno nospiež ar
viltu. **22** Tādēļ Tas Kungs, kas Ābrahāmu atpestījis, saka
uz Jēkaba namu: Jēkabs vairs netaps kaunā, un viņa vaigs
vairs nenobālēs. **23** Jo kad viņš, kad viņa bērni redzēs
Manu roku darbu savā vidū, tad tie svētīs Manu Vārdu un
svētīs to Svēto iekš Jēkaba un bīsies Israēla Dievu. **24** Un
tie, kam gars alojās, nāks pie saprašanas, un kurnētāji
pieņems mācību.

30 Ak vai, tiem stūrgalvīgiem bērniem, saka Tas Kungs,
kas padomu ņemas, bet ne no Manis, un derību der,
bet bez Mana Gara, un krāj grēku uz grēku! **2** Kas ceļas

iet uz Ēģipti, nevaicādami Manu muti, un stiprinājās ar
Faraona spēku un meklē patvērumu apakš Ēģiptes ēnas.
3 Faraona spēks jums būs par kaunu, un tas patvērums
apakš Ēģiptes ēnas par apsmieklu. **4** Jo viņa (t.i. Jūda)
virsnieki gan bijuši Coanā, un viņa vēstneši nākuši līdz
Hanesai, **5** Bet visi paliks kaunā pie tās tautas, kas viņiem
nederēs nedz par palīgu, nedz par citu labumu, bet
būs par kaunu vien un par apsmieklu. **6** Spriedums
par dienvidu Beēmotu(zvēru). Pa bēdu un izbaiļu zemi,
kur lauvu mātes un lauvas, odzes un skrejoši pūķi, tie
savu mantu vedīs kumeļu mugurā, un savu bagātību uz
kamieļu kupriem, pie tautas, kas nekā nepalīdz. **7** Jo
Ēģiptes zeme nav nekas un it nekā nepalīdzēs; tādēļ Es to
nosaucu par lielmuti, kas paliek sēžot uz vietas. **8** Nu tad
ej, raksti to viņu priekšā uz galdu un ieraksti to grāmata,
ka tas paliek uz nākamām dienām mūžīgi mūžam. **9** Jo
tā ir stūrgalvīga tauta, tie ir melkuļu bērni, bērni, kas
Tā Kunga bauslību negrib klausīt, **10** Kas uz redzētājiem
saka: neredziet! Un uz sludinātājiem: nesludinājiet mums
patiesīgu mācību! Runājiet uz mums ar mīkstu mēli!
Sludinājiet viltu! **11** Atkāpjaties no ceļa, atstājaties no
tekas, lai paliek nost no mums Israēla Svētais! **12** Tādēļ
Israēla Svētais tā saka: Tāpēc ka jūs šo vārdu atmetat un
ceriet uz varas darbu un blēdību un uz to paļaujaties, **13**
Tāpēc jums šis noziegums būs tā kā plaisums ielīkušā
krītošā augstā mūrī, kas piepeši vienā acu mirklī sagrūs.
14 Un tas tos sadauzīs tāpat kā podnieks sadauza trauku,
ko dauzot netaupa, un kad tas satriekts, neviena gabaliņa
neatliek, ar ko uguni varētu ņemt no ugunskura vai

ūdeni smelt no akas. **15** Jo tā saka Tas Kungs Dievs, tas
Svētais iekš Israēla: caur atgriešanos un norimšanu jūs
taptu izglābti, caur klusu sirdi un cerību jūs varētu stipri
būt, bet jūs neesat gribējuši. **16** Un jūs sakāt: nē, bet
uz zirgiem mēs gribam skriet: tāpēc jums būs skriet;
un uz čakliem zirgiem mēs gribam jāt: tāpēc arī tie jās
čakli, kas jums dzenās pakaļ. **17** Viens tūkstotis (bēgs) no
viena vienīga (vīra) draudiem, no piecu draudiem jūs
bēgsiet, līdz kamēr no jums atliksies tik kā masta koks
kalna galā un kā karogs pakalna virsū. **18** Un tādēļ Tas
Kungs gaidīs, pirms jums būs žēlīgs, un augsti pacelsies,
pirms pār jums apžēlosies; jo Tas Kungs ir Dievs, kas
tiesās: svētīgi visi, kas uz Viņu cerē. **19** Jo tu, Ciānas
tauta, kas dzīvo Jeruzālemē, raudot tu vienmēr neraudāsi,
apžēlodamies Viņš par tevi apžēlosies uz tavas saukšanas
balsi; kad Viņš tevi dzirdēs, tad tev atbildēs. **20** Tas
Kungs jums dos bēdās maizi un izbailēs ūdeni. Un tavi
mācītāji vairs neapslēpsies, bet tavas acis redzēs tavus
mācītājus. **21** Un tavas ausis dzirdēs aiz tevis šo vārdu:
šis ir tas ceļš, staigājiet pa to! Kad jūs nogriezušies vai
pa labo vai pa kreiso roku. **22** Un jūs sagānīsiet savu
izgriezto sudraba bilžu uzvalkus un savu izlieto zelta
bilžu drēbes; tās tu nometīsi tā kā sārņus un sacīsi uz
tām: nost! **23** Tad Viņš dos lietu tavai sēklai, ar ko tu savu
zemi esi apsējis, un maizi no zemes augļiem, un tā būs
trekna un tauka. Un tavi lopi tai dienā taps ganīti plašās
ganībās. **24** Un tie vērši un ēzeļi, ar ko zemi strādās,
ēdīs sālītu mistru, kas vētīts ar liekšķeri un vētekli. **25**
Un pa visiem augstiem kalniem un pa visiem lieliem

pakalniem būs upītes un ūdens strauti, tās lielās kaušanas
dienā, kad torņi sagrūs. **26** Un mēness gaišums būs kā
saules gaišums, un saules gaišums septiņkārt gaišāks nekā
septiņu dienu gaišums, tai dienā, kad Tas Kungs Savu
ļaužu vainu sasies un to vāti dziedinās, ar ko tie ievainoti.
27 Redzi, Tā Kunga vārds nāk no tālienes, Viņa dusmība
deg un ir grūti nesama, Viņa lūpas ir bardzības pilnas,
un Viņa mēle tā kā rijoša uguns. **28** Un Viņa dvaša ir kā
ūdens plūdi, kas sniedzās līdz kaklam, ka Viņš pagānus
sijā ar posta sietu un tautām žokļos liek iemauktus, kas
maldina. **29** Tad pie jums dziedās kā svētku naktī, un
jūsu sirds priecāsies it(kā tiem), kas ar stabulēm nāk
uz Tā Kunga kalnu, uz Israēla akmens kalnu. **30** Un Tas
Kungs liks dzirdēt Savas balss godību un liks redzēt Savu
izstiepto elkoni ar bargām dusmām un ar rijošu uguns
liesmu, ar zibeni un ar plūdiem un ar krusu. **31** Jo Asurs
iztrūcināsies no Tā Kunga balss, kad Viņš ar rīksti sitīs.
32 Un pie katra cirtiena ar to nospriesto rīksti, ko Tas
Kungs laidīs Asuram virsū, skanēs bungas un kokles, un
ar karstu karošanu Viņš pret to karos. **33** Jo bedre jau sen
ir gatava, arī priekš ķēniņa tā ir gatava, dziļa un plata;
viņas uguns- un malkas- kopa ir varen liela; Tā Kunga
dvaša to iededzinās kā sēra strautu.

31 Ak vai, tiem, kas uz Ēģipti iet pēc palīdzības un
paļaujas uz zirgiem un cerē uz ratiem, tāpēc ka to ir
daudz, un uz jātniekiem, tāpēc ka to ir liels pulks, bet uz
to Svēto iekš Israēla nerauga un To Kungu nemeklē. **2**
Bet arī Viņš ir gudrs un liek ļaunumam nākt un neņem
atpakaļ Savus vārdus, bet ceļas pret bezdievīgo namu

un pret ļauna darītāju palīgu. 3 Jo ēģiptieši ir cilvēki
un ne Dievs, un viņu zirgi ir miesa un ne gars. Un Tas
Kungs izstieps Savu roku, un tas palīgs klūp un, kam
top līdzēts, tas krīt, un tie visi kopā iet bojā. 4 Jo tā Tas
Kungs uz mani sacījis: tā kā lauva un kā jauns lauva rūc
par savu laupījumu, un, jebšu pret viņu liels ganu pulks
top sasaukts, tomēr viņš neizbīstas priekš viņu balss un
nebaidās no viņa lielā pulka, tāpat Tas Kungs Cebaot
nolaidīsies, karot uz Ciānas kalna un uz viņas augstuma.
5 Tā kā putni lidinājās, tāpat Tas Kungs Cebaot apklās
Jeruzālemi, un apklādams izpestīs un žēlodams izglābs.
6 Atgriežaties, Israēla bērni, pie Tā, no kā tik tālu esat
atkāpušies. 7 Jo tai dienā tie atmetīs ikkatrs savus sudraba
elkus un savus zelta elkus, ko jūsu rokas ir taisījušas sev
par grēku. 8 Un Asurs kritīs caur zobenu, bet ne caur
vīra zobenu, un to norīs, bet ne cilvēka zobens, un tas
bēgs no zobena un viņa jaunekļi paliks par vergiem. 9 Un
viņa kalns trīcēs no bailēm, un viņa lielkungi iztrūcināti
bēgs no karoga; to saka Tas Kungs, kam Ciānā uguns un
Jeruzālemē ugunskurs.

32 Redzi, viens ķēniņš valdīs ar taisnību, un lielkungi
valdīs pēc tiesas 2 Un ikkatrs būs kā patvērums pret
vēju un pavēnis pret negaisu, tā kā ūdens upes izkaltušā
zemē, kā varena klints kalna ēna iztvīkušā zemē. 3 Un
redzētāju acis nebūs vairs aptumšotas, un klausītāju
ausis klausīsies. 4 Un neapdomīgiem sirds zinās saprast,
un tiem, kam grūta valoda, mēle būs čakla un runās
skaidri. 5 Ģeķi vairs nesauks par lielkungu, un blēdi vairs
nesauks par cienīgu. 6 Jo ģeķis runā ģeķību, un viņa sirds

dara blēņas, tas dzen negantību, un runā māņus pret
To Kungu un pamet izsalkušā dvēseli tukšu un nedod
dzert noslāpušam. **7** Jo blēža padomi ir neganti, viņš
izdomā viltu, samaitāt bēdu ļaudis ar melu valodu, arī
kad nabags taisnību runā. **8** Bet tiem cienīgiem ir cienīgas
domas un tie pastāvīgi turas pie tam, kas cienījams. - **9**
Ceļaties, lepnās sievas, klausiet manu balsi, jūs meitas,
kas tik droši dzīvojat, ņemat vērā manu valodu. **10** Pēc
gada un kādām dienām jūs drošās drebēsiet; jo vīna ogas
nelasīs un dārza augļus nesaņems. **11** Trīciet, lepnās!
Drebiet, drošās, noģērbjaties un atsedzaties un apjožaties
ap saviem gurniem (ar maisu)! **12** Raudot sitīsiet pie
krūtīm par tiem jaukiem tīrumiem, par tiem auglīgiem
vīna kokiem. **13** Manu ļaužu zemē uzdīgs ērkšķi un dadži,
ir visos prieka namos tai līksmā pilsētā. **14** Jo tie augstie
nami taps atstāti, pilsētas troksnis apklusīs, torņi un pils
vietas būs par alām mūžīgi, meža ēzeļiem par līksmību
un ganāmiem pulkiem par ganību, - **15** Līdz kamēr pār
mums top izliets Tas Gars no augšienes. Tad tuksnesis
būs par auglīgu tīrumu, un auglīgais tīrums kā mežs. **16**
Un tiesa dzīvos tuksnesī, un taisnība mājos uz auglīga
tīruma. **17** Un taisnības nopelns būs miers, un taisnības
auglis būs klusums un drošība mūžīgi. **18** Un mani ļaudis
dzīvos miera namos un drošos dzīvokļos un netraucētos
mitekļos. **19** Bet krusa būs, kad mežs gāzīsies, un pilsēta
nogrims zemībā. **20** Svētīgi jūs, kas sējat pie visiem
ūdeņiem, kas vērša un ēzeļa kāju tur varat palaist vaļā.

33 Ak vai, tev, postītāj, kas pats neesi postīts, un laupītāj,
kas neesi aplaupīts; kad būsi beidzis postīt, pats tapsi

postīts, kad būsi beidzis laupīt, tad tevi aplaupīs. **2**
Kungs, esi mums žēlīgs, uz Tevi mēs gaidām; esi viņu
elkonis ikkatru rītu, un mūsu pestīšana bēdu laikā. **3**
Tautas bēg no trokšņa rībēšanas, pagāni izklīst, kad tu
celies. **4** Jūsu laupījumu sagrābj, tā kā vaboles lauku
noēd, tā kā siseņi skraida, tā tur skraida. **5** Tas Kungs ir
paaugstināts, jo viņš dzīvo augstībā, viņš Ciānu piepildījis
ar tiesu un taisnību. **6** Un tavā laikā būs ticība, pestīšanas
bagātība, gudrība un atzīšana, Tā Kunga bijāšana būs
Viņa manta. **7** Redzi, viņu varenie ārā brēc, tie miera
vēstneši gauži raud. **8** Lielceļi ir tukši, un tur nav ceļa
gājēju, Viņš laužderību, Viņš atmet pilsētas un nebēdā
par cilvēkiem. **9** Zeme vaid un tvīkst, Lībanus kaunās
un kalst, Šarona ieleja palikusi kā tuksnesis, Basans un
Karmels birdina savas lapas. **10** Nu Es celšos, saka Tas
Kungs, nu Es paaugstināšos, nu Es parādīšos liels. **11** Jūs
nesaties ar salmiem, rugājus jūs dzemdēsiet; jūsu trakums
ir uguns, kas pašus aprīs. **12** Tautas taps dedzinātas kā
kaļķi, ar uguni taps sadedzināti, kā nocirsti ērkšķi. **13**
Klausiet jūs, kas esat tālu, ko Es esmu darījis, un kad
esat tuvu, atzīstiet Manu varu. **14** Grēcinieki Ciānā ir
izbijušies, drebēšana uzkrīt bezdievīgiem, (tie saka): kurš
no mums var dzīvot rijošā ugunī? Kurš no mums var
palikt mūžīgās liesmās? **15** Kas taisnībā staigā un runā
patiesību, kas netaisnu peļņu ienīst, kas savas rokas sargā
no dāvanu ņemšanas, kas savas ausis aizbāž, neklausīties
uz asins padomu, kas savas acis aizdara, nelūkot uz
ļaunu, - **16** Tas dzīvos augstībā, kalnu stiprumi viņam
būs par patvērumu; viņam būs sava maize, ūdens viņam

nepietrūks. **17** Tavas acis redzēs ķēniņu viņa skaistumā.
Tās redzēs plašu zemi. **18** Tava sirds pieminēs to bailību
un sacīs: Kur ir tas rakstītājs, kur ir tas svērējs, kur ir tas
torņu uzzīmētājs **19** To briesmīgo tautu tu vairs neredzēsi,
tos ļaudis, kam sveša mēle, ka nevar izprast, kas valodā
stostās, ka nevar saprast. **20** Redzi Ciānu, mūsu saiešanas
pilsētu! Tavas acis redzēs Jeruzālemi, drošu dzīvokli, telti,
kas netop aizvesta, kam vadži netop izvilkti ne mūžam,
un kam virves netop saraustītas. **21** Jo Tas Kungs būs tur
pie mums, tas augsti teicamais; tā būs vieta, kur upes un
plati strauti, ka laiva ar airiem tur neies, un liela laiva
tur necelsies pāri. **22** Jo Tas Kungs ir mūsu tiesātājs,
Tas Kungs ir mūsu bauslības devējs, Tas Kungs ir mūsu
ķēniņš, Viņš mūs atpestīs. **23** Tavas virves būs vaļējas, tās
masta koku stingri neturēs, arī karogs nebūs izplests,
- tad taps daudz laupījuma izdalīts, kā arī tizlie laupīs
laupījumu. **24** Un neviens iedzīvotājs nesacīs: es esmu
vājš; jo tiem ļaudīm, kas tur dzīvo, grēki būs piedoti.

34 Nāciet klāt, pagāni, klausīties, un tautas, ņemiet vērā!
Lai dzird zeme un kas tur mīt, pasaule un viss, kas tur
rodas! **2** Jo Tā Kunga dusmība ir pār visiem pagāniem un
bardzība pār visu viņu pulku; Viņš tos izdeldēs un tos
nodos uz kaušanu. **3** Un viņu nokautie taps nosviesti,
un no viņu līķiem celsies smaka, un kalni izkusīs no
viņu asinīm. **4** Un viss debesu pulks iznīkst, un debesis
top satītas kā grāmatu rullis, un viss viņu pulks savīst,
tā kā lapas vīst pie vīnakoka, un kā tās vīst pie vīģes
koka. **5** Jo Mans zobens ir dusmu pilns debesīs; redzi,
tas nolaidīsies par sodību uz Edomu un uz tiem ļaudīm,

ko Es izdeldēšu. **6** Tā Kunga zobens aptraipās asinīm un
taukiem, jēru un āžu asinīm, aunu īkšķu(nieru) taukiem;
jo Tam Kungam ir upurēšana Bocrā un liela kaušana
Edoma zemē. **7** Tad sumbri līdz ar viņiem kritīs pie
zemes, un jauni vērši līdz ar barotiem, un viņu zeme
būs piedzērusies no asinīm un viņu pīšļi taps trekni no
taukiem. **8** Jo šī būs atriebšanas diena Tam Kungam,
atmaksāšanas gads, lai Ciāna dabū taisnību. **9** Un (Edoma)
upes pārvērtīsies par darvu un viņa pīšļi par sēru, un
viņa zeme taps par degošu darvu. **10** Ne nakti, ne dienu
tas neizdzisīs, bet viņas dūmi uzkāps mūžīgi, līdz cilšu
ciltīm tā būs postā, neviens tur nestaigās ne mūžam. **11**
Bet pelikāns un ezis to iemantos, un pūce un krauklis tur
mājos; jo viņš to atmēros tuksnesim un nosvērs postam.
12 Viņas cienīgie, - tiem vairs nebūs ķēniņa, ko lai izsauc,
un visi viņas lielkungi būs par nieku. **13** Un viņas skaistos
namos uzdīgs ērkšķi, nātres un dadži viņas pilīs, un būs
mājas vieta vilkiem un pagalms jauniem strausiem. **14**
Tur satiekās tuksneša vilki un šakāļi, un jods(āžkāja) brēc
uz jodu, ir nakts biedēklis tur apmetīsies un dusēs. **15** Un
tas lēkātājs zalktis tur darīs ligzdu un dēs un perēs un
sapulcinās savu perēkli apakš savas ēnas, arī vanagi viens
ar otru tur pulcēsies. **16** Meklējiet Tā Kunga grāmatā un
lasiet! Neviena no tiem netrūkst, tie visi sarodas kopā;
jo (Tā Kunga) mute to ir pavēlējusi, un Viņa Gars tos
sapulcinās. **17** Un Viņš pats tiem to daļu nolēmis, un
Viņa roka tiem to ir nomērojusi par tiesu, mūžam tie to
paturēs, uz dzimumu dzimumiem tie tur mitīs.

35 Sausā un tukšā zeme priecāsies, un klajums līksmosies
un ziedēs kā rozes. **2** Ziedēt tas ziedēs un līksmosies ar
prieku un gavilēšanu; Lībanus godība tam ir dota, Karmeļa
un Šarona glītums, - tie redzēs Tā Kunga godību, mūsu
Dieva glītumu. **3** Stiprinājiet nogurušās rokas un dariet
stingrus gurdenos ceļus. **4** Sakāt tām samisušām sirdīm:
esiet stipras, nebīstaties! Redzi, jūsu Dievs! Atriebšana
nāk, atmaksāšana no Dieva; Viņš nāk un jūs atpestīs. **5**
Tad aklu acis taps atvērtas un kurlu ausis atdarītas. **6** Tad
tizlais lēkās kā stirna, un mēmu mēle slavēs priecīgi. Jo
tuksnesī izvirs ūdeņi, un upes klajumos. **7** Un sausums
taps par ezeru un izkaltusi zeme par ūdens avotiem.
Tanīs vietās, kur vilki mituši, būs zāle ar niedrēm un
ašķiem(ezera meldrs). **8** Un tur būs liels ceļš. Ceļš, ko
nosauks par svētu ceļu; kas nešķīsts, pa to nestaigās, jo tas
pieder šķīstiem, kas pa to ceļu staigā, - pašas nesaprašas
tur nevar maldīties. **9** Tur nebūs lauvas, un plēsīgs zvērs
tur nerādīsies un neatradīsies, bet tie atpestītie pa to
staigās. **10** Un Tā Kunga atpirktie griezīsies atpakaļ un
nāks uz Ciānu ar gavilēšanu, un mūžīga līksmība būs
pār viņu galvām; prieks un līksmība tos apkamps, bet
skumjas un bēdas bēgs projām.

36 Un notikās ķēniņa Hizkijas četrpadsmitā gadā, tad
Sanheribs, Asīrijas ķēniņš, cēlās pret visām stiprām Jūda
pilsētām un tās uzņēma. **2** Un Asīrijas ķēniņš sūtīja
Rabzaku no Laķisa uz Jeruzālemi pie ķēniņa Hizkijas ar
varen lielu karaspēku, un viņš stāvēja pie augšēja dīķa
grāvjiem, vadmalnieka tīruma ceļa malā. **3** Tad pie viņa
izgāja nama uzraugs Elijaķims, Hilķijas dēls, un skrīveris

Šebna, un kanclers Joaks, Asafa dēls. **4** Un Rabzakus
uz tiem sacīja: sakāt jel Hizkijam: Tā saka tas lielais
ķēniņš, Asīrijas ķēniņš: Kas tas tāds patvērums, uz ko tu
paļaujies? **5** Es saku: tas ir tukšs vārds, ka diezgan esot
padoma un spēka uz karu; uz ko tad tu paļaujies, ka tu no
manis esi atkritis? **6** Redzi, tu paļaujies uz to salūzušo
niedri, uz Ēģipti. Kas uz to atspiežas, tam tā ies rokā un
to pārdurs. Tāds ir faraons, Ēģiptes ķēniņš, visiem, kas uz
viņu paļaujas. **7** Bet ja tu uz mani saki: Mēs paļaujamies
uz To Kungu, savu Dievu, - vai tas nav tas pats, kam
kalnus un altārus Hizkija ir nopostījis un sacījis uz Jūdu
un Jeruzālemi: priekš šī altāra še jums būs pielūgt? **8**
Nu tad, noderi jel ar manu kungu, Asīrijas ķēniņu, un
es tev došu divtūkstoš zirgus, ja tev ir jātnieki, ko tiem
likt virsū. **9** Kā tad tu varēsi atsist atpakaļ vienu pašu
virsnieku no mana kunga vismazākiem kalpiem? Bet tu
paļaujies uz Ēģipti, ratu un jātnieku dēļ. **10** Vai tad nu es
bez Tā Kunga esmu cēlies pret šo zemi, to izpostīt? Tas
Kungs uz mani sacījis: Celies pret šo zemi un izposti to!
11 Tad Elijaķims un Šebna un Joāks sacīja uz Rabzaku:
Runā jel ar saviem kalpiem sīriski, mēs to gan protam, un
nerunā ar mums jūdiski priekš šo ļaužu ausīm, kas ir uz
mūra. **12** Bet Rabzakus sacīja: Vai mans kungs mani sūtījis
pie tava kunga un pie tevis, šos vārdus runāt, vai ne pie
tiem vīriem, kas sēž uz mūra, kam līdz ar jums būs jāēd
savi sūdi un jādzer savi mīzali? **13** Un Rabzakus nostājās
un sauca ar stipru balsi jūdiski un sacīja: klausāties tā
lielā ķēniņa, Asīrijas ķēniņa, vārdus! **14** Tā saka ķēniņš:
Lai Hizkija jūs neapmāna, jo viņš jūs nevarēs izglābt. **15**

Lai arī Hizkija jums nedara cerību uz To Kungu, sacīdams:
tiešām, Tas Kungs mūs izglābs, šī pilsēta netaps dota
Asīrijas ķēniņa rokā! **16** Neklausāties uz Hizkiju. Jo tā
saka Asīrijas ķēniņš: Deriet ar mani mieru un nākat pie
manis ārā, tad ikviens ēdīs no sava vīna koka un ikviens
no sava vīģes koka, un ikviens dzers ūdeni no savas akas,
17 Kamēr es nākšu, un jūs aizvedīšu tādā zemē, kā jūsu
zeme, zeme, kur ir labība un vīns, zeme, kur ir maize un
vīna dārzi. **18** Lai Hizkija jūs nepieviļ, sacīdams: Tas Kungs
mūs izglābs! Vai gan pagānu dievi ikviens savu zemi
izglābuši no Asīrijas ķēniņa rokas? **19** Kur ir Hamatas
un Arpadas dievi, kur ir Sefarvaimas dievi? Vai tie gan
Samariju izglābuši no manas rokas? **20** Kurš no visiem šo
zemju dieviem savu zemi izglābis no manas rokas? Kā tad
Tas Kungs Jeruzālemi izglābs no manas rokas? **21** Bet tie
cieta klusu un viņam neatbildēja neviena vārda, jo ķēniņš
bija pavēlējis un sacījis: Jums nebūs viņam atbildēt. **22**
Tad nama uzraugs Elijaķims, Hilķijas dēls, un skrīveris
Šebna un kanclers Joaks, Asafa dēls, nāca pie Hizkijas ar
saplēstām drēbēm un viņam stāstīja Rabzakus vārdus.

37 Kad nu ķēniņš Hizkija to dzirdēja, tad viņš saplēsa
savas drēbes un apsedzās ar maisu un gāja Tā Kunga namā,
2 Un sūtīja nama uzraugu Elijaķimu un skrīveri Šebnu
un tos priesteru vecajus, maisos ģērbušos, pie pravieša
Jesajas, Amoca dēla. **3** Un tie uz viņu sacīja: Tā saka
Hizkija: Šī diena ir bēdu- un sodības- un kauna- diena; jo
bērni nākuši uz dzimšanu, un spēka nav dzemdēt. **4** Kaut
Tas Kungs, tavs Dievs, dzirdētu Rabzakus vārdus, ko viņa
kungs, Asīrijas ķēniņš, ir sūtījis, zaimot to dzīvo Dievu,

un pārmācītu par tiem vārdiem, ko Viņš ir dzirdējis, Tas
Kungs, tavs Dievs! Celies tad un lūdz par tiem atlikušiem,
kas vēl atrodas. **5** Un ķēniņa Hizkijas kalpi nāca pie
Jesajas. **6** Un Jesaja uz tiem sacīja: tā jums būs sacīt savam
kungam: tā saka Tas Kungs: nebīsties par tiem vārdiem,
ko tu esi dzirdējis, ar ko Asīrijas ķēniņa sulaiņi Mani
zaimojuši. **7** Redzi, Es tam došu tādu garu, ka tas dzirdēs
baumas un ies atpakaļ uz savu zemi, un Es viņam likšu
krist caur zobenu viņa zemē. **8** Tad Rabzakus gāja atpakaļ
un atrada Asīrijas ķēniņu pret Libnu karojam, jo viņš
bija dzirdējis, ka tas no Laķisa jau bija aizgājis. **9** Un
viņš par Tiraku, Moru ķēniņu, dzirdēja sakām: viņš ir
izgājis, ar tevi karot. **10** Kad viņš to dzirdēja, tad viņš
atkal sūtīja vēstnešus pie Hizkijas un sacīja: tā runājiet
uz Hizkiju, Jūda ķēniņu, un sakāt: lai tevi nepieviļ tavs
Dievs, uz ko tu paļaujies sacīdams: Jeruzāleme netaps
dota Asīrijas ķēniņa rokā. **11** Redzi, tu esi dzirdējis, ko
Asīrijas ķēniņi darījuši visām zemēm, tās izdeldēdami;
un tu domā izglābties? **12** Vai pagānu dievi tos glābuši,
ko mani tēvi postījuši, Gozanu un Haranu un Recevu un
Edeņa bērnus, kas bija Telasarā. **13** Kur ir Hamatas ķēniņš
un Arpadas ķēniņš un Sefarvaimas pilsētas, Enas un Ivas
ķēniņš? **14** Kad nu Hizkija bija dabūjis tās grāmatas no
vēstneša rokas un tās izlasījis, tad viņš gāja Tā Kunga
namā, un Hizkija tās atpleta Tā Kunga priekšā. **15** Un
Hizkija pielūdza Tā Kunga priekšā un sacīja: **16** Ak Kungs
Cebaot, Tu Israēla Dievs, kas sēž pār ķerubiem, Tu viens
pats esi Dievs pār visām zemes valstīm, Tu esi radījis
debesis un zemi. **17** Atgriez, ak Kungs, Savas ausis un

klausies, atveri, ak Kungs, Savas acis un redzi, un dzirdi
visus Sanheriba vārdus, ko viņš sūtījis, zaimot to dzīvo
Dievu. **18** Patiesi, Kungs, Asīrijas ķēniņi ir postījuši visas
zemes malas ar visām viņu valstīm, **19** Un viņu dievus
metuši ugunī, jo tie nebija dievi, bet cilvēku roku darbs,
koks un akmens, tāpēc tie tos ir postījuši. **20** Nu tad, ak
Kungs, mūsu Dievs, izglāb mūs jel no viņa rokas, lai visas
valstis virs zemes atzīst, ka Tu vien esi Tas Kungs. **21** Tad
Jesaja, Amoca dēls, sūtīja pie Hizkijas un lika sacīt: Tā
saka Tas Kungs, Israēla Dievs: par ko tu Mani esi pielūdzis
pret Sanheribu, Asīrijas ķēniņu, - **22** Šis ir tas vārds,
ko Tas Kungs pret viņu runājis: tevi nievā, tevi apsmej
jaunava Ciānas meita, aiz tevis galvu krata Jeruzālemes
meita. **23** Ko tu esi apsmējis un zaimojis, un pret ko tu esi
pacēlis balsi un augsti uzcēlis savas acis? Pret To Svēto
iekš Israēla. **24** Caur saviem kalpiem tu To Kungu esi
apmēdījis un sacījis: ar savu ratu pulku es uzkāpju kalnu
galos, Lībanus virsgalā, un izcērtu viņa augstos ciedru
kokus un izlasītās priedes, un tieku līdz pat viņa galam,
viņa kuplākam mežam. **25** Es roku un dzeru ūdeni un
no manu kāju pēdām paliek sausas visas Ēģiptes upes.
26 Vai tu neesi dzirdējis, ka Es jau sen iepriekš to esmu
sataisījis, jau vecos laikos to esmu apņēmies. Un tagad Es
tam esmu licis notikt, ka tu izposti stipras pilsētas un
dari par akmeņu kopām. **27** Tāpēc viņu iedzīvotājiem
nogura rokas, un tie iztrūcinājās un tapa kaunā, un tie
bija ka zāle laukā un kā uzzēlis zaļums, tā kā zāle uz
jumtiem, kā rūsaina labība, pirms nāk stiebros. **28** Bet Es
zinu tavu sēdēšanu un tavu iziešanu un tavu ieiešanu

un tavu trakošanu pret Mani. **29** Tavas trakošanas dēļ
pret Mani un tavas pārgalvības pēc, kas nākusi Manās
ausīs, Es Savu kāsi likšu tavās nāsīs un Savus laužņus tavā
mutē, un Es tev likšu griezties atpakaļ pa to ceļu, kur
tu esi nācis. **30** Un tas tev būs par zīmi: šai gadā ēdīs
papuvē augušu un otrā gadā ataugu, bet trešā gadā sējat
un pļaujat un stādāt vīna dārzus un ēdat viņu augļus. **31**
Un kas no Jūda nama ir izglābts un atlicis, sakņos atkal
zemjup un nesīs augļus augšup. **32** Jo no Jeruzālemes
izies atlikuši un atpestīti no Ciānas kalna. To darīs Tā
Kunga Cebaot karstums. **33** Tādēļ tā saka Tas Kungs par
Asīrijas ķēniņu: viņš šai pilsētā nenāks un tanī neiešaus
nevienu bultu un nepacels pret to priekšturamās bruņas
un neuzmetīs pret to valni. **34** Pa to pašu ceļu, kur viņš
nācis, viņam būs griezties atpakaļ, bet šai pilsētā viņš
nenāks, saka Tas Kungs. **35** Jo Es šo pilsētu paglabāšu un
izpestīšu, Sevis labad un Sava kalpa Dāvida labad. **36** Tad
Tā Kunga eņģelis izgāja un nokāva Asiriešu lēģerī simts
astoņdesmit piecus tūkstošus. Un kad no rīta agri cēlās,
redzi, tad tur viss bija pilns miroņu. **37** Tā Sanheribs,
Asīrijas ķēniņš, aizgāja un gāja projām un griezās atpakaļ
un palika Ninivē. **38** Un kad viņš pielūdza Nizroka, sava
dieva, namā, tad Adrameleķs un Sarecers, viņa dēli, to
nokāva ar zobenu un aizbēga uz Ararat zemi. Un viņa
dēls Asaradons palika par ķēniņu viņa vietā.

38 Tanī laikā Hizkija palika slims uz miršanu, un pravietis
Jesaja, Amoca dēls, nāca pie tā un uz to sacīja: Tā saka
Tas Kungs: Apkopi savu namu, jo tu mirsi un nepaliksi
vesels. **2** Tad Hizkija savu vaigu pagrieza pret sienu un

pielūdza To Kungu un sacīja: **3** Ak Kungs, piemini jel, ka
es Tavā priekšā esmu staigājis patiesībā no visas sirds un
darījis, kas Tev patīk. Un Hizkija raudāja gauži. **4** Tad Tā
Kunga vārds tā notika uz Jesaju: **5** Ej un saki Hizkijam: Tā
saka Tas Kungs, tava tēva Dāvida Dievs: Es tavu lūgšanu
esmu klausījis, Es tavas asaras esmu redzējis. Redzi, Es
tavām dienām pielikšu vēl piecpadsmit gadus. **6** Un tevi
un šo pilsētu es izpestīšu no Asīrijas ķēniņa rokas un
pasargāšu šo pilsētu. **7** Un šī būs tā zīme no Tā Kunga,
ka Tas Kungs šo lietu darīs, ko Viņš runājis: **8** Redzi, tai
ēnai, kas ar sauli pa tiem kāpieniem pie Ahaza saules
stundeņa uz priekšu gājusi, Es likšu iet atpakaļ desmit
kāpienus. Un saule gāja atpakaļ desmit kāpienus pa tiem
pašiem kāpieniem, kā tā bija gājusi uz priekšu. **9** Šis ir
Hizkijas, Jūda ķēniņa, raksts, kad viņš bija slims bijis un
no savas slimības palicis vesels. **10** Es sacīju: Pašās savās
labākās dienās man jānokāpj kapa vārtos, mani atliekamie
gadi man top atņemti. **(Sheol h7585)** **11** Es sacīju: Es vairs
neredzēšu To Kungu, To Kungu tai zemē, kur tie dzīvie,
es vairs neieraudzīšu cilvēkus tai vietā, kur tie aizmigušie
mājo. **12** Mans nams top noplēsts un aizcelts, kā ganu
būdiņa; es savu dzīvību satinu kā audējs (savu audekli).
Viņš mani nogriež kā no riestavas. Pirms nakts metās,
Tu man dari galu. **13** Es gaidīju līdz rītam, bet kā lauva
Viņš salaužvisus manus kaulus. Pirms nakts metās, Tu
man darīsi galu. **14** Es kliedzu kā dzērve un bezdelīga, es
vaidēju kā balodis, manas acis nogura uz augšu skatoties.
Ak Kungs, man ir bail, izpestī mani! **15** Ko lai es saku? Kā
viņš man solījis, tā viņš ir darījis; klusu es nu staigāšu

visu savu mūžu manas dvēseles skumju dēļ. **16** Ak Kungs!
No tā cilvēks atdzīvojās, un iekš tā visa stāv mana gara
dzīvība, Tu mani atspirdzināsi un mani atkal darīsi dzīvu.
17 Redzi, rūgtums palicis man par svētību, pats rūgtums,
bet Tu manu dvēseli mīlīgi esi apkampis, ka tā nenāktu
trūdēšanas bedrē, jo Tu visus manus grēkus esi metis aiz
Sevi. **18** Jo elle Tevi neteic, un nāve Tevi neslavē; tie, kas
grimst bedrē, necerē uz Tavu patiesību. **(Sheol h7585)** **19**
Tie dzīvie, tie dzīvie, tie Tevi slavē, kā es šodien; tēvs
bērniem dara zināmu Tavu patiesību. **20** Tas Kungs ir
man par pestīšanu, un mēs dziedāsim savas dziesmas,
kamēr dzīvosim Tā Kunga namā. **21** Un Jesaja sacīja: Lai
ņem vienu vīģu rausi un liek plāksteri uz to trumu, tad
viņš paliks vesels. **22** Un Hizkija sacīja: Kāda ir tā zīme, ka
es noiešu Tā Kunga namā?

39 Tanī laikā Merodaks BalAdans, BalAdana dēls, Bābeles
ķēniņš, sūtīja grāmatas un dāvanas pie Hizkijas, jo tas bija
dzirdējis, ka viņš bija slims bijis un atkal palicis vesels. **2**
Un Hizkija priecājās par tiem un tiem rādīja savu mantas
namu, to sudrabu un zeltu, tās dārgās zāles un to smalko
eļļu un visu savu bruņu namu un visu, kas viņa mantās
bija; nekas nebija visā viņa namā un visā viņa valstī, ko
Hizkija tiem nebūtu rādījis. **3** Tad pravietis Jesaja nāca
pie ķēniņa Hizkijas un uz to sacīja: Ko šie vīri sacījuši un
no kurienes tie pie tevis nākuši? Un Hizkija sacīja: Tie
no tālas zemes pie manis nākuši, no Bābeles. **4** Un viņš
sacīja: Ko tie laba redzējuši tavā namā? Un Hizkija sacīja:
Tie visu redzējuši, kas manā namā, nekā nav no manām
mantām, ko es tiem nebūtu rādījis. **5** Tad Jesaja sacīja uz

Hizkiju: Klausies Tā Kunga Cebaot vārdu. **6** Redzi, dienas
nāks, ka viss, kas ir tavā namā, un ko tavi tēvi līdz šai
dienai sakrājuši, taps novests uz Bābeli, nekas netaps
atlicināts, saka Tas Kungs. **7** Un no taviem dēliem, kas no
tevis nāks, ko tu dzemdināsi, viņi ņems, ka tie būs par
kambar junkuriem Bābeles ķēniņa pilī. **8** Un Hizkija sacīja
uz Jesaju: Tā Kunga vārds ir labs, ko tu runājis. Un viņš
sacīja: Kad tik miers un drošība pastāv manā laikā.

40 Iepriecinājiet, iepriecinājiet Manus ļaudis, saka jūsu
Dievs. **2** Runājiet laipnīgi ar Jeruzālemi un sauciet uz
viņu, ka viņas karošana pagalam, ka viņas noziegums
salīdzināts, ka viņa divkārtīgu tiesu dabūjusi no Tā
Kunga rokas par visiem saviem grēkiem. **3** Saucēja
balss ir tuksnesī: sataisiet Tam Kungam ceļu, dariet
klajumā staigājamu ceļu mūsu Dievam. **4** Visas ielejas
taps paaugstinātas un visi kalni taps pazemoti, un kas
nelīdzens, taps līdzens, un kas celmains, taps klajums. **5**
Un Tā Kunga godība taps parādīta un visa miesa kopā
to redzēs, jo Tā Kunga mute ir runājusi. **6** Balss saka:
Sauc! Un viņš saka: Ko man būs saukt? Visa miesa ir
zāle, un viss viņas labums kā puķe laukā. **7** Zāle nokalst,
puķe savīst, kad Tā Kunga Gars pūš virsū; tiešām tie
ļaudis ir zāle. **8** Zāle nokalst, puķe savīst, bet mūsu Dieva
vārds pastāv mūžīgi. **9** Ciāna, labas vēsts sludinātāja,
kāp uz augstu kalnu; Jeruzāleme, labas vēsts sludinātāja,
pacel savu balsi ar spēku, pacel to, nebīsties! Saki Jūda
pilsētām: redzi, jūsu Dievs! **10** Redzi, Tas Kungs Dievs
nāk varens, un Viņa elkonis valdīs, redzi, Viņa alga ir
pie Viņa, un Viņa atmaksāšana Viņa priekšā. **11** Viņš

ganīs Savu ganāmo pulku kā gans, Viņš sapulcinās tos
jērus Savās rokās un nesīs Savā klēpī un vedīs lēnītiņām
tās grūtās avju mātes. **12** Kas izmērojis ūdeni ar sauju
un apņēmis debesis ar sprīdi un satvēris zemes pīšļus
ar sieciņu(mērtrauku) un nosvēris kalnus ar svaru un
pakalnus svaru kausā. **13** Kas ir pamācījis Tā Kunga Garu
un bijis Viņa padoma devējs, kas Viņam būtu mācījis
gudrību? **14** Pie kā Viņš padomu meklējis, ka tas Viņam
saprašanu būtu devis un Viņam būtu mācījis tiesas ceļu,
un Viņam būtu mācījis atzīšanu un Viņam zināmu darījis
gudrības ceļu? **15** Redzi, tautas ir kā pilīte pie spaiņa
un kā puteklītis svaru kausā; redzi, Viņš salas paceļ kā
putekļus. **16** Un ar Lībanu nepietiek priekš dedzināšanas,
un ar viņa zvēriem priekš Viņa dedzināmiem upuriem.
17 Visas tautas ir kā nekas priekš Viņa, un pie Viņa top
turētas par nieku un par neko. **18** Kam jūs līdzināsiet to
stipro Dievu? Jeb kādu līdzību jūs Viņam gribat taisīt? **19**
Gan amatnieks lej bildi un sudrabkalis to apvelk ar zeltu
un pielej sudraba ķēdes klāt. **20** Kas ir nabags, kam maz
pie rokas upurēt, tas izmeklē koku, kas nesatrūd, viņš sev
meklē gudru meistaru, taisīt bildi, kas nešķobās. **21** Vai
jūs nezināt? Vai jūs nedzirdat? Vai jums no iesākuma
nav stāstīts? Vai jūs neesat izpratuši zemes radīšanu?
22 Viņš sēž pār zemes virsu, un viņas iedzīvotāji ir kā
siseņi. Viņš debesis izklāj kā smalku palagu un tās izpleš
kā telti, kur dzīvo. **23** Viņš lielus kungus dara par nieku
un zemes soģus par neko. **24** Tā kā tie nebūtu ne dēstīti,
ne sēti, nedz viņu celms iesakņojies zemē; kad Viņš uz
tiem pūtīs, tad tie nokaltīs, un viesulis tos aizvedīs kā

pelus. **25** Ar ko tad jūs Mani līdzināsiet, kam Es būtu
līdzīgs? Saka tas Svētais. **26** Paceļat savas acis uz augšu un
skatāties, kas šīs lietas ir radījis un izved viņu pulku pēc
skaita? Viņš tos visus sauc pie vārda pēc sava lielā spēka,
un viņa stiprums ir tik varens, ka neviena netrūkst.
27 Kāpēc tad tu saki, Jēkab, un tu Israēl, runā: mans
ceļš ir priekš Tā Kunga paslēpts, un mana tiesa aiziet
manam Dievam garām? **28** Vai tu to nezini, vai tu to
neesi dzirdējis? Mūžīgs Dievs ir Tas Kungs, kas zemes
galus radījis; viņš nepiekūst un nenogurst, viņa prāts ir
neizprotams. **29** Viņš piekusušiem dod spēku un vairo
stiprumu nespēcīgiem. **30** Jaunie piekusīs un nogurs un
jaunekļi kritin kritīs: **31** Bet kas uz To Kungu paļaujas,
dabūs jaunu spēku; tie skries uz augšu ar spārniem kā
ērgļi, tie tecēs un nepiekusīs, tie staigās un nenogurs,

41 Ciešat Man klusu, salas, un lai tautas ņemas jaunu
spēku. Lai tie atnāk, lai nu runā, ejam kopā tiesāties. **2**
Kas no austruma puses to uzmodinājis, kam taisnība iet
līdz, kur viņš staigā? Kas tautas viņa priekšā ir nodevis
un darījis, ka viņš valda pār ķēniņiem, un tos devis viņa
zobenam kā pīšļus un viņa stopam kā izkaisītas pelavas,
3 Ka viņš tiem dzenās pakaļ un neaiztikts iet ceļu, kur
viņa kāja nebija gājusi? **4** Kas to ir darījis un pastrādājis?
Tas, kas cilvēku ciltis aicinājis no iesākuma. Es Tas Kungs
esmu tas pirmais un pie tiem pēcnākamiem Es vēl esmu
tas pats. **5** Salas to redzēja un bijājās, zemes gali drebēja;
tie atnāca tuvu un piegāja klāt. **6** Viens palīdzēja otram
un sacīja uz savu brāli: Esi stiprs! **7** Un kalējs drošināja
sudrabkali, kas ar veseri gludina to, kas sit uz laktu,

un sacīja par to taisīto darbu: Tas būs labs; pēc viņš to
stiprināja ar naglām, lai nekust. **8** Bet tu, Israēl, Mans
kalps, Jēkab, ko Es esmu izredzējis, Ābrahāma, Mana mīļā,
dzimums, **9** Tu, ko Es esmu sagrābis no pasaules galiem
un esmu aicinājis no viņas malām, un uz ko Es sacījis: Tu
esi Mans kalps, tevi Es esmu izredzējis un tevi neesmu
atmetis, - **10** Nebīsties, jo Es esmu ar tevi, neatkāpies, jo
Es esmu tavs Dievs; Es tevi stiprināju, Es tev arī palīdzu,
Es tevi arī turu ar Savas taisnības labo roku. **11** Redzi,
kaunā taps un par apsmieklu visi, kas pret tevi iedegās;
iznīks un ies bojā tie ļaudis, kas ar tevi strīdās. **12** Tu tos
meklēsi, bet tos neatradīsi; tie ļaudis, kas ar tevi strīdās,
iznīks, un kas ar tevi karo, taps par nieku. **13** Jo Es Tas
Kungs, tavs Dievs, satveru tavu labo roku, Es, kas uz tevi
saku: Nebīsties, Es tev palīdzu. **14** Nebīsties, tārpiņ Jēkab,
Israēla pulciņ; Es tev palīdzu, saka Tas Kungs, un tavs
Pestītājs ir Tas Svētais iekš Israēla. **15** Redzi, Es tevi daru
par asiem jauniem kuļamiem ratiem, kam asas naglas,
tu kalnus sakulsi un satrieksi un darīsi pakalnus par
pelavām. **16** Tu tos vētīsi, ka vējš tos aiznes un viesulis
tos izkaisa. Bet tu priecāsies iekš Tā Kunga un lielīsies
iekš Israēla svētā Dieva. **17** Tie bēdīgie un nabagi meklē
ūdeni, un nav, viņu mēle kalst no tvīkšanas. Es Tas Kungs
tos paklausīšu, Es, Israēla Dievs, tos neatstāšu. **18** Es upes
izlaidīšu no plikiem kalniem un avotus pašās ielejās; Es
tuksnesi darīšu par ūdens ezeru un sausu zemi par ūdens
avotiem. **19** Es tuksnesī stādīšu ciedrus, akācijas un mirtes
un eļļas kokus; Es sausā klajumā stādīšu priedes, egles un
buksu kokus kopā. **20** Lai tie redz un atzīst, apdomā un

visi kopā saprot, ka Tā Kunga roka to ir darījusi, un tas
Svētais iekš Israēla to ir radījis. **21** Nesiet šurp savas tiesas
lietas, saka Tas Kungs, atnesiet, ar ko jūs savu taisnību
varat pierādīt, saka Jēkaba ķēniņš. **22** Lai nāk un mums
sludina tās lietas, kas vēl notiks. Stāstiet tās pirmās lietas,
kas ir bijušas, ka mēs tās savā sirdī ievērojam un zinām
viņu galu, vai sludinājiet mums tās nākamās lietas. **23**
Stāstiet tās zīmes, kas vēl būs, ka atzīstam, jūs esam
dievus. Un dariet ko darīdami, vai labu, vai ļaunu, tad
saskatīsimies un to kopā redzēsim. **24** Redzi, jūs neesat
nekas, un jūsu darbs nav it nekas; negantība ir, pēc jums
kārot. **25** Es to pamodināju no ziemeļa puses, un viņš
nāk no saules lēkšanas, kas piesauc Manu vārdu; viņš
ies pār valdniekiem kā pār dubļiem, un kā podnieks min
mālus. **26** Kas to stāstījis no iesākuma, ka mēs to zinātu,
jeb pagājušos laikos, ka mēs sacītu: Taisnība? Bet neviena
nav, kas to stāstījis, un neviena, kas ko labu sludinājis,
un neviena, kas no jums būtu dzirdējis vārdus. **27** Es tas
pirmais saku uz Ciānu: Redzi, te tas ir! - un uz Jeruzālemi:
Es došu prieka vēstnesi. **28** Un Es skatos, bet tur nav
neviena, un viņu starpā tur nav padoma devēja, ka Es tos
vaicātu un tie dotu atbildi. **29** Redzi, tie visi nav nekas,
viņu darbi nav it nekas, viņu lietās bildes ir tukšs vējš.

42 Redzi, Tas ir Mans kalps, kam Es palīdzu, Manis
izredzēts, pie kā Manai dvēselei labs prāts. Es savu Garu
esmu licis uz Viņu, tautām iznest tiesu. **2** Viņš nebrēks
nedz pacels Savu balsi, un Viņa balsi nedzirdēs pa ielām.
3 Ielūzušu niedri Viņš nesalauzīs un kvēlošu dakti Viņš
neizdzēsīs, Viņš tiesu nesīs ar patiesību. **4** Viņš nenogurs

un nesalūzīs, kamēr iecels tiesu virs zemes, un jūras
salas cerēs uz Viņa bauslību. **5** Tā saka Dievs, Tas Kungs,
kas debesis radījis un izplāta, kas zemi izklājis ar viņas
augļiem, kas dvašu dod tiem ļaudīm, kas tur mīt, un
garu tiem, kas virs tās staigā. **6** "Es Tas Kungs Tevi esmu
aicinājis iekš taisnības un Tevi satveru pie Tavas rokas
un Tevi pasargāju un Tevi ieceļu par derību ļaudīm, par
gaišumu pagāniem, **7** Atvērt akliem acis un saistītos
izvest no cietuma un no cietuma nama tos, kas sēž
tumsībā. **8** Es esmu Tas Kungs, tas ir Mans vārds, un
Savu godu Es citam nedošu, nedz Savu slavu elkiem. **9**
Redzi, kas papriekš sludināts, tas ir noticis, un jaunu Es
stāstu; pirms tas izplaukst, Es jums to dodu dzirdēt."
10 Dziediet Tam Kungam jaunu dziesmu, Viņa slavu no
zemes galiem; jūras braucēji ar viņas pilnumu, salas ar
saviem iedzīvotājiem. **11** Tuksnesis un viņa pilsētas lai
paceļ balsi, un ciemi, kur Ķedars dzīvo; lai gavilē, kas
dzīvo klints kalnos, lai tie sauc no kalnu galiem. **12** Lai
Tam Kungam dod godu un lai pasludina Viņa slavu salās.
13 Tas Kungs iziet kā varonis, kā karavīrs Viņš iekarsis
dusmās; Viņš sauc, Viņš kliedz, Saviem ienaidniekiem
Viņš rādās varens. **14** Sen laiku Es esmu klusu cietis,
esmu klusu bijis un savaldījies. Bet nu Es brēkšu, kā
sieva, kas dzemdē, elzdams un pūzdams ar varu. **15** Es
postīšu kalnus un pakalnus un likšu sakalst visam viņu
zaļumam un darīšu upes par salām, un izžāvēšu ezerus.
16 Un Es vadīšu aklus pa ceļu, ko tie nav zinājuši, Es tiem
likšu staigāt pa tekām, ko tie nav pazinuši, Es darīšu
tumsību priekš viņu acīm par gaismu un nelīdzenumu

par līdzenumu. Tā Es darīšu un tos neatstāšu. **17** Bet
atpakaļ būs griezties un palikt visiem kaunā, kas paļaujas
uz elkiem un saka uz lietām bildēm: Jūs esat mūsu dievi.
18 Klausāties, kurlie, un skatāties, aklie, un redziet. **19** Kas
ir tik akls kā Mans kalps un tik kurls kā Mans vēstnesis,
ko Es sūtu? Kas ir tik akls kā Tas mīļais, un tik akls kā Tā
Kunga kalps? **20** Tu esi daudz redzējis, bet neesi ievērojis,
ausis atdarījis, bet viņš nedzird. **21** Tam Kungam bija labs
prāts Savas taisnības dēļ, dot lielu un augstu bauslību. **22**
Bet tie ir postīti un aplaupīti ļaudis, visi saistīti alās un
apslēpti cietuma namos, tie ir palikuši par laupījumu,
un nav neviena, kas tos izglābj, par postījumu, un nav
neviena, kas saka: Atdod atpakaļ. **23** Kas jūsu starpā to
liek vērā, kas uzmana un klausās, kas pēc būs? **24** Kas
Jēkabu nodeva uz postu un Israēli laupītājiem? Vai ne
Tas Kungs, pret ko esam grēkojuši? - Jo tie negribēja
staigāt Viņa ceļos un neklausīja Viņa bauslībai. **25** Tāpēc
Viņš pār tiem ir izgāzis Savas dusmības bardzību un kara
briesmas, ka visapkārt dega; bet tie to neatzina, - un Viņš
tos iededzināja, bet tie to neņēma pie sirds.

43 Bet nu Tas Kungs, tavs Radītājs, Jēkab, un tavs darītājs,
Israēl, saka tā: nebīsties, jo Es tevi esmu atpestījis, Es
tevi esmu saucis pie tava vārda; tu esi Mans. **2** Kad tu
iesi caur ūdeņiem, tad Es būšu pie tevis, un caur upēm,
tad tās tevi nepārplūdīs. Kad tu iesi caur uguni, tad tu
nesadegsi, un liesma tevi neaizdedzinās. **3** Jo Es esmu Tas
Kungs, tavs Dievs, tas Svētais iekš Israēla, tavs Pestītājs.
Ēģipti Es dodu par tavu izpirkšanas maksu, Moru zemi un
Sabu tavā vietā. **4** Tāpēc ka tu esi dārgs Manās acīs un

cienīgs, un Es tevi mīļoju, Es esmu devis cilvēkus tavā
vietā un tautas par tavu dvēseli. **5** Nebīsties, jo Es esmu
pie tevis, Es atvedīšu tavu dzimumu no rīta puses un tevi
sapulcināšu no vakara puses. **6** Es sacīšu uz ziemeli: Dod
šurp! Un uz dienvidu: Neaiztur! Atved Manus dēlus no
tālienes un Manas meitas no zemes galiem, **7** Ikkatru,
kas pēc Mana Vārda nosaukts, un ko Es esmu radījis Sev
par godu, ko esmu taisījis un darījis. **8** Atved tos aklos
ļaudis, kam tomēr acis, un tos kurlos, kam tomēr ausis. **9**
Lai visi pagāni top sapulcināti, un tautas lai sanāk kopā.
Kurš no tiem to stāstīs? Lai tie mums stāsta tās pagājušās
lietas, lai tie atved savus lieciniekus un taisnojās, ka šie
dzird un saka: Tas ir tiesa. **10** Jūs esat Mani liecinieki,
saka Tas Kungs, un Mans kalps, ko esmu izredzējis, lai
jūs atzīstat un Man ticat un saprotat, ka Es tas esmu.
Priekš Manis neviens dievs nav bijis un pēc Manis neviens
nebūs. **11** Es, Es esmu Tas Kungs, un Pestītāja nav kā vien
Es. **12** Es esmu pasludinājis, Es esmu palīdzējis, Es esmu
zināmu darījis, un sveša(dieva) nebija jūsu starpā. Un jūs
esat Mani liecinieki, saka Tas Kungs, ka Es esmu Dievs.
13 Arī no šīs dienas Es esmu tas pats, un neviena nav,
kas var izglābt no Manas rokas; ko Es daru, kas to var
novērst? **14** Tā saka Tas Kungs, jūsu Pestītājs, tas Svētais
iekš Israēla: jūsu dēļ Es uz Bābeli esmu sūtījis un visus
Kaldejus aizdzinis, ka bija jābēg ar tām laivām, ar kurām
bija līksmojušies. **15** Es esmu Tas Kungs, jūsu Svētais,
Israēla Radītājs, jūsu ķēniņš! **16** Tā saka Tas Kungs, kas
ceļu darījis jūrā un teku stipros ūdeņos, **17** Kas izved ratus
un zirgus, kara pulku un spēku, - kopā tie ir apgūlušies,

tie necelsies atkal augšām, tie ir izdzēsti, kā dakts tie ir
izdzisuši. **18** Nepieminiet tās vecās lietas un nedomājiet
vairs uz to, kas pagājis. **19** Redzi, Es daru jaunas lietas;
jau plaukst, jūs to atzīsiet; Es darīšu ceļu tuksnesī un
upes tukšās vietās. **20** Zvēri laukā Mani godās, šakāļi un
strausi, jo Es ūdeni došu tuksnesī un upes tukšā vietā,
dzirdināt Savus ļaudis, Savus izredzētos. **21** Šos ļaudis Es
Sev esmu radījis, tie teiks Manu slavu. **22** Un tu Mani
neesi piesaucis, Jēkab, nedz Manis pēc pūlējies, Israēl!
23 Tu Man neesi atnesis savu dedzināmo upuru avis,
nedz Mani godājis ar saviem kaujamiem upuriem. Es
tevi neesmu kalpinājis ar ēdamiem upuriem, nedz tevi
apgrūtinājis ar vīraku. **24** Tu Man neesi par naudu pircis
smaržīgas kalmes un neesi Mani mielojis ar savu upuru
taukiem. Bet tu Mani esi kalpinājis ar saviem grēkiem,
tu Mani esi apgrūtinājis ar saviem noziegumiem. **25** Es,
Es tas esmu, kas izdeldu tavus pārkāpumus Sevis dēļ un
nepieminu tavus grēkus. **26** Atgādini Mani, lai mēs kopā
tiesājamies, teic jel, kā tu vari taisnoties. **27** Tavs pirmais
tēvs ir grēkojis un tavi aizstāvētāji pret Mani noziegušies.
28 Tāpēc Es esmu licis negodā svētuma virsniekus un
Jēkabu nodevis lāstam un Israēli kaunam.

44 Bet nu klausies, mans kalps Jēkab, un Israēl, ko esmu
izredzējis. **2** Tā saka Tas Kungs, kas tevi radījis un taisījis
no mātes miesām, kas tev palīdz: Nebīsties, Mans kalps
Jēkab, un tu Ješurun, ko Es esmu izredzējis. **3** Jo Es liešu
ūdeni uz iztvīkušiem un straumes uz izkaltušiem. Es
izliešu Savu Garu uz tavu dzimumu un Savu svētību uz
taviem bērnu bērniem, **4** Ka tie zaļos kā zāle, kā vītoli pie

ūdens strautiem. **5** Šis sacīs: Es piederu Tam Kungam! Un
cits sauks Jēkaba vārdu, un trešais rakstīs ar savu roku: Es
padodos Tam Kungam! Un godās Israēla vārdu. **6** Tā saka
Tas Kungs, Israēla ķēniņš un viņa Pestītājs, Tas Kungs
Cebaot: Es esmu tas pirmais un Es esmu tas pēdīgais, un
cita Dieva nav, kā Es vien. **7** Un kas tā var sludināt kā
Es, lai saka un lai liek Man priekšā, kamēr Es esmu licis
pirmos ļaudis pasaulē. Lai tie jel stāsta tās nākamās lietas
un kas notiks. **8** Neizbaiļojaties un nebīstaties, - vai Es
to sen jau tev neesmu darījis zināmu un stāstījis? Un
jūs esat Mani liecinieki, vai ir cits Dievs nekā Es vien?
Tiešām, nav cita akmens kalna, Es nezinu neviena. **9** Elku
taisītāji visi nav nekas, un viņu mīlulīši neder nekam, un
paši ir viņu liecinieki, ka tie neredz un nesaprot; tādēļ
tie paliks kaunā. **10** Kas ir dievu taisījis un elku lējis, kas
nekam neder? **11** Redzi, visi viņu biedri paliks kaunā, jo
tie taisītāji ir cilvēki. Tad lai tie visi gan sapulcinājas un
ceļas, tomēr tie izbīsies un kopā paliks kaunā. **12** Kalējs
taisa cirvi un strādā svelmē un to pataisa ar veseriem un
to izstrādā ar sava elkoņa stiprumu; viņš cieš arī badu, ka
paliek bez spēka, viņš nedzer ūdeni, ka paliek gurdens.
13 Kas koka darbu strādā, izvelk mēra auklu, nozīmē to
ar sarkanu krītu, aptēš to ar cirvjiem un apraksta to ar
cirkuli un dara to pēc vīra ģīmja, kā skaistu cilvēku, lai
stāv namā. **14** Viņš sev cērt ciedru kokus, ņem kļavu
vai ozolu, un izlasās kādu starp meža kokiem; osi viņš
dēstījis un lietus to ir uzaudzinājis. **15** Tie ir cilvēkam
dedzināt, un viņš ņem no tiem un sildās, un iededzina un
cep maizi un arī iztaisa dievekli un to pielūdz, dara elku

un metās priekš tā ceļos. **16** Vienu pusi viņš sadedzina
ugunī, no tās puses viņš ēd gaļu, viņš cep cepešus un
paēd, pats arī sildās un saka: nu labi, man paliek silti, es
samanu uguni. **17** Un to, kas atliek, viņš taisa par dievu,
sev par elku; priekš tā viņš metās ceļos un klanās un to
pielūdz un saka: izpestī mani, jo tu esi mans dievs. **18**
Tie neatzīst un nesaprot, jo viņu acis aizlipušas, ka tie
neredz, un viņu sirdis, ka tie nesaprot. **19** Un neviens to
neņem pie sirds, un nav ne atzīšanas, ne saprašanas, ka
sacītu: vienu pusi es esmu sadedzinājis ar uguni un uz
tām oglēm arī maizi cepis, es gaļu pie tā esmu cepis un
ēdis, vai nu man to, kas atliek bija darīt par negantību,
vai man priekš koka gabala bija ceļos mesties? **20** Kam
prāts nesās uz pelniem, to apmānītā sirds maldina, un
viņš neizglābj savu dvēseli un nesaka: vai nav viltība
manā labā rokā? **21** Piemini to, Jēkab un Israēl, jo tu esi
Mans kalps; Es tevi esmu radījis, tu esi Mans kalps, Israēl,
neaizmirsti Mani. **22** Es izdeldu tavus pārkāpumus kā
miglu un tavus grēkus ka mākoni. Atgriezies pie Manis,
jo Es tevi esmu atpestījis. **23** Gavilējat, debesis, jo Tas
Kungs to ir darījis, sauciet priecīgi, zemes dziļumi, ceļat
troksni, kalni, ar prieku dziesmām, meži un visi koki iekš
tā; jo Tas Kungs Jēkabu atpestījis un Israēli pagodinājis.
24 Tā saka Tas Kungs, tavs Pestītājs, kas tevi taisījis no
mātes miesām. Es esmu Tas Kungs, kas visu dara, kas
debesi izpletis, Es viens pats, un kas zemi izklājis, bez
cita neviena, **25** Kas iznīcina zīlnieku zīmes un zvaigžņu
cienītājus dara trakus, kas gudriem liek atpakaļ griezties
un viņu gudrību dara par ģeķību. **26** Kas apstiprina Sava

kalpa vārdu un liek izdoties Savu vēstnešu padomam; kas
uz Jeruzālemi saka, lai tur atkal ļaudis dzīvo, un uz Jūda
pilsētām: Jūs tapsiet atkal uztaisītas, un Es uztaisīšu viņas
postītās vietas; 27 Kas uz dziļumu saka: Izsīksti! Un tavus
strautus Es darīšu sausus; 28 Kas uz Kiru saka: Mans gans!
Un viņš izdarīs visu Manu prātu, sacīdams uz Jeruzālemi:
topi celta! Un Dieva nams lai top taisīts!

45 Tā saka Tas Kungs uz savu svaidīto, Kiru: Es to satveru
pie viņa labās rokas, ka Es tautas viņa priekšā metu pie
zemes, un atraisu ķēniņu jostas, un atdaru priekš viņa
durvis, un vārti nepaliek aizslēgti. 2 Es iešu tavā priekšā
un darīšu līdzenus nelīdzenos ceļus, es salauzīšu vara
durvis un sadauzīšu dzelzs aizšaujamos. 3 Un Es tev
došu mantas, kas tumsā, un apslēpto bagātību, lai tu
atzīsti, ka Es esmu Tas Kungs, kas tevi sauc pie vārda,
tas Israēla Dievs, 4 Jēkaba, Mana kalpa dēļ, un Israēla,
Mana izredzētā, dēļ. Un Es tevi saucu pie tava vārda,
Es tevi mīlīgi uzrunāju, kad tu Mani vēl nepazini. 5
Es esmu Tas Kungs, un cits neviens, dieva nav, kā Es
vien. Es tevi esmu apjozis, jebšu tu Mani nepazini, 6 Lai
zināms top no saules uzlēkšanas un noiešanas, ka neviena
nav bez Manis: Es esmu Tas Kungs, un cits neviens. 7
Es ceļu gaismu un radu tumsu, Es daru mieru un radu
ļaunumu. Es Tas Kungs daru to visu. 8 Piliet, debesis,
no augšienes, un padebeši lai izlej taisnību; lai zeme
atveras un izdod pestīšanu, un taisnība lai līdz izaug:
Es Tas Kungs to esmu radījis. 9 Vai tam, kas pretī runā
savam radītājam, poda gabals starp poda gabaliem no
zemes! Vai gan māls saka uz savu taisītāju: ko tu dari? Jeb

vai tavs darbs sacīs: viņam nav rokas? **10** Ak vai, tam,
kas saka uz tēvu: kam tu dzemdini? Un uz māti: kam tu
dzemdē? **11** Tā saka Tas Kungs, tas Svētais iekš Israēla un
viņa Radītājs: Vaicājiet no Manis nākamas lietas; Manus
bērnus un Manas rokas darbu pavēliet Man. **12** Es esmu
darījis zemi un radījis cilvēku zemes virsū. Es tas esmu,
Manas rokas izplātījušas debesis, un Es pavēlu visam
viņu spēkam. **13** Es viņu esmu uzmodinājis taisnībā un
darīšu visus viņa ceļus līdzenus. Viņš uzcels Manu pilsētu
un atlaidīs Manus cietumniekus, ne par maksu un ne
par dāvanām, saka Tas Kungs Cebaot. **14** Tā saka Tas
Kungs: ēģiptiešu padoms, Moru ļaužu manta un Zabieši,
vīri garu augumu, nāks pie tevis un tev piederēs, un
staigās tev pakaļ; saistīti tie atnāks un klanīsies priekš
tevis, tie tevi pielūgs: Patiesi, Dievs ir ar tevi, un nav cita
Dieva. **15** Patiesi, Tu esi apslēpts Dievs, Israēla Dievs,
Pestītājs. **16** Tie taps kaunā un par apsmieklu visi; tie
aizies kopā ar kaunu, kas taisa elka dievus. **17** Bet Israēls
top atpestīts caur To Kungu ar mūžīgu pestīšanu; jūs
netapsiet kaunā nedz par apsmieklu mūžīgi mūžam. **18** Jo
tā saka Tas Kungs, kas debesis radījis, tas Dievs, kas zemi
iztaisījis un darījis; Viņš to ir cēlis, Viņš to nav radījis,
ka būtu tukša, bet Viņš to taisījis, lai tur dzīvo: Es esmu
Tas Kungs, un cits neviens. **19** Es neesmu slepeni runājis
kādā tumšā zemes vietā. Es uz Jēkaba dzimumu neesmu
sacījis: meklējiet Mani velti! Es esmu Tas Kungs, kas runā
taisnību un sludina patiesību. **20** Sapulcējaties un nāciet,
tuvojaties visi līdz, kas izglābti no pagāniem! Tie nezin
nenieka, kas apkārt nēsā savus izgrieztos koka tēlus, un

pielūdz dievu, kas nevar izpestīt. **21** Sludiniet un nāciet
klāt, sarunājaties kopā. Kas to ir darījis zināmu no veciem
laikiem, kas to sen stāstījis? Vai ne Es, Tas Kungs? Un cita
Dieva nav, kā Es vien, taisna Dieva un Pestītāja neviena
nav, kā Es vien. **22** Griežaties pie Manis, tad jūs tapsiet
pestīti, visas pasaules gali, jo Es esmu Dievs, un cits
neviens. **23** Es esmu zvērējis pie Sevis paša, taisnība no
Manas mutes izgājusi, vārds, kas nav pārgrozāms: tiešām,
visi ceļi Manā priekšā locīsies, visas mēles Man zvērēs. **24**
Par Mani sacīs: tiešām, iekš Tā Kunga ir taisnības darbi
un stiprums. Pie Viņa ies. Bet kas Viņam turas pretī,
paliks kaunā. **25** Iekš Tā Kunga taps taisnoti un lielīsies
visi, kas no Israēla dzimuma.

46 Bels grūst, Nebus krīt, viņu tēlus uzliek kustoņiem
un lopiem; ko jūs nesat, ir nesama nasta piekusušiem
(lopiem). **2** Tie visi kopā klūp un krīt, tie nevar izglābt to
nastu, bet iet paši cietumā. **3** Klausies uz Mani, Jēkaba
nams, un visi atlikušie no Israēla nama, ko esmu nesis no
mātes miesām un uzņēmis no mātes klēpja. **4** Un līdz
pašam vecumam Es būšu tas pats, kamēr jūs topat sirmi,
Es nesīšu. Es to esmu darījis, un Es jūs uzņemšu, un Es
nesīšu un izglābšu. **5** Kam jūs Mani līdzināsiet un turēsiet
līdzīgu? Ar ko Mani salīdzināsiet, ka būtu vienādi? **6**
Tie izber zeltu no maka un sver sudrabu ar svaru, tie
sader sudraba kalēju, un tas to iztaisa par dievekli, tie
metās ceļos un to pielūdz. **7** Tie to ceļ uz pleciem, to nes,
un to noliek savā vietā. Tur viņš stāv un neatstājās no
savas vietas; viņu arī piesauc, bet tas neatbild un neviena
neizglābj no bēdām. **8** Pieminiet to un turaties stipri,

jūs pārkāpēji, ņemiet to pie sirds. **9** Pieminiet pagājušās
lietas no vecu veciem laikiem; jo Es esmu Dievs, un cits
neviens, Es esmu Dievs, un nav neviena kā Es, **10** Kas
no iesākuma galu dara zināmu, un no senlaikiem to, kas
vēl nav noticis, kas saka: Mans padoms pastāvēs, un Es
darīšu visu, kas Man patīk. **11** Es aicināju ērgli no rīta
puses un vīru pēc Sava padoma no tālas zemes. Es to
esmu runājis un tam likšu nākt, Es to esmu apņēmies, Es
to arī izdarīšu. **12** Klausāties uz Mani, cietsirdīgie, kas
esat tālu no taisnības. **13** Es Savu taisnību tuvu esmu
atnesis, tā nebūs tālu, un Mana pestīšana nekavēsies, jo
Es došu pestīšanu Ciānā, iekš Israēla Savu godību.

47 Kāp zemē un sēdi pīšļos, jaunava, Bābeles meita;
sēdies zemē, Kaldeju meita, goda krēsla nav! Jo tevi vairs
nesauks par smalku un kāru(mīlīgu). **2** Ņem dzirnas un
mal miltus, atklāj savu apsegu, atsedz kājas, atklāj ceļus,
brien caur upēm. **3** Tavs kailums taps atsegts, un tavs
kaunums būs redzams, Es atriebšos un nežēlošu neviena.
4 Mūsu Pestītāja vārds ir Kungs Cebaot, tas Svētais iekš
Israēla. **5** Sēdi klusu un lien tumsā, Kaldeju meita, jo tevi
vairs nesauks par valstu valdnieci. **6** Es biju dusmīgs par
Saviem ļaudīm, Es liku negodā Savu mantības tiesu, un
tos nodevu tavā rokā. Bet tu viņiem neparādīji žēlastības,
tiem veciem tu uzliki savu ļoti grūto jūgu, **7** Un sacīji: Es
būšu mūžīgi valdniece; tā ka tu šīs lietas neesi pie sirds
ņēmusi, tu neesi apdomājusi galu. **8** Tad nu, klausies šo,
tu vēlīgā, kas bez bēdām sēdi un saki savā sirdī: es un
cita neviena! Es nepalikšu par atraitni un nebūšu bez
bērniem. **9** Tomēr šīs divas lietas piepeši nāks pār tevi

vienā dienā: bērnu nebūs, un atraitne būsi, ar pilnu mēru
tas nāks pār tevi, ar visu tavu lielo buršanu un ar visu
tavu varen lielo vārdošanu. **10** Jo tu esi paļāvusies uz savu
blēdību un sacījusi: neviens mani neredz. Tava gudrība un
tava zināšana tevi pievīlusi, un tu esi sacījusi savā sirdī:
es un cita neviena! **11** Tādēļ pār tevi nāks ļaunums ko tu
nemācēsi atburt, un uz tevi kritīs posts, ko tu ar upuriem
nevarēsi novērst, jo piepeši pār tevi nāks nelaime, ko tu
neparedzi. **12** Paliec jel pie savas vārdošanas un pie savas
lielās buršanas, ar ko tu esi darbojusies no savas jaunības,
varbūt varēsi izpestīties, varbūt ko izbiedēt! **13** Tu esi
piekususi no savu padomu pulka. Lai jel nu ceļas un lai
tevi glābj tie debess dalītāji un zvaigžņu skaitītāji, kas
pēc mēnešiem ziņo to, kas pār tevi nāks. **14** Redzi, tie
ir kā rugāji, uguns tos aprīs, tie savas dvēseles nevarēs
izglābt no varenas liesmas. Tās nebūs ogles, kur sildīties,
nedz uguns, pie ka atsēsties. **15** Tādi tev būs tie, ar ko
esi darbojusies, tavi biedri no tavas jaunības; ikviens
maldīsies pa savu ceļu, neviens tevi neizpestīs.

48 Klausāties šo, Jēkaba nams, ko sauc pēc Israēla vārda
un kas iztecējuši no Jūda avota, kas zvērējāt pie Tā Kunga
vārda un pieminat Israēla Dievu, bet nevis patiesībā nedz
taisnībā! **2** Jo tie nosaucās pēc tās svētās pilsētas un
paļaujas uz Israēla Dievu; Kungs Cebaot ir viņa vārds. **3**
"Tās priekšējās lietas Es sen jau esmu pasludinājis, un no
Manas mutes tās nākušas, un Es tās esmu darījis zināmas.
Piepeši tās esmu izdarījis, un tās notikušas. **4** Es zināju
tevi esam stūrgalvīgu, un ka tavs pakausis ir dzelzs gabals
un tava piere varš. **5** Tādēļ tev to sen esmu pasludinājis,

pirms tas notika, Es tev to esmu devis dzirdēt, ka tu
nesacītu: mans elkadievs to darījis un mans tēls un mana
bilde to pavēlējuši. **6** Tu to esi dzirdējis, redzi nu visu
to! Vai tad jums to nebūs pasludināt? No šā brīža Es
tev daru zināmas jaunas lietas un apslēptas lietas, ko tu
nezini. **7** Tagad tās radītas un nevis sen, un ne dienu
iepriekš tu no tām neesi dzirdējis, lai nevari sacīt: redzi,
es to esmu zinājis. **8** To tu neesi ne dzirdējis ne zinājis
nedz tava auss senāk bijusi atdarīta. Jo Es zināju, ka tu
esi pavisam neuzticams, un ka no mātes miesām tevi
sauc (par) pārkāpēju. **9** Sava vārda dēļ Es Savu dusmību
pavilcināju, un Savas slavas dēļ Es savaldos tev par labu,
ka tevi neizdeldu. **10** Redzi, Es tevi esmu šķīstījis, tomēr
nekā sudrabu, Es tevi esmu pārbaudījis bēdu ceplī. **11**
Manis dēļ, Manis dēļ Es to daru, lai(Mans vārds) netop
zaimots. Un Savu godu Es nedošu citam. **12** Klausies uz
Mani, Jēkab, un Israēl, Manis aicināts, Es tas esmu, Es tas
pirmais un Es tas pēdīgais. **13** Tiešām, Mana roka zemi ir
likusi, un Mana labā roka izplātījusi debesis; kad Es uz
tām saucu, tad tās visnotaļ stāv. **14** Sapulcējaties visi un
klausāties, kurš no šiem šīs lietas pasludinājis? Tas, ko
Tas Kungs mīl, tas izdarīs Viņa prātu pret Bābeli, un Viņa
elkonis būs pret Kaldejiem. **15** Es, Es to esmu runājis, un
Es viņu esmu aicinājis, Es viņam likšu nākt, un viņa ceļš
labi izdosies. **16** Nākat klāt pie Manis, klausāties šo: no
iesākuma Es nekā neesmu runājis slepenībā, (bet) no
tā laika, kad tas sācies, es še esmu." Un nu Tas Kungs
Dievs mani sūtījis un Viņa Garu. **17** Tā saka Tas Kungs,
tavs Pestītājs, tas Svētais iekš Israēla: Es Tas Kungs, tavs

Dievs, Es tevi mācu, kas piederas, Es tevi vadu pa to ceļu,
kur jāiet. **18** Kaut tu Manus baušļus liktu vērā, tad tavs
miers būtu kā upe, un tava taisnība kā jūras viļņi. **19**
Un tavs dzimums būtu kā smiltis, un tavas miesas augļi
kā viņu zvirgzdes, un viņa vārds neizzustu nedz taptu
izdeldēts Manā priekšā. **20** Ejat ārā no Bābeles, bēdziet no
Kaldejiem, ar prieka balsīm sludinājiet, dariet to zināmu,
izpaudiet to līdz zemes galiem, sakāt: Tas Kungs Savu
kalpu Jēkabu atpestījis. **21** Un tie neizslāpa, kad Viņš tos
vadīja pa tuksnesi, Viņš tiem ūdeni iztecināja no klints
un šķēla klinti, ka ūdens iztecēja. **22** Bet bezdievīgiem
nav miera, saka Tas Kungs.

49 Klausāties uz mani, salas, un ņemiet vērā, tauta no
tālienes: Tas Kungs mani aicinājis no mātes miesām, Viņš
manu vārdu minējis, kad es vēl biju mātes miesās. **2** Un
Viņš manu muti darījis kā asu zobenu, Savas rokas ēnā
Viņš mani apslēpis. Viņš mani iecēlis par spožu bultu un
glabājis Savā bultu makā. **3** Un Viņš uz mani sacījis: tu esi
Mans kalps, Israēl, pie kā Es pagodināšos. **4** Bet es sacīju:
es esmu velti strādājis, es savu spēku esmu tērējis par
neko un velti; tomēr mana tiesa ir pie Tā Kunga un mana
alga pie mana Dieva. **5** Un nu saka Tas Kungs, kas no
mātes miesām mani darījis Sev par kalpu, Jēkabu atkal
atvest pie Viņa un Israēli pie Viņa sapulcināt - un es
esmu pagodināts Tā Kunga acīs, un mans Dievs ir mans
stiprums. **6** Viņš saka: tas ir maz, ka tu esi Mans kalps,
uztaisīt Jēkaba ciltis un atkal atvest Israēla izsargātos; bet
Es tevi arī pagāniem esmu iecēlis par gaišumu, ka tu esi
Mana pestīšana līdz pasaules galiem. **7** Tā saka Tas Kungs,

Israēla Pestītājs, viņa Svētais, uz to, kam dvēsele top
nicināta, ko ļaudis tur par negantību, kas varas darītājiem
par kalpu. Ķēniņi redzēs un pacelsies, lielkungi metīsies
zemē Tā Kunga dēļ, kas ir uzticīgs, Israēla Svētā dēļ,
kas tevi izredzējis. **8** Tā saka Tas Kungs: Es tevi esmu
paklausījis labā pieņemīgā laikā, un tev esmu palīdzējis
pestīšanas dienā. Un Es tevi pasargāšu un tevi iecelšu
tautai par derību, zemi uztaisīt, ka ikviens iemanto savu
postīto daļu, **9** Un sacīt uz tiem, kas cietumā: ejat ārā! Uz
tiem, kas tumsā: nāciet gaismā! Tie ganīsies ceļmalā un
ganība tiem būs visās augstās vietās. **10** Tie ne izsalks,
nedz izslāps, tos arī nespiedīs ne karstums, ne saule;
jo viņu apžēlotājs tos vadīs un tos vedīs lēniņām pie
ūdens avotiem. **11** Un Es darīšu visus Savus kalnus par
ceļu, un Mani lielceļi taps paaugstināti. **12** Redzi, šie
nāks no tālienes, un redzi, šie no ziemeļa puses un no
jūras, un šie no Sinimas zemes. **13** Gavilējat, debesis,
un priecājies, zeme, sākat gavilēt, kalni, jo Tas Kungs
iepriecina Savus ļaudis un apžēlojās par Saviem bēdīgiem.
14 Bet Ciāna saka: Tas Kungs mani atstājis, un Tas Kungs
mani aizmirsis. **15** Vai sieva var aizmirst savu zīdāmo
bērnu, neapžēlodamās par savu miesīgo dēlu? Un jebšu
viņa to aizmirstu, tomēr Es tevi neaizmirsīšu! **16** Redzi,
Savās rokās Es tevi esmu rakstījis, tavi mūri ir vienmēr
Manā priekšā. **17** Tavi bērni steigsies šurp, bet tavi
postītāji un izdeldētāji ies projām no tevis. **18** Pacel savas
acis visapkārt, un redzi: visi šie sapulcinājās un nāk pie
tevis. Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs, tu tapsi ar
visiem šiem apģērbta tā kā ar glītumu un apjozīsies ar

tiem kā brūte, **19** Jo tava aplaupītā, iztukšotā, nopostītā
zeme tev nu taps visai šaura tik daudz iedzīvotāju dēļ,
un tavi aprijēji atkāpsies tālu no tevis. **20** Tad tie bērni,
kas bija zuduši, sacīs priekš tavām ausīm: tā vieta priekš
manis ir šaura; ej tālāk, ka es varu dzīvot. **21** Bet tu
sacīsi savā sirdī: kas man šos dzemdinājis, jo es biju bez
bērniem, vientule, es biju cietumā vesta un atstumta;
kas tad šos man ir uzaudzinājis? Redzi, es biju atstāta
viena, kur tad šie bija? **22** Tā saka Tas Kungs Dievs:
redzi, Es pacelšu Savu roku uz pagāniem un izcelšu
tautām Savu karogu, tad tie tavus dēlus atnesīs klēpī,
un tavas meitas nesīs uz kamiešiem. **23** Un ķēniņi būs
tavi audzinātāji un viņu ķēniņienes tavas zīdītājas. Tie
metīsies uz vaigu zemē priekš tevis un laizīs tavu kāju
pīšļus. Tad tu manīsi, ka Es esmu Tas Kungs, pie kā netop
kaunā, kas uz Mani cerē. **24** Vai gan varenam var atņemt
laupījumu? Jeb vai taisni var izsprukt no viņa cietuma? **25**
Bet nu Tas Kungs tā saka: tiešām, cietumnieki varenajam
taps atņemti, un laupījums izspruks varas darītājam; jo
taviem pretiniekiem Es stāšos pretī, un tavus bērnus Es
izpestīšu. **26** Un tavus spaidītājus Es ēdināšu ar viņu pašu
miesām, un tie piedzersies no savām pašu asinīm kā no
salda vīna, un visa miesa manīs, ka Es esmu Tas Kungs,
tavs Pestītājs un tavs izglābējs, tas Varenais iekš Jēkaba.

50 Tā saka Tas Kungs: Kur ir jūsu mātes šķiršanās
grāmata, ar ko Es viņu būtu atstādinājis, un kur ir Mans
parādu dzinējs, kam Es jūs būtu pārdevis? Redzi, jūs savu
noziegumu dēļ esat pārdoti, un jūsu pārkāpumu dēļ jūsu
māte ir atstādināta **2** Kāpēc Es nācu, un neviena tur

nebija? Kāpēc Es saucu, un neviens neatbildēja? Vai tad
Mana roka īsin paīsināta, ka tā nevar atpestīt? Jeb vai
Man spēka nav izglābt? Redzi, ar Saviem draudiem Es
jūru daru sausu, pārvēršu straumes par tuksnesi, ka viņu
zivis smird, jo ūdens nav, un tās mirst aiz slāpēm. **3** Es
apģērbju debesis ar krēslību un daru maisu viņām par
apsegu. **4** Tas Kungs Dievs man ir devis mācītu mēli, ka
es zinu ar vārdiem stiprināt nogurušus. Viņš uzmodina
ik rītu, Viņš uzmodina manu ausi, klausīties kā tie, kas
mācās. **5** Tas Kungs Dievs man ausi ir atdarījis, un es
neesmu bijis stūrgalvīgs un neesmu atkāpies atpakaļ.
6 Es savu muguru devu tiem, kas mani sita, un savu
vaigu tiem, kas mani plūca; es neapslēpu savu vaigu no
nievāšanas un spļaudalām. **7** Jo Tas Kungs Dievs man
palīdz, tādēļ es nepaliku kaunā. Tāpēc es savu vaigu esmu
darījis kā kramu, jo es zinu, ka nepalikšu kaunā. **8** Viņš ir
tuvu, kas mani taisno, kas gan ar mani tiesāsies? Saiesim
kopā! Kas ir mans pretinieks tiesā? Lai nāk klāt pie manis!
9 Redzi, Tas Kungs Dievs man palīdz; kas mani pazudinās?
Redzi, tie visi sadils kā drēbe, kodes tos ēdīs. **10** Kurš jūsu
starpā bīstas To Kungu, un klausa Viņa kalpa balsi? Kas
tumsībā staigā, kur gaismas nav, tas lai paļaujas uz Tā
Kunga vārdu un cerē uz savu Dievu. **11** Redzi, jūs visi, kas
uguni sakurat un sataisāt ugunīgas bultas, ejat paši savās
uguns liesmās un tais bultās, ko esat iededzinājuši! Tas
jums notiek no Manas rokas, sāpēs jums jāguļ.

51 Klausāties uz Mani, kas taisnībai dzenaties pakaļ, kas
To Kungu meklējat. Uzlūkojiet to akmens kalnu, no kā
esat cirsti, un to akas bedri, kur esat izrakti. **2** Uzlūkojiet

Ābrahāmu, savu tēvu, un Sāru, kas jūs dzemdējusi. To Es
aicināju, kad viņš vēl bija viens pats, un Es to svētīju un
vairoju. **3** Jo Tas Kungs iepriecinās Ciānu, Viņš iepriecinās
visas viņas tukšās vietas un darīs viņas tuksnesi kā Edeni
un viņas lauku kā Tā Kunga dārzu; prieku un līksmību tur
atradīs, pateikšanu un slavas dziesmas. **4** Ņem Mani vērā,
Mana tauta, atgriežat ausis pie Manis, Mani ļaudis, jo no
Manis iziet bauslība, un Savu tiesu Es iecelšu tautām par
gaišumu. **5** Mana taisnība ir tuvu klāt, Mana pestīšana
parādās, un Mans elkonis sodīs tautas. Uz Mani salas
gaida un cerē uz Manu elkoni. **6** Paceliet savas acis uz
debesīm un skatāties uz zemi apakšā; jo debesis iznīks
kā dūmi, un zeme nodils kā drēbe, un viņas iedzīvotāji
nomirs kā mušas. Bet Mana pestīšana pastāvēs mūžīgi,
Mana taisnība netiks apgāzta. **7** Klausāties uz Mani, kas
taisnību pazīstat, ļaudis, kam Mana bauslība ir sirdī.
Nebīstaties par cilvēku nievāšanu un neiztrūcinājāties
no viņu zaimošanām. **8** Jo tārpi tos ēdīs kā drēbi, un
kodes tos sakapās kā vilnu, bet Mana taisnība pastāvēs
mūžīgi un Mana pestīšana uz cilšu ciltīm. **9** Uzmosties,
uzmosties, apvelc stiprumu, Tā Kunga elkonis, uzmosties
kā sendienās, vecu vecos laikos! Vai Tu neesi tas, kas
Rahabu (Ēģipti) pāršķēlis un to pūķi nodūris? **10** Vai Tu
neesi, kas jūru darījis sausu, tos lielos ūdeņu dziļumus
darījis par ceļu, ka tie atpestītie gāja cauri? **11** Un Tā
Kunga atpirktie griezīsies atpakaļ un nāks uz Ciānu ar
gavilēšanu, un mūžīga līksmība būs pār viņu galvām;
prieks un līksmība tos apkamps, skumjas un bēdas bēgs
projām. **12** Es, Es esmu jūsu iepriecinātājs: kas tu esi, ka

bīsties no cilvēkiem, kam jāmirst, un no cilvēku bērniem,
kas iznīkst kā zāle, **13** Un aizmirsti To Kungu, savu
Radītāju, kas debesis izpletis un zemi dibinājis, un bīsties
bez mitēšanās cauru dienu no spaidītāja bardzības, kad
tas taisās maitāt? Bet kur nu ir tā spaidītāja bardzība?
14 Steigšus saslēgtais tiek svabads un nenomirs bedrē,
un maizes viņam netrūks. **15** Jo Es esmu Tas Kungs, tavs
Dievs, kas kustina jūru, ka viņas viļņi kauc: Kungs Cebaot
ir Viņa vārds. **16** Un Es lieku Savus vārdus tavā mutē
un tevi apklāju ar Savas rokas ēnu, ka Es dēstu debesis
un stādu zemi un saku uz Ciānu: tu esi Mana tauta.
17 Uzmosties, uzmosties, celies Jeruzāleme, kas no Tā
Kunga rokas esi dzērusi Viņa bardzības biķeri; reibuma
biķeri tu esi izdzērusi un izsūkusi. **18** No visiem bērniem,
ko tā ir dzemdējusi, neviena nebija, kas viņu būtu
vadījis(drošībā un miera vietā), un no visiem bērniem, ko
tā uzaudzinājusi, neviena, kas viņu pie rokas būtu ņēmis.
19 Šīs divējas lietas tev ir notikušas, kas tad tevi žēlos?
Posts un nelaime un bads un zobens, kas tad tevi var
iepriecināt? **20** Tavi bērni pamiruši, tie guļ uz visu ielu
stūriem kā stirna tīklā, tie bija pilni Tā Kunga bardzības,
tava Dieva draudu. **21** Tāpēc klausies jel šo, tu apbēdinātā
un apreibusī, bet ne no vīna. **22** Tā saka tavs Kungs, Tas
Kungs, un tavs Dievs, kas Saviem ļaudīm tiesu nesīs:
redzi, Es ņemu no tavas rokas to reibuma biķeri, Savas
bardzības biķeri, tev vairs to nebūs dzert. **23** Bet Es to
došu rokā taviem spaidītājiem, kas uz tavu dvēseli saka:
lokies, ka mēs ejam pāri, un noliec savu muguru pār zemi
un par ielu tiem, kas staigā pāri.

52 Uzmosties, uzmosties! Apvelc savu stiprumu, Ciāna!
Apvelc savas goda drēbes, svētā pilsēta Jeruzāleme! Jo
neviens, kas neapgraizīts un nešķīsts, pie tevis vairs
nenāks. **2** Nokrati pīšļus, celies, apsēdies, Jeruzāleme!
Atraisi sava kakla saites, apcietinātā Ciānas meita! **3** Jo
tā saka Tas Kungs: jūs esat par velti pārdoti, jūs arī bez
naudas tapsiet atpirkti. **4** Jo tā saka Tas Kungs Dievs:
vecos laikos Mani ļaudis nogāja uz Ēģipti, tur piemist, un
Asurs tos bez vainas apbēdinājis. **5** Un nu, kas nu Man še?
Saka Tas Kungs. Jo Mani ļaudis ir par velti atņemti, viņu
pārvarētāji gavilē, saka Tas Kungs, un Mans Vārds top
zaimots bez mitēšanās cauru dienu. **6** Tādēļ Mani ļaudis
Manu Vārdu pazīs tai dienā, ka Es tas esmu, kas saka:
še Es esmu. **7** Cik jaukas ir uz kalniem prieka vēstnešu
kājas, kas sludina mieru, sola labumu, sludina pestīšanu
un uz Ciānu saka: tavs Dievs ir ķēniņš! **8** Klau, tavu sargu
balss! Tie paceļ balsi un gavilē visi, jo tie acīm redz, ka
Tas Kungs Ciānu atkal ved atpakaļ. **9** Sauciet, gavilējiet,
visas Jeruzālemes mūru drupas, jo Tas Kungs Savus ļaudis
ir iepriecinājis, Viņš Jeruzālemi atpestījis. **10** Tas Kungs
ir atsedzis Savu svēto elkoni priekš visu pagānu acīm,
un visas zemes gali redzēs mūsu Dieva pestīšanu. **11**
Ārā, ārā, izejiet no turienes ārā, neaizskariet nešķīstu,
ejat ārā no viņu vidus, šķīstaties, kas Tā Kunga rīkus
nesat. **12** Neizejat steigšus un neejat projām bēgšus, jo Tas
Kungs ies jūsu priekšā, un jums pakaļ ies Israēla Dievs. **13**
Redzi, Mans kalps darīs prātīgi, viņš būs paaugstināts
un augsti celts un ļoti augsti turēts. **14** Kā daudz tevis
dēļ ir iztrūkušies, - tik nejauks bija viņa vaigs un ne pēc

cilvēka, un viņa ģīmis ne pēc cilvēka bērniem, - **15** Tā
viņš iztrūcinās daudz tautas, un ķēniņi saturēs savu muti
viņa priekšā. Jo kam par to nebija sludināts, tie to redzēs,
un kas to nebija dzirdējuši, tie to samanīs.

53 Kas tic mūsu sludināšanai? Un kam Tā Kunga elkonis
ir parādīts? **2** Jo Tas uzaug Viņa priekšā tā kā zariņš
un kā sakne no sakaltušas zemes. Viņam nebija nekāda
jaukuma nedz skaistuma, un mēs viņu uzlūkojām, un
tur nebija nekāda krāšņuma, kas mums būtu paticis. **3**
Viņš bija nievāts un ļaužu atstāts, pulgots, pilns sāpju
un vājības. Un Viņš bija pulgots, ka vaigu priekš Viņa
apslēpa, un mēs Viņu necienījām. **4** Tiešām, Viņš nesa
mūsu sērgas un uzkrāvās mūsu sāpes; bet mēs Viņu
turējām par sodītu, Dieva sasistu un nospaidītu. **5** Bet
Viņš mūsu pārkāpumu dēļ ir ievainots un mūsu grēku dēļ
sagrauzts. Tā sodība guļ uz Viņa, caur ko mums miers
nāk, un caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti. **6** Mēs
visi maldījāmies kā avis, mēs raudzījāmies ikviens uz
savu ceļu, bet Tas Kungs Viņam uzlika visus mūsu grēkus.
7 Vārdzināts Viņš zemojās un neatdarīja Savu muti, tā
kā jērs, kas top vests pie kaušanas un kā avs, kas klusu
paliek priekš sava cirpēja; tāpat Viņš neatdarīja Savu
muti. **8** No bailības un sodības Viņš ir izrauts, bet kas no
Viņa cilts to apdomāja, ka Viņš tapa aizrauts no dzīvo
zemes un bija mocīts Manas tautas pārkāpumu dēļ? **9**
Kapu Viņam lēma pie bezdievīgiem, un pie tā bagātā
Viņš bija Savā nāvē, lai gan netaisni nebija darījis nedz
viltība bijusi Viņa mutē. **10** Bet Tas Kungs gribēja Viņu
sagrauzt ar sāpēm: Kad Tu Viņa dvēseli būsi nodevis par

nozieguma upuri, tad Viņš redzēs dzimumu un dzīvos
ilgi, un Tā Kunga prāts labi izdosies caur Viņa roku. **11**
Tādēļ ka Viņa dvēsele grūti strādājusi, Viņš redzēs prieku
un (panākumu) papilnam. Caur Savu atzīšanu Mans kalps,
Tas Taisnais, darīs daudz taisnus, jo Viņš nesīs viņu
noziegumus. **12** Tāpēc Es Viņam došu lielu pulku par daļu,
un Viņš dalīs tos varenos kā laupījumu, tādēļ ka Viņš līdz
pat nāvei pazemojies un ir pieskaitīts pārkāpējiem; un
Viņš daudzu grēkus nesis un par pārkāpējiem lūdzis.

54 Dziedi priecīgi, neauglīgā, kas neesi dzemdējusi,
līksmodamies slavē un gavilē, kam bērnu sāpes nav
bijušas. Jo tai vientulei ir vairāk bērnu, nekā tai laulātai,
saka Tas Kungs. **2** Paplēti savas telts vietu, un paplašini
sava dzīvokļa aizkarus, nekavē, pagarini savas virves un
stiprini savus telts mietus. **3** Jo tu vairosies pa labo un pa
kreiso roku, un tavs dzimums iemantos tautas un dzīvos
postītās pilsētās. **4** Nebīsties, jo tu netapsi kaunā, un
nekaunies, jo tu netapsi apsmieklā, jo tu aizmirsīsi savas
jumpravības kaunu un savas atraitnības negodu tu vairs
nepieminēsi. **5** Jo tavs Radītājs ir tavs vīrs, Kungs Cebaot
ir Viņa vārds, un tas Svētais iekš Israēla ir tavs Pestītājs,
- Viņš tiek saukts visas pasaules Dievs. **6** Jo Tas Kungs
tevi aicinājis kā atstātu un no sirds noskumušu sievu, un
kā jaunības sievu, kas bija nicināta, saka tavs Dievs. **7**
Mazu acumirkli Es tevi biju atstājis, bet ar lielu žēlastību
Es tevi gribu sapulcināt. **8** Dusmu brīdī Es Savu vaigu
esmu apslēpis no tevis kādu acumirkli, bet ar mūžīgu
žēlastību Es par tevi gribu apžēloties, saka Tas Kungs, tavs
Pestītājs. **9** Jo tas Man būs kā Noas ūdeņi, kur Es zvērēju,

ka Noas ūdeņiem nebija vairs pārplūst zemi; tāpat Es
esmu zvērējis, ka Es par tevi vairs negribu dusmoties,
nedz tevi rāt. **10** Jo kalni atkāpsies un pakalni šaubīsies,
bet Mana žēlastība no tevis neatkāpsies, un Mana miera
derība nešaubīsies, saka Tas Kungs, tavs apžēlotājs. **11**
Tu apbēdinātā, vētrām šaubītā, tu neiepriecinātā, redzi,
Es tavus akmeņus likšu skaistumā un tevi uztaisīšu uz
safīriem. **12** Un tavus logus Es darīšu no kristāla un tavus
vārtus no rubīna akmeņiem un visas tavas robežas no
dārgiem akmeņiem. **13** Un visi tavi bērni būs no Tā Kunga
mācīti, un tavu bērnu miers būs liels. **14** Caur taisnību tu
tapsi stiprināta. Tu būsi tālu no bēdām, jo tev nav ko
bīties, un no briesmām, jo tās tev neuznāks. **15** Redzi,
pulcēt sapulcējās, bet tas nav no manis; kas vien pret tevi
pulcējās, tas tevis pēc kritīs. **16** Redzi, Es kalēju esmu
radījis, kas ogles uzpūš ugunī un ieroci taisa pēc sava
amata, arī to postītāju Es esmu radījis priekš postīšanas.
17 Nevienam ierocim, kas pret tevi taisīts, neizdosies, un
tu notiesāsi katru mēli, kas ceļas tiesā pret tevi. Šī ir Tā
Kunga kalpu daļa, un viņu taisnība ir no Manis, saka Tas
Kungs.

55 Nu tad, visi iztvīkušie, nāciet pie ūdens, un kam
naudas nav, nāciet, pērciet un ēdiet, nāciet un pērciet
bez naudas un bez maksas, vīnu un pienu. **2** Kāpēc jūs
naudu nosverat par to, kas maize nav, un savu pelņu
par to, no kā nevar paēst? Klausāties, klausāties uz Mani
tad baudīsiet labumu un jūsu dvēsele atspirdzināsies
taukumos. **3** Griežat šurp savu ausi un nāciet pie Manis,
klausiet, tad jūsu dvēsele dzīvos! Jo Es jums celšu mūžīgu

derību: Dāvida pastāvīgās apžēlošanas. **4** Redzi, Es viņu
esmu iecēlis tautām par liecinieku, tautām par virsnieku
un valdītāju. **5** Redzi, tu sauksi tautas, ko nepazini, un
ļaudis, kas tevi nepazina, pie tevis steigsies, Tā Kunga,
tava Dieva, Israēla Svētā, dēļ, jo Tas tevi pagodinājis.
6 Meklējiet To Kungu, kamēr Tas atrodams, piesauciet
Viņu, kamēr Tas tuvu. **7** Lai bezdievīgais atstāj savu ceļu
un ļaundarītājs savas domas un atgriežas pie Tā Kunga,
tad Viņš par to apžēlosies un pie mūsu Dieva, jo pie Viņa
ir daudz piedošanas. **8** Jo Manas domas nav jūsu domas
un jūsu ceļi nav Mani ceļi, saka Tas Kungs. **9** Jo tā kā
debesis augstākas nekā zeme, tā Mani ceļi augstāki nekā
jūsu ceļi, un Manas domas nekā jūsu domas. **10** Jo tā kā
lietus un sniegs nāk no debesīm un turp neatgriežas,
bet slapina zemi un dara to auglīgu un zaļojam, ka tā
dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, **11** Tāpat būs Mans
vārds, kas iziet no Manas mutes; tas neatgriezīsies pie
Manis tukšs, bet darīs, kas Man patīk, un izdosies labi,
par ko Es to sūtu. **12** Jo ar prieku jūs iziesiet un ar mieru
jūs tapsiet vadīti, kalni un pakalni jūsu priekšā gavilēs
gavilēdami, un visi koki laukā plaukšķinās. **13** Ērkšķu
vietā uzaugs priedes, un dadžu vietā uzaugs mirtes, un
tas Tam Kungam būs par slavu un par mūžīgu zīmi, kas
netaps izdeldēta.

56 Tā saka Tas Kungs: turiet tiesu un dariet taisnību;
jo Mana pestīšana ir tuvu nākusi, un Mana taisnība
parādīsies. **2** Svētīgs tas cilvēks, kas to dara, un tas cilvēka
bērns, kas stipri pie tā turas, kas svētdienu svēti un to
nesagāna, un sargā savu roku, ka nedara ļauna. **3** Un

tas svešinieks, kas Tam Kungam pieķeras, lai nerunā un
nesaka: Tas Kungs mani patiesi atšķirs no saviem ļaudīm;
un, kas rāmits(kastrēts), lai nesaka: redzi, es esmu sakaltis
koks. **4** Jo tā saka Tas Kungs uz tiem rāmitiem: kas svētī
Manas svētdienas un to pieņem, kas Man patīk, un stipri
tura Manu derību, **5** Tiem Es došu vietu Savā namā un
Savos mūros, un vārdu, kas labāks nekā dēli un meitas,
mūžīgu vārdu Es tiem došu, kas netaps izdeldēts: **6** Un
tos svešiniekus, kas Tam Kungam pieķeras, Viņam kalpot
un Tā Kunga vārdu mīlēt, Viņam būt par kalpiem, - visus,
kas svētdienu svētī un to nesagāna, un kas stipri turas
pie Manas derības, **7** Tos Es nesīšu uz Savu svēto kalnu
un tos iepriecināšu Savā lūgšanas namā; viņu dedzināmie
un viņu kaujamie upuri būs patīkami uz Mana altāra. Jo
Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams visām tautām.
8 Tas Kungs Dievs, kas sapulcina Israēla izdzītos, saka:
Es pie viņa vēl vairāk sapulcināšu pār tiem, kas jau ir
sapulcināti. **9** Visi lauka zvēri, nāciet ēst, arī visi meža
zvēri. **10** Visi viņu sargi ir akli, tie nezin nekā, tie visi
ir mēmi suņi, kas nemāk riet, sapņodami tie guļ, iemīl
miegu. **11** Un šie suņi ir plēsīgi un nepieēdināmi. Un šie ir
gani, kam pašiem nav saprašanas, tie visi līdz beidzamam
iet ikviens pa savu ceļu, pēc savas peļņas. **12** Nāciet šurp,
(tie saka) es dabūšu vīnu, un dzersim stipru dzērienu un
rītā lai ir kā šodien, papilnam, jo vairāk jo labāk.

57 Taisnais iet bojā, un nav neviena, kas to ņem pie sirds,
un dievbijīgie top aizrauti, un neviens to neliek vērā.
Jo taisnais top aizrauts, pirms ļaunums nāk. **2** Kas savu
taisno ceļu gājuši, nāk pie miera un dus savos kambaros.

3 Bet jūs, nākat šurp, zīlnieces bērni, laulības pārkāpēja
un maucinieces dzimums. 4 Par ko jūs smejaties? Pret ko
jūs atplēšat savu muti un izstiepjat savu mēli? Vai jūs
neesat pārkāpēju bērni un viltnieku dzimums? 5 Jūs esat
sakarsuši uz dievekļiem apakš visiem zaļiem kokiem un
nokāvāt bērnus pie upēm apakš akmens kalnu stūriem. 6
Pie gludeniem upes akmeņiem bija tava daļa, tā bija tava
tiesa, un tiem tu izlēji dzeramu upuri un upurēji ēdamu
upuri; vai Man ar to bija mierā būt? 7 Tu taisīji savu gultu
lielā un augstā kalnā, ir tur tu uzkāpi, upurus upurēt. 8
Un aiz durvīm un stenderēm tu liki savu piemiņas zīmi,
jo atstādamies no manis tu atsedzi un kāpi un taisīji platu
savu gultu un līki ar tiem. 9 Tu iemīlēji viņu gultu un
uzlūkoji to vietu. Tu gāji ar eļļu pie ķēniņa un nesi daudz
smaržīgu zāļu, un tālu sūtīji savus vēstnešus un meties
zemē līdz ellei. (Sheol h7585) 10 Tu nopūlējies savā garā
ceļā un nesacīji: velti! Tu atradi jaunu spēku, tāpēc tu
nenoguri. 11 Bet no kā tev bija bail un ko tu bijies? Jo tu
paliki par meli un Mani nepieminēji un neņēmi pie sirds.
- Vai nav tā, kad Es sen dienām klusu cietis, tad tu Manis
nebīsties? 12 Es darīšu zināmu tavu taisnību un tavus
darbus, ka tie tev nepalīdzēs. 13 Kad tu brēksi, tad lai tev
palīdz tavs (dievekļu) pulks; bet vējš tos visus aiznesīs, un
vēsma tos aizraus. Bet kas uz Mani paļaujas, tas iemantos
zemi un Manu svēto kalnu. 14 Un Viņš sacīs: līdziniet,
līdziniet, sataisiet ceļu, atņemat šķēršļus no Manu ļaužu
ceļa. 15 Jo tā saka tas Augstais un Varenais, kas dzīvo
mūžīgi un kā vārds ir svēts: Es dzīvoju augstībā un svētā
vietā un pie tā, kam sagrauzts un pazemīgs gars, ka dzīvu

daru garu pazemīgiem un dzīvu daru sirdi sagrauztiem.
16 Jo Es nebāršos mūžīgi nedz dusmošos bez gala; jo priekš
Mana vaiga nonīktu gars un tās dvēseles, ko esmu radījis.
17 Es biju apskaities par viņu grēcīgo mantas kārību un
tos situ un apslēpos un apskaitos, taču tie atkāpušies
aizgāja pa savas sirds ceļu. 18 Es ieraudzīju viņu ceļus, un
tos dziedināšu, un Es tos vadīšu un došu prieku tiem,
kas apbēdināti. 19 Es radīšu lūpu augļus: miers, miers
lai ir tiem, kas tālu un kas tuvu, saka Tas Kungs, un Es
tos dziedināšu. 20 Bet tie bezdievīgie ir kā aizkustināta
jūra, kas nevar nostāties, un viņas viļņi izmet dūņas un
dubļus. 21 Bezdievīgiem nav miera, saka mans Dievs.

58 Sauc pilnā kaklā, netaupi, pacel savu balsi kā bazūni,
un pasludini Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba
namam viņa grēkus. 2 Jo Tie Mani meklē ikdienas, tā kā
tiem būtu labs prāts pie Manu ceļu atzīšanas. Kā ļaudis,
kas darījuši taisnību un nebūtu atstājuši sava Dieva tiesu,
tie prasa no Manis taisnības tiesu; tie grib, lai Dievs tiem
tuvojās. 3 Kāpēc (tā tie saka) mēs gavējam, un tu to
neuzlūko? Kāpēc mēs mērdējam savu dvēseli, un tu to
negribi zināt? Redzi, tai dienā, kad jūs gavējat, tad jūs
ejat pēc savas peļņas un dzenat visus savus strādniekus.
4 Redzi, jūs gavējat bārdamies un riedamies un bezdievīgi
kaudamies ar dūri. Jūs negavējat, kā pieklājās, lai jūsu
balsis būtu dzirdamas augstībā. 5 Vai tāda ir gavēšana,
kas Man patīk, diena, kur cilvēks savu dvēseli mērdē? Kad
galvu nokar kā niedre un gulstas uz maisa un pelnos, vai
jūs to saucat par gavēšanu un par dienu, kas Tam Kungam
patīk? 6 Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no

netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītus atlaist
vaļā un salauzt ikkatru jūgu? 7 Vai tā nepiederas, maizi
lauzt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītus, kailu
ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvāka? 8
Tad ausīs tava gaisma kā dienas blāzma, un tava dzīvība
no jauna zels, un tava taisnība ies tavā priekšā, un Tā
Kunga godība tevi pavadīs. 9 Tad tu sauksi, un Tas Kungs
atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacīs: redzi, še Es esmu. Ja no
sava vidus izraidīsi varmācību, mitēsies ar pirkstiem rādīt
un nerunāsi ļauna, 10 Un ja tu izsalkušam atdarīsi savu
sirdi un paēdināsi apbēdināto dvēseli, tad tava gaisma
atspīdēs tumsībā, un tava krēsla būs kā dienas vidus;
11 Un Tas Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un pieēdinās
tavu dvēseli tuksnesī un stiprinās tavus kaulus. Un tu
būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens
netrūkst. 12 Un tavi bērni uzcels vecu vecās posta vietas,
tu atjaunosi pagājušu cilšu pamatus un tevi sauks (par)
plaisumu aizmūrētāju un ceļu atjaunotāju, kur var dzīvot.
13 Ja tu savu kāju savaldi svētdienā un nedari, kas tev
patīk, Manā svētā dienā, un ja tu dusas dienu nosauci par
līksmību, par Tā Kunga svēto (dienu), kas cienījama, un
tu tā viņu godā turi, ka nestaigā savus ceļus nedz ej pēc
savas pelņas nedz runā liekus vārdus. 14 Tad tu priecāsies
iekš Tā Kunga, un Es tevi vadīšu pār zemes augstumiem,
un Es tevi mielošu ar tava tēva Jēkaba mantību; jo Tā
Kunga mute to runājusi.

59 Redzi, Tā Kunga roka nav paīsināta, palīdzēt, un Viņa
auss nav bieza, dzirdēt. 2 Bet jūsu noziegumi jūs atšķir no
jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka

Viņš neklausa. **3** Jo jūsu rokas ir sagānītas ar asinīm un
jūsu pirksti ar netaisnību, jūsu lūpas runā viltību, un jūsu
mēle izdomā nepatiesību. **4** Neviena nav, kas taisnību
sludina, un neviena, kas uzticīgi tiesā; tie paļaujas uz
tukšiem niekiem un runā viltu, tie nesās ar nelietību
un dzemdē postu. **5** Tie perē čūsku pautus(olas) un auž
zirnekļa tīklus. Kas no viņu pautiem ēd, tam jāmirst, un
kad vienu samin, tad odze izlec. **6** Viņu audumi neder
drēbēm, un ar viņu darījumiem nevar apsegties, viņu
darbi ir nelietīgi darbi, un varmācība ir viņu rokās. **7** Viņu
kājas skrien uz ļaunumu un steidzās izliet nenoziedzīgas
asinis, viņu domas ir nelietīgas domas, posts un nelaime
ir uz viņu ceļiem. **8** Miera ceļu tie nezin, un tiesa nav
viņu gājumos, tie groza savus ceļus; neviens, kas pa tiem
staigā, nezin mieru. **9** Tādēļ tiesa ir tālu no mums, un
taisnība mūs nepanāk, mēs gaidām uz gaismu, bet redzi,
te ir tumsa, - uz spožumu, bet mēs staigājam krēslā. **10**
Mēs grābstāmies gar sienām, kā akli, un kā kam acu nav,
tā mēs grābstāmies; mēs piedauzamies dienas vidū tā kā
krēslā, pašā zaļā dzīvībā esam kā miruši. **11** Mēs rūcam
visi kā lāči, vaidam kā baloži, gaidām uz tiesu bet nav, uz
pestīšanu, bet tā no mums tālu. **12** Jo mūsu pārkāpumu
ir daudz Tavā priekšā, un mūsu grēki dod pret mums
liecību. Jo mūsu pārkāpumi ir mūsu priekšā, un mēs
zinām savus noziegumus, **13** Mēs esam atkāpušies un To
Kungu aizlieguši, nogriezušies no sava Dieva, runājam
varmācību un bezdievību, sadomājam un izgāžam no
sirds melu valodu. **14** Tiesa ir atstumta nost, un taisnība
stāv no tālienes, jo patiesība klūp uz ielas, un skaidrība

netiek iekšā. **15** Tiešām, patiesība palikusi reta, un kas
no ļauna atkāpjas, paliek par laupījumu. Tas Kungs to
redzēja, un tas viņam nepatika, ka taisnības nav. **16** Un
Viņš redzēja, ka neviena nav, un brīnījās, ka aizstāvētāja
nav. Un Viņam palīdzēja Viņa elkonis, un Viņa taisnība
Viņu turēja. **17** Un Viņš apvilka taisnību kā krūšu bruņas
un lika galvā pestīšanas bruņu cepuri, un Viņš apvilka par
apģērbu atriebšanas drēbes un apņēma karstu dusmību
kā mēteli. **18** Tā kā pelnījuši, tā Viņš atmaksās, bardzību
Saviem pretiniekiem, atmaksu Saviem ienaidniekiem,
salām Viņš atlīdzinās, kā pelnījušas. **19** Tad bīsies Tā
Kunga vārdu no vakara puses un no saules uzlēkšanas
Viņa godību; jo Viņš nāks kā uzplūdusi upe, ko Tā Kunga
dvaša dzen. **20** Un Pestītājs nāks Ciānai un tiem, kas iekš
Jēkaba atgriežas no pārkāpšanas, saka Tas Kungs. **21** "Šī
ir Mana derība ar tiem," saka Tas Kungs: "Mans Gars,
kas uz tevi, un mani vārdi, ko esmu licis tavā mutē, tie
neatstāsies no tavas mutes, nedz no tava dzimuma mutes,
nedz no tavu bērnu bērnu mutes," saka Tas Kungs, "no šī
laika mūžīgi mūžam.

60 Celies, topi apgaismota, jo tava gaisma nāk, un Tā
Kunga godība uzlec pār tevi. **2** Jo redzi, tumsība apklāj
zemi un krēslība ļaudis, bet pār tevi uzlēks Tas Kungs, un
Viņa godība pār tevi rādīsies. **3** Un pagāni staigās tavā
gaismā un ķēniņi tai spožumā, kas pār tevi uzlēcis. **4**
Pacel savas acis visapkārt un skaties: visi tie ir sapulcināti
un nāk pie tevis. Tavi dēli nāk no tālienes, un tavas meitas
uz rokām top atnestas. **5** Tad tu redzēsi un izplūdīsi
kā upe, un tava sirds brīnīsies un izpletīsies, jo jūras

draudze pie tevis atgriezīsies un pagānu spēks nāks pie
tevis. **6** Tevi apklās kamieļu pulks, čaklie kamieļi no
Midijanas un Epas, visi tie nāks no Sabas, zeltu un vīraku
tie atnesīs un teiks Tā Kunga slavu. **7** Visas avis no Ķedara
sapulcēsies pie tevis, tie auni no Nebajota tev kalpos, tie
nāks par labprātību uz Manu altāri, un Es pagodināšu
Savas godības namu. **8** Kas ir tie, kas skriedami nāk kā
padebeši, un kā baloži pie saviem logiem? **9** Jo salas gaida
uz Mani un Taršiša kuģi iet papriekš, tavus bērnus atvest
no tālienes, un viņu zeltu un sudrabu līdz ar tiem, Tā
Kunga, tava Dieva vārdam un tam Svētajam iekš Israēla;
jo Viņš tevi pagodinājis. **10** Un sveši uzcels tavus mūrus,
un viņu ķēniņi tev kalpos; jo Savā dusmībā Es tevi esmu
sitis, bet Savā žēlastībā Es par tevi esmu apžēlojies. **11**
Un tavi vārti stāvēs vienmēr vaļā un netaps aizslēgti ne
dienu ne nakti, ka pie tevis var atvest pagānu spēku un
viņu ķēniņus ar pavadīšanu. **12** Jo tās tautas un valstis,
kas tev negrib kalpot, ies bojā, un šīs tautas pavisam
taps izdeldētas. **13** Lībanus godība nāks pie tevis, priede,
kļava un bukses koks, tie visi, un pušķos Mana svētuma
vietu, un Es pagodināšu to vietu, kur Manas kājas dus.
14 Un pazemīgi nāks pie tevis tavu spaidītāju bērni, un
visi, kas tevi zaimojuši, klanīsies līdz tavām pēdām un
tevi nosauks par Tā Kunga pilsētu, par Ciānu, kur tas
Israēla Svētais. **15** Par to, ka tu esi bijusi atstāta un
ienīdēta un neapmeklēta, Es tevi iecelšu par mūžīgu
greznumu, par prieku līdz cilšu ciltīm. **16** Un tu zīdīsi
pagānu pienu, un ķēniņu krūtis tu zīdīsi. Un tu atzīsi, ka
Es, Tas Kungs, esmu tavs Pestītājs un tavs izglābējs, tas

varenais iekš Jēkaba. **17** Vara vietā Es atnesīšu zeltu, un
dzelzs vietā Es atnesīšu sudrabu un koku vietā varu un
akmeņu vietā dzelzi, un darīšu mieru par tavu valdītāju
un taisnību par tavu uzraugu. **18** Varas darbs tavā zemē
vairs netaps dzirdēts, un ne posts ne pazušana tavās
robežās, bet tu nosauksi pestīšanu par saviem mūriem
un slavu par saviem vārtiem. **19** Saule tev vairs nebūs
par gaismu dienā, nedz mēnesis tev spīdēs par spīdekli,
bet Tas Kungs tev būs par mūžīgu gaismu, un tavs Dievs
par tavu greznumu. **20** Tava saule vairs nenoies un tavs
mēnesis vairs nemainīsies; jo Tas Kungs tev būs par
mūžīgu gaismu, un tavām skumju dienām būs gals. **21**
Un tavi ļaudis būs visnotaļ taisni, tie turēs to zemi par
īpašumu mūžam, tie būs Manis dēstīts zars un Manu
roku darbs, Man par godu. **22** Tas mazākais paliks par
tūkstoti un tas sīkākais par varenu tautu. Es Tas Kungs to
pasteigšu (izpildīt) savā laikā.

61 Tā Kunga Dieva Gars ir uz manis, jo Tas Kungs
mani svaidījis, nabagiem sludināt prieka vēsti, mani
sūtījis, sagrauztas sirdis dziedināt, cietuma ļaudīm
sludināt atsvabināšanu un saistītiem pilnīgu atraisīšanu,
2 Pasludināt Tā Kunga žēlastības gadu un mūsu Dieva
atriebšanas dienu, iepriecināt visus noskumušos, **3** Tiem
apbēdinātiem iekš Ciānas uzlikt un dāvināt glītumu pelnu
vietā, prieka eļļu skumības vietā, skaistas drēbes izmisuša
prāta vietā, ka tie top nosaukti stipri taisnības koki,
Tā Kunga iedēsti Viņam par godu. **4** Un tie uztaisīs
vecās posta vietas un uzcels senlaiku drupas un atjaunos
sagruvušas pilsētas, kas jau priekš cilšu ciltīm bijušas

postā. **5** Un svešinieki stāvēs un ganīs jūsu lopus, un
svešuma bērni būs jūsu arāji un jūsu vīna dārznieki. **6** Bet
jūs tapsiet saukti Tā Kunga priesteri, uz jums sacīs: mūsu
Dieva kalpi. Jūs ēdīsiet pagānu spēku un mantosiet viņu
godību. **7** Sava kauna vietā jūs dabūsiet divkārtīgi (godu),
un negoda vietā tie gavilēs par savu tiesu. Jo tie mantos
savā zemē divkārtīgu daļu, un tiem būs mūžīga līksmība. **8**
Jo Es Tas Kungs mīlu tiesu un ienīstu netaisnu laupījumu.
Un Es tiem dodu viņu algu pēc taisnības un daru ar tiem
mūžīgu derību. **9** Un viņu dzimums taps pazīstams starp
pagāniem, un viņu bērnu bērni starp tautām; visi, kas
tos redzēs, tos pazīs, jo tie ir dzimums, ko Tas Kungs
svētījis. **10** Es priecājos ar lielu prieku iekš Tā Kunga,
mana dvēsele līksmojās iekš mana Dieva. Jo Viņš mani
apģērbis ar pestīšanas drēbēm, ar taisnības svārkiem Viņš
mani apsedzis, tā kā brūtgāns ģērbjas svētku glītumā,
un kā brūte greznojās savā skaistā apģērbā. **11** Jo kā
zeme izdod savus augļus, un kā dārzs liek uzdīgt savam
sējumam, tā Tas Kungs Dievs liks izplaukt taisnībai un
slavai priekš visām tautām.

62 Ciānas dēļ es klusu necietīšu un Jeruzālemes labad
es nerimšu, kamēr viņas taisnība aust kā spožums un
viņas pestīšana iedegās kā uguns. **2** Un tautas redzēs
tavu taisnību un visi ķēniņi tavu godību, un tevi sauks ar
jaunu vārdu, ko Tā Kunga mute skaidri noteiks. **3** Un
tu būsi skaists kronis Tā Kunga rokā un ķēniņa galvas
glītums tava Dieva rokā. **4** Uz tevi vairs nesacīs: atstāta,
un uz tavu zemi vairs nesacīs: izpostīta. Bet tevi nosauks:
pie kā Man ir labs prāts, - un tavu zemi: tā laulātā. Jo Tam

Kungam ir labs prāts pie tevis, un tava zeme taps laulāta.
5 Jo kā jauneklis laulājās ar jaunavu, tā ar tevi laulāsies
tavi bērni, un kā brūtgāns priecājās par brūti, tā par tevi
priecāsies tavs Dievs. 6 Jeruzāleme, Es iecelšu sargus uz
taviem mūriem, kas nekad ne dienu ne nakti necietīs
klusu! Jūs, kas To Kungu piesaucat, nestāviet klusu! 7
Neliekat Viņu mierā, kamēr Viņš stiprina Jeruzālemi un
to padara slavenu virs zemes. 8 Tas Kungs ir zvērējis pie
Savas labās rokas un pie Sava stiprā elkoņa: Tavu labību
Es vairs nedošu ēst taviem ienaidniekiem, un svešinieki
nedzers vairs tavu vīnu, ar ko tu esi pūlējies. 9 Bet kas to
sakrāj, tie to ēdīs un slavēs To Kungu, un kas to lasīs,
tie to dzers Manos svētos pagalmos. 10 Izejiet, izejiet pa
vārtiem, sataisiet tiem ļaudīm ceļu, līdziniet, līdziniet
staigājamu ceļu, atņemiet akmeņus, izceļat karogu pār
tautām. 11 Redzi, Tas Kungs sludina līdz pasaules galam:
sakāt Ciānas meitai: redzi, tava pestīšana nāk, redzi, Viņa
alga ir pie Viņa un Viņa atmaksa ir Viņa priekšā. 12 Un
tos sauks: „Svētā tauta“, „Tā Kunga atpestītie“un tevi
sauks „Meklētā“, „neatstātā pilsēta“.

63 Kas tas ir, kas nāk no Edoma, sarkanām drēbēm no
Bocras, grezns Savā apģērbā, lepns Savā lielā spēkā? Es,
kas runāju taisnību, un varens esmu atpestīt. 2 Kāpēc
tad tavs apģērbs tik sarkans un tavas drēbes kā vīna
spaida minējam? 3 Es to spaidu esmu minis viens pats,
un neviens no tautām nebija ar Mani. Un Es tos esmu
minis Savā dusmībā un saminis Savā bardzībā. Tad viņu
sula apslacināja Manas drēbes, un viss Mans apģērbs
tapa aptraipīts. 4 Jo atriebšanas diena ir Manā sirdī, un

Mans pestīšanas gads ir atnācis. **5** Jo Es skatījos, un palīga
nebija, un Es brīnījos, bet atspaida nebija; tāpēc Man
palīdzēja Mans elkonis, un Mana bardzība Man bija par
atspaidu. **6** Un Es saminu tautas Savā dusmībā un tās
piedzirdināju Savā bardzībā un nometu zemē viņu spēku.
7 Es pieminēšu Tā Kunga žēlastību, Tā Kunga teicamo
slavu par visu, ko Tas Kungs mums parādījis, un par to
lielo labumu pie Israēla nama, ko Viņš tiem darījis pēc
Savas bagātās žēlastības un pēc Savas lielās apžēlošanas.
8 Jo Viņš sacīja: tie tomēr ir Mani ļaudis, bērni, kas nevils;
un Viņš tiem palika par Pestītāju. **9** Visās viņu bēdās Viņš
par tiem bēdājās, un Viņa vaiga eņģelis tos izglāba. Caur
Savu mīlestību un caur Savu žēlastību Viņš tos atpestīja
un uzņēma un tos nesa no veciem laikiem allažiņ. **10** Bet
tie turējās pretī un apkaitināja Viņa Svēto Garu, tāpēc
Viņš tiem pārvērtās par ienaidnieku, Viņš pats karoja
pret tiem. **11** Tad Viņa tauta pieminēja vecos Mozus
laikus: Kur ir, kas tos no jūras izveda ar Sava ganāmā
pulka ganu? Kur ir, kas viņu sirdīs deva Savu Svēto Garu?
12 Kas Mozu pie labās rokas pavadīja ar Savas godības
elkoni, kas ūdeņus pāršķēla viņu priekšā un Sev darīja
mūžīgu vārdu? **13** Kas tos vadīja caur dziļumiem, kā
zirgu pa klajumu, un tie neklupa? **14** Tā kā ganāms pulks
nokāpj ielejā, tā Tā Kunga Gars tos vadījis pie dusas.
Tā Tu Savus ļaudis esi vadījis, ka Tu Sev darītu slavenu
vārdu. **15** Raugies no debesīm un skaties zemē no tās
vietas, kur Tava svētā godība mājo. Kur ir Tava karstā
mīlestība un Tava vara, Tava lielā sirds iežēlošanās un
Tava žēlastība? Tās turas cieti pret mani. **16** Tu tomēr

esi mūsu Tēvs, jo Ābrahāms mūs nezin un Israēls mūs
nepazīst. Tu, Kungs, esi mūsu Tēvs, mūsu Pestītājs, no
veciem laikiem tas ir Tavs vārds. **17** Kungs, kāpēc Tu
mums lieci maldīties no Taviem ceļiem, kāpēc Tu mūsu
sirdi apcietini, ka Tevi nebīstamies? Griezies atpakaļ Savu
kalpu dēļ, to cilšu labad, kas Tava mantība. **18** Uz īsu laiku
Tava svētā tauta bija mantojusi, - mūsu pretinieki samina
Tavu svēto vietu. **19** Mēs esam palikuši tā kā tādi, par
kuriem Tu ne mūžam neesi valdījis, un kas nav nosaukti
pēc Tava vārda.

64 Ak kaut Tu pārplēstu debesis un nonāktu zemē, ka
kalni izkustu Tavā priekšā! **2** Tā kā uguns iededzina
žagarus, un kā uguns ūdeni dara uzverdam, - ka Tavs vārds
tiktu zināms Taviem pretiniekiem, ka pagāni drebētu
Tavā priekšā; **3** Caur tiem brīnumiem, ko Tu dari mums
negaidot, kaut Tu nonāktu zemē, kaut kalni izkustu Tavā
priekšā! **4** Nemūžam nav dzirdēts, nedz samanīts, nedz
acīm redzēts cits Dievs, kā vien Tu, kas tā dara tam, kas
uz Viņu gaida. **5** Tu nāci tiem tuvu, kas taisnību dara
ar prieku, kas Tevi piemin uz Taviem ceļiem. Redzi, Tu
esi apskaities, tāpēc ka mēs esam grēkojuši, un ilgi tā
esam palikuši; vai tapsim izglābti? **6** Mēs visi esam kā
nešķīsti, un visa mūsu taisnība kā sārņaina drēbe. Un
mēs visi novīstam kā lapa, un mūsu grēki mūs aizrauj
kā vējš. **7** Un neviena nav, kas Tavu Vārdu piesauc, kas
uzmostas un tveras pie Tevis. Jo Tu apslēpi Savu vaigu no
mums un liec mums nīcin iznīkt caur mūsu grēkiem. **8**
Nu tad, Kungs, Tu esi mūsu Tēvs, mēs esam māls, un Tu
esi mūsu darītājs, un mēs visi esam Tavas rokas darbs. **9**

Neapskaisties, Kungs, tik ļoti, un nepiemini noziegumu
mūžīgi, redzi, uzlūko jel, ka mēs visi esam Tavi ļaudis. **10**
Tavas svētās pilsētas palikušas par tuksnesi, Ciāna par
tuksnesi, Jeruzāleme par postažu. **11** Mūsu svētais un
skaistais Dieva nams, kur mūsu tēvi Tevi slavējuši, ir
sadedzināts ar uguni, un viss mūsu acu prieks ir bojā
gājis. **12** Kungs, vai Tu būsi ciets, šās lietas redzēdams?
Vai Tu klusu cietīsi, un mūs tik ļoti apbēdināsi?

65 Es topu meklēts no tiem, kas pēc Manis nevaicāja,
Es topu atrasts no tiem, kas Mani nemeklēja. Es esmu
sacījis uz tautu, kas Manu vārdu nepiesauca: redzi, še Es
esmu, redzi, še Es esmu. **2** Es izplešu Savas rokas cauru
dienu uz pārgalvīgiem ļaudīm, kas uz nelaba ceļa staigā
pēc savām pašu domām, **3** Uz ļaudīm, kas vienmēr Mani
kaitina, kas Manā priekšā upurē dārzos un kvēpina uz
ķieģeļiem, **4** Kas sēž pie kapenēm un kapu alās paliek
pa naktīm un ēd cūku gaļu, un negantas sulas ir viņu
traukos. **5** Kas saka: paliec, nenāc man klāt, jo es esmu
svēts priekš tevis. Šie būs par dūmiem Manā dusmībā,
par uguni, kas deg cauru dienu. **6** Redzi, tas ir Manā
priekšā rakstīts: Es necietīšu klusu, bet Es atmaksāšu, un
pat viņu azotē Es atmaksāšu **7** Jūsu noziegumus un jūsu
tēvu noziegumus kopā, saka Tas Kungs, ka ir kvēpinājuši
uz kalniem un Mani zaimojuši uz pakalniem; tāpēc viņu
algu Es papriekš atmaksāšu viņu azotē. **8** Tā saka Tas
Kungs: tā kā kad vīnu atrod ķekarā un saka: nemaitā to, jo
svētība tur iekšā, tāpat Es darīšu Savu kalpu dēļ, ka Es tos
visus nenomaitāju. **9** Bet Es no Jēkaba radīšu dzimumu
un no Jūda, kas manto Manus kalnus, un Mani izredzētie

to iemantos, un Mani kalpi tur dzīvos. **10** Un Šarons taps
par avju ganībām, un Ahora ieleja par lopu laidaru priekš
Maniem ļaudīm, kas Mani meklējuši. **11** Bet jūs, kas no
Tā Kunga atkāpušies, kas Manu svēto kalnu aizmirstat
un galdu sataisiet tam Gad (Liktenim) un dzeramus
upurus ielejat tai Meni (Laimei), - **12** Es jūs arī nolikšu
zobenam, ka jums visiem būs locīties pie kaušanas, tāpēc
ka Es esmu aicinājis, bet jūs neesat atbildējuši, Es esmu
runājis, un jūs neesat klausījuši, bet darījuši, kas ļauns
bija Manās acīs, un izraudzījušies, kas Man nepatika. **13**
Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: redzi, Mani kalpi ēdīs,
bet jūs būsiet izsalkuši; redzi, Mani kalpi dzers, bet jūs
iztvīksiet; redzi, Mani kalpi priecāsies, bet jūs tapsiet
kaunā; **14** Redzi, Mani kalpi gavilēs sirds priekā, bet jūs
brēksiet sirdēstos un kauksiet satriektā garā. **15** Un jūs
atstāsiet savu vārdu Maniem izredzētiem par lāstu vārdu,
un Tas Kungs Dievs tevi nokaus, bet Savus kalpus Viņš
nosauks ar citu vārdu; **16** Un kas virs zemes svētīsies, tas
svētīsies pie tā patiesā Dieva, un kas virs zemes zvērēs,
tas zvērēs pie tā patiesā Dieva; jo tās pirmās bēdas būs
aizmirstas un priekš Manām acīm apslēptas. **17** Jo redzi,
Es radu jaunas debesis un jaunu zemi, un tās pirmās
lietas vairs nepieminēs, un tās vairs nenāks prātā. **18** Bet
priecājaties un līksmojaties mūžīgi mūžam par to, ko Es
radu. Jo redzi, Es radīšu Jeruzālemi par prieku un viņas
ļaudis par līksmību. **19** Un Es priecāšos par Jeruzālemi
un līksmošos par Saviem ļaudīm, un tur vairs netaps
dzirdēta ne raudāšanas balss, ne kaukšanas balss. **20** Tur
nebūs vairs bērniņi, kas ilgi nedzīvos, nedz veci, kas savas

dienas nepiepilda; bet jauneklis mirs simts gadus vecs
būdams, un bezdievīgais taps nolādēts simts gadus vecs
būdams. **21** Un tie uztaisīs namus un dzīvos iekš tiem, tie
dēstīs vīna dārzus un ēdīs viņu augļus. **22** Tie neuztaisīs,
lai cits tur dzīvo, un nedēstīs, lai cits to ēd; jo Manu ļaužu
mūžs būs ka koku mūžs un Mani izredzētie baudīs savu
roku darbu. **23** Tie nestrādās velti, nedz dzemdēs bērnus
briesmīgam galam. Jo tie ir Tā Kunga svētīto dzimums un
viņu bērnu bērni līdz ar tiem. **24** Un notiks, pirms tie
sauc, tad Es atbildēšu, kad tie vēl runā, tad Es klausīšu.
25 Vilki un jēri ies kopā ganos un lauva ēdīs salmus kā
vērsis, un pīšļi būs čūskas barība; tie nedarīs ļauna un
nedarīs posta visā Manā svētā kalnā, saka Tas Kungs.

66 Tā saka Tas Kungs: Debesis ir Mans goda krēsls, un
zeme ir Mans kāju pamesls; kur būtu tas nams, ko jūs
Man taisītu, un kur būtu vieta priekš Manas dusas? **2** Jo
Mana roka visas šīs lietas radījusi, un tā visas tās cēlušās,
saka Tas Kungs; bet uz to Es skatīšos, proti uz nabagu, un
kam sagrauzts gars, un kas priekš Mana Vārda dreb. **3**
Kas vērsi nokauj, ir kā kas vīru nokauj; kas jēru upurē, ir
kā kas sunim laužkaklu; kas ēdamu upuri upurē, ir kā
kas upurē cūku asinis; kas vīraku dedzina par piemiņas
upuri, ir kā kas elku teic. Jo tie izvēlās savus pašu ceļus,
un viņu dvēselei ir labs prāts pie savām negantībām. **4**
Tad arī Es tiem novēlēšu mokas un atvedīšu pār tiem
briesmas, tāpēc ka Es saucu, un neviens neatbildēja, Es
runāju, un neviens neklausīja, bet tie ir darījuši, kas ļauns
priekš Manām acīm, un izvēlējušies, kas Man nepatika. **5**
Klausiet Tā Kunga vārdu, kas Viņa vārdu bīstaties. Jūsu

brāļi, kas jūs ienīst, kas jūs atstumj Mana Vārda dēļ, saka:
lai Tas Kungs pagodinājās, ka mēs redzam jūsu prieku;
bet tie taps kaunā. **6** Trokšņa balss būs pilsētā, balss no
Dieva nama, Tā Kunga balss, kas Saviem ienaidniekiem
atmaksā, kā tie pelnījuši. **7** Pirms nāca bērnu sāpes, viņa
ir dzemdējusi, pirms viņai uzgāja bailība, viņai dēls ir
dzimis. **8** Kas jel jebkad šo dzirdējis, kas šādas lietas
redzējis? Vai zeme var piedzimt vienā dienā, vai tautu
var dzemdēt vienā reizē? Jo Ciāna, tikko tai bērnu sāpes
uznāca, arī dzemdējusi savus bērnus. **9** Vai Es liktu nākt
līdz dzimšanai un neļautu dzemdēt? Saka Tas Kungs: Vai
Es, kas dod spēku dzemdēt, atkal aizturētu? Saka tavs
Dievs. **10** Priecājaties ar Jeruzālemi un līksmojaties par
viņu visi, kas to mīlējāt, priecājaties priecādamies ar viņu
visi, kas par to bijāt noskumuši, **11** Ka zīžat un papilnam
dabūjat no viņas iepriecināšanas krūtīm, ka baudāt un
atspirdzinājaties no viņas godības pilnuma. **12** Jo tā saka
Tas Kungs: redzi, Es vedīšu mieru pār to kā upi un pagānu
godību kā izplūdušu strautu; tad jūs zīdīsiet, tapsiet klēpī
nesti un uz ceļiem mīļi auklēti. **13** Tā kā tādu, ko māte
iepriecina, tāpat Es jūs iepriecināšu, un Jeruzālemē jūs
tapsiet iepriecināti. **14** Un jūs to redzēsiet, un jūsu sirds
līksmosies, un jūsu kauli zaļos kā zāle. Tad Tā Kunga roka
būs zināma visiem Viņa kalpiem, un Viņa ienaidniekiem
Viņa dusmas. **15** Jo redzi, Tas Kungs nāks ar uguni, un
Viņa rati kā viesulis, bargi izgāzt Savu dusmību un rāt
ar uguns liesmām. **16** Jo ar uguni Tas Kungs tiesās un
ar Savu zobenu visu miesu, un liels pulks būs Tā Kunga
nokauto. **17** Kas svētījās un šķīstās elku dārzos cits par

citu un ēd cūkas gaļu un negantību un peles, tie kopā
taps izdeldēti, saka Tas Kungs. **18** Bet Es (zinu) viņu
darbus un viņu domas! Notiks, ka Es sapulcināšu visas
tautas un mēles, un tie nāks un redzēs Manu godību.
19 Un Es tiem celšu zīmi un sūtīšu no tiem izglābtiem
pie pagāniem uz Taršišu, Pulu un Ludu, pie tiem stopu
strēlniekiem, pie Tūbala un Javana, uz tālejām salām, kas
Manu slavu nav dzirdējuši un Manu godību nav redzējuši,
un tie tām tautām darīs zināmu Manu godību. **20** Un tie
atvedīs visus jūsu brāļus no visām tautām Tam Kungam
par upuri, uz zirgiem un ratiem un uz nestavām un uz
zirgēzeļiem un uz čakliem kamieļiem, pie Mana svētā
kalna uz Jeruzālemi, saka Tas Kungs, tā kā Israēla bērni
upuri atnes šķīstā traukā uz Tā Kunga namu. **21** Un arī no
tiem Es ņemšu par priesteriem un par levitiem, saka Tas
Kungs. **22** Jo tā kā tās jaunās debesis un tā jaunā zeme,
ko Es radu, stāvēs Manā priekšā, saka Tas Kungs, tāpat
stāvēs arī jūsu dzimums un jūsu vārds. **23** Un notiks, ka
visa miesa nāks ik jaunus mēnešus un ik svētdienas un
pielūgs Manā priekšā, saka Tas Kungs. **24** Un tie izies ārā
un redzēs to nomirušo miesas, kas no Manis atkāpušies.
Jo viņu tārps nemirs un viņu uguns neizdzisīs, un tie būs
negantība visai miesai.

Jeremijas

1 Jeremijas vārdi, kas bija Hilķijas dēls, no tiem
priesteriem Anatotā Benjamina zemē. **2** Uz to Tā Kunga
vārds notika Josijas, Amona dēla, Jūda ķēniņa dienās,
viņa valdīšanas trīspadsmitā gadā. **3** Tāpat uz viņu notika
Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa dienās, kamēr beidzās
Cedeķijas, Josijas dēla, Jūda ķēniņa, vienpadsmitais gads,
kad Jeruzālemes ļaudis tapa aizvesti piektā mēnesī. **4** Un
Tā Kunga vārds notika uz mani un sacīja: **5** Pirms Es tevi
radīju mātes miesās, Es tevi esmu pazinis, un pirms tu
iznāci no mātes miesām, Es tevi esmu svētījis; tautām
par pravieti Es tevi esmu licis. **6** Tad es sacīju: ak Kungs,
Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu jauns. **7** Bet Tas
Kungs uz mani sacīja: nesaki, es esmu jauns; jo visur, kurp
Es tevi sūtīšu, tev būs iet, un visu, ko Es tev pavēlēšu, tev
būs runāt. **8** Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un
tevi izglābšu, saka Tas Kungs. **9** Un Tas Kungs izstiepa
Savu roku un aizskāra manu muti, un Tas Kungs sacīja uz
mani: redzi, Es lieku Savus vārdus tavā mutē. **10** Redzi, Es
tevi šodien ieceļu pār tautām un pār valstīm, izraut un
salauzīt un izdeldēt un izpostīt, tad uztaisīt un dēstīt. **11**
Un Tā Kunga vārds uz mani notika un sacīja: ko tu redzi,
Jeremija? Un es sacīju: es redzu zizli (mandeļu koka zaru).
12 Un Tas Kungs uz mani sacīja: tu esi labi redzējis; jo Es
būšu nomodā par Savu vārdu, ka Es to daru. **13** Un Tā
Kunga vārds notika uz mani otru reiz un sacīja: ko tu
redzi? Un es sacīju: es redzu verdošu podu no ziemeļa
puses. **14** Un Tas Kungs uz mani sacīja: no ziemeļa puses
ļaunums gāzīsies pār visiem zemes iedzīvotājiem. **15** Jo

redzi, Es saucu visas ķēniņu valstu ciltis no ziemeļa puses,
saka Tas Kungs, un tie nāks un cels ikviens savu krēslu
priekš Jeruzālemes vārtu durvīm un pret visiem viņas
mūriem visapkārt un pret visām Jūda pilsētām. **16** Un Es
spriedīšu Savu sodību pret viņiem par visu viņu ļaunumu,
ka tie Mani atstājuši un kvēpinājuši citiem dieviem un
klanījušies priekš savu roku darba. **17** Tu tad apjoz savus
gurnus un celies un runā uz tiem visu, ko Es tev pavēlēšu;
neiztrūcinājies priekš viņiem, lai Es tevi neiztrūcināju
viņu priekšā. **18** Jo redzi, Es tevi šodien ceļu par stipru
pilsētu un par dzelzs stabu un par vara mūri pret visu šo
zemi, pret Jūda ķēniņiem, pret viņu lielkungiem, pret
viņu priesteriem un pret tās zemes ļaudīm. **19** Un tie
karos pret tevi, bet nekā neiespēs pret tevi; jo Es esmu ar
tevi, saka Tas Kungs, tevi izglābt.

2 Un Tā Kunga vārds uz mani notika un sacīja: **2** Ej un
sauc Jeruzālemes ausīs un saki: Tā saka Tas Kungs: Es tevi
pieminēju, kad tu vēl biji mīlīga meita un mīļa brūte,
kad tu Man staigāji pakaļ tuksnesī, neapsētā zemē. **3**
Israēls bija Tam Kungam svētīts un viņa augļu pirmaji;
visi, kas to ēda, tie tapa noziedzīgi, ļaunums nāca pār
tiem, saka Tas Kungs. **4** Klausiet Tā Kunga vārdu, Jēkaba
nams, visas Israēla nama ciltis. **5** Tā saka Tas Kungs:
kādu netaisnību jūsu tēvi pie Manis atraduši, ka tie tālu
no Manis atkāpušies un nelietībai dzinušies pakaļ un
tapuši nelieši, **6** Un nav sacījuši: kur ir Tas Kungs, kas
mūs izveda no Ēģiptes zemes, kas mūs vadīja tuksnesī,
tukšā un nestaigātā zemē, izkaltušā un nāves ēnas zemē,
tai zemē, kur neviens negāja cauri un kur neviens cilvēks

nedzīvoja? **7** Un Es jūs ievedu auglīgā zemē, ēst viņas
augļus un viņas labumu. Bet kad jūs nācāt iekšā, tad
jūs Manu zemi sagānījāt un darījāt Manu īpašumu par
negantību. **8** Priesteri nesacīja: kur ir Tas Kungs? Un
bauslības mācītāji Mani nepazina un gani atkāpās no
Manis, un pravieši mācīja Baāla vārdā un dzinās pakaļ
tiem, kas nekā neder. **9** Tāpēc Es vēl ar jums tiesāšos,
saka Tas Kungs, un ar jūsu bērnu bērniem Es tiesāšos.
10 Jo ceļaties pāri uz Ķitiju salām un lūkojiet un sūtiet
uz Ķedaru un ņemiet labi vērā un raugiet, vai tur tā
noticis. **11** Vai kādi pagāni dievus pārmijuši, jebšu tie
nav dievi? Bet Mani ļaudis savu godību pārmijuši ar
to, kas nekā neder. **12** Iztrūcinājaties par to, debesis,
un trīciet un drebiet ļoti, saka Tas Kungs. **13** Jo Mani
ļaudis dara divkārtīgu ļaunumu: tie Mani atstāj, to dzīvo
ūdens avotu, un izcērt sev akas, cauras akas, kas ūdeni
netur. **14** Vai Israēls ir kalps jeb dzimts vergs? Kāpēc
tad viņš ir palicis par laupījumu? **15** Jaunie lauvas rūc
pret viņu, tie paceļ savas balsis un posta viņa zemi; viņa
pilsētas ir sadedzinātas, ka neviens tur nedzīvo. **16** Arī
Nofas un Takvanesas bērni tev nogana galvu. **17** Vai tu
pats sev to nedari, ka tu To Kungu, savu Dievu atstāji
tanī laikā, kad Viņš tevi veda uz ceļu? **18** Un nu, ko
tev iet Ēģiptes ceļu, dzert Šihora ūdeni? Un ko tev iet
Asura ceļu, dzert lielās upes ūdeni? **19** Tava blēdība tevi
pārmācīs, un tava atkāpšanās tevi sodīs. Tāpēc atzīsti
un redzi, ka tas ir ļauni un rūgti, ka tu To Kungu, savu
Dievu, atstāji, un Manas bijāšanas nav pie tevis, saka Tas
Kungs Dievs Cebaot. **20** Jo no veciem laikiem tu savu

jūgu esi salauzusi un savas saites saraustījusi un saki: es
nekalpošu; jo uz visiem augstiem pakalniem un apakš
visiem zaļiem kokiem tu skraidīji, maucību dzīt. **21** Es
tevi biju dēstījis par jauku vīna koku, par it taisnu sēklu;
kā tad tu Man esi pārvērtusies par sveša vīna koka rūgto
meža zaru? **22** Jo jebšu tu mazgātos ar sārmu un ņemtu
daudz ziepes klāt, tomēr tavs noziegums paliek iezīmēts
manā priekšā, saka Tas Kungs Dievs. **23** Kā tu vari sacīt, es
neesmu sagānījusies, es Baāliem neesmu dzinusies pakaļ?
Redzi savu ceļu tai ielejā, ņem vērā, ko tu esi darījusi, **24**
Tu čaklā kamieļu māte, kas šurpu turpu skraida, meža
ēzeļu māte, ar tuksnesi apradusi, kas savā kārībā elš,
- kas viņas karstumu savaldīs? Kas to grib meklēt tam
nav jāpiekūst; jaunā mēnesī to var atrast. **25** Neskrej
tā, ka tev apavi nokrīt un ka tu noslāpsti. Bet tu saki:
tas ir velti, nekā! Jo es mīlēju tos svešos un dzīšos tiem
pakaļ. **26** Tā kā zaglis kaunas, kad to pienāk, tā Israēla
nams taps kaunā, paši, viņu ķēniņi, viņu lielkungi un
viņu priesteri un viņu pravieši, **27** Kas uz koku saka: tu
esi mans tēvs, - un uz akmeni: tu mani esi dzemdinājis. Jo
tie Man piegriež muguru, ne vaigu. Bet nelaimes dienā
tie saka: celies un izpestī mūs. **28** Kur tad ir tavi dievi, ko
tu sev esi taisījusi? Lai tie ceļas, vai tie bēdu laikā tevi
var izpestīt; jo cik tev pilsētu, tik tev arī dievu, Jūda! **29**
Kāpēc jūs strīdaties pret Mani? Jūs visi no Manis esat
atkāpušies, saka Tas Kungs. **30** Jūsu bērnus Es esmu velti
sitis, tie to pārmācību nav pieņēmuši. Jūsu zobens ir
aprijis jūsu praviešus, kā plēsīgs lauva. **31** Ak tu tauta,
ņem jel vērā Tā Kunga vārdu! Vai tad Es Israēlim esmu

tuksnesis vai tumša zeme? Kāpēc tad Mani ļaudis saka:
mēs iesim savā vaļā, mēs nenāksim vairs pie Tevis? **32** Vai
jaunava aizmirst savu rotu, vai brūte savu greznumu? Bet
Mani ļaudis Mani ir aizmirsuši jau neskaitāmas dienas.
33 Cik brangi tavi ceļi, meklēt mīlestību! Tāpēc tu arī
radini savus ceļus uz blēdībām. **34** Pat pie tavu drēbju
vīlēm atrodas nabagu nenoziedzīgu dvēseļu asinis, ko
tu nepienāci kā ielauzušos. Bet par to visu (Es ar tevi
tiesāšos). **35** Un tu saki: es esmu nenoziedzīga, tāpēc
lai viņa bardzība no manis nogriežas. Redzi, Es par to
tiesāšos ar tevi, ka tu saki: es neesmu grēkojusi! **36** Kam
tu tik ļoti steidzies pārgrozīt savu ceļu? Pie Ēģiptes tu
tāpat paliksi kaunā, ka tu kaunā palikusi pie Asura. **37** Arī
no turienes tu iziesi, rokas pār galvu sasizdama. Jo Tas
Kungs ir atmetis, uz ko paļaujies, un tev ar viņiem labi
neizdosies.

3 Un Viņš saka: kad vīrs atstumj savu sievu, un tā aiziet
no viņa un ņem citu vīru, vai tas viņu atkal drīkst
pieņemt? Vai tāda zeme netaptu ļoti sagānīta? Bet tu ar
daudz drauģeļiem esi maucību dzinusi un griezies atkal
pie Manis, saka Tas Kungs. **2** Pacel savas acis uz tiem
elku kalniem un skaties: kur tu neesi tapusi apsmieta!
Tu viņu dēļ esi ceļmalā sēdējusi kā Arābs tuksnesī; tā tu
zemi esi sagānījusi ar savu maucību un ar savu blēdību. **3**
Tādēļ agrais lietus top aizturēts, un vēlais lietus nenāk.
Bet tev ir maukas piere, tu negribi kaunēties. **4** Un taču
no šī laika tu Mani piesauci: mans Tēvs! Tu esi manas
jaunības draugs! **5** Vai Viņš vienmēr dusmosies, vai Viņš
bardzību turēs mūžīgi? Redzi, tā tu runā un dari ļaunu

cik spēdama. **6** Un Tas Kungs sacīja uz mani ķēniņa
Josijas dienās: Vai esi redzējis, ko Israēla cilts atkāpdamās
darījusi? Viņa gāja uz ikkatru elka kalnu un apakš visiem
zaļiem kokiem un tur maukoja. **7** Un Es sacīju, kad tā visu
to bija darījusi, atgriezies pie Manis; bet tā neatgriezās;
un to redzēja viņas māsa, tā neuzticīgā Jūda cilts. **8** Un
Es redzēju, lai gan Es tādēļ, ka tā pārkāpēja Israēla cilts
laulību bija pārlauzusi, viņu biju atstājis un tai devis
šķiršanās grāmatu, ka tomēr viņas māsa, neuzticīgā Jūda
cilts, nebijās, bet nogāja un dzina pati arīdzan maucību. **9**
Un ar savas maucības slavu tā ir sagānījusi zemi, jo tā
lauza laulību ar akmeņiem un kokiem. **10** Un pie visa
tā arī viņas māsa, neuzticīgā Jūda cilts, pie Manis nav
atgriezusies no visas savas sirds, bet ar viltu, saka Tas
Kungs. **11** Un Tas Kungs sacīja uz mani: Israēla cilts, tā
atkāpēja, izturas taisnāki, nekā neuzticīgā Jūda cilts. **12** Ej
un sauc šos vārdus pret ziemeļa pusi un saki: atgriezies,
Israēla cilts, tu atkāpēja, saka Tas Kungs, tad Es Savu
dusmību negriezīšu uz tevi. Jo Es esmu žēlīgs, saka Tas
Kungs, Es negribu mūžīgi dusmoties. **13** Atzīsti tikai savu
noziegumu, ka tu esi apgrēkojusies pret To Kungu, savu
Dievu, un šurp turp esi skraidījusi pie svešiem, apakš
ikkatra zaļa koka, bet Manai balsij jūs neesat paklausījuši,
saka Tas Kungs. **14** Atgriežaties, atkāpēji bērni, saka Tas
Kungs, - jo Es jūs esmu precējis un jūs uzņemšu, vienu no
pilsētas un divas no cilts, un Es jūs vedīšu uz Ciānu. **15** Un
Es jums došu ganus pēc Mana prāta, un tie jūs ganīs ar
ziņu un prātu. **16** Un notiks, kad jūs vairosities un būsiet
auglīgi tai zemē tanīs dienās, saka Tas Kungs, tad vairs

nesacīs: „Tā Kunga derības šķirsts“un tas arī vairs prātā
nenāks un to arī vairs nepieminēs nedz meklēs nedz to
atkal uztaisīs. **17** Tanī laikā Jeruzāleme taps nosaukta:
„Tā Kunga goda krēsls“, un pie viņas visi pagāni taps
sapulcināti, tādēļ ka Tā Kunga vārds ir Jeruzālemē; un tie
nestaigās vairs pēc savas niknās sirds domām. **18** Tanīs
dienās Jūda nams ies pie Israēla nama, un tie nāks kopā no
ziemeļu zemes uz to zemi, ko es jūsu tēviem esmu devis
par mantību. **19** Es gan sacīju: kā Es tevi stādīšu starp
tiem bērniem un tev došu jauku zemi, visglītāko mantību
starp tautu glītumiem! Un sacīju: „Mans Tēvs!“jūs Mani
sauksiet un no Manis neatkāpsities. **20** Patiesi, tā kā sieva
savam draugam ir neuzticīga, tā jūs esat bijuši neuzticīgi
pret Mani, jūs no Israēla nama, saka Tas Kungs. **21** Balss
taps dzirdēta uz kalniem, Israēla bērnu raudāšana un
žēlošanās, ka tie pārgrozījuši savu ceļu un aizmirsuši To
Kungu, savu Dievu. **22** Atgriežaties, atkāpēji bērni, Es jūsu
atkāpšanos dziedināšu. Redzi, mēs nākam pie Tevis, jo
Tu, Kungs, esi mūsu Dievs. **23** Patiesi, tas ir viltus ar tiem
pakalniem un ar visiem tiem kalniem; patiesi, pie Tā
Kunga, mūsu Dieva, ir Israēla pestīšana. **24** Jo tas kauna
darbs ir apēdis mūsu tēvu pūliņu no mūsu jaunības, viņu
avis un viņu vēršus, viņu dēlus un viņu meitas. **25** Mēs
guļam savā kaunā, un mūsu negods mūs apklāj. Jo mēs
esam grēkojuši pret To Kungu, savu Dievu, mēs un mūsu
tēvi no savas jaunības līdz šai dienai, un neesam klausījuši
uz Tā Kunga, sava Dieva, balsi.

4 Ja tu atgriezīsies, Israēl, saka Tas Kungs, pie Manis
atgriezīsies, un ja tu savas negantības Manā priekšā

atstāsi un neskraidīsi apkārt, **2** Un ja tu zvērēsi: „tik
tiešām kā Tas Kungs dzīvo!“Ar patiesību, ar tiesu un ar
taisnību, tad tautas iekš viņa svētīsies un ar viņu lielīsies.
3 Jo tā saka Tas Kungs uz Jūda un Jeruzālemes vīriem: ariet
sev jaunu zemi un nesējat ērkšķos. **4** Apgraizaties Tam
Kungam un atņemat nost savas sirds priekšādu, Jūda vīri
un Jeruzālemes iedzīvotāji, ka Mana bardzība neizšaujās
kā uguns un nedeg, ka neviens nevar dzēst, jūsu nedarbu
dēļ. **5** Sludinājiet Jūdā un Jeruzālemē, liekat to dzirdēt un
stāstiet, bazūnējat ar bazūni tai zemē, sauciet ar pilnu
muti un sakāt: sapulcinājaties un iesim stiprās pilsētās. **6**
Paceļat karogu uz Ciānu, bēgat, nestāvat. Jo Es atvedu
nelaimi no ziemeļa puses un lielu postu. **7** Lauva ceļas no
sava biezuma, un tautu maitātājs nāk; viņš ir izgājis no
savas vietas, tavu zemi darīt tukšu, lai tavas pilsētas top
izpostītas, ka neviens tur vairs nedzīvo. **8** Tādēļ apjoziet
maisus, žēlojaties un kauciet, jo Tā Kunga bardzības
karstums no mums neatstājās. **9** Tai dienā, saka Tas
Kungs, iznīks ķēniņa sirds drošība un lielo kungu sirds
drošība, un priesteri izbīsies, un pravieši iztrūcināsies. **10**
Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs! Patiesi, šiem ļaudīm un
Jeruzālemei Tu esi ļāvis kļūt lielā viltū, ka sacīja: jums
būs miers! Kur tomēr zobens sniedzās līdz pat dvēselei.
11 Tanī laikā sacīs uz šiem ļaudīm un uz Jeruzālemi: sauss
vējš nāk no augstiem tuksneša kalniem pret Manu tautu,
ne vētīšanas, ne tīrīšanas pēc. **12** Vējš Man nāks, kas
stiprāks būs nekā viņi, tad arī Es nesīšu tiesu pret viņiem.
13 Redzi, viņš cēlās kā debesis, un viņa rati ir kā viesulis,
viņa zirgi ir čaklāki nekā ērgļi, - ak vai, mums, jo mēs

esam postā! **14** Mazgā savu sirdi no ļaunuma, Jeruzāleme,
ka topi izglābta; cik ilgi tu savas nelietības domas glabāsi
savā sirdī? **15** Jo balss sludina no Dana un ziņo bēdas
no Efraīma kalniem. **16** Dariet pagāniem zināmu, redzi,
sludinājiet par Jeruzālemi: sargi nāk no tālas zemes,
un tie paceļ savu balsi pret Jūda pilsētām. **17** Kā sargi
ap tīrumu, tā tie būs visapkārt pret viņu, tādēļ ka tā
pret Mani cēlusies, saka Tas Kungs. **18** Tavs ceļš un tavi
nedarbi tev to padara; tā ir tava blēdība, kas tik rūgta,
ka tā sniedzās līdz pat tavai sirdij. **19** Ak manas iekšas,
manas iekšas! Kā bērnu sāpes man spiežas caur manu
sirdi, mana sirds lec iekš manis, es nevaru klusu ciest, jo
mana dvēsele dzird bazūnes skaņu un kara troksni. **20**
Posts pār postu tiek daudzināts. Jo visa zeme ir postīta,
piepeši ir postīti mani dzīvokļi, acumirklī manas teltis.
21 Cik ilgi jel man būs redzēt karogu, dzirdēt bazūnes
skaņu? **22** Tiešām, mani ļaudis ir traki un mani nepazīst;
tie ir ģeķīgi bērni un neprātīgi. Tie gan ir gudri, ļaunu
darīt, bet labu darīt tie nemāk. **23** Es uzlūkoju zemi, un
redzi, tā ir tumša un tukša, - un debesi, un viņai nav sava
gaišuma. **24** Es uzlūkoju kalnus, un redzi, tie dreb, un visi
kalni trīc. **25** Es lūkoju, un redzi, neviena cilvēka nav, un
visi putni apakš debess ir aizskrējuši. **26** Es lūkoju, un
redzi, auglīgais lauks ir tuksnesis, un visas viņa pilsētas
ir salauztas priekš Tā Kunga un priekš Viņa bardzības
karstuma. **27** Jo tā saka Tas Kungs: visa tā zeme būs postā,
tomēr Es to neizpostīšu pavisam. **28** Tādēļ zeme bēdāsies,
un debess augšām aptumšosies, jo Es to esmu runājis un
apņēmies, un tas Man nebūs žēl, un no tā Es neatkāpšos.

29 Visas pilsētas bēgs no jātnieku un strēlnieku trokšņa,
tie ies biezos mežos un kāps uz klints kalniem, visas
pilsētas taps atstātas, un neviena nebūs, kas tur dzīvos.
30 Ko tu tad darīsi, tu postītā? Jebšu tu apģērbsies ar
purpuru, jebšu tu izgreznosies ar zelta glītumu, jebšu tu
savas acis darīsi jaukas, tad tu tomēr velti izgreznosies.
Tie drauģeļi tevi apsmies, tie meklēs tavu dvēseli. 31 Jo Es
dzirdu kā dzemdētājas balsi, vaidēšanu, kā no tās, kas
cieš pirmās bērnu sāpes, Ciānas meitas balsi; tā vaid un
izpleš savas rokas: ak vai, man! Jo manu dvēseli nomāc
slepkavas.

5 Ejat apkārt pa Jeruzālemes ielām un pieraugāt jel un
ņemiet vērā un meklējiet pa viņas platām ielām, vai
jūs varat kādu atrast, vai ir kāds, kas taisnību dara un
patiesību meklē, - tad Es viņai piedošu. 2 Un jebšu tie
visi saka: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, tomēr tie zvēr
nepatiesi. 3 Ak Kungs! Vai Tavas acis (neraugās) uz ticību?
Tu tos siti, bet tie nejūt sāpes, Tu tos apbēdini, bet tie
negrib pieņemt pārmācību; tie savus vaigus apcietinājuši
vairāk nekā akmeni, tie negrib atgriezties. 4 Un es sacīju:
tiešām, tie ir nabagi, tie ir neprātīgi, tādēļ ka tie nezin Tā
Kunga ceļu, sava Dieva tiesu, 5 Es iešu pie tiem lieliem
un runāšu ar tiem, jo tie zin Tā Kunga ceļu, sava Dieva
tiesu. Bet tie visi kopā to jūgu salauzuši un tās saites
saraustījuši. 6 Tādēļ tos sitīs lauva no meža, un vilks no
tuksneša tos postīs, pardelis(leopards) glūn pret viņu
pilsētām, visi, kas no turienes iziet, taps saplosīti. Jo viņu
grēki ir vairojušies, viņu pārkāpumi augumā auguši. 7
Kādēļ tad lai Es tevi žēloju? Tavi bērni Mani atstāj un

zvērē pie tā, kas dievs nav. Kad Es nu tos esmu pieēdinājis,
tad tie laužlaulību un iet pa pulkiem mauku namā. **8**
Kā baroti ērzeļi tie ceļas agri, ikviens zviedz pēc sava
tuvākā sievas. **9** Vai Man tos nebūs piemeklēt, saka
Tas Kungs, jeb vai Manai dvēselei nav jāatriebjās pie
tādiem ļaudīm, kā šie? **10** Kāpjat uz viņas mūriem un
samaitājiet tos, bet neizpostiet tos pavisam. Atņemiet
viņas stīgas, jo tās nav no Tā Kunga. **11** Jo Israēla nams
un Jūda nams palikuši visai neuzticīgi pret Mani, saka
Tas Kungs. **12** Tie aizliedz To Kungu un saka: viņš nav
tas, un mums ļaunums neuzies, mēs neredzēsim nedz
zobenu nedz badu. **13** Arī pravieši aizies vējā, jo (Dieva)
vārds nav pie viņiem; pašiem tiem tas tā notiks. **14** Tādēļ
saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot: Tāpēc ka jūs šo vārdu
sakāt, redzi, Es Savu vārdu tavā mutē darīšu par uguni
un šos ļaudis par malku, un tas tos aprīs. **15** Redzi, Es
atvedīšu pār jums tautu no tālienes, Israēla nams, saka
Tas Kungs. Tā ir stipra tauta, veca tauta, tauta, kam
valodu tu nesaproti, un nesajēdzi, ko tā runā. **16** Viņas
bultu maks ir kā atvērts kaps, tie visi ir varoņi. **17** Un
tā ēdīs tavu pļāvumu un tavu maizi, tā ēdīs tavus dēlus
un tavas meitas, tā ēdīs tavas avis un tavus vēršus, tā
ēdīs tavu vīna koku un tavu vīģes koku; tavas stiprās
pilsētas, uz ko tu paļaujies, tā izpostīs ar zobenu. **18**
Tomēr ir tanīs dienās Es jums pavisam negribu galu darīt,
saka Tas Kungs. **19** Un kad jūs sacīsiet: kādēļ Tas Kungs,
mūsu Dievs, mums visas šās lietas ir darījis? Tad tev uz
viņiem būs sacīt: tā kā jūs Mani esat atstājuši un kalpojuši
svešiem dieviem savā zemē, tāpat jūs kalposiet svešiem

zemē, kas jums nepieder. 20 Sludinājiet to Jēkaba namā,
liekat to dzirdēt iekš Jūda un sakāt: 21 Klausiet jel to,
ģeķīgie un neprātīgie ļaudis, kam acis ir, un neredz, kam
ausis ir, un nedzird. 22 Vai jūs Mani negribat bīties?
Saka Tas Kungs, vai Manā priekšā negribat drebēt? Es
smiltis lieku jūrai par ežu, par mūžīgu robežu, ka par to
nebūs iet pāri; jebšu viņas viļņi kust, tad tie tomēr nekā
neiespēj, jebšu tie gan kauc, tad tie tomēr pār to neiet
pāri. 23 Bet šiem ļaudīm ir bezdievīga un stūrgalvīga
sirds, tie atkāpjas un aiziet, 24 Un nesaka savā sirdī: lai jel
bīstamies To Kungu, savu Dievu, kas mums dod lietu agri
un vēlu - savā laikā, kas mums pasargā pļaujamā laika
noliktās nedēļas. 25 Jūsu noziegumi to aizkavē, un jūsu
grēki to labumu jums aiztur. 26 Jo starp Maniem ļaudīm
atrodas bezdievīgi; tie glūn, kā mednieki mēdz, tie liek
valgus un gūsta cilvēkus. 27 Kā putnu sprosts ir pilns
putnu, tā viņu nams ir pilns viltības, tādēļ tie ir palikuši
lieli un bagāti. 28 Tie ir tauki, tie ir gludeni, no tiem plūst
ļaunums, tie neiztiesā tiesu nedz bāriņa lietas, ka šiem
būtu labi, un nabagiem tie tiesu neizdod. 29 Vai Man tos
nebūs piemeklēt? saka Tas Kungs. Vai Manai dvēselei
nebūs atriebties pie tādiem ļaudīm, kā šie? 30 Briesmīgas
un negantas lietas notiek šai zemē. 31 Pravieši māca
viltīgi, un priesteri valda pēc sava padoma, un Maniem
ļaudīm tas tā patīk. Bet ko tad jūs pēcgalā darīsiet?

6 Bēgat, Benjamina bērni, no Jeruzālemes, bazūnējat
Tekoā, ceļat ugunszīmi BetKeremē, jo bēdas rādās no
ziemeļa puses un liels posts. 2 Es izdeldu Ciānas meitu, to
jauko un vēlīgo. 3 Gani uz viņu nāks ar saviem ganāmiem

pulkiem, tie uzcels teltis visapkārt ap viņu, tie noganīs
ikviens savu vietu. **4** Taisāties uz karu pret viņu, ceļaties,
ejam pašā dienas vidū. Ak vai, (bēdas) mums! Jo vakars
metās un ēnas paliek garākas. **5** Ceļaties, un ejam pašā
naktī un izpostīsim viņas jaukos namus. **6** Jo tā saka Tas
Kungs Cebaot: nocērtiet kokus un uzmetiet valni pret
Jeruzālemi; šī ir tā pilsēta, kas taps piemeklēta. Viņas vidū
ir tik netaisnība vien. **7** Kā avots izverd savu ūdeni, tā
viņa izverd savu ļaunumu. Varasdarbu un postu tur dzird,
kaušanās un plēšanās bez mitēšanās ir manā priekšā. **8**
Pieņem mācību, Jeruzāleme, lai Mana dvēsele no tevis
nenogriežas, lai Es tevi nedaru par tuksnesi, par zemi
bez iedzīvotāja. **9** Tā saka Tas Kungs Cebaot: kas atliek
no Israēla, to tie otrā reizē nolasīs kā vīna koku. Ņem
traukus atkal rokā kā vīna ogu lasītājs. **10** Uz ko lai es
runāju un dodu liecību, ka tie to dzird? Redzi, viņu ausis
ir neapgraizītas, ka tie nevar dzirdēt. Redzi, Tā Kunga
vārds tiem ir par apsmieklu, pie tā tiem nav labs prāts.
11 Tādēļ es esmu pilns Tā Kunga bardzības, ka nevaru
valdīties. Izgāz to arī pār bērniem uz ielām, un pār to
jaunekļu draudzi kopā, jo vīri un sievas tiks aizņemti, veci
un kas mūžu piedzīvojuši. **12** Un viņu nami taps citiem
līdz ar tīrumiem un sievām; jo Es izstiepšu Savu roku
pret tās zemes iedzīvotājiem, saka Tas Kungs. **13** Jo visi ir
mantas kārīgi, tā mazi kā lieli; tā pravietis kā priesteris,
visi dzen viltību. **14** Un tie dziedina Manas tautas vainu
kā par nieku, sacīdami: miers, miers! Kur tomēr miera
nav. **15** Tie krituši kaunā, ka darījuši negantību. Bet tie
nemaz nekaunas un neprot kauna. Tāpēc tie kritīs starp

tiem kritušiem; kad es tos piemeklēšu, tad tiem būs krist,
saka Tas Kungs. **16** Tā saka Tas Kungs: stājaties uz ceļiem
un raugāt un vaicājiet pēc tiem senajiem ceļiem, kurš
tas labais ceļš, un staigājiet pa to, tad jūs atradīsiet dusu
savai dvēselei. Bet tie saka: mēs negribam staigāt. **17** Es
arī esmu iecēlis sargus pār jums, klausāties uz trumetes
skaņu. Bet tie saka: mēs negribam klausīties. **18** Tāpēc
klausāties, tautas, un ņem vērā, draudze, kas viņu starpā
notiek. **19** Klausies, zeme! Redzi, Es vedīšu ļaunumu pār
šiem ļaudīm, viņu padomu augļus, jo tie neklausās uz
Manu vārdu, un Manu bauslību tie atmet. **20** Par ko tad
Man tas vīraks, kas nāk no Sabas, un tās labās niedres no
tālās zemes? Jūsu dedzināmie upuri Man nepatīk, un jūsu
kaujamie upuri Man nemīlami. **21** Tādēļ Tas Kungs tā
saka: redzi, Es šiem ļaudīm likšu piedauzekļus, un tēvi un
bērni kopā pie tiem piedauzīsies, kaimiņš ar kaimiņu ies
bojā. **22** Tā saka Tas Kungs: redzi, tauta nāk no ziemeļa
zemes, un liela tauta celsies no pasaules malām; **23** Tā nes
stopus un šķēpus, tā ir briesmīga un nežēlīga, viņu balss
kauc kā jūra, un tie jāj uz zirgiem; tie ir apbruņoti kā
karavīri pret tevi, Ciānas meita. **24** Kad mēs par viņiem
baumas dzirdējām, tad mūsu rokas nogura, bailība mums
uzbruka un sāpes kā dzemdētājai. **25** Neizejat laukā un
nestaigājat pa ceļu, jo ienaidnieka zobens ir visapkārt
par iztrūcināšanu. **26** Ak, mana tauta, apjoz maisu un
nometies pelnos, žēlojies kā par vienīgo dēlu, bēdājies
gauži, jo postītājs nāk pār mums piepeši. **27** Es tevi esmu
iecēlis par pārbaudītāju starp Maniem ļaudīm kā stipru
pili, ka tev viņu ceļu būs atzīt un pārbaudīt. **28** Tie visi ir

tie lielākie atkāpēji un staigā viltībā, tie ir varš un dzelzs,
tie visi ir samaitātāji. **29** Plēšas ir sadegušas, no viņu
uguns nāk tikai svins, kausētājs velti kausējis, jo sārņi
nav atšķirti. **30** Tie top nosaukti par atmestu sudrabu, jo
Tas Kungs tos ir atmetis.

7 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga, kas
sacīja: **2** Stājies Tā Kunga nama vārtos un sludini tur šo
vārdu un saki: klausiet Tā Kunga vārdu, visi no Jūda, kas
caur šiem vārtiem ieejat, To Kungu pielūgt. **3** Tā saka Tas
Kungs Cebaot, Israēla Dievs: dariet taisnus savus ceļus
un savus darbus, tad es jums likšu dzīvot šinī vietā. **4**
Nepaļaujaties uz melu vārdiem, kad saka: šis ir Tā Kunga
nams, Tā Kunga nams, Tā Kunga nams! **5** Bet ja patiesi
darīsiet labus savus ceļus un savus darbus un nesīsiet
tikuši(taisnīgu) tiesu cits citam, **6** Ja neapbēdināsiet
svešinieku, bāriņu un atraitni un neizliesiet nenoziedzīgas
asinis šinī vietā un nedzīsities pakaļ svešiem dieviem, sev
pašiem par postu, **7** Tad Es jums likšu dzīvot šai vietā, tai
zemē, ko Es esmu devis jūsu tēviem, mūžīgi mūžam. **8**
Redzi, jūs paļaujaties uz melu vārdiem, kas nekam nelīdz.
9 Vai tad jums bija zagt, nokaut un laulību pārkāpt un
nepatiesi zvērēt un Baālam kvēpināt un dzīties pakaļ
citiem dieviem, ko nepazīstat, **10** Un tad nākt un stāties
Manā priekšā šinī namā, kas nosaukts pēc Mana Vārda,
un sacīt: mēs esam glābti, šo negantību darīt? **11** Vai
tad šis nams, kas nosaukts pēc Mana Vārda, ir slepkavu
bedre jūsu acīs? Redzi, Es to gan esmu redzējis, saka Tas
Kungs. **12** Jo ejat jel uz Manu vietu, kas bija Šīlo, kur Es
Savam vārdam papriekš liku mājot, un lūkojiet, ko Es tur

esmu darījis Savu Israēla ļaužu ļaunuma dēļ. **13** Un nu
tādēļ ka jūs visus šos darbus darāt, saka Tas Kungs, un
Es uz jums tikuši(nemitīgi) esmu runājis, bet jūs neesat
klausījuši, Es jūs esmu aicinājis, bet jūs neesat atbildējuši,
14 Tad Es šim namam, kas pēc Mana Vārda nosaukts,
uz ko jūs paļaujaties, un pie šās vietas, ko Es jums un
jūsu tēviem esmu devis, tāpat darīšu, kā esmu darījis
Šīlo. **15** Un Es jūs atmetīšu no Sava vaiga, tā kā esmu
atmetis visus jūsu brāļus un visu Efraīma dzimumu. **16** Tu
tad nelūdz priekš šiem ļaudīm un nenes Manā priekšā
par viņiem ne piesaukšanu ne lūgšanu, un neaizlūdz
pie Manis, jo Es tevi neklausīšu. **17** Vai tu neredzi, ko
tie dara Jūda pilsētās un Jeruzālemes ielās? **18** Bērni
salasa malku, un tēvi kurina uguni, un sievas mīca mīklu
un taisa raušus debess ķēniņienei un upurē dzeramus
upurus citiem dieviem, Mani kaitināt. **19** Bet vai tad tie
Mani apkaitina? saka Tas Kungs. Vai tie to (nedara) sev
pašiem par kaunu? **20** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs:
redzi, Mana dusmība un Mana bardzība izgāzīsies pār šo
vietu, pār cilvēkiem un lopiem un meža kokiem un zemes
augļiem un degs un neizdzisīs. **21** Tā saka Tas Kungs
Cebaot, Israēla Dievs: liekat savus dedzināmos upurus
klāt pie saviem kaujamiem upuriem un ēdat gaļu. **22**
Jo jūsu tēviem, kad Es tos izvedu no Ēģiptes zemes, Es
neesmu ne teicis ne pavēlējis par dedzināmiem upuriem
nedz kaujamiem upuriem. **23** Bet šo vārdu Es tiem esmu
pavēlējis un sacījis: klausiet Manu balsi, tad Es jums būšu
par Dievu un jūs Man būsiet par ļaudīm, un staigājiet pa
visiem tiem ceļiem, ko Es jums pavēlēšu, lai jums labi

klājās. **24** Bet tie nav klausījuši nedz savas ausis atgriezuši,
bet staigājuši pēc savas ļaunās sirds padoma un prāta, un
Man ir pagriezuši muguru un ne vaigu. **25** No tās dienas,
kad jūsu tēvi izgājuši no Ēģiptes zemes līdz šai dienai, Es
vienā sūtīšanā pie jums esmu sūtījis visus Savus kalpus,
tos praviešus. **26** Bet tie Mani nav klausījuši, nedz savas
ausis atgriezuši, bet bijuši stūrgalvīgi, niknāki turēdamies
nekā viņu tēvi. **27** Tu gan visus šos vārdus uz viņiem
runāsi, bet tie tevi neklausīs, tu tos gan aicināsi, bet tie
neatbildēs. **28** Tāpēc saki uz tiem: šie ir tie ļaudis, kas Tā
Kunga, sava Dieva, balsi neklausa un mācību nepieņem.
Patiesība bojā gājusi un iznīkusi no viņu mutes. **29** Nocērp
savas galvas greznumu un met to nost, un raudi gauži
uz kailiem kalniem, jo Tas Kungs atmetis un atstājis šo
Savas dusmības cilti. **30** Jo Jūda bērni ir darījuši, kas
ļauns Manās acīs, saka Tas Kungs. Tie savus negantos
elkus likuši tai namā, kas nosaukts pēc Mana Vārda, to
sagānīdami; **31** Un ir uzcēluši Tovetes altārus Ben-Inoma
ielejā, sadedzināt savus dēlus un savas meitas ar uguni,
ko Es neesmu pavēlējis, un kas nav nācis Manā sirdī.
32 Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka to vairs
nesauks par Toveti un Ben-Inoma ieleju, bet par slepkavu
ieleju, un Tovetē apbedīs, jo citur vietas nebūs. **33** Un
šo ļaužu miroņi būs par barību putniem apakš debess
un zvēriem virs zemes, un neviens tos neaizdzīs. **34** Un
Es darīšu, ka Jūda pilsētās un Jeruzālemes ielās mitēsies
prieka balss un līksmības balss, brūtgāna balss un brūtes
balss; jo tā zeme būs postā.

8 Tanī laikā, saka Tas Kungs, Jūda ķēniņu kaulus un viņu
lielkungu kaulus un viņu priesteru kaulus un praviešu
kaulus un Jeruzālemes iedzīvotāju kaulus izmetīs no viņu
kapiem. **2** Un izmētās pret sauli un pret mēnesi un pret
visu debess pulku, ko tie mīlējuši un kam tie kalpojuši
un kam tie dzinušies pakaļ un ko tie meklējuši un ko
tie pielūguši. Ne tos sakrās, ne tos apraks, tie būs par
mēsliem zemes virsū. **3** Un nāvi vēlēsies dzīvības vietā visi
atlikušie, kas no šās niknās cilts atliks visās malās, kurp Es
tos atlikušos būšu aizdzinis, saka Tas Kungs Cebaot. **4** Un
saki uz tiem: tā saka Tas Kungs: kad krīt, vai atkal neceļas:
kad nogriežas, vai atkal negriežas atpakaļ? **5** Kāpēc tad šie
Jeruzālemes ļaudis atkāpjas bez mitēšanās atkāpdamies?
Tie stipri turas pie viltus un liedzās atgriezties. **6** Es esmu
vērā ņēmis un dzirdējis: tie runā, kas nepareizi; neviena
nav, kam būtu žēl savas blēdības, kas sacītu: ko esmu
darījis? Visi atkāpjas, skriedami kā traks ērzelis kas karā.
7 Stārķis apakš debess zin savus laikus, un ūbele un dzērve
un bezdelīga ņem vērā savu atnākšanas laiku, bet mani
ļaudis neatzīst Tā Kunga tiesu. **8** Kā tad jūs sakāt: mēs
esam gudri, un Tā Kunga bauslība ir pie mums? Tiešām,
redzi, rakstu mācītāju viltīgie raksti to pārvērtuši par
meliem. **9** Gudrie top apkaunoti, iztrūcināti un sagūstīti;
redzi, Tā Kunga vārdu tie ir atmetuši, kāda gudrība tad
tiem ir? **10** Tādēļ Es viņu sievas došu citiem, viņu tīrumus
svešiem mantiniekiem; jo mazi un lieli, visi kāri pēc
mantas; pravietis un priesteris, abi dzen viltību. **11** Un
tie dziedina Manas tautas vainu kā par nieku un saka:
miers! Miers! Kur tomēr miera nav. **12** Tie ir tapuši kaunā,

tāpēc ka darījuši negantību, bet tie nemaz nekaunas
un kauna neprot; tādēļ tie kritīs starp tiem krituši em,
savas piemeklēšanas laikā tie gāzīsies pie zemes, saka
Tas Kungs. **13** Es tos rautin aizraušu, saka Tas Kungs, ka
ķekari nepaliks pie vīna koka nedz vīģes pie vīģes koka, ir
lapas nokritīs, un Es tiem dodu, kas pār tiem nāks. **14**
Ko tad kavējamies? Pulcējaties un iesim stiprās pilsētās
un meklēsim tur galu! Jo Tas Kungs, mūsu Dievs, mums
nolicis galu un mūs dzirdinājis ar žulti, tāpēc ka esam
apgrēkojušies pret To Kungu. **15** Gaida mieru, bet nav
labuma, dziedināšanas laiku, bet redzi, izbailes. **16** No
Dana jau dzirdama viņa zirgu šņākšana; visa zeme dreb
no viņa ērzeļu zviegšanas skaņas; tie nāk un noēd zemi
ar viņas pilnumu, pilsētas un kas tur dzīvo. **17** Jo redzi,
Es sūtu jūsu starpā čūskas un odzes, pret ko nepalīdz
vārdošana, - tās jūs kodīs, saka Tas Kungs! **18** Kas mani
iepriecinās skumjās! Mana sirds man gurst. **19** Redzi,
Manas tautas kliegšanas balss skan no tālas zemes: vai
tad Tas Kungs vairs nav Ciānā? Vai viņas ķēniņš tur nav?
Kāpēc tie Mani apkaitinājuši ar saviem dievekļiem, ar
svešām nelietībām? **20** Pļauja ir pagājusi, augļu laiks
pagalam, bet mēs neesam atpestīti. **21** Es esmu satriekts
savas tautas posta dēļ, es esmu noskumis, izbailes mani
sagrābušas. **22** Vai tad zāļu nav Gileādā? Vai tur nav ārsta?
Kāpēc tad manas tautas sērga nav dziedināta?

9 Ak kaut manā galvā jel būtu ūdens un manas acis taptu
par asaru avotiem, tad es dienām naktīm apraudātu savas
tautas nokautos. **2** Ak kaut man tuksnesī būtu ceļavīra
mājas vieta, tad es savus ļaudis atstātu un no tiem aizietu,

jo tie visi ir laulības pārkāpēji, blēžu draudze. **3** Tie uzvelk
savu mēli kā stopu uz meliem un ne uz patiesību, tie top
vareni virs zemes, tie dodas no ļaunuma uz ļaunumu, bet
Mani tie nepazīst, saka Tas Kungs. **4** Sargājaties ikviens
no sava drauga, un nepaļaujaties ne uz savu brāli; jo
brālis brāli krāpj, un draugs staigā draugu aprunādams. **5**
Cits pret citu dzen viltību un nerunā patiesību, tie māca
savu mēli melot, tie nopūlējās netaisnību darīdami. **6**
Tava mājas vieta ir pašas viltības vidū, caur viltību tie
liedzās Mani pazīt, saka Tas Kungs. **7** Tādēļ, tā saka Tas
Kungs Cebaot: redzi, Es tos kausēšu un pārbaudīšu, - jo kā
lai Es citādi daru Savas tautas priekšā? **8** Viņu mēle ir
nāvīga bulta, tā runā viltu, ikviens ar savu muti runā par
mieru ar savu tuvāku, bet savā sirdī tam liek valgus. **9** Vai
Man tos nebūs piemeklēt? saka Tas Kungs. Vai Manai
dvēselei nebūs atriebties pie tādiem ļaudīm, kā šie? **10**
Man jāsāk raudāšana un kaukšana par kalniem un raudu
dziesma par ganībām tuksnesī; jo tās ir nodedzinātas,
ka neviens tur nestaigā, un ganāmā pulka balsi tur
nedzird; putni apakš debess un lopi ir aizskrējuši un
aizgājuši. **11** Un Jeruzālemi Es likšu par akmeņu kopu
un par mājokli tuksneša zvēriem, un Jūda pilsētas Es
darīšu par postažu bez iedzīvotājiem. **12** Kas ir tāds gudrs
vīrs, kas to saprot? Un uz ko Tā Kunga mute runājusi, ka
tas to var pasludināt? Kādēļ zeme iet bojā un izdeg kā
tuksnesis, kur neviens nestaigā? **13** Un Tas Kungs sacīja:
tādēļ ka tie atstājuši Manu bauslību, ko Es tiem esmu
licis priekšā, un nav klausījuši Manu balsi nedz pēc tās
staigājuši, **14** Bet staigājuši pēc savas sirds stūrgalvības

un Baāliem pakaļ, kā viņu tēvi tos mācījuši. **15** Tādēļ, tā
saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: Redzi, Es šos ļaudis
ēdināšu ar vērmelēm un tos dzirdināšu ar žultīm. **16** Un
Es tos izkaisīšu starp tautām, ko tie nav pazinuši nedz
viņu tēvi, un sūtīšu zobenu tiem pakaļ, tiekams Es tos
būšu izdeldējis. **17** Tā saka Tas Kungs Cebaot: ņemiet
to vērā un aicinājiet raudu sievas, lai tās nāk, un sūtat
pēc tām gudrām sievām, lai tās atnāk, **18** Un steigšus
sāk par mums raudāšanu, ka mūsu acis tek asarām un
mūsu acu plakstiņi plūst ūdenim. **19** Jo kaukšanas balss
dzirdama no Ciānas: ak! Kā esam postīti, ļoti kaunā likti,
jo mēs atstājam zemi, jo tie apgāzuši mūsu mājokļus!
20 Klausiet tad Tā Kunga vārdu, sievas, un lai jūsu auss
uzņem viņa mutes vārdu, un mācat savām meitām raudu
dziesmas, un viena otrai lai māca gaudas. **21** Jo nāve
kāpj iekšā pa mūsu logiem, tā nāk mūsu jaukos namos,
nokaut bērniņus pa ielām un jaunekļus pa gatvēm. **22**
Runā, tā saka Tas Kungs: miroņu miesas gulēs kā mēsli uz
tīruma un kā kūļi aiz pļāvēja, ko neviens nesaņem. **23**
Tā saka Tas Kungs: gudrais lai nelielās ar savu gudrību,
stiprais lai nelielās ar savu stiprumu, bagātais lai nelielās
ar savu bagātību. **24** Bet kas grib lielīties, tas lai lielās ar
to, ka viņš Mani pazīst un zin, ka Es esmu Tas Kungs,
kas dara žēlastību, tiesu un taisnību virs zemes; jo pie
tām Man ir labs prāts, saka Tas Kungs. **25** Redzi, nāk
dienas, saka Tas Kungs, ka Es piemeklēšu apgraizītos līdz
ar neapgraizītiem, **26** Ēģiptes zemi un Jūdu un Edomu
un Amona bērnus un Moabu un visus, kam apcirptas

bārdas, kas tuksnesī dzīvo. Jo visi pagāni ir neapgraizīti,
bet Israēla namam ir neapgraizīta sirds.

10 Klausiet to vārdu, ko Tas Kungs uz jums runā, Israēla
nams. **2** Tā saka Tas Kungs: nemācaties pagānu ceļu
un neizbīstaties no debess zīmēm, jebšu pagāni no tām
izbīstas. **3** Jo pagānu likumi ir nelietība. Jo tas ir koks,
mežā cirsts, darbs no amatnieka rokām ar cirvi. **4** Viņš
to izgrezno ar sudrabu un ar zeltu, stiprina ar naglām
un ar āmuriem, ka nešaubās. **5** Tie ir kā tēsti stabi un
nerunā, tie top apkārt nēsāti, jo paši nestaigā. Nebīstaties
no viņiem, jo tie nedara ļauna, arī labu darīt tie nevar. **6**
Bet nu neviena nav, kā Tu, Kungs; Tu esi liels, un liels ir
Tavs vārds ar spēku. **7** Kas Tevi nebītos, Tu tautu Ķēniņ?
Jo tas Tev nākas, tādēļ ka starp visiem pagānu gudriem
un visās viņu valstīs neviena tāda nav, kā Tu. **8** Tiešām,
tie visi kopā ir neprātīgi un ģeķīgi. Jo viņu mācība ir
nelietība, tie ir koks. **9** Izkalts sudrabs top atvests no
Taršiša un zelts no Ūpaza, kalēja darbam un kausētāja
rokām; pazilas drēbes un purpurs ir viņu apģērbs; tie visi
ir amatnieku darbs. **10** Bet Tas Kungs ir patiesi Dievs, Viņš
ir dzīvs Dievs un mūžīgs Ķēniņš. No Viņa bardzības zeme
dreb, un tautas Viņa dusmību nevar panest. **11** Tā jums
uz tiem būs sacīt: tiem dieviem, kas debesi un zemi nav
darījuši, tiem būs iet bojā no zemes un no šīs pasaules. **12**
Viņš zemi radījis caur Savu spēku un pasauli dibinājis
caur Savu gudrību un debesis izpletis caur Savu padomu.
13 Kad Viņa balss atskan, tad ūdeņi krāc debesīs, un Viņš
liek miglai celties no zemes galiem, Viņš dara zibeņus ar
lietu un liek vējam nākt no Viņa alām. **14** Visi cilvēki

paliek stulbi bez saprašanas, visi kausētāji top kaunā ar
saviem tēliem, jo ko tie lej, ir meli, un dvašas tur nav. **15**
Tie ir nelietība un apsmejams darbs; piemeklēšanas laikā
tie iet bojā. **16** Tā kā šie nav Jēkaba daļa, jo Viņš ir visu
lietu Radītājs, un Israēls ir Viņa mantības cilts, - Kungs
Cebaot ir Viņa vārds. **17** Pacel savu paunu no zemes, tu
kas sēdi spaidos. **18** Jo tā saka Tas Kungs: redzi, šoreiz
Es metu projām tās zemes iedzīvotājus kā ar lingu, un
Es tos spaidīšu, ka tiek atrasti. **19** Vai manu bēdu! Mana
vaina ir sāpīga! Bet es saku: tās ir gan sāpes, bet man tās
jāpanes. **20** Mana telts ir postīta, un visas manas virves
ir sarautas; mani bērni no manis aizgājuši un to vairs
nav. Neviena nav, kas manu dzīvokli uztaisa un manas
teltis uzceļ. **21** Jo tie gani palikuši stulbi un nav To Kungu
meklējuši, tādēļ tiem nav labi izdevies, bet viss viņu
ganāmais pulks izklīdis. **22** Klau, ko dzird! Redzi, nāk liels
troksnis no ziemeļa zemes, postā likt Jūda pilsētas un
darīt par mājokli tuksneša zvēriem. **23** Es zinu, ak Kungs,
ka cilvēka ceļš pie viņa paša nestāv; tas nestāv pie vīra,
kā lai staigā, kurp tas lai sper savus soļus. **24** Pārmāci
mani, ak Kungs, bet ar žēlastību, ne savā bardzībā, ka
Tu mani neiznīcini. **25** Izgāz Savu dusmību pār tiem
pagāniem, kas tevi nepazīst, un pār tām ciltīm, kas Tavu
vārdu nepiesauc. Jo tie Jēkabu aprijuši, tie viņu apēduši
un viņu izdeldējuši un viņa druvas izpostījuši.

11 Šis ir tas vārds, kas no Tā Kunga tā notika uz Jeremiju:
2 Klausiet šās derības vārdus un runājiet uz Jūda vīriem
un uz Jeruzālemes iedzīvotājiem. **3** Un saki uz tiem: tā
saka Tas Kungs, Israēla Dievs: nolādēts lai ir tas cilvēks,

kas neklausa šās derības vārdiem, **4** Ko Es jūsu tēviem
esmu pavēlējis, kad tos izvedu no Ēģiptes zemes, no tā
dzelzs cepļa, un sacīju: klausiet Manu balsi, un dariet to,
tā kā Es jums pavēlu, tad jūs Man būsiet par ļaudīm, un Es
jums būšu par Dievu, **5** Lai Es to zvērestu piepildu, ko Es
jūsu tēviem esmu zvērējis, viņiem dot zemi, kur piens un
medus tek, tā kā tas šodien ir. Tad es atbildēju un sacīju:
Āmen, Kungs! **6** Un Tas Kungs sacīja uz mani: izsauc visus
šos vārdus pa Jūda pilsētām un pa Jeruzālemes ielām, un
saki: klausiet šās derības vārdus un dariet tos. **7** Jo Es
jūsu tēviem skaidri esmu apliecinājis tai dienā, kad tos
izvedu no Ēģiptes zemes, līdz šai dienai, tikuši(vienmēr)
liecību dodams, un sacīju: klausiet Manu balsi. **8** Bet tie
nav klausījuši nedz savas ausis atgriezuši, bet staigājuši
ikviens pēc savas niknās sirds stūrgalvības. Tāpēc Es
liku pār tiem nākt visiem šīs derības vārdiem, ko Es
pavēlēju darīt, un tie nav darījuši. **9** Un Tas Kungs uz mani
sacīja: sabiedrība rodas starp Jūda vīriem un Jeruzālemes
iedzīvotājiem. **10** Tie ir atgriezušies pie savu vectēvu
noziegumiem, kas liegušies Maniem vārdiem klausīt,
un citiem dieviem dzinušies pakaļ, tiem kalpot. Israēla
nams un Jūda nams pārkāpuši Manu derību, ko Es ar viņu
tēviem esmu cēlis. **11** Tādēļ tā saka Tas Kungs: redzi Es
pār tiem vedīšu ļaunumu, no kā tie nevarēs izbēgt; kad
tie tad uz Mani brēks, tad Es tos neklausīšu. **12** Un Jūda
pilsētas un Jeruzālemes iedzīvotāji noies un brēks uz tiem
dieviem, kam tie kvēpinājuši; bet pestīt tie tos neatpestīs
viņu nelaimes laikā. **13** Jo cik tev pilsētu, Jūda, tik arī tavu
dievu, un cik Jeruzālemē ielu, tik altāru jūs esat cēluši

par kaunu, altārus Baālam kvēpināt. **14** Tu tad nelūdz par
šiem ļaudīm un nenes par tiem piesaukšanu un lūgšanu,
jo Es neklausīšu, kad tie Mani piesauks par savu nelaimi.
15 Kas Manam mīļam ir Manā namā, kur tā top darīts, tāda
blēdība no tāda pulka! Vai solījumi un upura gaļa atņems
nelaimi no tevis? Tad tu varētu gavilēt. **16** Tas Kungs tevi
nosauca par zaļu eļļas koku, kas jauks un auglīgs, bet nu
Viņš tam uguni pielicis ar lielu trokšņa skaņu, un viņa
zari lūst. **17** Jo Tas Kungs Cebaot, kas tevi dēstījis, tas
par tevi nospriedis nelaimi, Israēla nama un Jūda nama
niknuma dēļ, ko tie savā starpā dara, Mani apkaitināt,
Baālam kvēpinādami. **18** Nu Tas Kungs man to ir zināmu
darījis, un es to zinu; Tu man esi rādījis viņu padomu.
19 Un es biju tā kā lēna avs, ko ved pie kaušanas, un es
nezināju, ka tie pret mani bija domājuši tādas domas:
lai to koku ar viņa augļiem maitājam un viņu izdeldam
no dzīvo zemes, ka viņa vārdu vairs nepieminētu. **20**
Bet Tu, Kungs Cebaot, taisnais soģi, kas pārbaudi īkstis
un sirdis, liec man redzēt Tavu atriebšanu pie viņiem,
jo Tev es esmu pavēlējis savu tiesas lietu. **21** Tādēļ tā
saka Tas Kungs pret Anatotas vīriem, kas tavu dvēseli
meklē un saka: nesludini pret mums Tā Kunga Vārdā, ja
negribi mirt caur mūsu rokām. **22** Tādēļ tā saka Tas Kungs
Cebaot: redzi, Es tos piemeklēšu un tiem jaunekļiem būs
mirt caur zobenu, viņu dēli un viņu meitas mirs badā, ka
no tiem nekas neatliks. **23** Jo nelaimei Es likšu nākt pār
Anatotas vīriem viņu piemeklēšanas gadā.

12 Tu, ak Kungs, palieci taisns, kad es ar Tevi gribētu
tiesāties; tomēr par tiesu ar Tevi gribu runāt. Kāpēc

bezdievīgiem ceļš labi izdodas, un visiem, kas dara viltu,
labi klājās? **2** Tu tos esi dēstījis, un tie ir iesakņojušies
un aug un nes augļus; Tu gan esi tuvu viņu mutei, bet
tālu no viņu sirdīm. **3** Bet mani, ak Kungs, Tu pazīsti,
mani Tu redzi un pārbaudi manu sirdi, kāda tā ir tavā
priekšā. Aizrauj viņus kā avis uz kaušanu un nolieci tos
uz nokaušanas dienu! **4** Cik ilgi tad zeme lai bēdājās un
zāle visur laukā lai savīst? Iedzīvotāju blēdības dēļ lopi un
putni iet bojā. Jo tie saka: viņš neredz, kā mums pēcgalā
klāsies! **5** Kad tu skrēji ar kājniekiem un tie tevi nokausēja,
kā tad tu varētu skrieties ar zirgiem? Un ja tu jūties drošs
miera zemē, ko tad tu darīsi Jardānes varenos biezumos?
6 Jo, pat tavi brāļi un tavs tēva nams ir neuzticīgi pret
tevi un sauc pilnā balsī tev pakaļ. Neuzticies tiem, kad tie
laipnīgi ar tevi runā. **7** Es Savu namu esmu atstājis un
atmetis Savu mantas tiesu un to, ko Mana dvēsele mīļo,
nodevis viņa ienaidniekiem rokā. **8** Mana mantība Man ir
palikusi kā lauva mežā; tā savu balsi pret Mani pacēlusi,
tādēļ Es to esmu ienīdējis. **9** Mana mantība Man ir kā
raibs putns, kam putni uzkrīt no visām pusēm. Nāciet,
sapulcinājaties, visi zvēri laukā, nāciet un ēdiet. **10** Daudz
gani maitājuši Manu vīna dārzu, tie ir saminuši Manu
tīrumu, Manu jauko tīrumu tie darījuši par tukšu postažu.
11 Tas ir postā, izpostīts tas bēdājās Manā priekšā; visa
zeme ir postīta, jo neviena nav, kam sirds to ņem vērā. **12**
Pa visiem tuksneša kalniem postītāji nākuši, jo Tā Kunga
zobens rij no viena zemes gala līdz otram, un miera nav
nevienai miesai. **13** Tie sēj kviešus, bet ērkšķus tie pļauj,
tie gan grūti strādā, bet nepelna nekā. Tā tad topat kaunā

ar saviem augļiem caur Tā Kunga karsto bardzību. **14** Tā
saka Tas Kungs par visiem maniem nikniem kaimiņiem,
kas aizskar to mantību, ko Es esmu devis mantot Saviem
Israēla ļaudīm: Es tos izraušu no viņu zemes un Jūda
namu Es izraušu no viņu vidus. **15** Un notiks, kad Es tos
būšu izrāvis, tad Es atkal par tiem apžēlošos, Es tos vedīšu
atpakaļ, ikkatru savā daļā un ikkatru savā zemē. **16** Un ja
tie Manu ļaužu ceļu tikuši(rūpīgi) mācīsies un zvērēs pie
Mana Vārda: „Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo!“Tā kā tie
Manus ļaudis ir mācījuši pie Baāla zvērēt, - tad tie taps
uzņemti Manu ļaužu vidū. **17** Bet ja tie neklausīs, tad Es šo
tautu izraušu un to pavisam izdeldēšu, saka Tas Kungs.

13 Tā Tas Kungs uz mani sacījis: ej un pērc sev nātnu(linu)
jostu un jozies ar to ap saviem gurniem, bet neliec to
ūdenī. **2** Tad es pirku jostu pēc Tā Kunga vārda un apjozos
ar to ap saviem gurniem. **3** Un Tā Kunga vārds notika
uz mani otru reiz un sacīja: **4** Ņem to jostu, ko tu esi
pircis, kas ap taviem gurniem, un celies, ej pie Eifrates un
apslēp to tur kādā klints plaisumā. **5** Un es gāju un to
apslēpu pie Eifrates, kā Tas Kungs man bija pavēlējis. **6**
Tad pēc ilgāka laika Tas Kungs uz mani sacīja: celies, ej
pie Eifrates un ņem to jostu no turienes, ko Es tev esmu
pavēlējis, tur apslēpt. **7** Tad es gāju pie Eifrates un raku
un ņēmu to jostu no tās vietas, kur to biju apslēpis, un
redzi, tā josta bija maitāta un nederēja vairs nekam. **8** Tad
Tā Kunga vārds uz mani notika un sacīja: **9** Tā saka Tas
Kungs: tāpat Es maitāšu Jūda lepnību un Jeruzālemes lielo
lepnību. **10** Šie niknie ļaudis, kas negrib klausīt Manus
vārdus un staigā pēc savas sirds stūrgalvības un dzenās

citiem dieviem pakaļ, viņiem kalpot un priekš viņiem
klanīties, tie būs kā šī josta, kas nekam vairs neder. **11** Jo
kā josta pieglaužas pie vīra gurniem, tā Es visu Israēla
namu un visu Jūda namu esmu sev pieglaudījis, saka Tas
Kungs, ka tie Man būtu par ļaudīm un par vārdu un par
slavu un par godu, bet tie nav klausījuši. **12** Tāpēc saki
uz tiem šo vārdu: tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: visi
trauki top ar vīnu pildīti. Kad tie uz tevi sacīs: Vai tad
mēs to nezinām, ka visi trauki ar vīnu top pildīti? **13**
Tad tev uz viņiem būs sacīt: tā saka Tas Kungs: redzi,
visus šās zemes iedzīvotājus, un ķēniņus, kas uz Dāvida
goda krēsla sēž, un priesterus un praviešus un visus
Jeruzālemes iedzīvotājus Es pildīšu ar reibumu. **14** Un
Es tos sadauzīšu vienu pret otru, tēvus un bērnus, visus
kopā, saka Tas Kungs, Es nesaudzēšu un netaupīšu, nedz
apžēlošos, ka Es tos neizdeldētu. **15** Klausiet un ņemiet
vērā, nelepojaties, jo Tas Kungs to runājis. **16** Dodiet Tam
Kungam, savam Dievam, godu, pirms tumsa metās, un
pirms jūsu kājas piedauzās pie krēslības kalniem, un jūs
uz gaismu gaidāt, bet Viņš to darīs par nāves ēnu un
pārvērtīs par tumsību. **17** Bet kad jūs to neklausīsiet,
tad mana dvēsele raudās slepeni tādas lepnības dēļ. Un
manas acis izlies gaužas asaras un asarām plūdīs, tādēļ ka
Tā Kunga ganāmais pulks top aizvests cietumā. **18** Saki
uz ķēniņu un uz ķēniņieni: zemojaties, sēžaties zemē, jo
viss jūsu galvas glītums, jūsu godības kronis, ir nokritis.
19 Pilsētas pret dienvidiem ir aizslēgtas, un nav, kas tās
atver, visa Jūda cilts ir aizvesta, tā ir pavisam aizvesta. **20**
Paceļat savas acis un raugāt, kas nāk no ziemeļiem. Kur ir

tas ganāmais pulks, kas tev bija dots, tavas godības avis?
21 Ko tu sacīsi, kad Viņš tev cels par galvu tos, ko tu sev
pielabinājis par draugiem? Vai tad tevi sāpes nesagrābs,
kā sievu, kas dzemdē? **22** Kad tu tad savā sirdī sacīsi:
Kāpēc man tas notiek? Tavu lielo noziegumu dēļ tavu
drēbju vīles ir atsegtas un tavas kājas piesmietas. **23** Vai
Moru vīrs var savu ādu pārvērst jeb pardelis(leopards)
savus raibumus? Tad arī jūs varētu labu darīt, kad esat
ieraduši ļaunu darīt. **24** Tādēļ Es tos gribu izkaisīt kā
pelavas, kas izput no tuksneša vēja. **25** Šī būs tava daļa, tā
tiesa, ko Es tev esmu nospriedis, saka Tas Kungs, tāpēc ka
tu mani esi aizmirsusi un paļāvusies uz meliem. **26** Tad
arī Es tavas drēbju vīles atsegšu pār tavu vaigu, ka tavs
kauns top redzams. **27** Jo Es esmu redzējis tavu laulības
pārkāpšanu, tavu nešķīsto iekārošanu, tavu neganto
maukošanu uz elku kalniem, laukā tavu negantību. Ak
vai, tev, Jeruzāleme! Vai tad tu negribi palikt šķīsta, cik
ilgi tas vēl būs?

14 Šis ir Tā Kunga vārds, kas noticis uz Jeremiju, par to
bula(sausuma) laiku. **2** Jūda bēdājās, un viņa vārti tvīkst,
sērodamies tie guļ pie zemes, un Jeruzālemes brēkšana
kāpj uz augšu. **3** Un viņu cienīgie sūta savus zemos pēc
ūdens; tie nāk pie akām, neatrod ūdens, atgriežas ar
saviem traukiem tukšā, top kaunā un noskumst un apsedz
savu galvu. **4** Tāpēc ka zeme iztrūkusies, ka lietus nav
virs zemes, arāji ir nokaunējušies, apsedz savu galvu. **5**
Pat stirna laukā atnesās un atstāj (savus bērnus), tāpēc ka
zāles nav. **6** Un meža ēzeļi stāv pakalnos un tvarsta vēju,
kā tuksneša vilki; viņu acis pamirst, tāpēc ka zāles nav.

7 Ak Kungs, jebšu mūsu noziegumi liecina pret mums,
tomēr palīdzi Tava Vārda dēļ, jo mūsu atkāpšanās ir
liela, pret Tevi esam grēkojuši. 8 Ak Israēla cerība, viņa
Pestītājs bēdu laikā, kāpēc Tu gribi būt kā svešinieks šai
zemē, jeb kā ceļavīrs, kas nāk, tik palikt par nakti? 9 Kāpēc
Tu gribi būt kā vīrs, kas iztrūcies, kā varonis, kas nevar
glābt? Tomēr Tu Kungs esi mūsu vidū, un mēs pēc Tava
Vārda esam nosaukti, neatstājies no mums! 10 Tā saka
Tas Kungs uz šiem ļaudīm: tie mīļo šurp un turp skraidīt
un nevalda savas kājas, tāpēc Tam Kungam nav labs prāts
pie tiem. Nu Viņš pieminēs viņu noziegumu un piemeklēs
viņu grēkus. 11 Un Tas Kungs sacīja uz mani: nelūdz par
šiem ļaudīm, tiem par labu. 12 Jebšu tie gavē, taču Es
viņu brēkšanu neklausīšu, un jebšu tie upurē dedzināmus
upurus un ēdamus upurus, tad Man tomēr pie tiem nebūs
labs prāts, bet caur zobenu un caur badu un caur mēri Es
tos izdeldēšu. 13 Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs! Redzi,
pravieši saka uz tiem: jūs neredzēsiet zobenu, un bads jūs
neaizņems, bet es jums došu īstenu mieru šinī vietā. 14
Un Tas Kungs sacīja uz mani: tie pravieši sludina melus
Manā Vārdā, Es tos neesmu sūtījis nedz tiem pavēlējis
nedz uz tiem runājis. Tie jums sludina melu parādīšanu
un zīlēšanu un nelietību un savu pašu sirds viltību. 15
Tādēļ saka Tas Kungs tā par tiem praviešiem, kas Manā
Vārdā sludina, ko Es neesmu sūtījis, un kas saka, zobens
nebūs nedz bads šinī zemē: caur zobenu un caur badu šie
pravieši taps aprīti. 16 Un tie ļaudis, kam šie sludina,
gulēs uz Jeruzālemes ielām aiz bada un zobena, un nebūs,
kas tos aprok ar viņu sievām un ar viņu dēliem un ar

viņu meitām; tā Es viņu ļaunumu izgāzīšu pār viņiem. **17**
Tāpēc saki uz tiem šo vārdu: manas acis plūst asarām
dienās un naktīs un nemitās; jo tā jaunava, manu ļaužu
meita, ir satriekta ar lielu triecienu, ar varen lielu mocību.
18 Kad es izeju laukā, tad redzi, tur ir zobena nokauti,
kad es nāku pilsētā, tad redzi, tur guļ badu miruši. Un
pravieši un priesteri iet apkārt pa zemi, ko tie nepazīst.
19 Vai tad Tu Jūdu pavisam esi atmetis, jeb vai Tava
dvēsele Ciānu apnikusi? Kāpēc Tu mūs esi sitis, ka mums
dziedināšanas vairs nav? Gaida uz mieru, bet labuma nav,
un uz dziedināšanas laiku, bet redzi, izbailes. **20** Kungs,
mēs atzīstam savu bezdievību un savu tēvu noziegumu,
ka pret tevi esam grēkojuši. **21** Neatmet mūs Tava Vārda
dēļ, un lai Tavs godības krēsls netop nievāts; piemini un
neiznīcini Savu derību ar mums. **22** Vai ir starp pagānu
elkiem, kas liek lietum līt, jeb vai debess var dot lietu?
Vai Tu tas neesi, ak Kungs, mūsu Dievs? Tāpēc mēs uz
Tevi gribam gaidīt, jo Tu dari visas šīs lietas.

15 Un Tas Kungs sacīja uz mani: jebšu pat Mozus un
Samuēls Manā priekšā stāvētu, tomēr Man nebūtu labs
prāts pie šiem ļaudīm; dzen tos nost no Mana vaiga, lai
tie iet projām. **2** Un kad tie uz tevi sacīs: kurp mums būs
iet? Tad saki uz tiem: tā saka Tas Kungs: kam nāve uziet,
tam lai uziet, un kam zobens uziet, tam lai uziet, un kam
bads uziet, tam lai uziet, un kam cietums uziet, tam lai
uziet. **3** Jo Es tos piemeklēšu ar četrkārtīgām mocībām,
saka Tas Kungs: ar zobenu tos nokaudams un ar suņiem
tos raustīdams un ar putniem apakš debess un ar zemes
zvēriem, ka tie top aprīti un izdeldēti. **4** Un Es tos nodošu

uz vārdzināšanu visās pasaules valstīs, Manasus, Hizkijas
dēla, Jūda ķēniņa dēļ, par to, ko viņš Jeruzālemē darījis. **5**
Jo kas tevi saudzēs, Jeruzāleme, jeb kas tevi žēlos, jeb
kas noies, vaicāt pēc tavas labklāšanās? **6** Tu mani esi
atstājusi, saka Tas Kungs, tu esi atpakaļ gājusi; tāpēc Es
Savu roku pret tevi gribu izstiept un tevi izdeldēt; Es
esmu apnicis žēlot. **7** Un Es tos ar vētekli izvētīšu ārā pa
zemes vārtiem, un Es Saviem ļaudīm nolaupīšu bērnus un
tos izdeldēšu, tādēļ ka tie neatgriežas no saviem ceļiem.
8 Atraitņu Man būs vairāk viņu starpā nekā jūras smiltis.
Es tiem uzvedīšu pār jaunekļu māti postītāju dienas vidū,
Es piepeši uz to metīšu bailes un briesmas. **9** Kas septiņus
bērnus dzemdējusi, iztvīks un izlaidīs savu dvēseli. Viņas
saule noies vēl dienas laikā, viņa taps kaunā un par
apsmieklu; un viņu atlikušos Es nodošu zobenam viņu
ienaidnieku priekšā, saka Tas Kungs. **10** Ak vai, man,
mana māte, ka tu mani esi dzemdējusi, strīdus vīru un
ķildas vīru visai zemei! Es neesmu aizdevis un man nav
aizdevuši tomēr visi mani lād. **11** Tas Kungs sacīja: tiešām,
Es tevi stiprināju uz labu, tiešām, Es daru, ka nelaimes
laikā un spaidu laikā ienaidnieks lūgdamies pie tevis
griezīsies. **12** Vai tad ar dzelzi var salauzt, ziemeļa dzelzi
un varu? **13** Tavu padomu un tavu mantu Es nodošu par
laupījumu bez maksas, un to visu tavu grēku dēļ pa visām
tavām robežām. **14** Un Es likšu taviem ienaidniekiem
to nest uz zemi, ko tu nepazīsti. Jo Manas bardzības
uguns ir iededzies, tas degs pār jums. **15** Ak Kungs, Tu
to zini, piemini mani un piemeklē mani un atrieb mani
pie maniem vajātājiem! Pēc Savas lēnprātības neņem

mani nost; zini, ka es Tevis dēļ topu nievāts. **16** Kad Tavs
Vārds man notika, tad es to esmu uzņēmis, un Tavs Vārds
man ir bijis par prieku un par sirds līksmību, jo es esmu
nosaukts pēc Tava Vārda, ak Kungs Dievs Cebaot! **17** Es
neesmu sēdējis smējēju draudzē un neesmu priecājies
(ar tiem); Tavas rokas dēļ es esmu vientulis sēdējis, jo
Tu mani esi pildījis ar skumību. **18** Kāpēc tad manas
sāpes nemitās, un mana mocība ir tik grūta, ka negribās
dziedinājumu? Vai Tu man gribi būt kā viltīga upe, kā
ūdens, kas izsīkst. **19** Tāpēc Tas Kungs tā saka: ja tu
atgriezīsies, tad Es tevi griezīšu atpakaļ un tu stāvēsi
Manā priekšā. Un ja tu izšķirsi to, kas cienīgs no tā, kas
niecīgs, tad tu būsi tā kā Mana mute. Tiem būs pie tevis
griezties, bet tu negriezīsies pie viņiem. **20** Jo Es tevi ceļu
šiem ļaudīm par stipru vara mūri; tie gan pret tevi karos,
bet tevi nepārspēs; jo Es esmu ar tevi, tevi atpestīt un
tevi izglābt, saka Tas Kungs. **21** Tiešām, Es tevi atpestīšu
no ļauno rokas un tevi izglābšu no briesmīgo dūres.

16 Un Tā Kunga vārds uz mani tā notika: **2** Tev nebūs
sievu ņemt, tev arī nebūs šinī vietā dzemdināt ne dēlus
ne meitas. **3** Jo tā saka Tas Kungs par tiem dēliem un par
tām meitām, kas šai vietā piedzimuši, ir par viņu mātēm,
kas tos dzemdē un par viņu tēviem, kas tos dzemdina
šai zemē: **4** Tie nomirs ar nāvīgām sērgām, tie netaps
apraudāti nedz aprakti, tie būs par mēsliem virs zemes;
tie taps aprīti caur zobenu un caur badu, un viņu miesas
būs par barību putniem apakš debess un zvēriem virs
zemes. **5** Jo tā saka Tas Kungs: tev nebūs iet raudu namā,
un neej gaust nedz par tiem žēloties. Jo tā saka Tas Kungs:

No šiem ļaudīm Es esmu atņēmis Savu mieru, žēlastību
un apžēlošanu, **6** Tā ka lieli un mazi šai zemē nomirs
un netaps aprakti, tie arī netaps apraudāti un nevienam
nebūs graizīties, nedz apcirpties viņu dēļ. **7** Tiem arī
nebūs lauzt sēru maizi, tos iepriecināt par mirušu, un tos
nebūs dzirdināt ar iepriecināšanas biķeri par tēvu vai
māti. **8** Tāpat neej dzīru namā pie tiem sēdēt ēst un dzert.
9 Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, šinī
vietā priekš jūsu acīm un jūsu dienās Es likšu mitēties
prieka balsij un līksmības balsij, brūtgāna balsij un brūtes
balsij. **10** Un kad tu šiem ļaudīm visus šos vārdus teiksi
un tie uz tevi saka: Kāpēc Tas Kungs pret mums runā visu
šo lielo ļaunumu? Un kas ir mūsu noziegums, un kas ir
mūsu grēks, ar ko esam apgrēkojušies pret To Kungu,
savu Dievu? **11** Tad tev uz tiem būs sacīt: tādēļ ka jūsu
tēvi Mani atstājuši, saka Tas Kungs, un citiem dieviem
dzinušies pakaļ un tiem kalpojuši un tos pielūguši, bet
Mani atstājuši un nav turējuši Manu bauslību. **12** Un
jūs esat niknāki darījuši nekā jūsu tēvi. Jo redzi, jūs
staigājat ikviens pēc savas niknās sirds stūrgalvības un
Mani neklausiet. **13** Un tā tad Es jūs izmetīšu no šīs zemes
uz zemi, ko nepazināt, ne jūs ne jūsu tēvi, un tur jūs
kalposiet citiem dieviem dienām naktīm, tādēļ ka Es jums
neparādīšu žēlastību. **14** Tādēļ redzi, nāks dienas, saka
Tas Kungs, ka vairs nesacīs: „Tik tiešām kā Tas Kungs
dzīvo, kas Israēla bērnus no Ēģiptes zemes izvedis, "- **15**
Bet: „Tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo, kas Israēla bērnus
no ziemeļu zemes izvedis un no visām zemēm, kurp viņš
tos bija aizdzinis"; jo Es tos atkal atvedīšu viņu zemē, ko

esmu devis viņu tēviem. **16** Redzi, Es sūtīšu pēc daudz
zvejniekiem, saka Tas Kungs, - tiem tos būs zvejot, un pēc
tam Es sūtīšu pēc daudz medniekiem, tie tos medīs pa
visiem kalniem un pa visiem pakalniem, un pat akmens
kalnu plaisumos. **17** Jo Manas acis redz visus viņu ceļus,
Manā priekšā tie nav apslēpti, nedz viņu noziegums
apklāts priekš Manām acīm. **18** Bet papriekš Es viņu
noziegumu un viņu grēku atmaksāšu divkārtīgi, tāpēc ka
tie Manu zemi sagānījuši ar savu elka dievu maitām un
Manu mantas tiesu piepildījuši ar savām negantībām. **19**
Ak Kungs, tu esi mans spēks un mans stiprums un mans
patvērums bēdu dienā. Pie tevis nāks tautas no pasaules
galiem un sacīs: tiešām, mūsu tēvi turējuši viltīgus un
nelietīgus dievekļus, kas nekā nevarēja palīdzēt. **20** Vai
tad cilvēkam sev būs dievus taisīt, kas dievi nav? **21** Tādēļ
redzi, Es, šim brīdim, tiem darīšu zināmu, Es tiem darīšu
zināmu Savu roku un Savu varu, un tiem būs atzīt, ka
Mans vārds ir: Tas Kungs.

17 Jūda grēki ir rakstīti ar dzelzs rakstāmo, ar dimanta
asmeni, tie ir ierakstīti viņu sirds galdā un uz jūsu altāru
ragiem, **2** Tā ka viņu bērni piemin savus altārus un savas
Ašeras pie zaļiem kokiem uz augstiem pakalniem. **3** Bet
Es Savu kalnu līdz ar to tīrumu, tavu padomu un visas
tavas mantas nodošu par laupījumu līdz ar taviem elku
kalniem, to grēku dēļ, kas visās tavās robežās. **4** Tā tu
caur savu paša vainu no savas daļas tapsi izdzīts, ko Es tev
biju devis. Un Es tev likšu kalpot taviem ienaidniekiem
zemē, ko tu nepazīsti; jo jūs Manas bardzības uguni esat
iededzinājuši, kas degs mūžīgi. **5** Tā saka Tas Kungs:

Nolādēts tas cilvēks, kas paļaujas uz cilvēkiem un ieceļ
miesu par savu elkoni, un kā sirds no Tā Kunga atkāpjās.
6 Jo tas būs tā kā vientulis koks klajumā un neredzēs
labumu nākam, bet paliek izkaltušās tuksneša vietās,
neauglīgā zemē, kur neviens nedzīvo. **7** Svētīgs tas cilvēks,
kas uz To Kungu paļaujas, un kura cerība ir Tas Kungs. **8**
Jo tas būs kā koks, kas pie ūdens dēstīts, kas savas saknes
izlaiž pie upes un nejūt, kad karstums nāk; viņa lapas
paliek zaļas, un sausā gadā viņš nebēdā un nemitās augļus
nest. **9** Sirds ir viltīga pār visām lietām un samaitāta,
kas to var izzināt? **10** Es, Tas Kungs, izmanu sirdi un
pārbaudu īkstis un dodu ikvienam pēc viņa ceļiem, pēc
viņa darbu augļiem. **11** Tā kā irbe perē olas, ko nav dējusi,
tāpat ir, kas bagātību sakrāj, bet ne ar taisnību; pusmūžā
viņam tā jāatstāj un galā viņš ir ģeķis. **12** Bet Tu godības
sēdeklis, augsts no iesākuma, mūsu svētuma vieta, **13** Ak
Kungs, Tu Israēla cerība, visi, kas Tevi atstāj, taps kaunā!
"Tie, kas no Manis atkāpjas, taps zemē rakstīti, jo tie
atstāj To Kungu, to dzīvā ūdens avotu." **14** Dziedini mani,
ak Kungs, tad es būšu dziedināts, atpestī mani, tad es
būšu atpestīts, jo tu esi mana slava. **15** Redzi, tie uz mani
saka: kur ir Tā Kunga vārds? Lai jel nāk. **16** Bet es neesmu
liedzies, par ganu būt, Tev pakaļ iet, un nelaimes dienas
es neesmu vēlējies. Tu to zini: kas no manas mutes izgājis,
tas ir atklāts Tavā priekšā. **17** Neesi man par briesmām!
Tu esi mans patvērums ļaunā dienā. **18** Lai mani vajātāji
top kaunā, bet lai es netopu kaunā; lai tie top iztrūcināti,
bet lai es netopu iztrūcināts; lai nāk pār tiem nelaimes
diena, un satriec tos ar divkārtīgu satriekšanu. **19** Tā Tas

Kungs uz mani sacīs: ej un stāvi ļaužu vārtos, kur Jūda
ķēniņi ieiet, un kur tie iziet, un visos Jeruzālemes vārtos,
20 Un saki uz tiem: klausiet Tā Kunga vārdu, Jūda ķēniņi,
un visa Jūda cilts, un visi Jeruzālemes iedzīvotāji, kas pa
šiem vārtiem ieejat. **21** Tā saka Tas Kungs: sargājaties par
savām dvēselēm, un nenesiet nekādu nastu svētdienā, un
nevediet nekā pa Jeruzālemes vārtiem. **22** Un neiznesiet
nastas no saviem namiem svētdienā un nedariet nekādu
darbu, bet svētījiet to svēto dienu, kā Es jūsu tēviem
esmu pavēlējis. **23** Bet tie nav klausījuši nedz savas ausis
atgriezuši, bet tie bijuši stūrgalvīgi un nav klausījuši un
mācību nav pieņēmuši. **24** Tad nu tā notiks: ja jūs Mani
klausīt klausīsiet, saka Tas Kungs, un nenesīsiet nastas
pa šīs pilsētas vārtiem svētdienā, un svētīsiet to svēto
dienu, tai dienā nekādu darbu nedarīdami, **25** Tad pa
šīs pilsētas vārtiem ies ķēniņi un lielkungi, kas sēž uz
Dāvida goda krēsla un brauks ar ratiem un zirgiem, tie
un viņu lielkungi, Jūda vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji, un
šī pilsēta stāvēs mūžīgi. **26** Un nāks no Jūda pilsētām un
no Jeruzālemes apkārtnes un no Benjamina zemes un no
lejas un no kalniem un no dienvidiem(Negebas) un atnesīs
dedzināmu upuri un kaujamu upuri un ēdamu upuri un
vīraku, un pienesīs teikšanas upuri Tā Kunga namā. **27**
Bet ja jūs Mani neklausīsiet, svēto dienu nesvētīdami un
svētdienā nastas nesdami pa Jeruzālemes vārtiem, tad Es
viņas vārtos iededzināšu uguni, kas aprīs Jeruzālemes
skaistos namus un neizdzisīs.

18 Šis ir tas vārds, kas no Tā Kunga tā notika uz Jeremiju:
2 Celies un noej podnieka namā, un tur Es tev likšu dzirdēt

Savus vārdus. **3** Tad es nogāju podnieka namā, un redzi,
viņš strādāja darbu uz skrituļa. **4** Un tas pods, ko viņš no
māliem taisīja, neizdevās podnieka rokā, tad viņš no tā
atkal taisīja citu podu, kā tas podniekam patika. **5** Tad Tā
Kunga vārds uz mani tā notika: **6** Vai Es jums tā nevaru
darīt, kā šis podnieks, tu Israēla nams? Saka Tas Kungs.
Redzi, kā māls podnieka rokā, tā jūs esat Manā rokā, tu
Israēla nams. **7** Vienreiz Es runāju par vienu tautu un
par vienu valsti, ka Es to gribu izdeldēt un postīt un
nomaitāt. **8** Bet ja šī tauta atgriežas no sava ļaunuma,
par ko Es esmu runājis, tad Man tā ļaunuma arī būs žēl,
ko Es viņai gribēju darīt. **9** Un atkal Es par vienu tautu
un par vienu valsti runāju, ka Es to gribu uztaisīt un
dēstīt. **10** Bet ja tā priekš Manām acīm ļaunu dara un
Manu balsi neklausa, tad Man arī būs žēl tā labuma, ko Es
biju solījis viņai darīt. **11** Un nu runā jel uz Jūda vīriem un
uz Jeruzālemes iedzīvotājiem un saki: tā saka Tas Kungs:
redzi, Es pret jums daru ļaunumu un Man ir nodoms
pret jums. Atgriežaties jel ikviens no sava ļaunā ceļa un
griežaties uz labiem ceļiem un pie labiem darbiem. **12** Bet
tie saka: velti! Jo mēs staigāsim pēc savām domām un
darīsim ikviens pēc savas ļaunās sirds stūrgalvības. **13**
Tādēļ tā saka Tas Kungs: vaicājiet jel starp pagāniem, kas
tādas lietas dzirdējis? Israēla meita dara ļoti negantas
lietas. **14** Vai Lībanus sniegs atstājās no lauku klints? Vai
svešie aukstie tekošie ūdeņi izsīkst? **15** Jo Mani ļaudis
Mani aizmirsuši; tie kvēpina tiem nelietīgiem; šie tos
darījuši klūpam viņu ceļos uz tām vecām tekām, ka
tiem bija jāstaigā pa nestaigāta ceļa tekām, **16** Ka viņu

zeme paliek postā un par apsmieklu mūžīgi; visi, kas
tur iet garām, iztrūcināsies un kratīs savu galvu. **17** Kā
rīta vējš, tā Es tos izkaisīšu ienaidnieku priekšā, Es tiem
rādīšu muguru un ne vaigu viņu nelaimes dienā. **18** Tad
tie sacīja: nāciet, sadomāsim padomu pret Jeremiju, jo
bauslība nevar zust priesteriem nedz padoms gudriem
nedz mācība praviešiem. Nāciet, kausim to ar mēli un
neklausīsim nepavisam viņa vārdiem. **19** Kungs, ņem
mani vērā un klausi uz manu pretinieku balsi! **20** Vai tad
labu būs atmaksāt ar ļaunu? Jo tie manai dvēselei bedri
rakuši. Piemini, ka es tavā priekšā esmu stāvējis un priekš
tiem labu runājis, novērst tavu dusmību no viņiem. **21**
Tāpēc nodod viņu bērnus badam, un lai tie aiziet caur
zobena varu, un lai viņu sievas paliek bez bērniem un
par atraitnēm, un lai viņu vīri kautin top nokauti un
viņu jaunekļi ar zobenu nosisti karā. **22** Lai brēkšana top
dzirdēta viņu namos, kad piepeši pār tiem nāk karapulki;
tāpēc ka tie bedri rakuši, mani gūstīt, un slepeni valgus
likuši manām kājām. **23** Jo Tu, Kungs, zini visu viņu
padomu pret mani, ka tie mani grib nokaut; neliecies
salīdzināties par viņu noziegumiem un neizdeldē viņu
grēkus Tavā priekšā, bet lai tie top nogāzti Tavā priekšā;
tā dari ar tiem Tavas bardzības laikā.

19 Tā saka Tas Kungs: ej un pērc sev no podnieka
māla krūzi, un ņem pie sevis kādus no ļaužu vecajiem
un no priesteru vecajiem. **2** Un ej ārā uz Ben-Inoma
ieleju, kas ir priekš Ķieģeļu vārtiem, un sludini tur tos
vārdus, ko Es uz tevi runāšu, **3** Un saki: klausiet Tā
Kunga vārdu, Jūda ķēniņi un Jeruzālemes iedzīvotāji! Tā

saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es vedīšu
nelaimi pār šo vietu, no kā visiem, kas to dzirdēs, ausīs
skanēs. **4** Tāpēc ka tie Mani atstāj un šo vietu svešiem
nodevuši un tur kvēpinājuši svešiem dieviem, ko ne
viņi, ne viņu tēvi, ne Jūda ķēniņi nav pazinuši, un
to vietu piepildījuši ar nenoziedzīgām asinīm, **5** Un
Baālam uztaisījuši altārus un savus bērnus ar uguni
sadedzinājuši Baālam par dedzināmiem upuriem, ko Es
neesmu pavēlējis, un neesmu runājis, un kas Man nav
nācis sirdī. **6** Tādēļ, redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs,
ka šī vieta vairs netaps nosaukta Tovete vai Ben-Inoma
ieleja, bet slepkavu ieleja. **7** Jo Es iznīcināšu Jūda un
Jeruzālemes padomu šinī vietā, un tiem likšu krist caur
zobenu priekš viņu ienaidniekiem un caur to rokām, kas
viņu dvēseli meklē, un Es nodošu viņu miesas par barību
putniem apakš debess un zvēriem virs zemes. **8** Un šo
pilsētu Es likšu par posta vietu un par apsmieklu; visi,
kas iet garām, tie iztrūksies un svilpos par visām viņu
mokām. **9** Un Es tiem došu ēst viņu dēlu miesas un viņu
meitu miesas, un tie ēdīs ikviens sava tuvāka miesas tais
bēdās un bailēs, ar ko tos spaidīs viņu ienaidnieki un kas
viņu dvēseles meklē. **10** Tad tev to krūzi būs sadauzīt
priekš to vīru acīm, kas tev gājuši līdz, **11** Un uz tiem
sacīt: tā saka Tas Kungs Cebaot: tāpat es šos ļaudis un šo
pilsētu sadauzīšu, tā kā sadauza māla trauku, kas vairs
nevar vesels tapt, un Tovetē raks līķus, tāpēc ka citas
kapu vietas nebūs. **12** Tā es šai vietai darīšu, saka Tas
Kungs, un viņas iedzīvotājiem, un darīšu šo pilsētu kā
Toveti. **13** Un Jeruzālemes nami un Jūda ķēniņu nami

būs sagānīti, tā kā Tovetes vieta, un visi tie nami, uz
kuru jumtiem tie kvēpinājuši visam debess spēkam un
dzeramus upurus upurējuši svešiem dieviem. **14** Kad nu
Jeremija no Tovetes pārnāca, kurp Tas Kungs viņu bija
sūtījis sludināt, tad viņš nostājās Tā Kunga nama pagalmā
un sacīja uz visu tautu: **15** Tā saka Tas Kungs Cebaot,
Israēla Dievs: redzi, Es likšu nākt pār šo pilsētu un visām
viņas pilsētām visai nelaimei, ko Es par to esmu runājis,
tādēļ ka tie savu pakausi apcietinājuši un Manus Vārdus
nav klausījuši.

20 Kad nu priesteris Pašhurs, Imera dēls, kas Tā Kunga
namā bija iecelts par uzraugu, dzirdēja, ka Jeremija šos
vārdus sludināja, **2** Tad Pašhurs sita pravieti Jeremiju
un viņu ielika cietumā, kas bija augšējos Benjamina
vārtos pie Tā Kunga nama. **3** Un otrā dienā Pašhurs
Jeremiju izveda ārā no cietuma, un Jeremija uz viņu
sacīja: Tas Kungs tavu vārdu nenosauc Pašhur, bet Magur
Misabib. **4** Jo tā saka Tas Kungs: redzi, Es tevi darīšu par
izbailēm tev un visiem taviem draugiem, un tie kritīs
caur savu ienaidnieku zobenu, tavām acīm to redzot.
Un visu Jūdu Es nodošu Bābeles ķēniņam rokā; tas tos
aizvedīs uz Bābeli un tos sitīs ar zobenu. **5** Un visu šīs
pilsētas padomu un visu viņas sagādu(krājumus) un
visus viņas dārgumus un visas Jūda ķēniņu mantas Es
nodošu viņu ienaidniekiem rokā, un tie tos aplaupīs un
tos ņems un tos vedīs uz Bābeli. **6** Un tu, Pašhur, un
visi tava nama iedzīvotāji, iesiet cietumā, un tu nāksi
uz Bābeli un tur nomirsi un tur tapsi aprakts, tu un
visi tavi draugi, kam tu melus esi sludinājis. **7** Kungs,

Tu mani esi pārrunājis, un es esmu licies pārrunāties,
Tu esi stiprāks bijis ne kā es un pārvarējis. Bet es esmu
cauru dienu par apsmieklu, visi tie mani apmēda. **8** Jo
kamēr es runāju, brēcu un saucu par varas darbu un
postu, tikmēr man Tā Kunga vārds ir tapis par apsmieklu
un apmēdīšanu katru dienu. **9** Tad es domāju: es Viņu
vairs nepieminēšu un nerunāšu vairs Viņa vārdā. Bet tas
manā sirdī bija kā degots uguns, ieslēgts manos kaulos,
un es piekusu to visu ciest, un nevarēju. **10** Jo es esmu
dzirdējis no daudziem aprunāšanu: bailība visapkārt!
Apsūdziet to, lai to apsūdzam! Visi mani draugi glūn uz
manu klupšanu; tie saka, tas gan taps pārrunāts un mēs
to pārspēsim un pie tā atriebsimies. **11** Bet Tas Kungs
ir pie manis stiprs un varens, tāpēc mani vajātāji klups
un neiespēs nekā, tie visai taps kaunā, ka tie neprātīgi
darījuši, ar mūžīgu negodu, ko neaizmirsīs. **12** Tad, Kungs
Cebaot, kas pārbaudi to taisno, kas redzi īkstis un sirdis,
lai es pie tiem redzu Tavu atriebšanu; jo Tev es savu lietu
esmu pavēlējis. **13** Dziediet Tam Kungam, slavējiet To
Kungu, jo viņš nabaga dvēseli atpestījis no ļaundarītāju
rokas. **14** Nolādēta lai ir tā diena, kad es esmu dzimis;
tā diena, kad mana māte mani dzemdējusi, lai tā nav
svētīta. **15** Nolādēts lai ir tas vīrs, kas manam tēvam to
prieku teicis un sacījis: tev dēliņš piedzimis, prieka vēsti
tam atnesdams. **16** Šis vīrs lai ir kā tās pilsētas, ko Tas
Kungs ir apgāzis bez žēlastības; lai tas agri dzird brēkšanu
un pusdienā kara troksni, **17** Ka viņš mani nav nokāvis
mātes miesās, ka mana māte būtu bijusi mans kaps un
viņas miesas mūžam būtu palikušas grūtas. **18** Kāpēc

es esmu izgājis no mātes miesām, redzēt grūtumu un
sirdēstus, un pavadīt savas dienas ar kaunu?

21 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga,
kad ķēniņš Cedeķija pie viņa sūtīja Pašhuru, Malhijas
dēlu, un priesteri Cefaniju, Maāsejas dēlu, un sacīja: **2**
Vaicā jel To Kungu par mums; jo Nebukadnecars, Bābeles
ķēniņš, pret mums karo. Varbūt ka Tas Kungs ar mums
darīs pēc saviem brīnumiem, ka šis no mums atstātos. **3**
Tad Jeremija uz tiem sacīja: sakāt tā Cedeķijam: **4** Tā saka
Tas Kungs Israēla Dievs: redzi, Es griezīšu atpakaļ tos kara
ieročus, kas ir jūsu rokās, ar ko jūs karojat pret Bābeles
ķēniņu un pret Kaldejiem, kas pret jums ārpus mūriem
apmetušies, un tos sapulcināšu šīs pilsētas vidū. **5** Un Es
pats pret jums karošu ar izstieptu roku un ar stipru elkoni
un ar bardzību un ar karstumu un lielām dusmām. **6** Un
Es kaušu šās pilsētas iedzīvotājus, gan cilvēkus, gan lopus;
caur lielu mēri tiem būs mirt. **7** Un pēc tam, saka Tas
Kungs, Es nodošu Cedeķiju, Jūda ķēniņu, un viņa kalpus
un tos ļaudis, kas šai pilsētā atlikuši no mēra, no zobena
un no bada, Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, rokā un
viņu ienaidnieku rokā un to rokā, kas viņu dzīvību meklē.
Un viņš tos sitīs ar zobena asmeni, viņš tos nesaudzēs,
netaupīs, nežēlos. **8** Un uz šiem ļaudīm tev būs sacīt:
tā saka Tas Kungs: redzi, Es jums lieku priekšā dzīvības
ceļu un nāves ceļu. **9** Kas šai pilsētā paliek, tie mirs caur
zobenu, caur badu un caur mēri. Bet kas iziet un dodas pie
tiem Kaldejiem, kas pret jums ir apmetušies, tas dzīvos
un mantos savu dvēseli. **10** Jo Es Savu vaigu esmu griezis
pret šo pilsētu par ļaunu un ne par labu, saka Tas Kungs;

tā Bābeles ķēniņam taps rokā dota un viņš to sadedzinās
ar uguni. 11 Un par Jūda ķēniņa namu klausiet Tā Kunga
vārdu: 12 Ak Dāvida nams, tā saka Tas Kungs, nesiet ik
rītu tiesu un izglābiet aplaupīto no spaidītāja rokas, ka
Mana dusmība neizšaujās kā uguns un nedeg, ka neviens
nevar dzēst, jūsu darbu ļaunuma dēļ. 13 Redzi, Es celšos
pret tevi, kas dzīvo ielejā, tu klajuma klints, saka Tas
Kungs, pret jums, kas teiciet: kas mums varētu uzbrukt
vai nākt mūsu māju vietās? 14 Es jūs piemeklēšu pēc jūsu
darbu augļiem, saka Tas Kungs, un Es iededzināšu viņas
mežā uguni, tas aprīs visu viņas apkārtni.

22 Tā saka Tas Kungs: noej Jūda ķēniņa namā un runā
tur šo vārdu 2 Un saki: klausi Tā Kunga vārdu, Jūda
ķēniņ, kas sēdi Dāvida goda krēslā, tu un tavi kalpi un
tavi ļaudis, visi, kas ieejat pa šiem vārtiem. 3 Tā saka Tas
Kungs: nesiet tiesu un taisnību un izglābiet aplaupīto no
spaidītāja rokas, un neplēšat svešinieku, bāriņu, atraitni,
nedariet varas darbu un neizlejat šai vietā nenoziedzīgas
asinis. 4 Jo kad jūs tā darīsiet, tad pa šā nama vārtiem
ieies ķēniņi, kas sēdēs uz Dāvida goda krēsla, un brauks
ar ratiem un zirgiem, pats un viņa kalpi un viņa ļaudis. 5
Bet ja jūs šos vārdus neklausīsiet, tad Es pie Sevis esmu
zvērējis, saka Tas Kungs, ka šim namam būs palikt par
posta vietu. 6 Jo tā saka Tas Kungs par Jūda ķēniņa namu:
tu Man esi kā Gileāda, kā Lībanus galva, bet tiešām, Es
tevi darīšu par tuksnesi un tās pilsētas bez iedzīvotājiem.
7 Jo Es pret tevi iecelšu postītājus, ikvienu ar saviem
ieročiem; tie nocirtīs tavus labākos ciedru kokus un
tos metīs ugunī. 8 Tad daudz pagānu šai pilsētai ies

garām un sacīs cits uz citu: kādēļ Tas Kungs šai lielai
pilsētai tā darījis? **9** Un tie sacīs: tādēļ ka tie atstājuši Tā
Kunga, sava Dieva, derību un zemē metušies priekš citiem
dieviem un tiem kalpojuši. **10** Neraudiet par nomirušo un
nežēlojiet viņu; raudiet raudādami par to, kas aiziet, jo
tas neatgriezīsies atpakaļ, redzēt savas dzimtenes zemi.
11 Jo tā saka Tas Kungs par Šallumu, Josijas dēlu, Jūda
ķēniņu, kas valda sava tēva Josijas vietā, kas no šās vietas
aizgājis: viņš vairs negriezīsies atpakaļ, **12** Bet tai vietā,
kurp tie viņu aizveduši, viņš mirs un šo zemi viņš vairs
neredzēs. **13** Vai tam, kas savu namu uztaisa ar netaisnību
un savas istabas ar viltu, kas savam tuvākam liek velti
strādāt, un tam nedod savu algu, **14** Kas domā: es sev
uztaisīšu augstu namu un plašas istabas, un liek sev logus
izcirst un ar ciedru kokiem apsegt un ar sarkanumu
apsvaidīt. **15** Vai tu domā valdīt, tādēļ ka tu ar ciedru
kokiem greznojies? Vai tavs tēvs neēda un nedzēra un
darīja tiesu un taisnību? Tad viņam labi klājās. **16** Viņš
izdeva tiesu nabagam un bēdīgam, tad viņam labi klājās.
Vai tas nav mani atzīt? saka Tas Kungs. **17** Bet tavas acis
un tava sirds uz citu neskatās kā vien mantu krāt un
nenoziedzīgas asinis izliet, apspiest un darīt varas darbu.
18 Tādēļ, tā saka Tas Kungs par Jojaķimu, Josijas, Jūda
ķēniņa dēlu: par to nevaidēs: vai, mans brāli! Vai, mana
māsa! par to nevaidēs: vai, kungs! Vai, cienīgais. **19** Bet kā
ēzeli aprok, tā viņu apraks, un viņš taps rauts un izmests
tālu no Jeruzālemes vārtiem. **20** Kāp uz Lībanu un sauc
un pacel savu balsi Basanā un brēc no Abarima, jo visi
tavi mīluļi ir satriekti. **21** Es runāju uz tevi, kad tev vēl

labi klājās, bet tu sacīji: es neklausīšu. Tas ir tavs ceļš
no pašas jaunības, ka tu Manu balsi neesi klausījis **22**
Vējš aizraus visus tavus ganus, un tavi mīluļi ies cietumā;
tad tu tiešām tapsi kaunā un par apsmieklu visas savas
blēdības dēļ. **23** Tu uz Lībanus dzīvo un ciedru kokos
taisi ligzdas, kā tev klāsies, kad tev sāpes uzies, mokas,
kā dzemdētājai? **24** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas
Kungs: kaut arī Kanija, Jojaķima dēls, Jūda ķēniņš, būtu
pie Manas labās rokas spiežamais gredzens, tomēr Es
tevi no tejienes aizraušu. **25** Un Es tevi nodošu rokā
tiem, kas tavu dvēseli meklē, un tiem rokā, priekš kā
vaiga tu bīsties, proti Nebukadnecera, Bābeles ķēniņa, un
Kaldeju rokā. **26** Un Es izmetīšu tevi un tavu māti, kas
tevi dzemdējusi, uz citu zemi, kur jūs neesiet dzimuši, un
tur jums būs jāmirst. **27** Un tai zemē, kurp viņu dvēselei
gribēsies atpakaļ griezties, turp tie neatgriezīsies. **28**
Vai šis vīrs Kanija ir viens nieka sadauzāms pods, jeb
vai viņš trauks, kas nevienam nepatīk? Kāpēc viņš un
viņa dzimums atmesti uz to zemi, ko tie nepazīst? **29** Ak
zeme, zeme, zeme! Klausi Tā Kunga vārdu! **30** Tā saka
Tas Kungs: pieraksti šo vīru par neauglīgu, par vīru, kam
savu mūžu labi neizdosies. Jo nevienam no viņa dzimuma
labi neklāsies, kas varētu sēdēt uz Dāvida goda krēsla un
turpmāk valdīt pār Jūdu.

23 Ak vai, jums, gani, kas Manas ganības avis nomaitājat
un izklīdinājāt, saka Tas Kungs. **2** Tādēļ tā saka Tas Kungs,
Israēla Dievs, par tiem ganiem, kas Manus ļaudis gana: Jūs
Manas avis esat izklīdinājuši un tās esat izdzinuši un par
tām neesiet zinājuši. Redzi! Es jūs piemeklēšu jūsu ļauno

darbu dēļ, saka Tas Kungs. **3** Un Es pats sapulcināšu Savas
atlikušās avis no visām zemēm, kurp tās esmu izdzinis, un
tās atkal atvedīšu uz viņu ganībām, un tās būs auglīgas un
vairosies. **4** Un Es pār tām iecelšu ganus, kas tās ganīs, un
tās vairs nebīsies, nedz baiļosies, nedz taps piemeklētas,
saka Tas Kungs. **5** Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs,
kad Es Dāvidam uzcelšu taisnības Atvasi, un Tas valdīs kā
ķēniņš, un Viņam labi izdosies, un Viņš darīs tiesu un
taisnību virs zemes. **6** Viņa laikā Jūda taps atpestīts un
Israēls dzīvos droši. Un tas būs Viņa vārds, ar ko Viņš
taps nosaukts: Tas Kungs mūsu taisnība. **7** Tāpēc redzi,
nāks dienas, saka Tas Kungs, ka vairs nesacīs: "Tik tiešām
ka Tas Kungs dzīvo, kas Israēla bērnus izvedis no Ēģiptes
zemes", **8** Bet: „Tik tiešām, ka Tas Kungs dzīvo, kas
Israēla nama dzimumu izvedis un atvedis no tās zemes
pret ziemeļa pusi, un no visām zemēm, kurp Es to biju
aizdzinis", jo tie dzīvos savā zemē. **9** Par tiem praviešiem
mana sirds iekš manis ir salauzta, visi mani kauli dreb, es
esmu kā piedzēris vīrs un kā vīrs, ko vīns pārvarējis Tā
Kunga priekšā un priekš Viņa svētiem vārdiem. **10** Jo
zeme ir pilna laulības pārkāpēju, jo zeme bēdājās lāstu
dēļ tuksneša ganības izkalst, tādēļ ka viņu ceļš ir ļauns,
un viņu vara netaisna. **11** Jo tā pravietis kā priesteris ir
nesvēti, pat Savā namā Es atrodu viņu blēdību, saka Tas
Kungs. **12** Tāpēc viņu ceļš būs kā slidenums tumsībā,
tur piedauzīsies un kritīs. Jo Es vedīšu pār tiem nelaimi
viņu piemeklēšanas gadā, saka Tas Kungs. **13** Pie tiem
praviešiem Samarijā Es gan redzēju ģeķību, jo tie sludināja
caur Baālu un pievīla Manus Israēla ļaudis. **14** Bet pie tiem

praviešiem Jeruzālemē Es redzu negantību; tie pārkāpj
laulību un tinās ar viltību un stiprina ļaundarītāju rokas,
ka tie neatgriežas neviens no sava ļaunuma; tie visi Man
ir kā Sodoma un viņas iedzīvotāji kā Gomora. **15** Tāpēc
Tas Kungs Cebaot par šiem praviešiem tā saka: redzi, Es
tos ēdināšu ar vērmelēm un tos dzirdināšu ar žultīm,
jo no Jeruzālemes praviešiem bezkaunība izgājusi pa
visu zemi. **16** Tā saka Tas Kungs Cebaot: neklausiet to
praviešu vārdiem, kas jums sludina; tie jūs ved nelietībā,
tie runā savas sirds parādīšanu, ne no Tā Kunga mutes.
17 Tie saka allažiņ uz tiem, kas Mani zaimo: Tas Kungs
ir runājis, ka jums būs miers, un uz visiem, kas pēc
savas sirds stūrgalvības staigā, tie saka: nelaime nenāks
pār jums. **18** Jo kas bijis Tā Kunga padoma devējs? Kas
viņa vārdu redzējis vai dzirdējis? Kas viņa vārdu vērā
ņēmis un klausījis? **19** Redzi, Tā Kunga vētra celsies ar
bardzību, un briesmīgs viesulis, tas gāzīsies bezdievīgiem
uz galvu. **20** Tā Kunga bardzība negriezīsies atpakaļ,
tiekams Viņš nebūs padarījis un piepildījis Savas sirds
domas; nākamās dienās jūs to gan manīsiet. **21** Es nesūtīju
praviešus, un tomēr tie tecēja; Es nerunāju, un tomēr tie
sludināja. **22** Bet ja tie būtu stāvējuši Manā padomā, tad
tie Manu vārdu būtu darījuši zināmu Maniem ļaudīm
un tos būtu nogriezuši no viņu ļaunā ceļa un no viņu
ļauniem darbiem. **23** Vai Es esmu Dievs, kas tikai ir tuvu,
saka Tas Kungs, un neesmu arī Dievs, kas ir tālu? **24**
Vai kas laban arī var tverties apslēptās vietās, ka Es to
neredzētu? saka Tas Kungs. Vai Es nepiepildu debesis
un zemi? saka Tas Kungs. **25** Es to esmu dzirdējis, ko tie

pravieši saka, kas Manā Vārdā sludina melus un saka: es
esmu sapni redzējis, es esmu sapni redzējis. **26** Cik ilgi
tas būs to praviešu sirdī, kas sludina melus un sludina
savas sirds viltību, **27** Kas uz to dodas, lai Mani ļaudis
Manu vārdu aizmirst caur viņu sapņiem, ko tie cits citam
stāsta, kā viņu tēvi Manu vārdu aizmirsuši caur Baālu?
28 Lai tas pravietis, kas sapņus redz, sapņus stāsta, un
pie kā Mans vārds ir, tas lai Manu vārdu runā patiesībā.
Kāda daļa pelavām ar graudiem? saka Tas Kungs. **29** Vai
Mans vārds nav kā uguns, saka Tas Kungs, un kā veseris,
kas sagraužā akmens kalnus? **30** Tādēļ redzi, Es celšos,
saka Tas Kungs, pret tiem praviešiem, kas Manus vārdus
zog cits citam. **31** Redzi, Es celšos, saka Tas Kungs, pret
tiem praviešiem, kas runā savus pašu vārdus un saka:
Viņš to runājis! **32** Redzi, Es celšos pret tiem, kas sludina
melu sapņus, saka Tas Kungs, un tos stāsta un pieviļ
Manus ļaudis ar saviem meliem un ar savām tukšām
blēņām, un Es tomēr tos neesmu sūtījis un tiem nekā
neesmu pavēlējis, un tie nepavisam neder šiem ļaudīm,
saka Tas Kungs. **33** Kad nu šie ļaudis vai kāds pravietis
vai priesteris tev vaicās un sacīs: kas ir Tā Kunga nasta?
Tad tev tiem būs sacīt, jūs esat tā nasta, un Es jūs gribu
atmest, saka Tas Kungs. **34** Un ja būs kāds pravietis, vai
priesteris, vai cilvēks, kas sacīs: Tā Kunga nasta, - to
vīru un viņa namu Es piemeklēšu. **35** Tā jums būs sacīt
ikvienam uz savu tuvāku un ikvienam uz savu brāli: ko
Tas Kungs atbildējis, un ko Tas Kungs runājis? **36** Bet Tā
Kunga nastu jums vairs nebūs pieminēt, jo ikvienam savs
vārds būs par nastu, tāpēc ka jūs esat pārgrozījuši tā

dzīvā Dieva, Tā Kunga Cebaot, mūsu Dieva, vārdus. **37** Tā
tev būs sacīt uz to pravieti: ko tev Tas Kungs atbildējis,
un ko Tas Kungs runājis? **38** Bet tāpēc ka jūs sakāt: Tā
Kunga nasta, tad Tas Kungs tā saka: Tāpēc ka jūs šo vārdu
sakāt: Tā Kunga nasta, - kur Es taču pie jums esmu sūtījis
un sacījis, jums nebūs sacīt: Tā Kunga nasta, - **39** Tādēļ,
redzi, Es jūs pavisam aizmirsīšu un jūs atmetīšu no Sava
vaiga, ar visu to pilsētu, ko Es jums un jūsu tēviem esmu
devis. **40** Un Es pār jums celšu mūžīgu kaunu un mūžīgu
negodu, ko neaizmirsīs.

24 Tas Kungs man rādīja un redzi, tur bija nolikti divi
vīģu kurvji Tā Kunga nama priekšā, kad Nebukadnecars,
Bābeles ķēniņš, bija aizvedis Jekoniju, Jojaķima dēlu,
Jūda ķēniņu līdz ar Jūda lielkungiem, un amatniekus un
kalējus, un tos bija novedis no Jeruzālemes uz Bābeli.
2 Vienā kurvī bija ļoti labas vīģes, kā agrejās vīģes, bet
otrā kurvī bija ļoti nelāga vīģes, ko nevarēja ēst aiz
viņu nelāguma. **3** Un Tas Kungs sacīja uz mani: ko tu
redzi, Jeremija? Un es sacīju: vīģes. Tās labās vīģes ir ļoti
labas un tās nelāga vīģes ir ļoti nelabas, ka nevar ēst aiz
nelāguma. **4** Tad Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
5 Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs: tā kā šās vīģes labas, tā
Es atzīšu par labiem tos, kas no Jūda aizvesti, ko no šās
vietas esmu aizsūtījis uz Kaldeju zemi. **6** Un Es Savu aci
uz tiem metīšu par labu, un tos atvedīšu atpakaļ uz šo
zemi, un tos uztaisīšu un nenolauzīšu, Es tos dēstīšu un
neizraušu. **7** Un Es tiem došu sirdi, Mani atzīt, ka Es esmu
Tas Kungs, un tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu
par Dievu; jo tie pie Manis atgriezīsies no visas savas sirds.

8 Bet kādas tās nelāga vīģes ir, ko nevar ēst aiz nelāguma,
tā saka Tas Kungs, par tādiem Es darīšu Cedeķiju, Jūda
ķēniņu, un viņa lielkungus un Jeruzālemes atlikušos, kas
atlikuši šai zemē un kas dzīvo Ēģiptes zemē. 9 Un Es tos
nodošu uz vārdzināšanu, uz nelaimi visās pasaules valstīs,
uz nievāšanu un uz lamāšanu, uz mēdīšanu un lādēšanu
visās vietās, kurp tos būšu aizdzinis. 10 Un Es tiem sūtīšu
zobenu, badu un mēri, tiekams tie būs izdeldēti no tās
zemes, ko Es tiem un viņu tēviem esmu devis.

25 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju par visiem Jūda
ļaudīm Jūda ķēniņa Jojaķima, Josijas dēla, ceturtā gadā;
tas bija Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, pirmais gads; - 2
To pravietis Jeremija runājis uz visiem Jūda ļaudīm un uz
visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem un sacījis: 3 No Jūda
ķēniņa Josijas, Amona dēla, trīspadsmitā gada līdz šai
dienai, šos divdesmit trīs gadus, Tā Kunga vārds uz mani
noticis, un es uz jums esmu runājis vienā runāšanā, bet
jūs neesat klausījuši, 4 Un Tas Kungs pie jums vienmēr
sūtījis vienā sūtīšanā visus Savus kalpus, tos praviešus,
bet jūs neesat klausījuši un neesat savas ausis atgriezuši
paklausīt. 5 Tie sacīja: atgriežaties jel ikviens no sava
niknā ceļa un no sava darba ļaunuma, tad dzīvosiet tai
zemē, ko Tas Kungs devis jums un jūsu tēviem, mūžīgi
mūžam. 6 Nedzenaties citiem dieviem pakaļ tiem kalpot
un tos pielūgt, un neapkaitināt Mani caur savu roku
darbu, ka Es jums nedaru ļauna. 7 Bet jūs Mani neesat
klausījuši, saka Tas Kungs, Mani kaitinādami caur savu
roku darbu, sev pašiem par ļaunu. 8 Tādēļ tā saka Tas
Kungs Cebaot: Tāpēc ka jūs neesat klausījuši Manus

Vārdus, **9** Redzi, tad Es sūtīšu un ņemšu visas ciltis no
ziemeļa puses, saka Tas Kungs, līdz ar Nebukadnecaru,
Bābeles ķēniņu, Savu kalpu, un tās vedīšu pār šo zemi un
pār viņas iedzīvotājiem un pār visiem ļaudīm visapkārt,
un Es tos izdeldēšu un tos darīšu par biedēkli un par
apsmieklu un mūžīgu tuksnesi. **10** Un Es tiem iznīcināšu
prieka balsi un līksmības balsi, brūtgāna balsi un brūtes
balsi, dzirnavu troksni un sveces spīdumu. **11** Un visa šī
zeme paliks par posta vietu un par tuksnesi. Un šie ļaudis
kalpos Bābeles ķēniņam septiņdesmit gadus. **12** Bet kad
tie septiņdesmit gadi būs pilni, tad Es, saka Tas Kungs,
piemeklēšu pie Bābeles ķēniņa un pie šiem ļaudīm, viņu
noziegumu, tāpat pie Kaldeju zemes, un to darīšu par
mūžīgu tuksnesi. **13** Un Es vedīšu pār šo zemi visus Savus
Vārdus, ko Es par to esmu runājis, visu, kas šai grāmatā
rakstīts, ko Jeremija par visiem šiem ļaudīm sludinājis.
14 Jo arī tos kalpinās varenas tautas un lieli ķēniņi. Tā
Es tiem atmaksāšu pēc viņu darīšanas un pēc viņu roku
darbiem. **15** Jo tā Tas Kungs, Israēla Dievs, uz mani sacījis:
ņem no Manas rokas šo biķeri bardzības vīna un dodi
to dzert visiem ļaudīm, pie kā Es tevi sūtu, **16** Lai tie
dzer, streipuļo un trako caur to zobenu, ko Es viņu starpā
sūtīšu. **17** Un es ņēmu to biķeri no Tā Kunga rokas un
devu visiem ļaudīm dzert, pie kā Tas Kungs mani bija
sūtījis, **18** Proti Jeruzālemei un Jūda pilsētām un viņas
ķēniņiem un viņas lielkungiem, tos darīt par postu un par
biedēkli, par apsmieklu un par lāstu, tā kā tas šodien ir,
19 Faraonam, Ēģiptes ķēniņam un viņa kalpiem un viņa
lielkungiem un visiem viņa ļaudīm, **20** Un visām jauktām

tautām, un visiem ķēniņiem Uc zemē un visiem ķēniņiem
Fīlistu zemē un Askalonai un Gazai un Ekronei un Ašdodas
atlikušiem, **21** Edomam un Moabam un Amona bērniem,
22 Un visiem Tirus ķēniņiem un visiem Sidonas ķēniņiem,
tiem ķēniņiem, kas salās viņpus jūras, **23** Dedanam un
Temanam un Buzam un tiem, kam apcirptas bārdas, **24**
Un visiem Arābijas ķēniņiem un visiem ķēniņiem pār
jauktām tautām, kas tuksnesī dzīvo, **25** Un visiem Zimrus
ķēniņiem un visiem Elama ķēniņiem un visiem Medijas
ķēniņiem, **26** Un visiem ziemeļu ķēniņiem tuvu un tālu,
vienam kā otram, un visām zemes valstīm, kas virs zemes,
un Šešaka ķēniņš dzers pēc viņiem. **27** Tev uz tiem būs
sacīt: tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: dzeriet un
piedzeraties un vemjat un krītat, ka jūs atkal neceļaties
priekš tā zobena, ko Es sūtīšu jūsu starpā. **28** Un kad tie
liegsies to biķeri ņemt no tavas rokas un dzert, tad tev uz
tiem būs sacīt: tā saka Tas Kungs Cebaot: tiešām, jums
būs dzert. **29** Jo redzi, tai pilsētā, kas nosaukta pēc Mana
Vārda, Es iesāku ar to ļaunumu; vai jūs paliksiet itin bez
soda? Jūs nepaliksiet bez soda, jo Es zobenu atsaucu pār
visiem zemes iedzīvotājiem, saka Tas Kungs Cebaot. **30**
Tad tev visus šos vārdus tiem būs sludināt un uz tiem
sacīt: Tas Kungs rūks no augšienes un pacels Savu balsi no
Savas svētās vietas, Viņš rūkdams rūks pret Savu mājokli,
Viņš kliegšanu cels, kā vīna minēji, pret visiem zemes
iedzīvotājiem. **31** Skaņa ies līdz pasaules galam, jo Tam
Kungam ir strīdus ar tautām, Viņš turēs tiesu pār visu
miesu; bezdievīgos Viņš nodod zobenam, saka Tas Kungs.
32 Tā saka Tas Kungs Cebaot: redzi, nelaime izies no tautas

uz tautu, un liela vētra celsies no pasaules gala. **33** Un Tā
Kunga nokautie gulēs tai dienā no viena pasaules gala
līdz otram, tie netaps žēloti nedz salasīti nedz aprakti, tie
būs par mēsliem virs zemes. **34** Kauciet, gani, un brēciet
un vārtaties pelnos, ganāmā pulka lepnie; jo jūsu dienas
ir piepildītas uz kaušanu, un Es jūs izklīdināju, ka jūs
krītat kā dārgs trauks. **35** Un tie gani nevarēs izbēgt, un
tā ganāmā pulka lepnie neizmuks. **36** Klau! Gani brēc
un ganāmā pulka lepnie kauc, jo Tas Kungs viņu ganību
postījis. **37** Un miera lauki taps postīti caur Tā Kunga
bardzības karstumu. **38** Viņš kā jauns lauva atstājis Savu
dzīvokli; jo viņu zeme ir tapusi par posta vietu caur to
briesmīgo dusmību un Viņa bardzības karstumu.

26 Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa, valdīšanas
iesākumā šis vārds no Tā Kunga notika sacīdams: **2** Tā
saka Tas Kungs: stājies Tā Kunga nama pagalmā, un runā
uz visām Jūda pilsētām, kas nāk pielūgt Tā Kunga namā,
visus vārdus, ko Es tev esmu pavēlējis uz tiem runāt,
neatrauj ne vārda. **3** Varbūt tie klausīs un atgriezīsies
ikviens no sava niknā ceļa, tad Man arī būs žēl tā ļaunuma,
ko Es tiem domāju darīt viņu darbu ļaunuma dēļ. **4** Saki
tad uz tiem: tā saka Tas Kungs: ja jūs Man neklausīsiet
un nestaigāsiet Manā bauslībā, ko Es jums esmu devis,
5 Ka jūs klausiet Manu kalpu, to praviešu, vārdiem, ko
Es vienmēr pie jums sūtu vienā sūtīšanā, kam jūs taču
neesat klausījuši, **6** Tad Es šo namu darīšu tā kā Šīlo,
un šo pilsētu Es likšu par lāstu visām zemes tautām. **7**
Un priesteri un pravieši un visi ļaudis dzirdēja Jeremiju
šos vārdus runājam Dieva namā. **8** Kad Jeremija bija

pabeidzis visu runāt, ko Tas Kungs bija pavēlējis runāt uz
visiem ļaudīm, tad priesteri un pravieši un visi ļaudis
viņu sagrāba un sacīja: tiešām, mirt tev jāmirst. **9** Kā tu
drīksti Tā Kunga Vārdā sludināt un sacīt: šis nams būs tā
kā Šīlo, šī pilsēta būs postā bez iedzīvotāja! Un visi ļaudis
sapulcējās pret Jeremiju Tā Kunga namā. **10** Kad nu Jūda
lielkungi to dzirdēja, tad tie nogāja no ķēniņa nama uz Tā
Kunga namu un apsēdās priekš Tā Kunga jauno vārtu
durvīm. **11** Tad tie priesteri un tie pravieši runāja uz
tiem lielkungiem un uz visiem ļaudīm un sacīja: šis vīrs
ir nāvi pelnījis, jo viņš pret šo pilsētu ir sludinājis, kā
jūs savām ausīm dzirdējuši. **12** Bet Jeremija runāja uz
visiem lielkungiem un uz visiem ļaudīm un sacīja: Tas
Kungs mani sūtījis, sludināt pret šo namu un pret šo
pilsētu visus vārdus, ko jūs esat dzirdējuši. **13** Nu tad,
griežaties uz labiem ceļiem un pie labiem darbiem, un
paklausiet Tā Kunga, sava Dieva, balsij, tad Tam Kungam
būs žēl tā ļaunuma, ko Viņš pret jums runājis. **14** Bet es,
redzi, es esmu jūsu rokās, dariet man, kā jūsu acīs labi un
pareizi! **15** Bet tomēr ziniet, kad jūs mani nokausiet, tad
jūs nenoziedzīgas asinis krāsiet uz sevi un uz šo pilsētu
un uz viņas iedzīvotājiem, jo Tas Kungs mani patiesi pie
jums sūtījis, visus šos vārdus runāt jūsu ausīs. **16** Tad
tie lielkungi un visi ļaudis sacīja uz tiem priesteriem
un uz tiem praviešiem: pie šā vīra nav nāves vainas, jo
viņš uz mums runājis Tā Kunga, mūsu Dieva, vārdā. **17**
Arī citi vīri no zemes vecajiem cēlās un runāja uz visu
ļaužu draudzi un sacīja: **18** Miha no Marezas ir sludinājis
Hizkijas, Jūda ķēniņa dienās, un uz visiem Jūda ļaudīm

runājis un sacījis: tā saka Tas Kungs Cebaot: Ciāna taps
arta kā tīrums, un Jeruzāleme būs par akmeņu kopu,
un šā nama kalns taps par meža kalnu. **19** Vai Hizkija,
Jūda ķēniņš, un visa Jūda cilts viņu nokāvuši? Vai viņš
nebijās To Kungu un nepielūdza Tā Kunga priekšā. Tad
Tam Kungam bija žēl tā ļaunuma, ko Viņš pret tiem
bija runājis. Un vai mēs lai darām lielu ļaunumu pret
savām dvēselēm? **20** Un atkal viens vīrs bija sludinājis Tā
Kunga Vārdā, Ūrija, Šemajas dēls, no KiriatIearimas, un
tas sludināja pret šo pilsētu un šo zemi ar tādiem pat
vārdiem kā Jeremija. **21** Kad nu ķēniņš Jojaķims un visi
viņa varenie un visi lielkungi viņa vārdus dzirdēja, tad
ķēniņš viņu meklēja nokaut. Bet Ūrija to dzirdējis bijās
un bēga un nāca uz Ēģiptes zemi. **22** Bet ķēniņš Jojaķims
sūtīja vīrus uz Ēģiptes zemi, Elnatanu, Akbora dēlu, un
citus vīrus uz Ēģipti. **23** Tie izveda Ūriju no Ēģiptes un
atveda pie ķēniņa Jojaķima, un tas viņu nokāva ar zobenu,
un meta viņa miesas zemu ļaužu kapos. **24** Bet Aīkama,
Safana dēla, roka bija ar Jeremiju, ka viņš tiem ļaudīm
netapa rokā dots, viņu nokaut.

27 Jojaķima (Cedeķijas), Josijas dēla, Jūda ķēniņa
valdīšanas iesākumā šis vārds no Tā Kunga notika uz
Jeremiju: **2** Tā saka Tas Kungs uz mani: taisi sev saites un
jūgus un liec tos pie sava kakla, **3** Un sūti tos pie Edoma
ķēniņa, pie Moaba ķēniņa, pie Amona bērnu ķēniņa un pie
Tirus ķēniņa un pie Sidonas ķēniņa ar tiem vēstnešiem,
kas nākuši uz Jeruzālemi pie Jūda ķēniņa Cedeķijas; **4** Un
pavēli tiem sacīt uz saviem kungiem: tā saka Tas Kungs
Cebaot, Israēla Dievs: tā jums saviem kungiem būs sacīt: **5**

Es esmu radījis zemi un cilvēkus un lopus, kas virs zemes,
ar Savu lielo spēku un ar Savu izstiepto elkoni, un Es to
dodu tam, kas Manām acīm patiks. **6** Nu tad visas šās
zemes Es dodu rokā Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam,
Savam kalpam, un pat zvērus laukā Es dodu viņam kalpot.
7 Un visiem ļaudīm būs kalpot viņam un viņa dēlam un
viņa dēla dēlam, tiekams laiks nāks arī viņa zemei, tad
lielas tautas un lieli ķēniņi viņu sev kalpinās. **8** Un tos
ļaudis un to valsti, kas viņam, Nebukadnecaram, Bābeles
ķēniņam, nekalpos, un kas savu kaklu negribēs likt apakš
Bābeles ķēniņa jūga, to tautu Es piemeklēšu ar zobenu un
ar badu un ar mēri, saka Tas Kungs, tiekams Es tos būšu
izdeldējis caur viņa roku. **9** Jūs tad neklausiet saviem
praviešiem un saviem zīlniekiem un saviem sapņotājiem
un saviem vārdotājiem un saviem burvjiem, kas uz jums
runā un saka: jūs nekalposiet Bābeles ķēniņam. **10** Jo
tie jums sludina melus, lai Es jūs tālu aizvedu no jūsu
zemes, un lai Es jūs izdzenu, un lai jūs ejat bojā. **11**
Bet tiem ļaudīm, kas savu kaklu pados Bābeles ķēniņa
jūgam un viņam kalpos, tiem Es likšu palikt savā zemē,
saka Tas Kungs, un tie to apkops un tur dzīvos. **12** Un
Es runāju pēc visiem šiem vārdiem uz ķēniņu Cedeķiju,
Jūda ķēniņu, un sacīju: padodiet savus kaklus Bābeles
ķēniņa jūgam un kalpojiet viņam un viņa ļaudīm, tad jūs
dzīvosiet. **13** Kāpēc jūs gribat mirt, tu un tavi ļaudis, caur
zobenu, caur badu un caur mēri, kā Tas Kungs runājis
par tiem ļaudīm, kas Bābeles ķēniņam nekalpos? **14** Tad
neklausiet to praviešu vārdiem, kas uz jums runā un saka:
jūs nekalposiet Bābeles ķēniņam, - jo tie jums sludina

melus. **15** Jo Es tos neesmu sūtījis, saka Tas Kungs, un tie
Manā Vārdā sludina melus, lai Es jūs izdzenu, un jūs ejat
bojā, jūs un tie pravieši, kas jums sludina. **16** Es runāju arī
uz tiem priesteriem un uz visiem šiem ļaudīm un sacīju:
tā saka Tas Kungs: neklausiet savu praviešu vārdiem,
kas jums sludina un saka: redzi, Tā Kunga nama trauki
drīz taps pārvesti no Bābeles, jo tie jums sludina melus.
17 Neklausiet tiem, kalpojiet Bābeles ķēniņam, tad jūs
dzīvosiet. Kāpēc tad šai pilsētai būs tapt postītai? **18** Bet
ja tie ir pravieši, un ja Tā Kunga vārds ir pie viņiem,
tad lai tie jel To Kungu Cebaot pielūdz, ka tie trauki, kas
Tā Kunga namā un Jūda ķēniņa namā un Jeruzālemē
atlikuši, nenāk uz Bābeli. **19** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot
par tiem pīlāriem un par to jūru un par tiem krēsliem un
par tiem atlikušiem traukiem, kas šai pilsētā atlikuši, **20**
Ko Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, nav paņēmis, kad
viņš Jekaniju, Jojaķima dēlu, Jūda ķēniņu, no Jeruzālemes
aizveda uz Bābeli līdz ar visiem Jūda un Jeruzālemes
cienīgiem - **21** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs,
par tiem rīkiem, kas atlikuši Tā Kunga namā un Jūda
ķēniņa namā un Jeruzālemē: **22** Tie taps aizvesti uz Bābeli,
un tur tie būs līdz tai dienai, kad Es tos piemeklēšu, saka
Tas Kungs, jo Es tos atvedīšu atpakaļ uz šo vietu.

28 Un tanī gadā, Cedeķijas, Jūda ķēniņa, valdīšanas
iesākumā, ceturtā gadā, piektā mēnesī, pravietis Kananija,
Acura dēls, no Gibeonas, runāja uz mani Tā Kunga namā
priekš priesteru un visu ļaužu acīm un sacīja: **2** Tā runā
Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, un saka: Es Bābeles
ķēniņa jūgu esmu salauzis. **3** Vēl būs divi pilni gadi, tad Es

atkal uz šo vietu atvedīšu visus Tā Kunga nama rīkus, ko
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, ir paņēmis no šīs vietas
un aizvedis uz Bābeli. **4** Un Jekaniju, Jojaķima dēlu, Jūda
ķēniņu, un visus no Jūda aizvestos, kas uz Bābeli nākuši,
Es atvedīšu uz šo vietu, saka Tas Kungs, jo Es salauzīšu
Bābeles ķēniņa jūgu. **5** Tad pravietis Jeremija sacīja uz
pravieti Kananiju priekš priesteru un visu ļaužu acīm, kas
tur stāvēja Tā Kunga namā, **6** Un pravietis Jeremija sacīja:
Āmen! Tā lai Tas Kungs dara, lai Tas Kungs tavus vārdus
apstiprina, ko tu esi sludinājis, ka Viņš atved Dieva nama
rīkus un visus aizvestos no Bābeles atkal uz šo vietu. **7**
Bet klausi jel šo vārdu, ko es runāšu priekš tavām ausīm
un priekš visu ļaužu ausīm. **8** Tie pravieši, kas no sen
laikiem priekš manis un priekš tevis bijuši, tie pret daudz
zemēm un lielām valstīm sludinājuši par karu un par
postu un par mēri. **9** Bet tas pravietis, kas mieru sludina,
kad tā pravieša vārds notiek, tiks atzīts par pravieti, ko
Tas Kungs tiešām sūtījis. **10** Tad pravietis Kananija ņēma
to jūgu no pravieša Jeremijas kakla un to salauza. **11** Un
Kananija runāja priekš visu ļaužu acīm un sacīja: tā saka
Tas Kungs: tāpat Es salauzīšu Nebukadnecara, Bābeles
ķēniņa, jūgu, no visu ļaužu kakla, pirms divi gadi būs
pagalam. Un pravietis Jeremija gāja savu ceļu. **12** Tad Tā
Kunga vārds notika uz Jeremiju, kad pravietis Kananija to
jūgu no pravieša Jeremijas kakla bija salauzis, un sacīja:
13 Ej un runā uz Kananiju un saki: tā saka Tas Kungs: koka
jūgus tu esi salauzis, bet viņu vietā taisījis dzelzs jūgus.
14 Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: dzelzs jūgu
Es visiem šiem ļaudīm esmu licis ap kaklu, ka tiem būs

kalpot Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam, un tiem būs
viņam kalpot, jo pat zvērus laukā Es viņam esmu devis.
15 Un pravietis Jeremija sacīja uz pravieti Kananiju: klausi
jel, Kananija! Tas Kungs tevi nav sūtījis, un tu dari, ka šie
ļaudis paļaujas uz meliem. **16** Tādēļ Tas Kungs tā saka:
redzi! Es tevi atmetīšu no zemes virsas; šinī gadā tu mirsi,
jo tu esi mācījis atkāpties no Tā Kunga. **17** Tā pravietis
Kananija nomira tanī gadā, septītā mēnesī.

29 Un šie ir tās grāmatas vārdi, ko pravietis Jeremija
sūtīja no Jeruzālemes tiem atlikušiem vecajiem, kas bija
aizvesti, un tiem priesteriem un tiem praviešiem un
visiem ļaudīm, ko Nebukadnecars no Jeruzālemes bija
aizvedis uz Bābeli, **2** Kad ķēniņš Jekanija un ķēniņiene
un ķēniņa sulaiņi un Jūda un Jeruzālemes lielkungi
līdz ar tiem amatniekiem un kalējiem no Jeruzālemes
bija projām, - **3** Caur Eleazu, Safana dēlu, un Gemariju,
Hilķijas dēlu, ko Cedeķija, Jūda ķēniņš, uz Bābeli sūtīja
pie Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa: **4** Tā saka Tas
Kungs Cebaot, Israēla Dievs, uz visiem aizvestiem, kas
no Jeruzālemes aizvesti uz Bābeli: **5** Uztaisiet namus
un dzīvojiet iekš tiem un dēstiet dārzus un ēdiet no
viņu augļiem. **6** Ņemiet sievas un dzemdinājiet dēlus
un meitas un vediet saviem dēliem sievas un dodiet
savas meitas vīriem, lai tās dzemdē dēlus un meitas, un
vairojaties tur un neejat mazumā, **7** Un meklējiet tās
pilsētas labklāšanos, kurp Es jūs esmu licis aizvest, un
pielūdziet To Kungu viņas dēļ, jo kad viņai labi klāsies,
tad arī jums labi klāsies. **8** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot,
Israēla Dievs: lai jūsu pravieši un jūsu zīlnieki, kas jūsu

vidū, jūs nepieviļ, un neklausiet saviem sapņiem, ko jūs
sapņojat. **9** Jo tie jums sludina melus Manā Vārdā; Es tos
neesmu sūtījis, saka Tas Kungs. **10** Jo tā saka Tas Kungs:
tiešām, kad septiņdesmit gadi Bābelē būs pagalam, tad
Es jūs piemeklēšu un jums likšu notikt pēc Sava žēlīgā
vārda un jūs atvedīšu atpakaļ uz šo vietu. **11** Jo Es zinu,
kādas domas Es par jums domāju, saka Tas Kungs: miera
domas un ne ļaunas domas, ka Es jums dodu to cerēto
galu. **12** Tad jūs Mani piesauksiet un iesiet un Mani
pielūgsiet, un Es jūs paklausīšu. **13** Un jūs meklēsiet un
Mani atradīsiet, kad jūs pēc Manis vaicāsiet no visas savas
sirds. **14** Un Es no jums likšos atrasties, saka Tas Kungs, un
atgriezīšu (atpakaļ no) jūsu cietuma un jūs sapulcināšu
no visām tautām un no visām vietām, kurp Es jūs esmu
aizdzinis, saka Tas Kungs, un jūs vedīšu atkal uz to vietu,
no kurienes Es jūs esmu licis aizvest. **15** Kad jūs sakāt:
Tas Kungs mums Bābelē praviešus cēlis - **16** Tiešām, tā
saka Tas Kungs, par to ķēniņu, kas sēž uz Dāvida goda
krēsla, un par visiem ļaudīm, kas šai pilsētā dzīvo, par
jūsu brāļiem, kas ar jums nav gājuši cietumā, **17** Tā saka
Tas Kungs Cebaot: redzi, Es sūtīšu starp viņiem zobenu,
badu un mēri, un darīšu tos kā nelāga vīģes, ko nevar ēst
aiz nelāguma. **18** Un Es tiem dzīšos pakaļ ar zobenu, ar
badu un ar mēri, un tos nodošu uz vārdzināšanu visās
zemes valstīs, par lāstu, par biedēkli un par apsmieklu un
par negodu starp visām tautām, kurp Es tos aizdzīšu:
19 Par to, ka tie Maniem vārdiem nav klausījuši, saka
Tas Kungs, kad Es Savus kalpus, tos praviešus, pie tiem
tikuši(neatlaidīgi) sūtīju vienā sūtīšanā; bet jūs neesat

klausījuši, saka Tas Kungs. **20** Tad klausiet Tā Kunga
vārdu, jūs visi, kas esat aizvesti, ko Es no Jeruzālemes
uz Bābeli esmu nosūtījis. **21** Tā saka Tas Kungs Cebaot,
Israēla Dievs, pret Ahabu, Kolajas dēlu, un pret Cedeķiju,
Mazejas dēlu, kas jums melus sludina Manā Vārdā! Redzi,
Es tos nodošu Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam, rokā,
tas tos sitīs priekš jūsu acīm; **22** Un no tiem celsies lāstu
vārdi pie visiem no Jūda aizvestiem, kas ir Bābelē, un
sacīs: lai Tas Kungs tev dara kā Cedeķijam un kā Ahabam,
ko Bābeles ķēniņš pie uguns cepis, **23** Tādēļ ka tie ģeķību
darījuši iekš Israēla un laulību pārkāpuši ar savu tuvāko
sievām un runājuši melu vārdus Manā Vārdā, ko Es tiem
nebiju pavēlējis, un Es esmu Tas, kas to zin un apliecina,
saka Tas Kungs. **24** Un pret Nekalamieti Šemaju runā un
saki: **25** Tā runā Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, un saka:
tādēļ, ka tu grāmatas sūtījis savā vārdā visiem ļaudīm
Jeruzālemē un priesterim Cefanijam, Mazejas dēlam, un
visiem priesteriem ar tiem vārdiem: **26** Tas Kungs tevi
licis par priesteri priestera Jojadas vietā, ka jums būs
uzraugiem būt Tā Kunga namā pār ikkatru vīru, kas trako
un sevi par pravieti turas, ka tev tos būs likt cietumā
un siekstā; **27** Nu tad, kāpēc tu Jeremiju no Anatotas
neesi aprājis, kas jūsu starpā turas par pravieti? **28** Tāpēc
ka viņš pie mums uz Bābeli sūtījis un sacījis: būs ilgi,
uztaisiet namus un dzīvojiet un dēstiet dārzus un ēdiet
viņu augļus. **29** Un priesteris Cefanija lasīja šo grāmatu
priekš pravieša Jeremijas ausīm. **30** Tad Tā Kunga vārds
tā notika uz Jeremiju: **31** Sūti jel pie visiem aizvestiem un
saki: tā saka Tas Kungs pret Nekalamieti Šemaju: tādēļ ka

Šemaja jums ir sludinājis, un Es to neesmu sūtījis, un ir darījis, ka jūs paļaujaties uz meliem, **32** Tādēļ Tas Kungs tā saka: redzi, Es piemeklēšu Nekalamieti Šemaju un viņa dzimumu; viņam neviena nebūs, kas šo ļaužu vidū dzīvos un redzēs to labumu, ko Es Saviem ļaudīm darīšu, saka Tas Kungs, jo viņš ir mācījis atkāpties no Tā Kunga.

30 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga sacīdams: **2** Tā runā Tas Kungs, Israēla Dievs, un saka: raksti sev grāmatā visus šos vārdus, ko Es uz tevi esmu runājis. **3** Jo redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es vedīšu atpakaļ Savu Israēla ļaužu un Jūda cietumniekus, saka Tas Kungs; un Es tos vedīšu atpakaļ uz to zemi, ko Es viņu tēviem esmu devis, to iemantot. **4** Un šie ir tie vārdi, ko Tas Kungs runājis par Israēli un par Jūdu. **5** Jo tā saka Tas Kungs: mēs dzirdam briesmu balsi, tur ir bailes un nemiers. **6** Vaicājiet jel un raugāt, vai vīrietis dzemdē? Kāpēc tad es redzu, ka ikkatrs vīrs savas rokas uz ciskām tura, tā kā sieva, kas dzemdē, un visi vaigi palikuši bāli? **7** Ak vai! Jo tā diena ir tik liela, ka citas tādas nav, un tas ir Jēkaba bēdu laiks; tomēr viņš no tā taps izpestīts. **8** Jo notiks tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, ka Es nolauzīšu viņa jūgu no tava kakla un saraustīšu tavas saites, ka sveši viņu vairs nekalpinās. **9** Bet tie kalpos Tam Kungam, savam Dievam, un Dāvidam, savam ķēniņam, ko Es tiem celšu. **10** Bet tu nebīsties, Mans kalps Jēkab, saka Tas Kungs, un nebaiļojies, Israēl. Jo redzi, Es tevi izpestīšu no tās tālās zemes, un tavu dzimumu no viņa cietuma zemes, un Jēkabs pārnāks un dzīvos mierīgi un droši un neviens viņu netraucēs. **11** Jo Es esmu pie tevis, saka Tas Kungs,

ka Es tevi izglābju. Jo Es daru galu visiem pagāniem, kurp
Es tevi esmu izklīdinājis, bet tev Es nedarīšu galu, bet
Es tevi pārmācīšu pēc taisnības, un nepārmācītu tevi
nepametīšu. **12** Jo tā saka Tas Kungs: tava vaina ir nāvīga,
tava vāts nav dziedināmama. **13** Neviena nav, kas tavu
vainu pārrauga un aizsien: dziedināmamas zāles tev nav. **14**
Visi tavi mīļotāji tevi aizmirsuši, tie nevaicā pēc tevis; jo
Es tevi esmu sitis ar ienaidnieka sitieniem, ar briesmīgu
pārmācīšanu tavu daudzo noziegumu dēļ tāpēc ka tavu
grēku ļoti daudz. **15** Ko tu kliedz par savu vainu, un ka
tavas sāpes ir nāvīgas? Tavas lielās noziedzības dēļ ka
tavu grēku ir ļoti daudz, Es tev to esmu darījis. **16** Tādēļ
visi, kas tevi rij, taps aprīti, un visi tavi pretinieki, tie visi
ies cietumā, un kas tevi aplaupa, būs paši par laupījumu,
un visi, kas tevi posta, tos Es nodošu, ka taps izpostīti. **17**
Jo Es atkal aizsiešu tavas vātis un dziedināšu tavas vainas,
saka Tas Kungs, tāpēc ka tie tevi nosauc par aizdzītu: „šī
ir Ciāna, neviens pēc tās nevaicā“. **18** Tā saka Tas Kungs:
redzi, Es vedīšu atpakaļ Jēkaba dzīvokļu cietumniekus
un apžēlošos par viņa mājas vietām, un tā pilsēta taps
uztaisīta uz sava kalna, un tas augstais nams stāvēs savā
vecā vietā. **19** Un no tiem izies pateikšana un līksmošanās
balss, un Es tiem likšu vairumā iet un ne mazumā, un Es
tos pagodināšu, ka vairs nebūs nievājami. **20** Un viņa dēli
būs kā citkārt, un viņa draudze Manā priekšā pastāvēs, un
Es piemeklēšu visus viņa spaidītājus. **21** Un viņa cienīgais
būs no viņa, un viņa valdnieks nāks no viņa vidus, un Es
viņam likšu nākt tuvu, un viņš nāks pie Manis klāt. Jo kas
tas tāds, kas iedrošinātos Man tuvoties? saka Tas Kungs.

22 Un jūs Man būsiet par ļaudīm, un Es jums būšu par
Dievu. 23 Redzi, vētra no Tā Kunga celsies ar bardzību,
briesmīga vētra, tā gāzīsies bezdievīgiem uz galvu. 24
Tā Kunga bardzības karstums nemitēsies, tiekams Viņš
izdarīs un piepildīs Savas sirds domas. Nākamās dienās
jūs gan to samanīsiet.

31 Tanī laikā, saka Tas Kungs, Es visām Israēla ciltīm
būšu par Dievu, un tās Man būs par ļaudīm. 2 Tā saka
Tas Kungs: Tie ļaudis, kas atlikuši no zobena, atraduši
žēlastību tuksnesī; Es iešu, Israēli vest pie dusas. 3 Tas
Kungs man parādījies no tālienes: Es tevi esmu mīļojis
ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es tevi žēlīgi esmu vilcis pie
Sevis. 4 Es tevi atkal uztaisīšu, un tu tapsi uzcelta, Israēla
meita! Tu atkal pušķosies ar savām bungām un iziesi
priecīgi diedama. 5 Tu atkal dēstīsi vīna dārzus Samarijas
kalnos, dēstītāji tos dēstīs un droši baudīs. 6 Jo būs diena,
kad sargi sauks uz Efraīma kalniem: ceļaties, ejam augšā
uz Ciānu pie Tā Kunga, mūsu Dieva. 7 Jo tā saka Tas
Kungs: sauciet par Jēkabu ar līksmību un gavilējiet par
tautu galvu, sludinājiet, teiciet un sakiet: ak Kungs, pestī
Savus ļaudis, Israēla atlikušos! 8 Redzi, Es tos atvedīšu no
ziemeļu zemes un tos sapulcināšu no zemes galiem; viņu
starpā būs akli un tizli, grūtas un dzemdētājas kopā, lielā
pulkā tie šurp atgriezīsies. 9 Tie nāks ar raudāšanu, un ar
pielūgšanu Es tos gribu vest un vadīt pie ūdens strautiem
pa līdzenu ceļu, kur tie nepaklups; jo Es esmu Israēlim
palicis par tēvu un Efraīms ir Mans pirmdzimtais. 10
Klausiet Tā Kunga vārdu, jūs tautas, un sludiniet pa
tām salām, kas tālu, un sakāt: kas Israēli izklīdinājis, Tas

viņu atkal sapulcinās un to sargās kā gans savu ganāmo
pulku. **11** Jo Tas Kungs Jēkabu atpircis un viņu izglābis
no rokas, kas bija stiprāka nekā viņš. **12** Un tie nāks un
gavilēs Ciānas kalnā un plūdīs pie Tā Kunga dāvanām, pie
labības un pie vīna un pie eļļas un pie jauniem jēriem un
vēršiem, un viņu dvēsele būs kā mitrs dārzs, un tie vairs
nebūs noskumuši. **13** Tad jaunava priecāsies diedama
un jaunekļi un sirmgalvji kopā. Jo Es pārvērtīšu viņu
skumību par prieku un tos iepriecināšu un ielīksmošu
pēc viņu noskumšanas **14** Un Es mielošu priesteru dvēseli
ar taukumiem, un Mani ļaudis taps pieēdināti ar Manu
labumu, saka Tas Kungs. **15** Tā saka Tas Kungs: brēkšana
ir dzirdama Rāmā, žēlošanās un gauža raudāšana; Rahēle
apraud savus bērnus, un negribās iepriecinājuma par
saviem bērniem, jo to vairs nav. **16** Tā saka Tas Kungs:
atrauj savu balsi no raudāšanas un savas acis no asarām, jo
tur ir alga tavam darbam, saka Tas Kungs; tie atgriezīsies
no ienaidnieka zemes. **17** Un cerība ir tavai nākamībai,
saka Tas Kungs: jo tavi bērni nāks atpakaļ savās robežās.
18 Es klausīt esmu klausījies, ka Efraīms žēlojās: Tu mani
esi pārmācījis, un es esmu pārmācīts kā nevaldāms teļš.
Atgriez mani, tad es atgriezīšos. Jo Tu, Kungs, esi mans
Dievs. **19** Tiešām, kad es nogriezos, tad man nāca žēlums,
un kad es to atzinu, tad es situ uz saviem gurniem,
jo es esmu apkaunots un kaunā tapis, nesdams savas
jaunības negodu. **20** Vai Efraīms Man nav dārgs dēls un
mīļš bērns, ka cikkārt Es par viņu runāju, pieminēdams
Es viņu pieminu? Tāpēc Mana sirds trīc par viņu, ka Es
apžēlodamies par viņu apžēlojos, saka Tas Kungs. **21**

Uzcel sev stabus, liec sev zīmes, un ņem vērā to ceļu,
ko tu staigājis: Griezies atpakaļ, Israēla meita, griezies
atpakaļ uz šīm savām pilsētām. **22** Cik ilgi tu maldīsies,
tu atkāpēja meita? Jo Tas Kungs ir radījis ko jaunu virs
zemes: sieva būs ap vīru. **23** Tā saka Tas Kungs Cebaot,
Israēla Dievs: "šo vārdu tie vēl runās Jūda zemē un viņas
pilsētās, kad Es atpakaļ vedīšu viņa cietumniekus: lai Tas
Kungs tevi svētī, tu taisnības mājokli, tu svētais kalns! **24**
Un Jūda ar visām savām pilsētām kopā tur dzīvos, arāji
un kas staigā ar ganāmiem pulkiem. **25** Jo Es dzirdināšu
iztvīkušo dvēseli un atspirdzināšu ikkatru noskumušu
dvēseli." **26** Tāpēc es uzmodos un skatījos, un mans miegs
man bija gards. **27** Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs,
ka Es Israēla namu un Jūda namu augļošu ar cilvēku
dzimumu un ar lopu dzimumu. **28** Un kā Es pret tiem
esmu bijis nomodā, tos izraudams un nolauzdams un
postīdams un samaitādams un mocīdams, tā Es par tiem
gribu nomodā būt, tos uztaisīdams un dēstīdams, saka
Tas Kungs, **29** Tanīs dienās vairs nesacīs: tēvi ēduši skābas
vīnogas, un bērniem zobi apmizējuši. **30** Bet ikvienam
sava noziegumа dēļ būs mirt, ikviens cilvēks, kas ēd
skābas vīnogas, tam zobi apmizēs. **31** Redzi, nāks dienas,
saka Tas Kungs, ka Es jaunu derību celšu ar Israēla namu
un ar Jūda namu, **32** Ne tādu derību, kā esmu cēlis ar viņu
tēviem, kad tos pie rokas satvēru un izvedu no Ēģiptes
zemes; to Manu derību tie iznīcinājuši, tad Es arīdzan
par tiem neesmu bēdājis, saka Tas Kungs. **33** Bet šī ir
tā derība, ko Es ar Israēla namu celšu pēc šīm dienām,
saka Tas Kungs: Es došu Savu bauslību viņu prātā un to

rakstīšu viņu sirdī, un Es tiem būšu par Dievu, un tie Man
būs par tautu. **34** Un tad draugs draugu vairs nemācīs
nedz brālis brāli, sacīdams: atzīstiet To Kungu! Jo tie visi
Mani atzīs, ir viņu mazie, ir viņu lielie, saka Tas Kungs.
Jo Es piedošu viņu noziegumus un nepieminēšu vairs
viņu grēkus. **35** Tā saka Tas Kungs, kas sauli dienā dod
pār spīdekli, mēnesi un zvaigznes pēc saviem likumiem
par spīdekļiem naktī, kas jūru kustina, ka viņas viļņi
kauc, Kungs Cebaot ir Viņa vārds: **36** Kad šie likumi Manā
priekšā zudīs, saka Tas Kungs, tad arī Israēla dzimums
zudīs, ka nebūs vairs tauta Manā priekšā mūžīgi. **37** Tā
saka Tas Kungs: Kad debesis augšām varēs mērot un
zemes dibenus apakšā varēs izmanīt, tad Es arī atmetīšu
visu Israēla dzimumu, visa tā dēļ, ko tie darījuši, saka Tas
Kungs. **38** Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka šī pilsēta
Tam Kungam taps uzcelta no Hananeēļa torņa līdz stūru
vārtiem. **39** Un mēra aukla izstiepsies tālāki uz priekšu
līdz Gāreba pakalnam un griezīsies uz Goātu. **40** Un visa
miroņu un pelnu ieleja, un visi tīrumi līdz Kidronas upei,
līdz zirgu vārtu stūrim pret rītiem, būs Tam Kungam
svēti; tur vairs neko neizdeldēs nedz nolauzīs ne mūžam.

32 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika no Tā Kunga,
Cedeķijas, Jūda ķēniņa, desmitā gadā, - šis gads bija
Nebukadnecara astoņpadsmitais gads. **2** To brīdi Bābeles
ķēniņa karaspēks bija apmeties pret Jeruzālemi, un
pravietis Jeremija bija ieslēgts cietuma pagalmā Jūda
ķēniņa namā. **3** Jo Cedeķija, Jūda ķēniņš, viņu bija cietumā
ieslēdzis un sacījis: Kāpēc tu sludini un saki: tā saka
Tas Kungs: redzi, Es nododu šo pilsētu Bābeles ķēniņa

rokā, un viņš to uzņems, **4** Un Cedeķija, Jūda ķēniņš,
neizspruks no Kaldeju rokas, bet viņš tiešām taps nodots
Bābeles ķēniņa rokā, un viņš to bildinās muti pret muti
un to redzēs aci pret aci, **5** Un tas novedīs Cedeķiju uz
Bābeli, un tur viņš paliks, kamēr Es viņu piemeklēšu,
saka Tas Kungs. Jo kad jūs pret Kaldejiem karosiet, tad
tas jums labi neizdosies. **6** Un Jeremija sacīja: Tā Kunga
vārds uz mani tā noticis: **7** Redzi, Hanameēls, tava tēva
brāļa Šaluma dēls, nāks pie tevis un sacīs: pērc manu
tīrumu Anatotā; jo tev krīt atpirkšanas tiesa, viņu pirkt.
8 Un Hanameēls, mana tēva brāļa dēls, nāca pie manis
cietuma pagalmā pēc Tā Kunga vārda un sacīja uz mani:
pērc jel manu tīrumu, kas ir Anatotā Benjamina zemē, jo
tev krīt mantošanas un atpirkšanas tiesa, pērc to sev.
9 Tad es nomanīju, ka tas bija Tā Kunga vārds, un es
pirku no Hanameēļa, sava tēva brāļa dēla, to tīrumu
Anatotā, un es viņam iesvēru to naudu, septiņus sēķeļus
un desmit sudraba gabalus, **10** Un es rakstīju to grāmatā
un to aizzieģelēju un to liku apliecināt caur lieciniekiem
un iesvēru to naudu uz svariem, **11** Un es paņēmu to
aizzieģelēto pirkšanas norakstu, pirkšanas grāmatu ar to
norunu un nosacījumu, un arī to neaizzieģelēto. **12** Un es
devu to pirkšanas norakstu Bārukam, Nerijas, Makazejas
dēla, dēlam priekš Hanameēļa, sava tēva brāļa, acīm, un
priekš to liecinieku acīm, kas bija parakstījušies pirkšanas
norakstā un priekš visu Jūdu acīm, kas sēdēja cietuma
pagalmā. **13** Un es pavēlēju Bārukam priekš viņu acīm
un sacīju: **14** Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs:
ņem šos rakstus, šo pirkšanas norakstu, to aizzieģelēto,

un šo neaizzieģelēto norakstu, un liec tos mālu traukā,
ka tie ilgi var pastāvēt. **15** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot,
Israēla Dievs: vēl šai zemē taps pirkti nami un tīrumi
un vīna dārzi. **16** Un es pielūdzu To Kungu, kad es to
pirkšanas norakstu biju devis Bārukam, Nerijas dēlam, un
sacīju: **17** Kungs, redzi, debesis un zemi Tu esi radījis ar
Savu lielo spēku un ar Savu izstiepto elkoni, Tev nekas
nav neiespējams. **18** Tu dari žēlastību pie tūkstošiem
un atmaksā tēvu noziegumu uz viņu bērnu galvām pēc
viņiem, tu lielais un varenais Dievs, kam vārds ir Kungs
Cebaot, **19** Liels padomā un varens darbos; jo Tavas acis ir
atvērā pār visiem cilvēku bērnu ceļiem, ikvienam dot
pēc viņa ceļiem un pēc viņa darbu augļiem; **20** Zīmes un
brīnumus Tu esi darījis Ēģiptes zemē līdz šai dienai, gan
pie Israēla, gan pie (citiem) cilvēkiem, un esi Sev vārdu
cēlis, kā tas šodien ir. **21** Un Savus Israēla ļaudis Tu esi
izvedis no Ēģiptes zemes ar zīmēm un brīnumiem un
ar stipru roku un izstieptu elkoni un lielām briesmām,
22 Un tiem esi devis šo zemi, ko Tu viņu tēviem biji
zvērējis, tiem to dot, zemi, kur piens un medus tek. **23** Un
tie ir nākuši un to iemantojuši, bet Tavu balsi tie nav
klausījuši un Tavā bauslībā tie nav staigājuši; neko, ko Tu
viņiem esi pavēlējis darīt, tie nav darījuši; tad Tu visam
šim ļaunumam esi licis nākt pār viņiem. **24** Redzi, tie
valņi nākuši līdz pat pilsētai, to uzņemt, un tā pilsēta
caur zobenu un badu un mēri taps dota Kaldeju roka,
kas pret to karo, un ko Tu esi runājis, tas tā noticis, un
raugi, Tu pats to redzi! **25** Un tomēr Tu, Kungs, Dievs,
uz mani esi sacījis: pērc sev tīrumu par naudu, un lai

liecinieki to apliecina, jebšu tā pilsēta ir dota Kaldeju
rokā. 26 Tad Tā Kunga vārds tā notika uz Jeremiju: 27
Redzi, Es esmu Tas Kungs, Dievs pār visu miesu. Vai kāda
lieta Man neiespējama? 28 Tāpēc tā saka Tas Kungs:
redzi, Es šo pilsētu nododu Kaldeju rokā, Bābeles ķēniņa
Nebukadnecara rokā, un viņš to uzņems. 29 Un Kaldeji,
kas pret šo pilsētu karo, nāks un iededzinās šo pilsētu
ar uguni un to sadedzinās līdz ar tiem namiem, uz
kuru jumtiem tie kvēpinājuši Baālam un citiem dieviem
upurējuši dzeramus upurus, mani kaitinādami. 30 Jo
Israēla bērni un Jūda bērni ir darījuši tikai, kas ļauns
Manās acīs, no savas jaunības, tiešām, Israēla bērni Mani
tikai kaitinājuši ar savu roku darbiem, saka Tas Kungs. 31
Jo šī pilsēta Mani ir kaitinājusi uz dusmību un uz bardzību
no tās dienas, kad tie to cēluši līdz šai dienai, tā ka tā
Man jāatmet no Mana vaiga, 32 Visa Israēla bērnu un
Jūda bērnu ļaunuma dēļ ko tie darījuši, Mani kaitinādami,
viņi, viņu ķēniņi, viņu lielkungi, viņu priesteri un viņu
pravieši un Jūda vīri un Jeruzālemes iedzīvotāji. 33 Tie
Man griezuši muguru un ne vaigu. Jebšu Es tos vienmēr
pamācīju vienā mācīšanā, tomēr tie neklausīja, mācību
pieņemt. 34 Bet tie savas negantības ir likuši tai namā,
kas pēc Mana Vārda nosaukts, to sagānīdami. 35 Un tie ir
altārus cēluši Baālam Ben-Inoma ielejā, un savus dēlus un
savas meitas tie upurējuši Molokam, ko Es tiem neesmu
pavēlējis un kas nav nācis Manā sirdī, ka tiem bija šo
negantību darīt un Jūdu apgrēcināt. 36 Un nu tāpēc Tas
Kungs, Israēla Dievs, tā saka par to pilsētu, par ko jūs
sakāt: tā ir Bābeles ķēniņam rokā dota caur zobenu un

caur badu un caur mēri: **37** Redzi, Es tos sapulcināšu no
visām zemēm, kurp tos esmu aizdzinis Savā karstumā
un Savā bardzībā un Savā lielā dusmībā, un tos vedīšu
atpakaļ uz šo vietu, un tiem likšu dzīvot bez bailēm. **38** Un
tie Man būs par tautu, un Es tiem būšu par Dievu. **39** Un
Es tiem došu vienādu sirdi un vienādu ceļu, ka tie Mani
bīstas visu savu mūžu, sev pašiem par labu un saviem
bērniem pēc viņiem. **40** Un Es ar tiem derēšu mūžīgu
derību, ka Es negribu mitēties labu darīt, un Es Savu
bijāšanu viņiem došu sirdī, ka tie no Manis neatkāpjās. **41**
Un Es priecāšos viņiem labu darīt, un Es tos šai zeme
dēstīšu uzticībā, no visas Savas sirds un no visas Savas
dvēseles. **42** Jo tā saka Tas Kungs: (Tā) kā Es šiem ļaudīm
esmu uzvedis visu šo lielo ļaunumu, tā Es tiem atvedīšu
visu labu, ko Es par tiem runājis. **43** Un tīrumi taps pirkti
šai zemē, par ko jūs sakāt: tā ir postaža bez cilvēka un
lopa, tā ir dota Kaldejiem rokā. **44** Tīrumi taps par naudu
pirkti un grāmatas rakstītas un aizzieģelētas, un liecinieki
to apliecinās Benjaminas zemē un ap Jeruzālemi un pa
Jūda pilsētām un pa kalnu pilsētām un pa ielejas pilsētām
un pa dienvidu(Negebas) pilsētām; jo Es vedīšu atpakaļ
viņu cietumniekus, saka Tas Kungs.

33 Un Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju otru reizi, kad
viņš vēl bija ieslēgts cietuma pagalmā, sacīdams: **2** Tā
saka Tas Kungs, kas to dara, Tas Kungs, kas to izdara, lai
tas notiek - Kungs ir viņa vārds - **3** Piesauc Mani, tad Es
tev atbildēšu un tev darīšu zināmas lielas un brīnišķas
lietas, ko tu nezini. **4** Jo tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs,
par šīs pilsētas namiem un par Jūda ķēniņa namiem,

kas tiek nolauzīti vaļņu un zobena priekšā, **5** Par tiem,
kas nāk karot pret Kaldejiem, lai tos (namus) pilda ar
miroņu miesām, ko Es nokauju Savā bardzībā un Savā
dusmībā, un tādēļ ka Es Savu vaigu no šīs pilsētas esmu
apslēpis, visa viņu ļaunuma dēļ: **6** Redzi, Es to sasiešu
un dziedināšu, un tos darīšu veselus, un tiem parādīšu
pilnīgu un pastāvīgu laimi. **7** Un Es vedīšu atpakaļ Jūda
cietumniekus un Israēla cietumniekus, un tos uztaisīšu tā
kā papriekš. **8** Un Es tos šķīstīšu no visa viņu nozieguma,
ar ko tie pret Mani grēkojuši, un Es tiem piedošu visus
viņu pārkāpumus, ar ko tie pret Mani grēkojuši un ar
ko tie no Manis atkāpušies. **9** Un tad(Jeruzāleme) Man
būs par prieka vārdu, par slavu un par godu pie visām
tautām virs zemes, kas dzirdēs visu to labumu, ko Es tiem
daru, un tās bīsies un drebēs par visu to labumu un par
visu to mieru, ko Es viņai dodu. **10** Tā saka Tas Kungs: šinī
vietā, par ko jūs sakāt, tā ir postaža bez cilvēka un lopa,
pa Jūda pilsētām un pa Jeruzālemes ielām, kas ir postītas,
ka tur nav ne cilvēka, ne iedzīvotāja, ne lopa, **11** Tur
atkal dzirdēs prieka balsi un līksmības balsi, brūtgāna
balsi un brūtes balsi, balsi no tiem, kas saka: teiciet To
Kungu Cebaot, jo Tas Kungs ir labs, jo Viņa žēlastība
paliek mūžīgi, - un kas nes pateicības upuri Tā Kunga
namā. Jo Es vedīšu atpakaļ tās zemes cietumniekus kā
papriekš, saka Tas Kungs. **12** Tā saka Tas Kungs Cebaot:
šinī vietā, kas ir postaža bez cilvēka un lopa, un visās
apkārtējās pilsētās būs atkal ganu dzīvokļi, kas ganīs
ganāmus pulkus. **13** Pa kalnu pilsētām un lejas pilsētām
un pa dienvidu(Negebas) pilsētām un Benjamina zemē

un ap Jeruzālemi un pa Jūda pilsētām ganāmi pulki atkal
ies apakš skaitītāju rokām, saka Tas Kungs. **14** Redzi,
nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es piepildīšu to labo
vārdu, ko Es esmu runājis uz Israēla namu un Jūda namu.
15 Tanīs dienās un tanī laikā Es Dāvidam likšu izplaukt
taisnības Zaram, un tas darīs tiesu un taisnību virs zemes.
16 Tanīs dienās Jūda taps atpestīts, un Jeruzāleme dzīvos
bez bailēm, un šis ir tas (vārds), ar ko Viņu sauks: Tas
Kungs mūsu taisnība. **17** Jo tā saka Tas Kungs: Dāvidam
netrūks vīra, kas sēdēs Israēla nama goda krēslā. **18**
Arī priesteru, levitu netrūks Manā priekšā, kas upurē
dedzināmos upurus un iededzina ēdamus upurus un
sataisa kaujamus upurus mūžīgi. **19** Un Tā Kunga vārds
notika uz Jeremiju un sacīja: **20** Tā saka Tas Kungs: ja jūs
varat iznīcināt Manu derību ar dienu un Manu derību ar
nakti, ka dienas un nakts vairs nav savā laikā, **21** Tad arī
iznīks Mana derība ar Manu kalpu Dāvidu, ka tam dēla
nebūs, kas valda uz viņa goda krēsla, un (Mana derība)
ar levitiem, priesteriem, Maniem kalpotājiem. **22** Tā kā
debess pulku nevar skaitīt un jūras smiltis nevar mērot,
tāpat Es vairošu Sava kalpa Dāvida dzimumu un levitus,
kas Man kalpo. **23** Un Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju
sacīdams: **24** Vai tu neredzi, ko šie ļaudis runā un saka?
Tās divas ciltis, ko Tas Kungs bija izredzējis, Viņš nu
atmetis, un tie nievā Manus ļaudis, tā kā tie vairs nebūtu
tauta viņu priekšā. **25** Tā saka Tas Kungs: ja Mana derība
ar dienu un nakti nepastāv, ja Es debess un zemes likumus
neesmu cēlis, **26** Tad Es arī atmetīšu Jēkaba un Sava kalpa
Dāvida dzimumu, ka neņemu no viņa dzimuma valdītājus

pār Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba dzimumu. Jo Es vedīšu
atpakaļ viņu cietumniekus un apžēlošos par viņiem.

34 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika no Tā
Kunga, kad Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, un viss viņa
karaspēks un visas pasaules valstis, kas bija apakš viņa
valdīšanas, un visas tautas karoja pret Jeruzālemi un
visām viņas pilsētām: **2** Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs:
ej un runā uz Cedeķiju, Jūda ķēniņu, un saki uz to: tā saka
Tas Kungs: Redzi, Es šo pilsētu dodu Bābeles ķēniņam
rokā, un viņš to sadedzinās ar uguni. **3** Un tu neizbēgsi no
viņa rokas, bet tapsi grābtin sagrābts un viņam dots rokā,
un tavas acis redzēs Bābeles ķēniņa acis un viņš ar tevi
runās muti pret muti un tu nāksi uz Bābeli. **4** Bet klausi
Tā Kunga vārdu, Cedeķija, Jūda ķēniņ! Tā saka Tas Kungs
uz tevi: tu nemirsi caur zobenu, **5** Tu nomirsi mierā.
Un kā sārtu dedzinājuši taviem tēviem, tiem agrākajiem
ķēniņiem, kas priekš tevis bijuši, tāpat tev dedzinās un
par tevi žēlosies: "Ak vai, Kungs!" Jo Es šo vārdu esmu
runājis, saka Tas Kungs. **6** Un pravietis Jeremija sacīja
visus šos vārdus uz Cedeķiju, Jūda ķēniņu, Jeruzālemē, **7**
Kad Bābeles ķēniņa kara spēks karoja pret Jeruzālemi
un pret visām atlikušām Jūda pilsētām, pret Laķisu un
pret Azeku; jo šīs stiprās pilsētas bija atlikušas no Jūda
pilsētām. **8** Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no
Tā Kunga, kad ķēniņš Cedeķija bija derību derējis ar
visiem ļaudīm, kas Jeruzālemē, viņiem izsaukt svabadības
gadu, **9** Ka ikvienam bija atlaist savu kalpu un ikvienam
savu kalponi, kas vien no Ebreju cilts, ka Jūdu starpā
neviens savu brāli nekalpinātu. **10** Tad paklausīja visi

lielkungi un visi ļaudis, kas šo derību bija derējuši, ka
ikviens savu kalpu un savu kalponi atlaistu vaļā un vairs
nekalpinātu, - tie paklausīja un tos atlaida. **11** Bet pēc tie
tiem kalpiem un tām kalponēm, ko tie bija atlaiduši vaļā,
lika nākt atkal atpakaļ un tos spieda atkal būt par kalpiem
un par kalponēm. **12** Tādēļ Tā Kunga vārds notika uz
Jeremiju no Tā Kunga sacīdams: **13** Tā saka Tas Kungs,
Israēla Dievs: Es esmu derību derējis ar jūsu tēviem,
kad tos izvedu no Ēģiptes zemes, no tā vergu nama, un
sacīju: **14** Septītā gadā jums būs atlaist ikvienam savu
brāli, kas ir Ebrejs, kas tev ir pārdots un sešus gadus tev
kalpojis, un tev būs viņu atlaist no sevis svabadu; bet
jūsu tēvi Mani neklausīja un nepiegrieza savas ausis. **15**
Tad jūs nu šodien bijāt atgriezušies un darījuši, kas bija
tiesa Manās acīs, izsaukdami svabadību ikviens savam
tuvākam, un jūs bijāt derību derējuši Manā priekšā, tai
namā, kas pēc Mana Vārda nosaukts. **16** Bet jūs esat
atkāpušies, Manu Vārdu sagānījuši un ņēmuši atpakaļ
ikviens savu kalponi, ko bijāt atlaiduši svabadus savā vaļā,
un esiet tos spieduši, būt par kalpiem un par kalponēm.
17 Tādēļ tā saka Tas Kungs: jūs Mani neesat klausījuši,
svabadību izsaukt ikviens savam brālim un ikviens savam
tuvākam. Redzi, tad Es pret jums izsaucu svabadību, saka
Tas Kungs, zobenam, mērim un badam, un Es jūs nodošu
uz vārdzināšanu visās pasaules valstīs. **18** Un Es nodošu
tos vīrus, kas Manu derību pārkāpuši, kas nav turējuši
tās derības vārdus, ko tie Manā priekšā derējuši, tā kā
to teļu, ko tie divējos gabalos pārcirtuši un kuru gabalu
starpā gājuši cauri, **19** Jūda lielkungus un Jeruzālemes

lielkungus, ķēniņa sulaiņus un priesterus un visus zemes
ļaudis, kas starp tā teļa gabaliem gājuši cauri. **20** Un Es
tos nodošu viņu ienaidniekiem rokā, tiem rokā, kas viņu
dvēseli meklē, un viņu miesas būs par barību putniem
apakš debess un zvēriem virs zemes. **21** Un Cedeķiju, Jūda
ķēniņu, un viņa lielkungus es nodošu viņu ienaidniekiem
rokā un tiem rokā, kas viņu dvēseli meklē, proti Bābeles
ķēniņa karaspēka rokā, kas tagad no jums aizcēlies. **22**
Redzi, Es došu pavēli, saka Tas Kungs, un tos atvedīšu
atkal uz šo pilsētu, un tie pret to karos un to uzņems un
to sadedzinās ar uguni, un Es izpostīšu Jūda pilsētas, ka
nevienam tur nebūs dzīvot.

35 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju no Tā Kunga,
Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa, dienās sacīdams: **2**
Noej pie Rekabiešiem un runā ar tiem un ved tos Tā
Kunga namā, vienā no tiem kambariem, un dod tiem
vīnu dzert. **3** Tad es ņēmu Jaazaniju, Jeremijas dēlu,
Habacinijas dēla dēlu, līdz ar viņa brāļiem un visiem viņa
dēliem un visu Rekabiešu namu, **4** Un tos vedu Tā Kunga
namā Jegdalijas dēla, Dieva vīra Anana dēlu kambarī, kas
ir sānis lielkungu kambarim, virs durvju sarga Mazejas,
Šaluma dēla, kambara. **5** Un Rekabiešu nama bērniem es
cēlu priekšā kausus pilnus ar vīnu un biķerus un uz tiem
sacīju: dzeriet vīnu! **6** Bet tie sacīja: mēs nedzeram vīna,
jo Jonadabs, Rekaba dēls, mūsu tēvs, mums pavēlējis un
sacījis: jums nebūs vīna dzert, ne jums, ne jūsu bērniem
ne mūžam. **7** Un namus jums nebūs taisīt nedz sēklu
sēt nedz vīna dārzus dēstīt nedz turēt, bet jums būs
teltīs dzīvot visu savu mūžu, ka ilgi dzīvojat tai zemē,

kur jūs piemītat. **8** Tad mēs Jonadaba, Rekaba dēla, sava
tēva, balsij esam klausījuši visās lietās, ko viņš mums
pavēlējis, tā ka mēs vīna savu mūžu nedzeram, ne mēs,
ne mūsu sievas, ne mūsu dēli, ne mūsu meitas, **9** Un ka
mēs namus neuztaisam sev par mājokli, arī vīna dārzu
mums nav, ne tīruma, ne sējuma; **10** Bet mēs mītam
teltīs, un klausam un darām visu, ko mums mūsu tēvs
Jonadabs pavēlējis. **11** Bet notikās, kad NebukadNecars,
Bābeles ķēniņš, pret šo zemi cēlās, tad mēs sacījām:
nāciet, iesim uz Jeruzālemi no Kaldeju kara spēka un
no Sīriešu spēka; tā mēs esam apmetušies Jeruzālemē.
12 Tad Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju sacīdams: **13**
Tā saka Tas Kungs Cebaot Israēla Dievs: ej un saki Jūda
vīriem un Jeruzālemes iedzīvotājiem: Vai negribat mācību
pieņemt un klausīt Maniem Vārdiem? saka Tas Kungs.
14 Jonadaba, Nekaba dēla, vārdi tiek pastāvīgi turēti,
kas saviem bērniem aizliedzis vīnu dzert, un tie līdz šai
dienai nav dzēruši, bet klausījuši sava tēva pavēlei. Bet Es
uz jums esmu runājis vienmēr vienā runāšanā, un jūs
Man neesat klausījuši. **15** Un Es pie jums esmu sūtījis bez
mitas vienā sūtīšanā visus Savus kalpus, tos praviešus,
un sacījis: atgriežaties jel ikviens no sava niknā ceļa un
dariet labus darbus un nedzenaties citiem dieviem pakaļ,
tiem kalpot, tad jūs paliksiet tai zemē, ko esmu devis
jums un jūsu tēviem. Bet jūs savas ausis neesat atgriezuši
nedz Mani klausījuši. **16** Jonadaba, Rekaba dēla, bērni
pastāvīgi ir turējuši sava tēva pavēli, ko viņš pavēlējis,
bet šie ļaudis Man neklausa. **17** Tādēļ, tā saka Tas Kungs,
tas Dievs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es vedīšu pār Jūdu

un pār visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem visu ļaunumu,
ko Es pret tiem esmu runājis, tādēļ ka Es uz tiem esmu
runājis, bet tie nav klausījuši, Es tos esmu aicinājis, bet
tie nav atbildējuši. **18** Un uz Rekabiešu namu Jeremija
sacīja: tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: tādēļ
ka jūs esat klausījuši Jonadaba, sava tēva, likumam un
sargājuši visas viņa pavēles un darījuši visu, ko viņš jums
bija pavēlējis, **19** Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: Jonadabam, Rekaba dēlam, ne mūžam netrūks vīra,
kas stavēs Manā priekšā.

36 Un Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa, ceturtā gadā
notika uz Jeremiju šis vārds no Tā Kunga: **2** Ņem sev
grāmatu un raksti tanī visus vārdus, ko Es uz tevi esmu
runājis par Israēli un par Jūdu un par visām tautām,
kamēr Es uz tevi esmu runājis, no Josijas dienām līdz šai
dienai. **3** Varbūt ka Jūda nams liks vērā visu to ļaunumu,
ko Es tiem domāju darīt, ka ikviens atgriežas no sava
ļaunā ceļa, un Es piedošu viņu noziegumus un viņu
grēkus. **4** Tad Jeremija aicināja Bāruku, Nerijas dēlu, un
Bāruks rakstīja no Jeremijas mutes grāmatā visus Tā
Kunga vārdus, ko viņš uz to bija runājis. **5** Un Jeremija
pavēlēja Bārukam un sacīja: es topu aizturēts, ka nevaru
iet Tā Kunga namā. **6** Tad ej tu un lasi no tās grāmatas,
ko tu no manas mutes esi rakstījis, Tā Kunga vārdus
priekš to ļaužu ausīm Tā Kunga namā gavēņa dienā,
arī priekš visas Jūda cilts ausīm, kas atnāk no savām
pilsētām, tev tos būs lasīt. **7** Varbūt ka tie zemē metīsies
un pielūgs Tā Kunga priekšā un atgriezīsies ikviens no
sava ļaunā ceļa, jo tā dusmība un bardzība ir liela, ko

Tas Kungs ir runājis pret šiem ļaudīm. **8** Un Bāruks,
Nerijas dēls, darīja, tā kā pravietis Jeremija viņam bija
pavēlējis, un lasīja no tās grāmatas Tā Kunga vārdus Tā
Kunga namā. **9** Un notikās Jojaķima, Josijas dēla, Jūda
ķēniņa, piektā gadā, devītā mēnesī, tad izsauca gavēni
Tā Kunga priekšā visiem ļaudīm Jeruzālemē un visiem
ļaudīm, kas no Jūda pilsētām nāca uz Jeruzālemi. **10** Tad
Bāruks no tās grāmatas lasīja priekš visu ļaužu ausīm
Jeremijas vārdus Tā Kunga namā, rakstītāja Ģemarijas,
Safana dēla, kambarī, augšējā pagalmā, pie Tā Kunga
nama jauniem vārtiem. **11** Kad nu Mikaja, Ģemarijas
dēls, Safana dēla dēls, no tās grāmatas dzirdēja visus Tā
Kunga vārdus, **12** Tad viņš nogāja ķēniņa namā, rakstītāja
kambarī, un redzi, tur sēdēja visi lielkungi, rakstītājs
Elišamus un Delaja, Šemajas dēls, un Elnatans, Akbora
dēls, un Ģemarija, Safana dēls, un Cedeķija, Kananijas
dēls, un visi lielkungi. **13** Un Mikaja tiem teica visus
tos vārdus, ko bija dzirdējis Bāruku no tās grāmatas
lasam priekš ļaužu ausīm. **14** Tad visi tie lielkungi sūtīja
pie Bāruka Jehūdi, Netanijas dēlu, kas bija Kušijas dēla
Šelamijas dēls, un sacīja: to grāmatu, no kuras tu esi
lasījis priekš ļaužu ausīm, ņem savā rokā un nāc. Tā
Bāruks, Nerijas dēls, ņēma to grāmatu savā rokā un gāja
pie tiem. **15** Un tie uz viņu sacīja: apsēdies un lasi to
priekš mūsu ausīm. Un Bāruks lasīja priekš viņu ausīm.
16 Un kad tie visus tos vārdus dzirdēja, tad cits uz citu
bailīgi skatījās, un tie sacīja uz Bāruku: tiešām, visi šie
vārdi mums jāsaka ķēniņam. **17** Un tie Bāruku vaicāja un
sacīja: teic mums jel, kā tu visus šos vārdus no viņa mutes

esi rakstījis? **18** Un Bāruks uz tiem sacīja: viņš visus šos
vārdus no savas mutes uz mani teica, un es tos ar tinti
rakstīju grāmatā. **19** Tad tie lielkungi sacīja uz Bāruku:
ej un paslēpies, tu un Jeremija, un lai neviens nezin,
kur jūs esat. **20** Tad tie gāja pie ķēniņa pils pagalmā,
bet to grāmatu tie nolika rakstītāja Elišamus kambarī,
un teica priekš ķēniņa ausīm visus šos vārdus. **21** Tad
ķēniņš sūtīja Jehūdi pēc tās grāmatas, un tas to ņēma
no rakstītāja Elišamus kambara, un Jehūdis lasīja priekš
ķēniņa ausīm un priekš visu lielkungu ausīm, kas pie
ķēniņa stāvēja. **22** Bet ķēniņš sēdēja ziemas namā devītā
mēnesī, un viņa priekšā uguns kurējās. **23** Un kad Jehūdis
trīs vai četrus gabalus bija lasījis, tad viņš to sagrieza ar
spalvas nazi un iemeta ugunī ugunskurā, tiekams visa
grāmata sadega tai ugunī, kas bija ugunskurā. **24** Un tie
neizbijās nedz saplēsa savas drēbes, ne ķēniņš, ne viņa
kalpi, kas bija dzirdējuši visus šos vārdus. **25** Un lai gan
Elnatans un Delaja un Ģemarija ķēniņu lūdza, to grāmatu
nesadedzināt, viņš tos neklausīja. **26** Un ķēniņš pavēlēja
Jerameēlim, Ameleķa dēlam, un Serajam, Asriēļa dēlam,
un Šelamijam, Abdeēļa dēlam, sagrābt rakstītāju Bāruku
un pravieti Jeremiju, bet Tas Kungs tos bija apslēpis. **27**
Tad Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju, kad ķēniņš to
grāmatu un tos vārdus bija sadedzinājis, ko Bāruks no
Jeremijas mutes bija sarakstījis, sacīdams: **28** "Ņem sev
atkal citu grāmatu un raksti tanī visus tos pašus vārdus,
kas stāvēja tai pirmā grāmatā, ko Jojaķims, Jūda ķēniņš,
sadedzinājis. **29** Un saki par Jojaķimu, Jūda ķēniņu: tā
saka Tas Kungs: tu šo grāmatu esi sadedzinājis un sacījis:

Kāpēc tu tanī esi rakstījis un sacījis: Bābeles ķēniņš nācin
nāks un samaitās šo zemi un no tās izdeldēs cilvēkus un
lopus. **30** Tāpēc Tas Kungs tā saka par Jojaķimu, Jūda
ķēniņu: viņam nebūs neviena, kas sēdēs uz Dāvida goda
krēsla, un viņa līķis nomests gulēs dienas karstumā un
nakts aukstumā. **31** Un Es pie viņa un pie viņa dzimuma
un pie viņa kalpiem piemeklēšu viņa noziegumu, un
vedīšu pār tiem un pār Jeruzālemes iedzīvotājiem un pār
visiem Jūda vīriem visu to ļaunumu, ko Es pret tiem esmu
runājis, bet tie nav klausījuši." **32** Un Jeremija ņēma citu
grāmatu un to deva rakstītājam Bārukam, Nerijas dēlam,
un tas no Jeremijas mutes tanī rakstīja visus tās grāmatas
vārdus, ko Jojaķims, Jūda ķēniņš, bija sadedzinājis ar
uguni, un pie tiem vēl tapa pielikti daudz tādi pat vārdi.

37 Un ķēniņš Cedeķija, Josijas dēls, valdīja Jekanijas,
Jojaķima dēla, vietā; to Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš,
bija iecēlis par ķēniņu Jūda zemē. **2** Bet ne viņš, ne
viņa kalpi, ne tie ļaudis tai zemē neklausīja Tā Kunga
vārdiem, ko viņš bija runājis caur pravieti Jeremiju. **3** Un
ķēniņš Cedeķija sūtīja Juhalu, Šelemijas dēlu, un priesteri
Cefaniju, Mazejas dēlu, pie pravieša Jeremijas un lika
sacīt: lūdz jel par mums To Kungu, mūsu Dievu. **4** Jo
Jeremija gāja vēl iekšā un ārā starp tiem ļaudīm un vēl
nebija cietumā ielikts. **5** Un Faraona karaspēks bija cēlies
no Ēģiptes zemes, un tie Kaldeji, kas ap Jeruzālemi bija
apmetušies, to baumi par tiem dzirdējuši, no Jeruzālemes
bija aizgājuši. **6** Tad Tā Kunga vārds notika uz pravieti
Jeremiju sacīdams: **7** Tā saka Tas Kungs, Israēla Dievs:
tā jums būs atsacīt Jūda ķēniņam, kas jūs pie Manis

sūtījis, Mani vaicāt: redzi, Faraona karaspēks, kas jums
izgājis palīgā, griezīsies atpakaļ uz savu zemi, uz Ēģipti. **8**
Un Kaldeji nāks atpakaļ un karos pret šo pilsētu un to
uzņems un to sadedzinās ar uguni. **9** Tā saka Tas Kungs:
nepieviļat savas dvēseles, sacīdami: Kaldeji tiešām no
mums aizies projām, - jo tie neaizies. **10** Jo jebšu jūs kautu
visu Kaldeju spēku, kas pret jums karo, un atliktos no
tiem (tikai) kādi ievainoti vīri, tad tie celsies ikkatrs savā
teltī un sadedzinās šo pilsētu ar uguni. **11** Un notikās, kad
Kaldeju spēks no Jeruzālemes bija aizgājis priekš Faraona
karaspēka, **12** Tad Jeremija izgāja no Jeruzālemes, iet uz
Benjamina zemi un tur uzņemt savu daļu to ļaužu vidū.
13 Un kad viņš nāca Benjamina vārtos, tad tur bija tas
sargu virsnieks, Jerija vārdā, Šelemijas dēls, Kananijas
dēla dēls, tas sagrāba pravieti Jeremiju un sacīja: tu gribi
pāriet pie Kaldejiem. **14** Un Jeremija sacīja: tas nav tiesa,
es nepāriešu pie Kaldejiem. Bet Jerija viņu neklausīja
un sagrāba Jeremiju un to noveda pie tiem lielkungiem.
15 Un tie lielkungi apskaitās par Jeremiju un viņu sita
un lika cietumā, rakstītāja Jonatana namā, jo to tie bija
darījuši par cietuma namu. **16** Tā Jeremija gāja cietumā
tais pagrabos, un tur Jeremija sēdēja daudz dienas. **17** Tad
ķēniņš Cedeķija sūtīja un lika viņu atvest, un ķēniņš viņu
vaicāja paslepeni savā namā un sacīja: vai ir kāds vārds
no Tā Kunga? Un Jeremija sacīja: ir. Un viņš sacīja: tu
Bābeles ķēniņam tapsi dots rokā. **18** Un Jeremija sacīja
uz ķēniņu Cedeķiju: ko es esmu grēkojis pret tevi un
pret taviem kalpiem un pret šiem ļaudīm, ka jūs mani
esat likuši cietumā? **19** Kur nu ir jūsu pravieši, kas jums

sludināja un sacīja: Bābeles ķēniņš nenāks pret jums
nedz pret šo zemi? 20 Tad nu, klausi jel, ak kungs un
ķēniņ! Lai jel mana lūgšana tavā priekšā ir pieņēmīga, un
neved mani atpakaļ rakstītāja Jonatana namā, ka es tur
nemirstu. 21 Tad ķēniņš Cedeķija pavēlēja, lai Jeremiju
tura cietuma pagalmā, un viņam ikdienas tapa dots viens
maizes rieciens no cepēju ielas, tiekams visa maize pilsētā
bija apēsta. Tā Jeremija palika cietuma pagalmā.

38 Bet Šefatija, Matana dēls, un Ģedalija, Pašhura dēls,
un Juhals, Šelemijas dēls, un Pašhurs, Malhijas dēls,
dzirdēja tos vārdus, ko Jeremija uz visiem ļaudīm runāja
sacīdams: 2 Tā saka Tas Kungs: kas šai pilsētā paliek, tas
mirs caur zobenu, caur badu un caur mēri, bet kas iet
ārā pie Kaldejiem, tas dzīvos un savu dvēseli paturēs un
dzīvos. 3 Tā saka Tas Kungs: šī pilsēta dotin taps dota
Bābeles ķēniņa karaspēkam rokā, ka tas to uzņem. 4 Tad
tie lielkungi sacīja uz ķēniņu: liec jel šo vīru nokaut; jo tā
viņš rokas dara gurdenas tiem karavīriem, kas vēl atliek
šai pilsētā, un rokas visiem ļaudīm, kad viņš tādus vārdus
uz tiem runā; jo šis vīrs nemeklē šo ļaužu labumu, bet
viņu ļaunumu. 5 Un ķēniņš Cedeķija sacīja: redzi, viņš
ir jūsu rokās, jo ķēniņš pret jums nekā nespēj. 6 Tad
tie ņēma Jeremiju, un to iemeta Malhijas, ķēniņa dēla,
bedrē, kas bija cietuma pagalmā, un Jeremiju nolaida ar
virvēm, bet tai bedrē nebija ūdens, bet dubļi, un Jeremija
iegrima dubļos. 7 Un Ebedmelehs, Moru vīrs, ķēniņa
sulainis, kas bija ķēniņa namā, dzirdēja, ka tie Jeremiju
bija metuši bedrē, un ķēniņš sēdēja Benjamina vārtos.
8 Tad Ebedmelehs izgāja no ķēniņa nama un runāja uz

ķēniņu un sacīja: **9** Mans kungs un ķēniņ, šie vīri ir ļaunu
darījuši ar visu, ko tie darījuši pravietim Jeremijam, ko
tie metuši bedrē, un viņam savā vietā badu jāmirst, tāpēc
ka maizes pilsētā vairs nav. **10** Tad ķēniņš Ebedmeleham,
tam Moru vīram, pavēlēja un sacīja: ņem no šejienes
trīsdesmit vīrus līdz un izvelc pravieti Jeremiju no bedres,
pirms viņš mirst. **11** Tad Ebedmelehs ņēma tos vīrus
un nāca ķēniņa namā apakš mantu kambara un ņēma
no turienes kādas vecas saplīsušas drēbju lupatas un
tās nolaida ar virvēm pie Jeremijas bedrē. **12** Tad tas
Moru vīrs Ebedmelehs sacīja uz Jeremiju: liec jel tās vecās
saplīsušās drēbju lupatas apakš savām roku padusēm ap
tām virvēm, un Jeremija tā darīja. **13** Un tie Jeremiju
izvilka ar tām virvēm un viņu izcēla no bedres, un
Jeremija palika cietuma pagalmā. **14** Tad ķēniņš Cedeķija
nosūtīja un lika atvest pravieti Jeremiju pie sevis trešajā
ieejamā vietā pie Tā Kunga nama. Un ķēniņš sacīja uz
Jeremiju: es tev ko vaicāšu, neapslēp man nekā. **15** Tad
Jeremija sacīja uz Cedeķiju: kad es tev to sacīšu, tad tu
mani kautin nokausi, un kad es tev padomu došu, tad tu
tomēr mani neklausīsi. **16** Un ķēniņš Cedeķija Jeremijam
zvērēja paslepeni un sacīja: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo,
kas mums šo dvēseli radījis, es tevi nenokaušu un tevi
nenodošu šiem vīriem rokā, kas tavu dvēseli meklē. **17** Tad
Jeremija sacīja uz Cedeķiju: tā saka Tas Kungs, tas Dievs
Cebaot, Israēla Dievs: ja tu iet iziesi pie Bābeles ķēniņa
lielkungiem, tad tava dvēsele dzīvos, un šī pilsēta netaps
ar uguni sadedzināta, un tad tu dzīvosi, tu un tavs nams.
18 Bet ja tu neiziesi pie Bābeles ķēniņa lielkungiem, tad šī

pilsēta Kaldejiem taps dota rokā, un tie to sadedzinās ar
uguni, un tu no viņu rokas neizspruksi. **19** Un ķēniņš
Cedeķija sacīja uz Jeremiju: es bīstos no tiem Jūdiem, kas
Kaldejiem piekrituši, ka mani nenodod viņu rokā, un tie
mani neapmēda. **20** Un Jeremija sacīja: tevi nenodos;
klausi jel Tā Kunga balsij, ko es uz tevi runāju, tad tev
labi klāsies, un tava dvēsele dzīvos. **21** Bet ja tu liedzies
iet ārā, tad šis ir tas vārds, ko Tas Kungs man parādījis:
22 Redzi, visas sievas, kas Jūda ķēniņa namā atliek, taps
izvestas pie Bābeles ķēniņa lielkungiem, un tās sacīs: tavi
draugi tevi pievīluši un tevi pārvarējuši, un kad nu tavas
kājas iegrimušas dubļos, tad tie griezušies atpakaļ. **23**
Un visas tavas sievas un visi tavi bērni taps izvesti pie
Kaldejiem, un tu pats neizspruksi no viņu rokām, bet tu
tapsi sagrābts caur Bābeles ķēniņa roku un sadedzināsi
šo pilsētu ar uguni. **24** Tad Cedeķija sacīja uz Jeremiju:
lai neviens nezin par šiem vārdiem, ka tu nemirsti. **25**
Un kad tie lielkungi dzirdēs, ka es ar tevi esmu runājis,
un tie nāk pie tevis un uz tevi saka: saki mums jel, ko
tu ar ķēniņu esi runājis, neslēp to mums, tad mēs tevi
nenokausim, un ko ķēniņš uz tevi runājis? **26** Tad tev uz
tiem būs sacīt: es pakritu lūgdams ķēniņa priekšā, ka tas
mani neliktu vest Jonatana namā, tur mirt. **27** Kad nu visi
lielkungi pie Jeremijas nāca un viņu vaicāja, tad viņš tiem
sacīja pēc visiem šiem vārdiem, ko ķēniņš bija pavēlējis.
Un tie viņu atstāja mierā, jo tie to lietu nedabūja dzirdēt.
28 Un Jeremija palika cietuma pagalmā līdz tai dienai, kad
Jeruzāleme tapa uzņemta.

39 Un notikās, kad Jeruzāleme bija uzņemta: (Cedeķijas,
Jūda ķēniņa, devītā gadā, desmitā mēnesī, Nebukadnecars,
Bābeles ķēniņš, un viss viņa karaspēks nāca pret
Jeruzālemi un apmetās ap viņu; **2** Vienpadsmitā Cedeķijas
gadā, ceturtā mēnesī, devītā mēneša dienā tie ielauzās
pilsētā) **3** Tad visi Bābeles ķēniņa lielkungi iegāja iekšā
un apstājās pie vidējiem vārtiem, proti NergalSarecers,
SamgarNebo, kambarjunkuru virsnieks Sarzeķims, gudro
virsnieks NergalSarecers, un visi citi Bābeles ķēniņa
lielkungi. **4** Un notikās, kad Cedeķija, Jūda ķēniņš, un
visi karavīri tos redzēja, tad tie bēga un izgāja naktī
no pilsētas ārā pa to ceļu pie ķēniņa dārza, pa vārtiem
starp tiem diviem mūriem, un viņš gāja pa klajuma
ceļu. **5** Bet Kaldeju spēks viņiem dzinās pakaļ un panāca
Cedeķiju Jērikus klajumos un to saņēma un veda augšām
pie Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, uz Riblu Hamatas
zemē, un tas par viņu sprieda tiesu. **6** Un Bābeles ķēniņš
nokāva Cedeķijas bērnus Riblā priekš viņa acīm, un
visus cienīgos no Jūda Bābeles ķēniņš nokāva. **7** Un viņš
lika izdurt Cedeķijas acis un to saistīja ar divām vara
ķēdēm, viņu aizvest uz Bābeli. **8** Un Kaldeji sadedzināja
ķēniņa namu un tos ļaužu namus ar uguni un noārdīja
Jeruzālemes mūrus. **9** Bet tos atlikušos ļaudis, kas pilsētā
bija atlikuši, un tos bēgļus, kas pie viņa bija pārgājuši,
līdz ar tiem citiem ļaudīm, kas bija atlikuši, pils karavīru
virsnieks Nebuzaradans noveda uz Bābeli. **10** Bet no
tiem ļaudīm, kas bija zemas kārtas, kam nekā nebija, pils
karavīru virsnieks Nebuzaradans, pameta Jūda zemē un
deva tiem tai dienā vīna dārzus un tīrumus. **11** Bet par

Jeremiju Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, bija pavēlējis
pils karavīru virsniekam Nebuzaradanam un sacījis: **12**
Ņem viņu un lūko labi pēc viņa un nedari viņam nekā
ļauna, bet kā viņš tev sacīs, tā dari ar viņu. **13** Tad sūtīja
pils karavīru virsnieks Nebuzaradans un kambarjunkuru
virsnieks Nebuzazbans un gudro virsnieks NergalSarecers
un Bābeles ķēniņa virsnieki visi, **14** Tie sūtīja un ņēma
Jeremiju no cietuma pagalma un nodeva viņu Ģedalijam,
Aīkama dēlam, Safana dēla dēlam, viņu vest namā; tā viņš
palika pie tiem ļaudīm. **15** Bet Tā Kunga vārds bija noticis
uz Jeremiju, kad viņš vēl cietuma pagalmā tapa turēts,
sacīdams: **16** Ej un runā uz to Mora vīru Ebedmelehu un
saki: tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es
Saviem vārdiem likšu nākt pār šo pilsētu par ļaunu un ne
par labu, un tai dienā tas būs priekš tavām acīm. **17** Bet
tevi Es tai dienā gribu izglābt un tu netapsi nodots tiem
vīriem rokā, no kā tu bīsties. **18** Jo Es tiešām tevi izglābšu
un tu nekritīsi caur zobenu, bet savu dvēseli paturēsi,
tāpēc ka tu esi paļāvies uz Mani, saka Tas Kungs.

40 Šis ir tas vārds, kas uz Jeremiju notika no Tā Kunga,
kad pils karavīru virsnieks Nebuzaradans viņu ņēma un
atlaida no Rāmas, kur viņš bija ķēdēs saslēgts starp visiem
Jeruzālemes un Jūda ļaudīm, kas tapa aizvesti uz Bābeli
cietumā. **2** Bet pils karavīru virsnieks lika Jeremiju atvest
un sacīja uz viņu: Tas Kungs, tavs Dievs, šo ļaunumu
par šo vietu runājis, **3** Un Tas Kungs tam ir licis nākt
un darījis, kā viņš ir runājis, jo jūs esat grēkojuši pret
To Kungu un neesat klausījuši viņa balsij, tāpēc jums tā
noticis. **4** Tad nu redzi, es tevi šodien laižu vaļā no tām

ķēdēm pie tavām rokām; ja tev patīk man nākt līdz uz
Bābeli, tad nāc, es labi par tevi gādāšu. Bet ja tas tev
nepatīk, man nākt līdz uz Bābeli, tad lai paliek. Redzi, visa
zeme ir tavā priekšā, kurp iet tev liekās labi un taisni,
turp ej. 5 Un viņam vēl projām neejot, tas sacīja: tad
griezies pie Ģedalijas, Aīkama dēla, Safana dēla dēla, ko
Bābeles ķēniņš iecēlis pār Jūda pilsētām, un dzīvo pie
tā starp tiem ļaudīm, jeb visur, kur tev patīk iet, turp
ej. Un pils karavīru virsnieks viņam deva ceļa maizi un
dāvanu un viņu atlaida. 6 Tā Jeremija nāca pie Ģedalijas,
Aīkama dēla, uz Micpu, un dzīvoja pie tā starp tiem
ļaudīm, kas bija atlikuši tai zemē. 7 Kad nu visi kara
virsnieki, kas laukā turējās līdz ar saviem karavīriem,
dzirdēja, ka Bābeles ķēniņš Ģedaliju, Aīkama dēlu, bija
iecēlis pār to zemi, un ka viņš tam bija novēlējis vīrus un
sievas un bērniņus un tās zemes ļaudis no zemas kārtas,
kas uz Bābeli nebija aizvesti, 8 Tad tie nāca pie Ģedalijas
uz Micpu, proti Ismaēls, Netanijas dēls, un Jehohanans
un Jonatans, Kareūs dēli, un Seraja, Tanumeta dēls, un
Evajus dēli no Netofas un Jaazanija, Maāhatus dēls, līdz
ar saviem vīriem. 9 Un Ģedalija, Aīkama dēls, Safana dēla
dēls, zvērēja tiem un viņu vīriem un sacīja: nebīstaties
Kaldejiem kalpot, palieciet šai zemē un kalpojiet Bābeles
ķēniņam, tad jums labi klāsies. 10 Un redzi, es dzīvoju
Micpā, stāvēt Kaldeju priekšā, kas pie mums nāk; tad
nu krājiet vīnu un labību un eļļu un liekat to savos
traukos un dzīvojiet savās pilsētās, ko esat uzņēmuši. 11
Un visi Jūdi, kas bija Moabā un pie Amona bērniem un
Edomā un visās tanīs valstīs, kad dzirdēja, ka Bābeles

ķēniņš kādus bija atstājis iekš Jūda, un pār tiem bija
iecēlis Ģedaliju, Aīkama dēlu, Safana dēla dēlu, **12** Tad
visi Jūdi griezās atpakaļ no visām vietām, kurp tie bija
aizdzīti, un nāca uz Jūda zemi pie Ģedalijas uz Micpu un
sakrāja vīnu un labību lielā pulkā. **13** Bet Jehohanans,
Kareūs dēls, un visi kara virsnieki, kas laukā turējās, nāca
pie Ģedalijas uz Micpu **14** Un sacīja uz viņu: vai tu gan
zini, ka Baālis, Amona bērnu ķēniņš, ir sūtījis Ismaēli,
Netanijas dēlu, tev ņemt dzīvību? Bet Ģedalija, Aīkama
dēls, viņiem neticēja. **15** Tad Jehohanans, Kareūs dēls,
runāja uz Ģedaliju paslepeni Micpā un sacīja: lūdzams
liec man iet un nokaut Ismaēli, Netanijas dēlu, ka neviens
to nezin. Kāpēc viņam tevi būs nokaut un visiem Jūdiem,
kas pie tevis sapulcinājušies, izklīst un tiem atlikušiem
no Jūda iet bojā? **16** Bet Ģedalija, Aīkama dēls, sacīja uz
Jehohananu, Kareūs dēlu: Nedari tā, jo tu runā melus par
Ismaēli.

41 Bet septītā mēnesī Ismaēls, Netanijas dēls, Elišama
dēla dēls, no ķēniņa dzimuma, un ķēniņa virsnieki nāca
līdz ar desmit vīriem pie Ģedalijas, Aīkama dēla, uz Micpu,
un tie tur kopā ēda maizi Micpā. **2** Un Ismaēls, Netanijas
dēls, cēlās ar tiem desmit vīriem, kas pie viņa bija, un sita
ar zobenu Ģedaliju, Aīkama dēlu, Safana dēla dēlu; tā viņš
to nokāva, ko Bābeles ķēniņš bija iecēlis pār to zemi. **3** Un
Ismaēls kāva arī visus Jūdus, kas Micpā bija pie viņa, pie
Ģedalijas, un tos Kaldejus, kas tur atradās, tos karavīrus.
4 Un otrā dienā pēc Ģedalijas nokaušanas, kad neviens
par to nezināja, **5** Tad vīri nāca no Sihemas, no Šīlo
un no Samarijas, astoņdesmit vīri, ar nodzītu bārdu un

saplēstām drēbēm un iegraizītām miesām, un viņu rokā
bija ēdams upuris un vīraks, ka to nestu Tā Kunga namā.
6 Un Ismaēls, Netanijas dēls, izgāja no Micpas viņiem
pretī, un raudāja iedams. Un kad tos sastapa, tad viņš uz
tiem sacīja: nāciet pie Ģedalijas, Aīkama dēla. **7** Bet kad tie
nāca pilsētas vidū, tad Ismaēls, Netanijas dēls, tos nokāva
(un iemeta) bedrē, viņš un tie vīri, kas bija pie viņa. **8** Bet
starp tiem bija desmit vīri, tie sacīja uz Ismaēli: nenokauj
mūs, jo mums ir apslēptas mantas tīrumā, kvieši un mieži
un eļļa un medus. Tad viņš tos atstāja un nenokāva ar
viņu brāļiem. **9** Un tā bedre, kurp Ismaēls nometa to vīru
līķus, ko viņš līdz ar Ģedaliju bija nokāvis, bija tā pati,
ko ķēniņš Asa bija racis pret Baešu, Israēla ķēniņu; šo
Ismaēls, Netanijas dēls, pildīja ar tiem nokautiem. **10** Un
Ismaēls aizveda visus atlikušos ļaudis, kas bija Micpā,
proti ķēniņa meitas un visus ļaudis, kas Micpā bija atstāti,
ko pils karavīru virsnieks Nebuzaradans bija atstājis pie
Ģedalijas, Aīkama dēla, un Ismaēls, Netanijas dēls, tos
aizveda un gāja pāri pie Amona bērniem. **11** Kad nu
Jehohanans, Kareūs dēls, un visi kara virsnieki, kas bija
pie viņa, dzirdēja to ļaunumu, ko Ismaēls, Netanijas dēls,
bija darījis, **12** Tad tie ņēma visus (kara)vīrus, un gāja
karot pret Ismaēli, Netanijas dēlu, un to atrada pie tā
lielā ūdens, kas ir pie Gibeonas. **13** Un kad visi ļaudis,
kas bija pie Ismaēla, redzēja Jehohananu, Kareūs dēlu,
un visus kara virsniekus, kas pie viņa, tad tie priecājās.
14 Un visi ļaudis, ko Ismaēls no Micpas bija aizvedis,
griezās un gāja atpakaļ pie Jehohanana, Kareūs dēla.
15 Tomēr Ismaēls, Netanijas dēls, ar astoņiem vīriem

izmuka no Jehohanana un gāja pie Amona bērniem. **16**
Tad Jehohanans, Kareūs dēls, un visi kara virsnieki, kas
bija pie viņa, paņēma visus atlikušos ļaudis, ko viņš atkal
bija atvedis no Ismaēla, Netanijas dēla, no Micpas, kad šis
bija nokāvis Ģedaliju, Aīkama dēlu, karavīrus, sievas un
bērnus un ķēniņa sulaiņus, ko viņš no Gibeonas atkal bija
atvedis, **17** Un gāja un apmetās Ķimkama mājas vietā pie
Bētlemes, iedami uz Ēģipti Kaldeju priekšā. **18** Jo tie bijās
no viņiem, tāpēc ka Ismaēls, Netanijas dēls, bija nokāvis
Ģedaliju, Aīkama dēlu, ko Bābeles ķēniņš bija iecēlis pār
to zemi.

42 Tad visi kara virsnieki, Jehohanans, Kareūs dēls, un
Jaazanija, Ozajas dēls, un visi ļaudis, mazi un lieli, piegāja
2 Un sacīja uz pravieti Jeremiju: lai jel mūsu sirsnīgā
lūgšana tev ir pieņēmīga, un lūdz mūsu dēļ To Kungu,
savu Dievu, par šiem atlikušiem, jo no daudziem mēs
mazums esam atlikušies, kā tavas acis mūs redz, **3** Ka Tas
Kungs, tavs Dievs, mums darītu zināmu to ceļu, pa ko
mums jāstaigā un to vārdu, pēc kā mums jādara! **4** Un
pravietis Jeremija uz tiem sacīja: es paklausīšu, redzi, es
pielūgšu To Kungu, jūsu Dievu, pēc jūsu vārdiem, un visu,
ko Tas Kungs atbildēs, to es jums sacīšu un nekā neslēpšu.
5 Tad tie sacīja uz Jeremiju: lai Tas Kungs pret mums
ir patiesīgs un taisns liecinieks, ja mēs nedarīsim pēc
ikkatra vārda, ko Tas Kungs, tavs Dievs, mums pavēlēs. **6**
Lai būtu labs, lai ļauns, mēs klausīsim Tā Kunga, sava
Dieva balsij, pie kā mēs tevi sūtam; lai mums labi klājās,
kad mēs Tā Kunga, sava Dieva, balsij klausīsim. **7** Un pēc
desmit dienām Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju. **8**

Tad viņš aicināja Jehohananu, Kareūs dēlu, un visus kara
virsniekus, kas bija pie viņa, un visus ļaudis, mazus un
lielus. **9** Un viņš uz tiem sacīja: tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs, pie kā jūs mani esat sūtījuši, jūsu lūgšanu nest
priekš Viņa vaiga. **10** Ja jūs paliksiet dzīvot šai zemē, tad
Es jūs gribu uztaisīt un nenolauzīt, Es jūs gribu dēstīt
un neizraut, jo Man jau ir žēl tā ļaunuma, ko Es jums
esmu darījis. **11** Nebīstaties no Bābeles ķēniņa, no kā
vaiga jūs bīstaties; nebīstaties no viņa, saka Tas Kungs;
jo Es esmu ar jums, jūs atpestīt un jūs izglābt no viņa
rokas. **12** Un Es jums došu žēlastību, ka viņš par jums
apžēlojās un jūs atkal atlaiž uz jūsu zemi. **13** Bet ja jūs
sacīsiet: mēs šai zemē negribam palikt, un neklausīsiet Tā
Kunga, sava Dieva, balsij, **14** Un sacīsiet: Nē, bet mēs iesim
uz Ēģiptes zemi, kur neredzēsim karu un nedzirdēsim
trumetes balsi, nedz būsim izsalkuši pēc maizes, un tur
mēs gribam dzīvot, **15** Nu tad klausiet Tā Kunga vārdu,
jūs atlikušie no Jūda! Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: ja jūs savu vaigu griezīsiet, iet uz Ēģipti un iesiet
tur piemājot, - **16** Tad tas zobens, no kā jūs bīstaties, jūs
panāks Ēģiptes zemē, un tas bads, par ko jūs bēdājaties,
jums tur noies pakaļ, un jūs tur nomirsiet. **17** Tā visiem
vīriem, kas savu vaigu griež, iet uz Ēģipti, tur piemājot,
būs mirt caur zobenu un caur badu un caur mēri, un no
tiem neviens neatliks un neizbēgs no tā ļaunuma, ko Es
pār tiem vedīšu. **18** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla
Dievs: tā kā Mana dusmība un Mana bardzība ir izgāzta
pār Jeruzālemes iedzīvotājiem, tā Mana bardzība pār
jums izgāzīsies, kad jūs iesiet uz Ēģipti, un jūs būsiet par

lāstu un briesmām un par apsmieklu un kaunu, un vairs
neredzēsiet šo vietu. **19** Tas Kungs pret jums runājis, jūs
atlikušie no Jūda: neejat uz Ēģipti. Ziniet zinādami, ka es
šodien pret jums esmu liecību devis. **20** Jo jūs pieviļat
savas dvēseles: Jūs mani esat sūtījuši pie Tā Kunga, sava
Dieva, un sacījuši: lūdz par mums To Kungu, mūsu Dievu,
un tā kā Tas Kungs, mūsu Dievs, sacīs, tā mums to dari
zināmu, un mēs to gribam darīt. **21** Nu es jums to esmu
sacījis, bet jūs neklausāt Tā Kunga, sava Dieva, balsij,
nedz tam, ar ko Viņš mani pie jums sūtījis. **22** Tad ziniet
nu, ka jūs caur zobenu, caur badu un caur mēri mirsiet
tai vietā, kurp gribat iet, tur piemājot.

43 Un kad Jeremija bija beidzis runāt uz visiem ļaudīm
visus Tā Kunga, viņu Dieva, vārdus, ar ko Tas Kungs,
viņu Dievs, viņu pie tiem bija sūtījis, (proti) visus šos
vārdus, **2** Tad runāja Azarija, Ozajas dēls, un Jehohanans,
Kareūs dēls, un visi tie nebēdnieki, un sacīja uz Jeremiju:
tu runā melus; Tas Kungs, mūsu Dievs, tevi nav sūtījis
nedz sacījis: jums nebūs iet uz Ēģipti, tur piemist. **3** Bet
Bāruks, Nerijas dēls, tevi pret mums skubina, mūs nodot
Kaldejiem rokā, lai tie mūs nokauj un aizved uz Bābeli. **4**
Un Jehohanans, Kareūs dēls, un visi tie kara virsnieki un
visi tie ļaudis neklausīja Tā Kunga balsij, palikt Jūda zemē.
5 Bet Jehohanans, Kareūs dēls, un visi kara virsnieki
ņēma visus Jūda atlikušos, kas no visām tautām, kurp tie
bija aizdzīti, bija griezušies atpakaļ dzīvot Jūda zemē, **6**
Vīrus un sievas un bērnus un ķēniņa meitas, un visas tās
dvēseles, ko pils karavīru virsnieks Nebuzaradans, bija
atstājis pie Ģedalijas, Aīkama dēla, Safana dēla dēla, ir

pravieti Jeremiju un Bāruku, Nerijas dēlu, **7** Un tie gāja uz
Ēģiptes zemi, jo tie neklausīja Tā Kunga balsij, un tie nāca
uz Takvanesu. **8** Tad Tā Kunga vārds notika uz Jeremiju
Takvanesā sacīdams: **9** Ņem savā rokā lielus akmeņus un
ieroc tos mālos akmeņu bruģī, kas ir pie Faraona nama
durvīm Takvanesā, priekš Jūdu vīru acīm, un saki uz tiem:
10 Tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es sūtīšu
un atvedīšu Nebukadnecaru, Bābeles ķēniņu, Savu kalpu,
un celšu viņa goda krēslu pār šiem akmeņiem, ko Es esmu
ieracis, un viņš izplētīs savu skaisto telti tur virsū. **11** Un
viņš nāks un sitīs Ēģiptes zemi; kam nāve uziet, tam lai
uziet, un kam cietums uziet, tam lai uziet, un kam zobens
uziet, tam lai uziet. **12** Un Es iededzināšu uguni Ēģiptes
dievu namos, un viņš tos sadedzinās un aizvedīs. Un viņš
apvilks Ēģiptes zemi, ka gans apvelk savu mēteli, un viņš
izies no turienes ar mieru. **13** Un viņš satrieks BetŠemes
(saules dieva) pīlārus Ēģiptes zemē un sadedzinās Ēģiptes
dievu namus ar uguni.

44 Šis ir tas vārds, kas notika uz Jeremiju pret visiem
Jūdiem, kas Ēģiptes zemē dzīvoja, kas Migdolā dzīvoja
un Takvanesā un Novā un Patros zemē, sacīdams: **2** Tā
saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs: jūs esat redzējuši
visu ļaunumu, ko Es esmu vedis pār Jeruzālemi un pār
visām Jūda pilsētām, un redzi, tā ir šodien posta vieta
bez iedzīvotāja, **3** Viņu bezdievības dēļ ko tie darījuši,
Mani kaitinādami, kad tie gāja kvēpināt un kalpot citiem
dieviem, ko tie nepazina, ne paši, ne jūs, ne jūsu tēvi. **4**
Un Es pie jums vienmēr esmu sūtījis vienā sūtīšanā visus
Savus kalpus, tos praviešus, un sacījis: nedariet jel šo

negantību, ko Es ienīstu. **5** Bet tie nav klausījuši, nedz
savas ausis griezuši, ka atgrieztos no savas bezdievības,
nekvēpināt citiem dieviem. **6** Tāpēc Mana bardzība un
Mana dusmība izgāzusies un degusi Jūda pilsētās un
Jeruzālemes ielās, tā ka tās palikušas par tuksnesi un
posta vietu, tā kā tas šodien ir. **7** Un nu, tā saka Tas
Kungs Cebaot, Israēla Dievs: Kāpēc jūs darāt tādu lielu
ļaunumu pret savām dvēselēm, ka top izdeldēti jūsu
starpā vīrs un sieva, bērns un zīdāmais no Jūda vidus,
un nekā no jums neatliek, **8** Mani kaitinādami ar savu
roku darbiem un kvēpinādami citiem dieviem Ēģiptes
zemē, kurp jūs esat gājuši, tur piemājot, lai paši sev
sataisāt izdeldēšanu un topat par lāstu un apsmieklu
starp visām zemes tautām? **9** Vai esiet aizmirsuši savu
tēvu bezdievību un Jūda ķēniņu bezdievību un viņu sievu
bezdievību un savu bezdievību un savu sievu bezdievību,
ko tie darījuši Jūda zemē un Jeruzālemes ielās? **10** Un
tomēr tie līdz šai dienai vēl nav sagrauzti un nebīstas
nedz staigā Manā bauslībā un Manos likumos, ko Es esmu
licis priekšā jums un jūsu tēviem. **11** Tādēļ tā saka Tas
Kungs Cebaot, Israēla Dievs: redzi, Es griezīšu Savu vaigu
uz jums par ļaunumu un izdeldēšu visu Jūdu. **12** Un Es
ņemšu Jūda atlikušos, kas savu vaigu griezuši, iet uz
Ēģiptes zemi, tur piemājot, un tie visi dabūs galu Ēģiptes
zemē, tie kritīs caur zobenu, caur badu tiem būs gals,
gan maziem gan lieliem, caur zobenu un caur badu tie
mirs un būs par lāstu un briesmām un par apsmieklu un
kaunu. **13** Es arī tos piemeklēšu, kas dzīvo Ēģiptes zemē,
tā kā es Jeruzālemi esmu piemeklējis ar zobenu, ar badu

un ar mēri. **14** Un neviens neizbēgs un neizspruks no Jūda
atlikušiem, kas nākuši uz Ēģiptes zemi, tur piemājot, lai
varētu atgriezties uz Jūda zemi, uz kurieni viņu dvēsele
ilgojās atpakaļ griezties un tur dzīvot; jo tie negriezīsies
atpakaļ, bez tiem vien, kas izbēg. **15** Tad visi vīri, kas
zināja savas sievas citiem dieviem kvēpinām, un visas
sievas, kas tur stāvēja lielā pulkā, līdz ar visiem ļaudīm,
kas dzīvoja Ēģiptes zemē iekš Patros atbildēja Jeremijam
un sacīja: **16** Uz to vārdu, ko tu mums esi sacījis Tā
Kunga Vārdā, mēs tev negribam klausīt, **17** Bet mēs
darīsim pēc visiem vārdiem, kas no mūsu mutes nākuši,
un kvēpināsim debess ķēniņienei un upurēsim viņai
dzeramus upurus, tā kā mēs esam darījuši paši un mūsu
tēvi, mūsu ķēniņi un mūsu lielkungi pa Jūda pilsētām
un Jeruzālemes ielām; tad mums bija maizes papilnam
un mēs bijām līksmi un neredzējām ļauna. **18** Bet no tā
brīža, ka esam mitējušies kvēpināt debess ķēniņienei un
viņai upurēt dzeramus upurus, tad mums ir bijis visāds
trūkums, un mēs ejam bojā caur zobenu un caur badu.
19 Un kad mēs tai debess ķēniņienei kvēpinām un viņai
upurējam dzeramus upurus, vai tad mēs bez savu vīru
ziņas tai taisām raušus, to tēlodami, un tai upurējam
dzeramus upurus? **20** Tad Jeremija runāja uz visiem
ļaudīm, uz vīriem un uz sievām un uz visiem ļaudīm,
kas viņam to vārdu bija atbildējuši, un sacīja: **21** Vai Tas
Kungs nav pieminējis un pie sirds ņēmis to kvēpināšanu,
ko jūs esat kvēpinājuši pa Jūda pilsētām un Jeruzālemes
ielām, jūs un jūsu tēvi, jūsu ķēniņi un jūsu lielkungi un tās
zemes ļaudis? **22** Un Tas Kungs vairs nevarēja paciest to

bezdievību, ko jūs darījāt un to negantību, ko jūs darījāt.
Tādēļ jūsu zeme ir tapusi par postu un par briesmām
un par lāstu, ka neviens tur nedzīvo, kā tas šodien ir. **23**
Tāpēc ka jūs esat kvēpinājuši un pret To Kungu grēkojuši
un neesat klausījuši Tā Kunga balsij nedz staigājuši viņa
bauslībā un viņa likumos un viņa liecībās, tādēļ jums šis
ļaunums noticis, kā tas šodien ir. **24** Un Jeremija sacīja uz
visiem ļaudīm un uz visām sievām: klausiet Tā Kunga
vārdu, jūs visi no Jūda cilts, kas esat Ēģiptes zemē. **25**
Tā runā Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, sacīdams: jūs
un jūsu sievas ar savu muti esat runājuši un ar savām
rokām to darījuši. Jūs esat sacījuši: mēs turēsim savus
solījumus, ko esam apsolījuši, kvēpināt debess ķēniņienei
un tai upurēt dzeramus upurus. Nu tad turat stipri savus
solījumus un dariet, ko esat apsolījuši. **26** Tad nu klausiet
Tā Kunga vārdu, jūs visi no Jūda, kas dzīvojat Ēģiptes
zemē: redzi, Es zvērēju pie Sava lielā vārda, saka Tas
Kungs, ka Mans Vārds no nekāda vīra mutes vairs netaps
saukts visā Ēģiptes zemē, kas sacītu: tik tiešām kā Tas
Kungs Dievs dzīvo! **27** Redzi, Es būšu nomodā pār tiem
uz ļaunu un ne uz labu, un visi vīri no Jūda, kas Ēģiptes
zemē, taps izdeldēti ar zobenu un ar badu, tiekams būs
pagalam. **28** Bet kas izbēgs zobenam, tie griezīsies atpakaļ
no Ēģiptes zemes uz Jūda zemi, mazs pulciņš, un tad visi
Jūda atlikušie, kas nākuši piemist Ēģiptes zemē, atzīs, kura
vārds pastāvēs, vai Mans, vai viņu. **29** Un tas jums būs
par zīmi, saka Tas Kungs, ka Es jūs šai vietā piemeklēšu,
lai zināt, ka Mani vārdi piepildīsies pie jums uz ļaunu.
30 Tā saka Tas Kungs: redzi, Es nodošu Faraonu Hofru,

Ēģiptes ķēniņu, viņa ienaidniekiem rokā, un tiem rokā,
kas meklē viņa dvēseli, tā kā Es Cedeķiju, Jūda ķēniņu,
esmu devis rokā Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam, viņa
ienaidniekam, un tiem, kas viņa dvēseli meklēja.

45 Šis ir tas vārds, ko pravietis Jeremija runājis uz
Bāruku, Nerijas dēlu, kad viņš šos vārdus no Jeremijas
mutes rakstīja grāmatā, Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa,
ceturtā gadā, sacīdams: **2** Tā saka Tas Kungs, Israēla
Dievs, uz tevi, Bāruk: **3** Tu saki: vai man! Jo Tas Kungs
bēdas pielicis manām sāpēm; es esmu piekusis no savas
vaidēšanas un neatrodu miera. **4** Tā tev būs sacīt uz
viņu: tā saka Tas Kungs: redzi, ko Es esmu uztaisījis, to Es
nolaužu, un ko esmu dēstījis, to Es izrauju, un tā klāsies
visai šai zemei. **5** Un tu sev meklē lielas lietas? Nemeklē
tās! Jo redzi, Es vedu ļaunumu pār visu miesu, saka Tas
Kungs. Bet tev Es došu paturēt tavu dvēseli visur, kur
vien tu iesi.

46 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz pravieti Jeremiju
pret pagānu tautām: **2** Pret Ēģipti, pret Faraonu Nekus,
Ēģiptes ķēniņa, karaspēku, kas bija pie Eifrat upes, pie
Karķemisa, ko Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, sakāva
Jojaķima, Josijas dēla, Jūda ķēniņa, ceturtā gadā. **3** Taisiet
gatavas bruņas un sedzamas bruņas un ejat karā. **4**
Sedlojiet zirgus un kāpiet virsū, jātnieki, nostājaties
vara cepurēs, triniet šķēpus, apvelciet krūšu bruņas.
5 Kāpēc Es tos redzu bailīgus un atpakaļ bēgam, un
viņu varenos sakautus un bēgam, ka neskatās atpakaļ?
Briesmas visapkārt, saka Tas Kungs. **6** Ne čaklais var
izbēgt, ne varenais izsprukt; pret ziemeli pie Eifrat upes

krasta tie klūp un krīt. **7** Kas tas, kas ceļas, kā upe, kam
ūdeņi veļas kā straumes? **8** Ēģiptes zeme ceļas kā upe,
un viņas ūdeņi veļas kā straumes un saka: "Es celšos
liela, es apklāšu zemi, es maitāšu pilsētas, un kas tur
dzīvo." **9** Ceļaties, zirgi, rībiet, rati! Lai varoņi iziet,
Moru ļaudis un no Puta, kas bruņas tura, un Līdieši, kas
stopu nes un uzvelk. **10** Šī diena ir Tā Kunga, Tā Kunga
Cebaot atriebšanās diena, ka Viņš atriebjās pie Saviem
pretiniekiem, un zobens ēdīs un rīs un piedzersies no
viņu asinīm. Jo Tam Kungam, Tam Kungam Cebaot, ir
kauja ziemeļu zemē pie Eifrat upes. **11** Ej augšā uz Gileādu
un dabū zalves(balzāmu), jaunava, Ēģiptes meita! Velti,
ka tu daudz zāļojies, jo dziedināšanas tev nav. **12** Tautas
dzird tavu kaunu, un zeme ir pilna tavas kaukšanas, jo ir
straipelejuši varonis uz varoni, un abi kopā krituši. **13** Šis
ir tas vārds, ko Tas Kungs runāja uz pravieti Jeremiju par
Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, nākšanu, kaut Ēģiptes
zemi: **14** Sludinājiet Ēģiptes zemē, dariet zināmu Migdalā,
sauciet to arī Novā un Takvanesā, sakāt: celies un taisies
gatava, jo zobens ir aprijis, kas ap tevi. **15** Kāpēc tavi
varenie nogāzti? Tie nepastāvēja, jo Tas Kungs tos gāzis.
16 Viņš dara, ka daudzi gāžas, un viens krīt uz otru, un tie
saka: ceļaties, iesim atpakaļ pie saviem ļaudīm un uz savu
dzimteni no rijēja zobena. **17** Tur sauc: Faraons, Ēģiptes
ķēniņš, ir pagalam, viņš savu laiku nav licis vērā. **18** Tik
tiešām kā Es dzīvoju, saka tas Ķēniņš, kam vārds ir Kungs
Cebaot: viņš nāks kā Tābors starp kalniem un kā Karmels
jūrmalā. **19** Gādā sev ceļa lietas, iedzīvotāja, Ēģiptes
meita, jo Nofa taps par tuksnesi un taps sadedzināta, ka

neviens tur nedzīvos. **20** Ēģipte ir dižena tele, dundurs no
ziemeļiem nāk, tiešām nāk. **21** Arī viņas karavīri viņas
vidū ir kā baroti teļi; tomēr arī tie griež muguru, visi kopā
bēg un nestāv, jo viņu nelaimes diena tiem uzbrukusi,
viņu piemeklēšanas laiks. **22** Viņas balss būs, tā kā čab,
čūskai lienot, jo tie celsies uz turieni ar karaspēku un nāks
pie viņiem ar cirvjiem, kā malkas cirtēji. **23** Tie nocirtīs
viņas mežu, saka Tas Kungs, jebšu tas ir liels un biezs, jo
to ir vairāk nekā siseņu, ka tos nevar skaitīt. **24** Ēģiptes
meita stāv kaunā, rokā dota ļaudīm no ziemeļiem. **25** Tas
Kungs Cebaot, Israēla Dievs, saka: redzi, Es piemeklēšu
Amonu Noā un Faraonu un Ēģipti un viņas dievus un
viņas ķēniņus, Faraonu un tos, kas uz viņu paļaujas; **26**
Un Es tos nodošu tiem rokā, kas viņu dvēseles meklē, un
Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, rokā, un viņa kalpu rokā.
Bet pēcgalā tur dzīvos tā kā vecos laikos, saka Tas Kungs.
27 Bet tu, nebīsties, Mans kalps Jēkab, un neiztrūcinājies,
Israēl! Jo redzi, Es tevi atpestīšu no tālienes un tavu
dzimumu no viņa cietuma zemes; un Jēkabs griezīsies
atpakaļ un paliks mierā, un viņam klāsies labi, un neviens
viņu neiztrūcinās. **28** Tu tad nebīsties, Mans kalps Jēkab,
saka Tas Kungs; jo Es esmu pie tevis. Jo Es darīšu galu
visām pagānu tautām, kurp Es tevi biju aizdzinis, bet tev
Es nedarīšu galu, bet Es tevi pārmācīšu pēc taisnības, un
tevi nepametīšu nepārmācītu.

47 Šis ir tas vārds, kas notika uz pravieti Jeremiju pret
Fīlistiem, pirms Faraons sakāva Gacu. **2** Tā saka Tas
Kungs: redzi, ūdens celsies no ziemeļiem un plūdīs un
pārplūdīs zemi un visu viņas pilnumu, pilsētas, un viņas

iedzīvotājus; un tie cilvēki brēks, un visi zemes iedzīvotāji
kauks. 3 No skrejošu zirgu varenā trokšņa, no viņu ratu
rībēšanas un no viņu riteņu rūkšanas tēvi neraudzīsies
atpakaļ pēc bērniem, jo rokas būs nogurušas, 4 Tās dienas
dēļ kas nāk, postīt visus Fīlistus un izdeldēt Tiru un
Sidonu līdz ar tiem citiem palīgiem; jo Tas Kungs izpostīs
Fīlistus, kas atlikušies no Kaftora salas. 5 Kailums nāk pār
Gacu, Askalona izdeldēta, tas atlikums viņas ielejā. Cik
ilgi tu pats gribi graizīties? 6 Ak vai, Tā Kunga zobens!
Cik ilgi tu nerimsi? Lien jel savās makstīs, dusi un esi
klusu. 7 Bet kā tam rimt? Jo Tas Kungs tam pavēlējis pret
Askalonu un pret jūrmalu; uz turieni Viņš to sūtījis.

48 Pret Moabu Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs, tā
saka: Ak vai, par Nebu! Tas ir postīts, Kiriataīma tapusi
kaunā un ieņemta, tas augstais patvērums ir kaunā un
izbiedināts. 2 Moaba lielība pagalam; Hešbonā domā
ļaunu pret viņu: nāciet, izdeldēsim to, ka nav vairs tauta.
Arī tu, Madmene, nogursi, zobens dzīsies tev pakaļ. 3
Klau, brēkšana no Horonaīmas, posts, drupas un gruvekļi.
4 Moabs ir satriekts, viņa bērnus dzird kliedzam. 5
Pa Luķitas teku iet uz augšu un raud raudādami, un
kur iet lejā no Horonaīmas, dzird bailīgu kliegšanu par
postu. 6 Bēdziet, glābiet savas dvēseles, bet tu būsi kā
vientulis koks tuksnesī! 7 Jo tāpēc ka tu paļaujies uz
saviem darbiem un uz savām mantām, tu arīdzan tapsi
uzņemts, un Kamos aizies cietumā līdz ar visiem saviem
svētītājiem un saviem lielkungiem. 8 Jo postītājs nāks pār
ikkatru pilsētu, ka neviena pilsēta neizmuks, un ieleja
taps maitāta, un klajums taps postīts, kā Tas Kungs to

runājis: **9** Dodiet Moabam spārnus, jo tā kā skriešus
viņš aizies, un viņa pilsētas taps par posta vietām bez
iedzīvotāja. **10** Nolādēts lai ir, kas Tā Kunga darbu kūtri
dara, un nolādēts lai ir, kas savu zobenu aiztur no asinīm!
11 Moabs no savas jaunības bijis bez bēdām un klusu ir
gulējis uz savām mielēm un nav pārliets no trauka traukā,
un nav cietumā gājis, tāpēc viņam palikusi sava smaka,
un viņa smarža nav pārvērtusies. **12** Tādēļ redzi, nāks
dienas, saka Tas Kungs, ka Es pie tā sūtīšu gāzējus, kas
viņu gāzīs un iztukšos viņa traukus un saplēsīs viņa ādas
traukus. **13** Un Moabs taps kaunā par Kamosu, kā Israēla
nams ir kaunā tapis par Bēteli, uz ko tie paļāvās. **14** Kā jūs
varat sacīt: mēs esam varoņi un stipri vīri karā? **15** Moabs
ir postīts un viņa pilsētās kāpj iekšā, un viņa izlasītie
jaunekļi iet pie kaušanas, saka tas ķēniņš, Kungs Cebaot
ir viņa vārds. **16** Moaba posts ir tuvu atnācis, un viņa
nelaime ļoti steidzās. **17** Žēlojiet viņu visi kaimiņi un
visi, kas pazīstat viņa vārdu, sakāt: Ak kā ir salūzis varas
scepteris un godības zizlis! **18** Kāp zemē no savas godības,
sēdi izkaltušā zemē, iedzīvotāja, Dibonas meita, jo Moaba
postītājs pret tevi ceļas un maitā tavas stiprās pilis. **19**
Stāvi ceļmalā un raugi, Aroēra iedzīvotāja, vaicā bēglim
un prasi izglābtai: kas ir noticis? **20** Moabs stāv kaunā,
tas ir izbiedināts; kauciet un kliedziet, pasludinājiet pie
Arnonas, ka Moabs izpostīts. **21** Sodība ir nākusi pār to
klajo zemi, pār Holonu un pār Jacku un pār Mevaotu, **22**
Un pār Dibonu un pār Nebu un pār BetDiblataīmu, **23** Un
pār Kiriataīmu un pār BetGamulu un pār BetMeonu, **24**
Un pār Ķiriotu un pār Bacru, un pār visām Moaba zemes

pilsētām, kas tālu un tuvu. **25** Moaba rags nocirsts un viņa
elkonis satriekts, saka Tas Kungs. **26** Piedzirdinājiet viņu,
jo viņš pret To Kungu ir paaugstinājies, lai Moabs žņaudz
rokas savā vemšanā, un lai arī viņš ir par apsmieklu.
27 Jo vai Israēls tev nav bijis par apsmieklu? Vai tad
viņš tapa pieķerts starp zagļiem, ka tu galvu kratīji,
par viņu runādams? **28** Atstājiet pilsētas un dzīvojiet
akmens kalnos, Moaba iedzīvotāji, un topiet kā baloži, kas
taisa ligzdu pie stāva bezdibeņa. **29** Mēs Moaba lepnību
esam dzirdējuši, ka tas ir ļoti lepns, viņa augstību un
viņa lepnību un viņa greznību un viņa sirds lielību. **30**
Es pazīstu viņa trakumu, bet tas neizdosies, saka Tas
Kungs, un viņa lielīšanās to nepadarīs. **31** Tādēļ Es kaukšu
par Moabu un brēkšu par visu Moabu, un kliegšu par
Ķirarezetes ļaudīm. **32** Kā par Jaēzeru, tā Es par tevi
raudāšu, tu vīna koks Sibmā! Tavas vīna stīgas cēlušās pār
jūru un sniegušās līdz Jaēzeras jūrai; tas postītājs uzkritis
dārza un vīna kalna augļiem. **33** Prieks un līksmība ir
nost no tā auglīgā tīruma, no Moaba zemes; Es atraušu
vīnu no vīna spaidiem, tur nemīdīs vīna ogas ar gavilēm;
tās gaviles nav gaviles. **34** No Hešbonas brēc līdz Elealei,
līdz Jācai tie paceļ savu balsi, no Coāras līdz Horonaīmai,
līdz EglatŠilišijai, jo ir Nimrimas ūdeņi taps postā. **35** Un
Es iznīcināšu Moabā, saka Tas Kungs, tos, kas uz elku
kalniem upurē, un kas saviem dieviem kvēpina. **36** Tādēļ
Mana sirds vaid par Moabu kā stabules, un Mana sirds
vaid kā stabules par Ķirarezetes ļaudīm, jo viņu manta,
ko tie krājušies, iet bojā. **37** Jo visas galvas būs plikas
un visas bārdas nodzītas, visas rokas būs sagraizītas, un

ap gurniem būs maiss **38** Uz visiem Moaba jumtiem un
uz visām viņu ielām ir vaidas vien, jo es Moabu esmu
sadauzījis tā kā nepatīkamu trauku, saka Tas Kungs. **39**
Kā viņš ir iztrūcināts, kā tie kauc, kā Moabs muguru
griež savā kaunā! Moabs visiem saviem kaimiņiem ir
par apsmieklu un par biedēkli. **40** Jo tā saka Tas Kungs:
redzi, viņš ātri skrien kā ērglis, un izplēš savus spārnus
pār Moabu. **41** Pilsētas ir uzvarētas un stiprās pilis ir
uzņemtas, un Moaba vareno sirds būs tai dienā kā sievas
sirds bērnu sāpēs. **42** Jo Moabs taps izdeldēts, ka vairs
nav tauta, jo viņš pret To Kungu ir paaugstinājies. **43**
Briesmas un bedre un valgs pār tevi, Moaba iedzīvotājs!
saka Tas Kungs. **44** Kas izbēg no briesmām, kritīs bedrē,
un kas izkāpj no bedres, taps gūstīts valgā, jo Es Moabam
sūtīšu viņu piemeklēšanas gadu, saka Tas Kungs. **45**
Hešbonas ēnā stāv bēdzēji bez spēka, bet no Hešbonas
izies uguns un liesma no Sihona un aprīs Moaba pakausi
un to trokšņa darītāju galvas. **46** Vai tev, Moab! Kamosa
ļaudis ir gājuši bojā, jo tavi dēli aizvesti cietumā, arī
tavas meitas ir cietumā. **47** Bet pēclaikā Es vedīšu atpakaļ
Moaba cietumniekus, saka Tas Kungs. Tik daudz par
Moaba sodību.

49 Pret Amona bērniem Tas Kungs tā saka: vai tad
Israēlim nav bērnu, vai viņam nav mantinieka? Kāpēc tad
Malkoms ir Gada mantinieks, un viņa ļaudis dzīvo šajās
pilsētās? **2** Tādēļ redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, ka Es
pār Amona Rabu likšu dzirdēt kara brēkšanu, un tā taps
par gruvešu kopu, un viņas apkārtēji ciemi taps ar uguni
sadedzināti. Un Israēls iemantos savus mantotājus, saka

Tas Kungs. **3** Kauc, Hešbona, jo Aja ir postīta; kauciet,
Rabas meitas, apjoziet maisus, vaidiet un skraidiet apkārt
gar mūriem, jo Malkoms ies cietumā ar visiem saviem
svētītājiem un lielkungiem. **4** Ko tu lielies ar savām
ielejām? Tavas ielejas ir pārplūdušas, tu atkāpēja meita,
kas paļaujies uz savām mantām (un saki): kas celsies
pret mani? **5** Redzi, saka Tas Kungs Dievs Cebaot, es pār
tevi vedīšu bailes no visiem, kas ir ap tevi; jūs tapsiet
izdzīti, ikkatrs taisni projām, un neviena nebūs, kas tos
bēdzējus sapulcina. **6** Bet pēclaikā Es vedīšu atpakaļ
Amona bērnu cietumniekus, saka Tas Kungs. **7** Pret
Edomu Tas Kungs Cebaot tā saka: vai tad gudrības vairs
nav Temanā? Vai padoms iznīcis pie tiem prātīgiem? **8**
Vai viņu gudrība izzudusi? Bēdziet, griežaties, slēpjaties,
Dedana iedzīvotāji, jo Es vedu nelaimi pār Ēsavu viņa
piemeklēšanas laikā. **9** Ja vīna lasītāji tev būtu uznākuši,
tad tie kādus ķekarus būtu atstājuši; kad zagļi būtu
nākuši naktī, vai tie nebūtu samaitājuši pēc vajadzības?
10 Bet Es Ēsavu esmu atsedzis, Es viņa slepenās vietas
esmu atklājis, ka tas nevarēs apslēpties; viņa dzimums ir
postīts un viņa brāļi un viņa kaimiņi, un to vairs nav.
11 Atstāj savus bāriņus, tad Es tos uzturēšu dzīvus, un
savas atraitnes, lai tās cerē uz Mani. **12** Jo tā saka Tas
Kungs: redzi, kam tiesa nebija biķeri dzert, tiem tiešām
jādzer, vai tad tu paliksi bez sodības? Tu nepaliksi bez
sodības, bet tu tiešām dzersi. **13** Jo Es esmu zvērējis pie
Sevis paša, saka Tas Kungs, ka Bocrai būs tapt par posta
vietu, par apsmieklu, par tuksnesi un par lāstu, un visas
viņas pilsētas taps par mūžīgiem tuksnešiem. **14** Es esmu

dzirdējis ziņu no Tā Kunga, un vēsts ir sūtīta tautām:
sapulcinājaties un nāciet pret viņu un ceļaties karā. **15**
Jo redzi, Es tevi mazu daru tautu starpā, nicinātu pie
cilvēkiem. **16** Bailes no tevis tevi pievīlušas, un tava sirds
lepnība, tāpēc ka tu dzīvo klints plaisumos un mīti uz
augstiem kalniem. Jebšu tu savu ligzdu tik augsti taisītu
kā ērglis, tomēr Es tevi no turienes nogrūdīšu, saka Tas
Kungs. **17** Tā Edoms būs par tuksnesi, visi, kas viņam ies
garām, iztrūcināsies un svilpos par visām viņa mokām;
18 Tā kā Sodoma un Gomora ir apgāztas līdz ar saviem
kaimiņiem, saka Tas Kungs, tā tur neviens nedzīvos,
un cilvēka bērns tur nemitīs. **19** Redzi, viņš ceļas kā
lauva no Jardānes vareniem biezumiem pret stipriem
dzīvokļiem; jo Es viņu no turienes piepeši aizdzīšu, un
kas izredzēts, to Es pār to celšu. Jo kas ir tāds kā Es, un
kas Mani sauks tiesā, un kas ir tas gans, kas Manā priekšā
pastāvēs? **20** Tāpēc klausiet Tā Kunga padomu, ko Viņš
nospriedis par Edomu, un Viņa domas, ko Viņš nodomājis
par Temana iedzīvotājiem. Tiešām, viņus aizvedīs kā
ganāmā pulka jērus; tiešām, viņu ganības iztrūcināsies
par viņiem. **21** Zeme trīcēs no viņu krišanas trokšņa;
kliegšana, viņas balss būs dzirdama pie niedru jūras. **22**
Redzi, viņš celsies un skries kā ērglis un izplētīs savus
spārnus pār Bocru. Un Edoma vareno sirds būs tai dienā
kā sievas sirds bērnu sāpēs. **23** Pret Damasku: Hamata un
Arpada kaunas; tās izbijušās, tāpēc ka dzirdējušas bailīgu
ziņu; jūrmalā ir bailes, ka nevar dusēt. **24** Damaskus ir
noguris, ir griezies uz bēgšanu, drebuļi to sagrābuši,
bailība un sāpes to sagrābušas kā sievu, kas dzemdē.

25 Kā? Vai tā nu nav atstāta, tā slavenā pilsēta, Mana
prieka pilsēta? **26** Tāpēc viņas jaunekļi kritīs pa viņas
ielām, un visi karavīri taps izdeldēti tai dienā, saka Tas
Kungs Cebaot. **27** Un es iededzināšu uguni Damaskus
mūros, un tas norīs BenHadada skaistos namus. - **28** Pret
Ķedaru un Hacora valstīm, ko Nebukadnecars, Bābeles
ķēniņš, sakāva, Tas Kungs tā saka: ceļaties, ejat pret
Ķedaru, un postait austruma bērnus. **29** Tie paņems viņu
dzīvokļus un ganāmos pulkus, viņu teltis un visus viņu
rīkus, un aizvedīs sev viņu kamieļus un izsauks pār tiem:
briesmas visapkārt! **30** Bēdziet, skrieniet ātri, paslēpjaties,
Hacora iedzīvotāji, saka Tas Kungs! Jo Nebukadnecars,
Bābeles ķēniņš, pret jums nospriedis padomu un pret
jums nodomājis domas. **31** Ceļaties, ejat pret tiem ļaudīm,
kas mierīgi un droši dzīvo, saka Tas Kungs, kam nedz
durvju, nedz aizšaujamo, - tie dzīvo par sevi. **32** Viņu
kamieļi būs par laupījumu, un viņu lielie ganāmie pulki
taps aizvesti. Un Es izkaisīšu visos vējos tos, kam apcirptas
bārdas, un no visām pusēm Es pār viņiem atvedīšu
samaitāšanu, saka Tas Kungs. **33** Un Hacors būs par
mājas vietu tuksneša zvēriem un postā(neauglīgu vietu)
mūžam; tur neviens nedzīvos, cilvēka bērns tur nemitīs.
34 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz pravieti Jeremiju
pret Elamu, Cedeķijas, Jūda ķēniņa, valdīšanas iesākumā,
sacīdams: **35** Tā saka Tas Kungs Cebaot: redzi, Es salauzīšu
Elama stopu, viņa stiprāko varu. **36** Un Es vedīšu pār
Elamu tos četrus vējus no tām četrām debess malām,
un Es tos izkaisīšu šinīs vējos, un tautas nebūs, kurp
nenāks Elama aizdzītie. **37** Un Es izbiedināšu Elamu viņa

ienaidnieku priekšā un to priekšā, kas meklē viņa dvēseli,
un vedīšu pār tiem ļaunumu, savas dusmības karstumu,
saka Tas Kungs; un Es sūtīšu zobenu tiem pakaļ, tiekams
tiem būšu galu darījis. **38** Un Es celšu Savu goda krēslu
Elamā un iznīcināšu no turienes ķēniņu un lielkungus,
saka Tas Kungs. **39** Bet pēclaikā Es vedīšu atpakaļ Elama
cietumniekus, saka Tas Kungs.

50 Šis ir tas vārds, ko Tas Kungs runājis pret Bābeli,
pret Kaldeju zemi, caur pravieti Jeremiju. **2** Sludinājiet
starp tautām un izsauciet to un izceļat karogu, izsauciet
un neapslēpiet to, sakāt: Bābele uzņemta, Bels stāv
kaunā, Merodaks satriekts, viņu dievekļi apkaunoti,
viņu elkudievi satriekti. **3** Jo pret viņu nāk tauta no
ziemeļa puses; tā viņas zemi darīs par tuksnesi bez
iedzīvotāja; tā cilvēki kā lopi bēguši, aizgājuši projām.
4 Tanīs dienās un tanī laikā, saka Tas Kungs, Israēla
bērni līdz ar Jūda bērniem nāks; tie ies raudādami vienā
raudāšanā un meklēs To Kungu, savu Dievu. **5** Tie vaicās
pēc Ciānas, viņu vaigi (griezīsies) šurp pa to ceļu. Nāciet,
pieķersimies Tam Kungam mūžīgā derībā, kas netaps
aizmirsta. **6** Mani ļaudis bija pazudušas avis, viņu gani tās
bija pievīluši, tie tās bija maldinājuši kalnos, ka gāja no
kalniem uz pakalniem, aizmirsa savus laidarus. **7** Visi,
kas tos atrada, tos aprija, un viņu pretinieki sacīja: mēs
nebūsim noziedzīgi, jo tie ir grēkojuši pret To Kungu,
pret to taisnības dzīvokli un viņu tēvu patvērumu, pret
To Kungu. **8** Bēdziet no Bābeles un ejat ārā no Kaldeju
zemes un esiet tie auni ganāmā pulka priekšā. **9** Jo
redzi, Es celšu lielu tautu pulku no ziemeļa zemes un to

vedīšu pret Bābeli; tie pret viņu nostāsies, un tad viņa
taps uzņemta. Viņu bultas būs kā no krietna karavīra,
neviena neatgriezīsies tukša. **10** Un Kaldeju zeme būs
par laupījumu; visi, kas to aplaupa, pieēdīsies, saka Tas
Kungs. **11** Jo priecājaties tik vien un lecat no prieka,
jūs Manas mantības postītāji; lecat tik vien kā tele uz
metiena un zviedzat kā ērzeļi. **12** Jūsu māte taps ļoti
apkaunota, kas jūs dzemdējusi, tā nosarks; redzi, pagānu
gals ir tuksnesis, sausums un posts. **13** Aiz Tā Kunga
dusmības tur nedzīvos, bet tā būs pavisam tuksnesis;
visi, kas Bābelei ies garām, brīnīsies un svilpos par viņas
mokām. **14** Taisāties pret Bābeli visapkārt, visi, kas stopu
velk, šaujiet uz to, netaupiet bultas, jo tā grēkojusi pret
To Kungu. **15** Ceļat visapkārt kara troksni pret to! Tā
padevusies, viņas pamati gruvuši, viņas mūri noārdīti. Jo
tā ir Tā Kunga atriebšana; atriebjaties pret viņu, tā kā
viņa darījusi, tā dariet viņai. **16** Izdeldat no Bābeles tā
sējēju, kā to, kas sirpi ņem rokā pļaujamā laikā! No tā
briesmīgā zobena ikviens griezīsies pie savas tautas un
ikviens bēgs uz savu zemi. **17** Israēls ir noklīdusi avs, ko
lauvas trenkājušas. Tas pirmais, kas viņu ēdis, bija Asīrijas
ķēniņš, un nu pēdīgi Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš,
satriecis viņa kaulus. **18** Tādēļ tā saka Tas Kungs Cebaot,
Israēla Dievs: redzi, Es piemeklēšu Bābeles ķēniņu un viņa
zemi, tā kā esmu piemeklējis Asīrijas ķēniņu, **19** Un vedīšu
Israēli atpakaļ viņa dzīvoklī, un tas ganīsies pa Karmeli
un Basanu, un viņa dvēsele taps pieēdināta pa Efraīma un
Gileāda kalniem. **20** Tanīs dienās un tanī laikā, saka Tas
Kungs, Israēla noziegums taps meklēts, bet vairs nebūs,

un Jūda grēki, bet tie netaps atrasti, jo Es tiem piedošu,
ko Es atlicināšu. **21** Celies pret to divkārtīgo dumpotāju
zemi un pret tiem iedzīvotājiem, kas taps piemeklēti;
posti un deldē viņiem pakaļ dzīdamies, saka Tas Kungs,
un dari, tā kā Es tev esmu pavēlējis. **22** Kara troksnis tai
zemē un liels posts! **23** Kā visas pasaules veseris salauzts
un satriekts! Kā Bābele palikusi par posta vietu starp
tautām! **24** Es tev esmu licis valgus, un tu nezinot esi
savaldzināta, Bābele; tu esi atrasta un sagrābta, tādēļ
ka tu Tam Kungam esi turējusies pretī. **25** Tas Kungs
Savu mantas namu atdarījis un Savas dusmības rīkus
ņēmis ārā, jo Tam Kungam, Tam Kungam Cebaot, ir darbs
Kaldeju zemē. **26** Nāciet šurp pret viņu no pasaules gala,
atdariet viņas klētis, sametiet to kā labību kaudzēs, un
izdeldiet to, ka no tās nekas neatliek. **27** Nokaujiet visus
viņas vēršus, lai tie iet pie kaušanas. Ak vai, par tiem! Jo
viņu diena ir nākusi, viņu piemeklēšanas laiks. **28** Klau!
Bēgļi un izsprukušie no Bābeles zemes, lai pasludina
Ciānā Tā Kunga, mūsu Dieva, atriebšanu, to atriebšanu
Viņa nama dēļ. **29** Sasauciet pret Bābeli strēlniekus;
visi, kas stopu velkat, apmetaties ap viņu, ka neviens
neizsprūk, atmaksājiet viņai pēc viņas darba, dariet viņai,
tā kā viņa darījusi. Jo tā ir lepojusies pret To Kungu, to
Svēto iekš Israēla. **30** Tāpēc viņas jaunekļi kritīs pa viņas
ielām, un visi viņas karavīri tai dienā taps izdeldēti, saka
Tas Kungs. **31** Redzi, Es ceļos pret tevi, tu lepnā, saka Tas
Kungs, Tas Kungs Cebaot: jo tava diena ir nākusi, tavas
piemeklēšanas laiks. **32** Tad tā lepnā klups un kritīs, un
nebūs, kas viņu uzcels, jo Es iededzināšu uguni viņas

pilsētās; tas visu norīs visapkārt. **33** Tā saka Tas Kungs
Cebaot: Israēla bērni līdz ar Jūda bērniem ir nospaidīti,
un visi, kas tos cietumā likuši, viņus tura stipri un liedzās
viņus atlaist. **34** Bet viņu Pestītājs ir stiprs, Kungs Cebaot
ir viņa vārds, viņš tiesādams tiesās viņu lietu, ka šo zemi
dara dusam, bet Bābeles iedzīvotājus drebam. **35** Zobens
nāks pār Kaldejiem, saka Tas Kungs, un pār Bābeles
iedzīvotājiem, un pār viņas lielkungiem un pār viņas
gudriem. **36** Zobens nāks pār viņas zīlniekiem, ka tie top
par ģeķiem, zobens pār viņas vareniem, ka tie baiļojās. **37**
Zobens pār viņas zirgiem un pār viņas ratiem un pār visu
saskrējušo ļaužu pulku, kas ir viņas vidū, ka tie paliek par
bābām; zobens pār viņas mantām, ka tās top laupītas.
38 Kaltētājs nāks pār viņas ūdeņiem, ka tie izsīkst; jo tā
ir elkdievīga zeme un trako ar saviem dievekļiem. **39**
Tāpēc tur mitīs tuksneša zvēri un kaucēji, ir jauni strausi
tur dzīvos, un tā vairs netaps apdzīvota ne mūžam, un
tur iedzīvotāju nebūs līdz radu radiem. **40** Tā kā Dievs
apgāzis Sodomu un Gomoru un viņu kaimiņus, saka Tas
Kungs, tā tur neviens nedzīvos nedz cilvēku bērns tur
mitīs. **41** Redzi, tauta nāk no ziemeļa puses, liela tauta, un
daudz ķēniņi cēlās no pasaules galiem. **42** Tiem ir stopi
un šķēpi, tie ir bargi un nebūs žēlīgi, viņu balss kauks kā
jūra, un tie jās uz zirgiem apbruņoti kā karavīri pret tevi,
Bābeles meita! **43** Bābeles ķēniņš dzird viņu baumu, un
viņa rokas nogurst, bailes viņu sagrābj, sāpes kā sievu,
kas dzemdē. **44** Redzi, viņš ceļas kā lauva no Jardānes
vareniem biezumiem pret stipriem dzīvokļiem; jo Es viņu
no turienes piepeši aizdzīšu, un kas ir izredzēts, to Es pār

to celšu. Jo kas ir tāds kā Es, un kas Mani sauks tiesā,
un kas ir tas gans, kas Manā priekšā pastāvēs? **45** Tāpēc
klausāt Tā Kunga padomu, ko Viņš nospriedis par Bābeli,
un Viņa domas, ko Viņš nodomājis par Kaldeju zemi.
Tiešām, viņus aizvedīs kā ganāmā pulka jērus; tiešām,
viņu ganības iztrūcināsies par viņiem. **46** Un zeme trīcēs
no trokšņa, ka Bābele uzņemta, un brēkšana būs dzirdama
starp tautām.

51 Tā saka Tas Kungs: redzi, Es celšu maitātāja garu
pret Bābeli un pret tiem, kas dzīvo Manu pretinieku
serdē. **2** Un Es sūtīšu Bābelei vētītājus, kas tos vētīs un
iztukšos viņas zemi, jo tie būs visapkārt ap viņu nelaimes
dienā. **3** Lai strēlnieks stopu uzvelk pret strēlnieku un
pret to, kas lepojās savās krūšu bruņās. Un nežēlojiet
viņas jaunekļus, izdeldiet visu viņas spēku, **4** Ka nokauti
krīt Kaldeju zemē un nodurti pa viņas ielām. **5** Jo Israēls
un Jūda savā atraitnībā netaps pamesti no sava Dieva, Tā
Kunga Cebaot, jebšu viņu zeme noziegusies pret to Svēto
iekš Israēla. **6** Bēdziet no Bābeles un izglābiet ikviens
savu dvēseli, ka neejat bojā viņas noziegumā, jo šis ir Tā
Kunga atriebšanas laiks, Viņš tai atmaksā algu. **7** Bābele
bija zelta biķeris Tā Kunga rokā, kas piedzirdināja visu
pasauli; tautas dzēra no viņas vīna, tāpēc tautas palika
trakas. **8** Bābele ir piepeši kritusi un satriekta. Kauciet par
viņu, ņemiet zāles viņas vātīm, varbūt tā taps dziedināta.
9 Mēs Bābeli dziedinājām, bet tā nav sadzijusi. Atstājiet
viņu, un ejam ikviens uz savu zemi, jo viņas sodība iet
līdz pat debesīm un aizsniedz padebešus. **10** Tas Kungs ir
gaismā nesis mūsu taisnību, nāciet, lai izteicam Ciānā

Tā Kunga, sava Dieva, darbu. **11** Trinat bultas, sagrābiet
bruņas; Tas Kungs pamodinājis Mēdiešu ķēniņu sirdi,
jo Viņa padoms ir pret Bābeli, to samaitāt; jo šī ir Tā
Kunga atriebšana, atriebšana Viņa nama dēļ. **12** Izceļat
karogu uz Bābeles mūriem, vairojiet sargāšanu, ieceļat
sargus, liekat karotājus slepenās vietās; jo Tas Kungs ir ko
apņēmies un darīs arīdzan, ko Viņš runājis pret Bābeles
iedzīvotājiem. **13** Tu, kas pie tā lielā ūdens dzīvo, kam
daudz mantas, tavs gals nācis, un tavas mantas kārības
mērs ir pilns. **14** Tas Kungs Cebaot ir zvērējis pie Savas
dvēseles: "Lai gan Es tevi esmu pildījis ar cilvēkiem kā ar
siseņiem; tomēr pret tevi dziedās prieka dziesmu." **15** Kas
zemi radījis ar Savu spēku, kas pasauli iztaisījis ar Savu
gudrību un debesis izpletis ar Savu saprašanu. **16** Kad
viņa balss atskan, tad ūdeņi krāc debesīs; Viņš liek miglai
celties no zemes galiem. Viņš dara zibeņus ar lietu un
liek vējam ārā nākt no savām alām. **17** Visi cilvēki paliek
stulbi bez saprašanas, visi kausētāji top kaunā ar saviem
tēliem; jo ko tie lej, ir meli, un dvašas tur nav. **18** Tie ir
nelietība un apsmejams darbs, piemeklēšanas laikā tie iet
bojā. **19** Tā kā šie nav Jēkaba daļa, jo viņš ir visu lietu
un savas tautas Radītājs, Kungs Cebaot ir viņa vārds. **20**
Tu esi Mans veseris, Manas kara bruņas, un caur tevi
Es sadauzu tautas, un caur tevi Es maitāju valstis, **21**
Un caur tevi Es sadauzu zirgu un viņa jātnieku, un caur
tevi Es sadauzu ratus un braucējus. **22** Un caur tevi Es
sadauzu vīrus un sievas, un caur tevi Es sadauzu vecus un
jaunus, un caur tevi Es sadauzu jaunekļus un jaunietes.
23 Un caur tevi Es sadauzu ganu un viņa ganāmo pulku,

caur tevi Es sadauzu arāju un viņa jūgu, un caur tevi
Es sadauzu kungus un valdniekus. **24** Bet Bābelei un
visiem Kaldeju zemes iedzīvotājiem Es atmaksāšu pēc
visas viņu bezdievības, ko tie darījuši pie Ciānas priekš
jūsu acīm, saka Tas Kungs. **25** Redzi, saka Tas Kungs, Es
celšos pret tevi, maitātāja kalns, kas visu pasauli samaitā,
un Es izstiepšu Savu roku pret tevi un tevi novelšu
no taviem akmeņu kalniem, un darīšu tevi par degošu
kalnu, **26** Ka no tevis nevar ņemt nedz stūra akmeni
nedz pamata akmeni, jo tu būsi par mūžīgu posta vietu,
saka Tas Kungs. **27** Izceļat karogu virs zemes, bazūnējat
ar bazūnēm starp tautām, sataisiet tautas uz karu pret
viņu, aicinājiet pret viņu Ararata, Meni un Aškenasa
valstis, ieceļat kara virsnieku pret viņu, atvediet zirgus
kā briesmīgus siseņus; **28** Sataisiet tautas uz karu pret
viņu, Medijas ķēniņus, viņas valdniekus un visus viņas
lielkungus un visas viņu valstis! **29** Tad zeme drebēs un
trīcēs, jo Tā Kunga domas pret Bābeli piepildās, darīt
Bābeles zemi par posta vietu bez iedzīvotāja. **30** Bābeles
varenie mitējušies karot, tie paliek stiprās pilīs, viņu vara
ir izsīkusi, tie ir tapuši par bābām, viņas māju vietas
iededzinātas, viņas aizšaujamie salauzti. **31** Bēglis tek
bēglim pretī un vēstnesis vēstnesim, un stāsta Bābeles
ķēniņam, ka viņa pilsēta ieņemta no visām pusēm, **32** Un
ka braslas ieņemtas, un dīķi ugunī nodeguši, un karavīri
noguruši. **33** Jo tā saka Tas Kungs Cebaot, Israēla Dievs:
Bābeles meita ir kā klons kuļamā laikā; vēl maķenīt, tad
viņai nāks pļaujamais laiks. **34** Nebukadnecars, Bābeles
ķēniņš, mani aprijis, viņš mani sadauzījis, viņš mani

darījis par tukšu trauku, viņš mani aprijis kā pūķis, viņš
savu vēderu pildījis ar maniem gardumiem, viņš mani
aizdzinis. **35** Tas varas darbs, kas man un manai miesai
darīts, lai nāk pār Bābeli, tā lai saka Ciānas iedzīvotāja,
un manas asinis lai nāk pār Kaldejas iedzīvotājiem, tā
lai saka Jeruzāleme. **36** Tādēļ Tas Kungs tā saka: "Redzi,
Es tiesāšu tavu lietu un tevi atriebšu, un Es viņas jūrai
likšu izsīkt un viņas avotiem izžūt. **37** Un Bābele taps par
akmeņu kopu, par šakāļu mājokli, par tuksnesi un par
apsmieklu, bez iedzīvotāja. **38** Tie kopā rūks kā lauvas un
ņurdēs kā jauni lauvas. **39** Kad tie būs iekarsēti, tad es
tiem celšu priekšā viņu dzērienu un tos piedzirdināšu,
ka tie bļaustīsies, bet aizmigsies uz mūžīgu miegu un
ne mūžam vairs neuzmodīsies," saka Tas Kungs. **40** "Es
tos vedīšu kā jērus pie kaušanas, kā aunus ar ažiem. **41**
Kā Šešaks tā ir ieņemts un pasaules slava tā pārvarēta!
Kā Bābele ir tapusi par biedēkli starp tautām! **42** Jūra ir
plūdusi pār Bābeli, un ar viņas viļņu pulku tā ir apklāta.
43 Viņas pilsētas palikušas par tuksnesi, par izkaltušu
sausu zemi, par zemi, kur neviens nedzīvo, kur cilvēka
bērns nestaigā. **44** Un Es piemeklēšu Belu Bābelē un
izraušu no viņa rīkles, ko viņš ierijis, un tautas vairs
netecēs pie viņa, jo arī Bābeles mūri ir krituši. **45** Izejiet,
Mani ļaudis, no viņas vidus, un izglābiet ikviens savu
dvēseli no Tā Kunga bardzības karstuma. **46** Un jūsu
sirds lai netop bailīga, un neizbīstaties no tās baumas,
kas tai zemē taps dzirdēta; jo bauma nāks vienā gadā,
un pēc tam cita bauma otrā gadā, un varas darbs būs
tai zemē, valdnieks pret valdnieku. **47** Tāpēc redzi, nāk

dienas, tad Es piemeklēšu Bābeles dievekļus, un visa
viņas zeme taps kaunā un visi viņas nokautie gulēs viņas
vidū. **48** Un par Bābeli gavilēs debesis un zeme, un viss,
kas tur ir, ka no ziemeļa puses pār viņu nāk postītāji,
saka Tas Kungs. **49** Un kā Bābele gāzusi Israēla nokautos,
tā Bābelē kritīs visas zemes nokautie. **50** Jūs no zobena
izglābtie, ejat un nestāviet! Pieminiet To Kungu tālā zemē
un turat Jeruzālemi savā sirdī. **51** Mēs esam palikuši
kaunā, jo mēs esam dzirdējuši apsmieklu; kauns ir apklājis
mūsu vaigu, tāpēc ka sveši nākuši pār Tā Kunga nama
svētumu." **52** "Tāpēc redzi, nāk dienas," saka Tas Kungs,
"tad Es piemeklēšu viņas dievekļus, un visā viņas zemē
vaidēs nāvīgi ievainotie. **53** Jebšu Bābele kāptu debesīs
un stiprinātu savu varu augstībā, tad tomēr postītāji no
Manis nāks pār viņu," saka Tas Kungs. **54** Kliegšanas balss
ir dzirdama no Bābeles un liels posts no Kaldejas. **55** Jo Tas
Kungs izposta Bābeli un iznīcina no tās to lielo troksni, jo
viņu viļņi kauc kā vareni ūdeņi, viņu varenais troksnis
skan. **56** Jo postītājs nāk pār viņu, pār Bābeli, un viņas
varenie top gūstīti, viņu stopi top salauzti. Jo Tas Kungs
ir Dievs, tas atmaksātājs, atmaksādams viņš atmaksā. **57**
"Un Es piedzirdināšu viņas lielkungus un viņas gudros,
viņas valdniekus un viņas virsniekus un viņas varoņus,
un tie gulēs mūžīgu miegu un neuzmodīsies," saka tas
ķēniņš, kam vārds ir Kungs Cebaot. **58** Tā saka Tas Kungs
Cebaot: "Platie Bābeles mūri visai(pilnīgi) taps nopostīti,
un viņas augstie vārti ar uguni sadedzināti, tā ka tautas
velti strādājušas, un ļaudis ugunij par labu pūlējušies." **59**
Šis ir tas vārds, ko pravietis Jeremija pavēlēja Serajam,

Nerijas dēlam, Mazejas dēla dēlam, kad šis ar Cedeķiju,
Jūda ķēniņu, gāja uz Bābeli, viņa valdīšanas ceturtā gadā,
un Seraja bija tas ceļa lielkungs. **60** Un Jeremija rakstīja
visu to ļaunumu, kam bija nākt pār Bābeli, grāmatā, visus
šos vārdus, kas rakstīti pret Bābeli. **61** Un Jeremija sacīja
uz Seraju: "Kad tu nonāksi Bābelē, tad pielūko un lasi
visus šos vārdus, **62** Un saki: ak Kungs, Tu pret šo vietu
esi runājis, ka to gribi izdeldēt, tā ka tur vairs nepaliek
iedzīvotāju, ne cilvēku ne lopu, bet ka tai jāpaliek par
mūžīgu posta vietu. **63** Un kad tu šo grāmatu esi izlasījis,
tad piesien pie tās akmeni un iemet to Eifrat upē, **64** Un
saki: tāpat Bābele nogrims un nenāks vairs augšā aiz tās
nelaimes, ko Es pār viņu vedīšu, un tie nogurs." Tik tālu
Jeremijas vārdi.

52 Cedeķija bija divdesmit un vienu gadu vecs, kad tapa
par ķēniņu, un valdīja vienpadsmit gadus Jeruzālemē;
viņa mātes vārds bija Amutale, Jeremijas meita no Libnas.
2 Un viņš darīja, kas bija ļauns Tā Kunga acīs, tā kā
Jojaķims bija darījis. **3** Jo tā notika Tā Kunga bardzības dēļ
pret Jeruzālemi un pret Jūdu, līdz kamēr Viņš tos atmeta
no Sava vaiga. Un Cedeķija atkāpās no Bābeles ķēniņa. **4**
Un viņa valdīšanas devītā gadā, desmitā mēnesī, desmitā
mēneša dienā, Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, nāca pats
ar visu savu karaspēku pret Jeruzālemi, un tie apmetās ap
viņu un uztaisīja pret viņu visapkārt vaļņus. **5** Tā tā pilsēta
tapa apsēsta līdz ķēniņa Cedeķijas vienpadsmitam gadam.
6 Ceturtā mēnesī, devītā mēneša dienā, bads augtin auga
pilsētā, un zemiem ļaudīm nebija vairs maizes. **7** Tad
ielauzās pilsētā un visi karavīri bēga un izgāja naktī no

pilsētas ārā pa vārtu ceļu starp abiem mūriem pie ķēniņa
dārza. Bet Kaldeji bija visapkārt ap pilsētu. **8** Un viņi
gāja pa klajuma ceļu; bet Kaldeju spēks dzinās ķēniņam
pakaļ un panāca Cedeķiju Jērikus klajumos, un viss viņa
spēks izklīda no viņa nost. **9** Tad tie sagrāba ķēniņu
un viņu noveda pie Bābeles ķēniņa uz Riblu Hamatas
zemē, un tas sprieda tiesu par viņu. **10** Un Bābeles ķēniņš
nokāva Cedeķijas bērnus priekš viņa acīm, ir visus Jūda
lielkungus viņš nokāva Riblā, **11** Un viņš izdūra Cedeķijam
acis un viņu saistīja ar divām vara ķēdēm; un Bābeles
ķēniņš viņu noveda uz Bābeli un viņu lika cietuma namā
līdz viņa miršanas dienai. **12** Pēc tam, piektā mēnesī,
desmitā mēneša dienā, tas bija ķēniņa Nebukadnecara,
Bābeles ķēniņa, deviņpadsmitais gads, NebuzarAdans, pils
karavīru virsnieks, kas stāvēja Bābeles ķēniņa priekšā,
nāca uz Jeruzālemi, **13** Un sadedzināja Tā Kunga namu
un ķēniņa namu līdz ar visiem Jeruzālemes namiem,
un visus lielos namus viņš sadedzināja ar uguni. **14** Un
viss Kaldeju spēks, kas bija pie pils karavīru virsnieka,
nolauza visus Jeruzālemes mūrus visapkārt. **15** Bet zemas
kārtas ļaudis un tos atlikušos, kas pilsētā bija atlicināti,
un tos bēgļus, kas bija pārgājuši pie Bābeles ķēniņa, un
tos citus darba ļaudis, pils karavīru virsnieks Nebuzar
Adans, aizveda projām. **16** Bet no tiem zemas kārtas
ļaudīm tai zemē pils karavīru virsnieks NebuzarAdans
kādus atlicināja par vīna dārzniekiem un arājiem. **17** Un
Kaldeji nolauza tos vara pīlārus pie Tā Kunga nama un tos
krēslus un to vara jūru, kas bija Tā Kunga namā, un veda
visu viņas varu uz Bābeli. **18** Tie paņēma arī tos podus un

tās lāpstas un dakšas un tos slakāmos traukus un biķerus
un visus vara traukus, ko lietoja pie kalpošanas. **19** Un
pils karavīru virsnieks paņēma līdz tos kausus un vīraka
traukus un slakāmos kausus un podus un lukturus un
karotes un krūzes, kas bija tīra zelta un tīra sudraba,
20 Tos abus pīlārus, to vienu jūru, tos divpadsmit vara
vēršus apakš tās un tos krēslus, ko ķēniņš Salamans
bija taisījis priekš Tā Kunga nama. Tas varš no tā, no
visiem tiem rīkiem, nebija sverams. **21** Un katra pīlāra
augstums bija astoņpadsmit olektis un divpadsmit olekšu
aukla gāja ap pīlāri apkārt, un tas varš bija četru pirkstu
biezumā un vidū tukšs. **22** Un tas kronis uz pīlāra bija
no vara, un ikkatra kroņa augstums bija piecas olektis,
un tīkla darbs un granātāboli bija ap to kroni visapkārt,
viss no vara; un tāpat arī bija pie tā otra pīlāra, un arī
tie granātāboli. **23** Un to granātābolu bija deviņdesmit
seši pret visiem vējiem, visu granātābolu bija simts tam
tīkla darbam visapkārt. **24** Pils karavīru virsnieks ņēma
augsto priesteri Seraju un to otru priesteri Cefaniju un
trīs sliekšņa sargus, **25** Un no pilsētas viņš ņēma vienu
ķēniņa sulaini, kas bija celts pār tiem karavīriem, un
septiņus vīrus no tiem, kas bija ap ķēniņu, kas pilsētā
tapa atrasti, ir kara vadoņa rakstītāju, kas tās zemes
ļaudis priekš kara uzrakstīja, un sešdesmit vīrus no tās
zemes ļaudīm, kas pilsētā tapa atrasti. **26** Tos pils karavīru
virsnieks NebuzarAdans ņēma un veda pie Bābeles ķēniņa
uz Riblu. **27** Un Bābeles ķēniņš tos sita un nokāva Riblā
Hamatas zemē. Tā Jūda no savas zemes tapa aizvests.
28 Šie ir tie ļaudis, ko Nebukadnecars aizveda septītā

gadā: trīs tūkstoš divdesmit trīs Jūdus; **29** Nebukadnecara
astoņpadsmitā gadā: astoņsimt trīsdesmit divas dvēseles
no Jeruzālemes. **30** Nebukadnecara divdesmit trešā gadā,
pils karavīru virsnieks NebuzarAdans aizveda septiņsimt
četrdesmit piecas Jūdu dvēseles; pavisam četrtūkstoš
un sešsimt dvēseles. **31** Bet trīsdesmit septītā gadā pēc
Jojaķima, Jūda ķēniņa, aizvešanas, divpadsmitā mēnesī,
divdesmit piektā mēneša dienā, Evil-Merodaks Bābeles
ķēniņš savā pirmā valdīšanas gadā, paaugstināja Jojaķima,
Jūda ķēniņa, galvu un to izveda no cietuma nama, **32** Un
runāja laipnīgi ar viņu un cēla viņa krēslu pār to ķēniņu
krēsliem, kas pie viņa bija Bābelē. **33** Un pārmija viņa
cietuma drēbes, un šis ēda maizi vienmēr viņa priekšā
visu savu mūžu. **34** Un barība viņam vienmēr no Bābeles
ķēniņa tapa dota, ikdienas nospriesta tiesa, līdz viņa
miršanas dienai visu viņa mūžu.

Raudu Dziesmas

1 Ak cik vientule palikusi tā pilsēta, kas bija ļaužu pilna!
Tā ir kā atraitne, kas bija liela starp tautām, tā valdniece
starp valstīm ir palikusi par kalponi. **2** Viņa raudāt raud
naktīm, un viņas asaras tek pār viņas vaigu; iepriecinātāja
tai nav starp visiem viņas mīļotājiem; visi viņas draugi
turas viltīgi pret viņu, tie viņai palikuši par ienaidniekiem.
3 Jūda cilts gājusi svešumā aiz bēdām un aiz grūtas
kalpošanas, tā dzīvo starp pagāniem, neatrod dusas; visi
viņas vajātāji to panākuši šaurumos. **4** Ciānas ceļi bēdājās,
ka neviens nenāk svētkos; visi viņas vārti ir postīti; viņas
priesteri nopūšas, viņas jaunavas noskumušas, un viņai ir
rūgtas bēdas. **5** Viņas pretiniekiem tikusi virsroka, viņas
ienaidniekiem klājās labi; jo Tas Kungs viņu apbēdinājis
viņas lielās pārkāpšanas dēļ; viņas bērniņi iet cietumā
pretinieka priekšā. **6** No Ciānas meitas nozudis viss viņas
jaukums; viņas lielkungi ir kā stirnas, kas neatrod ganību
un iet bez spēka vajātāja priekšā. **7** Jeruzāleme savās
bēdu- un klaidu- dienās piemin visu savu jaukumu, kas
viņai bijis pagājušā laikā; kad nu viņas ļaudis krīt caur
pretinieku roku, un palīga viņai nav, pretinieki viņai
skatās virsū un apsmej viņas svētās dienas. **8** Jeruzāleme
ļoti grēkojusi, tāpēc viņa tapusi kā sārņaina sieva; visi,
kas viņu cienīja, viņu tur negodā, tāpēc ka redz viņas
kaunu; un viņa vaid un ir griezusies atpakaļ. **9** Viņas sārņi
līp pie viņas vīlēm; tā nav domājusi uz savu galu, tāpēc
viņa brīnišķi ir nogāzta, un iepriecinātāja tai nav; uzlūko,
Kungs, manas bēdas, jo ienaidnieks lielās! **10** Pretinieks
savu roku ir izstiepis pie visiem viņas dārgumiem; jo viņai

bija jāredz, kā pagāni gāja tai svētā vietā, par kuriem
tu esi pavēlējis, ka tiem nebūs nākt tavā draudzē. **11**
Visi viņas ļaudis nopūšās, meklēdami maizes; tie savus
dārgumus izdevuši par barību, dvēseli atspirdzināt; redzi,
Kungs, un ņem vērā, kā es esmu nākusi negodā. **12** Vai
jūs to neievērojat visi, kas pa ceļu staigājiet? Skatāties
un raugiet, vai kādas sāpes ir kā manas sāpes, kas man
uznākušas, ar ko Tas Kungs mani apbēdinājis Savas karstās
bardzības dienā. **13** No augšienes Viņš uguni metis manos
kaulos, un tas tos pārspējis. Viņš manām kājām izpletis
tīklu un man licis atpakaļ griezties, Viņš mani postījis
un darījis sērdzīgu(vāju) cauru dienu. **14** Manu grēku
jūgs ir sasiets caur Viņa roku, tie ir sapinušies un nākuši
pār manu kaklu; Viņš manu spēku ir salauzis; Tas Kungs
mani nodevis tādiem rokā, kam nevaru pretī turēties. **15**
Tas Kungs aizrāvis visus manus varenos manā vidū; Viņš
ir izsaucis sapulci pār mani, satriekt manus jaunekļus.
Tas Kungs vīna spaidu minis tai jaunavai, Jūda meitai. **16**
Par to mana acs raud, manas acis asaru pilnas, tāpēc ka
iepriecinātājs ir tālu no manis, kas varētu atspirdzināt
manu dvēseli; mani bērni ir postīti, jo ienaidnieks ir
pārvarējis. **17** Ciāna izpleš savas rokas, iepriecinātāja tai
nav; jo Tas Kungs ir sasaucis pret Jēkabu viņa spaidītājus
visapkārt; Jeruzāleme ir kā sārņaina sieva viņu vidū. **18**
Tas Kungs ir taisns, jo es Viņa mutei(baušļiem) esmu pretī
turējusies. Klausiet jel, visas tautas, un redziet manas
sāpes; manas jaunavas un mani jaunekļi ir gājuši cietumā.
19 Es piesaucu savus mīļotājus, bet tie mani vīluši; mani
priesteri un vecaji pilsētā nonīkuši, kad meklēja sev

barības, atspirdzināt savu dvēseli. **20** Redzi, Kungs, kā
man ir bail; manas iekšas rūgst, mana sirds lec iekš manis,
jo es esmu gauži turējusies pretī; ārā zobens man laupījis
bērnus un iekšā nāve. **21** Tie gan dzird mani vaidam,
bet iepriecinātāja nav; visi mani ienaidnieki dzird manu
nelaimi un priecājās, ka Tu tā esi darījis; kad Tu to dienu
atvedīsi, ko esi sludinājis, tad tie būs tā kā es. **22** Lai
nāk visa viņu bezdievība Tavā priekšā, un dari tiem, kā
Tu man esi darījis visu manu pārkāpumu dēļ, jo manu
nopūtu ir daudz, un mana sirds ir nogurusi.

2 Ak kā Tas Kungs ar Savu dusmību apklājis Ciānas
meitu! Israēla godību Viņš nometis no debesīm zemē,
nav pieminējis Savu kāju pameslu Savas dusmības dienā!
2 Tas Kungs visus Jēkaba dzīvokļus aprijis un nav žēlojis;
Viņš Jūda meitas stiprās pilis ir nolauzījis Savā dusmībā;
Viņš nometis pie zemes, Viņš sagānījis to valsti un viņas
valdniekus, **3** Savā bargā dusmībā Viņš salauzis ikvienu
Israēla ragu; Viņš Savu labo roku atvilcis, kad ienaidnieki
nāca, Viņš iededzies pret Jēkabu kā uguns liesma, kas rij
visapkārt. **4** Viņš Savu stopu uzvilcis kā ienaidnieks, un
Savu labo roku pacēlis kā pretinieks un visu nokāvis, kas
acīm patīk; Viņš Savu bardzību izgāzis kā uguni Ciānas
meitas dzīvoklī. **5** Tas Kungs palicis par ienaidnieku, Viņš
Israēli aprijis; Viņš aprijis visus viņa skaistos namus, Viņš
nopostījis viņa stiprās pilis un Jūda meitai ir vairojis
nopūtas un vaidus. **6** Viņš noplēsis Savu dzīvokli, kas
bija kā dārzs, un nopostījis Savu saiešanas vietu; Tas
Kungs Ciānā licis aizmirst svētkus un svētdienas, un
Savā bargā dusmībā atmetis ķēniņu un priesteri. **7** Tas

Kungs atmetis Savu altāri, Viņš iznīcinājis Savu svēto
vietu; viņas skaisto namu mūrus Viņš ienaidniekiem
devis rokā, šie Tā Kunga namā balsi pacēluši tā kā svētku
dienā. **8** Tas Kungs nodomājis samaitāt Ciānas meitas
mūrus, Viņš to mērauklu vilcis, Savu roku Viņš nav
atgriezis, kamēr to aprija; un Viņš apbēdinājis valni un
mūri; tie abi sagruvuši. **9** Viņas vārti nogrimuši zemē,
Viņš viņas aizšaujamos maitājis un satriecis; viņas ķēniņš
un viņas lielkungi ir starp pagāniem, bez bauslības, arī
viņas pravieši neatrod vairs parādīšanu no Tā Kunga.
10 Ciānas meitas vecaji sēž pie zemes un cieš klusu, tie
met pīšļus uz savu galvu un apjozuši maisus; Jeruzālemes
meitas nokārušas savu galvu pie zemes. **11** Manas acis
izēstas no asarām, manas iekšas rūgst; manas aknas ir
izkratītas pie zemes manu ļaužu meitas posta dēļ, tādēļ ka
bērniņi un zīdāmie iztvīkst pa pilsētas ielām; **12** Uz savām
mātēm tie sauca: kur ir labība un vīns? Kad tie pamira kā
nokauti pa pilsētas ielām, un savu dvēseli izlaida savas
mātes klēpī. **13** Kādu liecību es tev varu atnest, kam es
tevi varu līdzināt, Jeruzālemes meita? Kam es tevi varu
līdzināt, ka es tevi iepriecinātu, ak jaunava, Ciānas meita!
Jo tavs posts ir liels kā jūra; kas tevi var dziedināt? **14**
Tavi pravieši tev sludinājuši nelietību un viltu un tev nav
atklājuši tavu noziegumu, ka tavu cietumu novērstu, bet
tev sludinājuši nelietīgas un viltīgas mācības. **15** Visi, kas
tev iet garām, plaukšķina ar rokām par tevi, tie svilpo
un krata savas galvas par Jeruzālemes meitu: „Vai šī tā
pilsēta, par ko sacīja: ka tā, tā visskaistākā un visas zemes
prieks?“ **16** Visi tavi ienaidnieki atplēš savu muti pret

tevi, svilpo un sakož zobus un saka: mēs to esam aprijuši.
Redzi, šī ir tā diena, uz ko mēs gaidījām, mēs to esam
sagaidījuši, mēs to esam redzējuši. **17** Tas Kungs ir darījis,
ko bija nodomājis, Viņš Savu vārdu piepildījis, ko bija
pavēlējis sendienās; Viņš ir salauzis un nav žēlojis un
ienaidnieku par tevi darījis priecīgu un paaugstinājis
tavu pretinieku ragu. **18** Viņu sirds brēc uz To Kungu. Ak
Ciānas meitas mūri, lai dienām naktīm asaras plūst kā
upe, un nedodies mierā, un tava acs lai nežūst. **19** Celies,
brēc naktī; kad sāk tumsa mesties, tad izgāz Tā Kunga
priekšā savu sirdi kā ūdeni, pacel savas rokas uz Viņu
par savu bērniņu dvēselēm, kas badu miruši pa visu ielu
galiem. **20** Redzi, Kungs, lūko jel, kam Tu tā esi darījis?
Vai tad sievām būs ēst savas miesas augļus, tos bērniņus,
ko auklējušas? Vai tad priesteriem un praviešiem būs tapt
nokautiem Tā Kunga svētā vietā? **21** Jauni un veci guļ pie
zemes pa ielām, manas jaunavas un mani jaunekļi krituši
caur zobenu; Tu tos esi nokāvis Savas bardzības dienā, Tu
esi nokāvis un neesi žēlojis. **22** Tu manus iztrūcinātājus
visapkārt esi saaicinājis, kā uz svētku dienu, un Tā Kunga
bardzības dienā neviens nav izglābies nedz atlicis; ko es
auklēju un audzināju, mans ienaidnieks tos nokāvis.

3 Es esmu tas vīrs, kas redzējis bēdas caur viņa dusmības
rīksti. **2** Viņš mani vedis un licis iet tumsībā un ne gaismā.
3 Tiešām, pret mani Viņš turējis Savu roku arvien atkal
cauru dienu. **4** Manu miesu un manu ādu Viņš darījis
vecu, manus kaulus Viņš satriecis. **5** Viņš pret mani cēlis
un ap mani stādījis žulti un rūgtumu. **6** Tumsā Viņš mani
nolicis, tā kā tos, kas sen miruši. **7** Viņš mani aizmūrējis,

ka es nevaru iziet, Viņš mani licis grūtos pinekļos. **8** Un
jebšu es saucu un brēcu, tomēr Viņš aizslēdz Savas ausis
priekš manas lūgšanas. **9** Viņš manu ceļu aizmūrējis ar
izcirstiem akmeņiem, Viņš manas tekas aizķīlājis. **10** Viņš
ir glūnējis uz mani kā lācis, kā lauva slepenās vietās. **11**
Viņš man no ceļa licis noklīst, Viņš mani saplosījis, Viņš
mani postījis. **12** Viņš savu stopu uzvilcis un mani bultai
licis par mērķi. **13** Viņš savas bultas iešāvis manās īkstīs.
14 Es visiem saviem ļaudīm esmu par apsmieklu, viņiem
par dziesmiņu cauru dienu. **15** Viņš mani ēdinājis ar
rūgtumiem, Viņš mani dzirdinājis ar vērmelēm. **16** Viņš
manus zobus ar zvirgzdiem(grants akmeņiem) sagrūdis,
Viņš mani aprausis ar pelniem. **17** Tu manai dvēselei esi
atņēmis mieru, man labums jāaizmirst. **18** Tad es sacīju:
mana drošība un mana cerība uz To Kungu ir pagalam. **19**
Piemini manas bēdas un manu grūtumu, tās vērmeles
un to žulti. **20** Pieminēdama to piemin mana dvēsele un
zemojās iekš manis. **21** To es likšu pie savas sirds, tāpēc
es gribu cerēt. **22** Tā Kunga žēlastība to dara, ka mēs vēl
neesam pagalam, jo Viņa apžēlošanās ir bez gala. **23** Tā
ir ik rītu jauna, Tava uzticība ir ļoti liela. **24** Tas Kungs
ir mana daļa, saka mana dvēsele, tādēļ es gribu cerēt
uz Viņu. **25** Tas Kungs ir labs tiem, kas uz Viņu gaida,
tai dvēselei, kas Viņu meklē. **26** Tā ir laba lieta, klusā
garā gaidīt uz Tā Kunga palīdzību. **27** Tas ir labi cilvēkam,
ka viņš jūgu nes savā jaunībā. **28** Viņš sēž vientulis un
cieš klusu, kad tam nasta uzlikta, **29** Lai krīt uz savu muti
pīšļos, - varbūt vēl cerība, - **30** Lai padod savu vaigu tam,
kas viņu sit, un saņem nievāšanas papilnam. **31** Jo Tas

Kungs neatmet mūžīgi. **32** Bet Viņš gan apbēdina, un
tad Viņš apžēlojās pēc Savas lielās žēlastības. **33** Jo ne
no Savas sirds Viņš moka un apbēdina cilvēka bērnus.
34 Kad apakš kājām min visus cietumniekus virs zemes,
35 Kad loka vīra tiesu tā Visuaugstākā priekšā, **36** Kad
pārgroza cilvēka tiesu, vai Tas Kungs to neredz? **37** Kas ko
sacījis un tas noticis, ko Tas Kungs nav pavēlējis? **38** Vai
no tā Visuaugstākā mutes nenāk labums un ļaunums?
39 Ko tad cilvēks kurn visu savu mūžu? Ikviens lai kurn
pret saviem grēkiem. **40** Izmeklēsim un pārbaudīsim
savus ceļus un atgriezīsimies pie Tā Kunga. **41** Pacelsim
savu sirdi un savas rokas uz Dievu debesīs (sacīdami): **42**
Mēs esam grēkojuši un esam bijuši neklausīgi, tāpēc Tu
neesi žēlojis. **43** Tu esi ģērbies dusmībā un mūs vajājis,
nokāvis un neesi žēlojis. **44** Tu ar padebesi esi apsedzies,
ka lūgšana nevarēja tikt cauri. **45** Tu mūs esi licis par
mēsliem un īgnumu tautu vidū. **46** Visi mūsu ienaidnieki
atpleš savu muti pret mums. **47** Bailes un bedre nāk pār
mums, nelaime un posts. **48** Manas acis plūst kā ūdens
upes manas tautas meitas posta dēļ. **49** Manas acis plūst
un nevar stāties, mitēšanās nav, **50** Tiekams Tas Kungs no
debesīm skatīsies un ņems vērā. **51** Mana acs dara grūti
manai dvēselei visu manas pilsētas meitu dēļ. **52** Mani
ienaidnieki vajāt mani vajājuši kā putnu bez vainas. **53**
Tie manu dzīvību nomaitājuši bedrē un akmeņus metuši
uz mani. **54** Ūdeņi plūda pār manu galvu; tad es sacīju:
nu esmu pagalam. **55** Es piesaucu, ak Kungs, Tavu vārdu
no dziļās bedres, **56** Un Tu paklausīji manu balsi. Tu
neapslēpi Savu ausi no manām vaimanām, no manas

kliegšanas. **57** Tu nāci tuvu klāt tai dienā, kad es Tevi
piesaucu, un sacīji: "Nebīsties!" **58** Tu, Kungs, iztiesā
manas dvēseles tiesu, Tu izpestī manu dzīvību. **59** Tu,
Kungs, redzi to netaisnību, kas man notiek, - tiesā tu
manu tiesu! **60** Tu redzi visu viņu atriebšanos, visas viņu
domas pret mani. **61** Tu, Kungs, dzirdi viņu nievāšanu,
visas viņu domas pret mani, **62** Manu pretinieku lūpas
un viņu domas pret mani cauru dienu. **63** Lūko jel: Vai
tie sēž vai ceļas, es esmu viņu dziesmiņa. **64** Tu tiem
atmaksāsi, Kungs, maksu pēc viņu roku darbiem. **65** Tu
tiem dosi apstulbotu sirdi, - Tavi lāsti lai ir pār viņiem! **66**
Tu tos vajāsi ar dusmību un tos izdeldēsi apakš Tā Kunga
debesīm.

4 Kā zeltam spožums zudis un šķīstam zeltam jaukums,
svētās vietas akmeņi izkaisīti visos ielu stūros! **2** Ciānas
dārgie bērni, kas bija līdzīgi šķīstam zeltam, kā tie nu top
turēti par māla traukiem, par podnieka rokas darbu! **3** Pat
zvēri dod krūti un zīdina savus bērnus; bet manas tautas
meita palikusi nežēlīga, tā kā strausi tuksnesī. **4** Zidama
bērna mēle līp pie zoda no tvīkšanas, bērniņi prasa
maizes, bet neviena nav, kas tiem to lauž. **5** Kas gardumus
ēda, nu pamirst pa ielām; kas purpurā uzaudzināti, tie nu
apkampj mēslus. **6** Un manas tautas meitas noziegums ir
lielāks, nekā Sodomas grēki, kas piepeši tapa apgāzta,
nevienam nepieliekot rokas. **7** Viņas lielkungi bija spožāki
nekā sniegs un baltāki nekā piens, viņu ģīmis bija sārtāks
nekā krelles, tie bija skaisti kā safīrs. **8** Bet nu viņu ģīmis
tumšāks nekā melnums, ka tos nepazīst uz ielām; un
viņu āda līp pie viņu kauliem, - tā ir izkaltusi kā malka.

9 Zobena nokautie ir jo laimīgi nekā bada nokautie, jo
šie pamirst kā nodurti, tādēļ ka nav zemes augļu. **10**
Žēlīgu sievu rokas vārījušas savus bērnus, tie viņām bijuši
par barību manas tautas meitas postā. **11** Tas Kungs
izdarījis Savu bardzību, Viņš izgāzis Savas dusmības
karstumu un Ciānā iededzinājis uguni, kas aprijis viņas
pamatus. **12** To nebija ticējuši zemes ķēniņi, nedz kāds no
pasaules iedzīvotājiem, ka pretinieki un ienaidnieki ieies
pa Jeruzālemes vārtiem. **13** Bet tas noticis viņas praviešu
grēku dēļ, viņas priesteru noziegumu dēļ, tie viņas vidū
izlējuši taisno asinis. **14** Tie skraidīja šurp un turp kā
akli pa ielām, sagānīti asinīm, tā ka nevarēja aizskart
viņu drēbes. **15** Un tiem sauca: atkāpjaties, jūs nešķīstie,
atkāpjaties, atkāpjaties, neaizskariet nekā! Kad tie nu
skrēja, maldījās, tad starp pagāniem sacīja: tiem vairs
ilgāki nebūs mist. **16** Tā Kunga dusmība tos izkaisījusi,
Viņš tos vairs neuzlūkos; tie priesterus nav cienījuši un
vecus nav žēlojuši. **17** Mūsu acis vēl īgst, skatīdamās pēc
mūsu palīga, kas veltīgs, mēs gaidīt gaidām uz tautu, kas
nevar izglābt. **18** Tie mūsu pēdas dzinuši, ka nevarējām
staigāt pa savām ielām; mūsu gals ir tuvu, mūsu dienas
ir pagalam, jo mūsu gals atnācis. **19** Mūsu dzinēji bijuši
čaklāki nekā ērgļi apakš debess, tie mūs vajājuši pa
kalniem, tuksnesī tie mums likuši valgus. **20** Tā Kunga
svaidītais, uz ko mūsu dzīvība stāvēja, ir gūstīts viņu
bedrē, par ko sacījām: apakš viņa ēnas dzīvosim starp
pagāniem. **21** Priecājies un līksmojies, Edoma meita,
Uc zemes iedzīvotāja! Tomēr tas biķeris nāks pie tevis
arīdzan, tu piedzersies un tapsi kaunā. **22** Tavs noziegums

ir deldēts, Ciānas meita, Viņš tevi vairs neliks aizvest. Bet
tavu noziegumu, Edoma meita, Viņš piemeklēs, tavus
grēkus Viņš atklās.

5 Piemini, Kungs, kas mums noticis, skaties un uzlūko
mūsu kaunu. **2** Mūsu mantas tiesa svešiniekiem kļuvusi,
mūsu nami ārzemniekiem. **3** Mēs esam bāriņi bez tēva,
mūsu mātes ir kā atraitnes. **4** Savu ūdeni mēs dzeram par
naudu, savu malku pērkam par maksu. **5** Mēs topam vajāti
pār kaklu pār galvu, mēs esam noguruši, dusas mums
nav. **6** Mēs esam devušies rokā ēģiptiešiem un Asiriešiem,
lai dabūtu maizes paēst. **7** Mūsu tēvi apgrēkojušies, un
to vairs nav, bet mēs nesam viņu noziegumus. **8** Kalpi
valda pār mums, un neviena nav, kas mūs izglābj no
viņu rokām. **9** Mums sava maize jāatved ar nāves bailēm,
tuksneša zobena priekšā. **10** Mūsu āda ir nomelnējusi kā
ceplī no tāda briesmīga bada. **11** Sievas Ciānā apsmietas,
jaunavas Jūda pilsētās. **12** Lielkungi caur viņu roku ir
pakārti, un vecaju vaigs nav turēts godā. **13** Jaunekļus
dzen pie malšanas, un puiši klūp malku nesdami. **14** Vecaji
atstājās no vārtiem un jaunekļi no savām dziesmām. **15**
Mūsu sirds līksmība ir pagalam, mūsu diešana palikusi
par vaimanām. **16** Mūsu galvas kronis nokritis, - ak vai
mums, ka esam grēkojuši! **17** Tādēļ mūsu sirds gurdena,
tādēļ mūsu acis palikušas tumšas; **18** Ciānas kalna dēļ,
kas izpostīts, ka lapsas pār to tekā. **19** Tu, Kungs, paliec
mūžīgi, Tavs godības krēsls līdz radu radiem. **20** Kādēļ Tu
mūs mūžam gribi aizmirst, kāpēc Tu mūs tik ilgi gribi
atstāt? **21** Kungs, atgriezi mūs pie Tevis, tad atgriezīsimies,

atjauno mūsu dienas, tā kā vecos laikos. **22** Jeb vai Tu mūs
pavisam esi atmetis un tik ļoti par mums apskaities?

Ecechiela

1 Un notikās trīsdesmitā gadā, ceturtā mēnesī, piektā
mēneša dienā, kad es biju starp tiem aizvestiem pie
Ķebaras upes, tad debesis atvērās, un es redzēju Dieva
parādīšanas. **2** Piektā mēneša dienā (tas bija tas piektais
gads pēc ķēniņa Jojaķima aizvešanas cietumā), **3** Tā Kunga
vārds notika uz Ecehiēli, Buzus dēlu, priesteri Kaldeju
zemē, pie Ķebaras upes, un Tā Kunga roka nāca pār viņu.
4 Tad es skatījos, un redzi, vētra nāca no ziemeļa puses
un liels padebesis, un uguņi laistījās un spožums tam bija
visapkārt, un pašā vidū spulgoja kā gaišs zelts no uguns.
5 Un no viņa vidus rādījās tā kā četri dzīvi radījumi,
un tie izskatījās pēc cilvēku līdzības. **6** Un ikvienam no
viņiem bija četri vaigi, un ikvienam bija četri spārni. **7**
Un viņu kājas bija taisnas un viņu pēdas bija kā teļa nagi
un spīdēja kā gludena vara spožums. **8** Un cilvēku rokas
bija apakš viņu spārniem viņu četros sānos, un visiem
četriem bija savi vaigi un savi spārni. **9** Viņu spārni bija
salikti viens pie otra. Kad tie gāja, tad tie negriezās,
ikkatrs gāja taisni uz priekšu. **10** Un viņu vaigu izskats
(priekšā) bija visiem četriem cilvēka vaigs un pa labo
roku lauvas vaigs, un pa kreiso roku bija visiem četriem
vērša vaigs un ērgļa vaigs visiem četriem (iekšpusē). **11**
Un viņu vaigi un viņu spārni augšā šķīrās; ikvienam divi
(spārni) sitās kopā un divi apklāja viņu miesas. **12** Un tie
gāja ikviens taisni uz priekšu; kurp gars dzinās, turp tie
gāja un neapgriezās iedami. **13** Un izskats šiem dzīviem
bija kā degošu ogļu izskats, kā lāpu spīdums; šis uguns
spulgoja to dzīvo starpā. Un tām ugunīm bija spožums,

un no tā uguns izšāvās zibeņi. **14** Un tie dzīvie šāvās šurp
un turp kā zibeņi zibēdami. **15** Un es uzskatīju tos dzīvos,
un redzi, zemē pie tiem dzīviem bija pa skritulim viņu
četru vaigu priekšā. **16** Skrituļa izskats un viņu darbs bija
kā topāza izskats un visiem četriem bija vienāds izskats,
un viņu izskats un viņu darbs bija tā kā būtu skritulis iekš
skrituļa. **17** Iedami tie gāja uz savām četrām pusēm; tie
neapgriezās, kad tie gāja. **18** Un viņu loki bija augsti un
briesmīgi, un viņu loki bija pilni acu visapkārt pie visiem
četriem skrituļiem. **19** Un kad tie dzīvie gāja, tad tie
skrituļi tiem gāja līdz, un kad tie dzīvie no zemes pacēlās,
tad arī tie skrituļi pacēlās. **20** Kurp gars dzinās, turp tie
gāja pēc gara dzīšanās, un tie skrituļi tiem pacēlās līdz; jo
to dzīvo gars bija iekš tiem skrituļiem. **21** Kad tie gāja,
tad arī šie gāja, un kad tie stāvēja, tad arī šie stāvēja;
un kad tie no zemes pacēlās, tad arī tie skrituļi tiem
pacēlās līdz; jo to dzīvo gars bija iekš tiem skrituļiem. **22**
Un virs to dzīvo galvām bija tā kā debess izplatījums,
bijājams, kristāla izskatā, augšā plētās pār viņu galvām.
23 Un apakš šī izplatījuma viņu spārni bija pacelti vienam
pret otru, ikvienam divi spārni, kas apsedza viņu miesas
vienā pusē un otrā pusē. **24** Un tiem ejot es dzirdēju
viņu spārnu troksni, ik kā varenu ūdeņu krākšanu, kā tā
Visuvarenā balsi, kā ļaužu bara troksni, kā kara spēka
troksni. Un kad tie stāvēja, tad tie savus spārnus nolaida.
25 Un balss atskanēja no tā izplatījuma, kas virs viņu
galvām; kad tie stāvēja, tad tie savus spārnus nolaida. **26**
Un uz tā izplatījuma virs viņu galvām bija redzams kā
godības krēsls, kā safīra akmeņu izskats, un uz tā godības

krēsla bija tā kā cilvēks, kas uz tā sēdēja. 27 Un es redzēju
tā kā gaiša zelta spožumu, kā uguns liesmas visapkārt
un iekšā, no viņa gurniem uz augšu un no viņa gurniem
uz apakšu es redzēju kā uguni, un spožums viņam bija
visapkārt. 28 Tā kā varavīksne, kas padebešos stāv lietus
laikā, tāds bija tas spožums visapkārt. Tā izskatījās Tā
Kunga godības līdzība. Un kad es to redzēju, tad es kritu
uz savu vaigu, un dzirdēju viena runātāja balsi.

2 Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, stājies kājās, tad
Es ar tevi runāšu. 2 Un kad Viņš uz mani runāja, tad nāca
gars iekš manis un cēla mani kājās, un es dzirdēju To, kas
uz mani runāja. 3 Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns,
Es tevi sūtu pie Israēla bērniem, pie tiem stūrgalvīgiem
ļaudīm, kas sacēlušies pret Mani; viņi un viņu tēvi no
Manis atkāpušies līdz šai pašai dienai. 4 Un tie bērni ir
stūrgalvji un cietām sirdīm: Es tevi sūtu pie tiem, un tev
būs uz tiem sacīt: tā saka Tas Kungs Dievs. 5 Un vai tie
klausa, vai neklausa - jo tie ir pārgalvju suga - taču tiem
būs zināt, ka pravietis ir viņu vidū. 6 Bet tu, cilvēka bērns,
nebīsties no tiem un nebīsties no viņu vārdiem: jebšu
dadži un ērkšķi ap tevi, un tu dzīvo pie skorpioniem,
tomēr nebīsties no viņu vārdiem un neiztrūksties no
viņu vaiga; jo tie ir atkāpēju suga. 7 Un tev būs Manus
vārdus uz tiem runāt, vai tie klausa, vai neklausa; jo tie ir
stūrgalvji. 8 Bet tu, cilvēka bērns, klausi, ko es tev saku:
neesi neklausīgs, tā kā tā nepaklausīgā tauta. Atver savu
muti un ēd, ko es tev dodu. 9 Tad es redzēju, un raugi,
roka pret mani bija izstiepta, un redzi, iekš tās bija satīta
grāmata. 10 Un viņš to attaisīja manā priekšā, un tā bija

aprakstīta iekšpusē un ārpusē, un tur bija uzrakstītas
raudu dziesmas, nopūtas un vaimanas.

3 Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka bērns, ēd, kas tavā
priekšā, ēd šo satīto grāmatu, un ej un runā uz Israēla
namu. **2** Tad es atdarīju savu muti, un Viņš man deva
ēst to satīto grāmatu. **3** Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka
bērns, dod savam vēderam ēst un pildi savas iekšas ar
šo satīto grāmatu, ko Es tev dodu. Tad es ēdu, un tas
bija manā mutē tik salds kā medus. **4** Un Viņš sacīja
uz mani: Cilvēka bērns, ej pie Israēla nama un runā uz
tiem Manus vārdus. **5** Jo tu netopi sūtīts pie ļaudīm, kam
tumša valoda un grūta mēle, bet uz Israēla namu, **6** Ne pie
lielām tautām, kam tumšas valodas un grūtas mēles, kuru
vārdus tu nevari saprast; bet pie tiem Es tevi esmu sūtījis,
tie tevi var saprast. **7** Bet Israēla nams negribēs tevi
klausīt, tāpēc ka tie Mani negrib klausīt. Jo visam Israēla
namam ir bieza piere un cieta sirds. **8** Redzi, tavu vaigu
Es daru cietu kā viņu vaigu, un tavu pieri biezu kā viņu
pieri **9** Tavu pieri Es esmu darījis kā dimantu, cietāku pār
klinti. Nebīsties no tiem un neiztrūksties no viņu vaiga;
jo tie ir atkāpēju suga. **10** Un Viņš sacīja uz mani: Cilvēka
bērns, ņem pie sirds visus Manus vārdus, ko Es uz tevi
runāšu, un klausies tos ar savām ausīm. **11** Un ej pie tiem
aizvestiem, pie savu ļaužu bērniem, un runā uz tiem un
saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs; - vai tie nu klausa,
vai neklausa. **12** Tad Tas Gars mani pacēla, un es dzirdēju
aiz sevis liela trokšņa balsi, kad Tā Kunga godība pacēlās
no savas vietas, **13** Un (es dzirdēju) to dzīvo spārnus, kas
viens pie otra sniedzās, un to skrituļu rībēšanu viņiem

līdzās un liela trokšņa skaņu. **14** Tad Tas Gars mani pacēla
un mani aizņēma, un es gāju rūgts sava gara karstumā,
bet Tā Kunga roka bija pār mani stipra. **15** Un es nonācu
uz Telabību pie tiem aizvestiem, kas dzīvoja pie Ķebaras
upes, un paliku tur, kur tie dzīvoja, un paliku tur viņu
vidū septiņas dienas ļoti noskumis. **16** Un pēc septiņām
dienām Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **17**
Cilvēka bērns, Es tevi esmu licis par sargu Israēla namam,
ka tev no Manas mutes būs klausīties to vārdu un viņiem
no Manas puses piekodināt. **18** Kad Es saku uz bezdievīgo:
tu mirdams mirsi, - un tu viņu nepamāci un nerunā, ka tu
bezdievīgo atgriezi no viņa bezdievīgā ceļa un viņu paturi
dzīvu, tad bezdievīgais nomirs savā noziegumā, bet viņa
asinis Es prasīšu no tavas rokas. **19** Bet kad tu bezdievīgo
pamāci un viņš neatgriežas no savas bezdievības un no
sava bezdievīgā ceļa, tad viņš nomirs savā noziegumā, bet
tu savu dvēseli esi izglābis. **20** Un kad taisnais nogriežas
no savas taisnības un dara ļaunu, tad Es viņam likšu
piedauzīties, un tas mirs; kad tu viņu neesi pamācījis, tad
viņš nomirs savos grēkos, un viņa taisnība, ko viņš darījis,
netaps pieminēta, bet viņa asinis Es prasīšu no tavas
rokas. **21** Bet kad tu taisno pamāci, ka tam taisnam nebūs
grēkot, un viņš negrēko, tad viņš tiešām dzīvos, tāpēc ka
tas ir tapis pamācīts, un tu savu dvēseli esi izglābis. **22**
Un Tā Kunga roka bija tur uz manis, un Viņš uz mani
sacīja: celies, ej ārā ielejā, un tur Es ar tevi runāšu. **23** Tad
es cēlos un izgāju ielejā, un redzi, tur stāvēja Tā Kunga
godība, tā kā tā godība, ko es biju redzējis pie Ķebaras
upes. Un es nokritu uz savu vaigu. **24** Tad gars nāca iekš

manis un mani cēla kājās, un Viņš runāja uz mani un
sacīja uz mani: ej, ieslēdzies savā namā. 25 Un redzi, tu
cilvēka bērns, tev apliks virves, un tevi ar tām saistīs, un
tu no tām nevarēsi noiet viņu vidū. 26 Un Es tavai mēlei
likšu pielipt pie zoda, un tu paliksi mēms un tiem nebūsi
par pārmācītāju; jo tie ir atkāpēju suga. 27 Bet kad Es ar
tevi runāšu, tad Es atdarīšu tavu muti, un tev būs sacīt uz
tiem: tā saka Tas Kungs Dievs! Kas klausa, lai klausa, un
kas neklausa, lai neklausa; jo tie ir atkāpēju suga.

4 Un tu cilvēka bērns, ņem sev ķieģeli un liec to savā
priekšā un raksti uz to Jeruzālemes pilsētu. 2 Un taisi
aplēģerēšanu pret to un uztaisi bulverķus(ielenkšanas
torņi) pret to un uzmet valni pret to un nostādi karaspēku
pret to un liec tai āžus(mūru dragājamais) visapkārt.
3 Un ņem sev dzelzs pannu un liec to par dzelzs mūri
starp sevi un pilsētu, un griez savu vaigu pret to, un tā
lai tā top apsēsta, un tu to apsēdi. Tā lai ir zīme Israēla
namam. 4 Un tu gulies uz saviem kreisiem sāniem un liec
uz tiem Israēla nama noziegumu; pēc to dienu skaita,
cik uz tiem gulēsi, tev būs nest viņu noziegumu. 5 Jo Es
tos gadus, cik viņi grēkojuši, tev skaitīšu par dienām,
trīssimt deviņdesmit dienas; tik ilgi tev būs nest Israēla
nama noziegumu. 6 Un kad tu šās pabeigsi, tad gulies
otru reizi uz saviem labiem sāniem un tev būs nest
Jūda nama noziegumu četrdesmit dienas; Es tev dodu ik
dienu par ik gadu. 7 Un griez savu vaigu un savu atsegto
elkoni pret apsēsto Jeruzālemi, un sludini pret viņu. 8
Un redzi, Es tev aplikšu virves, ka nevarēsi grozīties
no vieniem sāniem uz otriem, kamēr būsi pabeidzis

savas aplēģerēšanas(aplenkuma) dienas. **9** Un tu ņem
sev kviešus un miežus un pupas un lēcas, putraimus un
rudzus, un liec tos traukā, un taisi sev no tiem maizi, pēc
to dienu skaita, cik tu gulēsi uz saviem sāniem, ka tev ir
ko ēst trīssimt un deviņdesmit dienas. **10** Tava barība, ko
tu ēdīsi, lai sver divdesmit sēķeļus uz dienu; savos laikos
tev to būs ēst. **11** Arī ūdeni tev būs dzert ar mēru, inna
sesto tiesu, savos laikos tev to būs dzert. **12** Un tev būs
ēst miežu karašas, un tās cept uz cilvēka sūdiem priekš
viņu acīm. **13** Un Tas Kungs sacīja: Israēla bērni tāpat
ēdīs savu maizi nešķīstu starp tiem pagāniem, kurp Es tos
aizdzīšu. **14** Tad es sacīju: ak Kungs, Dievs! Redzi, mana
dvēsele nekad nav sagānījusies, jo no savas jaunības es
neesmu ēdis ne maitu, ne saplosītu, un neganta gaļa nav
nākusi manā mutē. **15** Un Viņš uz mani sacīja: redzi,
Es tev atvēlu ņemt lopu sūdus cilvēku sūdu vietā, uz
kuriem tev būs sataisīt savu maizi. **16** Un Viņš uz mani
sacīja: cilvēka bērns! Redzi, Es atņemšu maizes padomu
Jeruzālemē, un tie maizi ēdīs pēc svara un ar sirdēstiem,
un dzers ūdeni ar mēru un ar izbailēm, **17** Tādēļ ka tiem
būs maizes un ūdens trūkums, un tie iztrūksies viens ar
otru un ies bojā savos noziegumos.

5 Un tu, cilvēka bērns, ņem sev asu nazi, bārdas dzinēja
nazi tev būs ņemt, un nodzen ar to savu galvu un savu
bārdu; pēc ņem svarus un dali tos (matus). **2** Trešo
tiesu sadedzini ar uguni pilsētas vidū, kad aplēģerēšanas
dienas pagalam; trešo tiesu ņem un sacērt to ar zobenu
viņai visapkārt, un trešo tiesu izkaisi vēja, un Es izvilkšu
zobenu viņiem pakaļ **3** Un ņem no tiem kādu mazumiņu

un iesien to savas drēbes stūrī, **4** Un ņem vēl no tiem
un iemet ugunī un sadedzini tos ar uguni; no tiem izies
uguns pār visu Israēla namu. **5** Tā saka Tas Kungs Dievs:
šī ir Jeruzāleme, ko Es esmu iecēlis vidū starp pagāniem,
un viņai visapkārt ir zemes. **6** Bet viņa turējās pretī
Manām tiesām, noziegdamās vairāk nekā pagāni, un
Maniem likumiem nekā tās valstis, kas viņai visapkārt;
jo tie ir atmetuši Manas tiesas un nav staigājuši Manos
likumos. **7** Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: Tāpēc ka jūs
vairāk trakojāt nekā tie pagāni, kas apkārt ap jums, un
Manos likumos nestaigājāt un nedarījāt Manas tiesas un
nedarījāt arī pēc to pagānu tiesām, kas apkārt ap jums, -
8 Tāpēc Tas Kungs Dievs tā saka: redzi, Es (celšos) pret
tevi, tiešām, Es pats! Tavā starpā Es turēšu tiesu priekš
pagānu acīm. **9** Un Es darīšu tavā starpā, kā Es vēl neesmu
darījis un kā vairs nedarīšu, visu tavu negantību dēļ. **10**
Tāpēc tēvi ēdīs savus bērnus tavā starpā, un bērni ēdis
savus tēvus, un Es tavā starpā turēšu tiesu un visus tavus
atlikušos izkaisīšu visos vējos. **11** Tādēļ, tik tiešām kā Es
dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka tu esi sagānījusi
Manu svēto vietu ar visādiem gānekļiem un ar visādu
negantību, tad Es cirpšu, un Mana acs nežēlos, un Es
netaupīšu. **12** Trešā tiesa no tevis nomirs ar mēri un
iznīks tavā starpā badā, un trešā tiesa kritīs caur zobenu
visapkārt ap tevi, un trešo tiesu Es izkaisīšu visos vējos,
un Es izvilkšu zobenu tiem pakaļ. **13** Tā Mana dusmība
pilnīgi notiks un Mana bardzība izgāzīsies uz viņiem, un
Es pie tiem atriebšos, un tie sajutīs, ka Es esmu Tas Kungs,
kas Savā karstumā runājis, kad Savu bardzību pret tiem

pilnīgi būšu parādījis. **14** Es tevi likšu par tuksnesi un par
kaunu starp tiem pagāniem, kas visapkārt ap tevi, priekš
visu to acīm, kas iet garām. **15** Un tu būsi par apsmieklu
un kaunu, par mācību un biedēkli tiem pagāniem, kas
visapkārt ap tevi, kad Es tevi sodīšu dusmībā un bardzībā
un ar briesmīgām sodībām, - Es Tas Kungs to esmu
runājis, - **16** Kad Es izsūtīšu pret tiem niknas bada bultas,
kas nomaitās, ko Es izsūtīšu jūs nomaitāt; un Es vairošu
badu pār jums un jums atņemšu maizes padomu. **17** Un
Es pār jums sūtīšu badu un niknus zvērus, tie laupīs tavus
bērnus; un mēris un asinis ies apkārt tavā starpā, un Es
vedīšu zobenu pār tevi; Es Tas Kungs to esmu runājis.

6 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka
bērns! Griez savu vaigu pret Israēla kalniem un sludini
pret tiem **3** Un saki: Israēla kalni, klausāties Tā Kunga
Dieva vārdu! Tā saka Tas Kungs Dievs uz kalniem un
pakalniem, uz upēm un ielejām: redzi! Es vedu pār jums
zobenu un izdeldu jūsu elku altārus. **4** Un jūsu altāri taps
nopostīti un jūsu saules stabi nolauzti, un es gāzīšu jūsu
nokautos jūsu elku priekšā. **5** Un Es nodošu Israēla bērnu
trūdus viņu elku priekšā un kaisīšu jūsu kaulus ap jūsu
altāriem. **6** Visur, kur jūs mājojat, pilsētas būs postītas un
elku kalni atstāti, jo jūsu altāri būs sagāzti un nopostīti
un jūsu elki būs salauzti un izdeldēti, un jūsu saules stabi
tiks nocirsti un jūsu darījumi iznīcināti. **7** Un jūsu vidū
gulēs nokauti, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **8**
Bet Es (kādus) atlicināšu, ka jums paliek, kas zobenam
izmūk starp pagāniem, kad jūs tapsiet izkaisīti pa zemēm.
9 Tad jūsu izglābtie mani pieminēs starp pagāniem, kur

tie būs cietumā, kad Es būšu salauzis viņu mauku sirdis,
kas no Manis atkāpušās, un viņu acis, kas mauko pakaļ
viņu elkiem, un tiem riebsies tas ļaunums, ko tie darījuši
visās savās negantībās. **10** Un tiem būs samanīt, ka Es
esmu Tas Kungs; Es nebūt neesmu velti runājis, ka viņiem
darīšu šo ļaunumu. **11** Tā saka Tas Kungs Dievs: sasit
savas rokas un sit ar kāju pie zemes un sauc: ak vai!
Pār visām niknām Israēla nama negantībām, jo tie kritīs
caur zobenu, caur badu un caur mēri. **12** Kas tālu, tas
kritīs caur mēri, un kas tuvu, tas kritīs caur zobenu, bet
kas atliksies un izglābsies, nomirs badā. Tā Es pret tiem
izdarīšu savu bardzību. **13** Tad jūs samanīsiet, ka Es esmu
Tas Kungs, kad viņu nokautie gulēs viņu elku priekšā ap
viņu altāriem pa visiem augstiem pakalniem, pa visiem
kalnu galiem un apakš visiem zaļiem kokiem un apakš
visiem kupliem ozoliem, tais vietās, kur tie saldu smaržu
upurēja visiem saviem elkiem. **14** Un Es izstiepšu savu
roku pār viņiem, un darīšu zemi par postažu un tuksnesi
vairāk nekā Diblas tuksnesi, visur, kur viņi mājo; un tie
samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

7 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Un
tu, cilvēka bērns, tā Tas Kungs Dievs saka par Israēla
zemi: gals, gals nāk pār tiem četriem zemes stūriem! **3**
Nu nāk gals pār tevi, jo Es sūtīšu savu dusmību pret tevi,
un tevi sodīšu pēc taviem ceļiem un atmaksāšu tev par
visām tavām negantībām. **4** Un Mana acs tevi nežēlos,
un Es netaupīšu, bet Es tev darīšu pēc taviem ceļiem,
un atmaksāšu tavas negantības, un jūs samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs. **5** Tā saka Tas Kungs Dievs: nelaime,

redzi, nelaime vien nāk! **6** Gals nāk, gals nāk, tas ir
uzmodies pret tevi, redzi, tas nāk! **7** Tavs liktenis nāk,
zemes iedzīvotājs. Laiks nāk, diena ir tuvu, troksnis,
ne gaviles uz kalniem. **8** Nu Es drīz gribu izgāzt Savu
bardzību pār tevi un izdarīt Savu dusmību pret tevi un
tevi sodīt pēc taviem ceļiem un atmaksāt tev visas tavas
negantības. **9** Un Mana acs nežēlos, un Es netaupīšu; pēc
taviem ceļiem Es tev došu un tavas negantības Es tev
atmaksāšu, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs,
kas sit. **10** Redzi, diena, redzi, tā nāk, liktenis nāk; rīkste
zied, lepnība zaļo. **11** Varas darbs ir uzaudzis par rīksti
bezdievībai, neviens no tiem neatliksies, neviens no viņu
draudzes, neviens no viņu pulka, nekādas žēlabas par
tiem. **12** Laiks nāk, diena nāk. Lai pircējs nepriecājās, un
pārdevējs lai nenoskumst; jo bardzība nāk pār visu viņas
draudzi. **13** Jo pārdevējs neatdabūs, ko pārdevis, jebšu
vēl dzīvos; jo tā parādīšana nebūs velti notikusi pār visu
viņas draudzi, un neviens, kas noziegumā, neizglābs savu
dzīvību. **14** Lai pūš ar trumetēm un visu dara gatavu,
tomēr nebūs, kas ies karā; jo mana dusmība ir pār visu
viņas draudzi. **15** Zobens ir ārā, un mēris un bads ir iekšā.
Kas laukā, tas nomirs caur zobenu, un kas pilsētā, to aprīs
bads un mēris. **16** Un viņu bēgļi, kas izbēg, būs kalnos
un visi vaidēs kā baloži ielejā, ikkatrs sava nozieguma
dēļ. **17** Visas rokas nogurs un visi ceļi sašļuks. **18** Tie
apvilks maisus, un bailība tos apklās, un pār visiem viņu
vaigiem būs kauns un visas viņu galvas būs plikas. **19**
Tie izmetīs savu sudrabu uz ielām, un viņu zelts būs par
sūdiem, viņu sudrabs un viņu zelts tos nevarēs izglābt

Tā Kunga dusmības dienā. Ar to tie nepieēdinās savu
dvēseli, nedz pildīs savu vēderu; jo tas tiem bija par
apgrēcību, ka noziedzās. 20 Ar savu skaisto glītumu tie
dzinuši lepnību, un no tā taisījuši savus negantos tēlus,
savus riebīgos elkus. Tāpēc Es to tiem esmu darījis par
sūdiem. 21 Un Es to nodošu svešiem rokā par laupījumu,
un bezdievīgiem virs zemes, ka tie to laupa un ka tie
to sagāna. 22 Un Savu vaigu Es no tiem gribu nogriezt,
ka tie Manu mantu sagāna, un postītāji pār to nāks un
to sagānīs. 23 Taisi ķēdes, jo zeme ir pilna asins grēku,
un pilsēta pilna varas darbu. 24 Tāpēc Es atvedīšu no
pagāniem tos niknākos, tie viņu namus iemantos, un to
vareno lepnībai Es darīšu galu, viņu svētekļi tiks sagānīti.
25 Posts klāt; mieru meklēs, bet nav. 26 Bēdas nāks pār
bēdām un vēsts pār vēsti; tad meklēs parādīšanas no
praviešiem, bet bauslība iznīks priesteriem un padoms
vecajiem. 27 Ķēniņš bēdāsies, un lielkungi būs apģērbti
ar izbailēm, un tās zemes ļaudīm rokas nogurs. Es tiem
darīšu pēc viņu ceļiem un pēc viņu nopelna Es tos gribu
sodīt, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

8 Un notikās sestā gadā, sestā mēnesī, piektā mēneša
dienā: kad es sēdēju savā namā, un Jūda vecaji sēdēja
manā priekšā, tad tur Tā Kunga Dieva roka krita uz
mani. 2 Un es redzēju, un raugi, tur bija viens, kam
ģīmis bija kā uguns; no viņa gurniem lejup tas bija kā
uguns, un no viņa gurniem augšup tas bija kā debess
gaišums un kā gaiša zelta spožums. 3 Un Viņš izstiepa
tā kā roku un mani sagrāba pie manas galvas matiem.
Un Tas Gars mani pacēla starp zemi un debesi un mani

aiznesa Dieva parādīšanā uz Jeruzālemi priekš iekšējā
pagalma vārtu durvīm, kas stāv pret ziemeli, tur bija
vieta tam riebīgam elka tēlam, kas bija par riebšanu. **4**
Un redzi, tur bija Israēla Dieva godība tāda pat, kādu
es biju redzējis ielejā. **5** Un Viņš uz mani sacīja: cilvēka
bērns, pacel jel savas acis pret ziemeli! Un es pacēlu
savas acis pret ziemeli, un redzi, pret ziemeļa pusi pie
altāra vārtiem bija šis riebīgais elks, kur iet iekšā. **6** Un
Viņš sacīja uz mani: cilvēka bērns, vai tu redzi, ko tie
dara, tās lielās negantības, ko Israēla nams šeit dara, ka
Man jāatstāj Sava svētā vieta? Bet tu redzēsi vēl lielākas
negantības. **7** Tad Viņš mani veda pie pagalma durvīm;
un es redzēju, un raugi, tur bija caurums sienā. **8** Un Viņš
sacīja uz mani: cilvēka bērns, lauzies jel caur to sienu!
Un es lauzos caur to sienu, un redzi, tur bija durvis. **9**
Tad Viņš sacīja uz mani: ej iekšā un redzi tās niknās
negantības, ko tie še dara. **10** Un es gāju iekšā un skatījos,
un redzi, tur bija visādas bildes no līdējiem tārpiem un
negantiem lopiem, visādi Israēla nama elkadievi, rakstīti
pie sienas visapkārt. **11** Un septiņdesmit vīri no Israēla
nama vecajiem un Jazanija, Safana dēls, šo vidū, stāvēja
viņu priekšā, un ikvienam bija rokā savs kvēpināmais
trauks, un smaržīgu dūmu mākonis cēlās uz augšu. **12** Tad
Viņš sacīja uz mani: vai tu redzi, cilvēka bērns, ko Israēla
nama vecaji dara tumsībā, ikviens savā elku kambarī? Jo
tie saka: Tas Kungs mūs neredz, Tas Kungs zemi atstājis.
13 Un Viņš sacīja uz mani: tu vēl redzēsi lielas negantības,
ko tie dara. **14** Un Viņš mani veda pie Tā Kunga nama
vārtu durvīm, kas pret ziemeli, un redzi, tur sēdēja sievas,

tās apraudāja Tamusu. **15** Un Viņš uz mani sacīja: vai tu
to redzi, cilvēka bērns? Tu redzēsi vēl lielākas negantības
nekā šīs. **16** Un Viņš mani ieveda Tā Kunga nama iekšējā
pagalmā, un redzi, pie Tā Kunga nama durvīm starp
priekšnamu un altāri bija kādi divdesmit pieci vīri, ar
muguru pret Tā Kunga namu un ar vaigu uz rītiem, un tie
klanījās pret rīta pusi saules priekšā. **17** Tad Viņš uz mani
sacīja: vai tu to redzi, cilvēka bērns? Vai Jūda namam tā
maza lieta, darīt tādas negantības, ko tie še dara, ka zemi
piepilda ar varas darbu, un arvienu atkal Mani kaitina; jo
redzi, vīna stīgas tie tur pie sava deguna! **18** Tāpēc Es
arīdzan darīšu pēc Savas bardzības, un Mana acs nežēlos,
un Es nesaudzēšu. Jebšu tie ar stipru balsi kliedz priekš
Manām ausīm, tomēr Es tos neklausīšu.

9 Un Viņš sauca priekš manām ausīm ar stipru balsi un
sacīja: lai nāk tuvu tie pilsētas piemeklētāji, un ikviens ar
saviem kaujamiem ieročiem rokā. **2** Un redzi, seši vīri
nāca no augšvārtu ceļa, kas pret ziemeli, ikviens savu
kaujamo ieroci rokā. Bet viens vīrs bija viņu vidū, audeklī
ģērbies, un rakstāmās lietas pie gurniem. Un tie nāca
iekšā un nostājās vara altārim sānis. **3** Un Israēla Dieva
godība aizcēlās no tā ķeruba, virs kā tā bija, pie nama
sliekšņa, un sauca tam vīram, kas ģērbies audeklī, kam
tās rakstāmās lietas bija pie gurniem. **4** Un Tas Kungs uz
viņu sacīja: ej pa pilsētu cauri, pa Jeruzālemi cauri, un
apzīmē ar zīmi pie pierēm tos ļaudis, kas nopūšas un vaid
par visām šīm negantībām, kas viņu starpā top darītas.
5 Bet uz tiem citiem Viņš sacīja priekš manām ausīm:
ejat pa pilsētu viņam pakaļ un kaujiet jūsu acs lai nežēlo,

un nesaudzējiet. 6 Nokaujiet sirmgalvjus, jaunekļus un
jaunietes un bērnus un sievas, kamēr jūs tos izdeldējat.
Bet neaizskariet nevienu no tiem, pie kā tā zīme ir. Un
iesāciet no manas svētās vietas. Un tie iesāka pie tiem
vecajiem, kas tā nama priekšā bija. 7 Un Viņš uz tiem
sacīja: sagāniet to namu un piepildiet tos pagalmus ar
nokautiem; izejiet! Un tie izgāja un sita to pilsētu. 8
Un notikās, kad tie tos sita un es atliku, tad es kritu
uz savu vaigu un brēcu un sacīju: ak Kungs, Dievs! Vai
Tu visus atlikušos iekš Israēla gribi izdeldēt, izgāzdams
Savu bardzību pār Jeruzālemi? 9 Tad Viņš uz mani sacīja:
Israēla un Jūda nama noziegums ir ļoti varen liels, un
zeme ir ar asinīm piepildīta, un pilsēta ir netaisnības
pilna; jo tie saka: Tas Kungs zemi atstājis, un Tas Kungs
neredz. 10 Tad ir Mana acs nežēlos, un Es nesaudzēšu, Es
metīšu viņu grēkus uz viņu galvu. 11 Un redzi, tas vīrs,
kas ģērbies audeklī, kam tās rakstāmās lietas bija pie
gurniem, atnesa vēsti atpakaļ un sacīja: es esmu darījis,
kā Tu man pavēlējis.

10 Un es redzēju, un raugi, uz tā izplatījuma pār to
ķerubu galvām bija kā safīra akmens, tā kā goda krēsls
redzams pār viņiem. 2 Un Viņš runāja uz to vīru, kas bija
ģērbies audeklī, un sacīja: ej iekšā starp tiem skrituļiem
apakš tiem ķerubiem, un pildi savas rokas ar degošām
oglēm, kas starp tiem ķerubiem, un kaisi tās pār to
pilsētu. Un viņš gāja iekšā priekš manām acīm. 3 Un tie
ķerubi stāvēja tam namam pa labo roku, kad tas vīrs
iegāja, un padebesis piepildīja iekšēju pagalmu. 4 Tad
Tā Kunga godība pacēlās no tiem ķerubiem pie tā nama

sliekšņa, un tas nams piepildījās ar padebesi, un tas
pagalms bija pilns spožuma no Tā Kunga godības. **5** Un to
ķerubu spārnu troksni dzirdēja līdz ārējam pagalmam, kā
tā visuvarenā Dieva balsi, kad Tas runā. **6** Un kad Viņš
tam vīram, kas ģērbies audeklī, bija pavēlējis un sacījis:
ņem uguni no tiem skrituļiem starp tiem ķerubiem, tad
viņš gāja iekšā un piestājās pie viena skrituļa. **7** Tad
ķerubs izstiepa savu roku starp tiem ķerubiem pēc tā
uguns, kas bija starp tiem ķerubiem, un to ņēma un deva
tam vīram rokā, kas bija ģērbies audeklī; tas to ņēma un
izgāja ārā. **8** Un tur parādījās pie tiem ķerubiem tā kā
cilvēka roka apakš viņu spārniem. **9** Tad es redzēju, un
raugi, četri skrituļi bija pie tiem ķerubiem, pie ikkatra
ķeruba viens skritulis, un tie skrituļi izskatījās kā turkisa
akmeņi: **10** Un tie četri bija vienādi pēc izskata, tā kā būtu
skritulis iekš skrituļa. **11** Ejot tie gāja uz savām četrām
pusēm, tie ejot negriezās, bet kurp galva turējās, turp
tie gāja pakaļ, tie ejot negriezās. **12** Un visa viņu miesa
un viņu mugura un viņu rokas un viņu spārni un tie
skrituļi bija pilni acu visapkārt pie tiem četriem un viņu
skrituļiem. **13** Tie skrituļi tapa nosaukti viesulis priekš
manām ausīm. **14** Un ikvienam bija četri vaigi, tas pirmais
vaigs bija ķeruba vaigs, un tas otrais vaigs bija cilvēka
vaigs, un tas trešais bija lauvas vaigs, un tas ceturtais bija
ērgļa vaigs. **15** Un tie ķerubi cēlās. Tie bija tie paši dzīvie,
ko biju redzējis pie Ķebaras upes. **16** Un kad tie ķerubi
gāja, tad tie skrituļi gāja viņiem sānis, un kad tie ķerubi
savus spārnus pacēla, no zemes uz augšu skriet, tad ir
tie skrituļi no viņu sāniem nešķīrās. **17** Kad tie stāvēja,

tad ir šie stāvēja, un kad tie cēlās, tad ir šie cēlās, jo tā
dzīvā gars bija iekš tiem. 18 Un Tā Kunga godība gāja
nost no tā nama sliekšņa un stāvēja uz tiem ķerubiem, 19
Un tie ķerubi cilāja savus spārnus un pacēlās no zemes
uz augšu priekš manām acīm iziedami, un tie skrituļi
gāja viņiem sānis; un tie nostājās pie Tā Kunga nama
vārtu durvīm pret rīta pusi, un Israēla Dieva godība bija
virsū pār viņiem. 20 Šie bija tie dzīvie, ko es redzēju
apakš Israēla Dieva pie Ķebaras upes, un es nomanīju, tos
esam ķerubus. 21 Ikvienam bija četri vaigi un ikvienam
bija četri spārni un apakš viņu spārniem bija kā cilvēku
rokas. 22 Un viņu vaigi izskatījās kā tie, ko biju redzējis
pie Ķebaras upes, šiem un viņiem bija vienāds izskats; un
ikviens gāja taisni uz priekšu.

11 Un Gars mani pacēla un mani nesa pie Tā Kunga
nama priekšējiem vārtiem, kas pret rītiem stāv; un redzi,
pie vārtu durvīm bija divdesmit un pieci vīri, un viņu
vidū es redzēju Jazaniju, Asura dēlu, un Platiju, Benajas
dēlu, ļaužu virsniekus. 2 Un Viņš uz mani sacīja: cilvēka
bērns, šie ir tie vīri, kas netaisnību izdomā un dod ļaunu
padomu šinī pilsētā. 3 Tie saka: laiks vēl nav klāt, namus
celt! Šī (pilsēta) ir tas pods un mēs tā gaļa. 4 Tāpēc sludini
pret tiem, sludini, cilvēka bērns! 5 Tad Tā Kunga Gars
krita uz mani un uz mani sacīja: runā: tā saka Tas Kungs:
jūs, ak Israēla nams, sakāt tā, jo Es zinu, kādas domas
jums nāk prātā. 6 Varen daudz ir to, ko esat nokāvuši šinī
pilsētā, un viņas ielas jūs esat pildījuši ar nokautiem. 7
Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka: jūsu nokautie, ko jūs viņas
vidū esat nogāzuši, tie ir tā gaļa, un šī ir tas pods, bet jūs

no viņas vidus izvedīs ārā. **8** Jūs bīstaties no zobena, un
zobenu Es vedīšu pār jums, saka Tas Kungs Dievs. **9** Es jūs
no viņas vidus izvedīšu ārā un jūs nodošu svešiem rokā
un nesīšu jums tiesu. **10** Jūs kritīsiet caur zobenu, Es jūs
sodīšu pie Israēla robežām, un jūs samanīsiet, ka Es esmu
Tas Kungs. **11** Šī (pilsēta) jums nebūs par podu, un jūs
nebūsiet par gaļu viņas vidū; pie Israēla robežām Es jūs
gribu sodīt. **12** Un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs,
tāpēc ka neesat staigājuši Manos likumos nedz darījuši
Manas tiesas, bet turējušies pēc pagānu tiesām, kas jums
visapkārt. **13** Un notikās, kad es sludināju, tad Platija,
Benajas dēls, nomira. Tad es kritu uz savu vaigu un brēcu
ar stipru balsi un sacīju: Ak Kungs Dievs, vai tu pavisam
galu darīsi Israēla atlikušiem? **14** Tad Tā Kunga vārds
notika uz mani sacīdams: **15** Cilvēka bērns, tie ir tavi
brāļi, tavi brāļi, tavi radi, un viss Israēla nams visnotaļ ir
tie, uz ko Jeruzālemes iedzīvotāji saka: atkāpjaties tālu no
Tā Kunga, šī zeme mums ir dota par mantību. **16** Tādēļ
saki: tā saka Tas Kungs Dievs: jebšu Es tos tālu esmu
aizvedis starp tautām un tos izkaisījis pa valstīm: taču Es
par mazu brīdi tiem būšu par svētumu tanīs valstīs, kur
tie nākuši. **17** Tādēļ saki: tā saka Tas Kungs Dievs: tiešām,
Es jūs sapulcināšu no tām tautām un jūs salasīšu no tām
valstīm, kur esat izkaisīti, un Es jums došu Israēla zemi.
18 Un tie nāks uz turieni un ņems visus viņas gānekļus un
visas viņas negantības no tās nost. **19** Un Es tiem došu
vienādu sirdi un Es jums došu jaunu garu, un atņemšu to
akmens sirdi no viņu miesām un tiem došu miesīgu sirdi,
20 Lai tie staigā Manos likumos un sarga Manas tiesas un

tās dara, un tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu
par Dievu. **21** Bet tiem, kam sirds pēc savu gānekļu un
neganto elku prāta dzenās, tiem Es viņu grēkus metīšu
uz viņu galvu, saka Tas Kungs Dievs. **22** Tad tie ķerubi
pacēla savus spārnus un tie skrituļi bija viņiem sānis, un
Israēla Dieva godība bija virsū pār tiem. **23** Un Tā Kunga
godība cēlās no pilsētas vidus un nostājās uz tā kalna, kas
pilsētai pret rītiem. **24** Tad Gars mani pacēla un mani
aizveda parādīšanā un caur Dieva Garu uz Kaldeju pie
tiem aizvestiem, un tā parādīšana, ko es biju redzējis, no
manis nozuda. **25** Un es tiem aizvestiem runāju visus Tā
Kunga vārdus, ko Viņš man bija parādījis.

12 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2**
Cilvēka bērns, tu dzīvo atkāpēju sugā, kam acis ir redzēt,
bet tie neredz, kam ausis ir dzirdēt, bet tie nedzird, jo tie
ir atkāpēju suga. **3** Bet tu, cilvēka bērns, taisi sev ceļa
rīkus un izej pašā dienas laikā priekš viņu acīm un aizej
no savas vietas uz citu vietu priekš viņu acīm, vai tie
varbūt samanīs, ka tie ir atkāpēju suga. **4** Tāpēc iznes
savus rīkus, kā ceļa rīkus pašā dienas laikā priekš viņu
acīm, un tad izej vakarā priekš viņu acīm, kā tie iziet, kas
uz ceļu dodās. **5** Lauzies caur sienu priekš viņu acīm un
iznes tur (savus rīkus). **6** Priekš viņu acīm tev tos būs nest
uz pleciem, tumsā tev tos būs iznest, savu vaigu tev būs
apsegt, ka neredzi zemi. Jo Es tevi esmu licis par brīnuma
zīmi Israēla namam. **7** Un es darīju, kā man bija pavēlēts;
es iznesu savus rīkus dienas laikā, kā ceļa rīkus, un vakarā
es caur sienu izlauzos ar roku; es tos iznesu tumsā, un
tos nesu uz pleciem priekš viņu acīm. **8** Un no rīta Tā

Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **9** Cilvēka bērns!
Vai Israēla nams, tā atkāpēju suga, uz tevi nav sacījis: ko
tu dari! **10** Saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: šī nasta
ir Jeruzālemes valdnieks un viss Israēla nams, kas tur
iekšā. **11** Saki: es esmu jūsu brīnuma zīme; kā es esmu
darījis, tā viņiem darīs, tie aizies un taps vesti cietumā.
12 Un tas valdnieks, kas viņu vidū, nesīs uz pleciem tumsā
un aizies; tie lauzīsies caur sienu, viņu tur izvest, viņa
vaigs taps apsegts, tādēļ ka viņam ar acīm zemi nebūs
redzēt. **13** Un Es izplētīšu savu tīklu pār viņu, ka viņš top
gūstīts manos valgos, un Es viņu vedīšu uz Bābeli Kaldeju
zemē, viņš to neredzēs, bet tur mirs. **14** Un visus, kas ap
viņu, viņa palīgus, un visus viņa pulkus Es izkaisīšu visos
vējos un izvilkšu zobenu viņiem pakaļ **15** Tā tie samanīs,
ka Es esmu Tas Kungs, kad Es tos izklīdināšu pa tautām
un tos izkaisīšu pa valstīm. **16** Tomēr kādu mazu pulciņu
no tiem Es atlicināšu no zobena, no bada un no mēra, lai
tie viņu negantības stāsta tautu vidū, kurp tie nāks, un
lai samana, ka Es esmu Tas Kungs. **17** Un Tā Kunga vārds
uz mani notika sacīdams: **18** Cilvēka bērns, tev savu maizi
būs ēst ar drebēšanu un savu ūdeni dzert ar trīcēšanu
un bēdām. **19** Un tev būs sacīt uz tās zemes ļaudīm:
tā saka Tas Kungs Dievs par Jeruzālemes iedzīvotājiem
Israēla zemē: tie ēdīs savu maizi ar bēdām un dzers savu
ūdeni ar sirdēstiem, tādēļ ka viņu zeme taps tukša no
savas pilnības, visu savu iedzīvotāju varas darbu dēļ.
20 Un tās pilsētas, kas iedzīvotāju pilnas, kļūs postītas,
un tā zeme būs par tuksnesi, un jūs samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs. **21** Un Tā Kunga vārds uz mani notika

sacīdams: 22 Cilvēka bērns, kas tas jums par sakāmu
vārdu Israēla zemē, ka jūs sakāt: laiks ilgi velkās, un
visa parādīšana būs nieki! 23 Tādēļ saki uz tiem: tā saka
Tas Kungs Dievs: Es šim sakāmam vārdam likšu zust,
ka to par sakāmu vārdu vairs nelietos iekš Israēla. Bet
runā uz tiem: tās dienas nākušas tuvu līdz ar ikvienu
parādīšanas vārdu. 24 Jo vairs nebūs veltīgas parādīšanas
un viltīgas sludināšanas iekš Israēla nama. 25 Jo Es, Tas
Kungs, Es runāju; tas vārds, ko Es runāju, notiks un vairs
nevilcināsies; jo jūsu dienās, atkāpēju suga, Es runāšu
vienu vārdu, un tam likšu notikt, saka Tas Kungs Dievs.
26 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 27 Cilvēka
bērns, redzi, Israēla nams saka: tā parādīšana, ko šis redz,
velkas uz ilgu laiku, un šis sludina par laikiem, kas ir tālu.
28 Tāpēc saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs, neviens
no Maniem vārdiem vairs nevilcināsies; tas vārds, ko Es
runāšu, notiks, saka Tas Kungs Dievs.

13 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 2
Cilvēka bērns, sludini pret Israēla praviešiem, kas nākošas
lietas sludina, un saki uz tiem praviešiem, kas no savas
pašu sirds sludina: klausiet Tā Kunga vārdu. 3 Tā saka Tas
Kungs Dievs: ak vai, tiem trakiem praviešiem, kas pēc
sava pašu prāta staigā, un nekā neredz! 4 Tavi pravieši,
ak Israēl, ir kā lapsas sagruvušos mūros. 5 Jūs nestājaties
plaisumos nedz taisiet sētu ap Israēla namu, un nestāviet
karā Tā Kunga dienā. 6 Viņu skatīšana ir viltus un viņu
sludināšana meli, kad tie saka: Tas Kungs to ir sacījis,
un tomēr Tas Kungs tos nav sūtījis, un cerē, ka viņu
vārds piepildīsies. 7 Vai jūsu skatīšana nebija viltus un

jūsu sludināšana nebija meli? Jūs sakāt, Tas Kungs to ir
runājis, un tomēr Es neesmu runājis. **8** Tādēļ tā saka Tas
Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs runājiet melus un skatiet viltu,
tādēļ, redzi, Es celšos pret jums, saka Tas Kungs Dievs. **9**
Un Mana roka būs pret tiem praviešiem, kas viltu redz
un melus sludina. Tiem nebūs būt Manu ļaužu draudzē
un nebūs tapt rakstītiem Israēla nama rakstā un nebūs
nākt Israēla zemē, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas
Kungs: **10** Tāpēc, tāpēc ka tie Manus ļaudis pieviļ un saka:
miers, kur miera nav. Šis uztaisa sienu no māliem, un
citi to apmet ar kaļķiem. **11** Saki uz tiem, kas ar kaļķiem
apmet: kritīs; stiprs lietus gāzīsies, un Es metīšu lielus
krusas gabalus, un liels viesulis plosīsies, redzi, tad tā
siena kritīs. **12** Vai uz jums nesacīs: kur nu ir tie kaļķi, ar
ko jūs esat apmetuši? **13** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs:
tiešām, Es sūtīšu lielu viesuli savā bardzībā, un gāzīšu
stipru lietu savā dusmībā, un lielus krusas gabalus savā
karstumā, kas tai darīs galu. **14** Tā Es nolauzīšu to sienu,
ko jūs esat apmetuši ar kaļķiem, un to gāzīšu pie zemes,
un viņas pamats taps atsegts; tā viņa grūs un jūs viņas
vidū iesiet bojā, un samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs.
15 Tā Es izdarīšu savu bardzību pret to sienu un pret
tiem, kas viņu apmet ar kaļķiem; un Es uz jums sacīšu:
tur vairs nav nedz sienas, nedz to, kas viņu apmet (ar
kaļķiem), **16** To Israēla praviešu, kas Jeruzālemei sludina,
un priekš viņas redz miera parādīšanas, un tomēr miera
nav, saka Tas Kungs Dievs. **17** Un tu, cilvēka bērns, griez
savu vaigu pret savu ļaužu meitām, kas no savas pašu
sirds sludina, un sludini pret viņām. **18** Un saki: tā saka

Tas Kungs Dievs: ak vai tām, kas šuj spilvenus apakš
visu roku padusēm un taisa pagalvju spilvenus priekš
jauniem un veciem, gūstīt dvēseles! Jūs gūstat manu
ļaužu dvēseles; bet savas pašu dvēseles gribat paturēt
dzīvas. **19** Un jūs Mani sagāniet pie Maniem ļaudīm par
kādām saujām miežu un par kādiem maizes kumosiem, un
nokaujat tās dvēseles, kam nebija mirt, un paturat dzīvas
tās dvēseles, kam nebija dzīvot, caur saviem meliem pie
Maniem ļaudīm, kas melus klausa. **20** Tādēļ tā saka Tas
Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret jūsu spilveniem(burvju
apsēji), ar ko jūs dvēseles gūstat, ka tās tiek vaļā, un
tos raušu no jūsu rokām un atsvabināšu tās dvēseles,
tās dvēseles, ko jūs gūstat, ka tās tiek vaļā. **21** Es arī
saplēsīšu jūsu pagalvju spilvenus, un atpestīšu Savus
ļaudis no jūsu rokas, tā ka tie jūsu rokā vairs nebūs par
medījumu, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **22**
Tādēļ ka jūs apbēdinājāt tā taisnā sirdi ar viltu, ko Es
neesmu apbēdinājis, un stiprinājāt tā bezdievīgā rokas,
lai tas neatgriežas no sava ļaunā ceļa, ka dzīvotu: **23** Tādēļ
jums vairs nebūs viltu skatīt nedz melus sludināt, bet Es
izglābšu Savus ļaudis no jūsu rokas, un jūs samanīsiet, ka
Es esmu Tas Kungs.

14 Un pie manis atnāca kādi Israēla vecaji un apsēdās
manā priekšā. **2** Tad Tā Kunga vārds uz mani notika
sacīdams: **3** Cilvēka bērns, šie vīri savus elkadievus
uzņēmuši savā sirdī un to, kas viņus apgrēcina, cēluši
priekš savām acīm; vai tad tādiem bija Mani jautāt? **4**
Tādēļ runā ar tiem un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs
Dievs: ikviens no Israēla nama, kas savā sirdī uzņem

elkudievus un ceļ priekš savām acīm, kas viņus apgrēcina,
un nāk pie pravieša, - tad Es Tas Kungs viņam atbildēšu
pēc viņu elkadievu pulka, **5** Lai Es Israēla namam sirdi
aizgrābju, jo tie visi no Manis ir atkāpušies caur saviem
elkadieviem. **6** Tāpēc saki uz Israēla namu: tā saka Tas
Kungs Dievs: atgriežaties un nogriežaties no saviem
elkadieviem un nogriežat savu vaigu no visām savām
negantībām. **7** Jo ikviens no Israēla nama un no tiem
svešiniekiem, kas Israēla starpā dzīvo, kas no Manis
atkāpjas un uzņem savus elkadievus savā sirdī un ceļ
priekš savām acīm, kas viņus apgrēcina, un nāk pie
pravieša caur viņu Mani vaicāt, - Es esmu Tas Kungs,
- tam no Manis kļūs atbilde, **8** Un Es celšu Savu vaigu
pret šo vīru un to likšu par zīmi un sakāmu vārdu un
to izdeldēšu no viņa ļaužu vidus, un jūs samanīsiet, ka
Es esmu Tas Kungs. **9** Kad nu kāds pravietis pievilsies
un kaut ko runās, šim pravietim Es, Tas Kungs, atkal
likšu pievilties, un izstiepšu Savu roku pret viņu un to
izdeldēšu no Savu Israēla ļaužu vidus. **10** Tā tie nesīs
savu noziegumu; kā tā vaicātāja noziegums būs, tāpat
būs tā pravieša noziegums, **11** Lai Israēla nams no Manis
vairs nenomaldās un vairs neapgānās ar visiem saviem
pārkāpumiem; tad tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem
būšu par Dievu, saka Tas Kungs, Dievs. **12** Atkal Tā Kunga
vārds uz mani notika sacīdams: **13** Cilvēka bērns, kad kāda
zeme pret Mani apgrēkojās un no Manis atkāpjas, tad Es
izstiepšu Savu roku pret viņu un viņai atņemšu maizes
padomu un tai sūtīšu badu un izdeldēšu no tās cilvēkus
un lopus. **14** Jebšu šie trīs vīri, Noa, Daniēls un Ījabs būtu

viņas vidū, tad tie caur savu taisnību tikai izglābtu savas
dvēseles, saka Tas Kungs Dievs. **15** Un ja Es sūtītu niknus
zvērus tai zemē, ka tā paliktu bez ļaudīm un par tuksnesi
un to zvēru dēļ neviens tur nestaigātu, **16** Un šie trīs vīri
būtu viņas vidū, - tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs
Dievs, tie neizglābtu nedz dēlus nedz meitas; tie paši vien
izglābtos, bet tā zeme paliktu par tuksnesi. **17** Jeb kad Es
zobenu sūtītu pār šo zemi un sacītu: zoben, ej pa to zemi!
Un Es no tās izdeldētu cilvēkus un lopus, **18** Jebšu tie trīs
vīri būtu viņas vidū, tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas
Kungs Dievs, tie neizglābtu nedz dēlus nedz meitas, bet
paši vien izglābtos. **19** Jeb kad Es mēri sūtītu šai zemē,
un pār to izgāztu savu bardzību ar asinīm, un izdeldētu
no tās cilvēkus un lopus, **20** Jebšu Noa, Daniēls un Ījabs
būtu viņas vidū, tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs
Dievs, tie neizglābtu nedz dēlus nedz meitas, bet caur
savu taisnību tie izglābtu tikai savu dvēseli. **21** Bet tā
saka Tas Kungs Dievs: jebšu Es pret Jeruzālemi sūtīšu
Savas četras sodības, zobenu un badu un niknus zvērus
un mēri, un izdeldēšu cilvēkus un lopus no turienes, **22**
Tomēr redzi, tur atliks kādi izglābti, kas taps izvesti, dēli
un meitas; redzi, tie nāks pie jums, un jūs redzēsiet, kā
tiem klājās un ko tie dara, un tapsiet iepriecināti pār to
ļaunumu, ko Es esmu vedis pār Jeruzālemi ar visu to citu,
ko Es pār to esmu vedis. **23** Tie jūs iepriecinās, kad jūs
redzēsiet, kā tiem klājās un ko tie dara, un jūs redzēsiet,
ka Es neesmu darījis bez iemesla, ko Es tur esmu darījis,
saka Tas Kungs Dievs.

15 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2**
Cilvēka bērns! Vai vīna koks pārāks par citu koku, vīna
stīga, kas ir starp meža kokiem! **3** Vai no tā ņem lietas
koku, ko taisīt? Vai no tā ņem vadzi, pie tā pakārt kādu
rīku? **4** Redzi, ugunij to nodod par barību; uguns ēd
viņa abus galus un apsvilina viņa vidu; vai tas vēl der
kādai lietai? **5** Redzi, kad tas vēl bija vesels, tad tas
nederēja nekādai lietai, ne nu vēl, kad uguns to ēdis un
apsvilinājis, vai no tā vēl ko var taisīt? **6** Tāpēc tā saka
Tas Kungs Dievs: tā kā vīna koku starp meža kokiem Es
nododu ugunij, lai to aprij, tā Es nodošu Jeruzālemes
iedzīvotājus. **7** Un Es pret tiem griezīšu Savu vaigu; no
uguns tie iznākuši un uguns tos aprīs, lai jūs atzīstat, ka
Es esmu Tas Kungs, kad Es pret tiem griežu Savu vaigu. **8**
Un Es darīšu to zemi par posta vietu, tāpēc ka tie visi no
Manis atkāpušies, saka Tas Kungs Dievs.

16 Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2**
Cilvēka bērns, dari Jeruzālemei zināmas viņas negantības
un saki: **3** Tā saka Tas Kungs Dievs uz Jeruzālemi: tavs
rads un tava dzimtene ir no Kanaāna zemes, tavs tēvs bija
Amorietis, un tava māte Etiete. **4** Un tava piedzimšana
(bija tāda): tai dienā, kad tu dzimi, tava naba netapa
apgraizīta, un ar ūdeni tu netapi mazgāta, ka kļūtu šķīsta,
nedz ar sāli berzta, nedz autos ietīta. **5** Neviena acs par
tevi neapžēlojās, ka kaut kā žēlodama tevi būtu kopusi,
bet tevi nometa laukā; tik nicināta bija tava dvēsele tai
dienā, kad tu dzimi. **6** Kad Es tev garām gāju, tad Es
tevi redzēju tavās asinīs saminamu, un sacīju uz tevi
tavās asinīs: dzīvo! Tiešām, Es sacīju uz tevi tavās asinīs:

dzīvo! 7 Es tevi ļoti esmu vairojis, kā augļus tīrumā, un tu
esi iezēlusi un uzaugusi un ienākusies lielā skaistumā.
Tavas krūtis ir piebriedušas un tavi mati paauguši; bet tu
biji kaila un plika. 8 Un kad Es tev garām gāju un tevi
redzēju, raugi, tad bija tas laiks tevi iemīlēt. Tad Es Savus
spārnus izpletu pār tevi un apsedzu tavu kailumu un tev
zvērēju un nācu ar tevi derībā, saka Tas Kungs Dievs,
un tu Man piederēji. 9 Un Es tevi mazgāju ar ūdeni un
noskaloju tavas asinis no tevis un svaidīju tevi ar eļļu. 10
Es tevi arī apģērbu ar izrakstītām drēbēm un tev apvilku
pasarkanas kurpes, un tev apjozu šķīstu audekli un tevi
apsedzu ar zīdu. 11 Un Es tevi skaisti izpušķoju un liku
gredzenus ap tavām rokām un ķēdi ap tavu kaklu. 12
Es liku arī pieres sprādzi pie tava vaiga un ausu sprādzi
pie tavām ausīm un goda kroni uz tavu galvu. 13 Tā
tu biji izgreznota ar zeltu un sudrabu, un tavas drēbes
bija dārgs audeklis un zīds un izrakstīts darbs. Tu ēdi
kviešus un medu un eļļu, un tu biji ļoti skaista, un tev
izdevās labi, un tu tiki ķēniņa godā. 14 Un slava no tevis
izgāja pa pagānu tautām par tavu skaistumu, jo tas bija
pilnīgs caur Manu glītumu, ko Es tev biju pielicis, saka
Tas Kungs Dievs. 15 Bet tu biji droša ar savu skaistumu
un paļaudamās uz savu slavu tu paliki par mauku un
padevies maucībā ikkatram, kas gāja garām, un viņam
piederēji. 16 Un tu ņēmi no savām drēbēm un taisīji sev
raibus elku altārus un maukoji tur, kā vēl nav ne bijis,
nedz būs. 17 Tu arī ņēmi Mana zelta un Mana sudraba
jaukos glītumus, ko Es tev biju devis, un taisīji sev vīru
tēlus un maukoji ar tiem. 18 Un tu ņēmi savas izrakstītās

drēbes un tās tiem uzsedzi, un liki Manu eļļu un Manas
kvēpināmās zāles tiem priekšā. **19** Un Manu maizi, ko Es
tev devu, miltus un eļļu un medu, ar ko Es tevi ēdināju,
to arīdzan tu viņiem cēli priekšā par saldu smaržu. Tā
tas noticis, saka Tas Kungs Dievs. **20** Tu arī ņēmi savus
dēlus un savas meitas, ko tu man biji dzemdējusi, un tos
tiem upurēji par barību. Tā kā vēl par maz būtu, maucību
vien dzīt, **21** Tu arī Manus bērnus kāvi un tos nodevi,
un tiem liki priekš viņiem caur uguni iet. **22** Un visā
savā negantībā un savā maucībā tu nepieminēji savas
jaunības dienas, kad tu biji plika un kaila un saminama
savās asinīs. **23** Un notika pēc visas tavas bezdievības,
- (Vai! Vai tev! saka Tas Kungs Dievs.) **24** Tu sev taisīji
kalnu altārus un elku altārus ikkatrā ielā. **25** Un pie visām
ceļu jūtīm(sākumiem) tu uztaisīji savus elku altārus, un
sagānīji savu skaistumu; tu izpleti savas kājas pret visiem,
kas gāja garām, un dzini lielu maucību. **26** Tu maukojies
ar Ēģiptes bērniem, saviem kaimiņiem, kas lieli miesā un
tu vairoji savu maukošanu, Mani kaitināt. **27** Redzi! Tad
Es Savu roku izstiepu pret tevi un atrāvu Savu nospriesto
tiesu un tevi nodevu tavām ienaidniecēm, Fīlistu meitu
prātam, kas tava negodīga ceļa dēļ kaunējās. **28** Un tad tu
maukojies ar Asura bērniem, jo tu nevarēji gan dabūt;
tiešām, tu ir ar tiem maukodamās nevarēji gan dabūt. **29**
Bet tu savu maukošanu vairoji līdz veikalnieku zemei,
līdz Kaldejai, arī ar to tev nebija gan. **30** Tik kārīga ir
tava sirds, saka Tas Kungs Dievs, ka tu tādas lietas dari,
proti lielas maukas darbu; **31** Ka tu savus kalna altārus
taisīji pie visām ceļu jūtīm un savus elku altārus taisīji

ikkatrā ielā, un nebija kā cita mauka, smādēdama maukas
algu; **32** Tā kā laulības pārkāpēja sieva, kas sava vīra vietā
pielaiž svešus. **33** Visām citām maukām top dota alga,
bet tu savu algu dod visiem saviem drauģeļiem un tos
apdāvini, lai tie visapkārt pie tevis nāk, ar tevi maukoties.
34 Tā notiek pie tevis citādi, nekā pie citām sievām tavā
maucībā, tādēļ ka neviens tev nedzenās pakaļ maukoties;
tu piedāvā naudu, bet tev naudas nedod; citāda tu esi
tapusi. **35** Tādēļ, tu mauka, klausi Tā Kunga vārdu. **36** Tā
saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka tavs kauns izgāzts un
tavs kailums atklāts tavā maucībā ar taviem drauģeļiem
un ar visiem taviem negantiem elkiem, ka tu esi izlējusi
savu bērnu asinis, ko tiem esi devusi, **37** Tādēļ redzi,
Es sapulcināšu tavus drauģeļus, ar ko tu esi jaukusies,
un visus, ko tu esi mīlinājusi, līdz ar visiem, ko tu esi
ienīdējusi, un Es tos sapulcināšu visapkārt pret tevi, un
atsegšu priekš viņiem tavu kaunu, ka tiem būs redzēt visu
tavu plikumu. **38** Es tevi sodīšu pēc laulības pārkāpēju un
asins izlējēju tiesas, un izliešu tavas asinis bargās dusmās.
39 Un Es tevi nodošu viņu rokā, un tie nolauzīs tavus
kalna altārus un apgāzīs tavus elku altārus un tev novilks
tavas drēbes un tev atņems tavus dārgos greznumus un
tevi atstās pliku un kailu. **40** Un tie sasauks pret tevi
ļaužu pulku un tevi nomētās ar akmeņiem un tevi sakaus
ar saviem zobeniem. **41** Un tavus namus tie sadedzinās ar
uguni un tev nesīs tiesu priekš daudz sievu acīm. Es tavai
maucībai darīšu galu, ka tu vairs nepiedāvāsi maukas
algu. **42** Un Es izdarīšu Savu bardzību pret tevi, ka Mana
karstā dusmība atstājās no tevis un Es tieku pie miera un

vairs nedusmojos. **43** Tāpēc ka tu neesi pieminējusi savas
jaunības dienas un Mani ar visu to kaitinājusi, redzi, tad ir
Es metu tavus grēkus uz tavu galvu, saka Tas Kungs Dievs;
lai tu vairs nepadodies bezkaunībai pie visām tavām
negantībām. **44** Redzi, ikviens, kas runā līdzībās, par tevi
sacīs: kāda māte, tāda meita. **45** Tu esi savas mātes meita,
kas apnikusi savu vīru un savus bērnus, un tu esi savu
māsu māsa, kas apnikušas savus vīrus un savus bērnus.
Jūsu māte ir Etiete un jūsu tēvs Amorietis. **46** Tava vecākā
māsa ir Samarija ar savām meitām, kas tev dzīvo pa
kreiso roku, un tava jaunākā māsa, kas dzīvo pa tavu labo
roku, tā ir Sodoma ar savām meitām. **47** Bet tu neesi
staigājusi viņu ceļos un neesi darījusi pēc viņu negantības
tik mazu brīdi; tu esi palikusi niknāka pār viņām visos
savos ceļos. **48** Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs
Dievs, Sodoma, tava māsa, līdz ar savām meitām tā nav
darījusi, kā tu esi darījusi ar savām meitām! **49** Redzi,
šis bija tavas māsas Sodomas noziegums: lepnība un
maizes pilnība un dzīve bez bēdām bija viņai un viņas
meitām; bet nabagam un bēdīgam tā nesniedza roku. **50**
Bet tie bija lepni un darīja negantības manā priekšā; to
redzēdams Es tos esmu atmetis. **51** Arī Samarija ne uz pusi
tik daudz nav grēkojusi kā tu, un tu esi darījusi vairāk
negantības nekā viņa, tā ka tu savu māsu esi taisnojusi
ar visām savām negantībām, ko tu darījusi. **52** Tad tu
nesi arī savu kaunu, kad esi aizstāvējusi savas māsas ar
saviem grēkiem, jo tu negantākus esi darījusi, nekā tās;
viņas ir taisnākas nekā tu. Tāpēc kaunies tu arī un nesi
savu kaunu, tādēļ ka tu esi taisnojusi savas māsas. **53**

Bet Es novērsīšu viņu cietumu, Sodomas un viņas meitu
cietumu, un Samarijas un viņas meitu cietumu, un tavu
cietumnieku cietumu viņu starpā, **54** Lai tu nesi savu
kaunu un kaunies par visu, ko esi darījusi, viņiem par
iepriecināšanu. **55** Kad tavas māsas, Sodoma un viņas
meitas, atgriezīsies pie savas vecās būšanas, un Samarija
ar savām meitām atgriezīsies pie savas vecās būšanas,
tad ir tu ar savām meitām atgriezīsies pie savas vecās
būšanas. **56** Un tava māsa Sodoma nebija par valodu
tavā mutē tavas lepnības laikā, **57** Pirms tava bezdievība
tapa atklāta, kā tanī laikā, kad tevi pulgoja Sīrijas meitas
un visas apkārtējās Fīlistu meitas tevi nievāja no visām
pusēm. **58** Tava bezkaunība un tavas negantības tev jānes,
saka Tas Kungs. **59** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: Es tev
darīšu tāpat, kā tu esi darījusi, kas esi nicinājusi zvērestu
un lauzusi derību. **60** Bet Es pieminēšu Eavu derību, ko ar
tevi esmu derējis tavas jaunības dienās, un Es celšu ar
tevi mūžīgu derību. **61** Tad tu pieminēsi savus ceļus, un
kaunēsies, kad uzņemsi savas lielās un mazās māsas, jo Es
tev tās došu par meitām, lai tās gan nav no tavas derības.
62 Jo Es apstiprināšu Savu derību ar tevi, un tu samanīsi,
ka Es esmu Tas Kungs, **63** Lai tu to piemini un kaunies, un
savu muti vairs neatdari sava kauna dēļ, kad Es tev visu
piedošu, ko tu esi darījusi, saka Tas Kungs Dievs.

17 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2**
Cilvēka bērns, liec Israēla namam mīklu priekšā un stāsti
līdzību. **3** Un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: liels ērglis
ar lieliem spārniem, ar stipriem locekļiem un kuplām
raibām spalvām nāca uz Lībanu un paņēma ciedra koka

galotni. **4** Viņš nolauza pašu virsgalu un to aiznesa uz
vienu tirgoņu zemi un to iestādīja vienā tirgotāju pilsētā.
5 Viņš paņēma arīdzan no tās zemes sēklas un lika to
sējamā tīrumā, viņš to paņēma un stādīja kā vītolu pie
liela ūdens. **6** Un tā izplauka un palika par kuplu vīna
koku ar zemu augumu, jo viņa stīgas locījās uz viņu, un
viņa sakne bija apakš viņa; tā viņš tapa par vīna koku, kas
izlaida stīgas un dabūja zarus. **7** Un vēl viens ērglis bija
ar lieliem spārniem un kuplām spalvām, un redzi, tas
vīna koks locīja savas saknes uz viņu un izstiepa savus
zarus pret viņu, ka viņš šo slacinātu no sava stādījuma
dobēm. **8** Gan tas bija dēstīts labā zemē pie liela ūdens,
ka tam bija stīgas izlaist un augļus nest un palikt par
it labu vīna koku. **9** Saki tad: tā saka Tas Kungs Dievs:
vai tam labi izdosies? Vai viņa saknes netaps izrautas un
viņa augļi nogriezti, ka sakalst un visas viņa zaļās lapas
savīst? Un tas nenotiks caur lielu elkoni nedz caur lielu
ļaužu pulku, ka to izcels no viņa saknēm. **10** Redzi jel!
Viņš gan ir dēstīts, bet vai tam labi izdosies? Vai tas, kad
rīta vējš to aizskars, kaltin nenokaltīs? Uz tām dobēm,
kur tas dēstīts, tas nokaltīs. **11** Un Tā Kunga vārds notika
uz mani sacīdams: **12** Saki jel uz to atkāpēju sugu: vai jūs
nezināt, kas tas ir? Saki: redzi, Bābeles ķēniņš ir nācis
uz Jeruzālemi un paņēmis viņas ķēniņu līdz ar viņas
lielkungiem un tos aizvedis pie sevis uz Bābeli. **13** Un
viņš no ķēniņa dzimuma vienu ir ņēmis un ar to cēlis
derību un tam licis zvērēt un atņēmis zemes varenos,
14 Lai tā valsts būtu zema un nepaaugstinātos, un lai tā
derību turēdama pastāvētu. **15** Bet tas no viņa atkāpās

un sūtīja savus vēstnešus uz Ēģipti, lai tam sūtītu zirgus
un ļaužu pulku. Vai tam izdosies? Vai tas izglābsies, kas
to dara? Vai derības lauzējs izglābsies? **16** Tik tiešām kā
Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, tā ķēniņa zemē, kas
viņu darījis par ķēniņu, kam zvērestu viņš nicinājis un
kam derību viņš lauzis, pie tā viņš nomirs Bābelē. **17** Un
Faraons karā viņam klāt nestāvēs ar lielu karaspēku un
ar lielu pulku, kad uzmetīs valni un uztaisīs bulverķus,
izdeldēt daudz dvēseles. **18** Jo viņš nicinājis zvērestu un
lauzis derību; redzi, jebšu viņš savu roku bija devis, tomēr
viņš visu to ir darījis, tāpēc viņš neizglābsies. **19** Tādēļ tā
saka Tas Kungs Dievs: tik tiešām kā Es dzīvoju, Es Savu
zvērestu, ko viņš nicinājis, un Savu derību, ko viņš lauzis,
gribu mest uz viņa galvu. **20** Un Es Savu tīklu izpletīšu
pār viņu, ka viņš Manos valgos taps gūstīts, un Es viņu
likšu novest uz Bābeli un tur ar viņu tiesāšos par viņa
atkāpšanos, ka viņš no Manis atkāpies. **21** Un visi viņa
bēgļi ar visiem viņa piederīgiem kritīs caur zobenu, un
tie atlikušie taps izkaisīti visos vējos, un jūs samanīsiet,
ka Es, Tas Kungs, to esmu runājis. **22** Tā saka Tas Kungs
Dievs: Es ņemšu no tā augstā ciedra koka galotnes, un
to stādīšu, no paša viņa virsgala es ņemšu zariņu, un to
dēstīšu ļoti augstā kalnā, **23** Israēla augstā kalnā Es to
stādīšu, un viņš izlaidīs zarus un nesīs augļus un taps par
krāšņu ciedra koku, tā ka apakš viņa dzīvos visādi putni
no visādām spalvām; viņa zaru pavēnī tie dzīvos. **24** Un
visi koki laukā samanīs, ka Es, Tas Kungs, to augsto koku
esmu pazemojis un to zemo koku paaugstinājis, to zaļo

koku kaltējis un to sakaltušo koku darījis zaļojam. Es, Tas
Kungs, to esmu runājis un to darīšu.

18 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Kāpēc
jūs lietojiet šo sakāmo vārdu Israēla zemē un sakāt: tēvi
ēduši skābas vīnogas un bērniem atmizējuši zobi. **3** Tik
tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, pie jums
vairs nenotiks ka šo sakāmo vārdu lietos iekš Israēla. **4**
Redzi, visas dvēseles Man pieder; kā tēva dvēsele, tā arī
dēla dvēsele, Man tās pieder. Kura dvēsele apgrēkojās, tā
mirs. **5** Kad nu kas ir taisns un dara, kas tiesa un taisnība,
6 Kas neēd uz (elku)kalniem un nepaceļ savas acis uz
Israēla nama elkiem, kas sava tuvāka sievu neapgāna un
neguļ pie sārņainas sievas, **7** Un kas nevienu nenospaida
un parādniekam dod atpakaļ viņa ķīlu, kas nelaupa, bet
izsalkušam dod maizes un apģērbj pliko ar drēbēm, **8** Kas
augļus nedzen nedz pagaidus plēš, savu roku izsargā no
netaisnības un taisnu tiesu nes starp vienu un otru, **9** Kas
staigā Manos likumos un sargā Manas tiesas, turēdams
ticību, - tas ir taisns, tas dzīvos, saka Tas Kungs Dievs. **10**
Bet ja tas dzemdinājis dēlu, kas ir laupītājs, kas asinis
izlej, kas savam brālim dara vienu no šīm lietām, **11** Un
kas nedara visas šīs lietas, bet ēd uz (elku)kalniem un
apgāna sava tuvāka sievu, **12** Kas nospaida nabagu un
bēdīgo, laupa laupījumu, neatdod ķīlu un paceļ savas acis
uz elkiem, dara negantību, **13** Izdod uz augļiem un plēš
pagaidus, - vai tam būs dzīvot? Tam nebūs dzīvot; tāpēc
ka tas ir darījis visas tādas negantības, mirtin tam būs
mirt, - viņa asinis lai paliek uz viņa. **14** Bet redzi, ja tas
dzemdinājis dēlu, kas redz visus tēva grēkus, ko tas dara,

un bīstas un nedara tāpat, **15** Neēd uz (elku)kalniem un
nepaceļ savas acis uz Israēla nama elkiem, neapgāna sava
tuvākā sievu, **16** Un nevienu nenospaida, ķīlu nepatur un
laupījumu nelaupa, savu maizi dod izsalkušiem un pliko
apģērbj ar drēbēm, **17** Savu roku izsargā no netaisnības,
neplēš augļus un pagaidus, dara Manas tiesas un staigā
Manos likumos, tam nebūs mirt par sava tēva netaisnību,
bet tiešām tam būs dzīvot. **18** Bet viņa tēvs, tāpēc ka
darījis varas darbu, laupījis brāļa mantu, un darījis savu
ļaužu starpā, kas nebija labi, redzi, tam būs mirt par savu
noziegumu. **19** Bet jūs sakāt: Kāpēc dēlam nebūs nest
sava tēva noziegumu? Tiešām, dēls, kas darījis tiesu un
taisnību, turējis visus Manus likumus un tos darījis, tam
tiešām būs dzīvot! Tai dvēselei, kas grēko, tai būs mirt.
20 Dēlam nebūs nest tēva noziegumu, nedz tēvam nest
dēla noziegumu, uz taisna paliks viņa taisnība, un uz
bezdievīga paliks viņa bezdievība. **21** Bet kad bezdievīgais
atgriežas no visiem saviem grēkiem, ko tas darījis, un
tur visus Manus likumus un dara, kas tiesa un taisnība,
tad tas tiešām dzīvos un nemirs. **22** Visi viņa grēki, ko
viņš darījis, viņam netaps pieminēti; savas taisnības dēļ,
ko viņš dara, viņš dzīvos. **23** Vai Man bezdievīgā nāve
varētu patikt? saka Tas Kungs Dievs, vai Man nepatīk, ka
viņš atgriežas no sava ceļa un dzīvo? **24** Bet kad taisnais
nogriežas no savas taisnības un dara netaisnību un dara
visu negantību, ko bezdievīgais dara, vai tam būs dzīvot?
Visa viņa taisnība, ko viņš darījis, netaps pieminēta tās
pārkāpšanas dēļ, ar ko viņš pārkāpis, un to grēku dēļ,
ar ko viņš apgrēkojies, viņš mirs. **25** Bet jūs sakāt: Tā

Kunga ceļš nav taisns. Klausiet tad, jūs no Israēla nama!
Vai Mans ceļš nav taisns? Vai jo vairāk jūsu ceļi nav
netaisni? **26** Kad taisnais nogriežas no savas taisnības
un dara netaisnību un mirst tās dēļ, tad viņš mirst tās
netaisnības dēļ, ko viņš darījis. **27** Bet kad bezdievīgais
atgriežas no savas bezdievības, ko viņš darījis, un dara,
kas tiesa un taisnība, tas paturēs savu dvēseli dzīvu. **28**
Tāpēc ka viņš liek vērā un atgriežas no visiem saviem
grēkiem, ko viņš darījis, tad viņš tiešām dzīvos, viņš
nemirs. **29** Un tomēr Israēla nams saka: Tā Kunga ceļš nav
taisns. Vai Mani ceļi, ak Israēla nams, nav taisni? Vai jo
vairāk jūsu ceļi nav netaisni? **30** Tādēļ Es jūs tiesāšu, jūs
no Israēla nama, ikvienu pēc viņa ceļiem, saka Tas Kungs
Dievs. Atgriežaties un griežaties atpakaļ no visiem saviem
pārkāpumiem, ka noziegums jums nepaliek par valgu. **31**
Atmetiet nost no sevis visus savus pārkāpumus, ar ko jūs
esat pārkāpuši, un dariet sev jaunu sirdi un jaunu garu.
Jo kāpēc jūs gribat mirt, jūs no Israēla nama? **32** Jo Man
nav patikšanas pie mirēja nāves, saka Tas Kungs Dievs.
Tāpēc atgriežaties un dzīvojiet.

19 Bet tu sāc raudu dziesmu par Israēla valdniekiem **2**
Un saki: kas bija tava māte? Lauvu māte starp lauvām
apguldamās, viņa uzaudzināja savus bērnus starp jauniem
lauvām. **3** Un viņa uzaudzināja vienu no saviem bērniem,
kas kļuva par jaunu lauvu un mācījās laupīt laupījumu,
viņš aprija cilvēkus. **4** Kad tautas to par viņu dzirdēja,
tad tas tapa gūstīts viņu bedrē, un tie viņu aizveda ar
ķēdēm uz Ēģiptes zemi. **5** Kad viņa nu redzēja, ka bija
velti un ka viņas cerība izzudusi, tad viņa ņēma citu

no saviem bērniem un to cēla par jaunu lauvu. **6** Tas
staigāja starp lauvām, kļuva par jaunu lauvu, un mācījās
laupījumu laupīt, viņš aprija cilvēkus. **7** Viņš atzina viņu
atraitnes un postīja viņu pilsētas, tā ka zeme, un kas iekš
tās, iztrūcinājās no viņa rūkšanas. **8** Tad tās tautas no
apkārtējām valstīm cēlās pret viņu un izplēta savu tīklu
pār viņu; viņu bedrē tas tapa gūstīts. **9** Un tie viņu lika
pinekļos un ķēdēs, un viņu aizveda pie Bābeles ķēniņa;
tie viņu aizveda stiprās pilīs, ka viņa balss vairs netapa
dzirdēta uz Israēla kalniem. **10** Tava māte bija kā vīna
koks, tāpat kā tu, dēstīts pie ūdens, auglīgs un kupls pie
lieliem ūdeņiem. **11** Un viņam bija stipri zari, kas derēja
par valdītāju scepteriem, un viņš uzauga augsti kuplu
zaru vidū un nāca redzams savā augstumā un savu zaru
kuplumā. **12** Bet viņš tapa izrauts ar bardzību un nomests
pie zemes, un rīta vējš izkaltēja viņa augļus; viņa stiprās
stīgas tapa nolauztas un sakalta, uguns tās aprija. **13** Un
nu tas tuksnesī ir dēstīts, izkaltušā un iztvīkušā zemē. **14**
Un uguns ir izlēcis no viņa stīgu zara un ir aprijis viņa
augļus, tā ka pie viņa vairs nav stipra zara par valdīšanas
scepteri. Tā ir raudu dziesma un būs par raudu dziesmu.

20 Un notikās septītā gadā, piektā mēnesī, desmitā
mēneša dienā, tad nāca vīri no Israēla vecajiem, To Kungu
vaicāt, un apsēdās manā priekšā. **2** Tad Tā Kunga vārds
uz mani notika sacīdams: **3** Cilvēka bērns, runā uz Israēla
vecajiem un saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: vai jūs
esat nākuši, Mani vaicāt? Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka
Tas Kungs Dievs: Es negribu, ka jūs Mani vaicājiet. **4** Vai
tu tos gribi tiesāt? Vai tu gribi tiesāt, cilvēka bērns? Tad

stāsti tiem viņu tēvu negantības! **5** Un saki uz tiem: tā
saka Tas Kungs Dievs: tai dienā, kad Es Israēli izredzēju,
tad Es pacēlu Savu roku pār Jēkaba nama dzimumu un
tiem parādījos Ēģiptes zemē; Es pacēlu Savu roku pār
tiem un sacīju: Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs. **6** Tai dienā
Es pacēlu Savu roku pār tiem un tos izvedu no Ēģiptes
zemes uz zemi, ko Es priekš viņiem biju izlūkojis, kur
piens un medus tek, kas ir jaukāka pār visām zemēm. **7**
Un Es uz tiem sacīju: atmetiet ikviens savu acu gānekļus
no sevis nost un neapgānāties ar Ēģiptes elkiem; Es esmu
Tas Kungs, jūsu Dievs. **8** Bet tie bija stūrgalvīgi pret
Mani un negribēja Mani klausīt; neviens neatmeta savu
acu gānekļus un neatstājās no Ēģiptes elkiem. Tāpēc Es
sacīju: Es pār tiem izgāzīšu Savu bardzību un izdarīšu pie
tiem Savu dusmību pašā Ēģiptes zemē. **9** Bet es darīju
sava vārda dēļ, ka tas netaptu sagānīts priekš pagānu
acīm, kuru vidū tie bija, priekš kuru acīm Es tiem biju
parādījies, tos izvest no Ēģiptes zemes. **10** Un Es tos
izvedu no Ēģiptes zemes un tos vadīju tuksnesī. **11** Un Es
tiem devu Savus likumus un tiem darīju zināmas tiesas,
ko cilvēkam būs darīt, lai caur tām dzīvo. **12** Es tiem
arī devu Savas svētās dienas, ka tās būtu par zīmi starp
Mani un viņiem, lai tie atzītu, ka Es esmu Tas Kungs,
kas tos svētī. **13** Bet Israēla nams bija stūrgalvīgs pret
Mani tuksnesī; tie nestaigāja Manos likumos un atmeta
Manas tiesas, ko cilvēkam būs darīt, lai caur tām dzīvo;
un tie ļoti sagānīja Manas svētās dienas, tā ka Es sacīju:
Es Savu bardzību pār tiem gribu izgāzt tuksnesī un tiem
darīt galu. **14** Bet Es darīju Sava vārda dēļ, ka tas netaptu

sagānīts priekš to pagānu acīm, priekš kuru acīm Es tos
biju izvedis. **15** Un tomēr Es Savu roku pacēlu pret tiem
tuksnesī, tos nevest tai zemē, ko Es tiem biju devis, kur
piens un medus tek, kas ir jaukāka pār visām zemēm: **16**
Tādēļ ka tie atmeta Manas tiesas un nestaigāja Manos
likumos un sagānīja Manas svētās dienas; jo viņu sirds
dzinās pakaļ viņu elkiem. **17** Bet Mana acs tos žēloja, ka
Es tos nenomaitāju un tiem galu nedarīju tuksnesī. **18** Un
Es sacīju uz viņu bērniem tuksnesī: nestaigājiet savu tēvu
likumos un nesargājiet viņu tiesas un neapgānāties ar
viņu elkiem, **19** Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs; staigājiet
manos likumos un sargājiet manas tiesas un dariet tās. **20**
Un svētījiet manas svētās dienas, lai tās ir par zīmi starp
mani un jums, un jūs samanāt, ka Es esmu Tas Kungs,
jūsu Dievs. **21** Bet arī tie bērni bija stūrgalvīgi pret Mani,
tie nestaigāja Manos likumos un nesargāja Manas tiesas,
tās nedarīdami, ko cilvēkam būs darīt, lai caur tām dzīvo;
tie sagānīja Manas svētās dienas, tā ka Es sacīju: Es Savu
bardzību pār tiem gribu izgāzt un Savu dusmību pret
tiem izdarīt tuksnesī. **22** Bet Es atturēju Savu roku Sava
vārda dēļ, ka tas netaptu sagānīts priekš to pagānu acīm,
priekš kuru acīm Es tos biju izvedis. **23** Un taču Es pacēlu
Savu roku pret tiem tuksnesī, tos izkaisīt starp tiem
pagāniem un tos izputināt pa tām valstīm, **24** Tādēļ ka
tie Manas tiesas nebija darījuši, bet bija atmetuši Manus
likumus un sagānījuši Manas svētās dienas un viņu acis
dzinās pakaļ viņu tēvu elkiem. **25** Tāpēc Es tiem arī devu
likumus, kas nebija labi, un tiesas, caur ko tie nevarēja
dzīvot. **26** Un Es tos sagānīju ar viņu dāvanām, caur to,

ka tie ikvienai pirmdzimtībai lika caur uguni iet, lai Es
tos nopostītu, lai tie samanītu, ka Es esmu Tas Kungs. **27**
Tādēļ cilvēka bērns, runā uz Israēla namu un saki uz tiem:
tā saka Tas Kungs Dievs: jūsu tēvi Mani vēl ir zaimojuši,
atkāpdamies no Manis. **28** Kad Es tos biju novedis uz to
zemi, par ko Savu roku biju pacēlis, viņiem to dot, tad
tie izraudzījās ikkatru augstu pakalnu un ikkatru kuplu
koku, un upurēja tur savus upurus un nonesa tur savas
riebīgās dāvanas un kvēpināja tur savu saldo smaržu un
upurēja turpat savus dzeramos upurus. **29** Un Es uz tiem
sacīju: kas tas par kalnu, kurp jūs ejat? Bet šī vārds līdz
šai dienai ir nosaukts elka kalns. **30** Tādēļ saki uz Israēla
namu: tā saka Tas Kungs Dievs: jūs esat sagānījušies pa
savu tēvu ceļiem un maukojušies viņu gānekļiem pakaļ.
31 Tiešām, savas dāvanas upurēdami, saviem bērniem
likdami caur uguni iet, jūs esat apgānījušies pie visiem
saviem elkiem līdz šai dienai; vai Es no jums ļautos
vaicāties, ak Israēla nams! Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka
Tas Kungs Dievs, Es negribu, ka jūs Mani vaicājiet. **32**
Un kas jums prātā nācis, tas mūžam nenotiks, ka jūs
sakāt: mēs turēsimies kā tās (pagānu) tautas un kā tās
ciltis visās zemēs kalposim kokam un akmenim. **33** Tik
tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, ar stipru
roku un izstieptu elkoni un ar izgāztu bardzību Es pār
jums gribu valdīt. **34** Es jūs izvedīšu no tām tautām un
jūs sapulcināšu no tām valstīm, kurp esat izkaisīti, ar
stipru roku un izstieptu elkoni un ar izgāztu bardzību.
35 Un Es jūs vedīšu uz tautu tuksnesi, un tur es ar jums
tiesāšos vaigu vaigā. **36** Tā kā Es ar jūsu tēviem esmu

tiesājies Ēģiptes zemes tuksnesī, tāpat Es ar jums tiesāšos,
saka Tas Kungs Dievs. **37** Un Es jums likšu staigāt apakš
rīkstes un jūs vedīšu derības saitēs. **38** Un Es izmēzīšu no
jums tos atkāpējus un atkritējus no Manis, un Es tos gan
izvedīšu no tās zemes, kur piemita, bet uz Israēla zemi tie
vairs nenāks, un jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. **39**
Bet jūs no Israēla nama, tā saka Tas Kungs Dievs: noejat,
kalpojiet ikviens saviem elkiem! Bet pēclaikā, tad tiešām
jūs Mani klausīsiet un vairs neapgānīsiet Manu svēto
vārdu ar savām dāvanām un ar saviem elkiem. **40** Jo uz
Mana svētā kalna, uz Israēla augstā kalna, saka Tas Kungs
Dievs, tur Man kalpos viss Israēla nams, visi, kas tanī
zemē; tur man pie tiem būs labs prāts, un tur Es prasīšu
jūsu cilājamos upurus un jūsu upuru pirmajus, ar visu, ko
jūs Man svētījat. **41** Man būs labs prāts pie jums kā pie
saldas smaržas, kad Es jūs no tām tautām izvedīšu un
jūs sapulcināšu no tām valstīm, kur bijāt izkaisīti, un Es
caur jums pagodināšos priekš pagānu acīm. **42** Un jūs
samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es jūs ievedīšu
Israēla zemē, tai zemē, par ko Es Savu roku esmu pacēlis,
to dot jūsu tēviem. **43** Tad jūs tur pieminēsiet savus ceļus
un visus savus darbus, ar ko jūs esat apgānījušies, un
jums pašiem riebs visa jūsu bezdievība, ko esat darījuši.
44 Tā jūs samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es ar jums
būšu darījis Sava vārda dēļ, ne pēc jūsu nikniem ceļiem
un netikliem darbiem, ak Israēla nams, saka Tas Kungs
Dievs. **45** Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
46 Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret dienvidiem, un
lai (tava valoda) pil pret dienvidiem, un sludini pret to

mežu dienvidu klajumā. 47 Un saki uz to mežu dienvidos:
klausi Tā Kunga vārdu! Tā saka Tas Kungs Dievs: redzi Es
iededzināšu uguni iekš tevis, un tas iekš tevis aprīs visus
zaļos kokus un visus sausos kokus; tās varenās liesmas
nevarēs izdzēst, un tā sadegs viss, kas ir no dienvidiem
līdz ziemeļiem. 48 Un visa miesa redzēs, ka Es Tas Kungs
to esmu iededzinājis; tas netaps izdzēsts. 49 Un es sacīju:
ak Kungs Dievs! Tie par mani saka: vai tas nav līdzības
stāstītājs?

21 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 2
Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Jeruzālemi, un lai
(tava valoda) pil pret tām svētām vietām un sludini
pret Israēla zemi. 3 Un saki uz Israēla zemi: tā saka
Tas Kungs: redzi, Es pret tevi celšos un izvilkšu Savu
zobenu no makstīm un izsakņošu no tevis taisnus un
bezdievīgus. 4 Lai Es nu no tevis izdeldu gan taisnus
gan bezdievīgus, tad Mans zobens no savām makstīm
izlēks pret visu miesu no dienvidiem līdz ziemeļiem. 5
Un visa miesa atzīs, ka Es, Tas Kungs, esmu izvilcis Savu
zobenu no makstīm; tas atkal vairs netaps iebāzts. 6 Bet
tu, ak cilvēka bērns, nopūties! Ar satriektiem gurniem un
rūgtās skumjās nopūties priekš viņu acīm. 7 Un kad tie uz
tevi sacīs: ko tu vaidi? Tad tev būs sacīt: tās baumas dēļ
ka tā nāk, un visas sirdis izkusīs, un visas rokas nogurs,
un visa drošība zudīs, un visi ceļi sašļuks; redzi, tā nāks
un notiks, saka Tas Kungs Dievs. 8 Un Tā Kunga vārds
notika uz mani sacīdams: 9 Cilvēka bērns, sludini un saki:
tā saka Tas Kungs: saki: zobens, zobens ir trīts un asināts.
10 Tas ir trīts, lai kautin kauj, tas ir asināts, lai spīd kā

zibens. Vai tad mums būs priecāties, Mana dēla(Jūda)
scepteris nicina visus kokus? **11** Un Viņš to (zobenu)
devis, lai gludina(spodrina) ka to ņem rokā; tas zobens ir
trīts un asināts, lai kāvējam to dod rokā. **12** Kliedz un
kauc, cilvēka bērns! Jo tas celsies pret Maniem ļaudīm,
tas celsies pret visiem Israēla valdniekiem; zobenam
tie nodoti līdz ar Maniem ļaudīm; tādēļ sit uz saviem
gurniem. **13** Tiešām, tas zobens ir pārbaudīts; un kas
būs, kad tas scepteris, kas nicina, iznīks? saka Tas Kungs
Dievs. **14** Tad nu tu, cilvēka bērns, sludini un sasit rokas,
jo tas zobens nāks ar divkārtīgu spēku trešo reiz, kaujams
zobens, tas lielais kaujamais zobens, tiem visapkārt. **15**
Lai sirds izkūst un kritušo ir daudz, visos viņu vārtos Es
sūtu draudošu zobenu. Ak, tas ir taisīts, lai zib, un ir trīts,
lai kauj! **16** Cērt spēcīgi, sit pa labo roku, griezies, sit
pa kreiso roku, kurp tavs asmens griežas. **17** Arī Es pats
sasitīšu Savas rokas un izdarīšu Savu bardzību; Es, Tas
Kungs, to esmu runājis. **18** Un Tā Kunga vārds notika
uz mani sacīdams: **19** Tu tad, ak cilvēka bērns, taisi sev
divus ceļus, pa kuriem Bābeles ķēniņa zobenam jānāk; no
vienas zemes tiem abiem būs iziet. Taisi roku(virziena
rādītājs) ceļa iesākumā, kas rāda uz pilsētu. **20** Taisi
ceļu, pa ko tas zobens lai nāk pret Amona bērnu Rabu
un (otru) pret Jūdu uz stipro Jeruzālemes pilsētu. **21**
Jo Bābeles ķēniņš stāvēs uz ceļa jūtīm, kur tie divi ceļi
šķirās, ar zīlēšanu zīlēdams, viņš metīs bultas, viņš vaicās
elkadievus, viņš apraudzīs (upuru)aknas. **22** Tā zīlēšana
zīmēs pa viņa labo roku uz Jeruzālemi, tur pievest āžus,
atvērt muti uz kliegšanu, pacelt balsi uz kara troksni, likt

āžus pret vārtiem, uzmest vaļņus un uztaisīt bulverķus.
23 Šī būs kā aplama zīlēšana viņu acīs, tās zvērēšanas dēļ
kas viņiem zvērēta; bet Viņš pieminēs to noziegumu un
tos gūstīs. **24** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs
savus noziegumus esat atgādinājuši, savus pārkāpumus
atklādami, tā ka jūsu grēki top redzēti visos jūsu darbos;
tāpēc ka jūs topat pieminēti, tad jūs ar rokām tapsiet
gūstīti. **25** Un tu, nesvētais, bezdievīgais Israēla valdnieks,
kam pienākusi sava diena, kurā noziegumi beidzās, **26**
Tā saka Tas Kungs Dievs: liec nost galvas glītumu un
ņem zemē kroni, jo tas nepaliks, kā tas bija: zemais tiks
paaugstināts un augstais pazemots. **27** Es to likšu postā,
postā, postā, un šī nebūs, līdz kamēr nāk, kam tā tiesa
pieder, - tam Es to došu. **28** Un tu, cilvēka bērns, sludini un
saki: tā saka Tas Kungs Dievs par Amona bērniem un par
viņu nievāšanu un saki: zobens, zobens izvilkts, lai kauj,
trīts, lai spīd un zib. **29** Kamēr tev aplamas parādīšanas
rāda, kamēr tev melus sludina, tas tevi liks pie nokauto
nesvēto kakliem, kuru diena nāk gala nozieguma laikā. **30**
Bāz zobenu makstīs! Es tevi sodīšu tai vietā, kur tu radīts,
tai zemē, kur tu dzimis. **31** Un Es izgāzīšu pār tevi Savu
dusmību, Es uzpūtīšu pret tevi Savas bardzības uguni, un
tevi nodošu nežēlīgu cilvēku, niknu postītāju rokā. **32**
Tu būsi ugunij par barību, tavas asinis tecēs pašā tavā
zemē, un tevi vairs nepieminēs; jo Es Tas Kungs to esmu
runājis.

22 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Tad
nu, ak cilvēka bērns, vai gribi tiesāt, vai gribi tiesāt to
asins pilsētu? Tad rādi viņai visas viņas negantības. **3** Un

saki: tā saka Tas Kungs Dievs: ak pilsēta, kas asinis izlej
savā vidū, lai viņas laiks nāk, un kas sev taisa elkus un
apgānās. **4** Caur tām asinīm, ko izlējusi, tu esi noziegusies,
un ar saviem elkiem, ko taisījusi, tu esi sagānījusies,
un tavām dienām esi likusi tuvu nākt, un esi nākusi
savos gados. Tādēļ Es tevi esmu nodevis pagāniem par
nievāšanu un visām zemēm par apsmieklu. **5** Kas tuvu
un kas tālu no tevis, tie tevi apsmies, tevi, kam vārds
sagānīts un kas nekārtības pilna. **6** Redzi, Israēla valdnieki
ikviens cik spēdams izlej asinis tavā vidū. **7** Tēvu un māti
tie pie tevis nicina, svešiniekam tie dara varas darbu
tavā vidū, bāriņus un atraitnes tie apspiež pie tevis. **8**
Manus svētumus tu nicini, un Manas svētās dienas tu
sagāni. **9** Mēlneši ir pie tevis, kas asinis izlej; tie ēd tavā
vidū uz (elku)kalniem, dara bezkaunību tavā vidū. **10**
Tie atsedz pie tevis tēva kaunumu, un pieguļ pie tevis
sārņiem nešķīstas sievas. **11** Cits ar sava tuvāka sievu dara
negantību, cits bezkaunīgi apgāna savu vedeklu, atkal cits
atzīst savu māsu, sava tēva meitu, tavā vidū. **12** Tie ņem
pie tevis dāvanas, izliet asinis; tu piedzen augļus un plēs
pagaidus, un esi plēsīga pie sava tuvākā ar varasdarbu,
bet Mani tu esi aizmirsusi, saka Tas Kungs Dievs. **13** Redzi,
tad Es sasitu savas rokas par to mantu, ko tu plēsi, un
par tām asinīm, kas tavā vidū izlietas. **14** Vai tava sirds
pastāvēs, vai tavas rokas būs stipras tanīs dienās, kad
Es ar tevi tiesāšos? Es Tas Kungs to esmu runājis un
to darīšu. **15** Un Es tevi izkaisīšu starp tautām un tevi
izklīdināšu pa valstīm un darīšu galu tavai nešķīstībai
tavā vidū. **16** Un tu būsi nesvēta caur sevi pašu priekš

pagānu acīm un samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs. **17** Un Tā
Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **18** Cilvēka bērns!
Israēla nams Man ir palicis par sārņiem, tie visi ir varš un
alva un dzelzs un svins ceplī, tie ir palikuši par sudraba
sārņiem. **19** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs
visi esat palikuši par sārņiem, tad redzi, Es jūs sapulcināšu
Jeruzālemes vidū. **20** Tā kā sudrabu un varu un dzelzi un
svinu un alvu kopā liek ceplī, un uguni uzpūš apakšā, lai
kausē, tā Es jūs sapulcināšu Savā dusmībā un bardzībā, un
jūs ielikšu un kausēšu. **21** Tiešām, Es jūs sapulcināšu un
uzpūtīšu pret jums Savas dusmības uguni, ka jūs tur iekšā
topat kausēti. **22** Tā kā sudrabs ceplī top kausēts, tāpat jūs
tur tapsiet kausēti, un jūs samanīsiet, ka Es, Tas Kungs,
Savu bardzību esmu izlējis pār jums. **23** Un Tā Kunga
vārds notika uz mani sacīdams: **24** Cilvēka bērns, saki
uz to: tu esi zeme, kas nav šķīstīta, kur nelīst dusmības
dienā. **25** Viņas pravieši cēluši dumpi viņas vidū; tā kā
rūcošs lauva, kad tas laupījumu laupa, tā tie ēd dvēseles,
tie plēš naudu un mantu, tie dara daudz atraitņu viņas
vidū. **26** Viņas priesteri neganti pārkāpj manu bauslību
un sagāna manus svētumus, tie neizšķir svētu un nesvētu
un nemāca izšķirt, kas šķīsts un kas nešķīsts, tie apsedz
savas acis priekš manām, svētām dienām, un es viņu
starpā topu sagānīts. **27** Viņas virsnieki ir viņas vidū kā
vilki, kas laupa laupījumu, izlej asinis, samaitā dvēseles,
mantas kārības dēļ. **28** Un viņas pravieši tos apmet ar
nelīpamiem kaļķiem un redz aplamas parādīšanas un
sludina tiem melus un saka: tā saka Tas Kungs Dievs;
un tomēr Tas Kungs nav runājis. **29** Tie ļaudis tai zemē

dara varas darbu un laupīt laupa, un nabagu un bēdīgu
tie plēš un svešinieku tie nospaida bez tiesas. **30** Tad Es
meklēju kādu vīru no tiem, kas atkal sataisītu sētu un
stātos plaisumā, manā priekšā aizstāvēt to zemi, ka Es to
nemaitātu, bet Es neatradu neviena. **31** Tāpēc Es pār tiem
esmu izlējis Savu bardzību, ar Savas dusmības uguni Es
tiem esmu galu darījis, viņu grēkus Es tiem esmu metis
uz viņu galvu, saka Tas Kungs Dievs.

23 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka
bērns! Divas sievas bija vienas mātes meitas, **3** Tās dzina
maucību Ēģiptes zemē, savā jaunībā tās maukojās, tur
viņu krūtis tapa apkamptas, un viņu jumpravības krūtis
aptaustītas. **4** Un tai vecākai bija vārds Aāla, un viņas
māsai Aāliba, un tās Man kļuva par sievām un dzemdēja
dēlus un meitas. Šie bija viņu vārdi: Aāla ir Samarija,
un Aāliba ir Jeruzāleme. **5** Un Aāla dzina maucību, pie
Manis būdama, un iekarsa pret saviem drauģeļiem, pret
Asiriešiem, kas bija tuvumā, **6** Kas bija apģērbti ar pazilām
purpura drēbēm un bija lielkungi un valdnieki, visnotaļ
iekārojami jaunekļi, jātnieki, kas uz zirgiem jāja. **7** Tā
viņa maukoja ar visiem tiem skaistiem Asiriešu bērniem,
pie visiem, pret ko viņa iekarsa, tā sagānījās ar visiem
viņu elkiem. **8** Un viņa arī nepameta savu maucību ar
Ēģipti, jo tie pie viņas bija gulējuši viņas jaunībā, un viņas
jumpravības krūtis bija aptaustījuši un lielu maucību ar
to dzinuši. **9** Tāpēc Es viņu nodevu viņas drauģeļu rokā,
Asura bērnu rokā, pret kuriem tā bija iekarsusi. **10** Šie
atsedza viņas kaunumu, ņēma nost viņas dēlus un viņas
meitas, un pašu nokāva ar zobenu. Un viņa palika par

pasaku starp sievām pēc tam, kad sodība par viņu bija
turēta. **11** Kad nu viņas māsa Aāliba to redzēja, tad viņa
iekarsa niknāki nekā tā otra, un viņas maukošana bija
lielāka nekā viņas māsas maukošana. **12** Viņa iekarsa pret
Asura bērniem, tiem lielkungiem un valdniekiem, kas bija
tuvumā, kas bija apģērbti pilnās bruņās, jātnieki, kas uz
zirgiem jāj, visnotaļ iekārojami jaunekļi. **13** Tad Es redzēju,
ka viņa bija sagānīta, viņām abām bija vienāds ceļš. **14**
Tomēr šī vēl vairāk dzina maucību, jo kad viņa pie sienas
redzēja nomālētus vīrus, Kaldeju tēlus, ar sarkanumu
rakstītus, **15** Apjoztus ar jostu ap saviem gurniem un ar
augstām cepurēm uz savām galvām, kas visi kā valdītāji
izskatījās, tā kā Bābeles bērni Kaldejā, savā dzimtenē, - **16**
Tad viņa pret tiem iekarsa, kad viņas acis tos ieraudzīja,
un sūtīja vēstnešus pie tiem uz Kaldeju. **17** Un Bābeles
dēli nāca pie viņas uz kārības gultu un sagānīja viņu
ar savu maukošanu, un viņa ar tiem sagānījās; un tad
viņas dvēsele viņus apnika. **18** Un kad viņa parādīja savu
maucību un atsedza savu kaunumu, tad Mana dvēsele
viņu apnika, tā kā Mana dvēsele bija apnikusi viņas māsu.
19 Bet viņa vairot vairoja savu maukošanu un pieminēja
savas jaunības dienas, kur viņa bija maukojusi Ēģiptes
zemē. **20** Un viņa iekarsa pret saviem drauģeļiem, kuru
miesa ir kā ēzeļu miesa un kuru braulums(sēkla) ir kā
ērzeļu braulums. **21** Tā tu esi atjaunojusi savas jaunības
bezkaunību, kur tie no Ēģiptes aptaustīja tavas krūtis,
tavas jaunības krūšu dēļ. **22** Tādēļ, ak Aāliba, tā saka
Tas Kungs Dievs, redzi, Es pamodināšu pret tevi tavus
drauģeļus, no kuriem tava dvēsele ir nogriezusies, un tos

atvedīšu visapkārt pret tevi, **23** Bābeles dēlus un visus
Kaldejus, Pekodu un Šou un Kou un visus Asura dēlus
līdz ar tiem, iekārojamus jaunekļus, kas visi ir lielkungi
un valdnieki, virsnieki un cienīgi, kas visnotaļ jātnieki
uz zirgiem. **24** Un tie nāks pret tevi ar ratiem, vāģiem
un riteņiem un ar tautu pulkiem; ar krūšu bruņām un
priekšturamām bruņām un dzelzs cepurēm tie pret tevi
apmetīsies visapkārt. Un Es viņiem pavēlēšu sodu, un tie
tevi sodīs pēc savām tiesām. **25** Un Es pie tevis parādīšu
savu karstumu un tie pret tevi turēsies bargi: tie tev
nocirtīs degunu un ausis, un kas no tevis atliek, tas kritīs
caur zobenu. Tie atņems tavus dēlus un tavas meitas, un
kas no tevis atliek, to uguns aprīs. **26** Arī tavas drēbes tie
tev novilks un noņems tavu jaukumu. **27** Tā Es darīšu galu
tavai bezkaunībai un tavai maukošanai, kas no Ēģiptes
zemes, ka tu savas acis vairs uz tiem nepacel un Ēģipti
vairs nepiemini. **28** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: redzi,
Es tevi nodošu rokā tiem, ko tu ienīsti, rokā tiem, ko
tava dvēsele apnikusi. **29** Tie ar tevi darīs kā ienaidnieki,
un noņems visu tavu sagādu un tevi pametīs kailu un
pliku, ka tavs mauku kaunums top atsegts līdz ar tavu
bezkaunību un ar tavu maucību. **30** Tas tev notiks, tāpēc
ka tu pagāniem pakaļ esi maukojusi un ar viņu elkiem
sagānījusies. **31** Savas māsas ceļu tu esi staigājusi, tāpēc Es
viņas biķeri došu tavā rokā. **32** Tā saka Tas Kungs Dievs:
tavas māsas biķeris tev jādzer, tas dziļais un platais, kur
daudz saiet iekšā; par apsmieklu un kaunu tas būs. **33** Tu
būsi pilna reibuma un skumības, tavas māsas Samarijas
biķeris ir spaidu un vaidu biķeris. **34** Tu to dzersi un

izlaizīsi un satrieksi viņa gabalus un saplosīsi tavas krūtis,
jo Es to esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. **35** Tāpēc tā
saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka tu Mani esi aizmirsusi un
Mani aiz muguras metusi, tad arī nes savu bezkaunību un
maucību. **36** Un Tas Kungs sacīja uz mani: cilvēka bērns,
vai tu negribi Aālu un Aālibu tiesāt? Tad teici tām viņu
negantības. **37** Jo tās pārkāpušas laulību, un asinis ir viņu
rokās, un ar saviem elkiem tās pārkāpušas laulību, saviem
bērniem, ko Man bija dzemdējušas, tās ir likušas caur
uguni iet, viņiem par barību. **38** Tad tās Man vēl to ir
darījušas: to brīdi tās Manu svēto vietu darījušas nešķīstu
un sagānījušas Manas svētās dienas. **39** Jo kad tās bija
nokāvušas savus bērnus saviem elkiem, tad tās tai pašā
dienā nāca Manā svētā vietā, to sagānīt, un redzi, tā tās ir
darījušas Manā namā. **40** Tās arī pēc vīriem ir sūtījušas,
kam no tālienes bija jānāk; kad vēstnesis uz turieni tapa
sūtīts, redzi, tad tie nāca; priekš tiem tu mazgājies un
svaidīji savas acis un izgreznojies ar skaistumu, **41** Un
sēdēji uz krāšņa sēdekļa, un tam priekšā stāvēja sataisīts
galds, un uz tā tu liki Manas kvēpināmās zāles un Manu
eļļu. **42** Un tur atskanēja nebēdnīgs troksnis un pie tā
lielā vīru pulka tika atvesti dzērāji no tuksneša, tie lika
roku sprādzes ap viņu rokām un krāšņus kroņus uz viņu
galvām. **43** Un Es sacīju par to, kas veca palikusi maucībā,
vai ar to arīdzan vēl maukot maukosies? **44** Un tie pie tās
iegāja, kā iet pie maukas, tā tie iegāja pie Aālas un pie
Aālibas, tām bezkaunīgām sievām. **45** Tāpēc taisni vīri
viņas sodīs pēc laulības pārkāpēju un asins izlējēju tiesas,
jo tās ir laulības pārkāpējas un asinis ir viņu rokās. **46** Jo

tā saka Tas Kungs Dievs: es atvedīšu pret tām pulku, un
tās nodošu par laupījumu un postu. 47 Un tas pulks viņas
nomētās ar akmeņiem, un tās sasitīs ar saviem zobeniem,
tie nokaus viņu dēlus un viņu meitas un sadedzinās
viņu namus ar uguni. 48 Tā Es izdeldēšu to bezkaunību
no zemes, ka visas sievas dabū mācību, ka tās nedara
pēc jūsu bezkaunības. 49 Tā jūsu bezkaunība jums taps
uzlikta, un jūs nesīsiet savu elku grēkus un samanīsiet, ka
Es esmu Tas Kungs.

24 Un Tā Kunga vārds notika uz mani devītā gadā,
desmitā mēnesī, desmitā mēneša dienā, sacīdams: 2
Cilvēka bērns, uzraksti sev šīs dienas, šīs pašas dienas
vārdu: Bābeles ķēniņš šai dienā ir apmeties pret
Jeruzālemi. 3 Saki līdzību pret to atkāpēju sugu un saki
uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: cel podu pie uguns, cel
to klāt, ielej arīdzan ūdeni iekšā. 4 Saliec tos gabalus tur
iekšā, visus labos gabalus, cisku un pleci, pildi to ar tiem
visulabākiem kauliem. 5 Ņem no visulabākām avīm un
iekuri arī uguni apakš tiem kauliem, lai labi vārās, un
kauli, kas iekšā, lai labi izvārās. 6 Tādēļ tā saka Tas Kungs
Dievs: Ak vai tai asins pilsētai, tam podam, kas sarūsējis
un kam rūsa negrib noiet. Gabalu pēc gabala ņem ārā,
meslus par to nemet. 7 Jo viņas asinis ir viņas vidū, viņa
tās ir izlējusi uz kailas klints un tās nav izgāzusi zemē, ka
pīšļi tās apklātu. 8 Sūtīt bardzību un parādīt atriebšanu,
Es viņas asinis esmu licis izliet uz kailas klints, ka netop
apklātas. 9 Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: Ak vai, tai
asins pilsētai! Arī es kurināšu uguni lielu. 10 Pienesi
daudz malkas, iededzini uguni, savāri gaļu, un zāļo to

ar zālēm, un lai tie kauli savārās. **11** Pēc tam cel viņu
tukšu uz oglēm, lai tas top karsts un lai viņa varš nodeg
sarkans un viņa netīrums, kas tur iekšā, izkūst, un viņa
rūsa top izdeldēta. **12** Viņš dara lielu pūliņu, un viņa rūsa
negrib noiet, viņa rūsa pastāv ugunī **13** Tavas negantās
nešķīstības dēļ; tādēļ ka Es tevi esmu šķīstījis, un tu neesi
palikusi šķīsta, tad tu no savas nešķīstības vairs netapsi
šķīsta, kamēr Es Savu bardzību pie tevis bušu izdarījis. **14**
Es Tas Kungs to esmu runājis, tā būs, un to Es darīšu, Es no
tā neatstāšos un nesaudzēšu un neapželošos; pēc taviem
ceļiem un pēc taviem darbiem tevi sodīs, saka Tas Kungs
Dievs. **15** Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams:
16 Cilvēka bērns, redzi, Es atņemšu tavu acu jaukumu
caur vienu sitienu; tomēr tev nebūs žēloties nedz raudāt
nedz asaras izliet. **17** Nopūties klusiņām, necel raudas par
mirušiem. Bet uzsien savu cepuri un apvelc savas kurpes
kājās, neaptin savu muti, tev arī nebūs ēst raudu maizi.
18 Tā es runāju uz tiem ļaudīm no rīta, un vakarā mana
sieva nomira. Un es darīju no rīta, kā man bija pavēlēts.
19 Tad tie ļaudis uz mani sacīja: vai tu negribi mums
stāstīt, kādēļ mums šīs lietas rāda, ka tu tā dari? **20** Un es
uz tiem sacīju: Tā Kunga vārds uz mani noticis sacīdams:
21 Saki Israēla namam: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es
sagānīšu Savu svēto vietu, jūsu lepno stiprumu, jūsu acu
jaukumu un jūsu dvēseļu mīlību, un jūsu dēli un jūsu
meitas, ko jūs esat atstājuši, kritīs caur zobenu. **22** Tad jūs
darīsiet, kā Es esmu darījis, muti jūs neaptīsiet un raudu
maizi neēdīsiet. **23** Un jūsu cepures būs uz jūsu galvām
un jūsu kurpes jūsu kājās. Jūs nežēlosities nedz raudāsiet,

bet iznīksiet savos noziegumos, un vaidēsiet cits pret
citu. 24 Tā Ecehiēls jums būs par zīmi; itin kā viņš darījis,
tā jūs darīsiet; kad tas notiks, tad jūs samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs Dievs. 25 Un tu, cilvēka bērns, vai tas
nebūs tai dienā, kad Es no tiem atņemšu viņu drošumu,
viņu slavu un prieku, viņu acu jaukumu un viņu dvēseles
mīlību, viņu dēlus un viņu meitas, 26 Tai dienā nāks pie
tevis viens, kas izglābies un to tavām ausīm stāstīs. 27 Tai
dienā tava mute atvērsies kā arī tam izglābtam, un tu
runāsi un nebūsi vairs mēms. Tā tu būsi par brīnuma
zīmi un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs.

25 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: 2
Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Amona bērniem un
sludini pret tiem. 3 Un saki uz Amona bērniem: klausiet
Tā Kunga Dieva vārdu! Tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka
jūs par Manu svēto vietu sakāt: re, re! Tā ir sagānīta! Un
par Israēla zemi: tā ir izpostīta! Un par Jūda namu: tie ir
cietumā gājuši! - 4 Tādēļ redzi, Es tevi nodošu austruma
bērniem par mantību, ka tie tavā vidū uzceļ savas teltis
un tavā vidū uztaisa savas māju vietas; tie ēdīs tavus
augļus un dzers tavu pienu. 5 Un Es Rabu darīšu par
kamieļu ganību un Amona bērnus par avju laidaru, un jūs
samanīsiet, ka Es esmu Tas Kungs. 6 Jo tā saka Tas Kungs
Dievs: tādēļ ka tu esi plaukšķinājusi ar rokām un situsi ar
kājām un no visas sirds lepni(nievājot) esi priecājusies
par Israēla zemi, 7 Tāpēc redzi, Es izstiepšu Savu roku
pret tevi un tevi nodošu pagāniem par laupījumu un tevi
izdeldēšu no tautām un tevi nomaitāšu no valstīm; Es
tevi izdeldēšu, un tu samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs. 8

Tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka Moabs un Seīrs saka:
redzi, Jūda nams ir tā kā visi pagāni, - **9** Tādēļ redzi, Es
atvēršu Moaba sānus no tām pilsētām, no viņa robežu
pilsētām sākot, viņa zemes jaukumu, Betjesivotu, Baāl
Meonu un līdz Kiriataīmai, **10** Austruma bērniem klāt
pie Amona bērniem Es viņu atdošu par mantību, tā kā
Amona bērni starp tautām vairs netaps pieminēti. **11**
Un Es turēšu tiesu par Moabu, un tie samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs. **12** Tā saka Tas Kungs Dievs: tādēļ ka
Edoms ar atriebšanu ir atriebies pret Jūda namu, un
tie ļoti ir noziegušies, pie tiem atriebdamies, **13** Tādēļ
tā saka Tas Kungs Dievs: Es izstiepšu Savu roku pret
Edomu un izdeldēšu no viņa cilvēkus un lopus, un Es
to darīšu par posta vietu, un tie kritīs caur zobenu no
Temana līdz Dedanam. **14** Un Es atriebšos pie Edoma
caur Savu Israēla ļaužu roku, un tie ar Edomu darīs pēc
Manas dusmības un pēc Manas bardzības, tā tie samanīs
Manu atriebšanu, saka Tas Kungs Dievs. **15** Tā saka Tas
Kungs Dievs: tādēļ ka Fīlisti atriebušies un no sirds lepni
atriebušies uz izdeldēšanu pēc veca ienaida, **16** Tādēļ tā
saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es izstiepju Savu roku pār
Fīlistiem un izdeldēšu Krietus un nomaitāšu tos atlikušos
jūrmalā, **17** Un Es pie tiem izdarīšu lielu atriebšanu ar
bargām sodībām, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs,
kad Es Savu atriebšanu pie tiem būšu izdarījis.

26 Un notikās vienpadsmitā gadā, pirmā mēneša dienā,
tad Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Cilvēka
bērns! Tāpēc ka Tirus par Jeruzālemi sacījis: redzi, tautu
vārti ir nolauzti, nu pie manis griežas, es nu pildīšos,

viņa ir postīta! **3** Tādēļ tā saka Tas Kungs Dievs: redzi,
Es celšos pret tevi, ak Tiru, un atvedīšu pagānu pulkus
pret tevi, kā jūra ceļas ar saviem viļņiem. **4** Tie postīs
Tirus mūrus un nolauzīs viņa torņus, un Es nomēzīšu
viņa pīšļus no viņa un to darīšu par kailu klinti **5** Kur
tīklus izplētīs jūras vidū; jo es to esmu runājis, saka Tas
Kungs Dievs; un tas būs tautām par laupījumu. **6** Un viņa
ciemi laukā ar zobenu taps apkauti un samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs. **7** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es
atvedīšu pret Tiru NebukadNecaru, Bābeles ķēniņu, to
ķēniņu ķēniņu no ziemeļiem, ar zirgiem un ratiem un
jātniekiem un lieliem ļaužu pulkiem. **8** Viņš apkaus tavus
ciemus laukā ar zobenu un taisīs pret tevi bulverķus
un uzmetīs pret tevi valni un uzcels pret tevi sedzamas
bruņas. **9** Un viņš cels savus āžus pret taviem mūriem
un nolauzīs tavus torņus ar saviem dzelzs ieročiem. **10**
Putekļi no viņa zirgu pulka tevi apklās. Tavi mūri drebēs
no jātnieku un riteņu un ratu trokšņa, kad viņš ieies pa
taviem vārtiem, kā ieiet salauztā pilsētā. **11** Viņš samīs
ar savu zirgu nagiem visas tavas ielas; tavus ļaudis viņš
nokaus ar zobenu un nogāzīs pie zemes tavus stipros
pīlārus. **12** Un tie laupīs tavu padomu un postīs tavas
preces un nolauzīs tavus mūrus un apgāzīs tavus skaistos
namus un nometīs tavus akmeņus un tavus kokus un
tavus pīšļus ūdenī. **13** Tad Es darīšu galu tavu dziesmu
skaņai un tavu kokļu balsi vairs nedzirdēs. **14** Un Es tevi
darīšu par kailu klinti, tu būsi vieta, kur izplēst tīklus, tu
vairs netapsi uztaisīts; jo Es, Tas Kungs, to esmu runājis,
saka Tas Kungs Dievs. **15** Tā saka Tas Kungs Dievs pret

Tiru: vai tās salas no tavas krišanas trokšņa netrīcēs,
kad ievainotie vaidēs, kad kautin kausies tavā vidū? **16**
Un visi jūras lielkungi nokāps no saviem goda krēsliem
un nometīs savus svārkus un novilks savas izrakstītās
drēbes; tie apģērbsies ar trīcēšanu, apsēdīsies zemē un
ik acumirkli drebēs un iztrūcināsies par tevi. **17** Un tie
par tevi sāks raudu dziesmu un uz tevi sacīs: Ak vai, kā
tu esi bojā gājusi, ļaužu pilnā jūras pilsēta, tu slavenā
pilsēta, kas bija varena uz jūras, pati un viņas iedzīvotāji,
kas izbiedēja visus, kas gar viņu dzīvoja! **18** Nu salas trīc
tavas krišanas dienā, tiešām salas jūrā dreb par tavu
galu. **19** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: kad Es tevi darīšu
par postītu pilsētu, tā kā tās pilsētas, kur vairs nedzīvo,
kad Es jūru pār tevi vedīšu, un liels ūdens tevi apklās,
20 Tad Es tevi metīšu zemē pie tiem, kas grimuši bedrē,
pie tiem senajiem ļaudīm, un Es tevi nostumšu zemē,
apakšējās un tukšās zemes vietās mūžīgi, pie tiem, kas
nogrimuši bedrē, tā ka iekš tevis nedzīvos; bet jaukumu
Es celšu dzīvo zemē. **21** Es tev darīšu briesmīgu galu, un
tu vairs nebūsi; kad tevi meklēs, tad tevi ne mūžam vairs
neatradis, saka Tas Kungs Dievs:

27 Un Tā Kunga vārds notika uz mani sacīdams: **2** Tu
tad, ak cilvēka bērns, uzņem raudu dziesmu par Tiru, **3**
Un saki uz Tiru, kas dzīvo pie jūras ostām un tirgojās ar
tautām daudz salās: tā saka Tas Kungs Dievs: ak Tiru,
tu saki: es esmu brīnum skaists. **4** Tavas robežas ir
jūras vidū, tavi cēlēji tevi darījuši brīnum skaistu. **5**
Tie visus tavus galdus ir taisījuši no Senira priedēm,
tie ņēmuši ciedru kokus no Lībanus, tev taisīt masta

kokus. **6** Tavus airus tie taisījuši no Basanas ozoliem,
tavus galdus tie taisījuši no ziloņkauliem uz dārgu priežu
koka no Ķitim krastiem. **7** Dārgs audekls ar izrakstītu
darbu no Ēģiptes bija tavs zēģelis, tev par karogu; no
zila un sarkana purpura no Elisus salām bija tavi apsegi.
8 Sidonas un Arvadas iedzīvotāji bija tavi airētāji; tavi
gudrie, ak Tiru, bija pie tevis tavi stūrētāji. **9** Ģebalas
vecaji un viņas gudrie bija pie tevis, izlabot tavu laivu
plaisumus. Visas jūras laivas un visi laivinieki bija pie
tevis, izmainīt tavas preces. **10** Persieši un Lidieši un
Libieši bija tavā karaspēkā tavi karavīri; priekšturamās
bruņas un dzelzs cepures tie pie tevis uzkāra; tie tevi
greznoja. **11** Arvadas bērni un tavs spēks bija visapkārt
uz taviem mūriem, un sargi bija uz taviem torņiem, tie
uzkāra savas priekšturamās bruņas visapkārt pie taviem
mūriem; tie tevi darīja brīnum skaistu. **12** Taršišs tirgojās
ar tevi ar daudz un dažādām precēm: sudrabu, dzelzi, alvu
un svinu noveda tavos tirgos. **13** Javans, Tubals un Mešehs,
tie bija tavi veikalnieki: ar cilvēkiem un vara lietām tie ar
tevi tirgojās. **14** No Togarmas nama noveda tavos tirgos
braucamus un jājamus zirgus un zirgēzeļus. **15** Dedana
bērni bija tavi veikalnieki, daudz salas tirgojās caur tavu
roku; ziloņkaulus un ebon kokus(melnkoks) tie tev atdeva
par maksu. **16** Sīrija ar tevi tirgojās tavu daudzkārtīgu
amata darbu dēļ: rubīnus, purpuru un rakstītu darbu,
dārgu audekli un dārgas krelles un dārgus akmeņus tie
noveda tavos tirgos. **17** Jūda un Israēla zeme, tie bija tavi
veikalnieki: kviešus no Minites un saldi smaržīgas zāles
un medu un eļļu un balzamu tie mainīja tavos tirgos.

18 Damaskus ar tevi tirgojās tavu daudzkārtīgu amata
darbu dēļ ar dažādām precēm, ar saldu vīnu un baltu
vilnu. **19** Vedans un UzalaJavans veda uz taviem tirgiem
izstrādātu dzelzi; kasīju un kalmu tie pie tevis izmainīja.
20 Dedans ar tevi tirgojās ar skaistām vadmalām priekš
segliem. **21** Arābija un visi Ķedara lielkungi, tie tirgojās
caur tavu roku, ar jēriem un auniem un āžiem tie ar
tevi tirgojās; **22** Sabas un Raēmas veikalnieki, tie ar tevi
tirgojās; visādas dārgas zāles, dārgus akmeņus un zeltu tie
noveda tavos tirgos. **23** Harans un Kane un Edens, Zebas,
Asura un Ķilmada veikalnieki ar tevi tirgojās. **24** Tie bija
tavi veikalnieki ar dārgām drēbēm, ar purpura ziliem un
raibi austiem mēteļiem un ar strīpainām (grīdas)segām
un ar pītām un tītām virvēm tavos tirgos. **25** Taršiša laivas
bija tās vedējas uz taviem tirgiem. Un tu tapi bagāts un
augstā godā celts jūru vidū. **26** Tavi laivinieki tevi veda pa
vareniem ūdeņiem, bet rīta vējš tevi satriecis jūru vidū.
27 Tava manta un tavas preces un tava tirgošana, tavi
laivinieki un tavi stūrmaņi un tavi laivu taisītāji, un kas
ar tevi tirgojās, un visi tavi karavīri, kas pie tevis, un visa
tava draudze, kas tavā vidū, kritīs jūras vidū tai dienā, kad
tu iesi bojā. **28** No tavu laivinieku brēkšanas lauki drebēs.
29 Un visi airētāji, stūrmaņi ar visiem jūras laiviniekiem
izkāps no savām laivām un stāvēs uz zemes. **30** Un tie
par tevi brēks un gauži kliegs un metīs pīšļus uz savām
galvām, - tie vārtīsies pelnos. **31** Tie tevis dēļ apcirpsies
un apjozīs maisus un raudās par tevi ar dvēseles rūgtumu
un gaužām žēlabām. **32** Un tie vaidēdami par tevi sāks
raudu dziesmu un vaidēs par tevi un sacīs: kas ir kā Tirus,

tā izdeldēts jūras vidū? **33** Kad tavas preces jūrā tapa
vestas, tad tu daudz tautas pieēdināji ar savām dažādām
mantām, un ar savu tirgošanu tu ķēniņus virs zemes esi
darījis bagātus. **34** Bet nu, kad tu no jūras esi satriekts
dziļos ūdeņos, tad tava tirgošana un visa tava draudze
tavā vidū ir gājusi bojā. **35** Visi salu iedzīvotāji par tevi
iztrūcinājās, un viņu ķēniņiem mati cēlās stāvu, viņu
vaigi nobāl. **36** Tie veikalnieki pa tautām svilpo par tevi;
tu esi galu ņēmis ar briesmām un nebūsi vairs mūžīgi.

28 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2**
Cilvēka bērns, saki uz Tirus valdnieku: tā saka Tas Kungs
Dievs: Tāpēc ka tava sirds lepojās un saka, es esmu dievs,
es sēžu uz dieva krēsla jūru vidū, un tu tomēr esi cilvēks
un ne Dievs, un tu pacēli savu sirdi, kā Dieva sirdi; **3** Redzi,
tu esot gudrāks nekā Daniēls, tev nekas neesot ne apslēpts
ne tumšs. **4** Caur savu gudrību un caur savu saprašanu
tu sev esot dabūjis spēku un krājis zeltu un sudrabu pie
savas mantas. **5** Caur savu lielo gudrību tu tirgodamies
esot vairojis savu bagātību, un tava sirds lepojās tavas
bagātības dēļ. **6** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs, tādēļ
ka tu savu sirdi esi paaugstinājis, kā Dieva sirdi, **7** Tad
redzi, Es vedīšu svešus pār tevi, tos visbriesmīgākos starp
tautām; tie izvilks savus zobenus pār tavu jauko gudrību
un apgānīs tavu spožumu. **8** Tie tevi nometīs bedrē, un
tu nomirsi kā nokauti mirst pat jūru vidū. **9** Vai tu tad
sava kāvēja priekšā sacīsi: es esmu dievs, un tu tomēr
esi cilvēks un ne Dievs, un esi sava kāvēja rokā? **10** Tu
nomirsi kā neapgraizītie mirst caur svešu roku; jo Es to
esmu runājis, saka Tas Kungs Dievs. **11** Atkal Tā Kunga

vārds notika uz mani sacīdams: **12** Cilvēka bērns! Sāc
raudu dziesmu par Tirus ķēniņu un saki uz viņu: tā saka
Tas Kungs Dievs: tu kārtības zieģelis, pilns gudrības un
liela skaistuma, **13** Tu biji Edenē, Dieva dārzā, visādi dārgi
akmeņi bija tavs apsegs: sardi, topāzi, dimanti, turķisi,
oniķi, jaspisi, safīri, ametisti, smaragdi un zelts. Tavas
bungas un tavas stabules skanēja tavā priekšā, tai dienā,
kad tevi (par ķēniņu) cēla, tās bija gatavas. **14** Tu biji
svaidīts ķerubs, kas sargā; Es tevi tā biju iecēlis: tu biji uz
Dieva svētā kalna, tu staigāji degošu akmeņu vidū. **15**
Tu biji skaidrs savos ceļos, no tās dienas, kad tevi (par
ķēniņu) cēla, kamēr bezdievība pie tevis tapa atrasta. **16**
Caur tavu lielo tirgošanos tava sirds pildījās ar netaisnību,
un tu esi apgrēkojies; tāpēc Es tevi izmetu kā sagānītu no
Dieva kalna un izdeldu tevi, to ķerubu, kas sargā, no to
degošo akmeņu vidus nost. **17** Tava sirds lepojās tava
skaistuma dēļ, tu savu gudrību esi pazaudējis caur savu
spožumu, tāpēc Es tevi metu pie zemes un lieku tevi
par mācību ķēniņiem. **18** Ar savu noziegumu pulku caur
savu netaisno tirgošanos tu esi sagānījis savus svētumus.
Tāpēc Es lieku ugunij iziet no tava vidus; tas tevi aprīs,
un Es tevi daru par pelniem virs zemes, priekš visu acīm,
kas tevi ierauga. **19** Visi, kas tevi pazīst starp tautām,
par tevi iztrūcinājās; tu esi galu ņēmis ar briesmām un
nebūsi vairs mūžīgi. **20** Atkal Tā Kunga vārds uz mani
notika sacīdams: **21** Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret
Sidonu un sludini pret to. **22** Un saki: tā saka Tas Kungs
Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, Sidona, un pagodināšos
tavā vidū, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad

Es tiesu nesīšu pār viņu un svēts parādīšos pie viņas.
23 Jo Es sūtīšu mēri pie viņas un asinis pa viņas ielām,
un kautie kritīs viņas vidū caur zobenu, kas visapkārt
nāks pret viņu, un tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs. 24
Un Israēla namam vairs nebūs asu ērkšķu, nedz sāpīgu
dadžu no visiem tiem apkārtējiem, kas tos vajā, un tie
samanīs, ka Es esmu Tas Kungs Dievs. 25 Tā saka Tas
Kungs Dievs: kad Es Israēla namu sapulcināšu no tām
tautām, starp kurām tie izkaisīti, un Es pie viņiem svēts
parādīšos priekš pagānu acīm, tad tie dzīvos savā zemē,
ko Es savam kalpam Jēkabam esmu devis. 26 Un tie tur
dzīvos droši un uztaisīs namus un dēstīs vīna dārzus.
Tiešām, tie dzīvos droši, kad Es tiesu nesīšu pret visiem
tiem apkārtējiem, kas tos vajājuši, un tie samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs, viņu Dievs.

29 Desmitā gadā, desmitā mēnesī, divpadsmitā mēneša
dienā, Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 2 Cilvēka
bērns, griez savu vaigu pret Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un
sludini pret viņu un pret visu Ēģipti. 3 Runā un saki: tā
saka Tas Kungs Dievs: Es celšos pret tevi, Faraonu, Ēģiptes
ķēniņ, tu lielais jūras zvērs, kas savu upju vidū guļ un
saka: mana upe ir mana, un to es sev esmu taisījis. 4
Bet Es likšu makšķeri tavā pažoklī, un likšu tavu upju
zivīm pielipt pie tavām zvīņām, un izvilkšu no tām upēm
tevi un visas tavu upju zivis, kas līp pie tavām zvīņām. 5
Un Es tevi nometīšu tuksnesī, tevi, un visas tavu upju
zivis; tu kritīsi uz lauku, tu netapsi sakrāts nedz salasīts;
zvēriem virs zemes un putniem apakš debess Es tevi
dodu par barību. 6 Un visi Ēģiptes iedzīvotāji samanīs,

ka Es esmu Tas Kungs, tāpēc ka tie bijuši niedru stobrs
Israēla namam. **7** Kad tie tevi satvēra rokā, tad tu lūzi
un tiem pāršķēli sānus, un kad tie uz tevi atspiedās,
tad tu salūzi un darīji tiem gurnus slābanus. **8** Tāpēc tā
saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es vedīšu pār tevi zobenu
un no tevis izdeldēšu cilvēkus un lopus. **9** Un Ēģiptes
zeme taps postā un par tuksnesi, un tie samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs, tāpēc ka viņš sacījis: tā upe ir mana,
es to esmu darījis. **10** Tad nu redzi, Es celšos pret tevi
un pret tavām upēm, un darīšu Ēģiptes zemi par tukšu
posta vietu, no Migdalas līdz Ziēnei un līdz Moru zemes
robežām. **11** Pa viņu cilvēka kāja nestaigās, un arī lopa
kāja pa viņu neies un tur nedzīvos caurus četrdesmit
gadus. **12** Jo Es Ēģiptes zemi darīšu par posta vietu
starp postītām zemēm, un viņas pilsētas būs postā starp
postītām pilsētām četrdesmit gadus, un Es ēģiptiešus
izkaisīšu starp tautām un tos izputināšu pa valstīm. **13**
Tomēr tā saka Tas Kungs Dievs: kad četrdesmit gadi būs
pagalam, tad Es sapulcināšu ēģiptiešus no tām tautām,
kurp tie bija izkaisīti. **14** Un Es pārvedīšu ēģiptiešus
no cietuma un tos atkal atvedīšu Patrus zemē, viņu
dzimtā zemē, un tur tie būs viena maza valsts. **15** Un
tā būs mazāka nekā citas valstis un necelsies vairs pār
tām tautām, jo Es viņus mazināšu, lai nevalda vairs pār
tautām. **16** Un Israēla namam tie vairs nebūs par atspaidu,
atgādinādami noziegumu, kad pēc viņiem skatās; bet
tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs Dievs. **17** Un notikās
divdesmit septītā gadā, pirmā mēnesī, pirmā mēneša
dienā, tad Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **18**

Cilvēka bērns! Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, savam
karaspēkam licis grūtu darbu darīt pret Tiru; visas galvas
ir plikas un visi pleci noberzti; tomēr nedz viņam nedz
viņa karaspēkam nekāda alga nav tikusi Tirus dēļ, par to
grūto darbu, kas viņam pret to bijis. **19** Tāpēc tā saka Tas
Kungs Dievs: Nebukadnecaram, Bābeles ķēniņam, Es došu
Ēģiptes zemi, un viņš aizvedīs visu viņas pulku un laupīs
viņas laupījumu un mantos viņas mantu, un tā būs tā
alga viņa karaspēkam. **20** Par darba algu Es tam atdošu
Ēģiptes zemi, par to darbu, ko tie Man darījuši, saka Tas
Kungs Dievs. **21** Tai dienā Es likšu izplaukt Israēla nama
ragam, un atdarīšu tev muti viņu vidū; un tie samanīs, ka
Es esmu Tas Kungs.

30 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2**
Cilvēka bērns, sludini un saki: tā saka Tas Kungs Dievs:
kauciet: Ak vai, tai dienai! **3** Jo tā diena ir tuvu, tiešām Tā
Kunga diena ir tuvu, diena tumši apmākusies, pagānu
laiks ir klāt. **4** Un zobens nāks Ēģiptes zemē, un Moru
zemē būs lielas sāpes, kad kautie kritīs Ēģiptes zemē, un
viņas pulki taps aizvesti, un viņas pamati taps nolauzti. **5**
Moru zeme un Libija un Lidija un visādi ļaudis un Kubs un
tās derības zemes bērni kritīs līdz ar viņiem caur zobenu.
6 Tā saka Tas Kungs: tiešām, Ēģiptes palīgi kritīs, un viņas
lepnais stiprums taps nogāzts, no Migdolas līdz Ziēnei tie
tur kritīs caur zobenu, saka Tas Kungs Dievs. **7** Un tie
taps postīti vidū starp postītām zemēm, un viņu pilsētas
būs starp postītām pilsētām; **8** Un tie samanīs, ka Es esmu
Tas Kungs, kad Es uguni kuršu Ēģiptes zemē, un visi viņas
palīgi taps satriekti. **9** Tai dienā no Manis izies vēstneši ar

laivām, iztrūcināt Moru zemi, kas droši dzīvo, un pie tiem
būs lielas bēdas, tā kā Ēģiptes dienā, jo redzi, (tie) nāk!
10 Tā saka Tas Kungs Dievs: tiešām, Es nobeigšu Ēģiptes
pulkus caur Nebukadnecara, Bābeles ķēniņa, roku. **11**
Šis un viņa ļaudis līdz ar viņu, tie visbriesmīgākie starp
tautām, taps atvesti, postīt zemi, un izvilks savus zobenus
pret Ēģipti un piepildīs zemi ar nokautiem. **12** Un Es upes
darīšu sausas un zemi pārdošu tiem nikniem rokā, un
zemi un kas tur ir, Es izpostīšu caur svešinieku roku; Es
Tas Kungs to esmu runājis. **13** Tā saka Tas Kungs Dievs:
un Es izdeldēšu tos elkus un darīšu galu Nofas(Memfisas)
dievekļiem, un valdnieka vairs nebūs Ēģiptes zemē; un Es
sūtīšu izbailes pār Ēģiptes zemi. **14** Un Es izpostīšu Patrus
zemi, un kuršu uguni Coanā, un turēšu tiesu Noā: **15** Un
Es izgāzīšu Savu bardzību pār Sinu, Ēģiptes stiprumu,
un izdeldēšu tos pulkus Noā. **16** Un iededzināšu uguni
Ēģiptes zemē; Sina cietīs lielas sāpes, un No taps sašķelta,
un Nofa dienas vidū taps spaidīta. **17** Avenas un Pibozetes
jaunekļi kritīs caur zobenu, un pašas aizies cietumā. **18**
Un Takvanesā gaisma taps aptumšota, kad Es Ēģiptes
jūgu tur salauzīšu un viņas lepno stiprumu tur nobeigšu;
mākonis viņu apklās, un viņas meitas ies cietumā. **19** Tā
Es turēšu tiesu Ēģiptes zemē, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas
Kungs. **20** Un vienpadsmitā gadā, pirmā mēnesī, septītā
mēneša dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
21 Cilvēka bērns! Faraona, Ēģiptes ķēniņa, elkoni Es esmu
satriecis, un redzi, to nesasies, plāksteri neuzliks, ar
autiem neaptīs, un tas vairs neatspirgs, ka varētu zobenu
turēt. **22** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos

pret Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un satriekšu viņa elkoņus,
to stipro kā to satriekto, un Es viņa zobenam likšu izkrist
no viņa rokas. **23** Un Es ēģiptiešus izkaisīšu starp tautām
un tos izputināšu pa zemēm. **24** Un Es stiprināšu Bābeles
ķēniņa elkoņus, un Savu zobenu došu viņa rokā, bet
Faraona elkoņus Es satriekšu, ka tam viņa priekšā būs
vaidēt, tā kā ievainots vaid. **25** Tiešām, Es stiprināšu
Bābeles ķēniņa elkoņus, bet Faraona elkoņi nogurs, un
tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es Savu zobenu
došu Bābeles ķēniņam rokā, un viņš to pacels pār Ēģiptes
zemi. **26** Un Es izkaisīšu ēģiptiešus starp tautām un tos
izputināšu pa zemēm, lai tie atzīst, ka Es esmu Tas Kungs.

31 Un vienpadsmitā gadā, trešā mēnesī, pirmā mēneša
dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2** Cilvēka
bērns, runā uz Faraonu, Ēģiptes ķēniņu, un uz viņa
ļaužu pulku: kam tu esi līdzīgs savā augstībā? **3** Redzi,
Asurs bija ciedra koks uz Lībanus, skaistiem zariem un
kuplām lapām un slaiku augumu, un viņa galotne bija
iekš mākoņiem. **4** Ūdens viņu darīja lielu, un jūras dziļumi
viņu paaugstināja, viņa upes gāja apkārt ap dārziem, un
savus ūdeņus tas sūtīja pie visiem lauka kokiem. **5** Tāpēc
viņa augums bija augstāks pār visiem lauka kokiem, un
viņa zari vairojās un viņa zariņi plaukstot pagarinājās
caur to lielo ūdeni. **6** Visi putni apakš debess taisīja
ligzdas viņa zaros, un visi lauka zvēri vedās apakš viņa
zariem, un visas lielās tautas sēdēja viņa pavēnī. **7** Tā tas
bija skaists savā lielumā un savu zaru garumā, jo viņa
sakne bija pie daudz ūdeņiem. **8** Ciedru koki Dieva dārzā
viņu neaptumšoja un priedes viņa zariem nelīdzinājās,

un kļavu koki nebija tādi kā viņa zariņi, neviens koks
Dieva dārzā viņam nelīdzinājās skaistumā. **9** Es viņu biju
darījis tik skaistu caur viņa zaru pulku, ka visi Ēdenes
koki Dieva dārzā viņu apskauda. **10** Tāpēc tā saka Tas
Kungs Dievs: tādēļ ka tu tā biji cēlies garumā, un ka viņš
savu galotni izstiepis līdz padebešiem, un viņa sirds sava
augstuma dēļ lepojās, **11** Tāpēc Es viņu nodevu rokā tautu
varenajam, ar viņu darīt pēc patikšanas; Es viņu izdzinu
viņa bezdievības dēļ. **12** Un sveši, tie tautu briesmīgākie,
viņu nocirta un to nometa, viņa zari krita uz kalniem un
pa visām ielejām, un viņa zariņi tapa nogāzti visās zemes
gravās. Un visas zemes tautas aizgāja no viņa pavēņa
un viņu atstāja. **13** Visi putni apakš debess nolaidās uz
viņa, un visi lauka zvēri bija uz viņa zariem; **14** Lai nekādi
pie ūdens dēstīti koki nelepojās sava auguma pēc, un
savu galotni nestiepj līdz mākoņiem, un nekādi no ūdens
slacināti koki nepaļaujas uz sev pašiem sava augstuma
dēļ; jo tie visi nāvei ir nodoti uz zemes apakšu, cilvēka
bērnu vidū, pie tiem, kas grimst bedrē. **15** Tā saka Tas
Kungs Dievs: tai dienā, kad tas ellē nogrima, tad Es cēlu
bēdas, Es viņa dēļ apklāju dziļumus un aizturēju viņa
upes, un tie varenie ūdeņi apstājās, un Es darīju, ka
Lībanus viņa dēļ sērojās, un visi lauka koki nokalta viņa
dēļ. **(Sheol h7585)** **16** No viņa kritiena trokšņa Es pagānus
darīju drebam, kad Es viņu ellē nogrūdu pie tiem, kas
grimst bedrē. Un visi Ēdenes koki, tie izlasītie un labākie
uz Lībanus, visi no ūdens slacinātie koki iepriecinājās
zemes apakšā. **(Sheol h7585)** **17** Tie nogrima arīdzan līdz ar
viņu ellē pie tiem zobena nokautiem, kas kā viņa palīgi

bija sēdējuši viņa pavēnī starp tautām. (Sheol h7585) 18 Kam
starp Ēdenes kokiem tu tad esi līdzīgs godā un augstumā?
Arī tu tapsi nogrūsts ar Ēdenes kokiem zemes apakšā, tu
gulēsi vidū starp neapgraizītiem, pie zobenu nokautiem.
Tas ir Faraons un viss viņa ļaužu pulks, saka Tas Kungs
Dievs.

32 Un divpadsmitā gadā, divpadsmitā mēnesī pirmā
mēneša dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 2
Cilvēka bērns, sāc raudu dziesmu par Faraonu, Ēģiptes
ķēniņu, un saki uz viņu: ak tautu lauva, tu esi pagalam!
Un tu biji kā jūras zvērs jūrā un izlēci savās upēs un
sajauci ūdeņus ar savām kājām un samini upes. 3 Tā saka
Tas Kungs Dievs: Es tādēļ Savu tīklu izplētīšu pār tevi
daudz tautu sapulcē, kas tevi izvilks Manā tīklā. 4 Tad Es
tevi metīšu uz zemi, Es tevi nosviedīšu uz lauku un visiem
putniem apakš debess Es likšu mist uz tevis un visiem
zvēriem virs zemes no tevis pieēsties, 5 Un metīšu tavu
maitu uz kalniem un pildīšu tās ielejas ar tavām miesām.
6 Un Es dzirdināšu zemi ar tām asinīm, kas no tevis izplūst
līdz kalniem, un upes no tevis taps pildītas. 7 Un kad Es
tevi izdzēsīšu, tad Es apsegšu debesi un aptumšošu viņas
zvaigznes, sauli Es apklāšu ar mākoņiem, un mēneša
gaišums vairs nespīdēs. 8 Visus spožos debess spīdekļus
Es tevis dēļ aptumšošu un vedīšu tumsību pār tavu zemi,
saka Tas Kungs Dievs. 9 Es arī darīšu skumīgas daudz
tautu sirdis, kad Es tavu mocību iznesīšu starp tautām,
tanīs valstīs, ko tu nepazīsti. 10 Un Es darīšu, ka daudz
tautas par tevi iztrūcinājās, un viņu ķēniņiem mati celsies
stāvu par tevi, kad Es cilāšu Savu zobenu viņu priekšā, un

tie drebēs ik acumirkli ikviens par savu dvēseli tai dienā,
kad tu kritīsi. **11** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: Bābeles
ķēniņa zobens nāks pār tevi. **12** Un Es tavu pulku nogāzīšu
caur vareno zobeniem, tie visi ir tie visbriesmīgākie starp
tautām, tie izpostīs Ēģiptes lepnību, un viss viņas pulks
taps izdeldēts. **13** Un visus viņas lopus Es izdeldēšu pie tā
lielā ūdens, ka cilvēka kāja to vairs nesajauks, ir lopu
nags to nesajauks. **14** Tad Es viņu ūdeņus darīšu skaidrus
un viņu upēm likšu tecēt kā eļļai, saka Tas Kungs Dievs,
15 Kad Es Ēģipti būšu darījis par posta vietu, un zeme
no savas pilnības būs palikusi tukša, kad Es visus viņas
iedzīvotājus būšu kāvis, - tad samanīs, ka Es esmu Tas
Kungs. **16** Šī ir tā raudu dziesma, un tā jādzied; tautu
meitas šo raudu dziesmu dziedās; par Ēģipti un par visu
viņas ļaužu pulku tās dziedās šo raudu dziesmu, saka Tas
Kungs Dievs. - **17** Un divpadsmitā gadā, piecpadsmitā
mēneša dienā Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
18 Cilvēka bērns, žēlojies par Ēģiptes ļaužu pulku un
nogremdē to līdz ar tām lepno tautu meitām zemes
apakšā pie tiem, kas grimuši dziļumā. **19** Par ko tu nu
esi skaistāka? Kāp zemē un apgūlies pie neapgraizītiem.
20 Tie kritīs starp zobena nokautiem. Viņa ir nodota
zobenam; aizraujiet viņu ar visu viņas ļaužu pulku. **21** Tie
varoņu varenie un viņas palīgi ar viņu runās elles vidū:
tie ir nogrimuši, tie guļ starp neapgraizītiem un zobena
nokautiem. **(Sheol h7585)** **22** Tur ir Asurs ar visu savu ļaužu
pulku, viņu kapi ir visapkārt ap viņu; tie visi nokauti, caur
zobenu krituši. **23** Viņa kaps ir tai visdziļākā bedrē, un
viņa ļaužu pulks ir visapkārt ap viņa kapu; visi nokauti,

caur zobenu krituši, kas briesmas bija cēluši dzīvo zemē.
24 Tur ir Elams ar visu savu ļaužu pulku visapkārt ap viņa
kapu; tie visi nokauti, caur zobenu krituši; tie grimuši
neapgraizīti zemes apakšā, kas briesmas bija cēluši dzīvo
zemē, tie nes savu kaunu pie tiem, kas grimuši dziļumā.
25 Pie nokautiem cisas sataisītas viņam un visam viņa
ļaužu pulkam, viņu kapi ir visapkārt ap viņu; tie visi,
neapgraizīti, caur zobenu ir nokauti; tāpēc ka tie briesmas
cēluši dzīvo zemē, tie nes savu kaunu pie tiem, kas
grimuši dziļumā, - viņš guldināts nokauto vidū. **26** Tur ir
Mešehs un Tūbals ar visu savu ļaužu pulku, visapkārt
ap viņu ir viņu kapi, tie visi, neapgraizīti, ir nokauti ar
zobenu, tāpēc ka bija briesmas cēluši dzīvo zemē. **27**
Tie neguļ pie tiem krituši em neapgraizīto varoņiem, kas
ellē nogrimuši ar savām bruņām, kam zobeni likti apakš
galvām; viņu noziegumi nākuši pār viņu kauliem, tāpēc
ka bija varoņi par briesmām dzīvo zemē. **(Sheol h7585)** **28**
Arī tu tapsi satriekts neapgraizītu vidū un gulēsi pie
zobena nokautiem. **29** Tur ir Edoms, viņa ķēniņi un visi
viņa lielkungi, kas ar savu varoņu godu ir likti pie zobena
nokautiem; tie guļ pie neapgraizītiem un pie tiem, kas
grimuši dziļumā. **30** Tur ir visi ziemeļa valdnieki un visi
Sidonieši, kas nogrimuši pie nokautiem un kaunā likti,
lai gan ar savu varu bijuši par iztrūcināšanu, un tie guļ
neapgraizīti pie tiem, kas zobena nokauti, un nes savu
kaunu pie tiem, kas nogrimuši dziļumā. - **31** Faraons
tos redzēs un iepriecināsies ar visu savu ļaužu pulku; ar
zobenu ir nokauti, Faraons un viss viņa karaspēks, saka
Tas Kungs Dievs. **32** Jo Es viņam esmu licis briesmas celt

dzīvo zemē, un viņš ir nolikts neapgraizīto vidū pie tiem,
kas zobena nokauti, Faraons ar visu savu ļaužu pulku,
saka Tas Kungs Dievs.

33 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: **2**
Cilvēka bērns, runā uz savu ļaužu bērniem un saki uz
tiem: kad Es zobenu vedu pār kādu zemi, un tās zemes
ļaudis ņem vienu vīru no savām robežām un to iecelļ sev
par sargu, **3** Un viņš redz zobenu pār to zemi nākam un
pūš ar bazūni un pamāca tos ļaudis, **4** Un ja kas to bazūnes
skaņu dzirdēt dzird un neļaujas pamācīties, un zobens
nāk un ņem viņu nost, - šī asinis lai ir uz viņa galvas. **5**
Viņš dzirdēja bazūnes skaņu, bet nelikās pamācīties, viņa
asinis ir uz viņa. Bet kas ļaujas pamācīties, tas izglābs
savu dvēseli. **6** Bet kad tas sargs redz zobenu nākam
un nepūš ar bazūni, tā ka tie ļaudis netiek pamācīti, un
zobens nāk un ņem no tiem kādu dvēseli nost: tas gan
savā noziegumā ir noņemts, bet viņa asinis Es prasīšu no
tā sarga rokas. **7** Tu tad cilvēka bērns, Es tevi esmu licis
par sargu Israēla namam, ka tev nu no Manas mutes to
vārdu būs klausīt un tos pamācīt no Manas puses. **8** Kad
Es uz bezdievīgo saku. bezdievīgais, tu mirdams mirsi, un
tu nemāci bezdievīgo, lai atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad
bezdievīgais nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es
prasīšu no tavas rokas. **9** Bet ja tu bezdievīgo pamāci, lai
atgriežas no sava ceļa, un viņš neatgriežas no sava ceļa,
tad viņš mirs savā noziegumā, bet tu savu dvēseli esi
izglābis. **10** Tādēļ, cilvēka bērns, saki uz Israēla namu: jūs
runājiet tā un sakāt: mūsu pārkāpumi un mūsu grēki ir
uz mums, un mēs iekš tiem ejam bojā, kā tad mēs varam

dzīvot? **11** Saki uz tiem: tik tiešām kā Es dzīvoju, saka
Tas Kungs Dievs, Man nepatīk bezdievīgā nāve, bet ka
bezdievīgais atgriežas no sava ceļa un dzīvo. Atgriežaties,
atgriežaties no saviem ļauniem ceļiem. Jo kāpēc jūs gribat
mirt, jūs no Israēla nama? **12** Tu tad, cilvēka bērns, saki
uz savu ļaužu bērniem: taisno taisnība neizglābs viņa
pārkāpšanas dienā, un bezdievīgais savas bezdievības dēļ
neies bojā, kad tas atgriežas no savas bezdievības. Un
pats taisnais nevar dzīvot caur savu taisnību, kad viņš
apgrēkojās. **13** Kad Es uz taisno saku, ka tas dzīvot dzīvos,
un tas paļaujas uz savu taisnību un dara nepareizi, tad
visa viņa taisnība netaps pieminēta, bet viņš mirs tai
netaisnībā, ko viņš dara. **14** Un kad Es uz bezdievīgo saku:
tu mirdams mirsi, un tas atgriežas no saviem grēkiem un
dara tiesu un taisnību, **15** Tā ka bezdievīgais ķīlu atdod,
laupījumu maksā un staigā dzīvības likumos, nevienam
nedarīdams nepareizi, - tad tas dzīvot dzīvos un nemirs.
16 Visi viņa grēki, ko viņš darījis, viņam netaps pieminēti;
viņš darījis tiesu un taisnību, dzīvot viņš dzīvos. **17** Tomēr
tavu ļaužu bērni saka: Tā Kunga ceļš nav taisns! Bet
viņu ceļš nav taisns. **18** Kad taisnais nogriežas no savas
taisnības un dara nepareizi, tad viņš caur to mirs. **19** Un
kad bezdievīgais nogriežas no savas bezdievības un dara
tiesu un taisnību, tad viņš caur to dzīvos. **20** Bet jūs sakāt:
Tā Kunga ceļš nav pareizs. Es jūs tiesāšu, ikvienu pēc viņa
ceļiem, ak Israēla nams! - **21** Un notikās divpadsmitā gadā
pēc mūsu aizvešanas, desmitā mēnesī, piektā mēneša
dienā, tad viens pie manis atnāca, kas no Jeruzālemes
bija izglābies, un sacīja: tā pilsēta ir izkauta. **22** Bet Tā

Kunga roka vakarā, iepriekš tā izglābtā atnākšanas, bija
nākusi pār mani un atvērusi manu muti, pirms šis rītā
pie manis nāca, un mana mute palika atvērta, un es
nebiju vairs mēms. **23** Tad Tā Kunga vārds uz mani notika
sacīdams: **24** Cilvēka bērns! Tie, kas viņās posta vietās
dzīvo Israēla zemē, runā un saka: Ābrahāms bija viens
vienīgs un iemantoja to zemi, bet mūsu ir daudzi, tā zeme
mums ir dota par mantību. **25** Tādēļ saki uz tiem: tā saka
Tas Kungs Dievs: jūs ēdat asinis un paceļat savas acis uz
saviem elkiem un izlejat asinis, - un jūs to zemi gribat
paturēt par mantību? **26** Jūs stāvat uz savu zobenu, jūs
darāt negantību un apgānāt cits cita sievu, un jūs to zemi
gribat paturēt par mantību? **27** Tā tev uz viņiem būs sacīt:
tā saka Tas Kungs Dievs: tik tiešām kā Es dzīvoju, tie, kas
tais posta vietās dzīvo, kritīs caur zobenu, un to, kas uz
lauka, Es nodošu zvēriem par barību, un tie, kas stiprās
vietās un alās, mirs caur mēri. **28** Un to zemi Es darīšu
par posta vietu un tuksnesi, un viņas lepnais stiprums
beigsies, un Israēla kalni būs postā, ka tur neviens pāri
neies. **29** Tad tie samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kad Es to
zemi būšu darījis par posta vietu un par tuksnesi visas
viņu negantības dēļ, ko tie darījuši. **30** Un tu, cilvēka
bērns, tavu ļaužu bērni runā pret tevi istabās un nama
durvīs, un viens runā ar otru, ikviens ar savu brāli, un
saka: nāciet jel, dzirdēsim, kas tas tāds vārds, kas no Tā
Kunga nāk. **31** Un tie nāks pie tevis, tā kā ļaudis mēdz
nākt, un sēž tavā priekšā kā Mani ļaudis un klausa tavus
vārdus, bet tos nedara; jo tie ir mīlīgi ar savu muti, bet
viņu sirds dzenās mantai pakaļ. **32** Un redzi! Tu tiem esi

kā jauka dziesmiņa, kā skaista balss, kas labi skan, tādēļ
tie klausa tavus vārdus, bet tos nedara. 33 Bet kad nāks, -
un redzi, nāk! - Tad tie samanīs, ka pravietis ir bijis viņu
vidū.

34 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 2
Cilvēka bērns, sludini pret Israēla ganiem, sludini un saki
uz tiem, uz tiem ganiem: tā saka Tas Kungs Dievs: Ak vai,
Israēla ganiem, kas sevi pašus gana! Vai ganiem nebūs
avis ganīt? 3 Jūs ēdat tos taukus un apģērbjaties ar to
vilnu, jūs kaujat to baroto, bet tās avis jūs neganiet. 4 Tās
vājās jūs nespēcinājāt, un to neveselo jūs nedziedinājāt,
un to satriekto jūs nesasienat, un to aizdzīto jūs nenesāt
atpakaļ un to pazudušo jūs nemeklējāt, bet jūs valdāt pār
tiem bargi un ar grūtumu. 5 Tā tās izklīdušas, tāpēc ka
gana nebija, un paliek par barību visiem lauka zvēriem
un izklīst. 6 Manas avis maldās pa visiem kalniem un
pa visiem augstiem pakalniem, Manas avis izklīdušas pa
visu zemes virsu, un nav neviena, kas pēc tām skatās,
un neviena, kas tās meklē. 7 Tādēļ, gani, klausiet Tā
Kunga vārdu! 8 Tik tiešām kā Es dzīvoju, saka Tas Kungs
Dievs, tāpēc ka Manas avis ir tapušas par laupījumu, un
Manas avis visiem lauka zvēriem par barību, tāpēc ka
gana nebija, un ka Mani gani nelūko pēc Manām avīm,
bet tie gani gana sevi pašus, bet Manas avis tie negana, -
9 Tādēļ, gani, klausiet Tā Kunga vārdu! 10 Tā saka Tas
Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tiem ganiem, un prasīšu
Savas avis no viņu rokas un darīšu, ka tie Manas avis
vairs neganīs, un tie gani vairs neganīs sevi pašus. Un
Es izraušu Savas avis no viņu mutes, ka tās tiem vairs

nebūs par barību. **11** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es,
tiešām Es vaicāšu pēc Savām avīm un tās meklēšu. **12** Jo
kā gans meklē savu ganāmo pulku tai dienā, kad viņš ir
savu izklīdušo avju vidū, tā Es meklēšu Savas avis un tās
izpestīšu no visām tām vietām, kurp tās noklīdušas tumšā
un vētrainā dienā. **13** Un Es tās izvedīšu no tām tautām un
tās sapulcināšu no tām zemēm un tās pārvedīšu viņu pašu
zemē un tās ganīšu uz Israēla kalniem, pa tām lejām un
pa visām vietām, kur tai zemē mīt. **14** Es tās ganīšu labā
ganībā, un viņu mitekļi būs uz Israēla augstiem kalniem;
tur tie apgulsies labos mitekļos un ganīsies taukā ganībā
uz Israēla kalniem. **15** Es pats ganīšu Savas avis un Es pats
tās guldināšu, saka Tas Kungs Dievs. **16** Pazudušo Es gribu
meklēt un aizdzīto Es gribu nest atpakaļ un satriekto Es
gribu sasiet un vārguli Es gribu spēcināt, bet tauko un
stipro Es gribu izdeldēt; Es tās ganīšu ar taisnību. **17** Jūs,
Manas avis! - Tas Kungs Dievs saka tā: redzi, Es tiesāšu
starp avi un avi, starp auniem un āžiem. **18** Vai tas jums
vēl ir maz, ka jūs noganiet to labo ganību? Vai gribat
arī savu atlikušo ganību samīdīt ar savām kājām? - Un
ka jūs dzerat no skaidra ūdens, - vai to atlikušo gribat
sajaukt ar savām kājām? **19** Vai tad Manām avīm būs ēst,
kas no jūsu kājām ir samīts, un dzert, kas no jūsu kājām
ir sajaukts? **20** Tādēļ Tas Kungs Dievs tā saka uz tiem:
redzi, Es, tiešām Es tiesāšu starp tām taukām avīm un
tām liesām avīm. **21** Tāpēc ka jūs visas vājās stumdiet ar
sāniem un ar pleciem un badiet ar saviem ragiem, kamēr
jūs tās esat izdzinuši ārā. **22** Tāpēc Es Savas avis gribu
pestīt, lai tās vairs nav par laupījumu, un Es tiesāšu starp

avi un avi. **23** Un Es par tiem iecelšu vienu vienīgu ganu,
kas lai tās gana, proti Savu kalpu Dāvidu; tas tās ganīs, un
tas tām būs par ganu. **24** Un Es Tas Kungs tiem būšu par
Dievu, un mans kalps Dāvids būs tas valdnieks viņu vidū.
Es, Tas Kungs, to esmu runājis. **25** Un Es ar tiem darīšu
miera derību, un izdeldēšu ļaunos zvērus no zemes, un
tie dzīvos tuksnesī bez bailēm un gulēs mežos. **26** Un Es
darīšu viņus un tās vietas ap Manu kalnu par svētību,
un Es došu lietu savā laikā; tas būs svētības lietus. **27**
Un koki uz lauka dos savus augļus, un zeme dos savus
augļus, un tie būs bez bailēm savā zemē un samanīs,
ka Es esmu Tas Kungs, kad Es būšu salauzis viņu jūga
kokus un tos izglābis no viņu kalpinātāju rokas. **28** Un tie
nebūs vairs pagāniem par laupījumu, un zvēri virs zemes
tos vairs neaprīs, bet tie dzīvos droši, un neviens tos
neizbiedēs. **29** Un Es tiem audzināšu stādu par slavu, un
tie tai zemē vairs netaps aizgrābti caur badu un nenesīs
vairs apsmieklu no pagāniem. **30** Un tie samanīs, ka Es,
Tas Kungs, viņu Dievs, esmu ar viņiem, un tie, Israēla
nams, ir Mani ļaudis, saka Tas Kungs Dievs. **31** Un jūs esat
Manas avis, Manas ganāmās avis; cilvēki jūs esat, Es esmu
jūsu Dievs, saka Tas Kungs Dievs.

35 Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
2 Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Seīra kalniem
un sludini pret tiem, **3** Un saki uz tiem: tā saka Tas
Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, Seīra kalns, un Es
izstiepšu Savu roku pret tevi un tevi darīšu par postažu
un tuksnesi. **4** Es tavas pilsētas darīšu par gruvešiem, un
tu tapsi par postažu un samanīsi, ka Es esmu Tas Kungs.

5 Tādēļ ka tev bija mūžīgs ienaids, un tu Israēla bērnus
esi aizdzinis caur zobena varu viņu nelaimes laikā, viņu
gala nozieguma laikā, **6** Tādēļ, tik tiešām kā Es dzīvoju,
saka Tas Kungs Dievs, Es tevi darīšu par asinīm, un asinis
tevi vajās; tāpēc ka tu asinis neesi ienīdējis, tad arī asinis
tevi vajās. **7** Un Es darīšu Seīra kalnu par tuksnesi un
postažu, un no viņa izdeldēšu, kas tur iet un nāk. **8** Un
Es viņa kalnus piepildīšu ar viņa nokautiem; uz taviem
pakalniem un tavās ielejās un visās tavās gravās gulēs
zobena nokautie. **9** Es tevi darīšu par mūžīgu postažu,
un tavās pilsētās nedzīvos; tā jūs samanīsiet, ka Es esmu
Tas Kungs. **10** Tādēļ ka tu saki: šīs divas tautas un šīs
divas valstis man tiks rokā, un mēs tās gribam iemantot,
jebšu Tas Kungs pats tur būtu, **11** Tādēļ, tik tiešām kā
Es dzīvoju, saka Tas Kungs Dievs, Es darīšu pēc tavas
bardzības un pēc tavas skaudības, kā tu savā ienaidā
pret tiem esi turējies, un Es Sevi tiem darīšu zināmu,
kad Es tevi sodīšu, **12** Un tu samanīsi, ka Es, Tas Kungs,
esmu dzirdējis visas tavas zaimošanas, ko tu pret Israēla
kalniem esi runājis un sacījis: tie ir postīti, tie mums ir
doti, ka tos aprijam. **13** Tā jūs ar savu muti pret mani esat
lielījušies un savus vārdus pret mani vairojuši, - Es to
esmu dzirdējis. **14** Tā saka Tas Kungs Dievs: Es tevi darīšu
par posta vietu, tā ka visa zeme priecāsies. **15** Tā kā tu esi
priecājies par Manu mantības tiesu, Israēla namu, tāpēc
ka tas ir postīts, tāpat Es tev darīšu. Seīra kalni un viss
Edoms taps visnotaļ par postažu, un tie samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs.

36 Un tu cilvēka bērns, sludini par Israēla kalniem un
saki: Israēla kalni, klausiet Tā Kunga vārdu. **2** Tā saka Tas
Kungs Dievs: tādēļ ka ienaidnieks par jums saka: redzi,
tie mūžīgie kalni mums ir tikuši par mantību, **3** Tādēļ
sludini un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: Tāpēc ka jūs
visapkārt esat postīti un aprīti, ka jūs tiem atlikušiem
pagāniem esat par mantību un esat nākuši ļaužu mēlēs un
valodās, **4** Tāpēc, Israēla kalni, klausiet Tā Kunga Dieva
vārdu. Tā saka Tas Kungs Dievs uz kalniem un pakalniem,
gravām un ielejām, tukšām posta vietām un atstātām
pilsētām, kas ir palikušas par laupījumu un apsmieklu
visām atlikušām tautām visapkārt, - **5** Tāpēc tā saka Tas
Kungs Dievs: tiešām, Es Sava karstuma ugunī runāju pret
tām atlikušām tautām un pret visu Edomu, kas Manu
zemi sev ņēmuši par mantību ar visas sirds prieku, ar lielu
nicināšanu, to izpostīt un aplaupīt. **6** Tāpēc sludini Israēla
zemei un saki uz kalniem un pakalniem, gravām un
ielejām: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es Savā karstumā
un Savā bardzībā esmu runājis, tāpēc ka jums apsmiekls
bija jānes no pagāniem. **7** Tādēļ Tas Kungs Dievs tā
saka: Es, Es paceļu Savu roku, tiešām, tām tautām, kas
visapkārt ap jums, pašām būs nest savu apsmieklu. **8**
Bet jūs, jūs Israēla kalni, atkal zaļosiet un nesīsiet savus
augļus Maniem Israēla ļaudīm, jo īsā laikā tie pārnāks.
9 Jo redzi, Es būšu pie jums, un Es skatīšos uz jums, un
jūs tapsiet kopti un apsēti. **10** Un Es vairošu pie jums
cilvēkus, visu Israēla namu visnotaļ: un pilsētās dzīvos un
postītas vietas uztaisīs. **11** Un Es pie jums vairošu cilvēkus
un lopus, tie vairosies un vaislosies, un Es iekš jums likšu

dzīvot kā jūsu vecos laikos, un Es jums darīšu vairāk
labuma nekā jūsu senajos laikos, un jūs samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs. **12** Un Es pie jums atvedīšu cilvēkus,
Savus Israēla ļaudis, tie tevi iemantos, un tu tiem būsi par
mantību un tiem vairs nelaupīsi bērnus. **13** Tā saka Tas
Kungs Dievs: tādēļ ka uz jums saka: tu esi cilvēku rijēja
un savu ļaužu bērnu aplaupītāja, **14** Tādēļ tu cilvēkus
vairs nerīsi un saviem ļaudīm vairs nelaupīsi bērnus,
saka Tas Kungs Dievs. **15** Un Es tev vairs nelikšu dzirdēt
pagānu apsmieklu, un tu nenesīsi vairs tautu negodu un
saviem ļaudīm vairs nelaupīsi bērnus, saka Tas Kungs
Dievs. **16** Atkal Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
17 Cilvēka bērns, Israēla nams, kad tie savā zemē dzīvoja,
tad tie to sagānīja ar savu ceļu un ar saviem darbiem;
viņu ceļš bija Manā priekšā kā sārņainas sievas nešķīstība.
18 Tādēļ Es Savu bardzību pār viņiem izgāzu to asiņu dēļ,
ko tie tai zemē bija izlējuši, un viņu elku dēļ ar ko to bija
sagānījuši. **19** Un Es tos izkaisīju starp tautām, un tie tapa
izputināti pa valstīm, Es tos sodīju pēc viņu ceļa un pēc
viņu darbiem. **20** Kad tie nu pie tām tautām nonāca, kurp
tie bija gājuši, tad tie sagānīja manu svēto vārdu, tāpēc ka
no tiem tapa sacīts: šie ir Tā Kunga ļaudis un izgājuši no
viņa zemes. **21** Bet Man ir žēl Sava svētā Vārda, ko Israēla
bērni sagānījuši starp tām tautām, kur tie bija nākuši. **22**
Tāpēc saki uz Israēla namu: tā saka Tas Kungs Dievs: Es to
nedaru jūsu dēļ, Israēla nams, bet Sava svētā Vārda dēļ,
ko jūs esat sagānījuši starp tām tautām, kur esat nākuši.
23 Jo Es pagodināšu Savu lielo Vārdu, kas starp pagāniem
ir sagānīts, ko jūs viņu vidū esat sagānījuši. Un pagāni

samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, saka Tas Kungs Dievs,
kad Es pie jums svēts parādīšos priekš viņu acīm. **24** Jo Es
jūs atvedīšu no tām tautām un jūs sapulcināšu no visām
valstīm, un Es jūs atvedīšu atkal jūsu zemē. **25** Un Es uz
jums slacināšu šķīstu ūdeni, ka topat šķīsti; no visas jūsu
nešķīstības un no visiem jūsu elkiem Es jūs šķīstīšu. **26**
Un Es jums došu jaunu sirdi un došu jums jaunu garu,
un atņemšu to akmens sirdi no jūsu miesām un došu
jums miesīgu sirdi. **27** Un Es jums došu Savu Garu un
darīšu, ka jūs staigāsiet Manos likumos un sargāsiet un
darīsiet Manas tiesas. **28** Un jūs dzīvosiet tai zemē, ko Es
jūsu tēviem esmu devis, un jūs Man būsiet par ļaudīm,
un Es jums būšu par Dievu. **29** Un Es jūs atpestīšu no
visas jūsu nešķīstības un aicināšu labību un to vairošu un
nevedīšu pār jums badu. **30** Un Es vairošu koku augļus
un tīruma augļus, ka jūs bada dēļ starp tautām vairs
netopat nicināti. **31** Tad jūs pieminēsiet savus ļaunos
ceļus un savus nelabos darbus un būsiet paši sev riebīgi
par saviem noziegumiem un par savām negantībām. **32**
Un to Es nedaru jūsu dēļ, saka Tas Kungs Dievs, to jums
būs zināt. Kaunaties un nosarkstiet savu ceļu dēļ, jūs,
Israēla nams! **33** Tā saka Tas Kungs Dievs: tai dienā, kad
Es jūs šķīstīšu no visas jūsu nešķīstības, tad Es pilsētās
likšu dzīvot, un postažas taps uztaisītas. **34** Un tā tukšā
zeme atkal taps apkopta, kur posts bija priekš ikviena
acīm, kas gāja garām. **35** Un sacīs: šī zeme, kas bija postā,
ir palikusi kā Ēdenes dārzs, un tās iztukšotās un izpostītās
un sagruvušās pilsētas ir stipras un apdzīvotas. **36** Tad tās
tautas, kas atlikušas visapkārt ap jums, samanīs, ka Es,

Tas Kungs, uztaisu sagruvušas vietas un apdēstu, kas ir
izpostīts; Es, Tas Kungs, to esmu runājis, un Es to darīšu.
37 Tā saka Tas Kungs Dievs: Es ļaušos atkal pielūgties no
Israēla nama, ka Es tiem parādos; Es vairošu tos ļaudis kā
ganāmu pulku. **38** Tā kā tās svētās avis, kā Jeruzālemes
avis savos svētkos, tā būs tās tukšās vietas ar cilvēkiem
kā ar ganāmu pulku pilnas, un tie samanīs, ka Es esmu
Tas Kungs.

37 Tā Kunga roka nāca pār mani un mani izveda caur Tā
Kunga Garu, un mani nolika ielejas vidū; tā bija pilna
kaulu. **2** Un Viņš mani veda gar tiem visapkārt, un redzi,
tur bija ļoti daudz tai ielejā, un redzi, tie bija ļoti izkaltuši.
3 Un Viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns, vai šie kauli taps
dzīvi? Un es sacīju: Kungs Dievs, Tu to zini. **4** Tad Viņš uz
mani sacīja: sludini par šiem kauliem un saki uz tiem: jūs
sakaltušie kauli, klausiet Tā Kunga vārdu! **5** Tā saka Tas
Kungs Dievs uz šiem kauliem: redzi, Es vedīšu garu iekš
jums, un jūs tapsiet dzīvi. **6** Un Es likšu dzīslas uz jums
un likšu miesai pār jums augt un jums pārvilkšu ādu un
došu iekš jums garu, un jūs tapsiet dzīvi un samanīsiet,
ka Es esmu Tas Kungs. **7** Tad es tā sludināju, kā man bija
pavēlēts, un tur brakšķēja, kad es sludināju, un redzi, tur
kustējās, un tie kauli radās kopā, kauls pie kaula. **8** Un es
skatījos, un redzi, dzīslas radās pār tiem un miesa cēlās,
un āda pār tiem pārvilkās, bet gara iekš tiem nebija. **9** Un
Viņš uz mani sacīja: sludini par to garu, cilvēka bērns,
sludini un saki uz to garu: tā saka Tas Kungs Dievs: gars,
nāc no tiem četriem vējiem un pūt uz tiem nokautiem,
ka tie top dzīvi. **10** Un es sludināju, kā Viņš man bija

pavēlējis. Tad gars nāca iekš viņiem, un tie tapa dzīvi un
stājās uz savām kājām, ļoti ļoti liels pulks. **11** Tad Viņš
uz mani sacīja: cilvēka bērns! Šie kauli ir viss Israēla
nams; redzi, tie saka: mūsu kauli sakaltuši un mūsu cerība
iznīkusi, un mēs esam beigti. **12** Tāpēc sludini un saki
uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es atvēršu jūsu
kapus un jūs izvedīšu no jūsu kapiem, Mani ļaudis, un Es
jūs vedīšu uz Israēla zemi. **13** Un jūs samanīsiet, ka Es
esmu Tas Kungs, kad Es jūsu kapus būšu atvēris un jūs
izvedis no jūsu kapiem, ak Mani ļaudis. **14** Un Es došu
Savu garu iekš jums, un jūs dzīvosiet, un Es jūs ielikšu
jūsu zemē, un jūs samanīsiet, ka Es Tas Kungs to esmu
runājis un darījis, saka Tas Kungs. **15** Atkal Tā Kunga
vārds uz mani notika sacīdams: **16** Tu tad, cilvēka bērns,
ņem sev galdu un raksti uz to: priekš Jūda un priekš
Israēla bērniem, viņa biedriem. Un ņem vēl vienu galdu
un raksti uz to: priekš Jāzepa, Efraīma un visa Israēla
nama, viņa biedru, galds. **17** Un tad saliec vienu pie otra
par vienu galdu, ka tie top viens tavā rokā. **18** Un kad
tavu ļaužu bērni uz tevi runās un sacīs: vai tu mums
negribi sacīt, kas tas tev ir? **19** Tad runā uz tiem: tā saka
Tas Kungs Dievs: redzi, Es ņemšu Jāzepa galdu, kas ir
bijis Efraīma, un Israēla cilšu, viņu biedru, rokā un tos
salikšu ar Jūda galdu un tos darīšu par vienu vienīgu
galdu, un tie taps par vienu Manā rokā. **20** Lai tad tie
galdi, uz kuriem tu būsi rakstījis, ir tavā rokā priekš viņu
acīm. **21** Un tu runā uz tiem: tā saka Tas Kungs Dievs:
redzi, Es izvedīšu Israēla bērnus no to pagānu vidus,
kurp tie aizgājuši, un tos sapulcināšu no visām pusēm

un tos pārvedīšu viņu zemē. 22 Un es tos darīšu par
vienu vienīgu tautu tai zemē, uz Israēla kalniem, un viens
vienīgs ķēniņš būs tiem visiem par ķēniņu. Un tie nebūs
vairs divas tautas un nebūs vairs dalīti divējās valstīs. 23
Un tie nesagānīsies vairs ar saviem elkiem un ar savām
negantībām un ar savām pārkāpšanām. Es tos atpestīšu
no visām viņu mājas vietām, kur tie apgrēkojušies, un Es
tos šķīstīšu: tad tie Man būs par ļaudīm, un Es tiem būšu
par Dievu. 24 Un Mans kalps Dāvids būs tiem par ķēniņu,
un tiem visiem būs viens vienīgs gans, un tie staigās
Manās tiesās un turēs Manus likumus un darīs pēc tiem.
25 Un tie dzīvos tai zemē, ko Es Savam kalpam Jēkabam
esmu devis, kur jūsu tēvi dzīvojuši. Tiešām, tie tur dzīvos
līdz ar saviem bērniem un bērnu bērniem mūžīgi, un
mans kalps Dāvids būs viņu valdnieks mūžīgi. 26 Un Es
ar tiem darīšu miera derību, un tā būs mūžīga derība
ar tiem, un Es tos iecelšu un tos vairošu un likšu Savu
svēto vietu viņu vidū mūžīgi. 27 Un Mans dzīvoklis būs
pie tiem, un Es tiem būšu par Dievu, un tie Man būs par
ļaudīm. 28 Un pagāni samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, kas
Israēli svētī, kad Mana svētā vieta viņu vidū būs mūžīgi,

38 Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams: 2
Cilvēka bērns, griez savu vaigu pret Gogu Magoga zemē,
Roša, Mešeha un Tūbala valdnieku, un sludini pret viņu 3
Un saki: tā saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tevi,
Gog, tu Roša, Mešeha un Tūbala valdnieks. 4 Un Es tevi
vedīšu un likšu makšķeri tavos žokļos, un tevi izvedīšu ar
visu tavu karaspēku, zirgiem un jātniekiem, kas visi labi
ģērbti, lielu pulku, ar krūšu bruņām un priekšturamām

bruņām, kas visi nes zobenus; **5** Persieši, Moru ļaudis un
Libieši viņiem līdz, tie visi ar priekšturamām bruņām un
dzelzs cepurēm. **6** Gomers un visi viņa karavīri, Togarmas
nams, kas pašā ziemeļu galā, ar visiem saviem karogiem;
daudz tautu līdz ar tevi. **7** Esi gatavs un taisies, tu un
viss tavs pulks, kas pie tevis sapulcēts, un esi tiem par
vadoni. Pēc daudz dienām tu tapsi piemeklēts, **8** Un
pēdīgā laikā tu nāksi uz to zemi, kas ir atkal atvesta no
zobena un sapulcēta no daudz tautām, uz Israēla kalniem,
kas bez mitēšanās tapa postīti, un tā ir izvesta no tautām,
un tie visnotaļ dzīvos droši. **9** Tad tu celsies, nāksi kā
vētra, būsi kā padebesis, kas zemi apklāj, līdz ar visiem
taviem karogiem, un daudz tautu tev līdz. **10** Tā saka
Tas Kungs Dievs: tai dienā celsies tavā sirdī padomi, un
tu domāsi niknas domas, **11** Un sacīsi: es celšos pret to
neapstiprināto zemi, es nākšu pret tiem, kas dzīvo mierīgi
un droši, kas dzīvo visi bez mūriem, un kam nav nedz
aizšaujamo, nedz vārtu, **12** Laupīt laupīdams un postīt
postīdams, savu roku griezdams pret tām posta vietām,
kur atkal dzīvo, un pret tiem ļaudīm, kas no pagāniem ir
sapulcēti, kas lopus un mantu krājās un dzīvo zemes vidū.
13 Zaba un Dedans un Taršiša tirgotāji un visi viņu varenie
uz tevi sacīs: vai tu nāci laupīdams laupīt? Vai tu savu
pulku esi sapulcinājis postīdams postīt, sudrabu un zeltu
projām vest, lopus un mantu atņemt, lielu laupījumu
laupīt? **14** Tādēļ sludini, cilvēka bērns, un saki uz Gogu:
tā saka Tas Kungs Dievs, vai tu tai dienā, kad Mani Israēla
ļaudis dzīvos droši, to nemanīsi? **15** Tad tu nāksi no savas
vietas no ziemeļa gala, tu un daudz tautas tev līdz, visi,

zirgu jājēji, liels pulks un varens spēks. **16** Un tu celsies
pret Maniem Israēla ļaudīm kā padebesis, zemi apklāj.
Tas notiks pēdīgā laikā, ka Es tevi vedīšu pret Savu zemi,
lai tās tautas Mani pazīst, kad Es pie tevis, Gog, svēts
parādīšos priekš viņu acīm. **17** Tā saka Tas Kungs Dievs:
tu tas esi, par ko Es pagājušos laikos esmu runājis caur
Saviem kalpiem, Israēla praviešiem, kas tanīs dienās, caur
daudz gadiem, sludināja, ka Es tevi vedīšu pret tiem. **18**
Bet notiks tai dienā, kad Gogs nāks pret Israēla zemi, saka
Tas Kungs Dievs, tad Mana bargā dusmība iedegsies. **19**
Un Es Savā karstumā esmu runājis un Savas dusmības
ugunī, ka tai dienā liela drebēšana būs Israēla zemē, **20** Tā
ka Manā priekšā trīcēs zivis jūrā, un putni apakš debess
un zvēri laukā un visi tārpi, kas virs zemes lien, un visi
cilvēki, kas zemes virsū, un kalni gāzīsies, un kalnu gali
kritīs, un visi mūri grūs pie zemes. **21** Un Es aicināšu
zobenu pret viņu uz visiem Maniem kalniem, saka Tas
Kungs Dievs, brāļa zobens būs pret brāli. **22** Un Es ar
tiem tiesāšos caur mēri un caur asinīm un likšu stipram
lietum līt ar lielu krusu, uguni un sēru uz viņu un uz viņa
karogiem un uz visām tām tautām, kas viņam līdz. **23** Tā
Es parādīšos liels un svēts un Sevi darīšu zināmu daudz
tautu acīs, un tās atzīs, ka Es esmu Tas Kungs.

39 Un tu, cilvēka bērns, sludini pret Gogu un saki: tā
saka Tas Kungs Dievs: redzi, Es celšos pret tevi, Gog, tu
Roša, Mešeha un Tūbala valdnieks! **2** Un Es tevi griezīšu
un vadīšu un tevi atvedīšu no paša ziemeļa gala un tevi
vedīšu uz Israēla kalniem. **3** Un Es tavu stopu izsitīšu
no tavas kreisās rokas un tavām bultām likšu izkrist

no tavas labās rokas. **4** Uz Israēla kalniem tu kritīsi ar
visiem saviem karogiem un ļaudīm, kas tev līdz. Visādiem
plēsīgiem putniem un lauka zvēriem Es tevi došu par
barību. **5** Tev būs krist uz lauka; jo Es to esmu runājis,
saka Tas Kungs Dievs. **6** Un Es sūtīšu uguni uz Magogu,
un starp tiem, kas salās droši dzīvo, un tie samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs. **7** Un Savu svēto Vārdu Es darīšu zināmu
Saviem Israēla ļaudīm, un vairs neļaušu sagānīt Savu
svēto Vārdu, un pagāni samanīs, ka Es esmu Tas Kungs,
tas Svētais iekš Israēla. **8** Redzi, tas nāks un notiks, saka
Tas Kungs Dievs; šī ir tā diena, par ko Es esmu runājis.
9 Israēla pilsētu iedzīvotāji izies un iededzinās uguni
un sadedzinās tās bruņas un priekšturamās bruņas un
krūšu bruņas un stopus un bultas un bozes un šķēpus, un
kurs no tiem uguni septiņus gadus, **10** Tā ka tiem malka
nebūs jānes no lauka nedz jācērt mežos, bet tie kurs
uguni no tiem kara rīkiem, un aplaupīs tos, kas viņus bija
aplaupījuši, un postīs tos, kas viņus bija postījuši, saka
Tas Kungs Dievs. **11** Un notiks tai dienā, ka Es Gogam
došu kapu vietu iekš Israēla, to ieleju, kur no jūras iet
pret rīta pusi, tā ka ceļa ļaudīm ceļš būs aiztaisīts; tur
apraks Gogu un visu viņa pulku, un to nosauks par Goga
pulka ieleju. **12** Un Israēla nams tos apraks, lai zeme
top šķīsta, veselus septiņus mēnešus. **13** Un visi zemes
ļaudis raks, un tas tiem būs par slavu tai dienā, kad
es būšu pagodinājies, saka Tas Kungs Dievs. **14** Un tie
izvēlēs vīrus, kas bez mitēšanās zemi pārstaigā, un kapu
racējus tiem līdz, kas staigā apkārt un tos zemes virsū
atlikušos aprok, to (zemi) šķīstīt; pēc beigtiem septiņiem

mēnešiem tie sāks meklēt. **15** Un tie pārstaigātāji ies pa
to zemi, un kas cilvēka kaulu redz, tas liks zīmi pie tā,
kamēr tie kapu racēji to apraks Goga pulka ielejā. **16** Un
būs arī vienas pilsētas vārds: Amona (pulks); tā tie to
zemi šķīstīs. **17** Tu tad, cilvēka bērns, tā saka Tas Kungs
Dievs: saki uz visiem spārnainiem putniem un uz visiem
lauka zvēriem: sapulcējaties un nāciet, sakrājaties no tām
apkārtējām vietām pie Mana kaujamā upura, ko Es priekš
jums esmu upurējis, pie tā lielā kaujamā upura uz Israēla
kalniem, un ēdat gaļu un dzerat asinis. **18** Jums būs ēst
gaļu no varoņiem un dzert asinis no valdniekiem virs
zemes, no jēriem, no auniem un āžiem un vēršiem, kas
visi Bāsanā baroti. **19** Un jums būs ēst taukus, kamēr
jūs pieēdaties, un dzert asinis, kamēr jūs piedzeraties
no Mana kaujamā upura, ko Es jums esmu kāvis. **20**
Un jūs tapsiet pie Mana galda pieēdināti no zirgiem un
jātniekiem, no varoņiem un visādiem karavīriem, saka
Tas Kungs Dievs. **21** Un Es parādīšu Savu godību pagānu
starpā, un visi pagāni redzēs Manu sodu, ko Es esmu
turējis, un Manu roku, ko Es pie tiem esmu pielicis. **22** Un
Israēla nams samanīs, ka Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs,
no tās dienas un tā joprojām. **23** Un pagāni samanīs, ka
Israēla nams savu noziegumu dēļ aizvests, tāpēc ka tie no
Manis bija atkāpušies, un ka Es Savu vaigu no tiem biju
apslēpis un tos biju rokā devis viņu pretiniekiem, tā ka
tie visi caur zobenu krituši. **24** Pēc viņu nešķīstības un
pēc viņu pārkāpšanām Es viņiem esmu darījis un no tiem
apslēpis Savu vaigu. **25** Tāpēc tā saka Tas Kungs Dievs:
nu Es Jēkaba cietumniekus atkal atvedīšu un apžēlošos

par visu Israēla namu, un Es atriebšos Sava svētā Vārda
dēļ. 26 Un tie nesīs savu kaunu un visu savu pārkāpumu,
ar ko tie pret Mani apgrēkojušies, kad tie savā zemē
droši dzīvos, un nebūs neviena, kas viņus iztrūcina. 27
Kad Es tos būšu atvedis no tautām un tos sapulcinājis
no viņu ienaidnieku valstīm, - un Es pie tiem parādīšos
svēts priekš daudz pagānu acīm, 28 Tad tie samanīs, ka Es
esmu Tas Kungs, viņu Dievs, kas tos esmu licis aizvest
pie pagāniem, bet tos atkal sapulcinājis viņu zemē un
tur vairs neesmu atstājis neviena no tiem. 29 Un Es no
tiem vairs neapslēpšu Savu vaigu, kad Es Savu Garu būšu
izlējis pār Israēla namu, saka Tas Kungs Dievs.

40 Divdesmit piektā gadā pēc mūsu aizvešanas, gada
iesākumā, desmitā mēneša dienā, četrpadsmitā gadā pēc
tam, kad pilsēta bija kauta, tai pašā dienā Tā Kunga roka
nāca pār mani, 2 Un Tas Kungs mani aizveda turp; caur
Dieva parādīšanām viņš mani aizveda Israēla zemē un
mani nolika uz ļoti augstu kalnu, un uz tā bija kā pilsētas
uztaisījums pret dienvidu pusi. 3 Un kad Viņš mani turp
bija aizvedis, redzi, tad tur bija viens vīrs, tā ģīmis izlikās
kā no vara, un viņa rokā bija linu aukla un mērojama
kārts, un viņš stāvēja vārtos. 4 Un tas vīrs sacīja uz mani:
cilvēka bērns, skaties ar savām acīm un klausies ar savām
ausīm, un liec vērā visu, ko es tev rādīšu, jo tāpēc tu esi
šurp atvests, lai es tev to rādu; sludini tad visu, ko tu
redzi, Israēla namam. 5 Un redzi, mūris bija ārā ap to
namu visapkārt, un tā vīra rokā bija mērojamā kārts,
sešas olektis gara; vienai olektij bija garums olekts un
plauksta. Un viņš mēroja tās ēkas platumu vienu kārti un

to augstumu vienu kārti. **6** Un viņš nāca pie tiem vārtiem,
kas bija pret rīta pusi, un viņš uzkāpa uz viņu pakāpēm un
mēroja vārtu slieksni, - tam platums bija viena kārts, un
otru slieksni, tam platums bija viena kārts. **7** Un ikkatrs
kambaris bija vienu kārti garš un vienu kārti plats, un
starp tiem kambariem (viņš mēroja) piecas olektis, un
to vārtu slieksni pie vārtu pagalma no iekšpuses vienu
kārti. **8** Un viņš mēroja to vārtu pagalmu no iekšpuses
vienu kārti, **9** Un viņš mēroja to vārtu pagalmu, - tur
bija astoņas olektis, un viņa pīlārus divas olektis; un to
vārtu pagalms bija no iekšpuses. **10** Un to vārtu kambaru
pret rītiem bija trīs no šīs un trīs no otras puses; tiem
trim bija vienāds mērs, - arī tiem pīlāriem no šīs un
viņus puses bija vienāds mērs. **11** Un viņš mēroja vārtu
durvju platumu desmit olektis, vārtu garumu trīspadsmit
olektis. **12** Un kambaru priekšā bija vienas olekts starpība
no šīs puses un vienas olekts starpība no viņas puses, bet
ikkatrs kambaris bija sešas olektis no šīs puses un sešas
olektis no viņas puses. **13** Tad viņš mēroja tos vārtus no
viena kambara jumta līdz (otra kambara) jumtam, - tas
platums bija divdesmit piecas olektis, un durvis bija pret
durvīm. **14** Viņš taisīja arī pīlārus sešdesmit olektis, un
priekš ikkatra pīlāra vienu pagalmu visapkārt ap tiem
vārtiem. **15** Un no vārtu priekšas, kur ieiet, līdz pagalma
priekšgalam pie iekšējiem vārtiem bija piecdesmit olektis.
16 Un šauri logi bija pie tiem kambariem un pie viņu
pīlāriem uz iekšu pie tiem vārtiem visapkārt, tā arī pie
tiem priekšnamiem, un tie logi bija visapkārt uz iekšu, un
pie tiem pīlāriem bija palmu koki. **17** Un viņš mani veda

ārējā pagalmā, un redzi, tur bija kambari un grīda, kas
pagalmā bija taisīta visapkārt; uz tās grīdas bija trīsdesmit
kambari. **18** Un tā grīda bija sānis tiem vārtiem, tam
vārtu garumam pretī; šī bija tā lejas grīda. **19** Un viņš
mēroja to platumu no lejas vārtu priekšgala uz iekšēja
pagalma priekšu no ārienes, simts olektis pret rīta pusi
un pret ziemeļa pusi. **20** Un tos vārtus, kas pret ziemeļa
pusi bija pie tā ārējā pagalma, tur viņš mēroja to pašu
garumu un viņu platumu, **21** Un viņu kambarus, trīs no
šīs puses un trīs no viņas puses. Un viņu pīlāri un viņu
priekšnami bija pēc tā pirmaju vārtu mēra, piecdesmit
olektis bija viņu garums un divdesmit piecas olektis viņu
platums. **22** Un viņu logi un viņu priekšnami un viņu
palmu koki bija pēc to vārtu mēra, kas bija uz ceļa pret
rīta pusi; tur pa septiņām pakāpēm bija jākāpj, un viņu
priekšnami bija viņu priekšā. **23** Un iekšēja pagalma vārti
bija pretī tiem vārtiem pret ziemeļa pusi un rīta pusi, un
viņš mēroja no vārtiem līdz vārtiem simts olektis. **24** Un
viņš mani veda uz to ceļu pret dienvidu pusi, un redzi, tur
bija vārti pret dienvidu pusi, un viņš mēroja šos pīlārus
un viņu priekšnamus pēc tā paša mēra. **25** Un tiem bija
arīdzan logi pie viņu priekšnamiem visapkārt, tā kā tie
citi logi; tas garums bija piecdesmit olektis un tas platums
divdesmit piecas olektis. **26** Un viņu uzkāpjamie bija
septiņas pakāpes, un viņu priekšnami bija viņu priekšā,
un palmu koki bija pie viņu pīlāriem, viens no šās un
viens no viņas puses. **27** Un vārti bija iekšējā pagalmā
arī pret dienvidu pusi, un viņš mēroja no vārtiem līdz
vārtiem dienvidu pusē simts olektis. **28** Un viņš mani veda

caur Dienvidu vārtiem iekšējā pagalmā, un viņš mēroja
Dienvidu vārtus pēc tā paša mēra. **29** Un viņu kambari un
viņu pīlāri un viņu priekšnami bija pēc tā paša mēra,
un tiem arī bija logi viņu priekšnamos visapkārt; tas
garums bija piecdesmit olektis, un tas platums divdesmit
piecas olektis. **30** Un priekšnami bija visapkārt; garums
bija divdesmit piecas olektis un platums piecas olektis.
31 Un viņu priekšnami bija pie ārējā pagalma, palmu
koki bija arīdzan pie viņu pīlāriem, un viņu uzkāpjamie
bija astoņas pakāpes. **32** Tad viņš mani veda tai iekšējā
pagalmā pret rīta pusi, un viņš mēroja tos vārtus pēc tā
paša mēra, **33** Un viņu kambarus un viņu pīlārus un viņu
priekšnamus pēc tā paša mēra, un tiem arī bija logi pie
viņu priekšnamiem visapkārt; garums bija piecdesmit
olektis un platums divdesmit piecas olektis. **34** Un viņu
priekšnami bija pie ārējā pagalma, ir palmu koki bija
pie viņu pīlāriem no šīs un no viņas puses, un viņu
uzkāpjamie bija astoņas pakāpes. **35** Pēc viņš mani veda
pie tiem vārtiem pret ziemeļa pusi, un viņš mēroja pēc
tiem pašiem mēriem **36** Viņu kambarus, viņu pīlārus un
viņu priekšnamus; viņiem arīdzan bija logi visapkārt, -
garums bija piecdesmit olektis, un platums divdesmit
piecas olektis. **37** Un viņu pīlāri bija pie ārējā pagalma,
un palmu koki bija pie viņu pīlāriem, no šīs un no viņas
puses, un viņu uzkāpjamie bija astoņas pakāpes. **38** Un
viens kambaris un viņa durvis bija pie vārtu pīlāriem; lai
tur mazgātu dedzināmos upurus. **39** Un vārtu priekšnamā
bija divi galdi no vienas puses un divi galdi no otras
puses, uz kuriem lai kautu dedzināmos upurus, grēku

upurus un nozieguma upurus. **40** Un āra pusē, kur uzkāpj
pie Ziemeļu vārtu durvīm, bija divi galdi, un otrā pusē,
kas pie vārtu priekšnamiem, bija divi galdi. **41** Četri galdi
no vienas puses, un četri galdi no otras puses sānis tiem
vārtiem; tas ir astoņi galdi, uz kuriem tapa kauts, **42**
Un četri galdi priekš dedzināmā upura bija no cirstiem
akmeņiem, - garums bija pusotras olektis un platums
pusotras olektis un augstums viena olekts; uz tiem tie rīki
tapa nolikti, ar ko dedzināmie upuri un tie citi upuri tapa
kauti. **43** Un tās malas bija plaukstas platumā, iekšpusē
piestiprinātas visapkārt, un uz tiem galdiem bija upura
gaļa. **44** Un iekšēju vārtu āra pusē bija divi kambari
iekšējā pagalmā, viens bija sānis Ziemeļu vārtiem un viņa
priekša bija pret dienvidiem, viens bija sānis Rīta vārtiem
un viņa priekša bija pret ziemeli. **45** Un viņš uz mani
sacīja: šis kambaris, kam priekša ir pret dienvidu pusi,
ir priekš tiem priesteriem, kas to namu kopj. **46** Bet tas
kambaris, kam priekša ir pret ziemeļa pusi, ir priekš tiem
priesteriem, kas altāri kopj. Tie ir Cadoka bērni, kas no
Levja bērniem Tam Kungam tuvojās, Viņam kalpot. **47**
Un viņš mēroja to pagalmu - garums bija simts olektis
un platums simts olektis, tas bija četrstūris, un altāris
bija tā nama priekšā **48** Tad viņš mani veda tā nama
priekšnamā un mēroja priekšnama pīlāru, tam bija piecas
olektis no šīs un piecas olektis no viņas puses, un vārtu
platums bija trīs olektis no šīs un trīs olektis no viņas
puses. **49** Priekšnama garums bija divdesmit olektis, un
platums vienpadsmit olektis, un tam bija pakāpes, kur

bija jāuzkāpj, un stabi bija pie tiem pīlāriem, viens no šīs
un viens no viņas puses.
41 Un viņš mani noveda Dieva namā, un viņš mēroja
tos pīlārus, sešas olektis bija platums no šīs puses un
sešas olektis platums no viņas puses, tik plats bija tas
dzīvoklis. **2** Un durvju platums bija desmit olektis, un
durvīm sānis piecas olektis no šīs un piecas olektis no
viņas puses. Un viņš mēroja viņa garumu četrdesmit
olektis un platumu divdesmit olektis. **3** Tad viņš iegāja
iekšā un mēroja durvju pīlārus divas olektis un durvis
sešas olektis, un durvju platums bija septiņas olektis. **4** Un
viņš mēroja to garumu divdesmit olektis un to platumu
divdesmit olektis Dieva nama priekšā. Un viņš uz mani
sacīja: šī ir tā visusvētākā vieta. **5** Un viņš mēroja tā nama
sienu sešas olektis, ikkatra sānu kambara platumu četras
olektis visapkārt tam namam. **6** Un tie sānu kambari
bija viens pie otra trīsdesmit un trīs sānu kambari, un
tie satecēja tai sienā, kas pie tā nama bija priekš sānu
kambariem visapkārt, ka tie taptu stipri turēti, jo tie
nebija stiprināti tā nama sienā. **7** Un tie sānu kambari
izplētās jo augstāki jo platāki, jo tas nams tapa allažiņ uz
augšu aptaisīts visapkārt, tāpēc tas nams uz augšu bija
platāks, un no apakšas kambara bija jāiet uz augškambari
caur vidējo. **8** Un es redzēju tā nama augstumu visapkārt:
sānu kambaru pamati bija vesela kārts, sešas lielas olektis
no zemes līdz augšai. **9** Un tās sienas platums, kas priekš
tiem sānu kambariem bija uz ārpusi, bija piecas olektis,
un kas atlikās, bija sānu kambaru iekšpusē. **10** Un starp
tiem kambariem bija platums divdesmit olektis visapkārt

tam namam. **11** Un sānu kambaru durvis bija pie tā
atlikuma, vienas durvis pret ziemeli un otras durvis pret
dienvidiem, un tā atlikuma platums bija piecas olektis
visapkārt. **12** Tai ēkai, kas tā atlikuma priekšā bija pret
vakara pusi, platums bija septiņdesmit olektis, un tās
ēkas siena piecas olektis platumā visapkārt, un viņas
garums deviņdesmit olektis. **13** Tad viņš mēroja to namu,
viņa garums bija simts olektis, (proti) tas atlikums un
tā ēka un viņas sienas bija simts olektis garumā. **14** Un
nama priekšas platums un tas atlikums pret rīta pusi
bija arīdzan simts olektis. **15** Viņš mēroja arī tās ēkas
garumu pret to atlikumu, kas aiz viņas bija, līdz ar viņas
margām: no šīs un no viņas puses bija simts olektis. Un
iekšējais Dieva nams un pagalma priekšnami. **16** Līdz
ar tiem sliekšņiem un šauriem logiem un tām margām
visapkārt trijās rindās, slieksnim pretī bija apklāti ar
dēļiem visapkārt no zemes līdz logiem, un tie logi bija
apsegti. **17** Un izgriezumi bija virs durvīm un līdz iekšējam
namam un ārā un pie visām sienām visapkārt, gan ārā,
gan iekšpusē. **18** Un bija taisīti ķerubi un palmu koki, tā
ka viens palma koks bija starp ķerubu un ķerubu. **19** Un
ikvienam ķerubam bija divi vaigi, cilvēka vaigs pret šīs
puses palma koku, un lauvas vaigs pret viņas puses palma
koku; tā tas bija taisīts visā namā visapkārt. **20** No zemes
līdz pāri pār durvīm bija ķerubi un palmu koki taisīti, un
pie Dieva nama sienas. **21** Un Dieva nama stenderi bija
četrām kantīm, un svētās vietas priekša tāpat izskatījās.
22 Altāris bija no koka, trīs olektis augstumā un divas
olektis garumā, un viņa virsas un viņa sienas bija no

koka. Un viņš uz mani runāja: šis ir tas galds, kas stāv Tā
Kunga priekšā. 23 Un Dieva namam un tai svētai vietai
bija katram divas durvis. 24 Un pie tām durvīm bija
divi spārni, ko varēja atvērt un aizvērt, divi pie vienām
durvīm un divi spārni pie otrām. 25 Un pie tām, proti pie
Dieva nama durvīm, bija taisīti ķerubi un palmu koki,
tā kā bija taisīti pie sienām, un priekšnama priekšā no
āra puses bija koka slieksnis. 26 Un pie tiem šauriem
logiem bija arīdzan palmu koki no šīs un no viņas puses
priekšnama sānos, un pie tā nama sānu kambariem un
pie tiem sliekšņiem.

42 Un viņš mani izveda ārējā pagalmā pret ziemeli,
un viņš mani noveda pie tiem kambariem, kas bija tam
atlikumam pretī un tai ēkai pretī uz ziemeļa pusi. 2 Tās
priekšas garums bija simts olektis līdz ziemeļa puses
durvīm, un platums bija piecdesmit olektis. 3 Pret tām
divdesmit olektīm, kas bija iekšējam pagalmam, un pret
to grīdu, kas bija ārējam pagalmam, stāvēja marga pret
margu trijās rindās. 4 Un priekš tiem kambariem bija
staigājams ceļš desmit olektis plats; uz iekšpusi ceļš
simts olekšu, un viņu durvis bija pret ziemeli. 5 Un tie
augškambari bija šaurāki nekā tie apakšējie un tie vidējie;
jo tās margas aizņēma rūmi. 6 Jo jebšu tie trejās rindās
stāvēja, tad tomēr šiem nebija nekādi stabi kā tie pagalmu
stabi, tāpēc tie bija šaurāki nekā tie apakšējie un tie
vidējie no zemes uz augšu. 7 Un tas mūris, kas kambaru
ārapusē bija, līdz ārējam pagalmam tai kambaru priekšā,
tā garums bija piecdesmit olektis. 8 Jo kambaru garums
ārējā pagalmā bija piecdesmit olektis, un redzi pret Dieva

namu bija simts olektis. **9** Un apakš šiem kambariem bija
ieiešana no rīta puses, kad nāca no ārējā pagalma. **10**
Un gar pagalma mūri pret rīta pusi tā atlikuma un tās
ēkas priekšā bija kambari. **11** Un ceļš bija viņu priekšā
tāds pat kā to kambaru priekšā, kas pret ziemeli; kā
viņu garums, tā viņu platums, un visas viņu izejamās
vietas bija pēc viņu līdzības un tāpat kā tās citas durvis.
12 Un tādas pat bija tās durvis tiem kambariem pret
dienvidiem, un vienas durvis bija tai priekšā, it klāt pie tā
stāvā mūra, kad nāk no rīta puses. **13** Tad viņš uz mani
sacīja: tie kambari ziemeļa pusē un tie kambari dienvidu
pusē, kas tā atlikuma priekšā, tie ir svēti kambari, kur
priesteriem, kas pie Tā Kunga pieiet, būs ēst tās augsti
svētās dāvanas. Tur tiem tās augsti svētās dāvanas būs
nolikt, proti ēdamo upuri un grēku upuri un nozieguma
upuri, jo tā vieta ir svēta. **14** Kad tie priesteri ieiet, tad
tiem no svētās vietas nebūs atkal iziet ārējā pagalmā, bet
tiem turpat būs nolikt savas drēbes, kurās tie kalpojuši,
jo tās ir svētas. Tad tiem būs apvilkt citas drēbes un
iziet ļaužu priekšā. **15** Kad viņš nu tā nama iekšpuses
mērošanu bija pabeidzis, tad viņš mani veda ārā pie tiem
vārtiem pret rīta pusi, un viņš to mēroja visapkārt. **16**
Viņš mēroja rīta pusi ar mērojamo kārti, piecsimt kārtis
bija ar mērojamo kārti visapkārt. **17** Viņš mēroja ziemeļa
pusi, piecsimt kārtis ar mērojamo kārti visapkārt. **18** Arī
dienvidu pusi viņš mēroja piecsimt kārtis ar mērojamo
kārti. **19** Tad viņš griezās uz vakara pusi un tur mēroja
piecsimt kārtis ar mērojamo kārti. **20** Viņš to mēroja
uz visām četrām pusēm. Visapkārt bija mūris: garumā

piecsimt kārtis un platumā piecsimt, atšķirt to svēto no
tā nesvētā.

43 Un viņš mani noveda pie tiem vārtiem, kas pret
rīta pusi. **2** Un redzi, Israēla Dieva godība nāca no rīta
puses, un viņa rībēšana bija kā varenu ūdeņu rūkšana,
un zeme tapa apgaismota no Viņa godības. **3** Un viņa
parādīšanās bija tāda pati, kādu es redzēju, kad es nācu,
to pilsētu postīt, un tā parādīšanās bija tā kā tā, ko es
redzēju pie Ķebaras upes, un es kritu uz savu vaigu. **4**
Un Tā Kunga godība nāca tai namā pa tiem vārtiem, kas
pret rīta pusi. **5** Un Tas Gars mani pacēla un mani ieveda
iekšējā pagalmā, un redzi, Tā Kunga godība piepildīja
to namu. **6** Un no tā nama es dzirdēju vienu ar mani
runājam, un viens vīrs stāvēja pie manis. **7** Un Tas uz
mani sacīja: "Cilvēka bērns, šī ir Mana godības krēsla
vieta un Manu pēdu vieta, kur Es Israēla bērnu vidū
dzīvošu mūžīgi. Un Israēla nams, viņi ar saviem ķēniņiem
vairs nesagānīs Manu svēto Vārdu ar savu maucību un
ar savu ķēniņu mirušām miesām pie viņu miršanas, **8**
Kad tie savu slieksni lika pie mana sliekšņa un savus
stabus pie maniem stabiem, ka tikai siena bija starp
mani un viņiem, un sagānīja manu svēto vārdu ar savām
negantībām, ko tie darīja; tāpēc es tos esmu aprijis savā
dusmībā. **9** Nu tie atņems savu maucību un savu ķēniņu
mirušās miesas tālu nost no manis un es dzīvošu viņu
vidū mūžīgi. **10** Tu cilvēka bērns, dari zināmu Israēla
namam šo namu, lai tie kaunas savu noziegumu dēļ,
un lai tie to ēku mēro. **11** Kad tie nu kaunas par visu,
ko tie darījuši, tad rādi tiem tā nama izskatu un viņa

kārtību un viņa izejamās un ieejamās durvis un visu
viņa izskatu un visus viņa likumus un visu viņa stāvu,
un visu viņa bauslību dari tiem zināmu un raksti priekš
viņu acīm, ka tie visu viņa izskatu un visus viņa likumus
patur un tos dara." **12** Šī ir Tā Dieva nama bauslība:
kalna galā visapkārt līdz viņa robežām ir vissvētākā vieta;
redzi, šī ir tā nama bauslība. **13** Un šie ir altāra mēri
pēc tās olekts, kas ir lielāka nekā cita olekts par vienu
plaukstu. Viņa pamats ir vienu olekti (augstumā) un
vienu olekti garumā, un viņa malas zimze(apmale) ir
vienu sprīdi visapkārt; un tas ir altāra augstums: **14** No
pamata pie zemes līdz apakšējai pakāpei bija divas olektis
un platums viena olekts. Bet no tās mazās pakāpes līdz
tai lielai ir četras olektis un platums viena olekts. **15**
Un altāra ugunskurs bija četras olektis augstumā, un
no ugunskura uz augšu bija tie četri ragi. **16** Un altāra
ugunskurs bija divpadsmit olektis garumā un divpadsmit
olektis platumā, četrkantīgs uz saviem četriem sāniem.
17 Un tā (augšēja) pakāpe bija četrpadsmit olektis garumā
un četrpadsmit olektis platumā savos četros sānos, un
tā mala ap viņu bija vienu pusolekti, un tas pamats pie
tās bija viena olekts visapkārt, un uzkāpšana bija no rīta
puses. **18** Un viņš uz mani sacīja: cilvēka bērns, tā saka
Tas Kungs Dievs: šie ir altāra likumi tai dienā, kad viņš
taps taisīts, uz tā upurēt dedzināmos upurus un uz to
slacināt asinis. **19** Un tiem priesteriem, Levja bērniem,
kas ir no Cadoka dzimuma, kas man tuvojās, man kalpot,
saka Tas Kungs Dievs: tiem tev būs dot vienu jaunu vērsi
par grēku upuri. **20** Un tev no viņa asinīm būs ņemt un to

likt pie viņa četriem ragiem un pie tiem četriem pakāpes
stūriem un pie tās apkārtējās malas, tā tev to būs šķīstīt
un svētīt. 21 Un tev būs ņemt grēku upura vērsi, un to būs
sadedzināt ierādītā nama vietā, ārā no tās svētās vietas.
22 Un otrā dienā tev būs upurēt vienu āzi, kas bez vainas,
par grēku upuri, un altāri būs svētīt, tā kā to svētīja ar to
vērsi. 23 Kad tu nu to svētīšanu būsi pabeidzis, tad tev
no ganāmā pulka būs upurēt vienu jaunu vērsi, kas bez
vainas, un vienu aunu, kas bez vainas. 24 Un tev tos būs
upurēt Tā Kunga priekšā, un priesteriem būs sāli uz tiem
mest un tos upurēt par dedzināmo upuri Tam Kungam.
25 Septiņas dienas tev būs upurēt ikdienas vienu āzi par
grēku upuri, viņiem arī būs upurēt vienu jaunu vērsi
un vienu aunu no ganāmā pulka, kas abi bez vainas. 26
Septiņas dienas tiem altāri būs svētīt un viņu šķīstīt un
savas rokas pildīt. 27 Un pēc šīm dienām priesteriem
astotā dienā un joprojām būs upurēt jūsu dedzināmos
upurus un jūsu pateicības upurus uz altāra, un man būs
labs prāts pie jums, saka Tas Kungs Dievs.

44 Un viņš mani veda atpakaļ pie svētās vietas ārējiem
vārtiem, kas ir pret rīta pusi, un tie bija aizslēgti. 2 Un
Tas Kungs uz mani sacīja: šie vārti lai stāv aizslēgti, tie
nav jāatver, un neviens pa tiem lai neieiet, tāpēc ka Tas
Kungs, Israēla Dievs, pa tiem ir iegājis, tāpēc lai tie stāv
aizslēgti. 3 Par valdnieku jāsaka: kas valdnieks, tas lai tur
sēž, maizi ēst Tā Kunga priekšā; pa vārtu priekšnamu
tam būs ieiet un pa to pašu ceļu tam būs iziet. 4 Un
viņš mani veda pie ziemeļa vārtiem nama priekšā, un es
redzēju, un raugi, Tā Kunga godība piepildīja to namu;

tad es kritu uz savu vaigu. **5** Un Tas Kungs sacīja uz
mani: cilvēka bērns, ņem vērā un redzi ar savām acīm
un klausies ar savām ausīm visu, ko Es ar tevi runāju
par visiem Tā Kunga nama likumiem un par visiem viņa
baušļiem, un ņem vērā tā nama ieejamo vietu ar visām
tām svētās vietas izejamām vietām. **6** Un saki uz tiem
pārgalvīgiem, uz Israēla namu; tā saka Tas Kungs Dievs:
nu ir gan, Israēla nams, ar visu jūsu negantību. **7** Ja
jūs esat ieveduši svešiniekus ar neapgraizītām sirdīm
un neapgraizītām miesām, ka tie bija Manā svētā vietā,
to sagānīt, Manu namu, kad jūs upurējāt Manu maizi,
taukus un asinis, un tie Manu derību lauza pie visām
jūsu negantībām. **8** Un jūs neesat izpildījuši savu svēto
kalpošanu, bet citus sev esat iecēluši, kalpot Manā svētā
vietā. **9** Tā saka Tas Kungs Dievs: nevienam svešiniekam,
kam neapgraizīta sirds un neapgraizīta miesa, nebūs ieiet
Manā svētā vietā, no visiem tiem svešiniekiem, kas ir
starp Israēla bērniem. **10** Bet tie leviti, kas tālu no Manis
atkāpušies, kad Israēls maldīdamies no manis nomaldījās
saviem elkiem pakaļ, tie gan nesīs savu noziegumu. **11** Un
tiem būs kalpot Manā svētā vietā par sargiem pie nama
vārtiem, un tiem būs to namu apkopt, tiem būs kaut
dedzināmos un kaujamos upurus priekš tiem ļaudīm, un
viņu priekšā stāvēt, viņiem kalpodami. **12** Tāpēc ka tie
viņiem ir kalpojuši viņu elku priekšā un Israēla namam
bijuši par apgrēcību uz noziedzību, tāpēc Es paceļu Savu
roku pret tiem, saka Tas Kungs Dievs, ka tiem būs nest
savu noziegumu. **13** Un tiem nebūs Man tuvoties, Man
būt par priesteriem nedz pieiet pie visām Manām svētām

un tām visu svētākām lietām, bet tiem būs savu kaunu
nest un savas negantības, ko tie darījuši. **14** Tāpēc Es tos
ieceļu par sargiem, to namu kopt pie viņa darba, un pie
visa, kas iekš tā būs jādara. **15** Bet tie priesteri un Levja
cilts, Cadoka bērni, kas to kalpošanu izpildījuši Manā
svētā vietā, kad Israēla bērni no Manis nomaldījās, tiem
Man būs tuvoties, Man kalpot un stāvēt Manā priekšā,
Man upurēt taukus un asinis, saka Tas Kungs Dievs. **16**
Tiem būs ieiet Manā svētā vietā, un tiem būs nostāties pie
Mana galda, Man kalpot un Manu kalpošanu izpildīt. **17**
Un kad tie nāks pie tā iekšējā pagalma vārtiem, tad tiem
būs apvilkt linu drēbes, bet vilnainās tiem nebūs ģērbties,
kad tie iekšējā pagalma vārtu iekšpusē kalpo. **18** Linu
autiem būs būt uz viņu galvām un linu ūzām(biksēm)
uz viņu gurniem, un tiem nebūs apjozties sviedros. **19**
Un kad tie iziet ārējā pagalmā, proti ārējā pagalmā pie
tiem ļaudīm, tad tiem būs novilkt savas drēbes, ar ko
tie kalpojuši, un tās nolikt svētās vietas kambaros, un
tiem būs apvilkt citas drēbes, lai tie tos ļaudis nesvētī
ar savām drēbēm. **20** Un tiem savu galvu nebūs pliku
nodzīt nedz arī saviem matiem likt gari izaugt, bet tiem
savus matus būs apcirpt. **21** Un nevienam priesterim
nebūs vīna dzert, kad tiem jāiet iekšējā pagalmā. **22** Tiem
arīdzan nebūs ņemt nedz atraitni nedz atšķirtu par sievu,
bet jumpravas no Israēla nama dzimuma; bet atraitni, kas
ir priestera atraitne, to viņi var ņemt. **23** Un tiem būs
mācīt Maniem ļaudīm izšķirt svētu un nesvētu, un tiem
darīt zināmu starpību starp nešķīstu un šķīstu; **24** Un
tiem būs stāvēt par tiesas lietām un tiesāt, pēc Manām

tiesām tiem būs tiesāt, un tiem būs turēt Manus baušļus
un Manus likumus visos Manos svētkos un svētīt Manas
svētdienas. 25 Un nevienam no tiem nebūs iet pie kāda
miruša cilvēka, lai netop nešķīsts; bet tēva un mātes
dēļ, vai dēla un meitas dēļ, brāļa un māsas dēļ, kas nav
bijusi pie vīra, tiem ir brīv tapt nešķīstiem. 26 Un pēc
viņa šķīstīšanās vēl septiņas dienas jāpieskaita. 27 Un
tai dienā, kad viņš ieies svētā vietā, iekšējā pagalmā,
kalpot svētā vietā, tad tam būs upurēt savu grēku upuri,
saka Tas Kungs Dievs. 28 Un tas tiem būs par mantību:
Es esmu viņu mantība; tāpēc jums tiem nekādu sevišķu
daļu nebūs dot iekš Israēla, - Es esmu viņu daļa. 29
Ēdamo upuri un grēku upuri un nozieguma upuri, tos
tiem būs ēst, un viss, kas iekš Israēla (Dievam) apsolīts,
tiem piederēs. 30 Un visu pirmo augļu pirmaji no visa un
visi cilājamie upuri no visiem jūsu cilājamiem upuriem
lai pieder priesteriem. Arī savas mīklas pirmajus jums
būs dot priesterim, lai svētība paliek uz tava nama. 31
Nekādu maitu, nedz saplosītu no putniem un no lopiem
priesteriem nebūs ēst.

45 Kad jūs nu to zemi izdalīsiet par mantību, tad jums
Tam Kungam būs upurēt cilājamu upuri no zemes, vienu
svētu zemes daļu, divdesmit un pieci tūkstoši mērojamas
kārtis garumā un desmit tūkstoši platumā; tā būs viena
svēta daļa visās savās ežās(robežās) visapkārt. 2 No tā tai
svētai vietai piederēs pa piecsimt (mērojamām kārtīm)
četriem stūriem visapkārt, un piecdesmit olektis būs
par apgabalu visapkārt. 3 Tā tev no šī mēra būs mērot
garumu divdesmit un piectūkstoš, un platumu desmit

tūkstošus (mērojamās kārtis), un tur būs tā svētā vieta ar
to visu svētāko vietu. **4** Šī būs tās zemes svētā daļa, un
būs priekš tiem priesteriem, kas kalpo svētā vietā, kas
nāk klāt Tam Kungam kalpot, un tā tiem būs vieta priekš
namiem, un svēta vieta atšķirta priekš tā svētuma. **5** Bet
divdesmit un piectūkstoš (mērojamas kārtis) garumā un
desmit tūkstošus platumā lai ir par daļu levitiem, tā nama
sulaiņiem, priekš pilsētām, kur dzīvot. **6** Un pilsētai jums
būs dot zemes gabalu, piectūkstoš (mērojamas kārtis)
platumā un divdesmit un piectūkstoš garumā, sānis tam
svētam zemes gabalam; tas būs priekš visa Israēla nama.
7 Un valdniekam lai ir sava daļa tā svētā zemes gabala
un tās pilsētas daļas šinī un viņā pusē, tā svētā zemes
gabala un tās pilsētas daļas vakarā pusē pret vakara pusi
un rīta pusē pret rīta pusi, un tas garums lai ir blakām
vienai no šīm daļām, no vakara puses līdz rīta pusei. **8**
(Šis) zemes (gabals) tam lai ir par daļu iekš Israēla, un
mani valdnieki lai nedara vairs grūti maniem ļaudīm,
bet lai Israēla namam to zemi atstāj pēc viņu ciltīm. **9**
Tā saka Tas Kungs Dievs: lai tas jums pietiek, Israēla
valdnieki! Atstājat varas darbu un postīšanu un dariet
tiesu un taisnību, neizdzenāt vairs Manus ļaudis, saka Tas
Kungs Dievs. **10** Jums būs turēt taisnu svaru un taisnu ēfu
un taisnu batu. **11** Êfa un bats lai ir vienādi, tā ka bats ir
desmitā tiesa no viena homera, un ēfa ir desmitā tiesa no
viena homera; viņas mērs lai ir pēc homera. **12** Un vienam
sēķelim būs turēt divdesmit ģera. Pieci sēķeļi lai ir pieci
un desmit sēķeļi lai ir desmit, un piecpadsmit sēķeļi lai
jums ir viena mīne. **13** Šis ir tas cilājamais upuris, ko jums

būs cilāt, vienas ēfas sesto tiesu no viena homera kviešu,
- jums arī būs dot vienas ēfas sesto tiesu no viena homera
miežu. **14** Un par eļļu ir šis tas likums: no bata eļļas jums
būs upurēt viena bata desmito tiesu no viena kora, tas ir
viens homers no desmit batiem, jo desmit bati ir viens
homers. **15** Atkal no ganāmā pulka pa jēru no divsimt, no
Israēla taukām ganībām par ēdamo upuri un dedzināmo
upuri un pateicības upuriem, tiem par salīdzināšanu,
saka Tas Kungs Dievs. **16** Visiem ļaudīm iekš zemes
nāksies šo cilājamo upuri dot priekš Israēla valdnieka. **17**
Un valdniekam pienāksies upurēt dedzināmos upurus
un ēdamu upuri un dzeramu upuri svētkos un jaunos
mēnešos un svētdienās. Visos augstos Israēla nama svētku
laikos viņam grēku upuri un ēdamu upuri un dedzināmu
upuri un pateicības upurus būs upurēt Israēla namam
par salīdzināšanu. **18** Tā saka Tas Kungs Dievs: pirmā
mēnesī, pirmā mēneša dienā, tev būs ņemt vienu jaunu
vērsi, kas bez vainas, un to svēto vietu svētīt. **19** Un
priesterim būs ņemt no tām grēku upura asinīm, un
slacināt uz nama stenderes un uz altāra pakāpes četriem
stūriem un iekšēja pagalma vārtu stenderes. **20** Tāpat
tev būs darīt septītā mēneša dienā priekš tiem, kas ir
grēkojuši, maldīdamies vai nezinādami; tā jums to namu
būs svētīt. **21** Pirmā mēnesī, četrpadsmitā mēneša dienā
jums būs turēt Pasa svētkus; septiņas dienas būs svētīt
un neraudzētu maizi ēst. **22** Un valdniekam tai dienā būs
upurēt priekš sevis un visiem ļaudīm iekš zemes vērsi par
grēku upuri. **23** Un tanīs septiņās svētku dienās viņam
būs upurēt Tam Kungam par dedzināmo upuri septiņus

vēršus un septiņus aunus, kas bez vainas, ikdienas visas
septiņas dienas, un ikdienas vienu āzi par grēku upuri. 24
Un viņam būs nest par ēdamu upuri vienu ēfu pie vērša
un vienu ēfu pie auna un vienu innu eļļas pie ēfas. 25
Un septītā mēnesī, piecpadsmitā mēneša dienā viņam
svētkos tāpat būs darīt, septiņas dienas ar tādu pat grēku
upuri un dedzināmu upuri un ēdamu upuri un eļļu.

46 Tā saka Tas Kungs Dievs: iekšēja pagalma vārti,
kas pret rītiem, lai sešās darba dienās ir aizslēgti, bet
svētdienā lai tie top atvērti, un jauna mēneša dienā
lai tie top atvērti. 2 Un valdniekam būs ieiet pa vārtu
priekšnamu no ārienes, un nostāties pie vārtu stenderes,
un priesteriem būs upurēt viņa dedzināmo upuri un viņa
pateicības upurus, un viņam pašam būs pielūgt pie vārtu
sliekšņa, un tad iziet, bet vārtiem nebūs tapt aizslēgtiem
līdz vakaram. 3 Un zemes ļaudīm būs pielūgt pie to pašu
vārtu durvīm svētdienās un jaunos mēnešos Tā Kunga
priekšā. 4 Un tas dedzināmais upuris, ko valdnieks lai
upurē Tam Kungam svētdienā, lai ir seši jēri, kas bez
vainas, un viens auns, kas bez vainas. 5 Un ēdamais
upuris lai ir viena ēfa pie auna, bet pie tiem jēriem lai
ir ēdamais upuris, cik viņa roka dod, un eļļas viens ins
pie ēfas. 6 Bet jauna mēneša dienā: viens jauns vērsis,
kas bez vainas, un seši jēri un viens auns, - tiem būs bez
vainas būt. 7 Un viņam par ēdamo upuri būs pienest
vienu ēfu pie vērša un vienu ēfu pie auna, bet pie tiem
jēriem, cik viņa roka spēs, un viens ins eļļas pie ēfas. 8
Un kad valdnieks ieiet, tad viņam pa priekšnama vārtiem
būs ieiet un pa to pašu ceļu atkal iziet. 9 Bet kad zemes

ļaudis Tā Kunga priekšā nāk augstos svētkos, tad tiem,
kas pa Ziemeļa vārtiem ieiet pielūgt, pa Dienvidu vārtiem
atkal būs iziet, un kas ieiet pa Dienvidu vārtiem, tiem
atkal būs iziet pa Ziemeļa vārtiem; tiem nebūs atkal
iet pa tiem vārtiem, pa kuriem tie iegājuši, bet tiem
būs taisni projām iziet. **10** Un valdniekam būs līdz ar
viņiem ieiet, un kad tie iziet, tiem kopā būs iziet. **11** Bet
svētkos un augstos svētku laikos lai ēdamais upuris ir
viena ēfa pie vērša un viena ēfa pie auna, bet pie jēriem,
cik viņa roka dod, un viens ins eļļas pie ēfas, **12** Un kad
valdnieks labprātīgi upurē Tam Kungam dedzināmo upuri
vai pateicības upuri no laba prāta, tad viņam būs atdarīt
tos vārtus, kas ir pret rīta pusi, un viņam savu dedzināmo
upuri un savus pateicības upurus nesot būs darīt, kā
viņš svētdienā darījis, un kad viņš atkal iziet, būs vārtus
aizslēgt, kad viņš būs izgājis. **13** Un gadu vecu jēru, kas
bez vainas, tev ikdienas Tam Kungam būs upurēt par
dedzināmo upuri; ik rītu tev to būs pienest. **14** Un par
ēdamu upuri pie tā tev ik rītu būs nest sesto tiesu ēfas un
eļļu trešo tiesu inna, tos kviešu miltus ar to aptraipīt
par ēdamu upuri Tam Kungam, tas ir mūžīgs likums,
kam nebūs mitēties. **15** Un to jēru un to ēdamo upuri un
to eļļu ik rītu būs upurēt par nemitējamu dedzināmo
upuri. **16** Tā saka Tas Kungs Dievs: kad valdnieks kādam
no saviem dēliem dod dāvanu, tā ir viņa mantība, tā lai
pieder viņa dēliem; tas ir viņu īpašums par mantību.
17 Bet kad viņš no savas mantības kādam no saviem
kalpiem dos dāvanu, tam to būs turēt līdz vaļas gadam,
tad valdniekam to atkal būs atdabūt, tik viņa dēliem var

tikt viņa mantība. 18 Valdniekam arī nekā nebūs ņemt no
ļaužu mantības, tiem nebūs laupīt viņu tiesu. Lai viņš
no sava paša padoma atstāj mantību saviem dēliem, ka
mani ļaudis netop izdzīti, neviens no savas mantības. 19
Un viņš mani ieveda pa tām durvīm, kas bija sānis tiem
vārtiem, priesteru svētos kambaros, kas pret ziemeļa
pusi, un redzi, galā bija viena vieta pret vakara pusi. 20
Un viņš uz mani sacīja: šī ir tā vieta, kur priesteriem
būs vārīt nozieguma un grēka upuri, un kur tiem būs
cept ēdamo upuri, lai tie to neiznes ārējā pagalmā, tos
ļaudis svētīt. 21 Tad viņš mani izveda ārējā pagalmā un
mani veda apkārt pa tiem četriem pagalma stūriem. 22
Un redzi, ikkatra pagalma stūrī bija atkal pagalms, tais
četros pagalma stūros bija atšķirti pagalmi, četrdesmit
olektis garumā un trīsdesmit platumā, un visām tām
četrām stūru vietām bija vienāds mērs. 23 Un mūris bija
visapkārt ap visām četrām un apakšā pie tiem mūriem
bija taisīti ugunskuri visapkārt. 24 Un viņš uz mani sacīja:
šie ir tā nama ugunskuri, kur tā nama sulaiņiem būs vārīt
ļaužu upurus.

47 Un viņš mani veda atpakaļ pie tā nama durvīm, un
redzi, tur ūdens iztecēja apakš tā nama sliekšņa pret
rītiem, jo tā nama priekšgals bija pret rītiem, un tas
ūdens notecēja no apakšas no tā nama labās puses, sānis
altārim pret dienvidu. 2 Un viņš mani izveda pa Ziemeļa
vārtiem, un mani apveda apkārt pa āra ceļu pie ārējiem
vārtiem, kas pret rītiem, un redzi, ūdens iztecēja no labās
puses. 3 Kad nu tas vīrs izgāja pret rītiem, tad mēra aukla
bija viņa rokā, un viņš mēroja tūkstoš olektis, un lika

man brist pār to ūdeni, un tas ūdens man sniedzās līdz
krimšļiem. **4** Atkal viņš mēroja tūkstoš olektis un lika
man brist pār to ūdeni, un tas ūdens man sniedzās līdz
ceļiem, un viņš mēroja vēl tūkstoš olektis, un lika man
pārbrist, un tas ūdens man sniedzās līdz gurniem. **5** Atkal
viņš mēroja tūkstoš olektis, tad bija upe, ko es nevarēju
izbrist, jo tas ūdens bija dziļš, ūdens, kur bija jāpeld, upe,
kur nevarēja iet cauri. **6** Un viņš uz mani sacīja: vai tu
to esi redzējis, cilvēka bērns? Tad viņš mani veda atkal
atpakaļ upes malā. **7** Kad es nu nācu atpakaļ, redzi, tad
upes malā bija ļoti daudz koku, šinī un viņā pusē. **8** Un
viņš uz mani sacīja; šis ūdens iztek pret rīta pusi un notek
klajumā, pēc tas nāk jūrā, un jūrā notecējis tas ūdens
taps veselīgs. **9** Un notiek, ka ikviena dzīva dvaša, kas
kustās, kurp šī upe(no diviem avotiem) nāk, dzīvos, un
tur būs ļoti daudz zivju, tāpēc ka šis ūdens turp nāks, un
būs veseli un viss dzīvos, kur šī upe nāk. **10** Un zvejnieki
pie tās stāvēs no Enģediem līdz EnEģlaīm, tur būs vietas,
kur tīklus izmetīs. Viņu zivis būs pēc savas kārtas, kā tās
lielās zivis jūrā, ļoti daudz. **11** Bet viņas paltis(dumbrāji)
un viņas dīķi netaps veselīgi; tie būs priekš sāls. **12** Un pie
tās upes viņas malas abējās pusēs augs visādi augļu koki,
kam lapas nesavītīs un augļi nemitēsies, un ikmēnešus tie
nesīs jaunus augļus. Jo viņas ūdens iztek no tās svētās
vietas, un viņas augļi būs par barību un viņas lapas par
dziedināšanu. **13** Tā saka Tas Kungs Dievs: šī lai ir robeža,
pēc kuras jums to zemi būs ņemt par mantību pēc tām
divpadsmit Israēla ciltīm: Jāzepam pienākas divas daļas.
14 Un jums to būs iemantot, vienam kā otram; par to

es savu roku esmu pacēlis, to dot jūsu tēviem; un šī
zeme jums piekritīs par mantību. **15** Šī nu ir tās zemes
robeža: pret ziemeli no lielās jūras pār Etlonu, kamēr
nāk uz Cedadu, **16** Hamata, Berota, Zibraīma, kas ir starp
Damaskus robežu un Hamatas robežu, AcarTikons, kas ir
pie Averana robežas. **17** Tā būs tā robeža no jūras līdz
AcarEnonam, Damaskus robežai; un tālāk pret ziemeli
ir Hamatas robeža, un šī būs tā ziemeļa mala. **18** Un tā
rītu mala starp Averanu un Damasku un starp Gileādu
un Israēla zemi jums būs Jardāne; no tās robežas līdz
rītu jūrai jums būs mērot. Un šī ir tā rītu mala. **19** Un
tā dienvidu mala pret dienvidiem lai ir no Tamāra līdz
Kādeša strīdus ūdenim, un tad gar upi līdz lielai jūrai. Un
šī būs tā dienvidu mala pret dienvidiem. **20** Un tā vakaru
mala lai ir tā lielā jūra no tās robežas, līdz kamēr iet uz
Hamatu. Šī būs tā vakaru mala. **21** Un jums šo zemi savā
starpā būs izdalīt pēc Israēla ciltīm. **22** Un jums to būs
izdalīt par mantību sev un arī tiem svešiniekiem, kas jūsu
starpā dzīvo un bērnus dzemdinājuši jūsu vidū, un tie lai
jums ir kā tas, kas no Israēla bērniem dzimis! **23** Tiem būs
līdz ar jums mantot Israēla cilšu vidū, un tai ciltī, pie
kuras tas svešinieks dzīvo, tur jums viņam būs dot daļu,
saka Tas Kungs Dievs.

48 Šie nu ir tie cilšu vārdi: no ziemeļa puses sānis
Etlona ceļam, kur iet uz Hamatu, AcarEnons, Damaskus
robeža pret ziemeļa pusi, sānis Hamatai: no rīta puses
līdz vakara pusei lai ir Danam, viena daļa. **2** Un pie Dana
robežas no rīta puses līdz vakara pusei Ašeram viena
daļa. **3** Un pie Ašera robežas no rīta puses līdz vakara

pusei Naftalum viena daļa. **4** Un pie Naftalus robežas
no rīta puses līdz vakara pusei Manasum viena daļa. **5**
Un pie Manasus robežas no rīta puses līdz vakara pusei
Efraīmam viena daļa. **6** Un pie Efraīma robežas no rīta
puses līdz vakara pusei Rūbenam viena daļa. **7** Un pie
Rūbena robežas no rīta puses līdz vakara pusei Jūdam
viena daļa. **8** Un pie Jūda robežas no rīta puses līdz
vakara pusei lai ir tas svētais zemes gabals, ko jums būs
atšķirt, divdesmit un pieci tūkstošus (mērojamās kārtis)
platumā un garumā, tā kā viena no tām citām daļām no
rīta puses līdz vakara pusei, un tur vidū lai ir tā svētā
vieta. **9** Tas svētais zemes gabals, ko jums būs atšķirt
Tam Kungam, lai ir garumā divdesmit un pieci tūkstošus
(mērojamas kārtis) un platumā desmit tūkstošus. **10** Un
šiem lai tas svētais zemes gabals pieder: priesteriem,
pret ziemeļa pusi divdesmit pieci tūkstošus (olektis),
un pret vakara pusi desmit tūkstošus platumā, un pret
rīta pusi desmit tūkstošus platumā, un pret dienasvidu
divdesmit un pieci tūkstošus garumā. Un Tā Kunga svētā
vieta lai ir viņa vidū. **11** Tas būs priekš tiem priesteriem,
tiem svētītiem, Cadoka bērniem, kas Manu kalpošanu
izpildījuši, kas nav atkāpušies, kad Israēla bērni atkāpās,
kā leviti ir atkāpušies. **12** Un tiem būs dabūt vienu gabalu
no tā svētā gabala, kas tas vissvētākais gabals ir pie
levitu robežas. **13** Tiem levitiem, sānis priesteru robežai,
būs dabūt divdesmit un piectūkstoš (olektis) garumā un
desmit tūkstošus platumā; viss garums lai ir divdesmit
un pieci tūkstošus, un platums desmit tūkstošus (olektis).
14 Un tiem no tā nekā nebūs pārdot, nedz pārmainīt,

nedz citam izdot zemes pirmajus; jo tas ir Tam Kungam
svēts. **15** Bet tās piectūkstošas (olektis), kas platumā
atlikušas no tām divdesmit pieci tūkstoš (olektīm), tās
lai nav svētas, pilsētai priekš dzīvokļiem un ganībām,
un tā pilsēta lai tur ir vidū. **16** Un šie ir viņas mēri:
ziemeļa malā četrtūkstoš un piecsimt olektis, un dienvidu
malā četrtūkstoš un piecsimt, un rīta malā četrtūkstoš
un piecsimt, un vakara malā četrtūkstoš un piecsimt
(olektis). **17** Un pilsētas apgabals lai ir pret ziemeli
divsimt un piecdesmit, un pret dienasvidu divsimt un
piecdesmit, un pret rītiem divsimt un piecdesmit, un pret
vakaru divsimt un piecdesmit (olektis). **18** Un tas atlikums
garumā gar to svēto zemes gabalu desmit tūkstoši pret
rīta pusi, un desmit tūkstoši pret vakara pusi, gar to
svēto zemes gabalu; viņa augļi būs par uzturu pilsētas
kalpotājiem. **19** Un pilsētas kalpotāji lai to apstrādā no
visām Israēla ciltīm. **20** Viss svētais zemes gabals lai ir
divdesmit un pieci tūkstoš (olektis) garumā un divdesmit
un piectūkstoš (olektis) platumā; to jums būs atšķirt par
svētu zemes gabalu līdz ar to pilsētas tiesu. **21** Un kas
atliek, tas lai pieder valdniekam, tā svētā zemes gabala
un pilsētas tiesas šinī un viņā pusē gar tā svētā gabala
divdesmit pieci tūkstoš (olektīm) līdz rīta robežai un pret
vakara pusi gar tām divdesmit piectūkstoš (olektīm) līdz
vakara robežai, sānis tām citām daļām; tas būs priekš
valdnieka. Un tas svētais zemes gabals ar tā nama svēto
vietu lai ir viņa vidū. **22** Un (sākot) no levitu tiesas un no
pilsētas tiesas, (vidū tam, kas valdniekam pieder,) starp
Jūda un Benjamina robežām, tas lai valdniekam pieder. **23**

Tad lai tās citas tiesas nāk; no rīta puses līdz vakara pusei
Benjaminam viena daļa. **24** Un pie Benjamina robežas
no rīta puses līdz vakara pusei Sīmeanam viena daļa. **25**
Un pie Sīmeana robežas no rīta puses līdz vakara pusei
Īsašaram viena daļa. **26** Un pie Īsašara robežas no rīta
puses līdz vakara pusei Zebulonam viena daļa. **27** Un pie
Zebulona robežas no rīta puses līdz vakara pusei Gadam
viena daļa. **28** Un pie Gada robežas dienvidu malā pret
dienvidiem būs tā robeža no Tamāra uz Kādeša strīdus
ūdeni un tad uz to upi līdz lielai jūrai. **29** Šī ir tā zeme, ko
jums ar mesliem būs izdalīt par mantību visām Israēla
ciltīm, un šīs lai ir viņu daļas, saka Tas Kungs Dievs. **30**
Un šīs lai ir tās pilsētas robežas: ziemeļa pusē četrtūkstoš
un piecsimt mēri. **31** Un pilsētas vārti lai ir pēc Israēla
cilšu vārdiem, trīs vārti pret ziemeli: Rūbena vārti, vieni,
Jūda vārti, vieni, Levja vārti, vieni. **32** Un pret rītiem
četrtūkstoši un piecsimt (mēri) un trīs vārti: Jāzepa vārti,
vieni, Benjamina vārti, vieni, Dana vārti, vieni. **33** Pret
dienasvidu arīdzan četrtūkstoši un piecsimt mēri un trīs
vārti: Sīmeana vārti, vieni, Īsašara vārti, vieni, Zebulona
vārti, vieni. **34** Pret vakariem četrtūkstoš un piecsimt
(mēri) un trīs vārti: Gada vārti, vieni, Ašera vārti, vieni,
Naftalus vārti, vieni. **35** Visapkārt astoņpadsmit tūkstoš
(mēri). Un pilsētas vārds būs no tās dienas: še ir Tas
Kungs.

Daniēla

1 Jojaķima, Jūda ķēniņa, trešā valdīšanas gadā
Nebukadnecars, Bābeles ķēniņš, nāca uz Jeruzālemi un
apmetās pret to. **2** Un Tas Kungs nodeva Jojaķimu, Jūda
ķēniņu, viņa rokā un vienu daļu Dieva nama trauku,
un viņš tos noveda uz Sineāra zemi sava dieva namā,
un tos traukus viņš nolika sava dieva mantu namā.
3 Un ķēniņš sacīja uz Aspenasu, savu kambarjunkuru
uzraugu, lai no Israēla bērniem, no ķēniņu un lielkungu
dzimuma izlasa **4** Jaunekļus, kas bez vainas, skaistus
vaigā un samanīgus visādā gudrībā un labi mācītus un
kam gudrs prāts, un kas būtu derīgi ķēniņa pilī stāvēt, ka
tie taptu mācīti Kaldeju rakstā un valodā. **5** Un ķēniņš
tiem sprieda, ko tiem ikdienas būs dot no ķēniņa ēdiena
un no tā vīna, ko pats dzēra, un ka tie trīs gadus tā
taptu audzināti, un ka pēc stāvētu ķēniņa priekšā. **6**
Starp tiem nu bija no Jūda bērniem Daniēls, Ananija,
Mišaēls un Azarija. **7** Un kambarjunkuru uzraugs tiem
deva citus vārdus un nosauca Daniēli par Beltsacaru
un Ananiju par Sadrahu un Mišaēli par Mesahu un
Azariju par AbedNegu. **8** Bet Daniēls apņēmās savā sirdī,
nesagānīties ar ķēniņa ēdienu nedz ar to vīnu, ko viņš
dzēra, tādēļ tas lūdza kambarjunkuru uzraugam, lai
viņam atļautu nesagānīties. **9** Un Dievs Daniēlim deva
žēlastību un apžēlošanu kambarjunkuru uzrauga priekšā.
10 Un kambarjunkuru uzraugs sacīja uz Daniēli: es bīstos
savu kungu, ķēniņu, kas jūsu ēdienu un dzērienu tā
nospriedis, ka viņš neierauga, ka jūsu vaigi vājāki nekā to
citu jaunekļu, kas jūsu vecumā. Tad jūs pār manu galvu

vestu gatavu nāvi no ķēniņa. **11** Bet Daniēls sacīja uz to
barības sargu, ko kambarjunkuru uzraugs bija iecēlis pār
Daniēli, Ananiju, Mišaēli un Azariju: **12** Raugi jel saviem
kalpiem dot kādas desmit dienas zemes augļus ēst un
ūdeni dzert. **13** Un tad lai apskata, kāds mūsu ģīmis būs
tavā priekšā, un kāds to jaunekļu ģīmis, kas ķēniņa ēdienu
ēd, un dari tad ar saviem kalpiem, kā tu pats redzēsi.
14 Un viņš tiem paklausīja šinī lietā un raudzīja desmit
dienas ar tiem tā darīt. **15** Un pēc desmit dienām tas
atrada viņu izskatu skaistāku un viņu miesas pilnīgākas,
nekā visu citu jaunekļu, kas ēda no ķēniņa ēdiena. **16** Tad
tas barības sargs atņēma to viņiem nospriesto ēdienu
un vīnu un tiem deva ēst zemes augļus. **17** Un šiem
četriem jaunekļiem Dievs deva zināšanu un saprašanu
visādā rakstā un gudrībā, bet Daniēlim viņš deva saprast
visādas parādīšanas un sapņus. **18** Un kad tas laiks bija
pagājis, ko ķēniņš bija pavēlējis, viņus priekšā vest, tad
kambarjunkuru uzraugs tos veda pie Nebukadnecara.
19 Un ķēniņš ar tiem runāja, bet starp visiem neatradās
neviena tāda, kā Daniēls, Ananija, Mišaēls un Azarija,
un tie kalpoja ķēniņa priekšā. **20** Un visādā gudrībā
un zināšanā, ko ķēniņš tiem jautāja, viņš tos atrada
desmitkārt pārākus nekā visus zīlniekus un vārdotājus
pa visu savu valsti. **21** Un Daniēls tur palika līdz ķēniņa
Kirus pirmam gadam.

2 Un Nebukadnecara valdīšanas otrā gadā Nebukadnecars
redzēja sapņus. No tām viņa gars iztrūcinājās, ka viņš
no miega uzmodās. **2** Un ķēniņš pavēlēja, atsaukt tos
gudros un vārdotājus un pareģus un Kaldejus, lai tie

ķēniņam izstāstītu viņa sapņus. Un tie nāca un stāvēja
ķēniņa priekšā. **3** Un ķēniņš uz tiem sacīja: es esmu
redzējis sapni, un mans gars ir iztrūcināts, un es gribu to
sapni zināt. **4** Tad tie Kaldeji uz viņu sacīja kaldejiski: lai
ķēniņš dzīvo mūžīgi! Saki saviem kalpiem to sapni, tad
mēs to izstāstīsim. **5** Ķēniņš atbildēja un sacīja uz tiem
Kaldejiem: mans vārds ir teikts: ja jūs man nedarīsiet
zināmu to sapni un kā viņš izstāstāms, tad jūs tiksiet
sasisti gabalos, un jūsu namus darīs par mēslu čupu.
6 Bet ja jūs man darīsiet zināmu to sapni un kā tas
izstāstāms, tad jūs dabūsiet dāvanas un mantas un lielu
godu no manis; tādēļ darāt man zināmu to sapni un kā tas
izstāstāms. **7** Tie atbildēja otru reiz' un sacīja: lai ķēniņš
saka saviem kalpiem to sapni, tad mēs to izstāstīsim.
8 Ķēniņš atbildēja un sacīja: tiešām, es nomanu, ka jūs
tikai laiku gribat vilcināt; jo jūs redzat, ka mans vārds
ir teikts. **9** Bet ja jūs man to sapni nesakāt, tad jums
nāks tā nospriestā sodība, tāpēc ka jūs esat apņēmušies
manā priekšā runāt melus un nieku vārdus, tiekams laiks
paiet. Tāpēc sakāt man to sapni, tad es atzīšu, ka jūs arī
varēsiet man to izstāstīt. **10** Tie Kaldeji ķēniņam atbildēja
un sacīja: neviena cilvēka nav virs zemes, kas ķēniņam to
lietu varētu sacīt, un nav bijis neviens liels un varens
ķēniņš, kas tādu lietu būtu prasījis no kāda zīlnieka vai
vārdotāja vai Kaldeja. **11** Jo šī lieta, ko ķēniņš prasa, ir
par daudz grūta, un cita neviena nav, kas ķēniņam to
var darīt zināmu, kā tie dievi vien, kas pie cilvēkiem
nedzīvo. **12** Par to ķēniņš palika dusmīgs un apskaitās ļoti
un pavēlēja, visus gudros Bābelē nokaut. **13** Un pavēle

izgāja, tos gudros kaut, un arī Daniēls un viņa biedri tapa
meklēti, ka tos nokautu. **14** Tad Daniēls gudri un prātīgi
atbildēja Ariokam, ķēniņa pils karavīru virsniekam, kas
bija izgājis, tos gudros Bābelē nokaut. **15** Viņš atbildēja un
sacīja Ariokam, ķēniņa varenajam: Kāpēc tāda briesmīga
pavēle no ķēniņa? Tad Arioks Daniēlim to lietu teica. **16**
Un Daniēls gāja iekšā un lūdza ķēniņu, viņam laiku dot,
ka ķēniņam to izstāstīšanu varētu sacīt. **17** Tad Daniēls
nogāja savā namā un to sacīja Ananijam, Mišaēlim un
Azarijam, saviem biedriem, **18** Lai tie no tā debesu Dieva
žēlastību lūgtu par šo noslēpumu, ka Daniēls un viņa
biedri ar tiem vēl atlikušiem gudriem Bābelē netiktu
nokauti. **19** Tad Daniēlim nakts parādīšanā tas noslēpums
tapa parādīts. **20** Par to Daniēls teica to debesu Dievu,
un Daniēls atbildēja un sacīja: slavēts lai ir Dieva vārds
mūžīgi mūžam, jo Viņam pieder gudrība un spēks! **21**
Jo Viņš pārceļ laikus un stundas, Viņš noceļ ķēniņus un
ieceļ ķēniņus, Viņš gudriem dod gudrību un saprašanu
prātīgiem. **22** Viņš parāda dziļas un apslēptas lietas, Viņš
zin, kas ir tumsībā, jo pie Viņa mīt gaisma. **23** Es Tevi
teicu un slavēju, manu tēvu Dievs, ka Tu man gudrību
un spēku esi devis, un man nu esi darījis zināmu, ko
mēs no Tevis esam lūguši, jo Tu mums ķēniņa lietu esi
darījis zināmu. **24** Tad Daniēls nogāja pie Arioka, kam
ķēniņš bija pavēlējis, tos gudros Bābelē nokaut, - viņš
nogāja un tā uz viņu sacīja: nenokauj tos gudros Bābelē;
ved mani pie ķēniņa iekšā, jo es ķēniņam to izstāstīšanu
darīšu zināmu. **25** Tad Arioks steigšus ieveda Daniēli
iekšā pie ķēniņa un runāja tā uz viņu: es esmu atradis

vienu vīru no tiem atvestiem Jūdiem, kas ķēniņam grib
sacīt to izstāstīšanu. **26** Ķēniņš atbildēja un sacīja uz
Daniēli, ko sauca par Beltsacaru: vai tu spēji man to sapni
stāstīt, ko es esmu redzējis, un arī izstāstīt? **27** Daniēls
atbildēja ķēniņa priekšā un sacīja: to noslēpumu, ko
ķēniņš prasa, to tie gudrie, vārdotāji, zīlnieki un pareģi
ķēniņam nevar sacīt. **28** Bet ir viens Dievs debesīs, kas
parāda noslēpumus; Tas ķēniņam Nebukadnecaram dara
zināmu, kas notiks nākamos laikos. **29** Tavs sapnis un
kas tavam prātam uz gultas rādījās, ir šis: tu, ķēniņ, uz
gultas gulēdams, domāji, kas pēcgalā notiks, un Tas, kas
noslēpumus parāda, tev ir darījis zināmu, kas notiks. **30**
Man tad tas noslēpums ir parādīts ne caur manu gudrību
tā kā tā man būtu lielāka nekā citiem, kas dzīvo, bet
tāpēc, ka ķēniņam tā izstāstīšana taptu zināma, un tu
savas sirds domas dabūtu zināt. **31** Tu, ķēniņ, skatījies, un
redzi, bija liels tēls; šis tēls bija varens un viņa spožums
bija brīnišķīgs; tas stāvēja tavā priekšā un viņa izskats
bija briesmīgs. **32** Šī tēla galva bija no laba zelta, viņa
krūtis un rokas no sudraba, viņa vēders un gurni bija
no vara, **33** Viņa lieli no dzelzs, viņa kājas bija puse no
dzelzs un puse no māla. **34** Šo tu redzēji, tiekams viens
akmens taisījās vaļā bez rokām, tas sita to tēlu pie viņa
dzelzs un māla kājām, un tās satrieca. **35** Tad uz reizi
tapa satriekti dzelzs, māls, varš, sudrabs un zelts, un tapa
tāpat kā pelavas uz vasaras kloniem, un vējš tos aiznesa,
tā ka vieta tiem netapa atrasta. Bet tas akmens, kas to
bija sasitis, palika par lielu kalnu un piepildīja visu zemi.
36 Šis ir tas sapnis. Nu mēs ķēniņam gribam sacīt viņa

izstāstīšanu. **37** Tu, ķēniņ, esi ķēniņš pār ķēniņiem, jo
Tas debesu Dievs tev ir devis valdību, varu, spēku un
godu. **38** Un visur, kur cilvēki dzīvo, Viņš lopus laukā un
putnus apakš debess ir devis tavā rokā un tevi iecēlis
par valdītāju pār to visu: tu esi tā zelta galva. **39** Un pēc
tevis celsies cita valsts, mazāka nekā tava. Pēc tās tā trešā
valsts no vara; tā valdīs pār visu zemi. **40** Un tā ceturtā
valsts būs cieta kā dzelzs. Jo itin kā dzelzs visu satriec
un sadauza, tāpat kā dzelzs, kas sadauza, arī šī visas tās
sadauzīs un satrieks. **41** Un ka tu esi redzējis tās kājas un
viņu pirkstus pusi no podnieka māla un pusi no dzelzs, tā
būs dalīta valsts; taču tur no dzelzs stipruma būs iekšā, tā
kā tu esi redzējis dzelzi sajauktu ar podnieka māliem,
42 Un tos kāju pirkstus pusi no dzelzs un pusi no māla
- tā valsts būs uz pusi cieta un uz pusi gļēva. **43** Un kā
tu esi redzējis dzelzi sajauktu ar podnieka māliem, - tie
gan caur cilvēku sadzīvi sajauksies, bet viens pie otra
nepielips, itin kā dzelzs nesajaucās ar māliem. **44** Un šo
ķēniņu laikā tas debesu Dievs uzcels valstību, kas mūžīgi
netaps izpostīta, un šī valstība netaps atdota nevienai
citai tautai; tā satrieks un iznīcinās visas valstis, bet pati
viņa pastāvēs mūžīgi. **45** Tāpēc tu esi redzējis, ka no
kalna akmens bez rokām attaisījās vaļā, kas satrieca to
dzelzi, varu, mālu, sudrabu un zeltu. Tas lielais Dievs
ķēniņam ir darījis zināmu, kas pēc šim notiks. Šis ir
tiešām tas sapnis un viņa izstāstīšana ir patiesīga. **46**
Tad ķēniņš Nebukadnecars nometās uz savu vaigu un
pielūdza Daniēli un pavēlēja, lai tam nes ēdamus un
kvēpināmus upurus. **47** Un ķēniņš atbildēja Daniēlim un

sacīja: tas ir tiešām tiesa, ka jūsu Dievs ir Dievs pār visiem
dieviem un Kungs pār ķēniņiem, un parāda noslēpumus,
tāpēc ka tu šo noslēpumu varējis izstāstīt. 48 Tad ķēniņš
Daniēli paaugstināja un tam deva daudz lielas dāvanas
un to iecēla par valdītāju pār visu Bābeles valsti un par
virsnieku pār visiem Bābeles gudriem. 49 Un Daniēls lūdza
ķēniņu, un tas iecēla Sadrahu, Mesahu un AbedNegu par
valdniekiem pār Bābeles valsti. Bet Daniēls palika ķēniņa
pilī.

3 Ķēniņš Nebukadnecars lika taisīt tēlu no zelta; tam bija
augstums sešdesmit olektis, un platums sešas olektis;
to viņš uzcēla Bābeles valstī, Duras klajumā. 2 Un
ķēniņš Nebukadnecars sūtīja un sapulcināja lielkungus,
valdītājus, zemes soģus, tiesas kungus, uzraugus, runas
kungus, tiesnešus un visus valsts valdniekus, ka tie nāktu,
to tēlu iesvētīt, ko ķēniņš Nebukadnecars bija uzcēlis. 3
Tad sanāca tie lielkungi, valdītāji, zemes soģi, tiesas kungi,
uzraugi, runas kungi, tiesneši un visi valsts valdnieki uz
šī tēla iesvētīšanu, ko ķēniņš Nebukadnecars bija uzcēlis,
un tie stāvēja tā tēla priekšā, ko Nebukadnecars bija
uzcēlis. 4 Un tas izsaucējs izsauca ar stipru balsi: jums
top piekodināts, jūs tautas, ļaudis un valodas, 5 Kad jūs
dzirdēsiet bazūnes skaņu un trumetes, kokles, vijoles,
somastabules, jaukas dziesmas un visādus mūzikas rīkus,
tad jums būs nomesties un to zelta tēlu pielūgt, ko
ķēniņš Nebukadnecars uzcēlis. 6 Un kas nenometīsies un
nepielūgs, tas tai pašā stundā taps iemests degošā ceplī.
7 Kad nu visi ļaudis dzirdēja bazūnes skaņu un trumetes,
kokles, vijoles, somastabules un visādus mūzikas rīkus,

tad visi ļaudis, tautas un valodas nometās un pielūdza
to zelta tēlu, ko ķēniņš Nebukadnecars bija uzcēlis. **8**
Tai pašā laikā kādi Kaldeju vīri piegāja un apsūdzēja
Jūdus. **9** Tie iesāka un sacīja uz ķēniņu Nebukadnecaru: lai
ķēniņš dzīvo mūžīgi! **10** Tu, ķēniņ, esi pavēlējis, ka visiem
cilvēkiem, kad tie dzird bazūnes skaņu un trumetes,
kokles, vijoles, somastabules, jaukas dziesmas un visādus
mūzikas rīkus, būs nomesties un to zelta tēlu pielūgt, **11**
Un ka to, kas pie zemes nenometīsies un nepielūgs, būs
iemest degošā ceplī. **12** Te ir Jūdu vīri, ko tu esi iecēlis
par Bābeles valsts valdniekiem, Sadrahs, Mesahs un
AbedNegus, šie vīri neliek vērā, ko tu, ķēniņ, esi pavēlējis,
un negodā tavus dievus un nepielūdz to zelta tēlu, ko tu
esi uzcēlis. **13** Tad Nebukadnecars ar dusmām un bardzību
pavēlēja atvest Sadrahu, Mesahu un AbedNegu. Un tie vīri
tapa atvesti ķēniņa priekšā. **14** Tad Nebukadnecars iesāka
un uz tiem sacīja: vai jūs, Sadrah, Mesah un AbedNegu,
tīši manus dievus necienījāt un to zelta tēlu nepielūdzāt,
ko es esmu uzcēlis? **15** Nu tad, taisāties, kad jūs dzirdēsiet
bazūnes skaņu un trumetes, kokles, vijoles, somastabules,
jaukas dziesmas un visādus mūzikas rīkus, tad nometaties
un pielūdziet to tēlu, ko es esmu taisījis, bet ja jūs to
nepielūgsiet, tad jūs tai pašā stundā tapsiet iemesti
degošā ceplī; jo kurš ir tas Dievs, kas jūs no manām rokām
varētu izpestīt? **16** Tad Sadrahs, Mesahs un AbedNegus
atbildēja un sacīja uz ķēniņu Nebukadnecaru: mums
nevajag uz šo lietu atbildēt. **17** Redzi, mūsu Dievs, ko mēs
godājam, gan ir varens mūs izglābt no degoša cepļa un
mūs arī izpestīt no tavas rokas, ak ķēniņ. **18** Un jebšu

Viņš to arī nedarītu, taču tev būs zināt, ka mēs tavus
dievus negribam godāt nedz pielūgt to zelta tēlu, ko tu
esi taisījis. **19** Tad Nebukadnecars apskaitās, un viņa vaiga
izskats pārvērtās pret Sadrahu, Mesahu un AbedNegu,
un viņš atbildēja un pavēlēja, cepli septiņkārt karstāku
kurināt nekā to mēdza kurināt. **20** Un viņš pavēlēja tiem
stiprākiem vīriem, kas bija viņa karaspēkā, siet Sadrahu,
Mesahu un AbedNegu un iemest degošā ceplī. **21** Tā šie
vīri tapa saistīti ar saviem mēteļiem, kurpēm, cepurēm
un citām drēbēm un iemesti degošā ceplī. **22** Kad nu
ķēniņa vārds drīz bija jāizdara un ceplis bija briesmīgi
karsts, tad tās liesmas nomaitāja tos vīrus, kas Sadrahu,
Mesahu un AbedNegu iemeta. **23** Bet tie trīs vīri, Sadrahs,
Mesahs un AbedNegus, iekrita saistīti tai degošā ceplī. **24**
Tad ķēniņš Nebukadnecars iztrūcinājās un pacēlās ātri
un sacīja uz saviem runas kungiem: vai mēs neesam trīs
vīrus saistītus metuši ugunī? Tie atbildēja un sacīja uz
ķēniņu: tā tas ir, kungs ķēniņ. **25** Viņš atbildēja un sacīja:
raugi, es redzu četrus vīrus vaļā staigājam ugunī, un tiem
nekas nekaiš un tā ceturtā izskats ir kā kādam dievu
dēlam. **26** Tad Nebukadnecars piegāja pie tā degošā cepļa
durvīm, iesāka un sacīja: Sadrah, Mesah un AbedNegu,
jūs tā visuaugstākā Dieva kalpi, izejiet ārā un nāciet šurp.
Tad Sadrahs, Mesahs un AbedNegus izgāja no uguns
ārā. **27** Un tie lielkungi, valdītāji, zemes soģi un ķēniņa
runas kungi sapulcinājās, šos vīrus apraudzīt, ka uguns
viņu miesas nebija pārvarējis, un ka viņu galvas mati
nebija apsviluši, un viņu mēteļi nebija aizskarti, ka arī
nekāda deguma smaka pie tiem netapa saosta. **28** Tad

Nebukadnecars iesāka un sacīja: slavēts lai ir Sadraha,
Mesaha un AbedNegus Dievs, kas Savu eņģeli sūtījis
un Savus kalpus atpestījis, kas uz Viņu paļāvušies un
pārkāpuši ķēniņa vārdu un savas miesas nodevuši, lai
citu dievu ne godātu nedz pielūgtu kā vien savu Dievu.
29 Tādēļ es pavēlu, ka visus ļaudis, tautas un mēles, kas
Sadraha, Mesaha un AbedNegus Dievu zaimo, būs sasist
gabalos un viņu namus darīt par mēslu čupu. Jo cita tāda
Dieva nav, kas tā varētu atpestīt; **30** Un ķēniņš Sadraham,
Mesaham un AbedNegum deva lielu varu Bābeles valstī.

4 Ķēniņš Nebukadnecars visiem ļaudīm, tautām un
mēlēm, kas dzīvo pa visu zemi: miers lai jums ir papilnam!
2 Man ir paticis izsludināt tās zīmes un tos brīnumus, ko
tas visuaugstākais Dievs pie manis darījis. **3** Jo Viņa zīmes
ir lielas un Viņa brīnumi ir vareni, Viņa valstība ir mūžīga
valstība un Viņa valdīšana paliek līdz radu radiem. **4**
Es, Nebukadnecars, dzīvoju droši savā namā un laimīgi
savā pilī. **5** Tad es redzēju sapni, kas mani izbiedēja, un
tās domas, ko es savā gultā domāju, un manas galvas
parādīšanas mani iztrūcināja. **6** Un es pavēlēju visus
Bābeles gudros atvest manā priekšā, lai tie man teiktu šī
sapņa izstāstīšanu. **7** Tad tie gudrie, vārdotāji, Kaldeji un
pareģi atnāca, un es tiem teicu to sapni, bet tie man to
neizstāstīja, **8** Tiekams pēdīgi manā priekšā nāca Daniēls,
ko sauc par Beltsacaru pēc mana dieva vārda un iekš
kā ir to svēto dievu gars, un es tam teicu to sapni: **9**
Beltsacar, gudro virsniek, par ko es zinu, ka svēto dievu
gars ir iekš tevis, un nekāds noslēpums tev nav grūts,
tad saki nu mana sapņa parādīšanu, ko es esmu redzējis,

un viņa izstāstīšanu. **10** Bet tas ir, kas manam prātam
rādījās uz manas gultas. Es skatījos, un redzi, viens koks
bija zemes vidū, un tas bija ļoti augsts. **11** Tas koks bija
liels un resns, un viņa augstums sniedzās līdz debesīm,
un tas bija redzams līdz pasaules galam. **12** Viņa zari bija
skaisti, un viņa augļi bagāti, un barība tam bija priekš
visiem; zemes zvēri apakš viņa atrada pavēni, un putni
apakš debess dzīvoja uz viņa zariem, un visa miesa no
tā barojās. **13** Un es redzēju savas galvas parādīšanā uz
savas gultas, un raugi, svēts sargs nonāca no debesīm.
14 Tas sauca ar spēku un sacīja tā: nocērtiet to koku un
apcērtiet viņa zarus un noplūciet viņa lapas un izkaisiet
viņa augļus, lai zvēri apakš viņa aizbēg un putni no viņa
zariem aizskrien. **15** Bet to celmu ar saknēm atstājiet
zemē, bet vara un dzelzs pinekļos, lauka zālē, lai viņš no
debess rasas top slacināts, un viņa daļa lai ir kā lopiem
zāle laukā. **16** Viņa sirds lai top pārvērsta, ka vairs nav
cilvēka sirds, un lopa sirds lai viņam top dota, kamēr
septiņi laiki paiet pār viņu. **17** Tas ir to sargu padoms, kas
top sludināts, to svēto spriedums ir tā lieta; lai, kas dzīvo,
atzīst, ka tam Visuvaldītājam vara ir pār cilvēku valstību,
un viņš to dod, kam gribēdams, un pār to ieceļ to zemāko
starp cilvēkiem. **18** Šo sapni es, ķēniņš Nebukadnecars,
esmu redzējis. Tu tad, Beltsacar, izstāsti to, tādēļ ka visi
manas valsts gudrie man to nevar izstāstīt, bet tu to
gan māki, tāpēc ka svēto dievu gars ir iekš tevis. **19** Tad
Daniēls, kam Beltsacars vārdā, iztrūcinājās vienu stundu,
un viņa domas viņu izbiedēja. Tad ķēniņš iesāka un sacīja:
Beltsacar, lai tas sapnis un viņa izstāstīšana tevi neizbiedē.

Beltsacars atbildēja un sacīja: mans kungs, šis sapnis lai
notiek taviem ienaidniekiem un viņa izstāstīšana taviem
pretiniekiem! **20** Tas koks, ko tu esi redzējis tik lielu un
resnu, un kura augstums sniedzās līdz debesīm, un kas
bija redzams pa visu pasauli, **21** Un kura zari skaisti, un
kam bija daudz augļu, un kur barība bija priekš visiem,
apakš tā lauka zvēri dzīvoja, un kura zaros putni apakš
debess ligzdas taisīja, - **22** Tas tu esi, ķēniņ, kas palicis liels
un stiprs, jo tava augstība ir tā augusi, ka tā sniedzās līdz
debesīm, un tava valstība iet līdz pasaules galam. **23** Ka
nu ķēniņš vienu sargu, vienu svētu, redzējis no debesīm
nākam un sakām: nocērtiet to koku un samaitājiet viņu,
bet atstājiet to celmu ar saknēm zemē, bet vara un dzelzs
pinekļos laukā zālē, ka viņš no debess rasas top slacināts,
un viņa daļa lai ir ar lopiem uz lauka, tiekams septiņi
laiki pār viņu paiet; - **24** Šī ir tā izstāstīšana, kungs ķēniņ,
un šis ir tā Visuaugstākā padoms, kas nāks pār manu
kungu, ķēniņu: **25** Tu tapsi izstumts no cilvēkiem un
dzīvosi pie lopiem laukā, un tev dos ēst zāli kā vēršiem,
un debess rasa tevi slacinās, un septiņi laiki paies pār
tevi, tiekams tu atzīsti, ka tam Visuaugstākam vara ir
pār cilvēku valstīm, tās dot, kam Viņš grib. **26** Bet kā ir
sacīts, lai to celmu ar tā koka saknēm atstāj zemē: tava
valsts tev pastāvēs, kad būsi atzinis, ka tas debesu Dievs
valda. **27** Tādēļ, kungs ķēniņ, lai tev mans padoms patīk,
un atsvabinājies no saviem grēkiem caur taisnību un
no saviem noziegumiem caur žēlastību pret nabagiem,
redzi, vai varbūt tava labklāšanās nepastavēs vēl ilgāki.
- **28** Tas viss uzgāja ķēniņam Nebukadnecaram. **29** Jo

pēc divpadsmit mēnešiem, kad Viņš staigāja ķēniņa pilī
Bābelē, **30** Tad viņš, tas ķēniņš, runāja un sacīja: vai šī
nav tā lielā Bābele, ko es esmu uztaisījis ķēniņam par
mājokli caur savas varas stiprumu un par savas augstības
godību? **31** Šis vārds vēl bija ķēniņa mutē, tad balss no
debesīm krita: tev, ķēniņ Nebukadnecar, top sacīts: tava
valdība no tevis ir atņemta, **32** Un tu no cilvēkiem tapsi
izstumts un tava dzīve būs pie lopiem laukā, tev dos
zāli ēst kā vēršiem, un tā paies septiņi laiki, tiekams
tu atzīsti, ka tam Visuaugstākam vara ir pār cilvēku
valstīm, un viņš tās dod kam gribēdams. **33** Tai pašā
stundā šis vārds notika par Nebukadnecaru, un viņš no
cilvēkiem tapa izstumts un ēda zāli kā vērši, un viņa
miesas no debess rasas tapa slacinātas, tiekams viņa mati
auga kā ērgļu spalvas un viņa nagi kā putnu nagi. **34** Un
pēc šā laika es, Nebukadnecars, pacēlu savas acis pret
debesīm, jo mana saprašana man nāca atpakaļ, un es
teicu to Visuaugstāko un slavēju un pagodināju to, kas
dzīvo mūžīgi, tāpēc ka Viņa valdība ir mūžīga valdība, un
Viņa valstība paliek līdz radu radiem. **35** Un visi zemes
iedzīvotāji ir tā kā nekas, un Viņš dara pēc sava prāta
ar debesu spēku un ar zemes iedzīvotājiem, un neviena
nav, kas Viņa roku varētu aizturēt, vai uz Viņu sacīt: ko
Tu dari? **36** Tanī laikā mans prāts man nāca atpakaļ ir
mana valsts godība, mana augstība un mans spožums
man nāca atpakaļ un mani runas kungi un varenie mani
meklēja un es atkal tapu iecelts savā valstībā, un dabūju
vēl lielāku godību. **37** Nu es, Nebukadnecars, slavēju un
paaugstināju un pagodināju to debesu Ķēniņu, jo visi

Viņa darbi ir patiesība un Viņa ceļi taisnība, Viņš ir
varens, tos pazemot, kas lepnībā staigā.

5 Ķēniņš Belsacars taisīja lielas dzīres saviem tūkstoš
virsniekiem un dzēra vīnu ar tiem tūkstošiem. **2** Kad nu
Belsacars vīnu bija baudījis, tad viņš pavēlēja, atnest tos
zelta un sudraba traukus, ko viņa tēvs Nebukadnecars
bija paņēmis no Jeruzālemes Dieva nama, ka ķēniņš un
viņa varenie un viņa sievas un viņa liekās sievas no
tiem dzertu. **3** Tā tie zelta trauki tapa atnesti, kas no
Jeruzālemes Dieva nama bija ņemti, un ķēniņš un viņa
varenie un viņa sievas un viņa liekās sievas no tiem dzēra.
4 Tie dzēra vīnu un slavēja tos zelta un sudraba, vara,
dzelzs, koka un akmens dievus. **5** Tai pašā acumirklī tur
iznāca cilvēka rokas pirksti, tie rakstīja pretim lukturim
uz ķēniņa pils balto sienu, un ķēniņš redzēja tās rokas
pirkstus, kas rakstīja. **6** Tad ķēniņa ģīmis palika bāls
un viņa domas to iztrūcināja, un viņa gurni nogura; un
viņa lieli drebēja. **7** Un ķēniņš brēca stipri, lai atved tos
vārdotājus, Kaldejus un pareģus; un ķēniņš iesāka un
sacīja uz Bābeles gudriem: kas šos rakstus lasīs un tos
man izstāstīs, tas taps apģērbts ar purpuru, ar zelta ķēdi
ap kaklu, un viņš būs par trešo valdītāju šinī valstī. **8** Tad
visi ķēniņa gudrie nāca iekšā, bet tie tos rakstus nevarēja
lasīt, nedz ķēniņam tos izstāstīt. **9** Tad ķēniņš Belsacars
ļoti iztrūcinājās, un viņa ģīmis palika bāls, un viņa varenie
izbijās. **10** Kad ķēniņiene dzirdēja ķēniņa un viņa vareno
vārdus, tad tā iegāja tai istabā, kur tās dzīres bija, un
ķēniņiene runāja un sacīja: lai ķēniņš dzīvo mūžīgi, un
lai tavas domas tevi neizbiedē, un lai tavs ģīmis nav

bāls. **11** Te ir viens vīrs tavā valstī, iekš tā ir to svēto
dievu gars, jo tava tēva laikā pie viņa atrasts gaišums
un saprašana un gudrība, itin kāda ir dievu gudrība, un
tavs tēvs Nebukadnecars to iecēla par virsnieku tiem
gudriem, vārdotājiem, Kaldejiem un pareģiem, tavs tēvs,
ak ķēniņ! **12** Tādēļ ka augsts gars pie tā tapa atrasts
un saprašana, izstāstīt sapņus un uzminēt mīklas un
izsacīt noslēpumus, proti pie Daniēla, ko ķēniņš lika
nosaukt Belsacaru. Aicini nu Daniēli, tas tev to izstāstīs.
13 Tad Daniēls tapa atvests ķēniņa priekšā. Un ķēniņš
iesāka un sacīja uz Daniēli: vai tu esi Daniēls, viens no
tiem atvestiem Jūdiem, ko ķēniņš, mans tēvs, no Jūda ir
atvedis? **14** Es par tevi esmu dzirdējis, ka dievu gars ir
iekš tevis, un ka gaisma un saprašana un liela gudrība pie
tevis atrodas. **15** Nu manā priekšā ir atvesti tie gudrie
un vārdotāji, šos rakstus lasīt un man darīt zināmu viņu
izstāstīšanu, bet tie man tos vārdus nav varējuši izstāstīt.
16 Bet par tevi es esmu dzirdējis, ka tu mākot izstāstīt un
noslēpumus izsacīt. Nu tad, ja tu šos rakstus māki lasīt
un man izstāstīt, tad tu tapsi apģērbts ar purpuru un ar
zelta ķēdi ap savu kaklu un būsi tas trešais valdītājs šinī
valstī. **17** Tad Daniēls atbildēja un sacīja ķēniņa priekšā:
paturi sev savas dāvanas un dod savas mantas citam;
bet es tomēr tos rakstus ķēniņam lasīšu un viņam tos
izstāstīšu. **18** Kungs ķēniņ! Dievs, tas visuaugstais tavam
tēvam Nebukadnecaram ir devis valstību un varu, godu
un augstību. **19** Un tās augstības dēļ ko viņš tam bija
devis, drebēja un trīcēja visi ļaudis, visas tautas un mēles
viņa priekšā. Ko gribēja, to viņš nokāva, un ko gribēja, to

viņš paturēja dzīvu, un ko gribēja, to viņš paaugstināja,
un ko gribēja, to viņš pazemoja. **20** Bet kad viņa sirds
metās lepna, un viņa gars apcietinājās līdz pārgalvībai,
tad viņš no savas valstības krēsla tapa nostumts un viņa
gods tapa atņemts. **21** Un viņš no cilvēku bērniem tapa
izstumts, un viņa sirds palika kā lopa sirds, un viņam
bija jādzīvo pie meža ēzeļiem, un zāle jāēd kā vēršiem,
un viņa miesa no debess rasas tapa slacināta, tiekams
viņš atzina, ka tas visu augstākais Dievs ir valdītājs pār
cilvēku valstīm un ieceļ pār tām, kuru gribēdams. **22** Un
tu, Belsacar, viņa dēls, neesi pazemojis savu sirdi, jebšu
tu visu gan labi esi zinājis, **23** Bet esi cēlies pret to debesu
Kungu, un Viņa nama trauki ir atnesti tavā priekšā, un tu
un tavi varenie un tavas sievas un tavas liekās sievas no
tiem esat vīnu dzēruši un slavējuši tos sudraba un zelta,
vara, dzelzs, koka un akmens dievus, kas nedz redz nedz
dzird nedz saprot; bet to Dievu, kam rokā tava dvaša un
pie kā stāv visi tavi ceļi, Tam tu neesi godu devis. **24** Tad
tās rokas pirksti no viņa ir sūtīti un šie raksti rakstīti.
25 Un šis ir tas raksts, kas rakstīts: Mene, Mene, Teķel
Parsin. **26** Un šī ir to vārdu izstāstīšana: Mene: - Dievs
tavu valstību skaitījis un dara tai galu. **27** Teķel: - tu svaru
kausā esi svērts un esi atrasts visai viegls. **28** Peres: - tava
valstība ir dalīta un Mēdiešiem un Persiešiem dota. **29**
Tad Belsacars pavēlēja, un tie apģērba Daniēli ar purpuru
un ar zelta ķēdi ap kaklu, un izsauca par viņu, ka viņš
tas trešais valdnieks valstī. **30** Bet tai pašā naktī Kaldeju
ķēniņš Belsacars tapa nokauts. **31** Un Dārijs, tas Medietis,
uzņēma valdību, sešdesmit un divus gadus vecs būdams.

6 Un Dārijam patika, iecelt pār valsti simts un divdesmit
valdniekus, kas lai būtu pār visu valsti. **2** Un pār tiem
atkal trīs virsniekus, kuru starpā Daniēls bija tas pirmais;
tiem tie valdnieki deva atbildēšanu, lai ķēniņam nebūtu
rūpes. **3** Bet Daniēls bija pārāks par visiem virsniekiem
un valdniekiem, tāpēc ka gudrs gars bija iekš viņa, un
ķēniņš nodomāja viņu iecelt pār visu valsti. **4** Tad tie
virsnieki un valdnieki meklēja iemeslus pret Daniēli
tās valdības dēļ. Bet tie nekādu iemeslu nedz vainu
nevarēja atrast, jo viņš bija uzticīgs, ka nekādu noziegumu
nedz vainu pie viņa neatrada. **5** Tad tie vīri sacīja: mēs
neatradīsim pret Daniēli nekādus iemeslus, ja mēs pret
viņu nekā neatrodam viņa Dieva kalpošanā. **6** Tad tie
virsnieki un valdnieki nāca lielā pulkā pie ķēniņa un
tā uz viņu sacīja: lai ķēniņš Dārijs dzīvo mūžīgi! **7** Visi
valsts virsnieki, priekšnieki, valdnieki, runas kungi un
zemes soģi ir sarunājušies, ka ķēniņam būtu jāceļ likums
un jāizlaiž stipra pavēle, ka ikviens, kas pa trīsdesmit
dienām ko laba lūgs no kaut kāda dieva vai cilvēka, bez
vien no tevis, kungs ķēniņ, taptu iemests lauvu bedrē. **8**
Nu tad, kungs ķēniņ, apstiprini šo pavēli, un raksti to
grāmatā, ka tā netop pārgrozīta, pēc Mēdiešu un Persiešu
neatsaucamiem likumiem. **9** Tad ķēniņš Dārijs rakstīja
tādu grāmatu un pavēli. **10** Kad nu Daniēls dzirdēja, tādu
grāmatu esam rakstītu, tad viņš gāja savā namā, bet
viņam bija savā augšistabā atvērti logi pret Jeruzālemi,
un viņš par dienu trīs reiz metās ceļos, lūdza, teica
un pateicās savam Dievam, tā kā viņš arvienu mēdza
darīt. **11** Tad tie vīri nāca lielā pulkā un atrada Daniēli

lūdzam un savu Dievu piesaucam. **12** Un tie piegāja
un runāja ķēniņa priekšā par ķēniņa pavēli: vai tu, ak
ķēniņ, neesi likumu rakstījis, ka ikviens, kas pa trīsdesmit
dienām no kaut kāda dieva vai cilvēka ko laba lūgs, bez
vien no tevis, ķēniņ, taptu iemests lauvu bedrē? Ķēniņš
atbildēja un sacīja: tas ir tiesa pēc Mēdiešu un Persiešu
neatsaucamiem likumiem. **13** Tad tie atbildēja un sacīja
ķēniņa priekšā: Daniēls, viens no tiem atvestiem Jūdiem,
ķēniņ, nav licis vērā ne tevi, ne tavu pavēli, ko tu esi
rakstījis, jo viņš lūdz trīsreiz par dienu savu lūgšanu. **14**
Šo valodu dzirdējis, ķēniņš ļoti noskuma un nodarbojās
no visas sirds, ka viņš Daniēli izpestītu; - tiekams saule
nogāja, viņš to meklēja izglābt. **15** Bet tie vīri nāca lielā
pulkā ķēniņa priekšā un sacīja uz ķēniņu: tu zini, kungs
ķēniņ, ka Mēdiešu un Persiešu likumi ir tādi, ka nevienu
pavēli, ne likumu, ko ķēniņš ir iecēlis, nevar pārgrozīt. **16**
Tad ķēniņš pavēlēja, Daniēli atvest un iemest lauvu bedrē,
un ķēniņš iesāka un sacīja uz Daniēli: tavs Dievs, ko tu bez
mitēšanās godā, Tas lai tevi izpestī. **17** Un akmens tapa
atnests un likts uz bedres caurumu; to ķēniņš aizzieģelēja
ar savu gredzenu un ar savu lielkungu gredzenu, ka tas
spriedums par Daniēli netaptu pārgrozīts, **18** Tad ķēniņš
nogāja uz savu pili un palika cauru nakti neēdis un nelika
sev celt priekšā barību un nevarēja arī gulēt. **19** No rīta
agri, ar mazu gaismiņu, ķēniņš cēlās un gāja steigšus pie
lauvu bedres. **20** Un pie bedres nācis, viņš Daniēli sauca
ar noskumušu balsi: ķēniņš sauca un sacīja uz Daniēli:
Daniēl, tu dzīvā Dieva kalps, vai tavs Dievs, ko tu bez
mitēšanās godā, tevi varējis izpestīt no lauvām? **21** Tad

Daniēls sacīja uz ķēniņu: lai ķēniņš dzīvo mūžīgi! **22** Mans
Dievs savu eņģeli sūtījis, tas lauvām aizturējis rīkli, ka
tie mani nav ievainojuši, tāpēc ka viņa priekšā esmu
atrasts nenoziedzīgs un arī pret tevi, kungs ķēniņ, es
nekā ļauna neesmu darījis. **23** Tad ķēniņš palika priecīgs
un pavēlēja Daniēli no bedres izvilkt; un kad Daniēls no
bedres tapa izvilkts, tad nekādas vainas pie viņa neatrada,
tāpēc ka viņš savam Dievam bija uzticējies. **24** Un ķēniņš
pavēlēja, tos vīrus atvest, kas Daniēli bija apsūdzējuši, un
tos meta lauvu bedrē līdz ar viņu bērniem un sievām, un
tie vēl nenonāca dibenā, tad jau tie lauvas tos sagrāba un
satrieca visus viņu kaulus. **25** Tad ķēniņš Dārijs rakstīja
visiem ļaudīm, visām tautām un mēlēm, kas visapkārt virs
zemes: miers lai jums vairojās! **26** No manis nāk pavēle,
ka visās manas valsts tiesās būs bīties un drebēt priekš
Daniēla Dieva, jo Viņš ir tas dzīvais Dievs un pastāvīgs
mūžīgi, un Viņa valstība nav nīcīga un Viņa valdībai nav
gala. **27** Viņš atpestī un izglābj un dara brīnumus un
zīmes debesīs un virs zemes; tas Daniēli izpestījis no
lauvu varas. **28** Un šis Daniēls palika varens Dārija valstī
un arī Kirus, Persiešu ķēniņa, valstī.

7 Belsacara, Bābeles ķēniņa, pirmā gadā Daniēls redzēja
sapni un savas galvas parādīšanas uz savas gultas. Tad
viņš to sapni uzrakstīja, stāstīdams tās svarīgās lietas. **2**
Daniēls iesāka un sacīja: es redzēju savā parādīšanā naktī,
un raugi, tie četri debess vēji lauzās uz lielo jūru. **3** Un
četri lieli zvēri izkāpa no jūras, ikkatrs savu izskatu. **4**
Pirmais bija kā lauva, un tam bija kā ērgļu spārni. Es
skatījos, tiekams viņam spārni tapa izrauti un tas no

zemes tapa uzcelts un stāvēja uz kājām kā cilvēks, un tam
tapa dota cilvēka sirds. **5** Un redzi, tur bija cits zvērs itin
kā lācis, tas stāvēja vienā malā, un tam bija trīs lieli zobi
mutē starp saviem citiem zobiem, un uz to tapa tā sacīts:
celies un ēd daudz gaļas. **6** Pēc tam es redzēju, un raugi,
tur bija vēl cits zvērs itin kā pardelis(leopards), tam bija
četri putnu spārni uz muguras, un šim zvēram bija četras
galvas, un tam tapa dota vara. **7** Un pēc tam es redzēju
nakts parādīšanās, un raugi, ceturtais zvērs, briesmīgs un
negants un ļoti stiprs, un tam bija lieli dzelzs zobi, tas
ēda un satrieca un to, kas atlika, tas samina ar kājām, un
tas bija citāds nekā tie citi zvēri priekš viņa, un tam bija
desmit ragi. **8** Un es tos ragus liku vērā, un redzi, vēl
viens mazs rags cēlās starp tiem, un viņa priekšā trīs no
tiem pirmajiem ragiem tapa izlauzti, un redzi, tanī ragā
bija acis kā cilvēka acis un mute, kas lielas lietas runāja.
9 Es skatījos, tiekams krēsli tapa nolikti, un laiku Vecais
apsēdās, kam drēbes bija baltas kā sniegs un galvas mati
kā šķīsta vilna, Viņa krēsls bija kā uguns liesmas, un Viņa
skrituļi bija degošs uguns. **10** Un no Viņa priekšas iztecēja
uguns upe. Tūkstošu tūkstoši Viņam kalpoja, un desmit
reiz' tūkstošu tūkstoši stāvēja Viņa priekšā; tiesa tapa
turēta, un grāmatas tapa atvērtas. **11** Es skatījos tās lielās
valodas dēļ, ko tas rags runāja, es skatījos, kamēr tas
zvērs tapa nonāvēts un viņa miesa nokauta un nodota,
ka ugunī taptu sadedzināta. **12** Arī tiem citiem zvēriem
vara tapa atņemta, jo tiem bija laiks un stunda nolikta,
cik ilgi tiem bija dzīvot. **13** Es redzēju nakts parādīšanās,
un raugi, viens nāca debess padebešos kā Cilvēka Dēls,

un nāca pie tā laiku Vecā, un tapa vests Viņa priekšā.
14 Un Viņam tapa dota valdība un godība un valstība:
visiem ļaudīm, visām tautām un valodām būs Viņam
kalpot; Viņa valdība ir mūžīga valdība, kas neiznīkst un
Viņa valstībai nav gala. **15** Man, Daniēlim, sirds miesās
nogura, un manas galvas parādīšanas mani iztrūcināja.
16 Es piegāju pie viena no tiem, kas tur stāvēja, un vaicāju
no tā skaidru patiesību par visu to. Un viņš man to izteica
un man izstāstīja šīs lietas: **17** Tie četri lielie zvēri ir četri
ķēniņi, kas celsies virs zemes. **18** Bet tā Visuaugstākā
svētie iedabūs to valstību, un to turēs mūžīgi un mūžu
mūžam. **19** Pēc tam es gribēju zināt skaidru patiesību
par to ceturto zvēru, kas bija citāds nekā visi tie citi, ļoti
briesmīgs, kam bija dzelzs zobi un vara nagi, kas rija un
satrieca un to, kas atlika, samina ar savām kājām, - **20** Un
par viņa desmit ragiem uz viņa galvas, un par to vienu,
kas cēlās, priekš kā trīs bija izkrituši, proti par to ragu,
kam acis bija un mute, kas lielas lietas runāja, un kas bija
lielāks, nekā tie citi. **21** Es redzēju šo ragu karojam pret
tiem svētiem un arī tos pārvaram, **22** Tiekams tas laiku
Vecais nāca un tā Visuaugstākā svētiem nesa tiesu, un tas
nospriestais laiks nāca, kur tiem svētiem bija iedabūt
to valstību. **23** Viņš sacīja tā: tas ceturtais zvērs būs tā
ceturtā valsts virs zemes; tā būs citāda nekā visas citas
valstis, un tā aprīs visu pasauli un to samīs un satrieks. **24**
Un tie desmit ragi nozīmē, ka no tās valsts celsies desmit
ķēniņi, un cits pēc tiem celsies, un tas būs jo varens nekā
tie pirmaji un pazemos trīs ķēniņus. **25** Un tas runās
vārdus pret to Visuaugstāko un postīs tā Visuaugstākā

svētos un apņemsies pārgrozīt svētku laikus un bauslību,
un tie viņam taps rokā doti vienu laiku un divus laikus
un puslaiku. 26 Pēc tam tiesa taps turēta, un viņam vara
atņemta, ka tas pagalam top izdeldēts un iznīcināts. 27
Bet tā valstība un valdība un augstība pār visām valstīm
apakš visām debesīm taps dota tā Visuaugstākā svētiem
ļaudīm; tā valstība būs mūžīga valstība, un visi varenie
Viņam kalpos un Viņam paklausīs. 28 Tas bija to vārdu
gals. Bet es, Daniēls, savās domās tapu iztrūcināts, un
mans ģīmis nobāla, un es tos vārdus paturēju savā sirdī

8 Ķēniņa Belsacara trešā valdīšanas gadā man, Daniēlim,
rādījās parādīšana, pēc tās, kas man papriekš bija
parādījusies. 2 Un es skatījos tai parādīšanā, un notika,
ka es skatīdamies biju Sūsanas pilī Elama valstī, un es
skatījos tai parādīšanā, un es biju pie Ulaī upes. 3 Un es
pacēlu savas acis un skatījos, redzi, auns stāvēja upes
malā, tam bija divi ragi, un tie divi ragi bija augsti, un
viens bija augstāks nekā otrs, un tas augstākais izcēlās
vēlāk. 4 Es redzēju, ka tas auns ar saviem ragiem badīja
pret vakariem un pret ziemeļa pusi un pret dienasvidu,
un neviens zvērs pret viņu nevarēja pastāvēt, un neviens
no viņa rokas neizglābās, bet viņš darīja, kas tam patika
un paaugstinājās. 5 Un kamēr es to pārdomāju, redzi, tad
āzis nāca no vakariem pār visu zemes virsu un neaizskāra
zemi, un tam āzim bija skaists rags starp viņa acīm. 6
Un tas nāca pie tā auna ar tiem diviem ragiem, ko es
biju redzējis stāvam upes malā, un tas lauzās pret viņu
ar stipru karstumu. 7 Un es redzēju, ka tas tuvu nāca
pie tā auna un pret viņu apskaitās un badīja to aunu un

salauza viņa divus ragus, un tam aunam nebija spēka,
viņa priekšā pastāvēt, un viņš to nometa zeme un to
samina, un neviena nebija, kas to aunu izglābtu no viņa
rokas. **8** Un tas āzis ļoti paaugstinājās, bet kad tas bija
palicis stiprs, tad tas lielais rags salūza, un viņa vietā četri
skaisti ragi izauga pret tiem četriem debess vējiem. **9** Un
no viena no tiem iznāca viens mazs rags, tas tapa ļoti liels
pret dienasvidu un pret rītiem un pret to mīlīgo zemi. **10**
Un tas tapa liels līdz debess pulkam un nometa kādus no
tā pulka un no tām zvaigznēm zemē un tos samina. **11**
Un tas tapa liels līdz debess pulka valdniekam, un šim
tapa atņemts tas dienišķais upuris, un viņa svētās vietas
dzīvoklis tapa izpostīts. **12** Un karapulks tika nodots
līdz ar dienišķo upuri apgrēkošanās dēļ, un tas (rags)
nometa patiesību pie zemes, un ko viņš darīja, tas viņam
izdevās. **13** Un es dzirdēju vienu svētu runājam, un cits
svēts sacīja uz to, kas runāja: uz cik ilgu laiku tad zīmējās
tā parādīšana par to dienišķo upuri un par to briesmīgo
grēku, ka ir tā svētā vieta, ir tas karapulks top nodoti
samīšanai? **14** Un viņš uz mani sacīja: divi tūkstoši un
trīssimt dienas būs skaitāmas no vakara līdz rītam, tad tā
svētā vieta atkal taps iesvētīta. **15** Un kad es, Daniēls, to
parādīšanu redzēju, tad es to meklēju saprast, un redzi,
tur stāvēja manā priekšā viens, no izskata kā vīrs. **16** Un
es dzirdēju starp Ulaī upes (malām) cilvēka balsi, tā sauca
un sacīja: Gabriel, izskaidro šim to parādīšanu. **17** Un viņš
nāca tuvu, kur es stāvēju; un kad viņš nāca, tad es izbijos
un kritu uz savu vaigu; un viņš uz mani sacīja: ņem vērā,
cilvēka bērns, jo šī parādīšana iet uz pastara laiku. **18** Kad

viņš nu ar mani runāja, tad es nokritu pamiris pie zemes,
bet viņš mani aizskāra un mani uzcēla stāvu. **19** Un viņš
sacīja: redzi, es tev daru zināmu, kas notiks dusmības
gala laikā; jo tas iet uz to nolikto laika galu. **20** Tas auns
ar tiem diviem ragiem, ko tu esi redzējis, tie ir Mēdiešu
un Persiešu ķēniņi. **21** Un tas sprogainais āzis ir Grieķu
ķēniņš, un tas lielais rags starp viņa acīm, ir tas pirmais
ķēniņš. **22** Un kad tas būs salūzis, tad četri nāks viņa
vietā; četras valstis celsies no tās tautas, bet ne ar tādu
spēku, kāds viņam bija. **23** Bet šīs valsts pastara laikā, kad
tie atkāpēji augumā būs auguši, celsies nikns un izmanīgs
ķēniņš. **24** Un viņa spēks būs stiprs, bet ne caur paša
spēku, un viņš brīnišķi postīs un viņam laimēsies, un
viņš to padarīs. Un viņš postīs tos varenos un to svēto
tautu. **25** Un caur viņa gudrību viltus viņa rokā tam
izdosies, un viņš savā sirdī leposies un nejauši postīs lielu
pulku, un celsies pretī tam valdnieku Valdniekam, bet
viņš bez rokas taps salauzts. **26** Un tas parādījums par
vakaru un rītu, par ko runāts, ir patiesīgs un tu apslēp šo
parādījumu, jo vēl ir ilgs laiks līdz tam. **27** Un es, Daniēls,
paliku vājš un biju kādas dienas slims. Tad es cēlos un
darīju ķēniņa darbu, un iztrūcinājos par šo parādījumu,
bet neviens to nemanīja.

9 Pirmā gadā, kad Dārijs, Ahasverus dēls, no Mēdiešu
dzimuma, bija celts par ķēniņu Kaldeju valstī, - **2** Viņa
valdīšanas pirmā gadā, es, Daniēls, grāmatā ņēmu vērā to
gadu skaitu, par ko Tā Kunga vārds caur pravieti Jeremiju
bija noticis, ka Jeruzālemei pilnus septiņdesmit gadus
jāstāv postā. **3** Un es griezu savu vaigu pie Dieva, Tā

Kunga, Viņu meklēt ar lūgšanām un pielūgšanām, ar
gavēšanu maisā un pelnos. **4** Un es pielūdzu To Kungu,
savu Dievu, sūdzēju un sacīju: ak Kungs, stiprais Dievs,
Tu lielais un bijājamais, kas derību un žēlastību turi
tiem, kas Tevi mīl un tura Tavu bauslību, **5** Mēs esam
grēkojuši un netaisnību darījuši un bijuši bezdievīgi un
esam pretī turējušies un atkāpušies no Taviem baušļiem
un no Tavām tiesām. **6** Mēs arī neesam klausījuši Taviem
kalpiem, tiem praviešiem, kas Tavā vārdā runājuši uz
mūsu ķēniņiem, valdniekiem un mūsu tēviem un visiem
zemes ļaudīm. **7** Tu, Kungs, esi taisns, bet mums jākaunas,
kā tas šodien redzams, gan Jūda vīriem, gan Jeruzālemes
iedzīvotājiem un visiem Israēla bērniem, kas tuvu un
kas tālu pa visām zemēm, kur Tu tos esi izdzinis viņu
pārkāpšanas dēļ, ar ko tie pret Tevi grēkojuši. **8** Ak Kungs,
mums jākaunas, ir mūsu ķēniņiem, valdniekiem un mūsu
tēviem, ka mēs pret Tevi esam grēkojuši! **9** Bet pie Tā
Kunga, mūsu Dieva, ir žēlastība un piedošana, jebšu mēs
Viņam esam pretī turējušies, **10** Un neesam klausījuši Tā
Kunga, sava Dieva balsi, staigāt Viņa bauslībā, ko Viņš
mums bija devis caur Savu kalpu, to praviešu, roku. **11**
Bet viss Israēls Tavu bausli ir pārkāpis un ir atkāpies,
neklausīdams Tavu balsi. Tādēļ tas lāsts mums ir uzgājis,
un kas ir zvērēts, kā rakstīts Dieva kalpa Mozus bauslībā,
tāpēc ka mēs pret Viņu esam grēkojuši. **12** Un Viņš savus
vārdus ir stipri turējis, ko Viņš runājis pret mums un pret
mūsu tiesas kungiem, kas mūs tiesāja, lielu ļaunumu pār
mums vezdams, kāds nav noticis apakš visas debess, un kā
nu noticis Jeruzālemei. **13** Kā stāv rakstīts Mozus bauslībā,

tā viss tas ļaunums pār mums nācis. Un mēs Tā Kunga,
sava Dieva, vaigu nepielūdzām, ka no grēkiem būtu
atgriezušies un vērā likuši Tavu patiesību. **14** Tādēļ Tas
Kungs ir modrīgs bijis ar ļaunumu un mums to uzvedis,
jo Tas Kungs, mūsu Dievs, ir taisns visos Savos darbos, ko
Viņš dara, bet mēs Viņa balsi neesam klausījuši. **15** Un nu,
Kungs, mūsu Dievs, kas esi izvedis Savus ļaudis no Ēģiptes
ar stipru roku un Sev vārdu esi darījis, kā tas vēl šodien
ir, mēs esam grēkojuši, mēs esam bijuši bezdievīgi. **16** Ak
Kungs, pēc visas Tavas taisnības lai jel Tava dusmība un
bardzība nogriežas no Tavas Jeruzālemes pilsētas, no Tava
svētā kalna. Jo mūsu grēku dēļ un mūsu tēvu noziegumu
dēļ Jeruzāleme un tavi ļaudis tapuši kaunā priekš visiem,
kas ap mums dzīvo. **17** Un nu, mūsu Dievs, klausi Sava
kalpa lūgšanu un viņa piesaukšanu, un apgaismo Savu
vaigu pār Savu svēto vietu, kas ir postīta, Tevis paša
dēļ, ak Kungs; **18** Atgriez Savu ausi, ak Dievs, un klausi,
atver Savas acis un uzlūko, kā mēs esam postīti, un to
pilsētu, kas pēc Tava vārda nosaukta. Jo mēs nometamies
ar savām lūgšanām Tavā priekšā, ne uz savu taisnību, bet
uz Tavu lielo žēlastību. **19** Ak Kungs, klausi! Ak Kungs,
piedod! Ak Kungs, ņem vērā un dari to un nekavējies
Tevis paša dēļ, mans Dievs, jo Tava pilsēta un Tavi ļaudis
pēc Tava vārda nosaukti. **20** Kamēr es vēl runāju un
lūdzos un savus grēkus un savu Israēla ļaužu grēkus
sūdzēju un ar savu pielūgšanu nometos Tā Kunga, sava
Dieva, priekšā sava Dieva svētā kalna dēļ, **21** Kamēr es
tā lūgdamies vēl runāju, steigšus pie manis atskrēja tas
vīrs Gabriēls, ko es pirmāk biju redzējis parādīšanā, un

aizskāra mani ap vakara upura laiku. **22** Un viņš mani
mācīja un runāja ar mani un sacīja: Daniēl, tagad es esmu
izgājis, tev mācīt saprašanu. **23** Kad tu sāki lūgt, tad šis
vārds izgāja, un es esmu nācis, to pasludināt; jo tu esi ļoti
mīļš. Tādēļ saproti to vārdu un ņem vērā to parādīšanu.
24 Septiņdesmit nedēļas ir nospriestas par tavu tautu un
par tavu svēto pilsētu, aizslēgt atkāpšanos, aizzieģelēt
grēkus, salīdzināt noziegumu, atvest mūžīgu taisnību,
aizzieģelēt parādīšanas un praviešu vārdus un svaidīt
visu svētāku. **25** Tādēļ zini un proti: kamēr tas vārds
izgājis, Jeruzālemi atkal uzcelt un uztaisīt līdz vienam
Svaidītam (Kristum), Valdniekam, ir septiņas nedēļas, un
sešdesmit un divas nedēļas, tad atkal uzcels un uztaisīs
ar ielām un grāvjiem, jebšu spaidu laikā. **26** Un pēc tām
sešdesmit un divām nedēļām Svaidītais (Kristus) tiks
izdeldēts, bet ne Sevis dēļ. Un to pilsētu un svēto vietu
izpostīs kāda valdnieka ļaudis, kas nāks un kam gals būs
plūdos, un līdz pat galam būs karš un noliktā postīšana.
27 Un viņš ar daudziem derību apstiprinās vienu nedēļu,
un nedēļas vidū kaujamais un ēdamais upuris mitēsies,
un viņš nāks ar negantības spārniem kā postītājs, kamēr
noliktā sodība izgāžas un nobeidz postītāju.

10 Kirus, Persiešu ķēniņa, trešā gadā Daniēlim, kas
nosaukts Beltsacars, šī parādīšana tapa parādīta, un tas
vārds ir patiesīgs un zīmē lielas bēdas, un viņš to lika vērā
un saprata to parādīšanu. **2** Tanīs dienās es, Daniēls, biju
noskumis cauras trīs nedēļas. **3** Gardas barības es neēdu,
un ne gaļa ne vīns nenāca manā mutē, es arī nesvaidījos,
tiekams trīs veselas nedēļas bija pagājušas. **4** Un pirmā

mēneša divdesmit ceturtā dienā es biju Hideķeles lielupes
malā. **5** Un es pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur
bija vīrs nātnu(linu) drēbēs ģērbts, un viņa gurni bija
apjozti ar šķīstu zeltu no Upas. **6** Un viņa miesas bija kā
krizolita akmens un viņa vaigs kā zibens un viņa acis kā
degošas lāpas un viņa rokas un kājas kā degošs varš un
viņa valodas balss kā trokšņa skaņa. **7** Un es, Daniēls,
redzēju to parādīšanu viens pats, bet tie vīri, kas bija pie
manis, to neredzēja, bet liela bailība tiem uzgāja, ka tie
bēga un paslēpās. **8** Es tad atliku viens pats un redzēju šo
lielo parādīšanu, un pie manis spēka nepalika, un mans
vaigs nejauki nobāla, un man spēka vairs neatlika. **9** Un
es dzirdēju viņa valodas balsi, un kad es viņa valodas
balsi dzirdēju, tad es nokritu pamiris uz savu vaigu pie
zemes. **10** Un redzi, roka mani aizskāra un palīdzēja, ka
es pacēlos uz saviem ceļiem un uz savām rokām. **11** Un
viņš uz mani sacīja: Daniēl, tu mīļais vīrs, ņem vērā tos
vārdus, ko es uz tevi runāšu, un celies stāvu, jo tagad
es pie tevis esmu sūtīts. Un kad viņš to vārdu ar mani
runāja, tad es cēlos trīcēdams. **12** Un viņš uz mani sacīja:
nebīsties, Daniēl! Jo no tās pirmās dienas, kad tu savā
sirdī esi dzinies to saprast un esi mērdējies sava Dieva
priekšā, tad tavi vārdi ir paklausīti, un es tavu vārdu dēļ
esmu atnācis. **13** Bet Persiešu valsts valdnieks man stāvēja
pretī divdesmit un vienu dienu, un redzi, Miķelis, viens
no tiem pirmajiem valdniekiem, man nāca palīgā, tad es
tur uzvarēju pie tiem Persiešu ķēniņiem. **14** Nu es esmu
nācis, tev ziņu dot, kas taviem ļaudīm notiks nākamā
laikā, jo arī vēl šī parādīšana notiks pēc ilga laika. **15** Un

kad viņš šos vārdus ar mani runāja, tad es ar savu vaigu
skatījos pie zemes un paliku klusu. **16** Un redzi, viens, kas
cilvēka bērniem bija līdzīgs, aizskāra manas lūpas. Tad es
atdarīju savu muti un sacīju uz to, kas pie manis stāvēja:
mans Kungs, par šo parādīšanu mani locekļi dreb, ka man
spēka nepaliek. **17** Un kā šā sava kunga kalps var runāt ar
šo savu kungu, jo no šī laika spēka pie manis nepaliek, un
man arī dvašas neatliek. **18** Tad atkal viens mani aizskāra,
kam bija cilvēka izskats, un mani spēcināja. **19** Un viņš
sacīja: nebīsties, tu mīļais vīrs! Miers lai ir ar tevi! Un
ņemies drošu, drošu prātu! Un viņam ar mani runājot,
es atspirgu un sacīju: runā, mans Kungs, jo tu mani esi
atspirdzinājis. **20** Tad viņš sacīja: vai tu zini, kāpēc es pie
tevis esmu nācis? Es nu griezīšos atpakaļ, ar Persiešu
valdnieku karot, un kad es būšu izgājis, tad nāks Grieķu
valdnieks. **21** Bet es tev stāstīšu, kas patiesības rakstos
uzrakstīts; un neviena nav, kas mani pret viņiem spēcina,
kā vien jūsu valdnieks Miķelis.

11 Bet arī es, Dārija, tā Mēdieša, pirmajā(valdīšanas)
gadā pie viņa stāvēju, viņu spēcināt un stiprināt. **2** Un
nu es tev stāstīšu patiesību. Redzi, trīs ķēniņi vēl celsies
Persiešu zemē, un tas ceturtais būs ļoti bagāts, vairāk
nekā tie citi, un kad viņš savā bagātībā būs spēcinājies,
tad viņš visu pazudinās pret Grieķu valsti. **3** Pēc celsies
varens ķēniņš; tas valdīs ar lielu varu un darīs, kas viņam
patīk. **4** Un kad viņš tā stāvēs, tad viņa valsts salūzīs
un taps dalīta pēc četriem debess vējiem, bet nenāks
uz viņa pēcnākamiem, nedz ar tādu varu, ar ko viņš
valdījis; jo viņa valsts taps izdeldēta un nāks citiem rokā.

5 Un dienvidu ķēniņš paliks stiprs, bet viens no viņa
valdniekiem būs jo stiprāks nekā viņš, un tas valdīs un
viņa valstība būs liela valstība. 6 Un pēc kādiem gadiem
tie kopā apdraudzināsies, un dienvidu ķēniņa meita ies
pie ziemeļa ķēniņa, mieru derēt, bet tai nepaliks elkoņa
stiprums, un ne viņš, ne viņa elkonis nepastāvēs. Bet tā
taps nodota līdz ar tiem, kas to bija atveduši, un līdz ar to,
kas viņu dzemdinājis un kas viņu tanīs laikos stiprinājis.
7 Bet viena atvase no viņas celma celsies viņa vietā, tas
nāks pret to karaspēku un uzies ziemeļa puses ķēniņa
stiprām pilīm, un tās pārvarēs un būs spēcīgs. 8 Un arī
viņu dievus un viņu elku tēlus ar viņu dārgiem sudraba
un zelta traukiem viņš aizvedīs uz Ēģipti, un pastāvēs
kādus gadus priekš ziemeļa ķēniņa. 9 Un gan viņš nāks
dienvidu ķēniņa valstī, bet atkal griezīsies atpakaļ uz
savu zemi. 10 Bet viņa dēli taisīsies uz karu un sapulcinās
lielu karaspēku, un tas nāks nākdams kā straume un
plūdīs cauri, un nāks atkal atpakaļ un karos līdz viņa
stiprām pilīm. 11 Un dienvidu ķēniņš apskaitīsies un
celsies un karos ar viņu, ar ziemeļa ķēniņu, un šis gan
sakrās lielu pulku, bet šis pulks taps nodots viņa rokā.
12 Kad tas pulks celsies, tad viņa sirds leposies, un viņš
noguldīs daudz tūkstošus; taču viņš nedabūs virsroku. 13
Jo ziemeļa ķēniņš atkal sakrās lielāku pulku, nekā tas
pirmais, un pēc kādu gadu laika viņš nākdams atnāks
ar lielu spēku un ar lielu varu. 14 Un tanī laikā daudzi
celsies pret dienvidu ķēniņu, un kādi varmāki no taviem
ļaudīm lepni pacelsies, lai praviešu parādīšana piepildās,
bet tie kritīs. 15 Un ziemeļa ķēniņš nāks un uzmetīs

vaļņus un uzņems stipru pilsētu, un dienvidu karaspēki
nepastāvēs, nedz viņa izlasītie ļaudis, pat tiem spēka
nebūs pastāvēt. **16** Bet kas pret viņu nāks, darīs, kas
viņam patīk, jo neviens viņa priekšā nepastāvēs. Viņš
apmetīsies arī tai mīlīgā zemē un to postīs ar savu roku.
17 Un viņš taisīsies nākt ar visu savu valsts spēku, un līgs
mieru ar to un tam dos vienu meitu par sievu, gribēdams
to zemē gāzt, bet tas nenotiks un neizdosies. **18** Pēc
viņš griezīsies pret tām salām un uzņems daudz, bet
viens karavirsnieks darīs viņa nievāšanai galu un viņam
atmaksās to nievāšanu. **19** Tā viņš griezīsies atpakaļ uz
savas zemes stiprām pilīm un piedauzīsies un kritīs,
ka nekur vairs netaps atrasts. **20** Un viņa vietā celsies
viens, kas izsūtīs plēsējus uz savas valsts godību, bet viņš
pa kādām dienām taps salauzts, ne caur dusmību, ne
caur karu. **21** Un viņa vietā celsies viens nelietis, tam
ķēniņa gods nav dots, taču viņš nejauši nāks un uzņems
valsti ar mīkstiem vārdiem. **22** Un tie karaspēki, kas bija
uzplūduši, viņa priekšā taps aizplūdināti un salauzti, ir
tas valdnieks, kas viņam biedrs. **23** Jo viņš ar to būs viltīgi
apbiedrinājies un celsies un to pārvarēs ar maz ļaudīm. **24**
Nejauši viņš nāks tanīs bagātās (zemes) vietās, un padarīs,
ko ne viņa tēvi, ne tēvu tēvi nebija darījuši; laupījumu un
mantu viņš bagāti starp tiem izdalīs, un tam būs nodomi
pret tām stiprām pilīm kādu noliktu laiku. **25** Un viņš
pamodinās savu spēku un savu sirdi pret dienvidu ķēniņu
ar lielu karaspēku, un dienvidu ķēniņš taisīsies uz karu
pret viņu ar varen lielu un stipru karaspēku, bet viņš
nepastāvēs, jo viltība pret viņu taps izdomāta. **26** Un kas

viņa maizi ēdīs, tie viņu gāzīs postā, un viņa (ziemeļa
puses ķēniņa) karaspēks ielauzīsies, un daudz nokauti
kritīs. 27 Un šo abēju ķēniņu sirds uz to stāvēs, ka tie
varētu ļaunu darīt (viens otram), un pie viena galda tie
viltīgi runās, bet tiem tā neizdosies, jo tas gals vēl ir
nolikts uz citu laiku. 28 Un viņš griezīsies atpakaļ uz savu
zemi ar lielu mantu, un viņa sirds stāvēs pret to svēto
derību, un viņš to izdarīs un griezīsies atpakaļ uz savu
zemi. 29 Bet savā laikā viņš atkal nāks un celsies pret
dienasvidu, bet tā pēdējā reize nebūs kā tā pirmā. 30 Jo
lielas laivas no Ķitim nāks pret viņu, tādēļ viņš ar bailību
taps apņemts un griezīsies atpakaļ un apskaitīsies pret to
svēto derību un to izdarīs, un atpakaļ griezdamies viņš
tos ņems vērā, kas atkāpjas no tās svētās derības. 31 Un
tad no viņa celsies karapulki, kas sagānīs to svēto vietu,
to pili, un atņems dienišķo upuri un darīs negantību un
postu. 32 Un ar mīkstiem vārdiem viņš atvils tos, kas
bezdievīgi pārkāpj derību; bet tie ļaudis, kas savu Dievu
pazīst, stipri rādīsies, un tiem izdosies. 33 Un tie prātīgie
starp ļaudīm daudz citus pamācīs, bet kritīs caur zobenu
un caur liesmām, caur cietumu un aplaupīšanu kādu
laiku. 34 Kad tie nu tā kritīs, tad tiem ar mazu palīgu taps
palīdzēts, bet daudz pie tiem piestāsies ar viltu. 35 Un
no tiem prātīgiem citi kritīs, ka top kausēti viņu vidū
un šķīstīti un iztīrīti līdz pat beidzamam galam; jo tas
vēl iet līdz noliktam laikam. 36 Un tas ķēniņš darīs, kas
viņam patīk, un paaugstināsies un lielīsies pret visu, kas
ir dievs, un pret to stipro Dievu, kas pār visiem dieviem,
tas runās negantas lietas, un tam laimēsies līdz kamēr tās

dusmas beigsies; jo kas nospriests, tas notiks. **37** Un savu
tēvu dievus tas neliks vērā nedz sievu iekārošanu, tas arī
nekādu dievu necienīs, jo tas paaugstināsies pār visu. **38**
Bet tai vietā tas godās cietokšņa dievu, dievu, ko viņa
tēvi nav pazinuši, to tas godās ar zeltu, sudrabu, dārgiem
akmeņiem un citām dārgām lietām. **39** Un tām stiprām
pilīm tas gādās sveša dieva ļaudis, un ko tas atzīs, tiem
tas dos lielu godu, un liks tiem valdīt pār daudziem, un
izdalīs zemi par algu. **40** Un gala laikā dienvidu ķēniņš
ar to badīsies, un ziemeļa ķēniņš lauzīsies pret viņu ar
ratiem un jātniekiem un lielām laivām un nāks uz tām
zemēm un tās pārplūdīs un izstaigās. **41** Un viņš nāks uz
to mīlīgo zemi, un daudzi kritīs, bet šie taps izglābti no
viņa rokas: Edoms un Moabs un Amona bērnu lielā puse.
42 Un viņš izstieps savu roku pār zemēm, arī Ēģiptes zeme
neizbēgs. **43** Un viņš valdīs pār zelta un sudraba mantām
un pār visām dārgām Ēģiptes lietām, un Lībieši un Moru
ļaudis viņam klausīs. **44** Bet baumas no rīta puses un
ziemeļa puses viņu iztrūcinās, tādēļ viņš celsies ar lielu
bardzību, daudz nomaitāt un izdeldēt. **45** Un viņš uzcels
savas teltis starp tām jūrām pie tās mīlīgās zemes svētā
kalna, un viņam nāks savs gals, un nebūs palīga.

12 Tanī laikā celsies Miķelis, tas lielais valdnieks, kas
tavu ļaužu bērnus aizstāv, un tad būs tāds bēdu laiks,
kāds vēl nav bijis, kamēr ļaudis bijuši, līdz tam laikam.
Un tanī laikā tavi ļaudis taps izpestīti, visi, kas atrodas
grāmatā rakstīti. **2** Un daudz no tiem, kas guļ zemes
pīšļos, uzmodīsies, citi uz mūžīgu dzīvošanu, bet citi uz
mūžīgu kaunu un negantību. **3** Bet mācītāji spīdēs kā

debess spožums, un kas daudzus veduši uz taisnību, kā
zvaigznes mūžīgi mūžam. **4** Un tu, Daniēl, apslēp šos
vārdus un aizzieģelē šo grāmatu līdz pēdējam laikam, tad
daudzi meklēs tikuši(visapkārt), un atzīšana vairosies. **5**
Un es, Daniēls, skatījos, un redzi, divi citi stāvēja, viens
šai upes malā un otrs otrā upes malā. **6** Un viens sacīja
uz to vīru, kas bija ģērbts nātnu drēbēs, kas upes virsū
stāvēja: cik ilgi tas būs, kad tiem brīnumiem būs gals? **7**
Un es dzirdēju to vīru, kas bija ģērbts nātnu drēbēs un
stāvēja upes virsū, tas pacēla savu labo un kreiso roku
pret debesīm un zvērēja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi, ka viss
tas notiks pēc viena laika, diviem laikiem un pus laika, un
kad tās svētās tautas klīšana būs beigta. **8** To es dzirdēju,
bet nesapratu, un sacīju: mans kungs, kas būs tam visam
gals? **9** Un viņš sacīja: ej, Daniēl, jo šie vārdi ir apslēpti
un aizzieģelēti līdz gala laikam. **10** Daudzi taps šķīstīti un
tīrīti un kausēti, un tie bezdievīgie būs bezdievīgi, un tie
bezdievīgie visi to neliks vērā, bet tie prātīgie to liks vērā.
11 Un no tā laika, kad tas ikdienas upuris kļūs atņemts
un tā negantība un postīšana notiks, būs tūkstoš divi
simti un deviņdesmit dienas. **12** Svētīgs ir, kas sagaida un
aizsniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit un piecas dienas.
13 Bet tu noej līdz galam, un tu dusēsi un atkal celsies,
savu daļu dabūt pastarā laikā.

Hozejas

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz Hozeju, Beērus
dēlu, Uzijas, Jotama, Ahazs, Hizkijas, Jūda ķēniņu, dienās
un Jerobeama, Jehoas dēla, Israēla ķēniņa dienās. **2** Šis ir
tas iesākums, kā Tas Kungs runāja ar Hozeju. Tas Kungs
sacīja uz Hozeju: ej, ņem sev maukas sievu un maukas
bērnus, jo zeme dzenās tiešām maucībai pakaļ no Tā
Kunga nost. **3** Tad viņš nogāja un ņēma Gomeri, Diblaima
meitu, un tā tapa grūta un dzemdēja viņam dēlu. **4** Un Tas
Kungs uz viņu sacīja: Sauc viņa vārdu Jezreēli (tas Kungs
izkaisīs); jo par īsu laiku Es piemeklēšu Jezreēļa asins
vainu pie Jeūs nama un darīšu galu Israēla nama valstībai.
5 Un tai dienā Es salauzīšu Israēla stopu Jezreēļa ielejā. **6**
Un viņa tapa atkal grūta un dzemdēja meitu. Un Viņš uz
to sacīja: nosauc viņas vārdu LoRukama (neapžēlota),
jo Es joprojām vairs neapžēlošos par Israēla namu, ka
Es tiem piedotu. **7** Bet par Jūda namu Es apžēlošos un
tos atpestīšu caur To Kungu, viņu Dievu; bet Es tos
neatpestīšu ne caur stopu, ne caur zobenu, ne caur karu,
ne caur zirgiem, ne caur jātniekiem. **8** Kad tā nu to
LoRukamu bija atšķīrusi, tad viņa tapa grūta un dzemdēja
dēlu. **9** Un Viņš sacīja: sauc viņa vārdu LoAmmi (ne Mana
tauta); jo jūs neesat Mana tauta, un arī Es nebūšu jūsu
(Dievs). **10** Bet Israēla bērnu pulks būs kā jūras smiltis,
ko nevar ne mērot, ne skaitīt. Un notiks tai vieta, kur
uz tiem sacīja: jūs neesat Mani ļaudis, - uz tiem sacīs:
Jūs tā dzīvā Dieva bērni! **11** Un Jūda bērni un Israēla
bērni sapulcināsies kopā un iecels pār sevi vienu galvu
un atnāks no tās zemes jo Jezreēļa diena būs liela.

2 Sakait uz saviem brāļiem: Mani ļaudis, - un uz savām
māsām: Ak apžēlotas! **2** Ejat tiesāties ar savu māti, ejat
tiesāties, jo tā nav Mana sieva, un Es neesmu viņas vīrs, lai
viņa savu maucību noliek no sava vaiga un savu laulības
pārkāpšanu no savām krūtīm, **3** Ka Es to nenovelku pliku
un viņu nenostādu kā tai dienā, kad viņa piedzima, un
viņu nedaru par tuksnesi un nelieku par sausu zemi un
viņu nenonāvēju caur tvīkšanu, **4** Un ka neapžēlojos par
viņas bērniem, jo tie ir maukas bērni. **5** Jo viņu māte dzen
maucību, viņu dzemdētāja ir negodīga; jo tā saka: es iešu
saviem drauģeļiem pakaļ, kas man dod manu maizi un
manu ūdeni, manu vilnu un manus linus, manu eļļu un
manu dzērienu. **6** Tādēļ redzi, Es tavu ceļu aiztaisīšu ar
ērkšķiem un darīšu tur sienu priekšā, ka viņa savas tekas
nevar atrast. **7** Un viņa dzīsies saviem drauģeļiem pakaļ,
bet tos nepanāks, un viņa tos meklēs, bet neatradīs; tad
viņa sacīs: es iešu un atgriezīšos pie sava pirmā vīra, jo
to brīdi man bija labāki nekā tagad. **8** Jo viņa neatzīst,
ka Es tas esmu, kas viņai devis labību un vīnu un eļļu,
un vairojis viņas sudrabu un zeltu, ko tie priekš Baāla ir
lietojuši. **9** Tādēļ Es atkal atņemšu Savu labību savā laikā
un Savu vīnu savā brīdī, un atraušu Savu vilnu un Savus
linus, ar ko tie apseguši savu plikumu. **10** Un nu Es viņas
kaunu atklāšu priekš viņas drauģeļu acīm, un neviens
viņu neizglābs no Manas rokas. **11** Un Es nobeigšu visu
viņas līksmību, viņas svētkus, viņas jaunos mēnešus un
viņas svētdienas un visus viņas svētos laikus. **12** Un Es
postīšu viņas vīna koku un vīģes koku, par ko viņa saka:
tā ir mana maukas alga, ko man mani drauģeļi devuši;

bet Es tos darīšu par mežu, un zvēriem laukā tos būs ēst.
13 Un Es pie viņas piemeklēšu tās Baālu dienas, ka viņa
tiem ir kvēpinājusi un greznojusies ar savām sprādzēm
un glītumiem un dzinusies pakaļ saviem drauģeļiem, bet
Mani ir aizmirsuši, saka Tas Kungs. **14** Tādēļ redzi, Es
viņu labināšu un viņu vedīšu tuksnesī un runāšu mīlīgi ar
viņu. **15** Un Es tai atdošu viņas vīna dārzus no tejienes un
to Ahora ieleju par cerības durvīm. Un tur viņa dziedās
kā savas jaunības dienās, un kā tai laikā, kad viņa cēlās
no Ēģiptes zemes. **16** Un tai dienā, saka Tas Kungs, tu
sauksi: mans vīrs, un tu Mani vairs nesauksi: mans Baāl.
17 Un Es Baālu vārdus izraušu no viņas mutes, ka tos ar
viņu vārdiem vairs nepieminēs. **18** Un tai dienā Es darīšu
priekš viņiem derību ar zvēriem laukā un ar putniem
apakš debess un ar tārpiem virs zemes, un salauzīšu
stopu un zobenu un karu no zemes, un likšu tiem droši
dzīvot. **19** Un Es ar tevi saderēšos uz mūžību, un Es ar tevi
saderēšos taisnībā un tiesā un žēlastībā un apžēlošanā. **20**
Un Es ar tevi saderēšos ticībā, un tu atzīsi To Kungu. **21**
Un tai dienā Es paklausīšu, saka Tas Kungs; Es paklausīšu
debesi, un tā paklausīs zemi. **22** Un zeme paklausīs labību
un vīnu un eļļu, un tie paklausīs Jezreēli. **23** Un Es tos
darīšu Sev par dzimumu virs zemes un apžēlošos par to
neapžēloto un sacīšu uz tiem, kas nebija Mani ļaudis: jūs
esat Mani ļaudis; un tie sacīs: mans Dievs!

3 Un Tas Kungs uz mani sacīja: noej atkal, mīli vienu
sievu, kas top mīlēta no sava drauga un tomēr pārkāpj
laulību, tā kā Tas Kungs Israēla bērnus mīl, bet tie griežas
pie citiem dieviem un iemīl vīna ogu raušus. **2** Un es to

sev pirku par piecpadsmit sudraba gabaliem un pusotru
omeru miežu. 3 Un es uz viņu sacīju: daudz dienas tu
man sēdēsi un nedzīsi maucību, nedz būsi pie vīra: tāpat
es turēšos pret tevi. 4 Jo Israēla bērni paliks ilgu laiku bez
ķēniņa un bez valdītāja un bez upura un bez altāra un
bez plecu segas(efoda) un bez tēliem. 5 Pēc tam Israēla
bērni atgriezīsies un meklēs To Kungu, savu Dievu, un
Dāvidu, savu ķēniņu, un nāks bīdamies pie Tā Kunga un
pie Viņa žēlastības pēdīgās dienās.

4 Klausiet Tā Kunga vārdu, Israēla bērni! Jo Tam Kungam
ir tiesas lieta ar zemes iedzīvotājiem, tāpēc ka ne uzticības,
ne mīlestības, ne Dieva atzīšanas nav tai zemē. 2 Bet
lādēšana un melošana un kaušana un zagšana un laulības
pārkāpšana laužas iekšā, un asins vaina nāk pēc asins
vainas. 3 Tādēļ zeme bēdājās, un visi viņas iedzīvotāji
vaid līdz ar zvēriem laukā un ar putniem apakš debess, un
pat jūras zivis iet bojā. 4 Tomēr lai neviens nestrīdās un
netiesājās ar otru, jo tavi ļaudis ir kā tādi, kas ar priesteri
strīdās. 5 Tādēļ tu klupsi dienā, un pats pravietis klups
ar tevi naktī, un Es izdeldēšu tavu māti. 6 Mani ļaudis
top izdeldēti, tādēļ ka tie bez atzīšanas. Jo kā tu atzīšanu
esi atmetis, tad arī Es tevi atmetīšu, ka tev Man nebūs
būt par priesteri. Un tāpēc ka tu esi aizmirsis sava Dieva
bauslību, tad arī Es aizmirsīšu tavus bērnus. 7 Cik daudz
viņi bijuši, tik tie pret Mani apgrēkojušies. Es viņu godu
pārvērtīšu par kaunu. 8 Tie ēd Manu ļaužu grēku upurus
un ilgojās ikviens savā dvēselē pēc viņu noziegumiem. 9
Tādēļ priesteris būs tāpat kā tie ļaudis, un Es pie viņa
piemeklēšu viņu ceļus un viņam atmaksāšu viņu darbus.

10 Un tie ēdīs, bet nepaēdīs, tie maukos, bet nevairosies,
tādēļ ka tie To Kungu atstājuši un viņu nav cienījuši. **11**
Maucība un vīns un jauns vīns paņem prātu. **12** Mani
ļaudis vaicā savu koku, un viņu spieķis tiem dod ziņas, jo
maucības gars tos pieviļ, ka tie maukodamies no sava
Dieva atkāpjas. **13** Kalnu galos tie upurē un pakalnos
tie kvēpina, apakš ozoliem, liepām un kļavām, tāpēc ka
viņu ēna ir laba; tādēļ jūsu meitas dzen maucību, un jūsu
brūtes pārkāpj laulību. **14** Es nepiemeklēšu jūsu meitas,
ka tās dzen maucību, nedz jūsu brūtes, ka tās pārkāpj
laulību, jo tie paši iet savrup ar maukām un upurē ar
nešķīstām, tādēļ tie neprātīgie ļaudis ies postā. **15** Ja tu,
Israēl, gribi maukot, tad lai Jūda nenoziedzās arīdzan.
Nenāciet uz Gilgalu un neejat augšām uz BetAvenu, un
nezvērējiet: tik tiešām kā Tas Kungs dzīvo. **16** Ja Israēls ir
trakgalvīgs kā trakgalvīga govs, tad arī Tas Kungs tos
ganīs kā jērus plašā zemē. **17** Efraīms ir apbiedrinājies ar
dievekļiem, laižat to mierā! **18** Plītēšanā tie palaidušies,
maukot tie maukojās, viņu valdnieki mīl negodu. **19** Vējš
ar saviem spārniem tos sagrābs, un tie taps kaunā ar
saviem upuriem.

5 Klausiet šo, jūs priesteri, un ņemiet vērā, Israēla nams,
un atgriežat ausis, ķēniņa nams, jo pār jums nāks sodība,
ka esat par valgu tapuši Micpā un par izplestu tīklu
Tāborā. **2** Tie atkāpjās un dziļi samaitājās, bet Es tiem
visnotaļ būšu par pārmācītāju. **3** Es pazīstu Efraīmu, un
Israēls priekš Manis nav apslēpts, ka tu, Efraīm, tagad
maucību dzeni, un Israēls sagānās. **4** Viņu darbi nevēl pie
Dieva atgriezties, jo maucības gars ir viņu sirdī, un To

Kungu tie neatzīst. **5** Israēla gods dos liecību pret viņa
vaigu, un Israēls un Efraīms kritīs caur savu noziegumu,
arī Jūda kritīs līdz ar viņiem. **6** Tad tie nāks ar savām avīm
un ar saviem vēršiem, To Kungu meklēt, bet neatradīs, -
Viņš no tiem ir atrāvies. **7** Tie palikuši neuzticīgi pret
To Kungu, jo tie dzemdinājuši svešus bērnus, un jaunais
mēnesis tos norīs ar viņu daļām. **8** Bazūnējiet ar bazūnēm
Ģibejā, ar trumetēm Rāmā, sauciet skaņi BetAvenā: „aiz
tevis, Benjamin!“ **9** Efraīms taps par tuksnesi sodības
dienā; par Israēla ciltīm Es esmu darījis zināmu, kas
tiešām notiks. **10** Jūda lielkungi ir tapuši kā tie, kas robežu
pārceļ, Es izgāzīšu pār tiem savas dusmas kā ūdeni. **11**
Efraīms top nospaidīts, sasists sodā, jo viņam gribējās
pakaļ dzīties (cilvēku) likumiem. **12** Tāpēc Es Efraīmam
būšu kā kode, un Jūda namam kā kāpurs. **13** Kad Efraīms
redzēja savu sērgu un Jūda savu vainu, tad Efraīms cēlās
pie Asura un sūtīja pie ķēniņa Jareba, bet tas nevar jūs
darīt veselus, nedz dziedināt jūsu vainu. **14** Jo Es būšu
Efraīmam kā lauva un Jūda namam kā jauns lauva. Es, Es
saplosīšu un iešu projām, Es aiznesīšu, un nebūs glābēja.
15 Es iešu un atgriezīšos uz savu vietu, tiekams tie savu
noziegumu atzīst un meklē manu vaigu.

6 Kad tiem būs bail, tad tie Mani meklēs: ejam,
atgriezīsimies pie Tā Kunga. Jo Viņš ir saplēsis, un Viņš
mūs dziedinās, Viņš ir sasitis, un Viņš mūs sasies. **2** Viņš
mūs darīs dzīvus pēc divām dienām, trešā dienā Viņš mūs
uzcels, ka dzīvosim Viņa priekšā. **3** Tad ņemsim vērā,
dzīsimies To Kungu atzīt; Viņš tiešām ausīs kā auseklis un
nāks pie mums kā stiprs lietus, kā vēlais lietus slacina

zemi. **4** Ko lai tev daru, Efraīm, ko lai tev daru, Jūda?
Jo jūsu mīlestība ir kā rīta mākonis un kā rasa, kas agri
izzūd. **5** Tādēļ Es esmu cirtis ar tiem praviešiem, Es
tos esmu kāvis ar Savas mutes vārdiem, un Mana tiesa
ausa kā gaisma. **6** Jo Man patīk mīlestība un ne upuris,
un Dieva atzīšana vairāk nekā dedzināmie upuri. **7** Bet
tie pārkāpj derību kā Ādams, tur tie pret Mani palikuši
neuzticīgi. **8** Gileāda ir pilsēta pilna ļauna darītāju, ar
asiņainām pēdām. **9** Un kā laupītāji glūn uz kādu cilvēku,
tāda ir tā priesteru draudze, uz Sihemas ceļa tie dzen
slepkavību, tiešām tie dara negantus darbus. **10** Israēla
namā Es redzu briesmīgas lietas: tur ir Efraīma maucība,
Israēls ir sagānījies. **11** Arī tev, Jūda, ir pļauja priekšā, kad
Es pārvedīšu Savus cietuma ļaudis.

7 Kad Es Israēli dziedināšu, tad Efraīma noziegums taps
atsegts un Samarijas ļaunums, jo tie dara viltību; zagļi ir
iekšā, un laupītāji ārā. **2** Un tie nedomā savā sirdī, ka Es
visu viņu ļaunumu pieminu. Bet nu viņu darbi apmetās
pret tiem, tie ir Manā priekšā. **3** Ar savu ļaunumu tie
iepriecina ķēniņu un lielkungus ar saviem meliem. **4**
Tie visi ir laulības pārkāpēji, tie ir kā ceplis, kurināts no
cepēja, kas mīklu samīcījis, mitējās kurināt, kamēr tā ir
uzrūgusi. **5** Mūsu ķēniņa dienā lielkungi paliek vāji no
vīna karstuma; viņš sniedz savu roku smējējiem. **6** Jo tie
ar savu sirdi dodās uz viltību kā ceplī. Viņu cepējs guļ
cauru nakti, rītā viņš deg kā uguns liesmās. **7** Tie visi
ir iekarsuši kā ceplis un aprij savus tiesnešus, visi viņu
ķēniņi krīt, neviens no tiem mani nepiesauc. **8** Efraīms
jaucās ar tautām, Efraīms ir rausis, ko neapgriež. **9** Sveši

norij viņa spēku, un viņš to nemana, arī sirmums viņam
ir uznācis, un viņš to neatzīst. 10 Un Israēla gods dod
liecību pret viņa vaigu, bet tie neatgriežas pie Tā Kunga,
sava Dieva, un tomēr viņu nemeklē. 11 Jo Efraīms ir kā
nejēdzīgs balodis bez prāta; Ēģipti tie piesauc, pie Asura
tie staigā. 12 Kad tie nu tā staigā, tad Es Savu tīklu pār
tiem izpletīšu, Es tos nometīšu(lejā) kā putnus apakš
debess, Es tos pārmācīšu, tā kā ir sludināts viņu draudzei.
13 Vai tiem! Jo tie bēg no Manis; posts pār viņiem! Jo tie ir
noziegušies pret Mani. Es tos gan gribētu atpestīt, bet tie
runā melus pret Mani. 14 Un tie Mani nepiesauc no sirds,
kad tie kauc uz savām gultām. Tie sapulcējās labības un
vīna dēļ bet Man tie turas pretī. 15 Gan Es tos pamācu un
stiprināju viņu elkoņus, bet tie domā ļaunu pret Mani. 16
Tie griežas, bet ne uz to, kas augšā; tie ir kā viltīgs stops;
viņu lielkungi kritīs caur zobenu viņu trakās mēles dēļ;
tas būs viņu apsmiekls Ēģiptes zemē.

8 Liec bazūni pie savas mutes; Viņš nāk kā ērglis pret Tā
Kunga namu, tādēļ ka tie Manu derību pārlauzuši un no
Manas bauslības atkāpušies. 2 Tad tie uz Mani kliegs:
mans Dievs! Mēs, Israēls, mēs Tevi pazīstam. 3 Israēls
atmet labu, ienaidnieks viņu vajās. 4 Tie ieceļ ķēniņus,
bet bez Manis; tie ieceļ virsniekus, bet Es tos nepazīstu,
no sava sudraba un no sava zelta tie sev taisa dievekļus,
lai tas top izdeldēts. 5 Tavs teļš, Samarija, ir riebīgs; Mana
dusmība pār tiem iedegusies, - cik ilgi tie nevar palikt
nenoziedzīgi? 6 Jo arī tas ir no Israēla, kalējs to ir taisījis,
un tas nav nekāds dievs; tāpēc Samarijas teļš taps par
gruvešiem. 7 Jo tie sēj vēju un pļaus auku; viņu druvas

necelsies, un kas izplaukst, tas nedos miltus, un jebšu tas
ko dotu, tomēr sveši to aprīs. 8 Israēls top aprīts; tie ir
starp pagāniem kā trauks, ko neviens negrib, 9 Tāpēc
ka tie skrien pie Asura, kā meža ēzelis, kas skrien par
sevi; Efraīms sader drauģeļus par maksu. 10 Kad tie nu
saderās(nolīgst sabiedrotos) starp pagāniem, tad tūlīt
arī es tos sapulcināšu, un tiem drīz uzies raizes no tā
valdnieku ķēniņa nastas. 11 Jo Efraīms ir vairojis altārus
par apgrēkošanos, viņam altāri palikuši par apgrēkošanos.
12 Es tam uzrakstīju lielu pulku savu baušļu, bet tie tapa
turēti kā sveša lieta. 13 Par upuru dāvanu tie gan gaļu
upurē un to ēd, bet Tam Kungam nav labs prāts pie
tiem; un Viņš pieminēs viņu noziegumus un piemeklēs
viņu grēkus; tie griežas atpakaļ uz Ēģipti. 14 Jo Israēls ir
aizmirsis savu Radītāju un cēlis pilis, un Jūda vairo stipras
pilsētas, bet Es sūtīšu uguni viņu pilsētās, tas aprīs viņu
pilis.

9 Nepriecājies, Israēl, ar gavilēšanu kā tās tautas, jo tu
dzen maucību, atkāpdamies no sava Dieva, tu mīļo mauku
algu uz visiem labības kloniem. 2 Klons un eļļas spaids
viņus nemielos un jaunais vīns tos pievils. 3 Tie nepaliks
Tā Kunga zemē, bet Efraīms griezīsies atpakaļ uz Ēģipti,
un Asīrijā tie ēdīs nešķīstu. 4 Tie Tam Kungam nenesīs
dzeramus upurus no vīna, un viņu kaujamie upuri viņam
nepatiks; tie viņiem būs kā bēru maize. Visi, kas to ēd,
apgānās, jo viņu maize ir priekš viņiem pašiem, un nenāk
Tā Kunga namā. 5 Ko tad jūs darīsiet svētkos un Tā Kunga
svētā dienā? 6 Jo redzi, tiem jāaiziet tā posta dēļ, Ēģipte
tos sapulcinās, Memfisa viņus apraks. Nātres mantos

viņu sudraba dārgumus, ērkšķi būs viņu dzīvokļos. 7
Piemeklēšanas dienas nākušas, atmaksāšanas dienas ir
klāt, Israēls to samanīs! Tie pravieši ir ģeķi, tie gara
vīri ir traki, - visa tava lielā nozieguma un lielā naida
dēļ. 8 Efraīms lūko manam Dievam garām, un pravieši
ir palikuši par slazda valgiem uz visiem viņa ceļiem,
naids ir viņu dieva namā. 9 Tie ir dziļi maitājušies tā
kā Ģibejas dienās; viņš pieminēs viņu noziegumu, viņš
piemeklēs viņu grēkus. 10 Es atradu Israēli kā vīna ogu
ķekarus tuksnesī, Es ieraudzīju jūsu tēvus kā pirmajus
augļus pie vīģes koka; bet tie nogāja pie BaālPeora un
padevās tam bezkaunīgam un tapa tik neganti kā viņu
drauģeļi. 11 Efraīma godība aizskries kā putns, ka tur ne
dzemdēs, nedz taps grūtas, nedz ieņems. 12 Un jebšu
tie savus bērnus uzaudzinātu, tomēr Es tiem tos gribu
laupīt, ka cilvēku neatliek. Ak vai, tiem, kad Es no tiem
būšu atstājies! 13 Efraīms, ko Es biju izredzējis, būt par
Tiru, bija stādīts skaistā vietā, bet Efraīmam savi bērni
jaiznes slepkavam. 14 Dod tiem, ak Kungs! Ko lai Tu dodi?
Dod tiem neauglīgas miesas un izsīkušas krūtis. 15 Visa
viņu negantība ir Gilgalā, tur Es tos ienīdēju. Viņu ļauno
darbu dēļ Es tos izdzīšu no Sava nama, Es joprojām tos
vairs nemīļošu; - visi viņu lielkungi ir atkāpēji. 16 Efraīms
ir sasists, viņu sakne ir izkaltusi; tie nenesīs nekādus
augļus; un jebšu tie dzemdinātu, tomēr Es viņu miesas
mīlulīšus gribu nokaut. 17 Mans Dievs tos atmetīs, tāpēc
ka tie Viņam neklausīja, un tie būs bēguļi starp tautām.
10 Israēls ir kupls vīna koks, kas nes augļus; jo vairāk
bija viņa augļu, jo vairāk viņš cēla altāru; jo labāka viņa

zeme, jo labāki viņš iztaisīja elku stabus. **2** Viņu sirds
ir viltīga; nu tiks atmaksāts. Viņš salauzīs viņu altārus,
postīs viņu elku stabus. **3** Nu tie sacīs: ķēniņa mums
nav, jo mēs To Kungu neesam bijušies; ko mums ķēniņš
var darīt? **4** Tie runāja vārdus, nepatiesi zvērēdami
un derības derēdami, tāpēc sodība zaļos kā nāves zāle
uz tīruma vagām. **5** Samarijas iedzīvotāji iztrūcinājās
par BetAvenas teļu, viņa ļaudis par to bēdājās un viņa
priesteri par to trīc, jo viņa godība no tā aiziet. **6** Arī to
pašu(elka teļu) vedīs uz Asīriju par dāvanu priekš ķēniņa
Jareba; Efraīms paliks kaunā, un Israēls taps apkaunots
sava padoma dēļ. **7** Samarijas ķēniņš ir izzudis kā putas
ūdens virsū. **8** Un Avenas kalni, kur Israēls apgrēkojās,
taps izdeldēti, ērkšķi un dadži augs uz viņu altāriem, un
tie sacīs uz tiem kalniem: apklājiet mūs! - un uz tiem
pakalniem: krītiet pār mums! **9** No Ģibejas dienām tu
esi grēkojis, Israēl: tur tie pastāvējuši; tā kauja Ģibejā
pret tiem negantības bērniem tos neaizņēma. **10** Pēc Sava
prāta Es tos pārmācīšu, un tautas pret tiem sapulcināsies,
kad Es tos sodīšu viņu divēju grēku dēļ. **11** Jo Efraīms
ir teļš, ieradis labprāt kult, bet Es nākšu par viņa kakla
skaistumu, Es Efraīmu iejūgšu, Jūda ars, un Jēkabs ecēs. **12**
Sējiet sev pēc taisnības, pļaujiet pēc žēlastības, plēsiet sev
jaunu zemi, jo laiks ir, To Kungu meklēt, tiekams tas nāk
un jums māca taisnību. **13** Jūs arat bezdievību, ļaunumu
jūs pļaujat un ēdat melu augļus. **14** Jo tu paļaujies uz savu
ceļu, uz savu varoņu pulku. Tāpēc liels troksnis celsies
pret taviem ļaudīm, un visas tavas stiprās vietas taps
postītas, tā kā Zalmans BetArbeli postīja kara laikā, kur

māte līdz ar bērniem tapa satriekta. **15** Tāpat jums notiks
caur Bēteli jūsu niknās blēdības dēļ; Israēla ķēniņš dienai
austot nīcin iznīks.

11 Kad Israēls bija bērns, tad Es viņu mīlēju, un Savu
dēlu atsaucu no Ēģiptes. **2** Bet jo (tie pravieši) tos sauca,
jo vairāk tie no viņiem nogāja; tie upurēja Baāliem un
kvēpināja elku tēliem. **3** Es tomēr Efraīmu mācīju staigāt,
Es tos ņēmu uz Savām rokām, bet tie neatzina, ka Es
tos dziedināju. **4** Es tos vilku ar cilvēka valgiem, ar
mīlestības saitēm, un tiem biju kā kas apaušus no viņu
žokļiem atvieglina, un Es tiem pasniedzu barību. **5** Viņš
neatgriezīsies atpakaļ uz Ēģiptes zemi, bet Asurs, tas būs
viņa ķēniņš, tāpēc ka tie liedzās atgriezties. **6** Un zobens
zibēs viņu pilsētās un nobeigs un aprīs viņu aizšaujamos
viņu padomu dēļ. **7** Jo Maniem ļaudīm prāts nesās, no
Manis nogriezties; tie gan top aicināti uz augšu, bet
neviena nav, kas ceļas. **8** Kā Es tev darīšu, Efraīm? Vai
Man tevi būs nodot, Israēl? Vai Es tev darīšu kā Admai?
Vai tevi postīšu kā Ceboīmu? Mana sirds ir griezusies,
un Mana apžēlošanās visai iedegusies. **9** Es nedarīšu pēc
Savas bardzības karstuma, nedz Efraīmu atkal postīšu, jo
Es esmu Dievs un ne cilvēks, tas Svētais tavā vidū. Un
dusmās Es nenākšu. **10** Tad tie dzīsies Tam Kungam pakaļ,
Viņš kauks kā lauva, un kad Viņš kauks, tad tie bērni no
vakara puses drebēs. **11** Tie drebēdami nāks no Ēģiptes,
kā putns un kā balodis no Asura zemes, un Es tiem likšu
dzīvot viņu namos, tā saka Tas Kungs. **12** Efraīms Mani
apstāj ar meliem un Israēla nams ar viltu, un Jūda vēl
šaubās ap Dievu, to uzticīgo un svēto.

12 Efraīms grābstās pēc vēja un dzenās pakaļ rīta vētrai,
cauru dienu viņš vairo postu, un tie ceļ derību ar Asuru,
un eļļa top vesta uz Ēģipti. **2** Tam Kungam jātiesājas ar
Jūdu, un Jēkabu Viņš piemeklēs pēc viņa ceļiem, pēc viņa
darbiem Viņš tam atmaksās. **3** Mātes miesās viņš pamina
savu brāli, un savā (vīra) spēkā viņš cīnījās ar Dievu. **4**
Viņš stipri cīnījās ar to eņģeli un pārvarēja; viņš raudāja
un Viņu lūdza; Bētelē Viņš to atrada, un tur Viņš ar
mums runāja. **5** Un Tas Kungs ir tas Dievs Cebaot, Kungs
ir Viņa vārds. **6** Tu tad atgriezies pie sava Dieva, pasargi
žēlastību un tiesu un gaidi bez mitēšanās uz savu Dievu. **7**
Kanaāns, viņa rokā ir viltīgs svars, viņam mīl varas darbu
darīt. **8** Efraīms saka: taču es esmu tapis bagāts, esmu
sev dabūjis lielu mantu, pie visas manas peļņas vainas
nav, kas būtu grēks. **9** Bet Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs,
kamēr no Ēģiptes zemes; Es tevi vēl likšu lieveņos dzīvot,
kā svētku laikā. **10** Un Es runāju caur praviešiem, un
vairoju parādīšanas, un caur praviešiem Es stāstu līdzības.
11 Ja Gileādā griežas uz grēku, tad tiešām tie paliks par
nieku; Gilgalā tie upurē vēršus; un viņu altāri būs kā
akmeņu kopa tīruma vagās. **12** Jēkabs bēga uz Sīrijas
klajumu, un Israēls kalpoja par sievu, sievas dēļ viņš bija
gans. **13** Un Tas Kungs Israēli izveda no Ēģiptes caur
vienu pravieti, un caur vienu pravieti tas tapa ganīts. **14**
Bet Efraīms Viņu rūgti apkaitināja, tāpēc viņa Kungs viņa
asinīm liks uz tā palikt, un tam atmaksās Viņa nievāšanu.

13 Kad Efraīms runāja, tad cēlās bailes; viņš augsti cēlās
iekš Israēla, bet viņš noziedzās caur Baālu un mira. **2** Un
nu tie vēl vairāk grēko, un no sava sudraba tie sev taisa

elku stabus, dievekļus pēc sava prāta; tas visnotaļ ir kalēju
darbs; uz tiem šie runā, cilvēku upurētāji, tie skūpsta
teļus. **3** Tādēļ tie būs kā rīta mākoņi un kā rīta rasa, kas
izzūd kā pelavas no klona, un kā dūmi no skursteņa top
aizdzīti. **4** Bet Es esmu Tas Kungs, tavs Dievs, kamēr no
Ēģiptes zemes, un Dieva bez manis tu nepazīsti neviena,
un Pestītāja bez Manis nav neviena. **5** Es par tevi zināju
tuksnesī, tai sausā zemē. **6** Kad tiem bija ganība, tad tie
pieēdās; kad tie bija pieēdušies, tad viņu sirds lepojās,
tāpēc tie Mani aizmirsa. **7** Tādēļ Es tiem paliku kā lauva,
kā pardelis Es glūnēju uz ceļa. **8** Es tos sastapšu kā lācis,
kam bērni laupīti, un saplosīšu viņu cieto sirdi, Es tos tur
aprīšu kā lauva; tie zvēri virs zemes tos saplosīs. **9** Tas tev
par postu, Israēl, ka tu esi pret Mani, pret savu palīgu.
10 Kur nu ir tavs ķēniņš? Lai tas tev palīdz visās tavās
pilsētās! Un kur tavi tiesneši, par kuriem tu sacīji: dod
man ķēniņu un virsniekus? **11** Es tev devu ķēniņu savā
dusmībā un to esmu atņēmis savā bardzībā. **12** Efraīma
noziegumi ir sakrāti, viņa grēki ir glabāti. **13** Viņam
nāks dzemdētājas sāpes; viņš ir negudrs bērns, jo tas
laikā neiet mātes ceļā. **14** Es tos atpestīšu no elles, Es tos
atsvabināšu no nāves. Nāve, kur ir tavs mēris, elle, kur ir
tavs posts! Žēlums nebūs priekš Manām acīm. **(Sheol h7585)**
15 Lai viņš arī augļus nes brāļu vidū, bet rīta vējš nāks, Tā
Kunga vējš celsies no tuksneša, un viņa aka izkaltīs, un
viņa avots izsīks; šis laupīs mantu un visus dārgumus. **16**
Samarija ies postā, jo tā savam Dievam ir turējusies pretī,
tā kritīs caur zobenu, viņu bērni taps satriekti un viņu
grūtās sievas taps uzšķērstas.

14 Atgriezies, ak Israēl, pie Tā Kunga, sava Dieva, jo tu
esi kritis sava nozieguma dēļ. **2** Ņemiet šos vārdus līdz un
atgriežaties pie Tā Kunga un sakāt uz Viņu: piedod visu
noziegumu un parādi žēlastību, ka mēs nesam savu lūpu
upurus. **3** Asurs mūs neizpestīs, mēs nejāsim uz zirgiem
un nesacīsim vairs uz savu roku darbu: tu esi mūsu dievs!
Jo pie Tevis bāriņš atrod žēlastību. **4** Es dziedināšu viņu
atkāpšanos, Es tos mīlēšu ar labu prātu, jo Mana dusmība
no viņa novērsīsies. **5** Es Israēlim būšu kā rasa: viņš zaļos
kā lilija un iesakņosies kā Libānas(ciedrs). **6** Viņa zari
izplētīsies, un skaistums viņam būs kā eļļas kokam, un
smarža viņam būs kā Libānas(ciedram). **7** Tie, sēdēdami
viņa ēnā, atkal audzinās labību un zaļos kā vīna koks; tam
būs slava kā vīnam no Libānas. **8** Efraīm, kas Man vēl ar
dievekļiem? Es paklausīšu un viņu uzlūkošu. Es būšu kā
zaļa priede, pie Manis tavs auglis rodas. **9** Kas ir gudrs, ka
saprot šās lietas? Kas ir prātīgs, ka tās atzīst? Jo Tā Kunga
ceļi ir taisni, un taisnie pa tiem staigās, bet pārkāpēji pa
tiem kritīs.

Joēla

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas notika uz Joēli, Petuēļa dēlu.
2 Klausiet šo vārdu, vecaji, un atgriežat ausis, visi zemes
iedzīvotāji! Vai tāda lieta notikusi jūsu dienās vai jūsu
tēvu dienās? **3** Sludinājiet to saviem bērniem, un lai
jūsu bērni to stāsta saviem bērniem, un atkal viņu bērni
nākamam augumam. **4** Ko kāpuri atlicina, to ēd siseņi, un
ko siseņi atlicina, to ēd vaboles un ko vaboles atlicina,
to ēd kukaiņi. **5** Uzmostaties, piedzērušie, un raudiet!
Un kauciet, visi vīna plītnieki, par to jauno vīnu, jo tas
ir atrauts no jūsu mutes. **6** Jo tauta ceļas pret manu
zemi, varena un neskaitāma; viņas zobi ir lauvas zobi, un
dzerokļi viņai ir kā vecam lauvam. **7** Tā ir izpostījusi manu
vīna koku un par žagariem darījusi manu vīģes koku; viņa
to mizot ir nomizojusi un nometusi, viņa zari ir palikuši
balti. **8** Vaidi kā jumprava, ar maisu apjozusies, sava
jaunības brūtgāna dēļ. **9** Ēdamais upuris un dzeramais
upuris ir atrauts no Tā Kunga nama; priesteri, Tā Kunga
sulaiņi, bēdājās. **10** Tīrums ir postīts, zeme noskumusi,
jo labība ir postīta, vīns sakaltis un eļļa iet bojā. **11**
Arāji paliek kaunā, vīna dārznieki kauc par kviešiem un
miežiem, jo tīruma pļaušana ir pagalam. **12** Vīna koks
ir sakaltis un vīģes koks iet bojā, granātābele un palmu
koks un ābele, visi koki laukā ir nokaltuši, un līksmība ir
nonīkusi pie cilvēku bērniem. **13** Apjožaties un žēlojaties,
priesteri, kauciet, altāra sulaiņi, ejat, paliekat maisos
cauru nakti, mana Dieva sulaiņi, jo ēdamais upuris un
dzeramais upuris ir atrauts no mana Dieva nama. **14**
Svētījat gavēni, izsauciet sapulces dienu, sapulcinājiet

vecajus, visus zemes iedzīvotājus uz Tā Kunga, sava Dieva,
namu un piesauciet To Kungu. **15** Ak vai, par to dienu! Jo
Tā Kunga diena ir tuvu un nāks kā posts no tā Visuvarenā.
16 Vai barība priekš mūsu acīm nav atrauta, prieks un
līksmība no mūsu Dieva nama? **17** Graudi apakš zemes
satrūdējuši, mantu nami ir tukši, šķūņi sagruvuši, jo
labība nokaltusi. **18** Ak, kā vaid lopi! Vēršu ganāmie pulki
apstulbuši, jo tiem nav ganības, un avju pulki iet bojā. **19**
Tevi, ak Kungs, es piesaucu, jo uguns ir aprijis tuksneša
ganības, un liesma ir iededzinājusi visus kokus laukā. **20**
Pat zvēri laukā Tevi piesauc, jo ūdensupes izsīkušas, un
uguns ir aprijis tuksneša ganības.

2 Bazūnējiet ar bazūni Ciānā, un lai skan stipri Manā
svētā kalnā; lai visi zemes iedzīvotāji dreb, jo Tā Kunga
diena nāk, jo tā ir tuvu: **2** Melna un tumša diena,
apmākusies un miglaina diena. Kā rīta blāzma izplešas
pār kalniem, tā liela un varena tauta, kāda nemūžam nav
bijusi un pēc vairs nemūžam nebūs uz radu radiem. **3**
Viņas priekšā rij uguns, un viņai nopakaļ deg liesma;
zeme viņas priekšā ir kā Ēdenes dārzs, bet aiz viņas tukša
posta vieta; neviens no tās nevar izbēgt. **4** Viņu ģīmis ir kā
zirgu ģīmis, un kā jātnieki, tāpat viņi skrien. **5** Tie atlec pa
kalnu virsgaliem, kā rati rīb, kā uguns liesma sprēgā, kas
rugājus aprij, kā varena tauta, kas apbruņota uz karu. **6**
Viņu ieraudzīdami, ļaudis iztrūcinājās, visu vaigu sārtums
nobāl. **7** Tie skrien kā varoņi, kā kara vīri tie uzkāpj uz
mūriem; un tie ikviens iet pa savu ceļu un neatkāpjās
no savas tekas. **8** Tie nespiež viens otru, ikviens staigā
savā kārtā, un jebšu krīt kara ieročos, tomēr tie netop

aizturēti. **9** Tie staigā pa pilsētu, tie skrien pa mūriem,
tie iekāpj namos, tie nāk caur logiem iekšā kā zaglis. **10**
Viņas priekšā dreb zeme, debess trīc, saule un mēnesis
aptumšojās, un zvaigznes ierauj savu spožumu. **11** Un Tas
Kungs paceļ Savu balsi Sava karaspēka priekšā, jo Viņa
lēģeris ir varen liels, jo varens ir Viņa vārda izdarītājs, jo
Tā Kunga diena ir liela un ļoti briesmīga, - kas to var
panest? **12** Bet arī tagad Tas Kungs saka: atgriežaties pie
Manis ar visu savu sirdi, un ar gavēšanu un ar raudāšanu
un ar nožēlošanu. **13** Un saplēšat savas sirdis un ne
savas drēbes, un atgriežaties pie Tā Kunga, sava Dieva,
jo viņš ir laipnīgs un sirdsžēlīgs, lēnprātīgs un no lielas
žēlastības, un viņam ir žēl par to postu. **14** Kas zin,
varbūt ka Viņš atgriezīsies, un Viņam būs žēl, un atstās
svētību aiz Sevis, ēdamu upuri un dzeramu upuri priekš
Tā Kunga, jūsu Dieva! **15** Bazūnējiet ar bazūni Ciānā,
svētījiet gavēni, izsauciet sapulces dienu. **16** Sapulcinājiet
ļaudis, svētījiet draudzi, sapulcinājiet vecajus, sasauciet
bērniņus un zīdāmos pie krūtīm. Lai brūtgāns iet no sava
kambara un brūte no savas vietas. **17** Starp priekšnamu
un altāri lai raud priesteri, Tā Kunga sulaiņi, un lai saka:
ak Kungs, žēlo Savus ļaudis un nenodod Savu mantību par
nievāšanu, ka pagāni tos neapsmej! Kādēļ starp tautām
būs sacīt: kur viņu Dievs? **18** Tad Tas Kungs iekarsa Savas
zemes pēc un saudzēja Savus ļaudis. **19** Un Tas Kungs
atbildēja un sacīja uz Saviem ļaudīm: redzi, Es jums sūtīšu
labību un vīnu un eļļu, ka jūs ar to topat pieēdināti, un Es
jūs vairs nenodošu par nievāšanu starp pagāniem. **20** Un
Es atstādināšu tālu no jums to ziemeļnieku un to aizdzīšu

sakaltušā un tukšā zemē, viņa priekšējus(pulkus) rīta jūrā
un viņa pakaļējus(pulkus) vakara jūrā. Un viņa smarža
kāps uz augšu, un viņa smirdums uzcelsies, jo viņš lielījās
savos darbos. **21** Nebīsties, zeme! Priecājies un esi līksma,
jo Tas Kungs dara lielas lietas. **22** Nebīstaties, zvēri laukā!
Jo ganības tuksnesī atkal nesīs jaunu zāli, jo koki nesīs
savus augļus, vīna koks un vīģes koks izdos savu spēku.
23 Un Ciānas bērni, priecājaties un līksmojaties iekš Tā
Kunga, sava Dieva! Jo Viņš jums dos taisnības mācītāju
un jums sūtīs lietu, agro lietu un vēlo lietu kā papriekš.
24 Un kloni būs pilni labības, un spaidi pārtecēs no vīna
un eļļas. **25** Tā Es jums atmaksāšu tos gadus, ko siseņi,
vaboles un kukaiņi un kāpuri ir noēduši, Mans lielais
karaspēks, ko Es jums biju sūtījis. **26** Un jūs ēdin ēdīsiet
un pieēdīsities un slavēsiet Tā Kunga, sava Dieva, vārdu,
kas brīnišķi jums ir darījis, un Mani ļaudis netaps kaunā
ne mūžam. **27** Un jūs manīsiet, ka Es esmu Israēla vidū,
un ka Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs, un cits neviens,
un Mani ļaudis netaps kaunā ne mūžam. **28** Pēc tam tas
notiks, ka Es Savu Garu izliešu pār visu miesu, un jūsu
dēli un jūsu meitas sludinās praviešu mācību, jūsu vecaji
sapņos sapņus, jūsu jaunekļi redzēs parādīšanas. **29** Arī
pār kalpiem un pār kalponēm Es izliešu Savu Garu tanīs
dienās. **30** Un Es darīšu brīnumus debesīs un zemes virsū,
asinis un uguni un dūmu tvaiku. **31** Saule taps pārvērsta
par tumsību un mēnesis par asinīm, pirms nekā nāks Tā
Kunga lielā un bijājamā diena. **32** Un notiks, ka ikviens,
kas Tā Kunga vārdu piesauks, taps izglābts. Jo Ciānas

kalnā un Jeruzālemē būs glābšana, kā Tas Kungs ir runājis,
un pie tiem atlikušiem būs tie, ko Tas Kungs aicinās.

3 Jo redzi, tanīs dienās un tanī laikā, kad Es Jūda un
Jeruzālemes cietumu atgriezīšu, **2** Tad Es sapulcināšu
visus pagānus un tos novedīšu uz Jehošafata ieleju un
tur ar tiem tiesāšos Savu ļaužu dēļ un Sava īpašuma,
Israēla, dēļ, ko tie izkaisījuši tautu starpā un izdalījuši
Manu zemi. **3** Un par Maniem ļaudīm tie meslus metuši
un puisēnu devuši par mauku un meiteni pārdevuši par
vīnu un ir dzēruši. **4** Un jūs no Tirus un Sidonas un
visām Fīlistu robežām, kas jums ar Mani? Vai jūs Man ko
gribat atdarīt, ko Es jums darījis, jeb vai jūs Man ko gribat
padarīt? Ātri un piepeši Es to atmaksāšu uz jūsu galvu. **5**
Tāpēc ka jūs esat laupījuši Manu sudrabu un Manu zeltu,
un Manus dārgumus nesuši savu dievekļu namos; **6** Un
Jūda bērnus un Jeruzālemes bērnus jūs esat pārdevuši
Grieķiem, tos tālu aizdzīt no viņa robežām: **7** Redzi, Es
tos uzmodināšu no tās vietas, kurp jūs tos esat pārdevuši,
un atmaksāšu jūsu maksu uz jūsu galvām. **8** Un Es jūsu
dēlus un jūsu meitas pārdošu Jūdu bērniem rokā; tie tos
pārdos uz Sabu, tautai, kas tālu dzīvo, - jo Tas Kungs to
ir runājis. **9** Izsauciet to starp pagāniem, svētījiet karu,
pamodinājiet tos varenos, lai atnāk un ceļas visi karavīri.
10 Kaļat savus lemešus par zobeniem un savas cirpes par
šķēpiem! Vājais lai saka: es esmu stiprs! **11** Sapulcējaties
un nāciet šurp, visas tautas visapkārt, un sakrājaties!
Turp noved, Kungs, savus varenos! **12** Tautas lai ceļas un
sanāk Jehošafata ielejā, jo tur Es sēdēšu un tiesāšu visas
tautas visapkārt. **13** Pieliekat cirpi, jo pļaujamais ir gatavs;

nāciet, minat, jo vīna spaids ir pilns, un trauki tek pāri, jo
viņu blēdība ir liela. **14** Troksnis, troksnis tai tiesas ielejā,
jo Tā Kunga diena ir tuvu klāt tiesas ielejā. **15** Saule un
mēnesis aptumšojās un zvaigznes ierauj savu spožumu.
16 Un Tas Kungs rūc no Ciānas, un no Jeruzālemes viņš
paceļ Savu balsi, tā ka debess un zeme dreb. Bet Tas
Kungs ir patvērums Saviem ļaudīm un stiprums Israēla
bērniem. **17** Un jūs manīsiet, ka Es esmu Tas Kungs, jūsu
Dievs, kas dzīvo Ciānā, Savā svētā kalnā, un Jeruzāleme
būs svēta vieta, un sveši tur vairs neies cauri. **18** Un
tai dienā pilēs salds vīns no kalniem un piens tecēs no
pakalniem, un visi Jūda strauti būs pilni ūdens, un avots
izlēks no Tā Kunga nama, tas slacinās visu Sitimas ieleju.
19 Ēģipte taps postā un Edoms par tukšu vietu, tā varas
darba dēļ, kas darīts pie Jūda bērniem, kuru zemē tie
izlējuši nenoziedzīgas asinis. **20** Bet Jūda pastāvēs mūžīgi
un Jeruzāleme uz cilšu ciltīm. **21** Un Es atriebšu tās asinis,
ko Es vēl nebiju atriebis. Un Tas Kungs dzīvos Ciānā.

Amosa

1 Šie ir Amosa, Tekoas avju gana, vārdi, ko viņš ir redzējis
pār Israēli Uzijas, Jūda ķēniņa, dienās, un Jerobeama,
Jehoas dēla, Israēla ķēniņa, dienās, divus gadus priekš tās
zemes trīcēšanas. **2** Un viņš sacīja: Tas Kungs rūc no Ciānas
un paceļ Savu balsi no Jeruzālemes, ka ganības bēdājās,
un Karmeļa galva nokalst. **3** Tā saka Tas Kungs: treju vai
četru Damaskus pārkāpumu dēļ - to Es nenovērsīšu, -
tāpēc ka tie Gileādu kūluši ar asiem dzelzs spriguļiem, **4**
Tāpēc Es sūtīšu uguni Azaēļa namā, tas aprīs BenHadada
skaistās pilis. **5** Un Es salauzīšu Damaskus aizšaujamo un
izdeldēšu tos iedzīvotājus no Avenas ielejas un to, kas
scepteri tur no BetEdenas; un Sīrijas ļaudis taps aizvesti
uz Ķiru, saka Tas Kungs. **6** Tā saka Tas Kungs: triju vai
četru Gacas pārkāpumu dēļ, - to Es nenovērsīšu, - tādēļ
ka tie (Manus ļaudis) lielā pulkā aizveduši, tos nodot
Edomam, **7** Tādēļ Es sūtīšu uguni Gacas mūros, tas aprīs
viņas skaistos namus. **8** Un Es izdeldēšu tos iedzīvotājus
no Ašdodas, un, kas scepteri tur, no Askalonas, un Es
griezīšu Savu roku pret Ekronu, ka bojā ies viss Fīlistu
atlikums, saka Tas Kungs Dievs. **9** Tā saka Tas Kungs:
treju vai četru Tirus pārkāpumu dēļ, - to Es nenovērsīšu,
- tāpēc ka tie Manus ļaudis lielā pulkā nodevuši Edomam
un nav pieminējuši brāļu derību, **10** Tāpēc Es sūtīšu uguni
Tirus mūros, un tas aprīs viņa skaistos namus. **11** Tā saka
Tas Kungs: triju vai četru Edoma pārkāpumu dēļ, - to Es
nenovērsīšu, - tāpēc ka viņš savu brāli ar zobenu vajājis,
un savu mīlestību iznīcinājis un savā bardzībā arvien
plosās un patur mūžam savas dusmas, **12** Tāpēc Es sūtīšu

uguni Temanā, tas aprīs Bocras skaistos namus. **13** Tā saka
Tas Kungs: triju vai četru Amona bērnu pārkāpumu dēļ -
to Es nenovērsīšu, - tāpēc ka tie Gileādas grūtās sievas
uzšķērduši savas robežas izplest, **14** Tāpēc Es iededzināšu
uguni Rabas mūros, tas aprīs viņas skaistos namus, kara
dienas kliegšanā un vētras dienas aukā. **15** Un viņu ķēniņš
ies cietumā ar saviem lielkungiem, saka Tas Kungs.

2 Tā saka Tas Kungs: triju vai četru Moaba pārkāpumu
dēļ - to Es nenovērsīšu, - tādēļ ka viņš sadedzinājis
Edoma ķēniņa kaulus par kaļķiem, **2** Tādēļ Es sūtīšu uguni
Moabā, tas aprīs Ķiriota skaistos namus, un Moabs nomirs
troksnī, kliegšanā un bazūņu skaņā. **3** Un Es izdeldēšu
soģi no viņa vidus un nokaušu visus viņa lielkungus līdz
ar viņu, saka Tas Kungs. **4** Tā saka Tas Kungs: triju vai
četru Jūda pārkāpumu dēļ, - to Es nenovērsīšu, - tādēļ
ka tie Tā Kunga bauslību atmetuši un Viņa likumus nav
sargājuši, un viņu meli(elki) tos pievīluši, kuriem viņu
tēvi dzinušies pakaļ, **5** Tādēļ Es sūtīšu uguni Jūdā, tas
aprīs Jeruzālemes skaistos namus. **6** Tā saka Tas Kungs:
triju vai četru Israēla pārkāpumu dēļ - to Es nenovērsīšu,
- tāpēc ka tie taisno pārdod par naudu un nabagu par
pāri kurpju. **7** Tie ilgojās, ka zemes pīšļi nabagiem nāk
uz galvu, un bēdīgā ceļu tie kavē. Vīrs ar savu tēvu iet
pie tās pašas meitas un sagāna Manu svēto vārdu. **8** Tie
apmetās pie ikkatra altāra uz ķīlātām drēbēm, un dzer
vīnu no notiesātiem, savu dievu namā. **9** Es tomēr esmu
izdeldējis to Amorieti viņu priekšā, kam augstums bija kā
ciedru augstums, un kas bija stiprs kā ozoli; bet Es esmu
nomaitājis viņa augļus augšā un viņa saknes apakšā. **10** Un

Es tomēr jūs esmu izvedis no Ēģiptes un četrdesmit gadus
jūs vadījis tuksnesī, ka jums bija iemantot Amoriešu zemi.
11 Un citus no jūsu dēliem Es esmu cēlis par praviešiem
un no jūsu jaunekļiem citus par nazīriem; vai tas tā nav,
Israēla bērni? saka Tas Kungs. **12** Bet jūs nazīriem dodiet
vīnu dzert, un pavēliet praviešiem un sakāt: jums nebūs
sludināt. **13** Redzi, Es jums likšu čīkstēt kā rati čīkst, kas
pilni kūļu, **14** Tā ka čaklais neizbēgs, nedz stiprais ar savu
spēku ko iespēs, nedz varenais savu dvēseli varēs izglābt.
15 Un stopu vilcējs nepastāvēs, un kas vieglām kājām,
neizglābsies, un ne jājējs neizglābs savu dvēseli. **16** Un
sirdsvarenais starp tiem stipriem aizbēgs kails tai dienā,
saka Tas Kungs.

3 Klausiet šo vārdu, ko Tas Kungs runā uz jums, Israēla
bērni, proti uz visām tām ciltīm, ko Es no Ēģiptes zemes
esmu izvedis, sacīdams: **2** Es jūs vien esmu atzinis no
visām zemes tautām, tādēļ Es pie jums piemeklēšu visus
jūsu noziegumus. **3** Vai divi gan kopā staigā, ja tie
papriekš nav saderējušies? **4** Vai lauva mežā rūc, kad
viņam laupījuma nav? Vai jauns lauva balsi paceļ no savas
alas, kad neko nav gūstījis? **5** Vai putns iekrīt valgā pie
zemes, kur valga priekš viņa nav? Vai valgs no zemes
ceļas, ar ko nekas nav gūstīts? **6** Vai pilsētā bazūnē ar
bazūni, un ļaudis neiztrūkstās? Vai kāda nelaime notiek
pilsētā, ko Tas Kungs nedara? **7** Tiešām, Tas Kungs Dievs
nekā nedara, kad viņš savu noslēpumu neparāda saviem
kalpiem, tiem praviešiem. **8** Kad lauva rūc, kas nebītos?
Tas Kungs Dievs runā, kam nebūtu jāsludina? **9** Liekat to
dzirdēt Ašdodas skaistos namos un Ēģiptes zemes pilīs un

sakāt: sapulcinājaties uz Samarijas kalniem un redziet
tos lielos trokšņus viņas vidū, un tos nospaidītos viņas
starpā. **10** Jo tie nezin darīt, kas tiesa(taisnība), saka Tas
Kungs, krādami netaisnību un varas darbu savās pilīs. **11**
Tāpēc Tas Kungs Dievs tā saka: spaidi zemei visapkārt!
Un viņš nogāzīs tavu stiprumu, un tavi skaistie nami
taps izpostīti. **12** Tā saka Tas Kungs: kā gans izrauj no
lauvas rīkles divus stilbus vai kādu auss gabaliņu, tā
Israēla bērni tiks izglābti, kas Samarijā sēž gultas kaktā
uz Damaskus pēļa. **13** Klausiet un dodiet liecību Jēkaba
namam, saka Tas Kungs Dievs, tas Dievs Cebaot: **14** Tai
dienā, kad Es Israēla pārkāpumus pie viņa piemeklēšu,
tad Es piemeklēšu Bēteles altārus, un tie altāra ragi taps
nocirsti un kritīs zemē. **15** Un Es sitīšu tiklab ziemas pili
kā vasaras pili, un tie ziloņkaulu nami ies bojā, un daudz
nami taps izpostīti, saka Tas Kungs.

4 Klausiet šo vārdu, Basanas govis, kas Samarijas kalnā,
kas nospaida mazos, satriec nabagus, kas uz saviem
kungiem saka: nesiet šurp, ka dzeram. **2** Tas Kungs Dievs
ir zvērējis pie Sava svētuma: redzi, dienas nāks pār jums,
ka jūs aizvilks ar kāšiem un jūsu beidzamos ar zivju
makšķerēm, **3** Un jūs iziesiet caur mūru plaisām, ikviena
taisni projām, un tapsiet nomestas pret Armonu, saka
Tas Kungs. **4** Ejat uz Bēteli un grēkojiet! (Ejat) uz Gilgalu
un vairojiet pārkāpšanu! Un nesiet savus upurus rītos,
savas desmitās(tiesas) ik trešo dienu, **5** Un kvēpinājiet
pateicības upurus no raudzēta, un izsauciet labprātības
upurus, liekat to dzirdēt! Jo tā tas jums patīk, Israēla
bērni, saka Tas Kungs Dievs. **6** Tāpēc es arīdzan jūsu

zobiem esmu devis mieru visās jūsu pilsētās un maizes
trūkumu visās jūsu vietās; tomēr jūs pie Manis neesat
atgriezušies, saka Tas Kungs. **7** Un arī lietu Es jums esmu
aizturējis, kad vēl trīs mēneši bija līdz pļaujamam laikam,
un esmu licis līt pār vienu pilsētu, bet pār otru ne, viens
zemes gabals aplija, bet otrs gabals sakalta, kur lietus
nelija. **8** Un divas, trīs pilsētas vilkās uz vienu pilsētu,
ūdeni dzert, bet nedabūja nodzerties; taču jūs pie Manis
neesat atgriezušies, saka Tas Kungs. **9** Es jūs esmu sitis ar
bulu un ar rūsu, un siseņi ēda visu, kas aug jūsu dārzos
un jūsu vīna dārzos un uz jūsu vīģes kokiem un eļļas
kokiem, taču jūs pie Manis neesat atgriezušies, saka Tas
Kungs. **10** Es esmu sūtījis mēri jūsu vidū, kā Ēģiptes zemē,
Es nokāvu jūsu jaunekļus caur zobenu un liku jūsu zirgus
aizvest, un jūsu karaspēka smaržai Es liku uzkāpt jūsu
nāsīs; taču jūs pie Manis neesat atgriezušies, saka Tas
Kungs. **11** Es esmu sūtījis postu jūsu vidū, kā Dievs postījis
Sodomu un Gomoru un jūs bijāt kā pagale izrauta no
uguns, taču jūs neesat atgriezušies pie Manis, saka Tas
Kungs. **12** Tādēļ Es tev tā darīšu, Israēl! Kad Es tev tā
gribu darīt, nu tad sataisies, Israēl, savam Dievam pretim!
13 Jo redzi, kas taisa kalnus, rada vēju un cilvēkam dara
zināmu, kas viņa domās, kas par rīta gaismu dara tumsu
un staigā pār zemes augstumiem, Kungs Dievs Cebaot ir
Viņa vārds.

5 Klausiet šo vārdu, ar ko es par jums sāku raudu
dziesmu, Israēla nams! **2** Israēla meita ir kritusi, viņa
vairs necelsies, viņa ir atstāta zemē, neviena nav, kas
to uzceļ. **3** Jo tā saka Tas Kungs Dievs: tai pilsētai, kur

iziet tūkstoši, atliksies simts, un kur iziet simts, atliksies
desmit Israēla namā. **4** Jo tā saka Tas Kungs uz Israēla
namu: meklējiet Mani un dzīvojiet! **5** Bet nemeklējiet
Bēteli un nenāciet uz Gilgalu un nenoejat uz Bēršebu,
jo Gilgala taps aizvesta un Bētele paliks par neko. **6**
Meklējiet To Kungu un dzīvojiet, - lai Viņš neizšaujas
Jāzepa namā kā uguns, kas to norij, un neviens to nevar
dzēst Bētelē, - **7** Jūs, kas tiesu pārvēršat par vērmelēm
un stumjat taisnību pie zemes: **8** Kas radījis Sietiņu un
Orijonu un nāves ēnu pārvērš par rīta gaismu un dienu
aptumšo, ka nakts metās, kas jūras ūdeni sauc un to izgāž
pa zemes virsu, - Kungs ir Viņa vārds, **9** Tam prāts ir, to
spēcīgo postīt, ka posts nāk pār stipro pili. **10** Tie ienīst
to, kas vārtos pārmāca, un kas patiesību runā, to tie
tur par negantu. **11** Tādēļ ka jūs apbēdinājāt nabagu un
ņemat labības dāvanu no viņa, tad jūs gan esiet uztaisījuši
namus no cirstiem akmeņiem, bet jūs tanīs nedzīvosiet,
jūs esat stādījuši diženus vīna dārzus, bet viņu vīnu jūs
nedzersiet. **12** Jo es zinu, ka jūsu pārkāpumu daudz un
jūsu grēku varen daudz. Tie nospaida taisno un ņem
dāvanas, un nomāc nabagus vārtos. **13** Tādēļ prātīgais
šinīs laikos cieš klusu, jo tie ir nikni laiki. **14** Meklējiet
labu un ne ļaunu, lai jūs dzīvojat, un tā Tas Kungs, tas
Dievs Cebaot, būs ar jums, kā jūs sakāt. **15** Ienīstiet ļaunu
un mīļojiet labu un spriežat vārtos tiesu, vai varbūt
Tas Kungs, tas Dievs Cebaot, neapžēlosies par Jāzepa
atlikušiem. **16** Tādēļ tā saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot,
Tas Kungs: visās ielās vaimanas un visās gatvēs saka: vai,
vai! Arāju sauc pie asarām, un pie vaimanām vaidētājus.

17 Un visos vīna dārzos būs vaimanas, jo Es iešu caur jūsu
vidu, saka Tas Kungs. 18 Ak vai, tiem, kas ilgojās pēc
Tā Kunga dienas! Par ko tad jums būs Tā Kunga diena?
Tā būs tumsa un ne gaisma. 19 Tā kā kad vīrs bēgtu no
lauvas un to sastaptu lācis! Un nāktu namā un atslietos
ar roku pie sienas, un čūska viņam iedzeltu! 20 Vai tad Tā
Kunga diena nebūs tumsa un ne gaisma, un nakts, kam
nav spožuma? 21 Es ienīstu un atmetu jūsu svētkus un
negribu ost jūsu sapulces. 22 Jo kad jūs Man dedzināmos
upurus upurējat līdz ar saviem ēdamiem upuriem, tad
Man pie viņiem nav labs prāts, un pateicības upuri no
jūsu barotiem lopiem Es negribu ieredzēt. 23 Atstājies jel
no Manis ar savu dziesmu bļaušanu, un tavu kokļu skaņu
Es negribu dzirdēt. 24 Bet lai plūst tiesa kā ūdens un
taisnība kā stipra upe. 25 Vai četrdesmit gadus tuksnesī
jūs Man esat nesuši upurus un ēdamus upurus, Israēla
nams? 26 Bet jūs nesāt sava(Sikuta) ķēniņa būdu un sava
Ķijuna bildi, sava dieva zvaigzni, ko jūs sev pašiem bijāt
taisījuši. 27 Tādēļ Es jūs aizvedīšu tālu viņpus Damaskus,
saka Tas Kungs, kam vārds ir Dievs Cebaot.

6 Ak vai, tiem, kas droši dzīvo Ciānā un bez bēdām uz
Samarijas kalna, tiem vareniem pirmajā tautā, pie kuriem
nāk tie no Israēla nama. 2 Ejat uz Kalni un skatāties, un
no turienes ejat uz Hamatu, to lielo pilsētu, tad noejat uz
Gadu Fīlistos, vai tās ir labākas nekā šīs valstis, jeb vai
viņu robežas lielākas nekā jūsu robežas. 3 Jūs, kam šķiet
nelaimes dienu tālu esam un kas tuvu ceļat varasdarba
krēslu, 4 Kas guļat uz ziloņkaulu gultām un staipāties
savās guļās un ēdat jērus no ganāmā pulka un barotos

teļus no laidaru vidus, 5 Kas pūšat somastabules un
izdomājat mūzikas rīkus kā Dāvids, 6 Kas vīnu dzerat no
kausiem un svaidāties ar visdārgāko eļļu, bet nebēdājaties
par Jāzepa vainu! 7 Tādēļ tie nu ies cietumā paši pirmie
starp cietumniekiem, un plītnieku kliegšana mitēsies. 8
Tas Kungs Dievs ir zvērējis pie savas dvēseles, saka Tas
Kungs, tas Dievs Cebaot: Man riebj Jēkaba lepnība un Es
ienīstu viņa skaistos namus, tādēļ Es to pilsētu nodošu ar
visu, kas tur iekšā. 9 Un notiks, ja tur desmit vīri būs
atlikuši vienā namā, tie mirs. 10 Un kad ko ņems viņa
svainis vai viņa dedzinātājs, un iznesīs tos kaulus no
nama un sacīs uz to, kas nama kambarī: vai tur vēl kāds
pie tevis? Un tas sacīs: nav neviena. Tad viņš sacīs: ciet
klusu! Jo Tā Kunga vārdu nebūs pieminēt. 11 Jo redzi, Tas
Kungs dod pavēli, un sitīs to lielo namu, ka sagrūs, un to
mazo namu, ka sadrups. 12 Vai zirgi var skriet pa klintīm?
Vai tur virsū var art ar vēršiem? Jo jūs esat pārvērtuši
tiesu par žulti un taisnības augļus par vērmelēm? 13 Jūs,
kas priecājaties par nieku un sakāt: Vai mēs caur savu
stiprumu sev neesam varu dabūjuši? 14 Jo redzi, pret
jums, jūs Israēla nams, saka Tas Kungs, tas Dievs Cebaot,
Es celšu vienu tautu, - un tā jūs nospaidīs no Hamatas
ceļa līdz tuksneša upei.

7 Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt, un redzi,
Viņš rādīja siseņus, kad atāls sāka augt, un redzi, atāls
bija audzis pēc ķēniņa pļaušanas. 2 Un kad tie zāli zemes
virsū visnotaļ bija aprijuši, tad es sacīju: Kungs Dievs,
piedod jel! Kā Jēkabs varēs pastāvēt, jo viņš ir mazs. 3
Tad Tam Kungam bija žēl; tas nenotiks, sacīja Tas Kungs.

- **4** Atkal Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt, un
redzi, Tas Kungs Dievs sauca un gribēja ar uguni sodīt,
un tas jau norija to lielo jūru un aprija arī vienu zemes
gabalu. **5** Tad es sacīju: Kungs Dievs, mitējies jel! Kā
Jēkabs varēs pastāvēt, jo viņš ir mazs. **6** Tad tas Tam
Kungam bija žēl; ir tas nenotiks, - sacīja Tas Kungs Dievs.
7 Atkal viņš man šādu lietu lika redzēt, un redzi, Tas
Kungs stāvēja uz stāva mūra, un lote(svina svērtenis) bija
Viņa rokā. **8** Un Tas Kungs sacīja uz mani: ko tu redzi,
Amos? Tad es sacīju: loti. Tad Tas Kungs sacīja: redzi,
Es pielikšu loti vidū Maniem Israēla ļaudīm, un viņus
vairs netaupīšu; **9** Bet Īzaka elku kalni taps iznīcināti,
un Israēla svētās vietas taps nopostītas, un Es celšos
pret Jerobeama namu ar zobenu. **10** Tad Amacīja, Bēteles
priesteris, sūtīja pie Jerobeama, Israēla ķēniņa, un sacīja:
Amos ceļ dumpi pret tevi Israēla nama vidū, zeme nevar
panest visus viņa vārdus. **11** Jo tā saka Amos: Jerobeams
nomirs caur zobenu, un Israēls vešus no savas zemes taps
aizvests. **12** Un Amacīja sacīja uz Amosu: tu redzētāj, ej,
bēdz uz Jūda zemi, un ēd tur savu maizi, **13** Un sludini
tur, bet Bētelē tev joprojām vairs nebūs sludināt, jo te ir
ķēniņa svētā vieta, un te ir valsts pilsēta. **14** Tad Amos
atbildēja un sacīja uz Amacīju: es neesmu pravietis nedz
pravieša dēls, bet es esmu lopu gans un lasu meža vīģes;
15 Bet Tas Kungs mani ņēmis no ganāmā pulka, un Tas
Kungs uz mani sacījis: ej, sludini Maniem Israēla ļaudīm.
16 Nu tad, klausi Tā Kunga vārdu! Tu saki: nesludini pret
Israēli un nemāci pret Īzaka namu. **17** Tādēļ, tā saka Tas
Kungs: tava sieva pilsētā taps par mauku, un tavi dēli

un tavas meitas kritīs caur zobenu, un tava zeme taps
mērota un izdalīta, un tu mirsi nešķīstā zemē, un Israēls
vešus no savas zemes taps aizvests.
8 Tas Kungs Dievs man šādu lietu lika redzēt, un raugi,
tur bija kurvis ar vasaras augļiem. **2** Un Viņš sacīja: ko tu
redzi, Amos? Un es sacīju: kurvi ar vasaras augļiem. Tad
Tas Kungs uz mani sacīja: gals ir nācis maniem Israēla
ļaudīm, Es tos vairs netaupīšu. **3** Un Dieva nama dziesmas
tai dienā taps par kaukšanu, saka Tas Kungs Dievs; tur
būs daudz nomirušas miesas, ikkatrā vietā tās klusi taps
nomestas. **4** Klausiet šo vārdu, jūs, kas aprijat nabagu un
izdeldat bēdu ļaudis tai zemē, **5** Un sakāt: kad jaunais
mēnesis pāries, ka labību pārdodam? Un svētdiena, ka
labības klētis varam atdarīt un mazāku darām ēfu un
sēķeli lielāku, viltīgi pārgrozīdami svaru? **6** Ka tos mazos
varam pirkt par naudu un tos nabagus par pāri kurpju,
tad pelus pārdosim par labību. **7** Tas Kungs ir zvērējis pie
Jēkaba goda: Es visus viņu darbus neaizmirsīšu nemūžam.
8 Vai šādas lietas dēļ zemei nebūs kustināties, un visiem
iedzīvotājiem iekš tās nebūs bēdāties? Tā visai uzplūdīs
kā upe un plūdīs un nosīks kā Ēģiptes upe. **9** Un notiks
tai dienā saka Tas Kungs Dievs, tad Es saulei likšu noiet
dienas vidū un aptumšošu zemi pašā gaismā. **10** Un Es
pārvērtīšu jūsu svētkus par bēdām un visas jūsu dziesmas
par vaimanām, un uz visiem gurniem likšu maisu un uz
visām galvām pleiķi(noskūt galvu), un Es likšu bēdāties
kā par vienīgo dēlu, un gals būs rūgta diena. **11** Redzi,
dienas nāk, saka Tas Kungs Dievs, ka es badu sūtīšu tai
zemē, ne badu pēc maizes un ne tvīkšanu pēc ūdens, bet

klausīt Tā Kunga vārdus. 12 Un tie skraidīs no vienas
jūras līdz otrai, un tecēs apkārt no ziemeļa puses līdz rīta
pusei Tā Kunga vārdu meklēt, bet neatradīs. 13 Tai dienā
skaistās jaunavas un jaunekļi apģībs no tvīkšanas, 14 Kas
pie Samarijas nozieguma zvērē un saka: tik tiešām kā
tavs Dievs dzīvo, Dan, tik tiešām kā tas ceļš uz Bēršebu!
Un tie kritīs un vairs necelsies.

9 Es redzēju To Kungu stāvam pār altāri, un Viņš sacīja:
sit uz (pīlāra) kroni, ka stenderi trīc, un sit tos uz pusēm
uz visu viņu galvām! Un Es nokaušu ar zobenu, kas no
viņiem atliek; kas no viņiem bēg, tas neizbēgs, un kas
no viņiem skrien, tas neizglābsies. 2 Jebšu tie ieraktos
ellē, taču Mana roka tos dabūs no turienes, un jebšu tie
uzkāptu debesīs, taču Es tos no turienes nometīšu. (Sheol
h7585) 3 Un jebšu tie apslēptos Karmeļa virsgalā, taču
Es dzīšos pakaļ un tos no turienes atvedīšu. Un jebšu
tie priekš Manām acīm apslēptos jūras dziļumā, taču Es
no turienes čūskai pavēlēšu, un tā viņiem iedzels. 4 Un
jebšu tie cietumā ietu savu ienaidnieku priekšā, taču Es
zobenam pavēlēšu, un tas tos nokaus, un Es Savu aci
pret tiem pacelšu par ļaunu un ne par labu. 5 Jo Tas
Kungs Dievs Cebaot, kad Viņš zemi aizskar, tad tā izkūst,
un visi iedzīvotāji tur bēdājās, un tā uzplūst kā upe un
nosīkst kā Ēģiptes upe. 6 Viņš savu mājokli taisa debesīs
un stiprina savu dzīvokli virs zemes, Viņš sauc jūras
ūdeni un to izlej pa zemes virsu, - Kungs ir Viņa vārds.
7 Vai jūs Man neesat kā Moru bērni, jūs Israēla bērni?
saka Tas Kungs. Vai Es Israēli neesmu izvedis no Ēģiptes
zemes un Fīlistus no Kaftora un Sīriešus no Ķiras? 8

Redzi, Tā Kunga Dieva acis (skatās) uz šo grēcīgo valsti,
un Es to izdeldu no zemes virsas, jebšu Es Jēkaba namu
visai(pilnīgi) neizdeldēšu, saka Tas Kungs. **9** Jo redzi, Es
pavēlēšu un sijāšu Israēla namu starp visiem pagāniem,
tā kā (sēkla) top sijāta sietā, un neviens graudiņš nekrīt
pie zemes. **10** Caur zobenu visi grēcinieki Manā tautā
nomirs, kas saka: ļaunums mums klāt nenāks un mums
neuzies. **11** Tai dienā Es atkal uzcelšu Dāvida sagruvušo
dzīvokli un aptaisīšu viņa šķirbas ar sētu, un kas pie tā
ir salauzīts, to Es atkal uztaisīšu un to uzcelšu kā vecos
laikos, **12** Ka tie iemantos, kas no Edoma atlicis, un visus
pagānus, kas pēc Mana Vārda taps nosaukti, saka Tas
Kungs, un tas šo dara. **13** Redzi, dienas nāk, saka Tas
Kungs, ka arājs panāks pļāvēju, un vīna ķekaru minējs
sēklas sējēju un kalni pilēs no salda vīna, un visi pakalni
plūdīs. **14** Un Es savus Israēla ļaudis atkal pārvedīšu no
cietuma, un tie uztaisīs izpostītās pilsētas un tur dzīvos
un dēstīs vīna dārzus un dzers viņu vīnu un kops dārzus
un ēdīs viņu augļus. **15** Un Es tos dēstīšu viņu zemē, un
tie vairs netaps izrauti no savas zemes, ko Es tiem esmu
devis, saka Tas Kungs, tavs Dievs.

Obadjas

1 Obadijas parādīšana. Tā saka Tas Kungs Dievs par
Edomu. Mēs esam vēsti dzirdējuši no Tā Kunga, un
vēstnesis ir sūtīts starp pagāniem: ceļaties! Tad celsimies
pret viņu karā. **2** Redzi, Es tevi esmu mazu darījis starp
tiem pagāniem, tu esi ļoti nicināts. **3** Tava sirds lielība
tevi pievīlusi; tu dzīvo klints alās, savos augstos dzīvokļos,
un saki savā sirdī: kas mani nometīs pie zemes? **4** Jebšu
tu celtos kā ērglis, un jebšu tu savu ligzdu taisītu starp
zvaigznēm, taču Es tevi no turienes nometīšu, saka Tas
Kungs. **5** Kad zagļi vai laupītāji pie tevis naktī būtu
nākuši, (ak, kā tu esi izdeldēts!) vai tie nebūtu zaguši savu
tiesu? Kad vīna lasītāji pie tevis būtu nākuši, vai tie kādas
vīna stīgas nebūtu atlicinājuši? **6** Kā Ēsava (mantas) ir
izmeklētas un viņa apslēptās lietas izvaicātas! **7** Visi tavi
biedri tevi izdzen no savām robežām ārā, tavi draugi
tevi pieviļ un pārvar; kas tavu maizi ēd, tie tevi ievaino.
Saprašanas pie viņa nav. **8** Vai tas nenotiks tai dienā,
saka Tas Kungs, ka Es iznīcināšu tos gudros no Edoma
un saprašanu no Ēsava kalniem? **9** Tavi varenie, Tēman,
baiļosies, lai ikviens no Ēsava kalniem top izdeldēts kaujā.
10 Tā varas darba dēļ, ko tu savam brālim Jēkabam esi
padarījis, kauns tevi apsegs, un tu tapsi izdeldēts mūžīgi.
11 Tai dienā, kad tu viņam stāvēji pretī, tai dienā, kad
naidnieki viņa spēku aizveda cietumā un svešinieki iegāja
pa viņa vārtiem un meslus meta par Jeruzālemi, tad tu
arīdzan biji kā viens no tiem. **12** Bet tev vairs ar prieku
nebūs redzēt sava brāļa dienu, viņa nelaimes dienu,
nedz līksmoties par Jūda bērniem viņu bēdu dienā, nedz

lepoties ar savu muti bailības dienā. **13** Neej pa Manu
ļaužu vārtiem viņu nelaimes dienā, nedz skaties uz viņu
ļaunumu viņu posta dienā, nedz izstiep (rokas) pēc viņu
mantām viņu bēdu dienā. **14** Nestāvi uz ceļa jūtīm, viņu
bēgļus izdeldēt, nedz nodod viņu atlikušos bēdu dienā.
15 Jo Tā Kunga diena ir klāt pār visiem pagāniem. Tā
kā tu esi darījis, tāpat tev darīs, tavi darbi atgriezīsies
uz tavu galvu. **16** Jo kā jūs esiet dzēruši (Manu dusmu
kausu) uz Mana svētā kalna, tā visi pagāni dzers bez
mitēšanās, it tiešām tie dzers un plītēs, un būs tā kā tie
tur nebūtu bijuši. **17** Bet uz Ciānas kalna būs izglābšana,
un tas būs par svētumu, un tie no Jēkaba nama iemantos
savas tiesas. **18** Un Jēkaba nams būs uguns, un Jāzepa
nams liesma, un Ēsava nams būs par rugājiem, un tie
pret tiem iedegsies un tos aprīs, tā ka Ēsava namam
neviens neatliks, jo Tas Kungs to ir runājis. **19** Un tie
no dienas vidus iemantos Ēsava kalnus, un kas ielejā
dzīvo, iemantos Fīlistus, un tie iemantos Efraīma lauku
un Samarijas lauku, un Benjamins Gileādu. **20** Un tie
aizvestie no Israēla bērnu kara spēka iemantos to, kas
Kanaāniešiem piederēja līdz Sareptai, un tie aizvestie no
Jeruzālemes, kas ir Sefaradā, iemantos tās pilsētas pret
dienvidiem. **21** Un pestītāji celsies uz Ciānas kalna, tiesāt
Ēsava kalnus, un valstība piederēs Tam Kungam.

Jonas

1 Tā Kunga vārds notika uz Jonu, Amitajus dēlu, sacīdams:
2 Celies, ej uz Ninivi, to lielo pilsētu, un sludini pret to, jo
viņas bezdievība ir uzkāpusi Manā priekšā. **3** Bet Jona
cēlās, bēgt no Tā Kunga vaiga uz Taršišu; un viņš nogāja
uz Joppi un tur atrada laivu, kas gāja uz Taršišu, un
nodeva maksu un kāpa iekšā, ar tiem braukt uz Taršišu,
nost no Tā Kunga vaiga. **4** Bet Tas Kungs lika nākt lielam
vējam jūrā, un liela vētra cēlās jūrā, tā ka tā laiva taisījās
lūst. **5** Tad tie laivinieki bijās un kliedza ikviens uz
savu dievu un meta tos rīkus, kas laivā bija, jūrā, laivu
atvieglināt no tiem. Bet Jona bija nogājis laivas apakšā un
gulēja cietā miegā. **6** Tad laivas virsnieks pie viņa nāca
un uz viņu sacīja: ko tu guli? Celies, piesauc savu Dievu,
varbūt ka tas Dievs mūs pieminēs, ka mēs neejam bojā. **7**
Un tie sacīja cits uz citu: iesim, metīsim meslus(lozes),
lai zinām, kura dēļ šis ļaunums mums uziet? Un kad tie
mesloja, tad Jona tapa iezīmēts. **8** Tad tie uz viņu sacīja:
saki mums jel, kādēļ šis ļaunums pār mums nāk? Kāds
tavs amats un no kurienes tu nāci? Kura ir tava zeme, un
no kuras tautas tu esi? **9** Tad viņš uz tiem sacīja: es esmu
Ebrejs un bīstos To Kungu, to debes' Dievu, kas jūru un
sausumu radījis. **10** Tad tie vīri bijās ar lielu bijāšanu un
uz viņu sacīja: kā tu tā esi darījis? Jo tie vīri zināja, ka
viņš no Tā Kunga vaiga bēga, jo viņš tiem to bija stāstījis.
11 Un tie uz viņu sacīja: ko lai mēs ar tevi darām, ka jūra
mums nostājās? Jo jūra palika arvienu briesmīgāka. **12**
Un viņš uz tiem sacīja: ņemiet mani un metiet mani
jūrā, tad jūra jums nostāsies; jo es zinu, ka šī lielā vētra

pār jums nāk manis dēļ. 13 Bet tie vīri airēja un gribēja
laivu vest malā, bet tie neiespēja, jo jūra palika arvienu
briesmīgāka. 14 Tad tie piesauca To Kungu un sacīja: ak
Kungs, lai jel mēs neejam bojā šā vīra dvēseles dēļ, un
nepielīdzini mums nenoziedzīgas asinis, jo Tu, Kungs, esi
darījis, kā Tev bija pa prātam. 15 Un tie ņēma Jonu un
viņu iemeta jūrā; tad jūra nostājās no savas kaukšanas. 16
Tad tie vīri bijās To Kungu ar lielu bijāšanu un upurēja
Tam Kungam upurus un solīja solījumus. 17 Un Tas Kungs
sūtīja lielu zivi, Jonu aprīt, un Jona sabija tās zivs vēderā
trīs dienas un trīs naktis.

2 Un Jona pielūdza To Kungu, savu Dievu, no zivs vēdera
2 Un sacīja: es piesaucu To Kungu savās bēdās, un Viņš
man atbildēja, es kliedzu no elles vēdera, un Tu klausīji
manu balsi. (Sheol h7585) 3 Tu mani nometi dziļumā,
jūras apakšā, un ūdens mani apstāja, visi Tavi plūdi un
Tavi viļņi gāja pār mani pāri. 4 Tad es sacīju: es esmu
atmests no Tavām acīm, tomēr es atkal skatīšu Tavu svēto
namu. 5 Ūdens mani apstāja līdz pašai dvēselei, dziļumi
mani apkampa, ašķi apsedza manu galvu. 6 Es nogrimu
pie kalnu pamatiem, zeme savas durvis pār mani bija
aizdarījusi mūžīgi, bet Tu manu dzīvību esi izvedis no
posta, Kungs, mans Dievs. 7 Kad mana dvēsele iekš manis
izsamisējās, tad es pieminēju To Kungu, un mana lūgšana
nāca pie Tevis Tavā svētā namā. 8 Kas turas pie viltīgas
nelietības tie zaudē savu žēlastību. 9 Bet es Tev upurēšu
ar pateicības balsi; ko esmu solījis, to es maksāšu. Pie Tā
Kunga ir pestīšana. 10 Un Tas Kungs runāja uz to zivi, un
tā izvēma Jonu malā.

3 Un Tā Kunga vārds notika otru reizi uz Jonu sacīdams:
2 Celies, ej uz Ninivi, to lielo pilsētu, un sludini pret viņu
to sludināšanu, ko Es tev sacīšu. **3** Tad Jona cēlās un
gāja uz Ninivi pēc Tā Kunga vārda. Bet Ninive bija liela
Dieva pilsēta treju dienu gājumu. **4** Un Jona sāka pilsētā
iet vienas dienas gājumu un sludināja un sacīja: vēl
četrdesmit dienas, tad Ninive taps apgāzta. **5** Tad Ninives
ļaudis ticēja uz Dievu un izsauca gavēni un apģērbās ar
maisiem, gan lieli, gan mazi. **6** Un kad tas vārds Ninives
ķēniņa priekšā nāca, tad viņš cēlās no sava goda krēsla un
nolika savas ķēniņa drēbes no sevis un apvilka maisu un
apsēdās pelnos. **7** Un viņš lika izsaukt un sludināt Ninivē
ķēniņa un viņa lielkungu pavēli: lai ne cilvēks, ne lops, ne
vērsis, ne avs nekā nebauda, lai neiet ganos un nedzer
ūdeni. **8** Bet cilvēki un lopi lai sedzās ar maisiem un
Dievu gauži piesauc, un lai tie atgriežas ikviens no sava
ļaunā ceļa un no tā varas darba, kas viņu rokās. **9** Varbūt
ka Dievs atgriezīsies, un Viņam būs žēl un atkāpsies no
Savas dusmības karstuma, ka mēs neejam bojā. **10** Un
Dievs redzēja viņu darbus, ka tie atgriezās no sava niknā
ceļa, un Dievam palika žēl viss tas ļaunums, ko Viņš bija
runājis, tiem darīt, un to nedarīja.

4 Tas rieba Jonam ar gaužu riebšanu, un viņa dusmība
iedegās. **2** Un viņš pielūdza To Kungu un sacīja: ak Kungs,
vai es tā nesacīju, kad es vēl biju savā zemē? Tāpēc es
papriekš steidzos bēgt uz Taršišu, jo es zināju, ka Tu
esi žēlīgs un žēlsirdīgs Dievs, lēnprātīgs un no lielas
žēlastības, kam paliek žēl par to ļaunumu. **3** Tad nu,
Kungs, ņem manu dvēseli no manis, jo man ir labāki mirt

nekā dzīvot. **4** Bet Tas Kungs sacīja: vai tu gan dusmo
pareizi? **5** Un Jona izgāja no pilsētas un apsēdās pret
rīta pusi no pilsētas un tur sev taisīja būdiņu un apsēdās
tur pavēnī, tiekams redzētu, kas ar to pilsētu būs. **6** Tad
Dievs Tas Kungs deva rīcinus stādu (ar lielām lapām);
tas uzauga pār Jonu, lai viņam būtu ēna pār galvu un lai
viņu atsvabinātu no viņa ļaunuma; un Jona priecājās par
to rīcinus stādu ar lielu prieku. **7** Bet Dievs deva tārpu
otrā dienā, kad saule uzlēca, tas dūra to rīcinus stādu, ka
tas nokalta. **8** Un kad saule uzlēca, tad Dievs deva sausu
rīta vēju, un saule spieda Jonam uz galvu, ka tas kļuva
gurdens, un viņš savai dvēselei vēlēja mirt un sacīja:
labāk man būtu mirt nekā dzīvot. **9** Tad Dievs sacīja uz
Jonu: vai tev šķiet, ka tu pareizi dusmo par to rīcinus
stādu? Un viņš sacīja: gan pareizi es dusmoju līdz pat
nāvei. **10** Bet Tas Kungs sacīja: tev ir žēl tā rīcinus stāda,
pie kā tu neesi ne strādājis ne to audzinājis, kas vienā
naktī cēlies un vienā naktī nozudis. **11** Un Man nebija
žēlot to lielo pilsētu Ninivi, kur iekšā daudz vairāk nekā
simts un divdesmit tūkstoši cilvēku, kas nezin izšķirt labo
no kreisās rokas, un daudz lopu?

Michas

1 Šis ir Tā Kunga vārds, kas noticis uz Mihu, to Marezieti,
Jotama, Ahazs, Hizkijas, Jūda ķēniņu, dienās, ko viņš
redzējis par Samariju un Jeruzālemi. **2** Klausāties, tautas
visas, ņem vērā, zeme un viss, kas tur iekšā, jo Tas
Kungs Dievs pret jums būs liecinieks, Tas Kungs no Sava
svētā nama. **3** Jo redzi, Tas Kungs iziet no Savas vietas,
viņš nolaižas un stāv uz zemes augstumiem, **4** Un kalni
apakš Viņa izkūst, un ielejas izšķīst kā vasks ugunī, kā
ūdens, kas gāžas uz leju. **5** Šo visu Viņš darīs Jēkaba
nozieguma dēļ un Israēla bērnu grēku dēļ. Bet kur ir
Jēkaba noziegums? Vai ne Samarijā? Un kur ir Jūda elku
altāri? Vai ne Jeruzālemē? **6** Tāpēc Es Samariju darīšu par
akmeņu kopu laukā, par vīna dārzu, un Es viņas akmeņus
nogāzīšu ielejā un atklāšu viņas pamatus. **7** Un visi viņas
dievekļi taps sadauzīti, un visas viņas mauku dāvanas
taps sadedzinātas ar uguni, un visus viņas elkadievus
Es darīšu par tuksnesi; jo tie ir sakrāti no mauku algas,
un paliks atkal par mauku algu. **8** Par to man jābēdājas
un jāraud, es iešu aplaupīts un kails, es sākšu kaukt kā
šakāļi un gaust kā jauni strausi. **9** Jo viņas mocības ir
nāvīgas, jo tās ir nākušas līdz Jūdam, un stiepjas līdz
manu ļaužu vārtiem, līdz Jeruzālemei. **10** Nesludinājiet to
Gatā, neraudiet tik gauži, vārtaties pīšļos pīšļu namā, **11**
Aizej Šafīras iedzīvotāja, bezkaunīgi atsegta! Caēnanas
iedzīvotāja neiziet; žēlošana Betecelē nestājās; **12** Jo
Marotas iedzīvotāja noskumst par to (zudušo) labumu, ka
ļaunums no Tā Kunga ir nācis līdz Jeruzālemes vārtiem. **13**
Jūdz zirgus ratos, Lakisas iedzīvotāja; še ir grēku iesākums

Ciānas meitai, ka iekš tevis Israēla noziegumi ir atrasti.
14 Tādēļ sūti dāvanas uz Gatas Marezeti. Aksibas nami
Israēla ķēniņiem paliks par meliem. 15 Es tev vēl reiz
atvedīšu mantinieku, Marezas iedzīvotāja; uz Adulamu
aizies Israēla gods. 16 Nodzeni sev galvu pliku savu mīļo
bērnu dēļ, dari savu pleiķi platu kā (maitu)lijai, tāpēc ka
tie no tevis ir aizvesti.

2 Ak vai, tiem, kas domā netaisnību un sataisa ļaunumu
uz savām cisām; rīta gaismā tie to izdara, jo viņu roka to
iespēj. 2 Un tie iekāro tīrumus un tos laupa, un namus,
un tos paņem; tā tie dara varas darbu pie vīra un viņa
nama, pie cilvēka un viņa mantas. 3 Tādēļ Tas Kungs tā
saka: redzi, Es domāju ļaunumu pret šo cilti, no tā jūs
savus kaklus neizvilksiet un nestaigāsiet tik grezni; jo
laiks ir ļauns. 4 Tai dienā cels sakāmu vārdu par jums un
gauži žēlosies: „tas noticis“, sacīs: „mēs pavisam postīti!
Manu ļaužu tiesa top izmīta; kā Viņš man to atrauj!
Atkāpējiem Viņš izdala mūsu tīrumus.“ 5 Tāpēc tev nebūs
neviena, kas tev zemi mēros un dalīs Tā Kunga draudzē.
6 „Nesludinājiet!” Tā tie sludina. Ja tiem nesludinās, tad
negods nezudīs. 7 Tu, ko sauc par Jēkaba namu, vai tad
Tas Kungs nepacietīgs? Vai tādi ir viņa darbi? Vai Mani
vārdi nav laipnīgi tam, kas staigā, kā piederās? 8 Bet
nesen Mani ļaudis cēlās kā ienaidnieki; jūs laupāt no
apģērba mēteli tiem, kas mierīgi iet garām un nemeklē
kara. 9 Jūs izdzenāt Manu ļaužu sievas no viņu skaistiem
namiem, jūs atņemat viņu bērniņiem Manu glītumu
mūžam. 10 Ceļaties un ejat projām, jo šī zeme jums nebūs
par dusu tās nešķīstības dēļ, kas pavisam maitāt samaitā.

11 Ja es būtu tāds vīrs, kas pēc vēja un viltības grābstās un
melotu, ja es tev sludinātu par vīnu un dzērienu, tad es
būtu pravietis priekš šiem ļaudīm. 12 Pulcināt Es tevi
sapulcināšu, Jēkab, lasīt Es salasīšu kopā Israēla atlikušos,
Es tos kā avis likšu stiprā kūtī, kā ganāmu pulku viņu
laidaros, - tur no cilvēkiem rībēs. 13 Lauzējs staigās viņu
priekšā, tie lauzīsies iekšā un ieies pa vārtiem un atkal
izies tur ārā, un viņu ķēniņš tiem ies priekšā, un Tas
Kungs būs viņu vadonis.

3 Un es sacīju: "Klausāties jel, Jēkaba virsnieki un Israēla
nama valdnieki: Vai jums nepiekrīt tiesu zināt? 2 Jūs
ienīstat labu un mīļojat ļaunu, jūs tiem noplēšat ādu
un gaļu no viņu kauliem. 3 Tiešām tie ir, kas ēd Manu
ļaužu gaļu un tiem nodīrā ādu un satriec viņu kaulus un
pa gabaliem saliek tā kā podā un kā gaļu katlā." 4 Tad
tie brēks uz To Kungu, bet Viņš tos nepaklausīs, Viņš
tanī laikā Savu vaigu no viņiem apslēps, tā kā viņu darbi
bijuši ļauni. 5 Tā saka Tas Kungs pret tiem praviešiem,
kas Manus ļaudis maldina, kas izsauc mieru, kad viņu
zobiem ir ko kost; bet kas viņiem nekā nedod mutē,
pret to viņi sludina karu: 6 "Nakts pār jums metīsies
parādīšanu vietā, un tumsa būs pār jums zīlēšanas vietā,
un saule noies pār šiem praviešiem, un diena taps melna
pār viņiem. 7 Un pareģi taps kaunā, un zīlnieki nosarks,
un tiem visiem būs aptīt savu muti, jo Dieva atbildes
nebūs." 8 Bet es esmu pilns spēka no Tā Kunga Gara un
pilns tiesas un sirds drošības, pasludināt Jēkabam viņa
pārkāpumu un Israēlim viņa grēkus. 9 Klausiet jel šo,
Jēkaba nama virsnieki un Israēla nama valdnieki, kam

taisnība ir riebīga un kas pārgrozāt visu patiesību, **10** Un
uztaisāt Ciānu ar asinīm un Jeruzālemi ar netaisnību.
11 Viņas virsnieki tiesā par dāvanām, un viņas priesteri
māca par algu, un viņas pravieši zīlē par naudu, tomēr tie
paļaujas uz To Kungu un saka: "Vai Tas Kungs nav mūsu
vidū? Mums ļaunums neuzies." **12** Tāpēc jūsu dēļ Ciāna
taps arta kā tīrums, un Jeruzāleme paliks par akmeņu
kopu un šī nama kalns par meža kalnu.

4 Un notiks pastara laikā, tad Tā Kunga nama kalns
stāvēs pāri pār visiem kalniem un būs paaugstināts pār
pakalniem. **2** Un tautas tur plūdīs un daudz pagāni tur
noies un sacīs: "Nāciet, ejam augšā uz Tā Kunga kalnu
un uz Jēkaba Dieva namu, ka Viņš mums māca Savus
ceļus, un mēs staigājam Viņa tekās", jo no Ciānas izies
mācība un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes. **3** Un Viņš
tiesās lielas tautas un sodīs varenus pagānus it tālu,
un tie pārkals savus zobenus par lemešiem un savus
šķēpus par cirpēm (ecešām), tauta pret tautu nepacels
zobenu un vairs nemācīsies karot, **4** Bet tie sēdēs ikviens
apakš sava vīna koka un apakš sava vīģes koka, un nebūs
neviena, kas tos iztrūcinās, jo Tā Kunga Cebaot mute to
runājusi. **5** Jo visas tautas staigā ikviena sava dieva vārdā,
bet mēs staigāsim Tā Kunga, sava Dieva, vārdā mūžīgi
mūžam. **6** "Tai dienā," saka Tas Kungs, "Es sapulcināšu,
kas klibo, un salasīšu, kas aizdzīts, un ko Es biju mocījis, **7**
Un Es darīšu, ka klibajam būs atlikums un ka aizdzītais
paliks par varenu tautu, un Tas Kungs būs ķēniņš pār
tiem Ciānas kalnā no šā laika un mūžīgi mūžam. **8** Un tu
ganības torni, Ciānas meitas stiprums, pie tevis nāks un

tev tiks tā pirmā valdība, Jeruzālemes meitas valstība.”
9 Nu tad, kāpēc tu brēc ar tādu brēkšanu? Vai tev nav
ķēniņa? Vai tavs padoma devējs gājis bojā, ka tevi sāpes
sagrābušas, kā dzemdētāju? 10 Ciet jel un vaidi, Ciānas
meita, kā dzemdētāja. Jo nu tu gan iziesi no pilsētas
ārā un dzīvosi laukā un iesi uz Bābeli, bet tur tu tapsi
izglābta, tur tevi Tas Kungs izpestīs no tavu ienaidnieku
rokas. 11 Nu gan daudz pagānu pret tevi sapulcināti un
saka: lai viņa top sagānīta, lai mūsu acis (prieku) redz pie
Ciānas. 12 Bet tie nezin Tā Kunga domas un nesaprot
Viņa padomu, ka Viņš tos sakrājis kā kūlīšus piedarbā.
13 Celies un kul, Ciānas meita, jo Es tavu ragu darīšu
par dzelzi un tavus nagus par varu, un tu sakulsi daudz
tautas; tad es Tam Kungam nosvētīšu, ko viņi laupījuši,
un viņu padomu visas pasaules Valdītājam.

5 Nu tad pulcējies, pulku meita; viņi pret mums
apmetīsies. Tie ar rīksti sitīs Israēla soģi vaigā. 2 Un tu
Bētleme Efrata, jebšu tu esi maza starp tiem tūkstošiem
no Jūda, no tevis Man izies (Tas), kas būs Valdnieks iekš
Israēla, un kura iziešana ir no iesākuma, no mūžīgām
dienām. 3 Tādēļ Viņš tos nodos līdz tam laikam, kur
dzemdētāja dzemdēs. Tad viņa atlikušie brāļi atgriezīsies
pie Israēla bērniem. 4 Un Viņš stāvēs un ganīs Tā Kunga
spēkā, ar Tā Kunga, sava Dieva, vārda augstību. Un tie
dzīvos, jo nu Viņš taps liels līdz pasaules galiem. 5 Un
šis būs miers. Kad Asurs nāks mūsu zemē un ieies mūsu
pilīs, tad mēs pret to iecelsim septiņus ganus un astoņus
cilvēku virsniekus. 6 Tie noganīs Asura zemi ar zobenu un
Nimroda zemi viņas vārtos. Tā Viņš mūs izglābs no Asura,

kad tas nāks mūsu zemē, un kad ieies mūsu robežās. **7** Un
Jēkaba atlikums būs daudz tautu starpā kā rasa no Tā
Kunga, kā lietus lāses uz zāles, kas negaida uz nevienu
nedz cerē uz cilvēka bērnu. **8** Tiešām, Jēkaba atlikums
būs pagānu starpā, daudz tautu vidū, kā lauva starp meža
zvēriem, kā jauns lauva starp avju ganāmiem pulkiem, kas
ielauzies samin un saplosa, un nav glābēja. **9** Tava roka
būs paaugstināta pār taviem pretiniekiem, un visi tavi
ienaidnieki taps izdeldēti. **10** "Un notiks tai dienā", saka
Tas Kungs, "ka Es izdeldēšu tavus zirgus no tava vidus un
iznīcināšu tavus ratus. **11** Un Es izdeldēšu tavas zemes
pilsētas un nolauzīšu visas tavas stiprās vietas. **12** Un Es
izdeldēšu buršanu no tavas rokas, ka zīlnieki pie tevis
vairs nebūs. **13** Un Es izdeldēšu tavus dievekļus un tavus
elkudievu stabus no tava vidus, un tu nemetīsies zemē
priekš savu roku darba. **14** Es izraušu tavas ašeras no tava
vidus un iznīcināšu tavas pilsētas. **15** Un Es atriebšos ar
dusmību un bardzību pie tiem pagāniem, kas neklausa."

6 Klausāties jel, ko Tas Kungs saka: "Celies, tiesājies ar
kalniem, un pakalni lai dzird tavu balsi." **2** Klausāties,
kalni, Tā Kunga tiesāšanos un jūs stiprie zemes pamati, jo
Tam Kungam ir tiesas lieta ar Saviem ļaudīm, un Viņš
grib tiesāties ar Israēli. **3** "Ak Mana tauta, ko Es tev esmu
darījis? Ar ko Es tevi esmu apgrūtinājis? Atbildi Man!
4 Gan Es tevi esmu izvedis no Ēģiptes zemes un tevi
izpestījis no vergu nama un tavā priekšā sūtījis Mozu
un Āronu un Mirjamu. **5** Mana tauta, piemini jel, ko
Balaks, Moaba ķēniņš, izdomāja, un ko Bileāms, Peora
dēls, viņam atbildēja, no Sitimas līdz Gilgalai, lai tu atzīsti

Tā Kunga taisnību." **6** Ar ko es iešu pretī Tam Kungam?
Kā zemošos tā augstā Dieva priekšā? Vai iešu Viņam pretī
ar dedzināmiem upuriem, ar gada veciem teļiem. **7** Vai
Tam Kungam būtu labs prāts pie tūkstošiem auniem?
Vai pie desmit tūkstošām eļļas upēm? Vai došu savu
pirmdzimto par savu noziegumu, savas miesas augli
par savas dvēseles grēkiem? **8** Viņš tev, cilvēks, darījis
zināmu, kas labs, un ko Tas Kungs no tevis prasa: tikai
taisnību darīt, žēlastību mīlēt un pazemīgi staigāt sava
Dieva priekšā. **9** Tā Kunga balss sauc pilsētai un gudrība
ir Tavu Vārdu bīties: "Klausies to rīksti(zizli) un Kas
to draud. **10** Vai bezdievīga namā vēl paliek netaisnas
mantas un tā sasodītā mazā ēfa? **11** Vai nenoziedzīgs
būšu pie bezdievīga svara un pie maisa ar viltīgiem svara
akmeņiem? **12** Viņas bagātie piepildās ar varas darbu, un
viņas iedzīvotāji runā melus, un viņu mēle ir viltīga viņu
mutē! **13** Tādēļ arī Es tevi ievainošu, un tevi sitīšu un
postīšu tavu grēku dēļ. **14** Tu ēdīsi, bet nepieēdīsies, un
tavs vēders būs tukšs; un ko tu nesīsi, to tu neaiznesīsi,
un ko tu aiznesīsi, to es nodošu zobenam. **15** Tu sēsi, bet
nepļausi, tu mīsi eļļas ogas, bet ar eļļu nesvaidīsies, un
jaunu vīnu(darināsi), bet vīna nedzersi. **16** Jo tur cienī
Omrus ieradumu un visus Ahaba nama darbus, un jūs
staigājat viņu padomos. Tādēļ Es tevi nodošu par postu
un viņas iedzīvotājus par apsmieklu, un jūs nesīsiet Manu
ļaužu negodu."

7 Vai man, jo es esmu, kā kad koku augļi sakrāti, kā
kad vīna ogas otru reiz nolasītas; neviena ķekara ko ēst,
nevienas agrīnās vīģes, kas manai dvēselei gribās. **2**

Dievbijīgie iznīkuši no zemes, un taisna nav cilvēku vidū;
tie visnotaļ glūn uz asinīm, cits citam tie met tīklus. **3**
Abām rokām tie dara ļaunu cik spēdami; valdnieks prasa
un soģis tiesā par maksu, un lielskungs izrunā savas sirds
kārību, un tā tie to sapin. **4** Tas labākais no tiem ir kā
ērkšķis, un tas taisnākais kā ērkšķu krūms. Tavu sargu
diena, tava piemeklēšana nāk - tad tie būs izsamisuši.
5 Neticat tuvākam un nepaļaujaties uz draugu; pasargi
savas mutes durvis priekš tās, kas guļ tavā klēpī. **6** Jo
dēls nicina tēvu, meita ceļas pret savu māti, vedekla pret
savu vīra māti, cilvēka ienaidnieki ir viņa paša mājas
ļaudis. **7** Bet es cerēšu uz To Kungu, es gaidīšu uz Dievu,
savu Pestītāju; mans Dievs mani paklausīs. **8** Nepriecājies,
mana ienaidniece! Kad es esmu kritis, es atkal celšos;
kad es sēžu tumsībā, tad Tas Kungs ir mans gaišums.
9 Es nesīšu Tā Kunga dusmību, jo es pret Viņu esmu
grēkojis, tiekams Viņš iztiesās manu tiesas lietu un man
nesīs tiesu. Viņš mani vedīs gaismā, es redzēšu ar prieku
Viņa taisnību. **10** Un mana ienaidniece to redzēs un
taps apsegta ar kaunu, - kas uz mani saka: kur ir Tas
Kungs, tavs Dievs? Manas acis redzēs, ka viņu samīs kā
dubļus ielā. **11** Nāks diena, tad tavi mūri taps uzcelti,
tanī dienā robeža tālu sniegsies. **12** Tanī dienā pie tevis
nāks no Asura un Ēģiptes pilsētām, un no Ēģiptes līdz
lielupei, un no vienas jūras līdz otrai un no viena kalna
līdz otram. **13** Bet zeme taps postā savu iedzīvotāju dēļ,
viņu darba augļu dēļ. **14** Tu tad gani Savus ļaudis ar Savu
zizli, Savas mantības ganāmo pulku, kas savrup dzīvo
Karmeļa mežā; lai tie gana pa Basanu un Gileādu tā kā

vecos laikos. **15** Es tiem likšu brīnumus redzēt, kā tanīs
dienās, kad jūs izgājāt no Ēģiptes zemes. **16** Pagāni to
redzēs un taps kaunā ar visu savu varu, tie roku liks uz
muti, viņu ausis taps kurlas. **17** Tie laizīs pīšļus kā čūska,
kā zemes tārpi tie trīcēs savās pilīs, tie bīsies To Kungu,
mūsu Dievu, un baiļosies no Tevis. **18** Kur ir tāds Dievs kā
Tu? Kas piedod noziegumu un pamet pārkāpumu Savas
mantības atlikušiem; Viņš nepatur Savu dusmību mūžīgi,
jo Viņam ir labs prāts žēlot. **19** Viņš atkal par mums
apžēlosies, Viņš deldēs mūsu noziegumus. Tiešām, Tu
visus viņu grēkus metīsi jūras dziļumos. **20** Jēkabam Tu
parādīsi uzticību, Ābrahāmam žēlastību, ko mūsu tēviem
esi zvērējis no vecām dienām.

Nachuma

1 Spriedums par Ninivi. Nakuma, tā Elkozieša,
parādīšanas grāmata. **2** Bargs Dievs un atriebējs ir Tas
Kungs, Tas Kungs ir atriebējs un ļoti bargs, Tas Kungs
ir atriebējs Saviem pretiniekiem, un atmaksā Saviem
ienaidniekiem. **3** Tas Kungs ir lēnprātīgs un liels spēkā,
bet nepamet nesodītu; Tā Kunga ceļš ir viesulī un vētrā,
un padebesī ir Viņa kāju pīšļi, **4** Viņš rāj jūru, un tā
izsīkst, Viņš izžāvē visas upes; Basana un Karmels vīst,
arī Lībanus zaļums nokalst. **5** Kalni Viņa priekšā dreb, un
pakalni izkūst, zeme trīc Viņa priekšā un pasaule un visi,
kas tur dzīvo. **6** Kas pastāvēs priekš Viņa dusmības, un
kas pacelsies Viņa bardzības karstumā? Viņa dusmība ir
izgāzta kā uguns, un akmens kalni no Viņa top sašķelti.
7 Tas Kungs ir labs, patvērums bēdu dienā, Viņš pazīst
tos, kas uz Viņu paļaujas. **8** Bet ar lielu lieliem plūdiem
Viņš iznīcinās viņas(Ninives) vietu, un tumsība vajās
Savus(Viņa) ienaidniekus. **9** Ko jūs domājat pret To
Kungu? Viņš darīs galu; bēdas divreiz necelsies. **10** Jo
lai tie ir sapinušies kā ērkšķi un pilni kā mucas, tie taps
pavisam aprīti kā sausi rugāji. **11** No tevis(Ninive) ir
izgājis, kas ļaunu domā pret To Kungu, nesās ar negantu
padomu. **12** Tā saka Tas Kungs: jebšu tiem labi izdodas,
un jebšu viņu ir daudz, taču tie taps nocirsti un būs
pagalam. Es tevi(Jūda) gan esmu spaidījis, bet Es tevi
vairs nespaidīšu. **13** Bet nu Es viņa jūgu no tevis salauzīšu
un saraušu tavas saites, **14** Bet pret tevi Tas Kungs ir
pavēlējis, ka no tava vārda vairs nebūs dzimums; no
tava dieva nama Es izdeldēšu grieztas un lietas bildes;

Es tev rakšu tavu kapu, jo tu esi viegls atrasts. **15** Redzi,
uz kalniem prieka vēstnešu kājas, kas mieru sludina;
svētī savus svētkus, ak Jūda, maksā savus solījumus; jo
tas negantais pie tevis vairs nenāks, viņš ir pavisam
izdeldēts.

2 Postītājs ceļas pret tevi, - sargi pili, lūko uz ceļu,
stiprini gurnus un centies spēcīgi! **2** Jo Tas Kungs atkal
uzceļ Jēkaba godību, tā kā Israēla godību, jo laupītāji
tos aplaupījuši un maitājuši viņu vīna stīgas. **3** Viņa
varoņu priekšturamās bruņas ir sarkanas, viņa kara ļaudis
purpurā ģērbušies, rati spīd kā uguns liesmas tai dienā,
kad viņš apbruņojās, un šķēpi top cilāti. **4** Rati rīb uz
ielām, tie skraida gatvēs, viņu izskats ir kā uguns lāpas,
tie laistās kā zibeņi. **5** Viņš piemin savus varenos, tie klūp
savā ceļā, tie steidzās uz mūriem un sataisa patvērumu. **6**
Upju vārti ir atdarīti, un pils iet bojā. **7** Un ķēniņiene krīt
kaunā un top aizvesta, un viņas kalpotājas vaid kā baloži
un sit pie savām krūtīm. **8** Jo Ninive bija kā ūdeņu ezers
no tā laika, kad tā cēlusies. Bet tie bēg. Stāvat, stāvat! Bet
neviens neskatās atpakaļ. **9** Laupāt sudrabu, laupāt zeltu,
jo tur mantas bez gala un visādu dārgumu papilnam. **10**
Posts un postaža un tuksnesis, sirds izkūst, ceļi dreb, un
visi gurni gurst, un visi viņu vaigi nobāl. **11** Kur nu ir tas
lauvu dzīvoklis un tā jauno lauvu ganība, kur tas lauva, tā
lauvu māte ar tiem lauvu bērniem staigāja, un nebija, kas
tos iztraucēja? **12** Bet tas lauva laupīja gan priekš saviem
bērniem un žņaudza priekš tām lauvu mātēm, savas alas
viņš pildīja ar laupījumu un savus dzīvokļus ar to, ko
saplosīja. **13** Redzi, Es celšos pret tevi, saka Tas Kungs

Cebaot; un sadedzināšu dūmos viņas ratus un zobens
aprīs tavus lauvu bērnus, un Es izdeldēšu tavu laupījumu
no zemes, un tavu vēstnešu balsi vairs nedzirdēs.

3 Ak vai, tai asins pilsētai, kas visa pilna melu un varas
darbu; laupīšana tur nemitās. **2** Klau, pātagas plīkšķ, riteņi
rīb, zirgi skraida un rati rūc! **3** Jātnieki jāj, zobeni zib,
šķēpi spīd! Bez skaita nokauto, pulkiem mirušo, bez gala
līķu, ka krīt pār līķiem. **4** Viss tas notiks caur tās daiļās
maukas, tās gudrās burves, lielo maucību, kas ar savu
maukošanu tautas apmānījusi un ciltis ar savu buršanu.
5 Redzi, Es esmu pret tevi, saka Tas Kungs Cebaot, un
Es atsegšu tavas (drēbju) vīles tavā priekšā, un rādīšu
pagāniem tavu plikumu un valstīm tavu kaunu. **6** Es
metīšu uz tevi gānekļus un tevi sagānīšu un likšu tevi par
biedēkli, **7** Ka visi, kas tevi redz, no tevis bēgs un sacīs:
Ninive ir postīta! Kam tās būs žēl? Kur man tev meklēt
iepriecinātājus? **8** Vai tu esi labāka nekā NoAmona, kas
sēdēja pie upēm, kam visapkārt bija ūdeņi, kam jūra bija
par stiprumu un jūra par mūri? **9** Moru(Etiopiešu) zeme
bija viņas stiprums un Ēģipte bez gala, Puts un Libija
tev bija par palīgu. **10** Viņa arīdzan ir aizvesta un gājusi
cietumā, arī viņas bērni ir nokauti visu ielu stūros, un par
viņas goda vīriem meta meslus, un visus viņas lielkungus
slēdza ķēdēs. **11** Tāpat tev būs piedzerties un krist tumsā
un meklēt patvērumu no saviem ienaidniekiem. **12** Visas
tavas stiprās pilis ir kā vīģes koki ar pirmiem augļiem;
kad tos krata, tad tie krīt mutē ēdējam. **13** Redzi, tavi
ļaudis tavā vidū ir bābas, tavas zemes vārti atveras taviem
ienaidniekiem, uguns aprij tavus aizšaujamos. **14** Smelies

ūdeni, jo tu tapsi apsēsta, stiprini savas pilis, ej uz ķieģeļu
cepli un min mālus, taisi stiprus ķieģeļus. **15** Uguns tevi
aprīs, zobens tevi izdeldēs, viņš tevi norīs kā vaboli;
vairojies kā vaboles, vairojies kā siseņi. **16** Tev ir vairāk
tirgotāju nekā debess zvaigznes; vaboles izpleš spārnus
un aizskrien. **17** Tavi cienīgie ir kā siseņi, un tavi virsnieki
kā vaboles, kas apmetās pie sētām dzestrā laikā, bet kad
saule uzlec, tad tie aizskrien, tā ka viņu vietu nezin, kur
tie ir. **18** Tavi gani, ak Asīrijas ķēniņ, guļ, tavi cienīgie
dus, tavi ļaudis izklīduši pa kalniem, un neviens tos
nesapulcina. **19** Tavai vainai nav dziedināšanas, tava kaite
ir nāvīga; visi, kas par tevi dzird, sasit rokas par tevi. Jo
kam tavs niknums nav uzgājis bez mitēšanās?

Habakuka

1 Spriedums, ko pravietis Habakuks redzējis. **2** Cik ilgi,
ak Kungs, es kliegšu un Tu nepaklausi? Cik ilgi es Tevi
piesaukšu par varas darbu, un Tu neizglābi? **3** Kāpēc Tu
man lieci redzēt netaisnību un skaties uz varas darbu? Jo
posts un varas darbs ir manā priekšā, un ķildas rodas un
bāršanās ceļas. **4** Tāpēc bauslība paliek bez spēka un tiesa
nekad nenāk gaismā, jo bezdievīgie apstāj taisno, tādēļ
tiesa tiek pārgrozīta. **5** Skatāties uz tautām un ņemat vērā
un brīnīdamies brīnaties, jo Es daru darbu jūsu dienās,
ko jūs neticēsiet, kad to stāstīs. **6** Jo redzi, Es atvedīšu
Kaldejus, rūgtu un čaklu tautu, kas izplētīsies pār zemi
un iemantos mājas vietas, kas viņai nepieder. **7** Šī ir
briesmīga un bijājama(tauta), viņas tiesa un augstība iziet
no viņas pašas. **8** Jo viņas zirgi ir čaklāki nekā pardeļi un
žiglāki nekā vilki vakarā. Un viņas jātnieki skraida, viņas
jātnieki nāk no tālienes un atskrien kā ērglis, kas steidzās
uz barību. **9** Tie visi nāk uz varas darbu; kurp tie savu
vaigu griež, tur tie laužās cauri kā rīta vējš un sagrābj
cietumniekus kā smiltis. **10** Un viņš apmēda ķēniņus, un
valdnieki tam par apsmieklu, viņš apsmej visas stiprās
pilis un saber pīšļus un tās uzņem. **11** Tad viņš griežas
kā vējš un aizskrien un noziedzās, turēdams savu spēku
par savu dievu. **12** Vai Tu neesi no iesākuma Tas Kungs,
mans Dievs, mans Svētais? Mēs nemirsim. Tu, Kungs,
viņu esi iecēlis par sodību, un viņu apstiprinājis, Tu
akmens kalns, par pārmācību. **13** Tavas acis ir šķīstas, ka
nevar ieredzēt ļaunumu, un grūtumu Tu nevari uzlūkot.
Kāpēc Tu gribi skatīties uz atkāpējiem un klusu ciest, kad

bezdievīgais to aprij, kas taisnāks nekā viņš? **14** Un kāpēc
Tu cilvēkus gribi darīt kā zivis jūrā, kā līdējus tārpus,
kam valdnieka nav? **15** Viņš visus izvelk ar makšķeri, viņš
tos sakrāj savā tīklā, un tos sapulcina savos valgos, tāpēc
viņš priecājās un līksmojās. **16** Tādēļ viņš upurē savam
tīklam un kvēpina saviem valgiem, jo caur tiem viņa tiesa
ir palikusi tauka un viņa barība garda. **17** Vai viņš tad
tāpēc iztukšos savu tīklu? Vai viņš arvien tautas apkaus
bez žēlastības?

2 Es stāvu uz vakts un kāpju tornī un skatos, lai redzu,
ko Viņš man sacīs, un ko man būs atbildēt uz manu
sūdzību. **2** Un Tas Kungs man atbildēja un sacīja: raksti to
parādīšanu un uzraksti to uz galdiem, ka to var viegli
lasīt. **3** Tai parādīšanai ir savs noliktais laiks un tā steidzās
uz galu un nevils; jebšu tā gan kavējās, tomēr gaidi, jo tā
nāktin nāks un nepaliks nepiepildīta. **4** Redzi, dvēsele
viņam ir pārgalvīga un netaisna, bet taisnais dzīvos caur
savu ticību. **5** Un turklāt kā viltīgs vīns ir lepns vīrs; tas
nepastāv; tas atpleš savu dvēseli platu kā elli, un kā nāve
tas nav pieēdināms; tas rauj pie sevis visas tautas un
sakrāj pie sevis visus ļaudis. **(Sheol h7585)** **6** Vai tad šie visi
par to neuzņems sakāmu vārdu un mīklu un dziesmas
par to? Un tie sacīs: vai tam, kas savu padomu vairo ar
svešu mantu, - cik ilgi tas būs? Un uzkrauj sev smagus
parādus. **7** Vai tad nejauši necelsies tavi parādu dzinēji
un neuzmodīsies tavi spaidītāji? Un tu viņiem tapsi par
laupījumu. **8** Tāpēc ka tu daudz tautas esi aplaupījis,
tad visas atlikušās tautas tevi aplaupīs, cilvēku asiņu
dēļ un tā varas darba dēļ pie zemes, pie pilsētām un

pie visiem viņu iedzīvotājiem. **9** Vai tam, kas netaisnu
mantu krāj savam namam, ka savu ligzdu taisa augstā
vietā, lai no ļaunuma izglābjās. **10** Kauna lietu tu esi
izdomājis savam namam, izdeldēdams daudz ļaužu; tā tu
esi grēkojis pret savu dvēseli. **11** Jo akmens mūrī brēks un
baļķis griestos viņam atbildēs. **12** Vai tam, kas pilsētas
uzceļ ar asinīm un kas pilis uztaisa ar netaisnību! **13**
Redzi, vai tas nav no Tā Kunga Cebaot, ka ļaudis strādā
priekš uguns un tautas darbojās velti? **14** Jo zeme taps
piepildīta ar Tā Kunga godības atzīšanu, kā ūdens apklāj
jūras dibenu. **15** Vai tam, kas savu tuvāku dzirdina, Tavas
dusmas piejaukdams, un viņu piedzirdina, ka var redzēt
viņa plikumu! **16** Tu esi pieēdināts ar kaunu, ne ar godu.
Dzer tu arīdzan un atklāji priekšādu! Tā Kunga labās
rokas biķeris griezīsies pie tevis un negods nāks pār tavu
godību. **17** Jo tas varas darbs pie Lībanus tevi apklās, un
tā zvēru izskaušana, ar ko tu tos iztraucējis, to cilvēku
asiņu dēļ un tā varas darba dēļ pie zemes, pie pilsētām un
pie visiem viņu iedzīvotājiem. **18** Ko tad palīdzēs tēls, ka
griezējs to izgriezis, un lieta bilde un melu mācītājs, un ka
tēlotājs paļaujas uz savu tēlu un taisa mēmus dievekļus?
19 Vai tam, kas uz koku saka: uzmosties! - un uz mēmo
akmeni: celies! Vai tas varētu mācīt? Redzi, tas ir aplikts
ar zeltu un sudrabu, bet dvašas iekš viņa nav. **20** Bet Tas
Kungs ir savā svētā namā; ciet klusu viņa priekšā, visa
pasaule!

3 Pravieša Habakuka lūgšana, pēc augstas dziesmas
dziedama: Kungs, kad es dzirdēju Tavu slavu, tad es
izbijos. **2** Kungs, tas ir Tavs darbs, izdari to gadiem ritot,

gadiem ritot dari to zināmu. Dusmībā piemini žēlastību.
3 Dievs nāk no Tēmana un tas Svētais no Pārana kalniem.
(Sela) Viņa augstība apklāj debesis, un zeme ir pilna Viņa
slavas. **4** Un spožums atspīd kā (saules) gaisma un stari
Viņam abējās pusēs, un tur Viņa spēcība slēpjās. **5** Viņa
priekšā iet mēris, un sērga uz viņa pēdām. **6** Viņš stāv un
satrīcina zemi, Viņš skatās un biedina tautas, mūžīgie
kalni šķīst, vecu vecie pakalni grimst; Viņš staigā mūžības
ceļus. **7** Es redzēju Moru ļaužu teltis postā un Midijaniešu
dzīvokļus drebam. **8** Vai Tu par upēm esi apskaities, ak
Kungs, vai Tev dusmas par ūdeņiem, vai Tev bardzība par
jūru, ka Tu brauci ar Saviem zirgiem uz Saviem glābšanas
ratiem? **9** Tavs stops izvilkts spīd, rīkste, vārdos zvērēta
(Sela) Zemi Tu skaldi upēs. **10** Kalni Tevi ierauga, un
tiem paliek bail, ūdens plūdi plūst, dziļums kauc, un
augsti paceļ savas rokas. **11** Saule un mēness paliek stāvot
savā mājoklī, Tavām bultām šaujoties un spīdot, Taviem
šķēpiem spīdot un zibot. **12** Dusmībā Tu samini zemi,
bardzībā Tu sadragā tautas. **13** Tu izej, glābt Savus ļaudis,
glābt Savu svaidīto, Tu satrieci bezdievīgā nama galvu,
atsegdams pamatu līdz pat kaklam. (Sela) **14** Ar viņa paša
šķēpiem Tu satrieci viņa karavīru galvu, kas kā vētra nāk,
mani izkaisīt, kam prieks, nabagu aprīt slepenībā. **15** Tu
jāji ar saviem zirgiem pa jūru, pa varenu ūdeņu plūdiem.
16 Kad es to dzirdēju, tad manas iekšas trīcēja, no tās
balss drebēja manas lūpas; puveši nāk manos kaulos, es
trīcu savā vietā, ka man klusu jāgaida tā bēdu diena,
kad celsies pret tiem ļaudīm, kas tos spaidīs. **17** Ja vīģes
koks nezaļos, un augļu nebūs vīna kokam; eļļas koka

augums nepiepilda cerības, un tīrumi nenes barību, avis
izzudušas no ganībām un lopa nav laidaros. **18** Bet tomēr
es priecāšos iekš Tā Kunga, es līksmošos iekš Dieva, sava
Pestītāja. **19** Tas Kungs Dievs ir mans stiprums, viņš dara
man kājas kā stirnām un mani vedīs pa maniem kalniem.
- Dziedātāju vadonim uz manām koklēm.

Cefanjas

1 Tā Kunga vārds, kas notika Josijas, Amona dēla, Jūda
ķēniņa, dienās uz Cefaniju, Kuzus dēlu; tas bija Ģedalijas,
tas Amarijas, tas Hizkijas dēls. **2** Rautin Es aizraušu visu
no zemes virsas, saka Tas Kungs. **3** Es aizraušu cilvēkus un
lopus, Es aizraušu putnus apakš debess un zivis jūrā un
apgrēcības līdz ar bezdievīgiem, un Es izdeldēšu cilvēkus
no zemes virsas, saka Tas Kungs. **4** Un Es izstiepšu savu
roku pret Jūdu un pret visiem Jeruzālemes iedzīvotājiem,
un izdeldēšu no šās vietas, kas atlicies no Baāla, un elka
kalpu vārdu līdz ar tiem priesteriem, **5** Līdz ar tiem,
kas pielūdz debess spēku uz jumtiem, un kas pielūdz un
zvērē pie Tā Kunga un arī zvērē pie sava ķēniņa, **6** Un kas
atkāpjas no Tā Kunga, un kas nemeklē To Kungu un pēc
viņa nevaicā. **7** Ciet klusu priekš Tā Kunga Dieva, jo Tā
Kunga diena ir tuvu, jo Tas Kungs ir sataisījis upuri, viņš
ir svētījis savus viesus. **8** Un Tā Kunga upura dienā Es
piemeklēšu virsniekus un ķēniņu bērnus un visus, kas
ģērbjās ārzemes drēbēs. **9** Un tai dienā Es piemeklēšu
visus, kas lec pār slieksni un kas sava kunga namu pilda
ar laupījumu un viltu. **10** Un tai dienā, saka Tas Kungs,
celsies brēkšanas balss no Zivju vārtiem un kaukšana no
otra gala un lielas vaimanas no pakalniem. **11** Kauciet,
ielejas iedzīvotāji; jo visi tirgotāji izdeldēti, visi naudas
krājēji nomaitāti. **12** Un tanī laikā Es Jeruzālemi izmeklēšu
ar uguni un piemeklēšu tos vīrus, kas sēž uz savām
mielēm, kas saka savās sirdīs: Tas Kungs nedara ne laba,
ne ļauna. **13** Tāpēc viņu manta paliks par laupījumu un
viņu nami par postažām. Tie gan uztaisa namus, bet tur

nedzīvos, tie dēsta vīna dārzus, bet to vīnu nedzers. **14**
Tā Kunga lielā diena ir tuvu un ļoti steidzās. Klau, Tā
Kunga diena! Briesmīgi brēc paši varenie. **15** Šī diena būs
bardzības diena, bēdu un bailības diena, vētras un posta
diena, melna un tumša diena, apmākusies un miglaina
diena, **16** Bazūnes un kara trokšņa diena pret visām
stiprām pilsētām un augstām pilīm. **17** Un Es izbiedēšu
cilvēkus, ka tie iet kā akli; jo tie grēkojuši pret To Kungu,
un viņu asinis taps izgāztas kā pīšļi, un viņu miesas kā
mēsli. **18** Ne viņu sudrabs, ne viņu zelts tos neizglābs Tā
Kunga bardzības dienā, bet Viņa karstuma ugunī visa
zeme taps aprīta; jo ātru galu Viņš darīs visiem zemes
iedzīvotājiem.

2 Pārbaudaties paši un izmeklējaties, jūs bezkaunīgie
ļaudis. **2** Pirms spriedums nenotiek, - kā pelavas skrien
diena, - pirms Tā Kunga bardzības karstums jums neuziet,
pirms Tā Kunga dusmības diena jums neuznāk. **3** Meklējiet
To Kungu, visi bēdu ļaudis virs zemes, kas dariet viņa
tiesu, meklējiet taisnību, meklējiet pazemību! Vai jūs, kas
zin, netapsiet izglābti Tā Kunga bardzības dienā. **4** Jo
Gaca taps atstāta un Askalona par posta vietu, Ašdoda
dienas vidū taps aizdzīta, un Ekrone taps izsakņota. **5**
Ak vai, tiem, kas dzīvo gar jūru, Krietu tautai. Tā Kunga
vārds nāks pār jums, Kanaāna, Fīlistu zeme! Un Es tevi
izdeldēšu, ka tur vairs nebūs iedzīvotāju. **6** Un jūrmalas
tiesa paliks par atmatām, ganu alām un avju laidariem. **7**
Un tā būs daļa Jūda nama atlikušiem, kur ganīt. Vakaros
tie apgulsies Askalonas namos, kad Tas Kungs, viņu Dievs,
tos piemeklēs, un būs novērsis viņu cietumu. **8** Moaba

mēdīšanu Es esmu dzirdējis, un Amona bērnu lamāšanu,
ar ko tie mēdījuši Manus ļaudis un lielījušies pret viņu
robežām. **9** Tādēļ tik tiešām ka Es dzīvoju, saka Tas Kungs
Cebaot, Israēla Dievs: Moabs būs kā Sodoma un Amona
bērni kā Gomora, nātru krūms un sāls bedre un posta
vieta mūžīgi. Manu ļaužu atlikušie tos aplaupīs, un Manas
tautas atlikums tos iemantos. **10** Tas viņiem notiks par
viņu lepnību, jo tie ir mēdījuši un lielījušies pret Tā
Kunga Cebaot ļaudīm. **11** Tas Kungs būs briesmīgs pret
viņiem, jo Viņš izdeldēs visus pasaules dievus, un ikviens
no savas vietas Viņu pielūgs, visas pagānu salas. **12** Arī
jūs, Moru(Etiopiešu) ļaudis, tapsiet nokauti caur Manu
zobenu. **13** Un Viņš izstieps Savu roku pret ziemeli un
izdeldēs Asuru, un darīs Ninivi par postažu, tik sausu kā
tuksnesi. **14** Un viņas vidū ganāmi pulki apgulsies, visādi
zvēri, dumpis un ezis mājos viņu granātābolu dārzos,
viņu balsis dziedās logos, gruveši būs uz sliekšņiem,
jo ciedra galdi taps noplēsti. **15** Šī ir tā pilsēta, kas tā
priecājās, kas droši dzīvo, kas savā sirdī saka: es, un cita
neviena. Kā tā ir palikusi par postažu, zvēriem par migu!
Visi, kas tai iet garām, svilpo un met ar roku.

3 Vai tai stūrgalvīgai un apgānītai un varmācīgai pilsētai!
2 Tā neklausa, ko saka, tā nepieņem mācību un nepaļaujas
uz To Kungu, nenāk pie sava Dieva. **3** Viņas lielkungi viņas
vidū ir lauvas, kas rūc, viņas soģi ir kā vilki vakarā, kas
nekā neatlicina līdz rītam. **4** Viņas pravieši ir lielmutes,
viltnieki, viņas priesteri sagāna svētumu un lauž bauslību.
5 Tas Kungs ir taisns viņu vidū, Viņš nedara netaisnību, ik
rītu Viņš nes gaismā Savu tiesu bez kavēšanās, tomēr

nelieši neprot kauna. **6** Tautas Es esmu izdeldējis, viņu
pilis ir postītas, viņu ielas Es esmu darījis tukšas, ka
neviens tur nestaigā, viņu pilsētas ir postītas, palikušas
bez cilvēka un bez iedzīvotāja. **7** Es sacīju: kaut tu Mani
bītos un pieņemtu mācību, tad viņu mājas vieta netaptu
izdeldēta pēc visa, ko Es par tiem esmu nospriedis. Bet
tie ir ļaunu darījuši, ko vien darīdami **8** Tādēļ jums būs
Mani gaidīt, saka Tas Kungs, tai dienā, kad Es celšos
uz laupījumu, jo Mana tiesa ir sapulcināt tautas, sakrāt
valstis un pār tām izgāzt Savu bardzību un visu Savu
dusmības karstumu, jo visa pasaule taps aprīta Mana
karstuma ugunī. **9** Tad Es tiem ļaudīm došu šķīstas lūpas,
ka visiem būs piesaukt Tā Kunga vārdu un Viņam kalpot
vienprātībā. **10** No viņpus Moru upēm Mani pielūdzēji
Man nesīs upurus, Manu izkaisīto ļaužu draudze. **11** Tai
dienā tu netapsi kaunā visu savu darbu dēļ, ar ko tu
pret Mani noziegusies. Jo tad Es no tava vidus atņemšu
tavus lepnos lielītājus, un tu vairs nebūsi lepna Manā
svētā kalnā. **12** Un tavā vidū Es atlicināšu bēdu ļaudis un
pazemīgos, tie paļausies uz Tā Kunga vārdu. **13** Israēla
atlikušie nedarīs netaisnību un nerunās melus, un viņu
mutē neatradīs viltus mēli, bet tie ganīsies un apgulsies,
un neviens tos netraucēs. **14** Dzied priecīgi, Ciānas meita!
Gavilē, Israēl! Priecājies un līksmojies no visas sirds,
Jeruzālemes meita! **15** Tas Kungs ir atņēmis tavu sodību,
Viņš tavu ienaidnieku ir aizmēzis projām. Tas Kungs,
Israēla ķēniņš, ir tavā vidū, ļaunuma tu vairs neredzēsi.
16 Tai dienā sacīs uz Jeruzālemi: nebīsties, Ciāna! Lai tavas
rokas nenogurst. **17** Tas Kungs, tavs Dievs, ir tavā vidū,

stiprs Pestītājs, Viņš priecāsies par tevi ar līksmību, Viņš
cietīs klusu savā mīlestībā, Viņš priecāsies par tevi ar
gavilēšanu. **18** Es sapulcināšu tos, kas bija noskumuši
svētku sapulces dēļ; tie tev pieder; negods tiem uzkrauts.
19 Redzi, tanī laikā Es tā darīšu visiem taviem spaidītājiem,
un Es pasargāšu klibo un sapulcināšu izdzīto, un tos
iecelšu par teikšanu un par slavu ikvienā zemē, kur tie
bija kaunā. **20** Tanī laikā Es jūs atvedīšu, un to brīdi Es jūs
sapulcināšu. Jo Es jūs iecelšu par slavu un par teikšanu
pie visām pasaules tautām, kad Es jūsu cietumu novērsīšu
priekš jūsu acīm, saka Tas Kungs.

Hagaja

1 Ķēniņa Dārija otrā gadā, sestā mēnesi, pirmā mēneša
dienā, Tā Kunga vārds notika caur pravieti Hagaju uz
Zerubabeli Šealtiēļa dēlu, Jūda valdnieku, un uz Jozua,
Jocadaka dēlu, augsto priesteri, un sacīja: **2** Tā runā Tas
Kungs Cebaot un saka: šie ļaudis runā: laiks vēl nav nācis,
uzcelt Tā Kunga namu. **3** Un Tā Kunga vārds notika caur
pravieti Hagaju sacīdams: **4** Vai tad jums ir laiks, dzīvot
glītos namos un šim namam būs stāvēt postā? **5** Nu tad
tā saka Tas Kungs Cebaot: ņemat vērā savus ceļus. **6** Jūs
sējat daudz un pļaujat maz, jūs ēdat, bet nepaēdat, jūs
dzerat bet nepadzerat, jūs ģērbjaties, bet jums nepaliek
silti, un algādzis pelna algu cauram makam. **7** Tā saka Tas
Kungs Cebaot: liekat vērā savus ceļus. **8** Ejat augšā kalnos
un vediet kokus un uztaisiet šo namu; pie tā Man būs
labs prāts, un Es tapšu pagodināts, saka Tas Kungs. **9** Jūs
gan gaidāt uz daudz, bet redzi, jūs dabūjat maz, un jebšu
jūs to esat mājās pārnesuši, taču Es to izputināju. Kāpēc
tā? saka Tas Kungs Cebaot. Mana nama labad, kas stāv
postā, kamēr ikviens skrien sava nama labad. **10** Tādēļ
debess jums aiztur rasu, un zeme aiztur savus augļus.
11 Un sausumu Es saucu(sūtu) pār zemi un pār kalniem
un pār labību un pār vīnu un pār eļļu un pār visu, kas
izaug no zemes, un pār cilvēkiem un pār lopiem un pār
ikvienu rokas darbu. **12** Tad Zerubabels, Šealtiēļa dēls, un
Jozuas, Jocadaka dēls, augstais priesteris, un visi atlikušie
ļaudis klausīja Tā Kunga, sava Dieva, balsij un pravieša
Hagaja vārdiem it(tieši) kā Tas Kungs, viņu Dievs, to bija
sūtījis, un tie ļaudis bijās no Tā Kunga. **13** Tad sacīja

Hagaja, Tā Kunga vēstnesis, kam Tā Kunga vēsts bija uz
tiem ļaudīm: Es esmu ar jums, saka Tas Kungs. **14** Un
Tas Kungs pamodināja Zerubabela, Šealtiēļa dēla, Jūdas
ķēniņa garu un Jozuas, Jocadaka dēla, augstā priestera
garu un visu atlikušo ļaužu garu, ka tie gāja un darīja
darbu pie Tā Kunga Cebaot, sava Dieva, nama, **15** Sestā
mēneša divdesmit ceturtā dienā ķēniņa Dārija otrā gadā.

2 Septītā mēneša divdesmit pirmā dienā notika Tā Kunga
vārds caur pravieti Hagaju sacīdams: **2** Runā jel uz
Zerubabeli, Šealtiēļa dēlu, Jūda valdnieku, un uz Jozua,
Jocadaka dēlu, augsto priesteri, un uz tiem atlikušiem
ļaudīm un saki: **3** Kurš ir jūsu starpā atlicis, kas šo
namu redzējis viņa pirmā godībā un to tagad redz? Vai
šis(nams) pret viņu nav tā kā nekas jūsu acīs? **4** Tomēr nu,
Zerubabel, esi drošs! saka Tas Kungs, un Jozua, Jocadaka
dēls, augstais priesteri, esi drošs, un esiet droši, visi
šīs zemes ļaudis! saka Tas Kungs, un strādājiet, jo Es
esmu ar jums, saka Tas Kungs Cebaot. **5** Tas vārds, caur
ko Es ar jums derību cēlis, kad jūs izgājāt no Ēģiptes
zemes, un Mans gars paliek jūsu vidū. Nebīstaties! **6** Jo tā
saka Tas Kungs Cebaot: vēl mazs brīdis, tad Es kustināšu
debesis un zemi, jūru un sausumu, **7** Un visus pagānus Es
kustināšu, un tad nāks visu tautu prieks. Un Es piepildīšu
šo namu ar godību, saka Tas Kungs Cebaot. **8** Man pieder
sudrabs un Man pieder zelts, saka Tas Kungs Cebaot. **9**
Šā pēdīgā nama godība būs lielāka nekā tā pirmā, saka
Tas Kungs Cebaot. Un šai vietai Es došu mieru, saka Tas
Kungs Cebaot. **10** Divdesmit ceturtā dienā, devītā mēnesī,
Dārija otrā gadā, Tā Kunga vārds notika caur pravieti

Hagaju sacīdams: **11** Tā saka Tas Kungs Cebaot: vaicā jel
priesteriem par bauslību un saki: **12** Redzi, kad kas svētu
gaļu nestu savas drēbes stūrī, un ar savu stūri aizskartu
maizi vai pavalgu vai vīnu vai eļļu vai kādu citu barību,
vai tā būtu svētīta? Tad tie priesteri atbildēja un sacīja:
Nebūtu. **13** Tad Hagaja sacīja: ja kāds, nešķīsts būdams
no miroņa, visu šo aizskar, vai tas paliktu nešķīsts? Un
priesteri atbildēja un sacīja: tas paliktu nešķīsts. **14** Tad
Hagaja atbildēja un sacīja: tādi ir šie ļaudis, un tāda ir šī
tauta Manā priekšā, saka Tas Kungs, un tāds viss viņu
roku darbs, un ko tie tur upurē, tas ir nešķīsts. **15** Un nu
ņemiet vērā savā sirdī, kas bijis no šās dienas atpakaļ un
vēl senāki, pirms akmens tapa likts uz akmeni pie Tā
Kunga nama, **16** Pirms tas notika, kad kāds gāja pie labības
kopas no divdesmit pūriem, tad tur bija tikai desmit, kad
viņš gāja pie vīna spaida un gribēja smelt piecdesmit
mērus, tad bija tikai divdesmit. **17** Es jūs situ ar bulu,
rūsu un krusu, visu jūsu roku darbu, un jūs neatgriežaties
pie manis, saka Tas Kungs. **18** Ņemiet jel vērā savā sirdi,
kas būs no šās dienas un uz priekšu, no devītā mēneša
divdesmit ceturtās dienas, no tās dienas, kad pamats
ir likts pie Tā Kunga nama, ņemiet to vērā savā sirdī.
19 Vai vēl ir sēkla klētī? Un vīna koks un vīģes koks un
granātkoks un eļļas koks, tie nav nesuši(augļus). No šās
dienas es svētīšu. **20** Un Tā Kunga vārds otrreiz notika
uz Hagaju divdesmit ceturtā mēneša dienā sacīdams: **21**
Runā uz Zerubabeli, Jūda valdnieku, un saki: Es kustināšu
debesis un zemi. **22** Un Es apgāzīšu ķēniņu goda krēslus
un izdeldēšu stiprās pagānu valstis un apgāzīšu ratus

un braucējus, un kritīs zirgi un jātnieki, cits caur cita
zobenu. **23** Tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, Es tevi
ņemšu, Zerubabel, Šealtiēļa dēls, Mans kalps, saka Tas
Kungs, un tevi turēšu kā spiežamu gredzenu, jo tevi Es
esmu izredzējis, saka Tas Kungs Cebaot.

Cakarijas

1 Astotā mēnesī, Dārija otrā gadā, Tā Kunga vārds notika
uz pravieti Zahariju, Bereķijas, Idus dēla, dēlu, sacīdams:
2 Tas Kungs dusmodamies dusmojies par jūsu tēviem. **3**
Tāpēc saki uz tiem: tā saka Tas Kungs Cebaot: atgriežaties
atkal pie Manis, saka Tas Kungs Cebaot, tad Es atkal
griezīšos pie jums, saka Tas Kungs Cebaot. **4** Neesiet
kā jūsu tēvi, uz ko tie pirmie pravieši sauca un sacīja:
tā saka Tas Kungs Cebaot: atgriežaties jel no saviem
ļauniem ceļiem un saviem ļauniem darbiem! Bet tie
neklausīja un Mani neņēma vērā, saka Tas Kungs. **5** Jūsu
tēvi, kur tie ir? Un tie pravieši, vai tie var mūžīgi dzīvot?
6 Bet Mani vārdi un Mani likumi, ko Es biju pavēlējis
Saviem kalpiem, tiem praviešiem, vai tie nav nākuši
pār jūsu tēviem? Tā ka tie atgriezdamies sacīja: tā kā
Tas Kungs Cebaot bija nodomājis mums darīt pēc mūsu
ceļiem un pēc mūsu darbiem, tā Viņš mums ir darījis. **7**
Divdesmit ceturtā dienā, vienpadsmitā mēnesī, tas bija
Zebat mēnesis, Dārija otrā gadā, Tā Kunga vārds notika
uz pravieti Zahariju, Bereķijas, Idus dēla, dēlu, sacīdams:
8 Es redzēju naktī un raugi, vīrs jāja uz sarkana zirga, un
tas stāvēja starp mirtēm ielejā, un aiz viņa bija sarkani,
bēri un balti zirgi. **9** Tad es sacīju: mans kungs, kas tie
tādi? Un tas eņģelis, kas ar mani runāja, sacīja uz mani:
es tev rādīšu, kas šie tādi. **10** Tad tas vīrs, kas stāvēja
starp tām mirtēm, atbildēja un sacīja: šie ir tie, ko Tas
Kungs izsūtījis, pārstaigāt zemi. **11** Un tie atbildēja Tā
Kunga eņģelim, kas stāvēja starp tām mirtēm, un sacīja:
mēs zemi esam pārstaigājuši, un redzi, visa zeme ir klusa

un mierā. 12 Tad Tā Kunga eņģelis atbildēja un sacīja:
Kungs Cebaot! Cik ilgi Tu neapžēlosies par Jeruzālemi
un par Jūda pilsētām, par kurām Tu esi dusmojies šos
septiņdesmit gadus? 13 Un Tas Kungs tam eņģelim, kas
ar mani runāja, atbildēja labus vārdus, prieka vārdus. 14
Un tas eņģelis, kas ar mani runāja, sacīja uz mani: sludini
un saki: tā saka Tas Kungs Cebaot: Es esmu iekarsis par
Jeruzālemi un par Ciānu ar lielu karstumu. 15 Un ar
lielām dusmām Es dusmojos par tiem drošiem pagāniem,
jo Es biju maķenīt dusmīgs, bet tie palīdzēja uz ļaunumu.
16 Tāpēc tā saka Tas Kungs: Es atgriezīšos uz Jeruzālemi ar
apžēlošanu, Mans nams tur taps uztaisīts, saka Tas Kungs
Cebaot, un mēra auklu vilks pār Jeruzālemi. 17 Sludini
vēl un saki: tā saka Tas Kungs Cebaot: Manām pilsētām
atkal labi klāsies, jo Tas Kungs atkal iepriecinās Ciānu un
atkal izredzēs Jeruzālemi. - 18 Un es pacēlu savas acis un
skatījos, un redzi, tur bija četri ragi. 19 Un es sacīju uz to
eņģeli, kas ar mani runāja: kas tie tādi? Un viņš sacīja
uz mani: šie ir tie ragi, kas izkaisījuši Jūdu un Israēli un
Jeruzālemi. 20 Un Tas Kungs man rādīja četrus kalējus. 21
Tad es sacīju: ko tie nāk darīt? Un viņš runāja un sacīja:
še ir tie ragi, kas Jūdu izkaisījuši, tā ka neviens savu galvu
nepaceļ, bet šie ir nākuši tos biedināt un nosist zemē
ragus tiem pagāniem, kas bija ragu pacēluši pret Jūda
zemi, to izkaisīt. -

2 Es atkal pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur
bija vīrs, un viņa rokā mēra aukla. 2 Un es sacīju: kurp
iedams? Un viņš sacīja uz mani: Jeruzālemi mērot un
lūkot, kāds viņas platums un kāds viņas garums. 3 Un

redzi, tas eņģelis, kas ar mani runāja, izgāja ārā. Un
viens cits eņģelis tam nāca pretī. **4** Un viņš uz to sacīja:
teci, runā uz šo jaunekli un saki: Jeruzālemē dzīvos bez
mūriem aiz liela cilvēku un lopu pulka viņas vidu. **5** Un
Es, saka Tas Kungs, viņai būšu par degošu mūri visapkārt,
un Es būšu par godību viņas vidū. **6** Vai, vai, bēdziet jel
no ziemeļa zemes! saka Tas Kungs; jo Es jūs izpletīšu
uz tiem četriem debess vējiem, saka Tas Kungs. **7** Vai,
Ciāna, glābies, tu, kas dzīvo pie Bābeles meitas. **8** Jo tā
saka Tas Kungs Cebaot: pēc godības Viņš mani sūtījis pie
tiem pagāniem, kas jūs aplaupījuši; jo kas jūs aizskar, tas
aizskar Viņa acs raugu. **9** Jo redzi, Es cilāšu Savu roku
pār tiem; tie būs par laupījumu saviem kalpiem; tā jūs
samanīsiet, ka Tas Kungs Cebaot mani sūtījis. **10** Gavilē
un priecājies, Ciānas meita, jo redzi, Es nāku un dzīvošu
tavā vidū, saka Tas Kungs; **11** Un daudz pagāni tai dienā
piebiedrosies Tam Kungam, un tie Man būs par ļaudīm,
un Es dzīvošu tavā vidū, un tu samanīsi, ka Tas Kungs
Cebaot mani pie tevis sūtījis. **12** Tad Tas Kungs iemantos
Jūdu par Savu tiesu tai svētā zemē un izredzēs atkal
Jeruzālemi. **13** Ciet klusu, visa miesa, Tā Kunga priekšā!
Jo Viņš ir uzcēlies no Savas svētās vietas.

3 Un viņš man rādīja augsto priesteri Jozua, stāvam
Tā Kunga eņģeļa priekšā. Un sātans stāvēja viņam pa
labo roku, viņu apsūdzēt. **2** Bet Tas Kungs sacīja uz
sātanu: lai Tas Kungs tevi rāj, sātan: lai tevi rāj Tas Kungs,
kas Jeruzālemi izredzējis! Vai šī nav pagale, no uguns
izrauta? **3** Un Jozuas bija apģērbts netīrās drēbēs, kad
viņš stāvēja tā eņģeļa priekšā. **4** Tad viņš (tas eņģelis)

atbildēja un runāja uz tiem, kas viņa priekšā stāvēja,
un sacīja: atņemiet tam tās netīrās drēbes. Un viņš uz
to sacīja: redzi, tavu noziegumu es tev esmu atņēmis,
un tevi apģērbšu ar svētku drēbēm. 5 Un es sacīju: lai
liek tīru cepuri viņam galvā. Un tie tam lika tīru cepuri
galvā un tam apvilka drēbes, un Tā Kunga eņģelis stāvēja
tur klāt. 6 Tad Tā Kunga eņģelis Jozuam apliecināja un
sacīja: 7 Tā saka Tas Kungs Cebaot: ja tu staigāsi Manos
ceļos un sargāsi Manu likumu, tad tev arī Manu namu
būs tiesāt un arī Manus pagalmus sargāt, un Es tev došu
pieiešanu to starpā, kas te stāv. 8 Klausies nu jel, Jozua,
augstais priesteri, tu un tavi draugi, kas tavā priekšā,
jo tie ir par brīnuma zīmi. Jo redzi, Es likšu nākt Savam
kalpam Cemak (Atvasei). 9 Jo redzi to akmeni, ko Es
Jozuas priekšā esmu nolicis! Uz to vienu akmeni (skatās)
septiņas acis. Redzi, Es ierakstīšu viņa rakstu, saka Tas
Kungs Cebaot, un atņemšu šās zemes noziegumu vienā
dienā. 10 Tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, jūs aicināsiet
cits citu apakš vīna koka un apakš vīģes koka.

4 Un tas eņģelis, kas ar mani runāja, atkal nāca un mani
modināja, kā vīru, kas no sava miega top uzmodināts.
2 Un viņš uz mani sacīja: ko tu redzi? Un es sacīju: es
redzu, un raugi, tur ir lukturis no tīra zelta ar eļļas kausu
virsgalā, un viņa septiņi eļļas lukturīši uz viņa, un tiem
eļļas lukturīšiem ir pa septiņiem zariem (caurulītēm
savienotas) viņa virsgalā; 3 Un tur klāt divi eļļas koki,
viens tam eļļas kausam pa labo un otrs viņam pa kreiso
roku. 4 Un es atbildēju un runāju uz to eņģeli, kas ar
mani runāja, un sacīju: mans kungs, kas tie ir? 5 Un tas

eņģelis, kas ar mani runāja, atbildēja un sacīja uz mani:
vai tu nezini, kas tie ir? Un es sacīju: nē, mans kungs!
6 Tad viņš atbildēja un runāja uz mani un sacīja: šis ir
Tā Kunga vārds uz Zerubabeli, sacīdams: ne caur spēku,
nedz caur varu, bet caur manu Garu (tas notiks), saka
Tas Kungs Cebaot. **7** Kas tu tāds esi, tu lielais kalns?
Priekš Zerubabela tu tapsi par klajumu. Jo viņš uzliks to
gala akmeni, ka tur visā spēkā sauks: žēlastība, žēlastība
viņam! **8** Un Tā Kunga vārds uz mani notika sacīdams:
9 Zerubabela rokas šo namu sākušas, viņa rokas to arī
pabeigs, ka jūs saprotat, ka Tas Kungs Cebaot mani pie
jums sūtījis. **10** Jo kas nicina sīka iesākuma dienu? Jo
priecīgi ierauga to loti Zerubabela rokā šie septiņi, kas ir
Tā Kunga acis, kas iet pa visu pasauli. **11** Tad es atbildēju
un uz viņu sacīju: kas tie tādi divi eļļas koki pa labo roku
tam lukturim un pa kreiso roku? **12** Un es atkal atbildēju
un uz viņu sacīju: kas tie tādi divi eļļas koka zari, kas
sānis tiem diviem zelta kausiem, kas zeltu izlej **13** Un viņš
uz mani runāja un sacīja: vai tu nezini, kas tie ir? Un es
sacīju: nē, mans kungs! **14** Un viņš sacīja: šie ir tie divi
svaidītie, kas stāv priekš visas pasaules valdītāja.

5 Un es savas acis atkal pacēlu un skatījos, un redzi,
satīta grāmata skrēja. **2** Un viņš uz mani sacīja: Ko tu
redzi? Un es sacīju: es redzu satītu grāmatu skrienam,
tai garums ir divdesmit olektis un platums tai ir desmit
olektis. **3** Un viņš uz mani sacīja: šis ir tas lāsts, kas
iziet pa visas zemes virsu, jo ikkatrs, kas zog, pēc tā taps
izdeldēts no šejienes, un ikkatrs, kas nepareizi zvēr, pēc
tā taps izdeldēts no šejienes. **4** Es to izlaižu, saka Tas

Kungs Cebaot, un tam (lāstam) būs iet zagļa namā, un
tā namā, kas pie Mana Vārda nepatiesi zvērē, un tas
piemājos viņa namā un to nobeigs ar viņa baļķiem un
akmeņiem. 5 Un tas eņģelis, kas ar mani runāja, iznāca
un uz mani sacīja: pacel jel savas acis un redzi, kas tas ir,
kas tur iziet? 6 Un es sacīju: kas tas ir? Tad viņš sacīja: tā
ir ēfa(labības mērs), kas iziet. Atkal viņš sacīja: tā viņi
izskatās visā zemē. 7 Un redzi, apaļš svina vāks pacēlās,
un tur bija sieva, tā sēdēja tai ēfā iekšā. 8 Un viņš sacīja:
šī ir tā bezdievība; un viņš to iemeta tai ēfā iekšā, un
meta to svina vāku uz to virsū. 9 Un es pacēlu savas acis
un skatījos, un redzi, divas sievas iznāca, un vējš bija viņu
spārnos, un viņu spārni bija kā stārķu spārni, un tās nesa
to ēfu vidū starp zemi un debesi. 10 Tad es sacīju uz to
eņģeli, kas ar mani runāja: kurp tie nes šo ēfu? 11 Un viņš
uz mani sacīja: tai uztaisīt namu Sineāra zemē, un to tur
nolaist un nolikt zemē savā vietā.

6 Un es atkal pacēlu savas acis un skatījos, un redzi, tur
četri rati iznāca starp diviem kalniem, un tie kalni bija
vara kalni. 2 Priekš tiem pirmiem ratiem bija sarkani
zirgi, un priekš tiem otriem ratiem melni zirgi, 3 Un
priekš tiem trešiem ratiem balti zirgi, un priekš tiem
ceturtiem ratiem bija raibi stipri zirgi. 4 Un es atbildēju
un sacīju uz to eņģeli, kas ar mani runāja: kas tie tādi,
mans kungs? 5 Tad tas eņģelis atbildēja un sacīja: šie
ir tie četri debess vēji, kas iznāk, kad tie bija stāvējuši
priekš visas pasaules valdnieka. 6 Priekš kuriem ratiem
tie melnie zirgi ir, tie iziet uz ziemeļa zemi, un tie baltie
šiem iziet pakaļ. Un tie raibie iziet uz dienvidu zemi. 7

Un tie stiprie zirgi izgāja un meklēja pārstaigāt zemi. Jo
viņš bija sacījis: ejat, pārstaigājiet zemi, un tie pārstaigāja
zemi. **8** Un viņš mani aicināja un uz mani runāja un
sacīja: redzi, šie, kas ir izgājuši uz ziemeļa zemi, Manu
Garu ir klusinājuši ziemeļa zemē. - **9** Un Tā Kunga vārds
notika uz mani sacīdams: **10** Ņem no tiem aizvestiem,
no Ķeldajus, no Tobias un no Jedajas, - un ej tai dienā
un ej Josijas, Cefanijas dēla, namā, kur tie no Bābeles
pārnākuši. **11** Un ņem sudrabu un zeltu un taisi kroni un
liec to galvā augstam priesterim Jozuam, Jocadaka dēlam,
12 Un runā uz viņu un saki: tā saka Tas Kungs Cebaot:
redzi, vīrs, kam vārds ir Cemaks (Atvase), izplauks no
savas vietas, un tas uztaisīs Tā Kunga namu. **13** Tiešām,
viņš uztaisīs Tā Kunga namu, un viņš nesīs to godības
glītumu un sēdēs un valdīs uz sava goda krēsla un būs
priesteris uz sava goda krēsla, un miera padoms būs
starp abiem. **14** Un tas kronis būs Tā Kunga namā par
piemiņu Ķelemam un Tobijam un Jedajam un Cefanijas
dēla laipnībai. **15** Un tie, kas ir tālu, atnāks un strādās pie
Tā Kunga nama, un jūs manīsiet, ka Tas Kungs Cebaot
mani pie jums sūtījis. Tas notiks, kad jūs klausīt klausīsiet
Tā Kunga, sava Dieva, balsij.

7 Un notikās ķēniņa Dārija ceturtā gadā, tad Tā
Kunga vārds notika uz Zahariju devītā, tas ir Ķislev
mēneša, ceturtā dienā, **2** Tad Bētele sūtīja Sareceru un
ReģemMeleķu ar saviem vīriem, To Kungu pielūgt **3** Un
sacīt uz tiem priesteriem Tā Kunga Cebaot namā un
uz tiem praviešiem: Vai man jāraud piektā mēnesī un
jāgavē, kā es tik daudz gadus esmu darījis? **4** Tad Tā

Kunga Cebaot vārds notika uz mani un sacīja: **5** Runā
uz visiem zemes ļaudīm un uz priesteriem un saki: kad
jūs gavējāt un žēlojaties piektā un septītā mēnesī šos
septiņdesmit gadus, vai jūs tādu(patiesu) gavēšanu esiet
Man gavējuši? **6** Bet kad jūs ēdat un kad jūs dzerat, vai
jūs tie neesat, kas ēd un dzer? **7** Vai šie nav tie vārdi, ko
Tas Kungs izsauca caur tiem pirmiem praviešiem, kad
Jeruzāleme dzīvoja mierā, un viņas pilsētas visapkārt,
un dienvidu puse un ieleja bija apdzīvota? **8** Atkal Tā
Kunga vārds notika uz Zahariju sacīdams: **9** Tā runā Tas
Kungs Cebaot un saka: nesiet patiesīgu tiesu un parādiet
ikviens savam brālim žēlastību un apžēlošanu. **10** Un
neapbēdiniet ne atraitni, nedz bāriņu, nedz svešinieku,
nedz nabagu, un nedomājiet ļauna cits pret citu savā
sirdī. **11** Bet tie negribēja klausīt un palika stūrgalvīgi
un apcietināja savas ausis, nepaklausīdami. **12** Un savu
sirdi tie darīja par dimantu, ka neklausītu bauslību un tos
vārdus, ko Tas Kungs Cebaot sūtīja ar Savu Garu caur
tiem pirmiem praviešiem. **13** Tādēļ tāda liela dusmība
nākusi no Tā Kunga Cebaot. Tāpēc noticis, tā kā Viņš bija
saucis, un tie nebija klausījuši; tāpat tie arīdzan sauca, bet
Es neklausīju, saka Tas Kungs Cebaot. **14** Tā Es tos esmu
izputinājis starp visiem pagāniem, ko tie nepazina, un tā
zeme aiz tiem tapa postīta, tā ka neviens tur nestaigāja,
un tā viņi to jauko zemi darīja par postažu.

8 Un Tā Kunga Cebaot vārds notika un sacīja: **2** Tā saka
Tas Kungs Cebaot: Es biju iekarsis par Ciānu ar lielu
karstumu, pat ar lielu bardzību Es par to biju iekarsis. **3**
Tā saka Tas Kungs: Es griežos atpakaļ uz Ciānu un dzīvošu

Jeruzālemes vidū, un Jeruzālemi sauks par patiesības
pilsētu un Tā Kunga Cebaot kalnu par svētu kalnu. **4** Tā
saka Tas Kungs Cebaot: tur sēdēs vēl sirmi vīri un sirmas
sievas Jeruzālemes ielās; ikvienam savs spieķis būs savā
rokā aiz liela vecuma. **5** Un pilsētas ielas būs pilnas ar
puisēniem un meitenēm, kas pa viņas ielām spēlējās. **6** Tā
saka Tas Kungs Cebaot: Kad tas būs brīnums šo atlikušo
ļaužu acīs tanīs dienās, vai tas arī būs brīnums Manās
acīs? saka Tas Kungs Cebaot. **7** Tā saka Tas Kungs Cebaot:
Redzi, Es atpestīšu Savus ļaudis no austruma zemes un
no saules rieta zemes. **8** Un Es tos atvedīšu, ka tiem būs
dzīvot Jeruzālemes vidū. Un tie Man būs par ļaudīm, un
Es tiem būšu par Dievu patiesībā un taisnībā. **9** Tā saka
Tas Kungs Cebaot: Lai jūsu rokas paliek stipras, kas šos
vārdus esat dzirdējuši šinīs dienās no praviešu mutes, kas
bija tai dienā, kad sāka celt Tā Kunga Cebaot dzīvokli,
taisīt Dieva namu. **10** Jo priekš šīm dienām cilvēkiem alga
netika un lopiem algas nebija, un tiem, kas izgāja un
iegāja, nebija miera no ienaidnieka, jo Es palaidu visus
cilvēkus citu pret citu. **11** Bet nu Es pret šiem atlikušiem
ļaudīm neturēšos kā viņā laika, saka Tas Kungs Cebaot.
12 Bet sēkla labi izdosies, vīna koks dos savas ogas, un
zeme izdos savus augļus, un debesis dos savu rasu, un
šiem atlikušiem ļaudīm Es došu visu šo iemantot. **13** Un
notiks, tā kā jūs, Jūda nams un Israēla nams, esiet bijuši
lāsts tautu vidū, tāpat Es jūs izglābšu, ka būsiet svētība;
nebīstaties, un lai jūsu rokas paliek stipras. **14** Jo tā saka
Tas Kungs Cebaot: tā kā Es esmu domājis, jums ļaunu
darīt, kad jūsu tēvi Mani apkaitināja, saka Tas Kungs

Cebaot, un tas Man nebija žēl, **15** Tāpat Es atkal šinīs
dienās domāju labu darīt Jeruzālemei un Jūda namam, -
nebīstaties! **16** Šās ir tās lietas, ko jums būs darīt: runājiet
patiesi ikviens ar savu tuvāku, tiesājiet taisni, un nesiet
tiesu, lai miers valda jūsu vārtos. **17** Un nedomājiet ļaunu
cits pret citu savā sirdī un lai jums ir nemīlama nepatiesa
zvērēšana, jo visu šo es ienīstu, saka Tas Kungs. **18** Atkal
Tā Kunga Cebaot vārds uz mani notika sacīdams: **19** Tā
saka Tas Kungs Cebaot: tā gavēšana ceturtā un piektā un
septītā un desmitā mēnesī Jūda namam būs par prieku
un par līksmību un par jaukiem svētkiem; bet mīļojiet
patiesību un mieru. **20** Tā saka Tas Kungs Cebaot: vēl
nāks tautas un daudz pilsētu iedzīvotāji. **21** Un vienas
pilsētas iedzīvotāji ies pie otras iedzīvotājiem un sacīs:
ejam pielūgt To Kungu un meklēt To Kungu Cebaot, - arī
es iešu. **22** Tā nāks daudz ļaužu, un varenas tautas meklēs
To Kungu Cebaot Jeruzālemē un pielūgs To Kungu. **23** Tā
saka Tas Kungs Cebaot: tanīs dienās notiks, ka desmit
vīri no visādām pagānu valodām satvers viena Jūda vīra
(drēbju) stūri un sacīs: mēs iesim jums līdz, jo mēs esam
dzirdējuši, ka Dievs ir ar jums.

9 Tā Kunga vārda spriedums par Hadraha zemi, un kas
apmetās Damaskū; jo Tas Kungs skatās uz cilvēkiem un uz
visām Israēla ciltīm. **2** Un uz Hamatu pie viņas robežām,
uz Tiru un Sidonu, jo tur ir liela gudrība. **3** Un Tirus
sev ir uzcēlusi stipru pili un sakrājusi sudrabu kā pīšļus,
un zeltu kā dubļus uz ielām. **4** Redzi, Tas Kungs viņu
uzvarēs un satrieks viņas spēku jūrā, un uguns viņu aprīs.
5 Askalona to redzēs un bīsies, un arī Gaca, un drebēs,

līdz ar Ekroni, tāpēc ka viņu cerība ir palikusi kaunā.
Un Gacas ķēniņš ies bojā, un Askalonā nedzīvos. **6** Un
Ašdodā dzīvos sveši, un Es izdeldēšu Fīlistu lepnību. **7** Un
Es atņemšu viņu asinis no viņu mutes un viņu negantību
no viņu zobiem. Tā tie arīdzan atliksies mūsu Dievam,
un tie būs kā valdnieki iekš Jūda, un Ekronekā Jebusieši.
8 Un Es pats apmetīšos ap Savu namu pret karaspēku
un pret sirotājiem, ka spaidītājs tur vairs nestaigās; jo
nu Es to ar Savām acīm esmu redzējis. **9** Priecājies ļoti,
Ciānas meita, un gavilē, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs
ķēniņš nāk pie tevis, taisns un Pestītājs Viņš ir, pazemīgs
un jādams uz ēzeļa, uz ēzeļa mātes kumeļa. **10** Un Es
izdeldēšu ratus no Efraīma un zirgus no Jeruzālemes, un
kara stops taps izdeldēts. Un tautām Viņš mācīs mieru,
un Viņa valdīšana būs no vienas jūras līdz otrai un no
lielupes līdz pasaules galam. **11** Un arī tu, - tavas derības
asiņu dēļ Es tavus cietumniekus izlaidīšu no bedres, kur
ūdens nav. **12** Atgriežaties atpakaļ uz to stipro vietu, jūs
cietumnieki, kam cerība. Šodien pat Es saku, ka Es tev
divkārtīgi atmaksāšu. **13** Jo Jūdu Es Sev esmu uzvilcis kā
stopu un Efraīmu licis par bultu, un Es pamodināšu tavus
bērnus, Ciāna, pret taviem bērniem, Grieķu zeme, un tevi
darīšu kā varoņa zobenu! **14** Un Tas Kungs parādīsies
pār viņiem, un Viņa bultas izies kā zibens, un Tas Kungs
Dievs bazūnēs ar bazūni un nāks kā aukas no dienvidiem.
15 Tas Kungs Cebaot tos pasargās, un tie rīs un samīs
lingas akmeņus, un tie dzers un cels troksni tā kā no vīna,
un taps pilni kā upuru kausi, kā altāra stūri. **16** Un Tas
Kungs, viņu Dievs, tos izpestīs tanī dienā kā Savu ļaužu

ganāmo pulku, jo tie ir kroņa akmeņi, mirdzēdami Viņa
zemē. 17 Jo cik liels būs viņu labums? Un cik liels būs viņu
daiļums? Labība jaunekļus izaudzinās un vīns jaunietes.
10 Lūdziet lietu no Tā Kunga vēlajā lietus laikā! Tas
Kungs rada zibeņus; Viņš tiem dos lietus papilnam
ikkatrai zālei laukā. 2 Jo dievekļi runā nelietību, un
zīlnieki rauga viltību un runā melu sapņus un iepriecina
ar niekiem. Tādēļ tie maldās kā avis, tie ir nospaidīti,
jo tur nav gana. 3 Pret tiem ganiem Mana bardzība
iedegusies, un tos āžus Es piemeklēšu. Jo Tas Kungs
Cebaot piemeklē Savu ganāmo pulku, Jūda namu, un to
ieceļ Sev par goda zirgu karā. 4 No viņa iznāks stūra
akmens, nagla, kara stops un visi valdnieki līdz. 5 Un
tie būs kā varoņi, kas kaušanā samin ielas dubļus, un tie
kausies, jo Tas Kungs būs ar viņiem, un tie liks kaunā
zirgu jājējus. 6 Un Es stiprināšu Jūda namu un atpestīšu
Jāzepa namu, un Es tos atkal iestādīšu, jo Es par tiem
esmu apžēlojies, un tie būs, tā kā Es tos nebūtu atmetis,
jo Es esmu Tas Kungs, viņu Dievs, un tos paklausīšu. 7
Un Efraīms būs kā varonis un viņa sirds priecāsies kā
no vīna. Un viņa bērni to redzēdami līksmosies, viņu
sirds priecāsies iekš Tā Kunga. 8 Un Es tos ataicināšu un
sapulcēšu, jo Es tos gribu izpestīt, un tie vairosies, kā
tie citkārt vairojās. 9 Un Es tos sēšu starp tautām, un
tie Mani pieminēs tālās zemēs, un tie dzīvos ar saviem
bērniem un atgriezīsies. 10 Un Es tos atvedīšu no Ēģiptes
zemes un tos sapulcināšu no Asīrijas un tos vedīšu uz
Gileāda zemi un Tībanu, ka viņam nepietiks vietas. 11 Un
viņš iet caur bēdu jūru un sit viļņus jūrā, un visi upes

dziļumi izsīks; tad Asura lepnība taps nogāzta, un Ēģiptes
scepteris zudīs. 12 Un Es tos stiprināšu iekš Tā Kunga, un
tie staigās Viņa vārdā, saka Tas Kungs.

11 Atdari savas durvis, Lībanus, lai uguns aprij tavus
ciedru kokus. 2 Kauciet, priedes, ka ciedru koki krituši
un varenie postīti. Kauciet, Basanas ozoli, ka tas biezais
mežs gāzies. 3 Tur ir ganu kaukšanas balss, tāpēc ka
viņu godība postīta; jaunu lauvu rūkšanas balss, tāpēc ka
Jardānes greznība postīta. - 4 Tā saka Tas Kungs, mans
Dievs: gani šās kaujamās avis. 5 Jo tie, kam tās pieder,
tās nokauj un to netur par noziegumu, un ikviens no
viņu pārdevējiem saka: slavēts lai ir Tas Kungs, ka esmu
bagāts tapis, un viņu gani tās netaupa. 6 Tiešām, šās
zemes iedzīvotājus Es vairs netaupīšu, saka Tas Kungs:
bet redzi, Es cilvēkus nodošu ikvienu viņa tuvākā rokā un
viņa ķēniņa rokā, ka tiem šo zemi būs sagrauzt, un Es
tos negribu izpestīt no viņu rokas. 7 Un es ganīju šās
kaujamās avis, un tā arī tās nabaga avis, un es sev ņēmu
divus zižļus, to vienu es nosaucu Laipnību, un to otru
Saites, un ganīju tās avis. 8 Un es izdeldēju trīs ganus
vienā mēnesī; jo mana dvēsele tos bija apnikusi, un arī
viņu dvēselei es biju riebīgs. 9 Un es sacīju: es jūs vairs
neganīšu; kas mirst, lai mirst, kas zūd, lai zūd, un kas
atliek, tas lai aprij cits cita miesu. 10 Un es ņēmu savu
zizli, Laipnību, un to salauzu un iznīcināju savu derību,
ko biju derējis ar visām tautām. 11 Un tā tai dienā tapa
iznīcināta. Tad tās nabaga avis, kas mani lika vērā, atzina,
ka tas bija Tā Kunga vārds. 12 Un es uz tiem sacīju: ja jums
patīk, tad dodat man savu algu, bet ja ne, tad lai paliek.

Un tie nosvēra manu algu, trīsdesmit sudraba gabalus. **13**
Un Tas Kungs uz mani sacīja: nomet to podniekam, to
dārgo algu, cik dārgu tie Mani turējuši. Un es ņēmu tos
trīsdesmit sudraba gabalus un tos nometu Tā Kunga namā
podniekam. **14** Tad es salauzu savu otru zizli, Saites, un
iznīcināju brālību starp Jūdu un Israēli. **15** Un Tas Kungs
uz mani sacīja: ņem atkal ģeķīgā(neapdomīgā) gana rīkus.
16 Jo redzi, Es celšu ganu zemē, kas neņem vērā bojā ejošo,
nemeklē noklīdušo un nedziedina satriekto un neapkopj
neveselo, bet kas ēd treknā gaļu un salaužviņu nagus. **17**
Vai tam nelieša ganam, kas atstāj ganāmo pulku! Zobens
pār viņa elkoni un pār viņa labo aci! Viņa elkonis kaltin
lai sakalst un viņa labā acs lai pavisam izdziest!

12 Tā Kunga vārda spriedums par Israēli. Tā saka Tas
Kungs, kas debesis izpletis un zemi dibinājis un radījis
cilvēka garu iekš viņa: **2** Redzi, Jeruzālemi Es darīšu
par straipalējamo biķeri visām tautām visapkārt, un
tas nāks arī pār Jūdu, kad Jeruzālemi apsēdīs. **3** Un
notiks tai dienā, Es Jeruzālemi darīšu par nastas akmeni
visām tautām; visi, kas viņu grib uzcelt, tie ievainosies,
un visas pasaules tautas pret viņu sapulcēsies. **4** Tai
dienā, saka Tas Kungs, Es visus zirgus sitīšu ar bailību
un viņu jātniekus ar bezprātību, bet pār Jūda namu Es
atvēršu savas acis un tautām sitīšu visus zirgus ar aklību.
5 Tad Jūda virsnieki savā sirdī sacīs: stiprums man ir
Jeruzālemes iedzīvotāji iekš Tā Kunga Cebaot, sava Dieva.
6 Tai dienā Es Jūda virsniekus celšu kā degošu ugunskuru
malkā un kā degošu lāpu kūlīšos, un pa labo un kreiso
pusi tie aprīs visas tautas visapkārt, un Jeruzāleme vēl

paliks savā vietā Jeruzālemē. 7 Un Tas Kungs papriekš
izpestīs Jūda dzīvokļus, lai Dāvida nama augstība un
Jeruzālemes iedzīvotāju godība nelielās pret Jūdu. 8 Tai
dienā Tas Kungs pasargās Jeruzālemes iedzīvotājus, un
pats nespēcīgākais viņu starpā tai dienā būs kā Dāvids,
un Dāvida nams būs kā Dievs, kā Tā Kunga eņģelis viņu
priekšā. 9 Un tai dienā Es meklēšu izdeldēt pagānus,
kas ceļas pret Jeruzālemi. 10 Bet pār Dāvida namu un
pār Jeruzālemes iedzīvotājiem Es izliešu žēlastības un
lūgšanas garu. Un tie uz Mani raudzīsies, ko tie ir cauri
dūruši. Un par Viņu tie žēlosies, kā žēlojās par vienīgo, un
tie gauži par Viņu vaimanās, ka vaimanā par pirmdzimto.
11 Tai dienā Jeruzālemē būs lielas raudas, kā raudāja
pie HadadRimona Meģidus lejā. 12 Un zeme žēlosies,
ikviena cilts par sevi, Dāvida nama cilts sevišķi un viņu
sievas sevišķi, un Nātana nama cilts sevišķi un viņu sievas
sevišķi, Levja nama cilts sevišķi un viņu sievas sevišķi. 13
Šimejus cilts sevišķi un viņu sievas sevišķi, - 14 Visas
citas ciltis, ikviena par sevi, un viņu sievas par sevi.

13 Tai dienā avots būs atvērts Dāvida namam un
Jeruzālemes iedzīvotājiem pret grēkiem un pret
nešķīstību. 2 Un tai dienā, saka Tas Kungs Cebaot, Es no
zemes izdeldēšu dievekļu vārdus, ka tos vairs nepieminēs;
arī (dievekļa) praviešus un nešķīsto garu Es atņemšu no
zemes. 3 Un notiks, ja kas vēl sludinās kā pravietis, tad
viņa tēvs un viņa māte, kas viņu dzemdinājuši, uz to
sacīs: tev nebūs dzīvot, jo viltu tu esi runājis Tā Kunga
Vārdā, un viņa tēvs un viņa māte, kas to dzemdinājuši, to
nodurs, kad tas sludinās. 4 Un notiks tai dienā, ka pravieši

kaunēsies ikviens par savu parādīšanu, to pasludināt, un
vairs neapvilks spalvas mēteli uz meliem. 5 Bet sacīs: es
neesmu pravietis, es esmu zemes kopējs, jo viens mani
saderējis no manas jaunības. 6 Un ja kas sacīs: kas tās
tādas rētas tavās rokās? Tad viņš sacīs: tā es esmu sakults
savu mīļo namā. 7 Zoben, uzmosties pret Manu ganu un
pret to vīru, kas Mans biedrs, saka Tas Kungs Cebaot;
sit ganu, tad avis izklīdīs, bet es savu roku griezīšu pie
tiem maziņiem. 8 Un notiks visā zemē, saka Tas Kungs:
divas daļas tur taps izdeldētas un izmirs, un trešā daļa
tur atliks. 9 Un trešo daļu Es likšu ugunī un tos šķīstīšu,
kā sudrabu šķīstī, un tos pārbaudīšu, kā zeltu pārbauda.
Tie piesauks Manu vārdu, un Es tos paklausīšu un sacīšu:
tie ir Mani ļaudis; un tie sacīs: Tas Kungs ir mans Dievs.

14 Redzi, diena nāk Tam Kungam, ka tavs laupījums taps
izdalīts tavā vidū. 2 Jo Es sapulcināšu visus pagānus karā
pret Jeruzālemi, un pilsēta taps uzņemta un nami postīti
un sievas apsmietas. Un puse pilsētas aizies cietumā,
bet tie atlikušie ļaudis pilsētā netaps izdeldēti. 3 Un
Tas Kungs izies un karos pret šiem pagāniem, tā kā tai
dienā, kad viņš karo, kaujas dienā. 4 Un Viņa kājas tai
dienā stāvēs uz Eļļas kalna, kas Jeruzālemes priekšā pret
rītiem, un Eļļas kalns šķelsies divējos gabalos pret rīta
un vakara pusi, tā ka tur būs ļoti liela ieleja, un viena
kalna puse atkāpsies pret ziemeli, un otra pret dienvidu.
5 Tad jūs bēgsiet Manu kalnu ielejā, (jo šī kalnu ieleja
sniegsies līdz Ācelei) un jūs bēgsiet, kā jūs bēgāt no
zemes trīcēšanas Uzijas, Jūda ķēniņa, dienās. Tad nāks
Tas Kungs, mans Dievs, un visi svētie līdz ar Tevi. 6 Un

tai dienā nebūs gaismas, spīdekļi izzudīs. **7** Bet tā būs
savāda diena, kas Tam Kungam zināma; tur nebūs nedz
dienas, nedz nakts. Un notiks, ap vakara laiku būs gaisma.
8 Un notiks tai dienā, dzīvs ūdens iztecēs no Jeruzālemes,
viena puse pret rīta jūru un otra puse pret vakara jūru,
un tas būs vasarā un ziemā. **9** Un Tas Kungs būs ķēniņš
pār visu zemi. Tai dienā Tas Kungs būs viens vienīgs, un
Viņa vārds viens vienīgs. **10** Visa šī zeme taps darīta par
klajumu, no Ģibejas līdz Rimonai, pret dienasvidu no
Jeruzālemes. Un tā taps paaugstināta un dzīvos savā vietā,
no Benjamina vārtiem līdz veco vārtu vietai, līdz Stūru
vārtiem, no Kananeēļa torņa līdz ķēniņa vīna spaidam.
11 Un tur dzīvos, un lāsta vairs nebūs, un Jeruzāleme
dzīvos drošībā. **12** Un šī būs tā mocība, ar ko Tas Kungs
mocīs visus ļaudis, kas pret Jeruzālemi karojuši: miesa
satrūdēs viņiem uz kājām stāvot un viņu acis satrūdēs
savos dobumos un viņu mēle satrūdēs viņu mutē. **13** Un
notiks tai dienā, ka viņu starpā būs liela sajukšana no Tā
Kunga, tā ka viens satvers otra roku, un cits pret citu
pacels savu roku. **14** Un Jūda karos Jeruzālemē, tā kā
visapkārt savāks visu pagānu mantu, zeltu un sudrabu
un drēbes lielā pulkā. **15** Tāda pat mocība būs zirgiem,
zirgēzeļiem, kamieļiem un ēzeļiem un visiem lopiem,
kas būs lēģeros, tā kā šī mocība. **16** Un notiks, ka visi
atlikušie no visām tautām, kas cēlušās pret Jeruzālemi,
nāks ik gadus, pielūgt to ķēniņu, To Kungu Cebaot, un
turēt lieveņu svētkus. **17** Un notiks, ja kāda no zemes
ciltīm nenāks uz Jeruzālemi, pielūgt Ķēniņu, To Kungu
Cebaot, tad lietus pār tiem nelīs. **18** Un kad Ēģiptes cilts

nenāks, tad lietus arī nelīs pār viņiem, un tā mocība būs
pār tiem, ar ko Tas Kungs tautas mocīs, kas nenāks svētīt
lieveņu svētkus. **19** Šis Ēģiptei būs par grēku un visām
tautām par grēku, kas nenāks svētīt lieveņu svētkus. **20**
Tai dienā stāvēs uz zirgu zvārguļiem: svēts Tam Kungam,
un tie podi Tā Kunga namā būs kā upuru kausi altāra
priekšā. **21** Jo visi podi Jeruzālemē un Jūdā būs svēti Tam
Kungam Cebaot, tā ka visi, kas grib upurēt, nāks un no
tiem ņems un tanīs vārīs, un tai dienā Kanaānieša vairs
nebūs Tā Kunga Cebaot namā.

Maleachija

1 Tā Kunga vārda spriedums par Israēli caur Malahiju. **2**
Es jūs esmu mīlējis, saka Tas Kungs; bet jūs sakāt: kā Tu
mūs esi mīlējis? Vai Ēsavs nav Jēkabam brālis? Saka Tas
Kungs; tomēr Es Jēkabu mīlēju **3** Un Ēsavu Es ienīdēju
un viņa kalnus darīju par posta vietu un viņa mantas
tiesu priekš šakāļiem tuksnesī. **4** Un jebšu Edoms sacītu:
mēs esam salauzti, tomēr tās posta vietas atkal gribam
uztaisīt, - tad Tas Kungs Cebaot saka tā: tie uztaisīs, bet
Es noārdīšu, un tos nosauks par bezdievības robežām un
par ļaudīm, par ko Tas Kungs mūžīgi dusmo. **5** Un jūsu
acis to redzēs, un jūs sacīsiet: Tas Kungs pagodināsies
pāri pār Israēla robežām. - **6** Dēlam būs godāt savu tēvu,
un kalpam savu kungu. Ja Es esmu Tēvs, kur ir Mans
gods? Un ja Es esmu Kungs, kur ir Mana bijāšana? saka
Tas Kungs Cebaot uz jums priesteriem, Mana Vārda
nicinātajiem; bet jūs sakāt: kā tad mēs nicinājam Tavu
Vārdu? **7** Jūs nesat uz Manu altāri sagānītu maizi. Tad jūs
sakāt: ar ko mēs Tevi sagānījām? Ar to, ka jūs sakāt: Tā
Kunga galds nav cienījams. **8** Jo kad jūs ko aklu atnesat
upurēt, tad tas jums nav nelabs, un ja jūs ko tizlu vai
vāju atnesat, tad tas nav nelabs. Atnesat to jel savam
valdītājam, vai viņam pie tevis būs labs prāts, jeb vai
viņš tavu vaigu žēlīgi uzlūkos? saka Tas Kungs Cebaot.
9 Nu tad pielūdziet jel Dieva vaigu, lai Viņš mums ir
žēlīgs. No jūsu rokas tas noticis: vai tad Viņš jūsu vaigu
žēlīgi uzskatīs? saka Tas Kungs Cebaot. **10** Kaut jel kāds
būtu jūsu starpā, kas durvis aizslēdz, lai jūs velti uguni
neiededzinājāt uz Mana altāra; Man nav labs prāts pie

jums, saka Tas Kungs Cebaot, un tas upuris no jūsu rokām
Man nepatīk. **11** Jo no saules uzlēkšanas līdz noiešanai
Mans Vārds ir paaugstināts starp tautām, un ikkatrā vietā
Manam Vārdam top kvēpināts un šķīsts upuris atnests. Jo
Mans Vārds ir liels starp tautām, saka Tas Kungs Cebaot.
12 Bet jūs to sagānat, sacīdami: Tā Kunga galds, tas ir
sagānīts, un viņa ienākumu riebj baudīt. **13** Un jūs sakāt:
redzi, kāds grūtums! Un nebēdājat par to, saka Tas Kungs
Cebaot, jūs atnesat, kas ir laupīts, un kas tizls un vājš, un
tā upurējat upuri. Vai tas Man var patikt no jūsu rokas?
saka Tas Kungs. **14** Nolādēts tas blēdis, kam savā ganāma
pulkā ir auniņš, un kas sola un upurē Tam Kungam ko
maitātu! Jo Es esmu liels Ķēniņš, saka Tas Kungs Cebaot:
un Mans Vārds ir bijājams starp tautām.

2 Un nu, jūs priesteri, šis bauslis jums ir dots: **2** Ja jūs
negribat klausīt, nedz ņemt pie sirds, Manam Vārdam dot
godu, saka Tas Kungs Cebaot, tad Es sūtīšu lāstu pret jums
un nolādēšu jūsu svētību, tiešām, Es to nolādēšu, tāpēc ka
jūs neņemat pie sirds. **3** Redzi, Es jums maitāšu sēklu un
kaisīšu sūdus uz jūsu vaigiem, jūsu svētku sūdus, tā ka jūs
līdz ar tiem tapsiet izmēzti. **4** Tad jūs samanīsiet, ka Es šo
bausli pie jums esmu sūtījis, ka tā būtu Mana derība ar
Levi, saka Tas Kungs Cebaot. **5** Mana derība ar viņu bija
dzīvība un miers, un to Es viņam devu, lai Mani bīstas, un
viņš Mani bijās, un viņš drebēja priekš Mana Vārda. **6**
Patiesības bauslība bija viņa mutē, un nelietība nebija
atrodama uz viņa lūpām. Viņš ar Mani staigāja mierā
un taisnībā un atgrieza daudz ļaudis no nozieguma. **7** Jo
priestera lūpām būs sargāt atzīšanu, un no viņa mutes

būs meklēt mācību, jo viņš ir Tā Kunga Cebaot vēstnesis.
8 Bet jūs esat nogriezušies no ceļa, jūs esat darījuši, ka
daudz pie bauslības piedauzījušies, jūs Levja derību esiet
samaitājuši, saka Tas Kungs Cebaot. **9** Tad Es arīdzan
jūs esmu darījis nievājamus un necienīgus priekš visiem
ļaudīm, tāpēc ka jūs neturat Manus ceļus, bet bauslībā
uzlūkojiet cilvēka vaigu. **10** Vai mums visiem nav viens
tēvs? Vai viens Dievs mūs nav radījis? Kāpēc tad mēs cits
citam neturam ticību, bet sagānam savu tēvu derību? **11**
Jūda netur ticību, un iekš Israēla un Jeruzālemē notiek
negantība. Jo Jūda sagānījis Tā Kunga svētumu, ko viņš
mīļo, un precējis sveša dieva meitu. **12** Tas Kungs lai
izdeldē tam vīram, kas tā dara, no Jēkaba dzīvokļa tos,
kas prasa un kas atbild, un tos, kas upurē Tam Kungam
Cebaot. **13** Otrkārt jūs šo dariet: jūs Tā Kunga altāri
apklājat ar asarām, ar raudām un ar nopūtām, tā ka Viņš
to upuri vairs nevar ieredzēt nedz labprāt saņemt no jūsu
rokām. **14** Tad jūs sakāt: Kāpēc tā? Tāpēc ka Tas Kungs
ir liecinieks starp tevi un tavas jaunības sievu, kurai tu
ticību neesi turējis, un viņa tomēr ir tava biedrene un tava
saderētā sieva. **15** Tā neviens nav darījis, kam vēl gars
atlicies. Bet ko tas viens darīja? Viņš meklēja dzimumu
no Dieva. Tāpēc sargājaties savā garā, un neatstāji savas
jaunības sievu. **16** Jo Es ienīstu šķiršanu, saka Tas Kungs,
Israēla Dievs, un to, kas savas drēbes apgāna ar varas
darbu, saka Tas Kungs Cebaot; tāpēc sargājaties savā garā,
ka turat ticību. **17** Jūs apkaitināt To Kungu ar savu valodu;
bet jūs sakāt: ar ko mēs Viņu apkaitinājām? Ar to, ka jūs
sakāt: kas ļaunu dara, tas ir labs priekš Tā Kunga acīm,

un pie tādiem Viņam ir labs prāts, jeb: kur ir tas Dievs,
kas soda?

3 Redzi, Es sūtu Savu eņģeli, lai tas Manā priekšā sataisa
ceļu. Un drīz nāks uz Savu namu Tas Kungs, ko jūs
meklējat un tas derības eņģelis, pie kā jums labs prāts.
Redzi, Viņš nāk, saka Tas Kungs Cebaot. **2** Bet kas panesīs
Viņa atnākšanas dienu, un kas pastāvēs, kad Viņš rādīsies?
Jo Viņš būs kā kausētāja uguns un kā mazgātāju sārms. **3**
Un Viņš sēdēs, sudrabu kausēt un šķīstīt, un šķīstīs Levja
bērnus un tos iztīrīs kā zeltu un sudrabu; tad tie Tam
Kungam upuri nesīs taisnībā. **4** Tad Jūda un Jeruzālemes
upuris Tam Kungam būs salds, kā vecos laikos un senajos
gados. **5** Es pie jums nākšu uz tiesu un būšu ātrs liecinieks
pret burvjiem un laulības parkāpējiem un pret tiem, kas
nepatiesi zvēr, un pret tiem, kas nospiež algādža algu,
atraitni un bāriņu, un kas spaida svešinieku un Mani
nebīstas, saka Tas Kungs Cebaot. **6** Jo Es Tas Kungs citāds
nepalieku, tāpēc jums, Jēkaba bērni, gals vēl nav darīts.
7 No savu tēvu laika jūs esiet atkāpušies no Maniem
likumiem un tos neesat turējuši. Atgriežaties atkal pie
Manis, tad Es atgriezīšos pie jums, saka Tas Kungs Cebaot.
Bet jūs sakāt: kā lai atgriežamies? **8** Vai gan cilvēks Dievu
var apkrāpt, kā jūs Mani apkrāpjat? Un jūs sakāt: kā mēs
Tevi apkrāpjam? Ar desmito(tiesu) un ar cilājamo upuri.
9 Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti, ka jūs Mani apkrāpjat,
visi ļaudis kopā. **10** Nesiet pilnu desmito(tiesu) mantu
namā, ka barība ir Manā namā, un pārbaudiet jel Mani
tā, saka Tas Kungs Cebaot: vai Es jums neatvēršu debess
logus un jums nedošu svētības pārpārēm? **11** Un jūsu

dēļ Es rāšu ēdēju, lai tas jums nemaitā zemes augļus,
un lai vīna koks tīrumā jums nav neauglīgs, saka Tas
Kungs Cebaot. 12 Un visas tautas jūs teiks laimīgus, jo
jūs būsiet jauka zeme, saka Tas Kungs Cebaot. - 13 Jūsu
vārdi ir cieti pret Mani, saka Tas Kungs. Un jūs sakāt: ko
mēs pret Tevi runājam? 14 Jūs sakāt: tas ir velti, Dievam
kalpot, jo kāds labums atlec, kad turam Viņa bausli, un ka
bēdās staigājam priekš Tā Kunga Cebaot? 15 Bet nu mēs
teicam laimīgus tos pārgalvīgos, jo bezdievības darītāji
pieaug, tie Dievu kārdina un taču izsprūk. 16 Tad tie,
kas To Kungu bīstas, runāja cits ar citu, un Tas Kungs
nomanīja un ieklausījās, un piemiņas grāmata ir rakstīta
Viņa priekšā tiem, kas To Kungu bīstas, un tiem, kas Viņa
vārdu piemin. 17 Un tai dienā, ko Es darīšu, saka Tas
Kungs Cebaot, tie Man būs par īpašumu, un Es tos žēlošu,
kā vīrs savu dēlu žēlo, kas viņam kalpo. 18 Tad jūs atkal
redzēsiet to starpību starp taisnu un bezdievīgu, starp to,
kas Dievam kalpo, un to, kas Viņam nekalpo.

4 Jo redzi, tā diena nāk degoša kā ceplis, tad visi lepnie
un visi bezdievības darītāji būs rugāji, un tā nākamā
diena tos iededzinās, saka Tas Kungs Cebaot, kas tiem
nepametīs nedz sakni, nedz zaru. 2 Bet jums, kas Manu
vārdu bīstaties, taisnības saule uzlēks, un dziedināšana
būs apakš viņas spārniem, un jūs iziesiet un lēksiet kā
baroti teļi. 3 Un jūs samīsiet bezdievīgos, jo tie būs pelni
apakš jūsu pēdām tai dienā, ko Es darīšu, saka Tas Kungs
Cebaot. 4 Pieminiet Mozus, Mana kalpa, bauslību, ko Es
viņam esmu pavēlējis Horeba kalnā priekš visa Israēla,
tos likumus un tās tiesas. 5 Redzi, Es jums sūtu pravieti

Eliju, pirms nāks Tā Kunga lielā un bijājamā diena. **6** Un
viņš atgriezīs tēvu sirdis pie bērniem un bērnu sirdis pie
tēviem, lai Es nenāku, zemi izdeldēt.

JAUNĀ DERĪBA

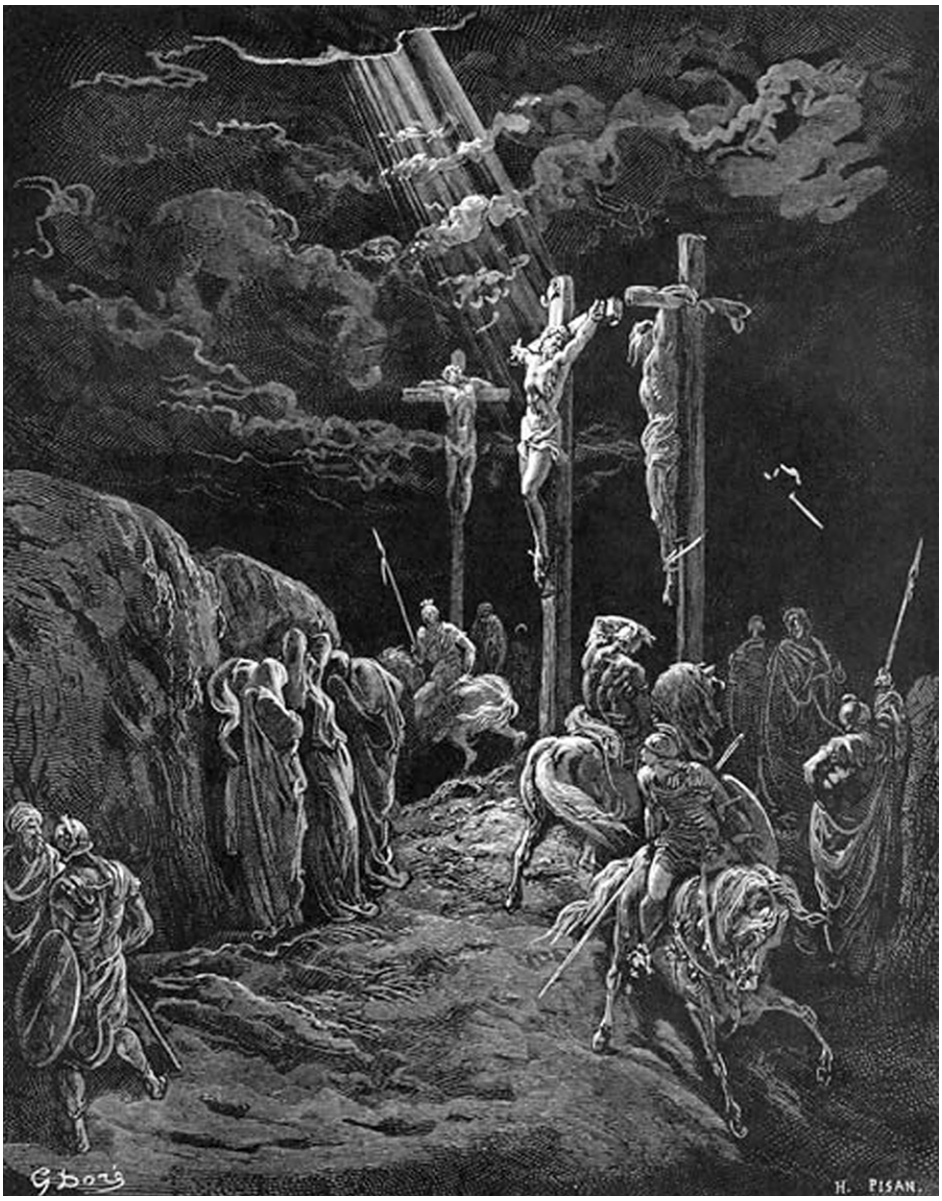

Bet Jēzus sacīja: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara."
Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta.
Lūkas Evaņģelijs 23:34

Mateja Evaņģelijs

1 Jēzus Kristus cilts grāmata. Jēzus bija Dāvida, Dāvids
Ābrahāma dēls. **2** Ābrahāms dzemdināja Īzaku, un
Īzaks dzemdināja Jēkabu, un Jēkabs dzemdināja Jūdu
un viņa brāļus. **3** Un Jūda dzemdināja Vārecu un
Cāru no Tamaras; un Vārecs dzemdināja Hecronu, un
Hecrons dzemdināja Aramu. **4** Un Arams dzemdināja
Aminadabu, un Aminadabs dzemdināja Nahšonu, un
Nahšons dzemdināja Zalmanu. **5** Un Zalmans dzemdināja
Boasu no Rahabas, un Boas dzemdināja Obedu no Rutes,
un Obeds dzemdināja Isaju. **6** Un Isajus dzemdināja
ķēniņu Dāvidu, un ķēniņš Dāvids dzemdināja Salamanu no
Ūrijas sievas. **7** Un Salamans dzemdināja Rekabeamu, un
Rekabeams dzemdināja Abiju, un Abija dzemdināja Asu. **8**
Un Asus dzemdināja Jehošafatu, un Jehošafats dzemdināja
Jehoramu, un Jehorams dzemdināja Ociju. **9** Un Ocija
dzemdināja Joatamu, un Joatams dzemdināja Akacu, un
Akacs dzemdināja Eceķiju. **10** Un Eceķija dzemdināja
Manasu, un Manasus dzemdināja Amonu, un Amons
dzemdināja Josiju. **11** Un Josija dzemdināja Jekoniju un
viņa brāļus ap to aizvešanu uz Bābeli. **12** Un pēc aizvešanas
uz Bābeli Jekonija dzemdināja Zalatiēli, un Zalatiēls
dzemdināja Corobabeli. **13** Un Corobabels dzemdināja
Abiudu, un Abiuds dzemdināja Eliaķimu, un Eliaķims
dzemdināja Hacoru. **14** Un Hacors dzemdināja Cadoku,
un Cadoks dzemdināja Aķimu, un Aķims dzemdināja
Eliudu. **15** Un Eliuds dzemdināja Eleazaru, un Eleazars
dzemdināja Mattanu, un Mattans dzemdināja Jēkabu. **16**
Un Jēkabs dzemdināja Jāzepu, Marijas vīru, no kuras ir

piedzimis Jēzus, kas top saukts Kristus. **17** Tad nu pavisam
no Ābrahāma līdz Dāvidam ir četrpadsmit augumi; un no
Dāvida līdz aizvešanai uz Bābeli ir četrpadsmit augumi; un
no aizvešanas uz Bābeli līdz Kristum četrpadsmit augumi.
18 Bet Jēzus Kristus piedzimšana bija tāda: kad Marija,
viņa māte, Jāzepam bija saderēta, pirms tie nāca kopā, tā
atradās grūta no Svētā Gara. **19** Bet Jāzeps, viņas vīrs,
taisns būdams un negribēdams tai kaunu darīt, gribēja
to slepeni atstāt. **20** Bet viņam tā savā prātā domājot,
redzi, Tā Kunga eņģelis sapnī parādījās sacīdams: Jāzep,
tu Dāvida dēls, nebīsties, Mariju, savu sievu, ņemt pie
sevis; jo kas iekš tās dzimis, tas ir no Svētā Gara. **21** Un
viņa dzemdēs dēlu, un Tā vārdu tev būs saukt Jēzus; jo
Viņš izpestīs Savus ļaudis no viņu grēkiem. **22** Bet viss tas
ir noticis, lai piepildītos, kas runāts no Tā Kunga caur
to pravieti, kas saka: **23** "Redzi, tā jumprava būs grūta
un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Immanuels,"
tas ir tulkots: "Dievs ar mums." **24** Bet Jāzeps no miega
uzmodies darīja, kā viņam Tā Kunga eņģelis bija pavēlējis,
un ņēma savu sievu pie sevis; **25** Un viņu neatzina, līdz
kamēr viņa bija dzemdējusi savu pirmdzimto Dēlu, un
nosauca Viņa vārdu Jēzus.

2 Un kad Jēzus bija dzimis Bētlemē iekš Jūdu zemes
ķēniņa Hērodus laikā, redzi, tad gudri (vīri) no austruma
zemes nāca uz Jeruzālemi un sacīja: **2** Kur ir Tas
piedzimušais Jūdu ķēniņš? Jo mēs Viņa zvaigzni esam
redzējuši austruma zemē un nākuši, Viņu pielūgt. **3**
Kad ķēniņš Hērodus to dzirdēja, tad viņš izbijās un visa
Jeruzāleme līdz ar viņu. **4** Un saaicinājis visus Jūdu augstos

priesterus un rakstu mācītājus, viņš izklausināja no tiem,
kur Kristum bija dzimt. **5** Un tie tam sacīja: "Bētlemē iekš
Jūdu zemes; jo tā ir rakstīts caur to pravieti: **6** "Un tu,
Bētleme Jūdu zemē, tu nebūt neesi tā mazākā starp tiem
lieliem kungiem no Jūda; jo no tevis nāks Tas Valdnieks,
kas valdīs pār Maniem Israēla ļaudīm."" **7** Tad Hērodus
paslepen aicināja tos gudros un īsteni izklausināja no
tiem to laiku, kad tā zvaigzne atspīdējusi. **8** Un viņš tos
sūtīja uz Bētlemi un sacīja: ejat un izklausinājiet it labi
par To Bērnu un To atraduši atsakāt man, ka arī es nāku,
To pielūgt. **9** Tie nu to ķēniņu dzirdējuši aizgāja. Un redzi,
tā zvaigzne, ko tie austruma zemē bija redzējuši, gāja
tiem priekšā, kamēr tā nāca un apstājās virsū, kur Tas
Bērns bija. **10** Un to zvaigzni ieraudzījuši, tie priecājās ar
varen lielu prieku. **11** Un namā iegājuši, tie atrada To
Bērnu līdz ar Mariju, Viņa māti, un pie zemes mezdamies
tie Viņu pielūdza; pēc tam, savu mantu atdarījuši, tie To
apdāvināja ar zeltu un vīraku un mirrēm. **12** Un Dievs
tiem parādīja sapnī, lai negriežās atpakaļ pie Hērodus;
un tie aizgāja pa citu ceļu uz savu zemi. **13** Bet kad tie
bija aizgājuši, redzi, tad Dieva eņģelis Jāzepam parādījās
sapnī un sacīja: celies un ņem To Bērnu un Viņa māti un
bēdz uz Ēģiptes zemi un paliec tur, kamēr es tev sacīšu;
jo Hērodus meklē To Bērnu nomaitāt. **14** Un cēlies viņš
ņēma To Bērnu un Viņa māti nakts laikā un aizgāja uz
Ēģiptes zemi, **15** Un palika turpat, līdz kamēr Hērodus bija
miris; ka piepildītos, ko Tas Kungs caur to pravieti bija
runājis, kas saka: "No Ēģiptes zemes Es Savu Dēlu esmu
aicinājis." **16** Kad nu Hērodus redzēja, ka bija piekrāpts no

tiem gudriem, tad viņš ļoti apskaitās un izsūtījis apkāva
visus bērnus Bētlemē un pa visu Bētlemes tiesu, divus
gadus vecus un vēl jaunākus, pēc tā laika, ko tas no
tiem gudriem īsteni bija izklausinājis. **17** Tad piepildījās,
ko pravietis Jeremija runājis sacīdams: **18** "Brēkšana ir
dzirdēta Rāmā, žēlošanās, raudāšana un daudz kaukšanas.
Rahēle apraud savus bērnus un negribās iepriecinājuma,
jo to vairs nav." **19** Bet kad Hērodus bija nomiris, lūk, tad
Tā Kunga eņģelis sapnī parādījās Jāzepam Ēģiptes zemē
20 Un sacīja: celies un ņem To Bērnu un Viņa māti, un ej
uz Israēla zemi; jo tie ir nomiruši, kas Tā Bērna dvēseli
meklēja. **21** Un viņš cēlās un ņēma To Bērnu un Viņa
māti, un nonāca Israēla zemē. **22** Bet kad viņš dzirdēja,
Arhelaus Jūdu zemē valdām sava tēva Hērodus vietā, tad
viņš bijās turp noiet; un sapnī no Dieva pamācīts, viņš
atkāpās Galilejas robežās. **23** Un tur nonācis viņš apmetās
tai pilsētā, ko sauc Nacareti, ka piepildītos, kas sacīts caur
tiem praviešiem: "Viņš taps nosaukts Nacarietis."

3 Tanīs dienās nāca Jānis, tas Kristītājs, un sludināja Jūdu
zemes tuksnesī, **2** Sacīdams: "Atgriežaties no grēkiem, jo
Debesu valstība ir tuvu klāt nākusi," **3** Jo šis ir tas, no kā
pravietis Jesaja runājis sacīdams: "Saucēja balss tuksnesī:
"Sataisiet Tā Kunga ceļu; dariet līdzenas Viņa tekas."" **4**
Bet viņš, Jānis, valkāja kamieļu spalvu drēbes un ādas
jostu ap saviem gurniem; un viņa barība bija siseņi un
kameņu medus. **5** Tad izgāja pie viņa Jeruzāleme un visa
Jūdu zeme un viss Jardānes apgabals, **6** Un tapa no viņa
kristīti Jardānē, izsūdzēdami savus grēkus. **7** Un daudz
farizeju un saduceju ieraudzījis nākam pie kristības, viņš

uz tiem sacīja: "Jūs odžu dzimums, kas jums ir rādījis,
izbēgt no nākamās dusmības? **8** Tāpēc nesiet pienākamus
atgriešanās augļus. **9** Un nedomājiet pie sevis sacīt:
"Mums ir Ābrahāms par tēvu." Jo Es jums saku, ka Dievs
no šiem akmeņiem spēj Ābrahāmam bērnus radīt. **10** Un
cirvis kokiem jau pie saknes ir pielikts; tāpēc ikviens koks,
kas nenes labus augļus, top nocirsts un ugunī iemests. **11**
Es jūs gan kristīju ar ūdeni uz atgriešanos no grēkiem,
bet kas pēc manis nāk, Tas ir jo spēcīgāks nekā es; Tam es
neesmu cienīgs kurpes nest; Tas jūs kristīs ar Svēto Garu
un ar uguni; **12** Tam vēteklis rokā, un Tas Savu klonu
tīrīs caur caurim un sakrās Savus kviešus klētī, bet tās
pelavas Viņš sadedzinās ar neizdzēšamu uguni." **13** Tanī
laikā Jēzus nāca no Galilejas uz Jardāni pie Jāņa, ka no tā
taptu kristīts. **14** Bet Jānis Tam neļāva un sacīja: "Man
vajadzētu no Tevis tapt kristītam, un Tu nāci pie manis?"
15 Bet Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Lai nu tā ir; jo
tā mums pieklājās, piepildīt visu taisnību." Tad viņš to
Tam ļāva. **16** Un kad Jēzus bija kristīts, tad Viņš tūdaļ
no ūdens izkāpa. Un redzi, debesis atvērās pār Viņu, un
Jānis redzēja Dieva Garu kā balodi nolaižamies un uz
Viņu nākam. **17** Un redzi, balss no debesīm sacīja: "Šis ir
Mans mīļais Dēls, pie kā Man ir labs prāts."

4 Tad Jēzus no Tā Gara tapa aizvests tuksnesī, ka no
velna taptu kārdināts. **2** Un kad Viņš četrdesmit dienas
un četrdesmit naktis bija gavējis, tad Viņam gribējās ēst.
3 Un tas kārdinātājs piestājās pie Viņa un sacīja: "Ja Tu
esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi."
4 Un Viņš atbildēja un sacīja: "Stāv rakstīts: "Cilvēks

nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no
Dieva mutes.”” **5** Tad velns Viņu noveda sev līdz uz to
svēto pilsētu un Viņu cēla pašā Dieva nama jumta galā. **6**
Un uz Viņu sacīja: “Ja Tu esi Dieva Dēls, tad nolaidies
zemē! Jo stāv rakstīts: “Viņš Saviem eņģeļiem par Tevi
pavēlēs, un tie Tevi uz rokām nesīs, ka Tu Savu kāju pie
akmens nepiedauzīsi.”” **7** Tad Jēzus uz to sacīja: “Atkal
stāv rakstīts: “Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt.”” **8**
Atkal velns to veda sev līdz uz ļoti augstu kalnu un Viņam
rādīja visas pasaules valstis un viņu godību, **9** Un uz To
sacīja: “To visu es Tev gribu dot, ja Tu zemē mezdamies
mani pielūgsi.” **10** Tad Jēzus uz to sacīja: “Atkāpies, sātan!
Jo stāv rakstīts: “Tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un
Viņam vien kalpot.”” **11** Tad velns Viņu atstāja. Un redzi,
eņģeļi pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja. **12** Bet Jēzus
dzirdējis, Jāni esam nodotu, atkal gāja uz Galileju. **13**
Un Nacareti atstājis, Viņš nāca un mājoja Kapernaūmā,
jūrmalas pilsētā Zebulona un Naftalus robežās, **14** Ka
piepildītos, kas ir runāts caur pravieti Jesaju, kas tā saka:
15 “Zebulona zeme un Naftalus zeme uz jūrmalas pusi,
AizJardāne, pagānu Galileja, **16** Tie ļaudis, kas tumsībā
sēž, redzējuši lielu gaišumu, un tiem, kas sēž nāves zemē
un ēnā, gaisma uzlēkusi.” **17** No tā laika Jēzus iesāka
sludināt un sacīt: “Atgriežaties no grēkiem, jo Debesu
valstība tuvu klāt nākusi.” **18** Un staigādams pie Galilejas
jūras, Jēzus ieraudzīja divus brāļus, Sīmani, kas nosaukts
Pēteris, un Andreju, viņa brāli, tīklu jūrā metam, jo tie
bija zvejnieki. **19** Un Viņš uz tiem sacīja: “Nāciet Man
pakaļ, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.” **20** Un tūdaļ

savus tīklus atstājuši, tie Viņam gāja pakaļ. **21** Un no
turienes tālāki gājis, Viņš ieraudzīja citus divus brāļus,
Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli, laivā ar savu
tēvu Cebedeju savus tīklus lāpam, un Viņš tos sauca.
22 Tad tie tūdaļ to laivu un savu tēvu atstājuši, Viņam
gāja pakaļ. **23** Un Jēzus izstaigāja visu Galileju, mācīdams
viņu baznīcās un sludinādams to priecas mācību no tās
valstības un dziedinādams tiem ļaudīm visas slimības un
visas vājības. **24** Un Viņa slava izpaudās pa visu Sīriju, un
pie Viņa atnesa visus neveselus, no dažādām sērgām un
sāpēm pārņemtus un velna apsēstus un mēnessērdzīgus
un melmeņu sērdzīgus, un Viņš tos darīja veselus. **25** Un
daudz ļaužu Viņam gāja pakaļ no Galilejas un no tām
desmit pilsētām un no Jeruzālemes un no Jūdu zemes un
no viņpus Jardānes.

5 Bet kad Viņš tos ļaudis redzēja, tad Viņš uzkāpa uz
kalnu un apsēdās, un Viņa mācekļi pie Viņa piestājās.
2 Un Savu muti atdarījis, Viņš tos mācīja un sacīja: **3**
"Svētīgi tie, kas garā nabagi, jo Debesu valstība viņiem
pieder. **4** Svētīgi tie, kam ir bēdas, jo tie taps iepriecināti.
5 Svētīgi tie lēnprātīgie, jo tie to zemi iemantos. **6** Svētīgi
tie, kas izsalkuši un kam slāpst pēc taisnības, jo tie taps
piepildīti. **7** Svētīgi tie sirdsžēlīgie, jo tie žēlastību dabūs.
8 Svētīgi tie sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs. **9** Svētīgi tie,
kas mieru tur, jo tie taps saukti Dieva bērni. **10** Svētīgi
tie, kas taisnības dēļ vajāti, jo Debesu valstība viņiem
pieder. **11** Svētīgi jūs esat, ja Manis dēļ jūs lamā un vajā
un visu ļaunu par jums runā, melodami. **12** Esat priecīgi
un līksmi, jo jūsu alga ir liela debesis; jo tā tie vajājuši tos

praviešus, kas priekš jums bijuši. **13** Jūs esat tās zemes
sāls; ja nu sāls nelietīga, ar ko tad to sālīs? Tā neder vairs
nekam, bet tikai ārā metama un no ļaudīm saminama.
14 Jūs esat tās pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā,
nevar būt apslēpta. **15** Tā arī sveci iededzinājis, neviens
to neliek apakš pūra, bet uz lukturi; tad tā visiem spīd,
kas ir namā. **16** Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā,
ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir
debesīs. **17** Nedomājiet, ka Es esmu nācis, atmest bauslību
un praviešus. Es neesmu nācis atmest, bet piepildīt. **18**
Jo patiesi, Es jums saku: tiekams debess un zeme zudīs,
nezudīs neviena, ne vismazākā rakstu zīmīte jeb raksta
galiņš no bauslības, tiekams viss notiek. **19** Tāpēc, ja
kas vienu no šiem vismazākiem baušļiem atmetīs un
ļaudis tā mācīs, tas taps dēvēts tas vismazākais Debesu
valstībā: bet ja kas darīs un mācīs, tas taps dēvēts liels
Debesu valstībā. **20** Jo Es jums saku: ja jūsu taisnība nav
labāka nekā to rakstu mācītāju un farizeju, tad jūs Debesu
valstībā nenāksiet. **21** Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir
sacīts: tev nebūs nokaut; un kas nokauj, tas būs sodāms
caur tiesu. **22** Bet Es jums saku: kas ar savu brāli dusmo,
tas būs sodāms caur tiesu; bet kas uz savu brāli saka:
raka(nevērtīgs)! Tas būs sodāms caur augsto tiesu; bet
kas saka: ģeķi(bezdievis)! Tas būs sodāms elles ugunī.
(Geenna g1067) **23** Tāpēc, kad tu savu dāvanu uz altāra
upurē un turpat atminies, ka tavam brālim kas ir pret
tevi, **24** Tad atstāj tur altāra priekšā savu dāvanu un noej,
saderies(izlīgsti) papriekš ar savu brāli, un tad nāc un
upurē savu dāvanu. **25** Esi labprātīgs savam pretiniekam

drīz, kamēr ar viņu vēl esi uz ceļa, ka pretinieks tevi
nenodod soģim, un soģis tevi nenodod sulainim, un tu
netopi iemests cietumā. **26** Patiesi, Es tev saku, tu no
turienes neiziesi, kamēr nenomaksāsi pēdējo artavu. **27**
Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts, tev nebūs laulību
pārkāpt. **28** Bet Es jums saku, ka ikviens, kas sievu uzskata,
to iekārodamies, tas ar viņu laulību jau pārkāpis savā
sirdī. **29** Bet ja tava labā acs tevi apgrēcina, izrauj to un
met nost; jo tas tev labāki, ka viens no taviem locekļiem
pazūd, nekā kad visa tava miesa top iemesta ellē. **(Geenna
g1067)** **30** Un ja tava labā roka tevi apgrēcina, nocērt to un
met nost; jo tas tev labāki, ka viens no taviem locekļiem
pazūd, nekā kad visa tava miesa top iemesta ellē. **(Geenna
g1067)** **31** Ir arī sacīts: kas no savas sievas šķirās, tas lai
tai dod šķiršanās grāmatu. **32** Bet Es jums saku: kas no
savas sievas šķirās bez vien maucības vainas dēļ, tas viņu
spiež laulību pārkāpt; un ja kas atšķirtu precē, tas pārkāpj
laulību. **33** Jūs vēl esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts:
tev nebūs nepatiesi zvērēt, bet Tam Kungam turēt, ko tu
zvērēdams esi solījis. **34** Bet Es jums saku, ka jums ne
pavisam nebūs zvērēt, nedz pie debess, jo tā ir Dieva goda
krēsls, **35** Nedz pie zemes, jo tā ir Viņa kāju pamesls, nedz
pie Jeruzālemes, jo tā ir tā lielā ķēniņa pilsēta. **36** Tev
arī nebūs zvērēt pie savas galvas, jo tu nespēji nevienu
matu ne baltu pataisīt ne melnu. **37** Bet jūsu vārds lai
ir: jā, jā! nē, nē! kas pāri par to, tas ir no ļauna. **38** Jūs
esat dzirdējuši, ka ir sacīts: aci pret aci un zobu pret
zobu. **39** Bet Es jums saku, ka jums nebūs pretī stāvēt tam
ļaunam, bet kas tevi vaigā sit labajā pusē, tam sniedz

arī otru. **40** Un kas ar tevi grib tiesāties un ņemt tavus
svārkus, tam palaid arī to uzvalku. **41** Un kas tevi dzen
vienu jūdzi, ar to paej divus. **42** Dod tam, kas tevi lūdz, un
neatraujies no tā, kas ko no tevis grib aizņemt. **43** Jūs esat
dzirdējuši, ka ir sacīts: tev būs savu tuvāko mīlēt un savu
ienaidnieku ienīdēt. **44** Bet Es jums saku: mīļojiet savus
ienaidniekus, svētījiet tos, kas jūs nolād, dariet labu tiem,
kas jūs ienīst, un lūdziet par tiem, kas jūs kaitina un vajā,
45 Ka jūs topat sava debesu Tēva bērni; jo Viņš liek Savai
saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār
taisniem un netaisniem. **46** Jo ja jūs tos vien mīļojiet, kas
jūs mīļo, kāda alga jums nākas? Vai muitnieki nedara
tāpat? **47** Un kad jūs sveicinājiet tikai savus brāļus, ko
teicamu jūs dariet? Vai muitnieki nedara tāpat? **48** Tāpēc
esat pilnīgi, tā kā jūsu Tēvs debesīs ir pilnīgs.

6 Ņemiet vērā, ka savas nabagu dāvanas nedodat cilvēku
priekšā, lai šie jūs redz; citādi jums nav nekādas algas pie
sava Tēva debesīs. **2** Kad tu nu nabagus apdāvini, tad
neliec savā priekšā trumetes pūst, tā kā tie liekuļi dara
baznīcās un ielās, lai no ļaudīm top godināti. Patiesi, Es
jums saku, tiem jau ir sava alga. **3** Bet kad tu nabagus
apdāvini, tad lai tava kreisā roka nezina, ko labā dara,
4 Tā ka tava dāvināšana paliek apslēpta; un tavs Tēvs,
kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās gaismā. **5** Un
kad tu Dievu lūdzi, tad neturies kā tie liekuļi, jo tiem
patīk stāvēt un Dievu lūgt baznīcās un ielu stūros, lai
no ļaudīm top redzēti. Patiesi, Es jums saku, tiem jau ir
sava alga. **6** Bet kad tu Dievu lūdzi, tad ej savā kambarī
un, savas durvis aizslēdzis, pielūdzi savu Tēvu slepenībā,

un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās
gaismā. 7 Bet Dievu lūdzot nepļāpājiet kā tie pagāni; jo
tie domā, ka tie savas pļāpāšanas dēļ top paklausīti. 8
Tad nu nepaliekat tiem līdzīgi; jo jūsu Tēvs gan zina, kā
jums vajag, pirms jūs Viņu lūdzat. 9 Tāpēc jums būs tā
lūgt: "Mūsu Tēvs debesīs. Svētīts lai top Tavs vārds. 10
Lai nāk Tava valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs tā
arī virs zemes. 11 Mūsu dienišķu maizi dod mums šodien.
12 Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam
saviem parādniekiem. 13 Un neievedi mūs kārdināšanā;
bet atpestī mūs no tā ļauna. Jo Tev pieder tā valstība un
tas spēks un gods mūžīgi. Āmen." 14 Jo kad jūs cilvēkiem
viņu noziegumus piedodat, tad jums jūsu Debesu Tēvs
arīdzan piedos. 15 Bet ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus
nepiedodat, tad jums jūsu Debesu Tēvs jūsu noziegumus
arī nepiedos. 16 Un kad jūs gavējat, tad neesat saīguši kā
tie liekuļi, jo tie dara savus vaigus nejaukus, lai ļaudīm kā
gavētāji izrādās. Patiesi, Es jums saku, tiem jau ir sava
alga. 17 Bet tu gavēdams svaidi savu galvu un mazgā
savu vaigu, 18 Ka tu nerādies ļaudīm gavēdams, bet
savam Tēvam, kas redz slepenībā. Un tavs Tēvs, kas redz
slepenībā, Tas tev to atmaksās gaismā. 19 Nekrājiet sev
mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā, un kur
zagļi rok un zog; 20 Bet krājiet sev mantas debesīs, kur
ne kodes ne rūsa tās nemaitā, un kur zagļi nerok un
nezog. 21 Jo kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds. 22 Acs
ir miesas spīdeklis; ja nu tava acs skaidra, tad visa tava
miesa būs gaiša. 23 Bet ja tava acs kaitīga, tad visa tava
miesa būs tumša. Ja nu tas gaišums iekš tevis ir tumsība,

cik liela būs tā tumsība pati? **24** Neviens diviem kungiem
nevar kalpot; jo tas vienu ienīdīs un otru mīlēs, jeb tas
vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot
Dievam un mantai. **25** Tāpēc Es jums saku: nezūdāties
savas dzīvības pēc, ko ēdīsiet un dzersiet; nedz arī par
savām miesām, ar ko ģērbsities. Vai dzīvība nav labāka
nekā barība? Un vai miesas nav labākas nekā drēbes? **26**
Skatāties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie pļauj, ne
tie sakrāj šķūņos, un jūsu Debesu Tēvs tos baro. Vai tad
jūs neesat daudz labāki nekā viņi? **27** Kurš jūsu starpā
savam mūžam var pielikt vienu olekti, jebšu tas tādēļ
bēdājās? **28** Un kāpēc jūs zūdāties apģērba dēļ? Mācaties
pie puķēm laukā, kā tās aug. Ne tās strādā, ne tās vērpj;
29 Tomēr Es jums saku, ka pat Salamans visā savā godībā
tā nav bijis apģērbts kā viena no tām. **30** Ja tad Dievs
tā ģērbj zāli laukā, kas šodien stāv un rītu krāsnī top
iemesta, vai tad ne daudz vairāk jūs? Ak jūs mazticīgie!
31 Tāpēc jums nebūs zūdīties nedz sacīt: ko ēdīsim, jeb ko
dzersim, jeb ar ko ģērbsimies? **32** Jo pēc visa tā pagāni
dzenās; jo jūsu Debesu Tēvs zina, ka jums visa tā vajag. **33**
Bet dzenaties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa
taisnības, tad jums visas šās lietas taps piemestas. **34**
Tāpēc nezūdāties nākošā rīta pēc, jo rītdiena pati par sevi
zūdīsies. Ir diezgan, ka ikvienai dienai savas pašas bēdas.

7 Netiesājiet, lai jūs netopat tiesāti. **2** Jo ar kādu tiesu jūs
tiesājiet, jūs tapsiet tiesāti, un ar kādu mēru jūs mērojiet,
jums taps atmērots. **3** Un ko tu redzi skabargu sava brāļa
acī, bet baļķi savā acī tu nenomani? **4** Jeb kā tu sacīsi uz
savu brāli: laid, es izvilkšu to skabargu no tavas acs, - un

redzi, baļķis ir tavā paša acī? **5** Tu liekuli, velc papriekš
to baļķi no savas acs un tad pielūko izvilkt to skabargu
no sava brāļa acs. **6** Nedodiet to svētumu suņiem un
nemetiet savas pērles cūkām priekšā, ka tās ar savām
kājām viņas nesamin un atgriezdamās jūs nesaplosa. **7**
Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet;
klaudziniet, tad jums taps atvērts. **8** Jo ikviens, kas lūdzās,
dabū, un kas meklē, atrod, un tam, kas klaudzina, top
atvērts. **9** Jeb kurš cilvēks ir jūsu starpā, kas savam dēlam,
kad tas maizes lūdzās, dotu akmeni? **10** Jeb kad tas zivi
lūdzās, tam dotu čūsku? **11** Ja tad jūs, ļauni būdami, zināt
saviem bērniem dot labas dāvanas, vai jo vairāk jūsu
Tēvs debesīs nedos laba tiem, kas Viņu lūdz? **12** Tad nu
visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī
jūs viņiem. Jo šī ir tā bauslība un tie pravieši. **13** Ieejat
caur tiem šauriem vārtiem, jo tie vārti ir plati un tas
ceļš ir plats, kas aizved uz pazušanu, un to ir daudz, kas
caur tiem ieiet. **14** Un tie vārti ir šauri un šaurs tas ceļš,
kas aizved uz dzīvību, un to ir maz, kas to atrod. **15** Bet
sargājieties no tiem viltīgiem praviešiem, kas pie jums
nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki. **16**
Pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt. Kas var lasīt vīnogas
no ērkšķiem, jeb vīģes no dadžiem? **17** Tāpat ikkatrs
labs koks nes labus augļus, bet nelāga koks nes nelabus
augļus. **18** Labs koks nevar nest nelabus augļus, un nelāga
koks nevar nest labus augļus. **19** Ikkatrs koks, kas nenes
labus augļus, top nocirsts un ugunī iemests. **20** Tāpēc pēc
viņu augļiem jums tos būs pazīt. **21** Ne ikkatrs, kas uz
Mani saka: Kungs! Kungs! ieies Debesu valstībā; bet tas,

kas Mana debes'Tēva prātu dara. 22 Daudzi uz Mani sacīs
tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā vārdā neesam
nākošas lietas sludinājuši? Vai mēs Tavā vārdā neesam
velnus izdzinuši? Vai mēs Tavā vārdā neesam daudz
varenus darbus darījuši? 23 Un tad Es tiem it skaidri
sacīšu: Es nekad jūs neesmu pazinis; ejat nost no Manis,
jūs ļaundarītāji. 24 Tāpēc ikvienu, kas šos Manus vārdus
dzird un dara, to Es līdzināšu kādam gudram vīram, kas
savu namu uztaisījis uz klints kalna. 25 Kad nu stiprs
lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un piesitās pie
tā nama, tad tas tomēr neapgāzās; jo tas bija uztaisīts
uz klints. 26 Un ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un
nedara, tas taps līdzināts ģeķim, kas savu namu uztaisījis
uz smiltīm. 27 Kad nu stiprs lietus lija un straumes nāca
un vēji pūta un sitās pie tā nama, tad tas apgāzās un
gāja viss postā." 28 Un notikās, kad Jēzus šos vārdus bija
beidzis, tad tie ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību. 29 Jo
Viņš tos mācīja tā kā pats varenais, un nekā tie rakstu
mācītāji.

8 Un kad Viņš no kalna nogāja, tad daudz ļaužu Viņam
staigāja pakaļ. 2 Un redzi, viens spitālīgs vīrs nāca, un
Viņa priekšā metās zemē un sacīja: "Kungs, ja Tu gribi,
Tu mani gan vari šķīstīt." 3 Un Jēzus roku izstiepis
viņu aizskāra un sacīja: "Es to gribu, topi šķīsts!" Un
tūdaļ tas tapa šķīsts no savas spitālības. 4 Un Jēzus uz
to sacīja: "Pielūko un nesaki to nevienam, bet noej un
rādies priesterim un upurē to dāvanu, ko Mozus pavēlējis,
tiem par liecību." 5 Bet kad Jēzus Kapernaūmā iegāja,
tad viens virsnieks nāca pie Viņa, To lūdza 6 Un sacīja:

“Kungs, mans kalps guļ melmeņu sērdzīgs mājās un cieš
lielas mokas.” **7** Un Jēzus uz to sacīja: “Es gribu nākt un
to veselu darīt.” **8** Un tas virsnieks atbildēja un sacīja:
“Kungs, es neesmu cienīgs, ka Tu nāci apakš mana jumta,
bet saki vienu vārdu, tad mans kalps kļūs vesels. **9** Jo arī es
esmu cilvēks apakš valdīšanas, un apakš manis ir karavīri;
un kad es vienam saku: Ej! Tad viņš iet, - un otram: Nāc
šurp! Tad viņš nāk, - un savam kalpam: Dari to! Tad viņš
dara.” **10** Kad Jēzus to dzirdēja, tad Viņš brīnījās un sacīja
uz tiem, kas Viņam staigāja pakaļ: “Patiesi, Es jums saku,
ka iekš Israēla Es neesmu atradis tādu ticību. **11** Bet Es
jums saku, ka daudzi nāks no rīta un no vakara puses un
sēdēs ar Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu Debesu valstībā. **12**
Bet tie valstības bērni taps izstumti galējā tumsībā; tur
būs kaukšana un zobu trīcēšana.” **13** Un Jēzus sacīja uz to
virsnieku: “Ej, lai tev notiek, kā tu ticējis.” Un viņa kalps
palika vesels tanī pašā stundā. **14** Un Pētera namā nācis,
Jēzus redzēja viņa sievas māti ar drudzi guļam. **15** Un Tas
satvēra viņas roku, tad drudzis no viņas atstājās, un viņa
uzcēlusies tiem kalpoja. **16** Un kad vakars metās, tad tie
atveda pie Viņa daudz velna apsēstus, un Viņš izdzina tos
garus caur vārdu un dziedināja visus sērdzīgos; **17** Ka
piepildītos, ko pravietis Jesaja runājis sacīdams: “Viņš
ņēma uz sevi mūsu vājības un nesa mūsu sērgas.” **18** Bet
lielus ļaužu pulkus pie Sevis redzēdams, Jēzus pavēlēja uz
otru malu pārcelties. **19** Un viens rakstu mācītājs atnāca
un uz Viņu sacīja: “Mācītāj, es Tev iešu pakaļ, kurp Tu
iesi.” **20** Un Jēzus uz to sacīja: “Lapsām ir alas un putniem
apakš debess ir ligzdas, bet Tam Cilvēka Dēlam nav, kur

likt Savu galvu.” **21** Un cits no Viņa mācekļiem uz Viņu
sacīja: “Kungs, vēli man papriekš noiet un aprakt savu
tēvu.” **22** Bet Jēzus uz to sacīja: “Nāc Man pakaļ, un lai
miroņi savus miroņus paši aprok.” **23** Un Viņš iekāpa
laivā un Viņa mācekļi Viņam gāja līdz. **24** Un redzi, liela
vētra pacēlās jūrā, ka laiva viļņiem tapa pārņemta, un
Viņš gulēja. **25** Un tie mācekļi piegājuši Viņu modināja un
sacīja: “Kungs, palīdzi mums, mēs grimstam!” **26** Un Viņš
uz tiem sacīja: “Jūs mazticīgie, kam esat tik bailīgi?” Un
Viņš cēlās, apsauca vēju un jūru, tad palika it klusu. **27**
Bet tie cilvēki brīnīdamies sacīja: “Kas Tas tāds, ka vēji un
jūra Tam paklausa?” **28** Un otrā jūrmalā nākot Ģerģesiešu
tiesā Viņu sastapa divi velna apsēsti, no kapiem nākdami,
ļoti nikni, tā ka neviens nedrīkstēja pa to ceļu staigāt. **29**
Un redzi, tie brēkdami sacīja: “Kas mums ar Tevi, Jēzu, Tu
Dieva Dēls? Vai Tu esi nācis priekšlaikus, mūs mocīt?” **30**
Bet tālu no viņiem bija liels cūku pulks ganībā. **31** Un tie
velni Viņam lūdza un sacīja: “Ja Tu mūs izdzen, tad atvēli
mums, ieskriet tai cūku pulkā.” **32** Un Viņš uz tiem sacīja:
“Ejat!” Un izbēguši tie ieskrēja tai cūku pulkā, un redzi,
viss cūku pulks iegāzās no kraujas jūrā un noslīka ūdenī.
33 Un tie gani bēga un nākuši pilsētā pasludināja visu to
un, kas ar tiem apsēstiem bija noticis. **34** Un redzi, visa
pilsēta izgāja Jēzum pretī. Un kad tie Viņu redzēja, tad tie
lūdza, ka Viņš aizietu no viņu robežām.

9 Un laivā kāpis Viņš cēlās pāri un nāca Savā pilsētā. **2**
Un lūk, pie Viņa atnesa melmeņu sērdzīgu, tas gulēja
gultā. Kad nu Jēzus redzēja viņu ticību, tad Viņš sacīja uz
to melmeņu sērdzīgo: “Ņemies drošu sirdi, Mans dēls,

tavi grēki tev piedoti." **3** Un lūk, kādi no tiem rakstu
mācītājiem runāja paši pie sevis: "Šis zaimo Dievu." **4** Un
Jēzus redzēja viņu domas un sacīja: "Kāpēc jūs domājiet
ļaunu savās sirdīs? **5** Kas ir vieglāki? Vai sacīt: "Tev tavi
grēki top piedoti," Vai sacīt: "Celies un staigā?" **6** Bet
lai jūs zināt, Tam Cilvēka Dēlam varu esam virs zemes
grēkus piedot," (tad Viņš uz to melmeņu sērdzīgo sacīja:)
"Celies, ņem savu gultu un ej uz mājām." **7** Un viņš cēlās
un gāja mājās. **8** Kad tie ļaudis to redzēja, tad tie brīnījās
un teica Dievu, kas tādu varu cilvēkiem devis. **9** Un kad
Jēzus no turienes aizgāja, tad Viņš redzēja vienu cilvēku
pie muitas būdas sēžam, vārdā Mateju (jeb: Levi), un uz
to sacīja: "Nāc Man pakaļ." Un tas cēlās un gāja Viņam
pakaļ. **10** Un notikās, Tam pie galda sēžot viņa namā,
redzi, daudz muitnieku un grēcinieku nāca un sēdēja līdz
ar Jēzu un Viņa mācekļiem pie galda. **11** Kad tie farizeji to
redzēja, tad tie sacīja uz Viņa mācekļiem: "Kāpēc jūsu
mācītājs ēd ar muitniekiem un grēciniekiem?" **12** Bet to
dzirdējis Jēzus uz tiem sacīja: 'Veseliem ārsta nevajag, bet
neveseliem. **13** Tad ejat nu un mācaties, kas tas ir: "Man
patīk žēlastība un ne upuris!" Jo Es neesmu nācis, taisnus
aicināt pie atgriešanās no grēkiem, bet grēciniekus." **14**
Tad Jāņa mācekļi pie Viņa nāca un sacīja: "Kāpēc mēs un
tie farizeji tik daudz gavējam, un Tavi mācekļi negavē?"
15 Un Jēzus uz tiem sacīja: "Vai kāzu ļaudis var bēdāties,
kamēr brūtgāns pie viņiem? Bet nāks dienas, kad tas
brūtgāns viņiem būs atņemts, un tad tie gavēs. **16** Un
neviens nelāpa vecas drēbes ar jaunas vadmalas ielāpu,
jo tas ielāps noplīst no tām drēbēm un plīsums paliek

lielāks. **17** Un jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos, citādi
tie trauki plīst, un vīns izgāžas, un tie trauki iet bojā.
Bet jaunu vīnu lej jaunos traukos, tad abi kopā paliek
veseli." **18** Un Viņam ar tiem tā runājot, redzi, viens
virsnieks nāca un Viņa priekšā metās zemē un sacīja:
"Mana meita nupat nomirusi, bet nāc un liec Savu roku
uz viņu, tad tā taps dzīva." **19** Un Jēzus piecēlies gāja
tam pakaļ ar Saviem mācekļiem. **20** (Un redzi, viena
sieva, kas divpadsmit gadus bijusi asins sērdzīga, nāca no
aizmugures un aizskāra Viņa drēbju vīli. **21** Jo tā sacīja
pati pie sevis: "Kaut vien Viņa drēbes varētu aizskart, tad
es paliktu vesela." **22** Tad Jēzus atgriezās un to ieraudzījis
sacīja: "Ņemies drošu sirdi, Mana meita! Tava ticība tev
palīdzējusi." Un tā sieva palika vesela tanī pašā stundā.)
23 Kad nu Jēzus tā virsnieka namā nāca un redzēja tos
stabulniekus un to ļaužu troksni, **24** Tad Viņš uz tiem
sacīja: "Atkāpjaties! Jo tā meitene nav mirusi, bet guļ."
Bet tie par Viņu smējās. **25** Bet kad tas ļaužu pulks bija
izdzīts, tad Viņš gāja iekšā un to satvēra pie rokas. Tad tā
meitiņa cēlās augšām. **26** Un šī slava tapa daudzināta pa
visu to zemi. **27** Un kad Jēzus no turienes aizgāja, tad divi
akli Viņam nāca pakaļ brēkdami un sacīdami: "Tu Dāvida
dēls, apžēlojies par mums!" **28** Un Viņam namā ieejot tie
aklie piestājās, un Jēzus uz tiem sacīja: "Vai jūs ticat, ka Es
spēju to darīt?" Tie uz Viņu sacīja: "Ticam gan, Kungs."
29 Tad Tas aizskāra viņu acis sacīdams: "Lai jums notiek
pēc jūsu ticības." **30** Un viņu acis tapa atvērtas. Un Jēzus
tiem stipri aizliedza un sacīja: "Pielūkojiet, ka neviens to
nedabū zināt." **31** Bet tie aizgājuši Viņu izslavēja pa visu

to zemi. 32 Kad nu tie bija aizgājuši, redzi, tad pie Viņa
atnesa cilvēku, kas bija mēms un velna apsēsts. 33 Un kad
velns bija izdzīts, tad tas mēmais runāja. Un tie ļaudis
brīnījās un sacīja: "Tas vēl nekad iekš Israēla nav redzēts."
34 Bet tie farizeji sacīja: "Viņš izdzen velnus caur velnu
virsnieku." 35 Un Jēzus gāja apkārt pa visām pilsētām un
miestiem, mācīdams viņu baznīcās un sludinādams to
priecas mācību no Tās Valstības un dziedinādams tiem
ļaudīm visas sērgas un visas vājības. 36 Un kad Viņš tos
ļaužu pulkus redzēja, tad Viņam sirds par tiem iežēlojās,
jo tie bija izklīduši un pamesti, kā avis, kam nav gana.
37 Tad Viņš uz Saviem mācekļiem sacīja: "Pļaujama gan
daudz, bet maz pļāvēju. 38 Tāpēc lūdziet tā pļaujamā
Kungu, lai izdzen strādniekus Savā pļaujamā."

10 Un Savus divpadsmit mācekļus pieaicinājis, Viņš tiem
deva varu pār nešķīstiem gariem, tos izdzīt un dziedināt
visas sērgas un visas vājības. 2 Bet to divpadsmit apustuļu
vārdi ir šie: tas pirmais Sīmanis, kas top saukts Pēteris,
un Andrejs, viņa brālis; Jēkabs, Cebedeja dēls, un Jānis,
viņa brālis; 3 Filips un Bērtulis, Toms un Matejs, tas
muitnieks, Jēkabs, Alfeja dēls, un Lebejs ar pavārdu
Taddejs; 4 Sīmanis no Kānas un Jūdas Iskariots, kas
Viņu arī nodeva. 5 Šos divpadsmit Jēzus izsūtīja, tiem
pavēlēdams un sacīdams: "Nenoejat uz pagānu ceļu un
neieejat Samariešu pilsētā. 6 Bet ejat visvairāk pie tām
pazudušām avīm no Israēla cilts. 7 Bet izgājuši pasludiniet
un sakiet: "Debesu valstība ir tuvu klāt nākusi." 8
Dziedinājiet sērdzīgus, šķīstiet spitālīgus, uzmodinājiet
mirušus, izdzeniet velnus. Bez maksas to esat dabūjuši,

bez maksas to dodiet. **9** Neiegādājieties zelta nedz sudraba
nedz vara savās jostās, **10** Ne kulīti uz ceļu, nedz divus
svārkus, nedz kurpes, nedz zizli, jo strādniekam sava
barība nākas. **11** Un kurā pilsētā jeb miestā jūs nāksiet,
izmeklējat, kas tur vērts, un tur paliekat, tiekams jūs no
turienes iziesiet. **12** Un namā iegājuši sveicināt to. **13** Un
ja tas nams ir vērts, tad jūsu miers pār to nāks, bet ja
tas nav vērts, tad jūsu miers pie jums atkal atgriezīsies.
14 Un ja kas laban jūs negrib uzņemt nedz klausīt jūsu
vārdus, tad izejat no tā nama vai no tās pilsētas, un
nokratiet pīšļus no savām kājām. **15** Patiesi, Es jums saku:
"Sodomas un Gomoras zemei vieglāki nāksies soda dienā
nekā tādai pilsētai." **16** Redzi, Es jūs sūtu kā avis vilku
starpā; tāpēc esat gudri kā čūskas un bez viltus kā baloži.
17 Bet sargājaties no cilvēkiem, jo tie jūs nodos savās
tiesās un jūs šaustīs savās baznīcās. **18** Un jūs tapsiet
vesti Manis dēļ valdnieku un ķēniņu priekšā, viņiem un
tiem pagāniem par liecību. **19** Kad tie nu jūs nodos, tad
nebēdājaties, kā un ko jūs runāsiet, jo tanī pašā stundā
jums taps dots, kas jums jārunā. **20** Jo jūs neesat tie
runātāji, bet jūsu Tēva Gars ir tas runātājs iekš jums. **21**
Bet tur brālis brāli nodos pie nāves un tēvs dēlu; un bērni
celsies pret vecākiem un tos nonāvēs. **22** Un jūs būsiet
ienīdēti no visiem Mana Vārda dēļ. Bet kas pastāv līdz
galam, tas taps izglābts. **23** Bet kad tie jūs vajā šinī pilsētā,
tad bēgat uz citu. Patiesi, Es jums saku: jūs nebūsiet vēl
izstaigājuši Israēla pilsētas, tiekams Tas Cilvēka Dēls nāks.
24 Māceklis nav augstāks pār savu mācītāju, nedz kalps
pār savu kungu. **25** Tas ir māceklim gan, kad tas top kā

viņa mācītājs, un kalps kā viņa kungs; kad tie to nama
kungu saukuši (par) Belcebulu, tad jo vairāk viņa saimi.
26 Tāpēc nebīstaties no tiem. Jo nekas nav apslēpts, kas
nenāks gaismā, nedz slepens, kas netaps zināms. **27** Ko
Es jums saku tumsībā, to runājat gaismā; un kas jums
klusiņām sacīts ausi, to sludinājiet uz jumtiem. **28** Un
nebīstaties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar
nokaut; bet bīstaties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli
var nomaitāt ellē. **(Geenna g1067)** **29** Vai divi zvirbuļi netop
pirkti par vienu artavu? Un neviens no tiem nekrīt zemē
bez jūsu Tēva. **30** Bet arī jūsu galvas mati visi ir skaitīti.
31 Tāpēc nebīstaties: jūs esat labāki nekā daudz zvirbuļi.
32 Tad nu ikkatru, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā,
to arī Es apliecināšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesis.
33 Bet kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, to Es arīdzan
aizliegšu Sava Tēva priekšā, kas ir debesīs. **34** Nedomājiet,
ka Es esmu nācis, mieru atnest virs zemes; Es neesmu
nācis, mieru atnest, bet zobenu. **35** Es esmu nācis, cilvēku
savest ienaidā ar viņa tēvu, un meitu ar viņas māti, un
vedeklu ar viņas vīra māti. **36** Un cilvēka ienaidnieki
būs viņa paša mājas ļaudis. **37** Kas tēvu un māti vairāk
mīļo nekā Mani, tas Manis nav vērts, un kas dēlu vai
meitu vairāk mīļo nekā Mani, tas Manis nav vērts. **38**
Un kas savu krustu uz sevi neņem un Man neiet pakaļ,
tas Manis nav vērts. **39** Kas savu dzīvību atrod, tam tā
zudīs, un kam Manis dēļ dzīvība zūd, tas to atradīs. **40**
Kas jūs uzņem, tas Mani uzņem, un kas Mani uzņem,
tas uzņem To, kas Mani sūtījis. **41** Kas pravieti uzņem
pravieša vārdā, tas pravieša algu dabūs; un kas taisnu

uzņem taisnā vārdā, tas taisnā algu dabūs. **42** Un kas
vienu no šiem vismazākiem dzirdinās tikai ar vienu biķeri
auksta ūdens, tāpēc ka tam ir mācekļa vārds, patiesi, Es
jums saku, tam sava alga nezudīs."

11 Un notikās pēc tam, kad Jēzus Saviem divpadsmit
mācekļiem tās pavēles bija devis, tad Viņš no turienes
aizgāja, mācīt un sludināt viņu pilsētās. **2** Un kad Jānis
cietumā par Kristus darbiem dzirdēja, tad viņš sūtīja
divus no saviem mācekļiem, **3** Un tam lika sacīt: "Vai Tu
esi Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu gaidīt?" **4**
Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Noejat un atsakāt
Jānim, ko jūs dzirdat un redzat: **5** Akli redz, tizli iet,
spitālīgi top šķīsti, kurli dzird, miroņi ceļas augšām, un
nabagiem prieka vēsts top sludināta. **6** Un svētīgs ir, kas
pie Manis neapgrēcinās." **7** Kad tie nu aizgāja, tad Jēzus
iesāka runāt uz tiem ļaudīm par Jāni: "Ko jūs esat izgājuši
tuksnesī skatīties? Vai kādu niedri, ko vējš šurpu turpu
šauba? **8** Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai kādu cilvēku
mīkstās drēbēs? Redziet, kas mīkstas drēbes valkā, tie
ir ķēniņu namos. **9** Jeb ko jūs esat izgājuši redzēt? Vai
kādu pravieti? Tiešām, Es jums saku, tas arī augstāks
nekā pravietis. **10** Jo šis ir tas, par ko rakstīts: "Redzi,
Es sūtu Savu eņģeli Tavā priekšā, kam ceļu priekš Tevis
būs sataisīt." **11** Patiesi, Es jums saku: "No tiem, kas
no sievām dzimuši, neviens nav cēlies, kas lielāks nekā
Jānis, tas Kristītājs; bet tas mazākais Debesu valstībā
ir lielāks pār viņu. **12** Bet no Jāņa tā Kristītāja laika
līdz tagad Debesu valstībā ar varu laužas iekšā; un tie
varas darītāji to rauj. **13** Jo visi pravieši un bauslība līdz

Jānim sludinājuši par to, kas bija nākams. **14** Un ja jūs
gribat pieņemt: viņš ir Elija, kam bija jānāk. **15** Kam ausis
dzirdēt, tas lai dzird. **16** Bet kam Es šo cilti līdzināšu?
Tā ir līdzinājama bērniem, kas sēž uz tirgus un sauc uz
saviem biedriem **17** Un saka: "Mēs jums stabulējuši un
jūs neesat dejojuši, mēs jums raudu dziesmas dziedājuši,
un jūs neesat raudājuši." **18** Ja Jānis ir nācis, ne ēdis,
ne dzēris; un tie saka: "Viņam ir velns." **19** Tas Cilvēka
Dēls ir nācis, ēd un dzer; un tie saka: "Redzi, kāds rijējs
un vīna plītnieks, muitnieku un grēcinieku draugs;" un
gudrība top taisnota no saviem bērniem." **20** Tad Viņš
iesāka tās pilsētas rāt, kur Viņa brīnumi visvairāk bija
notikuši, ka tās no grēkiem nebija atgriezušās. **21** "Vai
tev, Horacin! Vai tev, Betsaida! Jo kad Tirū vai Sidonā tie
brīnumi būtu notikuši, kas pie jums notikuši, tad tie jau
sen no grēkiem būtu atgriezušies maisos un pelnos. **22**
Tomēr Es jums saku, ka Tirum un Sidonai vieglāki būs
soda dienā, nekā jums. **23** Un tu Kapernaūma, kas līdz
debesīm esi paaugstināta, tu līdz ellei tapsi nogāzta; jo
kad Sodomā tie brīnumi būtu notikuši, kas iekš tevis
notikuši, tad viņa vēl šodien stāvētu. **(Hadēs g86)** **24** Tomēr
Es jums saku, ka Sodomas zemei vieglāki būs soda dienā,
nekā tev." **25** Tanī pašā laikā Jēzus atbildēja un sacīja:
"Es Tev pateicos, Tēvs, debesu un zemes Kungs, ka Tu
šīs lietas esi slēpis gudriem un prātniekiem, un tās esi
zināmas darījis bērniem. **26** Patiesi, Tēvs, jo tā Tavs labais
prāts ir noticis Tavā priekšā. **27** Visas lietas Man ir iedotas
no Mana Tēva, un neviens nepazīst To Dēlu, kā vien Tas
Tēvs, un neviens nepazīst To Tēvu kā vien Tas Dēls, un

kam Tas Dēls to grib darīt zināmu. **28** Nāciet šurp pie
Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu
atvieglināt. **29** Ņemiet uz sevi Manu jūgu un mācaties no
Manis; jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad
jūs atradīsiet atvieglošanu savām dvēselēm. **30** Jo Mans
jūgs ir laipnīgs, un Mana nasta viegla."

12 Tanī laikā Jēzus staigāja svētdienā caur labību; un
Viņa mācekļi bija izsalkuši un sāka vārpas plūkt un ēst. **2**
Bet tie farizeji, to redzēdami, uz Viņu sacīja: "Redzi, Tavi
mācekļi dara, ko svētdienā darīt nav brīvi." **3** Un Viņš
uz tiem sacīja: "Vai jūs neesat lasījuši, ko Dāvids darījis,
kad viņš bija izsalcis līdz ar tiem, kas pie viņa bija? **4** Ka
viņš ir Dieva namā gājis un tās noliktās maizes ēdis, ko
ēst nebija brīvi, ne viņam, ne tiem, kas pie viņa bija, bet
priesteriem vien? **5** Jeb vai jūs bauslībā neesat lasījuši,
ka priesteri svētdienās svētdienu Dieva namā pārkāpj
un ir nevainīgi? **6** Bet Es jums saku, ka Tas kas šeitan, ir
lielāks, nekā tas Dieva nams. **7** Bet kad jūs zinātu, kas
tas ir: "Man patīk sirds žēlastība un ne upuris," tad jūs
šos nevainīgos nebūtu notiesājuši. **8** Jo Tas Cilvēka Dēls
ir arī svētdienas kungs." **9** Un Viņš no turienes izgājis
nāca viņu baznīcā. **10** Un redzi, tur bija cilvēks, tam bija
sakaltusi roka, un tie Viņam vaicāja, sacīdami: "Vai brīvi
svētdienā dziedināt?" Ka tie Viņu apsūdzētu. **11** Bet Viņš
uz tiem sacīja: "Kurš cilvēks būs jūsu starpā, kam ir viena
avs, un kad tā svētdienā iekrīt bedrē, vai tas to nesatvers
un neizvilks ārā? **12** Vai tad nu cilvēks nav daudz labāks,
nekā avs? Tāpēc ir brīvi, svētdienā labu darīt." **13** Tad
Viņš uz to cilvēku sacīja: "Izstiepi savu roku!" Un viņš

to izstiepa. Tad tā viņam palika atkal vesela kā tā otra.
14 Tad tie farizeji izgāja un aprunājās pret Viņu, kā tie
To nomaitātu. **15** Bet Jēzus to nomanīdams aizgāja no
turienes. Un daudz ļaužu Viņam gāja pakaļ, un Viņš tos
visus dziedināja. **16** Un Viņš tiem piekodināja, ka tie
Viņu nedarītu zināmu. **17** Ka piepildītos, ko pravietis
Jesaja runājis, sacīdams: **18** "Redzi, Mans kalps, ko Es
izredzējies, un Mans mīļais, pie kā Manai dvēselei labs
prāts; Es likšu uz Viņu Savu Garu, un Tas pasludinās
tautām tiesu. **19** Ne Viņš bārsies, ne brēks, un neviens
nedzirdēs uz ielām Viņa balsi. **20** Ielūzušu niedri Viņš
nesalauzīs, un kvēlošu dakti Viņš neizdzēsīs, tiekams
Viņš tiesai dos uzvarēšanu. **21** Un tautas cerēs uz Viņa
vārdu." **22** Tad viens velna apsēsts pie Viņa tapa novests,
akls un mēms būdams. Un Viņš to darīja veselu, tā ka tas
aklais un mēmais runāja un redzēja. **23** Un visi ļaudis
iztrūkās un sacīja: "Vai Šis nav Dāvida dēls?" **24** Bet tie
farizeji to dzirdēdami, sacīja: "Šis velnus neizdzen, kā
tik vien caur Belcebulu, velnu virsnieku." **25** Bet Jēzus
viņu domas nomanījis, uz tiem sacīja: "Ikviena valsts, kas
savā starpā ienaidā, tā aiziet postā, un ikkatra pilsēta vai
nams, kas savā starpā ienaidā, nevar pastāvēt. **26** Ja nu
sātans sātanu izdzen, tad viņš ir ienaidā ar sevi pašu; kā
tad viņa valsts var pastāvēt? **27** Un ja Es caur Belcebulu
velnus izdzenu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzen? Tāpēc
tie būs jūsu tiesātāji. **28** Bet ja Es caur Dieva Garu velnus
izdzenu, tad Deva valstība jau pie jums atnākusi. **29** Jeb
kā kas var ieiet tā stiprā namā un paņemt viņa lietas, ja
tas papriekš to stipro nesaista? Un tad tas viņa namu

aplaupīs. **30** Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani, un kas ar
Mani nesakrāj, tas izkaisa. **31** Tāpēc Es jums saku: ikkatru
grēku un ikkatru zaimošanu cilvēkiem piedos, bet Tā
Gara zaimošana cilvēkiem netaps piedota. **32** Un kas ko
runā pret To Cilvēka Dēlu, tam tas taps piedots; bet kas ko
runā pret Svēto Garu, tam netaps piedots nedz šinī, nedz
nākošā mūžā. **(aiōn g165)** **33** Ņemiet labu koku, tad arī viņa
augļi būs labi, vai ņemiet nelāga koku, tad arī tie augļi būs
nelabi; jo koks top pazīts pie saviem augļiem. **34** Jūs odžu
dzimums, kā jūs varat ko laba runāt, ļauni būdami? Jo no
sirds pilnības mute runā. **35** Labs cilvēks no labas sirds
mantas izdod labu, un ļauns cilvēks no ļaunas mantas
izdod ļaunu. **36** Bet Es jums saku, ka par ikkatru veltīgu
vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild soda dienā. **37**
Jo pēc saviem vārdiem tu tapsi taisnots, un pēc saviem
vārdiem tu tapsi pazudināts." **38** Tad kādi no rakstu
mācītājiem un farizejiem atbildēja un sacīja: "Mācītāj,
mēs no tevis kādu zīmi gribam redzēt." **39** Bet Viņš
atbildēja un uz tiem sacīja: "Nikna un laulību pārkāpēja
tauta meklē zīmi; un viņai nekāda zīme netaps dota, kā
vien pravieša Jonas zīme. **40** Jo kā Jona trīs dienas un
trīs naktis bija lielas jūras zivs vēderā, tā arī Tas Cilvēka
Dēls trīs dienas un naktis būs zemes klēpī. **41** Ninivieši
celsies soda dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo tie no
grēkiem ir atgriezušies uz Jonas sludināšanu, un redzi,
šeit ir vairāk, nekā Jona. **42** Tā ķēniņiene no dienvidu
puses celsies soda dienā pret šo cilti un to pazudinās; jo
tā no pasaules gala ir nākusi, Salamana gudrību dzirdēt;
un redzi, šeit ir vairāk nekā Salamans. **43** Bet kad tas

nešķīstais gars no cilvēka izgājis, tad tas pārstaigā sausas
vietas un meklē dusu, un to neatrod. 44 Tad tas saka:
es gribu atpakaļ griezties uz savu namu, no kurienes es
izgājis; un kad viņš nāk, tad tas to atrod tukšu, ar slotām
mēztu un izpušķotu. 45 Tad tas noiet un ņem pie sevis
septiņus garus, kas jo niknāki nekā viņš pats, un tur iekšā
nākuši tie tur dzīvo, un pēc ar to cilvēku paliek niknāki
nekā papriekš. Tāpat arī notiks šai ļaunai tautai." 46 Un
Viņam tā uz tiem ļaudīm vēl runājot, redzi, Viņa māte un
viņa brāļi stāvēja ārā, meklēdami viņu bildināt. 47 Un
kāds uz Viņu sacīja: "Redzi, Tava māte un Tavi brāļi stāv
ārā, meklēdami Tevi bildināt." 48 Un Viņš atbildēdams
sacīja tam, kas Viņam to teica: "Kas ir Mana māte, un
kas ir Mani brāļi?" 49 Un Savu roku izstiepis pār Saviem
mācekļiem, Viņš sacīja: "Redzi, Mana māte un Mani brāļi!
50 Jo kas Mana debesu Tēva prātu darīs, tas ir Mans brālis
un Mana māsa un Mana māte."

13 Tanī dienā Jēzus no nama izgājis, apsēdās jūrmalā.
2 Un daudz ļaužu pie viņa sapulcējās, tā ka Viņš laivā
iekāpis tur atsēdās, un visi tie ļaudis stāvēja malā. 3
Un Viņš uz tiem daudz runāja caur līdzībām un sacīja:
"Redzi, sējējs izgāja sēt. 4 Un viņam sējot cita sēkla krita
ceļmalā; un putni nāca un to apēda. 5 Un cita krita uz
akmenāju, kur tai nebija daudz zemes; un tā tūdaļ uzdīga,
tāpēc ka tai nebija dziļas zemes. 6 Bet kad saule bija
uzlēkusi, tad tā savīta un nokalta, tāpēc ka viņai nebija
saknes. 7 Bet cita krita starp ērkšķiem, un ērkšķi uzauga
un to apmāca. 8 Bet cita krita uz labu zemi un nesa
augļus, cita simtkārtīgus un cita sešdesmitkārtīgus un cita

trīsdesmitkārtīgus. **9** Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird.” **10**
Un tie mācekļi piegājuši uz Viņu sacīja: “Kādēļ Tu uz tiem
runā caur līdzībām?” **11** Bet Viņš atbildēja un uz tiem
sacīja: “Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus,
bet tiem tas nav dots. **12** Jo kam ir, tam taps dots, un tam
būs pārlieku; bet kam nav, no tā taps atņemts arī tas, kas
tam ir. **13** Tāpēc Es uz tiem runāju caur līdzībām, lai tie
redzēdami neredz, un dzirdēdami nedzird, nedz saprot.
14 Un pie tiem pravieša Jesajas vārdi piepildās, kas saka:
“Ausīm jūs dzirdēsiet, bet nesapratīsiet; un redzēdami
jūs redzēsiet, bet nenomanīsiet. **15** Jo šo ļaužu sirds ir
palikusi cieta, un ar ausīm tie ir pakurli un savas acis
tie aizdarījuši, ka tie acīm neredz un ausīm nedzird un
sirdī nesaprot, un neatgriežas, ka Es tos dziedinātu.” **16**
Bet svētīgas ir jūsu acis, jo tās redz, un jūsu ausis, jo tās
dzird. **17** Jo patiesi, Es jums saku, ka daudz pravieši un
taisni ir vēlējušies redzēt, ko jūs redzat, un nav redzējuši,
un dzirdēt, ko jūs dzirdat, un nav dzirdējuši. **18** Tad
nu klausāties jūs to līdzību par to sējēju. **19** Kad kas
to vārdu par to valstību dzird un neprot, tad nāk tas
ļaunais un rauj to nost, kas viņa sirdī ir sēts. Šis ir tas,
kas sēts ceļmalā. **20** Bet kas uz akmenāju sēts, ir tas,
kas to vārdu dzird, un tūdaļ to ar prieku saņem. **21** Bet
viņam nav saknes iekš sevis, un viņš ir nepastāvīgs. Kad
nu bēdas uziet un vajāšana tā vārda dēļ, tad viņš tūdaļ
ņem apgrēcību. **22** Bet kas starp ērkšķiem sēts, ir tas, kas
to vārdu dzird, un šīs pasaules zūdīšanās un bagātības
viltība apslāpē to vārdu, un tas nenes augļus. **(aiōn g165)**
23 Bet kas uz labu zemi sēts, ir tas, kas to vārdu dzird

un saprot un turklāt nes augļus, cits simtkārtīgus un
cits sešdesmitkārtīgus un cits trīsdesmitkārtīgus.” **24** Vēl
citu līdzību Viņš tiem stāstīja un sacīja: “Debesu valstība
ir kā kāds cilvēks, kas labu sēklu sēja savā tīrumā. **25**
Bet ļaudīm guļot viņa ienaidnieks nāca un iesēja niknu
zāli kviešu starpā un aizgāja. **26** Kad nu labība auga un
vārpās metās, tad tā niknā zāle arīdzan rādījās. **27** Tad tie
kalpi gāja pie tā nama tēva un uz to sacīja: “Kungs, vai
tu neesi sējis labu sēklu savā tīrumā? No kurienes tad
tā niknā zāle rodas?” **28** Un viņš uz tiem sacīja: “To tas
ienaidnieks darījis.” Tad tie kalpi uz to sacīja: “Vai tad tu
gribi, ka mēs ejam, to izravēt?” **29** Viņš sacīja: “Nē, ka jūs,
to nikno zāli izravēdami, neizplūcat ir tos kviešus. **30** Lai
aug abi kopā līdz pļaujamam laikam; un pļaujamā laikā
es sacīšu tiem pļāvējiem: “Sakrājiet kopā papriekš to
nikno zāli un sieniet to kūlīšos, lai tā top sadedzināta; bet
tos kviešus sakrājiet manā šķūnī.”” **31** Vēl citu līdzību
Viņš tiem stāstīja un sacīja: “Debesu valstība līdzinājās
sinepju graudiņam, ko cilvēks ņēmis savā laukā iesēja. **32**
Šī gan ir tā mazākā starp visām sēklām, bet kad tā uzaug,
tad tā ir lielāka pār citiem dārza stādiem un paliek par
koku, tā ka tie putni apakš debess nāk un ligzdas taisa
viņa zaros.” **33** Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: “Debesu
valstība līdzinājās raugam, ko sieva ņēmusi iejauca trīs
mēros miltu, tiekams viss sarūga.” **34** Visu to Jēzus runāja
caur līdzībām uz tiem ļaudīm, un bez līdzībām Viņš uz
tiem nerunāja. **35** Lai piepildītos, ko tas pravietis runājis
sacīdams: “Es Savu muti atdarīšu līdzībās, Es izrunāšu
lietas, kas no pasaules iesākuma apslēptas.” **36** Tad Jēzus

tos ļaudis atlaida un pārgāja mājās, un Viņa mācekļi pie
Tā piegāja un sacīja: “Izstāsti mums to līdzību par to
nikno zāli tīrumā.” **37** Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja:
“Tas, kas to labo sēklu sēj, ir Tas Cilvēka Dēls. **38** Bet tas
lauks ir pasaule, un tā labā sēkla ir tie valstības bērni, un
tā niknā zāle ir tā ļaunā bērni. **39** Un tas ienaidnieks, kas
to sējis, ir velns, un tas pļaujamais laiks ir šīs pasaules
pastara gals, un tie pļāvēji ir tie eņģeļi. **(aiōn g165)** **40** Tad
nu tā kā tā niknā zāle top salasīta un ugunī sadedzināta,
tā arī notiks šīs pasaules pastara galā. **(aiōn g165)** **41** Tas
Cilvēka Dēls sūtīs savus eņģeļus, un tie salasīs no Viņa
valstības visas apgrēcības un tos, kas dara netaisnību, **42**
Un tos metīs degošā ceplī; tur būs raudāšana un zobu
trīcēšana. **43** Tad tie taisnie spīdēs kā saule sava Tēva
valstībā. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird! **44** Vēl Debesu
valstība ir kā tīrumā apslēpta manta, ko cilvēks atradis
apslēpa, un priecādamies par to, noiet un pārdod visu,
kas tam ir, un pērk šo tīrumu. **45** Vēl Debesu valstība ir
līdzinājama tirgotājam, kas labas pērles meklēja. **46** Un
atradis vienu it dārgu pērli, nogāja un pārdeva visu, kas
tam bija, un to nopirka. **47** Vēl Debesu valstība līdzinājās
tīklam, jūrā izmestam, kas visādas zivis savilka. **48** Un kad
tas bija pilns, tad tie to pie malas vilkuši un apsēdušies,
tās labās ir salasījuši traukos, bet tās sapuvušās metuši
ārā. **49** Tā tas būs pasaules pastara galā; tie eņģeļi izies
un atšķirs ļaunos no taisniem, **(aiōn g165)** **50** Un tos metīs
degošā ceplī; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.” **51**
Jēzus uz tiem saka: “Vai jūs to visu esat sapratuši?” Tie
uz Viņu sacīja: “Esam gan, Kungs.” **52** Tad Viņš uz tiem

sacīja: “Tāpēc ikkatrs rakstu mācītājs, uz Debesu valstību
mācīts, ir līdzīgs nama kungam, kas no savas mantas
izdod jaunas un vecas lietas.” **53** Un notikās, kad Jēzus šīs
līdzības bija beidzis, tad Viņš aizgāja no turienes. **54** Un
savā tēva pilsētā nācis, Viņš tos mācīja viņu baznīcā, tā
ka tie iztrūcinājās un sacīja: “Kur Šim nāk tāda gudrība
un tāds spēks? **55** Vai Šis nav tā amatnieka dēls? Vai Viņa
māte netop saukta Marija un Viņa brāļi Jēkabs un Jāzeps
un Sīmanis un Jūda? **56** Un vai nav visas Viņa māsas
pie mums? Kur tad Šis visu to dabūjis?” **57** Un tie ņēma
apgrēcību pie Viņa. Bet Jēzus uz tiem sacīja: “Pravietis
nekur netop mazāki cienīts nekā savā tēva zemē un savās
mājās.” **58** Un Viņš tur nedarīja daudz brīnumus viņu
neticības dēļ.

14 Tanī laikā Hērodus, viens no tiem četriem Jūdu zemes
valdniekiem, dzirdēja to slavu par Jēzu, **2** Un sacīja
uz saviem kalpiem: “Šis ir Jānis, tas Kristītājs; tas ir
uzmodināts no miroņiem, tāpēc tas spēj šos brīnumus
darīt.” **3** Jo Hērodus Jāni bija saņēmis, viņu sējis un
cietumā licis Hērodeijas dēļ, kura bija Filipa, viņa brāļa,
sieva. **4** Jo Jānis uz viņu bija sacījis: “Tas tev nepieklājās,
ka viņa tev ir.” **5** Un viņš gribēja to nokaut, bet bijās
no tiem ļaudīm, jo tie to turēja par pravieti. **6** Bet, kad
Hērodus dzimšanas diena tapa turēta, tad Hērodeijas
meita dejoja viņu priekšā un patika Hērodum. **7** Tāpēc
tas zvērēdams viņai solīja, ka gribot dot, ko viņa lūgšot.
8 Un viņa, no savas mātes papriekš pamācīta, sacīja:
“Dod man šeit bļodā Jāņa, tā Kristītāja, galvu.” **9** Tad
ķēniņš noskuma; bet tās zvērēšanas dēļ un to dēļ, kas līdz

pie galda sēdēja, viņš pavēlēja, to dot. **10** Un aizsūtījis
cietumā, nocirta Jānim galvu. **11** Un viņa galva tapa bļodā
atnesta un tai meitenei dota; un viņa to nonesa savai
mātei. **12** Un viņa mācekļi nāca, ņēma tās miesas un
tās apraka; un nāca un to pasludināja Jēzum. **13** Un to
dzirdējis, Jēzus no turienes aizbrauca ar laivu savrup uz
kādu tukšu vietu, un tie ļaudis to dzirdējuši, Viņam no
tām pilsētām kājām gāja pakaļ. **14** Un Jēzus izgājis redzēja
daudz ļaužu, un Viņam sirds iežēlojās par tiem, un Viņš
dziedināja viņu neveselos. **15** Kad nu vakars metās, Viņa
mācekļi pie Viņa piegāja un sacīja: "Šī vieta ir tuksnesis,
un laiks jau ir pagājis; atlaidi tos ļaužu pulkus, ka tie var
iet miestos un sev pirkt barību." **16** Un Jēzus uz tiem
sacīja:"Ttiem nevajag iet; dodiet jūs tiem ēst." **17** Bet tie
uz Viņu sacīja: "Mums šeitan vairāk nav kā piecas maizes
un divas zivis." **18** Un Viņš sacīja: "Nesiet Man tās šurp."
19 Un tiem ļaudīm pavēlējis, zālē sēsties, Viņš ņēma
tās piecas maizes un divas zivis, skatījās uz debesīm,
pateicās un pārlauzis deva Saviem mācekļiem tās maizes,
un tie mācekļi tiem ļaužu pulkiem. **20** Un visi tie ēda
un paēda; un salasīja no atlikušām druskām divpadsmit
pilnus kurvjus. **21** Un to vīru bija pie piectūkstoš, kas bija
ēduši, bez sievām un bērniem. **22** Un Jēzus tūdaļ Saviem
mācekļiem lika kāpt laivā un papriekš pārcelties, tiekams
Viņš tos ļaudis atlaistu. **23** Un tos ļaudis atlaidis, Viņš
gāja savrup uz vienu kalnu, Dievu lūgt. Un kad vakars
metās, Viņš tur bija viens pats. **24** Bet tā laiva jau bija
jūras vidū un tapa mētāta no viļņiem; jo vējš bija pretī.
25 Bet gaiļos Jēzus pie tiem nāca, pa jūru staigādams. **26**

Un kad Viņa mācekļi To redzēja pa jūru staigājam, tad tie
izbijās un sacīja: "Tas ir ķēms;" un brēca no bailēm. **27**
Bet tūdaļ Jēzus uz tiem runāja un sacīja: "Turat drošu
prātu, Es tas esmu! Nebīstaties." **28** Un Pēteris Viņam
atbildēja un sacīja: "Kungs, ja Tu tas esi, tad liec man pie
Tevis nākt pa ūdens virsu." **29** Un Viņš sacīja: "Nāc!" Un
Pēteris izkāpa no laivas un gāja pa ūdens virsu, ka pie
Jēzus nāktu. **30** Bet to lielo vētru redzēdams, viņš izbijās
un sāka grimt, brēca un sacīja: "Kungs, palīdzi man!" **31**
Un tūdaļ roku izstiepis, Jēzus viņu satvēra un uz viņu
sacīja: "Tu mazticīgais, kāpēc tu esi šaubījies?" **32** Un
kad tie bija iekāpuši laivā, tad vējš nostājās. **33** Un tie,
kas bija laivā, nāca un metās ceļos priekš Viņa un sacīja:
"Patiesi, Tu esi Dieva Dēls." **34** Un tie pārcēlušies nāca
uz Ģenecaretes zemi. **35** Un kad tie ļaudis Viņu tai vietā
nomanīja, tad tie sūtīja pa visu to apgabalu visapkārt, un
atveda pie Viņa visādus neveselus, **36** Un Viņu lūdza, ka
Viņa drēbju vīli varētu aizskart; un cik to aizskāra, tie
tapa dziedināti.

15 Tad rakstu mācītāji un farizeji no Jeruzālemes nāca
pie Jēzus sacīdami: **2** "Kāpēc Tavi mācekļi pārkāpj vecaju
likumus? Jo tie savas rokas nemazgā, kad maizi ēd." **3**
Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Kāpēc jūs arīdzan
pārkāpjat Dieva bauslību caur saviem likumiem? **4** Jo
Dievs ir pavēlējis un sacījis: "Godā savu tēvu un māti!"
Un: "Kas savu tēvu vai māti lād, tam būs mirt." **5** Bet jūs
māciet, ja kas sakot uz tēvu vai māti: "Kas tev no manis
varētu par labu nākt, tas lai ir Dievam par upuri!" tas labi
darot. Tāds tiešām savu tēvu un savu māti negodās. **6** Tad

jūs nu Dieva bauslību nicināt caur saviem likumiem. **7**
Jūs liekuļi, pareizi Jesaja par jums sludinājis sacīdams: **8**
"Šie ļaudis pie Manis turas ar savu muti un godā Mani ar
savām lūpām; bet viņu sirds ir tālu no Manis nost. **9** Bet
velti tie Mani cienī, mācīdami mācības, kas ir cilvēku
pavēles,"" **10** Un Viņš tos ļaudis pieaicinājis uz tiem
sacīja: "Klausāties un saprotiet. **11** Kas mutē ieiet, tas
cilvēku nesagāna; bet kas no mutes iziet, tas cilvēku
sagāna." **12** Tad Viņa mācekļi piegājuši sacīja uz Viņu:
"Vai Tu zini, ka tie farizeji, Tavus vārdus dzirdēdami,
apgrēcību ņēmuši?" **13** Bet Viņš atbildēja un sacīja: "Visi
dēsti, ko Mans Debesu Tēvs nav dēstījis, taps izrauti ar
saknēm. **14** Atstājiet no tiem; tie ir akli aklu ceļa rādītāji;
bet ja akls aklam ceļu rāda, tad abi divi kritīs bedrē." **15**
Tad Pēteris atbildēja un uz Viņu sacīja: "Izstāsti mums
šo līdzību." **16** Un Jēzus sacīja: "Vai tad ir jūs vēl esat
nesaprašas? **17** Vai jūs vēl nenomanāt, ka viss, kas mutē
ieiet tas noiet vēderā un top izmests caur vēderu. **18** Bet
kas no mutes iziet, tas nāk no sirds, un tas cilvēku sagāna.
19 Un no sirds nāk ļaunas domas, slepkavības, laulības
pārkāpšanas, maucības, zādzības, nepatiesas liecības,
zaimošanas. **20** Viss tas cilvēku sagāna; bet nemazgātām
rokām ēst tas cilvēku nesagāna." **21** Un no turienes izgājis,
Jēzus atkāpās pret Tirus un Sidonas robežām. **22** Un redzi,
viena Kanaāniešu sieva, no tām pašām robežām izgājusi,
uz Viņu sauca sacīdama: "Ak Kungs, Tu Dāvida dēls,
apžēlojies par mani; mana meita top no velna nežēlīgi
vārdzināta." **23** Un Viņš tai neatbildēja neviena vārda. Un
Viņa mācekļi piegājuši Viņu lūdza un sacīja: "Atlaidi to,

jo tā brēc mums pakaļ." **24** Bet Viņš atbildēja un sacīja:
"Es neesmu sūtīts kā vien pie tām pazudušām avīm no
Israēla cilts." **25** Bet tā nāca, metās zemē priekš Viņa un
sacīja: "Kungs, palīdzi man!" **26** Bet Viņš atbildēja un
sacīja: "Neklājās, bērniem maizi atņemt un sunīšiem mest
priekšā." **27** Viņa sacīja: "Tā ir gan, Kungs! Bet tomēr
sunīši ēd no tām drusciņām, kas no viņu kungu galda
nokrīt." **28** Tad Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ak sieva,
tava ticība ir liela; lai tev notiek, kā tu gribi;" un viņas
meita tapa vesela tai pašā stundā. **29** Un Jēzus aizgāja
no turienes un nāca pie Galilejas jūras, un uzkāpa kalnā
un tur apsēdās. **30** Un daudz ļaužu atnāca pie Viņa un
atveda līdz tizlus, aklus, mēmus, kropļus un daudz citus,
un nometa tos Jēzum pie kājām, un Viņš tos dziedināja.
31 Tā ka tie ļaudis brīnījās, kad redzēja mēmus runājam,
kropļus veselus, tizlus staigājam un aklus redzam, un
teica Israēla Dievu. **32** Un Jēzus, Savus mācekļus pie Sevis
aicinājis, sacīja: "Mana sirds par tiem ļaudīm, iežēlojās,
jo tie nu trīs dienas pie Manis palikuši, un tiem nav ko
ēst; un Es tos negribu atlaist neēdušus, ka tie uz ceļa
nenonīkst badā." **33** Un Viņa mācekļi uz To sacīja: "Kur lai
ņemam šeitan tuksnesī tik daudz maizes, ka pieēdinājām
tādu pulku ļaužu?" **34** Un Jēzus uz tiem sacīja: "Cik jums
maizes?" Tie sacīja: "Septiņas un maz zivtiņu." **35** Un Viņš
tiem ļaudīm lika pie zemes apsēsties. **36** Un tās septiņas
maizes un tās zivis ņēmis, Viņš pateicās un pārlauza un
deva Saviem mācekļiem, un tie mācekļi tiem ļaudīm. **37**
Un tie visi ēda un paēda un salasīja no atlikušām druskām
septiņus kurvjus pilnus. **38** Un to, kas bija ēduši, bija

četrtūkstoš vīri, bez sievām un bērniem. **39** Un Viņš tos
ļaudis atlaidis, kāpa laivā un nāca uz Magdaļas robežām.

16 Tad farizeji un saduceji nāca pie Viņa kārdinādami
un prasīja Viņam, lai tiem parāda kādu zīmi no debesīm.
2 Bet Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Kad vakars metās,
tad jūs sakāt: "Būs skaidrs gaiss, jo debess ir sarkana."
3 Un no rīta agrumā: "Šodien būs negaiss, jo debess ir
sarkana un apmākusies." Jūs liekuļi, debess izskatu jūs
zināt noprast, vai jūs nevarat arī noprast laiku zīmes? **4**
Nikna un laulību pārkāpēja tauta meklē zīmi, un viņai
nekāda zīme netaps dota, kā vien pravieša Jonas zīme." Un
Viņš tos atstāja un aizgāja. **5** Un Viņa mācekļi pārcēlušies
bija aizmirsuši maizi ņemt līdz. **6** Un Jēzus uz tiem sacīja:
"Pielūkojiet un sargājaties no farizeju un saduceju rauga."
7 Bet tie domāja pie sevis un sacīja: "Tas ir, ka mēs maizes
neesam ņēmuši līdz." **8** Un Jēzus, to nomanīdams, uz tiem
sacīja: "Ko jūs domājat pie sevis, jūs mazticīgie, ka jūs
maizes neesat ņēmuši līdz? **9** Vai jūs vēl neprotat, nedz
atminat tās piecas maizes pie tiem piectūkstošiem, un cik
kurvju jūs esat salasījuši? **10** Nedz tās septiņas maizes pie
tiem četrtūkstošiem, un cik kurvju jūs esat salasījuši? **11**
Kā tad nu jūs neprotat, ka Es uz jums neesmu runājis
par maizi, sacīdams: "Sargājaties no farizeju un saduceju
rauga?"" **12** Tad tie saprata, ka Viņš nebija sacījis, ka lai
tie sargās no maizes rauga, bet no farizeju un saduceju
mācības. **13** Un Jēzus nāca uz Filipa Cezarejas robežām
un vaicāja Saviem mācekļiem un sacīja: "Ko ļaudis saka,
To Cilvēka Dēlu esam." **14** Un viņi atbildēja: "Citi saka:
Jānis tas Kristītājs; citi: Elija; citi: Jeremija, vai kāds no

tiem praviešiem." **15** Viņš uz tiem sacīja: "Bet ko tad jūs
sakāt, kas Es esmu?" **16** Tad Sīmanis Pēteris atbildēja un
sacīja: "Tu esi Kristus, Tā dzīvā Dieva Dēls." **17** Un Jēzus
atbildēja un uz to sacīja: "Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas
dēls, jo miesa un asinis tev to nav sacījušas, bet Mans
Tēvs debesīs. **18** Un Es arīdzan tev saku: "Tu esi Pēteris,
un uz šo akmeni Es Savu draudzi gribu uztaisīt, un elles
vārtiem to nebūs uzvarēt." **(Hadēs g86)** **19** Un Es tev došu
Debesu valstības atslēgas; un ko tu virs zemes siesi, tam
būs arī būt sietam debesīs; un ko tu virs zemes atraisīsi,
tam būs arī būt atraisītam debesīs." **20** Tad Viņš Saviem
mācekļiem aizliedza, ka tie nevienam nesacītu, ka Viņš
Jēzus Tas Kristus. **21** No tā laika Jēzus Saviem mācekļiem
iesāka rādīt, ka Viņam vajagot noiet uz Jeruzālemi un
daudz ciest no tiem vecajiem un augstiem priesteriem
un rakstu mācītājiem, un tapt nokautam un trešā dienā
augšāmcelties. **22** Un Pēteris, Viņu savrup ņēmis, iesāka
viņu apsaukt sacīdams: "Dievs pasargā! Kungs, lai Tev tā
nenotiek!" **23** Bet Viņš atgriezdamies sacīja uz Pēteri:
"Atkāpies no Manis, sātan, tu Man esi par apgrēcību. Jo tu
nedomā, kas Dievam, bet kas cilvēkiem tīk." **24** Tad Jēzus
uz Saviem mācekļiem sacīja: "Ja kas Man grib nākt pakaļ,
tam būs sevi pašu aizliegt, savu krustu uz sevi ņemt un
Man iet pakaļ. **25** Jo kas savu dzīvību grib izglābt, tam tā
zudīs, un kam dzīvība Manis dēļ zūd, tas to atradīs. **26** Jo
ko tas cilvēkam līdz, kad tas iemanto visu pasauli, un
tam tomēr dvēsele zūd? Jeb ko cilvēks var dot par savas
dvēseles atpirkšanu? **27** Jo Tas Cilvēka Dēls nāks iekš Sava
Tēva godības ar Saviem eņģeļiem, un tad Tas ikkatram

atmaksās pēc viņa darbiem. **28** Patiesi, Es jums saku: kādi
no tiem, kas šeitan stāv, nāvi nebaudīs, iekams neredzēs
To Cilvēka Dēlu nākam Savā Valstībā."

17 Un pēc sešām dienām Jēzus ņēma Pēteri un Jēkabu
un šā brāli, Jāni, un tos veda savrup uz augstu kalnu, **2**
Un tapa apskaidrots viņu priekšā, un Viņa vaigs spīdēja
kā saule, un Viņa drēbes tapa baltas kā gaisma. **3** Un
redzi, Mozus un Elija tiem parādījās un runāja ar Viņu. **4**
Un Pēteris vērsās pie Jēzus un sacīja: "Kungs, šeit mums
labi! Ja Tu gribi, tad mēs šeitan trīs būdas taisīsim, vienu
Tev, vienu Mozum, un vienu Elijam." **5** Tam vēl runājot,
redzi, spožs padebesis tos apēnoja, un redzi, balss no tā
padebeša sacīja: "Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kā Man ir labs
prāts, To jums būs klausīt." **6** Kad tie mācekļi to dzirdēja,
tad tie krita uz savu vaigu un izbijās ļoti. **7** Bet Jēzus nāca,
tos aizskāra un sacīja: "Ceļaties un nebīstaties." **8** Bet kad
tie savas acis pacēla, tad tie neredzēja nevienu kā tik vien
Jēzu. **9** Un no kalna noejot, Jēzus tiem pavēlēja un sacīja:
"Nesakiet nevienam šo parādīšanos, tiekams Tas Cilvēka
Dēls nebūs uzcēlies no miroņiem." **10** Un Viņa mācekļi
Viņam vaicāja sacīdami: "Ko tad tie rakstu mācītāji saka,
ka Elijam jānāk papriekš?" **11** Bet Jēzus atbildēja un uz
tiem sacīja: "Elija gan nāk papriekš un visu atkal sataisīs.
12 Bet Es jums saku, ka Elija jau ir nācis, tomēr tie viņu nav
atzinuši, bet ar viņu darījuši, ko gribēdami. Tā arī Tam
Cilvēka Dēlam būs jācieš no viņiem." **13** Tad tie mācekļi
saprata, ka Viņš tiem sacījis no Jāņa, tā Kristītāja. **14** Un
kad tie nāca pie tiem ļaudīm, tad viens cilvēks pie Viņa
atnāca un metās ceļos Viņa priekšā **15** Un sacīja: "Kungs,

apžēlojies par manu dēlu, jo viņš ir mēnessērdzīgs un
viņam briesmīgi jācieš; jo dažkārt viņš krīt ugunī un
dažkārt ūdenī. **16** Un es to pie Taviem mācekļiem esmu
atvedis, bet tie to nevarēja veselu darīt." **17** Bet Jēzus
atbildēja un sacīja: "Ak tu neticīgā un netiklā cilts, cik ilgi
Es vēl būšu pie jums? Cik ilgi Es jūs panesīšu? Vediet Man
viņu šurp." **18** Un Jēzus viņu apdraudēja, un velns no
viņa izbēga; un tas zēns palika vesels tanī pašā stundā.
19 Tad tie mācekļi piegāja pie Jēzus atsevišķi un sacīja:
"Kāpēc mēs viņu nevarējām izdzīt?" **20** Un Jēzus uz tiem
sacīja: "Jūsu neticības dēļ; jo patiesi, Es jums saku: kad
jums ticība ir kā sinepju graudiņš, tad jūs sacīsiet šim
kalnam: nocelies no šejienes uz turieni, un viņš nocelsies,
un nekas jums nebūs neiespējams. **21** Bet šī suga neizbēg
kā vien caur lūgšanu un gavēšanu." **22** Kad nu tie Galilejā
apkārt staigāja, tad Jēzus uz tiem sacīja: "Tas Cilvēka
Dēls taps nodots cilvēku rokās. **23** Un Viņu nokaus, un
trešā dienā Viņš celsies augšām;" un tie ļoti noskuma. **24**
Un kad tie Kapernaūmā nāca, tad tie nodokļu saņēmēji
atnāca pie Pētera un sacīja: "Vai jūsu Mācītājs nodokli
nedod?" **25** Viņš sacīja: "Dod gan." Un kad tas namā bija
iegājis, Jēzus viņam papriekš vaicāja sacīdams: "Ko tu
domā, Sīman? No kuriem laicīgie ķēniņi ņem muitu un
nodokli? Vai no saviem bērniem, vai no svešiniekiem?"
26 Pēteris uz Viņu sacīja: "No svešiniekiem." Tad Jēzus uz
to sacīja: "Tad tie bērni ir svabadi. **27** Bet lai mēs tiem
nedodam apgrēcību, tad ej jūrmalā un izmet makšķeri,
un to pirmo zivi, kas piekodīsies, ņem, un viņas muti

atdarījis, tu atradīsi vienu stateri, to ņem un dod viņiem
priekš Manis un tevis."

18 Tanī pašā stundā tie mācekļi gāja pie Jēzus un sacīja:
"Kas ir tas lielākais Debesu valstībā?" **2** Un Jēzus aicināja
vienu bērnu pie Sevis, un to veda pašā viņu vidū, **3** Un
sacīja: "Patiesi, Es jums saku, ja jūs neatgriežaties un
netopat kā bērni, tad jūs nenāksiet Debesu valstībā. **4**
Tāpēc, kas pats zemojās, kā šis bērns, tas ir tas lielākais
Debesu valstībā. **5** Un kas tādu bērnu uzņem Manā
Vārdā, tas uzņem Mani. **6** Bet kas apgrēcina vienu no
šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāki, ka
tam pakārtu pie kakla dzirnu akmeni un to noslīcinātu
jūrā, visdziļākā vietā. **7** Vai pasaulei apgrēcības dēļ!
Apgrēcībai gan vajag nākt, bet vai tam cilvēkam, caur ko
nāk apgrēcība! **8** Tāpēc, ja tava roka vai tava kāja tevi
apgrēcina, tad nocērt to un met to nost; jo tas tev labāki,
ka tu ieej dzīvošanā tizls vai kroplis, nekā tev ir divas
rokas vai kājas, un tu topi iemests mūžīgā ugunī. **(aiōnios
g166)** **9** Un ja tava acs tevi apgrēcina, izrauj to un met to
nost; tas tev labāki, ar vienu aci ieiet dzīvošanā, nekā
tev ir divas acis, un tu topi iemests elles ugunī. **(Geenna
g1067)** **10** Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem
nenicinājiet; jo es jums saku, ka viņu eņģeļi debesīs
vienmēr redz Mana debes' Tēva vaigu. **11** Jo Tas Cilvēka
Dēls ir nācis, atpestīt to, kas pazudis. **12** Kā jums šķiet? Ja
kādam cilvēkam būtu simts avis, un viena no tām būtu
nomaldījusies, vai viņš neatstātu tās deviņdesmit deviņas
un neietu kalnos, to meklēt, kas nomaldījusies? **13** Un ja
tas notiek, ka to atrod, patiesi, Es jums saku, ka tas vairāk

par to priecājās, nekā par tām deviņdesmit un deviņām,
kas nav nomaldījušās. **14** Tāpat tas nav jūsu debes' Tēva
prāts, ka vienam no šiem mazajiem būs pazust. **15** Bet
ja tavs brālis pret tevi grēko, tad noej un pārmāci viņu
starp sevi un viņu vienu pašu; kad viņš tevi klausa, tad
tu savu brāli esi mantojis. **16** Un ja viņš negrib klausīt,
tad ņem klāt vēl vienu vai divus, lai no divēju vai treju
liecinieku mutes ikkatrs vārds top apstiprināts. **17** Bet ja
viņš tos neklausa, tad saki to draudzei; bet ja viņš arī
draudzi neklausa, tad turi viņu par pagānu un muitnieku.
18 Patiesi, Es jums saku, ko vien jūs virs zemes siesiet, tas
arī būs siets debesis; un ko vien jūs virs zemes atraisīsiet,
tas arī būs atraisīts debesīs. **19** Atkal Es jums saku: ja divi
no jums virs zemes ir vienā prātā jebkuras lietas dēļ, ko
tie grib lūgt, tad tā tiem taps dota no Mana Tēva, kas ir
debesīs. **20** Jo kur divi vai trīs ir sapulcināti Manā Vārdā,
tur Es esmu viņu vidū." **21** Tad Pēteris gāja pie Viņa un
sacīja: "Kungs, cikkārt man būs piedot savam brālim, kas
pret mani grēko? Vai ir diezgan septiņ reiz?" **22** Jēzus uz
to saka: "Es tev nesaku septiņ reiz, bet septiņdesmit reiz
septiņ. **23** Tāpēc Debesu valstība ir kā kāds ķēniņš, kas ar
saviem kalpiem gribēja parādu izlīdzināt. **24** Un kad viņš
iesāka līdzību turēt, viens viņam tapa pievests, tas bija
viņam parādā desmit tūkstošus podus. **25** Un kad tas to
nespēja maksāt, tad tas kungs pavēlēja, viņu pārdot ar
sievu un bērniem un visu, kas tam bija, un maksāt. **26** Tad
tas kalps pie zemes krizdams viņu gauži lūdzās un sacīja:
"Kungs, cieties ar mani, es tev visnotaļ gribu maksāt." **27**
Tad tam kungam palika tā kalpa žēl, un viņš to palaida

un to parādu tam arī atlaida. 28 Bet kad tas pats kalps
bija ārā izgājis, tad tas atrada vienu no saviem darba
biedriem; tas bija viņam parādā simts sudraba grašus,
un viņš sakampis to žņaudza un sacīja: "Maksā, ko tu
man esi parādā." 29 Tad viņa darba biedrs tam krita pie
kājām, lūdzās un sacīja: "Cieties ar mani, es tev visnotaļ
maksāšu." 30 Un viņš negribēja; un nogājis to iemeta
cietumā, tiekams tas maksātu, ko bija parādā. 31 Kad nu
viņa darba biedri to redzēja, tad tas tiem gauži sāpēja, un
nākuši tie pasacīja savam kungam visu, kas bija noticis.
32 Tad viņa kungs to aicināja priekšā un uz to sacīja: "Tu
blēdīgais kalps, visu šo parādu es tev esmu atlaidis, kad
tu mani lūdzi. 33 Vai tad tev arīdzan nebija apžēloties par
savu darba biedru, kā es tevi esmu žēlojis." 34 Un viņa
kungs apskaities to nodeva tiem mocītājiem, kamēr tas
maksātu visu, ko tam bija parādā. 35 Tā arī Mans Debesu
Tēvs jums darīs, ja jūs nepiedosiet no sirds ikviens savam
brālim viņa pārkāpšanas."

19 Un notikās, kad Jēzus šos vārdus bija pabeidzis, tad
Viņš aizgāja no Galilejas un nāca gar Jardānes otru pusi uz
Jūdu zemes robežām. 2 Un daudz ļaužu Viņam gāja pakaļ,
un Viņš tos tur darīja veselus. 3 Un tie farizeji nāca pie
Viņa, To kārdinādami, un uz Viņu sacīja: "Vai cilvēkam
jebkādas vainas dēļ brīv no sievas šķirties?" 4 Bet Viņš
atbildēja un uz tiem sacīja: "Vai jūs neesat lasījuši, ka
Radītājs iesākumā viņus radījis vīru un sievu, 5 Un sacījis:
"Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies pie savas
sievas; un tie divi būs viena miesa." 6 Tad nu tie nav
vairs divi, bet viena miesa; ko nu Dievs savienojis, to

nevienam cilvēkam nebūs šķirt." **7** Tie uz Viņu saka:
"Kā tad Mozus ir pavēlējis, šķiršanās grāmatu dot un
šķirties." **8** Viņš uz tiem saka: "Mozus jūsu sirds cietības
dēļ jums vaļu devis, no savām sievām šķirties, bet no
iesākuma tas tā nav bijis. **9** Bet Es jums saku, kas no
savas sievas šķirās, ja ne maucības dēļ, un precē citu,
tas pārkāpj laulību, un kas atšķirtu precē, tas pārkāpj
laulību." **10** Viņa mācekļi uz Viņu saka: "Ja tas tā ir vīra
un sievas starpā, tad nav labi precēties." **11** Bet Viņš uz
tiem sacīja: "Visi šo vārdu nespēj saņemt, bet tie vien,
kam tas ir dots. **12** Jo tur ir rāmiti, kas no mātes miesām
tādi dzimuši, un tur ir rāmiti, kas no cilvēkiem rāmiti;
un tur ir rāmiti, kas paši rāmijušies Debesu valstības
dēļ. Kas to spēj saņemt, tas lai saņem." **13** Tad bērniņi
pie Viņa tapa pienesti, ka Viņš tiem rokas uzliktu un
Dievu lūgtu; bet tie mācekļi tos aprāja. **14** Bet Jēzus sacīja:
"Laidiet tos bērniņus un neliedziet tiem, pie Manis nākt;
jo tādiem pieder Debesu valstība." **15** Un Viņš tiem rokas
uzlicis, aizgāja no turienes. **16** Un redzi, viens piegājis uz
Viņu sacīja: "Labais Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es
dabūju mūžīgu dzīvošanu?" **(aiōnios g166)** **17** Un Viņš uz to
sacīja: "Ko tu Mani sauc par labu? Neviens nav labs, kā
vien Tas Vienīgais Dievs. Bet ja tu gribi dzīvībā ieiet, tad
turi tos baušļus." **18** Tas uz Viņu saka: Kādus?" Un Jēzus
sacīja: "Šos: tev nebūs nokaut; tev nebūs laulību pārkāpt;
tev nebūs zagt; tev nebūs nepatiesu liecību dot; **19** Godā
savu tēvu un māti; un tev būs savu tuvāko mīlēt, kā sevi
pašu." **20** Tas jauneklis uz Viņu saka: "Visu to es esmu
turējis no savas jaunības; kā man vēl trūkst?" **21** Jēzus uz

to sacīja: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod, kas tev
ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un tad
nāc, staigā Man pakaļ.” **22** Bet tas jauneklis, šo vārdu
dzirdējis, aizgāja noskumis, jo tam bija daudz mantas. **23**
Bet Jēzus uz Saviem mācekļiem sacīja: “Patiesi, Es jums
saku: bagāts grūti ieies Debesu valstībā. **24** Un atkal Es
jums saku: vieglāki ir kamielim iet caur adatas aci, nekā
bagātam kļūt Dieva valstībā.” **25** Un to dzirdējuši, Viņa
mācekļi ļoti pārbijās un sacīja: “Kas tad var kļūt Debesu
valstībā?” **26** Un Jēzus tos uzlūkoja un uz tiem sacīja:
“Cilvēki to neiespēj, bet Dievam visas lietas iespējamas.”
27 Tad Pēteris atbildēdams uz Viņu sacīja: “Redzi, mēs
visu esam atstājuši un Tev gājuši pakaļ; kas mums par to
būs?” **28** Bet Jēzus uz tiem sacīja: “Patiesi, Es jums saku,
ka jūs, kas Man pakaļ gājuši, tanī atdzimšanā, kad Tas
Cilvēka Dēls sēdēs uz Sava godības krēsla, arī sēdēsiet uz
divpadsmit krēsliem un tiesāsiet tās divpadsmit Israēla
ciltis. **29** Un kas atstāj mājas vai brāļus, vai māsas, vai
tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai tīrumus Mana
Vārda dēļ, tas to ņems simtkārtīgi, un iemantos mūžīgu
dzīvošanu. **(aiōnios g166)** **30** Bet daudzi, kas tie pirmie, būs
tie pēdējie, un tie pēdējie būs tie pirmie.

20 Jo Debesu valstība ir kā kāds nama tēvs, kas no rīta
agrumā izgāja, strādniekus derēt savā vīna kalnā. **2** Un
saderējis ar tiem strādniekiem par vienu sudraba grasi
par dienas algu, viņš tos nosūtīja savā vīna kalnā. **3** Un
izgājis ap trešo stundu, viņš redzēja vēl citus pie tirgus
bez darba stāvam, **4** Un uz tiem sacīja: “Noejat arī jūs vīna
kalnā, es jums došu, kas nākas.” **5** Un tie nogāja. Atkal

viņš izgāja ap sesto un devīto stundu un darīja tāpat. **6**
Bet ap vienpadsmito stundu izgājis, viņš atrada vēl citus
bez darba stāvam, un uz tiem saka: "Ko jūs visu dienu še
stāviet bez darba?" **7** Tie uz viņu saka: "Neviens mūs
nav derējis." Viņš uz tiem saka: "Ejat jūs arīdzan vīna
kalnā, un kas nākas, to jūs dabūsiet." **8** Kad nu vakars
metās, tad tas vīna kalna kungs saka savam uzraugam:
"Sauc tos strādniekus un dod tiem to algu, no pēdējiem
sākdams, pie pirmajiem beigdams." **9** Tad tie nāca, kas ap
vienpadsmito stundu derēti, un dabūja savu grasi. **10** Bet
kad tie pirmie nāca, tad tie cerēja vairāk dabūt; un tie arī
dabūja ikviens savu grasi. **11** To dabūjuši, tie kurnēja pret
to nama tēvu, **12** Un sacīja: "Šie pēdējie vienu stundu
vien strādājuši, un tu tos esi līdzinājis mums, kas dienas
nastu un karstumu esam cietuši." **13** Bet viņš atbildēja
un uz vienu no tiem sacīja: "Draugs, es tev netaisnību
nedaru. Vai tu ar mani neesi saderējis par vienu grasi? **14**
Ņem, kas tev pieder, un ej; bet es šiem pēdējiem gribu tā
dot kā tev. **15** Jeb vai man nav brīv, darīt ar savu mantu,
kā es gribu? Jeb vai tava acs tāpēc skaužs, ka es esmu
labs?" **16** Tā tie pēdējie taps tie pirmie, un tie pirmie
tie pēdējie. Jo daudz ir aicināti, bet maz izredzēti." **17**
Un noiedams uz Jeruzālemi, Jēzus ņēma tos divpadsmit
mācekļus pie Sevis un ceļā uz tiem sacīja: **18** "Redzi, mēs
noejam uz Jeruzālemi, un Tas Cilvēka Dēls taps nodots
tiem augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un
tie Viņu pazudinās pie nāves. **19** Un Viņu nodos tiem
pagāniem; tie Viņu apmēdīs, šaustīs un krustā sitīs, un
trešā dienā Viņš atkal celsies augšām." **20** Tad Cebedeja

dēlu māte ar saviem dēliem nāca pie Viņa, metās zemē
un lūdza ko no Viņa. **21** Un Viņš tai sacīja: “Ko tu gribi?”
Tā uz Viņu sacīja: “Saki, lai šie mani divi dēli sēž Tavā
valstībā viens Tev pa labo un otrs pa kreiso roku.” **22** Bet
Jēzus atbildēja un sacīja: “Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai
jūs varat dzert to biķeri, ko Es dzeršu, un likties kristīties
ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?” Tie uz viņu sacīja:
“Varam gan.” **23** Un Viņš uz tiem saka: “Manu biķeri jums
gan būs dzert, un ar to kristību, ar ko Mani kristīs, jums
būs tapt kristītiem; bet sēdēt pie Manas labās un kreisās
rokas, Man nepieder dot, bet tas būs tiem, kam Mans
Tēvs to novēlējis.” **24** Un kad tie desmit to dzirdēja, tad
tie apskaitās par tiem diviem brāļiem. **25** Bet Jēzus tos
aicināja pie Sevis un sacīja: “Jūs zināt, ka tie pasaules
valdnieki pār ļaudīm valda, un tiem lieliem kungiem pār
tiem ir vara. **26** Bet pie jums tā nebūs būt; bet ja kas no
jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis. **27** Un ja kas
grib būt jūsu starpā tas pirmais, tas lai ir jūsu kalps; **28** Tā
kā Tas Cilvēka Dēls nav nācis, ka Viņam taptu kalpots, bet
ka Viņš kalpotu, un Savu dzīvību dotu par atpirkšanas
maksu priekš daudziem.” **29** Un kad tie no Jērikus izgāja,
tad Viņam daudz ļaužu nāca pakaļ. **30** Un redzi, divi akli
sēdēja ceļmalā; kad tie dzirdēja Jēzu secen ejam, tad tie
brēca un sacīja: “Apžēlojies par mums, Kungs, Tu Dāvida
dēls!” **31** Bet tie ļaudis tos apsauca, ka tie klusu ciestu;
bet tie brēca vēl vairāk un sacīja: “Apžēlojies par mums,
Kungs, Tu Dāvida dēls!” **32** Un Jēzus apstājās, tos aicināja
un sacīja: “Ko jūs gribat, lai Es jums daru?” **33** Tie uz Viņu
saka: “Kungs, ka mūsu acis top atdarītas.” **34** Un Jēzum

palika žēl, un Viņš aizskāra viņu acis, un tūdaļ viņu acis
tapa gaišas, un tie Viņam gāja pakaļ.

21 Un kad tie tuvu pie Jeruzālemes nāca, pie Betfagas,
pie Eļļas kalna, tad Jēzus sūtīja divus no Saviem mācekļiem
2 Un tiem sacīja: "Ejat uz to miestu, kas jūsu priekšā; un
tūdaļ jūs atradīsiet ēzeļa māti piesietu un pie tās kumeļu.
Atraisījuši atvediet tos pie Manis. **3** Un ja kas jums ko
sacīs, tad atsakāt: "Tam Kungam to vajag," tūdaļ viņš
jums tos atlaidīs." **4** Bet viss tas notika, lai piepildās, ko
tas pravietis sacījis sludinādams: **5** "Sakait Ciānas meitai:
redzi, tavs ķēniņš nāk pie tevis, lēnprātīgs, jādams uz
ēzeļa un nastu nesējas ēzeļa mātes kumeļa." **6** Tie mācekļi
nogāja un darīja, kā Jēzus tiem bija pavēlējis. **7** Un atveda
to ēzeļa māti un to kumeļu, un uzlika savas drēbes un
sēdināja Viņu tur virsū. **8** Bet daudz ļaužu izklāja savas
drēbes uz ceļa; bet citi cirta zarus no kokiem un izkaisīja
tos uz ceļa. **9** Bet tie ļaudis, kas priekšā gāja un no
aizmugures staigāja, kliedza un sauca: "Ozianna Tam
Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! Ozianna
visaugstākās debesīs!" **10** Bet kad Viņš Jeruzālemē iejāja,
tad visa pilsēta cēlās un sacīja: "Kas Tas tāds?" **11** Bet tie
ļaudis sacīja: "Šis ir Jēzus, tas pravietis no Nacaretes iekš
Galilejas." **12** Un Jēzus iegāja Dieva namā un izdzina visus,
kas Dieva namā pārdeva un pirka, un apgāza galdus tiem
naudas mijējiem un krēslus tiem baložu pārdevējiem,
13 Un uz tiem sacīja: "Stāv rakstīts: "Mans nams taps
nosaukts lūgšanas nams," bet jūs to esat darījuši par
slepkavu bedri." **14** Un tur akli un tizli nogāja pie Viņa
Dieva namā, un Viņš tos dziedināja. **15** Bet kad tie augstie

priesteri un rakstu mācītāji redzēja tos brīnuma darbus,
ko Viņš darīja, un tos bērnus Dieva namā brēcam un
sakām: “Ozianna tam Dāvida dēlam!” tad tie apskaitās, **16**
Un uz Viņu sacīja: “Vai Tu nedzirdi, ko šie saka?” Bet
Jēzus uz tiem sacīja: “Dzirdu gan. Vai jūs nekad neesat
lasījuši: no bērniņu un zīdāmu mutes Es slavu sataisīšu?”
17 Un tos atstājis, Viņš izgāja no pilsētas ārā uz Betaniju
un tur pārgulēja. **18** Bet kad Viņš no rīta agrumā atkal
uz pilsētu gāja, Viņam gribējās ēst. **19** Un Viņš redzēja
vienu vīģes koku ceļmalā, piegāja pie tā un neatrada
uz tā nenieka, kā tik lapas vien, un uz to sacīja: “Uz
tevis lai nemūžam vairs auglis neaug.” Un tūdaļ tas vīģes
koks nokalta. **(aiōn g165)** **20** Un tie mācekļi to redzējuši,
brīnījās un sacīja: “Kā tas vīģes koks tik drīz nokaltis?” **21**
Bet Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Patiesi, Es jums
saku: ja jums ticība ir, un jūs prātā nešaubaties, tad jūs
nevien to darīsiet ar to vīģes koku, bet arī, kad jūs šim
kalnam sacīsiet: celies no savas vietas un meties jūrā,
tad tas notiks. **22** Un visu, ko jūs savā lūgšanā lūgsiet
ticēdami, to jūs dabūsiet.” **23** Un kad Viņš nāca Dieva
namā, tad Viņam mācot tie augstie priesteri un ļaužu
vecaji piegāja un sacīja: “Kādā varā Tu šīs lietas dari? Un
kas Tev tādu varu devis?” **24** Bet Jēzus atbildēja un uz
tiem sacīja: “Es jums arīdzan vienu vārdu gribu vaicāt? ja
jūs Man to sacīsiet, tad Es jums arī sacīšu, kādā varā Es
šīs lietas daru. **25** No kurienes bija Jāņa kristība? Vai no
debesīm, vai no cilvēkiem?” Bet tie apdomāja savā starpā
sacīdami: “Ja mēs sakām: no debesīm, tad Viņš mums
sacīs: Kāpēc tad jūs viņam neesat ticējuši? **26** Bet ja mēs

sakām: no cilvēkiem, tad mums no tiem ļaudīm jābīstas;
jo visi Jāni tur par pravieti." **27** Un tie atbildēja un sacīja:
"Mēs nezinām." Viņš uz tiem sacīja: "Tad arī Es jums
nesaku, kādā varā Es šīs lietas daru. **28** Bet kā jums šķiet?
Vienam cilvēkam bija divi dēli, un tas gāja pie tā pirmā
un sacīja: dēls, ej, strādā šodien manā vīna kalnā. **29** Bet
tas atbildēja un sacīja: es negribu. Bet pēc tas viņam bija
žēl un viņš nogāja. **30** Un tas tēvs gāja pie tā otra un
sacīja tāpat. Bet tas atbildēja un sacīja: es iešu, kungs!
un viņš nenogāja. **31** Kurš no tiem diviem ir darījis sava
tēva prātu?" Tie uz Viņu saka: "Tas pirmais." Jēzus uz
viņiem saka: "Patiesi, Es jums saku: muitnieki un maukas
drīzāk nāks Dieva valstībā, nekā jūs. **32** Jo Jānis pie jums
ir nācis pa taisnības ceļu, un jūs viņam neesat ticējuši,
bet muitnieki un maukas viņam ticējuši. Bet jebšu jūs to
redzējāt, tomēr jums nebija žēl, tā ka viņam pēc būtu
ticējuši. **33** Klausāties citu līdzību. Bija nama tēvs, kas vīna
kalnu dēstīja un to aptaisīja ar sētu un tur iekšā izraka
vīna spaidu un uztaisīja torni un to izdeva strādniekiem
un aizgāja citur. **34** Kad nu augļu laiks atnāca, tad viņš
sūtīja savus kalpus pie tiem strādniekiem savus augļus
dabūt. **35** Bet tie strādnieki viņa kalpus ņēmuši, vienu
šauta un otru nokāva un trešo akmeņiem nomētāja. **36**
Atkal tas sūtīja citus kalpus, vairāk nekā papriekš, un
tie viņiem tāpat darīja. **37** Beidzot viņš pie tiem sūtīja
savu dēlu un sacīja: taču tie kaunēsies no mana dēla.
38 Bet kad tie strādnieki to dēlu redzēja, tad tie sacīja
savā starpā: šis ir tas mantinieks; nāciet, nokausim to un
paturēsim viņa mantību. **39** Tad tie viņu ņēmuši izmeta

no vīna kalna ārā un nokāva. **40** Kad nu tas vīna kalna
kungs nāks, ko viņš šiem strādniekiem darīs?" **41** Viņi uz
To sacīja: "Viņš šos ļaundarītājus nežēlīgi nomaitās un to
vīna kalnu izdos citiem strādniekiem, kas viņam augļus
dos īstenā laikā." **42** Jēzus uz tiem sacīja: vai jūs nekad
Dieva rakstos neesat lasījuši: tas akmens, ko tie nama
taisītāji atmetuši, tas ir palicis par stūra akmeni; tas ir no
Tā Kunga un ir brīnums mūsu acīs? **43** Tāpēc Es jums
saku: Dieva valstība jums taps atņemta un pagāniem dota,
kas nes viņas augļus. **44** Un kas uz šo akmeni kritīs, tas
sadauzīsies, bet uz ko tas krīt, to tas satrieks." **45** Un kad
tie augstie priesteri un farizeji Viņa līdzības dzirdēja, tad
tie nomanīja, ka Tas par viņiem runāja. **46** Un meklēdami
Viņu tvert, tie bijās no tiem ļaudīm, tāpēc ka tie Viņu
cienīja par pravieti.

22 Un Jēzus atbildēja un runāja atkal caur līdzībām, uz
tiem sacīdams: **2** "Debesu valstība līdzinājās ķēniņam, kas
savam dēlam kāzas taisīja, **3** Un izsūtīja savus kalpus,
tos viesus aicināt kāzās, bet tie negribēja nākt. **4** Atkal
viņš citus kalpus izsūtīja un sacīja: sakāt tiem viesiem:
redzi, mans mielasts ir sataisīts, mani vērši un baroti
lopi nokauti, un visas lietas sataisītas; nāciet kāzās. **5** Bet
tie to nicināja un nogāja cits uz savu tīrumu un cits pie
savas tirgošanas. **6** Bet citi viņa kalpus sagrāba un tos
lika smieklā un tos nokāva. **7** Kad tas ķēniņš to dzirdēja,
tad viņš tapa dusmīgs un sūtīja savu karaspēku un lika
šos slepkavas nokaut un iededzināja viņu pilsētu. **8** Tad
viņš uz saviem kalpiem sacīja: tās kāzas gan ir sataisītas,
bet tie viesi nebija cienīgi. **9** Tāpēc ejat uz lielceļiem un

aicinājiet kāzās, kādus jūs atrodat. **10** Un tie kalpi izgāja
uz tiem ceļiem un sameklēja kādus atrazdami, ļaunus un
labus, un visi galdi pildījās ar viesiem. **11** Tad tas ķēniņš
iegāja, tos viesus aplūkot, un tur ieraudzīja vienu cilvēku,
kas nebija apģērbies kāzu drēbēs. **12** Un viņš uz to sacīja:
draugs, kā tu šeit esi ienācis, neapģērbies kāzu drēbēs?
Bet tas palika kā mēms. **13** Tad tas ķēniņš sacīja uz saviem
kalpiem: sieniet tam kājas un rokas, ņemiet to un izmetiet
to galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.
14 Jo daudz aicināti, bet maz izredzēti." **15** Tad tie farizeji
nogāja un sarunājās, ka tie Jēzu Viņa valodā savaldzinātu.
16 Un tie sūtīja pie Viņa savus mācekļus ar ķēniņa Hērodus
sulaiņiem, kas sacīja: "Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi
patiesīgs un māci Dieva ceļu patiesīgi, un Tu nebēdā par
nevienu: jo Tu neuzlūko cilvēka vaigu. **17** Tāpēc saki
mums: kā Tev šķiet? Vai ir brīv, ķeizaram meslus dot,
vai ne?" **18** Un Jēzus, viņu blēdību nomanīdams, sacīja:
"Jūs viltnieki, kam jūs Mani kārdināt? **19** Rādiet Man
šurp to nomas naudu." Un tie Tam rādīja vienu sudraba
grasi. **20** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kam ir šī zīme un tas
virsraksts?" **21** Tie uz Viņu sacīja: "Ķeizara." Tad Viņš uz
tiem sacīja: "Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder,
un Dievam, kas Dievam pieder." **22** Un to dzirdēdami, tie
brīnījās, un To pameta un aizgāja. **23** Tanī pašā dienā
nāca pie Viņa saduceji, kas saka, augšāmcelšanos neesam,
un Viņam vaicāja **24** Sacīdami: "Mācītāj, Mozus ir sacījis:
ja kas mirst, un tam bērnu nav, tad viņa brālim būs viņa
sievu precēt un savam brālim celt dzimumu. **25** Tad nu
pie mums bija septiņi brāļi, un tas pirmais apņēma sievu

un nomira, un kad tam nebija bērnu, tad tas pameta
savu sievu savam brālim. **26** Tā arī otrais un trešais līdz
septītam. **27** Un beidzot pēc visiem arī tā sieva nomira. **28**
Tad nu augšāmcelšanās dienā kuram no tiem septiņiem
tā sieva piederēs? Jo tie visi viņu bija apņēmuši." **29** Bet
Jēzus atbildēja un sacīja: "Jūs alojaties, neprazdami nedz
tos rakstus, nedz Dieva spēku. **30** Jo augšāmcelšanās laikā
tie nedz precēs nedz taps precēti, bet tie būs itin kā Dieva
eņģeļi debesīs. **31** Bet vai jūs par miroņu augšāmcelšanos
neesat lasījuši, ko Dievs jums ir runājis sacīdams: **32**
„Es esmu Ābrahāma Dievs un Īzaka Dievs un Jēkaba
Dievs?"Dievs nav mirušu, bet dzīvu Dievs." **33** Un kad tie
ļaudis to dzirdēja, tad tie iztrūcinājās par Viņa mācību
34 Bet farizeji dzirdējuši, ka Viņš saducejiem muti bija
aizbāzis, sapulcējās kopā. **35** Un viens no tiem, viens
bauslības mācītājs, kārdinādams Tam jautāja un sacīja: **36**
"Mācītāj, kurš tas augstākais bauslis bauslībā?" **37** Bet
Jēzus uz to sacīja: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīļot no
visas savas sirds un no visas savas dvēseles un no visa
sava prāta. **38** Šis ir tas pirmais un augstākais bauslis. **39**
Bet tas otrs tam līdz: tev būs savu tuvāku mīļot kā sevi
pašu. **40** Šinīs divējos baušļos karājās visa bauslība un tie
pravieši." **41** Kad nu tie farizeji bija sagājuši, Jēzus tiem
jautāja **42** Un sacīja: "Kas jums šķiet no Kristus, kā dēls
Viņš ir?" Tie uz Viņu sacīja: "Dāvida." **43** Un Viņš uz tiem
sacīja: "Kā tad Dāvids Viņu garā sauc par Kungu, **44** Tas
Kungs sacījis uz manu Kungu: sēdies pa Manu labo roku,
tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām
kājām. **45** Ja nu Dāvids To sauc par Kungu, kā tad Tas viņa

Dēls?” 46 Un neviens nezināja Viņam atbildēt neviena
vārda un no tās dienas arī neviens nedrīkstēja vairs Viņu
jautāt.
23 Tad Jēzus runāja uz tiem ļaudīm un uz Saviem
mācekļiem, 2 Sacīdams: “Uz Mozus krēsla rakstu mācītāji
un farizeji ir apsēdušies. 3 Visu nu, ko tie saka, lai jūs
turiet, to turiet un dariet; bet pēc viņu darbiem nedariet.
Jo tie gan māca, bet paši to nedara. 4 Jo tie sasien
grūtas un nepanesamas nastas un liek tās cilvēkiem uz
pleciem, bet paši tās ne ar pirkstu negrib pakustināt. 5
Bet visus savus darbus tie dara, lai tie no ļaudīm top
redzēti. Tie izplata savus piemiņas rakstus un dara savām
drēbēm platas bārkstis; 6 Un tiem tīk viesībās sēdēt
augstajās vietās un augstajos krēslos baznīcās, 7 Un ka
top sveicināti tirgos un no ļaudīm saukti: rabbi, rabbi!
8 Bet jums nebūs sauktiem tapt: rabbi! Jo viens ir jūsu
vadonis, Kristus, bet jūs visi esat brāļi. 9 Jums arī nevienu
virs zemes nebūs saukt par tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas
debesīs. 10 Un neliekaties saukties par mācītājiem, jo
viens ir jūsu mācītājs, Kristus. 11 Bet tas lielākais no jums
lai ir jūsu kalps. 12 Un kas pats paaugstināsies, tam būs
tapt pazemotam, un kas pats pazemosies, tam būs tapt
paaugstinātam. 13 Bet ak vai jums, rakstu mācītājiem un
farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs aizslēdzat Debesu valstību
priekš tiem cilvēkiem, un paši jūs neieejat, un neļaujat
ieiet tiem, kas grib tikt iekšā. 14 Ak vai jums, rakstu
mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi, jo jūs aprijat atraitņu
namus un taisnojaties ar savām garām lūgšanām, tāpēc
jūs dabūsiet jo grūtu sodību. 15 Ak vai jums, rakstu

mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs pārstaigājat
jūru un zemi, ka jūs vienu par Jūdu ticības biedri darāt,
un kad tas tāds palicis, tad jūs viņu darāt par elles bērnu
divkārt vairāk, nekā jūs paši esat. **(Geenna g1067)** **16** Ak vai
jums, akliem ceļa rādītājiem! kas sakāt: ja kas pie Dieva
nama zvērēšot, tas neesot nekas, bet ja kas pie Dieva
nama zelta zvērēšot, tam tas jāpilda. **17** Jūs ģeķi un aklie!
Jo kas ir vairāk? Vai tas zelts, vai tas Dieva nams, kas to
zeltu svētī? **18** Un ja kas pie altāra zvērēšot, tas neesot
nekas; bet ja kas zvērēšot pie tās dāvanas, kas tur virsū,
tam tas jāpilda. **19** Jūs ģeķi un aklie! Jo kas ir augstāks, vai
tā dāvana, vai tas altāris, kas to dāvanu svētī? **20** Tad
nu, kas pie altāra zvēr, tas zvēr pie tā un pie visa, kas
tur virsū. **21** Un kas pie Dieva nama zvēr, tas zvēr pie
tā un arī pie Tā, kas tur mīt iekšā. **22** Un kas pie debess
zvēr, tas zvēr pie Dieva goda krēsla un pie Tā, kas tur sēž
virsū. **23** Ak vai jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs
liekuļi! Jo jūs dodat to desmito tiesu no mētrām, dillēm
un ķimenēm, un pametat to, kas tas grūtākais bauslībā,
tiesu un sirds žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un
to nepamest. **24** Jūs aklie ceļa rādītāji, kas odus izkāšat
un kamieļus aprijat. **25** Ak vai jums, rakstu mācītājiem
un farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs šķīstat biķera un bļodas
ārpusi, bet no iekšpuses tie ir pilni ar laupījumu un
negausību. **26** Tu aklais farizejs, šķīsti papriekš biķera un
bļodas iekšpusi, lai arī viņu ārpuse top šķīsta. **27** Ak vai
jums, rakstu mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs
esat līdzināmi tiem nobaltētiem kapiem, kas no ārienes
jauki uzskatāmi, bet no iekšienes ir piepildīti ar miroņu

kauliem un visādu negantību. **28** Tā arī jūs no ārienes gan
spīdat priekš ļaudīm kā taisni esoši, bet no iekšienes jūs
esat liekulības un netaisnības pilni. **29** Ak vai jums, rakstu
mācītājiem un farizejiem! Jūs liekuļi! Jo jūs uztaisiet
praviešu kapus un izgreznojiet taisno bedres, **30** Un sakāt:
ja mēs būtu bijuši savu tēvu laikos, tad mēs nebūtu bijuši
viņu biedri uz praviešu asins izliešanu. **31** Tad nu jūs
liecību dodat pret sev pašiem, ka jūs esat bērni tiem, kas
tos praviešus nokāvuši. **32** Jūs tad arī piepildāt savu tēvu
mēru. **33** Jūs čūskas un odžu dzimums, kā jūs izbēgsiet no
elles sodības? **(Geenna g1067)** **34** Tāpēc redzi, Es pie jums
sūtu praviešus un gudrus un rakstu mācītājus; no tiem
jūs citus nokausiet un krustā sitīsiet, un citus no tiem
jūs šaustīsiet savās baznīcās un vajāsiet tos no vienas
pilsētas uz otru: **35** Ka uz jums nāks visas tās taisnās
asinis, kas izlietas virs zemes no tā taisnā Ābela asinīm
līdz Zaharijas, Bereķijas dēla, asinīm, ko jūs nokāvuši
starp Dieva namu un altāri. **36** Patiesi, Es jums saku, ka
tas visnotaļ nāks uz šo tautu. **37** Jeruzāleme! Jeruzāleme!
tu, kas nokauj praviešus un ar akmeņiem nomētā, kas
pie tevis sūtīti! Cik reiz Es tavus bērnus esmu gribējis
sakrāt, kā vista sakrāj savus cālīšus apakš spārniem, bet
jūs negribējāt. **38** Redzi, jūsu nams jums taps atstāts
postā. **39** Jo Es jums saku: jūs Mani no šī laika neredzēsiet,
tiekams jūs sacīsiet: slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā.

24 Un no Dieva nama izgājis Jēzus aizgāja. Un Viņa
mācekļi piegāja pie Viņa un rādīja Viņam, kā tas Dieva
nams uztaisīts. **2** Bet Jēzus uz tiem sacīja: "Vai jūs to visu
neredzat? Patiesi, Es jums saku, šeit akmens uz akmens

netaps pamests, kas netaps nolauzīts.” **3** Un Viņam uz
Eļļas kalna sēžot, tie mācekļi piegāja sevišķi un sacīja:
“Saki mums, kad šīs lietas notiks, un kāda būs Tavas
atnākšanas un pastara laika zīme?” **(aiōn g165)** **4** Un Jēzus
atbildēja un uz tiem sacīja: “Pielūkojiet, ka neviens jūs
nepieviļ. **5** Jo tur daudz nāks Manā Vārdā un sacīs: es
esmu Kristus, un daudz pievils. **6** Bet jūs dzirdēsiet karus
un karu daudzināšanu. Lūkojiet, nebēdājaties, jo visam
tam tā būs notikt, bet tad vēl nav tas gals. **7** Jo tad celsies
tauta pret tautu un valsts pret valsti, un tad būs bada
laiki un mēris un zemes trīcēšanas dažās vietās. **8** Bet viss
tas būs tikai to lielo bēdu iesākums. **9** Tad tie jūs nodos
mokās un jūs nokaus, un jūs tapsiet ienīdēti no visiem
ļaudīm Mana Vārda dēļ. **10** Un tad daudz apgrēcināsies,
un viens otru nodos, un viens otru nīdēs. **11** Jo tad daudz
viltīgi pravieši celsies un daudz pievils. **12** Un tāpēc, ka
netaisnība ies vairumā, mīlestība pie daudziem izdzisīs.
13 Bet kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts. **14** Un šis
evaņģēlijs no (Dieva) valstības visā pasaulē taps sludināts
visām tautām, un tad nāks tas gals. **15** Kad jūs nu redzēsiet
to izpostīšanas negantību, par ko pravietis Daniēls sacījis,
ka tā stāv tai svētā vietā, (kas to lasa, tas lai to labi
apdomā!) **16** Kas tad ir Jūdu zemē, tie lai bēg kalnos. **17**
Un kas ir uz jumta, tas lai nekāpj zemē, kādu lietu no sava
nama iznest; **18** Un kas ir laukā, tas lai neatgriežas, savas
drēbes paņemt. **19** Bet vai tām grūtām un zīdītājām tanī
laikā! **20** Bet lūdziet, ka jūsu bēgšana nenotiek ziemas
laikā nedz svētā dienā. **21** Jo tad būs tādas lielas bēdas,
kādas nav bijušas no pasaules iesākuma līdz šim laikam,

un kādas arī vairs nebūs. **22** Un ja šīs dienas netaptu
paīsinātas, tad neviens cilvēks netaptu izglābts; bet to
izredzēto labad tās dienas taps paīsinātas. **23** Ja tad kas uz
jums sacīs: redzi, še ir Kristus, vai tur; tad neticiet. **24** Jo
viltīgi kristi un viltīgi pravieši celsies un lielas zīmes un
brīnumus darīs, ka arī tie izredzētie, ja tas varētu būt, uz
alošanu taptu pievilti. **25** Redziet, Es jums to papriekš
esmu sacījis. **26** Tāpēc, kad tie uz jums sacīs: redzi, Viņš ir
tuksnesī, - tad neejat ārā; redzi, Viņš ir kambaros, - tad
neticat. **27** Jo kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd
līdz vakara pusei, tā būs arī Tā Cilvēka Dēla atnākšana.
28 Jo kur ir maita, tur arī ērgļi sakrāsies. **29** Bet tūdaļ
pēc šā laika bēdām saule taps aptumšota, un mēnesis
nedos savu spīdumu, un zvaigznes kritīs no debess, un
debess stiprumi kustināsies. **30** Un tad Tā Cilvēka Dēla
zīme rādīsies debesī, un tad visas ciltis virs zemes kauks
un redzēs To Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar
lielu spēku un godību. **31** Un Viņš sūtīs Savus eņģeļus
ar lielu bazūnes skaņu, un tie Viņa izredzētos sakrās no
tiem četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram.
32 Mācaties līdzību no vīģes koka: kad jau viņa zaros
pumpuri metās, un lapas plaukst, tad jūs zināt, vasaru
esam klātu. **33** Tā arīdzan, kad jūs visu to redzēsiet, tad
ziniet, ka tas ir tuvu priekš durvīm. **34** Patiesi, Es jums
saku: šī cilts nezudīs, tiekams viss tas būs noticis. **35**
Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs. **36** Bet par
to dienu un stundu neviens nezina, ne tie debesu eņģeļi,
kā vien Mans Tēvs. **37** Bet tā, kā bija Noas dienās, tāpat arī
būs Tā Cilvēka Dēla atnākšana. **38** Jo itin kā tie tais dienās

priekš tiem grēku plūdiem rija un plītēja, precējās un
laulībā devās līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā, **39** Un
tie neņēma vērā, tiekams tie plūdi nāca un visus aizņēma;
tāpat būs arī Tā Cilvēka Dēla atnākšana. **40** Tad divi būs
laukā; viens taps pieņemts, otrs atmests. **41** Divas mals
dzirnavās, viena taps pieņemta, otra atmesta. **42** Tāpēc
esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk.
43 Bet to protiet, kad nama kungs zinātu, kurā stundā
zaglis nāks, tad tas paliktu nomodā un neļautu savā namā
ielauzties. **44** Tāpēc arī jūs esiet gatavi, jo tanī stundā,
kurā jūs nedomājiet, Tas Cilvēka Dēls nāks. **45** Kurš nu
ir tas uzticīgais un gudrais kalps, ko tas kungs iecēlis
pār savu saimi, tiem maizi dot savā laikā? **46** Svētīgs tas
kalps, ko tas kungs pārnācis atradīs tā darām. **47** Patiesi,
Es jums saku, ka viņš to iecels pār visām savām mantām.
48 Bet ja tas ļaunais kalps savā sirdī sacīs: mans kungs
kavējās nakt. **49** Un iesāks savus darba biedrus sist un ar
tiem plītniekiem rīt un plītēt: **50** Tad tā kalpa kungs nāks
tādā dienā, kad šis negaida, un tādā stundā, ko šis nezina,
51 Un to šķels pušu un tam dos algu ar tiem liekuļiem.
Tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.

25 Tad Debesu valstība būs līdzīga desmit jumpravām,
kas savus eļļas lukturus ņēma un izgāja brūtgānam
pretim. **2** Bet piecas no tām bija gudras, un piecas
bija ģeķīgas. **3** Kas bija ģeķīgas, tās paņēma savus eļļas
lukturus, bet eļļu tās neņēma līdz. **4** Bet tās gudrās
paņēma eļļu savos traukos līdz ar tiem eļļas lukturiem. **5**
Kad nu tas brūtgāns kavējās, tad visas aizmiga un snauda.
6 Bet nakts vidū balss atskanēja: redzi, brūtgāns nāk,

ejat ārā viņam pretī. **7** Tad visas tās jumpravas cēlās un
sataisīja savus eļļas lukturus. **8** Bet tās ģeķīgās sacīja
uz tām gudrām: dodiet mums no savas eļļas, jo mūsu
eļļas sveces izdziest. **9** Bet tās gudrās atbildēja un sacīja:
ne tā, ka nepietrūkst mums un jums, bet noejat labāk
pie pārdevējiem un pērkat sev. **10** Un kad tās nogāja
pirkt, tad tas brūtgāns nāca, un kas bija gatavas, iegāja ar
viņu kāzās, un durvis tapa aizslēgtas. **11** Pēc arī tās citas
jumpravas atnāca un sacīja: Kungs, Kungs, atdari mums.
12 Bet tas atbildēja un sacīja: patiesi, es jums saku, es jūs
nepazīstu. **13** Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt ne to
dienu, nedz to stundu, kurā Tas Cilvēka Dēls nāk. **14** Jo tā
kā viens cilvēks citur aiziedams aicināja savus kalpus
un tiem iedeva savu mantu, **15** Un vienam deva piecus
podus un otram divus un trešam vienu, ikkatram pēc
viņa spēka, un tūdaļ aizgāja projām. **16** Tad tas nogāja,
kas piecus podus bija dabūjis, un pelnījās ar tiem un
sapelnīja citus piecus podus. **17** Tā arī, kas divus dabūjis,
ir tas sapelnīja divus citus. **18** Bet tas, kas vienu bija
dabūjis, nogāja un to ieraka zemē un paslēpa sava kunga
naudu. **19** Bet pēc ilga laika šo kalpu kungs nāca un ar
tiem izlīdzinājās. **20** Un tas, kas bija dabūjis tos piecus
podus, nāca un atnesa vēl citus piecus podus un sacīja:
kungs, tu man piecus podus esi iedevis; redzi, es pāri
par tiem esmu sapelnījis vēl citus piecus podus. **21** Un
viņa kungs uz to sacīja: labi, tu godīgais un uzticīgais
kalps; pie mazuma tu esi bijis uzticīgs, es tevi iecelšu pār
daudzumu; ieej sava kunga priekā. **22** Un tas arīdzan,
kas bija dabūjis tos divus podus, atnācis sacīja: kungs,

tu man divus podus esi iedevis; redzi, es pāri par tiem
esmu sapelnījis vēl divus. **23** Viņa kungs uz to sacīja:
labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu pie mazuma esi
bijis uzticīgs, es tevi iecelšu pār daudzumu; ieej sava
kunga priekā. **24** Tad arī tas, kas bija dabūjis to vienu
podu, piegājis sacīja: kungs, es zināju tevi bargu cilvēku
esam, ka tu pļauj, kur tu neesi sējis, un krāji, kur tu
neesi kaisījis. **25** Un bīdamies es nogāju un apslēpu tavu
podu zemē; redzi še ir, kas tev pieder. **26** Bet viņa kungs
atbildēja un uz viņu sacīja: tu blēdīgais un kūtrais kalps,
ja tu zināji, ka es pļauju, kur es neesmu sējis, un krāju,
kur es neesmu kaisījis: **27** Tad tev bija dot manu naudu
mijējiem; un pārnācis es būtu atdabūjis ar augļiem, kas
man pieder. **28** Tāpēc ņemiet no viņa to podu un dodiet
tam, kam ir desmit podi. **29** Jo ikkatram, kam ir, tam taps
dots, un tam būs papilnam; bet no tā, kam nav, taps vēl
atņemts, kas tam ir. **30** Un to nelietīgo kalpu izmetiet
galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana.
31 Bet kad Tas Cilvēka Dēls nāks Savā godībā, un visi
svētie eņģeļi līdz ar Viņu, tad Viņš sēdēs uz Sava godības
krēsla. **32** Un visi ļaudis taps sapulcināti Viņa priekšā,
un Viņš tos šķirs tā, kā gans avis šķir no ažiem. **33** Un
stādīs tās avis pa Savu labo roku, bet tos ažus pa kreiso
roku. **34** Tad Tas Ķēniņš sacīs uz tiem pie Savas labās
rokas: nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet
to Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma.
35 Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani esat ēdinājuši; Es biju
izslāpis, un jūs Mani esat dzirdinājuši; Es biju viesis, un
jūs Mani esat uzņēmuši; **36** Es biju pliks, un jūs Mani esat

ģērbuši; Es biju nevesels, un jūs Mani esat apmeklējuši; Es
biju cietumā, un jūs pie Manis esat nākuši. 37 Tad tie
taisnie Viņam atbildēs sacīdami: Kungs, kad mēs Tevi
esam redzējuši izsalkušu un Tevi esam ēdinājuši? Vai
izslāpušu un Tevi esam dzirdinājuši? 38 Kad mēs Tevi
esam redzējuši kā viesi un uzņēmuši? Vai pliku un Tevi
esam ģērbuši? 39 Kad mēs Tevi esam redzējuši neveselu
vai cietumā un pie Tevis esam nākuši? 40 Tad Tas Ķēniņš
tiem atbildēs un sacīs: patiesi, Es jums saku, ko jūs darījuši
vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs
Man esat darījuši. 41 Tad viņš arī uz tiem pa kreiso roku
sacīs: ejat nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī,
kas ir sataisīts velnam un viņa eņģeļiem. (aiōnios g166) 42
Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani neesat ēdinājuši: Es biju
izslāpis, un jūs Mani neesat dzirdinājuši: 43 Es biju viesis,
un jūs Mani neesat uzņēmuši; Es biju pliks, un jūs Mani
neesat ģērbuši; Es biju nevesels un cietumā, un jūs Mani
neesat apmeklējuši. 44 Tad tie arīdzan Viņam atbildēs un
sacīs: Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu vai
izslāpušu, vai viesi, vai pliku, vai neveselu, vai cietumā
un Tev neesam kalpojuši? 45 Tad Viņš atbildēs un sacīs:
patiesi, Es jums saku, ko jūs neesat darījuši vienam no
šiem vismazākajiem, to jūs Man arīdzan neesat darījuši.
46 Un tie ieies mūžīgās mokās, bet tie taisnie mūžīgā
dzīvošanā." (aiōnios g166)

26 Un notikās, kad Jēzus visus šos vārdus bija pabeidzis,
tad Viņš uz Saviem mācekļiem sacīja: 2 "Jūs zināt, ka pēc
divām dienām būs Lieldiena, un Tas Cilvēka Dēls kļūs
nodots, ka Tas taptu krustā sists." 3 Tad sapulcējās tie

augstie priesteri un rakstu mācītāji un ļaužu vecaji tā
augstā priestera namā, kam vārds bija Kajafas. **4** Un tie
sarunājās, kā tie Jēzu ar viltu dabūtu rokā un nokautu. **5**
Bet tie sacīja: "Tikai ne uz svētkiem, lai ļaudīs neceļas
dumpis." **6** Un kad Jēzus bija iekš Betanijas, Sīmaņa, tā
spitālīgā, namā, **7** Tad viena sieva pie Tā piegāja, tai bija
akmens trauciņš ar dārgām zālēm, un tā lēja tās uz Viņa
galvu, Tam pie galda sēžot. **8** Kad tie mācekļi to redzēja,
tad tie apskaitās un sacīja: "Kālabad šī izšķērdēšana? **9**
Tās zāles varēja dārgi pārdot un izdalīt nabagiem." **10**
Bet Jēzus to nomanījis uz tiem sacīja: "Kam jūs šo sievu
apgrūtinājiet? Jo tā labu darbu pie Manis darījusi. **11** Jo
nabagi ir arvienu pie jums, bet Es neesmu arvienu pie
jums. **12** Jo tās zāles izliedama pār Manu miesu, tā to
darījusi tādēļ, ka Man būs tapt apraktam. **13** Patiesi, Es
jums saku: kur vien visā pasaulē šo prieka vārdu sludinās,
tur arī sacīs, ko šī ir darījusi, viņai par piemiņu." **14** Tad
viens no tiem divpadsmit, kas tapa saukts Jūdas Iskariots,
pie tiem augstiem priesteriem nogājis, **15** Sacīja: "Ko jūs
man gribat dot, tad es jums Viņu nodošu?" Tie tam iedeva
trīsdesmit sudraba gabalus. **16** Un no tā brīža tas meklēja
izdevīgu laiku, ka Viņu nodotu. **17** Bet pirmā neraudzētās
maizes dienā tie mācekļi gāja pie Jēzus un sacīja uz Viņu:
"Kur Tu gribi, lai mēs Tev sataisām Lieldienas jēru ēst?"
18 Bet Viņš sacīja: "Ejat pilsētā pie kāda un sakāt tam: Tas
Mācītājs saka: Mans laiks ir tuvu klātu, Es turēšu pie tevis
Lieldienu ar Saviem mācekļiem." **19** Un tie mācekļi darīja,
kā Jēzus tiem bija pavēlējis, un sataisīja Lieldienas jēru.
20 Un kad vakars metās, Viņš apsēdās ar tiem divpadsmit,

21 Un sacīja tiem ēdot: “Patiesi, Es jums saku, viens no
jums Mani nodos.” **22** Un tie ļoti noskuma, un ikviens no
tiem iesāka uz Viņu sacīt: “Kungs, vai es tas esmu?” **23**
Bet Viņš atbildēja un sacīja: “Tas, kas ar Mani savu roku
mērc bļodā, tas Mani nodos. **24** Tas Cilvēka Dēls gan tā
aiziet, kā par Viņu rakstīts. Bet vai tam cilvēkam, caur
ko Tas Cilvēka Dēls top nodots; tam būtu labāki, ka tas
cilvēks nemaz nebūtu dzimis.” **25** Bet Jūdas, kas Viņu
nodeva, atbildēja un sacīja: “Vai es tas esmu, Rabbi?”
Viņš uz to sacīja: “Tu to saki.” **26** Bet tiem vēl ēdot,
Jēzus ņēma to maizi, un svētījis pārlauza un deva to
Saviem mācekļiem un sacīja: “Ņemiet, ēdiet, tā ir Mana
miesa.” **27** Un to biķeri ņēma un pateicās, Viņš tiem to
deva un sacīja: “Dzeriet visi no tā. **28** Jo šīs ir Manas
asinis, tās jaunās derības asinis, kas par daudziem top
izlietas par grēku piedošanu. **29** Bet Es jums saku, ka Es
no šā laika vairs nedzeršu no šiem vīnakoka augļiem līdz
tai dienai, kad Es to ar jums no jauna dzeršu Sava Tēva
valstībā.” **30** Un to pateicības dziesmu nodziedājuši, tie
gāja ārā uz Eļļas kalnu. **31** Tad Jēzus uz tiem saka: “Jūs
visi šai naktī pie Manis apgrēcināsities, jo stāv rakstīts: Es
to ganu sitīšu un tā ganāmā pulka avis izklīdīs. **32** Bet
kad Es būšu augšāmcēlies, tad Es jūsu priekšā noiešu uz
Galileju.” **33** Bet Pēteris atbildēja un uz Viņu sacīja: “Kad
tie arī visi pie Tevis apgrēcinātos, tad tomēr es nemūžam
neapgrēcināšos.” **34** Jēzus uz to sacīja: “Patiesi, Es tev
saku: šinī naktī, pirms gailis dziedās, tu Mani trīsreiz
aizliegsi.” **35** Pēteris uz Viņu saka: “Jebšu man ar Tevi
būtu jāmirst, taču es Tevi negribu aizliegt.” Tāpat arī visi

mācekļi sacīja. **36** Tad Jēzus nāk ar tiem uz vienu muižu ar
vārdu Getzemane un saka uz tiem mācekļiem: “Sēžaties
šeitan, kamēr Es tur noeju un Dievu lūdzu.” **37** Un Viņš
ņēma līdz Pēteri un tos divus Cebedeja dēlus un iesāka
noskumties un baiļoties. **38** Tad Viņš uz tiem saka: “Mana
dvēsele ir visai noskumusi līdz nāvei; paliekat šeitan un
esat ar Mani nomodā.” **39** Un maķenīt pagājis Viņš krita
uz Savu vaigu pie zemes, Dievu lūgdams un sacīdams:
“Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris Man iet
garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi.” **40** Un Viņš
nāk pie tiem mācekļiem un atrod tos guļam, un saka uz
Pēteri: “Tā tad jūs nespējāt nevienu pašu stundu ar Mani
būt nomodā! **41** Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs
neiekrītat kārdināšanā. Gars gan ir labprātīgs, bet miesa
ir vāja.” **42** Viņš atkal otru lāgu nogājis, lūdza sacīdams:
“Mans Tēvs, ja šis biķeris Man nevar iet garām, ka Es
to nedzeru, tad lai notiek Tavs prāts.” **43** Un Viņš nāk
un atrod tos atkal guļam, jo viņu acis bija miega pilnas.
44 Un Viņš tos pameta, un atkal nogāja un lūdza Dievu
trešu lāgu, tos pašus vārdus sacīdams. **45** Tad Viņš nāk
pie Saviem mācekļiem, un uz tiem saka: “Guliet nu vēl un
dusiet! redzi, tā stunda ir klāt, un Tas Cilvēka Dēls top
nodots grēcinieku rokās. **46** Ceļaties, ejam! Redzi, kas Mani
nodod, ir klāt.” **47** Un Viņam vēl runājot, redzi, tad nāca
Jūdas, viens no tiem divpadsmit un līdz ar to liels pulks
ar zobeniem un nūjām no tiem augstiem priesteriem un
ļaužu vecajiem. **48** Bet kas Viņu nodeva, tas tiem bija devis
tādu zīmi un sacījis: “Kuru es skūpstīšu, tas ir Tas, To
gūstat.” **49** Un tūdaļ viņš pie Jēzus piegāja un sacīja: “Esi

sveicināts, Rabbi!” un Viņu skūpstīja. **50** Bet Jēzus uz to
sacīja: “Draugs, kāpēc tu še esi?” Tad tie piegāja un pielika
rokas pie Jēzus un To saņēma. **51** Un redzi, viens no tiem,
kas pie Jēzus bija, roku izstiepis, izvilka savu zobenu un
cirta tā augstā priestera kalpam un tam nocirta ausi. **52**
Tad Jēzus uz to saka: “Bāz savu zobenu savā vietā, jo visi,
kas zobenu ņem, tie caur zobenu tiks nomaitāti. **53** Jeb
vai tev šķiet, ka Es nevarētu tagad Savu Tēvu lūgt, un
Viņš Man nevarētu dot vairāk nekā divpadsmit leģionus
eņģeļu? **54** Kā tad tie raksti taptu piepildīti? Jo tam būs tā
notikt.” **55** Tanī pašā stundā Jēzus sacīja uz to pulku: “Kā
pie slepkavas jūs esat izgājuši ar zobeniem un nūjām,
Mani gūstīt. Ikdienas Es pie jums esmu sēdējis un mācījis
Dieva namā, un jūs Mani neesat gūstījuši. **56** Bet viss tas
noticis, ka praviešu raksti piepildītos.” Tad visi mācekļi
Viņu atstāja un bēga. **57** Bet tie Jēzu saņēma un To noveda
pie tā augstā priestera Kajafasa, kur tie rakstu mācītāji un
vecaji bija sapulcējušies. **58** Bet Pēteris no tālienes Viņam
gāja pakaļ līdz tā augstā priestera namam, un iegājis
tas apsēdās pie tiem sulaiņiem, nolūkot to galu. **59** Bet
tie augstie priesteri un tie vecaji un visa tā augstā tiesa
meklēja viltīgu liecību pret Jēzu, ka Viņu varētu nokaut;
60 Un neatrada, un jebšu gan daudz viltīgu liecinieku nāca
priekšā, tomēr neatrada nenieka; bet visupēc divi viltīgi
liecinieki nāca priekšā **61** Un sacīja: “Šis ir sacījis: Es Dieva
namu varu noplēst un trijās dienās to uztaisīt.” **62** Un tas
augstais priesteris pacēlās un uz Viņu sacīja: “Vai Tu nekā
neatbildi uz to, ko tie pret Tevi liecina?” **63** Bet Jēzus
cieta klusu; un tas augstais priesteris atbildēja un uz To

sacīja: “Pie tā dzīvā Dieva es Tevi zvērinu, saki mums:
vai Tu esi Kristus, Dieva Dēls?” **64** Jēzus uz to saka: “Tu
to esi sacījis. Bet Es jums saku: no šī laika jūs redzēsiet
To Cilvēka Dēlu sēžam pie Tā Visspēcīgā labās rokas
un nākam uz debess padebešiem.” **65** Tad tas augstais
priesteris saplēsa savas drēbes un sacīja: “Viņš Dievu
zaimojis: kam mums vēl liecinieku vajag? Redziet, tagad
jūs Viņa Dieva zaimošanu esat dzirdējuši. **66** Kā jums
šķiet?” Bet tie atbildēja un sacīja: “Viņš nāvi pelnījis.”
67 Tad tie Viņam spļāva vaigā un Viņu pliķēja; bet citi
Viņu sita ar dūrēm, **68** Un sacīja: “Pravietis būdams, saki
mums, Kristu, - kurš ir tas, kas Tevi sitis?” **69** Bet Pēteris
sēdēja priekšnamā. Un viena jauna meita nāca pie viņa
un sacīja: “Tu arīdzan biji ar To Jēzu no Galilejas.” **70** Bet
viņš liedzās priekš visiem sacīdams: “Es nezinu, ko tu
runā.” **71** Un kad viņš priekš vārtiem bija izgājis, cita
viņu redzēja un saka uz tiem, kas tur bija: “Šis arīdzan
bija pie Tā Jēzus no Nacaretes.” **72** Un viņš atkal liedzās
zvērēdams: “Es to Cilvēku nepazīstu.” **73** Un par mazu
brīdi tie, kas tur stāvēja, piegāja un uz Pēteri sacīja:
“Patiesi, tu esi viens no tiem; jo no tavas valodas to var
noprast.” **74** Tad viņš iesāka nolādēties un nodievoties:
“Es to Cilvēku nepazīstu.” Un tūdaļ gailis dziedāja. **75** Un
Pēteris pieminēja Jēzus vārdus, ko Viņš tam bija sacījis:
“Pirms gailis dziedās, tu Mani trīsreiz aizliegsi.” Un ārā
izgājis viņš raudāja gauži.

27 Bet rīta agrumā visi augstie priesteri un ļaužu vecaji
sarunājās pret Jēzu, ka Viņu nonāvētu. **2** Un Viņu saistīja,
aizveda un nodeva zemes valdītājam Poncium Pilatum.

3 Kad Jūdas, kas Viņu nodeva, redzēja, ka Viņš bija
pazudināts; tad tas tam bija žēl, un tas atnesa atpakaļ tos
trīsdesmit sudraba gabalus tiem augstiem priesteriem un
vecajiem, **4** Un sacīja: "Es esmu grēkojis, nenoziedzīgas
asinis nododams." Bet tie sacīja: "Kas mums par to, bēdas?
Raugi tu pats." **5** Un tos sudraba gabalus Dieva namā
nometis, tas aizgāja un pakārās. **6** Bet tie augstie priesteri
tos sudraba gabalus ņēma un sacīja: "Tas nepieklājās,
ka mēs tos metam Dieva šķirstā, jo tā ir asins nauda." **7**
Bet tie sarunājās un par tiem pirka to podnieka tīrumu
svešiniekiem par kapsētu. **8** Tāpēc tas tīrums ir nosaukts
asins tīrums līdz šai dienai. **9** Tad ir piepildīts, ko pravietis
Jeremija runājis sacīdams: "Un tie ir ņēmuši trīsdesmit
sudraba gabalus, to maksu par To Visdārgāko, ko tie
pirkuši no Israēla bērniem; **10** Un tos devuši par to
podnieka tīrumu, kā Tas Kungs man ir pavēlējis." **11** Bet
Jēzus stāvēja zemes valdītāja priekšā, un zemes valdītājs
Viņam vaicāja un sacīja: "Vai Tu esi tas Jūdu ķēniņš?"
Bet Jēzus uz viņu sacīja: "Tu to saki." **12** Un kad viņš no
tiem augstiem priesteriem un vecajiem tapa apsūdzēts,
viņš nekā neatbildēja. **13** Tad Pilatus uz Viņu saka: "Vai
Tu nedzirdi, cik briesmīgi tie pret Tevi liecina?" **14** Un
Viņš tam neatbildēja ne uz vienu vārdu, tā ka tas zemes
valdītājs it ļoti brīnījās. **15** Bet svētkos zemes valdītājs bija
ieradis tiem ļaudīm atlaist vienu cietumnieku, kādu tie
gribēja. **16** Bet to brīdi tam bija viens zināms cietumnieks,
Baraba vārdā. **17** Un kad tie bija sapulcējušies, Pilatus uz
tiem sacīja: "Kuru jūs gribat, lai es jums atlaižu? Barabu
vai Jēzu, kas top saukts Kristus?" **18** Jo viņš zināja, ka

tie To no skaudības bija nodevuši. **19** Bet viņam uz soģa
krēsla sēžot, viņa sieva pie tā sūtīja un sacīja: "Pielūko, ka
tev nekas nav ar šo taisno, jo es šo nakti sapnī daudz
esmu cietusi Viņa dēļ." **20** Bet tie augstie priesteri un
vecaji pārrunāja tos ļaudis, izlūgties Barabu, bet Jēzu
nokaut. **21** Un zemes valdītājs atbildēja un uz tiem sacīja:
"Kuru jūs gribat no šiem diviem, lai es jums atlaižu?" Bet
tie sacīja: "Barabu." **22** Tad Pilatus uz tiem saka: "Ko tad
lai es daru ar Jēzu, kas top saukts Kristus?" Tie visi saka:
"Sit To krustā." **23** Bet zemes valdītājs sacīja: "Ko tad
Viņš ļauna darījis?" Bet tie vēl vairāk brēca un sacīja: "Sit
To krustā." **24** Bet kad Pilatus redzēja, ka viņš nenieka
nespēja izdarīt, bet ka jo liels troksnis cēlās, tad viņš
ņēma ūdeni un mazgāja rokas ļaužu priekšā un sacīja:
"Es esmu nenoziedzīgs pie šī taisnā asinīm; raugāt paši!"
25 Un visi ļaudis atbildēja un sacīja: "Viņa asinis lai nāk
pār mums un pār mūsu bērniem." **26** Tad viņš tiem to
Barabu atlaida, bet Jēzu šauta un nodeva, ka taptu krustā
sists. **27** Tad zemes valdītāja karavīri ņēma Jēzu pie sevis
tiesas namā, un sasauca ap Viņu visu to pulku. **28** Un
tie Viņu noģērba un Viņam aplika purpura mēteli, **29**
Un ērkšķu kroni nopinuši lika uz Viņa galvu un deva
Tam niedri labajā rokā, un locīja ceļus Viņa priekšā, Viņu
apsmēja un uz Viņu sacīja: "Sveiks, Jūdu ķēniņ!" **30** Un tie
Viņam spļāva acīs, ņēma to niedri un sita Viņa galvu. **31**
Un kad Viņu bija apmēdījuši, tad tie Viņam novilka to
mēteli un Tam apvilka Viņa paša drēbes, un Viņu noveda,
ka taptu krustā sists. **32** Bet iziedami tie atrada vienu
cilvēku no Kirenes, vārdā Sīmani; to tie spieda, Viņam

to krustu nest. **33** Un nākuši uz to vietu, ko sauc par
Golgatu, tas ir pieres vieta, **34** Tie Viņam deva dzert etiķi
ar žulti samaisītu, un kad Viņš to baudīja, tad Viņš to
negribēja dzert. **35** Un Viņu krustā situši, tie izdalīja Viņa
drēbes, kauliņus mezdami; ka piepildītos, ko tas pravietis
sacījis: "Tie Manas drēbes savā starpā izdalījuši un par
Maniem svārkiem kauliņus metuši." **36** Un tie sēdēja un
sargāja Viņu turpat. **37** Un lika pār Viņa galvu Viņa nāves
vainu tā rakstītu: Šis ir Jēzus, tas Jūdu Ķēniņš. **38** Tad divi
slepkavas ar Viņu tapa krustā sisti, viens pa labo, otrs pa
kreiso roku. **39** Bet tie, kas gāja garām, zaimoja Viņu,
kratīja savas galvas **40** Un sacīja: "Tu, kas Dieva namu
noplēsi un trijās dienās atkal uztaisi, atpestī pats Sevi; ja
Tu esi Dieva Dēls, tad kāp no krusta zemē." **41** Tāpat arī
tie augstie priesteri Viņu apmēdīja līdz ar tiem rakstu
mācītājiem un vecajiem un sacīja: **42** "Citus Viņš pestījis
un Sevi pašu nevar pestīt. Ja Viņš tas Israēla Ķēniņš, lai
Viņš nu nokāpj no krusta; tad mēs Viņam ticēsim. **43** Viņš
Dievam ir uzticējies, lai Tas Viņu atpestī, ja tas Tam tīk;
to Viņš ir sacījis: Es esmu Dieva Dēls." **44** To Viņam arī tie
slepkavas pārmeta, kas līdz ar Viņu bija krustā sisti. **45**
Bet no sestās stundas metās tumšs pār visu to zemi līdz
devītajai stundai. **46** Bet ap devīto stundu Jēzus brēca
lielā brēkšanā un sacīja: "Eli, Eli, lama zabaktani?" tas ir:
Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis? **47**
Bet citi no tiem, kas tur stāvēja, kad tie to dzirdēja, sacīja:
"Šis sauc Eliju." **48** Un tūlīt viens no tiem notecēja un
sūkli ņēmis to pildīja ar etiķi un lika uz niedri un Viņu
dzirdīja. **49** Bet tie citi sacīja: "Gaidi, lūkosim, vai Elija

nāks un Viņu pestīs." **50** Bet Jēzus atkal lielā brēkšanā
brēcis izlaida dvēseli. **51** Un redzi, tas priekškaramais
auts Dieva namā pārplīsa divējos gabalos no augšas līdz
zemei, un zeme trīcēja, un akmens kalni plīsa, **52** Un
kapi atdarījās, un daudz miesu no svētiem, kas gulēja,
cēlās augšām. **53** Un no kapiem izgājuši pēc Viņa augšām
celšanās tie nāca tai svētā pilsētā un parādījās daudziem.
54 Bet tas kapteinis un tie, kas pie Viņa bija un Jēzu
sargāja, redzēdami to zemes trīcēšanu un kas tur notika,
izbijās ļoti un sacīja: "Patiesi, Šis bija Dieva Dēls." **55** Bet
tur bija daudz sievas, kas Jēzum bija pakaļ gājušas no
Galilejas un Viņam kalpojušas; tās skatījās no tālienes.
56 Starp tām bija Marija Madaļa un Marija, Jēkaba un
Jāzepa māte, un tā Cebedeja dēlu māte. **57** Bet vakarā
nāca viens bagāts cilvēks no Arimatijas, Jāzeps vārdā,
kas arī bija Jēzus māceklis. **58** Šis nogājis pie Pilatus
izlūdzās Jēzus miesas. Tad Pilatus pavēlēja, tās dot. **59**
Un Jāzeps tās miesas ņēmis ietina smalkā audeklī, **60** Un
ielika savā jaunā kapā, ko viņš klintī bija izcirtis, un lielu
akmeni priekš kapa durvīm pievēlis, viņš aizgāja. **61** Bet
tur bija Marija Madaļa un tā otra Marija, tās apsēdās
tam kapam pretī. **62** Bet otrā dienā, kas nāk pēc tās
sataisīšanas dienas, tie augstie priesteri un farizeji pie
Pilatus sapulcējās **63** Un sacīja: "Kungs, mēs atminamies,
ka Šis viltnieks vēl dzīvs būdams sacīja: "Pēc trim dienām
Es gribu augšāmcelties." **64** Tāpēc pavēli, ka tas kaps
stipri top apsargāts līdz trešai dienai, ka Viņa mācekļi
naktī nenāk un Viņu nenozog, un tiem ļaudīm nesaka:
"Viņš no miroņiem ir augšāmcēlies." Un tā pēdēja viltība

būs niknāka nekā tā pirmā." 65 Bet Pilatus uz tiem sacīja:
"Te jums ir sargi, ejat un sargājiet, kā zinādami." 66 Tie
nogāja un apsargāja to kapu ar sargiem un aizzieģelēja to
akmeni.

28 Bet pēc tās svētās dienas, pirmai nedēļas dienai
austot, Marija Madaļa un tā otra Marija nāca, to kapu
apraudzīt. 2 Un redzi, liela zemes trīcēšana notika, jo
Tā Kunga eņģelis, no debesīm nonācis, piegāja un to
akmeni novēla no tām durvīm un uzsēdās virsū. 3 Un
viņa ģīmis bija kā zibens, un tā drēbe tik balta kā sniegs.
4 Bet tie sargi no lielām izbailēm drebēja un palika tā kā
miruši. 5 Bet tas eņģelis uzrunāja un uz tām sievām sacīja:
"Nebīstaties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, to krustā
sisto. 6 Viņš nav šeitan, jo Viņš ir augšāmcēlies, tā kā
Viņš ir sacījis. Nāciet šurp, raugāt to vietu, kur Tas Kungs
gulējis. 7 Un ejat steigšus un sakāt Viņa mācekļiem,
ka Viņš no miroņiem ir augšāmcēlies; un redzi, Viņš
noies jūsu priekšā uz Galileju, tur jūs Viņu redzēsiet.
Redzi, es jums to esmu sacījis." 8 Un tās izgāja ātri no
kapa ārā ar bijāšanu un lielu prieku, un tecēja, Viņa
mācekļiem to stāstīt. 9 Bet kad tās gāja, Viņa mācekļiem
to vēsti nest, redzi, tad Jēzus tās sastapa un sacīja: "Esiet
sveicinātas!" Bet tās piegāja pie Viņa, apkampa Viņa
kājas un krita Viņa priekšā pie zemes. 10 Tad Jēzus uz
tām saka: "Nebīstaties! Ejat, stāstiet to Maniem brāļiem,
lai tie noiet uz Galileju, un tur tie Mani redzēs." 11 Bet
šīm noejot, redzi, kādi no tiem sargiem pilsētā nākuši
stāstīja tiem augstiem priesteriem visu to, kas bija noticis.
12 Un ar tiem vecajiem sapulcējušies, tie sarunājās un

deva tiem karavīriem papilnam naudas **13** Un sacīja:
"Sakāt, ka Viņa mācekļi naktī nākuši un mums guļot To
izzaguši. **14** Ja tas tam zemes valdītājam taps zināms, mēs
to gan pārrunāsim, un jūs varēsiet palikt bez bēdām."
15 Un viņi to naudu ņēmuši, darīja, kā bija izmācīti. Un
šī valoda ir izpaudusies pie tiem Jūdiem līdz šai dienai.
16 Bet tie vienpadsmit mācekļi nogāja uz Galileju, uz to
kalnu, kur tiem Jēzus bija pavēlējis. **17** Un kad tie Viņu
redzēja, tad tie Viņu pielūdza, bet citi vēl šaubījās. **18**
Un Jēzus piegājis, runāja ar tiem un sacīja: "Man ir dota
visa vara debesīs un virs zemes. **19** Tāpēc ejiet un dariet
par mācekļiem visus ļaudis, tos kristīdami Tā Tēva un Tā
Dēla un Tā Svētā Gara vārdā, **20** Tos mācīdami turēt visu,
ko Es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu pie jums
ikdienas līdz pasaules galam. Āmen." **(aiōn g165)**

Marka Evaņģelijs

1 Jēzus Kristus, Dieva Dēla, evaņģēlija iesākums. **2** Itin kā
ir rakstīts pie tiem praviešiem: "Redzi, Es sūtu Savu eņģeli
Tavā priekšā, kam būs sataisīt Tavu ceļu;" **3** "Saucēja
balss tuksnesī: sataisiet Tam Kungam ceļu, dariet līdzenas
Viņa tekas." **4** Notikās, ka Jānis kristīja tuksnesī un
sludināja kristību uz atgriešanos no grēkiem par grēku
piedošanu. **5** Un pie viņa izgāja visa Jūdu zeme un visi
Jeruzālemes ļaudis; un tie no viņa tapa kristīti Jardānes
upē, izsūdzēdami savus grēkus. **6** Un Jānis bija apģērbies
ar kamieļu spalvas drēbēm un ādas jostu ap saviem
gurniem, un ēda siseņus un kameņu medu; **7** Un sludināja
sacīdams: "Viens jo spēcīgāks nekā es nāk pēc manis,
kam es neesmu cienīgs locīdamies atraisīt Viņa kurpju
siksnas. **8** Es gan jūs esmu kristījis ar ūdeni, bet Viņš
jūs kristīs ar Svēto Garu." **9** Un notikās tanīs dienās,
ka Jēzus nāca no Nacaretes iekš Galilejas un Jardānē
no Jāņa tapa kristīts. **10** Un tūdaļ no ūdens izkāpdams
Viņš redzēja debesis atvērtas un to Garu kā balodi uz
Sevi nolaižamies. **11** Un balss notika no debesīm: "Tu
esi Mans mīļais Dēls, pie kā Man ir labs prāts." **12** Un
Tas Gars Viņu tūdaļ aizveda tuksnesī. **13** Un Viņš bija
tuksnesī četrdesmit dienas un tapa kārdināts no sātana
un bija pie zvēriem. Un eņģeļi Viņam kalpoja. **14** Bet
pēc tam, kad Jānis bija nodots, Jēzus nāca uz Galileju,
sludinādams Dieva evaņģēliju **15** Un sacīdams: "Tas laiks ir
piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriežaties
no grēkiem un ticat uz to evaņģēliju." **16** Un pie Galilejas
jūras staigādams, Viņš redzēja Sīmani un Andreju, viņa

brāli, tīklu jūrā metam; jo tie bija zvejnieki. **17** Un Jēzus
uz tiem sacīja: "Nāciet Man pakaļ, un Es jūs darīšu par
cilvēku zvejniekiem." **18** Un tūdaļ savus tīklus atstājuši,
tie Viņam gāja pakaļ. **19** Un no turienes maķenīt pagājis,
Viņš redzēja Jēkabu, Cebedeja dēlu, un Jāni, viņa brāli,
un tos laivā tīklus lāpām. **20** Un tūdaļ Viņš tos aicināja.
Un savu tēvu Cebedeju ar tiem algādžiem laivā atstājuši,
tie nogāja Viņam pakaļ. **21** Un tie nāca Kapernaūmā. Un
tūdaļ svētdienā Viņš iegāja baznīcā un mācīja. **22** Un tie
izbrīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja tā kā pats
varenais un nekā tie rakstu mācītāji. **23** Un viņu baznīcā
bija cilvēks ar nešķīstu garu, un tas brēca **24** Sacīdams:
Vai! Kas mums ar Tevi, Jēzu no Nacaretes? Vai Tu esi
nācis, mūs nomaitāt? Mēs Tevi pazīstam, kas Tu esi, Tas
Dieva Svētais." **25** Un Jēzus viņu apdraudēja sacīdams:
"Palieci klusu un izej no tā." **26** Un to raustīdams un ar
stipru balsi brēkdams, tas nešķīstais gars no tā izgāja. **27**
Un tie visi iztrūcinājās, tā ka tie savā starpā apjautājās
sacīdami: "Kas tas ir? Kas tā tāda jauna mācība? Jo Viņš
ar varu pat tiem nešķīstiem gariem pavēl, un tie Viņam
paklausa." **28** Un tūdaļ Viņa slava izgāja visapkārt pa
Galilejas tiesu. **29** Un no baznīcas izgājuši, tie tūdaļ nāca
Sīmaņa un Andreja namā ar Jēkabu un Jāni. **30** Un Sīmaņa
sievas māte gulēja ar drudzi, un tie Viņam tūdaļ par to
sacīja. **31** Un piegājis Viņš to uzcēla un to ņēma pie rokas,
un drudzis tūlīt no tās atstājās, un viņa tiem kalpoja.
32 Un kad vakars metās, un saule bija nogājusi, tad tie
pie Viņa nesa visādus neveselus un velna apsēstus. **33**
Un visa pilsēta priekš durvīm bija sapulcējusies. **34** Un

Viņš dziedināja daudz neveselus no dažādām slimībām
un izdzina daudz velnus, un Viņš tiem velniem neļāva
runāt, jo tie Viņu pazina. 35 Un no rīta gaiļos Viņš cēlās
un izgāja; un nogāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu
pielūdza. 36 Un Sīmanis līdz ar tiem, kas pie Viņa bija,
Viņam steidzās pakaļ. 37 Un Viņu atraduši, tie uz Viņu
sacīja: "Visi Tevi meklē." 38 Un Viņš uz tiem sacīja:
"Noejam tuvējos miestos, ka Es tur arīdzan sludināju;
jo tāpēc Es esmu izgājis." 39 Un Viņš sludināja viņu
baznīcās pa visu Galileju un izdzina velnus. 40 Un viens
spitālīgs nāca pie Viņa, Viņu lūgdams un Viņa priekšā
ceļos mezdamies un uz Viņu sacīdams: "Ja Tu gribi, tad
Tu mani vari šķīstīt." 41 Un Jēzus sirdī aizkustināts roku
izstiepa, to aizskāra un uz to sacīja: "Es gribu, topi šķīsts."
42 Un Viņam runājot tūlīt spitālība no tā nogāja, un tas
palika šķīsts. 43 Un Viņš to apdraudēja un to tūlīt aizdzina
44 Un uz to sacīja: "Raugi, nesaki nevienam neko, bet ej,
rādies priesterim un nones par savu šķīstīšanu, ko Mozus
ir pavēlējis, viņiem par liecību." 45 Bet tas izgājis iesāka
daudz pasludināt un šo lietu izpaust, tā ka Jēzus ļaudīm
redzot vairs nevarēja ieiet pilsētā. Bet Viņš bija laukā
vientuļās vietās, un no visām malām tie nāca pie Viņa.

2 Un pēc kādām dienām Viņš gāja atkal uz Kapernaūmu,
un ļaudis dzirdēja, Viņu esam namā. 2 Un tūdaļ daudz
sapulcējās, tā ka tiem pat ārā priekš durvīm vairs nebija
rūmes, un Viņš tiem to vārdu sludināja. 3 Un pie Viņa
nāca ar vienu melmeņu sērdzīgu, ko četri nesa. 4 Un
kad tie nevarēja pie Viņa klāt tikt to ļaužu dēļ, tad tie
atklāja to jumtu, kur Viņš bija iekšā, un to uzplēsuši,

nolaida to gultu, uz kuras tas melmeņu sērdzīgais gulēja.
5 Un redzēdams viņu ticību, Jēzus sacīja uz to melmeņu
sērdzīgo: "Mans bērns, tavi grēki tev ir piedoti." **6** Bet tur
bija kādi no tiem rakstu mācītājiem, tie sēdēja turpat un
domāja savās sirdīs: **7** "Kā Šis tā runā? Viņš zaimo Dievu.
Kas var grēkus piedot, kā vien Tas Vienīgais Dievs." **8**
Un tūdaļ Jēzus Savā garā nomanīja, tos pie sevis pašiem
tā domājam, un uz tiem sacīja: "Kam jūs tā domājiet
savās sirdīs? **9** Kas ir vieglāki: - vai sacīt uz to melmeņu
sērdzīgo: grēki tev ir piedoti; - vai sacīt: celies, ņem savu
gultu un staigā? **10** Bet lai jūs zināt, ka Tam Cilvēka
Dēlam vara ir virs zemes, grēkus piedot," (Viņš sacīja
uz to melmeņu sērdzīgo:) **11** "Es tev saku, celies, ņem
savu gultu un ej mājās." **12** Un tas tūdaļ cēlās un to gultu
paņēmis, aizgāja visiem redzot, tā ka visi izbrīnījās un
Dievu teica sacīdami: "To mēs nemūžam vēl neesam
redzējuši." **13** Un Viņš izgāja atkal pie jūras, un visi
ļaudis nāca pie Viņa, un Viņš tos mācīja. **14** Un garām
iedams Viņš redzēja Levi, Alfeja dēlu, pie muitas sēžam
un uz to sacīja: "Staigā Man pakaļ!" Un tas cēlies staigāja
Viņam pakaļ. **15** Un notikās, tam viņa namā pie galda
sēžot, arī daudz muitnieku un grēcinieku piesēdās līdz ar
Jēzu un Viņa mācekļiem, jo to bija daudz, un tie staigāja
Viņam pakaļ. **16** Un kad tie rakstu mācītāji un farizeji
Viņu redzēja ēdam ar tiem muitniekiem un grēciniekiem,
tad tie sacīja uz Viņa mācekļiem: "Viņš ēd un dzer ar
muitniekiem un grēciniekiem!" **17** Un to dzirdējis, Jēzus
uz tiem sacīja: "Spirgtiem ārsta nevajag, bet vājiem. Es
neesmu nācis, taisnus aicināt pie atgriešanās no grēkiem,

bet grēciniekus." **18** Un Jāņa mācekļi un tie farizeji gavēja,
un tie nāca un uz Viņu sacīja: "Kāpēc Jāņa un farizeju
mācekļi gavē, bet Tavi mācekļi negavē?" **19** Un Jēzus uz
tiem sacīja: "Kā kāzu ļaudis var gavēt, kamēr brūtgāns
pie tiem ir? Kamēr brūtgāns pie viņiem, tie nevar gavēt.
20 Bet nāks dienas, ka tas brūtgāns no tiem taps atņemts,
un tad tie gavēs tanīs dienās. **21** Neviens jaunas vadmalas
ielāpu nešuj uz vecām drēbēm; citādi tas jaunais ielāps
noplīst no tām vecām drēbēm un tas plīsums paliek jo
liels. **22** Un neviens jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos;
citādi tas vīns tos traukus pārplēš, un vīns un trauki iet
bojā, bet jauns vīns jālej jaunos traukos." **23** Un notikās,
Viņam svētdienā caur labību ejot, tad Viņa mācekļi pa
ceļu iedami sāka vārpas plūkt. **24** Un tie farizeji uz Viņu
sacīja: "Raugi, ko tie dara svētdienā, kas nav brīv?" **25**
Un Viņš uz tiem sacīja: "Vai jūs nekad neesat lasījuši,
ko Dāvids darījis, kad tam bija vajadzība un tas bija
izsalcis, pats un tie, kas pie viņa bija? **26** Kā tas iegāja
Dieva namā tā augstā priestera Abjatara laikā un ēda tās
Dieva priekšā noliktās maizes, ko ēst nav brīv, kā tik vien
priesteriem, un deva arī tiem, kas pie viņa bija." **27** Un
Viņš uz tiem sacīja: "Svētdiena ir celta cilvēka dēļ un ne
cilvēks svētdienas dēļ. **28** Tā nu Tas Cilvēka Dēls ir kungs
arī pār svētdienu."

3 Un Viņš atkal iegāja baznīcā. Un tur bija cilvēks, kam
bija nokaltusi roka. **2** Un tie uz Viņu glūnēja, vai Viņš
svētdienā to dziedinās, ka Viņu varētu apsūdzēt. **3** Un
Viņš sacīja tam cilvēkam, kam tā nokaltusi roka bija:
"Nāc te šurp." **4** Un Viņš uz tiem sacīja: "Vai ir brīv

svētdienā labu darīt vai ļaunu darīt? Dvēseli glābt vai
maitāt?" Bet tie stāvēja klusu. **5** Un Viņš tos uzlūkoja
visapkārt ar dusmību un turklāt viņu sirds cietības dēļ
noskumis Viņš tam cilvēkam sacīja: "Izstiep savu roku!"
Un tas to izstiepa, un viņa roka palika atkal vesela tā
kā tā otra. **6** Un tie farizeji izgāja un sarunājās tūdaļ ar
Hērodus sulaiņiem pret Viņu, ka Viņu nomaitātu. **7** Bet
Jēzus aizgāja ar Saviem mācekļiem pie jūras, un liels
ļaužu pulks no Galilejas un Jūdu zemes Viņam gāja pakaļ.
8 Arī no Jeruzālemes un Idumejas un no viņpus Jardānes
un tie, kas pie Tirus un Sidonas, liels pulks, dzirdējuši, ko
Viņš darīja, nāca pie Viņa. **9** Un Viņš Saviem mācekļiem
sacīja, lai kāda laiviņa Viņam būtu gādāta to ļaužu dēļ,
ka tie Viņu nemāktu. **10** Jo Viņš darīja daudzus veselus,
tā ka tie, kam kādas kaites bija, Viņam lauzās klāt, lai
Viņu aizskartu. **11** Un tie nešķīstie gari, kad tie Viņu
redzēja, krita pie zemes viņa priekšā un brēca sacīdami:
"Tu esi Dieva Dēls." **12** Un Viņš tos stipri aprāja, lai Viņu
nedarītu zināmu. **13** Un Viņš uzkāpa tai kalnā un aicināja,
kurus pats gribēja, un tie nāca pie Viņa. **14** Un Viņš iecēla
divpadsmit (ko nosauca par apustuļiem), lai tie pie Viņa
būtu, un Viņš tos izsūtītu, Dieva vārdu sludināt, **15** Un lai
tiem vara būtu, neveselības dziedināt un velnus izdzīt.
16 Un Viņš Sīmanim pielika to pavārdu Pēteris; **17** Un
Jēkabu, to Cebedeja dēlu, un Jāni, Jēkaba brāli, un tiem
pielika pavārdus: Boānerges, tas ir: pērkona bērni; **18**
Un Andreju un Filipu un Bērtuli un Mateju un Tomu
un Jēkabu, Alfeja dēlu, un Tadeju un Sīmani no Kānas,
19 Un Jūdasu Iskariotu, kas Viņu arī nodeva. **20** Un tie

nāca mājās. Un tie ļaudis atkal sapulcējās, tā ka tiem
vaļas nebija, ne maizi ēst. **21** Un kad tie(savējie), kas pie
Viņa bija, to dzirdēja, tad tie izgāja, Viņu savaldīt. Jo tie
sacīja: "Viņš ir bez prāta." **22** Un tie rakstu mācītāji, kas
no Jeruzālemes bija nākuši, sacīja: "Viņam ir Belcebuls,
un caur velnu virsnieku Viņš velnus izdzen." **23** Un tos
pieaicinājis, Viņš tiem sacīja caur līdzībām: "Kā var sātans
sātanu izdzīt? **24** Un ja kāda valsts savā starpā top ienaidā,
tad tāda valsts nevar pastāvēt. **25** Un ja kāds nams pret
sevi pašu nemierā, tad tāds nams nevar pastāvēt. **26** Ja
nu sātans ceļas pret sevi un pats nīstās, tad viņš nevar
pastāvēt, bet viņa gals ir klātu. **27** Bet neviens nevar tā
varenā namā ieiet un viņa rīkus laupīt, ja tas papriekš to
vareno nesaista un tad viņa namu laupa. **28** Patiesi, Es
jums saku: visi grēki cilvēku bērniem top piedoti, arī pat
Dieva zaimošanas, ar ko tie Dievu zaimo; **29** Bet kas To
Svēto Garu zaimo, tas nemūžam nedabū piedošanu, bet ir
sodāms caur mūžīgu sodību." **(aiōn g165, aiōnios g166)** **30** Jo
tie sacīja: "Viņam ir nešķīsts gars." **31** Tad Viņa māte un
Viņa brāļi nāca un ārā stāvēdami pie Viņa sūtīja un Viņu
sauca. **32** Un tie ļaudis sēdēja ap Viņu un uz Viņu sacīja:
"Redzi, Tava māte un Tavi brāļi ārā Tevi meklē." **33** Un
Viņš tiem atbildēja un sacīja: "Kas ir Mana māte un Mani
brāļi?" **34** Un Viņš visapkārt uzlūkoja tos, kas ap Viņu
sēdēja, un sacīja: "Redzi, Mana māte un Mani brāļi. **35** Jo,
ja kas Dieva prātu dara, tas ir Mans brālis un Mana māsa
un Mana māte."

4 Un Viņš atkal iesāka mācīt pie jūras, un daudz ļaužu
pie Viņa sapulcējās, tā ka Viņš laivā kāpis nosēdās uz

jūras un visi ļaudis stāvēja jūrmalā. **2** Un Viņš tiem daudz
mācīja caur līdzībām un Savā mācībā uz tiem sacīja: **3**
"Klausiet: redzi, sējējs izgāja sēt. **4** Un notikās, sējot cits
krita ceļmalā, un tie putni apakš debess nāca un to apēda.
5 Un cits krita uz akmenāju, kur tam nebija daudz zemes,
un uzdīga tūdaļ, tāpēc ka tam nebija dziļas zemes. **6** Bet
kad saule bija uzlēkusi, tad tas savīta un nokalta, tāpēc
ka nebija saknes. **7** Un cits krita starp ērkšķiem, un tie
ērkšķi uzauga un to nomāca, un tas nenesa augļus. **8** Un
cits krita uz labu zemi un nesa augļus, kas augtin auga,
un cits nesa trīsdesmitkārtīgi, cits sešdesmit kārtīgi un
cits simtkārtīgi." **9** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kam ausis ir
dzirdēt, tas lai dzird." **10** Un kad Viņš viens pats bija, tad
tie, kas līdz ar tiem divpadsmit pie Viņa bija, Viņu vaicāja
šās līdzības dēļ **11** Un Viņš uz tiem sacīja: "Jums ir dots,
zināt Dieva valstības noslēpumu; bet tiem, kas ārā, viss tas
notiek caur līdzībām, **12** Ka tie redzot redz un nenomana,
un dzirdot dzird un nesaprot; ka tie neatgriežas, un grēki
tiem netop piedoti." **13** Un Viņš uz tiem sacīja: "Vai jūs šo
līdzību nesaprotat? Kā tad jūs sapratīsiet visas tās citas
līdzības? **14** Tas sējējs sēj to vārdu. **15** Bet šie ir tie, kas
ceļmalā, kur tas vārds top sēts, un kad tie to ir dzirdējuši,
tad tūdaļ sātans nāk un to vārdu noņem, kas viņu sirdīs
ir sēts. **16** Un tāpat tie, kas uz to akmenāju sēti, ir tie, kas
to vārdu dzirdējuši, tūdaļ to uzņem ar prieku. **17** Bet tiem
nav saknes iekš sevis, bet tik kādu laiku tie ir ticīgi. Kad
bēdas un vajāšana uziet tā vārda dēļ, tad viņi tūdaļ ņem
apgrēcību. **18** Un kas starp ērkšķiem sēti, ir tie, kas to
vārdu dzird, **19** Un šīs pasaules rūpes un bagātības viltība

un citas kārības iemetās un noslāpē to vārdu un tas paliek
neauglīgs. **(aiōn g165)** **20** Un kas uz to labo zemi sēti, ir
tie, kas to vārdu dzird un pieņem un augļus nes, cits
trīsdesmitkārtīgi, cits sešdesmitkārtīgi, cits simtkārtīgi."
21 Un Viņš uz tiem sacīja: "Vai svece top iededzināta, lai
to liek apakš pūra, vai apakš galda? Vai ne tāpēc, lai to
liek uz lukturi? **22** Jo nekas nav apslēpts, kas nebūtu nācis
gaismā; un nekas nenotiek slepeni, kas netaptu zināms.
23 Jo kam ausis ir dzirdēt, tas lai dzird." **24** Un Viņš uz
tiem sacīja: "Pieraugāt, ko jūs dzirdat. Ar kādu mēru jūs
mērojat, mēros jums, un pieliks jums vēl klāt. **25** Jo kam
ir, tam taps dots; un kam nav, no tā arī taps atņemts, kas
tam ir." **26** Un Viņš sacīja: "Dieva valstība ir tāpat, kā
kāds cilvēks sēklu met zemē. **27** Un guļ un ceļas, nakti un
dienu; un tā sēkla uzdīgst un uzaug, tā ka viņš pats to
nenomana. **28** Jo zeme pati no sevis nes augļus, papriekš
stiebru, tad vārpu, tad pilnus kviešus iekš vārpas. **29** Un
kad tie augļi ienākušies, tad viņš tūdaļ cirpi sūta, jo tas
pļaujamais laiks ir klātu." **30** Un Viņš sacīja: "Kam mēs
Dieva valstību līdzināsim? Jeb caur kādu līdzību mēs to
nozīmēsim? **31** Itin kā sinepju graudiņš, kas zemē sēts,
mazākais no visām sēklām virs zemes. **32** Un kad tas ir
sēts, tad tas augtin aug un top lielāks pār visiem stādiem
un dabū lielus zarus, tā ka putni apakš debess viņa pavēnī
var ligzdas taisīt." **33** Un caur daudz tādām līdzībām Viņš
uz tiem to vārdu runāja, tā ka tie to varēja saprast. **34** Un
bez līdzībām Viņš uz tiem neko nerunāja; bet Saviem
mācekļiem Viņš visu īpaši izstāstīja. **35** Un Viņš uz tiem
sacīja tanī dienā, kad vakars metās: "Pārcelsimies uz viņu

malu." **36** Un tos ļaudis atstājuši, tie Viņu ņēma līdz, tā
kā Viņš laivā bija, un tur vēl citas laivas bija pie Viņa. **37**
Un liela vētra cēlās, un viļņi gāzās laivā, tā ka tā laiva jau
pildījās. **38** Un Viņš laivas galā uz spilvena gulēja; un tie
Viņu modina un saka uz Viņu: "Mācītāj, vai Tu nebēdā,
ka ejam bojā?" **39** Un uzmodies Viņš apdraudēja vēju un
sacīja uz jūru: "Klusu, mierā!" Un vējš nostājās, un jūra
palika it klusu. **40** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kam jūs esat
tik bailīgi? Kā jums nav ticības?" **41** Un tie ļoti izbijās un
sacīja savā starpā: "Kas Tas tāds? Jo vējš un jūra Viņam
paklausa."

5 Un tie nonāca viņpus jūras, Gadariešu tiesā. **2** Un
Viņam no laivas izejot tūdaļ sastapās no kapiem cilvēks
ar nešķīstu garu; **3** Tam bija sava mītne kapos, un neviens
viņu nevarēja ne ar ķēdēm saistīt. **4** Jo tas ar pinekļiem
un ķēdēm daudzkārt bija saistīts; bet viņš salauza tās
ķēdes un sarāva tos pinekļus, un neviens to nespēja
valdīt. **5** Un tas bija vienmēr naktīm un dienām kalnos
un iekš kapiem, brēkdams un sevi ar akmeņiem sizdams.
6 Bet Jēzu no tālienes ieraudzījis, tas skrēja un metās
priekš Viņa zemē **7** Un brēca ar stipru balsi un sacīja:
"Kas man ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva, Tā Visaugstākā, Dēls?
No Dieva puses Tevi lūdzu, nemoki mani!" **8** Jo Viņš uz to
sacīja: "Izej, tu nešķīstais gars, no tā cilvēka." **9** Un Viņš
tam jautāja: "Kāds tev vārds?" Un tas atbildēja sacīdams:
"Vārds man leģions, jo mēs esam daudz." **10** Un tas Viņu
ļoti lūdza, lai Viņš tos no tā apgabala neizdzītu. **11** Bet
tur pie tā kalna bija liels cūku pulks ganos. **12** Un visi
tie velni Viņu lūdza sacīdami: "Sūti mūs tais cūkās, ka

tanīs ieskrienam." **13** Un tūlīt Jēzus tiem to ļāva, un tie
nešķīstie gari izgājuši ieskrēja tais cūkās; un tas cūku
pulks no kraujas iegāzās jūrā (bet to bija pie divtūkstoš)
un noslīka jūrā. **14** Un tie cūku gani bēga un stāstīja
pilsētā un uz lauka; un tie izgāja raudzīt, kas bija noticis.
15 Un tie nāca pie Jēzus un ieraudzīja to velna apsēsto
tur sēžam, apģērbtu un pie pilna prāta, to pašu, kam tas
leģions bijis; un tie izbijās. **16** Un tie, kas to bija redzējuši,
viņiem stāstīja, kā tam velna apsēstam bija noticis, un
par tām cūkām. **17** Un tie sāka Viņu lūgt, lai no viņu
robežām aizejot. **18** Un kad Viņš kāpa laivā, tas velna
apsēstais Viņu lūdza, ka pie Viņa varētu palikt. **19** Bet
Jēzus to neļāva, bet uz to sacīja: "Ej savās mājās pie tiem
savējiem un stāsti tiem, kādas lietas Tas Kungs tev darījis,
un kā Viņš par tevi apžēlojies." **20** Un tas nogāja un sāka
sludināt pa tām desmit pilsētām, ko Jēzus tam bija darījis,
un visi brīnījās. **21** Un kad Jēzus atkal laivā bija pārcēlies
uz otru malu, tad daudz ļaužu pie Viņa sapulcējās, un Viņš
bija jūrmalā. **22** Un redzi, tad nāca viens no tiem baznīcas
priekšniekiem, Jaīrus ar vārdu; un Viņu redzēdams, tas
krita Viņam pie kājām, **23** Un Viņu ļoti lūdza sacīdams:
"Mana meitiņa guļ uz nāvi, lūdzams, nāc un uzliec tai
rokas, ka viņa top vesela un dzīvo." **24** Un Viņš ar to
nogāja. Un daudz ļaužu Viņam gāja pakaļ un Viņu spieda.
25 Un tur bija viena sieva, tai jau divpadsmit gadus bija
asinssērga. **26** Un tā daudz bija cietusi no daudz ārstiem
un visu savu nabadzību iztērējusi un nekādu palīdzību
nebija atradusi, bet tā sērga bija vēl niknāka palikusi. **27**
Šī par Jēzu dzirdējusi nāca ļaužu pulkā no aizmugures

un aizskāra Viņa drēbes. **28** Jo tā sacīja: “Ja vien Viņa
drēbes aizskaršu, tad tapšu vesela.” **29** Un tūdaļ viņas
asins avots izsīka; un viņa noprata pie savām miesām,
ka no tās kaites bija dziedināta. **30** Un Jēzus tūdaļ pie
Sevis nomanīdams, ka spēks no Viņa izgājis, apgriezās uz
tiem ļaudīm un sacīja: “Kas Manas drēbes aizskāris?” **31**
Un Viņa mācekļi uz Viņu sacīja: “Tu redzi, ka tie ļaudis
Tev virsū mācās, un Tu saki: kas Mani aizskāris?” **32** Un
Viņš skatījās apkārt, to ieraudzīt, kas to bija darījusi. **33**
Bet tā sieva bīdamies un drebēdama zināja, kas pie viņas
bija noticis, nāca un krita Viņa priekšā pie zemes un
Viņam visu to patiesību izteica. **34** Bet Viņš uz to sacīja:
“Mana meita, tava ticība tev palīdzējusi. Ej ar mieru un
paliec vesela no tavas kaites.” **35** Viņam to vēl runājot,
kādi no tā baznīcas priekšnieka nāca un sacīja: “Tava
meita jau nomirusi, ko tu To Mācītāju vēl apgrūtini.” **36**
Bet Jēzus to vārdu, ko tie teica, dzirdējis, sacīja uz to
baznīcas priekšnieku: “Nebīsties, tici vien!” **37** Un Viņš
neļāva nevienam Sev līdz iet kā vien Pēterim un Jēkabam
un Jānim, Jēkaba brālim. **38** Un Viņš nāca tā baznīcas
priekšnieka namā un redzēja troksni un ļaudis daudz
raudam un kaucam. **39** Un Viņš iegājis uz tiem sacīja: “Ko
jūs dariet troksni un raudiet? Tas bērns nav miris, bet
guļ.” **40** Un tie Viņu izsmēja. Bet Viņš visus izdzina un
ņēma pie Sevis tā bērna tēvu un māti un tos, kas līdz
ar Viņu bija, un iegāja, kur tas bērns gulēja. **41** Un Viņš
satvēra tā bērna roku un sacīja uz to: “Talita, kūmi!” Tas
ir tulkots: “Meitiņa, Es tev saku, celies augšām!” **42** Un
tā meitiņa tūlīt cēlās un staigāja; jo tā bija divpadsmit

gadus veca. Un tie iztrūcinājās ar lielu iztrūcināšanos. 43
Un Viņš tiem stipri piekodināja, ka neviens to nedabūtu
zināt, un lika tai dot ēst.

6 Un Viņš no turienes izgāja un nāca Savā tēva pilsētā, un
Viņa mācekļi Viņam gāja līdz. 2 Un kad svētdiena nāca,
Viņš iesāka baznīcā mācīt; un daudzi Viņu dzirdēdami
izbrīnījās un sacīja: "Kur Šim tas nāk? Un kas tā par
gudrību, kas Viņam dota, un kā tādi brīnumi notiek
caur Viņa rokām? 3 Vai Viņš nav tas amatnieks, Marijas
dēls, un Jēkaba un Jāzepa un Jūdas un Sīmaņa brālis,
un vai Viņa māsas nav šeit pie mums?" Un tie ņēma
apgrēcību pie Viņa. 4 Bet Jēzus uz tiem sacīja: "Pravietis
nekur nav mazāk cienīts nekā savā tēva zemē un pie
saviem radiem un savās mājās." 5 Un Viņš tur nevienu
brīnumu nevarēja darīt, tik vien retiem vājiem Viņš rokas
uzlika un tos dziedināja. 6 Un Viņš brīnījās par viņu
neticību un pārstaigāja tos miestus, visapkārt mācīdams.
7 Un Viņš sasauca tos divpadsmit un iesāka tos sūtīt pa
diviem un tiem deva varu pār tiem nešķīstiem gariem,
8 Un tiem pavēlēja, ka tie neko neņemtu līdz uz ceļu
kā vien spieķi, ne kulīti, ne maizes, nedz naudas jostā;
9 Bet ka kurpes apautu un neapvilktu divus svārkus.
10 Un Viņš uz tiem sacīja: "Kur jūs kādā namā ieiesiet,
tur paliekat, tiekams jūs no turienes aizejat. 11 Un ja
kādā vietā jūs nepieņems, nedz jūs klausīs, tad izejat no
turienes un nokratiet tos pīšļus no savām kājām viņiem
par liecību. Patiesi, Es jums saku: Vieglāki būs Sodomas
un Gomoras ļaudīm soda dienā nekā tādai pilsētai." 12
Un izgājuši tie sludināja, lai atgriežas no grēkiem. 13

Un izdzina daudz velnus un svaidīja daudz vājus ar eļļu
un darīja tos veselus. **14** Un ķēniņš Hērodus to dzirdēja
(jo Viņa Vārds bija tapis zināms) un sacīja: "Jānis, tas
Kristītājs, no miroņiem ir uzmodināts, un tādēļ Viņš
dara tādus varenus brīnumus." **15** Citi sacīja: "Viņš ir
Elija," un citi sacīja: "Viņš ir pravietis, jeb tā kā viens
no tiem praviešiem." **16** Bet Hērodus to dzirdējis sacīja:
"Viņš ir Jānis, kam es galvu nocirtis, tas no miroņiem
ir uzmodināts." **17** Jo viņš, Hērodus, bija sūtījis un Jāni
grābis un to cietumā licis Hērodeijas, Filipa, viņa brāļa,
sievas dēļ; jo viņš to bija precējis. **18** Jo Jānis uz Hērodu
bija sacījis: "Tev nepieklājās, ka tev ir sava brāļa sieva."
19 Bet Hērodeija viņu nīdēja un viņu gribēja nokaut;
un nevarēja. **20** Jo Hērodus Jāni bijās zinādams, viņu
esam taisnu un svētu vīru, un viņu turēja cieņā, un
viņu klausīdams viņš daudz ko darīja un labprāt viņu
dzirdēja. **21** Un tur prieka diena gadījās, kad Hērodus
savā dzimšanas dienā saviem lieliem kungiem un tiem
virsniekiem un tiem augstākajiem iekš Galilejas dzīres
taisīja. **22** Un Hērodeijas meita ienākusi dejoja un labi
patika Hērodum un tiem, kas līdz pie galda sēdēja. Tad
ķēniņš sacīja uz to meiteni: "Lūdz no manis ko gribēdama,
es tev došu." **23** Un viņš tai zvērēja: "Ko tu no manis
lūgsi, to es tev došu, ar līdz pat pusei no manas valsts."
24 Bet viņa izgājusi sacīja savai mātei: "Ko lai es lūdzu?"
Bet tā sacīja: "Jāņa, tā Kristītāja, galvu." **25** Un tūdaļ
viņa gāja steigšus iekšā pie ķēniņa, lūdza un sacīja: "Es
gribu, ka tu man tūlīt dod kādā bļodā Jāņa, tā Kristītāja,
galvu." **26** Un ķēniņš ļoti noskuma; tomēr tās zvērēšanas

un to dēļ, kas pie galda sēdēja, viņai to negribēja liegt.
27 Un ķēniņš tūdaļ sūtīja bendi, un pavēlēja, viņa galvu
atnest. **28** Un tas nogājis, viņam cietumā galvu nocirta
un atnesa viņa galvu bļodā un deva to tai meitenei, un
tā meitene to deva savai mātei. **29** Un kad viņa mācekļi
to dzirdēja, tad tie nāca un paņēma viņa miesas un tās
ielika kapā. **30** Un tie apustuļi sapulcējās pie Jēzus un Tam
stāstīja visu, ko tie bija darījuši un ko tie bija mācījuši.
31 Un Viņš uz tiem sacīja: "Nāciet savrup kādā vientuļa
vietā un atpūšaties maķenīt." Jo daudz bija, kas nāca un
gāja, un tiem nebija vaļas ne ēst. **32** Un tie laivā nogāja
savrup uz kādu tukšu malu. **33** Un tie ļaudis redzēja, ka
tie nocēlās, un daudzi Viņu pazina un satecēja kājām no
visām pilsētām kopā un atnāca tur papriekš un sapulcējās
pie Viņa. **34** Un Jēzus iziedams redzēja daudz ļaužu, un
sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija kā avis, kam
gana nav. Un Viņš iesāka tos daudz mācīt. **35** Un pašā
pavakarē Viņa mācekļi pie Tā nāca un sacīja: "Šī vieta ir
tukša, un diena jau drīz pagalam. **36** Atlaidi tos, ka tie var
noiet pa tām apkārtējām sētām un miestiem un sev maizi
pirkt, jo tiem nav ko ēst." **37** Bet Viņš atbildēdams uz
tiem sacīja: "Dodiet jūs viņiem ēst." Un tie uz Viņu sacīja:
"Vai tad mums būs noiet un par divsimt grašiem maizi
pirkt un tiem dot ēst?" **38** Bet Viņš uz tiem sacīja: "Cik
maizes jums ir? Ejat un raugāt." Un tie raudzījuši sacīja:
"Piecas un divas zivis." **39** Un Viņš tiem visiem pavēlēja
pa pulkiem zaļā zālē apsēsties. **40** Un tie apsēdās rindās pa
simtiem un pa piecdesmitiem. **41** Un Viņš ņēma tās piecas
maizes un tās divas zivis, skatījās uz debesīm, pateicās

un pārlauza tās maizes un deva Saviem mācekļiem, ka
tie viņiem liktu priekšā, arī tās divas zivis Viņš visiem
izdalīja. **42** Un tie visi ēda un paēda, **43** Un salasīja no tām
druskām divpadsmit pilnus kurvjus, un no tām zivīm.
44 Un to vīru, kas bija ēduši no tām maizēm, bija pie
piectūkstošiem. **45** Un Viņš tūdaļ Saviem mācekļiem lika
laivā kāpt un papriekš pārcelties uz Betsaidu, kamēr Viņš
tos ļaudis atlaistu. **46** Un tos atlaidis, Viņš gāja uz kalnu,
Dievu lūgt. **47** Un kad vakars metās, tad tā laiva bija jūras
vidū un Viņš viens pats uz zemes. **48** Un redzēdams tos
braucot bēdās esam (jo vējš tiem bija pretī), Viņš naktī
gaiļos pie tiem nāca, pa jūru staigādams un gribēja tiem
iet garām. **49** Bet kad tie Viņu redzēja pa jūru staigājam,
tad tiem šķita ķēmu esam un tie iebrēcās. **50** (Jo visi Viņu
redzēja un izbijās.) Un tūdaļ Viņš ar tiem runāja un uz
tiem sacīja: "Turat drošu prātu, Es tas esmu; nebīstaties!"
51 Un Viņš iekāpa pie tiem laivā, un vējš nostājās, un tie
pārlieku iztrūcinājās pie sevis un brīnījās. **52** Jo viņi pie
tām maizēm neko nebija nopratuši, jo viņu sirds bija
cieta. **53** Un pārcēlušies tie nāca uz Ģenecaretes zemi un
laida tur pie malas. **54** Un kad tie no laivas izkāpa, tad
tie ļaudis Viņu tūdaļ nomanīja **55** Un skrēja pa visu to
tiesu un iesāka tos vājos uz gultām šurp un turp vest, kur
tie dzirdēja Viņu esam. **56** Un kur Tas iegāja miestos vai
pilsētās vai ciemos, tur tie tos neveselos nolika uz tiem
tirgiem un Viņu lūdza, ka tikai Viņa drēbju vīli varētu
aizskart. Un cik Viņu aizskāra, tie tapa glābti.

7 Un pie Viņa sapulcējās farizeji un kādi no tiem rakstu
mācītājiem, no Jeruzālemes nākuši. **2** Un redzēdami

kādus no Viņa mācekļiem netīrām, tas ir, nemazgātām
rokām maizi ēdam, tie tos rāja. **3** Jo tie farizeji un
visi Jūdi neēd, ja tie rokas daudzkārt nav mazgājuši,
to vecaju likumus turēdami. **4** Un no tirgus nākot tie
neēd, ja tie nav mazgājušies. Un vēl ir daudz, ko tie
uzņēmušies darīt, dzeramu trauku un krūžu un vara rīku
un gultu mazgāšanas. **5** Tad tie farizeji un rakstu mācītāji
Viņam vaicāja: "Kāpēc Tavi mācekļi nedzīvo pēc vecaju
likumiem, bet maizi ēd nemazgātām rokām?" **6** Bet Viņš
atbildēdams uz tiem sacīja: "Gan labi Jesaja par jums
liekuļiem ir sludinājis, kā ir rakstīts: "Šie ļaudis ar lūpām
mani godā, bet viņu sirds ir tālu no Manis nost. **7** Bet tie
Mani velti cienī, mācīdami tādas mācības, kas ir cilvēku
pavēles." **8** Jo Dieva bausli atmetuši, jūs turat cilvēku
likumus, krūžu un biķeru mazgāšanas, un darāt vēl daudz
citas tādas lietas." **9** Un Viņš uz tiem sacīja: "It jauki
jūs Dieva bausli atmetat, lai savu likumu turētu. **10** Jo
Mozus ir sacījis: godā savu tēvu un savu māti; un kas
ļaunu runā pret tēvu vai māti, tam būs mirt. **11** Bet jūs
sakāt: ja cilvēks uz tēvu vai māti saka: korban, tas ir: lai
tas ir Dievam par upuri, kas tev no manis varētu par
labu nākt; - **12** Tad jūs viņam vairs neļaujat nenieka darīt
priekš tēva vai mātes, **13** Iznīcinādami Dieva vārdu ar
savu likumu, ko jūs esat iecēluši. Un daudz tādas lietas
jūs dariet." **14** Un tos ļaudis atkal pieaicinājis, Viņš uz
tiem sacīja: "Klausiet Mani visi un saprotiet. **15** Nekas
cilvēku nevar apgānīt, kas no ārienes iekš tā ieiet, bet kas
no tā iziet, tas cilvēku apgāna. **16** Kam ausis ir dzirdēt, tas
lai dzird." **17** Un kad Viņš no tiem ļaudīm nogāja namā,

Viņa mācekļi vaicāja pēc šās līdzības. **18** Un Viņš uz tiem
sacīja: "Vai ir jūs esat tādas nesaprašas? Vai jūs neprotat,
ka tas, kas no ārpuses cilvēkā ieiet, viņu nevar apgānīt?
19 Jo tas neiet viņa sirdī, bet vēderā, un iziet pa zināmu
ceļu, pa ko visa barība izkārnās." **20** Bet Viņš sacīja: "Kas
no cilvēka iziet, tas cilvēku apgāna. **21** Jo no iekšienes, no
cilvēka sirds, iziet niknas domas, laulības pārkāpšanas,
maucības, slepkavības, **22** Zādzības, negausības, blēdības,
viltība, nešķīstība, skauģa acs, Dieva zaimošana, lepnība,
bezprātība. **23** Viss tāds ļaunums iziet no iekšienes un
cilvēku apgāna." **24** Un no turienes cēlies, Viņš nogāja
uz Tirus un Sidonas robežām. Un kādā namā iegājis,
Viņš gribēja, ka neviens to nemanītu; bet nevarēja palikt
paslēpts. **25** Jo viena sieva, kuras meitiņai bija nešķīsts
gars, par Viņu dzirdējusi, nāca un nometās priekš Viņa
kājām. **26** Bet tā bija Grieķu sieva, no dzimuma Siro-
Feniķiete, un Viņu lūdza, lai to velnu izdzītu no viņas
meitas. **27** Bet Jēzus uz to sacīja: "Lai papriekš bērni top
paēdināti, jo neklājās bērniem maizi atņemt un sunīšiem
mest priekšā." **28** Un viņa atbildēja un uz To sacīja: "Tā
gan ir, Kungs; bet tomēr sunīši ēd apakš galda no bērnu
druskām." **29** Un Viņš uz to sacīja: "Šī vārda dēļ ej! velns
ir izbēdzis no tavas meitas." **30** Un nogājusi savās mājās,
viņa atrada to meitiņu uz gultas guļam, un ka velns bija
izbēdzis. **31** Un atkal izgājis no Tirus un Sidonas robežām,
Viņš nāca pie Galilejas jūras vidū starp to desmit pilsētu
robežām. **32** Un pie Viņa atveda vienu kurlmēmu, un
Viņu lūdza, ka tam uzliktu roku. **33** Un Viņš to ņēma no
tiem ļaudīm savrup pie malas un lika Savus pirkstus viņa

ausīs un izspļāvis aizskāra viņa mēli; **34** Un skatījās uz
debesi, nopūtās un sacīja uz to: “Epata,” tas ir: “Atveries!”
35 Un tūdaļ viņa ausis atvērās, un viņa mēles saite tapa
svabada, un viņš runāja pareizi. **36** Un Viņš tiem aizliedza,
lai nevienam to nesaka; bet jo Viņš to aizliedza, jo vairāk
tie to sludināja, **37** Un brīnījās ļoti par to un sacīja: “Viņš
visas lietas ir labi darījis; Viņš kurlus dara dzirdošus un
mēmus runājošus.”

8 Tanīs dienās, kad tur daudz ļaužu bija un tiem nebija
ko ēst, Jēzus aicināja Savus mācekļus pie Sevis un uz tiem
sacīja: **2** “Mana sirds iežēlojās to ļaužu dēļ, jo tie jau trīs
dienas pie Manis palikuši un tiem nav ko ēst. **3** Un kad es
tos neēdušus uz mājām atlaidīšu, tad tie uz ceļa badā
nonīks; jo citi bija no tālienes nākuši.” **4** Un Viņa mācekļi
tam atbildēja: “Kur, kas šos ar maizi var pieēdināt šeitan
tuksnesī?” **5** Un Viņš tiem jautāja: “Cik jums maizes?”
Tie sacīja: “Septiņas.” **6** Un Viņš tiem ļaudīm pavēlēja,
pie zemes apmesties. Un Viņš ņēma tās septiņas maizes
un pateikdams tās pārlauza un deva Saviem mācekļiem,
lai tās liek priekšā; un tie lika tiem ļaudīm priekšā. **7**
Tiem bija arī mazums zivtiņu; un pateicību sacījis, Viņš
pavēlēja, arī tās likt priekšā. **8** Bet tie ēda un paēda un
pielasīja ar atlikušām druskām septiņus kurvjus. **9** Un to
bija pie četrtūkstošiem, kas bija ēduši. Un Viņš tos atlaida.
10 Un tūdaļ Viņš iekāpa laivā ar Saviem mācekļiem un
nāca Dalmanutas tiesā. **11** Un farizeji izgāja un iesāka
ar Viņu apjautāties un meklēja no Viņa kādu zīmi no
debess, Viņu kārdinādami. **12** Un Viņš gauži nopūtās Savā
garā un sacīja: “Ko šī tauta meklē zīmes? Patiesi, Es jums

saku: šai tautai nekāda zīme netaps dota." **13** Un Viņš tos
atstājis, kāpa atkal laivā un nocēlās uz viņu malu. **14** Un
tie bija aizmirsuši maizi ņemt līdz, un tiem vairāk nebija,
kā viena maize vien pašiem klāt laivā. **15** Un Viņš tiem
pavēlēja sacīdams: "Raugāt, sargājaties no farizeju un no
Hērodus rauga!" **16** Un tie domāja savā starpā sacīdami:
"Tas ir, ka mums maizes nav." **17** Un to nomanīdams, Jēzus
uz tiem sacīja: "Ko jūs domājat, ka jums maizes nav? Vai
jūs vēl nesamanāt, nedz noprotat? Vai jums sirds vēl ir
apcietināta? **18** Jums ir acis, un jūs neredzat; jums ir ausis,
un jūs nedzirdat un neatminaties? **19** Kad Es tās piecas
maizes tiem piectūkstošiem lauzu, cik kurvju ar druskām
jūs esat pielasījuši?" Tie uz Viņu sacīja: "Divpadsmit." **20**
"Bet kad Es tās septiņas maizes tiem četrtūkstošiem lauzu,
cik kurvju ar atlikušām druskām jūs esat pielasījuši?" Un
tie sacīja: "Septiņus." **21** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kā tad
jūs nesaprotat?" **22** Un Viņš nāca uz Betsaidu; tad tie
Viņam pieveda vienu neredzīgu un Viņam lūdza, ka Viņš
to aizskartu. **23** Un Viņš to neredzīgo pie rokas ņēma un
to izveda ārā no tā miesta un spļāva viņa acīs un uzlika
tam rokas un tam jautāja, vai tas ko redzot? **24** Un acis
pacēlis, tas sacīja: "Es redzu cilvēkus kā kokus staigājam."
25 Tad Viņš atkal uzlika rokas uz viņa acīm un viņam lika
acis pacelt, un viņš tapa atkal vesels un redzēja visu it
skaidri. **26** Un Viņš to sūtīja mājās sacīdams: "Neej miestā
un nesaki to nevienam miestā." **27** Un Jēzus un Viņa
mācekļi izgāja uz Filipa Cezarejas miestiem, un vaicāja
Saviem mācekļiem uz ceļa, tiem sacīdams: "Ko tie ļaudis
saka, Mani esam?" **28** Bet tie atbildēja: "Tu esot Jānis,

tas Kristītājs; un citi: Tu esot Elija; un citi: viens no tiem
praviešiem." **29** Un Viņš uz tiem sacīja: "Bet jūs, ko jūs
sakāt, Mani esam?" Bet Pēteris atbildēdams uz to sacīja:
"Tu esi Tas Kristus." **30** Un Viņš tiem stipri piekodināja,
lai nevienam par Viņu neko nesaka. **31** Un Viņš iesāka
tos mācīt, ka Tam Cilvēka Dēlam daudz būs ciest un tapt
atmestam no tiem vecajiem un augstiem priesteriem un
rakstu mācītājiem un tapt nokautam un pēc trim dienām
augšām celties. **32** Un Viņš šo vārdu it skaidri runāja,
un Pēteris, Viņu savrup vedis, iesāka Viņu apsaukt. **33**
Bet Viņš atgriezdamies un Savus mācekļus uzlūkodams
apdraudēja Pēteri sacīdams: "Atkāpies no Manis, sātan!
Jo tu nedomā pēc Dieva, bet pēc cilvēku prāta." **34** Un
tos ļaudis līdz ar Saviem mācekļiem pieaicinājis, Viņš uz
tiem sacīja: "Kas Man grib nākt pakaļ, tas lai pats sevi
aizliedz, lai ņem savu krustu un lai staigā Man pakaļ. **35**
Jo kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un kas savu
dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs. **36**
Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš samanto visu pasauli un
tam sava dvēsele zūd? **37** Jeb ko cilvēks var dot par savas
dvēseles atpirkšanu? **38** Jo kas Manis un Manu vārdu dēļ
kaunas iekš šīs laulību pārkāpējas un grēcīgas tautas, tā
paša dēļ arī Tas Cilvēka Dēls kaunēsies, kad Viņš nāks ar
tiem svētiem eņģeļiem iekš Sava Tēva godības."

9 Un Viņš uz tiem sacīja: "Patiesi, Es jums saku: citi no
tiem, kas še stāv, nāvi nebaudīs, pirms tie nebūs redzējuši
Dieva valstību ar spēku nākam." **2** Un pēc sešām dienām
Jēzus ņēma līdz Pēteri un Jēkabu un Jāni un tos veda
savrup uz vienu augstu kalnu. Un Viņš tapa apskaidrots

viņu priekšā. **3** Un Viņa drēbes tapa spožas un ļoti baltas
tā kā sniegs, ka neviens balinātājs virs zemes tā nevar
balināt. **4** Un tiem Elija ar Mozu parādījās un runāja ar
Jēzu. **5** Un Pēteris atbildēja un uz Jēzu sacīja: "Rabbi,
šeit mums labi; taisīsim trīs būdas, vienu Tev un vienu
Mozum un vienu Elijam." **6** Jo tas nezināja, ko tas runāja;
jo tie bija pārbijušies. **7** Un viens padebesīs nāca, tos
apēnodams; un balss nāca no tā padebeša sacīdama: "Šis
ir Mans mīļais Dēls, klausiet Viņu." **8** Un tūdaļ tie skatījās
visapkārt un nevienu vairs pie sevis neredzēja, bet Jēzu
vien. **9** Un noejot no tā kalna, Viņš tiem piekodināja,
ka tie nevienam nesacītu, ko tie redzējuši, pirms Tas
Cilvēka Dēls no miroņiem nebūs augšām cēlies. **10** Un tie
to vārdu paturēja savā prātā un apjautājās, kas tas esot:
no miroņiem augšām celties? **11** Un tie Viņam jautāja
sacīdami: "Kā tad tie rakstu mācītāji saka, ka Elijam
jānāk papriekš?" **12** Bet Viņš atbildēdams uz tiem sacīja:
"Gan Elija papriekš nākdams atkal visu sataisīs; un kā
ir rakstīts par To Cilvēka Dēlu, ka Tam daudz būs ciest
un tapt nicinātam? **13** Bet Es jums saku: ka Elija arī ir
nācis, bet tie tam ir darījuši, ko gribēdami, tā kā par to ir
rakstīts." **14** Un Viņš pie Saviem mācekļiem nācis, redzēja
daudz ļaužu pie tiem un rakstu mācītājus, kas ar tiem
apjautājās. **15** Un tūdaļ visi ļaudis, kad tie To redzēja,
izbijās un pieskrējuši To sveicināja. **16** Un Viņš tiem
rakstu mācītājiem vaicāja: "Ko jūs ar tiem apjautājaties?"
17 Un viens no tiem ļaudīm atbildēdams sacīja: "Mācītāj,
es savu dēlu pie Tevis esmu atvedis, tam ir mēms gars. **18**
Un kad tas viņu sakampj, tad tas to rausta; un tas puto un

griež zobus un izdilst; un es Taviem mācekļiem esmu
sacījis, lai tie to izdzen, bet tie nav varējuši." **19** Bet Viņš
tam atbildēja un sacīja: "Ak tu neticīgā cilts? Cik ilgi Es pie
jums būšu? Cik ilgi Es jūs panesīšu? Vediet to pie Manis."
20 Un tie to atveda pie Viņa, un kad tas gars Viņu redzēja,
tad tas tūdaļ to plosīja, un tas pie zemes krizdams vārtījās
putodams. **21** Un Viņš viņa tēvam jautāja: "Cik ilgi viņam
tā noticies?" Bet tas sacīja: "No bērnu dienām. **22** Un
dažkārt viņš to ir iemetis ugunī, ka viņš to nomāktu; bet
ja Tu ko spēj, tad palīdzi mums, apžēlojies par mums!"
23 Bet Jēzus uz to sacīja: "Kaut tu varētu ticēt! tas visu
spēj, kas tic." **24** Un tūdaļ tā bērna tēvs brēca un sacīja ar
asarām: "Es ticu, Kungs, palīdzi manai neticībai!" **25** Bet
Jēzus redzēdams, ka tie ļaudis satecēja, apdraudēja to
nešķīsto garu, uz to sacīdams: "Tu mēmais un kurlais
gars, Es tev pavēlu, izej ārā no tā un neieej vairs iekš tā."
26 Un tas izgāja, brēkdams un to gauži plosīdams, un viņš
tapa tā kā mironis, tā ka daudzi sacīja: tas ir nomiris. **27**
Bet Jēzus to ņēma pie rokas, to uzcēla, un tas pacēlās. **28**
Un kad Viņš namā bija iegājis, Viņa mācekļi tam savrup
jautāja: "Kāpēc mēs nespējām to izdzīt?" **29** Un Viņš
uz tiem sacīja: "Šī suga citādi nevar iziet, kā vien caur
lūgšanu un gavēšanu." **30** Un no turienes izgājuši, tie
pārstaigāja Galileju, un Viņš negribēja, ka to kas zinātu.
31 Jo Viņš Savus mācekļus mācīja un uz tiem sacīja: "Tas
Cilvēka Dēls taps nodots cilvēku rokās, un tie To nokaus,
un nokauts Viņš trešā dienā augšām celsies." **32** Bet
tie šo vārdu nesaprata un bijās Viņu jautāt. **33** Un Viņš
nāca Kapernaūmā, un mājās būdams Viņš tiem jautāja:

“Ko jūs savā starpā esat apjautājušies uz ceļa?” **34** Bet
tie cieta klusu; jo tie savā starpā bija sarunājušies uz
ceļa, kurš esot tas lielākais? **35** Un Viņš apsēdās, atsauca
tos divpadsmit un uz tiem sacīja: “Ja kas grib pirmais
būt, tas lai ir no visiem tas pēdīgais un visu kalps.” **36**
Un Viņš ņēma vienu bērnu un to veda viņu vidū un to
skūpstīja un uz tiem sacīja: **37** “Ja kas vienu no šiem
bērniem uzņem Manā Vārdā, tas Mani uzņem; bet kas
Mani uzņem, tas neuzņem Mani, bet To, kas Mani sūtījis.”
38 Bet Jānis Tam atbildēja un sacīja: “Mācītāj! Mēs vienu
redzējām Tavā Vārdā velnus izdzenam, tas neturas pie
mums, un mēs tam to esam lieguši, tāpēc ka tas neturas
pie mums.” **39** Bet Jēzus sacīja: “Neliedziet viņam, jo
neviens nedara brīnumu Manā Vārdā, kas tūdaļ no Manis
varētu ļaunu runāt. **40** Jo kas nav pret mums, tas ir ar
mums. **41** Jo, ja kas jūs dzirdinās ar biķeri ūdens Manā
Vārdā, tāpēc ka jūs Kristum piederat, patiesi, Es jums
saku: tam sava alga nezudīs. **42** Un ja kas apgrēcina vienu
no šiem vismazākajiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāki,
ka tam dzirnu akmeni pie kakla piekārtu un to iemestu
jūrā. **43** Jeb kad tev tava roka apgrēcina, nocērt to; tas tev
ir labāki, ka tu kroplis ieej dzīvošanā, nekā tev ir divas
rokas, un tu noej ellē, tai neizdzēšamā ugunī, **(Geenna g1067)**
44 Kur viņu tārps nemirst, un tas uguns neizdziest. **45**
Un kad tava kāja tevi apgrēcina, tad nocērt to; tas tev ir
labāki, ka tu tizls ieej dzīvošanā, nekā tev ir divas kājas,
un topi mests ellē, tai neizdzēšamā ugunī, **(Geenna g1067)**
46 Kur viņu tārps nemirst, un tas uguns neizdziest. **47**
Un kad tava acs tevi apgrēcina, tad izrauj to; tas tev ir

labāki, ka tu vienacis ieej Dieva valstībā, nekā tev ir divas
acis, un tu topi iemests elles ugunī, (Geenna g1067) 48 Kur
viņu tārps nemirst, un tas uguns neizdziest. 49 Jo ikviens
ugunī taps sālīts; un ikkatrs upuris ar sāli taps sālīts. 50
Sāls gan ir laba lieta, bet ja sāls tapusi nesālīga, ar ko tad
to darīs derīgu? Turat sāli iekš sevis un turat mieru savā
starpā."

10 Un no turienes cēlies Viņš nāca uz Jūdu zemes
robežām, gar Jardānes otru pusi; un ļaudis nāca atkal
kopā pie Viņa, un Viņš tā, kā ieradis, tos atkal mācīja. 2
Un farizeji piegāja un Viņam jautāja, Viņu kārdinādami:
"Vai vīram brīv no savas sievas šķirties?' 3 Bet Viņš
atbildēja un uz tiem sacīja: "Ko Mozus jums ir pavēlējis?"
4 Bet tie sacīja: "Mozus vaļu devis, šķiršanās grāmatu
rakstīt un šķirties." 5 Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja:
"Jūsu sirds cietības dēļ viņš jums šo bausli rakstījis. 6 Bet
no pasaules iesākuma Dievs viņus radījis vīru un sievu. 7
Tādēļ cilvēks atstās savu tēvu un māti un pieķersies pie
savas sievas, 8 Un tie divi būs viena miesa. Tad nu tie nav
vairs divi, bet viena miesa. 9 Tāpēc, ko Dievs savienojis,
to cilvēkam nebūs šķirt." 10 Un mājās Viņa mācekļi To
atkal jautāja par to pašu lietu. 11 Un Viņš uz tiem sacīja:
"Ja kas no savas sievas šķirās un citu precē, tas laulību
pārkāpj pret viņu. 12 Un ja sieva no sava vīra šķirās un ar
citu apprecējās, tā laulību pārkāpj." 13 Un tie bērniņus
nesa pie Jēzus, ka Viņš tos aizskartu. Bet tie mācekļi tos
aprāja, kas tos atnesa. 14 Bet kad Jēzus to redzēja, tad
Viņš apskaitās un uz tiem sacīja: "Laidiet tos bērniņus pie
Manis un neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība.

15 Patiesi, Es jums saku, ja kas Dieva valstību nedabū kā
bērniņš, tas nenāks tur iekšā." **16** Un viņš tos apkampa,
rokas tiem uzlika un tos svētīja. **17** Un kad Viņš bija izgājis
uz ceļu, tad viens pieskrēja un ceļos nometies Viņu lūdza:
"Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu
dzīvošanu?" **(aiōnios g166)** **18** Bet Jēzus uz to sacīja: "Kāpēc
tu Mani sauci par labu? Neviens nav labs kā vien Tas
Vienīgais Dievs. **19** Tu tos baušļus zini: tev nebūs laulību
pārkāpt; tev nebūs nokaut; tev nebūs zagt; tev nebūs
nepatiesu liecību dot; tev nebūs nevienam neko atraut;
godā savu tēvu un māti." **20** Bet tas atbildēja un uz Viņu
sacīja: "Mācītāj, šo visu es esmu darījis no savas jaunības."
21 Bet Jēzus, to uzlūkodams, to iemīlēja un sacīja uz to:
"Vienas lietas tev trūkst, ej un pārdod visu, kas tev ir,
un dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un nāc,
staigā Man pakaļ, to krustu uz sevi ņēmis." **22** Bet par to
vārdu noskumis, tas aizgāja bēdīgs, jo tam bija daudz
mantas. **23** Un Jēzus skatījās apkārt un sacīja uz Saviem
mācekļiem: "Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā!" **24**
Un tie mācekļi iztrūcinājās par Viņa vārdiem. Bet Jēzus
atkal atbildēja un uz tiem sacīja: "Bērni, cik grūti ir, Dieva
valstībā ieiet tiem, kas uz bagātību liek savu cerību. **25**
Vieglāki ir kamielim iet caur adatas aci, nekā bagātam
ieiet Dieva valstībā." **26** Bet tie vēl vairāk pārbijās un
sacīja savā starpā: "Kas tad var tapt svētīgs?" **27** Bet Jēzus
tos uzlūkoja un sacīja: "Cilvēkiem tas neiespējams, bet ne
Dievam, jo Dievam visas lietas iespējamas." **28** Un Pēteris
iesāka uz Viņu sacīt: "Redzi, mēs visu esam atstājuši un
Tev staigājuši pakaļ." **29** Bet Jēzus atbildēja un sacīja:

“Patiesi, Es jums saku: neviens nav, kas atstājis namu vai
brāļus vai māsas vai tēvu vai māti vai sievu vai bērnus
vai tīrumus Manis un evaņģēlija dēļ, **30** Kas nedabūs
simtkārtīgi jau šinī laikā namus un brāļus un māsas un
mātes un bērnus un tīrumus pie tām vajāšanām, un
nākošā laikā mūžīgu dzīvošanu. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **31** Bet
daudz, kas tie pirmie, būs tie pēdējie, un tie pēdējie būs
tie pirmie.” **32** Bet tie bija uz ceļa, iedami uz Jeruzālemi.
Un Jēzus gāja viņiem priekšā, un tie iztrūcinājās un bijās
līdz iedami, un Viņš ņēma atkal pie Sevis tos divpadsmit
un iesāka tiem sacīt, kas Viņam notikšot: **33** “Jo redzi, mēs
noejam uz Jeruzālemi, un Tas Cilvēka Dēls taps nodots
tiem augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tie
Viņu pie nāves pazudinās un Viņu nodos pagāniem. **34**
Un tie To apmēdīs un To šaustīs un To apspļaudīs un
To nokaus; un Viņš trešā dienā augšām celsies.” **35** Tad
Jēkabs un Jānis, tie Cebedeja dēli, pie Viņa piegāja un
sacīja: “Mācītāj, mēs gribam, ka Tu mums darītu, ko Tev
lūgsim.” **36** Un Viņš uz tiem sacīja: “Ko jūs gribat, lai Es
jums daru?” **37** Bet tie uz Viņu sacīja: “Dod mums, ka mēs
varam sēdēt Tavā godībā, viens pa Tavu labo un otrs pa
kreiso roku.” **38** Bet Jēzus uz tiem sacīja: “Jūs nezināt,
ko jūs lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri, ko Es dzeršu,
un tapt kristīti ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?” **39**
Bet tie uz Viņu sacīja: “Varam.” Bet Jēzus uz tiem sacīja:
“Jūs gan to biķeri dzersiet, ko Es dzeru, un tapsiet kristīti
ar to kristību, ar ko Es topu kristīts. **40** Bet pie Manas
labās un kreisās rokas sēdēt, Man nepiederas dot, bet
kuriem tas ir sataisīts.” **41** Un kad tie desmit to dzirdēja,

tad tie iesāka skaisties par Jēkabu un Jāni. **42** Bet Jēzus
tos sauca un uz tiem sacīja: "Jūs zināt, ka tie, kas par
ļaužu valdniekiem tiek turēti, tie pār tiem valda un viņu
lieliem kungiem ir vara pār tiem. **43** Bet tā jūsu starpā
nebūs būt; bet ja kas no jums grib liels tapt, tas lai ir jūsu
sulainis. **44** Un ja kas starp jums grib tas pirmais būt, tas
lai ir visu kalps. **45** Jo arī Tas Cilvēka Dēls nav nācis, ka
Viņam taptu kalpots, bet ka Viņš kalpotu un Savu dzīvību
dotu par atpirkšanas maksu priekš daudziem." **46** Un tie
nāca uz Jēriku, un Viņam ar Saviem mācekļiem un daudz
ļaudīm no Jērikus izejot, Timeja dēls Bartimejs, tas aklais,
sēdēja ceļmalā un nabagoja. **47** Un kad tas dzirdēja, ka tas
Jēzus no Nacaretes esot, tad tas iesāka saukt un sacīt:
"Jēzu, Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani." **48** Un daudzi
to apsauca, lai paliek klusu. Bet tas jo vairāk brēca: "Tu
Dāvida Dēls, apžēlojies par mani." **49** Un Jēzus apstājās
un lika to aicināt; un tie aicināja to aklo, uz to sacīdami:
"Turi drošu prātu, celies, Viņš tevi aicina." **50** Un savu
uzvalku nometis, tas cēlās un nāca pie Jēzus. **51** Un Jēzus
atbildēja un uz to sacīja: "Ko tu gribi, lai Es Tev daru?" Bet
tas aklais uz Viņu sacīja: "Rabbuni, ka es varētu redzēt."
52 Bet Jēzus uz to sacīja: "Ej, tava ticība tev palīdzējusi,"
un tūdaļ tas tapa redzīgs un gāja Jēzum uz ceļa pakaļ.

11 Un kad tie tuvu pie Jeruzālemes nāca, pie Betfagas
un Betanijas pie Eļļas kalna, tad Viņš sūtīja divus no
Saviem mācekļiem, **2** Un uz tiem sacīja: "Noejat tanī
miestā, kas jūsu priekšā, un iegājuši jūs tūdaļ atradīsiet
piesietu kumeļu, uz kā vēl neviens cilvēks nav sēdējis.
Atraisījuši to atvediet. **3** Un ja kas jums sacīs: Kāpēc jūs

to dariet? Tad atsakāt: Tam Kungam tā vajag; un tūdaļ tas
to atsūtīs šurp." **4** Un tie nogāja un atrada to kumeļu
ārā pie durvīm piesietu uz ielas, un to atraisīja. **5** Un
kādi no tiem, kas tur stāvēja, uz viņiem sacīja: "Ko jūs
darāt, ka atraisiet to kumeļu?" **6** Un viņi uz tiem sacīja,
kā Jēzus bija pavēlējis. Un tie tos atlaida. **7** Un viņi to
kumeļu atveda pie Jēzus un savas drēbes uzlika un To
sēdināja virsū. **8** Un daudzi savas drēbes izklāja uz ceļu;
un citi zarus cirta no kokiem un tos izkaisīja uz ceļu.
9 Un tie, kas gāja priekšā un pakaļā, kliedza un sauca:
"Ozianna, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā! **10** Slavēta ir
mūsu tēva Dāvida valstība, kas nāk! Ozianna augstībā!" **11**
Un Jēzus iegāja Jeruzālemē un Dieva namā. Un kad Viņš
visu visapkārt bija uzlūkojis, un jau vakars bija, tad Viņš
izgāja ar tiem divpadsmit uz Betaniju. **12** Un otrā dienā,
kad tie no Betanijas izgāja, tad Viņam gribējās ēst. **13** Un
no tālienes redzēdams vienu vīģes koku, kam lapas bija,
Viņš nāca, lai Viņš tanī ko atrastu; un pie tā piegājis Viņš
neatrada nenieka kā vien lapas: jo nebija vīģu laiks. **14** Un
Jēzus uzrunāja un uz to sacīja: "Lai neviens nemūžam
vairs neēd augļus no tevis." Un Viņa mācekļi klausījās.
(aiōn g165) **15** Un tie nāca uz Jeruzālemi, un Dieva namā
iegājis Viņš iesāka izdzīt visus, kas pārdeva un pirka
Dieva namā, un apgāza to mijēju galdus un to baložu
pārdevēju krēslus. **16** Un neļāva nevienu lietu nest caur
Dieva namu. **17** Un mācīja un uz tiem sacīja: "Vai nav
rakstīts: "Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams visām
tautām?" Bet jūs to esat darījuši par slepkavu bedri." **18**
Un tie rakstu mācītāji un augstie priesteri to dzirdēja un

meklēja, kā Viņu nomaitātu; jo tie bijās no Viņa, tāpēc ka
visi ļaudis izbrīnījās par Viņa mācību. **19** Un kad vakars
metās, tad Viņš izgāja no pilsētas ārā. **20** Un no rīta
agrumā garām iedami tie redzēja to vīģes koku nokaltušu
no pašām saknēm. **21** Pēteris atminējies uz Viņu sacīja:
"Mācītāj, redzi, tas vīģes koks, ko Tu esi nolādējis, tas ir
nokaltis." **22** Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Ticat
uz Dievu. **23** Jo patiesi, Es jums saku: ja kas šim kalnam
sacīs: celies un meties jūrā! un nešaubīsies savā sirdī,
bet ticēs, ka notiks, ko viņš saka: tad viņam notiks, ko
viņš saka. **24** Tāpēc Es jums saku: visu, ko jūs lūgdami
lūgsiet, ticat, ka jūs dabūsiet, tad tas jums notiks. **25** Un
kad jūs stāvat, Dievu lūgdami, tad piedodat, ja jums kas ir
pret kādu, lai arī jūsu Tēvs, kas debesīs, jums piedod jūsu
noziegumus. **26** Bet ja jūs nepiedodat, tad arī jūsu Tēvs
debesīs jūsu noziegumus nepiedos." **27** Un tie nāca atkal
uz Jeruzālemi, un Viņam Dieva namā staigājot, nāca pie
Viņa tie augstie priesteri un rakstu mācītāji un tie vecaji,
28 Un uz To sacīja: "Kādā varā Tu šo visu dari? Un kas
Tev šo varu devis, ka Tu to dari?" **29** Bet Jēzus atbildēja
un uz tiem sacīja: "Es arīdzan jums vienu vārdu vaicāšu,
un atbildiet Man; tad Es jums arīdzan sacīšu, kādā varā
Es to daru. **30** Vai Jāņa kristība bija no debesīm, vai no
cilvēkiem? Atbildiet Man." **31** Un tie domāja savā starpā
un sacīja: ja mēs sakām: "No debesīm," tad Viņš sacīs:
"Kāpēc tad jūs viņam neesat ticējuši?" **32** Bet ja sacīsim:
"No cilvēkiem," - viņi bijās no tiem ļaudīm. Jo visi to Jāni
turēja, ka tas patiesi pravietis bijis. **33** Un tie atbildēja un
uz Jēzu sacīja: "Mēs nezinām." Un Jēzus atbildēja un uz

tiem sacīja: “Tad Es arīdzan jums nesaku, kādā varā Es to
daru.”
12 Un Viņš iesāka runāt uz tiem caur līdzībām: “Viens
cilvēks stādīja vīna kalnu un to aplika ar sētu un raka
vīna spaidu un uztaisīja torni un to izdeva dārzniekiem
un nogāja citur. **2** Un kad tas laiks bija, tad viņš sūtīja pie
tiem dārzniekiem vienu kalpu, ka tas no tiem dārzniekiem
saņemtu no tiem vīna kalna augļiem. **3** Bet tie to ņēma
un šauta un sūtīja tukšā atpakaļ. **4** Un viņš sūtīja atkal
pie tiem citu kalpu; un šo tie nomētāja ar akmeņiem un
tam galvu sadauzīja un apsmietu aizsūtīja projām. **5** Un
viņš sūtīja atkal citu. Un šo tie nokāva. Un vēl daudz
citus; un no tiem tie citus šauta un citus nokāva. **6** Un
viņam bija vēl viens vienīgs dēls, ko viņš mīlēja, arī to
viņš beidzot pie tiem sūtīja un sacīja: “Taču tie kaunēsies
no mana dēla.” **7** Bet tie dārznieki sacīja cits uz citu: “Šis
ir tas mantinieks! Nāciet, nokausim to, tad mums būs tā
mantība.” **8** Un tie to ņēma, nokāva un izmeta no tā vīna
kalna ārā. **9** Ko nu tā vīna kalna kungs darīs? Viņš nāks
un nomaitās tos dārzniekus un izdos to vīna kalnu citiem.
10 Vai jūs šo rakstu neesat lasījuši: “Tas akmens, ko tie
nama taisītāji atmetuši, tas ir palicis par stūra akmeni; **11**
No Tā Kunga tas noticis un ir brīnums mūsu acīs?”” **12**
Un tie meklēja Viņu rokā dabūt un bijās no tiem ļaudīm,
jo tie nomanīja, ka Viņš uz tiem šo līdzību bija sacījis,
un Viņu atstājuši tie aizgāja. **13** Un tie sūtīja pie Viņa
kādus no tiem farizejiem un Hērodus sulaiņiem, ka tie
Viņu savaldzinātu Viņa valodā. **14** Un tie nāca un uz Viņu
sacīja: “Mācītāj, mēs zinām, ka Tu esi patiesīgs un nebēdā

par nevienu; jo Tu neuzlūko cilvēka vaigu, bet māci Dieva
ceļu patiesi: vai ir brīv ķeizaram meslus dot vai ne? Vai
dosim, vai nedosim?" **15** Bet Viņu viltību zinādams, Viņš
uz tiem sacīja: "Kam jūs Mani kārdināt? Atnesiet Man
vienu sudraba grasi, lai Es to redzu." **16** Un tie atnesa. Tad
Viņš uz tiem sacīja: "Kam ir šī zīme un tas virsraksts?"
Bet tie uz Viņu sacīja: "Ķeizara." **17** Un Jēzus atbildēja un
uz tiem sacīja: "Tad dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pieder,
un Dievam, kas Dievam pieder." Un tie izbrīnījās par Viņu.
18 Un tie saduceji, kas saka augšāmcelšanos neesam, nāca
pie Viņa un Viņu jautāja un sacīja: **19** "Mācītāj, Mozus
mums ir rakstījis: ja kam brālis mirst, kas sievu pamet bez
bērniem, tad viņa brālim būs to sievu apņemt un savam
brālim celt dzimumu. **20** Tad nu bija septiņi brāļi. Un
pirmais apņēma sievu un mirdams nepameta dzimumu.
21 Un otrais viņu apņēma un nomira un tas arīdzan
nepameta dzimumu. Un tāpat trešais. **22** Un visi septiņi
to apņēma un bērnus nepameta. Beidzot pēc visiem arī
tā sieva nomira. **23** Tad nu pie augšāmcelšanās, kad tie
augšāmcelsies, kuram tā sieva būs? Jo visiem septiņiem tā
bijusi par sievu." **24** Bet Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja:
"Vai jūs nealojaties, tādēļ ka jūs tos rakstus neprotat,
nedz Dieva spēku? **25** Jo kad tie no miroņiem augšām
celsies, tad tie nedz precēs, nedz taps precēti, bet tie būs
itin kā tie eņģeļi, kas debesīs. **26** Bet par tiem mirušiem,
ka tie taps uzmodināti: vai jūs Mozus grāmatā neesat
lasījuši, kā Dievs pie tā krūma uz to runājis sacīdams: Es
esmu Ābrahāma Dievs un Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs? **27**
Dievs nav mirušu, bet dzīvu Dievs! Tad nu jūs briesmīgi

alojaties." **28** Un viens no tiem rakstu mācītājiem, kas
bija dzirdējis, ka tie bija apjautājušies, zinādams, ka Viņš
tiem bija labi atbildējis, nāca un Viņam vaicāja: "Kurš
ir tas augstākais bauslis pār visiem?" **29** Bet Jēzus tam
atbildēja: "Tas augstākais bauslis pār visiem ir: klausies
Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir viens vienīgs Kungs. **30**
Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas
sirds un no visas savas dvēseles un no visa sava prāta un
no visa sava spēka, šis ir tas augstākais bauslis. **31** Tas
otrais, šim līdzīgs, ir tas: tev būs savu tuvāko mīlēt kā
sevi pašu; cita lielāka baušļa pār šiem nav." **32** Un tas
rakstu mācītājs uz Viņu sacīja: "Gan labi, Mācītāj, tas ir
tiesa, ko Tu sacījis: viens vienīgs Dievs ir, un cita nav, kā
Viņš vien. **33** Un To mīlēt no visas sirds un no visa prāta
un no visas dvēseles un no visa spēka, un tuvāku mīlēt
kā sevi pašu, tas ir vairāk nekā visi dedzināmie upuri
un citi upuri." **34** Un Jēzus redzēdams, ka tas gudri bija
atbildējis, uz to sacīja: "Tu neesi tālu no Dieva valstības."
Un neviens nedrīkstēja vairs Viņu jautāt. **35** Un Jēzus
atbildēja un sacīja, mācīdams Dieva namā: "Kā tie rakstu
mācītāji saka, ka Kristus esot Dāvida dēls? **36** Jo tas pats
Dāvids ir sacījis caur Svēto Garu: Tas Kungs ir sacījis uz
manu Kungu: sēdies pa Manu labo roku, tiekams Es Tavus
ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām. **37** Kad
nu Dāvids pats Viņu sauc par Kungu, kā tad tas ir viņa
dēls?" Un daudz ļaužu Viņu labprāt dzirdēja. **38** Un Viņš
Savā mācībā uz tiem sacīja: "Sargājaties no tiem rakstu
mācītājiem, kam tīk garos svārkos staigāt un uz tirgiem
tapt sveicinātiem, **39** Un baznīcās jo augstos krēslos sēdēt

un jo augstā vietā viesībās; **40** Kas atraitņu namus aprij
un taisnojās ar savām garām lūgšanām. Šie dabūs jo
grūtu sodību." **41** Un Jēzus sēdās Dieva šķirstam pretī un
lūkoja, kā tie ļaudis naudu meta Dieva šķirstā; un daudz
bagāti iemeta daudz. **42** Un viena nabaga atraitne nāca un
iemeta divas artavas, tas ir viens kvadrants. **43** Un Viņš
Savus mācekļus aicināja un uz tiem sacīja: "Patiesi, Es
jums saku, šī nabaga atraitne vairāk ir iemetusi nekā visi,
kas Dieva šķirstā ir metuši. **44** Jo visi no savas bagātības ir
metuši; bet šī no savas nabadzības ir iemetusi visu, kas
tai bija, visu savu padomu."

13 Un Viņam no Dieva nama izejot, viens no Viņa
mācekļiem uz To sacīja: "Mācītāj, lūk, kādi akmeņi tie
ir, un kādas ēkas." **2** Un Jēzus atbildēja un uz to sacīja:
"Vai tu visas šās lielās ēkas redzi? Tur akmens uz akmens
netaps atstāts, kas netaps noplēsts." **3** Un kad Viņš sēdēja
uz Eļļas kalna Dieva namam pretī, tad Pēteris un Jēkabs
un Jānis un Andrejs Viņu jautāja sevišķi: **4** "Saki mums,
kad tas būs, un kāda tā zīme, kad viss tas piepildīsies?" **5**
Bet Jēzus tiem atbildēja un iesāka runāt: "Pielūkojiet,
ka neviens jūs nepieviļ. **6** Jo daudzi nāks Manā Vārdā
sacīdami: es tas esmu; un daudz pievils. **7** Bet kad jūs
dzirdēsiet karus un kara valodas, tad nebēdājaties, jo
tam būs tā notikt; bet tas gals vēl nav klāt. **8** Jo tauta
celsies pret tautu un valsts pret valsti un vietām būs
zemes trīcēšanas, bada laiki un dumpji. **9** Tas būs to grūto
bēdu iesākums; bet lūkojiet jūs uz sevi pašiem; jo tie jūs
nodos augstās tiesās un baznīcās; un jūs tapsiet šausti un
Manis dēļ valdnieku un ķēniņu priekšā vesti, tiem par

liecību. **10** Un evaņģēlijam būs papriekš tapt sludinātam
visām tautām. **11** Kad nu tie jūs vedīs, jūs nododami,
tad nebēdājaties iepriekš, kas jums būs jārunā, nedz
apdomājaties; bet kas jums tanī pašā stundā taps dots,
to runājiet; jo jūs neesat tie, kas runā, bet Tas Svētais
Gars. **12** Bet tad brālis brāli nodos pie nāves un tēvs dēlu;
un bērni celsies pret vecākiem un viņus nonāvēs. **13** Un
jūs tapsiet ienīdēti no visiem Mana Vārda dēļ; bet kas
pastāv līdz galam, tas taps izglābts. **14** Bet kad jūs to
izpostīšanas negantību redzēsiet, par ko pravietis Daniēls
ir runājis, ka tā stāv, kur neklājās (kas to lasa, tas lai to
labi apdomā), tad lai bēg uz kalniem tie, kas ir Jūdu zemē.
15 Un kas uz jumta ir, tas lai nenokāpj namā un tur lai
neieiet, ko no sava nama iznest. **16** Un kas ir laukā, tas lai
neatgriežas atpakaļ savas drēbes paņemt. **17** Bet vai tām
grūtām un tām zīdītājām tanīs dienās. **18** Bet lūdzat, ka
jūsu bēgšana nenotiek ziemas laikā. **19** Jo tanī laikā būs
tādas lielas bēdas, kādas nav bijušas no paša iesākuma,
kamēr Dievs pasauli radījis līdz šim, un kādas arī nebūs.
20 Un ja Tas Kungs šās dienas nepaīsinātu, tad neviens
netaptu izglābts; bet to izredzēto dēļ ko Viņš izredzējis,
Viņš tās dienas ir paīsinājis. **21** Un ja kas tanī laikā uz
jums sacīs: redzi, še ir Kristus, jeb redzi, tur Viņš ir; tad
neticiet. **22** Jo viltīgi Kristi un viltīgi pravieši celsies un
lielas zīmes un brīnumus darīs, ka pieviltu, ja tas varētu
notikt, arī tos izredzētos. **23** Bet jūs pielūkojiet; redzi, Es
jums to visu papriekš esmu sacījis. **24** Bet tanīs dienās,
pēc tām bēdām, saule aptumšosies, un mēnesis nedos
savu spīdumu; **25** Un debess zvaigznes nokritīs, un debess

stiprumi kustināsies. 26 Un tad redzēs To Cilvēka Dēlu
nākam padebešos ar lielu spēku un godību. 27 Un tad
Viņš sūtīs Savus eņģeļus un sakrās Savus izredzētos no
tiem četriem vējiem, no zemes gala līdz debess galam.
28 Bet mācaties līdzību no vīģes koka: kad viņa zars jau
iezeļ, un lapas plaukst, tad jūs nomaniet, vasaru esam
klātu. 29 Tā arīdzan, kad jūs šo visu redzēsiet notiekam,
tad ziniet, ka tas ir tuvu priekš durvīm. 30 Patiesi, Es
jums saku: šī cilts nezudīs, tiekams viss tas būs noticis. 31
Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs. 32 Bet
par to dienu jeb stundu neviens nezina, ne tie eņģeļi,
kas debesīs, ne Tas Dēls, kā vien Tas Tēvs. 33 Pielūkojiet,
esiet modrīgi un lūdziet, jo jūs nezināt, kad tas laiks ir. 34
Tā kā viens cilvēks, citur noiedams, atstāja savu namu
un deva saviem kalpiem varu un ikkatram savu darbu,
un pavēlēja durvju sargam būt nomodā. 35 Tad nu esat
nomodā! Jo jūs nezināt, kad tas nama kungs nāk, vai
vakarā, vai nakts vidū, vai gaiļos, vai no rīta agri, 36 Ka
tas nejauši nākdams, jūs neatrod guļam. 37 Bet ko Es jums
saku, to Es saku visiem: esat nomodā."

14 Un pēc divām dienām bija Lieldiena un neraudzētās
maizes svētki. Un tie augstie priesteri un rakstu mācītāji
meklēja, kā tie Jēzu ar viltu saņemtu un nokautu. 2
Bet tie sacīja: "Tik ne svētkos, lai dumpis neceļas starp
ļaudīm." 3 Un kad Viņš bija Betanijā, Sīmaņa, tā spitālīgā,
namā, un pie galda sēdēja, tad viena sieva nāca; tai bija
akmens trauciņš ar ļoti dārgu un it tīru nardes eļļu, un,
to trauciņu salauzusi, tā to lēja uz Viņa galvu. 4 Un tur
bija kādi, kas pie sevis apskaitās un sacīja: "Ka labad šī

eļļas izšķērdēšana notikusi? **5** Jo šo eļļu varēja pārdot
dārgāki nekā par trīssimt grašiem un izdalīt nabagiem;”
un tie kurnēja par to. **6** Bet Jēzus sacīja: “Liekat to
mierā. Ko jūs tai raizes darāt? tā labu darbu pie Manis
darījusi. **7** Jo nabagi ir arvienu pie jums, un kad gribat,
jūs tiem varat labu darīt; bet Es neesmu arvienu pie
jums. **8** Šī ir darījusi, ko spējusi; tā jau iepriekš Manu
miesu ir svaidījusi uz bērēm. **9** Patiesi, Es jums saku:
kur vien šis evaņģēlijs kļūs sludināts pa visu pasauli,
tur arī to teiks, ko šī darījusi, viņai par piemiņu.” **10**
Un Jūdas Iskariots, viens no tiem divpadsmit, nogāja
pie tiem augstiem priesteriem, ka Viņu tiem nodotu. **11**
Un tie to dzirdējuši priecājās un solīja tam dot naudu;
un tas meklēja, kā tas Viņu izdevīgā laikā nodotu. **12**
Bet pirmā neraudzētās maizes dienā, kad Lieldienas jēru
nokāva, Viņa mācekļi uz Viņu sacīja: “Kur Tu gribi, lai
mēs noejam un sataisām, ka Tu Lieldienas jēru vari ēst?”
13 Un Viņš sūtīja divus no Saviem mācekļiem un uz tiem
sacīja: “Noejat uz pilsētu. Un jūs sastaps viens cilvēks,
ūdens krūzi nesdams. Ejat tam pakaļ. **14** Un kur viņš
ieiet, tur teiciet tam saimniekam: Mācītājs saka: kur ir tā
vieta priekš Manis, kur ar Saviem mācekļiem varu ēst
Lieldienas jēru? **15** Un viņš jums rādīs lielu, ar deķiem
izklātu gatavu istabu. Turpat sataisiet priekš mums.” **16**
Un Viņa mācekļi izgāja un nāca pilsētā un atrada tā, kā
Viņš tiem bija sacījis: un sataisīja to Lieldienas jēru. **17** Un
kad vakars metās, tad Viņš nāca ar tiem divpadsmit. **18**
Un tiem pie galda sēžot un ēdot, Jēzus sacīja: “Patiesi, Es
jums saku: viens no jums, kas ar Mani ēd, Mani nodos.”

19 Un tie iesāka noskumt un cits pēc cita uz Viņu sacīt:
"Vai es tas esmu?" **20** Bet Viņš atbildēja un uz tiem
sacīja: "Viens no tiem divpadsmit, kas ar Mani mērc
bļodā. **21** Tas Cilvēka Dēls gan aiziet tā, kā par Viņu ir
rakstīts. Bet vai tam cilvēkam, caur ko Tas Cilvēka Dēls
top nodots. Šim cilvēkam būtu labāki, ka nemaz nebūtu
dzimis." **22** Un tiem ēdot, Jēzus ņēma maizi, svētīja to,
pārlauza un tiem to deva un sacīja: "Ņemiet, ēdiet, tā
ir Mana miesa." **23** Un Viņš ņēma to biķeri, pateicās
un tiem to deva. Un tie visi dzēra no tā. **24** Un Viņš
uz tiem sacīja: "Šīs ir Manas asinis, tās jaunās derības
asinis, kas par daudziem top izlietas. **25** Patiesi, Es jums
saku, ka Es vairs nedzeršu no vīna koka augļiem līdz
tai dienai, kad Es to no jauna dzeršu Dieva valstībā." **26**
Un to pateicības dziesmu dziedājuši, tie izgāja uz Eļļas
kalnu. **27** Un Jēzus uz tiem sacīja: "Jūs visi šinī naktī
apgrēcināsities pie Manis, jo stāv rakstīts: Es ganu sitīšu,
un avis taps izklīdinātas. **28** Bet kad Es augšām celšos, tad
Es jūsu priekšā gribu noiet uz Galileju." **29** Bet Pēteris uz
To sacīja: "Un ja visi pie Tevis apgrēcinātos, tomēr es
ne." **30** Un Jēzus uz to sacīja: "Patiesi, Es tev saku: šodien,
šinī naktī, pirms gailis otrreiz dziedās, tu Mani trīskārt
aizliegsi." **31** Bet tas runāja vēl daudz vairāk: "Jebšu man
būtu līdz ar Tevi jāmirst, taču es Tevi negribu aizliegt!"
Un tāpat arī visi sacīja. **32** Un tie nāca uz vienu muižu,
kam vārds Ģetzemane, un Viņš uz Saviem mācekļiem
sacīja: "Apsēžaties šeit, kamēr Es Dievu lūgšu." **33** Un
Viņš ņēma pie sevis Pēteri un Jēkabu un Jāni, un iesāka
baiļoties un trīcēt, **34** Un uz tiem sacīja: "Mana dvēsele

ir visai noskumusi līdz nāvei. Paliekat šeitan un esiet
nomodā." **35** Un maķenīt pagājis Viņš krita pie zemes
un lūdza, ja tas varētu būt, lai tā stunda Viņam aizietu
garām. **36** Un Viņš sacīja: "Abba, Tēvs, Tu spēji visas
lietas! Ņem šo biķeri no Manis! Tomēr ne ko Es gribu, bet
ko Tu gribi." **37** Un Viņš nāk un atrod tos guļam un saka
uz Pēteri: "Sīmani, vai tu guli? Vai tu nevienu stundu
nespēji būt nomodā? **38** Esat nomodā un lūdzat Dievu,
ka neiekrītat kārdināšanā. Gars gan ir labprātīgs, bet
miesa ir vāja." **39** Un Viņš atkal nogājis, Dievu lūdza,
sacīdams šos pašus vārdus. **40** Un Viņš griezās atpakaļ,
un atrada tos atkal guļam, jo viņu acis bija miega pilnas,
un tie nezināja, ko Viņam atbildēt. **41** Un Viņš nāca
trešu lāgu un uz tiem sacīja: "Guliet nu vēl un dusiet!
jau ir gan; tā stunda ir nākusi! Redzi, Tas Cilvēka Dēls
top nodots grēcinieku rokās. **42** Ceļaties, ejam; redzi,
kas Mani nodod, tas ir tuvu klāt." **43** Un tūdaļ, Viņam
vēl runājot, atnāca Jūdas, viens no tiem divpadsmit, un
līdz ar viņu daudz ļaužu ar zobeniem un nūjām no tiem
augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem un vecajiem.
44 Bet tas, kas Viņu nodeva, tiem bija devis zīmi sacīdams:
"Kuru es skūpstīšu, tas ir Tas, To gūstat, un To novediet
droši." **45** Un tas nāca un tūdaļ Viņam piegājis sacīja:
"Rabbi, Rabbi!" un Viņu skūpstīja. **46** Un tie rokas pielika
pie Viņa un To saņēma. **47** Bet viens no tiem, kas pie
Viņa stāvēja, zobenu izvilcis, cirta tā augstā priestera
kalpam un tam nocirta ausi. **48** Un Jēzus atbildēja un uz
tiem sacīja: "Tā kā uz kādu slepkavu jūs esat izgājuši
ar zobeniem un nūjām, Mani gūstīt. **49** Ikdienas Es pie

jums esmu sēdējis, Dieva namā mācīdams, un jūs Mani
neesat gūstījuši. Bet lai tie raksti taptu piepildīti." **50**
Un visi Viņa mācekļi Viņu atstāja un bēga. **51** Un viens
jauneklis Viņam gāja pakaļ, tas bija ar audekli apsedzies
uz kailām miesām, un tie jaunekļi pēc tā tvarstīja. **52** Bet
to audekli pamezdams, tas no tiem izbēga pliks. **53** Un tie
Jēzu noveda pie tā augstā priestera, un tur sapulcējās
visi augstie priesteri un vecaji un rakstu mācītāji. **54** Un
Pēteris no tālienes Viņam gāja pakaļ tā augstā priestera
pilī iekšā, un sēdēja pie tiem sulaiņiem un sildījās pie
uguns. **55** Bet tie augstie priesteri un visa tā tiesa meklēja
liecību pret Jēzu, ka tie Viņu nonāvētu, un neatrada. **56**
Jo daudzi deva viltīgu liecību pret Viņu, un viņu liecības
nebija vienādas. **57** Un citi cēlušies deva viltīgu liecību
pret Viņu, sacīdami: **58** "Mēs esam dzirdējuši, ka Viņš
sacījis: "Es gribu šo rokām taisīto Dieva namu noplēst
un trijās dienās citu, ne rokām taisītu, uzcelt."" **59** Un
arī šī viņu liecība nebija vienāda. **60** Un tas augstais
priesteris cēlās viņu vidū, jautāja Jēzum un sacīja: "Vai
Tu uz to nekā neatbildi, ko šie pret Tevi liecina?" **61**
Bet Viņš cieta klusu un neatbildēja nenieka. Un atkal
tas augstais priesteris Viņam jautāja un uz Viņu sacīja:
"Vai Tu esi Kristus, tā Augsti teicamā Dēls?" **62** Bet Jēzus
sacīja: "Es tas esmu. Un jūs redzēsiet To Cilvēka Dēlu
sēžam pie Tā Visuspēcīgā labās rokas un nākam ar debess
padebešiem." **63** Tad tas augstais priesteris saplēsa savus
svārkus un sacīja: "Kam vēl vajag liecinieku? **64** Jūs Viņa
zaimošanu esat dzirdējuši! Kā jums šķiet?" Bet tie visi
Viņu notiesāja, ka Viņš nāvi esot pelnījis. **65** Un citi iesāka

Viņu apspļaudīt un apsegt Viņa vaigu un Viņu sist dūrēm
un uz Viņu sacīt: "Uzmini mūs, pravietis būdams." Un tie
sulaiņi Viņam sita vaigā. **66** Un kad Pēteris priekšnamā
bija, tad viena no tā augstā priestera kalponēm nāca, **67**
Un redzēja, ka Pēteris sildījās, un to uzlūkoja un sacīja:
"Tu arīdzan biji pie Tā Jēzus no Nacaretes." **68** Bet viņš
liedzās, sacīdams: "Es Viņu nepazīstu, nedz zinu, ko tu
runā." Un tas izgāja no tā priekšnama. Un gailis dziedāja.
69 Un tā meita to atkal redzēja un iesāka sacīt uz tiem,
kas klāt stāvēja: "Šis ir viens no tiem." **70** Bet tas atkal
liedzās. Un par mazu brīdi tie, kas apkārt stāvēja, atkal
uz Pēteri sacīja: "Patiesi, tu esi viens no tiem, jo tu esi
Galilejs, un tava valoda tiem ir līdzīga." **71** Un tas sāka
nolādēties un nodievoties: "Es nepazīstu To Cilvēku, par
ko jūs runājiet." **72** Un gailis dziedāja otru reizi; un Pēteris
pieminēja to vārdu, ko Jēzus uz to bija sacījis: "Pirms
nekā gailis divreiz dziedās, tu Mani trīs reiz aizliegsi;" un
viņš iesāka raudāt.

15 Un tūlit no rīta tie augstie priesteri ar tiem vecajiem
un rakstu mācītājiem un visa tā augstā tiesa sarunājās, un
tie sēja Jēzu, noveda un nodeva Viņu Pilatum. **2** Un Pilatus
Viņam jautāja: "Vai Tu esi tas Jūdu ķēniņš?" Un Viņš
atbildēja un uz to sacīja: "Tu to saki." **3** Un tie augstie
priesteri Viņu gauži apsūdzēja. **4** Bet Pilatus Viņam atkal
vaicāja sacīdams: "Vai Tu nekā neatbildi? Redzi, cik gauži
tie Tevi apsūdz!" **5** Bet Jēzus neatbildēja vairs nenieka,
tā ka Pilatus brīnījās. **6** Bet uz svētkiem tas viņiem
atlaida vienu cietumnieku, kuru tie prasīja. **7** Bet tur bija
viens ar vārdu Baraba, gūstīts ar tiem dumpiniekiem,

kas dumpī vienu bija nokāvuši. **8** Un tie ļaudis augšā
sanākuši iesāka prasīt, ka tiem tā darītu, kā allažiņ. **9**
Bet Pilatus tiem atbildēja un sacīja: "Vai jūs gribat, ka es
jums To Jūdu ķēniņu atlaižu?" **10** Jo viņš zināja, ka tie
augstie priesteri To no skaudības bija nodevuši. **11** Bet
tie augstie priesteri tiem ļaudīm piekodināja, lai labāki
tiem atlaistu to Barabu. **12** Bet Pilatus atbildēja un atkal
uz tiem sacīja: "Ko tad jūs gribat, lai daru Tam, ko jūs
saucat par Jūdu ķēniņu?" **13** Bet tie atkal brēca: "Sit Viņu
krustā." **14** Bet Pilatus uz tiem sacīja: "Ko tad Viņš ļaunu
darījis?" Bet tie vēl vairāk brēca: "Sit Viņu krustā." **15**
Bet Pilatus gribēdams tiem ļaudīm izpatikt, tiem atlaida
Barabu un nodeva Jēzu, kad Viņu bija šaustījis, ka taptu
krustā sists. **16** Bet tie karavīri Viņu noveda pilī, tas ir
tiesas namā, un sasauca visu to pulku. **17** Un tie Viņam
apvilka sarkanu mēteli, un kroni no ērkšķiem nopinuši
Viņam lika uz galvu. **18** Un tie iesāka Viņu sveicināt:
"Sveiks, Jūdu ķēniņ!" **19** Un sita Viņa galvu ar niedri un
Viņu apspļaudīja, un ceļus locīja un Viņu pielūdza. **20**
Un kad tie Viņu bija apsmējuši, tad Viņam novilka to
sarkano mēteli un Viņam apvilka Viņa paša drēbes un
Viņu izveda, ka Viņu krustā sistu. **21** Un tie spieda kādu,
kas no lauka nākdams garām gāja, Sīmani no Kirenes,
Aleksandera un Rufa tēvu, ka Viņa krustu nestu. **22** Un tie
Viņu noveda pie tās vietas Golgata, tas ir tulkots: pieres
vieta. **23** Un Viņam deva dzert vīnu, ar mirrēm sajauktu,
bet Viņš to neņēma. **24** Un kad To bija krustā situši, tad
tie izdalīja Viņa drēbes un meta kauliņus par tām, ko
kurš dabūtu. **25** Un tā bija tā trešā stunda, un Viņu sita

krustā. **26** Un tur virsraksts par Viņa vainu bija virsū
uzrakstīts: Tas Jūdu Ķēniņš. **27** Un līdz ar Viņu sita krustā
divas slepkavas, vienu pa labo, otru pa kreiso roku. **28** Un
tie raksti ir piepildīti, kas saka: "Viņš ir līdzināts ļauna
darītājiem." **29** Un tie, kas gāja garām, Viņu zaimoja,
kratīja savas galvas un sacīja: "Raugi, kā Tu Dieva namu
noplēsi un to uztaisi trejās dienās. **30** Palīdzies pats
un kāpi no krusta zemē." **31** Tāpat arīdzan tie augstie
priesteri ar tiem rakstu mācītājiem Viņu apmēdīja un
sacīja: "Citus Viņš pestījis, Sevi pašu Viņš nevar pestīt.
32 Lai nu Kristus, tas Israēla ķēniņš, no krusta nokāpj,
ka mēs redzam un ticam." Un arī tie, kas līdz ar Viņu
bija krustā sisti, Viņu apsmēja. **33** Un ap sesto stundu
palika tumšs pār visu zemi līdz devītajai stundai. **34** Un
ap devīto stundu Jēzus stiprā balsī brēca saukdams: "Eli,
Eli, lama zabaktani!" Tas ir tulkots: Mans Dievs, Mans
Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis? **35** Un citi no tiem,
kas tur klāt stāvēja, kad to dzirdēja, sacīja: "Redzi, Viņš
sauc Eliju." **36** Bet viens tecēja un pildīja sūkli ar etiķi un
to lika uz niedri un Viņu dzirdināja sacīdams: "Laidiet,
redzēsim, vai Elija nāks un Viņu noņems." **37** Bet Jēzus
stiprā balsī brēcis dvēseli izlaida. **38** Un priekškaramais
auts Dieva namā pārplīsa divējos gabalos no augšas līdz
zemei. **39** Bet tas virsnieks, kas tur klāt stāvēja Viņam it
pretī, redzēdams, ka Viņš tā brēkdams garu bija izlaidis,
sacīja: "Patiesi, šis cilvēks bija Dieva Dēls." **40** Un tur bija
arī sievas, kas no tālienes skatījās; starp tām bija Marija
Madaļa un Marija, tā jaunākā, Jēkaba un Jāzepa māte,
un Salome, **41** Kas arīdzan, kad Viņš bija Galilejā, Viņam

bija gājušas pakaļ un Viņam kalpojušas, un daudz citas,
kas līdz ar Viņu bija nākušas uz Jeruzālemi. **42** Un tās
sataisāmās dienas vakarā, tas ir tai svētā vakarā, **43** Jāzeps
no Arimatijas, viens godīgs runas kungs, kas pats arīdzan
uz Dieva valstību gaidīja, nāca un iegāja droši pie Pilatus
un izlūdzās Jēzus miesas. **44** Bet Pilatus brīnījās, ka Tas
jau bija nomiris, un to kapteini aicinājis, tam jautāja,
vai jau ilgi, kamēr Viņš nomiris? **45** Un no tā kapteiņa
izklausinājis, viņš Jāzepam Jēzus miesas atvēlēja. **46** Un
tas smalku audekli pircis, Viņu noņēma un ietina tai
smalkā audeklī un Viņu ielika kapā, kas klintī bija izcirsts,
un pievēla akmeni priekš tā kapa durvīm. **47** Bet Marija
Madaļa un Marija, Jāzepa māte, skatījās, kur Tas tapa
nolikts.

16 Un kad tā svēta diena bija pagājusi, tad Marija
Madaļa un Marija, Jēkaba māte, un Salome pirka dārgas
svaidāmas zāles, ka tās nāktu un Viņu svaidītu. **2** Un
pirmajā nedēļas dienā ļoti agri, saulei lecot, tās nāca pie
kapa, **3** Un runāja savā starpā: "Kas mums to akmeni
novels no kapa durvīm?" **4** Un paskatīdamās tās redzēja,
ka tas akmens bija novelts; jo tas bija ļoti liels. **5** Un kapā
iegājušas tās redzēja vienu jaunekli pa labo roku sēžam,
apģērbtu baltās garās drēbēs. Un tās izbijās. **6** Bet viņš uz
tām sacīja: "Neizbīstaties! Jūs meklējat Jēzu no Nacaretes,
kas bija krustā sists; Tas ir augšām cēlies un nav šeitan.
Redziet še to vietu, kur Viņu nolika. **7** Bet noejat un
sakāt to Viņa mācekļiem un Pēterim, ka Viņš jūsu priekšā
noies uz Galileju; tur jūs Viņu redzēsiet, kā Viņš jums ir
sacījis." **8** Un tās steigšus izgāja ārā un bēga no tā kapa,

jo drebēšana un bailība tām bija uzgājusi, un nesacīja
nevienam nenieka, jo tās bijās. **9 (note: The most reliable and
earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** Bet kad Viņš bija
uzcēlies pirmajā nedēļas dienā it agri, tad Viņš parādījās
papriekš Marijai Madaļai, no kuras Viņš septiņus velnus
bija izdzinis. **10** Šī gāja un pasludināja tiem mācekļiem,
kas bija noskumuši un raudāja. **11** Un šie dzirdēdami,
ka Viņš esot dzīvs un no tās redzēts, neticēja. **12** Bet
pēc tam, kad divi no tiem staigāja, Jēzus tiem uz lauku
ejot parādījās citā ģīmī. **13** Un tie arīdzan nogājuši to
tiem citiem pasludināja, un tie arī viņiem neticēja. **14**
Visupēc Viņš parādījās tiem vienpadsmit pie galda sēžot
un norāja viņu neticību un sirds cietību, ka tie nebija
ticējuši tiem, kas pēc Viņa augšām celšanās Viņu jau bija
redzējuši. **15** Un Viņš uz tiem sacīja: "Ejat pa visu pasauli
un pasludinājiet evaņģēliju visai radībai. **16** Kas tic un top
kristīts, tas taps svēts, bet kas netic, tas taps pazudināts.
17 Bet šīs zīmes tiem ticīgiem ies līdz: Manā Vārdā tie
velnus izdzīs, jaunām mēlēm runās, **18** Čūskas aizdzīs; un
kad tie kādas nāvīgas zāles dzers, tad tas tiem nekaitēs.
Uz neveseliem tie rokas uzliks, un tad viņi kļūs veseli." **19**
Un Tas Kungs, kad Tas ar tiem bija runājis, ir uzņemts
debesīs un sēž pie Dieva labās rokas. **20** Un tie izgāja un
mācīja visās malās, un Tas Kungs tiem palīdzēja strādāt
un to vārdu apstiprināja caur līdzejošām zīmēm.

Lūkas Evaņģelijs

1 Kad nu daudzi uzņēmušies sarakstīt stāstus par tām
lietām, kas mūsu starpā tik tiešām notikušas, **2** Tā kā tie
mums ziņu devuši, kas no iesākuma paši tās redzējuši un
Dieva vārda kalpi bijuši: **3** Tad arī man likās labi esam, ka
es visas šīs lietas no pirmā gala it smalki izmeklējis, pēc
kārtas tev sarakstu, mans mīļais Teofil, **4** Ka tu vari atzīt
to īsteno mācības patiesību, kas tev mācīta. **5** Hērodus,
Jūdejas ķēniņa, laikā bija viens priesteris, vārdā Zaharija,
no Abijas kārtas, un viņa sieva no Ārona meitām, un
viņai vārds bija Elizabete. **6** Un tie abi bija taisni Dieva
priekšā, nenoziedzīgi staigādami iekš visiem Tā Kunga
baušļiem un likumiem. **7** Un tiem nebija neviena bērna;
jo Elizabete bija neauglīga, un tie abi jau bija piedzīvojuši
labu vecumu. **8** Bet notikās, viņam svēto priestera darbu
Dieva priekšā darot savā pienākamā kārtā, **9** Tad pēc
priesteru ieraduma viņam pienācās ieiet Tā Kunga namā
un kvēpināt. **10** Un viss ļaužu pulks ārā lūdza Dievu tai
kvēpināšanas stundā. **11** Bet viņam Tā Kunga eņģelis
parādījās, stāvēdams pie kvēpināšanas altāra labās puses.
12 Un Zaharija to redzēdams izbijās, un bailes tam uznāca.
13 Bet tas eņģelis uz to sacīja: "Nebīsties, Zaharija, jo tava
lūgšana ir paklausīta, un tava sieva Elizabete dzemdēs
dēlu, un tu viņa vārdu sauksi: Jānis. **14** Un tev būs prieks
un līksmība, un daudzi par viņa piedzimšanu priecāsies.
15 Jo viņš būs liels Tā Kunga priekšā, vīnu un stipru
dzērienu viņš nedzers un vēl savas mātes miesās viņš
taps piepildīts ar Svētu Garu. **16** Un viņš daudz no Israēla
bērniem atgriezīs pie Tā Kunga, sava Dieva. **17** Un viņš ies

Viņa priekšā Elijas garā un spēkā, atgriezdams tēvu sirdis
pie bērniem un neklausīgos pie taisno gudrības, Tam
Kungam sataisīt gatavus ļaudis." **18** Un Zaharija sacīja uz
to eņģeli: "Kā es to zināšu? Jo es esmu vecs, un mana
sieva jau ir vecīga." **19** Un tas eņģelis atbildēja un uz to
sacīja: "Es esmu Gabriēls, kas stāv Dieva priekšā, un esmu
sūtīts ar tevi runāt un tev pasludināt šo prieka vēsti. **20**
Un redzi, tu tapsi mēms un nevarēsi runāt līdz tai dienai,
kad šās lietas notiks, tāpēc ka tu neesi ticējis maniem
vārdiem, kas notiks savā laikā." **21** Un tie ļaudis gaidīja uz
Zahariju un brīnījās par viņa kavēšanos Dieva namā. **22** Un
ārā iznācis tas nevarēja uz tiem runāt, un tie nomanīja,
ka viņš Dieva namā bija redzējis kādu parādīšanu, un viņš
tiem meta ar roku un palika mēms. **23** Un notikās, kad
viņa kalpošanas dienas bija pabeigtas, tad viņš nogāja uz
savām mājām. **24** Un pēc šīm dienām Elizabete, viņa sieva,
tapa grūta un paslēpās piecus mēnešus sacīdama: **25** "Tā
Tas Kungs man ir darījis tanīs dienās, kad Viņš mani
uzlūkojis, no manis atņemt manu kaunu starp cilvēkiem."
26 Un sestā mēnesī eņģelis Gabriēls no Dieva tapa sūtīts
uz Galilejas pilsētu ar vārdu Nacarete **27** Pie jumpravas,
kas bija saderēta vīram, kam vārds Jāzeps, no Dāvida
cilts, un tās jumpravas vārds bija Marija. **28** Un pie tās
ienācis tas eņģelis sacīja: "Esi sveicināta, tu apžēlotā, Tas
Kungs ar tevi, tu augsti teicama starp sievām." **29** Bet
viņa to redzēdama iztrūkās par viņa valodu un domāja
pie sevis, kas tā par sveicināšanu? **30** Un tas eņģelis uz
to sacīja: "Nebīsties, Marija, jo tu žēlastību esi atradusi
pie Dieva. **31** Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un

dzemdēsi Dēlu un sauksi Viņa vārdu: Jēzus. **32** Tas būs
liels un taps nosaukts Tā Visuaugstākā Dēls, un Dievs Tas
Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida krēslu. **33** Un Viņš valdīs
pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs gals."
(aiōn g165) **34** Bet Marija sacīja uz to eņģeli: "Kā lai tas
notiek? Jo es no vīra nezinos." **35** Un tas eņģelis atbildēja
un uz to sacīja: "Tas Svētais Gars nāks pār tevi un Tā
Visuaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc arī Tas Svētais, kas
no tevis dzims, taps nosaukts Dieva Dēls. **36** Un redzi,
Elizabete, tava radiniece, savā vecumā arīdzan ir grūta ar
dēlu un iet tagad sestā mēnesī, kurai tāda slava, ka esot
neauglīga. **37** Jo Dievam nekāda lieta nav neiespējama."
38 Bet Marija sacīja: "Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone,
lai man notiek pēc tava vārda." Un tas eņģelis no tās
aizgāja. **39** Un Marija cēlās tanīs dienās un steidzās iet
pār tiem kalniem uz vienu pilsētu iekš Jūda, **40** Un iegāja
Zaharijas namā un sveicināja Elizabeti. **41** Un notikās, kad
Elizabete Marijas sveicināšanu dzirdēja, tad tas bērniņš
uzlēca viņas miesās, un Elizabete tapa Svēta Gara pilna.
42 Un viņa stiprā balsī sauca un sacīja: "Tu esi augsti
teicama starp sievām un augsti teicams ir tavas miesas
auglis. **43** Un kā tas man notiek, ka mana Kunga māte nāk
pie manis? **44** Jo redzi, tikko tavas sveicināšanas balss
manās ausīs atskanēja, tad tas bērniņš manās miesās ar
līksmību uzlēca. **45** Un svētīga tu, kas esi ticējusi, jo tas
taps piepildīts, kas tev no Tā Kunga sacīts." **46** Un Marija
sacīja: "Mana dvēsele teic augsti To Kungu, **47** Un mans
gars priecājās par Dievu, manu Pestītāju. **48** Jo Viņš ir
uzlūkojis savas kalpones zemību; redzi, no šī laika visi

bērnu bērni mani teiks svētīgu. **49** Jo Tas Spēcīgais lielas
lietas pie manis darījis; un svēts ir Viņa Vārds. **50** Un Viņa
žēlastība paliek uz radu radiem pie tiem, kas Viņu bīstas.
51 Viņš darījis varenus darbus ar Savu elkoni un izkaisījis,
kas ir lieli savā sirds prātā. **52** Viņš varenos nogrūdis no
augstiem krēsliem, un pacēlis pazemīgos. **53** Izsalkušos
Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus.
54 Viņš uzņēmis Savu kalpu Israēli un pieminējis Savu
žēlastību, **55** Kā Viņš runājis mūsu tēviem, Ābrahāmam
un viņa bērniem mūžīgi." **(aiōn g165)** **56** Un Marija palika
pie tās kādus trīs mēnešus, pēc tam viņa atgriezās atpakaļ
uz savām mājām. **57** Un Elizabetes laiks nāca, ka tai bija
dzemdēt, un viņa dzemdēja dēlu. **58** Un viņas kaimiņi
un radi dzirdēja, ka Tas Kungs lielu žēlastību pie tās bija
darījis, un tie priecājās līdz ar viņu. **59** Un notikās astotā
dienā, tad tie nāca, to bērniņu apgraizīt, un pēc viņa tēva
vārda to sauca Zahariju. **60** Un viņa māte atbildēja un
sacīja: "Nē, bet to būs nosaukt Jānis." **61** Un tie viņai
sacīja: "Neviena nav tavos rados, kam tāds vārds." **62** Un
tie prasīja zīmes no viņa tēva, kā viņš gribētu, lai to sauc.
63 Un tas galdiņu prasījis rakstīja tā: viņa vārds ir Jānis.
Par to visi brīnījās. **64** Un tūdaļ viņa mute atdarījās, un
viņa mēle tapa atraisīta, un tas runāja, Dievu slavēdams.
65 Un izbailes uznāca visiem kaimiņiem, un visa šī lieta
tapa zināma pa visiem Jūdu zemes kalniem. **66** Un visi,
kas to dzirdēja, to ņēma pie sirds un sacīja: "Kas būs ar šo
bērniņu? Jo Tā Kunga roka bija ar viņu." **67** Un viņa tēvs
Zaharija tapa Svēta Gara pilns, sludināja un sacīja: **68**
"Slavēts ir Tas Kungs, Israēla Dievs, jo tas Savus ļaudis

piemeklējis un pestījis. 69 Un mums uzcēlis pestīšanas
ragu Sava kalpa Dāvida namā. 70 Kā Tas pirmajos laikos
runājis caur Savu svēto praviešu muti; (aiōn g165) 71 Ka
Viņš mūs pestītu no mūsu ienaidniekiem un no visu to
rokas, kas mūs ienīst; 72 Un parādītu žēlastību mūsu
tēviem un pieminētu Savu svēto derību 73 Un to stipro
solīšanu, ko Viņš mūsu tēvam Ābrahāmam ir zvērējis,
mums dot, 74 Ka mēs, no savu ienaidnieku rokām pestīti,
Viņam bez bailības kalpojam 75 Iekš svētības un taisnības
Viņa priekšā visu savu mūžu. 76 Un tu, bērniņ, tapsi
nosaukts tā Visuaugstākā pravietis; un tu Tam Kungam
iesi priekšā, Viņa ceļus sataisīt, 77 Un Viņa ļaudīm dot
pestīšanas atzīšanu uz grēku piedošanu, 78 Mūsu Dieva
sirsnīgas žēlastības dēļ caur ko tas auseklis no augstības
mūs apraudzījis; 79 Ka tas tiem atspīdētu, kas sēž tumsībā
un nāves ēnā, un mūsu kājas atgrieztu uz miera ceļu." 80
Un tas bērniņš auga un garā stiprinājās, un bija tuksnesī
līdz tai dienai, kad tas parādījās priekš Israēla ļaudīm.

2 Un notika tanī laikā, ka grāmatas no ķeizara Augusta
tapa izsūtītas, ka visa pasaule taptu uzrakstīta. 2 Un
šī pirmā uzrakstīšana notika to brīdi, kad Kirenijus
Sīrijā valdīja. 3 Un visi nogāja, ka liktos pierakstīties,
ikviens savā cilts pilsētā. 4 Tad arī Jāzeps no Galilejas,
no Nacaretes pilsētas, nogāja uz Jūdu zemi, uz Dāvida
pilsētu, vārdā Bētlemi, tāpēc ka tas bija no Dāvida rada
un cilts, 5 Ka liktos pierakstīties ar Mariju, savu saderēto
sievu, kas bija grūta. 6 Un notikās, tiem turpat esot, tas
laiks atnāca, ka tai bija dzemdēt. 7 Un viņai piedzima
pirmdzimtais Dēls, un tā To ietina autiņos un To lika silē,

jo tiem citur nebija rūmes tai mājas vietā. **8** Un gani
bija ap to pašu vietu laukā pie laidariem, tie nomodā
būdami naktī savus lopus sargāja. **9** Un redzi, Tā Kunga
eņģelis pie tiem piestājās, un Tā Kunga spožums tos
apspīdēja, un tie bijās ļoti. **10** Un tas eņģelis uz tiem sacīja:
"Nebīstaties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas
visiem ļaudīm notiks; **11** Jo jums šodien Tas Pestītājs
dzimis, kas ir Kristus, Tas Kungs, Dāvida pilsētā. **12** Un to
ņematies par zīmi: jūs atradīsiet bērnu autos ietītu un
silē gulošu." **13** Un tūdaļ tur pie tā eņģeļa bija tas debesu
draudzības pulks; tie Dievu slavēja un sacīja: **14** "Gods
Dievam augstībā un miers virs zemes un cilvēkiem labs
prāts." **15** Un notikās, kad tie eņģeļi no tiem uz debesīm
bija aizgājuši, tad tie gani runāja savā starpā: ejam tad nu
uz Bētlemi, raudzīt, kas tur noticis, kā Tas Kungs mums
licis ziņu dot. **16** Un tie steigdamies nāca un atrada gan
Mariju, gan Jāzepu un To bērniņu, silē gulošu. **17** Bet kad
tie to bija redzējuši, tad tie izpauda to vārdu, kas tiem par
To bērnu bija sacīts. **18** Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās
par to valodu, ko tie gani tiem bija sacījuši. **19** Bet Marija
visus tos vārdus paturēja, tos savā sirdī apdomādama.
20 Un tie gani griezās uz mājām, godāja un teica Dievu
par visu, ko tie bija dzirdējuši un redzējuši, kā uz tiem
bija sacīts. **21** Un kad astoņas dienas bija pagājušas,
ka tas bērns taptu apgraizīts, tad Viņa vārdu nosauca
Jēzu, kā no tā eņģeļa bija sacīts, pirms Viņš bija ieņemts
mātes miesās. **22** Un kad viņu šķīstīšanas dienas nāca
pēc Mozus bauslības, tad tie Viņu nesa uz Jeruzālemi, ka
To stādītu Tā Kunga priekšā. **23** (Kā Tā Kunga bauslībā

stāv rakstīts: ikviena pirmdzimtība no vīriešu kārtas lai
top nosaukta Tam Kungam svēta); **24** Ka tie arī to upuri
dotu, kā Tā Kunga bauslībā ir sacīts: vienu pāri ūbeļu
baložu vai divus jaunus baložus. **25** Un redzi, viens cilvēks
bija Jeruzālemē, vārdā Sīmeans; šis cilvēks bija taisns
un dievbijīgs, gaidīdams uz Israēla iepriecināšanu, un
Tas Svētais Gars bija iekš viņa. **26** Tam no Svētā Gara
bija pasludināts, ka nāvi neredzēšot, iekams Tā Kunga
Svaidīto nebūšot redzējis. **27** Tas nāca Dieva namā no
Svētā Gara skubināts; un kad tie vecāki To Jēzus bērnu
ienesa, ka ar To darītu pēc bauslības ieraduma, **28** Tad To
uz savām rokām ņēmis, viņš Dievu teica un sacīja: **29**
"Kungs, lai nu Tavs kalps aiziet mierā, kā Tu esi sacījis; **30**
Jo manas acis Tavu pestīšanu redzējušas, **31** Ko Tu esi
sataisījis priekš visiem ļaudīm, **32** Gaismu, apgaismot
pagānus, un par slavu Taviem Israēla ļaudīm." **33** Un
Jāzeps un viņa māte brīnījās par to, ko viņš runāja. **34**
Un Sīmeans tos svētīja un sacīja uz Mariju, Viņa māti:
"Redzi, Šis ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz
ļaudīm iekš Israēla, un par zīmi, kam top pretī runāts,
35 Un tev pašai caur dvēseli zobens spiedīsies, ka daudz
siržu domas taps zināmas." **36** Un tur bija viena praviete,
Anna, Fānuēļa meita, no Ašera cilts, tā bija ļoti veca,
un pēc savas jumpravības bija dzīvojusi septiņus gadus
ar savu vīru. **37** Un tā bija atraitne pie astoņdesmit
četriem gadiem; tā neatstājās no Dieva nama, ar gavēšanu
un lūgšanu Dievam kalpodama dienās, naktīs. **38** Tā
arīdzan tai pašā stundā piegāja un teica To Kungu, par
To runādama uz visiem, kas uz pestīšanu Jeruzālemē

gaidīja. **39** Un visu pabeiguši pēc Tā Kunga bauslības, tie
atkal griezās uz Galileju, uz savu pilsētu Nacareti. **40** Bet
Tas Bērns auga un palika stiprs garā, pilns gudrības, un
Dieva žēlastība bija pie Viņa. **41** Un Viņa vecāki gāja ik
gadus uz Jeruzālemi Lieldienas svētkos. **42** Un kad Viņš
bija divpadsmit gadus vecs, tad tie pēc svētku ieraduma
gāja uz Jeruzālemi. **43** Un kad tās svētās dienas bija
pagalam, tad tiem atkal uz mājām ejot Tas Bērns Jēzus
palika Jeruzālemē, un Jāzeps un Viņa māte to nezināja.
44 Bet tie domāja, ka Tas esot pie tiem ceļa biedriem; un
vienas dienas gājumu nākuši, tie To meklēja pie radiem
un pazīstamiem. **45** Un kad tie To neatrada, tad tie gāja
atpakaļ uz Jeruzālemi, To meklēdami. **46** Un notikās, pēc
trim dienām tie Viņu atrada baznīcā sēžam starp tiem
mācītājiem, tos dzirdot un tos jautājot. **47** Un visi, kas
Viņu dzirdēja, iztrūkušies brīnījās par Viņa saprašanu un
Viņa atbildēšanu. **48** Un Viņu ieraudzījuši, tie pārbijās; un
Viņa māte uz To sacīja: mans dēls, kāpēc Tu mums tā
esi darījis? Redzi, Tavs tēvs un es, mēs Tevi ar sāpēm
esam meklējuši. **49** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kam jūs Mani
esat meklējuši? Vai nezinājāt, ka Man iekš Mana Tēva
lietām jādarbojas?" **50** Bet tie to vārdu neizprata, ko Viņš
uz tiem sacīja. **51** Un Viņš nogāja tiem līdz un nāca uz
Nacareti un bija tiem paklausīgs. Bet Viņa māte visus šos
vārdus paturēja savā sirdī. **52** Un Jēzus pieņēmās gudrībā,
augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem.

3 Piecpadsmitā ķeizara Tiberijus valdīšanas gadā, kad
Poncius Pilatus bija zemes valdītājs Jūdejā un Hērodus
valdnieks Galilejā un Filips, viņa brālis, valdnieks Iturejā

un Trakonites tiesā un Lizanijus valdnieks Abilenē, **2**
Apakš tiem augstiem priesteriem Annasa un Kajafasa,
Dieva vārds notika uz Jāni, Zaharijas dēlu, tuksnesī. **3** Un
viņš gāja pa visu Jardānes apgabalu, sludinādams kristību
uz atgriešanos no grēkiem par grēku piedošanu. **4** Itin
kā rakstīts pravieša Jesajas grāmatā, kas saka: "Saucēja
balss tuksnesī: "Sataisiet Tā Kunga ceļu, dariet līdzenas
Viņa tekas. **5** Visas ielejas lai top pildītas, un visi kalni un
pakalni lai top zemoti, un kas nelīdzens, lai top līdzens,
un kas celmains, par staigājamu ceļu; **6** Un visa miesa
redzēs Tā Kunga pestīšanu."" **7** Tāpēc viņš sacīja uz tiem
ļaudīm, kas izgāja, ka no viņa tiktu kristīti: "Jūs odžu
dzimums, kas jums ir rādījis izbēgt no nākamās dusmības?
8 Tāpēc nesiet pienākamus atgriešanās augļus; un nesākat
savā prātā sacīt: "Mums ir Ābrahāms par tēvu." Jo Es
jums saku, ka Dievs no šiem akmeņiem Ābrahāmam spēj
bērnus radīt. **9** Jau arī cirvis kokiem pie saknes pielikts;
tāpēc ikkatrs koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un
ugunī iemests." **10** Un tie ļaudis tam jautāja un sacīja: "Ko
tad mums būs darīt?" **11** Viņš atbildēja un uz tiem sacīja:
"Kam divi svārki, tas lai dod tam, kam nav; un kam ir
barība, lai dara tāpat." **12** Bet arī muitnieki nāca, ka liktos
kristīties, un uz to sacīja: "Mācītāj, ko mums būs darīt?"
13 Un viņš uz tiem sacīja: "Neņemiet vairāk, nekā jums ir
nospriests." **14** Bet arī karavīri tam jautāja un sacīja: "Ko
tad mums būs darīt?" Un viņš uz tiem sacīja: "Nedariet
nevienam pāri, neapmelojiet nevienu un esat mierā ar
savu algu." **15** Bet tiem ļaudīm gaidot un visiem savā
prātā par Jāni domājot, vai tas neesot Kristus, **16** Jānis

visiem atbildēja sacīdams: “Es jūs gan kristīju ar ūdeni,
bet Viens nāks, spēcīgāks, nekā es, Tam es neesmu cienīgs
atraisīt Viņa kurpju siksnas. Tas jūs kristīs ar Svētu Garu
un uguni; **17** Tam vēteklis rokā, un Viņš tīrīs Savu klonu
caur caurim un sakrās kviešus Savā klētī, bet pelavas
sadedzinās ar neizdzēšamu uguni.” **18** Arī vēl daudz citu
ko mācīdams, viņš pasludināja tiem ļaudīm prieka vēsti.
19 Bet Hērodus, viens no tiem četriem valdniekiem, no
viņa pārmācīts Hērodeijas, Filipa, sava brāļa, sievas dēļ,
un visa ļauna dēļ, ko Hērodus bija darījis, **20** Pie visa tā arī
šo vēl darīja, ka Jāni ieslēdza cietumā. **21** Un notikās, kad
visi ļaudis tapa kristīti, un arī Jēzus bija kristīts un Dievu
pielūdza, tad debesis atvērās, **22** Un Svētais Gars nolaidās
uz Viņu redzamā ģīmī kā balodis; un balss atskanēja no
debesīm sacīdama: “Tu esi Mans mīļais Dēls, pie Tevis
Man ir labs prāts.” **23** Un Viņš pats, Jēzus, bija trīsdesmitā
gadā un bija pēc ļaužu domām Jāzepa dēls, tas bija Elus
dēls, **24** Tas Matata, tas Levja, tas Melkus, tas Janna, tas
Jāzepa dēls, **25** Tas Matatijas, tas Amosa, tas Naūma,
tas Eslus, tas Nagaja dēls, **26** Tas Maāta, tas Matatijas,
tas Zemeja, tas Jāzepa, tas Jūdas dēls, **27** Tas Jāņa, tas
Rezas, tas Corobabeļa, tas Zalatiēļa, tas Nerus dēls, **28** Tas
Melķus, tas Addas, tas Kozama, tas Elmodama, tas Era
dēls, **29** Tas Jāzepa, tas Eliēcera, tas Jorema, tas Matata,
tas Levja dēls, **30** Tas Sīmeana, tas Jūdas, tas Jāzepa, tas
Jonana, tas Eliaķima dēls, **31** Tas Meleas, tas Menas, tas
Matatas, tas Natana, tas Dāvida dēls, **32** Tas Isajus, tas
Obeda, tas Boasa, tas Zalmana, tas Nahšona dēls, **33** Tas
Aminadaba, tas Arama, tas Hecrona, tas Vāreca, tas Jūdas

dēls, **34** Tas Jēkaba, tas Īzaka, tas Ābrahāma, tas Tārus,
tas Nahora dēls, **35** Tas Serugs, tas Regus, tas Pelegs, tas
Ēbera, tas Šalus dēls, **36** Tas Kainana, tas Arvaksada, tas
Zema, tas Noas, tas Lāmeha dēls, **37** Tas Matuzalas, tas
Enoha, tas Jareda, tas Mahalaleēla, tas Kainana dēls, **38**
Tas Enosa, tas Seta, tas Ādama dēls, tas Dieva.

4 Bet Jēzus, Svēta Gara pilns, nāca atpakaļ no Jardānes
un no Tā Gara tapa vests tuksnesī. **2** Tur Viņš četrdesmit
dienas no velna tapa kārdināts; un tanīs dienās nebaudīja
nenieka, un kad tās bija pagājušas, tad pēc Viņam gribējās
ēst. **3** Un velns uz Viņu sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad
saki šim akmenim, lai tas top par maizi." **4** Bet Jēzus
tam atbildēja un sacīja: "Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no
maizes vien, bet no ikviena Dieva vārda." **5** Un velns Viņu
veda uz ļoti augstu kalnu un Tam rādīja visas pasaules
valstis vienā acumirklī. **6** Un velns uz Viņu sacīja: "Es
Tev došu visu šo varu un šo godību, jo tā man ir nodota,
un kam es gribu, tam es to dodu. **7** Kad Tu nu mani
pielūgsi, tad viss tas būs Tavs." **8** Un Jēzus tam atbildēja
sacīdams: "Atkāpies no Manis; jo stāv rakstīts: tev būs
pielūgt To Kungu, savu Dievu, un Viņam vien kalpot."
9 Un tas Viņu veda uz Jeruzālemi, un Viņu cēla Dieva
nama jumta galā un sacīja uz Viņu: "Ja Tu esi Dieva Dēls,
tad nolaidies no šejienes zemē. **10** Jo stāv rakstīts: Viņš
Saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs, Tevi pasargāt, **11** Un
tie Tevi uz rokām nesīs, ka Tu savu kāju pie akmens
nepiedauzīsi." **12** Un Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ir
sacīts: tev To Kungu, savu Dievu, nebūs kārdināt." **13** Un
velns visu savu kārdināšanu beidzis, no Viņa atstājās līdz

savam laikam. **14** Un Jēzus Gara spēkā griezās atpakaļ uz
Galileju, un Viņa slava izpaudās pa visu apkārtēju zemi.
15 Un Viņš mācīja viņu baznīcās un tapa slavēts no visiem.
16 Un Viņš nāca uz Nacareti, kur bija audzināts, un pēc
Sava ieraduma svētdienā iegāja baznīcā, un Viņš pacēlās
lasīt. **17** Un Viņam deva pravieša Jesajas grāmatu, un to
grāmatu atvēris, Viņš atrada to vietu, kur bija rakstīts: **18**
"Tā Kunga gars ir uz Manis, tāpēc Viņš Mani svaidījis,
nabagiem sludināt prieka vēsti, tos, kam sagrauztas sirdis,
dziedināt, cietuma ļaudīm sludināt atsvabināšanu, un
akliem gaismu, salauztos palaist vaļā, **19** Pasludināt Tā
Kunga žēlastības gadu." **20** Un to grāmatu aiztaisījis, Viņš
to deva tam sulainim un apsēdās. Un visi, kas tur bija
baznīcā, savas acis meta uz Viņu. **21** Un Viņš iesāka uz
tiem sacīt: "Šodien šis raksts ir piepildīts jūsu ausīs."
22 Un visi Viņam deva liecību un brīnījās par tādiem
žēlastības vārdiem, kas no Viņa mutes izgāja, un sacīja:
"Vai šis nav Jāzepa dēls?" **23** Un Viņš uz tiem sacīja:
"Jūs laikam gan uz Mani sacīsiet šo sakāmu vārdu: ārsts,
dziedini pats sevi! Visu, ko esam dzirdējuši, kā noticis
Kapernaūmā, to dari arī še Savā tēva pilsētā." **24** Un
Viņš sacīja: "Patiesi, Es jums saku: neviens pravietis nav
pieņēmīgs savā tēva pilsētā. **25** Bet tiešām, Es jums saku:
Daudz atraitņu bija Elijas laikā iekš Israēla, kad debess
bija aizslēgta trīs gadus un sešus mēnešus, ka liels bads
uzgāja visai tai zemei. **26** Un Elija nekļuva sūtīts pie
nevienas no tām, kā vien pie vienas atraitnes uz Sareptu
Sidonijā. **27** Un daudz spitālīgu bija pravieša Elišas laikā
iekš Israēla, un neviens no tiem netapa šķīstīts, kā vien

Naēmans no Sīrijas.” **28** Un to dzirdēdami, visi baznīcā
tapa dusmu pilni. **29** Un cēlušies To izstūma no pilsētas
ārā un veda uz kalna malu, kur viņu pilsēta stāvēja, ka To
nogāztu zemē. **30** Un caur viņu vidu iedams Viņš aizgāja.
31 Un Viņš nogāja uz Kapernaūmu, Galilejas pilsētu, un
tos mācīja svētdienās, **32** Un tie ļoti brīnījās par Viņa
mācību, jo Viņa vārdi bija vareni. **33** Un tur baznīcā bija
viens cilvēks, tam bija nešķīsta velna gars, un tas brēca
stiprā balsī **34** Sacīdams: “Vai! kas mums ar Tevi, Jēzu
no Nacaretes? Vai Tu esi nācis, mūs nomaitāt? Es Tevi
pazīstu, kas Tu esi, Tas Dieva Svētais.” **35** Un Jēzus to
apdraudēja sacīdams: “Paliec klusu un izej no tā.” Un
velns to raustīja viņu vidū un izgāja no tā, tam neko ļauna
nepadarījis. **36** Un izbailes uznāca visiem un tie runāja
savā starpā sacīdami: “Kas tas par vārdu? Jo Viņš ar varu
un spēku pavēl nešķīstiem gariem, un tie atstājās.” **37** Un
Viņa slava izgāja pa visu apkārtēju zemi. **38** Un cēlies
no tās baznīcas, Viņš nonāca Sīmaņa namā. Bet Sīmaņa
sievas māte gulēja ar grūtu drudzi, un tie viņas dēļ To
lūdza. **39** Un Viņš galvgalā pie tās piestājies apdraudēja to
drudzi un tas no tās atstājās; un tā tūdaļ cēlās un viņiem
kalpoja. **40** Un kad saule bija nogājusi, tad visi, kam bija
neveseli ar dažādām sērgām, tos noveda pie Viņa; un Viņš
ikkatram no tiem rokas uzlika un tos dziedināja. **41** Un
tur arī velni no daudziem atstājās, brēkdami un sacīdami:
“Tu esi Kristus, Dieva Dēls!” Un Viņš tos apdraudēja un
tiem neļāva teikt, ka tie zināja, Viņu esam Kristu. **42** Un
gaismai austot Viņš iziedams gāja uz tuksnesi. Un tie
ļaudis Viņu meklēja un pie Viņa nogāja un Viņu turēja,

lai no tiem neaizietu. **43** Un Viņš uz tiem sacīja: "Arī tām
citām pilsētām Man pienākas sludināt Dieva valstības
priecas mācību, jo tāpēc Es esmu sūtīts." **44** Un Viņš
sludināja Galilejas baznīcās.

5 Bet notikās, kad tie ļaudis pie Viņa spiedās, Dieva
vārdu dzirdēt, un Viņš stāvēja pie Ģenecaretes ezera, **2**
Tad Viņš redzēja divas laivas pie ezera stāvam, bet tie
zvejnieki bija izkāpuši un mazgāja savus tīklus. **3** Bet Viņš
kāpa vienā laivā, kas Sīmanim piederēja, un tam lūdza,
maķenīt no malas nocelt, un Viņš nosēdās un mācīja tos
ļaudis no tās laivas. **4** Un beidzis runāt Viņš uz Sīmani
sacīja: "Dodies uz augšu, un izmetiet savus tīklus, ka jūs
lomu velkat." **5** Un Sīmanis atbildēja un uz Viņu sacīja:
"Kungs, mēs cauru nakti strādājuši un nenieka neesam
dabūjuši; bet uz Tavu vārdu es to tīklu gribu izmest."
6 Un kad tie to darīja, tad tie saņēma lielu pulku zivju,
tā ka viņu tīkls saplīsa. **7** Un tie meta ar roku saviem
biedriem, kas bija otrā laivā, lai nāktu palīgā vilkt. Un
tie nāca un piepildīja abas laivas pilnas, tā ka tās tik
negrima. **8** Kad Sīmanis Pēteris to redzēja, tad viņš krita
Jēzum pie kājām un sacīja: "Kungs, izej no manis, jo es
esmu grēcīgs cilvēks." **9** Jo tam izbailes bija uzgājušas un
visiem, kas pie viņa bija, par šo lomu, ko tie bija vilkuši;
10 Tā arī Jēkabam un Jānim, Cebedeja dēliem, Sīmaņa
biedriem. Un Jēzus sacīja uz Sīmani: "Nebīsties, jo no
šī laika tev būs cilvēkus zvejot." **11** Un tie vilka savas
laivas pie malas un, visas lietas atstājuši, gāja Viņam
pakaļ. **12** Un notikās, kad Viņš tur bija vienā pilsētā,
redzi, tad viens cilvēks, spitālības pilns, Jēzu redzēdams

nometās uz savu vaigu, Viņu pielūdza un sacīja: “Kungs,
ja Tu gribi, tad Tu mani vari šķīstīt.” **13** Un roku izstiepis,
Viņš to aizskāra sacīdams: “Es gribu, topi šķīstīts.” Un
tūdaļ spitālība no tā nozuda. **14** Un Viņš tam pavēlēja,
nevienam to nesacīt: “Bet noej un rādies priesterim un
upurē par savu šķīstīšanu, ko Mozus ir pavēlējis tiem par
liecību.” **15** Un Viņa slava jo vairāk izpaudās, un daudz
ļaudis sapulcējās, Viņu dzirdēt un tapt dziedināti no
savām slimībām. **16** Bet Viņš nogāja tuksnesī un pielūdza
Dievu. **17** Un notikās kādā dienā Viņam mācot, tad tur
farizeji sēdēja un bauslības mācītāji, kas bija nākuši no
visiem Galilejas un Jūdejas un Jeruzālemes miestiem.
Un Tā Kunga spēks parādījās Viņam dziedinājot, **18** Un
redzi, vīri nesa uz gultas vienu cilvēku, tas bija melmeņu
sērdzīgs; un tie meklēja, to ienest un nolikt Viņa priekšā.
19 Un neatrazdami, kur viņu ienest, to ļaužu dēļ, tie
uzkāpa jumtā un to nolaida caur griestiem ar gultu pašā
vidū Jēzum priekšā. **20** Un Tas viņu ticību redzēdams uz to
sacīja: “Cilvēks, tavi grēki tev ir piedoti.” **21** Un tie rakstu
mācītāji un farizeji iesāka domāt pie sevis un sacīt: “Kas
Tas tāds, ka Tas runā Dieva zaimošanas? Kas var grēkus
piedot kā vien Tas Vienīgais Dievs?” **22** Bet nomanīdams
viņu domas, Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: “Ko jūs
domājat savās sirdīs? **23** Kas ir vieglāki sacīt: tavi grēki
tev ir piedoti, vai sacīt: celies un staigā? **24** Bet lai jūs
zināt, ka Tam Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes, grēkus
piedot, (tad Viņš uz to melmeņu sērdzīgo sacīja:) Es tev
saku: celies un ņem savu gultu un ej uz savām mājām!”
25 Un tas tūdaļ viņiem redzot pacēlās, paņēma to, uz

ko tas bija gulējis, un aizgāja uz savām mājām Dievu
slavēdams. **26** Un brīnīšanās visiem uzgāja, un tie slavēja
Dievu: un tie bijāšanas pilni sacīja: "Mēs šodien brīnuma
lietas esam redzējuši." **27** Un pēc tam Viņš izgāja un
ieraudzīja vienu muitnieku, vārdā Levi, pie muitas sēžam
un uz to sacīja: "Nāc Man pakaļ." **28** Un visu atstājis tas
cēlās un gāja Viņam pakaļ. **29** Un Levi Viņam taisīja lielu
mielastu savā namā, un tur bija liels pulks muitnieku un
citu, kas līdz ar tiem apsēdās. **30** Un tie rakstu mācītāji un
farizeji kurnēja pret Viņa mācekļiem un sacīja: "Kāpēc
jūs ēdat un dzerat ar muitniekiem un grēciniekiem?" **31**
Un Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Veseliem ārstus
nevajag, bet vājiem. **32** Es neesmu nācis, taisnus aicināt
pie atgriešanās no grēkiem, bet grēcinekus." **33** Bet tie uz
Viņu sacīja: "Kāpēc Jāņa mācekļi tik daudz gavē un Dievu
lūdz, tā kā arī tie farizeju mācekļi, bet tavi ēd un dzer?"
34 Bet Viņš uz tiem sacīja: "Kāzu ļaudīm jūs nevarat likt
gavēt, kamēr brūtgāns pie viņiem. **35** Bet nāks dienas,
kad brūtgāns tiem būs atņemts, tanīs dienās tad tie
gavēs." **36** Un Viņš sacīja uz tiem arī līdzību: "Neviens
neliek ielāpu no jaunām drēbēm uz vecām; citādi viņš tik
saplēsīs tās jaunās, un tas ielāps no tām jaunām nederēs
uz tām vecām. **37** Un neviens nelej jaunu vīnu vecos
ādas traukos; citādi tas jaunais vīns tos traukus pārplēsīs
un izgāzīsies, un tie trauki ies bojā; **38** Bet jaunu vīnu
būs liet jaunos traukos, tad abi kopā paliek veseli. **39** Un
nevienam, kas to veco dzēris, tūdaļ neiegribās tā jaunā, jo
tas saka: tas vecais ir labāks."

6 Un notikās vienā svētdienā Viņam caur labību ejot,
ka Viņa mācekļi vārpas plūca un ēda, ar rokām tās
izberzdami. **2** Bet kādi no farizejiem uz tiem sacīja: "Kam
jūs dariet, ko svētdienās darīt nav brīv?" **3** Un Jēzus
atbildēja un uz tiem sacīja: "Vai jūs neesat lasījuši, ko
Dāvids ir darījis, kad tas bija izsalcis līdz ar tiem, kas
pie viņa bija? **4** Ka tas ir iegājis Dieva namā un tās
Dievam noliktās maizes ņēmis un ēdis un devis arī tiem,
kas pie viņa bija, kādas ēst nevienam nav brīv kā vien
priesteriem." **5** Un Viņš uz tiem sacīja: "Tas Cilvēka Dēls
ir kungs arī par svētdienu." **6** Bet atkal citā svētdienā
Viņam baznīcā ejot un mācot notikās, ka tur bija cilvēks,
kam labā roka bija nokaltusi. **7** Bet tie rakstu mācītāji un
farizeji uz Viņu glūnēja, vai Viņš svētdienā nedziedinās,
ka atrastu vainas pie Viņa. **8** Bet tas Viņu domas nomanīja
un sacīja uz to cilvēku, kam tā nokaltusi roka bija: "Celies
un stājies šeit vidū!" Un tas cēlās un nostājās. **9** Tad Jēzus
uz tiem sacīja: "Es jums ko vaicāšu: vai ir brīv svētdienā
labu darīt, vai ļaunu darīt, dzīvību glābt vai maitāt?"
10 Un tos visapkārt uzlūkojis, Viņš uz to cilvēku sacīja:
"Izstiep savu roku!" Un tas tā darīja; un viņa roka tam
atkal tapa vesela, itin kā tā otra. **11** Un tie tapa trakuma
pilni un sarunājās savā starpā, ko Jēzum darīt. **12** Bet
notikās tanīs dienās, ka Viņš izgāja uz to kalnu Dievu
lūgt; un Viņš palika cauru nakti Dieva lūgšanā. **13** Un
kad gaisma ausa, tad Viņš sasauca Savus mācekļus un
izredzēja no tiem divpadsmit, kurus Viņš arī nosauca
par apustuļiem: **14** Sīmani, ko Viņš arī nosauca Pēteri,
un Andreju, viņa brāli, Jēkabu un Jāni, Filipu un Bērtuli,

15 Mateju un Tomu, Jēkabu, Alfeja dēlu, un Sīmani, kas
ir nosaukts Zelotes, **16** Jūdu, Jēkaba dēlu, un Jūdasu
Iskariotu, kas palika par nodevēju. **17** Un ar tiem zemē
nokāpis Viņš stāvēja klajā vietā, un Viņa mācekļu draudze
un liels pulks ļaužu no visas Jūdu zemes un Jeruzālemes
un no Tirus un Sidonas jūrmalas bija nākuši, Viņu dzirdēt
un tapt dziedināti no savām sērgām, **18** Arī tie, kas tapa
mocīti no nešķīstiem gariem, - un tie tapa darīti veseli.
19 Un visi tie ļaudis meklēja Viņu aizskart, jo spēks izgāja
no Viņa un Viņš visus dziedināja. **20** Un Savas acis uz
Saviem mācekļiem pacēlis, Viņš sacīja: "Svētīgi esat jūs
nabagi, jo jums pieder Dieva valstība. **21** Svētīgi esat, kas
tagad izsalkuši, jo jūs tapsiet paēdināti. Svētīgi esat, kas
tagad raudāt, jo jūs smiesities. **22** Svētīgi esat, kad cilvēki
jūs ienīd, un kad tie jūs izslēgs un lamās un jūsu vārdu
kā ļaunu atmetīs Tā Cilvēka Dēla dēļ. **23** Priecājaties
tanī dienā un dejiet, jo redzi jūsu alga ir liela debesīs; jo
tāpat viņu tēvi darījuši tiem praviešiem. **24** Bet ak vai
jums, bagātiem, jo jums jau sava alga! **25** Ak vai jums,
kas esat piebarojušies, jo jūs izsalksiet! Ak vai jums, kas
tagad smejaties, jo jūs noskumsities un raudāsiet! **26** Ak
vai jums, kad visi cilvēki labu par jums runā, jo tāpat
viņu tēvi darījuši tiem viltīgiem praviešiem. **27** Bet Es
saku jums, kas to dzirdiet: mīlējiet savus ienaidniekus;
dariet labu tiem, kas jūs ienīd. **28** Svētījiet tos, kas jūs
nolād; lūdziet par tiem, kas jūs apkaitina. **29** Tam, kas
tev vaigā sit vienā pusē, tam sniedz arī otru; un tam, kas
tavu mēteli ņem, tam arī neliedz svārkus. **30** Bet dod
ikkatram, kas tevi lūdz; un neatprasi no tā, kas ņem, kas

tev pieder. **31** Un itin kā gribat, lai citi ļaudis jums dara,
tāpat dariet arī jūs viņiem. **32** Un kad mīlējāt tos, kas
jūs mīl, kāda pateicība jums nākas? Jo grēcinieki arīdzan
mīl tos, kas viņus mīl. **33** Un kad labu dariet tiem, kas
jums labu dara, kāda pateicība jums nākas? Jo grēcinieki
to dara tāpat. **34** Un kad aizdodat tiem, no kā cerējat
atdabūt, kāda pateicība jums nākas? Jo arī grēcinieki
grēciniekiem aizdod, lai to pašu atdabū. **35** Bet mīlējiet
savus ienaidniekus un dariet labu un aizdodiet, nekā
atkal par to negaidīdami, un tad jūsu alga būs liela, un
jūs būsiet Tā Visuaugstākā bērni; jo Viņš ir laipnīgs pret
nepateicīgiem un ļauniem. **36** Tāpēc esiet žēlīgi, kā arī
jūsu Tēvs ir žēlīgs. **37** Netiesājiet, tad jūs netapsiet tiesāti;
nepazudinājiet, tad jūs netapsiet pazudināti; piedodiet,
tad jums taps piedots. **38** Dodiet, tad jums taps dots: pilns,
saspaidīts, sakratīts un pār pārim ejams mērs jums taps
iedots jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojiet, jums
taps atmērots." **39** Viņš tiem arī sacīja vienu līdzību: "Vai
akls aklam ceļu var rādīt? Vai tie abi nekritīs bedrē? **40**
Māceklis nav augstāks pār savu mācītāju: kad māceklis
ir kā viņa mācītājs, tad viņš ir pilnīgs. **41** Bet ko tu
redzi skabargu sava brāļa acī, bet baļķi savā paša acī tu
nenomani? **42** Jeb, kā tu vari sacīt uz savu brāli: laid brāli,
es to skabargu no tavas acs gribu izvilkt, un to baļķi savā
paša acī tu neredzi? Tu liekuli, velc papriekš to baļķi no
savas acs, un tad pielūko, ka tu to skabargu no sava brāļa
acs vari izvilkt. **43** Jo tas nav labs koks, kas nes nelāga
augļus, nedz nelāga koks, kas nes labus augļus. **44** Ikkatrs
koks top pazīts pie saviem augļiem. Jo no ērkšķiem nevar

lasīt vīģes, nedz vīnogas no dadžiem. **45** Labs cilvēks no
savas labas sirds mantas izdod labu, un ļauns cilvēks
no savas ļaunas sirds mantas izdod ļaunu. Jo no sirds
pilnības mute runā. **46** Bet ko jūs Mani saucat: Kungs,
Dievs! un nedarāt, ko Es saku? **47** Ikviens, kas pie Manis
nāk un Manus vārdus dzird un dara, - Es jums rādīšu,
kam viņš līdzināms. **48** Tas ir līdzināms cilvēkam, kas
ēku taisīdams dziļi raka un pamatu lika uz klints. Kad
nu plūdi gadījās, tad tā straume lauzās uz to ēku, bet
viņu nespēja kustināt, jo tā bija uzlikta uz klints. **49** Bet
kas dzird un nedara, tas ir līdzināms cilvēkam, kas ēku
uztaisīja uz zemes bez pamata; un tā straume lauzās un
tā ēka tūdaļ sagruva, un šīs ēkas gāšanās bija liela."

7 Kad nu Viņš tiem ļaudīm dzirdot visus Savus vārdus
bija pabeidzis, tad Viņš iegāja Kapernaūmā. **2** Bet viena
virsnieka kalps, ko tas turēja mīļu, gulēja slims uz
miršanu. **3** Bet kad tas par Jēzu dzirdēja, tad tas nosūtīja
pie Viņa Jūdu vecajus, un Viņu lūdza, lai nāktu, viņa
kalpam palīdzēt. **4** Un pie Jēzus nogājuši, tie Viņu mīļi
lūdza sacīdami: "Viņš ir vērts, ka Tu viņu paklausi." **5** Jo
viņš mīļo mūsu tautu un mums ir uztaisījis šo baznīcu. **6**
Un Jēzus gāja tiem līdz; bet kad Viņš vairs nebija tālu no
tā nama, tad tas virsnieks draugus pie Viņa sūtīja, Tam
sacīdams: "Kungs, nepūlējies, jo es neesmu cienīgs, ka Tu
nāci apakš mana jumta. **7** Tāpēc arī pats sevi neesmu
turējis cienīgu pie Tevis nākt; bet saki tik vienu vārdu,
tad mans kalps taps vesels. **8** Jo arī es esmu cilvēks, apakš
valdīšanas stāvēdams, un apakš manis ir karavīri, un es
saku šim: ej, tad viņš iet; un otram: nāc, tad viņš nāk;

un savam kalpam: dari to, tad viņš dara." **9** Bet Jēzus
to dzirdējis, par viņu brīnījās un atgriezdamies sacīja
uz tiem ļaudīm, kas Viņam gāja pakaļ: "Es jums saku:
tādu ticību ne pat iekš Israēla neesmu atradis." **10** Un tie,
kas bija sūtīti, atgriezušies uz māju atrada to vājo kalpu
veselu. **11** Un pēc tam notikās, ka Viņš gāja uz vienu
pilsētu ar vārdu Naīne, un daudz no Viņa mācekļiem gāja
līdz un daudz ļaužu. **12** Bet kad Viņš tuvu pie pilsētas
vārtiem bija nācis, lūk, tad iznesa vienu mironi, kas bija
savas mātes vienīgais dēls, un tā bija atraitne, un liels
pulks pilsētnieku tai gāja līdz. **13** Un to redzējis Tas
Kungs par to iežēlojās un uz to sacīja: "Neraudi!" **14** Un
piegājis aizskāra zārku, un tie nesēji apstājās, un Viņš
sacīja: "Jaunekli, Es tev saku, celies augšām." **15** Un tas
mironis cēlās sēdus un iesāka runāt, un Viņš to atdeva
viņa mātei. **16** Un bailība uzgāja visiem, un tie teica
Dievu sacīdami: "Liels pravietis mūsu starpā ir cēlies,
un Dievs Savus ļaudis uzlūkojis." **17** Un šī slava no Viņa
izpaudās pa visu Jūdu zemi un visapkārt. **18** Un Jānim
viņa mācekļi pasludināja par visām šīm lietām. **19** Un
Jānis ataicināja divus no saviem mācekļiem un tos sūtīja
pie Jēzus sacīdams: "Vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai
mums būs citu gaidīt?" **20** Bet tie vīri pie Viņa nogājuši
sacīja: "Jānis, tas Kristītājs, mūs pie Tevis sūtījis sacīdams:
vai Tu esi Tas, kam būs nākt, jeb vai mums būs citu
gaidīt?" **21** Bet tanī pašā stundā Viņš daudz darīja veselus
no sērgām un sāpēm un ļauniem gariem, un daudz
akliem Viņš dāvināja gaismu. **22** Un Jēzus atbildēja un uz
tiem sacīja: "Ejat un atsakāt Jānim, ko esat redzējuši un

dzirdējuši, ka akli redz, tizli iet, spitālīgi top šķīsti, kurli
dzird, miroņi top uzmodināti, nabagiem prieka vārds top
sludināts; **23** Un svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinājās."
24 Un Jāņa vēstnešiem aizejot, Viņš iesāka runāt uz tiem
ļaudīm par Jāni: "Ko esat izgājuši tuksnesī skatīties? Vai
niedri, ko vējš šauba? **25** Jeb ko esat izgājuši redzēt? Vai
cilvēku, mīkstās drēbēs apģērbtu? Redzi, tie, kas dārgās
drānās un kārībā dzīvo, ir ķēniņu namos. **26** Jeb ko esat
izgājuši redzēt? Vai pravieti? Tiešām, Es jums saku, tas
arī augstāks nekā pravietis. **27** Šis ir, par ko rakstīts:
redzi, Es sūtu Savu eņģeli Tavā priekšā, kas Tavu ceļu
sataisīs Tavā priekšā. **28** Jo Es jums saku: no visiem, kas
dzimuši no sievām, neviens pravietis nav lielāks pār Jāni,
to Kristītāju; bet tas mazākais Dieva valstībā ir lielāks
pār viņu." **29** Un visi ļaudis, kas Viņu dzirdēja, un tie
muitnieki apliecināja, ka Dievs taisns, likdamies kristīties
ar Jāņa kristību. **30** Bet tie farizeji un bauslības mācītāji
Dieva padomu par sev pašiem ir iznīcinājuši, nelikdamies
no viņa kristīties. **31** Bet Tas Kungs sacīja: "Kam šās
cilts ļaudis līdzināšu, un kam tie ir līdzinājami? **32** Tie ir
līdzinājami bērniem, kas sēž uz tirgus, un viens otram
uzsauc un saka: mēs jums esam stabulējuši, un jūs neesat
dejojuši; mēs jums dziedājuši raudu dziesmas, un jūs
neesat raudājuši. **33** Jo Jānis tas Kristītājs, ir nācis, nedz
maizi ēzdams nedz vīnu dzerdams, un jūs sakāt: viņam
ir velns. **34** Tas Cilvēka Dēls ir nācis, ēd un dzer, un jūs
sakāt: redzi, šis cilvēks ir rijējs un vīna dzērājs, muitnieku
un grēcinieku draugs. **35** Un gudrība top taisnota no
visiem saviem bērniem." **36** Bet kāds no farizejiem Viņu

lūdza, ka Viņš pie tā ēstu, un Viņš tā farizeja namā
iegājis apsēdās. **37** Un redzi, tanī pilsētā viena sieva, kas
bija grēciniece, dzirdējusi, ka Viņš tā farizeja namā pie
galda sēžot, atnesa akmens trauciņu ar dārgām zālēm, **38**
Un stāvēja aiz Viņa pie Viņa kājām, raudāja un iesāka
slapināt Viņa kājas ar savām asarām, un ar saviem galvas
matiem nožāvēja un skūpstīja Viņa kājas un tās svaidīja
ar tām zālēm. **39** Bet tas farizejs, kas Viņu bija aicinājis, to
redzēdams sacīja pats pie sevis: "Kad Šis būtu pravietis,
tad Viņš zinātu, kas šī tāda sieva, kas Viņu aizskar, jo
tā ir grēciniece." **40** Un Jēzus atbildēdams uz to sacīja:
"Sīmani, Man tev kas jāsaka;" viņš atbildēja: "Mācītāj,
saki." **41** Jēzus sacīja: "Vienam naudas aizdevējam bija
divi parādnieki; viens tam bija parādā piecsimt grašus,
un otrs piecdesmit. **42** Kad nu tie nespēja atdot, tad viņš
abiem diviem atlaida. Kurš tad no tiem, saki jel, to vairāk
mīlēs?" **43** Bet Sīmanis atbildēdams sacīja: "Man šķiet
tas, kam viņš vairāk atlaidis." Bet Viņš uz to sacīja: "Tu
pareizi esi spriedis." **44** Un griezies pie tās sievas Viņš uz
Sīmani sacīja: "Vai tu šo sievu redzi? Es esmu nācis tavā
namā, tu Man ūdeni neesi devis priekš Manām kājām, bet
šī ar savām asarām Manas kājas slapinājusi un ar saviem
galvas matiem nožāvējusi. **45** Tu Mani neesi skūpstījis,
bet šī, kamēr tā ir iekšā nākusi, nav mitējusies Manas
kājas skūpstīt. **46** Ar eļļu tu neesi svaidījis Manu galvu,
bet šī ar zālēm ir svaidījusi Manas kājas. **47** Tādēļ Es tev
saku: viņas grēki, kuru bija daudz, ir piedoti, jo tā daudz
ir mīlējusi; bet kam maz top piedots, tas mīl maz." **48** Un
Viņš uz to sacīja: "Tev tavi grēki piedoti." **49** Un tie, kas

līdz pie galda sēdēja, iesāka pie sev pašiem sacīt: "Kas
Tas tāds, kas arī grēkus piedod?" **50** Bet Viņš uz to sievu
sacīja: "Tava ticība tev palīdzējusi. Ej ar mieru."

8 Un pēc tam notikās, ka Viņš staigāja pa pilsētām un
miestiem, mācīdams un sludinādams par Dieva valstību,
un tie divpadsmit bija pie Viņa, **2** Un kādas sievas, kas
bija dziedinātas no ļauniem gariem un vājībām, Marija,
saucama Madaļa, no kuras septiņi velni bija izgājuši, **3** Un
Joanna, Hērodus nama uzrauga, Kūzas, sieva, un Zuzanna
un daudz citas sievas, kas no sava padoma Viņam kalpoja.
4 Bet kad daudz ļaudis bija sanākuši un no visām pilsētām
pie Viņa gāja, tad Viņš sacīja caur līdzību: **5** "Sējējs
izgāja, savu sēklu sēt; un sējot cita krita ceļmalā un tapa
samīta, un tie putni apakš debess to apēda. **6** Un cita
krita uz akmeni, un uzdīgusi tā sakalta, tāpēc ka tai
nebija slapjuma. **7** Un cita krita starp ērkšķiem, un tie
ērkšķi uzauga līdz un to apmāca. **8** Un cita krita uz labu
zemi, tā uzdīga un nesa simtkārtīgus augļus." To sacījis
Viņš sauca: "Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird." **9** Bet Viņa
mācekļi Viņam vaicāja, kas šī līdzība esot? **10** Bet Viņš
sacīja: "Jums ir dots zināt Dieva valstības noslēpumus,
bet tiem citiem caur līdzību, ka tie redzēdami neredz un
dzirdēdami nesaprot. **11** Bet šī ir tā līdzība: tā sēkla ir
Dieva vārds. **12** Bet kas ceļmalā, ir tie, kas to dzird; pēc
velns nāk un ņem to vārdu no viņu sirdīm, lai netic un
netop svēti. **13** Bet kas uz akmens, ir tie: kad tie to vārdu
dzird, tad tie to uzņem ar prieku, bet tiem nav saknes;
mazu brīdi tie tic un kārdināšanas laikā tie atkāpjās. **14**
Bet kas starp ērkšķiem krita, ir tie, kas to dzird, bet tomēr

noiet un dodas uz zūdīšanos un bagātību un pasaules
kārību, un noslāpst un nenes nekādus augļus. **15** Bet kas
labā zemē, ir tie, kas to vārdu dzird un to patur labā un
godīgā sirdī, augļus nesdami iekš paciešanas. **16** Un sveci
iededzinājis, neviens to neapklāj ar trauku nedz to liek
apakš galda, bet to liek uz lukturi, lai tie, kas nāk iekšā,
to gaišumu redz. **17** Jo nekas nav paslēpts, kas netaps
redzams, nedz apslēpts, kas netaps zināms un nenāks
gaismā. **18** Tāpēc pielūkojiet, kā jūs dzirdat! Jo kam ir,
tam taps dots, un kam nav, no tā arī tas taps atņemts, ko
tura par savu." **19** Bet Viņa māte un brāļi atnāca pie Viņa,
un nevarēja Viņam klāt tikt to ļaužu dēļ. **20** Un Viņam
ziņu deva un sacīja: "Tava māte un Tavi brāļi stāv ārā un
grib Tevi redzēt." **21** Bet Viņš atbildēdams uz tiem sacīja:
"Mana māte un Mani brāļi ir šie, kas Dieva vārdu dzird
un dara." **22** Un notikās kādā dienā, ka Viņš ar Saviem
mācekļiem kāpa laivā, un uz tiem sacīja: "Ejam pāri uz
otru ezera malu," un tie stūma no malas. **23** Un kad tie
gāja ar laivu, tad Viņš aizmiga; un viesulis cēlās ezerā,
un tie tapa apklāti ar viļņiem un bija lielās bēdās. **24** Un
pie Viņa piegājuši, tie Viņu modināja sacīdami: "Kungs,
Dievs, mēs grimstam!" Bet Viņš pacēlās un apdraudēja
vēju un ūdens viļņus. Un tie nostājās un palika it rāmi.
25 Bet Viņš uz tiem sacīja: "Kur ir jūsu ticība?" Bet tie
bīdamies brīnījās savā starpā sacīdami: "Kas Tas tāds,
ka Viņš arī vējiem un ūdeņiem pavēl, un tie Viņam
paklausa." **26** Un tie cēlās pāri uz to Gadariešu tiesu, kas
ir Galilejai pretī. **27** Un Viņam pie malas izejot viens vīrs
no tās pilsētas sastapa, kas jau ilgi bija velnu apsēsts, un

neapvilka drēbes, un nestāvēja mājā, bet kapos. **28** Šis,
Jēzu redzēdams, brēca un krita zemē Viņa priekšā un
sacīja ar stipru balsi: "Kas man ar Tevi, Jēzu, Tu Dieva
Tā Visuaugstākā Dēls? Es Tevi lūdzu, nemoki mani!" **29**
Jo Viņš tam nešķīstam garam pavēlēja, atstāties no tā
cilvēka, jo tas viņu jau ilgu laiku bija plosījis, un viņš ar
ķēdēm un saitēm tapa saistīts un tapa apsargāts, bet tās
saites saraustījis, viņš no velna tapa dzīts uz tuksnesi.
30 Un Jēzus tam jautāja sacīdams: "Kā tev vārds?" Un
viņš sacīja: "Leģions," jo daudz velni iekš tā bija iegājuši
31 Un tie Viņam lūdza, lai tiem nepavēlētu bezdibenī
nokāpt. **(Abyssos g12)** **32** Bet tur bija liels cūku pulks ganos
uz kalna, un tie Viņu lūdza, ka Viņš tiem atļautu ieiet tais
cūkās. Un Viņš tiem atļāva. **33** Un tie velni no tā cilvēka
atstājušies iegāja tais cūkās, un tas pulks no kraujas
nogāzās ezerā un noslīka. **34** Bet tie gani redzējuši, kas
notika, aizbēga, un nogājuši to pasludināja pilsētā un
ciemos. **35** Bet tie izgāja, to notikumu redzēt, un nāca pie
Jēzus un atrada to cilvēku, no kā tie velni bija atstājušies,
apģērbtu un prātīgu pie Jēzus kājām sēžam, un tie bijās.
36 Un arī tie, kas to bija redzējuši, pasludināja viņiem, kā
tas velna apsēstais tapis pestīts. **37** Un viss tas ļaužu pulks
no tās Gadariešu tiesas Viņu lūdza, ka no tiem aizietu, jo
tie no lielām bailēm bija pārņemti, un Viņš kāpa laivā
un griezās atpakaļ. **38** Bet tas vīrs, no kā tie velni bija
atstājušies, Viņu ļoti lūdza, ka pie Viņa varētu palikt, bet
Jēzus to atlaida sacīdams: **39** "Griezies atpakaļ uz savām
mājām un izteic, kādas lielas lietas Dievs tev ir darījis;"
un tas nogāja pa visu to pilsētu, pasludinādams, kādas

lielas lietas Jēzus tam bija darījis. **40** Un notikās, kad
Jēzus atpakaļ nāca, tad tie ļaudis Viņu uzņēma, jo tur bija
daudz, kas uz Viņu gaidīja. **41** Un redzi, tur nāca viens
vīrs, Jaīrus vārdā, un tas bija baznīcas priekšnieks, un tas
Jēzum pie kājām krizdams lūdza, ka nāktu viņa namā. **42**
Jo tam bija viena vienīga meita ap divpadsmit gadiem,
un tā bija nomirusi. Un Viņam ejot tie ļaudis spiedās
virsū. **43** Un viena sieva, pie divpadsmit gadiem asins
sērgā sirgusi, kas visu savu padomu bija izdevusi ārstiem
un nevarējusi tapt dziedināta no neviena, **44** Piegājusi
no aizmugures aizskāra Viņa drēbes vīli, un tūdaļ viņas
asins skriešana nostājās. **45** Un Jēzus sacīja: "Kas Mani
aizskāris?" Un kad visi liedzās, tad Pēteris un tie, kas pie
Viņa bija, sacīja: "Kungs, tie ļaudis Tev laužas virsū un
Tevi spiež, un Tu saki: kas Mani aizskāris?" **46** Bet Jēzus
sacīja: "Mani kāds ir aizskāris; jo Es esmu manījis, ka
spēks no Manis izgājis." **47** Bet tā sieva, redzēdama, ka to
nevarēja slēpt, nāca drebēdama un metās ceļos priekš
Viņa un Viņam izteica priekš visiem ļaudīm, kādas vainas
dēļ tā Viņu bija aizskārusi, un ka tā tūdaļ bija palikusi
vesela. **48** Bet Viņš uz to sacīja: "Turi drošu prātu, Mana
meita, tava ticība tev palīdzējusi; ej ar mieru!" **49** Un
Viņam vēl tā runājot, viens no tā baznīcas priekšnieka
saimes nāca, uz šo sacīdams: "Tava meita ir nomirusi,
neapgrūtini to Mācītāju." **50** Bet Jēzus to dzirdējis tam
atbildēja sacīdams: "Nebīsties, tici tikai, un viņa taps
glābta." **51** Un namā iegājis, Viņš nevienu nelaida iekšā,
kā vien Pēteri un Jēkabu un Jāni un tās meitas tēvu
un māti. **52** Bet visi raudāja un to nožēloja; bet Viņš

sacīja: “Neraudiet, tā nav mirusi, bet tikai guļ.” **53** Un
tie Viņu apsmēja, zinādami, ka tā bija nomirusi. **54** Bet
visus izdzinis, Viņš satvēra viņas roku, sauca un sacīja:
“Meitiņa, celies augšām.” **55** Un viņas dvēsele atgriezās,
un tā tūdaļ uzcēlās; un Viņš pavēlēja, tai dot ēst. **56**
Un viņas vecāki iztrūcinājās. Bet Viņš tiem pavēlēja,
nevienam to nesacīt, kas bija noticis.

9 Un Savus divpadsmit mācekļus sasaucis, Viņš tiem deva
varu un spēku pār visiem velniem, un sērgas dziedināt. **2**
Un Viņš tos sūtīja, Dieva valstību sludināt un vājus darīt
veselus: **3** Un Viņš uz tiem sacīja: “Neņemat neko līdz uz
ceļu, nedz zizli, nedz kulīti, nedz maizi, nedz naudu, un
lai nevienam no jums nav divi svārki. **4** Un kurā mājā
jūs ieiesiet, tur paliekat, un no turienes ejat tālāk. **5** Un
kas jūs neuzņems, - tad iziedami no tās pilsētas nokratāt
arī pīšļus no savām kājām par liecību pret tiem.” **6** Bet
tie izgājuši pārstaigāja visus tos miestus visur to priecas
vārdu sludinādami un dziedinādami. **7** Bet Hērodus, kas
to ceturto zemes tiesu valdīja, dzirdēja visas lietas, kas
caur Viņu notika, un nezināja, ko domāt, tāpēc ka citi
runāja, ka Jānis no miroņiem esot augšām cēlies; **8** Bet
citi, ka Elija esot parādījies; bet citi, ka viens no tiem
pirmajiem praviešiem esot augšām cēlies. **9** Un Hērodus
sacīja: “Es Jānim galvu esmu nocirtis, bet kas šis tāds, par
ko es tādas lietas dzirdu?” Un tas meklēja, Viņu redzēt.
10 Un tie apustuļi atgriezušies Viņam teica, kādas lietas
tie bija darījuši; un Viņš tos ņēma līdz un aizgāja savrup
uz kādu tukšu vietu pie vienas pilsētas, vārdā Betsaida. **11**
Bet tie ļaudis, to nomanīdami, gāja Viņam pakaļ, un Viņš

tos pieņēmis runāja ar tiem par Dieva valstību; un kam
dziedināšanas vajadzēja, tos Viņš darīja veselus. **12** Bet
vakars jau metās, un tie divpadsmit piegājuši uz Viņu
sacīja: "Atlaidi tos ļaudis, ka tie nogājuši tais apkārtējos
miestos un ciemos mājas vietu dabū un maizi atrod; jo
mēs šeit esam tukšā vietā." **13** Bet Viņš uz tiem sacīja:
"Dodiet jūs viņiem ēst." Bet tie sacīja: "Mums vairāk
nav kā piecas maizes un divas zivis vien, ja mēs citur
nogājuši barību nepirksim priekš visiem šiem ļaudīm."
14 Jo tur bija kādi piectūkstoš vīri. Bet Viņš uz Saviem
mācekļiem sacīja: "Liekat viņiem apsēsties pa kārtām,
pa piecdesmitiem." **15** Un tie tā darīja un lika visiem
apsēsties. **16** Bet, tās piecas maizes un tās divas zivis
ņēmis, Viņš skatījās uz debesi, tās svētīja un pārlauza, un
deva tiem mācekļiem, lai tiem ļaudīm ceļ priekšā. **17** Un
tie visi ēda un paēda; un salasīja tās druskas, kas tiem
bija atlikušas, divpadsmit kurvjus. **18** Un notikās, kad
Viņš viens pats Dievu lūdza, tad tie mācekļi pie Viņa
piegāja; un Viņš tiem vaicāja sacīdams: "Ko tie ļaudis
saka, Mani esam?" **19** Bet tie atbildēdami sacīja: "Jānis,
tas Kristītājs; un citi, ka viens no tiem veciem praviešiem
esot augšām cēlies." **20** Bet Viņš uz tiem sacīja: "Bet
jūs, ko jūs sakāt, Mani esam?" Bet Pēteris atbildēdams
sacīja: "Tu esi Tas Dieva Kristus." **21** Bet viņš tiem stipri
aizliedza, lai nevienam nesaka, **22** Sacīdams: "Tam Cilvēka
Dēlam būs daudz ciest un tapt atmestam no tiem vecajiem
un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tapt
nokautam un trešā dienā uzmodinātam." **23** Un Viņš uz
visiem sacīja: "Ja kas grib nākt Man pakaļ, tas lai aizliedz

sevi pašu un uzņem savu krustu ikdienas un staigā Man
pakaļ. **24** Jo kas savu dzīvību grib izglābt, tam tā zudīs;
un kam sava dzīvība Manis dēļ zūd, tas to izglābs. **25** Jo
ko tas cilvēkam līdz, ka viņš samanto visu pasauli, bet
pats pazūd jeb iet bojā? **26** Jo kas Manis un Manu vārdu
dēļ kaunas, tā paša dēļ Tas Cilvēka Dēls kaunēsies, kad
Viņš nāks Savā un Sava Tēva un to svēto eņģeļu godībā.
27 Bet Es jums tiešām saku: ir kādi no tiem, kas še stāv,
kas nāvi nebaudīs, kamēr Dieva valstību redzēs." **28** Un
notikās kādas astoņas dienas pēc šiem vārdiem, tad Viņš
ņēma līdz Pēteri un Jāni un Jēkabu, un uzkāpa uz to
kalnu, Dievu lūgt. **29** Un Viņam lūdzot, Viņa vaigs palika
citāds un Viņa drēbes spoži baltas kā zibens. **30** Un redzi,
divi vīri ar Viņu runāja, tie bija Mozus un Elija. **31** Tie
parādījās iekš godības un runāja par Viņa galu, ko Viņam
bija piepildīt Jeruzālemē. **32** Bet Pēteris un viņa biedri bija
miega pilni, bet uzmodušies tie redzēja Viņa spožumu un
tos divus vīrus pie Viņa stāvam. **33** Un notikās, kad tie no
Viņa šķīrās, tad Pēteris sacīja uz Jēzu: "Kungs, šeit mums
labi, lai taisām trīs būdas, vienu Tev, vienu Mozum un
vienu Elijam;" - un viņš nezināja, ko viņš runāja. **34** Un
tam šo runājot, padebesis nāca un viņus apēnoja, bet
tie bijās, kad tas padebesis viņus apklāja. **35** Un balss
nāca no tā padebeša sacīdama: "Šis ir Mans mīļais Dēls,
To jums būs klausīt." **36** Un kad tā balss atskanēja, tad
Jēzus atradās viens pats. Un tie cieta klusu un nesacīja
nevienam tanīs dienās nekā no tā, ko bija redzējuši. **37**
Un notikās otrā dienā, kad tie no kalna nāca zemē, tad
Viņu sastapa daudz ļaužu. **38** Un redzi, viens vīrs no tiem

ļaudīm brēca sacīdams: “Mācītāj, es Tev lūdzu, skaties uz
manu dēlu, jo tas ir mans vienpiedzimušais, **39** Un redzi,
viens gars to grābj, un tas piepeši brēc, un viņš to plosa
līdz putām un tikai grūti no tā šķirās, to novārdzinādams.
40 Un es Taviem mācekļiem esmu lūdzis, ka tie to izdzītu,
bet tie nespēja.” **41** Un Jēzus atbildēdams sacīja: “Ak tu
neticīgā un netiklā cilts, cik ilgi Es pie jums būšu un jūs
panesīšu? Atved savu dēlu šurp.” **42** Un tam atnākot
velns to plosīja un raustīja: bet Jēzus to nešķīsto garu
apdraudēja un darīja to bērnu veselu un atdeva viņa
tēvam. **43** Bet visi iztrūcinājās par to augsto Dieva godību.
Un kad visi brīnījās par visu, ko Jēzus bija darījis, tad
Viņš sacīja uz Saviem mācekļiem: **44** Liekat jūs šos vārdus
savās ausīs, jo Tas Cilvēka Dēls taps nodots cilvēku rokās.
45 Bet tie šo vārdu nesaprata, un tas tiem bija apslēpts, ka
tie to nesamanīja, un tie bijās Viņu vaicāt par šo vārdu.
46 Un viņu starpā tādas domas cēlās, kurš no viņiem esot
tas lielākais. **47** Bet Jēzus viņu sirds domas redzēdams,
ņēma vienu bērnu un to nostādīja Savā priekšā, **48** Un
uz tiem sacīja: “Ja kas šo bērnu uzņem Manā Vārdā, tas
Mani uzņem; un ja kas Mani uzņem, tas uzņem To, kas
Mani sūtījis. Jo kurš jūsu starpā ir tas mazākais, tas būs
liels.” **49** Bet Jānis atbildēdams sacīja: “Kungs, mēs vienu
redzējām Tavā Vārdā velnus izdzenam, un tam esam
lieguši, jo tas neiet ar mums Tev pakaļ. “ **50** Un Jēzus uz to
sacīja: “Neliedziet, jo kas nav pret mums, tas ir ar mums.”
51 Un notikās, kad Viņa paaugstināšanas laiks bija klāt,
tad Viņš Savu vaigu grieza, iet uz Jeruzālemi **52** Un Viņš
nosūtīja vēstnešus Savā priekšā un tie gāja un nāca uz

vienu Samarijas miestu, sataisīt mājas vietu priekš Viņa.
53 Un tie Viņu neuzņēma, jo Viņš bija apņēmies, iet
uz Jeruzālemi. **54** Un Viņa mācekļi, Jēkabs un Jānis, to
redzēdami sacīja: "Kungs, vai Tu gribi, tad mēs sacīsim,
lai uguns krīt no debess un tos sadedzina, itin kā arī Elija
darījis?" **55** Bet Viņš atgriezdamies tos aprāja un sacīja:
"Vai jūs nezināt, kādam garam jūs piederat? **56** Jo Tas
Cilvēka Dēls nav nācis, cilvēku dvēseles nomaitāt, bet
pestīt." Un tie gāja uz citu miestu. **57** Un notikās tiem
noejot, viens uz ceļa uz viņu sacīja: "Kungs, es Tev iešu
pakaļ, kurp Tu iesi. **58** Un Jēzus uz to sacīja: "Lapsām ir
alas un putniem apakš debess ligzdas, bet Tam Cilvēka
Dēlam nav, kur Tas Savu galvu lai noliek." **59** Un Viņš uz
citu sacīja: "Nāc Man pakaļ!" Bet tas sacīja: "Kungs, atļauj
man papriekš noiet, savu tēvu aprakt." **60** Bet Jēzus uz
to sacīja: "Lai miroņi aprok savus miroņus, bet tu ej un
pasludini Dieva valstību." **61** Un cits sacīja: "Kungs, es Tev
iešu pakaļ, bet atļauj man papriekš no tiem atvadīties,
kas ir manā namā." **62** Bet Jēzus uz to sacīja: "Neviens
neder Dieva valstībā, kas savu roku pieliek pie arkla un
skatās atpakaļ."

10 Un pēc tam Tas Kungs vēl septiņdesmit citus iecēla
un tos sūtīja pa diviem savā priekšā uz ikkatru pilsētu
un vietu, kur Viņš gribēja iet. **2** Un Viņš uz tiem sacīja:
"Pļaujamā ir daudz, bet strādnieku maz; tāpēc lūdziet tā
pļaujamā Kungu, lai Tas strādniekus sūta Savā pļaujamā.
3 Ejiet! Lūk, Es jūs sūtu kā jērus vilku starpā. **4** Nenesiet
maku, nedz kulīti, nedz kurpes, un nesveicinājiet nevienu
uz ceļa. **5** Un kurā namā jūs ieiesiet, sakāt papriekš: miers

lai ir ar šo namu. **6** Un ja tur būs kāds miera bērns, tad jūsu
miers uz tā dusēs; bet ja ne, tad tas pie jums atgriezīsies.
7 Tanī pašā namā paliekat, un ēdat un dzerat, kas tiem
pie rokas, jo strādniekam sava alga pienākas; neejat no
viena nama uz otru. **8** Un kurā pilsētā jūs ieiesiet, un
tie jūs uzņem, tur ēdat, ko jums ceļ priekšā. **9** Un dariet
tur veselus tos vājos un sakāt uz tiem: Dieva valstība
tuvu pie jums ir nākusi. **10** Bet kurā pilsētā jūs ieejat,
un tie jūs neuzņem, tad izgājuši uz viņu ielām sakiet:
11 Arī tos pīšļus, kas mums no šīs pilsētas pielīp, mēs
nokratām uz jums; tomēr to ziniet, ka Dieva valstība tuvu
ir nākusi. **12** Bet Es jums saku, ka Sodomas ļaudīm viņā
dienā vieglāki būs, nekā tādai pilsētai. **13** Vai tev, Horacin!
vai tev, Betsaida! jo kad iekš Tirus un Sidonas tie brīnumi
būtu notikuši, kas pie jums notikuši, tad tie jau sen no
grēkiem būtu atgriezušies maisos un pelnos. **14** Tomēr
Tirum un Sidonai vieglāki būs tiesas dienā nekā jums. **15**
Un tu, Kapernaūma, kas līdz debesīm esi paaugstināta, tu
līdz ellei tapsi nogrūsta. **(Hadēs g86)** **16** Kas jūs dzird, tas
Mani dzird, un kas jūs nicina, tas Mani nicina; bet kas
Mani nicina, tas nicina To, kas Mani sūtījis." **17** Un tie
septiņdesmit pārnāca ar prieku sacīdami: "Kungs, arī tie
velni mums padodas Tavā Vārdā." **18** Un Viņš uz tiem
sacīja: "Es sātanu redzēju itin kā zibeni no debess krītam.
19 Redzi, Es jums esmu devis spēku, staigāt uz čūskām
un skorpioniem, un pār visu ienaidnieka varu, un nekas
jums nekaitēs. **20** Tomēr nepriecājaties par to, ka tie gari
jums padodas, bet priecājaties, kā jūsu vārdi ir rakstīti
debesīs." **21** Un tanī stundā Jēzus priecājās garā un sacīja:

“Es Tev pateicos, Tēvs, debess un zemes Kungs, ka Tu šās
lietas esi paslēpis gudriem un prātīgiem, un no tām ziņu
devis bērniņiem. Tiešām, Tēvs, jo tā tas ir bijis Tavs labais
prāts. 22 Visas lietas Man ir nodotas no Mana Tēva. Un
neviens neatzīst, kas ir Tas Dēls, kā vien Tas Tēvs, un kas
ir Tas Tēvs, kā vien Tas Dēls, un kam Tas Dēls to grib darīt
zināmu.” 23 Un Viņš griezies pie tiem mācekļiem sacīja
sevišķi: “Svētīgas ir tās acis, kas redz, ko jūs redzat. 24 Jo
Es jums saku: daudz pravieši un ķēniņi gribēja redzēt, ko
jūs redzat, un nav redzējuši, un dzirdēt, ko jūs dzirdat,
un nav dzirdējuši.” 25 Un redzi, viens rakstu mācītājs
cēlās, Viņu kārdinādams, un sacīja: “Mācītāj, ko man būs
darīt, ka es iemantoju mūžīgu dzīvošanu?” (aiōnios g166)
26 Bet Viņš uz to sacīja: “Kā stāv bauslībā rakstīts? Kā
tu lasi?” 27 Un tas atbildēja un sacīja: “Tev būs Dievu,
savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas
dvēseles un no visa sava spēka un no visa sava prāta, un
savu tuvāku kā sevi pašu.” 28 Tad Viņš tam sacīja: “Tu
pareizi esi atbildējis; ej, dari to, tad tu dzīvosi.” 29 Bet tas
gribēdams pats taisnoties sacīja uz Jēzu: “Kas tad ir mans
tuvākais?” 30 Tad Jēzus atbildēja un sacīja: “Viens cilvēks
gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita slepkavu rokās, tie
tam noplēsa drēbes, un to sasituši, aizgāja un to pameta
pusmirušu. 31 Bet no nejauši viens priesteris staigāja pa
to pašu ceļu; kad tas to redzēja, tad viņš aizgāja garām. 32
Tāpat arī viens levits; tas pie tās vietas nācis to redzēja un
aizgāja garām. 33 Bet viens Samarietis, savu ceļu iedams,
nāca pie viņa, un viņu redzot sirds tam iežēlojās, 34 Un
piegājis sasēja viņa vātis, tanīs eļļu un vīnu ieliedams;

pēc viņš to cēla uz savu lopu un to noveda mājas vietā un
to apkopa. 35 Un otrā dienā aiziedams viņš izvilka divus
sudraba grašus un deva tos tam saimniekam un uz to
sacīja: "Kopi šo, un ja tu vēl ko izdosi, atpakaļ nākdams
es tev to atdošu." 36 Kurš no šiem trim tev šķiet tas
tuvākais bijis tam, kas bija kritis slepkavu rokās?" 37
Bet tas sacīja: "Tas, kas žēlastību pie viņa darījis." Tad
Jēzus uz to sacīja: "Tad ej nu un dari tu tāpat arīdzan." 38
Un notikās, Viņam Savu ceļu staigājot, Viņš nāca vienā
pilsētiņā; un viena sieva, Marta vārdā, Viņu uzņēma savā
namā. 39 Un tai bija māsa, vārdā Marija; tā nosēdās pie
Jēzus kājām un klausījās Viņa vārdus. 40 Bet Marta daudz
nodarbojās kalpodama un piegāja sacīdama: "Kungs, vai
Tev nekas par to, ka mana māsa mani ir atstājusi vienu
pašu kalpojam? Saki jel viņai, lai tā man palīdz". 41 Bet
Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Marta, Marta, tu gan
daudz rūpējies un pūlējies; 42 Bet vienas lietas vajag;
Marija to labo daļu sev ir izredzējusi, tā no tās netaps
atņemta."

11 Un notikās, kad Viņš kādā vietā Dievu lūdza, un kad
bija pabeidzis, tad viens no Viņa mācekļiem uz Viņu
sacīja: "Kungs, māci mums Dievu lūgt, itin kā arī Jānis
savus mācekļus ir mācījis." 2 Un Viņš uz tiem sacīja:
"Kad jūs lūdzat, sakāt: Mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top
Tavs Vārds; lai nāk Tava valstība; Tavs prāts lai notiek,
kā debesīs, tā arī virs zemes; 3 Mūsu dienišķu maizi
dod mums ikdienas; 4 Un piedod mums mūsu grēkus, jo
mēs paši arīdzan piedodam ikvienam, kas mums parādā;
un neieved mūs kārdināšanā; bet atpestī mūs no tā

ļauna.” **5** Un Viņš uz tiem sacīja: “Kuram jūsu starpā
ir draugs, kad viņš pie tā noietu nakts vidū un uz to
sacītu: “Lūdzams, aizdod man trīs maizes; **6** Jo draugs
pie manis no ceļa ir atnācis, un man nav, ko tam celt
priekšā.” **7** Un tas iekšā atbildēdams sacītu: “Neapgrūtini
mani, durvis jau aizslēgtas, un mani bērni pie manis jau
ir gultā. Es nevaru celties un tev dot;” - **8** Es jums saku:
“Jebšu viņš arī neceltos un tam nedotu tāpēc, ka tas
ir viņa draugs, tad tomēr viņa nekaunīgās uzstāšanās
dēļ tas celsies un viņam dos, cik tam vajag.” **9** Un Es
jums saku: “Lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad
jūs atradīsiet, klaudzinājiet, tad jums taps atvērts. **10**
Jo ikviens lūgdams dabū un meklēdams atrod, un kas
klaudzina, tam top atvērts.” **11** Ja kādam tēvam jūsu
starpā dēls lūdz maizi, vai tas viņam dos akmeni? Jeb arī
ja zivi, vai tas viņam zivs vietā dos čūsku? **12** Jeb arī ja
lūdz olu, vai tas viņam dos skarpiju? **13** Ja tad jūs, kas
esat ļauni, mākat dot saviem bērniem labas dāvanas, cik
vairāk jūsu Debesu Tēvs dos To Svēto Garu tiem, kas
Viņu lūdzās.” **14** Un Viņš izdzina vienu velnu, un tas bija
mēms. Bet notikās, kad velns bija izbēdzis, tad tas mēmais
runāja, un tie ļaudis brīnījās. **15** Bet citi no tiem sacīja:
“Šis velnus izdzen caur Belcebulu, velnu virsnieku.” **16**
Bet citi kārdinādami meklēja no Viņa zīmi no debess. **17**
Bet Viņš, viņu domas nomanījis, uz tiem sacīja: “Ikviena
valsts, kas savā starpā top ienaidā, tā aiziet postā, un
nams grūst uz namu. **18** Ja tad arī sātans savā starpā
ienaidā, kā viņa valsts var pastāvēt? Jo jūs sakāt, ka Es
velnus izdzenu caur Belcebulu. **19** Bet ja Es velnus izdzenu

caur Belcebulu, caur ko tad jūsu bērni tos izdzen? Tāpēc
tie būs jūsu tiesātāji. **20** Bet ja Es velnus izdzenu caur
Dieva pirkstu, tad jau Dieva valstība pie jums atnākusi. **21**
Kad tas stiprais apbruņojies savu pili apsargā, tad viņa
lietas paliek mierā. **22** Bet kad viens stiprāks viņam uziet,
kas viņu uzvar, tad tas paņem viņa bruņas, uz ko viņš
paļāvās, un izdala viņa laupījumu. **23** Kas nav ar Mani,
tas ir pret Mani; un kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa.
24 Kad tas nešķīstais gars izgājis no cilvēka, tad viņš
pārstaigā sausas vietas un meklē dusēt. Bet to neatradis
viņš saka: es gribu atpakaļ griezties uz savu namu, no
kurienes esmu izgājis. **25** Un kad viņš nāk, tad viņš to
atrod ar slotām mēztu un izpušķotu. **26** Tad viņš noiet
un ņem pie sevis septiņus citus garus, kas niknāki nekā
viņš pats; un tur iekšā nākuši tie tur dzīvo, un top pēc ar
to cilvēku niknāki, nekā bijis papriekš." **27** Un notikās,
kad Viņš tā runāja, tad viena sieva tanī pulkā savu balsi
pacēla un uz Viņu sacīja: "Svētīgas ir tās miesas, kas Tevi
nesušas, un tās krūtis, ko Tu esi zīdis." **28** Bet Viņš sacīja:
"Tiešām, svētīgi tie, kas Dieva vārdu dzird un pasargā."
29 Un kad tie ļaudis sapulcinājās, tad Viņš iesāka sacīt:
"Šī cilts ir nikna, tā meklē zīmi, un zīme tai netaps dota
kā vien pravieša Jonas zīme. **30** Jo itin kā Jona bija par
zīmi Niniviešiem, tāpat arī Tas Cilvēka Dēls būs šai ciltij.
31 Tā ķēniņiene no dienvidu puses celsies soda dienā
pret šīs cilts ļaudīm un tos pazudinās; jo tā no pasaules
gala ir nākusi, Salamana gudrību dzirdēt, un redzi, šeit
ir vairāk nekā Salamans. **32** Ninivieši celsies soda dienā
pret šo cilti un to pazudinās; jo tie ir atgriezušies no

grēkiem uz Jonas sludināšanu: un redzi, šeit ir vairāk
nekā Jona. **33** Bet sveci iededzinājis, neviens to neliek
kaktā, nedz apakš pūra, bet uz lukturi, lai tie, kas nāk
iekšā, to gaišumu redz. **34** Miesas svece ir acs; tāpēc ja
tava acs ir laba, tad arī visa tava miesa ir gaiša; bet ja tā ir
kaitīga, tad arī tava miesa ir tumša. **35** Tāpēc pieraugi, ka
tas gaišums, kas ir iekš tevis, nav tumsība. **36** Ja tad nu
visa tava miesa ir gaiša, tā ka tai nemaz nav tumsības, tad
tā būs visai gaiša, itin kā kad svece tevi apgaismo ar savu
spīdumu." **37** Bet kamēr Viņš vēl tā runāja, viens farizejs
Viņu lūdza, ka Viņš azaidu pie tā ēstu. Un Viņš iegājis
apsēdās. **38** Un tas farizejs brīnījās redzēdams, ka Viņš
nemazgājās priekš azaida. **39** Bet Tas Kungs uz to sacīja:
"Tagad jūs farizeji šķīstat biķera un bļodas ārapusi, bet
jūsu iekšpuse ir piepildīta ar laupījumu un blēdību. **40** Jūs
bezprātīgie, vai tas, kas āra pusi darījis, nav arī darījis
iekšpusi? **41** Bet dodiet to, kas tur iekšā, nabagiem, un
redzi, viss jums ir šķīsts. **42** Bet ak vai, jums, farizejiem! jo
jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un visādiem
dārza augiem, un pārkāpiet tiesu un Dieva mīlestību.
Šo vajadzēja darīt, un to nevajadzēja pamest. **43** Ak vai,
jums, farizejiem! jums tīk jo augstos krēslos baznīcās
sēdēt un tirgos tapt sveicinātiem. **44** Ak vai, jums, rakstu
mācītājiem un farizejiem! jūs liekuļi! jo jūs esat tā kā
paslēpti kapi, un tie cilvēki, kas virsū staigā, to nezina."
45 Bet viens no tiem bauslības mācītājiem atbildēdams uz
Viņu sacīja: "Mācītāj, Tu to runādams arī mūs nievā."
46 Bet Viņš sacīja: "Ak vai, arī jums, rakstu mācītājiem!
Jo jūs cilvēkus apkraujat ar grūti nesamām nastām, un

paši tās nastas neaizskarat ne ar vienu pirkstu. 47 Ak
vai, jums, jo jūs uztaisiet praviešu kapus, un jūsu tēvi
tos ir nokāvuši. 48 Tad nu jūs dodat liecību, ka jums
jūsu tēvu darbi patīk; tie gan viņus ir nokāvuši, bet jūs
uztaisiet viņu kapus. 49 Tāpēc arī Dieva gudrība saka:
Es sūtīšu pie tiem praviešus un apustuļus, un tie citus
no tiem nokaus un citus izdzīs, 50 Ka pie šās cilts visu
praviešu asinis taptu meklētas, kas ir izlietas no pasaules
iesākuma, 51 No Abela asinīm līdz Zaharijas asinīm, kas ir
nokauts starp altāri un Dieva namu. Patiesi, Es jums saku:
tās taps meklētas pie šās tautas. 52 Ak vai, jums, rakstu
mācītājiem, jo jūs to atzīšanas atslēgu esat noņēmuši. Jūs
paši neieejat, un tos, kas gribēja ieiet, jūs esat atturējuši."
53 Un kad Viņš tā uz tiem sacīja, tad tie rakstu mācītāji
un farizeji iesāka gauži viņam lauzties virsū un par daudz
lietām Viņam tos vārdus izvilt no mutes. 54 Un tie uz
Viņu glūnēja un meklēja kaut ko saķert no Viņa mutes,
ka Viņu varētu apsūdzēt.

12 Un kad daudz tūkstošu ļaužu sapulcējās, tā ka tie
viens otru gandrīz samina, tad Jēzus iesāka sacīt uz
Saviem mācekļiem: "Visvairāk sargājaties no farizeju
rauga, kas ir liekulība. 2 Bet nekas nav apslēpts, kas
nenāks gaismā, nedz slepens, kas nekļūs zināms. 3 Tāpēc,
ko jūs esat sacījuši tumsībā, to dzirdēs gaismā, un ko esat
ausī runājuši kambaros, to sludinās uz jumtiem. 4 Bet Es
jums, Saviem draugiem, saku: nebīstaties no tiem, kas
miesu nokauj un pēc vairāk neko nespēj darīt. 5 Bet Es
jums rādīšu, no kā jums jābīstas: bīstaties no tā, kam ir
vara nokaut un tad iemest ellē: tiešām, Es jums saku, no

tā bīstaties. **(Geenna g1067)** **6** Vai piecus zvirbuļus nepērk
par divām artavām? Un neviens no tiem nav aizmirsts
pie Dieva. **7** Bet arī visi jūsu galvas mati ir skaitīti, tāpēc
nebīstaties; jūs esat labāki nekā daudz zvirbuļi. **8** Bet Es
jums saku: ikvienu, kas Mani apliecinās cilvēku priekšā, to
arī Tas Cilvēka Dēls apliecinās Dieva eņģeļu priekšā. **9** Un
kas Mani aizliegs cilvēku priekšā, tas taps aizliegts Dieva
eņģeļu priekšā. **10** Un ikvienam, kas ko runās pret To
Cilvēka Dēlu, taps piedots; bet kas To Svēto Garu zaimojis,
tam netaps piedots. **11** Bet kad jūs vedīs baznīcas tiesu un
valdnieku un vareno priekšā, tad nebēdājaties, kā un ar
ko aizbildināsities, jeb ko runāsiet. **12** Jo Tas Svētais Gars
jums mācīs tanī pašā stundā, ko būs runāt." **13** Bet viens
no tiem ļaudīm uz Viņu sacīja: "Mācītāj, saki manam
brālim, lai tas tēva mantu ar mani dala." **14** Bet Viņš uz
to sacīja: "Cilvēks, kas Mani pār jums iecēlis par tiesnesi
vai izšķīrēju?" **15** Bet Viņš uz tiem sacīja: "Pieraugāt un
sargājaties no mantas kārības! Jo neviens nedzīvo no
tā, ka viņam pārlieku daudz mantas." **16** Un Viņš tiem
stāstīja līdzību sacīdams: "Kāda bagāta cilvēka tīrums
bija nesis papilnam augļus. **17** Un tas domāja savā prātā
sacīdams: ko darīšu? Jo man nav, kur savus augļus likt. **18**
Un tas sacīja: to darīšu: es savus šķūņus gribu noplēst un
lielākus uztaisīt un tur likšu visus savus augļus un savu
labību, **19** Un sacīšu uz savu dvēseli: dvēsele, tev ir liels
mantas krājums uz daudz gadiem: dusi, ēd un dzer un
līksmojies! **20** Bet Dievs uz to sacīja: tu bezprātīgais! šinī
naktī tavu dvēseli no tevis atprasīs, un kam tas būs ko
tu esi sakrājis? **21** Tāds pat ir, kas sev mantas krāj un

nav bagāts iekš Dieva.” **22** Un Viņš uz Saviem mācekļiem
sacīja: “Tāpēc Es jums saku: nezūdaties savas dzīvības
pēc, ko jūs ēdīsiet, nedz miesas pēc, ar ko jūs ģērbsities.
23 Dzīvība ir labāka nekā barība, un miesa labāka nekā
drēbes. **24** Ņemiet vērā kraukļus, kas nedz sēj, nedz pļauj,
kam ne klēts, nedz šķūņa; un jūsu Dievs tos uztur. Cik
daudz labāki jūs esat nekā putni! **25** Un kurš jūsu starpā
savam mūžam spēj pielikt vienu olekti, lai gan tādēļ
raizējās? **26** Ja nu jūs ne to vismazāko neiespējat, ko tad
raizējaties par tām citām lietām? **27** Ņemiet vērā puķes,
kā tās aug: ne tās strādā, ne tas vērpj; bet Es jums saku,
ka pat Salamans visa savā godībā tā nav bijis apģērbts,
kā viena no tām. **28** Ja tad Dievs zāli laukā tā apģērbj,
kas šodien stāv un rītu top iemesta krāsnī, cik vairāk
jūs? Ak jūs mazticīgie! **29** Tā arīdzan nebēdājaties, ko
ēdīsiet un ko dzersiet, nedz šaubāties šurpu turpu. **30** Jo
visas šīs lietas pagāni pasaulē meklē, bet jūsu Tēvs zina,
ka jums šo lietu vajag. **31** Bet meklējiet Dieva valstību,
un tad jums visas šīs lietas taps piemestas. **32** Nebīsties,
tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēva žēlīgais prāts
ir, jums dot to valstību. **33** Pārdodiet, kas jums ir, un
dodiet nabagiem, gādājiet sev makus, kas nenovecojas,
neiznīcīgu mantu debesīs, kur zaģļi netiek klāt, un kodes
nesamaitā. **34** Jo kur jūsu manta, tur arī būs jūsu sirds. **35**
Lai jūsu gurni ir apjozti un tās sveces spīdošas. **36** Un esiet
līdzīgi cilvēkiem, kas savu kungu gaida, kad tas celsies
no kāzām, ka tie viņam nākot un klaudzinājot tūdaļ var
atdarīt. **37** Svētīgi tie kalpi, ko Tas Kungs pārnācis atradīs
nomodā. Patiesi, Es jums saku, ka viņš apjozīsies, un tiem

liks apsēsties un apkārt iedams tiem kalpos. **38** Un kad
viņš nāks nakts vidū, vai pirmajos gaiļos un tā atradīs,
svētīgi tie kalpi. **39** Bet to ziniet, kad tas nama kungs
zinātu, kurā stundā zaglis nāk, tad viņš būtu nomodā
un neļautu savā namā ielauzties. **40** Un jūs arīdzan esat
gatavi: jo tanī stundā, kurā nedomājat, Tas Cilvēka Dēls
nāks." **41** Un Pēteris uz To sacīja: "Kungs, vai Tu šo līdzību
saki uz mums, vai arī uz visiem?" **42** Bet Tas Kungs sacīja:
"Kas gan ir tas uzticīgais un gudrais nama turētājs, ko
kungs ieceļ pār savu saimi, tiem piederīgo barību dot
īstenā laikā? **43** Svētīgs tas kalps, ko kungs, pārnācis
atradīs tā darām. **44** Es jums tiešām saku, ka viņš to iecels
pār visu savu mantu. **45** Bet ja tas kalps sacīs savā prātā:
mans kungs kavējās nākt; un iesāks kalpus un kalpones
sist, un ēst un dzert un piedzerties: **46** Tad šī kalpa kungs
nāks tanī dienā, kurā tas viņu negaida, un tanī stundā,
ko tas nezina, un to šķels pušu un tam savu algu dos ar
tiem neticīgiem. **47** Bet tas kalps, kas sava kunga prātu
zinādams nav sataisījies, nedz darījis pēc viņa prāta,
tas dabūs daudz sitienu. **48** Bet kas nezinādams darījis,
ar ko viņš sitienus pelnījis, dabūs maz sitienu; bet no
ikviena, kam daudz ir dots, daudz meklēs, un kam daudz
ir uzticēts, no tā vairāk prasīs. **49** Es esmu nācis, uguni
mest uz zemi, un kā Es gribētu, ka (tā) jau degtu. **50** Bet
Man būs tapt kristītam ar vienu kristību, un kā Man ir
bail, kamēr tā būs pabeigta! **51** Vai jums šķiet, ka esmu
nācis mieru dot virs zemes? Es jums saku: nebūt ne, bet
ienaidu. **52** Jo no šī laika vienā namā pieci savā starpā būs
ienaidā, trīs pret diviem un divi pret trim. **53** Tēvs cels

ienaidu pret dēlu, un dēls pret tēvu, māte pret meitu,
un meita pret māti, un vīra māte pret savu vedeklu, un
vedekla pret savu vīra māti.” 54 Un viņš arī uz tiem
ļaudīm sacīja: “Kad redzat kādu padebesi uzkāpjam no
vakara puses, tad jūs tūdaļ sakāt: lietus nāk; un tā notiek.
55 Un kad vējš pūš no dienvidiem, tad jūs sakāt: būs karsts
laiks; un tā notiek. 56 Jūs liekuļi, debess un zemes ģīmi
jūs varat noprast, bet kā šo laiku neizprotat? 57 Un kāpēc
jūs arī no sevis pašiem nespriežat, kas taisnība? 58 Jo
kad tu ar savu pretinieku ej pie valdnieka, tad lūko uz
ceļa ar viņu salīgt, ka tas tevi neved pie soģa, un soģis
tevi nenodod bendēm, un bende tevi nemet cietumā. 59
Es tev saku, tu neiziesi no turienes, kamēr nenomaksāsi
pēdējo artavu.”

13 Bet tanī pašā brīdī tur kādi gadījās, kas viņam
pasludināja par tiem Galilejiem, kuru asinis Pilatus bija
sajaucis ar viņu upuriem. 2 Un Jēzus atbildēja un uz tiem
sacīja: “Vai jums šķiet, ka šie Galileji ir bijuši grēcinieki
pār visiem Galilejiem, tāpēc ka tie to cietuši. 3 Es jums
saku: nebūt ne; bet ja jūs neatgriezīsities no grēkiem,
tad arī jūs visi tāpat tapsiet nomaitāti. 4 Jeb vai jums
šķiet, ka tie astoņpadsmit, uz kuriem tas tornis iekš
Siloāmas krita un ko tas nosita, vainīgi ir bijuši pār visiem
cilvēkiem, kas Jeruzālemē dzīvo? 5 Es jums saku: nebūt
ne; bet ja jūs no grēkiem neatgriezīsities, tad jūs visi
tāpat tapsiet nomaitāti.” 6 Un Viņš sacīja šo līdzību:
“Vienam cilvēkam vīģes koks bija stādīts savā vīna kalnā,
un tas nāca, augļus no tā meklēt un neatrada. 7 Tad
viņš uz to vīna dārznieku sacīja: redzi, es jau nāku trīs

gadus, augļus meklēt uz šī vīģes koka un neatrodu; nocērt
to, kam tas velti stāv tai zemē? **8** Bet tas atbildēja un
uz viņu sacīja: kungs, lai tas vēl stāv šo gadu, tiekams
to aproku un apmēsloju, **9** Vai jel tas augļus nenesīs;
ja ne, tad tu pēc to vari nocirst." **10** Un Viņš mācīja
vienā no tām baznīcām svētdienā. **11** Un redzi, vienai
sievai bija neveselības gars astoņpadsmit gadus, un tā
bija savilkta un nemaz nevarēja taisni atliekties. **12** Bet
Jēzus, viņu redzēdams, to pieaicināja un uz to sacīja:
"Sieva, topi vaļā no savas neveselības!" **13** Un uzlika tai
rokas, un tā tūdaļ pacēlās taisna un slavēja Dievu. **14**
Bet tas baznīcas priekšnieks apskaities, tāpēc ka Jēzus
svētdienā bija dziedinājis, atbildēja un uz tiem ļaudīm
sacīja: "Sešas dienas ir, kur jāstrādā, tad nu tanīs nāciet
un liekaties dziedināties, un ne svētdienā." **15** Tad Tas
Kungs tam atbildēja un sacīja: "Tu liekuli, vai ikviens jūsu
starpā savu vērsi vai ēzeli neatraisa no siles svētdienā
un to nenoved dzirdīt? **16** Bet šī Ābrahāma meita, ko
sātans, redzi, astoņpadsmit gadus ir saistījis, vai tā nebija
svētdienā atraisāma no šīs saites?" **17** Un Viņam to sakot
visi Viņa pretinieki kaunējās un visi ļaudis priecājās par
visiem šiem brīnuma darbiem, kas caur Viņu notika. **18**
Un Viņš sacīja: "Kam Dieva valstība līdzinājās, un kam to
līdzināšu? **19** Tā ir līdzinājama sinepju graudiņam, ko
cilvēks ņēmis iemeta savā dārzā; un tas uzauga un palika
par lielu koku, un tie putni apakš debess taisīja ligzdas
viņa zaros." **20** Un atkal Viņš sacīja: "Kam Dieva valstību
līdzināšu? **21** Tā ir līdzinājama raugam, ko sieva ņēmusi
iejauca iekš trīs mēru miltu, tiekams viss sarūga." **22**

Un Viņš tās pilsētas un pilsētiņas pārstaigāja mācīdams
un iedams uz Jeruzālemi. 23 Bet viens uz Viņu sacīja:
"Kungs! Vai to ir maz, kas nāks Debesu valstībā?" Bet
Viņš uz tiem sacīja: 24 "Cīnieties ieiet caur tiem šauriem
vārtiem, jo, Es jums saku, daudz meklēs ieiet un nevarēs.
25 Kad tas nama Kungs celsies un durvis aizslēgs, un jūs
iesāksiet ārā stāvēt un pie durvīm klaudzināt sacīdami:
Kungs, Dievs, atdari mums; tad Viņš atbildēdams jums
sacīs: Es jūs nepazīstu, no kurienes jūs esat. 26 Tad jūs
iesāksiet sacīt: mēs Tavā priekšā esam ēduši un dzēruši,
un Tu esi mācījis mūsu ielās. 27 Un Viņš sacīs: Es jums
saku, Es jūs nepazīstu, no kurienes jūs esat; atkāpjaties
no Manis, visi jūs ļauna darītāji. 28 Tur būs raudāšana un
zobu trīcēšana, kad jūs redzēsiet Ābrahāmu un Īzaku un
Jēkabu un visus praviešus Dieva valstībā, bet sevi pašus
izmestus ārā. 29 Un tad nāks no rīta un vakara puses,
no ziemeļa un dienvidu puses, un sēdēs Dieva valstībā.
30 Un redzi, ir pēdējie, kas būs pirmie, un ir pirmie, kas
būs pēdējie." 31 Tanī dienā kādi farizeji atnāca un uz
Viņu sacīja: "Izej un ej projām no šejienes; jo Hērodus
grib Tevi nokaut." 32 Un Viņš uz tiem sacīja: "Ejat un
sakāt šai lapsai: redzi, Es velnus izdzenu un slimus daru
veselus šodien un rīt, bet trešajā dienā Es būšu galā. 33
Tomēr Man vēl šodien un rīt un parīt jāstaigā; jo tas
neklājās, ka pravietis citur galu dabū, kā Jeruzālemē. 34
Jeruzāleme, Jeruzāleme, tu, kas nokauj praviešus un ar
akmeņiem nomētā tos, kas pie tevis sūtīti. - cik reiz Es
esmu gribējis tavus bērnus sakrāt, itin kā vista savus
cālīšus apakš spārniem; un jūs neesat gribējuši. 35 Redzi,

jūsu nams jums top atstāts postā. Bet patiesi, Es jums
saku, ka jūs Mani neredzēsiet, līdz kamēr tas laiks nāk,
kad jūs sacīsiet: slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā."
14 Un gadījās, ka Jēzus viena farizeju virsnieka namā
nāca svētdienā uz mielastu, un tie uz Viņu glūnēja. **2** Un
lūk, viens ūdens sērdzīgs cilvēks tur bija Viņa priekšā.
3 Un Jēzus iesāka runāt uz tiem bauslības mācītājiem
un farizejiem un sacīja: "Vai brīv svētdienā dziedināt?"
Bet tie cieta klusu. **4** Un, to ņēmis, Viņš to dziedināja
un sūtīja projām. **5** Pēc Viņš atbildēja un uz tiem sacīja:
"Kurš ir jūsu starpā, kam savs ēzelis vai vērsis iekrīt akā,
un viņš to tūdaļ neizvilks svētā dienā." **6** Un tie tam
nenieka uz to nevarēja atbildēt. **7** Viņš arī tiem viesiem
teica kādu līdzību, nomanīdams, ka tie izraudzījās sēdēt
jo augstā vietā, un uz tiem sacīja: **8** "Kad tu no kāda topi
kāzās lūgts, tad nesēdies augstākajā vietā, ka negadās jo
cienīgs nekā tu, kas arī no viņa lūgts, **9** Un ka tas, kas tevi
un viņu lūdzis, nenāk uz tevi sacīt: dod šim vietas, un
tad tev ar kaunu būs jāsēž zemākajā vietā. **10** Bet kad
tu esi lūgts, tad ej un sēdies jo zemā vietā, ka tas, kas
tevi lūdzis, nāk uz tevi sacīt: draugs, virzies augšām: tad
tev būs gods priekš tiem, kas līdz ar tevi sēž pie galda.
11 Jo kas pats paaugstinājās, taps pazemots, un kas pats
pazemojās, taps paaugstināts." **12** Un Viņš sacīja arī uz
to, kas Viņu bija aicinājis: "Kad tu azaidu vai vakariņu
taisi, tad nelūdzi savus draugus, nedz savus brāļus, nedz
savus radus, nedz bagātus kaimiņus, ka tie tevi atkal
nelūdz, un tu savu atmaksu dabū. **13** Bet kad tu viesības
dari, aicini nabagus, kropļus, tizlus, aklus. **14** Tad tu būsi

svētīgs, jo tiem nav, ko tev atmaksāt; un tev taps atdots,
kad tie taisnie augšām celsies." **15** Bet viens no tiem, kas
pie galda sēdēja, to dzirdējis, uz Viņu sacīja: "Svētīgs,
kas maizi ēd Dieva valstībā." **16** Bet Viņš uz to sacīja:
"Viens cilvēks lielu vakariņu sataisīja un lūdza daudzus
pie tā. **17** Un viņš savu kalpu sūtīja ap to vakariņa stundu,
tiem aicinātiem sacīt: nāciet, jo visas lietas sataisītas.
18 Bet tie visi cits pēc cita iesāka aizbildināties. Pirmais
uz to sacīja: es tīrumu esmu pircis, un man jānoiet, to
apraudzīt; lūdzos, aizbildini mani. **19** Un otrs sacīja: es
pieci jūgus vēršu esmu pircis un noeju, tos apraudzīt;
lūdzos, aizbildini mani. **20** Un cits sacīja: es sievu esmu
apņēmis, tāpēc nevaru nākt. **21** Un tas kalps nāca un
savam kungam to atsacīja; tad tas nama kungs tapa
dusmīgs un sacīja uz savu kalpu: ej steigšus uz gatvēm
un pilsētas ielām, un ieved tos nabagus un kropļus un
tizlus un aklus šeit iekšā. **22** Un tas kalps sacīja: kungs,
tas ir padarīts, ko tu esi pavēlējis, bet vēl ir rūmes. **23**
Un Tas Kungs sacīja uz to kalpu: Izej uz lielceļiem un
pie sētmalām un spiedi tos nākt iekšā, lai mans nams
top pilns. **24** Jo es jums saku, ka neviens no tiem vīriem,
kas bija aicināti, manu vakariņu nebaudīs." **25** Bet daudz
ļaužu gāja Viņam līdz, un Viņš atgriezdamies uz tiem
sacīja: **26** "Ja kas nāk pie Manis un neienīst savu tēvu un
māti un sievu un bērnus un brāļus un māsas un arī turklāt
savu paša dzīvību, tas nevar būt Mans māceklis. **27** Un kas
savu krustu nenes un nestaigā Man pakaļ tas nevar būt
Mans māceklis. **28** Jo kurš ir jūsu starpā, kas torni grib
uztaisīt un papriekš neapsēžās un nepārdomā, cik tas

maksā, vai viņam būs padoma līdz pat galam? **29** Lai, kad
pamatu licis un nespēj pabeigt, visi, kas to redz, nesāk
viņu apsmiet, **30** Sacīdami: Šis cilvēks ir iesācis celt, bet
nav spējis pabeigt. **31** Jeb kurš ķēniņš, karā iedams kauties
ar citu ķēniņu, papriekš neapsēžās un neapdomājās, vai
būs spēcīgs, iet pretī ar desmit tūkstošiem tam, kas viņam
uziet ar divdesmit tūkstošiem? **32** Bet kad nav, tad viņš
sūta vēsti, kamēr vēl ir tālu, un lūdz mieru. **33** Tad nu
tāpat ikkatrs no jums, kas visai savai rocībai neatsaka, tas
nevar būt Mans māceklis. **34** Sāls ir laba, bet ja sāls paliek
nelietīga, ar ko tad to darīs derīgu? **35** Tā neder ne zemei,
ne sūdos. To izmet ārā. Kam ausis dzirdēt, tas lai dzird."

15 Un visādi muitnieki un grēcinieki steidzās pie Viņa,
gribēdami Viņu dzirdēt. **2** Un tie farizeji un rakstu
mācītāji kurnēja un sacīja: "Šis uzņem grēciniekus un ēd
ar tiem." **3** Bet Viņš tiem šo līdzību stāstīja un sacīja:
4 "Ja kādam cilvēkam jūsu starpā ir simts avis, un tam
viena no tām pazūd, vai tas neatstāj tās deviņdesmit
deviņas tuksnesī un nenoiet pēc tās pazudušās, tiekams
to atrod? **5** Un to atradis, viņš līksmodamies to ceļ uz
saviem pleciem. **6** Un mājās pārnācis viņš sasauc savus
draugus un kaimiņus, uz tiem sacīdams: priecājaties ar
mani, es savu avi esmu atradis, kas bija pazudusi. **7**
Es jums saku: tā arī debesīs būs vairāk līksmības par
vienu pašu grēcinieku, kas atgriežas no grēkiem, nekā
par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās
no grēkiem nevajag. **8** Jeb ja kādai sievai ir desmit
graši un viens tai nozūd, vai tā neiededzina sveci un
nemēž namu, rūpīgi meklēdama, kamēr to atrod? **9** Un

to atradusi, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes
sacīdama: priecājaties ar mani, jo es savu grasi atkal esmu
atradusi, kas man bija nozudis. **10** Tā, Es jums saku, būs arī
līksmība pie Dieva eņģeļiem par vienu pašu grēcinieku,
kas atgriežas no grēkiem." **11** Un Viņš sacīja: "Vienam
cilvēkam bija divi dēli. **12** Un tas jaunākais no tiem sacīja
uz tēvu: tēvs, dod man manu tiesu no tās mantas, kas
man nākas; un viņš tiem to mantu dalīja. **13** Un pēc necik
ilga laika tas jaunākais, visu saņēmis kopā, aizgāja uz tālu
zemi un tur savu mantu izšķērdēja, negodīgi dzīvodams.
14 Kad nu tas visu savu mantu bija iztērējis, tad liels
bads nāca tanī zemē, un tam iesāka pietrūkt. **15** Tad viņš
gāja un pieķērās turpat pie viena namnieka; tas to sūtīja
uz savu tīrumu, cūkas ganīt. **16** Un viņš gribēja savu
vēderu pildīt ar sēnalām, ko cūkas ēda, bet neviens ne
tās tam nedeva. **17** Tad viņš pie atzīšanas nācis sacīja:
cik algādžu manam tēvam, kam maizes papilnam, un es
mirstu badu! **18** Es celšos un iešu pie sava tēva un sacīšu
uz viņu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesīm un pret tevi,
19 Un vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu;
dari mani par vienu no taviem algādžiem. **20** Un viņš
cēlās un gāja pie sava tēva. Bet kad tas vēl bija tālu, tad
viņa tēvs to redzēja, un viņš iežēlojās par to un skrēja un
krita tam ap kaklu un to skūpstīja. **21** Un dēls sacīja uz
viņu: tēvs, es esmu grēkojis pret debesi un pret tevi un
neesmu vairs cienīgs, ka mani sauc par tavu dēlu. **22** Bet
tēvs sacīja uz saviem kalpiem: atnesiet tās viskrāšņākās
drēbes un ģērbiet to un dodiet tam gredzenu rokā un
kurpes kājās. **23** Un atnesat treknu teļu un nokaujiet to,

lai ēdam un līksmojamies. **24** Jo šis mans dēls bija nomiris
un atkal tapis dzīvs; viņš bija pazudis un ir atrasts. Un tie
sāka līksmoties. **25** Bet vecākais dēls bija uz lauka, un
pārnākdams tuvu pie mājām viņš dzirdēja to dziedāšanu
un diešanu. **26** Un vienu no tiem kalpiem pasaucis, viņš
jautāja, kas tas esot? **27** Un šis sacīja uz viņu: tavs brālis
ir pārnācis, un tavs tēvs ir nokāvis treknu teļu, tāpēc
ka viņš to veselu atdabūjis. **28** Tad viņš apskaitās un
negribēja ieiet. Bet viņa tēvs gāja ārā un to lūdza iekšā. **29**
Bet viņš atbildēja un sacīja uz tēvu: redzi, tik daudz gadus
es tev kalpoju un nekad vēl neesmu pārkāpis tavu bausli,
un tomēr man tu vēl nekad ne kazlēnu neesi devis, ka es
būtu līksmojies ar saviem draugiem. **30** Bet kad nu šis
tavs dēls ir atnācis, kas tavu mantu aprijis ar maukām,
tad tu viņam esi nokāvis barotu teļu. **31** Un viņš sacīja uz
to: dēls, tu pie manis esi vienmēr un viss, kas mans, tas ir
arī tavs. **32** Bet tev bija būt līksmam un priecīgam, jo šis
tavs brālis bija nomiris un ir atkal tapis dzīvs, viņš bija
pazudis un ir atrasts."

16 Un Viņš sacīja arī uz Saviem mācekļiem: "Kādam
bagātam vīram bija nama turētājs, un tas viņa priekšā
tapa apsūdzēts, ka viņa mantu esot izšķērdējis. **2** Un to
aicinājis, viņš uz to sacīja: kā es to dzirdu par tevi? Atbildi
par savu nama turēšanu; jo tu joprojām nevari būt nama
valdītājs. **3** Bet tas nama turētājs runāja pats pie sevis: ko
nu darīšu? Mans kungs man atņem nama valdīšanu. Rakt
nespēju, diedelēt kaunos. **4** Es zinu, ko darīšu, kad no
amata topu nocelts, lai tie mani uzņem savos namos. **5**
Un saaicinājis visus sava kunga parādniekus, viņš sacīja

uz to pirmo: cik tu manam kungam esi parādā? **6** Un
tas sacīja: simts mucu eļļas. Un viņš uz to sacīja: ņem
savu grāmatu, sēdies un raksti tūdaļ piecdesmit. **7** Tad
viņš uz to otru sacīja: bet tu, cik tu esi parādā? Un tas
sacīja: simts mēru kviešu. Un viņš uz to sacīja: ņem savu
grāmatu un raksti astoņdesmit. **8** Un Tas Kungs uzteica
to netaisno nama turētāju, ka tas gudri bija darījis; jo
šīs pasaules bērni ir gudrāki savā kārtā nekā tie gaismas
bērni. **(aiōn g165)** **9** Un Es jums saku: dariet sev draugus
no tās netaisnās mantas, ka tie, kad jums nu pietrūkst,
jūs uzņem tais mūžīgos dzīvokļos. **(aiōnios g166)** **10** Kas
vismazākā lietā ir uzticīgs, tas arīdzan lielākā ir uzticīgs;
bet kas vismazākā ir netaisns, tas arī lielākā ir netaisns.
11 Ja tad jūs pie netaisnās mantas neesat uzticīgi, kas
jums uzticēs patieso? **12** Un kad jūs iekš svešas lietas
neesat uzticīgi, kas jums dos jūsu pašu? **13** Neviens kalps
nevar kalpot diviem kungiem; jo tas vienu ienīdēs un otru
mīlēs, jeb vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat
kalpot Dievam un mantai." **14** Bet šo visu arī tie farizeji
dzirdēja, kas mantu mīlēja, un tie Viņu apsmēja. **15** Un
Viņš uz tiem sacīja: "Jūs esat tie, kas paši taisnojās cilvēku
priekšā, bet Dievs pazīst jūsu sirdis; jo kas cilvēku starpā
ir augsts, tas ir negantība Dieva priekšā. **16** Bauslība un
pravieši ir līdz Jānim; no tā laika Dieva valstības evaņģēlijs
top sludināts, un ikkatrs ar varu laužās tur iekšā. **17**
Vieglāki ir, ka debess un zeme zūd, nekā no bauslības
viena rakstu zīmīte zustu. **18** Ikviens, kas no savas sievas
šķirās un precē citu, tas pārkāpj laulību, un ikviens, kas
vienu no vīra atšķirtu precē, tas pārkāpj laulību. **19** Kāds

bagāts vīrs bija, tas ģērbās ar purpuru un dārgu audekli,
un dzīvoja ikdienas kārumā un līksmībā. **20** Bet arī kāds
nabags bija, vārdā Lāzarus, tas gulēja priekš viņa durvīm,
pilns ar vātīm, **21** Un gribēja paēst no tām druskām, kas
krita no tā bagātā galda. Bet tikai suņi nāca un laizīja
viņa vātis. **22** Bet gadījās, ka tas nabags nomira un no
eņģeļiem tapa aiznests Ābrahāma klēpī, un tas bagātais
arīdzan nomira un tapa aprakts. **23** Kad tas nu bija ellē un
mokās, tad tas pacēla savas acis un redzēja Ābrahāmu no
tālienes un Lāzaru viņa klēpī, **(Hadēs g86)** **24** Un sauca un
sacīja: tēvs Ābrahām, apžēlojies par mani un sūti Lāzaru,
lai tas savu pirksta galu iemērc ūdenī un dzisina manu
mēli, jo es ciešu lielas mokas šinīs uguns liesmās. **25** Bet
Ābrahāms atbildēja: piemini, dēls, ka tu savu labumu esi
dabūjis savā dzīvības laikā, un Lāzarus turpretī ļaunumu,
bet tagad šis top iepriecināts, bet tu topi mocīts. **26** Un
turklāt starp jums un mums ir liela starpa, ka tie, kas
no šejienes gribētu noiet pie jums, nevar; nedz arī no
turienes pārnākt pie mums. **27** Un viņš sacīja: tad es tevi
lūdzu, tēvs, sūti viņu uz mana tēva namu. **28** Jo man
vēl pieci brāļi; lai viņš tos pamāca, ka tie arīdzan nenāk
šinī moku vietā. **29** Ābrāms uz to sacīja: tiem ir Mozus
un pravieši, lai tie tos klausa. **30** Bet tas sacīja: Nē, tēvs
Ābrahām, bet kad viens no mirušiem pie tiem ietu, tad
tie atgrieztos no grēkiem. **31** Tad viņš uz to sacīja: kad tie
neklausa Mozu un praviešus, tad tie arī neticēs, kaut ir
kāds no miroņiem augšāmceltos."

17 Un Viņš uz tiem mācekļiem sacīja: "Bez tā tas nebūs,
ka apgrēcības nenāk, bet vai tam, caur ko tās nāk. **2** Tam

būtu labāki, ka tam dzirnu akmeni piekārtu pie kakla,
un to iemestu jūrā, nekā tas vienu no šiem mazajiem
apgrēcinātu. **3** Sargājaties paši! Bet ja tavs brālis grēko
pret tevi, tad pamāci to; un ja tas atgriežas, tad piedod
tam. **4** Un ja tas ikdienas septiņ reiz grēko pret tevi un
ikdienas septiņ reiz griezīsies pie tevis sacīdams: tas man
ir žēl; tad tev būs viņam piedot." **5** Un tie apustuļi uz To
Kungu sacīja: "Vairo mums ticību." **6** Bet Tas Kungs sacīja:
"Ja jums ticība būtu kā sinepju graudiņš, tad jūs varētu
sacīt uz šo vīģes koku: izraujies ar saknēm un dēsties
jūrā; un tas jums paklausītu. **7** Un ja kādam jūsu starpā ir
kalps, kas viņam ar un gana, vai viņš tam, kad tas no
lauka nāk, sacīs: nāc tūdaļ un apsēdies? **8** Vai viņš tam
nesacīs tā: sataisi man, ko es šo vakaru ēdīšu, apjozies un
kalpo man, kamēr es ēdu un dzeru, un pēc tam arī tu
ēdīsi un dzersi? **9** Vai viņš tam kalpam pateiksies, ka tas
ir darījis, kas tam bija pavēlēts? Nedomāju. **10** Tā arī jūs,
kad jūs visu esat darījuši, kas jums pavēlēts, tad sakāt:
mēs esam nelietīgi kalpi, jo kas mums pienācās darīt, to
esam darījuši." **11** Un notikās, ka iedams uz Jeruzālemi
Viņš staigāja vidū caur Samariju un Galileju. **12** Un kad
Viņš kādā pilsētiņā nāca, tad Viņam desmit spitālīgi vīri
sastapās, tie stāvēja no tālienes, **13** Paceldami savu balsi,
un sacīja: "Jēzu, mīļais Kungs, apžēlojies par mums!" **14**
Un tos redzējis, Viņš uz tiem sacīja: "Ejat un rādieties
tiem priesteriem." Un notikās, ka tie aizejot tapa šķīsti.
15 Bet viens no tiem, redzēdams, ka viņš tapis šķīsts,
griezās atpakaļ un teica Dievu ar skaņu balsi, **16** Un krita
uz savu vaigu pie Viņa kājām un Viņam pateicās; un tas

bija viens Samarietis. **17** Un Jēzus atbildēja un sacīja: “Vai
desmit nav tapuši šķīsti? Bet kur tad tie deviņi? **18** Vai
tad cits neviens nav atradies, kas atpakaļ būtu griezies un
Dievam godu devis, kā vien šis svešinieks?” **19** Un Viņš uz
to sacīja: “Celies un ej, tava ticība tev ir palīdzējusi.” **20**
Un vaicāts no tiem farizejiem, kad Dieva valstība nāks,
Viņš tiem atbildēja un sacīja: “Dieva valstība nenāk ārīgi
nomanama. **21** Un arī nesacīs: redzi, še, vai: redzi, tur; jo
redzi, Dieva valstība ir iekš jums.” **22** Un Viņš sacīja uz
tiem mācekļiem: “Nāks dienas, kad jūs vēlēsities vienu no
Tā Cilvēka Dēla dienām redzēt, un neredzēsiet. **23** Un tie
uz jums sacīs: redzi, še! Vai redzi, tur! Bet nenoejat, nedz
dzenaties tam pakaļ. **24** Jo itin kā zibens, kas zibinādams
spīd no viena debess gala līdz otram debess galam, tā
arīdzan būs Tas Cilvēka Dēls Savā dienā. **25** Bet papriekš
Viņam būs daudz ciest un tapt atmestam no šīs cilts. **26**
Un itin kā bija Noas dienās, tā arīdzan būs Tā Cilvēka
Dēla dienās. **27** Tie ēda, dzēra, precēja un tapa precēti
līdz tai dienai, kur Noā šķirstā iegāja, un grēku plūdi nāca
un visus noslīcināja. **28** Un tā kā notikās Lata dienās:
tie ēda, dzēra, pirka, pārdeva, dēstīja, uztaisīja ēkas; **29**
Bet tai dienā, kad Lats izgāja no Sodomas, tad uguns un
sērs lija no debess un visus nomaitāja. **30** It tāpat būs tai
dienā, kur Tas Cilvēka Dēls parādīsies. **31** Tanī dienā, kas
būs uz jumta un viņa rīki namā, tas lai nekāpj zemē, tos
paņemt; un tāpat, kas ir uz lauka, lai negriežās atpakaļ.
32 Pieminiet Lata sievu. **33** Ja kas meklēs savu dzīvību
paturēt, tas to zaudēs, un ja kas to zaudēs, tas to paturēs
dzīvu. **34** Es jums saku: tanī naktī divi būs vienā gultā,

viens taps pieņemts un otrs atstāts. 35 Divas kopā mals, -
viena taps pieņemta un otra atstāta. 36 Divi būs laukā,
viens taps pieņemts un otrs atstāts." 37 Un tie atbildēja
un uz Viņu sacīja: "Kurā vietā, Kungs?" Bet Viņš uz tiem
sacīja: "Kur ir maita, tur sakrāsies ērgļi."

18 Un Viņš tiem arī vienu līdzību sacīja, ka pienākas
allažiņ Dievu lūgt un nepiekust, 2 Un sacīja: "Bija soģis
kādā pilsētā, tas no Dieva nebijās un no neviena cilvēka
nekaunējās. 3 Un viena atraitne bija tanī pilsētā; un
tā nāca pie viņa sacīdama: izdod man tiesu pret manu
pretinieku. 4 Un viņš ilgu laiku negribēja. Bet pēc
viņš sacīja pie sevis: jebšu es Dievu nebīstos un no
neviena cilvēka nekaunos; 5 Tomēr, kad šī atraitne man
gauži spiežas virsū, tad es tai gribu tiesu izdot, ka tā
bezgala nākdama mani nenomāc." 6 Un Tas Kungs sacīja:
"Klausāties, ko tas netaisnais soģis saka. 7 Vai tad Dievs
neizdos tiesu Saviem izredzētiem, kas dienām naktīm
uz Viņu brēc, lai gan Viņš tiem liek gaidīt? 8 Es jums
saku: Viņš tiem tiesu izdos īsā laikā. Bet, kad Tas Cilvēka
Dēls atnāks, vai Tas gan ticību atradīs virs zemes?" 9
Bet Viņš arī sacīja uz kādiem, kas uz sev pašiem paļāvās,
ka esot taisni, un citus nicināja, šo līdzību: 10 "Divi
cilvēki gāja Dieva namā Dievu lūgt, viens farizejs, otrs
muitnieks. 11 Tas farizejs nostājies lūdza, pats pie sevis
šos vārdus sacīdams: es tev pateicos Dievs, ka es neesmu
kā citi cilvēki, laupītāji, netaisni, laulības pārkāpēji, vai
arī kā šis muitnieks. 12 Es gavēju divreiz nedēļā un
dodu desmito tiesu no visa sava padoma. 13 Bet tas
muitnieks no tālienes stāvēdams negribēja nedz savas

acis pacelt uz debesīm, bet sita pie savām krūtīm un
sacīja: Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs! **14** Es jums saku:
šis nogāja savā namā taisnots pār to otru; jo kas pats
paaugstinājās, tas taps pazemots, un kas pats pazemojās,
tas taps paaugstināts." **15** Un tie arī bērniņus atnesa pie
Viņa, ka Viņš tos aizskartu, bet to redzēdami tie mācekļi
tos aprāja. **16** Bet Jēzus tos pieaicināja un sacīja: "Laidiet
tos bērniņus pie Manis un neliedziet tiem; jo tādiem
Dieva valstība pieder. **17** Patiesi, Es jums saku: ja kas Dieva
valstību nedabū kā bērniņš, tas nenāks tur iekšā." **18** Un
viens virsnieks Tam jautāja un sacīja: "Labais Mācītāj,
ko man būs darīt, lai es iemantoju mūžīgu dzīvošanu?"
(aiōnios g166) **19** Un Jēzus uz to sacīja: "Ko tu Mani sauci
par labu? neviens nav labs kā vien Tas Vienīgais Dievs.
20 Tu tos baušļus zini: tev nebūs laulību pārkāpt; tev
nebūs nokaut; tev nebūs zagt; tev nebūs nepatiesu liecību
dot; godā savu tēvu un savu māti." **21** Bet tas sacīja:
"Visu to esmu turējis no pašas jaunības." **22** Bet Jēzus
to dzirdēdams uz to sacīja: "Vienas lietas tev vēl trūkst;
pārdod visu, kas tev ir un izdali nabagiem; tad tev manta
būs debesīs, un nāc un staigā Man pakaļ." **23** Bet, šos
vārdus dzirdot, tas ļoti noskuma, jo viņš bija ļoti bagāts.
24 Un Jēzus redzēdams, ka tas bija noskumis, sacīja:
"Cik grūti bagātie ieies Dieva valstībā? **25** Jo vieglāki ir,
kamielim iet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva
valstībā!" **26** Tad tie, kas to dzirdēja, sacīja: "Kas tad var
kļūt Dieva valstībā?" **27** Bet Viņš sacīja: "Kas cilvēkiem
neiespējams, tas Dievam iespējams." **28** Un Pēteris sacīja:
"Redzi, mēs visu esam atstājuši un Tev pakaļ gājuši." **29**

Un Viņš uz tiem sacīja: "Patiesi, Es jums saku: neviens
nav, kas atstājis mājas vai vecākus vai brāļus vai sievu
vai bērnus Dieva valstības dēļ, **30** Kas to daudzkārtīgi
neatdabūs šinī laikā, un nākošā laikā mūžīgu dzīvošanu."
(aiōn g165, aiōnios g166) **31** Un tos divpadsmit pie Sevis ņēmis,
Viņš uz tiem sacīja: "Redzi, mēs noejam uz Jeruzālemi, un
viss taps piepildīts, ko pravieši rakstījuši par To Cilvēka
Dēlu. **32** Jo Viņš taps nodots pagāniem un taps apmēdīts
un lamāts un apspļaudīts; **33** Un tie To šaustīs un nokaus,
un trešā dienā Viņš atkal augšām celsies." **34** Bet viņi
nesaprata no tā nenieka, un šī valoda viņiem bija apslēpta,
un nesaprata to, kas bija sacīts. **35** Bet gadījās, Viņam
tuvu klāt nākot pie Jērikus, viens akls sēdēja ceļmalā un
nabagoja. **36** Bet kad tas tos ļaudis dzirdēja garām ejam,
tad tas jautāja, kas tur esot. **37** Un viņi tam atbildēja:
"Jēzus no Nacaretes iet garām." **38** Tad tas brēca un
sacīja: "Jēzu, Dāvida dēls, apžēlojies par mani!" **39** Bet tie,
kas priekšā gāja, to apsauca, lai būtu klusu. Bet viņš vēl
vairāk brēca: "Tu Dāvida dēls, apžēlojies par mani!" **40**
Bet Jēzus apstājās un pavēlēja, to atvest pie Sevis; bet
kad tie to pie Viņa bija atveduši, tad Viņš to jautāja, **41**
Sacīdams: "Ko tu gribi, lai Es tev daru?" Viņš atbildēja:
"Kungs, ka varu redzēt." **42** Un Jēzus uz to sacīja: "Esi
redzīgs, tava ticība tev palīdzējusi." **43** Un tūdaļ viņš tapa
redzīgs un Tam staigāja pakaļ, Dievu teikdams. Un visi
ļaudis, kas to redzēja, slavēja Dievu.

19 Un Jēzus nonācis gāja caur Jēriku. **2** Un redzi, tur
bija viens cilvēks vārdā Zakhejs, un tas bija muitnieku
virsnieks, bagāts vīrs. **3** Tas labprāt gribēja Jēzu redzēt,

kāds Viņš esot, un nevarēja to ļaužu dēļ, mazs būdams
no auguma. **4** Un tas tecēja papriekš un kāpa uz meža
vīģes koku, ka Viņu redzētu; jo šepat Viņam bija jāiet
garām. **5** Un tai vietā nonācis Jēzus skatījās uz augšu un
to ieraudzījis, Viņš uz to sacīja: "Zakhej, kāp steigšus
zemē, jo Man šodien pie tevis mājas vieta jaņem." **6** Un
viņš steigšus nokāpa un Jēzu uzņēma ar prieku. **7** Un to
redzēdami, visi kurnēja un sacīja: "Viņš iegājis, mājot pie
grēcinieka." **8** Bet Zakhejs piegājis sacīja uz To Kungu:
"Redzi, Kungs, pusi no savas mantas es došu nabagiem;
un ja es kam ko novīlis, to es četrkārtīgi atdošu." **9** Bet
Jēzus uz to sacīja: "Šodien šim namam žēlastība notikusi;
jo šis arīdzan ir Ābrahāma dēls. **10** Jo Tas Cilvēka Dēls ir
nācis, meklēt un svētu darīt to, kas pazudis." **11** Un kad
tie to klausījās, tad Viņš sacīja vēl vienu līdzību, tāpēc ka
Viņš tuvu bija pie Jeruzālemes, un tiem šķita, ka Dieva
valstība drīz parādīšoties. **12** Tāpēc Viņš sacīja: "Viens
cilvēks no augstas cilts gāja uz tālu zemi, valstību uzņemt
un atkal pārnākt. **13** Un aicinājis savus desmit kalpus,
viņš tiem deva desmit podus un uz tiem sacīja: pelnaties
ar tiem, līdz kamēr es pārnāku. **14** Un viņa pilsētas ļaudis
to ienīdēja un tam vēstnešus sūtīja pakaļ, sacīdami: mēs
negribam, ka šis pār mums valda. **15** Un notikās viņam
atpakaļ nākot, kad viņš valstību bija uzņēmis, - tad viņš
lika aicināt savā priekšā tos kalpus, kam viņš to naudu
bija devis, ka zinātu, ko ikkatrs bija sapelnījis. **16** Un tas
pirmais atnāca un sacīja: kungs, tavs pods desmit podus
ir piepelnījis. **17** Un viņš uz to sacīja: labi, tu godīgais
kalps, tāpēc ka tu tai mazākā lietā esi bijis uzticīgs, esi

valdnieks pār desmit pilsētām. **18** Un tas otrais nāca un
sacīja: kungs, tavs pods piecus podus ir pelnījis. **19** Un
viņš arī uz šo sacīja: un tu būsi valdnieks pār piecām
pilsētām. **20** Un vēl cits nāca sacīdams: kungs, redzi, še
tavs pods, ko turēju noliktu sviedru autā. **21** Jo es tevi
bijos, tāpēc ka tu esi bargs cilvēks; tu ņēmi, ko neesi licis,
un pļauj, ko neesi sējis. **22** Bet viņš uz to sacīja: no tavas
mutes es tevi tiesāšu, tu blēdīgais kalps: tu esi zinājis,
mani esam bargu cilvēku un ņemam, ko neesmu licis, un
pļaujam, ko neesmu sējis; **23** Kādēļ tad tu manu sudrabu
neesi devis naudas mijējiem? Tad es pārnācis to būtu
atprasījis ar augļiem. **24** Un viņš sacīja uz tiem, kas klāt
stāvēja: ņemiet viņam to podu nost un dodiet tam, kam
ir desmit podi. **25** Un tie uz viņu sacīja: kungs, tam jau ir
desmit podi. **26** Es jums saku: ikvienam, kam ir, tam taps
dots: un no tā, kam nav, taps arī atņemts, kas tam ir. **27**
Tomēr šos manus ienaidniekus, kas negribēja, ka es pār
tiem valdu, atvediet šurp un nokaujiet tos manā priekšā."
28 Un to sacījis, Viņš aizgāja projām uz Jeruzālemi. **29** Un
notikās, kad Viņš tuvu nāca pie Betfagas un Betanijas, pie
tā kalna, kas top saukts Eļļas kalns, tad Viņš sūtīja divus
no Saviem mācekļiem **30** Un sacīja: "Ejat uz to miestu, kas
jūsu priekšā, un tur nākuši jūs atradīsiet kumeļu piesietu,
uz kā vēl neviens nav sēdējis, to atraisiet un atvediet. **31**
Un ja kas jums vaicās, kādēļ jūs to atraisiet, tad sakāt
viņam: Tam Kungam tā vajag." **32** Un tie izsūtītie nogāja
un atrada, kā Viņš tiem bija sacījis. **33** Un kad tie to
kumeļu atraisīja, tad tie, kam tas piederēja, uz tiem sacīja:
"Kam jūs to kumeļu atraisiet?" **34** Bet tie sacīja: "Tam

Kungam to vajag." **35** Un tie to atveda pie Jēzus un, savas
drēbes tam kumeļam uzlikuši, tie sēdināja Jēzu virsū. **36**
Un Viņam jājot tie savas drēbes paklāja uz ceļu. **37** Un
kad Viņš jau tuvu bija nācis, kur sāk kāpt zemē no Eļļas
kalna, tad viss mācekļu pulks iesāka Dievu priecīgi teikt
ar skaņu balsi par visiem tiem brīnumiem, ko tie bija
redzējuši, **38** Sacīdami: "Slavēts ir Tas Ķēniņš, kas nāk Tā
Kunga Vārdā, miers debesīs un gods augstībā." **39** Un
kādi farizeji no tā pulka sacīja uz Viņu: "Mācītāj, apsauc
Savus mācekļus." **40** Un Viņš atbildēja un uz tiem sacīja:
"Es jums saku, ja šie cietīs klusu, tad akmeņi brēks." **41**
Un kad Viņš tuvu klāt nāca, tad Viņš uzlūkoja to pilsētu
un raudāja par to **42** Sacīdams: "Kaut jel tu arī zinātu un
šinī pašā un savā laikā, ko pie tava miera vajag! Bet nu
tas ir apslēpts priekš tavām acīm. **43** Jo tas laiks nāks
pār tevi, ka tavi ienaidnieki apkārt ap tevi apmetīs ratu
lēģeri, tevi apsēdēs un visās malās spaidīs, **44** Un tevi
gluži izpostīs līdz ar taviem bērniem tavā vidū un akmeni
uz akmens neatstās, tāpēc ka tu savas piemeklēšanas
laiku neesi atzinusi." **45** Un Viņš gāja Dieva namā un
sāka izdzīt, kas tur iekšā pirka un pārdeva, **46** Uz tiem
sacīdams: tā ir rakstīts: "Mans nams ir lūgšanas nams,
bet jūs to esat darījuši par slepkavu bedri." **47** Un Viņš
mācīja ikdienas Dieva namā. Bet tie augstie priesteri un
rakstu mācītāji ar tiem ļaužu virsniekiem meklēja Viņu
nokaut, **48** Un neatrada, kā to darīt, jo visi ļaudis Viņam
piekrita un To klausīja.

20 Un notikās tanīs dienās, kad Viņš Dieva namā tos
ļaudis mācīja un evaņģēliju sludināja, tad tie augstie

priesteri un rakstu mācītāji ar tiem vecajiem piestājās
2 Un runāja uz Viņu sacīdami: "Saki mums, kādā varā
Tu to dari, un kas tas ir, kas Tev šo varu devis? **3** Un
Viņš atbildēja un uz tiem sacīja: "Es arī jums vienu vārdu
vaicāšu, sakāt Man arīdzan: **4** Jāņa kristība, vai tā bija
no debesīm, vai no cilvēkiem?" **5** Bet tie apdomājās
savā starpā sacīdami: "Ja mēs sakām, no debesīm, tad
Viņš sacīs: kādēļ tad jūs viņam neesat ticējuši? **6** Un ja
mēs sakām: no cilvēkiem, tad visi ļaudis mūs akmeņiem
nomētās, jo tie tic, ka Jānis esot pravietis." **7** Un tie
atbildēja, ka nezinot, no kurienes. **8** Un Jēzus uz tiem
sacīja: "Tad Es arīdzan jums nesaku, kādā varā Es šās
lietas daru." **9** Bet Viņš iesāka šo līdzību sacīt uz tiem
ļaudīm: "Viens cilvēks dēstīja vīna kalnu un to izdeva
dārzniekiem un nebija labu laiku mājās. **10** Un kad bija
laiks, tad viņš sūtīja kalpu pie tiem dārzniekiem, ka tie
viņam dotu no vīna kalna augļiem, bet tie dārznieki to
sita un to aizsūtīja tukšā. **11** Un viņš vēl otru kalpu sūtīja;
un tie arī šo sita un apsmēja un aizsūtīja tukšā. **12** Un viņš
vēl trešo sūtīja; bet tie arī šo sakāva un izmeta ārā. **13** Un
tā vīna kalna kungs sacīja: ko es darīšu? Es sūtīšu savu
mīļo dēlu, varbūt tie šo redzēdami bīsies. **14** Bet viņu
redzēdami, tie dārznieki sarunājās savā starpā un sacīja:
šis tas mantinieks; nāciet, nokausim to, ka tā mantība
mums tiek. **15** Un tie viņu izmeta ārā no tā vīna kalna un
nokāva. Ko tad nu tā vīna kalna kungs tiem darīs? **16** Viņš
nāks un nomaitās šos dārzniekus un to vīna kalnu dos
citiem." Tie to dzirdējuši sacīja: "Lai tas nenotiek." **17** Bet
Viņš tos uzlūkoja un sacīja: "Kas tad tas, kas ir rakstīts:

tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši, tas ir tapis
par stūra akmeni? **18** Ikkatrs, kas uz šo akmeni kritīs,
sadauzīsies; bet uz ko tas kritīs, to tas satrieks." **19** Un tie
augstie priesteri un rakstu mācītāji meklēja rokas pielikt
pie Viņa tanī pašā stundā un bijās no tiem ļaudīm; jo
tie noprata, ka Tas šo līdzību par viņiem bija sacījis. **20**
Un tie uz Viņu glūnēja un izsūtīja, kurus bija izmācījuši,
lai izliktos taisni, ka Viņu varētu savaldzināt kādā vārdā
un nodot valdībai un zemes soģa varai. **21** Un tie Viņam
vaicāja sacīdami: "Mācītāj, mēs zinām, ka Tu pareizi runā
un māci un neuzlūko cilvēka vaigu, bet māci Dieva ceļu
pēc patiesības. **22** Vai ir brīv, ķeizaram meslus dot, vai
ne?" **23** Bet Tas viņu viltību nomanīja un uz tiem sacīja:
"Kam jūs Mani kārdinājāt? **24** Rādiet Man šurp to nomas
naudu; kā ir šī zīme un tas virsraksts?" Un tie atbildēdami
sacīja: "Ķeizara." **25** Un Viņš uz tiem sacīja: "Tad dodiet
ķeizaram, kas ķeizaram pieder, un Dievam, kas Dievam
pieder." **26** Un tie Viņu nevienā vārdā nevarēja ķert ļaužu
priekšā, un brīnījās par Viņa atbildi un palika klusu. **27**
Bet tad kādi no tiem saducejiem (kas pretī runādami
saka, augšāmcelšanos neesam) nāca un Viņu vaicāja **28**
Sacīdami: "Mācītāj, Mozus mums ir rakstījis, kad kādam
brālis mirst, kam sieva ir, un tas bez bērniem miris, ka
viņa brālim to sievu būs apņemt un savam brālim celt
dzimumu. **29** Tad nu septiņi brāļi bija, un tas pirmais
sievu apņēmis nomira bez bērniem. **30** Un tas otrais
apņēma to sievu; šis arīdzan nomira bez bērniem. **31** Un
tas trešais viņu apņēma. Un tāpat arī visi septiņi; un
tiem nepalika bērnu pakaļ un tie nomira. **32** Pēdīgi pēc

visiem arī tā sieva nomira. 33 Kuram no šiem tā sieva
būs augšāmcelšanās laikā? Jo visiem septiņiem tā bijusi
par sievu." 34 Un Jēzus atbildēdams uz tiem sacīja: "Šīs
pasaules bērni precē un top precēti. (aiōn g165) 35 Bet
tie, kas būs cienīgi tikt pie mūžīgas dzīvošanas un pie
tās augšāmcelšanās no miroņiem, tie nedz precē, nedz
top precēti. (aiōn g165) 36 Jo tie vairs nevar mirt, un ir
eņģeļiem līdzīgi un Dieva bērni, būdami augšāmcelšanās
bērni. 37 Bet, ka miroņi top uzmodināti, to arī Mozus ir
parādījis pie tā ērkšķu krūma, kad viņš To Kungu sauc
par Ābrahāma Dievu un Īzaka Dievu un Jēkaba Dievu.
38 Bet Dievs nav mirušu, bet dzīvu Dievs, jo visi Viņam
dzīvo." 39 Bet kādi no tiem rakstu mācītājiem atbildēja
un sacīja: "Mācītāj, Tu pareizi esi sacījis." 40 Un viņi vairs
neuzdrīkstējās Viņam nekā vaicāt. 41 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Kā tad saka, Kristu esam Dāvida dēlu? 42 Un tas
pats Dāvids saka dziesmu grāmatā: Tas Kungs sacīja uz
manu Kungu: sēdies pa Manu labo roku, 43 Tiekams es
Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām kājām. 44
Tad nu Dāvids Viņu sauc par Kungu, - kā tad Tas ir viņa
dēls?" 45 Un visiem ļaudīm dzirdot Viņš sacīja uz Saviem
mācekļiem: 46 "Sargājaties no tiem rakstu mācītājiem,
kam tīk staigāt garos svārkos un mīl sveicinātiem tapt
tirgos un sēdēt jo augstos krēslos baznīcās un jo augstās
vietās viesībās, 47 Kas atraitņu namus aprij un taisnojās
ar savām garām lūgšanām; tie dabūs jo grūtu sodību."

21 Un Savas acis pacēlis, Viņš redzēja bagātos savas
dāvanas metam Dieva šķirstā. 2 Un Viņš arī redzēja, ka
viena nabaga atraitne divas artavas iemeta tur iekšā, 3 Un

sacīja: “Es jums tiešām saku, ka šī nabaga atraitne vairāk
ir iemetusi, nekā visi. **4** Jo šie visi no savas bagātības
ir iemetuši pie tām Dieva dāvanām, bet šī no savas
nabadzības ir iemetusi visu savu padomu, cik viņai bija.” **5**
Un kādiem par Dieva namu runājot, ka tas esot izgreznots
ar dārgiem akmeņiem un jaukām uzkārtām dāvanām,
Viņš sacīja: **6** “Laiks nāks, kad no tā, ko jūs redzat, ne
akmens uz akmens netaps pamests, ko nenolauzīs.” **7** Un
tie Viņam vaicāja sacīdami: “Mācītāj, kad tad tas būs? Un
kāda tā zīme, kad šīs lietas notiks?” **8** Bet Viņš sacīja:
“Pielūkojiet, ka jūs netopat pievilti. Jo daudzi nāks Manā
Vārdā sacīdami: es tas esmu, un tas laiks ir tuvu klāt
nācis. Tad nu neejat viņiem pakaļ, **9** Bet kad jūs dzirdēsiet
karus un dumpjus, tad neiztrūcinājaties, jo šim visam būs
papriekš notikt, bet tūdaļ vēl nav tas gals.” **10** Tad Viņš
uz tiem sacīja: “Tauta celsies pret tautu un valsts pret
valsti. **11** Un lielas zemes trīcēšanas būs dažās vietās un
bada laiki un mēri arī bailīgas lietas un lielas zīmes no
debesīm notiks. **12** Bet pirms viss tas notiks, tie savas
rokas jums pieliks un jūs vajās un nodos baznīcās un
cietumos, un jūs vedīs priekš ķēniņiem un valdniekiem
Mana Vārda dēļ. **13** Bet tas notiks jums par liecību. **14** Tad
nu apņematies savās sirdīs, nerūpēties iepriekš, kā jūs
aizbildināsities. **15** Jo Es jums došu muti un gudrību, kam
nevarēs pretī runāt nedz pretī stāvēt neviens no tiem, kas
pret jums ceļas. **16** Bet jūs tapsiet nodoti arī no vecākiem
un brāļiem un radiem un draugiem. Un tie citus no jums
nonāvēs. **17** Un jūs būsiet ienīdēti no visiem Mana Vārda
dēļ **18** Un tomēr ne matam no jūsu galvas nebūs zust. **19**

Caur savu pacietību izglābsiet savas dvēseles. **20** Bet kad
jūs redzēsiet Jeruzālemi visapkārt apstātu no karaspēka,
tad zināt, ka viņas izpostīšana ir tuvu klāt. **21** Tad lai bēg
kalnos, kas ir Jūdu zemē, un lai steidzās projām, kas ir
viņas vidū; un tie, kas uz laukiem, lai neiet tur iekšā. **22**
Jo šīs ir tās atriebšanas dienas, lai viss top piepildīts, kas
ir rakstīts. **23** Bet, ak vai, tām grūtām un zīdītājām tanīs
dienās, jo tur būs lielas bēdas virs zemes un dusmas par šo
tautu. **24** Un tie kritīs caur zobena asmeni un gūstīti taps
novesti pie visām tautām, un Jeruzāleme taps samīdīta
no pagāniem, tiekams pagānu laiki būs piepildīti. **25** Un
zīmes notiks pie saules, pie mēneša un pie zvaigznēm, un
virs zemes tiem ļaudīm būs bail, un tie būs pārbijušies,
un jūra un ūdens viļņi kauks. **26** Un cilvēki nīcin iznīks
no bailības, gaidīdami tās lietas, kas nāks virs zemes,
jo debess stiprumi kustināsies. **27** Un tad tie redzēs To
Cilvēka Dēlu padebesī nākam ar lielu spēku un godu.
28 Bet kad tas iesāks notikt, tad savas galvas paceldami
skatāties uz augšu, tāpēc ka jūsu pestīšana jo tuvu nāk."
29 Un Viņš tiem sacīja vienu līdzību: "Uzlūkojiet vīģes
koku un visus kokus! **30** Tūdaļ kad tie izplaukst, tad jūs to
redzēdami paši nomaniet, ka vasara jau tuvu. **31** Tā tad
arī, redzēdami šo visu notiekam, ziniet, ka Dieva valstība
tuvu. **32** Patiesi, Es jums saku: šī cilts nezudīs, tiekams
viss tas būs noticis. **33** Debess un zeme zudīs, bet Mani
vārdi nezudīs. **34** Bet sargājaties, ka jūsu sirdis nekļūst
apgrūtinātas ar lieku ēšanu un ar zūdīšanos pēc uztura,
un ka šī diena piepeši jums neuzbrūk. **35** Jo viņa nāks, kā
kāds slazda valgs pār visiem, kas dzīvo pa visu zemes

virsu. 36 Tāpēc esiet modrīgi allažiņ un lūdziet, lai varat
šim visam izbēgt, kas notiks, un pastāvēt Tā Cilvēka Dēla
priekšā." 37 Un Viņš pa tām dienām bija Dieva namā
mācīdams; un pa tām naktīm Viņš izgāja un palika tai
kalnā, kas top saukts Eļļas kalns. 38 Un visi ļaudis nāca
agri no rīta pie Viņa Dieva namā, Viņu klausīties.

22 Un tās neraudzētās maizes svētki, ko sauc Lieldienu,
bija tuvu. 2 Un tie augstie priesteri un rakstu mācītāji
meklēja, kā Viņu nokaut; jo tie bijās no tiem ļaudīm. 3
Bet sātans iegāja iekš Jūdasa, kas tapa saukts Iskariots un
bija viens no tiem divpadsmit. 4 Un tas nogāja un runāja
ar tiem augstiem priesteriem un kara virsniekiem, kā
tas Viņu tiem nodotu. 5 Un tie tapa līksmi un norunāja,
viņam naudu dot. 6 Un tas apsolīja un meklēja izdevīgu
laiku, Viņu tiem nodot bez dumpja. 7 Bet tās neraudzētās
maizes diena nāca, kur Lieldienas jērs bija jākauj. 8 Un
Viņš Pēteri un Jāni sūtīja sacīdams: "Ejat un sataisāt
mums Lieldienas jēru, ka ēdam." 9 Bet tie uz Viņu sacīja:
"Kur Tu gribi, lai mēs to sataisām?" 10 Un Viņš uz tiem
sacīja: "Lūk, pilsētā ieejot jūs viens cilvēks sastaps, ūdens
krūzi nesdams; ejat tam pakaļ tanī namā, kur tas ieiet,
11 Un sakāt uz to nama kungu: Mācītājs tev saka: kur ir
tā vieta, kur lai Es ar Saviem mācekļiem ēdu Lieldienas
jēru? 12 Un viņš jums rādīs vienu lielu, ar deķiem izklātu
istabu, turpat to sataisiet." 13 Tie nogājuši atrada, kā Viņš
tiem bija sacījis, un Lieldienas jēru sataisīja. 14 Un kad tā
stunda nāca, tad Viņš apsēdās un tie divpadsmit apustuļi
līdz ar Viņu. 15 Un Viņš uz tiem sacīja: "Es sirsnīgi esmu
vēlējies šo Lieldienas jēru ar jums ēst, pirms Es ciešu. 16

Jo Es jums saku, ka Es vairs no tā neēdīšu, tiekams tas
taps piepildīts Dieva valstībā." **17** Un to biķeri ņēmis, Viņš
pateicās un sacīja: "Ņemiet to un daliet to savā starpā.
18 Jo Es jums saku, Es nedzeršu no vīna koka augļiem,
tiekams Dieva valstība būs nākusi." **19** Un maizi ņēmis,
Viņš pateicās un pārlauza un tiem to deva sacīdams: "Tā
ir Mana miesa, kas par jums top dota. To dariet, Mani
pieminēdami." **20** Tāpat arī to biķeri pēc tā vakarēdiena
sacīdams: "Šis biķeris ir tā jaunā iestādīšana iekš Manām
asinīm, kas par jums top izlietas. **21** Bet redzi, Mana
nodevēja roka ir ar Mani pie galda. **22** Un Tas Cilvēka Dēls
gan tā aiziet, kā tas ir nolikts, tomēr vai tam cilvēkam,
kas Viņu nodod." **23** Un tie iesāka apjautāties savā starpā,
kurš jel viņu starpā tas esot, kurš to grasās darīt. **24** Un
tur arī bāršanās cēlās viņu starpā, kurš no viņiem esot
tas lielākais? **25** Bet Viņš uz tiem sacīja: "Pasaules ķēniņi
valda, un tie varenie top saukti cienīgi kungi; **26** Bet jūs
tā ne. Bet tam lielākajam jūsu starpā būs būt kā tam
mazākajam, un tam augstākajam kā tam kalpotājam. **27**
Jo kurš tas lielākais, vai tas, kas sēž pie galda, vai tas,
kas kalpo? Vai ne tas, kas sēž pie galda? Bet Es esmu
jūsu starpā kā tāds, kas kalpo. **28** Bet jūs esat tie, kas
pastāvējuši pie Manis iekš Manām kārdināšanām, **29**
Un tāpēc Es jums esmu novēlējis to valstību, kā Mans
Tēvs Man to novēlējis, **30** Ka jums būs ēst un dzert pie
Mana galda Manā valstībā un sēdēt uz krēsliem, tiesāt
tās divpadsmit Israēla ciltis." **31** Un Tas Kungs sacīja:
"Sīmani, Sīmani, redzi, sātanam ir ļoti iegribējies jūs sijāt
kā kviešus. **32** Bet Es esmu lūdzis par tevi, ka tava ticība

nemitētos. Un kad tu vienreiz atgriezīsies, tad stiprini
savus brāļus." **33** Bet tas uz Viņu sacīja: "Kungs, es esmu
gatavs ar Tevi iet cietumā un nāvē." **34** Bet Viņš sacīja:
"Es tev saku, Pēteri, gailis šodien nedziedās, pirms tu trīs
reiz nebūsi liedzies, ka tu Mani pazīsti." **35** Un Viņš uz
tiem sacīja: "Kad Es jūs esmu sūtījis bez maka un kulītes
un kurpēm, vai jums kas trūcis?" Un tie sacīja: "Nekas!"
36 Tad Viņš uz tiem sacīja: "Bet tagad, kam maks ir, tas
lai to ņem, tāpat arī kulīti. Un kam nav, tas lai savas
drēbes pārdod un pērk zobenu. **37** Jo Es jums saku, ka
vēl pie Manis būs piepildītam tapt, kas ir rakstīts: Viņš
tiem netaisniem ir līdzināts. Jo kas ir rakstīts par Mani,
tas piepildās." **38** Bet tie sacīja: "Kungs, redzi, še ir divi
zobeni." Un Viņš tiem sacīja: "Ir diezgan." **39** Un izgājis
Viņš staigāja pēc sava ieraduma uz Eļļas kalnu, un Viņa
mācekļi Viņam gāja pakaļ. **40** Un tai vietā nācis Viņš uz
tiem sacīja: "Lūdziet, ka jūs neiekrītat kārdināšanā." **41**
Un Viņš novērsās no tiem akmens metiena tālumā un
ceļos nometies lūdzās, **42** Un sacīja: "Tēvs, ja Tu gribi, tad
ņem šo biķeri no Manis; tomēr ne Mans, bet Tavs prāts lai
notiek." **43** Bet Viņam viens eņģelis no debesīm parādījās
un Viņu stiprināja. **44** Un kad Viņš nāves bailēs cīnījās,
tad Viņš Dievu pielūdza jo karsti; bet Viņa sviedri kā asins
lāses pilēja uz zemi. **45** Un no tās pielūgšanas cēlies Viņš
nāca pie Saviem mācekļiem, un tos atrada aizmigušus
aiz noskumšanas, **46** Un uz tiem sacīja: "Ko jūs guļat?
Ceļaties un lūdziet Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā." **47**
Un Viņam vēl runājot, redzi, pulks ļaužu un viens no
tiem divpadsmit, Jūdas vārdā, gāja tiem priekšā un nāca

tuvu pie Jēzus, Viņu skūpstīt. **48** Bet Jēzus uz to sacīja:
"Jūdas, vai tu skūpstīdams nodod To Cilvēka Dēlu?" **49** Un
tie, kas pie Viņa bija, redzēdami, kas tur gribēja notikt,
uz Viņu sacīja: "Kungs, vai mums būs cirst ar zobenu?"
50 Un viens no tiem cirta augstā priestera kalpam, un tam
nocirta labo ausi. **51** Bet Jēzus atbildēja un sacīja: "Ļaujat
pat to." un Viņš tam to ausi aizskāra un to dziedināja. **52**
Un Jēzus sacīja uz tiem augstiem priesteriem un tiem kara
virsniekiem pie Dieva nama un tiem vecajiem, kas Viņam
bija nākuši virsū: "Jūs esat izgājuši tā kā pret slepkavu ar
zobeniem un šķēpiem. **53** Es esmu bijis ikdienas pie jums
Dieva namā, un jūs savas rokas Man neesat pielikuši;
bet šī ir jūsu stunda un tas tumsības spēks." **54** Un tie
Viņu saņēma, veda un noveda augstā priestera namā.
Bet Pēteris gāja no tālienes pakaļ. **55** Un kad tie uguni
bija sakūruši nama vidū un kopā nosēdušies, Pēteris
apsēdās viņu starpā. **56** Un viena kalpone, to redzēdama
sēžam pie uguns, uzlūkoja to un sacīja: "Šis arīdzan bija
pie Viņa." **57** Bet tas Viņu aizliedza sacīdams: "Sieva,
es Viņu nepazīstu." **58** Un par mazu brīdi vēl cits to
redzēdams sacīja: "Tu arīdzan esi no tiem." Bet Pēteris
sacīja: "Cilvēks, es neesmu." **59** Un par vienu stundu cits
to apstiprināja sacīdams: "Patiesi, šis arīdzan ir bijis pie
Viņa, jo tas arīdzan ir Galilejs." **60** Bet Pēteris sacīja:
"Cilvēks, es nezinu, ko tu runā." Un tūdaļ kad tas vēl
runāja, gailis dziedāja. **61** Un Tas Kungs atgriezās un
uzlūkoja Pēteri. Tad Pēteris pieminēja Tā Kunga vārdu,
ka Tas uz viņu bija sacījis: "Pirms nekā gailis dziedās, tu
Mani trīs reiz aizliegsi." **62** Un ārā izgājis Pēteris raudāja

gauži. 63 Bet tie vīri, kas Jēzu turēja, Viņu apmēdīja
un sita. 64 Un tie Viņu aizklāja un sita Viņam vaigā un
Viņam vaicāja sacīdami: "Uzmini, pravietis būdams, kurš
Tevi sitis?" 65 Arī daudz citus vārdus tie uz Viņu sacīja,
zaimodami. 66 Un kad gaisma ausa, tad sapulcējās tie
ļaužu vecaji un augstie priesteri un rakstu mācītāji, un
tie To veda augšā priekš savas tiesas 67 Un sacīja: "Ja Tu
esi Kristus, tad saki mums." Bet Viņš uz tiem sacīja: "Ja
Es jums saku, tad jūs neticat; 68 Bet ja Es vaicāšu, tad jūs
Man neatbildēsiet un Mani nelaidīsiet vaļā. 69 Bet no šī
laika Tas Cilvēka Dēls sēdēs pie Tā Visspēcīgā Dieva labās
rokas." 70 Tad visi sacīja: "Vai tad Tu esi Dieva Dēls?" Un
Viņš uz tiem sacīja: "Jūs to sakāt, un Es tas esmu." 71 Un
tie sacīja: "Kādas liecības mums vēl vajag? Mēs paši to
esam dzirdējuši no Viņa mutes."

23 Un viss viņu pulks cēlās un noveda Viņu pie
Pilatus, 2 Un iesāka Viņu apsūdzēt sacīdami: "Šo mēs
atrodam, ka Viņš mūsu tautu sajauc un aizliedz ķeizaram
metekli(nodokli) dot sacīdams: Viņš esot Kristus, viens
Ķēniņš." 3 Un Pilatus Viņam vaicāja sacīdams: "Vai Tu esi
Jūdu ķēniņš?" Un Viņš atbildēdams uz to sacīja: "Tu to
saki." 4 Bet Pilatus sacīja uz tiem augstiem priesteriem
un tiem ļaudīm: "Es nekādas vainas neatrodu pie šā
cilvēka." 5 Bet tie tam stāvēja virsū un sacīja: "Viņš
tos ļaudis skubina uz dumpi, mācīdams pa visu Jūdu
zemi, iesākdams no Galilejas līdz šejienei." 6 Bet kad
Pilatus Galileju dzirdēja, tad tas vaicāja, vai Viņš esot
no Galilejas? 7 Un dabūjis zināt, ka Viņš piederot apakš
Hērodus tiesas, tas Viņu nosūtīja pie Hērodus, kas tanīs

dienās arīdzan bija Jeruzālemē. **8** Bet kad Hērodus Jēzu
redzēja, tad tas tapa ļoti līksms. Jo tas jau sen labprāt
Viņu gribēja redzēt, tādēļ ka tas daudz par Viņu bija
dzirdējis un cerēja kādu zīmi no Viņa redzēt. **9** Un tas
dažādas lietas vaicāja no Viņa. Bet Viņš tam neatbildēja
nenieka. **10** Un tie augstie priesteri un rakstu mācītāji
stāvēja un Viņu apsūdzēja gauži. **11** Bet Hērodus ar savu
pils saimi Viņu nicināja un apmēdīja, un tam baltu drēbi
apvilka un to sūtīja atpakaļ pie Pilatus. **12** Tanī dienā
Pilatus un Hērodus palika par draugiem, jo papriekš tie
savā starpā bija ienaidā. **13** Un Pilatus, saaicinājis tos
augstos priesterus un virsniekus un tos ļaudis, **14** Uz
tiem sacīja: "Jūs šo cilvēku pie manis esat atveduši, ka
Viņš tos ļaudis novēršot, un redziet, es Viņu esmu jūsu
priekšā izklausinājis un pie tā cilvēka neesmu atradis it
nekādas vainas, par ko jūs Viņu apsūdzat; **15** Un Hērodus
arī ne; jo tas Viņu pie mums atpakaļ sūtījis, un redzi, Viņš
nekā nav darījis, ar ko nāvi būtu pelnījis. **16** Tāpēc es
Viņu gribu pārmācīt un atlaist." **17** Un uz svētkiem tam
vajadzēja viņiem vienu cietumnieku atlaist. **18** Bet viss
tas pulks brēca un sacīja: "Nost ar šo un atlaidi mums
Barabu!" **19** Tas kāda dumpja dēļ, kas pilsētā bija noticis,
un slepkavības dēļ bija iemests cietumā. **20** Tad Pilatus
atkal viņus uzrunāja un gribēja Jēzu atlaist. **21** Bet tie
sauca un sacīja: "Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā!" **22** Bet
viņš trešu reiz uz tiem sacīja: "Ko tad Šis ļauna darījis? Es
pie Viņa nekādas nāves vainas neatrodu; tāpēc es Viņu
gribu pārmācīt un atlaist." **23** Bet tie tam mācās virsū
ar lielu brēkšanu lūgdami, ka Viņš taptu krustā sists,

un viņu brēkšana pārspēja. **24** Tad Pilatus nosprieda,
lai viņu lūgšanas notiek. **25** Un viņš tiem atlaida to, kas
dumpja un slepkavības dēļ cietumā bija iemests, ko tie
bija izlūgušies, bet Jēzu tas nodeva viņu prātam. **26** Un
kad Viņu aizveda, tad tie saņēma vienu no Kirenes, vārdā
Sīmani, kas nāca no lauka, un uzlika tam to krustu, ka
tas to Jēzum pakaļ nestu. **27** Bet liels ļaužu un sievu
pulks Viņam gāja pakaļ, tās Viņu žēloja un apraudāja. **28**
Bet Jēzus uz tām atgriezās un sacīja: "Jūs Jeruzālemes
meitas, neraudāt par Mani, bet raudāt pašas par sevi
un par saviem bērniem. **29** Jo redziet, nāks dienas, kad
sacīs: svētīgas ir tās neauglīgās un tās miesas, kas nav
bērnus nesušas, un tās krūtis, kas nav zīdījušas. **30** Tad
tie iesāks sacīt uz tiem kalniem: krītiet uz mums! un uz
tiem pakalniem: apklājiet mūs! **31** Jo kad to dara pie zaļa
koka, kas tad vēl notiks pie sakaltuša?" **32** Bet divi citi
ļauna darītāji arīdzan tapa novesti, ka taptu nomaitāti
līdz ar Viņu. **33** Un kad tie nāca uz to vietu, ko sauc par
pieres vietu, tad tie tur sita krustā Viņu un tos ļauna
darītājus, vienu pa labo un otru pa kreiso roku. **34** Bet
Jēzus sacīja: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara."
Un tie, Viņa drēbes dalīdami, kauliņus par tām meta. **35**
Un tie ļaudis stāvēja skatīdamies. Bet tie virsnieki savā
starpā Viņu apsmēja sacīdami: "Viņš citiem palīdzējis, lai
palīdzās pats Sev, ja šis ir Kristus, tas Dieva izredzētais."
36 Un arī tie karavīri Viņu apmēdīja, piegāja un Viņam
etiķi atnesa **37** Un sacīja: "Ja Tu esi tas Jūdu ķēniņš, tad
palīdzies pats Sev." **38** Un virsraksts pār Viņu bija rakstīts
ar Grieķu, Romiešu un Ebreju rakstiem: šis ir tas Jūdu

ķēniņš. **39** Bet viens no tiem pakārtiem ļauna darītājiem
Viņu zaimoja, sacīdams: “Ja Tu esi Kristus, tad palīdzi
Sev pašam un mums.” **40** Bet tas otrais to aprāja un
sacīja: “Un tu arīdzan nebīsties no Dieva, kas esi tanī pašā
sodībā! **41** Un tomēr mums gan pareizi notiek. Jo mēs
dabūjam, ko esam nopelnījuši ar saviem darbiem, bet
šis nekā ļauna nav darījis.” **42** Un viņš uz Jēzu sacīja:
“Kungs, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā.” **43** Un
Jēzus uz to sacīja: “Patiesi, Es tev saku: šodien tu būsi ar
Mani paradīzē!” **44** Un tas bija ap sesto stundu, tad tapa
tumšs pār visu to zemi līdz devītajai stundai. **45** Un saule
tapa aptumšota, un tas priekškaramais auts Dieva namā
pārplīsa vidū pušu. **46** Un Jēzus sauca ar skaņu balsi un
sacīja: “Tēvs, Es Savu garu nododu Tavās rokās.” Un to
sacījis Viņš dvēseli izlaida. **47** Un tas kapteinis redzēdams,
kas notika, Dievu teica un sacīja: “Patiesi, šis ir bijis taisns
cilvēks.” **48** Un visi, kas tur klātu bija un redzēja, kas
tur notika, tie sita pie krūtīm un griezās atpakaļ. **49** Bet
visi Viņa mīļie stāvēja no tālienes un tās sievas, kas ar
Viņu bija nākušas no Galilejas un šās lietas redzēja. **50** Un
redzi, viens vīrs, Jāzeps vārdā, kas bija runas kungs, labs
un taisns vīrs, **51** (Šis nebija piemeties viņu padomam
un darīšanai,) no Arimatijas, Jūdu pilsētas, kas arī pats
gaidīja uz Dieva valstību, **52** Šis piegājis pie Pilatus lūdza
Jēzus miesas, **53** Un tās noņēma, ietina smalkā audeklī un
ielika kapā, kas bija izcirsts klintī, kur vēl neviens nebija
glabāts. **54** Un tā bija tā sataisāmā diena, un svētdiena jau
iesākās. **55** Un tās sievas, kas ar Viņu bija nākušas no
Galilejas, arīdzan gāja pakaļ un skatījās uz to kapu, un kā

Viņa miesas tapa noliktas. **56** Un atpakaļ griezušās tās
sataisīja smaržīgas svaidāmas zāles, un to svēto dienu tās
bija klusu pēc bauslības.

24 Bet pirmajā nedēļas dienā it agri, gaismai austot,
tās sievas nāca pie kapa un nesa tās svaidāmās zāles, ko
tās bija sataisījušas. Un vēl kādas citas bija līdz ar tām.
2 Un tās atrada to akmeni no kapa noveltu, **3** Un gāja
iekšā un Tā Kunga Jēzus miesas neatrada. **4** Un notikās,
kad tās nezināja, ko darīt, redzi, tad pie tām divi vīri
piestājās, kam drēbes spīdēja tā kā zibens. **5** Un kad
tās pārbijušās galvu nokāra, viņi uz tām sacīja: "Ko jūs
meklējat to dzīvo pie mirušiem? **6** Viņš nav šeitan, bet
ir uzcēlies. Pieminiet, ko Viņš jums runājis, vēl būdams
iekš Galilejas, **7** Sacīdams: Tam Cilvēka Dēlam būs tapt
nodotam grēcinieku rokās un tapt krustā sistam un trešā
dienā augšām celties." **8** Un tās pieminēja Viņa vārdus.
9 Un atpakaļ griezušās no kapa tās to visu pasludināja
tiem vienpadsmit un visiem citiem. **10** Un tur bija Marija
Madaļa un Joanna un Marija, Jēkaba māte, un tās citas ar
tām, tās tiem apustuļiem to sacīja. **11** Un viņu vārdi tiem
likās kā pasakas, un tie viņām neticēja. **12** Un Pēteris
cēlās, tecēja pie tā kapa un locīdamies paskatījās un
redzēja tos autus pie malas liktus, un aizgāja, pats pie
sevis brīnīdamies par to, kas bija noticis. **13** Un redzi, divi
no tiem gāja tanī pašā dienā uz kādu pilsētiņu, kas bija no
Jeruzālemes labu jūdzi (zemes) tālu, ar vārdu Emmaūs. **14**
Un tie runāja savā starpā par visām tām lietām, kas bija
notikušas. **15** Un gadījās, kad tie tā runāja savā starpā,
arī pats Jēzus pie tiem piegāja un līdz ar tiem staigāja.

16 Bet viņu acis tapa turētas, ka tie Viņu nepazina. **17**
Un Viņš uz tiem sacīja: "Kādas tās runas, ko jūs runājat
savā starpā uz ceļa un esat tik noskumuši?" **18** Tad viens
ar vārdu Kleopas atbildēja un uz Viņu sacīja: "Vai tad
tu viens esi tāds svešinieks Jeruzālemē, kas nezina, kas
šinīs dienās tur noticis?" **19** Un Viņš uz tiem sacīja: "Kas
tad?" Un tie uz Viņu sacīja: "Tas ar Jēzu no Nacaretes,
kas bija pravietis, varens darbos un vārdos priekš Dieva
un visiem ļaudīm, **20** Kā to mūsu augstie priesteri un
virsnieki ir nodevuši pie pazudināšanas uz nāvi un Viņu
situši krustā. **21** Bet mēs cerējām, ka Viņam bija Israēli
atpestīt; un pār visu to šodien ir tā trešā diena, ka šīs
lietas ir notikušas. **22** Tad arī kādas no mūsu sievām mūs
izbiedējušas; tās agri bijušas pie kapa, **23** Un Viņa miesas
neatradušas, nāk un saka, ka esot eņģeļu parādīšanu
redzējušas, kas saka, Viņš esot dzīvs. **24** Un kādi no mums
nogāja pie kapa un atrada tā, kā tās sievas sacīja, bet Viņu
pašu tie neredzēja." **25** Tad Viņš uz tiem sacīja: "Ak jūs
nesaprašas un sirds kūtrie, ka jūs negribat ticēt visu to,
ko tie pravieši sludinājuši! **26** Vai Kristum tā nebija jācieš
un jāieiet Savā godībā." **27** Pēc iesākdams no Mozus un
no visiem praviešiem Viņš tiem izstāstīja visus rakstus,
kas par Viņu bija rakstīti. **28** Un tie nāca klāt pie tās
pilsētiņas, kurp tie gāja, bet Viņš likās ejot tālāk. **29** Un tie
to gauži lūdza un sacīja: "Palieci pie mums, jo vakars jau
metās, un tā diena ir pagalam;" un Viņš iegāja pie tiem
palikt. **30** Un notikās, ka Viņš ar tiem sēdēdams pie galda
to maizi ņēma, pateicās, pārlauza un tiem to deva. **31** Tad
viņu acis tapa atvērtas, un tie Viņu pazina; bet Viņš no

tiem nozuda. **32** Un tie sacīja savā starpā: “Vai mūsu sirds
iekš mums nedega, kad Viņš ar mums runāja uz ceļa,
mums tos rakstus izstāstīdams?” **33** Un tanī pašā stundā
tie cēlās, griezās atpakaļ uz Jeruzālemi un atrada tos
vienpadsmit sapulcētus un tos, kas pie tiem bija. **34** Tie
sacīja: “Tas Kungs patiesi ir augšām cēlies un Sīmanim
parādījies.” **35** Un viņi šiem stāstīja, kas bija noticis uz
ceļa, un kā Tas no viņiem pazīts, to maizi lauzdams. **36**
Un kad tie runāja par šīm lietām, tad Jēzus stāvēja pats
vidū starp tiem un uz tiem sacīja: “Miers ar jums!” **37** Bet
tie ļoti izbijās un tiem šķita, ka garu redzot. **38** Un Viņš
uz tiem sacīja: “Kam jūs esat tā izbijušies? Un kāpēc tādas
domas ceļas jūsu sirdīs? **39** Redziet Manas rokas un Manas
kājas; Es pats tas esmu. Aptaustiet Mani un apskatiet; jo
garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam.”
40 Un to sacījis Viņš tiem rādīja Savas rokas un kājas.
41 Bet kad tie to aiz prieka vēl neticēja un brīnījās, tad
Viņš uz tiem sacīja: “Vai jums še kas ir, ko ēst?” **42** Un
tie Tam cēla priekšā ceptas zivs gabalu un tīru medu.
43 Un Viņš ņēma un to ēda viņiem redzot. **44** Pēc Viņš
uz tiem sacīja: “Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis,
pie jums vēl būdams, ka visam būs notikt, kas par Mani
rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.” **45** Tad
Viņš tiem saprašanu atdarīja, ka tie tos rakstus saprata,
46 Un uz tiem sacīja: “Tā tas stāv rakstīts, ka Kristum bija
jācieš un augšām jāceļas no miroņiem trešā dienā, **47** Un
ka Viņa Vārdā jāsludina atgriešanās un grēku piedošana
visām tautām, iesākot no Jeruzālemes. **48** Un jūs esat
liecinieki par šo visu. **49** Un redzi, Es uz jums sūtu Sava

Tēva apsolīšanu. Bet paliekat jūs Jeruzālemes pilsētā, līdz
kamēr tiksiet apģērbti ar spēku no augšienes." **50** Un viņš
tos izveda līdz Betānijai un Savas rokas pacēlis tos svētīja.
51 Un notikās, kad Viņš tos svētīja, tad Viņš no tiem šķīrās
un tapa uzcelts uz debesīm. **52** Bet tie Viņu pielūdza un
griezās atpakaļ uz Jeruzālemi ar lielu prieku, **53** Un bija
allažiņ Dieva namā, teica un slavēja Dievu. Āmen.

Jāņa Evaņģelijs

1 Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Dievs
bija Vārds. **2** Tas bija iesākumā pie Dieva. **3** Visas lietas ir
darītas caur Viņu, un bez Viņa nekas nav darīts, kas ir
darīts. **4** Iekš Viņa bija dzīvība, un tā dzīvība bija cilvēku
gaišums. **5** Un tas gaišums spīd tumsībā, un tumsība
to nesaņēma. **6** Viens cilvēks bija no Dieva sūtīts, Jānis
vārdā. **7** Tas nāca liecības dēļ, ka dotu liecību par To
Gaišumu, lai visi caur to ticētu. **8** Viņš pats nebija tas
gaišums, bet ka tas liecību dotu par To Gaišumu. **9** Tam
patiesam Gaišumam, kas ikvienu cilvēku apgaismo, bija
nākt pasaulē. **10** Viņš bija pasaulē, un pasaule ir caur Viņu
darīta; bet pasaule Viņu nepazina. **11** Viņš nāca pie tiem
savējiem, un šie Viņu neuzņēma. **12** Bet cik Viņu uzņēma,
tiem Viņš deva vaļu, palikt par Dieva bērniem, tiem, kas
tic uz Viņa Vārdu, **13** Kas ne no asinīm, nedz no miesas
gribēšanas, nedz pēc kāda vīra prāta, bet kas no Dieva
dzimuši. **14** Un tas Vārds tapa miesa un dzīvoja mūsu
starpā, pilns žēlastības un patiesības, un mēs redzējām
Viņa godību, tādu godību, kā Tā vienpiedzimušā Dēla no
Tā Tēva. **15** Jānis dod liecību par Viņu un sauc sacīdams:
"Šis bija Tas, par ko es sacīju: kas nāk pēc manis, Tas
ir bijis priekš manis. Viņš bija pirmāk nekā es." **16** Un
no Viņa pilnuma mēs visi esam dabūjuši žēlastību uz
žēlastību. **17** Jo bauslība ir dota caur Mozu, žēlastība un
patiesība ir notikusi caur Jēzu Kristu. **18** Dievu neviens
nekad nav redzējis: tas vienpiedzimušais Dēls, Tēva klēpī
būdams, Tas mums to ir stāstījis. **19** Un šī ir Jāņa liecība,
kad tie Jūdi no Jeruzālemes priesterus un levitus sūtīja,

lai tam jautā: “Kas tu esi?” **20** Un viņš apliecināja un
neliedzās, un apliecināja: “Es neesmu Kristus.” **21** Un tie
tam jautāja: “Kas tad? Vai tu esi Elija?” Un viņš saka:
“Neesmu.” “Vai tu esi tas Pravietis?” Un viņš atbildēja:
“Nē”. **22** Tad tie uz viņu sacīja: “Kas tu esi? lai atbildam
tiem, kas mūs sūtījuši; ko tu saki par sevi pašu?” **23**
Viņš sacīja: “Es esmu saucēja balss tuksnesī: sataisiet Tā
Kunga ceļu, kā pravietis Jesaja sacījis.” **24** Un tie izsūtītie
bija no tiem farizejiem. **25** Un tie viņam jautāja un uz
viņu sacīja: “Kāpēc tad tu kristi, kad tu neesi Tas Kristus,
nedz Elija, nedz tas Pravietis?” **26** Jānis tiem atbildēja un
sacīja: “Es kristīju ar ūdeni; bet Tas jūsu vidū iestājies, ko
jūs nepazīstat; **27** Tas nāk pēc manis, un ir bijis priekš
manis, Tam es neesmu cienīgs kurpju siksnas atraisīt.”
28 Tas notika Betanijā viņpus Jardānes upes, kur Jānis
kristīja. **29** Otrā dienā Jānis Jēzu ierauga nākam un saka:
“Redzi, Tas Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus. **30** Šis ir
Tas, par ko es esmu sacījis: pēc manis nāk vīrs, kas bijis
priekš manis: jo Viņš bija pirmāk nekā es. **31** Un es Viņu
nepazinu: bet lai Viņš Israēlim taptu zināms, tāpēc es
esmu nācis, kristīdams ar ūdeni.” **32** Un Jānis deva liecību
sacīdams: “Es redzēju to Garu nolaižamies no debess kā
balodi un paliekam uz Viņa. **33** Un es Viņu nepazinu, bet
kas mani sūtījis kristīt ar ūdeni, Tas uz mani sacīja: uz ko
tu redzēsi to Garu nolaižamies un paliekam, šis ir Tas, kas
kristī ar Svēto Garu. **34** Un es esmu redzējis un liecību
devis, ka šis ir Tas Dieva Dēls.” **35** Otrā dienā Jānis atkal
stāvēja un divi no viņa mācekļiem, **36** Un ieraudzījis Jēzu
staigājam, viņš saka: “Redzi, Tas Dieva Jērs!” **37** Un tie

divi mācekļi viņu dzirdēja runājam un Jēzum gāja pakaļ.
38 Un Jēzus atgriezdamies un tos redzējis pakaļ nākam,
uz tiem saka: “Ko jūs meklējat?” Un tie uz Viņu sacīja:
“Rabbi, (tas ir tulkots: mācītājs,) kur Tu mājo?” **39** Viņš
uz tiem saka: “Nāciet un redziet.” Tie nāca un redzēja,
kur Viņš mājoja, un palika to dienu pie Viņa, un tas bija
ap desmito stundu. **40** Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis,
bija viens no tiem diviem, kas to no Jāņa bija dzirdējuši
un Viņam gājuši pakaļ. **41** Šis pirmais atrod savu brāli
Sīmani un uz to saka: “Mēs to Mesiju esam atraduši (tas ir
tulkots: Kristus).” **42** Un viņš to veda pie Jēzus. Un Jēzus
to uzlūkoja un sacīja: “Tu esi Sīmanis, Jonas dēls, tu tapsi
saukts Kefas, tas ir tulkots: Pēteris (akmens).” **43** Otrā
dienā Jēzus gribēja iziet uz Galileju un atrod Filipu un uz
to saka: “Nāc Man pakaļ.” **44** Un Filips bija no Betsaidas,
Andreja un Pētera pilsētas. **45** Filips atrod Natanaēli un uz
to saka: “Par ko Mozus bauslībā rakstījis un tie pravieši,
To mēs esam atraduši, Jēzu no Nacaretes, Jāzepa dēlu.”
46 Un Natanaēls uz to sacīja: “Vai no Nacaretes var būt
kāds labums?” Filips uz to saka: “Nāc un redzi!” **47** Jēzus
redzēja Natanaēli nākam, un par to saka: “Redzi, patiesi
viens Israēlietis, iekš kā viltības nav.” **48** Natanaēls uz
Viņu saka: “Kā Tu mani pazīsti?” Jēzus atbildēja un uz
to sacīja: “Es tevi redzēju, pirms Filips tevi aicināja, kad
tu biji apakš tā vīģes koka.” **49** Natanaēls atbildēja un
uz Viņu saka: “Rabbi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla
Ķēniņš.” **50** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: “Tādēļ tu tici,
ka Es tev esmu sacījis: Es tevi redzēju apakš tā vīģes koka.
Tu redzēsi lielākas lietas nekā tās.” **51** Un Viņš uz to saka:

“Patiesi, patiesi, Es jums saku: no šī laika jūs redzēsiet
debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjam un nokāpjam
uz To Cilvēka Dēlu.”

2 Un trešajā dienā kāzas bija Kānā iekš Galilejas, un
Jēzus māte bija tur. **2** Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi
tapa aicināti uz tām kāzām. **3** Un kad vīna pietrūka,
Jēzus māte saka uz Viņu: “Tiem nav vīna.” **4** Jēzus uz
to saka: “Sieva, kas Man ar tevi? Mana stunda vēl nav
nākusi.” **5** Viņa māte uz tiem sulaiņiem saka: “Ko Viņš
jums teiks, to dariet.” **6** Un tur seši akmeņu ūdens trauki
bija likti pēc Jūdu šķīstīšanas, un ikkatrā sagāja divi līdz
trīs mēri. **7** Jēzus uz tiem saka: “Pildiet šos traukus ar
ūdeni!” Un tie tos pildīja līdz malai pilnus. **8** Un Viņš uz
tiem saka: “Smeļat nu un nesat barības sargam;” un tie to
nesa. **9** Kad nu barības sargs to ūdeni baudīja, kas bija
palicis par vīnu (un nezināja, no kurienes tas bija, bet tie
sulaiņi to zināja, kas to ūdeni bija smēluši), tad barības
sargs aicina brūtgānu **10** Un uz to saka: “Ikkatrs cilvēks
papriekš ceļ priekšā labo vīnu, un kad tie iedzērušies,
plānāko; tu labo vīnu līdz šim esi pataupījis.” **11** Šī tā
pirmā brīnuma zīme, ko Jēzus darīja Kānā iekš Galilejas,
un parādīja Savu godību, un Viņa mācekļi ticēja uz Viņu.
12 Pēc tam Viņš nogāja uz Kapernaūmu, pats un Viņa
māte un Viņa brāļi un Viņa mācekļi, un viņi tur palika
kādas dienas. **13** Un Jūdu Lieldiena bija tuvu klāt, un Jēzus
aizgāja uz Jeruzālemi. **14** Un Viņš atrada Dieva namā tos,
kas pārdeva vēršus un avis un baložus, un tos naudas
mijējus tur sēžam. **15** Un pātagu taisījis no auklām, Viņš
izdzina visus no Dieva nama ārā un arī tās avis un tos

vēršus un izkaisīja tiem mijējiem to naudu un apgāza tos
galdus, **16** Un sacīja tiem baložu pārdevējiem: "Nesiet to
projām! Nedariet Mana Tēva namu par tirgus namu!" **17**
Bet Viņa mācekļi pieminēja, ka ir rakstīts: "Karstums
Tava nama dēļ Mani aprij." **18** Tad tie Jūdi atbildēja un uz
Viņu sacīja: "Kādu zīmi Tu mums rādi, ka Tu šās lietas
dari?" **19** Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Noplēsiet šo
Dieva namu, tad Es to atkal uzcelšu trejās dienās?" **20** Tad
tie Jūdi sacīja: "Šis Dieva nams četrdesmit un sešos gados
ir uztaisīts, un Tu to uzcelsi trejās dienās?" **21** Bet Viņš
runāja par Savas miesas Dieva namu. **22** Kad Viņš nu bija
augšām cēlies no miroņiem, tad Viņa mācekļi atminējās,
ka Viņš to uz tiem bija sacījis, un ticēja tam rakstam
un tam vārdam, ko Jēzus bija sacījis. **23** Un kad Viņš pa
tiem svētkiem bija Jeruzālemē, tad daudzi ticēja uz Viņa
Vārdu, redzēdami tās brīnuma zīmes, ko Viņš darīja. **24**
Bet Jēzus pats viņiem neuzticējās, tāpēc ka Viņš visus
pazina, **25** Un ka Viņam nevajadzēja, lai kas Viņam liecību
dotu par cilvēku; jo Viņš pats zināja, kas bija iekš cilvēka.

3 Un tur viens cilvēks bija no tiem farizejiem, vārdā
Nikademus, Jūdu virsnieks. **2** Tas nāca pie Jēzus naktī un
uz Viņu sacīja: "Rabbi, mēs zinām, ka Tu esi Mācītājs, no
Dieva nācis; jo neviens nevar darīt tās brīnuma zīmes,
ko Tu dari, ja Dievs nav ar to." **3** Jēzus atbildēja un
uz to sacīja: "Patiesi, Es tev saku, ja kas nav piedzimis
no augšienes, tad tas Debesu valstību nevar redzēt." **4**
Nikademus uz Viņu saka: "Kā cilvēks var piedzimt, vecs
būdams? Vai viņš atkal var ieiet savas mātes miesās un
piedzimt?" **5** Un Jēzus atbildēja: "Patiesi, patiesi, Es tev

saku: ja kas nepiedzimst caur ūdeni un Garu, tad tas nevar
ieiet Dieva valstībā. **6** Kas piedzimis no miesas, tas ir
miesa, un kas piedzimis no Gara, tas ir gars. **7** Nebrīnies,
ka Es tev esmu sacījis: Jums būs piedzimt no augšienes. **8**
Vējš pūš, kur gribēdams, un tu gan dzirdi viņa pūšanu, bet
tu nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tā ir ar
ikvienu, kas piedzimis no Gara." **9** Nikademus atbildēja un
uz Viņu sacīja: "Kā tas var notikt?" **10** Jēzus atbildēja un
uz to sacīja: "Tu esi mācītājs iekš Israēla un to tu nezini?
11 Patiesi, patiesi, Es tev saku. Mēs runājam, ko zinām,
un liecinājām, ko esam redzējuši, un jūs mūsu liecību
nepieņemat. **12** Ja jūs neticat, kad Es jums saku par zemes
lietām; kā jūs tad ticēsiet, kad Es jums sacīšu par debesu
lietām? **13** Jo neviens nav braucis uz debesīm kā vien Tas,
kas ir nācis no debesīm, Tas Cilvēka Dēls, kas ir debesīs.
14 Un kā Mozus tuksnesī čūsku ir paaugstinājis, tāpat Tam
Cilvēka Dēlam būs tapt paaugstinātam, **15** Lai ikviens, kas
tic uz Viņu, dabū mūžīgu dzīvošanu. **(aiōnios g166)** **16** Jo tik
ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš Savu vienpiedzimušo
Dēlu devis, ka visiem tiem, kas tic uz Viņu, nebūs pazust,
bet dabūt mūžīgu dzīvošanu. **(aiōnios g166)** **17** Jo Dievs Savu
Dēlu nav sūtījis pasaulē, ka Tas pasauli sodītu, bet ka
pasaule caur Viņu taptu pestīta. **18** Kas tic uz Viņu, tas
netop sodīts, bet kas netic, tas jau ir sodīts, tāpēc ka tas
nav ticējis uz tā vienpiedzimušā Dieva Dēla Vārdu. **19**
Bet šī ir tā sodība, ka gaišums nācis pasaulē un cilvēki
vairāk mīlēja tumsību nekā gaišumu, tāpēc ka viņu darbi
bija ļauni. **20** Jo ikviens, kas dara ļaunu, tas ienīst gaismu
un nenāk priekš gaismas, lai viņa darbi netop norāti. **21**

Bet kas dara patiesību, tas nāk priekš gaismas, lai viņa
darbus var redzēt, jo tie darīti iekš Dieva." **22** Pēc tam
Jēzus un Viņa mācekļi nāca uz Jūdu zemi, un Viņš tur
ar tiem palika un kristīja. **23** Un Jānis arīdzan kristīja
Enonā, tuvu pie Zalimes, jo tur bija daudz ūdens. Un
tie (ļaudis) nogāja un tapa kristīti. **24** Jo Jānis vēl nebija
likts cietumā. **25** Tad viena apjautāšanās cēlās starp Jāņa
mācekļiem un tiem Jūdiem par šķīstīšanu. **26** Un tie nāca
pie Jāņa un uz to sacīja: "Rabbi, Tas, kas bija pie tevis
viņpus Jardānes, kam tu liecību devi, redzi, Tas kristī, un
visi nāk pie Viņa." **27** Jānis atbildēja un sacīja: "Cilvēks
nekā nevar ņemties, ja tas viņam nav dots no debesīm.
28 Jūs paši esat mani liecinieki, ka es esmu sacījis: Es
neesmu Tas Kristus, bet sūtīts Viņa priekšā. **29** Kam tā
brūte, tas ir brūtgāns, bet tā brūtgāna draugs, kas stāv un
viņu dzird, priecājās ļoti par tā brūtgāna balsi. Tad nu šis
mans prieks ir piepildīts. **30** Viņam būs iet lielumā, bet
man mazumā. **31** Kas nāk no augšienes, tas ir pār visiem;
kas ir no zemes, tas ir no zemes: kas nāk no debesīm, tas
ir pār visiem. **32** Un ko Tas ir redzējis un dzirdējis, to Tas
apliecina; un Viņa liecību neviens nepieņem. **33** Kas Viņa
liecību pieņēmis, tas ir apzieģelējis, Dievu esam patiesīgu.
34 Jo ko Dievs ir sūtījis, tas runā Dieva vārdus, jo Dievs
nedod To Garu ar mēru. **35** Tas Tēvs mīļo To Dēlu un visas
lietas ir devis Viņa rokā. **36** Kas tic uz To Dēlu, tam ir
mūžīga dzīvība; bet kas Tam Dēlam neklausa, tas dzīvību
neredzēs, bet Dieva dusmība uz tā paliek." **(aiōnios g166)**

4 Un kad Tas Kungs nomanīja, ka tie farizeji bija
dzirdējuši, ka Jēzus vairāk mācekļu dabūjot un vairāk

kristījot nekā Jānis, **2** (Jebšu Jēzus pats nekristīja, bet
Viņa mācekļi,) **3** Tad Viņš atstāja Jūdeju un atkal nogāja
uz Galileju. **4** Un Viņam bija jāiet caur Samariju. **5** Tad
Viņš nonāk vienā Samarijas pilsētā, ko sauc Sīharu, tuvu
pie tā tīruma, ko Jēkabs deva savam dēlam Jāzepam. **6** Un
tur bija Jēkaba aka. Kad nu Jēzus, no ceļa piekusis, pie
tās akas apsēdās, - un tas bija ap sesto stundu, - **7** Tad
viena sieva no Samarijas nāk ārā, ūdeni smelt. Uz to Jēzus
saka: "Dodi Man dzert." **8** (Jo viņa mācekļi bija nogājuši
pilsētā, maizi pirkt.) **9** Tad tā Samariešu sieva uz Viņu
saka: "Kā Tu, Jūds būdams, prasi dzert no manis, vienas
Samariešu sievas?" Jo Jūdi netur nekādu draudzību ar
Samariešiem. **10** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ja tu to
Dieva dāvanu zinātu un kas Tas tāds ir, kas uz tevi saka:
dod Man dzert; tad tu Viņu būtu lūgusi, un Viņš tev būtu
devis dzīvu ūdeni." **11** Tā sieva uz Viņu saka: "Kungs, Tev
nav smeļama trauka, un tā aka ir dziļa, - no kurienes tad
Tev ir tas dzīvais ūdens? **12** Vai Tu esi lielāks nekā mūsu
tēvs Jēkabs, kas mums šo aku devis un pats no tās dzēris
un viņa dēli un viņa lopi?" **13** Jēzus atbildēja un uz to
sacīja: "Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāpst. **14**
Bet ja kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam neslāps
ne mūžam; bet tas ūdens, ko Es tam došu, iekš viņa taps
par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgu dzīvošanu." **(aiōn
g165, aiōnios g166)** **15** Tā sieva uz Viņu saka: "Kungs, dod
man to - tādu ūdeni, ka man neslāpst un man vairs nav
jānāk šurpu smelt." **16** Jēzus uz to saka: "Ej, sauc savu
vīru un nāc šurp." **17** Tā sieva atbildēja un sacīja: "Man
vīra nav." Jēzus uz to saka: "Tu pareizi esi sacījusi: man

vīra nav. **18** Jo pieci vīri tev bijuši, un kas tev tagad ir, tas
nav tavs vīrs; to tu pēc taisnības esi sacījusi." **19** Tā sieva
uz Viņu saka: "Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis. **20**
Mūsu tēvi ir pielūguši šinī kalnā, un jūs sakāt, Jeruzālemē
to vietu esam, kur pienākas pielūgt." **21** Jēzus uz to saka:
"Sieva, tici Man, tā stunda nāk, ka jūs nedz šai kalnā,
nedz Jeruzālemē To Tēvu pielūgsiet. **22** Jūs pielūdzat, ko
jūs nezināt, mēs pielūdzam, ko mēs zinām; jo pestīšana ir
no tiem Jūdiem. **23** Bet tā stunda nāk un jau tagad ir, ka
tie īstenie pielūdzēji To Tēvu pielūgs garā un patiesībā;
jo Tas Tēvs tādus arī meklē, kas To tā pielūdz. **24** Dievs
ir Gars, un kas To pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un
patiesībā." **25** Tā sieva uz Viņu saka: "Es zinu, ka tas
Mesija nāk, kas saukts Kristus; kad Tas nāks, Tas mums
visu pasludinās." **26** Jēzus uz to saka: "Es Tas esmu, kas ar
tevi runā." **27** Un tai brīdī Viņa mācekļi nāca un brīnījās,
ka Viņš ar to sievu runāja. Tomēr neviens nesacīja: Ko Tu
vaicā? Jeb, ko Tu runā ar viņu? **28** Tad tā sieva pameta
savu ūdens trauku un nogāja pilsētā un sacīja uz tiem
ļaudīm: **29** "Nāciet, redziet vienu cilvēku, kas man visu ir
sacījis, ko es esmu darījusi. Vai Šis nav Tas Kristus?" **30**
Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Viņa. **31** Un pa to
starpu tie mācekļi Viņu lūdza sacīdami: "Rabbi, ēd." **32**
Bet Viņš uz tiem sacīja: "Man barība jāēd, ko jūs nezināt."
33 Tad tie mācekļi savā starpā sacīja: "Vai kas Viņam
ko atnesis ēst?" **34** Jēzus uz tiem saka: "Mana barība ir,
ka Es daru Tā prātu, kas Mani sūtījis, un padaru Viņa
darbu. **35** Vai jūs nesakāt: Vēl ir četri mēneši, tad nāk
pļaujamais laiks? Redzi, Es jums saku: Paceliet savas acis

un skatiet tās druvas, jo tās jau ir baltas uz pļaušanu. **36**
Un kas pļauj, tas dabū algu un sakrāj augļus uz mūžīgu
dzīvošanu, ka abi var priecāties kopā, sējējs un pļāvējs.
(aiōnios g166) **37** Jo še tas vārds ir tiesa: Cits ir tas sējējs
un cits tas pļāvējs. **38** Es jūs esmu sūtījis pļaut, kur jūs
neesat strādājuši; citi tur strādājuši, un jūs esat nākuši
viņu darbā." **39** Bet no tās pašas pilsētas daudz Samariešu
ticēja uz Viņu tās sievas vārdu dēļ, kas liecību deva: "Viņš
man visu ir sacījis, ko es esmu darījusi." **40** Kad nu tie
Samarieši pie Viņa nāca, tad tie Viņu lūdza, ka Viņš pie
tiem paliktu; un Viņš tur palika divas dienas. **41** Un daudz
vairāk no tiem ticēja Viņa paša vārdu dēļ, **42** Un sacīja uz
to sievu: "Mēs neticam vairs tavas valodas dēļ, jo mēs paši
esam dzirdējuši un zinām, ka Šis tiešām ir Tas pasaules
Pestītājs, Tas Kristus." **43** Un pēc divām dienām Viņš
izgāja no turienes un nogāja uz Galileju. **44** Jo pats Jēzus
apliecināja, ka pravietis savā tēvijā netop turēts godā. **45**
Kad Viņš nu nāca uz Galileju, tad tie Galileji Viņu uzņēma,
jo tie visu bija redzējuši, ko Viņš svētkos Jeruzālemē bija
darījis; jo tie arīdzan bija nākuši uz svētkiem. **46** Tad
Jēzus atkal nāca uz Kānu iekš Galilejas, kur Viņš ūdeni
bija darījis par vīnu. **47** Un tur viens ķēniņa sulainis bija,
kam dēls gulēja nevesels Kapernaūmā. Šis dzirdējis, ka
Jēzus bija nācis no Jūdejas uz Galileju, nogāja pie Viņa un
To lūdza, lai noietu un viņa dēlam palīdzētu, jo tas guļot
uz miršanu. **48** Tad Jēzus uz viņu sacīja: "Ja jūs zīmes
un brīnumus neredzat, tad jūs neticat." **49** Tas ķēniņa
sulainis uz Viņu saka: "Kungs, nāc, pirms nekā mans dēls
mirst." **50** Jēzus uz viņu saka: "Ej, tavs dēls dzīvs." Un tas

cilvēks ticēja tam vārdam, ko Jēzus uz viņu bija sacījis,
un aizgāja. **51** Un noejot viņa kalpi to sastapa un tam
pasludināja un sacīja: "Tavs dēls dzīvs." **52** Tad tas no
viņiem izvaicāja to stundu, kur ar viņu bija palicis labāk.
Un tie uz viņu sacīja: "Vakar ap septīto stundu drudzis
viņu atstāja." **53** Tad tas tēvs nomanīja ap to stundu esam,
kad Jēzus viņam bija sacījis: "Tavs dēls dzīvs." Un viņš
ticēja ar visu savu saimi. **54** Šī tā otrā brīnuma zīme, ko
Jēzus darīja, nākdams no Jūdejas uz Galileju.

5 Pēc tam bija Jūdu svētki, un Jēzus gāja uz Jeruzālemi. **2**
Bet Jeruzālemē pie avju vārtiem ir dīķis, ar vārdu ebrejiski
Betezda, tur bija piecas istabas. **3** Tanīs gulēja liels pulks
neveselu, aklu, tizlu, nokaltušu, (kas gaidīja uz ūdens
kustēšanu. **4** Jo savā laikā viens eņģelis nolaidās tai dīķī
un to ūdeni pakustināja. Kurš tad iekāpa pirmais pēc
ūdens kustināšanas, tas tapa vesels, lai gulēja kādā sērgā
gulēdams.) **5** Un tur viens cilvēks trīsdesmit un astoņus
gadus bija gulējis nevesels. **6** Šo Jēzus redzēja guļam,
un zinādams, ka tas ilgu laiku tur bija gulējis, Viņš uz
to saka: "Vai gribi tapt vesels?" **7** Tas neveselais Tam
atbildēja: "Kungs, man nav cilvēka, kas mani iemet tai
dīķī, kad tas ūdens top kustināts; un tiekams es nāku, cits
jau nokāpj manā priekšā." **8** Jēzus uz to saka: "Celies, ņem
savu gultu un ej." **9** Un tūdaļ tas cilvēks tapa vesels un
ņēma savu gultu un aizgāja. Bet tā diena bija svētdiena.
10 Tad tie Jūdi sacīja uz to, kas bija dziedināts: "Svētdiena
ir, tev nav brīv savu gultu nest." **11** Viņš tiem atbildēja:
"Kas mani darīja veselu, Tas uz mani sacīja: ņem savu
gultu un ej." **12** Tad tie viņam vaicāja: "Kas ir Tas tāds

cilvēks, kas tev sacījis: ņem savu gultu un ej?” **13** Bet tas,
kas bija vesels palicis, nezināja, kas Tas tāds esot; jo Jēzus
bija atkāpies tai ļaužu pulkā, kas tai vietā bija. **14** Pēc
tam Jēzus to atrod Dieva namā un uz to saka: “Raugi, tu
esi tapis vesels, neapgrēkojies vairs, ka tev nenotiek jo
grūti.” **15** Tas cilvēks nogāja un tiem Jūdiem pasludināja,
ka Jēzus Tas esot, kas viņu darījis veselu. **16** Un tāpēc tie
Jūdi Jēzu ienīdēja un Viņu meklēja nokaut, ka Viņš to bija
darījis svētdienā. **17** Bet Jēzus tiem atbildēja: “Mans Tēvs
strādā līdz šim, un Es arīdzan strādāju.” **18** Tādēļ tie Jūdi
jo vairāk Viņu meklēja nokaut, ka Viņš ne vien svētdienu
nesvētīja, bet arī sacīja, ka Dievs esot Viņa paša Tēvs, Sevi
līdzināDams Dievam. **19** Tad Jēzus atbildēja un uz tiem
sacīja: “Patiesi, patiesi, Es jums saku: Tas Dēls neko nevar
darīt no Sevis paša, ja Tas neredz To Tēvu tā darām, jo,
ko Šis dara, to arī Tas Dēls dara tāpat. **20** Jo Tas Tēvs mīļo
To Dēlu, un Tam rāda visu, ko pats dara un Tam rādīs
lielākas lietas nekā šās, ka jums jābrīnās. **21** Jo itin kā
Tas Tēvs miroņus uzmodina un dara dzīvus, tāpat arī
Tas Dēls dara dzīvus, kurus gribēdams. **22** Jo Tas Tēvs
nevienu netiesā, bet visu tiesu ir devis Tam Dēlam, **23** Ka
visiem būs To Dēlu godāt, itin kā tie To Tēvu godā; kas
To Dēlu negodā, tas negodā To Tēvu, kas Viņu sūtījis.
24 Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas Manu vārdu dzird
un Tam tic, kas Mani sūtījis, tam ir mūžīga dzīvība, un
tas nenāk sodībā, bet no nāves ir iegājis dzīvībā. **(aiōnios
g166)** **25** Patiesi, patiesi, Es jums saku: tā stunda nāk un jau
tagad ir, ka tie mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi, un kas
to dzird, tie dzīvos. **26** Jo itin kā Tam Tēvam ir dzīvība

iekš Sevis paša, tāpat Viņš arī Tam Dēlam ir devis, ka
Tam dzīvība ir iekš Sevis paša. **27** Un Viņš Tam varu
devis, arī tiesu turēt, tādēļ ka Tas ir Tas Cilvēka Dēls.
28 Nebrīnāties par to, jo tā stunda nāk, kurā visi, kas ir
kapos, Viņa balsi dzirdēs **29** Un izies ārā, tie, kas labu
darījuši, pie augšāmcelšanās uz dzīvību, bet kas ļaunu
darījuši, pie augšāmcelšanās uz sodību. **30** Es neko nevaru
darīt no Sevis paša; tā kā Es dzirdu, tā Es tiesāju, un Mana
tiesa ir taisna; jo Es nemeklēju Savu prātu, bet Tā Tēva
prātu, kas Mani sūtījis. **31** Ja Es pats liecību dodu par
Sevi, tad Mana liecība nav patiesīga. **32** Cits ir, kas liecību
dod par Mani, un Es zinu, to liecību esam patiesīgu, ko
Viņš apliecina par Mani. **33** Jūs esat sūtījuši pie Jāņa, un
tas patiesībai liecību devis. **34** Tomēr Es liecību neņemu
no cilvēka, bet Es to saku, lai jūs topat pestīti. **35** Viņš
bija degoša un spīdoša svece, bet jūs mazu brīdi gribējāt
līksmoties viņa gaišumā. **36** Bet Man ir lielāka liecība
nekā no Jāņa. Jo tie darbi, ko Tas Tēvs Man devis darīt, šie
darbi, ko Es daru, liecību dod par Mani, ka Tas Tēvs Mani
sūtījis. **37** Un Tas Tēvs, kas Mani sūtījis, pats liecību devis
par Mani; jūs Viņa balsi nekad neesat dzirdējuši, nedz
Viņa ģīmi redzējuši. **38** Un Viņa vārds nav paliekams
pie jums, jo jūs Tam neticat, ko Viņš sūtījis. **39** Meklējat
rakstos, jo jums šķiet, ka tur iekšā jums ir mūžīga dzīvība,
un tie ir, kas liecību dod par Mani. **(aiōnios g166)** **40** Bet
jūs negribat nākt pie Manis, lai jums būtu dzīvība. **41**
Godu no cilvēkiem Es neņemu. **42** Bet Es jūs pazīstu, ka
Dieva mīlestība nav iekš jums. **43** Es esmu nācis Sava Tēva
vārdā, un jūs Mani neuzņemat; kad cits nāks sava paša

vārdā, to jūs uzņemsiet. **44** Kā jūs varat ticēt, cits no cita
godu ņemdami? Un to godu, kas ir no tā vienīgā Dieva, to
jūs nemeklējat? **45** Nedomājiet, ka Es jūs apsūdzēšu pie
Tā Tēva; tur ir viens, kas jūs apsūdz, Mozus, uz ko jūs esat
cerējuši. **46** Jo ja jūs Mozum ticētu, tad jūs Man arīdzan
ticētu; jo viņš ir rakstījis par Mani. **47** Bet ja jūs viņa
rakstiem neticat, kā tad jūs Maniem vārdiem ticēsiet?"

6 Pēc tam Jēzus aizbrauca pār Galilejas jūru pie Tiberijas.
2 Un liels pulks ļaužu Tam gāja pakaļ, tāpēc ka tie redzēja
tās brīnuma zīmes, ko Viņš darīja pie neveseliem. **3** Bet
Jēzus kāpa uz to kalnu un apsēdās ar Saviem mācekļiem.
4 Bet Jūdu Lieldienas svētki bija tuvu klāt. **5** Tad Jēzus
pacēla acis un redzēja, ka daudz ļaužu pie Viņa nāca, un
saka uz Filipu: "Kur pirksim maizes, ka šiem ir ko ēst?" **6**
(Bet to Tas sacīja, viņu pārbaudīdams; jo pats gan zināja,
ko gribēja darīt.) **7** Filips tam atbildēja: "Par divsimt
sudraba grašiem maizes tiem nepietiek, ka ikviens no
tiem maķenīt ņemtos." **8** Tad viens no Viņa mācekļiem,
Andrejs, Sīmaņa Pētera brālis, uz Viņu saka: **9** "Še ir
viens jauneklis, tam ir piecas miežu maizes un divas
zivis; bet kas tas ir priekš tik daudz ļaudīm?" **10** Un Jēzus
sacīja: "Dariet, ka tie ļaudis apsēžas;" un tur daudz zāles
bija tanī vietā. Tad apsēdās kādi piectūkstoš vīri. **11** Un
Jēzus ņēma tās maizes, pateicās un deva tiem mācekļiem,
un tie mācekļi tiem, kas bija apsēdušies. Tāpat arī no
tām zivīm, cik gribēja. **12** Bet kad tie bija paēduši, tad
Viņš saka uz Saviem mācekļiem: "Sakrājiet atlikušās
druskas, ka nekas nepazūd." **13** Tad tie salasīja un pildīja
divpadsmit kurvjus ar druskām no tām piecām miežu

maizēm, kas tiem atlika, kas bija ēduši. **14** Kad nu tie
cilvēki to brīnuma zīmi redzēja, ko Jēzus bija darījis,
tad tie sacīja: "Šis ir patiesi tas pravietis kam bija nākt
pasaulē." **15** Kad nu Jēzus manīja, ka tie gribēja nākt,
Viņu tvert, lai par ķēniņu celtu, tad Viņš devās viens pats
atkal uz to kalnu. **16** Un kad vakars metās, Viņa mācekļi
nogāja pie jūras, **17** Un laivā kāpuši tie brauca pāri pār
jūru uz Kapernaūmu: un jau bija palicis tumšs, un Jēzus
pie tiem nebija atnācis. **18** Un jūra cēlās, stipram vējam
pūšot. **19** Un vairāk nekā pusjūdzi aizirušies, tie redzēja
Jēzu pa jūru staigājam un tuvu pie laivas esam. Un tie
bijās. **20** Bet Viņš uz tiem saka: "Es tas esmu, nebīstaties."
21 Tad tie gribēja Viņu ņemt laivā, un tūdaļ tā laiva nāca
tanī malā, uz ko tie dzinās. **22** Otrā dienā tie ļaudis viņpus
jūras stāvēdami redzēja, ka citas laivas tur nebija, kā vien
tā, kurā viņa mācekļi bija iekāpuši un ka Jēzus nebija
līdz gājis ar saviem mācekļiem laivā, bet ka viņa mācekļi
vieni paši bija nocēlušies. **23** Un kad nu tur citas laiviņas
no Tiberijas pienāca tuvu pie tās vietas, kur tie to maizi
bija ēduši, ko Tas Kungs bija svētījis; **24** Un kad tie ļaudis
redzēja, ka Jēzus tur vairs nebija, nedz Viņa mācekļi,
tad tie arīdzan iekāpa laivās un nāca Kapernaūmā, Jēzu
meklēdami. **25** Un otrā jūras malā Viņu atraduši, tie uz
Viņu sacīja: "Rabbi, kad Tu esi atnācis?" **26** Jēzus tiem
atbildēja un sacīja: "Patiesi, patiesi, Es jums saku: jūs Mani
nemeklējat tāpēc, ka jūs brīnuma zīmes esat redzējuši, bet
ka jūs esat ēduši un paēduši no tām maizēm. **27** Dzenaties
ne pēc tās barības, kas zūd, bet pēc tās barības, kas paliek
līdz mūžīgai dzīvošanai, ko Tas Cilvēka Dēls jums dos, jo

šo Dievs Tas Tēvs ir apzieģelējis." (aiōnios g166) 28 Tad tie
uz Viņu sacīja: "Ko darīsim, lai strādājam Dieva darbus?"
29 Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Šis ir tas Dieva darbs,
ka jums būs ticēt uz To, ko Viņš sūtījis." 30 Tad tie uz
Viņu sacīja: "Kādu zīmi tad Tu dari, ka mēs to redzam un
Tev ticam? Ko Tu dari? 31 Mūsu tēvi to manna ir ēduši
tuksnesī, kā ir rakstīts: Viņš tiem ir devis ēst maizi no
debesīm." 32 Tad Jēzus uz tiem sacīja: patiesi, patiesi, Es
jums saku: "Mozus jums to maizi no debesīm nav devis,
bet Mans Tēvs jums dod to īsteno maizi no debesīm. 33 Jo
tā ir Tā Dieva maize, kas nāk no debesīm un dod pasaulei
dzīvību." 34 Tad tie uz Viņu sacīja: "Kungs, dod mums
allažiņ tādu maizi." 35 Un Jēzus uz tiem sacīja: "Es esmu
tā dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tas neizsalks: un
kas tic uz Mani, tam neslāps nemūžam. 36 Bet Es jums
esmu sacījis, ka jūs Mani gan esat redzējuši, tomēr jūs
neticat. 37 Ikviens, ko Tas Tēvs Man dod, tas nāk pie
Manis, un kas nāk pie Manis, to Es neizmetīšu ārā. 38 Jo
Es esmu no debesīm nācis, ne lai Es daru Savu prātu, bet
Tā prātu, kas Mani sūtījis. 39 Bet šis ir Tā Tēva prāts,
kas Mani sūtījis, ka no visa tā, ko Viņš Man devis, Man
neko nebūs pazaudēt, bet to uzmodināt pastara dienā. 40
Un šis ir Tā prāts, kas Mani sūtījis, ka ikvienam, kas To
Dēlu redz un uz Viņu tic, ir mūžīga dzīvība, un Es viņu
uzmodināšu pastara dienā." (aiōnios g166) 41 Tad tie Jūdi
pret Viņu kurnēja, ka Viņš bija sacījis: Es esmu tā maize,
kas ir nākusi no debesīm. 42 Un tie sacīja: "Vai Šis nav
Jēzus, Jāzepa dēls, kura tēvu un māti mēs pazīstam? Kā
tad Tas saka: Es esmu no debesīm nācis." 43 Tad Jēzus

atbildēja un uz tiem sacīja: “Nekurniet savā starpā. **44**
Neviens pie Manis nevar nākt, ja Tas Tēvs, kas Mani
sūtījis, viņu nevelk, un Es viņu uzmodināšu pastara dienā.
45 Praviešu rakstos ir sacīts: un tie visi būs mācīti no
Dieva. Tad nu ikkatrs, kas no Tā Tēva ir dzirdējis un
mācījies, tas nāk pie Manis. **46** Ne tā, ka jebkāds To Tēvu
būtu redzējis, kā vien Tas, kas ir no Dieva; Tas To Tēvu
ir redzējis. **47** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas tic uz
Mani, tam ir mūžīga dzīvība. **(aiōnios g166)** **48** Es esmu tā
dzīvības maize. **49** Jūsu tēvi to manna ir ēduši tuksnesī un
ir nomiruši. **50** Šī ir tā maize, kas nāk no debesīm, lai,
kas ēd no tās, nemirst. **51** Es esmu tā dzīvā maize, kas
nākusi no debesīm; ja kas ēd no šīs maizes, tas dzīvos
mūžīgi. Un tā maize, ko Es došu, ir Mana miesa, ko Es
došu par pasaules dzīvību.” **(aiōn g165)** **52** Tad tie Jūdi savā
starpā strīdējās sacīdami: “Kā Šis mums Savu miesu var
dot ēst?” **53** Tad Jēzus uz tiem sacīja: “Patiesi, patiesi, Es
jums saku: ja jūs Tā Cilvēka Dēla miesu neēdat un Viņa
asinis nedzerat, tad dzīvības nav iekš jums. **54** Kas Manu
miesu ēd un Manas asinis dzer, tam ir mūžīga dzīvība,
un Es viņu uzmodināšu pastara dienā. **(aiōnios g166)** **55** Jo
Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess
dzēriens. **56** Kas Manu miesu ēd un Manas asinis dzer, tas
paliek iekš Manis un Es iekš tā. **57** Itin kā Mani tas dzīvais
Tēvs ir sūtījis, un Es dzīvoju caur To Tēvu: tāpat, kas Mani
ēd, tas arīdzan dzīvos caur Mani. **58** Šī ir tā maize, kas
nākusi no debesīm, ne tā, kā mūsu tēvi to manna ir ēduši
un nomiruši; kas šo maizi ēd, tas dzīvos mūžīgi.” **(aiōn
g165)** **59** To Viņš sacīja baznīcā, mācīdams Kapernaūmā. **60**

Tad no Viņa mācekļiem daudzi, to dzirdēdami, sacīja:
"Šī valoda ir grūta, kas to var ieklausīties?" 61 Tad Jēzus
pie Sevis zinādams, ka Viņa mācekļi par to kurnēja, uz
tiem sacīja: "Vai tas jums ir par piedauzīšanu? 62 Bet
kad nu jūs redzētu To Cilvēka Dēlu uzkāpjam, kur Viņš
papriekš bijis? 63 Tas Gars ir, kas dara dzīvu, tā miesa
neder nenieka. Tie vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un
ir dzīvība. 64 Bet citi ir jūsu starpā, kas netic." Jo Jēzus
no iesākuma zināja, kuri tie, kas neticēja, un kurš tas,
kas Viņu nodos, 65 Un Viņš sacīja: "Tādēļ Es jums esmu
sacījis, ka neviens pie Manis nevar nākt, ja tas viņam
nav dots no Mana Tēva." 66 No tā brīža daudzi no Viņa
mācekļiem atkāpās un vairs nestaigāja ar Viņu. 67 Tad
Jēzus sacīja uz tiem divpadsmit: "Vai jūs arīdzan gribat
aiziet?" 68 Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: "Kungs, pie
ka mēs iesim? Tev ir mūžīgas dzīvības vārdi, (aiōnios g166)
69 Un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Kristus, tā
dzīvā Dieva Dēls." 70 Tad Jēzus tiem atbildēja: "Vai Es
jūs neesmu izredzējis divpadsmit? Un viens no jums ir
velns." 71 Bet Viņš to sacīja par Jūdasu, Sīmaņa dēlu,
Iskariotu. Jo pēc tas Viņu nodeva, būdams viens no tiem
divpadsmit.

7 Un pēc tam Jēzus staigāja pa Galileju; jo Viņš negribēja
staigāt pa Jūdeju, tāpēc ka tie Jūdi Viņu meklēja nokaut.
2 Un Jūdu lieveņu svētki bija tuvu. 3 Tad Viņa brāļi uz To
sacīja: "Ej jel projām no šejienes, un noej uz Jūdu zemi,
lai arī Tavi mācekļi redz Tavus darbus, ko Tu dari. 4 Jo
neviens neko nedara slepenībā, kas grib kļūt zināms. Ja
Tu tādas lietas dari, tad rādies pasaulei." 5 Jo pat Viņa

brāļi neticēja uz Viņu. **6** Tad Jēzus uz tiem saka: “Mans
laiks vēl nav klāt; bet jūsu laiks ir vienmēr klāt. **7** Pasaule
jūs nevar ienīdēt, bet Mani viņa ienīst, jo Es liecību dodu
par to, ka viņas darbi ļauni. **8** Ejat jūs uz šiem svētkiem,
Es vēl neeju uz šiem svētkiem; jo Mans laiks vēl nav
nācis.” **9** Un to uz tiem sacījis, Viņš palika Galilejā. **10** Bet
kad Viņa brāļi bija aizgājuši, tad Viņš arīdzan gāja uz
svētkiem, ne ļaudīm redzot, bet kā paslepeni. **11** Tad tie
Jūdi Viņu meklēja svētkos un sacīja: “Kur Viņš ir?” **12**
Un tur Viņa dēļ daudz valodas bija pie tiem ļaudīm, jo
citi sacīja: “Viņš ir labs;” un citi sacīja: “Nē, bet Viņš tos
ļaudis pieviļ.” **13** Tomēr neviens droši par Viņu nerunāja,
jo tie bijās no tiem Jūdiem. **14** Bet svētku vidū Jēzus gāja
Dieva namā un mācīja. **15** Un tie Jūdi brīnījās sacīdami:
“Kā šis tos rakstus zin un tomēr tos nav mācījies?” **16**
Jēzus tiem atbildēja un sacīja: “Mana mācība nav Mana,
bet Tā, kas Mani sūtījis. **17** Ja kas grib Viņa prātu darīt,
tas atzīs, vai šī mācība ir no Dieva, jeb vai Es pats no Sevis
runāju. **18** Kas no sevis runā, tas meklē savu paša godu;
bet kas meklē Tā godu, kas Viņu sūtījis, tas ir patiesīgs, un
iekš Tā nav netaisnības. **19** Vai Mozus jums nav bauslību
devis, un neviens no jums nedara pēc bauslības? Kam
jūs meklējat Mani nokaut?” **20** Tie ļaudis atbildēja un
sacīja: “Tev ir velns. Kas Tevi meklē nokaut?” **21** Jēzus
atbildēja un uz tiem sacīja: “Vienu darbu Es esmu darījis,
un jūs visi brīnāties. **22** Mozus jums apgraizīšanu ir devis,
(ne tā kā tā būtu no Mozus, bet no tiem tēviem,) un jūs
cilvēku apgraizāt svētdienā. **23** Ja cilvēks apgraizīšanu
dabū svētdienā, lai Mozus bauslība netop pārkāpta, ko jūs

tad par Mani apskaistaties, ka Es svētdienā visu to cilvēku
esmu darījis veselu? **24** Nespriežat pēc tā, kas priekš acīm,
bet spriežat taisnu tiesu." **25** Tad kādi no Jeruzālemes
ļaudīm sacīja: "Vai šis nav Tas, ko tie meklē nokaut? **26**
Un redzi, Viņš droši runā, un tie uz Viņu nesaka nenieka.
Vai mūsu virsnieki tagad tiešām atzinuši, ka Šis patiesi ir
Tas Kristus? **27** Bet mēs Viņu zinām, no kurienes Viņš ir;
bet kad Tas Kristus nāks, tad neviens nezinās, no kurienes
Tas ir." **28** Tad Jēzus Dieva namā mācīdams sauca un
sacīja: "Jūs Mani pazīstat un zināt, no kurienes Es esmu?
Bet Es neesmu nācis pats no Sevis, bet kas Mani sūtījis,
Tas ir patiesīgs; To jūs nepazīstat. **29** Bet Es To pazīstu, jo
Es esmu no Viņa, un Viņš Mani sūtījis." **30** Tad tie Viņu
meklēja gūstīt; tomēr neviens rokas pie Viņa nepielika,
jo Viņa stunda vēl nebija nākusi. **31** Bet daudz no tiem
ļaudīm ticēja uz Viņu un sacīja: "Kad Kristus nāks, vai tas
vairāk brīnuma zīmes darīs, nekā tās, ko Šis ir darījis?" **32**
Tie farizeji dzirdēja, ka tiem ļaudīm tādas valodas bija par
Viņu. Un tie farizeji un augstie priesteri sūtīja sulaiņus,
lai tie Viņu gūstītu. **33** Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Vēl
mazu brīdi Es esmu pie jums un noeju pie Tā, kas Mani
sūtījis. **34** Jūs Mani meklēsiet un neatradīsiet, un kur Es
esmu, turp jūs nevarat nonākt." **35** Tad tie Jūdi sacīja
savā starpā: "Kur Šis noies, ka mēs Viņu neatradīsim? Vai
Viņš noies pie tiem, kas ir izklīduši starp Grieķiem, un
Grieķus mācīs? **36** Kas tie par vārdiem, ko Šis runā: jūs
Mani meklēsiet un neatradīsiet? Un: kur Es esmu, turp
jūs nevarat nonākt?" **37** Un beidzamā, tai lielā svētku
dienā, Jēzus stāvēja un sauca sacīdams: "Ja kam slāpst,

tas lai nāk pie Manis un dzer! **38** Kas tic uz Mani, kā tie
raksti saka, no tā miesas dzīvā ūdens straumes tecēs.” **39**
Un Viņš to sacīja par to Garu, ko tiem bija dabūt, kas tic
uz Viņu; jo Tas Svētais Gars vēl nebija, tāpēc ka Jēzus
vēl nebija apskaidrots. **40** Tad daudz no tiem ļaudīm šo
vārdu dzirdēdami sacīja: “Šis patiesi ir tas pravietis.”
41 Citi sacīja: “Viņš ir Tas Kristus;” bet citi sacīja: “Vai
Kristus nāks no Galilejas? **42** Vai tas raksts nav sacījis, ka
no Dāvida cilts un no Bētlemes pilsētiņas, kur Dāvids
bija, Kristus nāks?” **43** Tad šķelšanās cēlās starp tiem
ļaudīm Viņa dēļ. **44** Bet kādi no tiem gribēja Viņu gūstīt,
tomēr neviens rokas pie Viņa nepielika. **45** Tad tie sulaiņi
nāca pie tiem augstiem priesteriem un farizejiem, un šie
uz viņiem sacīja: “Kāpēc Viņu neesat atveduši?” **46** Tie
sulaiņi atbildēja: “Nemūžam cilvēks tā vēl nav runājis kā
šis Cilvēks.” **47** Tad tie farizeji tiem atbildēja: “Vai jūs
arīdzan esat pievilti? **48** Vai gan kāds no tiem virsniekiem
jeb no tiem farizejiem uz Viņu ticējis? **49** Bet šie ļaudis,
kas bauslību neprot, ir nolādēti.” **50** Nikademus, kas naktī
bija nācis pie Viņa, viens no tiem būdams, uz tiem sacīja:
51 “Vai mūsu bauslība notiesā kādu cilvēku, ja tā papriekš
par viņu nav izklausinājusi un nav dabūjusi zināt, ko viņš
dara?” **52** Tie atbildēja un uz to sacīja: “Vai tu arīdzan esi
no Galilejas? Pārmeklē un raugi, ka no Galilejas neviens
pravietis nav cēlies.” **53** (Un ikviens nogāja savā namā.

8 Un Jēzus gāja uz Eļļas kalnu. **2** Un no rīta agri Viņš atkal
nāca Dieva namā un visi ļaudis pie Viņa nāca, un Viņš
apsēdās un tos mācīja. **3** Un tie rakstu mācītāji un farizeji
pie Viņa atveda vienu sievu, kas laulības pārkāpšanā bija

pieķerta; un to nostādīja tur vidū, **4** Un sacīja uz Viņu:
"Mācītāj, šī sieva ir pieķerta pašā laulības pārkāpšanā,
5 Un mums ir pavēlēts Mozus bauslībā, tādas nomētāt
ar akmeņiem. Ko tad Tu saki?" **6** Bet to tie sacīja Viņu
kārdinādami, ka dabūtu vainu, Viņu apsūdzēt. Bet Jēzus
pie zemes locīdamies rakstīja ar pirkstu smiltīs. **7** Un
kad tie jautādami Viņam uzstāja, tad Viņš uzcēlās un uz
tiem sacīja: "Kurš no jums bez grēka, tas lai met to pirmo
akmeni uz viņu." **8** Un Viņš atkal locīdamies rakstīja
smiltīs. **9** Bet tie, to dzirdējuši un no savas sirds apziņas
pārliecināti, izgāja cits pakaļ citam, no tiem vecajiem līdz
tiem pēdējiem. Un Jēzus tur palika viens pats ar to sievu,
kas vidū stāvēja. **10** Un Jēzus atkal pacēlās un nevienu
neredzēdams kā vien to sievu uz to sacīja: "Sieva, kur ir
tavi apsūdzētāji? Vai neviens tevi nav pazudinājis?" **11**
Un tā sacīja: "Neviens, Kungs!" Un Jēzus uz to sacīja: "Tad
arī Es tevi nepazudinu: ej un negrēko vairs.") **12** Tad Jēzus
atkal uz tiem runāja sacīdams: "Es esmu tas pasaules
gaišums. Kas Man iet pakaļ, tas nestaigās tumsībā, bet
tam būs tas dzīvības gaišums." **13** Tad tie farizeji uz Viņu
sacīja: "Tu liecību dod par Sevi pašu, Tava liecība nav
patiesīga." **14** Jēzus atbildēja un uz tiem sacīja: "Jebšu Es
liecību dodu par Sevi, tomēr Mana liecība ir patiesīga.
Jo Es zinu, no kurienes Es esmu nācis un uz kurieni Es
eju. Bet jūs nezināt, no kurienes nāku un uz kurieni eju.
15 Jūs tiesājiet pēc miesas; Es netiesāju neviena. **16** Un
ja Es arī tiesāju, tad Mana tiesa ir taisna; jo Es neesmu
viens, bet Es un Tas Tēvs, kas Mani sūtījis. **17** Un arī jūsu
bauslībā ir rakstīts, ka divēju cilvēku liecība ir patiesīga.

18 Es dodu liecību par Sevi, un Tas Tēvs, kas Mani sūtījis,
dod liecību par Mani." **19** Tad tie uz Viņu sacīja: "Kur ir
Tavs Tēvs?" Jēzus atbildēja: "Jūs nepazīstat nedz Mani
nedz Manu Tēvu. Ja jūs Mani būtu pazinuši, tad jūs arī
Manu Tēvu būtu pazinuši." **20** Šos vārdus Jēzus runāja pie
Dieva šķirsta, mācīdams Dieva namā. Un neviens Viņu
negūstīja, jo Viņa stunda vēl nebija nākusi. **21** Tad Jēzus
atkal uz tiem sacīja: "Es noeju, un jūs Mani meklēsiet un
mirsiet savos grēkos. Uz kurieni Es eju, turp jūs nevarat
nākt." **22** Tad tie Jūdi sacīja: "Vai Tas Sev pats galu darīs,
ka Tas saka: uz kurieni Es eju, turp jūs nevarat nākt?" **23**
Un Viņš uz tiem sacīja: "Jūs esat no tā, kas ir zemē, Es no
tā, kas ir augšā; jūs esat no šīs pasaules, Es neesmu no šīs
pasaules. **24** Tādēļ Es jums esmu sacījis ka jūs mirsiet
savos grēkos. Jo ja jūs neticat, ka Es Tas esmu, tad jūs
mirsiet savos grēkos." **25** Tad tie uz Viņu sacīja: "Kas
Tu tāds esi?" Un Jēzus uz tiem sacīja: "Visupirms Tas,
ko arī uz jums runāju. **26** Man daudz par jums jārunā
un jātiesā bet kas Mani sūtījis, Tas ir patiesīgs, un ko
Es no Viņa esmu dzirdējis, to Es runāju uz pasauli." **27**
Un tie nesaprata, ka Viņš uz tiem runāja par To Tēvu.
28 Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Kad jūs To Cilvēka Dēlu
paaugstināsiet, tad jūs sapratīsiet, ka Es tas esmu, un ka
Es neko nedaru no Sevis, bet itin to runāju, ko Mans Tēvs
Man ir mācījis. **29** Un kas Mani sūtījis, Tas ir ar Mani. Tas
Tēvs Mani nav atstājis vienu, jo kas Viņam patīk, to Es
allaž daru." **30** Kad Viņš to runāja, tad daudzi ticēja uz
Viņu. **31** Tad Jēzus sacīja uz tiem Jūdiem, kas Viņam bija
ticējuši: "Ja jūs paliekat Manā Vārdā, tad jūs patiesi esat

Mani mācekļi, **32** Un atzīsiet patiesību, un patiesība jūs
atsvabinās." **33** Tie Viņam atbildēja: "Mēs esam Ābrahāma
dzimums un ne mūžam nevienam neesam kalpojuši; kā
tad Tu saki: jūs tapsiet svabadi?" **34** Jēzus tiem atbildēja:
"Patiesi, patiesi, Es jums saku: ikviens, kas grēku dara, tas
ir grēka kalps. **35** Bet kalps mūžam namā nepaliek; dēls
paliek mūžam. **(aiōn g165)** **36** Ja nu Tas Dēls jūs atsvabinās,
tad jūs tiešām būsiet svabadi. **37** Es zinu, ka jūs esat
Ābrahāma dzimums, bet jūs Mani meklējat nokaut, jo
Manam vārdam nav vietas pie jums. **38** Es runāju, ko Es
esmu redzējis pie Sava Tēva; un jūs arīdzan darāt, ko jūs
esat redzējuši pie sava tēva." **39** Tie atbildēja un sacīja:
"Mūsu tēvs ir Ābrahāms." Jēzus uz tiem saka: "Ja jūs būtu
Ābrahāma bērni, tad jūs arī darītu Ābrahāma darbus.
40 Bet nu jūs Mani meklējat nokaut, cilvēku, kas jums
patiesību esmu runājis, ko esmu dzirdējis no Dieva. To
Ābrahāms nav darījis. **41** Jūs darāt sava tēva darbus!"
Tad tie uz Viņu sacīja: "Mēs maucībā neesam dzimuši.
Mums ir viens vienīgs Tēvs, Dievs." **42** Tad Jēzus uz tiem
sacīja: "Ja Dievs būtu jūsu tēvs, tad jūs Mani mīlētu; jo
Es esmu izgājis un nāku no Dieva; jo Es neesmu nācis
no Sevis, bet Viņš Mani sūtījis. **43** Kādēļ tad jūs Manu
valodu nesaprotat? Tādēļ ka jūs Manu mācību nevarat
ieklausīties. **44** Jūs esat no tā tēva, tā velna, un sava tēva
prātu jūs gribat darīt. Tas no iesākuma ir bijis slepkava
un nav pastāvējis iekš patiesības; jo iekš tā nav patiesības.
Kad viņš melus runā, tad viņš runā no sevis paša; jo viņš
ir melkulis un melu tēvs. **45** Bet kad Es patiesību saku, tad
jūs Man neticat. **46** Kas jūsu starpā Man jebkādu grēku

var pierādīt? Bet kad Es jums patiesību saku, kam jūs Man
neticat? **47** Kas ir no Dieva, tas Dieva vārdus klausa; tāpēc
jūs neklausiet, ka jūs neesat no Dieva." **48** Tad tie Jūdi
atbildēja un uz Viņu sacīja: "Vai mēs pareizi nesakām, ka
Tu esi Samarietis, un Tev ir velns?" **49** Jēzus atbildēja:
"Man velna nav, bet Es Savu Tēvu godāju, un jūs Mani
turat negodā. **50** Es Savu godu nemeklēju, bet Viens ir,
kas to meklē un tiesā. **51** Patiesi, patiesi, Es jums saku,
kas Manu vārdu turēs, tas nāvi neredzēs ne mūžam." **(aiōn
g165)** **52** Tad tie Jūdi uz To sacīja: "Tagad mēs nomanām,
ka Tev ir velns. Ābrahāms nomiris un tie pravieši, un Tu
saki: kas Manu vārdu turēs, tas nāvi nebaudīs ne mūžam.
(aiōn g165) **53** Vai Tu esi lielāks nekā mūsu tēvs Ābrahāms,
kas nomiris? Un tie pravieši ir nomiruši. Par kādu Tu
pats Sevi dari?" **54** Jēzus atbildēja: "Ja Es pats Sevi godāju,
tad Mans gods nav nekas; bet Mans Tēvs Mani godā,
par ko jūs sakāt, ka Tas jūsu Tēvs. **55** Tomēr jūs Viņu
nepazīstat, bet Es Viņu pazīstu. Un kad Es sacītu, ka Es
Viņu nepazīstu, tad Es būtu tāds pat melkulis, kā jūs; bet
Es Viņu pazīstu, un Viņa vārdu turu. **56** Ābrahāms, jūsu
tēvs, tapa līksms, ka Manu dienu redzēšot, un viņš to
redzēja un priecājās." **57** Tad tie Jūdi uz To sacīja: "Tu vēl
neesi piecdesmit gadus vecs, un Ābrahāmu esi redzējis?"
58 Jēzus uz tiem sacīja: "Patiesi, patiesi, Es jums saku:
pirms nekā Ābrahāms bija, Es esmu." **59** Tad tie pacēla
akmeņus, mest uz Viņu. Bet Jēzus paslēpās un izgāja
no Dieva nama ārā, iedams caur viņu vidu. Un tā Viņš
aizgāja.

9 Un aiziedams Viņš ieraudzīja cilvēku, kas bija neredzīgs
no dzimuma. **2** Un Viņa mācekļi Viņam vaicāja sacīdami:
"Rabbi, kurš ir grēkojis: vai šis, vai viņa vecāki, ka tas ir
neredzīgs piedzimis?" **3** Jēzus atbildēja: "Nedz šis grēkojis,
nedz viņa vecāki; bet ka Dieva darbi pie viņa parādītos. **4**
Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr vēl
ir diena; nāk nakts, kad neviens nevar strādāt. **5** Kamēr
Es esmu pasaulē, Es esmu pasaules gaišums." **6** To sacījis
Viņš spļāva zemē un taisīja svaidāmo no tām siekalām un
svaidīja tā neredzīgā acis ar to svaidāmo, **7** Un sacīja uz
to: "Ej, mazgājies Siloāmas dīķī" (Siloāma, tas ir tulkots:
sūtīts). Tad tas nogāja un mazgājās un pārnāca redzīgs.
8 Tad tie kaimiņi un kas viņu papriekš bija redzējuši,
ka viņš bija neredzīgs, sacīja: "Vai šis nav tas, kas tur
sēdēja un nabagoja?" **9** Citi sacīja: "Viņš tas pats;" un
citi: "Viņš tam līdzīgs!" Bet viņš sacīja: "Es tas esmu." **10**
Tad tie uz viņu sacīja: "Kā tavas acis tapa atdarītas?" **11**
Viņš atbildēja un sacīja: "Viens cilvēks, kas top saukts
Jēzus, taisīja svaidāmo un ar to svaidīja manas acis un
sacīja uz mani: Ej uz Siloāmas dīķi un mazgājies. Tad
es nogājis mazgājos un tapu redzīgs." **12** Tad viņi uz to
sacīja: "Kur Tas ir?" Tas saka: "Es nezinu." **13** Tad tie to
citkārt neredzīgo noveda pie tiem farizejiem. **14** Un tā
bija svētdiena, kad Jēzus to svaidāmo bija taisījis un tam
acis atdarījis. **15** Un tad atkal tie farizeji viņam vaicāja:
"Kā tas tapis redzīgs?" Un viņš uz tiem sacīja: "Viņš
svaidāmas zāles uzlika uz manām acīm, un es mazgājos un
redzu." **16** Tad citi no tiem farizejiem sacīja: "Šis cilvēks
nav no Dieva, jo Viņš svētdienu nesvētī;" citi sacīja: "Kā

gan grēcīgs cilvēks tādas brīnuma zīmes var darīt?” Un
šķelšanās bija viņu starpā. **17** Un tie atkal uz to neredzīgo
saka: “Ko tu par Viņu saki, ka Viņš tavas acis ir atvēris?”
Un tas sacīja: “Viņš ir pravietis.” **18** Bet tie Jūdi neticēja
no viņa, ka viņš bijis neredzīgs un tapis redzīgs, tiekams
tie sauca tā vecākus, kas bija tapis redzīgs. **19** Un viņi tiem
vaicāja sacīdami: “Vai šis ir jūsu dēls, par ko jūs sakāt,
ka viņš neredzīgs piedzimis? Kā tad tas tagad redz?” **20**
Viņa vecāki tiem atbildēja un sacīja: “Mēs zinām, ka šis
ir mūsu dēls, un ka tas neredzīgs piedzimis. **21** Bet kā
tas tagad redz, to nezinām, vai kas viņa acis atdarījis, to
mēs nezinām. Viņš ir diezgan vecs, vaicājiet viņam, viņš
pats par sevi runās.” **22** To viņa vecāki sacīja, jo tie bijās
no tiem Jūdiem; jo tie Jūdi jau bija sarunājušies, izslēgt
no draudzes to, kas apliecinātu, Viņu esam Kristu. **23**
Tādēļ viņa vecāki sacīja: “Viņš ir diezgan vecs, vaicājiet
viņam.” **24** Kad tie otru reiz to cilvēku sauca, kas bijis
neredzīgs, un uz to sacīja: “Dod Dievam godu, mēs zinām,
ka Šis cilvēks ir grēcinieks.” **25** Tad tas atbildēja un sacīja:
“Vai Viņš ir grēcinieks, to nezinu; to vien zinu, ka es biju
neredzīgs un tagad redzu.” **26** Un tie atkal uz viņu sacīja:
“Ko Viņš tev darījis? Kā Viņš tavas acis atvēris?” **27** Viņš
tiem atbildēja: “Es jums jau esmu sacījis, un jūs neesat
klausījuši. Kam jūs to atkal gribat dzirdēt? Vai arī jūs
gribat palikt par Viņa mācekļiem?” **28** Tad tie viņu lamāja
un sacīja: “Tu esi Viņa māceklis, bet mēs esam Mozus
mācekļi. **29** Mēs zinām, ka Dievs uz Mozu ir runājis;
bet par šo mēs nezinām, no kurienes Viņš ir.” **30** Tas
cilvēks atbildēja un uz tiem sacīja: “Tā ir brīnišķa lieta,

ka jūs nezināt, no kurienes Tas ir, un tomēr Tas manas
acis atdarījis. 31 Mēs jau zinām, ka Dievs grēciniekus
neklausa, bet kas ir dievbijīgs un Viņa prātu dara, to
tādu Viņš klausa. 32 Tas ne mūžam vēl nav dzirdēts, ka
kāds ir atdarījis tāda acis, kas neredzīgs piedzimis. (aiōn
g165) 33 Ja Tas nebūtu no Dieva, tad Tas neko nespētu
darīt." 34 Tie atbildēja un uz viņu sacīja: "Tu viscaur
grēkos esi piedzimis un tu mūs gribi mācīt?" Un tie viņu
izdzina ārā. 35 Jēzus dzirdēja, ka tie to bija izdzinuši, un
to atradis Viņš uz to sacīja: "Vai tu tici uz Dieva Dēlu?" 36
Tas atbildēja un sacīja: "Kungs, kurš Tas ir, lai es ticu uz
Viņu." 37 Un Jēzus uz to sacīja: "Tu Viņu esi redzējis, un
kas ar tevi runā, ir Tas." 38 Un viņš sacīja: "Kungs, es
ticu," - un Viņu pielūdza. 39 Un Jēzus sacīja: "Uz tiesu
Es esmu nācis šinī pasaulē, lai tie neredzīgie redz un tie
redzīgie top akli." 40 Un kādi no tiem farizejiem, kas pie
Viņa bija, to dzirdēja un uz Viņu sacīja: "Vai tad mēs
arīdzan esam akli?" 41 Jēzus uz tiem sacīja: "Kad jūs būtu
akli, tad jums nebūtu grēka. Bet tagad jūs sakāt: mēs
redzam; tāpēc jūsu grēks paliek.

10 Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas neieiet pa durvīm
avju kūtī, bet kāpj citur kur iekšā, tas ir zaglis un slepkava.
2 Bet kas ieiet pa durvīm, tas ir tas avju gans. 3 Tam tas
durvju sargs atver, un tās avis klausa viņa balsi, un viņš
savas avis sauc pie vārda un tās izved. 4 Un kad viņš
savas avis izlaidis, tad tas iet viņu priekšā; un tās avis
tam iet pakaļ, jo tās viņa balsi pazīst. 5 Bet svešam tās
neiet pakaļ, bet bēg no tā, jo tās tā svešā balsi nepazīst."
6 Šo līdzību Jēzus uz tiem sacīja; bet tie nesaprata, kas tas

bija, ko Viņš uz tiem runāja. **7** Tad Jēzus atkal uz tiem
sacīja: “Patiesi, patiesi, Es jums saku: Es esmu tās durvis
pie tām avīm. **8** Visi, kas priekš Manis nākuši, tie bijuši
zagļi un slepkavas, bet tās avis tiem nav klausījušas. **9** Es
esmu tās durvis; ja kas caur Mani ieiet, tas taps svēts, un
tas ieies un izies un atradīs ganības. **10** Zaglis nenāk kā
vien gribēdams zagt, žņaugt un nokaut; Es esmu nācis, ka
tiem būtu dzīvība un viss papilnam. **11** Es esmu tas labais
gans: labais gans dod Savu dvēseli par tām avīm. **12** Bet
derēts gans, kas nav īstais gans, kam tās avis nepieder,
redz vilku nākam un tās avis atstāj un bēg, un vilks tās
sakampj un izklīdina. **13** Bet tas derētais gans bēg, tāpēc
ka viņš derēts, un nebēdā par tām avīm. **14** Es esmu tas
labais gans un pazīstu Savas avis, un tās Mani pazīst. **15**
Itin kā Mani Tas Tēvs pazīst, tāpat arī Es To Tēvu pazīstu;
un Es dodu Savu dzīvību par tām avīm. **16** Man arī vēl
citas avis, tās nav no šīs kūts. Arī tās Man būs atvest; un
tās dzirdēs Manu balsi, un būs viens pats ganāmpulks,
viens pats gans. **17** Tāpēc Tas Tēvs Mani mīl, kā Es Savu
dzīvību dodu, lai Es to atkal ņemu. **18** Neviens to neņem
no Manis, bet Es to dodu no Sevis. Man ir vara, to dot, un
Man ir vara, to atkal ņemt. Šo likumu Es esmu dabūjis no
Sava Tēva.” **19** Tad atkal šķelšanās cēlās starp tiem Jūdiem
šo vārdu dēļ. **20** Jo daudz no tiem sacīja: “Viņam ir velns
un Viņš ir traks; ko jūs Viņu klausāt?” **21** Citi sacīja: “Šie
vārdi nav velna apsēsta vārdi; vai velns akliem acis var
atdarīt?” **22** Un Jeruzālemē bija Dieva nama iesvētīšanas
svētki, un bija ziema. **23** Un Jēzus staigāja Dieva namā,
Salamana priekšnamā. **24** Tad tie Jūdi Viņu apstāja un uz

Viņu sacīja: “Cik ilgi Tu mūsu dvēseles kavē? Ja Tu esi
Kristus, tad saki mums to skaidri.” **25** Jēzus tiem atbildēja:
“Es jums to esmu sacījis, un jūs neticat. Tie darbi, ko Es
daru Sava Tēva vārdā, šie dod liecību par Mani. **26** Bet jūs
neticat, jo jūs neesat no Manām avīm, kā Es jums esmu
sacījis. **27** Manas avis Manu balsi klausa, un Es tās pazīstu,
un tās Man iet pakaļ. **28** Un Es tām dodu mūžīgu dzīvību,
un tās ne mūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no
Manas rokas. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **29** Mans Tēvs, kas Man
tās devis, ir lielāks pār visiem, un neviens tās nevar izraut
no Mana Tēva rokas. **30** Es un Tas Tēvs, mēs esam viens.”
31 Tad tie Jūdi atkal pacēla akmeņus, Viņu nomētāt. **32**
Jēzus tiem atbildēja: “Daudz labus darbus Es jums esmu
rādījis no Sava Tēva; kura darba dēļ jūs Mani mētājiet
ar akmeņiem?” **33** Tie Jūdi Viņam atbildēja un sacīja:
“Laba darba dēļ mēs Tevi nemētājam, bet zaimošanas dēļ
un ka Tu cilvēks būdams pats Sevi dari par Dievu.” **34**
Jēzus tiem atbildēja: “Vai jūsu bauslībā nav rakstīts: Es
esmu sacījis, jūs esat dievi; **35** Kad tā nu tos sauca par
dieviem, uz kuriem Dieva vārds ir noticis, un to rakstu
nevar atmest, **36** Ko tad jūs sakāt uz Mani, ko Tas Tēvs
svētījis un pasaulē sūtījis: Tu Dievu zaimo; tāpēc ka Es
esmu sacījis: Es esmu Dieva Dēls? **37** Ja Es Sava Tēva
darbus nedaru, tad neticiet Man. **38** Bet ja Es tos daru,
tad, ja nu neticat Man, tad ticat jel tiem darbiem, lai jūs
atzīstat un ticat, ka Tas Tēvs ir iekš Manis, un Es iekš
Viņa.” **39** Tad tie atkal Viņu meklēja gūstīt, bet Viņš
izgāja no viņu rokām. **40** Un Viņš atkal cēlās pāri Jardānai
uz to vietu, kur Jānis iesākumā kristīja, un palika tur.

41 Un daudz pie Viņa nāca un sacīja: “Jebšu Jānis nav
darījis nevienas brīnuma zīmes, tomēr viss, ko Jānis par
Šo sacījis, tas ir tiesa.” 42 Un daudzi tur ticēja uz Viņu.
11 Un tur viens gulēja nevesels, Lāzarus vārdā, Betanijā,
Marijas un viņas māsas Martas miestā. 2 (Bet šī bija tā
Marija, kas To Kungu ar zālēm bija svaidījusi un Viņa
kājas ar saviem matiem nožāvējusi; tai brālis Lāzarus
gulēja nevesels.) 3 Tad tās māsas sūtīja pie Viņa un sacīja:
“Kungs, redzi, ko Tu mīļo, tas guļ nevesels.” 4 Un Jēzus
to dzirdējis sacīja: “Šī neveselība nav uz miršanu, bet
Dievam par godu, lai Dieva Dēls caur to top pagodināts.”
5 Bet Jēzus mīlēja to Martu un viņas māsu un to Lāzaru. 6
Kad nu Viņš bija dzirdējis, to esam neveselu, tad Viņš vēl
divas dienas palika tai vietā, kur Viņš bija. 7 Pēc tam Viņš
saka uz Saviem mācekļiem: “Ejam atkal uz Jūdeju.” 8 Tie
mācekļi uz Viņu saka: “Rabbi, tie Jūdi nesen Tevi meklēja
ar akmeņiem nomētāt, un Tu atkal noej uz turieni?” 9
Jēzus atbildēja: “Vai dienai nav divpadsmit stundas? Ja
kas staigā dienā, tas nepiedauzās; jo tas redz šīs pasaules
gaismu. 10 Bet ja kas staigā naktī, tas piedauzās; jo iekš
tā gaismas nav.” 11 To Viņš sacīja, un pēc tam Viņš uz
tiem saka: “Lāzarus, mūsu draugs, ir aizmidzis, bet Es eju,
viņu uzmodināt.” 12 Tad Viņa mācekļi sacīja: “Kungs, kad
viņš aizmidzis, tad viņš taps vesels.” 13 Bet Jēzus bija
runājis par viņa nāvi; un tiem šķita, ka viņš runājot par
aizmigšanu miegā. 14 Tad Jēzus uz tiem skaidri sacīja:
“Lāzarus ir nomiris. 15 Un Es priecājos jūsu dēļ, ka Es
tur neesmu bijis (ka jūs varat ticēt); bet ejam pie viņa.”
16 Tad Toms, saucams dvīnis, uz tiem citiem mācekļiem

sacīja: “Ejam mēs arīdzan, ka līdz ar Viņu mirstam.”
17 Tad Jēzus nogājis to atrada jau četras dienas kapā
gulošu. **18** (Bet Betanija bija tuvu pie Jeruzālemes, kādu
pusjūdzi.) **19** Un daudz Jūdu bija nākuši pie Martas un
Marijas, ka tās iepriecinātu par viņu brāli. **20** Tad Marta
dzirdējusi, ka Jēzus nākot, gāja Viņam pretī, bet Marija
palika mājās sēžot. **21** Tad Marta sacīja uz Jēzu: “Kungs, ja
Tu šeitan būtu bijis, tad mans brālis nebūtu miris. **22** Bet
arī tagad es zinu, ka visu, ko Tu no Dieva lūgsi, Dievs Tev
dos.” **23** Jēzus uz to saka: “Tavs brālis celsies augšām.” **24**
Marta uz Viņu saka: “Es zinu, ka viņš augšāmcelsies tanī
augšāmcelšanā pastara dienā.” **25** Jēzus uz to sacīja: “Es
esmu tā augšāmcelšanās un tā dzīvība; kas tic uz Mani,
jebšu tas būtu miris, tas dzīvos, **26** Un ikviens, kas dzīvo
un tic uz Mani, tas nemirs ne mūžam. Vai tu to tici?”
(aiōn g165) **27** Tā uz Viņu saka: “Tiešām, Kungs, es ticu,
ka Tu esi Kristus, Dieva Dēls, kam bija nākt pasaulē.” **28**
Un to sacījusi viņa nogāja un sauca Mariju, savu māsu,
slepeni, sacīdama: “Mācītājs ir šeitan un tevi aicina.”
29 Un to dzirdējusi, tā tūdaļ cēlās un nāca pie Viņa. **30**
(Bet Jēzus tai miestā vēl nebija ienācis, bet bija tai vietā,
kur Marta Viņu sastapa.) **31** Tad tie Jūdi, kas namā pie
viņas bija un viņu iepriecināja, redzēdami, ka Marija
tūdaļ cēlās un izgāja, viņai gāja pakaļ sacīdami: “Viņa
iet uz kapu, tur raudāt.” **32** Tad Marija, kad tā nāca, kur
Jēzus bija, un Viņu redzēja, metās Viņam pie kājām un
uz Viņu sacīja: “Kungs, ja Tu šeitan būtu bijis, tad mans
brālis nebūtu miris.” **33** Tad Jēzus, kad tas viņu redzēja
raudam, arī tos Jūdus raudam, kas līdz ar viņu bija nākuši,

garā aizgrābts, noskuma pie Sevis, **34** Un sacīja: “Kur jūs
viņu esat nolikuši?” Tie uz Viņu saka: “Kungs, nāc un
redzi.” **35** Jēzus raudāja. **36** Tad tie Jūdi sacīja: “Redzi,
kā tas Viņu ir mīlējis!” **37** Bet citi no tiem sacīja: “Vai
Tas, kas tā neredzīgā acis atvēris, nevarēja darīt, ka arī
šis nebūtu nomiris?” **38** Tad Jēzus atkal sirdī aizgrābts
nāk pie kapa; bet tas bija alā, un akmens gulēja priekšā.
39 Jēzus saka: “Noceļat to akmeni.” Marta, tā nomirušā
māsa, uz Viņu saka: “Kungs, viņam jau smaka; viņš jau
četras dienas ir gulējis.” **40** Jēzus uz to saka: “Vai Es tev
neesmu sacījis: ja tu ticēsi, tad tu redzēsi Dieva godību.”
41 Tad tie to akmeni cēla, kur tas mironis bija nolikts,
un Jēzus pacēla acis uz augšu un sacīja: “Tēvs, Es Tev
pateicos, ka Tu Mani esi paklausījis. **42** Bet Es zinu, ka
Tu allažiņ Mani klausi; bet to ļaužu dēļ, kas apkārt stāv,
Es to saku, lai tie tic, ka Tu Mani esi sūtījis.” **43** Un to
sacījis Viņš stiprā balsī sauca: “Lāzaru, nāc ārā!” **44** Tad
tas mirušais izgāja, pie kājām un rokām saistīts ar autiem,
un viņa vaigs bija aptīts ar sviedru autu. Un Jēzus uz tiem
saka: “Atraisiet viņu, un lai viņš staigā.” **45** Tad daudzi no
tiem Jūdiem, kas pie Marijas bija nākuši un redzējuši, ko
Jēzus darījis, ticēja uz Viņu. **46** Bet citi no tiem nogāja pie
tiem farizejiem un tiem sacīja, ko Jēzus bija darījis. **47** Tad
tie augstie priesteri un farizeji sapulcināja to augsto tiesu
un sacīja: ko darīsim? Jo Šis cilvēks dara daudz brīnuma
zīmes. **48** Ja Viņu tā palaidīsim, tad visi uz Viņu ticēs,
un tad Romieši nāks un mums atņems gan zemi, gan
ļaudis. **49** Un viens no tiem, Kajafas, tanī gadā augstais
priesteris būdams, uz tiem sacīja: “Jūs nezināt neko, **50**

Un jūs neapdomājat, ka mums ir labāki, ka viens cilvēks
mirst par tiem ļaudīm, nekā visa tauta pazūd." **51** Bet
viņš to nesacīja no sevis paša, bet tanī gadā augstais
priesteris būdams, viņš ka pravietis runāja, ka Jēzum bija
mirt par to tautu; **52** Un ne par to tautu vien, bet lai Viņš
tos izklīdušos Dieva bērnus kopā sapulcinātu. **53** No tās
dienas tie sarunājās, Viņu nokaut. **54** Tad Jēzus droši vairs
nestaigāja starp tiem Jūdiem, bet no turienes aizgāja uz
to vidu tuvu pie tuksneša, uz to pilsētu vārdā Efraīm,
un tur Viņš palika ar Saviem mācekļiem. **55** Bet Jūdu
Lieldiena bija tuvu un daudzi no tā vidus nogāja priekš
Lieldienas uz Jeruzālemi, ka tie šķīstītos. **56** Tad tie Jēzu
meklēja un Dieva namā stāvēdami savā starpā runāja:
"Kā jums šķiet? Vai Viņš gan uz svētkiem nenāks?" **57** Bet
tie augstie priesteri un farizeji bija devuši pavēli, ja kas
zinātu, kur Viņš esot, lai tas dotu ziņu, ka tie Viņu tvertu.

12 Jēzus nu sešas dienas priekš Lieldienas nāca uz
Betaniju, kur Lāzarus bija, kas bija miris, un ko Viņš
uzmodinājis no miroņiem. **2** Tad tie Viņam tur mielastu
sataisīja, un Marta kalpoja; un Lāzarus bija viens no tiem,
kas ar Viņu pie galda sēdēja. **3** Bet Marija, vienu mārciņu
ļoti dārgas un it tīras nardu eļļu ņēmusi, svaidīja Jēzus
kājas un žāvēja Viņa kājas ar saviem matiem. Un tas
nams tapa pilns no tās zāļu smaržas. **4** Tad viens no Viņa
mācekļiem, Jūdas Sīmaņa dēls Iskariots, kas pēc tam Viņu
nodeva, saka: **5** "Kādēļ šī nardu eļļa nav pārdota par trīs
simt grašiem, un tas nav dots nabagiem?" **6** Bet to viņš
nesacīja, tāpēc ka viņam par nabagiem rūpēja, bet tāpēc
ka viņš bija zaglis un to maku turēja, un nesa, kas tapa

dots. **7** Tad Jēzus sacīja: “Laid viņu mierā, viņa to uz
Manu bēru dienu ir pataupījusi. **8** Jo nabagi ir vienmēr
pie jums, bet Es neesmu vienmēr pie jums.” **9** Tad liels
pulks Jūdu ļaužu nomanīja Viņu tur esam, un nāca ne
vien Jēzus dēļ, bet ka tie arī redzētu Lāzaru, ko Viņš bija
uzmodinājis no miroņiem. **10** Un tie augstie priesteri
sarunājās, arī Lāzaru nokaut; **11** Jo viņa dēļ daudz Jūdu
nogāja un ticēja uz Jēzu. **12** Otrā dienā liels ļaužu pulks uz
svētkiem nācis, dzirdēdams, ka Jēzus nākot uz Jeruzālemi,
13 Ņēma zarus no palmu kokiem un izgāja Viņam pretī un
kliedza: “Ozianna, slavēts, kas nāk Tā Kunga Vārdā, tas
Israēla Ķēniņš.” **14** Un jaunu ēzeli atradis, Jēzus sēdās
virsū, tā kā rakstīts: **15** “Nebīsties, tu Ciānas meita, redzi,
tavs Ķēniņš nāk, sēdēdams uz ēzeļa kumeļa.” **16** Bet
to Viņa mācekļi no iesākuma nesaprata. Bet kad Jēzus
bija pagodināts, tad tie atgādinājās, ka tas par Viņu bija
rakstīts, un ka tie Viņam to bija darījuši. **17** Jo tie ļaudis,
kas pie Viņa bija, apliecināja, ka Viņš Lāzaru bija izsaucis
no kapa un to uzmodinājis no miroņiem. **18** Tādēļ arīdzan
tie ļaudis Viņam pretī gāja, kad tie bija dzirdējuši, ka
Viņš šo brīnuma zīmi bija darījis. **19** Tad tie farizeji savā
starpā sacīja:”Jūs redzat, ka jūs neko nespējat! Redzi, visa
pasaule Viņam iet pakaļ.” **20** Un tur bija kādi Grieķi no
tiem, kas uz svētkiem bija nākuši, Dievu pielūgt. **21** Šie
gāja pie Filipa, kas bija no Betsaidas iekš Galilejas, un
viņu lūdza sacīdami: “Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt.” **22**
Filips nāk un to saka Andrejam, un Andrejs un Filips to
saka Jēzum. **23** Bet Jēzus tiem atbildēja sacīdams: “Tā
stunda ir nākusi, ka Tas Cilvēka Dēls top pagodināts. **24**

Patiesi, patiesi, Es jums saku: ja tas kviešu grauds neiekrīt
zemē un nenomirst, tad tas paliek viens pats; bet ja viņš
nomirst, tad tas nes daudz augļus. **25** Kas savu dzīvību tur
mīļu, tas to pazaudēs; un kas savu dzīvību šinī pasaulē
ienīst, tas to paturēs uz mūžīgu dzīvošanu. **(aiōnios g166)** **26**
Ja kas Man grib kalpot, tas lai staigā Man pakaļ; un kur Es
būšu, tur arī Mans kalps būs; un ja kas Man kalpos, to
Mans Tēvs cienīs. **27** Tagad Mana dvēsele ir satriekta.
Un ko lai es saku? Tēvs, izpestī Mani no šās stundas!
Bet tāpēc Es uz šo stundu esmu nācis. **28** Tēvs, pagodini
Savu vārdu." Tad balss no debesīm nāca: "Es To esmu
pagodinājis un To atkal pagodināšu." **29** Tad tie ļaudis,
kas tur stāvēja, to dzirdējuši, sacīja: "Pērkons rūca!" Citi
sacīja: "Eņģelis ar Viņu runājis." **30** Jēzus atbildēja un
sacīja: "Šī balss ne Manis, bet jūsu dēļ ir notikusi. **31** Tagad
ir šīs pasaules tiesa; tagad šīs pasaules virsnieks taps
izmests ārā. **32** Un Es, kad Es no zemes būšu paaugstināts,
Es visus vilkšu pie Sevis." **33** Bet to Viņš sacīja zīmēdams,
kādā nāvē Viņam bija mirt. **34** Tad tie ļaudis Viņam
atbildēja: "Mēs no bauslības esam dzirdējuši, ka Kristum
būs palikt mūžīgi, un kā Tu saki, ka Tam Cilvēka Dēlam
būs tapt paaugstinātam? Kurš ir šis Cilvēka dēls?" **(aiōn**
g165) **35** Tad Jēzus uz tiem sacīja: "Gaišums vēl mazu brīdi
pie jums ir. Staigājiet, kamēr jums vēl ir gaišums, ka
tumsība jūs neaizņem. Un kas tumsībā staigā, tas nezina,
uz kurieni tas iet. **36** Ticait uz to gaišumu, kamēr jums
vēl ir tas gaišums, ka jūs paliekat par gaismas bērniem."
37 To Jēzus runāja un aizgāja un no tiem paslēpās. Un
jebšu Viņš tik daudz brīnuma zīmes viņu priekšā bija

darījis, tomēr tie neticēja uz Viņu, **38** Ka pravieša Jesajas
vārds piepildītos, ko viņš ir sacījis: "Kungs, kas mūsu
sludināšanai ticējis, un kam Tā Kunga elkonis parādīts?"
39 Tāpēc tie nevarēja ticēt, ka Jesaja atkal ir sacījis: **40**
"Viņš viņu acis ir aptumšojis un viņu sirdis apcietinājis,
ka tie ar acīm neredz un sirdī nesaprot un neatgriežas,
ka Es tos dziedinātu." **41** To Jesaja sacīja, kad tas Viņa
godību redzēja un par Viņu runāja. **42** Tomēr arī daudz
no tiem virsniekiem ticēja uz Viņu, bet to farizeju dēļ
viņi to neizteica, ka netaptu izslēgti no draudzes. **43** Jo tie
godu pie cilvēkiem vairāk mīlēja nekā godu pie Dieva.
44 Un Jēzus sauca un sacīja: "Kas tic uz Mani, tas netic
uz Mani, bet uz To, kas Mani sūtījis. **45** Un kas Mani
redz, tas redz To, kas Mani sūtījis. **46** Es, tas gaišums,
esmu nācis pasaulē, lai ikkatrs, kas tic uz Mani, nepaliek
tumsībā. **47** Un ja kas Manus vārdus dzird un netic, tad
Es to netiesāju, jo Es neesmu nācis, pasauli tiesāt, bet
pasauli atpestīt. **48** Kas Mani nicina un Manus vārdus
nepieņem, tam ir, kas viņu tiesā: tas vārds, ko Es esmu
runājis, tas viņu tiesās pastara dienā. **49** Jo Es no Sevis
neesmu runājis, bet Tas Tēvs, kas Mani sūtījis, tas Man
pavēlējis, ko lai Es saku, un ko lai Es runāju. **50** Un Es zinu,
ka Viņa pavēle ir mūžīga dzīvošana. Tāpēc, ko Es runāju,
to Es tā runāju, kā Man Tas Tēvs ir sacījis." **(aiōnios g166)**

13 Un priekš Lieldienas svētkiem Jēzus zinādams, ka
Viņa laiks bija nācis, no šīs pasaules iet pie Tā Tēva, tā
kā Viņš mīlējis tos savējos, kas bija pasaulē, tā Viņš tos
mīlēja līdz galam. **2** Un vakariņu ēdot, (kad jau velns
Jūdasam Iskariotam, Sīmaņa dēlam, sirdī bija iedevis,

Viņu nodot), **3** Jēzus, zinādams, ka Tas Tēvs Viņam visas
lietas bija devis rokās, un ka Viņš nācis no Dieva un aizies
pie Dieva, **4** Cēlās no vakariņa, novilka savus svārkus
un priekšautu ņēmis ar to apsējās. **5** Pēc Viņš ūdeni lej
traukā un iesāka tiem mācekļiem kājas mazgāt un tās
žāvēt ar to priekšautu, ar ko Viņš bija apsējies. **6** Tad Viņš
nāk pie Sīmaņa Pētera. Tas uz Viņu saka: "Kungs, vai Tu
man kājas mazgāsi?" **7** Jēzus atbildēja un uz to sacīja: "Ko
Es daru, to tu tagad nezini, bet pēc tu to sapratīsi." **8** Tad
Pēteris uz Viņu saka: "Nemūžam Tev nebūs manas kājas
mazgāt." Jēzus tam atbildēja: "Ja Es tevi nemazgāšu, tad
tev nebūs daļas ar Mani." **(aiōn g165)** **9** Sīmanis Pēteris uz
Viņu saka: "Kungs, nevien manas kājas, bet arī rokas un
galvu!" **10** Jēzus uz to saka: "Kas ir mazgāts, tam nevajag
kā vien kājas mazgāt, bet viņš ir viscaur šķīsts. Jūs arī
esat šķīsti, bet ne visi." **11** Jo Viņš Savu nodevēju gan
zināja; tāpēc Viņš sacīja: "Jūs neesat visi šķīsti." **12** Kad
Tas nu viņu kājas bija mazgājis, tad Viņš ņēma savus
svārkus un atkal nosēdās un uz tiem sacīja: "Vai jūs zināt,
ko Es jums esmu darījis? **13** Jūs Mani saucat par Mācītāju
un par Kungu, un tas pareizi runāts, jo Es tas esmu. **14** Ja
tad Es, jūsu Kungs un Mācītājs, jūsu kājas esmu mazgājis,
tad arī jums būs cits citam kājas mazgāt. **15** Jo Es jums
priekšzīmi esmu devis, lai jūs darāt, kā Es jums esmu
darījis. **16** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kalps nav lielāks
par savu kungu, nedz, kas sūtīts, lielāks par to, kas viņu
sūtījis. **17** Ja jūs tā zināt, svētīgi jūs esat, kad jūs to darāt.
18 Es nerunāju par jums visiem; Es zinu, kurus Es esmu
izredzējis; bet lai tas raksts piepildās: kas ar Mani maizi

ēd, tas Mani min ar kājām. **19** Tagad Es jums to saku,
pirms tas notiek, lai, kad tas notiek, jūs ticat, ka Es Tas
esmu. **20** Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas uzņem, ja
Es kādu sūtīšu, tas Mani uzņem; un kas Mani uzņem,
tas uzņem To, kas Mani sūtījis." **21** To sacījis, Jēzus garā
aizgrābts liecināja un sacīja: "Patiesi, Es jums saku, viens
no jums Mani nodos." **22** Tad tie mācekļi cits uz citu
skatījās, nezinādami, par kuru Tas runā. **23** Un viens no
viņa mācekļiem sēdēja pie Jēzus krūtīm, to Jēzus mīlēja.
24 Tad Sīmanis Pēteris šim met ar acīm, lai vaicā, kurš tas
esot, par ko Viņš runā? **25** Un tas pielocīdamies pie Jēzus
krūtīm uz Viņu saka: "Kungs, kurš tas ir?" **26** Jēzus atbild:
"Tas ir tas, kam Es to kumosu iemērktu došu;" tad Viņš
iemērca to kumosu un dod to Jūdasam, Sīmaņa dēlam,
Iskariotam. **27** Un pēc tā kumosa tad sātans iegāja iekš tā.
Tad Jēzus uz to saka: "Ko tu dari, to dari drīz." **28** Bet
neviens no tiem, kas tur klāt sēdēja, nesaprata, kāpēc
Viņš tam to sacīja. **29** Jo kādiem šķita, tāpēc ka Jūdasam
tas maks bija, ka Jēzus uz viņu saka: pērc, ko mums uz
svētkiem vajag; vai lai viņš nabagiem ko dotu. **30** Tad nu,
to kumosu ņēmis, viņš izgāja tūdaļ ārā, un nakts bija.
31 Kad viņš nu bija izgājis, tad Jēzus saka: "Tagad Tas
Cilvēka Dēls ir pagodināts, un Dievs ir pagodināts iekš
Viņa. **32** Ja Dievs ir pagodināts iekš Viņa, tad arī Dievs
Viņu pagodinās iekš Sevis paša un Viņu drīz pagodinās.
33 Bērniņi, Es vēl mazu brīdi esmu pie jums. Jūs Mani
meklēsiet, un kā Es tiem Jūdiem esmu sacījis: uz kurieni
Es eju, tur jūs nevarat nākt; tā Es jums tagad saku. **34**
Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlējāt, itin kā

Es jūs esmu mīlējis, ka arī jūs cits citu mīlējiet. **35** Pie
tam visi nomanīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums ir
mīlestība savā starpā." **36** Sīmanis Pēteris uz Viņu saka:
"Kungs, kurp Tu ej?" Jēzus tam atbildēja: "Kur Es eju, tur
tu tagad Man nevari nākt pakaļ, bet pēcgalā tu Man nāksi
pakaļ." **37** Pēteris uz Viņu saka: "Kungs, kāpēc es tagad
Tev nevaru iet pakaļ? Savu dzīvību es par Tevi nodošu."
38 Jēzus tam atbildēja: "Vai tu par Mani savu dzīvību
nodosi? Patiesi, patiesi, Es tev saku: gailis nedziedās,
pirms tu trīskārt Mani neaizliegsi.

14 Jūsu sirds lai neizbīstas! Ticat uz Dievu un ticat uz
Mani. **2** Mana Tēva namā ir daudz dzīvokļu. Kad tas tā
nebūtu, tad Es jums to būtu sacījis. Es noeju, jums vietu
sataisīt. **3** Un kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis,
tad Es gribu atkal atnākt un jūs ņemt pie Sevis, lai jūs
esat, kur Es esmu. **4** Un kurp Es noeju, to jūs zināt, un
to ceļu jūs arī zināt." **5** Toms uz to saka: "Kungs, mēs
nezinām, kurp Tu ej; kā tad mēs to ceļu varam zināt." **6**
Jēzus uz to saka: "Es esmu tas ceļš un tā patiesība un tā
dzīvība; neviens nenāk pie Tā Tēva, kā vien caur Mani.
7 Kad jūs Mani būtu pazinuši, tad jūs arī būtu pazinuši
Manu Tēvu, un no šī laika jūs Viņu pazīstat un Viņu esat
redzējuši." **8** Filips uz Viņu saka: "Kungs, rādi mums To
Tēvu, tad mums pietiek." **9** Jēzus uz to saka: "Tik ilgi Es
pie jums esmu, un tu Mani nepazīsti? Filip, kas Mani redz,
tas redz To Tēvu. Kā tad tu saki: rādi mums To Tēvu? **10**
Vai tu netici, ka Es esmu iekš Tā Tēva, un Tas Tēvs ir iekš
Manis? Tos vārdus, ko Es uz jums runāju, tos Es nerunāju
no Sevis; bet Tas Tēvs, kas ir iekš Manis, Tas dara tos

darbus. **11** Ticiet Man, ka Es esmu iekš Tā Tēva un Tas
Tēvs iekš Manis; ja ne, tad jel ticiet Man to darbu dēļ. **12**
Patiesi, patiesi, Es jums saku: kas tic uz Mani, tas arīdzan
tos darbus darīs, ko Es daru, un darīs lielākus nekā šos; jo
Es eju pie Sava Tēva. **13** Un ko jūs lūgsiet Manā Vārdā,
to Es gribu darīt, lai Tas Tēvs top godāts iekš Tā Dēla.
14 Kad jūs ko lūgsiet Manā Vārdā, to Es darīšu. **15** Ja jūs
Mani mīlat, tad turiet Manus baušļus. **16** Un Es To Tēvu
lūgšu, un Tas jums dos citu iepriecinātāju, lai Tas pie
jums paliek mūžīgi, **(aiōn g165)** **17** To patiesības Garu, ko
pasaule nevar dabūt, jo tā Viņu neredz, nedz Viņu pazīst;
bet jūs Viņu pazīstat, jo Tas paliek pie jums un būs iekš
jums. **18** Es jūs nepametīšu bāriņus, Es atkal nāku pie
jums. **19** Vēl mazs brīdis, tad pasaule Mani vairs neredzēs,
bet jūs Mani redzēsiet, jo Es dzīvoju un jums būs dzīvot.
20 Tajā dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu iekš Sava Tēva, un
jūs iekš Manis un Es iekš jums. **21** Kam Mani baušļi ir, un
kas tos tur, tas Mani mīl, un kas Mani mīl, tas taps mīlēts
no Mana Tēva; un Es to mīlēšu un tam parādīšos." **22**
Jūda (ne tas Iskariots) uz Viņu saka: "Kungs, kas tas ir, ka
Tu mums parādīsies un ne pasaulei?" **23** Jēzus atbildēja
un uz to sacīja: "Ja kas Mani mīl, tas Manu vārdu turēs,
un Mans Tēvs to mīlēs, un Mēs pie tā nāksim un mājas
vietu pie tā darīsim. **24** Kas Mani nemīl, tas Manus vārdus
netur, un tas vārds, ko jūs dzirdat, nav Mans, bet Tā Tēva,
kas Mani sūtījis. **25** To Es jums esmu sacījis, vēl pie jums
būdams. **26** Bet tas iepriecinātājs, Tas Svētais Gars, ko Tas
Tēvs sūtīs Manā Vārdā, tas jums mācīs visas lietas un
jums atgādinās visu to, ko Es jums esmu sacījis. **27** Mieru

Es jums atstāju; Savu mieru Es jums dodu, - ne tā, kā
pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirds lai neiztrūcinājās
un lai neizbīstas. **28** Jūs esat dzirdējuši, ka Es jums esmu
sacījis: Es noeju un atkal atnāku pie jums, kad jūs Mani
mīlētu, tad jūs priecātos, ka Es esmu sacījis: Es noeju pie
Tā Tēva. Jo Tas Tēvs ir lielāks nekā Es. **29** Un tagad Es
jums esmu sacījis, pirms tas notiek, lai jūs ticat, kad tas
notiek. **30** Es joprojām daudz vairs nerunāšu ar jums, jo
šīs pasaules virsnieks nāk un nenieka nespēj pār Mani. **31**
Bet lai pasaule atzīst, ka Es To Tēvu mīlēju un daru tā, kā
Man Tas Tēvs pavēlējis: ceļamies un ejam no šejienes.

15 Es esmu tas īstenais vīna koks, un Mans Tēvs ir tas
vīna dārznieks. **2** Ikvienu zaru pie Manis, kas augļus
nenes, to Viņš noņem, un ikvienu, kas augļus nes, to Viņš
šķīsta, lai tas jo vairāk augļus nes. **3** Jūs tagad esat šķīsti
tā vārda dēļ, ko Es uz jums esmu runājis. **4** Paliekat iekš
Manis, un Es iekš jums. Itin kā zars nevar augļus nest
no sevis, ja tas nepaliek iekš vīna koka; tā arī jūs ne, ja
jūs nepaliekat iekš Manis. **5** Es esmu tas vīna koks, jūs
tie zari; kas paliek iekš Manis un Es iekš viņa, tas nes
daudz augļus; jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.
6 Ja kas nepaliek iekš Manis, tas ir izmests, tā kā kāds
zars, un ir sakaltis; un tie top sakrāti un ugunī iemesti
un sadedzināti. **7** Ja jūs paliekat iekš Manis, un Mani
vārdi paliek iekš jums, tad jūs lūgsiet, ko gribēdami, un
tas jums notiks. **8** Iekš tā Mans Tēvs ir pagodināts, ka
jūs nesat daudz augļus un topat Mani mācekļi. **9** Itin kā
Tas Tēvs Mani mīlējis, tā Es arīdzan jūs esmu mīlējis;
paliekat iekš Manas mīlestības. **10** Ja jūs Manus baušļus

turēsiet, tad jūs paliksiet iekš Manas mīlestības, itin kā
Es Sava Tēva baušļus esmu turējis un palieku iekš Viņa
mīlestības. **11** To Es jums esmu runājis, lai Mans prieks
paliek iekš jums, un jūsu prieks top pilnīgs. **12** Šis ir Mans
bauslis, ka jūs viens otru mīlējāt, itin kā Es jūs esmu
mīlējis. **13** Nevienam nav lielāka mīlestība nekā šī, kad
kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem. **14** Jūs
esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu. **15** Es
jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nezina, ko viņa
kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, jo visu,
ko esmu dzirdējis no Sava Tēva, to Es jums esmu darījis
zināmu. **16** Jūs Mani neesat izredzējuši, bet Es jūs esmu
izredzējis un jūs iecēlis, ka jums būs noiet un augļus nest
un ka jūsu augļiem būs palikt, ka Es jums to dodu, ko jūs
lūgsiet no Tā Tēva Manā Vārdā. **17** To Es jums pavēlu, ka
jūs mīlētu cits citu. **18** Ja pasaule jūs ienīst, tad ziniet, ka
tā Mani papriekš ienīdējusi. **19** Ja jūs būtu no pasaules,
tad pasaule mīlētu, kas viņai pieder; bet kad jūs neesat
no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tāpēc
pasaule jūs ienīst. **20** Pieminiet Manu vārdu, ko Es jums
esmu sacījis: kalps nav lielāks nekā viņa kungs. Ja tie
Mani vajājuši, tad tie arī jūs vajās. Ja tie Manu vārdu
turējuši, tad tie arī jūsu vārdu turēs. **21** Bet tie jums to
visu darīs Mana Vārda dēļ, tāpēc ka tie To nepazīst, kas
Mani sūtījis. **22** Kad Es nebūtu nācis, nedz uz tiem runājis,
tad tiem nebūtu grēka, bet nu tiem nav aizbildināšanās
par savu grēku. **23** Kas Mani ienīst, tas ienīst arī Manu
Tēvu. **24** Kad Es tos darbus viņu priekšā nebūtu darījis,
ko cits neviens nav darījis, tad tiem nebūtu grēka. Bet

tagad tie tos ir redzējuši un ir ienīdējuši gan Mani, gan
Manu Tēvu. 25 Bet lai tas vārds piepildās, kas rakstīts
viņu bauslībā: tie Mani velti ienīdējuši. 26 Bet kad tas
Iepriecinātājs nāks, ko Es jums sūtīšu no Tā Tēva, (tas
patiesības Gars, kas iziet no Tā Tēva), Tas liecību dos par
Mani. 27 Un jūs arī liecību dosiet, jo jūs esat pie Manis no
iesākuma.

16 To Es jums esmu sacījis, lai jūs neņemat apgrēcību. 2
Tie jūs izslēgs no draudzes; un nāk laiks, ka tas, kas jūs
nokaus, domās, ar to Dievam kalpojis. 3 Un to tie darīs,
tāpēc ka tie nav atzinuši nedz Manu Tēvu nedz Mani. 4
Bet to Es jums esmu sacījis tāpēc, lai, kad tas laiks būs
nācis, jūs pieminat, ka Es jums to esmu sacījis. Bet to
Es no iesākuma jums neesmu sacījis, tāpēc ka Es biju
pie jums. 5 Bet nu Es noeju pie Tā, kas Mani sūtījis, un
neviens no jums Mani nejautā: kurp Tu ej? 6 Bet kad Es
to uz jums esmu runājis, tad jūsu sirds ir palikusi pilna
noskumšanas. 7 Bet Es jums saku patiesību: tas jums par
labu, ka Es noeju; jo, kad Es nenoeju, tad tas Iepriecinātājs
nenāks pie jums; bet kad Es noiešu, tad Es To pie jums
sūtīšu. 8 Un kad Tas būs nācis, Tas pārliecinās pasauli par
grēku, par taisnību un par sodu; 9 Par grēku, ka tie netic
uz Mani; 10 Par taisnību, ka Es eju pie Tā Tēva, un jūs
Mani vairs neredzēsiet; 11 Par sodu, ka šīs pasaules kungs
ir notiesāts. 12 Man vēl daudz jums jāsaka, bet tagad
jūs to nevarat panest. 13 Bet kad Viņš, Tas Patiesības
Gars, nāks, Tas jūs vadīs uz visu patiesību; jo Viņš no
Sevis paša nerunās, bet ko Tas dzirdēs, to Tas runās un
nākošas lietas jums pasludinās. 14 Tas Mani pagodinās, jo

no Manis Viņš ņems un jums to pasludinās. **15** Viss, kas
Tam Tēvam ir, tas ir Mans, tāpēc Es esmu sacījis: Viņš
ņems no Manis un jums pasludinās. **16** Par mazu brīdi,
tad jūs Mani vairs neredzēsiet, un atkal par mazu brīdi,
tad jūs Mani redzēsiet," - jo Es eju pie Tā Tēva. **17** Tad
kādi no Viņa mācekļiem sacīja savā starpā: "Kas tas ir,
ko Viņš saka: par mazu brīdi, tad jūs Mani neredzēsiet,
un atkal par mazu brīdi, tad jūs Mani redzēsiet;" un: "Es
eju pie Tā Tēva?" **18** Un tie sacīja: "Kas tas ir, ko Viņš
saka: par mazu brīdi? Mēs nezinām, ko Viņš saka!" **19**
Tad Jēzus nomanīja, ka tie Tam gribēja jautāt, un uz tiem
sacīja: "Par to jūs apjautājaties savā starpā, ka Es esmu
sacījis: par mazu brīdi jūs Mani neredzēsiet, un atkal par
mazu brīdi jūs Mani redzēsiet? **20** Patiesi, patiesi, Es jums
saku: jūs raudāsiet un vaidēsiet, un pasaule priecāsies;
bet jūs noskumsiet; - tomēr jūsu noskumšana paliks par
prieku. **21** Kad sieva dzemdē, tad tā noskumusi, jo viņas
stunda nākusi; bet kad tai tas bērns dzimis, tad viņa
tās sāpes vairs nepiemin tās līksmības dēļ, ka cilvēks
dzimis pasaulē. **22** Tā arī jūs tagad esat noskumuši, bet
Es jūs atkal redzēšu, un jūsu sirds līksmosies, un jūsu
prieku neviens no jums neatņems. Un tanī dienā jūs Man
nenieka nejautāsiet. **23** Patiesi, patiesi, Es jums saku: ko
vien jūs Tam Tēvam lūgsiet Manā Vārdā, to Viņš jums
dos. **24** Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā Vārdā;
lūdziet, tad jūs ņemsiet, lai jūsu līksmība ir pilnīga. **25** To
Es uz jums esmu runājis caur līdzībām, bet laiks nāk, kad
Es ar jums vairs nerunāšu caur līdzībām, bet jums skaidri
pasludināšu par To Tēvu. **26** Tajā dienā jūs lūgsiet Manā

Vārdā; un Es jums nesaku, ka Es To Tēvu lūgšu jūsu dēļ.
27 Jo pats Tas Tēvs jūs mīl, tāpēc ka jūs Mani mīlējuši
un ticējuši, ka Es esmu izgājis no Tā Tēva. 28 Es esmu
izgājis no Tā Tēva un nācis šinī pasaulē; atkal Es atstāju
šo pasauli un eju pie Tā Tēva." 29 Tad Viņa mācekļi uz To
sacīja: "Redzi, tagad Tu runā skaidri un nesaki nekādu
līdzību 30 Tagad mēs zinām, ka Tu visu zini, un nevienam
nevajag Tevi jautāt; tāpēc mēs ticam, ka Tu esi izgājis
no Dieva." 31 Tad Jēzus tiem atbildēja: "Tagad jūs ticat?
32 Redzi, tas laiks nāk un jau ir nācis, ka jūs izklīdīsiet,
ikviens uz savu vietu, un Mani pametīsiet vienu pašu. Un
Es neesmu viens, jo Tas Tēvs ir ar Mani. 33 To Es uz jums
esmu runājis, lai jums miers būtu iekš Manis. Pasaulē
jums būs bēdas; bet turat drošu prātu, Es pasauli esmu
uzvarējis."

17 To Jēzus runāja un pacēla Savas acis uz debesīm un
sacīja: "Tēvs, tā stunda ir nākusi; pagodini Savu Dēlu, lai
arī Tavs Dēls Tevi pagodina. 2 Itin kā Tu Viņam esi devis
varu pār visu miesu, lai Viņš visiem tiem, ko Tu Viņam
esi devis, dotu mūžīgu dzīvību. (aiōnios g166) 3 Bet šī ir tā
mūžīgā dzīvība, ka viņi Tevi atzīst, to vienīgo patieso
Dievu, un To, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu. (aiōnios g166) 4
Es Tevi esmu pagodinājis virs zemes, Es esmu padarījis to
darbu, ko Tu Man esi devis, lai Es to daru. 5 Un tagad
pagodini Mani, Tu Tēvs, pie Sevis paša ar to godību, kas
Man bija pie Tevis, pirms nekā pasaule bija. 6 Es Tavu
Vārdu esmu darījis zināmu tiem cilvēkiem, ko Tu Man
no pasaules esi devis. Tie bija Tavi, un Tu Man tos esi
devis, un tie Tavu vārdu ir turējuši. 7 Un tagad tie ir

atzinuši, ka viss, ko Tu Man esi devis, ir no Tevis. **8** Jo tos
vārdus, ko Tu Man esi devis, Es tiem esmu devis; un tie
tos ir pieņēmuši un patiesi atzinuši, ka Es esmu izgājis no
Tevis, un ir ticējuši, ka Tu Mani esi sūtījis. **9** Es lūdzu par
tiem; Es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, ko Tu Man
esi devis, jo tie ir Tavi. **10** Viss, kas Man pieder, tas Tev
pieder; un kas Tev pieder, tas Man pieder; un Es esmu
pagodināts iekš tiem. **11** Un Es vairs neesmu pasaulē,
bet šie ir pasaulē; un Es nāku pie Tevis. Svētais Tēvs,
uzturi iekš Tava Vārda tos, ko Tu Man esi devis, lai tie ir
viens, itin kā Mēs. **12** Kad Es biju pie tiem pasaulē, Es
tos uzturēju Tavā Vārdā. Es esmu pasargājis tos, ko Tu
Man esi devis, un neviens no tiem nav pazudis, kā tik tas
pazušanas dēls, ka tas raksts taptu piepildīts. **13** Bet tagad
Es nāku pie Tevis un to runāju iekš pasaules, lai Mans
prieks ir pilnīgs iekš tiem. **14** Es tiem Tavu Vārdu esmu
devis, un pasaule tos ir ienīdējusi, tāpēc ka tie nav no
pasaules, itin kā Es neesmu no pasaules. **15** Es nelūdzu,
ka Tu tos atņemtu no pasaules, bet ka Tu tos pasargātu
no tā ļaunā. **16** Tie nav no pasaules, tā kā Es neesmu no
pasaules. **17** Svētī tos iekš Tavas patiesības, Tavs Vārds
ir patiesība. **18** Itin kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, tā Es
arīdzan tos esmu sūtījis pasaulē. **19** Un Es pats svētījos
par viņiem, ka arī viņi būtu svētīti iekš patiesības. **20**
Bet Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur
viņu vārdiem uz Mani ticēs. **21** Lai visi ir viens, itin kā Tu
Tēvs iekš Manis un Es iekš Tevis, lai arī tie ir viens iekš
Mums, lai pasaule tic, ka Tu Mani esi sūtījis. **22** Un Es
to godību, ko Tu Man esi devis, tiem esmu devis, lai tie

ir viens, itin kā Mēs esam viens, **23** Es iekš tiem un Tu
iekš Manis, ka tie ir pilnīgi viens, lai pasaule atzīst, ka Tu
Mani esi sūtījis un tos mīlējis, itin kā Tu Mani esi mīlējis.
24 Tēvs, Es gribu, ka, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko
Tu Man esi devis, lai tie redz Manu godību, ko Tu Man esi
devis, jo Tu Mani esi mīlējis priekš pasaules iesākuma. **25**
Taisnais Tēvs, pasaule Tevi nav atzinusi, bet Es Tevi esmu
atzinis, un šie ir atzinuši, ka Tu Mani esi sūtījis. **26** Un Es
tiem Tavu Vārdu esmu darījis zināmu un darīšu zināmu,
lai tā mīlestība, ar ko Tu Mani esi mīlējis, ir iekš tiem, un
Es iekš tiem."

18 To sacījis Jēzus izgāja ar Saviem mācekļiem pār
Kidronas upi; tur bija dārzs, kurā Viņš un Viņa mācekļi
iegāja. **2** Bet arī Jūdas, kas Viņu nodeva, zināja to vietu; jo
Jēzus dažu reiz tur bija sapulcējies ar Saviem mācekļiem.
3 Tad Jūdas, karavīru pulku ņēmis pie sevis un sulaiņus
no tiem augstiem priesteriem un farizejiem, tur nonāk ar
lāpām, eļļas svecēm un kara ieročiem. **4** Jēzus nu visu
zinādams, kas Viņam notikšot, gāja tiem pretim un uz
tiem saka: "Ko jūs meklējat?" **5** Tie Viņam atbildēja:
"Jēzu no Nacaretes." Jēzus uz tiem saka: "Es tas esmu."
Un pie tiem stāvēja arī Jūdas, kas Viņu nodeva. **6** Kad
nu Jēzus uz tiem sacīja: "Es tas esmu;" tad tie atkāpās
atpakaļ un krita pie zemes. **7** Tad viņš tiem atkal vaicāja:
"Ko jūs meklējat?" Un tie sacīja: "Jēzu no Nacaretes." **8**
Jēzus atbildēja: "Es jums esmu sacījis, ka Es tas esmu; ja
tad jūs Mani meklējat, tad lieciet šos mierā." **9** Ka tas
vārds taptu piepildīts, ko Viņš bija sacījis: "Es nevienu
neesmu pazaudējis no tiem, ko Tu Man esi devis." **10**

Bet Sīmanis Pēteris, kam zobens bija, to izvilcis cirta
tam augstā priestera kalpam un tam nocirta labo ausi,
un tā kalpa vārds bija Malkus. **11** Tad Jēzus uz Pēteri
sacīja: "Bāz savu zobenu makstīs; vai Man nebūs to biķeri
dzert, ko Mans Tēvs Man ir devis?" **12** Tad tas pulks un
tas virsnieks un tie Jūdu sulaiņi Jēzu saņēma un sēja, **13**
Un Viņu veda papriekš pie Annasa, tas bija sievas tēvs
Kajafasam, kas bija tā gada augstais priesteris. **14** Bet
Kajafas bija tas, kas tiem Jūdiem padomu bija devis, labi
esot, ka viens cilvēks mirtu par to tautu. **15** Un Sīmanis
Pēteris un vēl otrs māceklis Jēzum gāja pakaļ, un šis
māceklis tam augstam priesterim bija pazīstams un iegāja
līdz ar Jēzu tā augstā priestera pilī. **16** Bet Pēteris stāvēja
ārā pie durvīm. Tad tas otrs māceklis, kas tam augstam
priesterim bija pazīstams, izgāja un runāja ar to durvju
sargātāju un ieveda Pēteri iekšā. **17** Tad tā kalpone, kas
bija durvju sargātāja, saka uz Pēteri: "Vai tu arīdzan neesi
viens no šī cilvēka mācekļiem?" Tas saka: "Es neesmu."
18 Un tie kalpi un sulaiņi stāvēja un uguni bija sakūruši
no oglēm, jo bija auksts, un tie sildījās. Bet arī Pēteris pie
tiem stāvēja un sildījās. **19** Tad tas augstais priesteris
Jēzum vaicāja par Viņa mācekļiem un par Viņa mācību.
20 Jēzus tam atbildēja: "Es droši un skaidri esmu runājis
uz pasauli, Es allaž esmu mācījis baznīcā un Dieva namā,
kur visi tie Jūdi saiet, un neko neesmu runājis kaktā.
21 Ko tu Man jautā? Jautā tiem, kas dzirdējuši, ko Es uz
tiem esmu runājis; redzi, tie zin, ko Es esmu sacījis." **22**
Bet Jēzum to runājot viens no tiem sulaiņiem, kas klāt
stāvēja, Viņam sita vaigā un sacīja: "Vai Tu tā atbildi

augstam priesterim?” **23** Jēzus tam atbildēja: “Kad Es
esmu nepareizi runājis, tad pierādi, ka tas ir nepareizi;
bet kad esmu pareizi runājis, kam tad tu Mani siti?” **24**
Tad Annas Viņu sūtīja saistītu pie Kajafasa, tā augstā
priestera. **25** Bet Sīmanis Pēteris stāvēja un sildījās. Tad
tie uz viņu sacīja: “Vai tu arīdzan neesi viens no Viņa
mācekļiem?” Tas liedzās un sacīja: “Es neesmu.” **26** Tad
viens no tā augstā priestera kalpiem, radinieks tam, kam
Pēteris labo ausi bija nocirtis, saka: “Vai es tevi neredzēju
dārzā pie Viņa?” **27** Tad Pēteris atkal liedzās; un tūdaļ
gailis dziedāja. **28** Tad tie Jēzu veda no Kajafasa uz tiesas
namu, un vēl bija agrs (rīts). Un paši neiegāja tiesas namā,
ka netaptu nešķīsti, bet ka varētu ēst Lieldienas jēru. **29**
Tad Pilatus pie tiem izgāja ārā un sacīja: “Ko jūs sūdzat
par šo cilvēku?” **30** Tie atbildēja un uz viņu sacīja: “Ja Šis
nebūtu ļauna darītājs, tad mēs To tev nebūtu nodevuši.”
31 Tad Pilatus uz tiem sacīja: “Tad ņemiet jūs Viņu un
tiesājiet Viņu pēc savas bauslības.” Tad tie Jūdi uz viņu
sacīja: “Mums nav brīv nevienu nonāvēt.” **32** Ka Jēzus
vārds taptu piepildīts, ko Viņš sacīja norādīdams, ar kādu
nāvi Viņam būs mirt. **33** Tad Pilatus atkal iegāja tiesas
namā un Jēzu aicināja un uz To sacīja: “Vai Tu esi tas
Jūdu Ķēniņš?” **34** Jēzus tam atbildēja: “Vai tu to runā
pats no sevis? Jeb vai citi tev to par Mani sacījuši?” **35**
Pilatus atbildēja: “Vai es esmu Jūds? Tava tauta un tie
augstie priesteri Tevi man nodevuši; ko Tu esi darījis?”
36 Jēzus atbildēja: “Mana valstība nav no šīs pasaules;
ja Mana valstība būtu no šīs pasaules, tad Mani kalpi
par to kautos, ka Es tiem Jūdiem netaptu nodots. Bet nu

Mana valstība nav no tejienes.” **37** Tad Pilatus uz Viņu
sacīja: “Tad Tu tomēr esi Ķēniņš?” Jēzus atbildēja: “Tu
to saki, Es esmu Ķēniņš. Es tāpēc esmu dzimis un tāpēc
pasaulē nācis, ka Man būs patiesību apliecināt. Ikviens,
kas ir no patiesības, dzird Manu balsi.” **38** Pilatus uz Viņu
saka: “Kas ir patiesība?” Un to sacījis viņš atkal izgāja
ārā pie tiem Jūdiem un uz tiem saka: “Es pie Tā nekādas
vainas neatrodu. **39** Bet jums ir ieradums, ka es jums
vienu atlaižu uz Lieldienu. Vai jūs nu gribat, lai es jums
atlaižu to Jūdu Ķēniņu?” **40** Tad visi atkal brēca sacīdami:
“Ne to, bet Barabu.” Bet Baraba bija slepkava.

19 Tad Pilatus Jēzu ņēma un Viņu šauta. **2** Un tie karavīri
nopina ērkšķu kroni un to uzlika uz Viņa galvu un Tam
apvilka purpura mēteli, **3** Un sacīja: “Esi sveicināts, Tu
Jūdu Ķēniņ!” un Viņam sita vaigā. **4** Tad Pilatus atkal
izgāja ārā un uz tiem saka: “Redziet, es jums To vedu ārā,
lai jūs zināt, ka es nekādas vainas pie Tā neatrodu.” **5**
Tad Jēzus izgāja ārā, to ērkšķu kroni un to purpura drēbi
nesdams, un Pilatus uz tiem saka: “Redziet, kāds cilvēks!”
6 Kad nu tie augstie priesteri un sulaiņi Viņu redzēja, tad
tie brēca un sacīja: “Sit Viņu krustā!” Pilatus uz tiem saka:
“Ņemiet jūs Viņu un sitiet Viņu krustā; jo es nekādas
vainas pie Viņa neatrodu.” **7** Tad tie Jūdi viņam atbildēja:
“Mums ir bauslība, un pēc mūsu bauslības Viņam būs
mirt; jo Viņš pats Sevi par Dieva Dēlu darījis.” **8** Kad nu
Pilatus šo vārdu dzirdēja, tad viņš vēl vairāk bijās, **9** Un
atkal iegāja tiesas namā un saka uz Jēzu: “No kurienes Tu
esi?” Un Jēzus viņam nekā neatbildēja. **10** Tad Pilatus uz
Viņu saka: “Vai Tu ar mani nerunā? Vai Tu nezini, ka

man ir vara, Tevi krustā sist un vara, Tevi palaist?” **11**
Jēzus atbildēja: “Tev nebūtu nekādas varas pār Mani, ja
tā tev nebūtu dota no augšienes. Tāpēc tam, kas Mani
tev nodevis, ir tas lielākais grēks.” **12** No tā brīža Pilatus
meklēja viņu palaist. Bet tie Jūdi brēca un sacīja: “Ja tu
Šo laidīsi vaļā, tad tu neesi ķeizara draugs. Jo kas pats
ceļas par ķēniņu, tas ķeizaram pretinieks.” **13** Kad nu
Pilatus šo vārdu dzirdēja, tad viņš Jēzu izveda ārā un
nosēdās uz soģa krēslu tai vietā, ko sauc par akmeņu
bruģi, ebrejiski gabbatu. **14** Bet tā bija tā sataisāmā diena
uz Lieldienu, ap sesto stundu. Un viņš uz tiem Jūdiem
saka: “Redziet, jūsu Ķēniņš!” **15** Bet tie brēca: “Nost! nost!
sit To krustā.” Pilatus uz tiem saka: “Vai man jūsu Ķēniņu
būs sist krustā?” Tie augstie priesteri atbildēja: “Mums
nav ķēniņa, tik vien ķeizars.” **16** Tad viņš tiem To nodeva,
ka To sistu krustā; un tie Jēzu ņēma un To aizveda. **17**
Un Viņš izgāja un nesa Savu krustu uz to vietu, ko sauc
pieres vietu, ebrejiski Golgatu. **18** Tur tie Viņu sita krustā
un līdz ar Viņu divus citus vienā un otrā pusē un Jēzu
vidū. **19** Un Pilatus rakstīja virsrakstu un to lika krusta
galā, un tur bija rakstīts: Jēzus no Nacaretes, tas Jūdu
Ķēniņš. **20** Šo virsrakstu daudz Jūdu lasīja, jo tā vieta,
kur Jēzus tapa krustā sists bija tuvu pie pilsētas. Un tas
bija rakstīts ebrejiski, grieķiski un latiniski. **21** Tad tie
Jūdu augstie priesteri uz Pilatu sacīja: “Neraksti: tas Jūdu
Ķēniņš, bet ka Viņš sacījis: Es esmu Jūdu Ķēniņš.” **22**
Pilatus atbildēja: “Ko esmu rakstījis, to esmu rakstījis.” **23**
Kad nu tie karavīri Jēzu bija krustā situši, tad tie ņēma
Viņa drēbes un lika četrās daļās, ikvienam karavīram

vienu daļu, un arī tos svārkus. Bet tie svārki bija nešūti,
no augšienes caur caurim austi. **24** Tad tie savā starpā
sacīja: “Tos nedalīsim, bet metīsim kauliņus par tiem,
kam tie piederēs;” - ka tie raksti taptu piepildīti, kas saka:
“Tie Manas drēbes ir izdalījuši savā starpā un kauliņus
metuši par Maniem svārkiem.” Un to tie karavīri darīja.
25 Bet tur pie tā krusta stāvēja Jēzus māte un Viņa mātes
māsa, Marija, Kleopas sieva, un Marija Maddaļa. **26** Kad
nu Jēzus Savu māti redzēja un to mācekli, ko Viņš mīlēja,
klāt stāvam, tad Viņš saka uz Savu māti: “Sieva, redzi,
tavs dēls!” **27** Pēc tam Viņš saka uz to mācekli: “Redzi,
tava māte!” Un tai pašā stundā tas māceklis to ņēma pie
sevis! **28** Pēc tam Jēzus zinādams, ka jau viss bija pabeigts,
lai tie raksti taptu piepildīti, saka: “Man slāpst.” **29** Bet
tur stāvēja trauks, pilns etiķa. Un tie sūkli pildīja ar etiķi
un to uzdūra īzapa stiebram un Viņam sniedza pie mutes.
30 Kad nu Jēzus to etiķi bija ņēmis, tad Viņš sacīja: “Tas ir
piepildīts.” Un, galvu nokāris, Viņš izlaida garu. **31** Tad
tie Jūdi, lai svētā dienā tās miesas nepaliktu pie krusta,
tāpēc ka tā bija sataisāma diena (jo tā pati svētku diena
bija īpaši liela) Pilatu lūdza, ka viņu lieli taptu salauzīti
un tie taptu noņemti. **32** Tad tie karavīri nāca un tam
pirmajam salauza lielus un tam otram, kas līdz ar To bija
krustā sists. **33** Bet kad tie nāca pie Jēzus un redzēja, ka
Viņš jau bija nomiris, tad tie Viņam lielus nelauza. **34** Bet
viens no tiem karavīriem Viņam sānos iedūra ar šķēpu,
un tūdaļ iztecēja asinis un ūdens. **35** Un kas to redzējis,
tas to apliecinājis, un viņa liecība ir patiesīga, un viņš zin,
ka viņš runā taisnību, lai arī jūs ticat. **36** Jo tas noticis,

ka tas raksts taptu piepildīts: Nevienu no Viņa kauliem
nebūs salauzt. **37** Un atkal cits raksts saka: tie redzēs To,
iekš kā tie dūruši. **38** Pēc tam Jāzeps no Arimatijas, kas
bija Jēzus māceklis, bet slepeni, no tiem Jūdiem bīdamies,
lūdza Pilatu, ka viņš Jēzus miesas varētu noņemt, un
Pilatus to ļāva; un tas nāca un noņēma Jēzus miesas. **39**
Bet arī Nikademus nāca, kas citu reiz naktī bija nācis pie
Jēzus, un atnesa dārgas svaidāmas zāles, mirres un alvejas
sajauktas kādas simts mārciņas. **40** Tad tie Jēzus miesas
ņēma, un tās ar tām zālēm ietina linu autos, kā tie Jūdi
mēdz glabāt. **41** Un tanī vietā, kur Viņš bija krustā sists,
bija dārzs un tanī dārzā jauns kaps, kur vēl neviens nebija
ielikts. **42** Tur tie Jēzu ielika Jūdu sataisāmas dienas dēļ,
jo tas kaps bija tuvu klāt.

20 Pirmā nedēļas dienā rīta agrumā, kad vēl bija tumšs,
Marija Maddaļa nāk pie kapa un redz to akmeni no kapa
noveltu. **2** Tad tā tek un nāk pie Sīmaņa Pētera un pie
tā otra mācekļa, ko Jēzus mīlēja, un uz tiem saka: "Tie
To Kungu ir izņēmuši no kapa, un mēs nezinām, kur tie
Viņu nolikuši." **3** Tad Pēteris un tas otrs māceklis izgāja
un nāca pie kapa. **4** Un tie divi tecēja kopā, un tas otrs
tecēja priekša, čaklāki nekā Pēteris, un nāca papriekš pie
kapa. **5** Un pieliekdamies viņš redzēja tos linu autus tur
noliktus, tomēr negāja iekšā. **6** Tad arī Sīmanis Pēteris,
tam pakaļ iedams, nāk un ieiet kapā un redz tos linu
autus tur noliktus. **7** Un tas sviedru auts, kas ap Viņa
galvu bija, nebija likts pie tiem linu autiem, bet savrup
citā malā satīts. **8** Tad arī tas otrs māceklis gāja iekšā, kas
papriekš bija nācis pie kapa, un redzēja un ticēja. **9** Jo tie

vēl nezināja tos rakstus, ka Viņam bija augšāmcelties
no miroņiem. **10** Tad tie mācekļi atkal aizgāja. **11** Un
Marija stāvēja ārā kapa priekšā raudādama. Kad nu viņa
raudāja, tad viņa paliecās pie kapa **12** Un redz divus
eņģeļus baltās drēbēs sēžam, vienu galvgalā, otru kājgalā,
kur Jēzus miesas bija gulējušas. **13** Un tie uz viņu saka:
"Sieva, ko tu raudi?" tā uz tiem saka: "Tie manu Kungu
paņēmuši, un es nezinu, kur tie Viņu likuši." **14** Un to
sacījusi viņa apgriezās un redz Jēzu stāvam, un nezināja,
to esam Jēzu. **15** Jēzus uz to saka: "Sieva, ko tu raudi? Ko
tu meklē?" Viņa šķizdama, ka viņš tas dārznieks, uz To
saka: "Kungs, ja tu Viņu esi aiznesis, tad saki man, kur tu
Viņu noliki, ka es Viņu varu dabūt." **16** Jēzus uz to saka:
"Marija!" tā apgriezusies uz Viņu saka: "Rabbuni!" (Tas
ir: Mācītājs.) **17** Jēzus uz to saka: "Neaizskar Mani; jo Es
vēl neesmu uzbraucis pie Sava Tēva, bet noej pie Maniem
brāļiem un saki tiem: Es uzbraucu pie Sava Tēva un pie
jūsu Tēva, pie Sava Dieva un pie jūsu Dieva." **18** Marija
Maddaļa nāk un pasludina tiem mācekļiem, ka viņa To
Kungu redzējusi, un ko Tas viņai sacījis. **19** Šai pirmā
nedēļas dienā, kad vakars bija meties, kad tie mācekļi
aiz aizslēgtām durvīm bija sapulcējušies, bīdamies no
tiem Jūdiem, tad Jēzus nāca un iestājās viņu vidū un uz
tiem saka: "Miers ar jums!" **20** Un to sacījis, Viņš tiem
rādīja Savas rokas un Savus sānus; tad tie mācekļi tapa
līksmi, To Kungu redzēdami. **21** Tad Jēzus atkal uz tiem
sacīja: "Miers ar jums! Kā Mani Tas Tēvs ir sūtījis, tā arī
Es jūs sūtu." **22** Un to teicis, Viņš pūta uz tiem un saka:
"Ņemiet To Svēto Garu! **23** Kam jūs grēkus piedosiet,

tiem tie piedoti, un kam jūs grēkus paturēsiet, tiem tie
paturēti.” 24 Bet Toms, viens no tiem divpadsmit, dvīnis
saukts, nebija pie tiem, kad Jēzus nāca. 25 Tad tie citi
mācekļi uz to sacīja: “Mēs To Kungu esam redzējuši.”
Un viņš uz tiem sacīja: “Ja es neredzu tās naglu zīmes
Viņa rokās un nelieku savu pirkstu tanīs naglu zīmēs un
nelieku savu roku Viņa sānos, tad es neticēšu.” 26 Un
pēc astoņām dienām Viņa mācekļi atkal tur bija iekšā un
Toms pie viņiem. Jēzus nāk, kad tās durvis bija aizslēgtas,
un iestājās vidū starp tiem un sacīja: “Miers ar jums.” 27
Pēc tam Viņš saka uz Tomu: “Stiep šurp savu pirkstu un
aplūko Manas rokas, un sniedz šurp savu roku un liec
to Manos sānos, un neesi neticīgs, bet ticīgs.” 28 Toms
atbildēja un uz Viņu sacīja: “Mans Kungs un mans Dievs.”
29 Jēzus uz to saka: “Tāpēc ka tu Mani esi redzējis, Tom,
tu tici. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic.” 30 Arī vēl
daudz citas zīmes Jēzus darījis Savu mācekļu priekšā, kas
nav rakstītas šinī grāmatā. 31 Bet šīs ir rakstītas, lai jūs
ticat, ka Jēzus ir Tas Kristus, Dieva Dēls, un lai jums, kad
jūs ticat, dzīvība ir iekš Viņa Vārda.

21 Pēc tam Jēzus tiem mācekļiem atkal parādījās pie
Tiberijas jūras, un Viņš tā parādījās. 2 Tur bija kopā
Sīmanis Pēteris un Toms, dvīnis saukts, un Natanaēls no
Kānas iekš Galilejas un tie Cebedeja dēli un divi citi no
Viņa mācekļiem. 3 Sīmanis Pēteris uz tiem saka: “Es iešu
zvejot.” Tad tie uz viņu saka: “Mēs arī iesim tev līdz!”
Tad tie izgāja un tūdaļ iekāpa laivā un nekā nedabūja
tajā naktī. 4 Bet kad gaisma jau bija aususi, Jēzus stāvēja
malā, un tie mācekļi nezināja, to esam Jēzu. 5 Tad Jēzus

uz tiem saka: “Bērni, vai jums nav ko ēst?” Tie Viņam
atbildēja: “Nav nekā!” **6** Bet Viņš uz tiem sacīja: “Metiet
tīklu pa laivas labo pusi, tad jūs atradīsiet.” Tad tie izmeta
tīklu un vairs nespēja to vilkt tā pulka zivju dēļ. **7** Tad
tas māceklis, ko Jēzus mīlēja, uz Pēteri saka: “Tas ir Tas
Kungs!” Tad Pēteris dzirdēdams, ka Tas esot Tas Kungs,
drēbi apvilka (jo viņš bija noģērbies) un iemetās jūrā. **8**
Bet tie citi mācekļi nāca ar laivu, jo tie nebija tālu no
malas, bet pie divsimt olekšu nost, un vilka to tīklu ar tām
zivīm. **9** Kad tie nu izkāpa pie malas, tad tie redzēja ogles
liktas un zivis uz tām un maizi. **10** Jēzus uz tiem saka:
“Atnesiet šurp no tām zivīm, ko jūs tagad esat dabūjuši.”
11 Sīmanis Pēteris iekāpa un to tīklu izvilka malā pilnu ar
lielām zivīm, pusotru simts un trīs. Un jebšu to tik daudz
bija, tomēr tas tīkls nesaplīsa. **12** Jēzus uz tiem saka:
“Nāciet un turiet azaidu.” Bet neviens no tiem mācekļiem
nedrīkstēja Viņam jautāt, kas Tu esi? Jo tie gan zināja,
ka Viņš bija Tas Kungs. **13** Tad Jēzus nāk un to maizi
ņem un tiem to dod, tā arī no tām zivīm. **14** Šī nu trešā
reize, ka Jēzus Saviem mācekļiem parādījies pēc Savas
augšām celšanās no miroņiem. **15** Kad tie nu to azaidu
bija noturējuši, tad Jēzus uz Sīmani Pēteri saka: “Sīmani,
Jonas dēls, vai tu Mani vairāk mīli nekā šie?” Tas uz Viņu
saka: “Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlēju.” Viņš uz
to saka: “Gani Manus jērus!” **16** Atkal otru reiz Viņš uz
to saka: “Sīmani, Jonas dēls, vai tu Mani mīli?” Tas uz
Viņu saka: “Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlēju.”
Viņš uz to saka: “Gani Manas avis!” **17** Trešo reiz Viņš uz
to saka: “Sīmani, Jonas dēls, vai tu Mani mīli?” Pēteris

noskuma, ka Viņš trešo lāgu uz to sacīja: “Vai tu Mani
mīli?” Un sacīja uz Viņu: “Kungs Tu visas lietas zini; Tu
zini, ka es Tevi mīlēju.” Jēzus uz to saka: “Gani Manas
avis! **18** Patiesi, patiesi, Es tev saku: tu, jaunāks būdams,
pats esi jozies un esi gājis, kur gribēdams; bet, vecs tapis,
tu savas rokas izstiepsi, un cits tevi jozīs un tevi vedīs,
kur tu negribi.” **19** Bet to Viņš sacīja, gribēdams rādīt, ar
kādu nāvi tam bija Dievu godāt. Un to runājis Viņš uz
to saka: “Nāc Man pakaļ!” **20** Un Pēteris apgriezies redz
to mācekli, ko Jēzus mīlēja, pakaļ nākam, kas arī pie tā
vakariņa pie Viņa krūtīm bija gulējis un sacījis: Kungs,
kurš ir tas, kas Tevi nodos? **21** Kad Pēteris to redzēja,
tad viņš saka uz Jēzu: “Kungs, kas tad būs ar šo?” **22**
Jēzus uz to saka: “Ja Es gribu, ka šis paliek, kamēr Es
nāku, kas tev par to? Nāc tu Man pakaļ!” **23** Tad šī valoda
cēlās starp tiem brāļiem: “Šis māceklis nemirs.” Bet Jēzus
viņam nebija sacījis, ka viņš nemirs, bet: “Ja Es gribu,
ka viņš paliek, kamēr Es nāku, kas tev par to?” **24** Šis
ir tas māceklis, kas liecību dod par šīm lietām un tās ir
sarakstījis; un mēs zinām, ka viņa liecība uzticama. **25**
(Un vēl daudz citas lietas Jēzus ir darījis, un ja visas tās
pēc kārtas uzrakstītu, tad man šķiet, ka arī visa pasaule
tās sarakstītas grāmatas nevarētu saņemt. Āmen.)

Apustuļu Darbi

1 Tos pirmos stāstus es gan esmu stāstījis par visu, mans
Teofil, ko Jēzus ir iesācis darīt un mācīt, **2** Līdz tai dienai,
kad Viņš tapa uzņemts un tiem apustuļiem, ko Viņš
izredzējis, pavēles bija devis caur Svēto Garu. **3** Tiem
Viņš arīdzan pēc Savas ciešanas caur daudz skaidrām
zīmēm Pats dzīvs bija parādījies, no tiem četrdesmit
dienas redzēts un uz tiem runādams par Dieva valstības
lietām. **4** Un kad Viņš tos bija sapulcinājis, tad Viņš
tiem pavēlēja, neatstāties no Jeruzālemes, bet gaidīt uz
Tā Tēva apsolīšanu, ko jūs no manis esat dzirdējuši (tā
Viņš sacīja); **5** Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs
tapsiet kristīti ar Svēto Garu ne ilgi pēc šīm dienām. **6**
Tad nu tie, kas bija kopā nākuši, Viņam vaicāja sacīdami:
"Kungs, vai Tu šinī laikā atkal uzcelsi Israēla valstību?"
7 Bet Viņš uz tiem sacīja: "Jums nepieklājās zināt tos
laikus jeb brīžus, ko Tas Tēvs Savā paša varā nolicis. **8**
Bet jūs dabūsiet spēku, kad Tas Svētais Gars pār jums
būs nācis, un būsiet Mani liecinieki tā Jeruzālemē, kā arī
visā Jūdu zemē un Samarijā un līdz pat pasaules galam."
9 Un to sacījis, Viņš tiem redzot tapa uzcelts, un viens
padebesis To uzņēma no viņu acīm. **10** Un kad tie skatījās
uz debesīm, Viņam uzkāpjot, redzi, tad divi vīri pie tiem
stāvēja baltās drēbēs, **11** Un sacīja: "Jūs Galileju vīri,
ko jūs stāvat skatīdamies uz debesīm! Šis Jēzus, kas ir
uzņemts no jums uz debesīm, tāpat nāks, kā jūs viņu esat
redzējuši debesīs uzkāpjam." **12** Tad tie griezās atpakaļ uz
Jeruzālemi no tā kalna, kas top saukts Eļļas kalns, kas ir
tuvu pie Jeruzālemes vienu svētdienas gājumu. **13** Un

tur nonākuši tie uzkāpa augšistabā; tur bija sapulcēti
Pēteris un Jēkabs, un Jānis un Andrejs, Filips un Toms,
Bērtulis un Matejs, Jēkabs, Alfeja dēls, un Sīmanis Zelotes
un Jūda, Jēkaba brālis. **14** Šie visi vienprātīgi pastāvēja
iekš lūgšanas un pielūgšanas līdz ar tām sievām un ar
Viņa brāļiem. **15** Un tanīs dienās Pēteris cēlās starp
tiem mācekļiem un sacīja, (un tur bija kopā līdz simts
divdesmit dvēselēm): **16** "Vīri, brāļi, tiem rakstiem bija
tapt piepildītiem, ko Tas Svētais Gars ir papriekš sacījis
caur Dāvida muti par Jūdasu, kas bija ceļa vadonis tiem,
kas Jēzu saņēma. **17** Jo tas bija pieskaitīts pie mums un
līdz ar mums dabūjis šo pašu kalpošanas amatu. **18** Tad nu
šis tīrumu ir mantojis no tās netaisnās algas, un uz vaigu
nokritis, tas vidū uz pusēm sprādzis un visas viņa iekšas
ir izgāzušās. **19** Un tas visiem, kas Jeruzālemē dzīvo, ir
tapis zināms, kā arī tas tīrums viņu valodā ir nosaukts:
Aķeldama, tas ir asins tīrums. **20** Jo Dāvida dziesmu
grāmatā ir rakstīts: viņu māja lai paliek par postažu, un
lai neviens tur nedzīvo, un lai cits dabū viņa uzrauga
amatu. **21** Tāpēc nu pieklājās, ka no tiem vīriem, kas ar
mums kopā bijuši pa visu to laiku, kad Tas Kungs Jēzus
pie mums ir iegājis un izgājis, **22** Iesākot no Jāņa kristības
līdz tai dienai, kad Viņš no mums ir uzņemts debesīs, ka
viens no šiem top par Viņa augšāmcelšanās liecinieku
līdz ar mums." **23** Un tie stādīja divus priekšā, Jāzepu,
kas top saukts Barsaba, ar pavārdu Justs, un Mattīsu.
24 Un Dievu pielūguši tie sacīja: "Kungs, Tu visu siržu
manītājs, rādi no šiem diviem vienu, ko Tu izredzējis, **25**
Kas var dalību dabūt pie šās kalpošanas un pie šī apustuļu

amata, no kā Jūdas ir atstājies, noiedams savā vietā." 26
Un tie meslojās, un mesli krita uz Mattīsu, un tas tiem
vienpadsmit tapa pieskaitīts.

2 Un kad vasaras svētku diena atnāca, tad visi vienprātīgi
bija kopā. 2 Un tur piepeši no debess rūkšana notika, tā
kā no varena vēja pūšanas, un piepildīja visu to namu,
kur tie sēdēja. 3 Un dalītas mēles tiem parādījās tā
kā uguns un nolaidās uz ikvienu no tiem. 4 Un visi
tapa piepildīti ar Svētu Garu un iesāka runāt ar citām
mēlēm, kā tiem Tas Gars deva izrunāt. 5 Bet tur bija Jūdu
ļaudis, kas Jeruzālemē dzīvoja, dievbijīgi vīri no visādām
tautām apakš debess. 6 Kad nu šī balss notika, tad tas
pulks nāca kopā un iztrūcinājās; jo ikviens tos dzirdēja
savā valodā runājam. 7 Un tie visi sabijušies brīnījās,
un cits uz citu sacīja: "Redzi, vai šie visi, kas runā, nav
Galileji? 8 Kā tad mēs tos dzirdam ikviens savā valodā,
kurā mēs dzimuši? 9 Partieši un Mēdieši un Elamieši, un
kas dzīvojam iekš Mezopotamijas, Jūdejas un Kapadoķijas,
Pontus un Āzijas, 10 Friģijas un Pamfilijas, Ēģiptes un
Libijas robežās pret Kireni, un piedzīvotāji no Romas,
Jūdi un Jūdu ticības biedri, 11 Krieti un Arābi, - mēs
dzirdam, tos ar mūsu pašu mēlēm Dieva lielos darbus
runājam." 12 Un visi sabijušies nezināja, ko darīt, un cits
uz citu sacīja: "Kas tas būs?" 13 Bet citi mēdīdami sacīja:
"Tie salda vīna pilni." 14 Bet Pēteris nostājies ar tiem
vienpadsmit, pacēla savu balsi un uz tiem runāja: "Jūs
Jūdu vīri, un visi, kas Jeruzālemē dzīvojat, lai tas jums
ir zināms, un saņemat manus vārdus savās ausīs. 15 Jo
šie nav piedzēruši, kā jums šķiet; jo šī ir dienas trešā

stunda. **16** Bet tas ir, ko pravietis Joēls sacījis: **17** Un
Dievs saka: "Notiks pēdīgās dienās, ka Es izliešu no Sava
Gara uz visu miesu; un jūsu dēli un jūsu meitas sludinās
nākamas lietas, un jūsu jaunekļi redzēs parādīšanas, un
jūsu vecaji sapņos sapņus. **18** Un arī uz Saviem kalpiem
un uz Savām kalponēm Es tanīs dienās izliešu no Sava
Gara, un tie sludinās praviešu mācību. **19** Un Es došu
brīnumus augšā pie debess un zīmes apakšā virs zemes,
asinis un uguni un dūmu tvaiku. **20** Saule taps pārvērsta
par tumsību, un mēnesis par asinīm, pirms nekā nāks Tā
Kunga lielā un spožā diena. **21** Un notiks, ka ikviens, kas
Tā Kunga vārdu piesauks, taps izglābts." **22** Jūs Israēla
vīri, klausiet šos vārdus: Jēzu no Nacaretes, vīru no Dieva
skaidri ierādītu jūsu starpā caur spēcīgiem darbiem un
brīnumiem un zīmēm, ko Dievs darījis caur Viņu jūsu
starpā, kā jūs paši to zināt, **23** Šo, pēc Dieva nolemta
padoma un papriekš zināšanas nodotu, jūs esat ņēmuši,
caur netaisnu rokām pie krusta piekaluši un nokāvuši -
24 To Dievs ir uzmodinājis, nāves sāpes atraisīdams, jo
nevarēja būt, ka Viņš no tās taptu turēts. **25** Jo Dāvids par
Viņu saka: es To Kungu vienmēr esmu turējis priekš acīm;
jo Viņš man ir pa labo roku, ka es nešaubos. **26** Tāpēc
mana sirds priecājās un mana mēle līksmojās un arī mana
miesa dusēs uz cerību. **27** Jo Tu manu dvēseli nepametīsi
kapā, nedz Savam Svētam liksi redzēt satrūdēšanu. **(Hadēs
g86)** **28** Tu man esi zināmus darījis dzīvības ceļus; Tu mani
piepildīsi ar līksmību Tava vaiga priekšā. **29** Vīri, brāļi, lai
ar drošību uz jums runājam par vectēvu Dāvidu: tas ir
nomiris un aprakts, un viņa kaps pie mums ir līdz šai

dienai. **30** Tad nu viņš pravietis būdams un zinādams, ka
Dievs zvērēdams viņam bija solījis, ka tas Kristu gribot
celt no viņa gurnu augļiem pēc miesas un to sēdināt uz
viņa krēslu, **31** To tas paredzēdams ir runājis par Kristus
augšāmcelšanos, ka Viņa dvēsele nav pamesta kapā nedz
Viņa miesa redzējusi satrūdēšanu. **(Hadēs g86)** **32** Šo Jēzu
Dievs ir uzmodinājis, tam mēs visi esam liecinieki. **33**
Tad nu caur Dieva labo roku paaugstināts un no Tā Tēva
dabūjis Tā Svētā Gara apsolīšanu, Viņš ir izlējis to, ko jūs
tagad redzat un dzirdat, **34** Jo Dāvids nav uzkāpis debesīs;
bet viņš saka: Tas Kungs ir sacījis uz manu Kungu: "Sēdies
pie Manas labās rokas, **35** Tiekams Es Tavus ienaidniekus
lieku par pameslu Tavām kājām." **36** Tad nu visam Israēla
namam būs tiešām zināt, ka Dievs Viņu ir darījis par
Kungu un Kristu, šo pašu Jēzu, ko jūs esat situši krustā."
37 Un kad tie to dzirdēja, tad sirds tiem pārtrūka, un
tie sacīja uz Pēteri un tiem citiem apustuļiem: "Vīri,
brāļi, ko mums būs darīt?" **38** Bet Pēteris uz tiem sacīja:
"Atgriežaties no grēkiem un liekaties ikviens kristīties
Jēzus Kristus vārdā uz grēku piedošanu, tad jūs dabūsiet
Tā Svētā Gara dāvanu. **39** Jo jums šī apsolīšana pieder un
jūsu bērniem un visiem, kas ir tālu, cik Tas Kungs, mūsu
Dievs, pieaicinās." **40** Un ar daudz citiem vārdiem tas
liecību deva un tos pamācīja sacīdams: "Izglābjaties no
šās netiklas cilts." **41** Kas nu viņa vārdu labprāt uzņēma,
tie tapa kristīti; un tanī dienā tapa pieliktas kādas trīs
tūkstošas dvēseles. **42** Un tie pastāvēja iekš apustuļu
mācības un iekš draudzības un iekš maizes laušanas
un iekš Dieva lūgšanām. **43** Un visām dvēselēm bailība

uzgāja, un daudz brīnumi un zīmes notika caur tiem
apustuļiem. 44 Bet visi, kas bija ticīgi, palika kopā un visas
lietas tiem bija kopā; 45 Un tie pārdeva visu savu mantu
un sagādu, un to izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja.
46 Un tie ikdienas vienprātīgi turējās kopā Dieva namā,
un šurp un turp namos maizi lauza un barību ņēma ar
prieku un sirds vientiesību, 47 Dievu teikdami, un bija
visiem ļaudīm piemīlīgi; un Tas Kungs pielika ikdienas
pie tās draudzes, kas tapa svētīgi.

3 Bet Pēteris un Jānis gāja kopā uz Dieva namu ap
lūgšanas stundu, tā ir tā devītā. 2 Un viens vīrs, no mātes
miesām tizls būdams, tapa nests; to tie ikdienas nolika
priekš Dieva nama durvīm, kas top sauktas tās krāšņās,
ka tas dāvanas lūgtos no tiem, kas gāja Dieva namā. 3
Šis, redzēdams Pēteri un Jāni, ka tie gribēja ieiet Dieva
namā, lūdzās kādu dāvanu. 4 Bet Pēteris ar Jāni uz to
skatījās un sacīja: "Skaties uz mums." 5 Un tas skatījās uz
tiem gaidīdams, ko laba no viņiem dabūt. 6 Bet Pēteris
sacīja: "Sudraba un zelta man nav, bet kas man ir, to
es tev dodu: Jēzus Kristus no Nacaretes vārdā: celies
un staigā!" 7 Un viņš to satvēra pie labās rokas un to
pacēla, un tūdaļ viņa lieli un krimšļi tapa stingri, 8 Un
uzlēcis viņš stāvēja un staigāja un gāja ar tiem Dieva
namā, staigādams un lēkdams un Dievu teikdams. 9 Un
visi ļaudis to redzēja staigājam un Dievu teicam; 10 Un
to arī pazina, ka viņš tas bija, kas dāvanu dēļ pie tām
Dieva nama krāšņām durvīm bija sēdējis; un tie brīnījās,
iztrūcinādamies par to, kas viņam bija noticis. 11 Kad nu
šis tizlais, kas bija vesels tapis, pie Pētera un Jāņa turējās,

tad visi ļaudis pārbijušies pie tiem satecēja tai saucamā
Salamana priekšnamā. **12** Bet Pēteris, to redzēdams, tiem
ļaudīm atbildēja: "Jūs Israēla vīri, ko jūs brīnāties par to,
jeb ko jūs lūkojieties uz mums, tā kā mēs caur savu pašu
spēku un savu dievbijāšanu to būtu padarījuši, ka šis
staigā? **13** Ābrahāma un Īzaka un Jēkaba Dievs, mūsu tēvu
Dievs, ir pagodinājis Savu Dēlu Jēzu, ko jūs esat nodevuši
un aizlieguši priekš Pilatus, kad tas sprieda, Viņu laist
vaļā. **14** Bet jūs To Svēto un Taisno esat aizlieguši un
lūguši, ka jums tas slepkava taptu dots. **15** Bet To dzīvības
lielkungu jūs esat nokāvuši, ko Dievs ir uzmodinājis no
miroņiem; tam mēs esam liecinieki. **16** Un caur to ticību
uz Viņa Vārdu, Viņš pie šā, ko jūs redzat un pazīstat,
Savu Vārdu ir apstiprinājis, un tā ticība, kas ir caur Viņu,
šim devusi pilnīgu veselību jūsu visu priekšā. **17** Un nu
brāļi, es zinu, ka nezinādami to esat darījuši, jūs kā arī
jūsu virsnieki. **18** Bet ko Dievs caur visu Savu praviešu
muti papriekš sludinājis, ka Kristum bija ciest, to Viņš
tā ir piepildījis. **19** Tāpēc atjaunojaties savā prātā un
atgriežaties, ka jūsu grēki top izdeldēti, lai atspirgšanas
laiki nāk no Tā Kunga vaiga, **20** Un lai Viņš Jēzu Kristu
sūta, kas jums papriekš ir sludināts, **21** Ko debesīm būs
uzņemt līdz tam laikam, kad viss būs atjaunots, par ko
Dievs jau sen ir runājis caur visu Savu svēto praviešu
muti. **(aiōn g165)** **22** Jo Mozus uz tiem tēviem ir sacījis:
Tas Kungs jūsu Dievs jums cels vienu pravieti no jūsu
brāļiem tā kā mani; To jums būs klausīt visās lietās, ko
Tas uz jums runās. **23** Un notiks, ka ikkatra dvēsele, kas
neklausīs šim Pravietim, taps izdeldēta no tiem ļaudīm.

24 Un visi pravieši no Samuēla sākot, un visi, kas pēc ir
runājuši, tie arī šās dienas ir pasludinājuši. 25 Jūs esat
to praviešu un tās derības bērni, (tās derības), ko Dievs
darījis ar mūsu tēviem sacīdams uz Ābrahāmu: caur tavu
sēklu visas ciltis virs zemes taps svētītas. 26 Dievs, Savu
bērnu Jēzu uzmodinājis, To papriekš pie jums ir sūtījis, lai
Tas jūs svētītu, ka ikviens atgrieztos no sava ļaunuma."

4 Bet šiem uz tiem ļaudīm runājot piegāja tie priesteri un
tas Dieva nama virsnieks un tie saduceji, 2 Apskaitušies,
ka viņi tos ļaudis mācīja un ka pasludināja iekš Jēzus
augšāmcelšanos no miroņiem; 3 Un rokas tiem pielika un
tos iemeta cietumā līdz rītam; jo vakars jau bija. 4 Bet
daudzi, kas to vārdu dzirdēja, ticēja; un tur tapa skaitīti
pie piectūkstošiem vīriem. 5 Bet notikās otrā dienā, ka
viņu virsnieki un vecaji un rakstu mācītāji Jeruzālemē
sapulcējās, 6 Un Annas, tas augstais priesteris, un Kajafas
un Jānis un Aleksanders, un cik no augstā priestera cilts
bija; 7 Un viņus savā priekšā noveduši, tie jautāja: "Kurā
spēkā jeb kurā vārdā jūs to esat darījuši?" 8 Tad Pēteris,
Svēta Gara pilns, uz tiem sacīja: "Jūs ļaužu virsnieki un
jūs Israēla vecaji, 9 Ja mēs šodien topam tiesāti laba darba
dēļ pie šā neveselā cilvēka, caur ko šis ir dziedināts, 10
Tad jums visiem un visiem Israēla ļaudīm būs zināt, ka šis
jūsu priekšā stāv vesels tik vien caur Jēzus Kristus no
Nacaretes vārdu, ko jūs esat krustā situši, un ko Dievs
no miroņiem uzmodinājis. 11 Šis ir tas akmens, no jums
nama taisītājiem atmests, kas palicis par stūra akmeni. 12
Un tā pestīšana nav caur citu nevienu, jo arīdzan cits
vārds apakš debess cilvēkiem nav dots, caur ko mums būs

mūžīgi dzīvot." **13** Kad tie nu Pētera un Jāņa sirds drošību
redzēja un noprata, ka tie bija nemācīti un zemas kārtas
cilvēki, tad tie brīnījās, un tos pazina, ka viņi bijuši ar
Jēzu. **14** Un kad tie to cilvēku, kas bija vesels tapis, redzēja
pie viņiem stāvam, tad tiem nebija ko pretim runāt. **15**
Un tie lika viņiem iziet no tiesas nama un sarunājās savā
starpā, **16** Sacīdami: "Ko lai darām ar šiem cilvēkiem?
Jo ka skaidrs brīnums caur tiem noticis, tas ir zināms
visiem, kas Jeruzālemē dzīvo, un mēs to nevaram noliegt.
17 Bet lai tas starp tiem ļaudīm tālāki neizpaužas, mēs
tiem gribam stipri piekodināt, ka tiem vairs uz nevienu
cilvēku nebūs runāt iekš šī vārda." **18** Un viņus aicinājuši,
tie viņiem pavēlēja, it nemaz nerunāt, nedz mācīt iekš
Jēzus vārda. **19** Bet Pēteris un Jānis atbildēdami uz tiem
sacīja: "Spriežat paši, vai Dieva priekšā ir taisni, jums
vairāk klausīt nekā Dievam? **20** Jo mēs nevaram palikt
nerunājuši par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši." **21** Bet
tie vēl vairāk viņus apdraudēja un palaida un neatrada,
kā tos sodīt, to ļaužu dēļ, jo visi Dievu teica par to, kas
bija noticis. **22** Jo tas cilvēks bija vairāk nekā četrdesmit
gadus vecs, pie kā šī dziedināšanas zīme bija notikusi. **23**
Un vaļā atlaisti tie nāca pie tiem savējiem un pasludināja,
ko tie augstie priesteri un vecaji uz tiem bija sacījuši.
24 Un to dzirdējuši, tie vienprātīgi savu balsi pacēla uz
Dievu un sacīja: "Kungs, Tu esi Tas Dievs, kas ir darījis
debesi un zemi un jūru un visas lietas, kas tur iekšā, **25**
Kas caur Sava kalpa Dāvida muti esi sacījis: Kāpēc pagāni
trako, un ļaudis domā uz nelietību? **26** Ķēniņi virs zemes
ir sacēlušies, un valdnieki sapulcējušies pret To Kungu un

pret Viņa Svaidīto. 27 Jo patiesi, tie ir sapulcējušies pret
Tavu svēto bērnu Jēzu, ko Tu esi svaidījis, arī Hērodus un
Poncius Pilatus līdz ar pagāniem un Israēla ļaudīm, 28
To darīdami, ko Tava roka un Tavs padoms papriekš ir
nolēmis, ka tam bija notikt. 29 Tad nu, Kungs, skaties
Tu uz viņu biedināšanu un dodi Saviem kalpiem Tavu
Vārdu runāt ar visu drošību, 30 Savu roku izstiepdams,
ka dziedināšanas notiek un zīmes un brīnumi caur Tava
svētā bērna Jēzus Vārdu." 31 Un pēc lūgšanas tā vieta
pakustinājās, kur tie bija sapulcējušies; un tie visi tapa
Svētā Gara pilni un runāja Dieva vārdu ar drošību. 32 Un
tā draudze, kas ticēja, bija viena sirds un viena dvēsele,
un neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet
tās mantas bija visiem kopā. 33 Un ar lielu spēku tie
apustuļi deva liecību par Tā Kunga Jēzus augšāmcelšanos,
un liela žēlastība bija pār tiem visiem. 34 Un viņu starpā
arī nebija neviena, kam kas pietrūka, jo kuriem tīrumi
vai nami bija, tie tos pārdeva un atnesa to maksu no
tā, kas bija pārdots, 35 Un nolika tiem apustuļiem pie
kājām, un ikkatram tapa izdalīts, kā kuram vajadzēja. 36
Un Jāzeps, no tiem apustuļiem ar pavārdu saukts Barnaba
(tas ir tulkots: iepriecināšanas bērns), viens Levits, dzimis
Kipriets, 37 Kam bija tīrums, pārdeva to un atnesa to
naudu un nolika pie apustuļu kājām.

5 Un viens vīrs, ar vārdu Ananija, ar savu sievu Sapfiru
pārdeva savu mantību, 2 Un atrāva ko no tās maksas ar
sievas ziņu; un kādu daļu atnesis, to nolika pie apustuļu
kājām. 3 Bet Pēteris sacīja: "Ananija, kāpēc sātans tavu
sirdi ir piepildījis, tam Svētam Garam melot un no tā

tīruma maksas ko atraut? **4** Vai tas tavs būdams nevarēja
tavs palikt? Arī pārdots tas bija tavā vaļā; kāpēc tad tu
tādu lietu savā sirdī esi iedomājies? Tu neesi cilvēkiem
melojis, bet Dievam." **5** Un šos vārdus dzirdējis, Ananija
krita pie zemes un nomira; un lielas bailes uzgāja visiem,
kas to dzirdēja. **6** Un tie jaunekļi cēlušies to apkopa un
iznesa un apraka. **7** Un notikās pēc kādām trim stundām,
tad viņa sieva arīdzan iegāja, nezinādama, kas bija noticis.
8 Bet Pēteris tai atbildēja: "Saki man, vai jūs to tīrumu tik
dārgi esat pārdevuši?" Un tā sacīja: "Tiešām, tik dārgi." **9**
Un Pēteris uz to sacīja: "Kāpēc tad jūs savā starpā esat
norunājuši Tā Kunga Garu kārdināt? Redzi, to kājas, kas
tavu vīru aprakuši, ir priekš durvīm un tevi iznesīs." **10**
Un tūdaļ tā nokrita pie viņa kājām un nomira. Un tie
jaunekļi iekšā nākuši to atrada mirušu un to iznesa un
apraka pie viņas vīra. **11** Un lielas bailes uzgāja visai
draudzei un visiem, kas to dzirdēja. **12** Un caur apustuļu
rokām daudz zīmes un brīnumi notika starp tiem ļaudīm,
un visi bija vienprātīgi Salamana priekšnamā. **13** Bet
no tiem citiem neviens nedrīkstēja viņiem pieķerties,
bet tie ļaudis tos augsti cienīja. **14** Un vēl vairāk tapa
pielikti, kas Tam Kungam ticēja, pulks vīru un sievu, **15**
Tā ka arī tie neveselie tapa izvesti uz ielām un gultās
un nestuvēm likti, lai, Pēterim nākot, jel viņa ēna kādus
no tiem apēnotu. **16** Un arī no apkārtējām pilsētām
pulks ļaužu nāca uz Jeruzālemi, nesdami neveselus un
nešķīstu garu apsēstus, kas visi tapa dziedināti. **17** Bet
tas augstais priesteris cēlās un visi, kas pie tā bija (tā
saduceju biedrība), un tapa bardzības pilni, **18** Un pielika

tiem apustuļiem rokas un tos iemeta pilsētas cietumā.
19 Bet Tā Kunga eņģelis naktī atvēra cietuma durvis un
tos izveda un sacīja: **20** "Ejat, un Dieva namā stāvēdami,
runājiet uz tiem ļaudīm visus šās dzīvības vārdus." **21** Bet
to dzirdējuši, tie iegāja it agri Dieva namā un mācīja. Bet
tas augstais priesteris un tie, kas līdz ar viņu, nāca un
sasauca to augsto tiesu un visus Israēla bērnu vecajus un
sūtīja uz cietumu, tos atvest. **22** Bet tie sulaiņi tur nogājuši
tos neatrada cietumā un atnākuši to pasludināja **23**
Sacīdami: "Mēs to cietumu gan atradām it cieti aizslēgtu
un tos sargus ārā stāvošus priekš durvīm, bet atvēruši
mēs iekšā neatradām neviena." **24** Kad nu tas priesteris
un tas Dieva nama virsnieks un tie augstie priesteri šos
vārdus dzirdēja, tad tie par to iztrūcinājās, kas tas esot. **25**
Un tur viens nāca un tiem pasludināja sacīdams: "Redzi,
tie vīri, ko jūs esat likuši cietumā, stāv Dieva namā un
māca tos ļaudis." **26** Tad tas virsnieks ar tiem sulaiņiem
nogāja un tos atveda, bet ne ar varu, (jo tie bijās no
tiem ļaudīm, ka ar akmeņiem netaptu nomētāti). **27** Un
tos atveduši, tie tos stādīja augstās tiesas priekšā, un
tas augstais priesteris tiem vaicāja **28** Sacīdams: "Vai
mēs pavēlēdami jums neesam pavēlējuši, nemācīt iekš
šī Vārda? Un redzi, jūs ar savu mācību esat piepildījuši
Jeruzālemi un gribat pār mums vest šī Cilvēka asinis." **29**
Bet Pēteris un tie apustuļi atbildēja un sacīja: "Dievam
būs vairāk klausīt nekā cilvēkiem. **30** Mūsu tēvu Dievs ir
uzmodinājis Jēzu, ko jūs esat nokāvuši, To piekārdami pie
koka. **31** Šo Dievs caur Savu labo roku ir paaugstinājis
par Lielkungu un Pestītāju, Israēlim dot atgriešanos un

grēku piedošanu. **32** Un mēs esam Viņa liecinieki šinīs
lietās, un arī Tas Svētais Gars, ko Dievs tiem devis, kas
Viņam paklausa." **33** Bet kad viņi to dzirdēja, tad tas
tiem iedūra sirdī, un tie viņus meklēja nokaut. **34** Bet
viens no tās augstās tiesas, farizejs, ar vārdu Gamaliēls,
bauslības mācītājs, no visiem ļaudīm godā turēts, pacēlās
un pavēlēja, tos apustuļus maķenīt izvest, **35** Un sacīja
uz viņiem: "Jūs Israēla vīri, apdomājaties labi par šiem
cilvēkiem, ko jūs gribat darīt. **36** Jo priekš šīm dienām
Teudas cēlās sacīdams, ka viņš kas esot; tam cilvēku pulks
pie četrsimt pieķērās. Tas ir nokauts, un visi, kas tam
paklausīja, ir izklīdināti un iznīcināti. **37** Pēc šā cēlās
Jūda, tas Galilejs, tai rakstīšanas laikā un novērsa daudz
ļaužu sev pakaļ; šis arīdzan ir nomaitāts, un visi, cik
viņam paklausīja, izklīdināti. **38** Tādēļ es jums tagad saku:
atstājaties no šiem cilvēkiem un liekat tos mierā. Jo ja šis
padoms jeb šis darbs ir no cilvēkiem, tad tas iznīks; **39**
Bet ja tas ir no Dieva, tad jūs to nevarēsiet iznīcināt; un
ka vēl jūs netopat atrasti karotāji pret Dievu." **40** Un viņi
tam paklausīja un tos apustuļus iesauca, tos šauta un
tiem pavēlēja, nerunāt iekš Jēzus Vārda, un tos atlaida.
41 Tad nu tie līksmodamies aizgāja no tās augstās tiesas,
ka tie bija cienīgi turēti, Viņa Vārda dēļ kaunu ciest; **42**
Un nemitējās ikdienas Dieva namā un mājās mācīt un
Jēzu Kristu priecīgi pasludināt.

6 Un tanīs dienās, kad tie mācekļi vairojās, kurnēšana
cēlās pie tiem Grieķiem pret tiem Ebrejiem, ka viņu
atraitnes iekš dienišķas apkopšanas paliekot neievērotas.
2 Un tie divpadsmit saaicināja to mācekļu draudzi un

sacīja: “Tas nepieklājās, ka mēs Dieva vārdu atstājam un
kalpojam pie galda. **3** Tāpēc, brāļi, izredziet savā starpā
septiņus vīrus, kam ir laba slava, Svēta Gara un gudrības
pilnus, ko mēs šīs vajadzības pēc varētu iecelt. **4** Bet mēs
gribam pastāvīgi turēties pie Dieva lūgšanas un pie tā
vārda amata.” **5** Un šie vārdi patika visai draudzei; un tie
izredzēja Stefanu, ticības un Svēta Gara pilnu vīru, un
Filipu un Prokoru un Nikanoru un Timonu un Parmenu
un Nikolaju, vienu Jūdu ticības biedri no Antioķijas **6** Šos
tie veda apustuļu priekšā; un Dievu pielūguši tie viņiem
rokas uzlika. **7** Un Dieva vārds auga augumā, un mācekļu
skaits Jeruzālemē ļoti vairojās, un liels priesteru pulks
palika paklausīgs ticībai. **8** Un Stefans, ticības un spēka
pilns, darīja brīnumus un lielas zīmes starp tiem ļaudīm.
9 Un kādi no tās saucamās Libertiņu un Kireniešu un
Aleksandriešu skolas un no tiem, kas bija no Ķiliķijas un
Āzijas, cēlās un ar Stefanu stipri apjautājās. **10** Un tie
nespēja pretī stāvēt tai gudrībai un Tam Garam, ar ko
viņš runāja. **11** Tad tie izmācīja vīrus, lai saka: “Mēs viņu
esam dzirdējuši zaimošanas runājam pret Mozu un pret
Dievu.” **12** Un tie saskubināja tos ļaudis un tos vecajus
un tos rakstu mācītājus. Un viņam uzmākušies, tie viņu
sagrāba un veda tiesas priekšā. **13** Un atveda viltīgus
lieciniekus, kas sacīja: “Šis cilvēks nemitās zaimošanas
runāt pret šo svēto vietu un bauslību. **14** Jo mēs viņu
esam dzirdējuši sakām: šis Jēzus no Nacaretes nopostīs šo
vietu un pārvērtīs tās ierašas, ko mums Mozus devis.”
15 Un visi, kas augstā tiesā sēdēja, skatījās uz viņu un
redzēja viņa vaigu kā kāda eņģeļa vaigu.

7 Un tas augstais priesteris sacīja: “Vai tas tā ir?” **2** Bet
viņš sacīja: “Vīri, brāļi un tēvi, klausāties! Tas godības
Dievs parādījās mūsu tēvam Ābrahāmam, kad viņš bija
Mezopotamijā, pirms Hāranā mājoja, **3** Un sacīja uz viņu:
izej no savas zemes un no saviem radiem un ej uz to
zemi, ko Es tev rādīšu. **4** Tad viņš no Kaldeju zemes
izgājis mājoja Hāranā; un pēc, kad viņa tēvs bija nomiris,
Dievs viņu no turienes pārveda uz šo zemi, kur jūs tagad
dzīvojiet, **5** Un viņam nedeva nekādu iemantojamu tiesu
iekš tās, ir ne pēdas platumā; un tomēr viņam to solīja
par mantu dot un viņa dzimumam pēc viņa, kad viņam
bērnu vēl nebija. **6** Bet Dievs tā runāja: tavs dzimums
būs piedzīvotājs svešā zemē un piespiests pie kalpošanas
un grūti vārdzināts četrsimt gadus. **7** Un to tautu, kam
tie kalpos, Es gribu sodīt, Dievs sacīja; un pēc tam tie
izies un Man kalpos šinī vietā. **8** Un Viņš tam deva to
apgraizīšanas derību. Un tā viņš dzemdināja to Īzaku
un to apgraizīja astotā dienā, un Īzaks to Jēkabu, un
Jēkabs tos divpadsmit vectēvus. **9** Un tie vectēvi apskauda
un pārdeva Jāzepu uz Ēģiptes zemi; un Dievs bija ar
viņu, **10** Un to izglāba no visām viņa bēdām un tam deva
žēlastību un gudrību Faraona, Ēģiptes ķēniņa, priekšā,
un tas viņu iecēla par valdītāju pār Ēģiptes zemi un
visu savu namu. **11** Bet bads nāca un lielas bēdas pār
visu Ēģiptes un Kanaāna zemi; un mūsu tēvi neatrada
barības. **12** Un Jēkabs dzirdējis, labību esam Ēģiptes zemē,
izsūtīja mūsu tēvus pirmo reiz. **13** Un otru reiz Jāzeps
no saviem brāļiem tapa pazīts, un Jāzepa radi Faraonam
kļuva zināmi. **14** Un Jāzeps sūtīja un ataicināja savu tēvu

Jēkabu un visus savus radus, septiņdesmit un piecas
dvēseles. **15** Un Jēkabs nogāja uz Ēģiptes zemi un nomira,
viņš un mūsu tēvi, **16** Un tapa pārvesti uz Šehemi un tai
kapā ielikti, ko Ābrahāms ar sudraba maksu bija pircis no
Hamora bērniem Šehemē. **17** Bet kad tas apsolīšanas laiks
tuvu klāt nāca, ko Dievs Ābrahāmam bija zvērējis, tad tie
ļaudis auga un vairojās Ēģiptes zemē, **18** Tiekams cits
ķēniņš cēlās, kas Jāzepu nepazina. **19** Šis mūsu tautai ar
viltu uzmācās un mūsu tēviem ļaunu darīja, tā ka viņiem
savi mazie bērniņi bija jāizmet laukā, lai tie nepaliktu pie
dzīvības. **20** Tai laikā Mozus piedzima un bija Dievam
patīkams un tapa audzināts trīs mēnešus sava tēva namā.
21 Un kad tas bija izlikts laukā, tad Faraona meita to
uzņēma un to uzaudzināja sev pašai par dēlu. **22** Un
Mozus tapa mācīts visā ēģiptiešu gudrībā un bija spēcīgs
vārdos un darbos. **23** Kad nu viņš bija četrdesmit gadus
vecs, tad tas savā sirdī apņēmās, apmeklēt savus brāļus,
Israēla bērnus. **24** Un redzēdams, ka viens netaisnību
cieta, viņš pārstāvēja un atrieba to, kam pāri darīja,
un nosita to Ēģiptieti. **25** Un viņš domāja, ka viņa brāļi
nomanīšot, ka Dievs caur viņa roku tiem dodot pestīšanu.
Bet tie to nesaprata. **26** Un otrā dienā viņš tiem piestājās,
kad tie bārās un tos skubināja uz mieru sacīdams: vīri,
jūs esat brāļi, kāpēc jūs viens otram pāri darāt? **27**
Bet tas, kas savam tuvākam pāri darīja, viņu atgrūda
sacīdams: kas tevi cēlis par virsnieku un tiesas kungu
pār mums? **28** Vai tu mani arīdzan gribi nokaut, kā tu
vakar to Ēģiptieti esi nokāvis? **29** Un Mozus šī vārda dēļ
bēga un piemita Midijana zemē, kur viņš divus dēlus

dzemdināja. **30** Un kad četrdesmit gadi bija pagājuši, tad
Tā Kunga eņģelis Sinaī kalna tuksnesī viņam parādījās
degošā ērkšķu krūmā. **31** Un Mozus to redzēdams, brīnījās
par to parādīšanu, un kad tas piegāja to aplūkot, tad Tā
Kunga balss uz viņu notika: **32** "Es esmu tavu tēvu Dievs,
Ābrahāma Dievs un Īzaka Dievs un Jēkaba Dievs." Un
Mozus sāka drebēt un nedrīkstēja tur skatīties. **33** Bet Tas
Kungs uz to sacīja: "Noauni kurpes no savām kājām, jo tā
vieta, kur tu stāvi, ir svēta zeme. **34** Es redzēdams esmu
redzējis Savu ļaužu grūtumu Ēģiptes zemē, un dzirdējis
viņu nopūšanos un nolaidies tos izglābt; un nu nāc, Es tevi
sūtīšu uz Ēģiptes zemi." **35** Šo Mozu, ko tie bija aizlieguši
sacīdami: kas tevi cēlis par virsnieku un tiesas kungu? šo
Dievs sūtījis par virsnieku un pestītāju caur tā eņģeļa
roku, kas tam bija parādījies ērkšķu krūmā. **36** Šis viņus ir
izvedis, darīdams brīnumus un zīmes Ēģiptes zemē un
sarkanā jūrā un tuksnesī četrdesmit gadus. **37** Šis ir tas
Mozus, kas uz Israēla bērniem sacīja: "Tas Kungs, jūsu
Dievs, jums no jūsu brāļiem cels vienu pravieti tā kā mani;
To jums būs klausīt." **38** Šis pie tās draudzes tuksnesī bija
ar to eņģeli, kas uz viņu runāja Sinaī kalnā, un bija ar
mūsu tēviem; un saņēma dzīvus vārdus, mums tos dot;
39 Tam mūsu tēvi negribēja paklausīt, bet viņu atmeta
un savās sirdis atgriezās uz Ēģiptes zemi, **40** Sacīdami
uz Āronu: taisi mums dievus, kas mūsu priekšā ies; jo
mēs nezinām, kas ir noticis šim Mozum, kas mūs izvedis
no Ēģiptes zemes. **41** Un tie taisīja tanīs dienās vienu
teļu un pienesa tam elkadievam upurus un priecājās
par savu roku darbiem. **42** Bet Dievs novērsās un tos

nodeva kalpot tam debess spēkam, itin kā ir rakstīts
praviešu grāmatā: vai tu Israēla nams šinīs četrdesmit
gados tuksnesī Man esi atnesis kaujamus un citus upurus?
43 Un jūs esat pieņēmuši to Moloka dzīvokli un sava
Dieva, Remvana, zvaigzni, tās bildes, ko esat taisījuši, tās
pielūgt; un Es jūs pārcelšu viņpus Bābeles. **44** Tā liecības
telts bija pie mūsu tēviem tuksnesī, itin kā tas, kas ar
Mozu runājis, bija pavēlējis, to taisīt pēc tās priekšzīmes,
ko viņš bija redzējis; **45** To dabūjuši, mūsu tēvi ar Jozua
to arī ieveda tai zemē, kas tiem pagāniem bija, kurus
Dievs ir izdzinis mūsu tēvu priekšā līdz Dāvida dienām.
46 Šis žēlastību atrada Dieva priekšā un ilgojās tam Jēkaba
Dievam dzīvokli atrast. **47** Un Salamans Viņam namu
uztaisīja. **48** Bet tas Visuaugstākais nedzīvo namos, kas
rokām taisīti, itin kā tas pravietis saka: **49** "Debess ir Mans
goda krēsls un zeme Manu kāju pamesls; kādu namu jūs
Man uztaisīsiet, tā saka Tas Kungs, jeb kura ir Mana dusas
vieta? **50** Vai Mana roka nav šo visu taisījusi?" **51** Jūs
stūrgalvīgie un sirdīs un ausīs neapgraizītie, jūs allažiņ
tam Svētam Garam pretī stāvat, tā kā jūsu tēvi, tā arī
jūs! **52** Kuru no tiem praviešiem jūsu tēvi nav vajājuši?
Viņi nokāvuši tos, kas par Tā Taisnā atnākšanu papriekš
sludināja; Šim jūs tagad esat palikuši par nodevējiem un
slepkavām, **53** Jūs, kas bauslību caur eņģeļu rokām esat
dabūjuši un neesat sargājuši." **54** Kad tie to dzirdēja, tad
tas tiem iedūra sirdī un tie sakoda zobus pret viņu. **55**
Bet viņš, Svēta Gara pilns būdams, skatījās uz debesīm
un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās
rokas, **56** Un sacīja: redzi, es debesis redzu atvērtas un

To Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas. **57** Bet
tie ar skaņu balsi brēkdami aizturēja savas ausis un visi
kopā viņam uzmācās virsū, **58** Un to izmeta no pilsētas
ārā un nomētāja ar akmeņiem; un tie liecinieki savas
drēbes nolika pie viena jaunekļa kājām, kam vārds bija
Sauls. **59** Un tie ar akmeņiem nomētāja Stefanu, kas sauca
un sacīja: Kungs Jēzu, pieņem manu garu! **60** Un ceļos
mezdamies tas sauca ar skaņu balsi: Kungs, nepielīdzini
tiem šo grēku! Un to sacījis viņš aizmiga.

8 Bet Saulam viņa nāve bija ļoti pa prātam; un tanī dienā
liela vajāšana cēlās pret to draudzi, kas bija Jeruzālemē.
Un visi izklīda pa Jūdu zemes un Samarijas tiesām, tik
ne tie apustuļi. **2** Un dievbijīgi vīri Stefanu paglabāja
un viņu gauži nožēloja. **3** Bet Sauls to draudzi postīja
un gāja pa namiem, satverdams gan vīrus, gan sievas,
un tos nodeva cietumā. **4** Tad nu tie izklīdinātie apkārt
staigāja, to vārdu pasludinādami. **5** Un Filips uz vienu
Samarijas pilsētu nogājis, tiem Kristu pasludināja. **6** Un
tie ļaudis vienprātīgi klausījās uz to, ko Filips runāja,
dzirdēdami un redzēdami tās zīmes, ko viņš darīja; **7** Jo no
daudziem, kam bija nešķīsti gari, tie izgāja, ar stipru balsi
brēkdami, un daudzi melmeņu sērdzīgi(paralizēti) un
tizli tapa dziedināti. **8** Un liela līksmība cēlās tai pilsētā.
9 Un kāds vīrs, ar vārdu Sīmanis, tai pilsētā līdz tam bija
darbojies ar buršanu un Samarijas ļaudis iztrūcinājis
sacīdams, ka esot liels vīrs; **10** Tam visi klausīja, tā mazi
kā lieli sacīdami: "Šis ir tas lielais Dieva spēks." **11** Bet
tie tāpēc tam klausīja, ka tas jau sen ar burvību tos
bija apstulbojis. **12** Kad tie nu Filipam ticēja, kas tiem

pasludināja to evaņģēliju par Dieva valstību un Jēzus
Kristus vārdu, tad tie tapa kristīti, tā vīri kā sievas. **13**
Un Sīmanis pats arīdzan ticēja, un kristīts pastāvīgi
turējās pie Filipa, un redzēdams zīmes un lielus brīnumus
notiekam, viņš iztrūkās. **14** Bet tie apustuļi Jeruzālemē
dzirdēdami, ka Samarija Dieva vārdu bija pieņēmusi,
sūtīja pie tiem Pēteri un Jāni. **15** Šie nonākuši par tiem
lūdza Dievu, ka tie dabūtu Svēto Garu. **16** Jo tas vēl uz
nevienu no tiem nebija nācis, bet tie bija tikai kristīti
uz Tā Kunga Jēzus vārdu. **17** Tad viņi rokas tiem uzlika,
un tie dabūja Svēto Garu. **18** Bet Sīmanis redzēdams,
ka caur apustuļu roku uzlikšanu Svētais Gars top dots,
tiem dāvāja naudu, **19** Sacīdams: "Dodiet man arīdzan to
spēku, ka tas, kam es rokas uzlieku, dabū Svēto Garu." **20**
Bet Pēteris uz to sacīja: "Ka tu pazustu ar savu sudrabu,
tāpēc ka tu domā Dieva dāvanu par naudu pirkt. **21**
Tev nav daļas nedz mantošanas pie šā vārda, jo tava
sirds nav taisna Dieva priekšā. **22** Tāpēc atgriezies no šā
sava ļaunuma un lūdz Dievu, vai šis tavas sirds nodoms
tev varētu tapt piedots; **23** Jo es tevi redzu rūgtas žults
pilnu un netaisnībā saistītu." **24** Bet Sīmanis atbildēja
un sacīja: "Lūdziet jūs par mani To Kungu, lai uz mani
nenāk, ko jūs esat runājuši." **25** Tad nu Tā Kunga vārdu
apliecinājuši un runājuši, tie griezās atpakaļ uz Jeruzālemi
un pasludināja evaņģēliju daudz Samarijas miestos. **26** Un
Tā Kunga eņģelis uz Filipu runāja sacīdams: "Celies un ej
uz dienvidu pusi uz to ceļu, kas no Jeruzālemes iet uz
Gazu, kur daudz nestaigā." **27** Un cēlies viņš nogāja. Un
redzi, viens Moru vīrs, Kandaces, Moru zemes ķēniņienes,

kambarjunkurs un lielskungs, kas bija pār visām viņas
mantām, tas bija nācis uz Jeruzālemi, Dievu pielūgt. **28**
Un atpakaļ uz ceļu devies viņš sēdēja savos ratos un
lasīja pravieti Jesaju. **29** Un Tas Gars uz Filipu sacīja: "Ej
klāt un turies pie šiem ratiem." **30** Un piesteidzies Filips
dzirdēja viņu lasām pravieti Jesaju un sacīja: "Vai tu arī
saproti, ko tu lasi?" **31** Bet tas sacīja: "Kā lai to varu,
kad neviens mani nemāca?" Un viņš lūdza Filipu, lai tas
uzkāptu un pie tā piesēstos. **32** Un tas rakstu gabals, ko
tas lasīja, bija šis: "Viņš ir tā kā avs pie kaušanas vests un
itin kā jērs apklusis sava cirpēja priekšā, tāpat Viņš savu
muti neatdara. **33** Iekš Viņa pazemošanās Viņa sodība ir
atņemta; kas izteiks Viņa dzimumu? Jo Viņa dzīvība top
aizrauta no zemes." **34** Un tas kambarjunkurs atbildēja
un uz Filipu sacīja: "Es tevi lūdzu, par ko tas pravietis
to saka? Vai par sevi pašu, jeb vai par citu kādu?" **35**
Un Filips savu muti atdarīja un no šī raksta iesākdams
viņam pasludināja to evaņģēliju no Jēzus. **36** Un to ceļu
braukdami tie nāca pie kāda ūdens, un tas kambarjunkurs
sacīja: "Redz, še ūdens! Kas stāv pretī, ka topu kristīts?"
37 Bet Filips sacīja: "Ja tu no visas sirds tici, tad to var."
Un viņš atbildēja un sacīja: "Es ticu, ka Jēzus Kristus ir
Dieva Dēls." **38** Un viņš pavēlēja, tos ratus pieturēt, un
abi divi nokāpa ūdenī, tā Filips kā tas kambarjunkurs,
un viņš to kristīja. **39** Un kad tie no ūdens bija izkāpuši,
Dieva Gars Filipu aizrāva, un tas kambarjunkurs viņu
vairs neredzēja; bet viņš līksms brauca savu ceļu. **40** Bet
Filips atradās Ašdodā; un visas pilsētas pārstaigādams,
viņš evaņģēliju sludināja, kamēr nāca uz Cezareju.

9 Bet Sauls vēl draudus un nāvi šņākdams pret Tā Kunga
mācekļiem, gāja pie tā augstā priestera **2** Un lūdza no tā
grāmatas uz Damasku pie tām Jūdu draudzēm, ja viņš
kādus no šīs ticības atrastu, vai vīrus vai sievas, ka viņš
tos saistītus vestu uz Jeruzālemi. **3** Un viņam ejot notikās,
ka viņš tuvu pie Damaskus nāca, un tur gaišums no
debess viņu piepeši apspīdēja; **4** Un viņš krita pie zemes
un dzirdēja balsi uz viņu tā sakām: "Saul, Saul, ko tu Mani
vajā?" **5** Un viņš sacīja: "Kungs, kas Tu esi?" Tas Kungs
sacīja: "Es esmu Jēzus, ko tu vajā. Tev grūti nāksies pret
dzenuli spārdīt." **6** Un tas sacīja trīcēdams un iztrūcies:
"Kungs, ko Tu gribi, lai daru?" Tas Kungs uz to sacīja:
"Celies un ej pilsētā, un tev sacīs, ko tev būs darīt." **7** Bet
tie vīri, kas bija viņa ceļa biedri, stāvēja iztrūkušies, to
balsi gan dzirdēdami, bet neviena neredzēdami **8** Bet
Sauls cēlās no zemes un savas acis paceldams neredzēja
neviena. Un tie to pie rokas vezdami ieveda Damaskū. **9**
Un trīs dienas tas nevarēja redzēt un ne ēda, ne dzēra. **10**
Bet viens māceklis bija iekš Damaskus, ar vārdu Ananija,
un Tas Kungs caur parādīšanu uz to sacīja: "Ananija!" Un
tas sacīja: "Redzi, še es esmu, Kungs." **11** Un Tas Kungs uz
to sacīja: "Celies un ej uz to ielu, kas top saukta tā Taisnā,
un meklē Jūdas namā to Tarsieti, kam vārds Sauls; jo,
redzi, tas Dievu lūdz; **12** Un tas caur parādīšanu ir redzējis
vīru, ar vārdu Ananija, ieejam un tam roku uzliekam, lai
tas atkal top redzīgs." **13** Bet Ananija atbildēja: "Kungs, es
no daudziem esmu dzirdējis par šo vīru, cik ļaunuma tas
darījis Taviem svētiem Jeruzālemē; **14** Un šeitan tam ir
vara no tiem augstiem priesteriem, visus saistīt, kas Tavu

Vārdu piesauc." **15** Bet Tas Kungs uz to sacīja: "Ej, jo šis
Man ir izredzēts ierocis, Manu Vārdu nest pagānu un
ķēniņu un Israēla bērnu priekšā. **16** Jo Es tam rādīšu, cik
daudz tam Mana Vārda dēļ jācieš." **17** Un Ananija nogāja
un nāca tanī namā un tam rokas uzlika sacīdams: "Saul,
brāli, Tas Kungs mani sūtījis, (Jēzus, kas tev uz tā ceļa,
kur tu esi nācis, ir parādījies), lai tu atkal topi redzīgs
un piepildīts ar Svēto Garu." **18** Un tūdaļ no viņa acīm
nokrita kā zvīņas, un viņš tapa tūdaļ redzīgs, un uzcēlies
tapa kristīts, **19** Un barību ņēmis viņš atspirga. Un Sauls
bija kādas dienas pie tiem mācekļiem iekš Damaskus. **20**
Un tūdaļ tas sludināja baznīcās par Jēzu, ka Viņš Tas Dieva
Dēls. **21** Bet visi, kas to dzirdēja, iztrūkās un sacīja: "Vai
šis nav tos postījis, kas Jeruzālemē šo Vārdu piesauca?
Vai tas nav tāpēc šurp nācis, ka viņus vestu saistītus pie
tiem augstiem priesteriem?" **22** Bet Sauls palika jo dienas
jo spēcīgs un iztrūcināja tos Jūdu ļaudis, kas Damaskū
dzīvoja, un pierādīja, ka Šis Tas Kristus. **23** Un kad jau
kāds laiks bija pagājis, tad tie Jūdu ļaudis sarunājās viņu
nokaut. **24** Bet viņu nodoms Saulam tapa zināms; un
tie vārtus sargāja caurām dienām un naktīm, ka viņu
varētu nokaut. **25** Bet tie mācekļi viņu ņēma naktī un
kurvī pār mūri nolaida zemē. **26** Un uz Jeruzālemi nācis
Sauls raudzīja tiem mācekļiem piebiedroties; bet visi no
tā bijās, neticēdami, viņu esam mācekli. **27** Bet Barnaba
viņu ņēma un veda pie tiem apustuļiem un tiem teica,
kā viņš uz ceļa To Kungu redzējis, un ka Tas ar viņu
runājis, un kā viņš Damaskū ar drošību runājis Jēzus
vārdā. **28** Un viņš pie tiem bija Jeruzālemē, ieiedams un

iziedams un droši sludinādams Tā Kunga Jēzus vārdā. **29**
Un viņš arī runāja un apjautājās ar tiem Grieķiem; bet tie
glūnēja viņu nokaut. **30** Bet tie brāļi, to nomanīdami,
viņu pavadīja uz Cezareju un viņu sūtīja uz Tarsu. **31** Tad
nu tai draudzei pa visu Jūdeju un Galileju un Samariju
bija miers, un tā auga un staigāja iekš Tā Kunga bijāšanas
un vairojās caur Tā Svētā Gara iepriecināšanu. **32** Un
notikās, ka Pēteris visur pārstaigājot arī nonāca pie tiem
svētiem, kas Liddā dzīvoja. **33** Un tur tas atrada vienu
cilvēku, ar vārdu Eneas, astoņus gadus uz gultas gulošu,
- šis bija melmeņu sērdzīgs. **34** Un Pēteris uz to sacīja:
"Enea, lai Jēzus, Tas Kristus, tevi dara veselu; celies un
taisi pats sev gultu!" Un tas tūdaļ cēlās. **35** Un to visi
redzēja, kas Liddā un Šaronā dzīvoja, un tie atgriezās
pie Tā Kunga. **36** Un Joppē bija kāda mācekle, ar vārdu
Tabita, tas ir tulkots: stirna; šī bija labu darbu darītāja
un nabagu apdāvinātāja. **37** Un notikās tanīs dienās, ka
viņa palika slima un nomira, un tie to mazgājuši nolika
augšistabā. **38** Bet kad nu Lidda tuvu pie Joppes ir, tad tie
mācekļi dzirdēdami, Pēteri tur esam, sūtīja divus vīrus
pie tā, lūgdami, ka tas nekavētos, pie tiem noiet. **39** Un
Pēteris cēlās un gāja tiem līdz. Un kad viņš bija atnācis,
tad viņu uzveda tai augšistabā; un pie tās stāvēja visas
atraitnes, raudādamas un rādīdamas tos svārkus un tās
drēbes, ko tā Stirna, pie tiem būdama, bija taisījusi. **40** Un
Pēteris, visus izdzinis, metās ceļos un Dievu lūdza, un pie
tās mirušās atgriezdamies sacīja: "Tabita, celies augšām."
Un tā savas acis atvēra un Pēteri redzējusi cēlās sēdu.
41 Un viņš tai roku deva un to pacēla, un, tos svētos un

tās atraitnes aicinājis, viņu dzīvu tiem veda priekšā. **42**
Un tas tapa zināms pa visu Joppi un daudzi ticēja uz To
Kungu. **43** Un notikās, ka viņš daudz dienas Joppē palika
pie viena ādmiņa, ar vārdu Sīmanis.

10 Un viens vīrs bija Cezarejā, Karniels vārdā, viens
kapteinis, no tā saucamā Itālijas karoga, **2** Dieva cienītājs
un dievbijīgs ar visu savu namu, kas tos ļaudis daudz
apdāvināja un allažiņ Dievu lūdza. **3** Šis ap devīto dienas
stundu parādīšanā skaidri redzēja Dieva eņģeli ienākam
pie viņa un uz viņu sakām: "Karniel!" **4** Un to redzēdams
viņš pārbijās un sacīja: "Kas ir, Kungs?" Bet tas uz viņu
sacīja: "Tavas lūgšanas ir uzkāpušas un pieminētas Dieva
priekšā. **5** Un tagad nosūti vīrus uz Joppi un ataicini
Sīmani, ar pavārdu Pēteri. **6** Šis piemājo pie kāda ādmiņa
Sīmaņa, kam nams ir jūrmalā; šis tev sacīs, ko tev būs
darīt." **7** Un kad tas eņģelis, kas ar Karnieli runāja, bija
aizgājis, tad šis aicināja divus no saviem nama kalpiem
un vienu dievbijīgu karavīru no tiem, kas pastāvīgi pie
viņa bija. **8** Un visas lietas stāstījis viņš tos sūtīja uz
Joppi. **9** Un otrā dienā, kad tie uz ceļa bija un tai pilsētai
tuvu klāt nāca, Pēteris uzkāpa uz jumtu, Dievu lūgt,
ap sesto stundu. **10** Un viņš izsalcis būdams gribēja ko
baudīt, un kamēr tie ēdienu sataisīja, viņš garā tapa
aizgrābts. **11** Un viņš redz debesi atvērtu un kādu trauku
nonākam, tā kā lielu palagu pie četriem stūriem nolaistu
zemē. **12** Tanī bija visādi četrkājīgi lopi un zvēri un
tārpi no zemes virsas un putni, kas apakš debess. **13** Un
balss notika uz to: "Celies, Pēteri, kauj un ēd." **14** Bet
Pēteris sacīja: "Ne mūžam, Kungs! Jo es nekad neesmu ko

ēdis, kas ir aizliegts, vai nešķīsts." **15** Un atkal otru reiz
balss uz viņu notika: "Ko Dievs ir šķīstījis, to tev nebūs
turēt par aizliegtu." **16** Un tas notika trīs reizes un tas
trauks atkal tapa uzcelts debesīs. **17** Un kad Pēteris savā
prātā nezināja, ko šī parādīšana apzīmējot, ko viņš bija
redzējis, redzi, tad tie no Karnieļa sūtītie vīri, Sīmaņa
namu izvaicājuši, stāvēja pie vārtiem. **18** Un tie sauca un
vaicāja, vai Sīmanis, ar pavārdu Pēteris, tur mājojot? **19**
Un kad Pēteris to parādīšanu pārdomāja, tad Tas Gars
uz to sacīja: "Redzi, trīs vīri tevi meklē; **20** Bet celies,
nokāp un ej tiem līdz nešaubīdamies, jo Es tos esmu
sūtījis." **21** Un Pēteris nokāpa pie tiem vīriem, kas no
Karnieļa pie tā bija sūtīti, un sacīja: "Redzi, es esmu tas,
ko jūs meklējiet, kādas lietas dēļ jūs še esat?" **22** Un tie
sacīja: "Karniels, viens kapteinis, taisns un dievbijīgs vīrs,
kam pie visas Jūdu cilts laba slava, tas no viena svēta
eņģeļa ir pamācīts, tevi uz savu namu aicināt un vārdus
dzirdēt no tevis." **23** Tad nu viņš tos aicināja iekšā un
uzņēma savā namā. Un otrā dienā viņš cēlās un gāja tiem
līdz, un kādi brāļi, kas bija no Joppes, viņu pavadīja. **24**
Un otrā dienā tie nonāca Cezarejā, un Karniels, savus
radiniekus un labākos draugus saaicinājis, viņus gaidīja.
25 Un notikās, Pēterim ieejot, ka Karniels tam gāja pretī
un paklanījās, mezdamies pie viņa kājām. **26** Bet Pēteris
to pacēla un sacīja: "Celies, arī es esmu cilvēks." **27**
Un ar to sarunādamies viņš gāja iekšā un atrada daudz
kopā sanākušus, **28** Un uz tiem sacīja: "Jūs zināt, ka Jūdu
vīram nepieklājās piebiedroties jeb nākt pie svešas tautas
cilvēka; bet man Dievs ir rādījis, ka nevienu cilvēku nebūs

saukt par negantu jeb nešķīstu. **29** Tāpēc es ataicināts arī
esmu nācis bez pretī runāšanas; tad nu vaicāju: kādēļ
jūs mani esat aicinājuši?" **30** Un Karniels sacīja: "Priekš
četrām dienām līdz šai stundai es biju gavējis, un devītā
stundā man savā namā Dievu lūdzot, redzi, viens vīrs
ar spožām drēbēm stāvēja manā priekšā **31** Un sacīja:
Karniel, tavas lūgšanas ir paklausītas un tavas nabagu
dāvanas ir pieminētas Dieva priekšā. **32** Tāpēc sūti uz
Joppi un ataicini Sīmani, ar pavārdu Pēteri; šis mājo
Sīmaņa, tā ādmiņa, namā pie jūras; šis nāks un ar tevi
runās. **33** Tāpēc es tūdaļ pie tevis esmu sūtījis, un tu esi
labi darījis, ka esi nācis. Tad nu tagad mēs visi stāvam
Dieva priekšā, visu to dzirdēt, kas tev no Dieva pavēlēts."
34 Bet Pēteris savu muti atdarījis sacīja: "Nu es tiešām
atzīstu, ka Dievs cilvēka vaigu neuzlūko; **35** Bet no visām
tautām, kas Viņu bīstas un taisnību dara, tas Viņam
pieņēmīgs. **36** Tas ir tas vārds, ko Viņš Israēla bērniem ir
sūtījis, pasludinādams prieku un mieru caur Jēzu Kristu:
Šis ir Kungs pār visiem. **37** Jūs zināt, kas noticis pa visu
Jūdu zemi, iesākot no Galilejas, pēc tās kristības, ko Jānis
pasludinājis; **38** Kā Dievs ar Svētu Garu un spēku ir
svaidījis to Jēzu no Nacaretes, kas ir apkārt gājis, labu
darīdams un dziedinādams visus no velna uzvarētos; jo
Dievs bija ar Viņu. **39** Un mēs esam liecinieki par visu, ko
Viņš darījis Jūdu zemē un arī Jeruzālemē; Šo tie nokāvuši
piekārdami pie koka. **40** Šo Dievs ir uzmodinājis trešā
dienā un Viņam licis parādīties **41** Ne visiem ļaudīm, bet
tiem papriekš no Dieva ieceltiem lieciniekiem, mums, kas
ar Viņu esam ēduši un dzēruši pēc Viņa augšām celšanās

no miroņiem. 42 Un Viņš mums ir pavēlējis, tiem ļaudīm
pasludināt un apliecināt, Viņu esam to no Dieva iestādīto
soģi pār dzīviem un mirušiem. 43 Šim visi pravieši dod
liecību, ka caur Viņa vārdu ikviens, kas tic uz Viņu, dabū
grēku piedošanu." 44 Un Pēterim šos vārdus vēl runājot,
Svētais Gars krita uz visiem, kas to vārdu dzirdēja. 45
Un tie ticīgie no tās apgraizīšanas, cik Pēterim bija līdz
nākuši, iztrūkās, ka arī uz pagāniem Svētā Gara dāvana
bija izlieta; 46 Jo tie tos dzirdēja valodām runājam un
Dievu teicam. Tad Pēteris atbildēja: 47 "Vai arī kas laban
ūdeni var liegt, ka šie netaptu kristīti, kas To Svēto Garu
ir dabūjuši itin kā mēs?" 48 Un viņš pavēlēja, tos kristīt
iekš Tā Kunga vārda. Tad tie viņu lūdza, lai viņš kādas
dienas pie tiem paliktu.

11 Un tie apustuļi un brāļi Jūdu zemē dzirdēja, ka arī
pagāni Dieva vārdu bija pieņēmuši. 2 Un kad Pēteris
uz Jeruzālemi nāca, tad tie apgraizītie ar to strīdējās, 3
Sacīdami: "Tu pie vīriem, kam ir priekšāda, esi iegājis
un ar tiem ēdis." 4 Bet Pēteris iesāka tiem pēc kārtas
stāstīt sacīdams: 5 "Es Joppes pilsētā Dievu lūdzu, un
garā aizgrābts redzēju vienu parādīšanu: kādu trauku
nonākam tā kā lielu palagu pie četriem stūriem nolaistu
no debesīm, un tas nonāca pie manis. 6 To skatīdams es
ņēmu vērā un redzēju četrkājīgus lopus un zvērus un
tārpus no zemes virsas un putnus, kas apakš debess. 7 Un
es dzirdēju balsi uz mani sakām: "Celies, Pēteri, kauj un
ēd." 8 Bet es sacīju: "Ak Kungs, ne mūžam! Jo nekas, kas
ir negants un nešķīsts, nekad nav nācis manā mutē." 9
Un balss no debess man atbildēja otrā kārtā: "Ko Dievs

ir šķīstījis, to tev nebūs turēt par negantu." **10** Un tas
notikās trim reizēm, un viss atkal tapa uzvilkts debesīs.
11 Un redzi, tūdaļ trīs vīri, no Cezarejas pie manis sūtīti,
stāvēja priekš tā nama, kur es biju. **12** Un Tas Gars uz
mani sacīja, lai es tiem ejot līdz bez šaubīšanās, un arī šie
seši brāļi man gāja līdz, un mēs iegājām tā vīra namā. **13**
Un tas mums stāstīja, kā tas vienu eņģeli bija redzējis
savā namā stāvam un uz viņu sakām: "Sūti vīrus uz Joppi
un ataicini Sīmani, ar pavārdu Pēteri. **14** Šis tev vārdus
sacīs, caur ko tu ar visu savu namu tapsi izglābts." **15**
Un kad es sāku runāt, tad Svētais gars uz tiem krita,
tāpat kā arī iesākumā uz mums. **16** Un es pieminēju
Tā Kunga vārdu, ka Viņš ir sacījis: "Jānis gan ar ūdeni
kristījis, bet jūs tapsiet kristīti ar Svēto Garu." **17** Ja nu
Dievs tiem tādu pat dāvanu devis kā arī mums, kas esam
ticējuši uz To Kungu Jēzu Kristu, kas tad es biju, ka es
būtu spējis Dievam to aizliegt?" **18** Un tie to dzirdējuši
bija ar mieru un teica Dievu sacīdami: "Tad nu Dievs arī
pagāniem ir devis atgriešanos no grēkiem uz dzīvību." **19**
Bet nu tie, kas bija izklīduši tai vajāšanā, kas Stefana dēļ
bija cēlusies, izgāja līdz Feniķijai, Kiprai un Antioķijai,
nevienam to vārdu nesludinādami kā vien Jūdiem. **20** Un
viņu starpā bija kādi Kiprieši un Kirenieši, kas nākuši
uz Antioķiju arī uz Grieķiem runāja, to evaņģēliju no
Tā Kunga Jēzus mācīdami. **21** Un Tā Kunga roka bija ar
tiem, un liels pulks ticēja un atgriezās pie Tā Kunga. **22**
Bet slava par tiem nāca ausīs tai Jeruzālemes draudzei;
un tā sūtīja Barnabu, lai noietu līdz Antioķijai. **23** Šis
nonācis un to Dieva žēlastību redzējis, priecājās un visus

pamācīja, lai tie no sirds dibena apņemtos pie Tā Kunga
palikt. 24 Jo viņš bija labs vīrs un Svētā Gara un ticības
pilns. Un labs ļaužu pulks Tam Kungam tapa pievests, 25
Un Barnaba izgāja uz Tarsu, Saulu meklēt, un to atradis,
viņš to noveda uz Antioķiju. 26 Un notikās, ka tie veselu
gadu kopā bija tai draudzē un mācīja labu pulku, un ka
Antioķijā tos mācekļus sāka saukt par kristīgiem. 27 Un
tanīs dienās pravieši nāca no Jeruzālemes uz Antioķiju.
28 Un viens no tiem, ar vārdu Agabs, cēlās un pasludināja
caur To Garu, ka liels bada laiks nākšot pār visu pasauli:
tas arī noticis apakš Ķeizara Klaudius. 29 Un tie mācekļi
apņēmās, kā kurš spēja, ko labu par palīgu sūtīt tiem
brāļiem, kas dzīvoja Jūdu zemē. 30 To tie arī darīja, un
tiem vecajiem to sūtīja caur Barnabas un Saula roku.

12 Un ap to pašu laiku ķēniņš Hērodus kādiem no tās
draudzes pielika rokas, tiem ļaunu darīdams, 2 Un nokāva
ar zobenu Jēkabu, Jāņa brāli. 3 Un redzēdams, ka tas tiem
Jūdu ļaudīm patika, viņš turklāt arī vēl Pēteri sagrāba,
(bet bija tās neraudzētās maizes dienas) 4 Un sagrābis
to lika cietumā, un to nodeva sešpadsmit karavīriem,
kas pa četriem to sargāja, gribēdams viņu pēc Lieldienas
tiem ļaudīm vest priekšā. 5 Tad nu Pēteris cietumā tapa
sargāts; bet tā draudze bez mitēšanās lūdza Dievu par
viņu. 6 Un kad Hērodus viņu gribēja priekšā vest, tanī
pašā naktī Pēteris gulēja starp diviem karavīriem, ar
divām ķēdēm saistīts, un tie sargi priekš durvīm sargāja
to cietumu. 7 Un redzi, Tā Kunga eņģelis piestājās, un
gaišums spīdēja tanī ēkā; un viņš piesita Pēterim pie
sāniem un to uzmodināja sacīdams: “Celies drīz!” Un

ķēdes nokrita no viņa rokām. **8** Un tas eņģelis uz to sacīja:
"Apjozies un apauni kājas!" Un tas tā darīja. Un viņš uz to
sacīja: "Apmet savu mēteli un nāc man līdz." **9** Un tas
iznācis viņam gāja līdz un nezināja to tiešām caur eņģeli
notiekam; bet tam likās, ka redzot kādu parādīšanu. **10**
Un caur pirmo un otru vakti gājuši, tie nāca pie tiem
dzelzs vārtiem, kas iet uz pilsētu; tie paši no sevis tiem
atdarījās; un izgājuši tie vienu ielu nostaigāja un tūdaļ
tas eņģelis no tā atstājās. **11** Un Pēteris atjēdzies sacīja:
"Tagad es tiešām zinu, ka Tas Kungs Savu eņģeli ir sūtījis
un mani izpestījis no Hērodus rokas un no visas Jūdu
ļaužu gaidīšanas." **12** Un to nopratis viņš nāca pie Marijas
nama, kas bija māte Jānim, kam pavārds Marks; tur daudz
bija sapulcējušies Dievu lūgt. **13** Un Pēterim pie vārtu
durvīm klaudzinot, viena kalpone, ar vārdu Rode, nāca
klausīties. **14** Un Pētera balsi pazīdama, tā aiz prieka
tos vārtus neatdarīja, bet ietecēja un pasludināja, ka
Pēteris stāvot priekš vārtiem. **15** Bet tie uz viņu sacīja:
"Vai tu traka?" Bet viņa uz to pastāvēja, tā esot. Bet
tie sacīja: "Tas ir viņa eņģelis." **16** Bet Pēteris joprojām
klaudzināja; un atdarījuši tie viņu redzēja un iztrūkās. **17**
Bet viņš meta ar roku, lai būtu klusu, un tiem stāstīja, kā
Tas Kungs viņu bija izvedis no cietuma. Un viņš sacīja:
"Pasakiet to Jēkabam un tiem brāļiem;" un viņš izgājis
devās uz citu vietu. **18** Un kad gaisma ausa, tad tie karavīri
gauži iztrūkās, kas gan ar Pēteri esot noticis. **19** Bet kad
Hērodus viņu bija meklējis un nebija atradis, tad viņš
tos sargus priekš tiesas izvaicājis pavēlēja, tos novest
(pie nāves); un viņš nogāja no Jūdu zemes uz Cezareju

un tur mita. **20** Un Hērodus apņēmās karot pret Tirus
un Sidonas ļaudīm; bet tie nāca vienprātīgi pie viņa, un
pārrunājuši Blastu, kas bija uzraugs pār tā ķēniņa guļamo
kambari, tie lūdza mieru, tāpēc ka viņu zeme savu uzturu
ņēma no ķēniņa zemes. **21** Un kādā noliktā dienā Hērodus
aptērpās ar ķēniņa drēbēm un sēdēja uz goda krēsla un
uz tiem runāja ļaužu priekšā. **22** Un tie ļaudis uzkliedza:
"Tā ir dieva un ne cilvēka balss." **23** Un tūdaļ Tā Kunga
eņģelis viņu sita, tāpēc ka viņš Dievam to godu nedeva.
Un viņš no tārpiem tapa ēsts un nomira. **24** Bet Dieva
vārds auga un vairojās. **25** Bet Barnaba un Sauls, kad tie
to palīdzību bija nonesuši, griezās atpakaļ no Jeruzālemes
un ņēma līdz arī Jāni, ar pavārdu Marks.

13 Un pie tās draudzes, kas bija Antioķijā, bija pravieši
un mācītāji: Barnaba un Sīmeans, kas dēvēts Nigers,
un Lucijus no Kirenes un Mannaēns, kas ar Hērodu,
to lielkungu, bija uzaudzināts, un Sauls. **2** Un kad tie
Tam Kungam kalpoja un gavēja, tad Svētais Gars sacīja:
"Nošķiriet man Barnabu un Saulu uz to darbu, pie kā Es
tos esmu aicinājis." **3** Tad tie gavēja un Dievu lūdza un
tiem rokas uzlikuši tos atlaida. **4** Tad nu šie no Svētā Gara
izsūtītie nogāja uz Seleukiju, un no tejienes pārcēlās uz
Kipru. **5** Un nākuši Salaminā tie pasludināja Dieva vārdu
Jūdu baznīcās, un tiem arī Jānis bija klāt par palīgu. **6**
Un to salu pārstaigājuši līdz Pafai, tie atrada kādu burvi,
viltīgu pravieti, Jūdu cilvēku, kam vārds bija Barjesus. **7**
Tas bija pie tā zemes soģa Sergijus Paula, kas bija gudrs
vīrs. Šis, Barnabu un Saulu ataicinājis, ļoti vēlējās Dieva
vārdu dzirdēt. **8** Bet tiem Elimas, tas burvis, (jo tā viņa

vārds top tulkots), stāvēja pretī, meklēdams zemes soģi
novērst no ticības. 9 Bet Sauls, (arī Pāvils saukts), Svēta
Gara pilns viņu uzskatīja 10 Un sacīja: "Ak tu velna bērns,
visas viltības un visas blēdības pilns, tu visas taisnības
ienaidnieks, vai tu nestāsies pārvērst Tā Kunga taisnos
ceļus? 11 Un nu redzi, Tā Kunga roka ir pret tevi, un tu
būsi akls un uz kādu laiku sauli neredzēsi." Un tūdaļ krēsla
un tumsa krita uz viņu, un viņš gāja apkārt, meklēdams
vadoņus. 12 Tad tas zemes soģis redzēdams, kas bija
noticis, ticēja, izbrīnīdamies par Tā Kunga mācību. 13
Un Pāvils līdz ar tiem biedriem, no Pafas cēlušies, nāca
uz Pergu Pamfilijā; bet Jānis no tiem šķīrās un griezās
atpakaļ uz Jeruzālemi. 14 Un tie pārstaigādami, no Pergas
nāca uz Antioķiju Pisidijā un vienā svētdienā iegājuši
baznīcā apsēdās. 15 Un pēc bauslības un praviešu lasīšanas
tie baznīcas virsnieki sūtīja pie tiem sacīdami: "Vīri,
brāļi, ja jums kādi pamācīšanas vārdi uz tiem ļaudīm, tad
runājiet." 16 Un Pāvils cēlies un ar roku metis sacīja: "Jūs
Israēla vīri un jūs dievbijīgie, klausāties: 17 Šīs Israēla
tautas Dievs mūsu tēvus ir izredzējis un to tautu augsti
cēlis, kad tie piemita Ēģiptes zemē, un no turienes ar
paceltu roku Viņš tos ir izvedis; 18 Un tuksnesī Viņš
tos uzturējis pie četrdesmit gadiem, 19 Un izdeldējis
septiņas tautas Kanaāna zemē un tiem izdalījis viņu zemi
par mantību. 20 Un pēc tam pie četrsimt un piecdesmit
gadiem Viņš tiem deva soģus līdz pravietim Samuēlim.
21 Un tad tie lūdzās ķēniņu; un Dievs tiem deva Saulu,
Ķisa dēlu, vīru no Benjamina cilts, četrdesmit gadus.
22 Un to atmetis, Viņš tiem iecēla Dāvidu par ķēniņu;

tam Viņš arī deva liecību sacīdams: “Es esmu atradis
Dāvidu, Isajus dēlu, vīru pēc Manas sirds, kas darīs visu
Manu prātu.” **23** No šā dzimuma Dievs Israēlim pēc tās
apsolīšanas ir iecēlis To Pestītāju Jēzu. **24** Priekš Viņa
atnākšanas Jānis visiem Israēla ļaudīm bija pasludinājis
to kristību uz atgriešanos no grēkiem. **25** Un Jānis savu
ceļu pabeidzis sacīja: “Ko jūs domājat, kas es esmu? Es tas
neesmu; bet redzi, Viens nāk pēc manis, kam es neesmu
cienīgs kurpju siksnas atraisīt.” **26** Vīri, brāļi, jūs bērni no
Ābrahāma dzimuma, un cik jūsu starpā ir dievbijīgi, jums
šis pestīšanas vārds ir sūtīts. **27** Jo tie, kas Jeruzālemē
dzīvo, un viņu virsnieki Šo neatzīdami nedz tos praviešu
vārdus, kas ik svētdienas top lasīti, tos ir piepildījuši,
Viņu tiesādami. **28** Un nekādu nāves vainu neatrazdami,
tie Pilatu ir lūguši, Viņu nokaut. **29** Un kad tie visu bija
padarījuši, kas rakstīts par Viņu, tad Viņu ir noņēmuši no
koka un ielikuši kapā. **30** Bet Dievs Viņu ir uzmodinājis
no miroņiem. **31** Un daudz dienas Viņš ir parādījies tiem,
kas līdz ar Viņu bija nākuši uz Jeruzālemi un kas tagad
ir Viņa liecinieki pie tiem ļaudīm. **32** Un mēs arīdzan
jums pasludinājām to evaņģēliju par to apsolīšanu, kas
tiem tēviem notikusi, ka Dievs mums, viņu bērniem, to ir
piepildījis, Jēzu uzmodinādams, **33** Kā arī otrā Dāvida
dziesmā ir rakstīts: “Tu esi Mans Dēls, šodien Es Tevi
esmu dzemdinājis.” **34** Bet ka Viņš To no miroņiem
ir uzmodinājis, ka Tam vairs nebija satrūdēt, Viņš tā
ir sacījis: “Es jums došu to Dāvidam solīto pastāvīgo
žēlastību.” **35** Tāpēc viņš arī citā vietā saka: “Tu Savam
Svētam nedosi redzēt satrūdēšanu.” **36** Jo Dāvids, savā

laikā Dieva prātam kalpojis, ir aizmidzis un pie saviem
tēviem noguldīts un satrūdēšanu redzējis. 37 Bet Tas, ko
Dievs ir uzmodinājis, Tas satrūdēšanu nav redzējis. 38 Tad
nu lai jums ir zināms, vīri, brāļi, ka caur Viņu jums grēku
piedošana top pasludināta; 39 Un no visa tā, no kā jūs
caur Mozus bauslību nevarējāt taisnoti tapt, ikviens, kas
tic, caur Šo top taisnots. 40 Tāpēc pielūkojiet, ka pār jums
nenāk, kas ir sacīts iekš tiem praviešiem: 41 "Raugāt, jūs
pulgotāji, un brīnāties un iznīkstiet, jo Es kādu darbu
padaru jūsu dienās, tādu darbu, ko jūs neticēsiet, ja
kāds jums to stāsta."" 42 Un kad tie Jūdi bija izgājuši no
baznīcas, tad tie pagāni lūdza, nākošā svētdienā viņiem
šos vārdus runāt. 43 Un kad tā draudze tapa atlaista, tad
daudz Jūdi un dievbijīgi Jūdu ticības biedri Pāvilam un
Barnabam gāja pakaļ; šie tos pamācīja un paskubināja
palikt Dieva žēlastībā. 44 Un nākošā svētdienā tik ne visa
tā pilsēta sapulcējās, Dieva vārdu dzirdēt. 45 Bet tie Jūdi,
to ļaužu pulku redzēdami, tapa naida pilni un runāja tam
pretī, ko Pāvils sacīja; pretī runādami un zaimodami. 46
Bet Pāvils un Barnaba ar drošību sacīja: tas Dieva vārds
papriekš uz jums bija jārunā, bet kad jūs to atmetat un
sev pašus necienīgus turat mantot mūžīgu dzīvošanu,
redzi, tad mēs griežamies pie tiem pagāniem. (aiōnios
g166) 47 Jo tā Tas Kungs mums ir pavēlējis: "Es tevi esmu
iecēlis pagāniem par gaišumu, ka tu būtu tā pestīšana
līdz pasaules galam."" 48 Kad nu tie pagāni to dzirdēja,
tad tie priecājās un slavēja Tā Kunga vārdu, un ticēja,
cik uz mūžīgu dzīvošanu bija izredzēti. (aiōnios g166) 49
Un Tā Kunga vārds izpaudās pa visu to tiesu. 50 Bet tie

Jūdi skubināja dievbijīgas sievas no augstas kārtas un
tās pilsētas virsniekus un cēla vajāšanu pret Pāvilu un
Barnabu un tos izdzina no savām robežām. **51** Bet tie tos
pīšļus nokratīja no savām kājām pret tiem un nāca uz
Ikoniju. **52** Un tie mācekļi tapa piepildīti ar prieku un ar
Svēto Garu.

14 Un notikās Ikonijā, ka tie kopā iegāja Jūdu baznīcā
un tā runāja, ka no tiem Jūdiem un Grieķiem liels pulks
ticēja. **2** Bet tie neticīgie Jūdi paskubināja un iekaitināja
pagāniem sirdis pret tiem brāļiem. **3** Tad nu tie labu
laiku tur palika un droši runāja, paļaudamies uz To
Kungu, kas Savam žēlastības vārdam liecību deva un
lika zīmēm un brīnumiem notikt caur viņu rokām. **4**
Un tās pilsētas ļaudis šķīrās: citi bija ar tiem Jūdiem
un citi ar tiem apustuļiem. **5** Bet kad tur dumpis cēlās
no pagāniem un Jūdiem līdz ar viņu virsniekiem, ka
tie viņiem varu darītu un tos akmeņiem nomētātu, **6**
Tad viņi to nomanīdami bēga uz Likaonijas pilsētām,
Listru un Derbi, un uz tām apkārtējām vietām. **7** Un tur
viņi evaņģēliju sludināja. **8** Un kāds vīrs Listrā sēdēja
ar nespēcīgām kājām, tizls no mātes miesām, kas vēl
nekad nebija staigājis. **9** Tas dzirdēja Pāvilu runājam.
Un šis viņu uzlūkodams nomanīja, ka viņš ticēja un ka
viņu var glābt, **10** Sacīja ar stipru balsi: “Celies stāvu uz
savām kājām!” Un viņš uzlēca un staigāja. **11** Un kad
tie ļaudis redzēja, ko Pāvils bija darījis, tad tie pacēla
savu balsi un sacīja Likaoniski: “Dievi palikuši cilvēkiem
līdzīgi un pie mums zemē nonākuši.” **12** Un tie sauca
Barnabu par Jupiteru un Pāvilu par Merkuriju: tāpēc ka

viņš bija tas runātājs. **13** Un Jupitera priesteris, kas bija
ārpus pilsētas, atveda vēršus un vainagus pie vārtiem
un gribēja ar tiem ļaudīm upurēt. **14** Bet tie apustuļi
Pāvils un Barnaba to dzirdēdami, saplēsa savas drēbes
un ieskrēja ļaužu vidū saukdami **15** Un sacīdami: "Vīri,
kāpēc jūs tā darāt? Mēs arīdzan esam tādi pat mirstami
cilvēki kā jūs, kas jums to evaņģēliju sludinām, ka jums
no šiem nelietīgiem būs atgriezties pie Tā dzīvā Dieva,
kas ir radījis debesi un zemi un jūru un visu, kas tur
iekšā, **16** Kas pagājušos laikos visiem pagāniem ļāvis
staigāt pa saviem ceļiem, **17** Jebšu Viņš Sevi nav pametis
neapliecinātu, labu darīdams, no debesīm mums lietu
un auglīgus laikus dodams, mūsu sirdis ar barību un ar
prieku pildīdams." **18** Un to runādami, tie ar mokām
nomierināja tos ļaudis, ka tie viņiem neupurēja. **19** Bet
no Antioķijas un Ikonijas Jūdi pienāca un tos ļaudis
pārrunāja un Pāvilu akmeņiem mētāja, un to no pilsētas
vilka ārā, domādami, viņu esam nomirušu. **20** Bet kad tie
mācekļi ap viņu bija sanākuši, tad viņš uzcēlās un iegāja
pilsētā; un otrā dienā viņš izgāja ar Barnabu uz Derbi.
21 Un tai pilsētā evaņģēliju pasludinājuši un labu pulku
par mācekļiem darījuši, tie griezās atpakaļ uz Listru un
Ikoniju un Antioķiju, **22** Stiprinādami mācekļu dvēseles
un pamācīdami, lai paliek iekš ticības, un ka caur daudz
bēdām mums būs ieiet Dieva valstībā. **23** Un tie viņiem
ikvienā draudzē iecēla vecajus un ar gavēšanu Dievu
lūguši tos pavēlēja Tam Kungam, uz ko tie bija ticējuši.
24 Un pārstaigājuši Pisidiju, tie nāca uz Pamfiliju. **25**
Un Pergā to vārdu runājuši, tie nonāca uz Attaliju. **26**

Un no turienes tie nocēlās uz Antioķiju, no kurienes
tie Dieva žēlastībai bija pavēlēti uz to darbu, ko bija
pabeiguši. 27 Un tur nonākuši un to draudzi sapulcējuši,
tie stāstīja, kādas lietas Dievs pie tiem bija darījis, un ka
Viņš pagāniem ticības durvis bija atvēris. 28 Un tie tur
palika labu laiku pie tiem mācekļiem.

15 Un kādi no Jūdu zemes nākuši mācīja tos brāļus:
ja jūs netopat apgraizīti pēc Mozus bauslības, tad jūs
nevarat tapt pestīti. 2 Kad nu Pāvilam un Barnabam
liela šķelšanās un apjautāšanās ar viņiem cēlās, tad
nosprieda, lai Pāvils un Barnaba un vēl citi kādi no tiem
ietu pie tiem apustuļiem un vecajiem uz Jeruzālemi šās
jautāšanas dēļ. 3 Tad nu no tās draudzes pavadīti tie gāja
caur Feniķiju un Samariju; un par pagānu atgriešanos
stāstīdami, tie visiem brāļiem darīja lielu prieku. 4 Un
uz Jeruzālemi nākuši, tie tapa uzņemti no tās draudzes
un tiem apustuļiem un tiem vecajiem, un pasludināja,
kādas lietas Dievs ar tiem bija darījis. 5 Bet no tās farizeju
šķiras kādi cēlās, kas bija tapuši ticīgi, sacīdami: "Tos būs
apgraizīt un tiem būs pavēlēt, Mozus bauslību turēt."
6 Un tie apustuļi un vecaji sapulcējās, spriest par šo
vārdu. 7 Bet kad daudz apjautāšanās notika, tad Pēteris
cēlās un uz tiem sacīja: "Vīri, brāļi, jūs zināt, ka Dievs
pagājušos laikos mūsu starpā ir izvēlējis, ka caur manu
muti pagāni evaņģēliju dzirdētu un ticētu. 8 Un Dievs,
tas siržu manītājs, tiem liecību ir devis, tā Svēto Garu
tiem dodams, tā kā mums. 9 Un nekādu starpību nav
darījis starp mums un viņiem, viņu sirdis šķīstīdams caur
ticību. 10 Tad nu ko jūs Dievu kārdināt, uz mācekļu kaklu

likdami jūgu, ko nedz mūsu tēvi, nedz mēs nespējam
panest? **11** Bet caur Tā Kunga Jēzus Kristus žēlastību mēs
ticam tapt izglābti, tā kā arī viņi." **12** Un viss tas pulks
cieta klusu un klausījās, kā Barnaba un Pāvils stāstīja,
kādas zīmes un brīnumus Dievs caur viņiem bija darījis
pie pagāniem. **13** Un kad šie beidza runāt, tad Jēkabs
atbildēja sacīdams: "Vīri, brāļi, klausiet mani. **14** Sīmanis
ir stāstījis, kā Dievam pirmoreiz paticis no pagāniem
ļaudis pieņemt pie Sava vārda; **15** Un ar to praviešu
vārdi saskan, kā ir rakstīts: **16** "Pēc tam Es atgriezīšos
un atkal uzcelšu Dāvida sagruvušo dzīvokli, un kas pie
tā izlauzts, to Es atkal uztaisīšu un uzcelšu; **17** Lai tie
atlikušie cilvēki To Kungu meklē, arī visi pagāni, pār
kuriem Mans vārds ir piesaukts, - tā saka Tas Kungs,
kas to visu dara." **18** Dievam visi Savi darbi ir zināmi
no mūžības. **(aiōn g165)** **19** Tāpēc es spriežu, ka tos nebūs
apgrūtināt, kas no pagāniem pie Dieva atgriežas. **20** Bet ka
tiem būs rakstīt, lai sargās, ka neapgānās ar elka dieviem
un maucību un nožņaugto un asinīm. **21** Jo Mozum ir
no veciem laikiem pa visām pilsētām savi sludinātāji,
un viņš ik svētdienas top lasīts baznīcās." **22** Tad tiem
apustuļiem un vecajiem un visai draudzei patika, no
viņiem izvēlētus vīrus ar Pāvilu un Barnabu uz Antioķiju
sūtīt: Jūdu, ar pavārdu Barsaba, un Sīlāsu, vīrus, kas bija
augstā godā pie tiem brāļiem, **23** Un caur viņu rokām tā
rakstīt: "Tie apustuļi un tie vecaji un tie brāļi prieku vēlē
tiem brāļiem, kas pagāni bijuši un ir Antioķijā un Sīrijā
un Ķiliķijā. **24** Kad mēs esam dzirdējuši, ka kādi no mums
izgājuši, jūs ar vārdiem sajaukt un jūsu dvēseles darīt

šaubīgas, sacīdami, ka jums būs likties apgraizīties un
bauslību turēt, kuriem mēs to neesam pavēlējuši, **25** Tad
mēs vienis prātis palikuši nospriedām, izvēlētus vīrus pie
jums sūtīt ar Barnabu un Pāvilu, mūsu mīļiem, **26** Kas
savas dvēseles ir nodevuši par mūsu Kunga Jēzus Kristus
vārdu. **27** Tad mēs Jūdu un Sīlasu esam sūtījuši, kas to
pašu arī ar vārdiem pasacīs. **28** Jo tam Svētam Garam
un mums ir paticis, jums nekādu nastu vairāk neuzlikt,
kā vien šīs vajadzīgas lietas: **29** Ka jums būs sargāties
no elkadievu upuriem un no asinīm un no nožņaugtā
un no maucības; kad jūs no šīm lietām sargāsities, tad
jūs labi darīsiet. Dzīvojiet veseli." **30** Tad nu tie tapa
atlaisti un nāca uz Antioķiju, un to draudzi sapulcējuši,
iedeva to grāmatu. **31** Un to lasījuši šie priecājās par to
iepriecināšanu. **32** Bet Jūda un Sīlas, kas paši arīdzan
bija pravieši, tos brāļus pamācīja ar daudz vārdiem un
tos stiprināja. **33** Un kādu laiku tur palikuši, tie no tiem
brāļiem ar mieru tapa atlaisti pie tiem apustuļiem. **34**
(Un Sīlasam patika tur palikt.) **35** Bet Pāvils un Barnaba
palika Antioķijā, ar daudz citiem mācīdami un Tā Kunga
vārdu sludinādami. **36** Un pēc kādām dienām Pāvils sacīja
uz Barnabu: "Iesim atkal un pa visām pilsētām, kur Tā
Kunga vārdu esam sludinājuši, apraudzīsim savus brāļus,
kā tiem klājas." **37** Un Barnaba deva to padomu, Jāni,
kas top saukts Marks, ņemt līdz. **38** Bet Pāvils negribēja
tādu līdz ņemt, kas no viņiem bija atkāpies Pamfilijā un
ar viņiem nebija līdz gājis pie darba. **39** Par to notika
sariebšanās, tā ka tie viens no otra šķīrās, un ka Barnaba
ņēma līdz Marku un pārcēlās uz Kipru. **40** Bet Pāvils

Sīlasu izvēlējies izgāja, Dieva žēlastībai no tiem brāļiem
pavēlēts. 41 Un viņš pārstaigāja Sīriju un Ķiliķiju, tās
draudzes stiprinādams.
16 Un viņš nāca uz Derbi un Listru. Un redzi, tur bija
viens māceklis, vārdā Timotejs, ticīgas Jūdu sievas dēls,
bet no Grieķu tēva. 2 Šim laba liecība tika dota no tiem
brāļiem Listrā un Ikonijā. 3 Pāvils gribēja, ka šis viņam
ietu līdz; un viņš to ņēma un apgraizīja to Jūdu dēļ
kas tanīs vietās bija, jo visi zināja, ka viņa tēvs bijis
Grieķis. 4 Un kad tie pārstaigāja tās pilsētas, tad tie
viņiem pavēlēja, tos likumus sargāt, ko tie apustuļi un
vecaji Jeruzālemē bija nosprieduši. 5 Tad nu tās draudzes
tapa stiprinātas iekš ticības, un viņu pulks jo dienas
vairojās. 6 Un tiem caur Friģiju un Galatiju ejot tapa
aizliegts no Tā Svētā Gara, to vārdu iekš Āzijas runāt.
7 Mizijā nākuši tie raudzīja uz Bitiniju iet, bet Tas Gars
tiem neļāva. 8 Un gar Miziju gājuši tie nonāca uz Troādu.
9 Un Pāvils naktī redzēja parādīšanu: viens Maķedoniets
stāvēja, viņu lūgdams un sacīdams: "Nāc uz Maķedoniju
un palīdzi mums." 10 Un kad viņš to parādīšanu bija
redzējis, tad mēs meklējām tūdaļ iziet uz Maķedoniju,
nomanīdami, ka Tas Kungs mūs bija aicinājis, tiem
evaņģēliju sludināt. 11 Tad mēs nocēlušies no Troādas
gājām tiešām uz Samotrāķiju un otrā dienā uz Neapoli;
12 Un no turienes uz Filipiem, kas ir tā lielākā pilsēta
kādā Maķedonijas tiesā, kur ienācēji bija apmetušies. Un
tanī pilsētā mēs palikām kādas dienas. 13 Un tai svētā
dienā mēs izgājām no pilsētas ārā gar upes malu, kur
tie bija ieraduši Dievu lūgt. Un apsēdušies mēs runājām

uz tām sanākušām sievām. **14** Un viena sieva, ar vārdu
Lidija, purpura pārdevēja no Tiatiras pilsētas, dievbijīga
sieva, klausījās. Tai Tas Kungs sirdi atdarīja, ņemt vērā, ko
Pāvils runāja. **15** Un kad tā ar savu namu bija kristīta, tad
tā lūdza sacīdama: "Ja jums šķiet, ka esmu ticīga uz To
Kungu, tad nāciet manā namā un paliekat tur." Un tā mūs
piespieda. **16** Bet notikās, mums ejot Dievu lūgt, viena
meita mūs sastapa; tai bija zīlētāja gars, un ar zīlēšanu
tā saviem kungiem daudz peļnas pienesa. **17** Šī Pāvilam
un mums gāja pakaļ un brēca sacīdama: "Šie cilvēki ir
Dieva, Tā Visu Augstākā, kalpi, kas jums pestīšanas ceļu
sludina." **18** Un to viņa darīja daudz dienas. Bet Pāvilam
tas bija pretī un atgriezdamies tas uz to garu sacīja: "Jēzus
Kristus vārdā es tev pavēlu iziet no tās." Un viņš no tās
izgāja tanī pašā stundā. **19** Bet viņas kungi redzēdami, ka
viņu peļņas cerība bija zudusi, ņēma Pāvilu un Sīlasu
un tos vilka uz tirgu pie tiem virsniekiem; **20** Un tos
pieveduši pie tiem valdītājiem, viņi sacīja: "Šie cilvēki
mūsu pilsētu sajauc, Jūdi būdami, **21** Un sludina ierašas,
ko mums, kas esam Romieši, neklājās nedz pieņemt,
nedz darīt." **22** Un tas ļaužu pulks cēlās pret tiem, un tie
virsnieki tiem noplēsa drēbes un pavēlēja, tos ar rīkstēm
šaust. **23** Un daudz sitienus tiem devuši, viņi tos iemeta
cietumā, un cietuma sargam pavēlēja, tos cieti sargāt. **24**
Šis tādu pavēli dabūjis, tos iemeta tai dziļākā cietumā un
viņu kājas apcietināja siekstā. **25** Un ap nakts vidu Pāvils
un Sīlas Dievu lūdza un slavas dziesmas dziedāja, un tie,
kas bija cietumā, uz viņiem klausījās. **26** Tad piepeši liela
zemes trīcēšana notika, tā ka cietuma pamati kustēja, un

tūdaļ visas durvis atvērās, un visiem saites tapa vaļā. **27**
Un tas cietuma sargs uzmodies un cietuma durvis redzējis
atvērtas, izvilka zobenu un gribēja sevi pašu nonāvēt,
domādams, tos cietumniekus esam izbēgušus. **28** Bet
Pāvils ar stipru balsi brēca sacīdams: "Nedari sev ļauna,
jo mēs visi esam šeitan." **29** Un viņš sveci prasījis, ieskrēja
un drebēdams metās zemē priekš Pāvila un Sīlasa, **30** Un
tos izveda ārā un sacīja: "Kungi, ko man būs darīt, lai es
mūžīgi dzīvoju?" **31** Un tie sacīja: "Tici uz To Kungu Jēzu
Kristu, tad tu un viss tavs nams mūžīgi dzīvos." **32** Un tie
runāja Tā Kunga vārdu uz viņu un uz visiem, kas bija tanī
namā. **33** Un viņš tos uzņēma tanī pašā nakts stundā un
tiem brūces nomazgāja; un tūdaļ viņš tapa kristīts, pats
un visi viņa piederīgie. **34** Un viņš tos veda savā namā,
tos sēdināja pie galda un priecājās, ka viņš ar visu savu
namu bija nācis pie ticības uz Dievu. **35** Kad nu gaisma
bija aususi, tad tie virsnieki sūtīja sulaiņus, un lika sacīt:
"Palaid šos cilvēkus." **36** Un tas cietuma sargs Pāvilam
pasludināja šos vārdus: "Tie virsnieki sūtījuši, lai jūs
atlaiž. Tad nu izejiet un staigājiet ar mieru." **37** Bet Pāvils
uz tiem sacīja: "Tie mūs, Romiešu cilvēkus, netiesātus
visiem redzot ir šautuši un cietumā iemetuši, un tagad
tie mūs slepeni izmet? Tā ne; bet lai viņi paši nāk un
mūs izved." **38** Un tie sulaiņi atsacīja šos vārdus tiem
virsniekiem: un tie bijās, dzirdēdami, tos esam Romiešus.
39 Un nākuši viņi tos pārrunāja un tos izveda un lūdza,
iziet no tās pilsētas. **40** Un tie no cietuma izgājuši, nogāja
pie tās Lidijas; un tos brāļus redzējuši, tie tos pamācīja un
aizgāja.

17 Un caur Amfipoli un Apoloniju gājuši tie nāca uz
Tesaloniku: tur bija viena Jūdu baznīca. **2** Un Pāvils pēc
sava ieraduma pie tiem iegāja un trijās svētās dienās ar
tiem sarunājās par tiem rakstiem, **3** Tos izstāstīdams
un viņiem priekšā likdams, ka Kristum bija ciest un
augšām celties no miroņiem, un sacija: "Šis ir Tas Kristus
Jēzus, ko es jums pasludināju." **4** Un kādi no tiem tapa
pārliecināti un piebiedrojās Pāvilam un Sīlasam, un no
tiem dievbijīgiem Grieķiem liels pulks un laba tiesa sievu
no augstas kārtas. **5** Bet tie neticīgie Jūdi, skaudības
pilni, ņēma pie sevis kādus saskrējušus neliešus un
sapulcinājās un cēla troksni tai pilsētā; un Jazona namu
apstājuši, meklēja tos vest priekš tā ļaužu pulka. **6** Bet tos
neatraduši, tie Jazonu un citus brāļus vilka pie pilsētas
virsniekiem brēkdami: "Tie, kas visu pasauli ar dumpi
pilda, tie arī šurp ir nākuši. **7** Tos Jazons ir uzņēmis; un šie
visi dara pret ķeizara pavēlēm sacīdami: citu esam ķēniņu
- Jēzu." **8** Un tie iztrūcināja tos ļaudis un tos pilsētas
virsniekus, kas to dzirdēja. **9** Bet šie, aizbildināšanu no
Jazona un tiem dabūjuši, tos palaida. **10** Bet tie brāļi
tūdaļ naktī Pāvilu un Sīlasu izvadīja uz Bereju; tie tur
nonākuši iegāja Jūdu baznīcā. **11** Un šie bija labvēlīgāki
pār tiem Tesalonikas Jūdiem un to vārdu uzņēma ar visu
labu prātu, meklēdami ikdienas rakstos, vai šās lietas
tā esot? **12** Tad nu daudzi no tiem ticēja, arī no Grieķu
augstas kārtas sievām un vīriem laba tiesa. **13** Un kad
tie Tesalonikas Jūdi dabūja zināt, ka arī Berejā Dieva
vārds no Pāvila tapa sludināts, tad tie nāca arī uz turieni
un tos ļaudis skubināja uz dumpi. **14** Bet tie brāļi tūdaļ

Pāvilu izsūtīja, ka tas noietu uz jūru, bet Sīlas un Timotejs
tur palika. **15** Bet tie, kas Pāvilu pavadīja, to veda līdz
Atēnai, un pavēli priekš Sīlasa un Timoteja dabūjuši, lai
šie arīdzan pie viņa nāktu, tie aizgāja. **16** Un kamēr Pāvils
viņus gaidīja Atēnā, viņa gars iekš viņa iedegās, kad viņš
redzēja to pilsētu tik elkadievīgu esam. **17** Tad nu viņš
baznīcā sarunājās ar tiem Jūdiem un tiem dievbijīgiem,
un tirgū ikdienas ar tiem, kas piegadījās. **18** Un kādi no
Epikureju un Stoīku gudriem ar viņu sarunājās; un kādi
sacīja: "Ko šis pļāpa grib runāt?" Un citi: "Šis izliekās kā
svešu dievu sludinātājs;" tāpēc ka viņš tiem Jēzu un to
augšāmcelšanos sludināja. **19** Un tie viņu ņēma un veda
uz tās augstās tiesas vietu, sacīdami: "Vai nevaram dabūt
zināt, kāda tā jaunā mācība, ko tu sludini? **20** Jo tu dažas
svešas lietas runā priekš mūsu ausīm, tāpēc mēs gribam
zināt, kas tas ir?" **21** Bet visi Atēnieši un tie svešinieki,
kas tur piemājoja, ar citu neko to laiku nekavēja, kā
vien ko jaunu runāt un dzirdēt. **22** Un Pāvils stāvēja tās
augstās tiesas plača vidū un sacīja: "Jūs Atēniešu vīri, pēc
visa es jūs redzu jo dievbijīgus. **23** Jo staigādams un jūsu
svētekļus apraudzīdams, es atradu arī vienu altāri, kam
bija virsū rakstīts: nepazīstamam Dievam. Tad nu, ko jūs
nepāzīdami godājiet, To es jums pasludināju. **24** Tas Dievs,
kas ir radījis pasauli un visu, kas tur iekšā, šis, debess un
zemes Kungs būdams, nemājo rokām taisītās baznīcās, **25**
Un Viņam arī nenotiek no cilvēku rokām kalpošana, tā kā
Viņam ko vajadzētu; bet Viņš pats dod visiem dzīvību un
dvašu un visas lietas. **26** Un Viņš ir darījis, ka no vienām
asinīm visas cilvēku tautas dzīvo pa visu zemes virsu,

un ir nolicis papriekš nospriestus laikus un robežas, kur
tiem būs dzīvot, 27 Ka tie To Kungu meklētu, lai tie Viņu
varētu just un atrast, - jebšu Viņš nav tālu no neviena no
mums. 28 Jo iekš Viņa mēs dzīvojam un kustam un esam;
tā kā arī kādi no jūsu dziesminiekiem sacījuši: mēs arī
esam Viņa rada. 29 Tad nu mums, kas Dieva rada esam,
nebūs domāt, dievību esam līdzīgu zeltam vai sudrabam
vai akmenim, kādam caur cilvēka gudrību un izdomāšanu
iztaisītam tēlam. 30 Tad nu Dievs tos nezināšanas laikus
panesis, tagad pavēl visiem cilvēkiem visās malās no
grēkiem atgriezties; 31 Tāpēc ka Viņš vienu dienu ir
nolicis, kur Viņš pasauli tiesās iekš taisnības caur vienu
Vīru, ko Viņš uz to izredzējis, visiem ticību pasniegdams,
kad Viņš to no miroņiem ir uzmodinājis." 32 Bet kad
tie dzirdēja miroņu augšāmcelšanos, tad citi to ņēma
smieklā, bet citi sacīja: "Par to mēs tevi vēl kādu citu reiz
dzirdēsim." 33 (Tukšs) 34 Bet kādi vīri tam pieķērās un
ticēja. Starp tiem bija Dionisijs, tās augstās tiesas loceklis,
un viena sieva, ar vārdu Damare, un vēl citi līdz ar tiem.

18 Un pēc tam Pāvils aizgāja no Atēnas un nāca uz
Korintu, 2 Un atrada kādu Jūdu, ar vārdu Aķilu, pēc
dzimtenes no Pontus, kas nesen ar Prisķilu, savu sievu,
no Itālijas bija atnācis, (tāpēc ka ķeizars Klaudijs bija
pavēlējis, visiem Jūdiem iziet no Romas), un iegāja pie
tiem. 3 Un ar to vienādā amatā būdams viņš pie tiem
palika un strādāja; jo tie savā amatā bija telšu taisītāji.
4 Un viņš ik svētdienas mācīja baznīcā un pārliecināja
gan Jūdus, gan Ģrieķus. 5 Un kad Sīlas un Timotejs no
Maķedonijas bija atnākuši, tad Pāvils garā tapa piespiests,

tiem Jūdiem apliecināt, ka Jēzus esot Tas Kristus. **6** Bet
kad tie turējās pretī un zaimoja, tad viņš drēbes izkratījis
uz tiem sacīja: jūsu asinis uz jūsu galvu! Es esmu skaidrs,
no šā laika es iešu pie tiem pagāniem. **7** Un no turienes
aizgājis tas nāca kāda cilvēka namā, kam bija vārds Justs,
un tas Dievu bijās, un viņa nams pie baznīcas bija tuvu
klāt. **8** Bet Krispus, tas baznīcas virsnieks, ticēja uz To
Kungu ar visu savu namu, un daudz no Korintiešiem, viņu
dzirdēdami, ticēja un tapa kristīti. **9** Un Tas Kungs naktī
caur vienu parādīšanu uz Pāvilu sacīja: "Nebīsties, bet
runā un neciet klusu. **10** Jo Es esmu ar tevi, un neviens
necelsies pret tevi, ļaunu tev darīt; jo Man ir daudz ļaužu
šinī pilsētā." **11** Un viņš tur sabija gadu un sešus mēnešus,
Dieva vārdu pie viņiem mācīdams. **12** Un kad Gallions
Akajā bija zemes soģis, tad tie Jūdi vienā prātā cēlās pret
Pāvilu, un to veda priekš soģa krēsla, **13** Sacīdami: 'Šis tos
ļaudis pārrunā Dievam kalpot pret bauslību." **14** Bet kad
Pāvils muti gribēja atvērt, Gallions uz tiem Jūdiem sacīja:
"Ja tur būtu kāds netaisns darbs jeb blēņu lieta, jūs Jūdi,
tad es jūs labprāt klausītu. **15** Bet kad nu jautāšana ir par
mācību un vārdiem un bauslību, kas jums ir, tad lūkojiet
jūs paši, jo es par to negribu būt tiesātājs." **16** Un viņš
tos dzina nost no soģa krēsla. **17** Bet visi Grieķi ņēma
Sostenu, to baznīcas virsnieku, un to kūla priekš soģa
krēsla, un Gallions par to neko nebēdāja. **18** Un Pāvils
vēl daudz dienas tur palicis, no tiem brāļiem atvadījās,
un cēlās pāri uz Sīriju, un līdz ar viņu Prisķila un Aķila,
kas Kenhrejā savu galvu bija apcirpis: jo to bija solījies.
19 Un viņš nonāca uz Efesu un tos tur atstāja, bet pats

iegāja baznīcā un sarunājās ar tiem Jūdiem. **20** Un kad
tie viņu lūdza, ilgāki pie tiem palikt, tad viņš negribēja,
21 Bet šķīrās no tiem sacīdams: "Nākamie svētki man
visādā vīzē jāsvētī Jeruzālemē, bet es atkal atgriezīšos pie
jums, ja Dievs grib;" un viņš aizcēlās no Efesus. **22** Un uz
Cezareju nācis viņš nogāja un apsveicināja to draudzi
un devās uz Antioķiju. **23** Un tur kādu laiku palicis, viņš
izgāja un pēc kārtas pārstaigāja Galatijas un Friģijas tiesu
un stiprināja visus mācekļus. **24** Bet viens Jūdu vīrs, ar
vārdu Apollus, dzimis Aleksandriets, vīrs, varens vārdos,
nonāca uz Efesu; tas bija spēcīgs rakstos. **25** Šis bija
mācīts Tā Kunga ceļā, un karstā garā tas runāja un mācīja
skaidri visu no Tā Kunga, jebšu viņš Jāņa kristību vien
pazina. **26** Un tas iesāka droši runāt baznīcā. Un viņu
dzirdējuši, Aķila un Prisķila viņu ņēma pie sevis un viņam
vēl skaidrāki Tā Kunga ceļu izstāstīja. **27** Un kad viņš
gribēja noiet uz Akaju, tad tie brāļi tos mācekļus lūdza
caur rakstiem, lai viņu uzņem; šis tur nonācis, daudz
ir palīdzējis tiem, kas caur žēlastību ticēja. **28** Jo viņš
tos Jūdus stipri pārliecināja, visu ļaužu priekšā no tiem
rakstiem pierādīdams, ka Jēzus ir Tas Kristus.

19 Un kamēr Apollus Korintū bija, notikās, ka Pāvils, tās
augšzemes vietas pārstaigājis, nāca uz Efesu, un kādus
mācekļus atradis, **2** Viņš uz tiem sacīja: "Vai jūs Svēto
Garu esat dabūjuši, kad jūs tapāt ticīgi?" Bet tie uz viņu
sacīja: "Mēs neesam ne dzirdējuši, ka Svēts Gars ir." **3** Un
viņš uz tiem sacīja: "Uz ko tad jūs esat kristīti?" Un tie
sacīja: "Uz Jāņa kristību." **4** Bet Pāvils sacīja: "Jānis ir
kristījis ar to kristību uz atgriešanos no grēkiem, tiem

ļaudīm sacīdams, lai tic uz To, kas nākšot pēc viņa, tas ir,
uz Kristu Jēzu." **5** Un to dzirdējuši tie tapa kristīti uz Tā
Kunga Jēzus vārdu. **6** Un kad Pāvils tiem rokas uzlika,
tad Svētais Gars uz tiem nāca, un tie runāja valodām un
sludināja praviešu mācības. **7** Un visi tie vīri bija kādi
divpadsmit. **8** Bet viņš baznīcā iegājis, droši mācīja kādus
trīs mēnešus, sarunādamies un tos pārliecinādams par
Dieva valstības lietām. **9** Un kad citi bija apcietināti un
nepaklausīgi un par šo ceļu ļaužu priekšā nelabi runāja,
tad viņš no tiem atstājās un atšķīra tos mācekļus, ikdienas
sarunādamies kādā Tiranna skolā. **10** Un tā tas gāja divus
gadus, tā ka visi, kas Āzijā dzīvoja, Tā Kunga Jēzus vārdu
dzirdēja, gan Jūdi, gan Grieķi. **11** Un Dievs lielus darbus
darīja caur Pāvila rokām, **12** Tā ka arī sviedru auti un
citi auti no viņa miesām tapa nesti pie neveseliem; un
slimības tos atstāja, un ļaunie gari no tiem izgāja. **13** Un
kādi no tiem Jūdiem, kas bija velnu izdzinēji un apkārt
vazājās, uzdrīkstējās Tā Kunga Jēzus vārdu saukt pār
tiem, kam bija ļauni gari, sacīdami: mēs jūs apdraudam
no tā Jēzus puses, ko Pāvils sludina. **14** Tie nu, kas šo
darīja, bija Sķevasa, Jūdu augstā priestera, septiņi dēli.
15 Un tas ļaunais gars atbildēja un sacīja: "To Jēzu es
pazīstu un to Pāvilu es zinu; bet jūs, kas jūs tādi esat?"
16 Un tas cilvēks, kam tas ļaunais gars bija, tiem uzlēca
un tos pievarēdams tā darīja, ka tiem bija kailiem un
ievainotiem jāizbēg no tā nama. **17** Un tas tapa zināms
visiem Jūdiem un Grieķiem, kas Efesū dzīvoja; un visiem
bailes uzgāja, un Tā Kunga Jēzus vārds tapa augsti teikts.
18 Un daudzi no tiem, kas bija palikuši ticīgi, nāca un

izteica un izsūdzēja savus nedarbus. **19** Un daudzi no
tiem, kas māņu darbus bija darījuši, tās grāmatas kopā
sanesa un sadedzināja visiem redzot; un viņu vērtību
aprēķināja un saskaitīja piecdesmit tūkstošus sudraba
grašus. **20** Tik varen auga un uzvarēja Tā Kunga vārds. **21**
Un pēc šiem notikumiem Pāvils garā apņēmās pārstaigāt
Maķedoniju un Akaju un iet uz Jeruzālemi, sacīdams: "Pēc
tam, kad tur būšu bijis, man arī Roma jāredz." **22** Un uz
Maķedoniju divus sūtījis, kas viņam kalpoja, Timoteju un
Erastu, viņš pats kādu brīdi palika iekš Āzijas. **23** Bet ap
to laiku liels troksnis cēlās šīs mācības dēļ **24** Jo viens, ar
vārdu Demeteris, sudraba kalējs, no sudraba taisīja Dianas
namiņus un gādāja tiem amata meistariem lielu peļņu. **25**
Šos, un šī amata strādniekus sapulcējis, viņš sacīja: "Vīri,
jūs zināt: ka no šā darba mums ir sava pārtikšana; **26** Un
jūs redzat un dzirdat, ka šis Pāvils ne vien Efesū, bet tik
ne pa visu Āziju lielu pulku pārrunādams ir novērsis,
sacīdams, ka tie nav dievi, kas rokām taisīti. **27** Un tas ne
vien mums tā var padarīt, ka šī mūsu peļņa ies mazumā,
bet arī ka tās augstās dieves Dianas nams taps nievāts, un
arī viņas augstība iznīks, kam taču visa Āzija un pasaule
kalpo." **28** Bet to dzirdēdami, tie tapa dusmības pilni un
sauca, sacīdami: "Augsta ir Efesiešu Diana." **29** Un visa tā
pilsēta tapa trokšņa pilna, un tie skrēja vienprātīgi uz
teātri, līdz raudami tos Maķedoniešus Gaju un Aristarku,
Pāvila ceļa biedrus. **30** Un kad Pāvils gribēja iet pie tiem
ļaudīm, tad tie mācekļi viņam to neļāva. **31** Bet arī kādi
no Āzijas virsniekiem, viņa draugi būdami, pie tā sūtīja
lūgdami, ka tas nedotos uz teātri. **32** Tad nu citi sauca

šā, citi tā, jo tā draudze bija sajukusi, un tas lielais pulks
nezināja, kādēļ kopā bija sanākuši, **33** Un Aleksandru no
tā pulka izvilka, kad tie Jūdi viņu uz priekšu stūma; un
Aleksandrs meta ar roku, gribēdams priekš tiem ļaudīm
aizbildināties. **34** Bet kad tie nomanīja, viņu esam Jūdu,
tad visi vienā balsī sauca ap divām stundām: "Augsta ir
Efesiešu Diana." **35** Un kad tās pilsētas rakstuvedējs to
pulku bija klusinājis, tad viņš sacīja: "Jūs Efesus vīri, kurš
cilvēks nezina, Efesus pilsētu esam tās augstās dieves
Dianas un tā no debess kritušā tēla kopēju? **36** Kad nu šīm
lietām neviens nevar pretī runāt, tad jums pienākas ar
mieru būt un nenieka aplam nedarīt. **37** Jo jūs šos vīrus
esat atveduši, kas nav nedz tās svētās vietas laupītāji nedz
jūsu dievietes zaimotāji. **38** Ja tad nu Demeterim un tiem
amata vīriem kāda lieta ir pret kādu, tad tiesas dienas top
turētas un zemes soģi ir, lai viņi tur savā starpā sūdzās.
39 Bet ja jūs citu kādu lietu meklējiet, tad lai sapulcējās
pēc likuma un lai iztiesā. **40** Jo mēs esam tai likstā, ka
par to, kas šodien noticis, varam tikt apsūdzēti dumpja
dēļ, un tomēr nekādas vainas nav, ar ko šo dumpi varētu
aizbildināt." **41** Un to sacījis, viņš tos ļaudis atlaida.

20 Un pēc, kad troksnis bija klusināts, Pāvils tos
mācekļus saaicināja un tos sveicinājis izgāja un devās
uz Maķedoniju. **2** Un pārstaigājis to vidu un ar daudz
vārdiem tos pamācījis, viņš nāca Grieķu zemē. **3** Un
tur kādus trīs mēnešus palicis viņš gribēja pārcelties uz
Sīriju; bet kad tie Jūdi uz viņu glūnēja, tad viņš apņēmās,
atpakaļ griezties caur Maķedoniju. **4** Un viņu pavadīja
līdz Āzijai Sopaters no Berejas, bet no Tesaloniķiešiem

Aristarks un Sekunds, un Gajus no Derbes, un Timotejs,
no Āzijas Tihiks un Trofims. **5** Šie papriekš gājuši mūs
gaidīja Troadā. **6** Bet mēs nocēlāmies pēc tām neraudzētas
maizes dienām no Filipiem, un nonācām piecās dienās
pie tiem uz Troadu, kur mēs septiņas dienas palikām. **7**
Bet pirmā nedēļas dienā, kad tie mācekļi bija sanākuši
to maizi lauzt, Pāvils ar tiem sarunājās, gribēdams otrā
dienā aiziet; un viņš to vārdu mācīja līdz pusnaktij. **8**
Un tur daudz eļļas lukturi bija tanī augšistabā, kur tie
bija sapulcējušies. **9** Un viens jauneklis, ar vārdu Eutiks,
sēdēja uz loga un tika no dziļa miega pārņemts, tāpēc ka
Pāvils tik ilgi runāja, un no miega pārvarēts tas nokrita no
trešā stāva un tapa uzcelts nedzīvs. **10** Bet Pāvils nokāpis
uzmetās uz viņu un to apkampa sacīdams: "Nedariet
troksni, jo tā dvēsele ir iekš viņa." **11** Un viņš uzkāpa
un to maizi lauzis un baudījis vēl labu laiku līdz gaismai
sludināja Dieva vārdu un viņš aizgāja. **12** Un tie to jaunekli
atveda dzīvu un tapa ļoti iepriecināti. **13** Bet mēs laivā
gājuši papriekš nocēlāmies uz Assonu, gribēdami tur
Pāvilu uzņemt; jo tā viņš bija pavēlējis, gribēdams pats
kājām iet. **14** Un kad viņš Assonā ar mums satikās, tad mēs
viņu uzņēmām un nācām uz Mitileni. **15** Un no turienes
nocēlušies mēs nācām otrā dienā pret Hiju, un dienu
vēlāk mēs piestājām Samus malā, un tad palikām Troģillā
un nācām otrā dienā uz Mileti. **16** Jo Pāvils bija apņēmies
Efesum garām celties, ka viņš laiku nekavētu iekš Āzijas,
jo viņš steidzās, ja to paspētu, uz vasaras svētkiem tikt
Jeruzālemē. **17** Bet viņš sūtīja no Miletes uz Efesu un
ataicināja tās draudzes vecajus. **18** Un kad tie pie viņa

nāca, viņš uz tiem sacīja: “Jūs zināt no tās pirmās dienas,
kur es uz Āziju nācis, kāds es pa visu to laiku pie jums
esmu bijis, **19** Tam Kungam kalpodams ar visu pazemību
un ar daudz asarām un kārdināšanām, kas man notikušas
caur Jūdu viltībām; **20** Ka es nenieka neesmu paslēpis no
visa tā, kas jums par labu, ka jums to nebūtu pasludinājis
un mācījis, tā draudzē, kā pa mājām; **21** Apliecinādams
tik pat Jūdiem kā arī Grieķiem atgriešanos pie Dieva un
ticību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu. **22** Un nu redzi, es
garā saistīts eju uz Jeruzālemi, nezinādams, kas man tur
notiks. **23** Tomēr Svētais Gars ikvienā pilsētā liecību dod
sacīdams, ka saites un bēdas mani gaida. **24** Bet es neko
par to nebēdāju, un mana dzīvība man pašam nav dārga,
ka nepabeigtu ar prieku savu amatu, ko es esmu dabūjis
no Tā Kunga Jēzus, apliecināt to evaņģēliju no Dieva
žēlastības. **25** Un nu redzi, es zinu, ka jūs manu vaigu vairs
neredzēsiet, jūs visi, pie kuriem es esmu staigājis, Dieva
valstību sludinādams. **26** Tāpēc es jūsu priekšā apliecināju
šinī pašā dienā, ka es skaidrs esmu no visu asinīm. **27** Jo es
neesmu atrāvies, ka jums nebūtu pasludinājis visu Dieva
padomu. **28** Tāpēc sargājat sevi pašus un visu to ganāmo
pulku, pār ko Svētais Gars jūs iecēlis par bīskapiem, Dieva
draudzi ganīt, ko Viņš ar Savām paša asinīm atpircis. **29**
Jo es to zinu, ka pēc manas aiziešanas plēsīgi vilki pie
jums ielauzīsies, kas to ganāmo pulku nesaudzēs. **30** Un
no jums pašiem vīri celsies, negantas lietas runādami,
ka tie tos mācekļus novērstu sev pakaļ. **31** Tāpēc esiet
modrīgi, pieminēdami, ka es trīs gadus naktīm dienām
neesmu mitējies ar asarām ikvienu pamācīt. **32** Un nu,

brāļi, es jūs nododu Dievam un Viņa žēlastības vārdam,
kas ir spēcīgs, jūs uztaisīt un jums mantību dot ar visiem
svētītiem. 33 Sudrabu vai zeltu vai drēbes es no neviena
neesmu kārojis. 34 Bet jūs paši zināt, ka šās rokas manai
vajadzībai un tiem, kas pie manis bija, ir kalpojušas. 35 Es
jums visas lietas esmu rādījis, ka tā strādājot piederas
vājos uzņemt un pieminēt Tā Kunga Jēzus vārdu, jo Viņš
ir sacījis: "Svētīgāk ir dot, nekā ņemt."" 36 Un šo sacījis,
viņš ceļos metās un līdz ar visiem tiem Dievu pielūdza. 37
Bet tur visi gauži raudāja; un tie metās ap Pāvila kaklu un
viņu skūpstīja, 38 Visvairāk no sirds sāpēm pārņemti tā
vārda dēļ, ko viņš bija sacījis, ka tiem vairs nebūšot viņa
vaigu redzēt. Un tie viņu pavadīja uz laivu.

21 Un kad notikās, ka mēs no tiem atšķīrušies, tad mēs
braucām taisnā ceļā un nācām uz Kosu un otrā dienā uz
Rodu un no turienes uz Pataru. 2 Un laivu atraduši, kas
uz Feniķiju pārcēlās, mēs iekāpām un aizcēlāmies. 3 Un
kad mēs Kipru ieraudzījām un pa kreiso roku pametām,
tad cēlāmies uz Sīriju, un Tīrū mēs laidām pie malas, jo
tur tai laivai prece bija jāizkrauj. 4 Un mācekļus atraduši,
mēs tur palikām septiņas dienas; tie Pāvilam caur to
Garu sacīja, lai tas neietu uz Jeruzālemi. 5 Un notikās pēc
šīm dienām, tad mēs izgājām un devāmies projām, un
tur visi ar sievām un bērniem mūs izvadīja no pilsētas
ārā; un mēs pie jūrmalas ceļos metušies Dievu lūdzām. 6
Un kad savā starpā bijām atvadījušies, iekāpām laivā.
Bet viņi griezās atpakaļ uz savām mājām. 7 Bet mēs
joprojām no Tīrus pārcēlušies laidām pie Ptolemajidas
malā; un tos brāļus apsveicinājuši, mēs pie tiem palikām

vienu dienu. **8** Bet otrā dienā mēs, kas ap Pāvilu bijām,
izgājuši nācām uz Cezareju; un iegājuši evanģelista Filipa
namā, (kas bija viens no tiem septiņiem), mēs pie tā
palikām. **9** Bet šim bija četras meitas, jumpravas, kas
nākošas lietas sludināja. **10** Un kad mēs kādas dienas tur
bijām palikuši, viens pravietis atnāca no Jūdu zemes, ar
vārdu Agabs. **11** Un tas nāca pie mums un ņēma Pāvila
jostu un saistīja pats sev rokas un kājas sacīdams: "Tā
Svētais Gars saka: to vīru, kam šī josta pieder, tāpat tie
Jūdi saistīs Jeruzālemē un viņu nodos pagānu rokās." **12**
Un kad mēs to dzirdējām, tad ne vien mēs lūdzām, bet arī
tie, kas tai vietā dzīvoja, lai viņš neietu uz Jeruzālemi. **13**
Bet Pāvils atbildēja: "Ko jūs darāt, ka raudāt un laužat
manu sirdi? Jo es esmu gatavs par Tā Kunga Jēzus vārdu
ne vien likties saistīties Jeruzālemē, bet arī mirt." **14** Un
kad viņš neļāvās pārrunāties, tad mēs palikām klusu,
sacīdami: "Tā Kunga prāts lai notiek." **15** Pēc šīm dienām
mēs sataisījamies un gājām uz Jeruzālemi. **16** Un tur
arī kādi mācekļi no Cezarejas mums nāca līdz un mūs
veda pie viena veca mācekļa, Mnasona no Kipras, lai
pie tā mājotu. **17** Un kad nācām uz Jeruzālemi, tad tie
brāļi mūs ar mīļu prātu uzņēma. **18** Un otrā dienā Pāvils
ar mums nogāja pie Jēkaba; un visi vecaji tur arīdzan
sanāca. **19** Un viņš tos sveicinājis, pa kārtām stāstīja visu,
ko Dievs pie pagāniem caur viņa kalpošanu bija darījis.
20 Un to dzirdējuši, tie To Kungu teica un uz viņu sacīja:
"Brāli, tu redzi, cik tūkstoši Jūdu ir, kas palikuši ticīgi,
un visi gauži dzenās pēc bauslības. **21** Un tie par tevi
dabūjuši zināt, ka tu visus Jūdus, kas starp pagāniem,

mācot atstāties no Mozus, sacīdams, ka tiem nebūs savus
bērnus apgraizīt, nedz pēc tām ierašām dzīvot. **22** Tādēļ
ko tad nu? Tiešām, gan ļaužu pulks sanāks; jo tie dzirdēs
tevi esam atnākušu. **23** Tāpēc dari to, ko mēs tev sakām:
mums ir četri vīri, tie Dievam ir solījušies. **24** Tos ņem pie
sevis un šķīsties ar tiem, un izdod par tiem to maksu,
ka tie galvu apcērp, un lai visi zin, ka tie nieki, ko tie
par tevi dzirdējuši, bet ka arī tu pats bauslību turēdams
staigā. **25** Bet par tiem pagāniem, kas palikuši ticīgi,
mēs esam rakstījuši un sprieduši, ka tiem nebūs neko
no tādām lietām turēt, kā vien, ka tiem būs sargāties no
elkadievu upuriem un no asinīm un no nožņaugtā un
no maucības." **26** Tad Pāvils tos vīrus pie sevis ņēmis
otrā dienā ar tiem šķīstījās un iegāja Dieva namā, un
darīja zināmu, ka šķīstīšanas laiku tur palikšot, tiekams
par ikvienu no tiem upura dāvana būšot pienesta. **27** Bet
kad tās septiņas dienas jau drīz bija beigtas, tad tie Jūdi
no Āzijas, viņu ieraudzīdami Dieva namā, paskubināja
visu to pulku un rokas pie viņa pielika, **28** Saukdami: "Jūs
Israēla vīri, nāciet palīgā! Šis ir tas cilvēks, kas visus visās
malās māca pret tautu un pret bauslību un pret šo vietu,
un turklāt viņš Grieķus ir ievedis Dieva namā un šo svēto
vietu apgānījis." **29** (Jo tie priekš tam Trofimu no Efesus
pie viņa bija redzējuši pilsētā un domāja, ka Pāvils to esot
ievedis Dieva namā.) **30** Un visa tā pilsēta tapa trokšņa
pilna, un tie ļaudis satecēja kopā; un tie grāba un rāva
Pāvilu no Dieva nama ārā, un tūdaļ durvis tapa aizslēgtas.
31 Un kad tie meklēja viņu nokaut, tad tā ziņa nāca pie tā
karapulka virsnieka, ka visa Jeruzāleme esot sajaukta.

32 Šis tūdaļ karavīrus un kapteiņus paņēmis, pie tiem
noskrēja, un kad tie to virsnieku un tos karavīrus redzēja,
tad tie mitējās Pāvilu sist. 33 Tad tas virsnieks piegājis
viņu saņēma un pavēlēja, viņu ar divām ķēdēm saistīt, un
vaicāja, kas viņš esot un ko esot darījis? 34 Bet tai pulkā
citi sauca šā, citi tā. Kad tas nu tā trokšņa dēļ to lietu
skaidri nevarēja saprast, tad tas pavēlēja, viņu vest lēģerī.
35 Un kad viņš pie tām trepēm nāca, tad viņš no tiem
karavīriem nešus bija jānes to ļaužu uzmākšanās dēļ. 36
Jo tas ļaužu pulks gāja pakaļ saukdams: "Nost ar viņu!"
37 Un Pāvils, pirms lēģerī tapa ievests, uz to virsnieku
saka: "Vai man brīv tev ko sacīt?" Un tas sacīja: "Vai tu
proti grieķiski? 38 Vai tu neesi tas Ēģiptiets, kas priekš
šīm dienām dumpi cēlis un tos četrtūkstošus slepkavas
uz tuksnesi izvedis?" 39 Bet Pāvils sacīja: "Es esmu Jūdu
cilvēks no Tarsus, zināmas Ķiliķijas pilsētas loceklis, es
tevi lūdzu, vēli man uz tiem ļaudīm runāt." 40 Un kad tas
bija atvēlējis, tad Pāvils uz tām trepēm stāvēdams meta
tiem ļaudīm ar roku; un kad nu pavisam palika klusu, tad
viņš Ebreju valodā tos uzrunāja un sacīja:

22 "Vīri, brāļi un tēvi, klausiet tagad manu
aizbildināšanos jūsu priekšā. 2 (Bet kad tie dzirdēja, viņu
Ebreju valodā tos uzrunājam, tad tie palika vēl klusāki.
Un viņš sacīja:) 3 Es esmu Jūdu vīrs, Tarsū, Ķiliķijas
zemē, piedzimis, bet šinī pilsētā pie Gamaliēla kājām
audzināts, tēvu bauslībā krietni izmācīts, karsts Dieva
bauslības aizstāvētājs, tā kā jūs visi šodien esat. 4 Un
šim ceļam es esmu pretī turējies līdz nāvei, saistīdams
un cietumā nododams vīrus un sievas. 5 Tā kā arī tas

augstais priesteris un viss tas vecaju pulks man liecību
dod, no kuriem es arī grāmatas uz tiem brāļiem ņēmis,
esmu gājis uz Damasku, arī tos, kas tur, saistītus vest
uz Jeruzālemi, ka tie taptu mocīti. **6** Un notikās, kad es
biju uz ceļa un tuvu nācu pie Damaskus ap pusdienas
laiku, tad piepeši liels gaišums no debess mani apspīdēja
visapkārt. **7** Un es kritu pie zemes un dzirdēju balsi uz
mani sakām: "Saul, Saul, ko tu Mani vajā?" **8** Bet es
atbildēju: "Kas Tu esi, Kungs?" Un Viņš uz mani sacīja:
"Es esmu Jēzus no Nacaretes, ko tu vajā." **9** Bet tie, kas
man bija līdz, gan redzēja to gaišumu un pārbijās, bet
to balsi, kas ar mani runāja, to tie nedzirdēja. **10** Un es
sacīju: "Ko man būs darīt, Kungs?" Un Tas Kungs uz mani
sacīja: "Celies un ej uz Damasku, un tur tev sacīs visu, kas
tev jādara." **11** Un kad nevarēju redzēt tā spožā gaišuma
dēļ tad es no saviem ceļabiedriem pie rokas vests nācu uz
Damasku. **12** Bet Ananija, dievbijīgs vīrs pēc bauslības,
kam laba slava bija no visiem apkārtējiem Jūdiem, **13**
Tas pie manis nācis un piestājies sacīja uz mani: "Saul,
brāli, skaties uz augšu." Un es tanī pašā stundā uz viņu
skatījos. **14** Un viņš sacīja: "Mūsu tēvu Dievs tevi izvēlējis,
Viņa prātu atzīt un To Taisno redzēt un balsi no Viņa
mutes dzirdēt. **15** Jo tu Viņam būsi par liecinieku pie
visiem cilvēkiem par to, ko tu esi redzējis un dzirdējis.
16 Un nu, ko tu gaidi? Celies un liecies kristīties un liec
nomazgāt savus grēkus, Tā Kunga vārdu piesaukdams."
17 Un notikās, kad es uz Jeruzālemi biju atpakaļ griezies
un Dieva namā Dievu pielūdzu, tad garā tapu aizgrābts,
18 Un es Viņu redzēju, un Tas man sacīja: "Steidzies un

izej čakli no Jeruzālemes, jo tie nepieņems tavu liecību
par Mani." **19** Un es sacīju: "Kungs, tie zina, ka es Tavus
ticīgos cietumā iemetu un pa baznīcām šaustu, **20** Un kad
Stefana, Tava liecinieka asinis tapa izlietas, ka es tur arī
stāvēju klāt, un tas man patika, un es tās drēbes tiem
glabāju, kas viņu nonāvēja." **21** Un Viņš uz mani sacīja:
"Ej! Jo Es tevi izsūtīšu tālu pie pagāniem."" **22** Un tie
viņu klausījās līdz šiem vārdiem un savas balsis pacēla,
sacīdami: "Nost no zemes virsas ar šo tādu, jo tam nebūs
dzīvot." **23** Un kad tie brēca un savas drēbes nosvieda
un pīšļus gaisā meta, **24** Tad tas virsnieks pavēlēja, viņu
novest uz lēģeri, un sacīja, lai viņu ar sitieniem izvaicā,
ka dabūtu zināt, kādēļ tie tā par viņu brēca. **25** Un kad
viņu ar siksnām piesēja, tad Pāvils sacīja uz to kapteini,
kas tur stāvēja: "Vai jums brīv, vienu Romieti un vēl bez
tiesas šaust?" **26** Un tas kapteinis to dzirdējis gāja un
tam virsniekam to teica sacīdams: "Ko tu gribi darīt?
Jo šis cilvēks ir Romietis." **27** Tad tas virsnieks piegāja
un uz viņu sacīja: "Saki man, vai tu esi Romietis?" Un
tas sacīja: "Esmu gan." **28** Un tas virsnieks atbildēja: "Es
par lielu maksu šo pilsētnieka tiesu esmu iedabūjis." Bet
Pāvils sacīja: "Bet es tāds jau esmu piedzimis." **29** Un
tūdaļ tie no viņa atkāpās, kas viņu gribēja izvaicāt. Un tas
virsnieks bijās, ka dabūjis zināt, viņu esam Romieti, un ka
viņu bija sējis. **30** Bet kad otrā dienā to gribēja skaidri
zināt, kādēļ viņš no tiem Jūdiem apsūdzēts, tad viņš to
atraisīja un pavēlēja, ka tie augstie priesteri un visa viņu
augstā tiesa nāktu kopā, un Pāvilu novedis, viņš tiem to
stādīja priekšā.

23 Un Pāvils, acis uz to tiesu metis, sacīja: “Vīri, brāļi, es
ar visai labu zināmu sirdi Dieva priekšā esmu dzīvojis līdz
šai pašai dienai.” **2** Bet tas augstais priesteris Ananija
pavēlēja tiem, kas pie viņa stāvēja, viņam par muti sist.
3 Tad Pāvils uz to sacīja: “Dievs tevi sitīs, tu nobaltēta
siena! Tu še sēdi, mani tiesāt pēc bauslības, un tu pavēli,
mani sist pret bauslību!” **4** Un tie, kas tur klāt stāvēja,
sacīja: “Vai tu to augsto Dieva priesteri lamā?” **5** Un Pāvils
sacīja: “Es nezināju, brāļi, viņu esam augsto priesteri, jo ir
rakstīts: pret savu ļaužu virsnieku tev nebūs ļaunu runāt.”
6 Bet Pāvils zinādams, ka citi bija no saducejiem, citi no
farizejiem, sauca augstās tiesas priekšā: “Vīri, brāļi, es
esmu farizeja dēls, es topu tiesāts par to cerību, ka miroņi
augšām celsies.” **7** Kad viņš to bija runājis, tad troksnis
cēlās starp tiem farizejiem un saducejiem, un tas pulks
šķīrās. **8** Jo tie saduceji saka: augšāmcelšanās neesot, un
neesot nedz eņģeļa, nedz gara; bet tie farizeji visu to
apliecina. **9** Un tur liela brēkšana sākās, un tie rakstu
mācītāji no tās farizeju puses cēlās un tiepās sacīdami:
“Mēs pie šā cilvēka nekā ļauna neatrodam; un ja kāds
gars ar viņu ir runājis, vai kāds eņģelis, tad lai nekarojam
pret Dievu.” **10** Bet kad tas troksnis vairojās, tad tam
virsniekam rūpēja, ka Pāvils no tiem netaptu saplēsts, un
viņš tiem karavīriem pavēlēja noiet, to no viņu vidus
izraut un novest uz lēģeri. **11** Un nākošā naktī Tas Kungs
viņam piestājās sacīdams: “Turi drošu prātu, Pāvil; jo
itin tā, kā tu par Mani liecību esi devis Jeruzālemē, tāpat
tev būs arī Romā liecināt.” **12** Un kad gaisma bija aususi,
tad tie Jūdi sapulcējās un sazvērējās kopā sacīdami:

“Mēs negribam ne ēst ne dzert, tiekams Pāvilu būsim
nokāvuši.” **13** Un to bija vairāk nekā četrdesmit, kas tā bija
sazvērējušies. **14** Šie nāca pie tiem augstiem priesteriem
un vecajiem un sacīja: “Mēs svēti esam nodievojušies,
nekā nebaudīt, kamēr Pāvilu būsim nokāvuši. **15** Tad
nu dodiet ziņu tam virsniekam un tai augstai tiesai,
lai to rītā pie jums atved, tā kā jūs viņa lietu gribētu
labāki izklausināt; bet mēs esam gatavi to nokaut, pirms
tas atnāk.” **16** Bet Pāvila māsas dēls šo viltu dzirdējis,
atnāca un iegāja lēģerī un Pāvilam to pasludināja. **17**
Un Pāvils vienu no tiem kapteiņiem pasauca un sacīja:
“Noved šo jaunekli pie virsnieka, jo viņam ir priekš tā
kāda ziņa.” **18** Tad nu šis to ņēma un noveda pie tā
virsnieka un sacīja: “Tas saistītais Pāvils mani sauca un
lūdza, šo jaunekli pie tevis atvest, jo viņam ar tevi kas
jārunā.” **19** Un tas virsnieks to pie rokas ņēma un savrup
aizgājis vaicāja: “Kas tev ir, ko man teikt?” **20** Un tas
sacīja: “Tie Jūdi saderējušies tevi lūgt, ka tu rītā Pāvilu
liktu vest priekš augstās tiesas, tā kā tie gribētu viņu
jo skaidri izklausināt. **21** Tad nu tu neļaujies no tiem
pārrunāties; jo vairāk nekā četrdesmit vīri no tiem uz
viņu glūn un paši nodievojušies, nekā ne ēst ne dzert,
kamēr viņu būšot nokāvuši, un nu tie ir gatavi, gaidīdami
no tevis to solīšanu.” **22** Tad tas virsnieks to jaunekli
atlaida pavēlēdams: “Nesaki to nevienam, ka tu to man
esi zināmu darījis.” **23** Un tas, divus no tiem kapteiņiem
ataicinājis, sacīja: “Sataisiet divsimt karavīrus, ka tie
iet uz Cezareju, un septiņdesmit jātniekus un divsimt
strēlniekus ap to trešo stundu naktī.” **24** Viņš arī lika

jājamus lopus parīkot, ka Pāvilu virsū sēdinātu un veselu
novestu pie tā valdītāja Felika. 25 Un viņš grāmatu rakstīja
ar šiem vārdiem: 26 "Klaudijs Lizijs tam viscienīgam
valdītājam Felikam prieku! 27 Šo vīru, kas no tiem Jūdiem
sagrābts un no tiem tik nenokauts, es, ar tiem karavīriem
pienācis, esmu izrāvis, dzirdēdams, ka viņš Romietis 28
Un gribēdams to vainu zināt, kādēļ tie viņu apsūdzēja, es
viņu esmu vedis priekš viņu augstās tiesas. 29 Un es viņu
atradu apsūdzētu par viņu bauslības jautāšanām, bet viņš
par neko netapa apsūdzēts, ar ko nāvi vai saites būtu
pelnījis. 30 Un kad man tas padoms tapa zināms, kas tiem
Jūdiem bija pret šo vīru, tad es tūdaļ viņu pie tevis esmu
sūtījis un tiem sūdzētājiem pavēlējis, tavā priekšā izteikt,
kas tiem ir pret viņu. Dzīvo vesels!" 31 Tad nu tie karavīri,
tā kā tiem bija pavēlēts, Pāvilu ņēma un pa nakti noveda
uz Antipatridu. 32 Un otrā dienā tie viņu atstāja tiem
jātniekiem, ar viņu tālāk iet, un paši griezās atpakaļ uz
lēģeri. 33 Viņi nu uz Cezareju nākuši un to grāmatu tam
zemes valdītājam atdevuši, arī Pāvilu viņam nodeva. 34
Un tas zemes valdītājs to grāmatu lasījis vaicāja, no kuras
zemes tiesas viņš esot? Un dzirdējis, ka viņš no Ķiliķijas,
35 Tas sacīja: "Es tevi izklausināšu, kad arī tavi sūdzētāji
atnāks," un pavēlēja, viņu Hērodus pilī apsargāt.

24 Un pēc piecām dienām tas augstais priesteris Ananija
nonāca ar tiem vecajiem un ar kādu runātāju Tertullu; šie
pie tā zemes valdītāja savu sūdzību pret Pāvilu pienesa. 2
Un kad viņš tapa saukts, Tertullus iesāka viņu apsūdzēt
sacīdams: 3 "Ka mēs caur tevi lielu mieru esam dabūjuši,
un ka caur tavu uzraudzību daudz teicamas lietas šai

tautai notiek, to mēs, viscienīgais Feliks, visādi un visās
malās ar visu pateikšanu saņemam. **4** Bet lai es tevi pārāk
ilgi nekavēju, lūdzos, ka tu pēc tavas laipnības kādus īsus
vārdus no mums klausītos. **5** Jo mēs esam atraduši, ka šis
vīrs ir mēris un trokšņa cēlējs starp visiem Jūdiem visā
pasaulē un ka viņš ir tās Nacareju draudzes priekšnieks,
6 Kas arī apņēmies, Dieva namu apgānīt; to mēs tad arī
esam grābuši un pēc savas bauslības gribējuši tiesāt. **7** Bet
Lizijs, tas virsnieks, pienācis klāt, viņu ar lielu varu no
mūsu rokām ir aizvedis. **8** Un viņa sūdzētājiem pavēlējis,
pie tevis nākt; no tā tu pats visas lietas izklausināmdams
vari noprast, par ko mēs viņu apsūdzam." **9** Bet tie Jūdi
arīdzan runāja līdz, sacīdami, ka tas tā esot. **10** Bet Pāvils,
kad tas zemes valdītājs viņam ar roku bija metis, lai runā,
atbildēja: "Tāpēc ka es zinu, tevi jau daudz gadus esam
ieceltu par soģi pār šo tautu, tad es jo droši savu lietu
aizbildināšu. **11** Tu vari dabūt zināt, ka nav vairāk nekā
divpadsmit dienas, kamēr es uz Jeruzālemi esmu nācis,
Dievu lūgt. **12** Un tie mani nav atraduši nedz Dieva namā
uz kādu runājam, nedz baznīcās, nedz pilsētā troksni
ceļam. **13** Tie arī nevar pierādīt, par ko tie tagad mani
apsūdz. **14** Bet to es tev droši saku, ka es savu tēvu
Dievam kalpoju pēc tā ceļa, ko tie sauc par atkāpēju
ticību, ticēdams visu, kas bauslībā un praviešos rakstīts;
15 Un man ir uz Dievu tā cerība, uz ko šie arīdzan gaida,
ka miroņi augšāmcelsies, gan taisniem, gan netaisniem.
16 Un tāpēc es pats dzenos, vienmēr paturēt bezvainīgu
zināmu sirdi Dieva un cilvēku priekšā. **17** Bet pēc kādiem
gadiem es esmu nācis, mīlestības dāvanas savai tautai

dot un upurus. **18** Pie tam, kad es Dieva namā šķīstījos,
kādi Jūdi no Āzijas mani atrada, bez drūzmas un bez
trokšņa. **19** Tiem būtu pienācies tavā priekšā būt un
sūdzēt, ja tiem kas būtu pret mani. **20** Jeb lai šie paši saka,
kādu netaisnību tie pie manis ir atraduši, kad es stāvēju
augstās tiesas priekšā? **21** Ja ne šā vienīga vārda dēļ, ka es
priekš tiem stāvēdams saucu: miroņu augšāmcelšanās
dēļ es šodien no jums topu tiesāts." **22** Un kad Feliks to
dzirdēja, tad viņš to spriedumu pavilcināja, šo mācību jo
labi zinādams, un sacīja: "Kad Lizijs, tas virsnieks, atnāks,
tad es jūsu lietu izklausināšu." **23** Un viņš tam kapteinim
pavēlēja, Pāvilu sargāt un viņam atvieglošanu vēlēt un
nevienam no viņa piederīgiem neliegt, viņam kalpot un
pie viņa nākt. **24** Un pēc kādām dienām Feliks atnāca ar
Druzillu, savu sievu, kas bija no Jūdu cilts, un sūtīja pēc
Pāvila un klausījās viņa mācību par ticību uz Kristu. **25**
Un kad viņš runāja par taisnību un šķīstību un nākamo
sodību, tad Feliks pārbijās un atbildēja: "Šo reiz tu vari
iet; kad man atkal būs vaļas, tad es tevi aicināšu." **26** Bet
tas turklāt arī cerēja, ka tam nauda no Pāvila taps dota,
lai viņu atlaistu. Tādēļ tas arī dažreiz pēc viņa sūtīja un ar
viņu runāja. **27** Un kad divi gadi bija pagājuši, tad Porcius
Festus nāca Felika vietā, un Feliks gribēdams tiem Jūdiem
ko pa prātam darīt, Pāvilu pameta cietumā.

25 Tad nu Festus, to zemes valdību uzņēmis, gāja pēc
trim dienām no Cezarejas uz Jeruzālemi. **2** Un tur viņam
tas augstais priesteris un tie augstākie no tiem Jūdiem
sūdzēja pret Pāvilu un viņu lūdza, **3** Želastības prasīdami
pret viņu, ka tas viņu uz Jeruzālemi sūtītu, glūnēdami, ka

viņu uz ceļa nokautu. **4** Tad Festus atbildēja, ka Pāvils
topot sargāts Cezarejā, un ka viņš pats gribot drīz turp
aiziet. **5** Kas nu jūsu starpā to var (tā viņš sacīja), tie lai
līdz noiet un to apsūdz, ja kāda vaina ir pie šā vīra. **6** Un
kad viņš pie tiem vairāk kā desmit dienas bija palicis,
tad viņš nāca uz Cezareju un otrā dienā, uz soģa krēsla
sēdēdams, viņš pavēlēja, Pāvilu atvest. **7** Un kad tas
bija atnācis, tad tie no Jeruzālemes nākušie Jūdi apkārt
stāvēja, daudz un grūtas vainas pret Pāvilu nesdami, ko
tie nevarēja pierādīt. **8** Jo tas tā aizbildinājās: "Es neko
neesmu grēkojis, ne pret Jūdu bauslību, ne pret Dieva
namu, ne pret ķeizaru." **9** Bet Festus gribēdams tiem
Jūdiem pa prātam darīt, atbildēja un uz Pāvilu sacīja:
"Vai tu gribi uz Jeruzālemi iet, lai es tevi tur tiesāju par
šīm lietām?" **10** Bet Pāvils sacīja: "Es stāvu priekš ķeizara
soģa krēsla, tur man pienākas tapt tiesātam, tiem Jūdiem
es nekādu netaisnību neesmu darījis, kā arī tu jo labi
zini. **11** Bet ja es netaisnību esmu darījis un nāvi kaut kā
pelnījis, tad es neliedzos mirt; bet ja tas nav nekas, par ko
tie mani apsūdz, tad neviens pēc viņu patikšanas mani
viņiem nevar nodot. Es ķeizaru piesaucu." **12** Tad Festus
ar tiem runas kungiem sarunājies atbildēja: "Ķeizaru tu
esi piesaucis, pie ķeizara tev būs noiet." **13** Bet kad kādas
dienas bija pagājušās, tad ķēniņš Agrippa un Berniķe nāca
uz Cezareju, Festu apsveicināt. **14** Un kad tie kādas dienas
tur bija pakavējušies, Festus ķēniņam stāstīja Pāvila lietas
sacīdams: "Še ir viens vīrs no Felika atstāts cietumā; **15**
Par to, kad es biju Jeruzālemē, tie augstie priesteri un
Jūdu vecaji pienesa sūdzību un lūdza spriedumu pret

viņu; **16** Tiem es atbildēju: Romiešiem nav ieradums, kādu
cilvēku nodot uz nomaitāšanu, pirms tas, kas apsūdzēts,
tos sūdzētājus nav redzējis savā priekšā un nav vaļu
dabūjis par to sūdzību aizbildināties. **17** Kad nu tie šeitan
bija sanākuši, tad es bez nekādas kavēšanās otrā dienā uz
soģa krēsla sēdēdams pavēlēju, to vīru atvest; **18** Pret
to tie sūdzētāji stāvēdami nekādu lietu nav pienesuši,
ko es par ļaunu būtu uzskatījis. **19** Bet tiem bija kādas
apjautāšanas pret viņu par savu pašu māņu ticību un par
kādu Jēzu, kas esot nomiris, par ko Pāvils sacīja, Viņu
esam dzīvu. **20** Un šo strīdus lietu labi nesaprazdams,
es sacīju: vai tas gribot uz Jeruzālemi iet un tur par šīm
lietām likties tiesāties. **21** Bet kad Pāvils prasīja, lai uz paša
ķeizara spriedumu taptu sargāts; tad es pavēlēju to sargāt,
tiekams es viņu pie ķeizara sūtīšu." **22** Un Agrippa sacīja
uz Festu: "Es pats arīdzan šo cilvēku gribētu dzirdēt;" un
viņš sacīja: "Rīt tu to dzirdēsi." **23** Tad nu otrā dienā, kad
Agrippa un Berniķe ar lielu greznību nāca un ar tiem
virsniekiem un tās pilsētas augstiem vīriem iegāja tiesas
namā, Pāvils pēc Festus pavēles tapa atvests. **24** Un Festus
sacīja: "Agrippa ķēniņ un visi jūs vīri, kas klāt esat, jūs šo
redzat, par ko visa Jūdu draudze tā Jeruzālemē kā arī
šeitan mani ir piesaukusi un brēc, ka tam nebūs vairs
dzīvot. **25** Bet es esmu atradis, ka tas neko nav darījis,
ar ko nāvi būtu pelnījis; un tādēļ, ka tas pats ķeizaru ir
piesaucis, tad es esmu spriedis, viņu sūtīt. **26** Bet man par
šo nav nekādas skaidrības, ko Tam Kungam lai rakstu.
Tādēļ es jums to esmu priekšā vedis un visvairāk tev,
ķēniņ Agrippa, lai es pēc notikušas izklausīšanas zinu,

kas jāraksta. **27** Jo man šķiet, aplamu lietu esam, vienu
saistītu sūtīt un tās vainas pret to neuzrādīt."

26 Agrippa sacīja uz Pāvilu: "Tev ir vēlēts priekš sevis
paša runāt." Tad Pāvils roku izstiepis aizbildinājās: **2** "Es
to sev turu par lielu laimi, ķēniņ Agrippa, ka man šodien
ir vēlēts tavā priekšā aizbildināties par visu to, par ko
es no tiem Jūdiem topu apsūdzēts, **3** Visvairāk, kad es
zinu, tevi esam mācītu visās Jūdu ierašās un jautāšanās.
Tāpēc es tevi lūdzu, lēnprātīgi mani klausīties. **4** Manu
dzīvošanu no mazām dienām, kāda tā no iesākuma bijusi
manas tautas starpā iekš Jeruzālemes, to nu visi Jūdi zina.
5 Tie mani sen jau pazina, (ja tie gribētu liecību dot), ka
es esmu dzīvojis pēc mūsu Dieva kalpošanas viscietākiem
likumiem, farizejs būdams. **6** Un nu es stāvu un topu
tiesāts par to cerību uz to no Dieva mūsu tēviem doto
apsolīšanu. **7** Pie tās cer nākt mūsu divpadsmit ciltis, bez
mitēšanās naktīm un dienām Dievam kalpodamas. Par šo
cerību, ķēniņ Agrippa, es no tiem Jūdiem topu apsūdzēts.
8 Kā? Vai tā jums šķiet neticama lieta, ka Dievs miroņus
uzmodina? **9** Man pašam gan šķita, ka man vajagot Jēzus,
tā Nacarieša, vārdam daudz pretī darīt. **10** To es arī esmu
darījis Jeruzālemē, un es daudz svētus esmu ieslēdzis
cietumā, to varu no tiem augstiem priesteriem dabūjis;
un kad viņi tapa nokauti, tad man tas bija pa prātam. **11**
Un pa visām baznīcām es tos daudzkārt esmu mocījis
un tos spiedis zaimot, un pārlieku pret tiem trakodams
es tos esmu vajājis arī līdz svešām pilsētām. **12** Kad es
tādēļ arī uz Damasku gāju ar spēku un varu no tiem
augstiem priesteriem, **13** Tad, ak ķēniņ, es dienas vidū uz

ceļa gaišumu no debesīm, skaidrāku nekā sauli, redzēju,
kas mani un manus ceļa biedrus apspīdēja. **14** Un kad
mēs visi pie zemes pakritām, tad es dzirdēju balsi uz
mani runājam un Ebreju valodā sakām: "Saul, Saul, ko tu
Mani vajā? Tev grūti nāksies pret dzenuli spārdīt!" **15** Bet
es sacīju: "Kas Tu esi, Kungs?" Bet Tas sacīja: "Es esmu
Jēzus, ko tu vajā. **16** Bet celies un stāvi uz savām kājām. Jo
tāpēc Es tev esmu parādījies, ka Es tevi ieceltu par kalpu
un liecinieku tanīs lietās, ko tu esi redzējis un kādās Es
tev parādīšos, **17** Tevi izraudams no šiem ļaudīm un no
tiem pagāniem, pie kuriem Es tevi tagad sūtu, **18** Viņu
acis atdarīt, ka tie atgriežas no tumsības pie gaismas un
no velna varas pie Dieva, ka tie dabū grēku piedošanu
un daļu starp tiem svētītiem caur ticību uz Mani." **19**
Tāpēc, ak ķēniņ Agrippa, es šai parādīšanai no debesīm
neesmu bijis nepaklausīgs; **20** Bet es papriekš tiem, kas
Damaskū un Jeruzālemē un visā Jūdu zemē, un tiem
pagāniem esmu pasludinājis, lai no grēkiem atstājās un
pie Dieva atgriežas un dara atjaunota prāta pienākamus
darbus. **21** Tādēļ tie Jūdi, Dieva namā mani sagrābuši,
apņēmās mani nokaut. **22** Bet palīgu no Dieva dabūjis
es stāvu līdz šai dienai, un apliecināju tik pat mazam
kā lielam, cita nekā nesacīdams kā vien, ko pravieši un
Mozus runājuši, kas notiks; **23** Ka Kristum bija jācieš,
un ka Viņš, tas pirmais, kas no miroņiem augšāmcēlies,
gaismu pasludinās Saviem ļaudīm un tiem pagāniem." **24**
Un kad viņš tā aizbildinājās, tad Festus sacīja ar skaņu
balsi: "Pāvil, tu esi traks, tā lielā rakstu zināšana tevi
padara traku." **25** Bet tas sacīja: "Es neesmu vis traks,

viscienīgais Festu, bet es runāju patiesīgus un prātīgus
vārdus. 26 Jo par šīm lietām ķēniņš zina, uz ko es arī
droši runāju. Jo es neticu, ka kāda no šīm lietām viņam
ir paslēpta; jo tas nav kaktā noticis. 27 Vai tu, ķēniņ
Agrippa, tiem praviešiem tici? Es zinu, ka tu tici!" 28
Bet Agrippa sacīja uz Pāvilu: "Daudz netrūkst, tu mani
pārrunā, ka es palieku par Kristus mācekli." 29 Bet Pāvils
sacīja: "Es no Dieva vēlētos, lai trūkst maz vai daudz, ka
ne vien tu, bet arī visi, kas mani šodien dzird, tādi top,
kāds es esmu, bez šīm saitēm vien." 30 Un kad viņš to
runāja, tad ķēniņš cēlās un zemes valdītājs un Berniķe un
kas pie tiem sēdēja. 31 Un aizgājuši tie runāja savā starpā
sacīdami: "Šis cilvēks neko nedara, ar ko viņš nāvi vai
saites pelna." 32 Un Agrippa sacīja uz Festu: "Šo cilvēku
varētu palaist, kad tas ķeizaru nebūtu piesaucis."

27 Un kad tas bija nospriests, ka mums bija pārcelties uz
Itāliju, tad tie Pāvilu un kādus citus cietumniekus nodeva
vienam karakapteinim, ar vārdu Julijus, no ķeizara karoga.
2 Un vienā Adramitijas laivā kāpuši, mēs gribējām Āzijas
pilsētām iet garām, un aizcēlāmies, un Aristarks, tas
Maķedonietis no Tesalonikas, bija mums līdz. 3 Un otrā
dienā mēs laidām malā pie Sidonas. Un Julijus laipnīgi
pret Pāvilu turēdamies atļāva pie tiem draugiem iet, ka
tas no tiem dabūtu apgādāšanu. 4 Un mēs no turienes
aizcēlušies braucām apakš Kipras, jo vēji mums bija pretī.
5 Un gar Ķiliķiju un Pamfiliju pār jūru pārcēlušies mēs
nācām uz Miru Liķijas zemē. 6 Un tur tas kapteinis
atrada vienu laivu no Aleksandrijas, kas gāja uz Itāliju,
un lika mums tanī iekāpt. 7 Un mēs kādas dienas lēni

braukdami un ar mokām pret Knidu nākuši, tāpēc ka
vējš mūs nelaida, braucām gar Krietu pret Salmoni. **8** Un
ar mokām tur garām braukuši mēs nācām kādā vietā,
ko sauc par krāšņu ostu, kur Laseas pilsēta bija tuvu.
9 Kad nu labs laiks bija pagājis un braukšana jau bija
bailīga, tāpēc ka arī gavēņu laiks jau bija pāri, tad Pāvils
tos pamācīja, **10** Uz tiem sacīdams: "Vīri, es redzu, ka tā
braukšana notiks ar grūtumu un lielu postu, ne vien pie
preces un laivas, bet arī pie mūsu dzīvības." **11** Bet tas
kapteinis vairāk ticēja stūrmanim un kuģiniekam, nekā
tam, ko Pāvils sacīja. **12** Un kad tā mala nederēja, tur par
ziemu mist, tad tā lielā puse padomu deva, no turienes
aizcelties, vai nevarētu pie Feniķes kļūt, un tur par ziemu
palikt; tā ir osta iekš Krietas un stāv pret dienvidu vēju
un vakara vēju. **13** Un kad dienvidu vējš lēni pūta, tad
viņiem šķita, ka savu nodomu panākuši, un enkurus
uzvilkuši, tie laida jo tuvu gar Krietu. **14** Bet neilgi pēc
tam viesuļa vējš, kas top saukts idus, pacēlās pret to
salu. **15** Un kad laiva tapa līdz aizrauta un nespēja pret
vēju turēties, tad mēs to padevām un tapām nesti. **16** Un
kad mēs pie vienas salas nācām, kas Klauda top saukta,
tad mēs tikko varējām mazo laiviņu saturēt. **17** To tie
uzvilkuši, ar virvēm to laivu nostiprināja, un bīdamies, ka
uz seklumu neuzklīstu, zēģeli nolaida zemē un mētājās.
18 Un kad vētrā ļoti tapām mētāti, tad otrā dienā sāka
lādiņu izmest. **19** Un trešā dienā mēs ar savām pašu
rokām laivas rīkus izmetām. **20** Un kad kādas dienas ne
saule, ne zvaigznes nespīdēja un liela auka mūs spieda,
tad visa glābšanas cerība mums izzuda. **21** Un kad tie

ilgi nebija ēduši, Pāvils cēlās viņu vidū sacīdams: “Jums,
ak vīri, būtu pienācies man paklausīt un neaizbraukt no
Krietas un izsargāties no tāda grūtuma un skādes. 22 Un
tagad es jūs pamācu turēt drošu prātu, jo nevienam no
jums dzīvība nezudīs, bet vien tā laiva. 23 Jo šinī naktī
man piestājās viens eņģelis no Tā Dieva, kam es piederu
un kam es arī kalpoju, 24 Sacīdams: “Nebīsties, Pāvil,
tev būs nākt ķeizara priekšā, un redzi Dievs tev visus ir
dāvinājis, kas līdz ar tevi ir laivā.” 25 Tāpēc turat drošu
prātu, jūs vīri: jo es Dievam ticu, ka tas tā notiks, kā
man sacīts. 26 Bet mēs tapsim izmesti pie kādas salas.”
27 Kad nu tā četrpadsmitā nakts bija nākusi, un mēs
Adrijas jūrā tapām mētāti ap nakts vidu, tad tie laivinieki
bijās, ka neuzdurtos uz kādu malu. 28 Un tie lodi izmeta
un atrada divdesmit asis, un maķenīt tālāk atkal lodi
izmetuši, atrada piecpadsmit asis. 29 Un bīdamies, ka
uz akmeņiem neuzklīstu, tie meta no laivas pakaļgala
četrus enkurus un vēlējās, ka gaisma austu. 30 Bet kad
tie laivinieki meklēja no laivas bēgt un mazo laiviņu
nolaida jūrā, melodami, ka no priekšgala enkurus gribot
nolaist, 31 Tad Pāvils uz to kapteini un tiem karavīriem
sacīja: “Ja šie nepaliek laivā, tad jūs nevarat izglābties.”
32 Tad tie karavīri tās laiviņas virves nocirta un lika tai
nokrist. 33 Un kamēr gaisma ausa, Pāvils visus lūdza, lai
barības pabauda, sacīdams: “Šodien ir tā četrpadsmitā
diena, ka jūs gaidīdami paliekat neēduši un nekā neesat
baudījuši. 34 Tādēļ es jūs pamācu, barību ņemt; jo tas
jums pašiem būs par labu; jo nevienam no jums ne mats
no galvas nekritīs.” 35 Un to sacījis un maizi ņēmis, viņš

Dievam pateicās visu priekšā un to pārlauzis iesāka ēst.
36 Un visi iedrošināti ņēma arī barību. 37 Un mēs tanī
laivā pavisam bijām divsimt un septiņdesmit un sešas
dvēseles. 38 Un paēduši tie laivu atviegloja, labību jūrā
izmezdami. 39 Un kad gaisma ausa, tie to zemi nepazina,
bet ieraudzīja vienu jūras līci, kura malā tie laivu gribēja
pielaist, ja tik varētu. 40 Un tie enkurus nocirtuši palaida
jūrā un turklāt stūra saites atraisījuši un zēģeli pa vējam
pacēluši dzinās pie malas. 41 Bet tie noklīda tādā vietā,
kur uz abējām pusēm bija jūra, un laiva dauzījās, un
priekšgals uzgāja uz sēkli un palika nekustināms, un
pakaļgals tapa sadauzīts no viļņu varas. 42 Tad to karavīru
padoms bija, tos saistītos nokaut, lai neviens izpeldēdams
neizbēgtu. 43 Bet tas kapteinis, gribēdams Pāvilu izglābt,
viņu padomam turējās pretī un pavēlēja tiem, kas varēja
peldēt, papriekš ūdenī ielaisties un malā iet, 44 Un tiem
citiem, vai uz galdiem, vai uz kādiem laivas gabaliem; un
tā notika, ka visi izglābās un tika malā.

28 Un kad tie bija izglābti, tad tie dabūja zināt, ka tā sala
tapa saukta Melite. 2 Un tie salas ļaudis mums parādīja
lielu laipnību; jo tie uguni uzkūruši mūs visus uzņēma, tā
lietus dēļ kas bija sācis līt, un tā aukstuma dēļ. 3 Un kad
Pāvils kādu žagaru nastiņu bija salasījis un pie uguns
pielicis, tad viena odze no tā karstuma izlīda un ap viņa
roku aptinās. 4 Un kad tie salas ļaudis to tārpu redzēja pie
viņa rokas karājamies, tad tie sacīja savā starpā: šis cilvēks
tiešām ir slepkava, kam no jūras izglābtam atriebšana
neļauj dzīvot. 5 Bet viņš to tārpu nokratīja ugunī un neko
ļauna necieta. 6 Un tie gaidīja, ka tas uztūktu, vai piepeši

nomiris pakristu; bet kad tie ilgi bija gaidījuši un redzēja,
ka nekāds ļaunums viņam nenotika, tad tiem citas domas
nāca, un tie sacīja, viņu esam dievu. **7** Un ap to pašu vietu
tam salas virsniekam, ar vārdu Publijus, bija muiža; tas
mūs uzņēma un trīs dienas laipni kopa. **8** Un notikās,
ka Publijus tēvs ar drudzi un ar asins sērgu sirga; pie tā
Pāvils iegāja un Dievu pielūdzis rokas tam uzlika un to
darīja veselu. **9** Kad nu tas bija noticis, tad arī tie citi
atnāca, kam tanī salā bija sērgas, un tapa dziedināti. **10**
Tie arīdzan mūs ar lielu godu pagodināja, un kad mēs
aizcēlāmies, tie deva, ko mums vajadzēja. **11** Un pēc trim
mēnešiem aizcēlāmies ar laivu, kas bija no Aleksandrijas
un tanī salā pa ziemu bija mitusi, un kam par zīmi bija
dvīņi. **12** Un uz Sirakuzu nākuši, mēs tur palikām trīs
dienas. **13** No turienes atkal aizcēlušies, mēs nācām uz
Reģiu; un kad pēc vienas dienas dienasvidus vējš cēlās,
tad nācām otrā dienā uz Puteoliem. **14** Tur mēs atradām
brāļus un no tiem tapām lūgti, septiņas dienas pie tiem
palikt, un tā mēs nācām uz Romu. **15** Un no turienes
tie brāļi, par mums dzirdējuši, izgāja mums pretī līdz
Appijus tirgum un TriTabernām; tos redzēdams, Pāvils
Dievam pateicās un ņēmās drošu prātu. **16** Un kad mēs
nācām uz Romu, tad tas kapteinis tos saistītos nodeva
tam karavaldniekam, bet Pāvilam vaļa tapa dota, savrup
palikt ar kādu karavīru, kas viņu sargāja. **17** Un notikās
pēc trim dienām, ka Pāvils Jūdu priekšniekus saaicināja.
Un kad tie bija kopā sanākuši, viņš uz tiem sacīja: ‘Vīri,
brāļi, es neko neesmu darījis ne pret šiem ļaudīm, ne
pret tēvu ieradumiem un tomēr saistīts no Jeruzālemes

esmu nodots Romiešu rokās. **18** Tie izjautājuši gribēja
mani atlaist, tādēļ ka nekādas nāves vainas pie manis
nebija. **19** Bet kad tie Jūdi pretī runāja, tad tapu spiests,
ķeizaru piesaukt, tomēr ne tā, ka man būtu ko sūdzēt
pret savu tautu. **20** Tad nu šās lietas dēļ es jūs esmu
lūdzis, ka dabūtu jūs redzēt un ar jums runāt. Jo Israēla
cerības dēļ es ar šīm ķēdēm esmu saistīts." **21** Bet tie
uz viņu sacīja: "Mēs neesam nedz grāmatas par tevi no
Jūdu zemes dabūjuši, nedz arī kāds no tiem atnākušiem
brāļiem par tevi ko ļauna ir sludinājis jeb runājis. **22**
Tomēr mēs gribam no tevis dzirdēt, ko tu domā; jo no šās
draudzes mums ir zināms, ka tai visās malās top pretī
runāts." **23** Un kad tie viņam vienu dienu bija nolikuši,
tad daudzi nāca pie viņa mājas vietā; tiem viņš Dieva
valstību apliecināja un izstāstīja, tos pārliecinādams
par Jēzu no rīta agri līdz vakaram. **24** Un citi gan tapa
pārliecināti caur to, ko viņš sacīja, bet citi neticēja. **25**
Un nebūdami savā starpā vienprātīgi, tie aizgāja, kad
Pāvils to vienu vārdu bija sacījis: "Tas Svētais Gars gan
labi caur pravieti Jesaju ir runājis uz mūsu tēviem, **26**
Sacīdams: "Noej pie šiem ļaudīm un saki: ar ausīm jūs
dzirdēsiet un nesapratīsiet, un redzēdami jūs redzēsiet
un nenomanīsiet. **27** Jo šo ļaužu sirds ir tapusi cieta, un
ar ausīm tie grūti dzird un snauž ar savām acīm, ka tie ar
acīm neredz un ar sirdi nesaprot un neatgriežas, ka Es
tos dziedinātu." **28** Tad nu jums būs zināt, ka pagāniem
Dieva pestīšana ir sūtīta, un tie to dzirdēs." **29** Un kad
viņš to bija sacījis, tad tie Jūdi aizgāja, savā starpā daudz
apjautādamies. **30** Un Pāvils palika divus gadus savā īpaši

īrētā mājas vietā, un visus pieņēma, kas pie viņa nāca, **31**
Dieva valstību sludinādams un par To Kungu Jēzu Kristu
mācīdams ar visu drošību bez aizliegšanas.

Pāvilavēstulē Romiešiem

1 Pāvils, Jēzus Kristus kalps, aicināts par apustuli, izvēlēts,
sludināt Dieva evaņģēliju, **2** Ko Viņš papriekš caur Saviem
praviešiem svētos rakstos apsolījis, **3** Par Savu Dēlu,
(kas pēc miesas ir cēlies no Dāvida sēklas. **4** Un pēc tā
svētīšanas Gara caur augšāmcelšanos no miroņiem spēkā
ir parādīts Dieva dēls), par Jēzu Kristu, mūsu Kungu, **5**
Caur ko mēs esam dabūjuši žēlastību un apustuļa amatu,
lai ticībai paklausa Viņa Vārda labad visi pagāni, **6** Kuru
starpā arī jūs esat Jēzus Kristus aicinātie, - **7** Visiem
Dieva mīļiem, tiem aicinātiem svētiem Romā: žēlastība
jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga
Jēzus Kristus. **8** Papriekš es savam Dievam pateicos caur
Jēzu Kristu par jums visiem, ka jūsu ticība top teikta
visā pasaulē. **9** Jo Dievs, kam es savā garā kalpoju, Viņa
Dēla evaņģēliju sludinādams, ir mans liecinieks, ka es
bez mitēšanās jūs pieminu, **10** Allažiņ savās lūgšanās
lūgdams, lai jel kādu reiz ceļš man izdotos pēc Dieva
prāta pie jums nākt. **11** Jo es ilgojos jūs redzēt, lai jums
iedotu kādu garīgu dāvanu, ka jūs topat stiprināti: **12**
Tas ir, ka es līdz ar jums taptu iepriecināts caur mūsu
abēju, tā jūsu kā manu ticību. **13** Bet es jums, brāļi,
negribu slēpt, ka daudzreiz esmu apņēmies pie jums
nākt (un līdz šim esmu aizkavēts), lai es arī pie jums
kādu augli dabūtu, kā pie tiem citiem pagāniem. **14** Jo
es esmu parādnieks Grieķiem un barbariem, gudriem
un negudriem. **15** Tādēļ no savas puses esmu gatavs,
arī jums, kas esat Romā, evaņģēliju sludināt. **16** Jo es
nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ; jo tas ir Dieva spēks

par pestīšanu ikvienam, kas tic, papriekš Jūdam un arī
Grieķim. **17** Jo Dieva taisnība iekš tā parādās no ticības
uz ticību. Itin kā ir rakstīts: taisnais dzīvos no ticības.
18 Jo Dieva dusmība no debesīm parādās pār ikvienu
bezdievību un netaisnību pie cilvēkiem, kas patiesību
netaisnībā aiztur. **19** Jo Tā Dieva atzīšana tiem ir zināma,
jo Dievs tiem to ir zināmu darījis. **20** Jo Viņa neredzamā
būšana no pasaules radīšanas pie tiem darbiem top
nomanīta un ieraudzīta, gan Viņa mūžīgais spēks, gan
Viņa dievība, tā ka tie nevar aizbildināties. **(aïdios g126)** **21**
Tāpēc ka tie Dievu atzīdami, to kā Dievu nav godājuši nedz
Viņam pateikušies, bet savās domās nelieši tapuši un viņu
neprātīgā sirds ir aptumšota. **22** Teikdamies gudri esoši,
tie palikuši par ģeķiem, **23** Un ir apmainījuši tā neiznīcīgā
Dieva godību par ģīmi, kas līdzīgs nīcīgam cilvēkam un
putniem un četrkājīgiem lopiem un tārpiem. **24** Tāpēc
Dievs tos arī nodevis viņu siržu kārībās uz nešķīstību,
savas miesas sagānīt savā starpā. **25** Dieva patiesību tie ir
pārvērtuši melos un radītas lietas lielākā godā turējuši
un tām vairāk kalpojuši nekā tam Radītājam, kas ir augsti
teicams mūžīgi! Āmen. **(aiōn g165)** **26** Tāpēc Dievs tos ir
nodevis negodīgās kārībās; jo viņu sievieši to sadzīvi, kas
pēc dabas, ir pārvērtuši par tādu, kas ir pret dabu. **27**
Tāpat arīdzan tie vīrieši ir atstājuši to sadzīvi ar sievieti,
kas pēc dabas, un savā kārībā cits uz citu iekarsušies,
un vīrieši ar vīriešiem bezkaunību dzinuši un savas
nomaldīšanās pienākamo algu pie sev pašiem dabūjuši.
28 Un kā tie nav cienījuši Dievu turēt atzīšanā, tā Dievs tos
ir nodevis pārvērstam prātam, to darīt, kas neklājās, **29**

Piepildītus ar visādu netaisnību, maucību, blēdību, mantas
kārību, niknumu, pilnus skaudības, slepkavības, ķildu,
viltības, netiklības, 30 Mēlnešus, apmelotājus, Dievam
negantus, varas darītājus, lepnus, lielīgus, ļaunuma
izgudrotājus, vecākiem nepaklausīgus, 31 Neprātīgus,
derības pārkāpējus, cietsirdīgus, nesaderīgus, nežēlīgus;
32 Kas zinādami to Dieva likumu, ka tie, kas tādas lietas
dara, nāvi pelna, nevien tādas lietas dara, bet arī labu
prātu tur pie tiem, kas tā dara.
2 Tāpēc tu, ak cilvēks, esi neaizbildināmjams, ikviens, kas
tiesā; jo kurā lietā tu otru tiesā, tu pats sevi notiesā, jo
tu tās pašas lietas dari, tu tiesātājs. 2 Bet mēs zinām,
ka Dieva sodība tiem tiešām uzies, kas tādas lietas dara.
3 Bet vai tu, ak cilvēks, gan domā, ka tu izbēgsi Dieva
sodībai, tos tiesādams, kas tādas lietas dara, un pats
tās darīdams? 4 Jeb vai tu nicini Viņa laipnības un
pacietības un lēnprātības bagātību, nezinādams, ka Dieva
laipnība tevi vada uz atgriešanos no grēkiem? 5 Bet tu
pēc savas cietas un neatgriezīgas sirds sev pašam krājies
par mantu dusmību uz dusmības dienu, kad Dievs parādīs
taisnu spriedumu, 6 Kas ikvienam atmaksās pēc viņa
darbiem: 7 Tiem, kas pastāvīgi labā darbā godu un slavu
un neiznīcību meklē - mūžīgu dzīvošanu; (aiōnios g166)
8 Bet tiem, kas ir rējēji un nepaklausa patiesībai, bet
paklausa netaisnībai - dusmību un bardzību. 9 Bēdas un
izbailes ikkatrai cilvēka dvēselei, kas ļaunu dara, papriekš
Jūdam un arī Grieķim; 10 Bet gods un slava un miers
ikkatram, kas labu dara, papriekš Jūdam un arī Grieķim.
11 Jo Dievs neuzlūko cilvēka vaigu. 12 Jo kas bez bauslības

grēkojuši, tie arī bez bauslības pazudīs; un kas apakš
bauslības grēkojuši, tie pēc bauslības taps tiesāti - **13** (Jo
ne bauslības klausītāji Dieva priekšā taisni, bet bauslības
darītāji taps taisnoti. **14** Jo ja tie pagāni, kam bauslības
nav, no savas dabas dara pēc bauslības, tad šie, kam
bauslības nav, paši sev ir par bauslību. **15** Tie tad parāda,
bauslības darbu esam ierakstītu viņu sirdīs caur to, ka
viņu zināma sirds tiem liecību dod, un tās domas savā
starpā vai apsūdzēs, vai arī aizbildinās,) - **16** Tanī dienā,
kad Dievs cilvēku noslēpumus tiesās pēc mana evaņģēlija
caur Jēzu Kristu. **17** Raugi, tu saucies Jūds un paļaujies
uz bauslību un lielies ar Dievu **18** Un zini Viņa prātu,
un bauslībā mācīts izšķīri, kas labs un kas ļauns; **19** Un
tu ņemies akliem būt vadonis un gaišums tiem, kas ir
tumsībā, **20** Neprātīgiem pamācītājs un nejēgām mācītājs,
kam ir atzīšanas un patiesības raksts bauslībā. **21** Tad nu
citu mācīdams pats sevi nemāci. Tu sludini, ka nebūs
zagt, pats zodz. **22** Tu saki, ka nebūs laulību pārkāpt, pats
laulību pārkāpi. Tu elkadievus turi negantus, pats esi
svētuma laupītājs. **23** Tu lielies ar bauslību, pats Dievu
pulgo caur bauslības pārkāpšanu. **24** Jo Dieva vārds jūsu
dēļ top zaimots pagānu starpā, itin kā ir rakstīts. **25** Jo
apgraizīšana gan ir derīga, ja tu bauslību dari; bet ja esi
bauslības pārkāpējs, tad tavs apgraizījums ir tapis par
priekšādu. **26** Ja nu priekšāda bauslības likumus tur, vai
tad viņu priekšāda netaps turēta par apgraizījumu? **27**
Un tad tā priekšāda, kas no dabas tāda ir un bauslību tur,
tiesās tevi, kas pie raksta un apgraizīšanas esi bauslības
pārkāpējs. **28** Jo tas nav Jūds, kas no ārienes tāds ir; nedz

tā ir apgraizīšana, kas no ārienes pie miesas. **29** Bet tas ir
Jūds, kas no iekšienes tāds, un tā ir sirds apgraizīšana,
kas garā un ne rakstā; tam ir teikšana ne no cilvēkiem,
bet no Dieva.

3 Kas tad nu Jūdam ir pārāki, jeb kāds ir tas apgraizīšanas
labums? **2** Visādi liels! Jo pirmā kārtā Dieva vārdi tiem ir
uzticēti. **3** Jo kas par to, ja kādi nav ticējuši? Vai viņu
neticība Dieva uzticību iznīcinās? **4** Nemaz ne! Bet lai
tā paliek, ka Dievs ir taisns un ikkatrs cilvēks melkulis,
itin kā ir rakstīts: "Ka Tu palieci taisns Savos vārdos un
uzvari, kad Tu topi tiesāts." **5** Kad nu mūsu netaisnība
Dieva taisnību apstiprina, ko lai sakām? Vai tad Dievs
nav netaisns, kad Viņš soda? To runāju, kā cilvēki mēdz
runāt. **6** Nemaz ne! Jo kā tad Dievs pasauli tiesās? **7** Jo
ja Dieva patiesība caur maniem meliem ir vairojusies
Viņam par godu, ko tad es vēl kā grēcinieks topu tiesāts?
8 Un kam mēs nesakām, itin kā topam zaimoti, un itin
kā daži teic, mūs sakām: darīsim ļaunu, lai nāk labums?
Tādiem sods pēc taisnības notiks. **9** Ko tad nu? Vai mēs
esam labāki? Nemaz ne. Jo mēs jau pirmāk esam rādījuši,
gan Jūdus, gan Grieķus, visus esam apakš grēka. **10** Itin
kā stāv rakstīts: nav neviena taisna, it neviena, **11** Nav
neviena prātīga, nav neviena, kas Dievu meklē. **12** Visi
ir atkāpušies un kopā tapuši nelieši, nav neviena, kas
labu dara, it neviena. **13** Viņu rīkle ir atvērts kaps; ar
savām mēlēm tie viltību dara: odžu dzelonis ir apakš
viņu lūpām; **14** Viņu mute ir lāstu un rūgtuma pilna.
15 Viņu kājas ir čaklas izliet asinis. **16** Posts un sirdēsti
ir pa viņu ceļiem, **17** Un miera ceļu tie nezin. **18** Dieva

bijāšanas nav priekš viņu acīm. **19** Bet mēs zinām, ka
bauslība visu, ko tā saka, to tā runā uz tiem, kas ir apakš
bauslības, lai ikviena mute top aizbāzta, un visa pasaule ir
noziedzīga Dieva priekšā. **20** Tādēļ no bauslības darbiem
neviena miesa netaps taisnota Viņa priekšā; jo caur
bauslību nāk grēku atzīšana. **21** Bet Dieva taisnība, kas
no bauslības un no praviešiem ir apliecināta, tagad ir
tapusi zināma bez bauslības, **22** Tā Dieva taisnība caur
ticību uz Jēzu Kristu priekš visiem un pie visiem, kas tic;
jo tur nav nekādas starpības. **23** Jo visi ir grēkojuši, un
tiem trūkst teikšanas Dieva priekšā, **24** Un top taisnoti
bez nopelna no Viņa žēlastības caur to atpirkšanu, kas
notikusi caur Kristu Jēzu. **25** To Dievs ir nolicis par
salīdzināšanu, caur ticību iekš Viņa asinīm, ka tas Savu
taisnību parādītu, pamezdams tos priekšlaikā darītos
grēkus **26** Iekš dievišķas paciešanas, ka Tas Savu taisnību
parādītu šinī laikā: Sevi esam taisnu, un taisnu darām to,
kas ir no Jēzus ticības. **27** Kur nu ir tā lielīšanās? Tā ir
zudusi. Caur kuru bauslību? Vai caur darbu bauslību? Nē!
Bet caur ticības bauslību. **28** Tad nu mēs turam, ka cilvēks
top taisnots caur ticību bez bauslības darbiem. **29** Jeb vai
Dievs tikai Jūdu Dievs? Vai nav arī pagānu Dievs? Tiešām
arī pagānu. **30** Jo viens Dievs ir, kas taisno apgraizījumu
no ticības un priekšādu caur ticību. **31** Vai tad nu mēs
bauslību iznīcinām caur ticību? Nemaz! Bet mēs bauslību
apstiprinām.

4 Ko nu lai sakām, ka mūsu vectēvs Ābrahāms ir dabūjis
pēc miesas? **2** Jo ja Ābrahāms caur darbiem ir taisnots, tad
tam ir gan slava, bet ne pie Dieva. **3** Jo ko tas raksts saka?

Ābrahāms Dievam ir ticējis un tas viņam ir pielīdzināts
par taisnību. **4** Bet tam darba darītājam alga netop
pielīdzināta pēc žēlastības, bet pēc parāda. **5** Bet tam, kas
nav darba darītājs, bet tic uz To, kas bezdievīgo taisno,
tam ticība top pielīdzināta par taisnību. **6** Tā kā arī
Dāvids saka, to cilvēku esam svētīgu, kam Dievs taisnību
pielīdzina bez darbiem: **7** Svētīgi tie, kam pārkāpumi
piedoti un grēki apklāti; **8** Svētīgs tas vīrs, kam Tas
Kungs grēku nepielīdzina. **9** Vai nu šis labums atlec
apgraizījumam vien, vai arī priekšādai? Jo mēs sakām, ka
Ābrahāmam ticība ir pielīdzināta par taisnību. **10** Kā tad
tā viņam ir pielīdzināta? Vai iekš apgraizījuma, vai iekš
priekšādas? Ne iekš apgraizījuma, bet iekš priekšādas. **11**
Bet to apgraizīšanas zīmi viņš dabūja par taisnības zieģeli
tai ticībai, ko viņš vēl priekšādā būdams turēja; ka tas
būtu par tēvu visiem, kas priekšādā būdami tic, lai ticība
tiem arīdzan taptu pielīdzināta par taisnību, **12** Un par
apgraizīšanas tēvu tiem, kas ne vien apgraizīti, bet arī
staigā tās ticības pēdās, kas mūsu tēvam Ābrahāmam
bija priekšādā. **13** Jo tā apsolīšana, ka viņš būšot pasaules
mantinieks, Ābrahāmam jeb viņa sēklai nav notikusi caur
bauslību, bet caur ticības taisnību. **14** Jo ja tie bauslības
ļaudis - mantinieki, tad ticība ir veltīga un tā apsolīšana
iznīkusi. **15** Jo bauslība padara dusmību; jo kur bauslības
nav, tur arī nav pārkāpšanas. **16** Tāpēc no ticības, lai
ir pēc žēlastības; lai tā apsolīšana ir pastāvīga visam
dzimumam, ne vien tam, kas no bauslības, bet arī tam,
kas no Ābrahāma ticības. Tas mums visiem ir tēvs, **17** (Kā
ir rakstīts: daudz tautām Es tevi esmu cēlis par tēvu,)

Tā Dieva priekšā, kam viņš ir ticējis, kas miroņus dara
dzīvus un sauc to, kas vēl nav, tā kā tas jau būtu. **18** Pret
cerību viņš ir ticējis uz cerību, lai paliktu par tēvu daudz
tautām, pēc tā vārda: Tādam būs būt tavam dzimumam.
19 Un viņš nepalika vājš iekš ticības, nedz lūkoja uz savām
izdēdējušām miesām, tik ne simts gadus vecs būdams,
nedz uz Sāras izdēdējušām miesām. **20** Bet pie tās Dieva
apsolīšanas viņa prāts neticībā nešaubījās, bet kļuva
spēcīgs iekš ticības un Dievam deva godu, **21** Pilnā ticībā
zinādams, ka Dievs to, ko Viņš apsolījis, arī spēj darīt. **22**
Tāpēc tas viņam arī pielīdzināts par taisnību. **23** Bet tas
ne vien viņa dēļ ir rakstīts, ka tas viņam ir pielīdzināts,
24 Bet arī mūsu dēļ, kam tas tiks pielīdzināts, kad ticam
uz to, kas no miroņiem ir uzmodinājis mūsu Kungu Jēzu,
25 Kas ir nodots mūsu grēku dēļ un uzmodināts mūsu
taisnošanas labad.

5 Tad nu mums no ticības taisnotiem miers ir pie Dieva
caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, **2** Caur ko mēs ticībā esam
dabūjuši arī pieiešanu pie tās pašas žēlastības, kurā mēs
stāvam, un lielāmies ar to cerību uz Dieva godību. **3** Bet
ne vien ar to, bet mēs lielāmies arī ar bēdām, zinādami,
ka bēdas dara pacietību, **4** Un pacietība pastāvību, un
pastāvība cerību, **5** Un cerība nepamet kaunā; jo Dieva
mīlestība ir izlieta mūsu sirdīs caur To Svēto Garu, kas
mums ir dots. **6** Jo Kristus, kad mēs vēl bijām vāji, par
bezdievīgiem savā laikā ir nomiris. **7** Jo neviens lēti
nemirst par kādu taisnu; par to, kas labs, gandrīz kāds
varētu apņemties mirt. **8** Bet Dievs Savu mīlestību uz
mums parāda, ka Kristus par mums ir nomiris, kad mēs

vēl bijām grēcinieki. **9** Tad nu mēs tagad caur Viņa
asinīm taisnoti jo vairāk caur Viņu tapsim glābti no tās
dusmības. **10** Jo ja mēs ienaidnieki būdami, ar Dievu
esam salīdzināti caur Viņa Dēla nāvi, tad nu salīdzināti,
mēs jo vairāk tapsim glābti caur Viņa dzīvību. **11** Un
ne vien tā, bet mēs arī lielāmies ar Dievu caur mūsu
Kungu Jēzu Kristu, caur ko mēs tagad salīdzināšanu esam
dabūjuši. **12** Tādēļ itin kā caur vienu cilvēku grēks ir
ienācis pasaulē un caur grēku nāve, un tā nāve pie visiem
cilvēkiem ir caurspiedusies, tāpēc ka visi ir grēkojuši; **13**
Jo līdz bauslībai grēks gan bija pasaulē; bet grēks netop
pielīdzināts, kad bauslības nav. **14** Tomēr nāve ir valdījusi
no Ādama līdz Mozum arī pār tiem, kas nebija grēkojuši
tādā pārkāpšanā kā Ādams, kas ir tā nākamā (Ādama)
priekšzīme. **15** Bet ne tāda, kāda tā apgrēkošanās, arī
tā žēlastība. Jo ja caur tā viena apgrēkošanos daudzi ir
miruši, tad daudz vairāk Dieva žēlastība un dāvana caur
Tā viena Cilvēka, Jēzus Kristus, žēlastību pārpilnam ir
nākusi pār daudziem. **16** Un ar to žēlastības dāvanu tas
nav tā, kā ar tā viena (cilvēka) grēku. Jo tas spriedums
ir gan no viena uz pazudināšanu; bet tā apžēlošana ir
uz taisnošanu no daudz grēkiem. **17** Jo ja caur tā viena
apgrēkošanos nāve ir valdījusi caur to vienu, tad daudz
vairāk tie, kas to žēlastības pilnību un to taisnības dāvanu
dabū, valdīs iekš dzīvības caur To vienu Jēzu Kristu. **18**
Tad nu itin kā caur viena apgrēkošanos pazudināšana ir
nākusi pār visiem cilvēkiem, tāpat arī caur viena taisnību
dzīvības taisnošana nāk pār visiem cilvēkiem. **19** Jo itin
kā caur tā viena cilvēka nepaklausību daudzi ir darīti

par grēciniekiem, tāpat arīdzan caur tā viena paklausību
daudzi taps darīti par taisniem. 20 Bet bauslība pienākusi
klāt, lai apgrēkošanās vairotos; bet kur grēks ir vairojies,
tur žēlastība vēl vairāk ir vairojusies, 21 Lai, kā grēks ir
valdījis ar nāvi, tāpat arī žēlastība valda caur taisnību uz
mūžīgu dzīvošanu caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu. (aiōnios
g166)

6 Ko nu lai sakām? Vai mums grēkā būs palikt, lai
žēlastība vairojās? 2 Nemaz ne! Kā mēs, kas grēkam esam
miruši, iekš tā vēl gribētu dzīvot? 3 Jeb vai jūs nezināt,
ka, cik no mums ir kristīti uz Kristu Jēzu, tie uz Viņa nāvi
ir kristīti? 4 Tad nu mēs līdz ar Viņu caur kristību esam
aprakti nāvē, lai, kā Kristus ir uzmodināts no miroņiem
caur Tā Tēva godību, tāpat arī mēs staigājam atjaunotā
dzīvībā. 5 Jo ja mēs esam dēstīti līdzīgā nāvē ar Viņu, tad
arī augšāmcelšanā Viņam būsim līdzīgi, 6 To zinādami,
ka mūsu vecais cilvēks līdz ir krustā sists, lai grēcīgā
miesa iznīkst, ka mēs grēkam vairs nekalpojam. 7 Jo,
kas nomiris, tas ir taisnots no grēka. 8 Bet ja mēs ar
Kristu esam miruši, tad ticam, ka ar Viņu arī dzīvosim,
9 Zinādami, ka Kristus no miroņiem uzmodināts vairs
nemirst; nāve pār Viņu vairs nevalda. 10 Jo ko Viņš miris,
to Viņš grēkam nomiris vienreiz; bet ko Viņš dzīvo, to
Viņš dzīvo Dievam. 11 Tāpat turaties arī jūs, ka grēkam
esat nomiruši, bet dzīvojiet Dievam iekš Kristus Jēzus,
mūsu Kunga. 12 Tad nu lai grēks nevalda jūsu mirstamā
miesā, paklausīt viņas kārībām; 13 Nedz padodiet savus
locekļus grēkam par netaisnības ieročiem; bet padodiet
sevi pašus Dievam, tā kā no miroņiem dzīvus, un savus

locekļus Dievam par taisnības ieročiem. **14** Jo grēks pār
jums nevaldīs; jo jūs neesat apakš bauslības, bet apakš
žēlastības. **15** Ko nu? Vai mums būs grēkot, tāpēc ka
neesam apakš bauslības, bet apakš žēlastības? Ne mūžam!
16 Vai nezināt, ka jūs tam esat kalpi, kam padodaties
par kalpiem uz paklausību, paklausīdami, vai grēkam uz
nāvi, vai paklausībai uz taisnību? **17** Bet gods Dievam, ka
jūs, kas bijuši grēka kalpi, no sirds dziļuma esat palikuši
paklausīgi tai mācības priekšzīmei, uz ko esat nodoti,
18 Un atsvabināti no grēka esat palikuši par kalpiem
taisnībai. **19** Es runāju cilvēcīgi jūsu miesas vājības dēļ; jo
tā kā jūs savus locekļus bijāt padevuši kalpot nešķīstībai
un netaisnībai uz netaisniem darbiem, tāpat padodiet
tagad savus locekļus, kalpot taisnībai uz svētiem darbiem.
20 Jo kad jūs bijāt grēka kalpi, tad jūs bijāt svabadi no
taisnības. **21** Kāds auglis tad jums to brīdi bija? Tāds, par
ko jūs tagad kaunaties; jo viņa gals ir nāve. **22** Bet tagad,
kad jūs no grēka esat atsvabināti un Dievam kalpojat,
tad jums ir savs auglis, ka paliekat svēti; bet tas gals ir
mūžīga dzīvošana. **(aiōnios g166)** **23** Jo grēka nopelns ir
nāve; bet Dieva dāvana ir mūžīga dzīvība iekš Kristus
Jēzus, mūsu Kunga. **(aiōnios g166)**

7 Jeb vai jūs nezināt, brāļi (jo es runāju ar tiem, kas
bauslību zin), ka bauslība valda pār cilvēku, kamēr tas
dzīvo? **2** Jo laulāta sieva caur bauslību ir piesieta pie vīra,
kamēr tas dzīvs; bet kad vīrs miris, tad viņa ir atsvabināta
no tā vīra bauslības. **3** Tad nu viņa taps saukta laulības
pārkāpēja, kad viņa, kamēr vīrs dzīvs, pie cita vīra turas;
bet ja vīrs miris, tad viņa ir svabada no tās bauslības, tā

ka viņa nav vis laulības pārkāpēja, kad viņa iet pie cita
vīra. **4** Tā, mani brāļi, arī jūs bauslībai esat nonāvēti caur
Kristus miesu, ka jums būs turēties pie cita, pie Tā, kas
no miroņiem ir uzmodināts, lai Dievam augļus nesam. **5**
Jo kad mēs miesā bijām, tad grēku kārības caur bauslību
mūsu locekļos bija spēcīgas, nāvei augļus nest. **6** Bet tagad
mēs no tās bauslības, kur tapām turēti, esam atsvabināti
un tai nomiruši, tā ka mēs kalpojam atjaunotā garā un ne
vecā raksta būšanā. **7** Ko nu lai sakām? Vai bauslība ir
grēks? Nemaz ne! Bet grēku es nepazinu kā vien caur
bauslību. Jo iekārošanu es nezinātu, ja bauslība nesacītu:
tev nebūs iekāroties. **8** Bet grēks, caur bausli pamodināts,
cēla iekš manis visādu iekārošanu. Jo bez bauslības grēks
ir nedzīvs. **9** Un es citkārt dzīvoju bez bauslības, bet kad
bauslis nāca, tad grēks palika dzīvs. **10** Bet es nomiru, un
atradās, ka tas bauslis man uz nāvi izdevās, kas man bija
dots uz dzīvību. **11** Jo grēks caur bausli pamodināts mani
ir pievīlis un caur to pašu nokāvis. **12** Tad jau bauslība
gan ir svēta, un bauslis gan ir svēts un taisns un labs. **13**
Vai tad tas, kas ir labs, man palicis par nāvi? Nemaz ne!
Bet grēks, - lai tas parādītos kā grēks, kas caur to, kas
labs, man padara nāvi, lai grēks paliktu pārlieku grēcīgs
caur bausli. **14** Jo mēs zinām, ka bauslība ir garīga; bet es
esmu miesīgs, pārdots apakš grēka. **15** Jo es nezinu, ko es
daru; jo to es nedaru, ko gribu; bet ko es ienīstu, to es
daru. **16** Bet ja es daru, ko negribu, tad es apliecināju,
bauslību esam labu. **17** Bet tagad es vairs to nedaru, bet
tas grēks, kas iekš manis mīt. **18** Jo es zinu, ka iekš manis
(tas ir manā miesā) labums nemīt; jo gribēt gan gribu

labu darīt, bet spēt nespēju. **19** Jo to labu, ko gribu, es
nedaru; bet to ļaunu, ko negribu, to es daru. **20** Bet ja
es to daru, ko negribu, tad es to vairs nedaru, bet tas
grēks, kas iekš manis mīt. **21** Tad nu šo likumu atrodu, ka
man gribot to labu darīt ļaunums pielīp. **22** Jo man ir labs
prāts pie Dieva bauslības pēc tā iekšējā cilvēka. **23** Bet
es redzu citu bauslību savos locekļos pret mana prāta
bauslību karojam un mani gūstītu novedam apakš grēka
bauslības, kas ir manos locekļos. **24** Es nabaga cilvēks, kas
mani izraus no šīs nāves miesas. **25** Es Dievam pateicos
caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu. Tad nu es pats ar savu
prātu kalpoju Dieva bauslībai, bet ar savu miesu grēka
bauslībai.

8 Tad nu nav nekādas pazudināšanas tiem, kas ir iekš
Kristus Jēzus, kas nestaigā pēc miesas, bet pēc Gara. **2**
Jo tā dzīvības Gara bauslība iekš Kristus Jēzus mani ir
atsvabinājusi no grēka un nāves bauslības. **3** Jo kad tas
bauslībai nebija iespējams, tāpēc ka tā caur miesu bija
nespēcīga, tad Dievs ir sūtījis Savu paša Dēlu grēcīgas
miesas līdzībā un grēka dēļ un grēku pazudinājis iekš
miesas, **4** Ka bauslības taisnība taptu piepildīta iekš
mums, kas nestaigājam pēc miesas, bet pēc Gara. **5** Jo
tie, kas ir pēc miesas, tie domā uz to, kas patīk miesai;
bet tie, kas pēc Gara, uz to, kas patīk Garam. **6** Jo miesas
prāts ir nāve; un Gara prāts ir dzīvība un miers. **7** Tāpēc
ka miesas prāts ir naids pret Dievu; jo tas Dieva bauslībai
nepaklausa un arī nespēj. **8** Bet tie, kas pēc miesas dzīvo,
nevar Dievam patikt. **9** Bet jūs nedzīvojiet pēc miesas, bet
pēc Gara, ja tikai Dieva Gars iekš jums mīt; bet ja kam

Kristus Gara nav, tas Viņam nepieder. **10** Bet ja Kristus ir
iekš jums, tad miesa gan ir nedzīva grēka dēļ, bet Tas
Gars ir dzīvība taisnības dēļ. **11** Bet ja Tā Gars, kas Jēzu ir
uzmodinājis no miroņiem, iekš jums mīt, tad Tas, kas
Kristu ir uzmodinājis no miroņiem, arī jūsu mirstamas
miesas darīs dzīvas caur Savu Garu, kas iekš jums mīt.
12 Tad nu mēs, brāļi, esam parādnieki ne miesai, ka pēc
miesas būtu jādzīvo. **13** Ja jūs pēc miesas dzīvojiet, tad
jūs mirsiet, bet ja jūs caur To Garu miesas darbošanās
nonāvējat, tad jūs dzīvosiet. **14** Jo cik no Dieva Gara
top vadīti, tie ir Dieva bērni. **15** Jo jūs neesat dabūjuši
kalpošanas garu, ka jums atkal jābīstas, bet jūs esat
dabūjuši dievbērnības Garu, caur ko mēs saucam: Abba,
Tēvs. **16** Tas Gars pats apliecina līdz ar mūsu garu, ka
esam Dieva bērni; **17** Bet ja bērni, tad arī mantinieki,
proti Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki, ja tikai
līdz ciešam, ka arī līdz topam pagodināti. **18** Jo es turu,
ka šī laika ciešanas neatsver to godību, kas mums taps
parādīta. **19** Jo tie radījumi ilgodamies gaida uz Dieva
bērnu parādīšanu. **20** Jo tie radījumi ir padoti nīcībai, ne
pēc savas gribēšanas, bet Tā dēļ, kas tos tai ir padevis
uz cerību, **21** Jo arī tie radījumi paši taps atsvabināti no
iznīcības kalpošanas uz Dieva bērnu godības svabadību.
22 Jo mēs zinām, ka visi radījumi kopā nopūšās un kopā
mokās līdz šim. **23** Un ne vien tie, bet arī mēs paši, kam Tā
Gara pirmība ir, mēs paši arīdzan nopūšamies pie sevis,
gaidīdami uz to bērnību, uz mūsu miesas atpestīšanu. **24**
Jo cerībā mēs esam pestīti. Bet cerība, kas ir redzama,
nav cerība; jo ko kas redz, kā tas to var cerēt? **25** Bet

ja mēs ceram, ko neredzam, tad mēs uz to gaidām ar
paciešanu. **26** Tāpat arī Tas Gars mūsu vājībai nāk palīgā;
jo mēs nezinām, ko mums būs lūgt, kā piederas, bet Tas
Gars pats mūs aizstāv ar neizrunājamām nopūtām. **27** Un
Tas, kas sirdis pārmeklē, zin, kas ir Tā Gara prāts, jo Tas
pēc Dieva prāta tos svētos aizstāv. **28** Un mēs zinām, ka
tiem, kas Dievu mīl, visas lietas nāk par labu, tiem, kas
pēc Viņa nodoma ir aicināti. **29** Jo kurus Viņš papriekš
paredzējis, tos Viņš arī papriekš ir nolicis, lai Viņa Dēla
ģīmim būtu līdzīgi, ka Tas būtu tas pirmdzimtais starp
daudz brāļiem. **30** Bet kurus Viņš papriekš nolicis, tos
Viņš arī aicinājis; un kurus Viņš aicinājis, tos Viņš arī
taisnojis; un kurus Viņš taisnojis, tos Viņš arī pagodinājis.
31 Ko lai nu par to sakām? Ja Dievs par mums, kas būs
pret mums? **32** Jo Viņš arī Savu paša Dēlu nav taupījis,
bet To par mums visiem nodevis, kā Viņš mums ar To
nedāvinās visas lietas? **33** Kas apsūdzēs Dieva izredzētos?
Dievs ir, kas taisno. **34** Kas pazudinās? Kristus ir nomiris,
bet vēl vairāk, Viņš arī uzmodināts; Viņš ir pie Dieva
labās rokas, Viņš mūs arī aizstāv. **35** Kas mūs šķirs no
Kristus mīlestības? Vai bēdas, vai bailība, vai vajāšana,
vai bads, vai plikums, vai liksta, vai zobens? **36** Tā kā ir
rakstīts: "Tevis dēļ mēs topam nāvēti augu dienu; mēs
esam turēti līdzi kaujamām avīm." **37** Bet visās šinīs lietās
mēs pārpārim uzvaram caur to, kas mūs ir mīlējis. **38**
Jo es zinu tiešām, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne
valdības, ne spēki, ne klātbūdamas, ne nākamas lietas,
39 Ne augstums, ne dziļums, nedz cita kāda radīta lieta

mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir iekš Kristus
Jēzus, mūsu Kunga.

9 Es patiesību saku iekš Kristus, es nemeloju, jo mana
sirdsapziņa man liecību dod iekš Svēta Gara, **2** Ka man
ir lielas skumjas un nemitīgas sāpes manā sirdī. **3** Jo es
būtu vēlējies pats būt nolādēts no Kristus par maniem
brāļiem, kas ir mani radi pēc miesas; **4** Tie ir Israēlieši,
tiem pieder tā bērnība un tā godība un tās derības un
tā bauslība un Tā Dieva kalpošana un tās apsolīšanas, **5**
Tiem tie tēvi, no kuriem arī Kristus pēc miesas; tas ir
Dievs pār visiem, augsti teicams mūžīgi. Āmen. **(aiōn g165)**
6 Tomēr ne tā, tā kā Dieva vārds būtu pakritis; jo ne visi,
kas no Israēla, ir Israēls, **7** Nedz tie visi tādēļ bērni, ka
tie ir Ābrahāma dzimums, bet: "Iekš Īzaka tev dzimums
taps dēvēts." **8** Tas ir: ne tie miesas bērni ir Dieva bērni,
bet tie apsolīšanas bērni top turēti par dzimumu. **9** Jo
tas apsolīšanas vārds ir šis: ap šo pašu laiku Es nākšu,
tad Sārai būs dēls. **10** Un ne vien šī, bet arī Rebeka, kad
bija grūta no viena, no Īzaka, mūsu tēva - **11** Jo kad tie
bērni vēl nebija dzimuši, nedz darījuši ne laba ne ļauna,
lai Dieva nodoms, kā Viņš izredzējis, pastāvētu, ne pēc
darbiem, bet pēc Tā aicinātāja; **12** Tad viņai kļuva sacīts:
lielākais kalpos mazākajam; **13** Tā kā ir rakstīts: Es Jēkabu
esmu mīlējis un Ēsavu ienīdējis. **14** Ko nu lai sakām? Vai
netaisnība ir pie Dieva? Nebūt ne! **15** Jo uz Mozu Viņš
saka: Es žēlošu, ko žēloju, un apžēlošos, par ko apžēlojos.
16 Tad nu tas nav ne no cilvēka gribēšanas, ne no cilvēka
skriešanas, bet no Dieva apžēlošanās. **17** Jo tas raksts saka
uz Faraonu: itin tāpēc Es tevi esmu cēlis, ka Es pie tevis

parādītu Savu spēku, un ka Mans Vārds taptu pasludināts
visā pasaulē. **18** Tad nu Viņš apžēlojās, par ko Tas grib, un
apcietina, ko Tas grib. **19** Tu nu gan uz mani sacīsi: ko
tad Viņš vēl rāj? Jo kas Viņa prātam var pretī turēties?
20 Bet, ak cilvēciņ! Kas tu tāds esi, ka tu gribi ar Dievu
tiesāties? Vai kāds darbs uz savu meistaru saka: kam tu
mani tādu esi taisījis? **21** Vai tad podniekam nav vara pār
mālu, no tās pašas pītes taisīt citu trauku godam un citu
negodam? **22** Bet nu Dievs, gribēdams dusmību parādīt
un Savu spēku zināmu darīt, ar lielu lēnprātību ir panesis
tos dusmības traukus, sataisītus uz pazušanu, **23** Un ka
Tas Savas godības bagātību parādītu pie tiem žēlastības
traukiem, ko Viņš iepriekš ir sataisījis uz godību. **24** Tādus
Viņš arī mūs ir aicinājis, ne vien no Jūdiem, bet arī no
pagāniem. **25** Tā kā Viņš arī pie Hozejas saka: Es tos
saukšu par Saviem ļaudīm, kas Mani ļaudis nebija, un par
Savu mīļo, kas Man mīļa nebija; **26** Un notiks tanī vietā,
kur uz tiem tika sacīts: Jūs neesat Mani ļaudis! Tur tie
taps saukti Tā dzīvā Dieva bērni. **27** Un Jesaja izsauc pār
Israēli: ja Israēla bērnu skaits būtu kā jūras smiltis, tomēr
tikai atlikums taps izglābts. **28** Jo Viņš to vārdu piepilda
un pasteidz iekš taisnības; jo drīz Tas Kungs to vārdu
izdarīs virs zemes. **29** Un itin kā Jesaja ir papriekš sacījis:
ja Tas Kungs Cebaot mums nebūtu atlicinājis kādu sēklu,
tad mēs būtu palikuši tā kā Sodoma un līdzīgi Gomorai.
30 Ko nu lai sakām? Ka pagāni, kas pēc taisnības nedzinās,
taisnību dabūjuši, proti to taisnību no ticības; **31** Bet
Israēls, pēc taisnības bauslības dzīdamies, to taisnības
bauslību nav panācis. **32** Kādēļ? Tādēļ ka ne no ticības

bet tā kā no bauslības darbiem (to meklēja); jo tie ir
piedauzījušies pie tā piedauzīšanas akmens, **33** Itin kā ir
rakstīts: redzi, Es lieku Ciānā piedauzīšanas akmeni un
apgrēcības klinti, un kas uz Viņu tic nepaliks kaunā.

10 Brāļi, mana sirds vēlēšanās un Dieva lūgšana par
Israēla bērniem ir, ka tie tiek pestīti. **2** Jo es tiem liecību
dodu, ka tie karsti dzenās pēc Dieva, bet bez saprašanas.
3 Jo nepazīdami Dieva taisnību un meklēdami uzcelt savu
pašu taisnību, tie Dieva taisnībai nav paklausījuši. **4** Jo
bauslības gals ir Kristus, par taisnību ikvienam, kas tic. **5**
Jo Mozus raksta par to taisnību, kas nāk no bauslības: kurš
cilvēks to dara, tas caur to dzīvos. **6** Bet tā taisnība, kas
no ticības, saka tā: nesaki savā sirdī, kas uzkāps debesīs?
Proti Kristu novest zemē. **7** Jeb: kas nokāps bezdibenī?
Proti Kristu no miroņiem atvest. **(Abyssos g12)** **8** Bet ko
tā saka? Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā
sirdī: proti tas ticības vārds, ko mēs pasludinājām. **9** Jo
ja tu ar savu muti Jēzu apliecināsi par Kungu un savā
sirdī ticēsi, ka Dievs Viņu no miroņiem ir uzmodinājis,
tad tu mūžīgi dzīvosi. **10** Jo ar sirdi tic uz taisnību un ar
muti apliecina uz mūžīgu dzīvošanu. **11** Jo tas raksts saka:
neviens, kas uz Viņu tic, nepaliks kaunā. **12** Jo še nav
starpības starp Jūdiem un Grieķiem, jo Tas pats ir Kungs
pār visiem, bagāts priekš visiem, kas Viņu piesauc. **13** Jo
ikviens, kas Tā Kunga vārdu piesauks, taps izglābts. **14** Kā
lai nu To piesauc, uz ko nav ticējuši? Bet kā lai tic, par ko
nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird bez sludinātāja? **15** Bet kā
lai sludina, ja netop sūtīti? Itin kā ir rakstīts: cik jaukas ir
to prieka vēstnešu kājas, kas sludina mieru, kas sludina

labumu. 16 Bet ne visi tam evaņģēlijam bijuši paklausīgi;
jo Jesaja saka: Kungs, kas tic mūsu sludināšanai? 17 Tad
nu ticība ir no sludināšanas, un sludināšana caur Dieva
vārdu. 18 Bet es saku: vai tie nav dzirdējuši? Tiešām, viņu
skaņa ir izgājusi pa visu zemi, un viņu vārdi līdz pasaules
galam. 19 Bet es saku: vai Israēls to nav sapratis? Jau
Mozus saka: "Es jūs kaitināt kaitināšu caur tautu, kas nav
Mana, caur ģeķīgu tautu Es jūs tirināt tirināšu." 20 Bet
Jesaja drīkst sacīt: "Es esmu atrasts no tiem, kas Mani nav
meklējuši, un esmu tiem parādījies, kas pēc Manis nav
vaicājuši." 21 Bet uz Israēli viņš saka: "Augu dienu Savas
rokas esmu izstiepis pār ļaudīm, kas neklausa, bet runā
pretī."

11 Tad nu es saku: vai Dievs Savus ļaudis ir atmetis?
Nemaz ne! Jo es arīdzan esmu Israēlietis, no Ābrahāma
dzimuma, no Benjamina cilts. 2 Dievs nav vis atmetis Savu
tautu, ko Viņš papriekš ir izredzējis. Jeb vai jūs nezināt,
ko tas raksts saka par Eliju, kā tas pie Dieva sūdz pret
Israēli sacīdams: 3 "Kungs, tie Tavus praviešus ir nokāvuši
un Tavus altārus apgāzuši, un es viens esmu atlicis, un tie
meklē manu dzīvību." 4 Bet ko Dievs tam atbildēdams
saka? "Es Sev esmu atlicinājis septiņtūkstošus vīrus,
kas ceļus nav locījuši Baāla priekšā." 5 Tad nu arīdzan
tāpat šinī laikā viens atlikums pēc žēlīgas izredzēšanas ir
atlicis. 6 Bet ja tas ir caur žēlastību, tad tas vairs nav
darbu nopelns; citādi žēlastība nav vairs žēlastība. Bet ja
tas ir no darbiem, tad tā nav žēlastība; citādi nopelns nav
vairs nopelns. 7 Ko tad nu? Ko Israēls meklē, to viņš nav
dabūjis; tie izredzētie gan to ir dabūjuši, bet tie citi ir

apcietinājušies, **8** Itin kā ir rakstīts: Dievs tiem ir devis
grūta miega garu, acis, ka tie neredz, un ausis, ka tie
nedzird, līdz šai dienai. **9** Un Dāvids saka: lai viņu galds
viņiem paliek par valgu, par slazdu un par piedauzīšanu
un par atmaksu! **10** Viņu acis lai top aptumšotas, ka
neredz, un loki viņu muguru vienmēr! **11** Tad nu es
saku: vai viņi tāpēc piedauzījušies, lai kristu? Nebūt ne!
Bet caur viņu kritumu pagāniem pestīšana notikusi,
viņiem par paskubināšanu, šiem dzīties pakaļ. **12** Bet,
ja viņu kritums pasaulei ir bagātība un viņu trūkums
pagāniem bagātība, cik vairāk viņu pilnums? **13** Jo es
uz jums pagāniem runāju: pagānu apustulis būdams, es
savu amatu gribu godāt, **14** Vai es jel tos, kas ir mana
miesa, varētu paskubināt un kādus no tiem izglābt. **15**
Jo ja viņu atmešana ir pasaules salīdzināšana, kas tad
būs viņu pieņemšana, ja ne dzīvība no miroņiem? **16** Un
ja tie (mīklas) pirmaji ir svēti, tad arī (visa) tā mīkla,
un ja tā sakne svēta, tad arī tie zari. **17** Ja nu kādi no
tiem zariem ir nolauzti, un tu, meža eļļas koks būdams,
tiem esi uzpotēts un pie tā eļļas koka saknes un taukuma
daļu esi dabūjis, **18** Tad nelielies pret tiem zariem; bet ja
tu pret tiem lielīsies, tad zini: tu nenesi to sakni, bet tā
sakne nes tevi. **19** Tu nu sacīsi: tie zari ir nolauzti ka es
taptu iepotēts. **20** Gan labi; tie ir nolauzti neticības dēļ, un
tu stāvi caur ticību: nelielies, bet bīsties! **21** Jo ja Dievs tos
īstos zarus nav saudzējis, tad Viņš tevi gan arī nesaudzēs!
22 Tad redzi nu Dieva laipnību un bardzību! To bardzību
pie tiem, kas ir krituši, bet to laipnību pie tevis, ja tu
iekš tās laipnības paliksi; citādi tu arīdzan tapsi izcirsts.

23 Un viņi, ja tie neticībā nepaliks, arī taps iepotēti. Jo
Dievs ir spēcīgs, viņus atkal iepotēt. 24 Jo ja tu no tā eļļas
koka, kas pēc savas dabas mežā audzis, esi izcirsts un
pret savu dabu esi iepotēts labā eļļas kokā, cik vairāk tie,
kas jau pēc savas dabas tādi, savā paša eļļas kokā taps
iepotēti! 25 Jo es negribu, brāļi, jums slēpt šo noslēpumu,
(lai jūs neliekaties paši gudri esoši), ka Israēlim pa daļai
apcietināšana ir notikusi, tiekams tas pagānu pilnums
būs iegājis, 26 Un tā viss Israēls taps izglābts, itin kā ir
rakstīts: Pestītājs nāks no Ciānas un nogriezīs bezdievīgo
būšanu no Jēkaba. 27 Un šī ir Mana derība ar tiem, kad Es
viņu grēkus atņemšu. 28 Tad pēc evaņģēlija tie gan ir
ienaidnieki jūsu dēļ; bet pēc tās izredzēšanas tie ir mīļi to
tēvu dēļ. 29 Jo Dievam nav žēl Savu žēlastības dāvanu un
Savas aicināšanas. 30 Jo itin kā jūs arīdzan citkārt Dievam
bijāt neklausīgi, bet tagad caur viņu neklausīšanu esat
apžēloti, 31 Tāpat arī šie tagad bijuši neklausīgi, lai caur
to apžēlošanu, kas jums ir notikusi, arī viņi top apžēloti.
32 Jo Dievs visus ir saslēdzis nepaklausībā, ka lai Viņš par
visiem apžēlotos. (eleēsē g1653) 33 Ak Dieva bagātības un
gudrības un atzīšanas dziļums! Cik neizmanāmas ir Viņa
tiesas un neizdibināmi Viņa ceļi! 34 Jo kas ir atzinis Tā
Kunga prātu? Jeb kas ir bijis Viņam padoma devējs? 35
Jeb kas Viņam papriekš devis, ka tam taptu atmaksāts? 36
Jo no Viņa un caur Viņu un uz Viņu ir visas lietas. Viņam
lai ir gods mūžīgi! Āmen. (aiōn g165)

12 Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanām,
ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam
patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā Dieva kalpošana. 2

Un nepaliekat šai pasaulei līdzīgi, bet pārvēršaties, savā
prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir tas
labais un patīkamais un pilnīgais Dieva prāts. (aiōn g165) 3
Jo caur to žēlastību, kas man ir dota, es ikvienam jūsu
starpā saku, ka nevienam nebūs pārgudram būt vairāk,
nekā tam pieklājās gudram būt; bet ka tam būs prātīgi
gudram būt, kā kuram Dievs ir izdalījis ticības mēru. 4 Jo
itin kā mums vienā miesā ir daudz locekļu, bet visiem
tiem locekļiem nav vienāds darbs; 5 Tāpat mēs daudzi
esam viena miesa iekš Kristus, bet savā starpā mēs esam
cits cita locekļi. 6 Un mums ir dažādas dāvanas pēc tās
žēlastības, kas mums dota. 7 Ja kam ir praviešu mācība,
lai tā saietās ar ticību; ja kam kāds amats, tas lai paliek
tai amatā; ja kas māca, tas lai paliek tai mācīšanā; 8 Ja
kas pamāca, tas lai paliek tai pamācīšanā; kas ko dod, lai
to dara iekš vientiesības; kas valda, lai to dara rūpīgi;
kas apžēlojās, lai to dara ar prieku. 9 Mīlestība lai ir
bezviltīga; ienīstat ļaunu, pieķeraties labam. 10 Lai brāļu
mīlestība jūsu starpā ir sirsnīga, un godu dodot nākat
viens otram pretī. 11 Neesiet kūtri iekš tā, kas jums jādara;
esiet dedzīgi garā, kalpojiet Tam Kungam. 12 Esiet priecīgi
cerībā, pacietīgi bēdās, pastāvīgi lūgšanās. 13 Nāciet
palīgā tiem svētiem viņu vajadzībās; dodiet labprāt mājas
vietu. 14 Svētījiet tos, kas jūs vajā, svētījiet un nelādiet.
15 Līksmojaties ar līksmiem un raudiet ar tiem, kas raud.
16 Esiet savā starpā vienprātīgi, nedzīdamies pēc augstām
lietām, bet turēdamies pazemīgi. 17 Neliekaties paši gudri
esoši; neatmaksājiet nevienam ļaunu ar ļaunu, turaties
pa godam visu cilvēku priekšā. 18 Ja tas var būt, no savas

puses turat mieru ar visiem cilvēkiem. **19** Neatriebjaties
paši, mīļie, bet dodiet vietu Dieva dusmībai. Jo ir rakstīts:
"Man pieder atriebšana! Es atmaksāšu," saka Tas Kungs.
20 Tad nu, ja tavs ienaidnieks ir izsalcis, tad ēdini to; ja
tas izslāpis, tad dzirdini to. Jo to darīdams tu kvēlainas
ogles sakrāsi uz viņa galvu. **21** Ļaunums lai tevi neuzvar,
bet uzvari tu ļaunumu ar labumu.

13 Ikviens lai ir paklausīgs tām valdīšanām, kam tā
vara; jo nekādas valdīšanas nav kā vien no Dieva, un kur
valdīšanas ir, tur tās no Dieva ir ieceltas. **2** Tad nu, kas
valdīšanai turas pretī, tas turas pretī Dieva likumam. Bet
kas pretī turas, tie dabūs savu sodu. **3** Jo valdnieki nav
bijājami labiem darbiem, bet ļauniem; ja tu negribi no
valdīšanas bīties, tad dari labu, tad tev būs teikšana no
viņas. **4** Jo tā ir Dieva kalpone tev par labu; bet ja tu ļaunu
dari, tad bīsties, jo tā zobenu nenes velti, jo tā ir Dieva
kalpone, atriebēja ļaundarītājam par sodību. **5** Tāpēc
vajag paklausīt ne vien sodības dēļ bet arī zināmas sirds
dēļ. **6** Tāpēc dodat arī meslus. Jo tie ir Dieva sulaiņi, šo
savu amatu kopdami. **7** Tad nu dodiet ikvienam, kas tam
nākas: meslus, kam mesli nākas; muitu, kam muita nākas;
bijāšanu, kam bijāšana nākas; godu, kam gods nākas. **8**
Neesiet nevienam neko parādā, kā vien, ka jūs cits citu
mīlat; jo kas otru mīl, tas bauslību ir piepildījis. **9** Jo tas
bauslis: tev nebūs laulību pārkāpt, tev nebūs nokaut, tev
nebūs zagt, tev nebūs nepatiesu liecību dot, tev nebūs
iekārot, un ja vēl ir cits bauslis, tas šinī vārdā top saņemts,
proti tanī: tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu. **10**
Mīlestība tuvākam ļauna nedara; tad nu mīlestība ir

bauslības piepildīšana. **11** Un to dariet, zinādami to laiku,
ka tagad mums ir tā stunda celties no miega; jo tagad
mūsu pestīšana ir tuvāka, nekā kad mēs palikām ticīgi. **12**
Nakts ir pagājusi un diena tuvu nākusi, tad lai noliekam
tumsības darbus un lai apvelkam gaismas ieročus. **13** Lai
tā kā dienā godīgi staigājam, ne rīšanā un plītēšanā, ne
izvirtībā un nešķīstībā, ne bāršanā un ienaidībā. **14** Bet
apvelciet To Kungu Jēzu Kristu un nekopiet miesu uz
kārībām.

14 Pieņemiet to, kas ir vājš ticībā, viņa prātu
nesajaukdami. **2** Jo cits tic, ka visu var ēst, bet kas ir
vājš, tas ēd dārza augļus. **3** Kas ēd, tas lai nenicina to,
kas neēd; un kas neēd, tas lai netiesā to, kas ēd; jo Dievs
viņu ir pieņēmis. **4** Kas tu tāds esi, ka tu cita kalpu tiesā?
Viņš stāv, vai krīt savam paša Kungam; bet viņš taps
pacelts, jo Dievs ir spēcīgs, viņu pacelt. **5** Dažs cienī
vienu dienu vairāk nekā otru, bet dažs visas dienas cienī
vienādi; ikviens par to lai pats savā prātā zinās. **6** Kas
kādu dienu cienī, tas to cienī Tam Kungam; un kas to
dienu necienī, tas to necienī Tam Kungam. Kas ēd, tas
ēd Tam Kungam, jo viņš pateicās Dievam; un kas neēd,
tas neēd Tam Kungam, un pateicās Dievam. **7** Jo neviens
mūsu starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst sev
pašam. **8** Jo kad dzīvojam, tad dzīvojam Tam Kungam; kad
mirstam, tad mirstam Tam Kungam. Tāpēc vai dzīvojam,
vai mirstam, mēs piederam Tam Kungam. **9** Jo tādēļ
Kristus arī miris un augšāmcēlies un atkal dzīvs tapis,
ka tas būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem. **10** Bet
tu, ko tu tiesā savu brāli? Jeb arī tu, ko tu nicini savu

brāli? Jo mums visiem būs jāstājas priekš Kristus **11** Jo
ir rakstīts: “Es dzīvoju, saka Tas Kungs, Manā priekšā
visi ceļi locīsies, un ikviena mēle teiks Dievu.” **12** Tad nu
ikviens no mums pats par sevi dos atbildēšanu Dievam.
13 Tāpēc lai mēs cits citu vairs netiesājam, bet to tiesājiet
jo vairāk, ka neviens savam brālim neliek piedauzīties,
nedz tam dod apgrēcību. **14** Es zinu un atzīstu tiešām iekš
Tā Kunga Jēzus, ka neviena lieta no sevis nav nešķīsta;
bet tam vien, kas to par nešķīstu tura, tam tā ir nešķīsta.
15 Bet ja tavs brālis ēdiena dēļ noskumst, tad tu vairs
nestaigā pēc mīlestības. Nesamaitā ar savu ēdienu to,
par ko Kristus ir miris. **16** Tad nu lai jūsu labums netop
zaimots, **17** Jo Dieva valstība nav ēdiens un dzēriens, bet
taisnība un miers un prieks iekš Svētā Gara. **18** Jo kas
šinīs lietās Kristum kalpo, tas ir Dievam patīkams un
cilvēkiem pieņēmīgs. **19** Tādēļ lai pēc tā dzenamies, kas
der mieram un uztaisīšanai jūsu starpā. **20** Neposti Dieva
darbu ēdiena dēļ. Visas lietas gan ir šķīstas, bet tās ir
nelabas tam cilvēkam, kas ēd un piedauzās. **21** Labāki ir,
gaļas neēst un vīna nedzert, nekā to darīt, pie kā tavs
brālis piedauzās, jeb apgrēcinājās, jeb (ticībā) top vājš.
22 Ja tev ir ticība, tad lai tā ir tev pašam Dieva priekšā.
Svētīgs ir tas, kas sevi pašu netiesā iekš tā, ko viņš tura
par labu. **23** Bet kam ēdot prāts šaubās, tas ir pazudināts,
jo tas nenāk no ticības; bet viss, kas nav no ticības, tas ir
grēks.

15 Bet mums, kas esam stipri, pienākas panest nestipro
vājības un nevis sev pašiem būt pa prātam. **2** Jo ikviens
no mums lai savam tuvākam ir pa prātam uz labu un

par uztaisīšanu. **3** Jo arī Kristus nav Sev pašam bijis pa
prātam, bet kā stāv rakstīts: "Tavu nievātāju nievāšanas
Man ir uzkritušas." **4** Jo viss, kas ir papriekš rakstīts,
tas mums papriekš rakstīts par mācību, lai mums cerība
būtu caur paciešanu un Dieva rakstu iepriecināšanu. **5**
Bet lai tas paciešanas un iepriecināšanas Dievs jums dod
vienādu prātu jūsu starpā pēc Kristus Jēzus, **6** Ka jūs
vienprātīgi vienā mutē varat pagodināt Dievu un mūsu
Kunga Jēzus Kristus Tēvu. **7** Tāpēc uzņematies cits citu,
itin kā arī Kristus jūs ir uzņēmis Dievam par godu. **8**
Un es saku, ka Jēzus Kristus ir palicis par apgraizīšanas
kalpu Dieva patiesības labad, ka Viņš apstiprinātu to
tēvu apsolīšanas; **9** Un ka pagāni Dievu slavētu par to
žēlastību, tā kā ir rakstīts: "Tāpēc es Tevi gribu teikt starp
pagāniem un Tavam vārdam dziedāt." **10** Un atkal tas
saka: "Priecājaties, jūs pagāni, līdz ar Viņa ļaudīm." **11** Un
atkal: "Slavējat To Kungu, visi pagāni, un teiciet Viņu,
visas tautas." **12** Un atkal Jesaja saka: "Tur būs Isajus
sakne, un (Viņš) kas celsies valdīt pār pagāniem; uz To
pagāni cerēs." **13** Bet Tas cerības Dievs lai jūs piepilda ar
visu prieku un mieru iekš ticības, ka varat būt bagāti iekš
cerības caur Svētā Gara spēku. **14** Tomēr, mani brāļi, es
pats arīdzan no jums gan zinu, ka arī jūs paši esat pilni
labprātības, piepildīti ar visu atzīšanu, ka jūs varat cits
citu paskubināt. **15** Bet vietām jums, mani brāļi, drošāki
esmu rakstījis, jums atgādinādams caur to žēlastību,
kas man ir dota no Dieva, **16** Lai es esmu Jēzus Kristus
kalps pie pagāniem, strādādams to svēto Dieva evaņģēlija
darbu, lai pagāni paliek par patīkamu upuri, kas svētīts

caur Svēto Garu **17** Tad nu man Dievam kalpojot ir ko
teikties iekš Kristus Jēzus. **18** Jo es neiedrošināšos ko
runāt, ko Kristus pagānu paklausības labad caur mani
nav strādājis ar vārdiem un darbiem, **19** Caur zīmju un
brīnumu spēku, caur Dieva Gara spēku, tā ka es Kristus
evaņģēliju esmu izpaudis no Jeruzālemes visapkārt līdz
Illirijai, **20** Un tā no sirds darbojies, evaņģēliju pasludināt,
kur Kristus vārds vēl netapa piesaukts, ka es to namu
neuzceltu uz cita pamatu; **21** Bet itin kā ir rakstīts: kam
no tā nav sludināts, tie redzēs; un kas nav dzirdējuši, tie
dabūs zināt. **22** Tāpēc es arī daudzreiz esmu aizkavēts
pie jums nākt. **23** Bet kad tagad šinīs zemēs man vairs
nav vietas, un man jau no daudz gadiem gribās pie jums
nākt, **24** Tad es uz Spāniju iedams pie jums nākšu; jo
es ceru, ka pārstaigādams jūs redzēšu, un no jums uz
turieni tapšu pavadīts, kad es papriekš maķenīt ar jums
būšu apriecājies. **25** Bet tagad es eju uz Jeruzālemi, tiem
svētiem palīdzību nesdams. **26** Jo Maķedonijai un Akajai ir
paticis, kādas dāvanas samest priekš tiem nabagiem, kas
ir starp tiem svētiem Jeruzālemē, **27** Jo tiem tā ir paticis;
tie ir arīdzan viņu parādnieki. Jo ja pagāni pie viņu
garīgām dāvanām daļu ir dabūjuši, tad arī šiem pienākas
ar tām laicīgām viņiem kalpot. **28** Tad to pabeidzis un šo
augli tiem apzieģelējis es noiešu caur jums uz Spāniju.
29 Un es zinu, ka es pie jums nākdams ar pilnu Kristus
evaņģēlija svētību nākšu. **30** Bet es jūs lūdzu, brāļi, caur
mūsu Kungu Jēzu Kristu un caur Tā Gara mīlestību, ka jūs
līdz ar mani cīnāties, par mani Dievu lūgdami, **31** Lai es
topu izglābts no tiem neticīgiem Jūdejā, un lai šī mana

kalpošana, kas Jeruzālemes labad notiek, tiem svētiem
būtu patīkama, 32 Ka es pēc Dieva prāta ar prieku varu
nākt pie jums un līdz ar jums atspirdzinājos. 33 Un tas
miera Dievs lai ir ar jums visiem. Āmen.

16 Vēl es jums pavēlu Foibu, mūsu māsu, kas ir draudzes
kalpone Kenhrejā, 2 Ka jūs to uzņemat iekš Tā Kunga, kā
tiem svētiem pieklājās, un tai palīdzat, kurā lietā tai ko
no jums vajadzēs: jo tā arīdzan palīdzīga bijusi daudziem,
arī man pašam. 3 Sveicinājiet Prisķilu un Aķilu, manus
darba biedrus iekš Kristus Jēzus; 4 Tie par manu dzīvību
ir nolikuši savu pašu kaklu, - tiem ne vien es pateicos,
bet arīdzan visas draudzes no pagāniem; Nehem. 5
Arī to draudzi viņu namā. Sveicinājiet Epenetu, manu
mīļo, kas no Āzijas tas pirmais pie Kristus ir griezies. 6
Sveicinājiet Mariju, kas par mums daudz ir pūlējusies.
7 Sveicinājiet Androniku un Jūniju, manus radus un
cietuma biedrus, kas pie tiem apustuļiem ir cienīti, un
jau priekš manis ir bijuši iekš Kristus. 8 Sveicinājiet
Ampliju, manu mīļo iekš Tā Kunga. 9 Sveicinājiet Urbanu,
mūsu darba biedru iekš Kristus un Staķiju, manu mīļo. 10
Sveicinājiet Apellu, kas uzticīgs iekš Kristus; sveicinājiet
tos, kas ir no Aristobula saimes; 11 Sveicinājiet Herodionu,
manu radinieku. Sveicinājiet tos, kas no Narkisa saimes
ir iekš Tā Kunga. 12 Sveicinājiet Trivenu un Trivozu,
kas strādā iekš Tā Kunga. Sveicinājiet Perzidu, to mīļo,
kas daudz ir strādājusi iekš Tā Kunga. 13 Sveicinājiet
Rufu, to izredzēto iekš Tā Kunga, un viņa un manu māti.
14 Sveicinājiet Azinkritu un Flegontu, Ermani, Patrobu,
Ermeni un tos brāļus, kas pie tiem ir. 15 Sveicinājiet

Filologu un Jūliju, Nereu un viņa māsu un Olimpu un
visus svētos, kas pie tiem ir. **16** Sveicinājiet cits citu ar
svētu skūpstīšanu. Visas Kristus draudzes jūs sveicina.
17 Bet es jūs pamācu, brāļi, sargājaties no tiem, kas
šķelšanos un apgrēcības ceļ pret to mācību, ko jūs esat
mācījušies, un atkāpjaties no tiem. **18** Jo tie tādi nekalpo
mūsu Kungam Jēzum Kristum, bet savam pašu vēderam,
un caur laipnīgām runām un saldiem vārdiem tie pieviļ
vientiesīgas sirdis. **19** Jo jūsu paklausība ir izpaudusies
pie visiem, tāpēc es par jums priecājos; bet es gribu,
ka jūs esat gudri uz labu, bet nejēgas uz ļaunu. **20** Bet
tas miera Dievs samīs sātanu apakš jūsu kājām īsā laikā.
Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums. Āmen.
21 Timotejs, mans darba biedrs, un Lucijus un Jazons un
Zozipaters, mani radi, jūs sveicina. **22** Es, Tercijus, kas šo
grāmatu esmu rakstījis, jūs sveicinu iekš Tā Kunga. **23**
Gajus, mans un visas draudzes nama tēvs, jūs sveicina;
Erasts, pilsētas mantas valdnieks, un Kvartus, tas brālis,
jūs sveicina. **24** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir
ar jums visiem. Āmen. **25** Bet Tam, kas jūs spēj stiprināt
pēc mana evaņģēlija un Jēzus Kristus sludināšanas, pēc tā
noslēpuma parādīšanas, kas no mūžīgiem laikiem nav
bijis dzirdēts, **(aiōnios g166)** **26** Bet tagad zināms darīts un
caur praviešu rakstiem pēc tā mūžīgā Dieva pavēlēšanas
ir sludināts visiem pagāniem, lai šie ticībai paklausa,
(aiōnios g166) **27** Tam vienam gudram Dievam lai ir gods
mūžīgi caur Jēzu Kristu. Āmen. **(aiōn g165)**

Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu aicināts par Jēzus Kristus
apustuli, un Sostens, tas brālis, **2** Tai Dieva draudzei,
kas ir Korintū, tiem iekš Kristus Jēzus svētītiem, tiem
aicinātiem svētiem, un visiem, kas mūsu Kunga Jēzus
Kristus vārdu piesauc kaut kurā vietā, tā pie viņiem, kā
pie mums: **3** Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu
Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **4** Es savam Dievam
arvien pateicos par jums Dieva žēlastības dēļ kas jums ir
dota iekš Kristus Jēzus, **5** Ka jūs iekš Viņa bagāti esat
darīti visās lietās, ikvienā mācībā un ikvienā atzīšanā, **6**
Tā kā Kristus liecība ir apstiprināta jūsu starpā, **7** Un
ka nekādas dāvanas jums netrūkst, kas gaidāt uz mūsu
Kunga Jēzus Kristus parādīšanos. **8** Tas jūs arī apstiprinās
līdz galam, ka esat bezvainīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus
dienā. **9** Dievs ir uzticīgs, caur ko jūs esat aicināti pie
Viņa Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, biedrības. **10** Bet es
jūs pamācu, brāļi, caur mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdu,
lai jums visiem ir vienāda valoda, un lai nav jūsu starpā
nekādas šķelšanās, bet lai jūs esat pilnīgi vienādā prātā
un vienādā padomā. **11** Jo caur tiem, kas ir Kloēs namā,
man ir stāstīts par jums, mani brāļi, ka jūsu starpā esot
strīdi. **12** Bet es runāju par to, ka ikviens no jums saka: es
esmu Pāvila, bet es Apollus, bet es Kefasa, bet es Kristus
māceklis. **13** Vai tad Kristus ir dalīts? Vai Pāvils par jums
krustā sists? Jeb vai jūs esat kristīti uz Pāvila vārdu? **14** Es
Dievam pateicos, ka es nevienu no jums neesmu kristījis,
kā tikai Krispu un Gaju, **15** Lai jel neviens nesaka, ka esmu
kristījis uz savu vārdu. **16** Bet arī Stefana namu es esmu

kristījis. Bez tiem nezinu, vai citu kādu esmu kristījis.
17 Jo Kristus mani nav sūtījis kristīt, bet evaņģēliju
sludināt, ne ar gudriem vārdiem, lai Kristus krusts netop
iznīcināts. **18** Jo tas vārds no tā krusta ir ģeķība tiem,
kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva
spēks. **19** Jo ir rakstīts: "Es samaitāšu gudrību gudriem
un iznīcināšu prātu prātīgiem." **20** Kur tie gudrie? Kur
tie rakstu mācītāji? Kur tie šī laika zinātnieki? Vai šīs
pasaules gudrību Dievs nav darījis par ģeķību? **(aiōn g165)**
21 Jo kad pasaule caur savu gudrību Dievu neatzina Dieva
gudrībā, tad Dievam ir paticis, caur ģeķīgu sludināšanu
ticīgos darīt svētus. **22** Jo Jūdi prasa zīmes un Grieķi meklē
gudrību. **23** Bet mēs sludinājam Kristu, To krustā sisto,
kas Jūdiem apgrēcība un Grieķiem ģeķība; **24** Bet tiem
aicinātiem, tā Jūdiem kā Grieķiem, mēs sludinājam Kristu
kā Dieva spēku un Dieva gudrību. **25** Jo Dieva ģeķība ir
gudrāka nekā cilvēki, un Dieva nespēcība spēcīgāka nekā
cilvēki. **26** Jo raugāt, brāļi, savu aicināšanu, ka nav daudz
gudru pēc miesas, ne daudz spēcīgu, ne daudz no augstas
dzimtas; **27** Bet kas ģeķīgs pasaulei, to Dievs ir izredzējis,
ka Viņš tos gudros liktu kaunā, un kas nespēcīgs pasaulei,
to Dievs ir izredzējis, ka Viņš tos spēcīgos liktu kaunā, **28**
Un kas necienīgs pasaulei un pulgots, un kas nav nekas,
to Dievs ir izredzējis, ka Viņš iznīcinātu to, kas ir kas, **29**
Lai neviena miesa Viņa priekšā nelielās. **30** Bet no Viņa
jūs esat iekš Kristus Jēzus, kas mums no Dieva ir dots par
gudrību un taisnību un svētu darīšanu un pestīšanu. **31**
Tā kā ir rakstīts: kas lielās, lai lielās iekš Tā Kunga.

2 Un pie jums nākdams, brāļi, es nenācu ar augstu valodu
vai gudrību, jums Dieva liecību pasludinādams. **2** Jo
nedomāju, ka es jūsu starpā ko zinot, kā vien Jēzu Kristu
un To pašu krustā sistu. **3** Un es biju pie jums vājībā
un bijāšanā un lielā drebēšanā. **4** Un mana valoda un
mana sludināšana nebija iekš mīkstiem cilvēku gudrības
vārdiem, bet iekš Gara un spēka parādīšanas, **5** Lai jūsu
ticība nebūtu iekš cilvēku gudrības, bet iekš Dieva spēka.
6 Bet mēs sludinājam, kas gan gudrība pie tiem pilnīgiem,
bet kas nav gudrība pie šīs pasaules, nedz pie šīs pasaules
valdniekiem, kas iznīkst; **(aiōn g165)** **7** Bet mēs sludinājam
Dieva gudrību noslēpumā, to apslēpto, ko Dievs priekš
pasaules laikiem ir nolēmis mums par godību. **(aiōn g165)** **8**
To neviens no šīs pasaules virsniekiem nav atzinis; jo, ja
tie To būtu atzinuši, tad tie To godības Kungu nebūtu
krustā situši. **(aiōn g165)** **9** Bet itin kā ir rakstīts: Ko acs
nav redzējusi, un auss nav dzirdējusi, un kas neviena
cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sataisījis tiem, kas Viņu
mīļo. **10** Bet mums Dievs to ir parādījis caur Savu Garu; jo
Tas Gars izmana visas lietas, arī Dieva dziļumus. **11** Jo
kurš cilvēks zin, kas ir iekš cilvēka, kā vien cilvēka gars,
kas iekš tā ir? Tāpat arīdzan neviens nezin, kas ir iekš
Dieva, kā vien Dieva Gars. **12** Bet mēs neesam dabūjuši
pasaules garu, bet to Garu, kas ir no Dieva, lai zinām,
ko Dievs mums ir dāvinājis. **13** To mēs arī nerunājam ar
vārdiem, ko cilvēku gudrība māca, bet ar vārdiem, ko
Svētais Gars māca, garīgas lietas garīgi apspriezdami. **14**
Bet miesīgs cilvēks nesaņem, kas ir no Dieva Gara, jo tas
viņam ir ģeķība, un viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi

apspriežams. 15 Bet tas garīgais cilvēks visas lietas prot
apspriest, bet par viņu neviens neprot spriest. 16 Jo kas ir
atzinis Tā Kunga prātu, ka tas Viņu pamācītu? Bet mums
ir Kristus prāts.

3 Un, brāļi, es nevarēju ar jums runāt kā ar garīgiem,
bet kā ar miesīgiem, kā ar nejēgām iekš Kristus. 2 Es
jūs esmu dzirdinājis ar pienu un ne ar barību, jo jūs vēl
nespējāt; bet arī tagad jūs vēl nespējiet. 3 Jo jūs vēl esat
miesīgi: jo kamēr jūsu starpā ir ienaids un strīdus un
šķelšanās, vai jūs neesat miesīgi un vai nestaigājat pēc
cilvēku kārtas? 4 Jo kad cits saka: es turos pie Pāvila, un
cits: es pie Apollus, vai jūs neesat miesīgi? 5 Kas tad ir
Pāvils, un kas ir Apollus? Tie ir kalpi vien, caur kuriem
jūs esat palikuši ticīgi, un tā, kā Tas Kungs ikvienam ir
devis. 6 Es esmu dēstījis, Apollus ir slacinājis; bet Dievs
ir audzinājis. 7 Tad nu nedz tas dēstītājs ir kas, nedz
tas slacinātājs, bet Dievs, kas audzina. 8 Un tas dēstītājs
un tas slacinātājs ir vis viens; bet ikkatrs dabūs savu
īpašu algu, pēc sava īpaša darba. 9 Jo mēs esam Dieva
darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva ēka.
10 Pēc tās Dieva žēlastības, kas man ir dota, es kā gudrs
nama taisītājs esmu licis pamatu, un cits uz tā uztaisa
ēku; - bet ikvienam būs pielūkot, kā viņš to ēku uztaisa.
11 Jo citu pamatu neviens nevar likt pār to, kas ir likts,
proti Jēzus, Tas Kristus. 12 Bet, ja kas uz šo pamatu uzceļ
zeltu, sudrabu, dārgus akmeņus, kokus, sienu, salmus, 13
Tad ikviena darbs taps redzams, jo tā diena to atklās, -
tāpēc, ka šī ugunī parādīsies; un kāds ikkatra darbs ir, to
uguns pārbaudīs. 14 Ja kāda darbs paliek, ko tas tur virsū

uzcēlis, tas dabūs algu. 15 Ja kāda darbs sadegs, tam būs
jācieš, bet viņš pats taps izglābts, tomēr kā caur uguni. 16
Vai nezināt, ka jūs esat Dieva nams, un ka Dieva Gars
iekš jums mājo? 17 Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs
samaitās; jo Dieva nams ir svēts, un jūs tas esat. 18 Lai
neviens nepieviļas. Ja kam jūsu starpā šķiet, ka viņš gudrs
šinī pasaulē, tas lai top ģeķis, lai kļūst gudrs. (aiōn g165) 19
Jo šīs pasaules gudrība ir ģeķība pie Dieva, jo ir rakstīts:
"Viņš satver gudros viņu viltībā." 20 Un atkal: Tas Kungs
pazīst gudro domas, ka tās nelietīgas. 21 Tad nu neviens
lai nelielās ar cilvēkiem. Jo viss jums pieder, 22 Lai Pāvils,
lai Apollus, lai Kefas, lai pasaule, lai dzīvība, lai nāve, lai
klātesošas lietas, lai nākamas - viss jums pieder; 23 Bet
jūs Kristum, bet Kristus Dievam.

4 Par tādiem lai ikviens cilvēks mūs tura: par Kristus
kalpiem un par Dieva noslēpumu nama turētājiem. 2
Visnotaļ nu pie nama turētājiem meklē, ka tie top atrasti
uzticīgi. 3 Bet tā man maza lieta, ka es no jums, jeb no
cilvēku tiesas kļūstu tiesāts, un es arī pats sevi netiesāju.
4 Es gan nenieka neapzinos, bet tādēļ vēl neesmu taisnots;
bet kas mani tiesā, ir Tas Kungs. 5 Tad nu netiesājiet
neko priekšlaikus, kamēr Tas Kungs nāks, Tas arī vedīs
gaismā, kas apslēpts tumsībā, un darīs zināmus siržu
padomus; un tad ikvienam sava teikšana būs no Dieva. 6
Bet to es esmu zīmējis, brāļi, uz sevi un uz Apollu jūsu
labad, lai jūs mācaties pie mums, nebūt gudrāki pār to,
kas ir rakstīts, lai jūs neviena dēļ neuzpūšaties cits pret
citu. 7 Jo kas tevi cēlis pār citiem? Un kas tev ir, ko
neesi dabūjis? Bet ja tu arī esi dabūjis, ko tu lielies, tā kā

nebūtu dabūjis? **8** Jūs jau esat pieēduši, jau esat palikuši
bagāti, bez mums jūs esat sākuši valdīt, un ak! Kaut jūs
valdītu, ka arī mēs varētu valdīt līdz ar jums. **9** Jo man
šķiet, ka Dievs mūs apustuļus ir nolicis par pēdīgiem tā
kā nāvei nodotus; jo mēs esam palikuši kā par ērmiem
pasaulei, tā eņģeļiem, kā cilvēkiem. **10** Mēs esam ģeķi
Kristus dēļ bet jūs prātīgi iekš Kristus; mēs vāji, bet jūs
spēcīgi; jūs cienīgi, bet mēs nicināti. **11** Mēs līdz šai pašai
stundai esam izsalkuši un noslāpuši un esam pliki un
topam sisti un dzenāti **12** Un darbojamies strādādami
ar savām rokām; mēs topam lamāti, un svētījam; mēs
topam vajāti, un paciešamies; **13** Mēs topam zaimoti un
lūdzam; mēs esam tapuši tā kā mēsli pasaulē un visiem
par noslauku līdz šim. **14** To nerakstu, jūs apkaunodams,
bet es jūs pamācu kā savus mīļos bērnus. **15** Jo jebšu
jums būtu desmit tūkstoš pamācītāju iekš Kristus, tad
tomēr jums nav daudz tēvu; jo es jūs esmu dzemdinājis
iekš Kristus Jēzus caur evaņģēliju. **16** Tāpēc jūs pamācu:
dzenaties man pakaļ. **17** Tādēļ jums esmu sūtījis Timoteju,
kas ir mans mīļais un uzticīgais bērns iekš Tā Kunga;
tas jums atgādinās manus ceļus iekš Kristus, kā es visur
visās draudzēs mācu. **18** Bet citi uzpūzdamies saka, ka es
pie jums nenākšot. **19** Bet es drīz pie jums nākšu, ja Tas
Kungs gribēs, un redzēšu - ne to vārdus, kas uzpūtušies,
bet viņu spēku. **20** Jo Dieva valstība nestāv vārdos, bet
spēkā. **21** Ko jūs gribat? Vai man pie jums būs nākt ar
rīksti, vai ar mīlestību un ar lēnu garu?

5 Visnotaļ dzird, ka maucība pie jums, un vēl tāda
maucība, kādas nav ne pie pagāniem, ka kāds dzīvo ar

sava tēva sievu. 2 Un jūs esat uzpūtušies un ne jo vairāk
noskumuši, tā ka no jūsu vidus tas taptu izmests, kas tādu
nedarbu darījis? 3 Jo pēc miesas gan klāt nebūdams, bet
garā klāt būdams, es jau tā kā klāt būdams esmu spriedis
par to, kas šo nedarbu tā darījis, 4 Ka mūsu Kunga Jēzus
Kristus vārdā sanākam, jūs un mans gars ar mūsu Kunga
Jēzus Kristus spēku, 5 Un to tādu nododam sātanam uz
miesas samaitāšanu, lai gars top izglābts Tā Kunga Jēzus
dienā. 6 Jūsu slava nav laba. Vai nezināt, ka maz rauga
saraudzē visu mīklu? 7 Tāpēc izmetat ārā to veco raugu,
ka esat jauna mīkla, itin kā jūs esat neraudzēti; jo arī par
mums mūsu Lieldienas jērs ir upurēts, tas ir Kristus. 8
Tad lai svētkus turam ne ar veco raugu, nevis ar blēdības
un ļaundarības raugu, bet ar skaidrības un patiesības
neraudzētām maizēm. 9 Es jums esmu rakstījis savā
grāmatā, lai nebiedrojaties ar mauciniekiem. 10 Tomēr es
to nesaku pavisam no tiem mauciniekiem šinī pasaulē,
vai no plēsējiem vai laupītājiem vai elka dievīgiem; citādi
jums no pasaules būtu jāiziet. 11 Bet nu es jums esmu
rakstījis, lai jūs ar tiem nepinaties, ja kāds, kas saucās par
brāli, ir maucinieks vai plēsējs(alkatīgs) vai elkadievīgs
vai zaimotājs vai dzērājs vai laupītājs, ka jums ar tādu
nebūs ne ēst. 12 Jo ko man būs sodīt tos, kas ir ārā, un
jūs nesodat tos, kas ir iekšā? 13 Bet tos, kas ir ārā, Dievs
sodīs. Izmetiet ārā to ļauno no sava pašu vidus.

6 Ja kam no jums kāda sūdzība ir pret citu kādu, kā
tas gan drīkst tiesāties priekš tiem netaisniem un ne
priekš tiem svētiem? 2 Vai jūs nezināt, ka tie svētie
pasauli tiesās; un ja caur jums pasaule kļūst tiesāta, vai

tad jūs esat necienīgi, tās mazākās lietas tiesāt? **3** Vai
nezināt, ka mēs tiesāsim eņģeļus? Kā ne jo vairāk laicīgas
lietas? **4** Kad nu jums par laicīgām lietām jātiesājas; kas
draudzē necienīti, tādus jūs ieceļat. **5** Es to saku jums par
kaunu. Vai tad jūsu starpā nav neviena gudra, neviena,
kas varētu tiesu spriest starp saviem brāļiem? **6** Bet brālis
iet ar brāli tiesāties, un tad vēl pie neticīgiem! **7** Jo tā
jau ir vaina pie jums, ka jūs pavisam(vispār) savā starpā
tiesājaties; kādēļ jūs labāk neciešat netaisnību? Kādēļ jūs
labāk neciešat pārestību? **8** Bet jūs dariet netaisnību un
dariet pāri, un to vēl brāļiem. **9** Vai nezināt, ka netaisnie
Dieva valstību neiemantos? Nepieviļaties! Ne maucinieki,
ne elkadievīgie, ne laulības pārkāpēji, ne malaki, ne tie,
kas pie vīriem guļ, **10** Ne zagļi, ne plēsēji, ne dzērāji, ne
zaimotāji, ne laupītāji Dieva valstību neiemantos. **11** Un
kādi no jums bija tādi; bet jūs esat nomazgāti, bet jūs esat
svēti darīti, bet jūs esat taisnoti iekš Tā Kunga Jēzus vārda
un iekš mūsu Dieva Gara. **12** Viss man ir brīv, bet ne viss
der. Viss man ir brīv, bet nekam es nepadošos. **13** Barība
vēderam, un vēders barībai, bet Dievs iznīcinās gan šo,
gan to; bet miesa nav maucībai, bet Tam Kungam, un Tas
Kungs miesai. **14** Bet Dievs ir To Kungu uzmodinājis un
arī mūs uzmodinās caur Savu spēku. **15** Vai nezināt, ka
jūsu miesas ir Kristus locekļi? Vai tad es ņemtu Kristus
locekļus un darītu par maukas locekļiem? Nemūžam. **16**
Jeb vai nezināt, ka tas, kas maukai pieķeras, ir viena miesa
ar to? Jo viņš saka: tie divi būs viena miesa. **17** Bet kas
Tam Kungam pieķeras, tas ir viens gars ar To. **18** Bēgat no
maucības! Visi grēki, ko cilvēks dara, ir ārpus miesas; bet

kas maucību dara, tas grēko pie savas paša miesas. **19**
Jeb vai nezināt, ka jūsu miesa ir Tā Svētā Gara dzīvoklis,
kas ir iekš jums, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs
nepiederat sev pašiem? **20** Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad
nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder
Dievam.

7 Bet par to, ko jūs man esat rakstījuši, saku: cilvēkam ir
labi, sievas neaizskart; **2** Bet lai maucība nenotiek, tad
lai ikkatram ir sava sieva, un lai ikkatrai ir savs vīrs, **3**
Vīrs sievai lai parāda pienākamu mīlestību; tā arīdzan
sieva vīram. **4** Sievai nav vaļas par savu miesu, bet vīram;
tā arī vīram nav vaļas par savu miesu, bet sievai. **5**
Neatraujaties viens otram, kā tikai vienā prātā uz kādu
laiku, lai jums vaļa ir Dievu lūgt; un nāciet atkal kopā, lai
sātans jūs nekārdina, kad nevarat valdīties. **6** To saku,
atvēlēdams un ne pavēlēdams. **7** Jo es gribētu, ka visi
cilvēki tādi būtu, kā es; bet ikkatram ir sava dāvana no
Dieva, vienam šāda, otram tāda. **8** Bet es saku nelaulātiem
un atraitnēm: labi tiem, ja tie paliek itin kā es. **9** Bet ja tie
nevar valdīties, tad lai iedodas laulībā: jo labāki ir iedoties
laulībā, nekā degt kārībā. **10** Bet laulātiem pavēlu ne es,
bet Tas Kungs, lai sieva neatšķiras no vīra. **11** Un ja tā arī
būtu atšķīrusies, tad tai būs palikt bez laulības, vai salīgt
ar vīru; un lai vīrs neatstumj sievu. **12** Bet tiem citiem
saku es, ne Tas Kungs: ja kādam brālim ir neticīga sieva
un tai ir pa prātam, dzīvot ar viņu, lai viņš to neatstumj.
13 Un ja sievai ir neticīgs vīrs, un tam ir pa prātam, dzīvot
ar viņu, tā lai viņu neatstumj. **14** Jo neticīgais vīrs ir
svētīts caur sievu, un neticīgā sieva ir svētīta caur vīru,

jo citādi jūsu bērni būtu nešķīsti, bet tagad tie ir svēti. **15**
Bet ja tas neticīgais atšķiras, tad lai tas atšķiras; tas brālis
vai tā māsa šinīs lietās nav saistīti. Dievs mūs ir aicinājis
uz mieru. **16** Jo ko tu, sieva, zini, vai tu vīru izglābsi?
Jeb ko tu, vīrs, zini, vai tu sievu izglābsi? **17** Tomēr kā
kuram Dievs ir piešķīris, kā kuru Tas Kungs ir aicinājis, tā
lai tas staigā, un tāpat es pavēlu visās draudzēs. **18** Jo
kas ir aicināts apgraizīts, tas lai neuzvelk priekšādu; ja
kas ir aicināts iekš priekšādas, tas lai netop apgraizīts.
19 Apgraizīšana nav nekas, un priekšāda nav nekas, bet
Dieva baušļu turēšana. **20** Kā kurš ir aicināts, tā lai viņš
paliek. **21** Ja tu kalps būdams esi aicināts, nebēdā par
to; bet ja tu vari tapt svabads, tad to jo labāki pieņem.
22 Ja kas iekš Tā Kunga ir aicināts, kalps būdams, tas ir
Tā Kunga svabadnieks; tāpat arīdzan, kas svabadnieks
būdams, ir aicināts, tas ir Kristus kalps. **23** Jūs esat dārgi
atpirkti; netopiet cilvēku kalpi. **24** Ikkatram, brāļi, kā
tas ir aicināts, tā tam būs palikt pie Dieva. **25** Bet par
tām meitām man nav Tā Kunga pavēles; bet padomu
dodu, kā no Tā Kunga žēlastību dabūjis, ka esmu uzticīgs.
26 Tad nu man šķiet, tā esam labi tagadēja bēdu laika
dēļ, ka cilvēkam labi, tāpat palikt. **27** Ja esi saderēts ar
sievu, tad nemeklē atlaišanu; ja esi vaļā no sievas, tad
nemeklē sievu. **28** Bet ja arī būsi laulībā iedevies, tad
neesi grēkojis, un ja meita būs laulībā iedevusies, tad tā
nav grēkojusi; bet tādiem pie miesas būs bēdas, bet es jūs
gribētu saudzēt. **29** Bet to es saku, brāļi, tas laiks ir īss;
tāpēc nu tie, kam sievas, lai ir, tā kā kad tiem nebūtu; **30**
Un tie, kas raud, lai ir kā kas neraud; un kas priecājās,

kā kas nepriecājās, un kas pērk, kā kas to nepatur: **31**
Un kas šo pasauli lieto, kā kas to nelieto; jo šīs pasaules
būšana paiet. **32** Bet es gribu, ka jūs esat bez zūdīšanās.
Kas nelaulāts, tas rūpējās par Tā Kunga lietām, kā tas
Tam Kungam var patikt; **33** Bet kas laulāts, tas rūpējās
par pasaules lietām, kā tas sievai var patikt. **34** Tāda pat
starpība ir starp sievu un meitu: tā nelaulātā rūpējās
par Tā Kunga lietām, ka tā svēta būtu miesā un garā;
bet tā laulātā rūpējās par pasaules lietām, kā tā vīram
var patikt. **35** Un to es saku jums pašiem par labu: ne, ka
gribētu jums apmest valgu, bet ka jūs godīgi dzīvojiet un
pie Tā Kunga turaties bez mitēšanās. **36** Bet ja kam šķiet,
ka viņa meitai, kas pāri par gadiem, tas nepieklājoties, un
ja tam tā vajag notikt, tad lai dara, ko gribēdams; viņš
negrēko: lai tā laulībā iedodas. **37** Bet kas ir pastāvīgs
savā sirdī, un kam vajadzības nav, bet ir vaļa, pēc sava
paša prāta darīt, un to savā sirdī ir apņēmies, savu meitu
paturēt nelaulātu, - tas dara labi. **38** Tad nu, kas laulībā
izdod, tas dara labi, un kas laulībā neizdod, tas dara
labāki. **39** Sieva caur bauslību ir sieta, kamēr viņas vīrs
dzīvs; bet kad viņas vīrs ir miris, tad tai ir vaļa precēt
kuru grib, tikai iekš Tā Kunga. **40** Bet viņa ir jo svētīga, ja
viņa tāpat paliek, pēc mana padoma; bet man šķiet, ka
man arīdzan ir Dieva Gars.

8 Bet par elkadievu upuriem zinām, ka mums visiem
ir atzīšana. Atzīšana uzpūš, bet mīlestība uztaisa. **2** Bet
ja kam šķiet, ka ko zinot, tas vēl nezin nenieka tā, kā
piederās zināt. **3** Bet ja kas Dievu mīl, tas no Viņa ir atzīts.
4 Tad nu par elku upuru ēšanu zinām, ka neviena elka

nav pasaulē un ka cita Dieva nav kā vien Tas Vienīgais, **5**
Un jebšu ir tā saucami dievi, tā debesīs, kā virs zemes -
tā kā ir daudz dievu un daudz kungu; **6** Tomēr mums
ir viens Dievs, Tas Tēvs, no kā visas lietas, un mēs uz
Viņu, un viens Kungs Jēzus Kristus, caur ko visas lietas,
un mēs caur Viņu. **7** Tomēr tā atzīšana nav iekš visiem;
bet kādi, kas līdz šim apzinās, elkus esam, ēd tā kā no
elku upuriem, un viņu zināma sirds, vāja būdama, top
apgānīta. **8** Bet barība nedara mūs Dievam pieņēmīgus; jo
ēzdami mēs neesam labāki, un neēzdami mēs neesam
sliktāki. **9** Bet pielūkojiet, ka šī jūsu vaļa vājiem nekļūst
par piedauzīšanu. **10** Jo, ja kas redzētu tevi, kam tā
atzīšana, elka namā pie galda sēžam, vai tā vājā brāļa
zināma sirds netaps skubināta, elku upurus ēst? **11** Un
caur tavu atzīšanu pazudīs tavs vājais brālis, kā labad
Kristus ir miris. **12** Bet pret brāļiem tā grēkodami un viņu
vājo zināmu sirdi ievainodami, jūs grēkojat pret Kristu.
13 Tādēļ, ja manam brālim barība par piedauzīšanu, tad
es nemūžam gaļu neēdīšu, lai savu brāli neapgrēcināju.
(aiōn g165)

9 Vai es neesmu svabads? Vai es neesmu apustulis?
Vai es Kristu, mūsu Kungu, neesmu redzējis? Vai jūs
neesat mans darbs iekš Tā Kunga? **2** Ja es citiem neesmu
apustulis, tomēr jums es esmu; jo mana apustuļa amata
zieģelis jūs esat iekš Tā Kunga. **3** Mana atbildēšana tiem,
kas mani tiesā, ir šī: **4** Vai mums nav brīv, ēst un dzert?
5 Vai mums nav brīv kādu māsu vest līdz par sievu, tā
kā arī tie citi apustuļi un Tā Kunga brāļi un Kefas? **6**
Jeb vai man un Barnabam vien nav brīv, nestrādāt? **7**

Kas jel iet karā ar savu maizi? Kas vīna kalnu dēsta un
neēd no viņa augļiem? Jeb kas lopus gana un neēd no tā
piena? **8** Vai es to runāju pēc cilvēku prāta? Jeb vai to
nesaka arī pati bauslība? **9** Jo Mozus bauslībā ir rakstīts:
Tev nebūs vērsim, kas labību min, purnu apsiet: vai tad
Dievam rūp par vēršiem? **10** Jeb vai viņš to visu nesaka
mūsu labad? Jo mūsu labad ir rakstīts, ka arājam vajag
art uz cerību un kūlējam kult uz cerību, ka viņam būs
sava daļa. **11** Ja mēs jums to garīgo mantu esam sējuši, vai
tad tā liela lieta, ja jūsu miesīgo pļaujam? **12** Ja tad citiem
tāda vaļa ir par jums, kāpēc ne jo vairāk mums? Bet mēs
šo vaļu neesam lietojuši, bet visu panesam, lai Kristus
evaņģēliju neaizkavējam. **13** Vai nezināt, ka tie, kas pie
svētuma kalpo, no tā svētuma ēd? Un ka tiem, kam darbs
ir pie altāra, daļa ir no tā altāra? **14** Tāpat arī Tas Kungs
ir iestādījis, ka tie, kas evaņģēliju sludina, no evaņģēlija
pārtiek. **15** Bet no tā es nekā neesmu lietojis. Un es to
neesmu rakstījis, lai pie manis tā notiek; jo man būtu
labāki mirt, nekā ja kāds manu slavu nīcinātu. **16** Jo kad
es evaņģēliju sludināju, tad man nav ko lielīties; jo tas
man jādara; un vai man, ja es evaņģēliju nesludināju! **17**
Jo ja es to labprāt daru, tad man ir alga; ja ne labprāt, tad
tomēr nama turēšana man ir uzticēta. **18** Kāda alga tad
nu man ir? Ka evaņģēliju sludinādams Kristus evaņģēliju
mācu bez maksas, lai neizlietoju savu vaļu pie evaņģēlija.
19 Jo no visiem svabads būdams es sevi pašu esmu darījis
visiem par kalpu, ka jo vairāk dvēseļu mantotu. **20** Un
Jūdiem es esmu tapis par Jūdu, ka Jūdus mantotu; tiem,
kas apakš bauslības es esmu tapis kā apakš bauslības,

(pats nebūdams apakš bauslības,) ka mantotu tos, kas
apakš bauslības. 21 Tiem, kas bez bauslības, esmu tapis tā
kā bez bauslības, (pats nebūdams bez bauslības Dieva
priekšā, bet stāvēdams iekš bauslības caur Kristu), ka es
tos mantotu, kas bez bauslības. 22 Vājiem es esmu tapis
tā kā vājš, ka mantotu vājos; visiem esmu palicis viss,
ka visādi kādus glābtu. 23 Un to es daru evaņģēlija dēļ,
ka man arī kāda daļa pie tā būtu. 24 Vai nezināt, ka tie,
kas iet skrieties, gan visi skrien, bet viens dabū to goda
maksu? Skrieniet tā, ka jūs to dabūjiet. 25 Bet ikviens,
kas cīkstas, savaldās visās lietās, - viņi tāpēc, ka dabūtu
iznīcīgu kroni, bet mēs neiznīcīgu. 26 Es tad skrienu, ne
tā kā uz ko nezināmu, - es cīnos, ne tā kā gaisu sizdams;
27 Bet es savu miesu mērdēju un viņu kalpināju, lai citiem
sludinādams pats nekļūstu atmetams.

10 Bet es gribu, brāļi, lai jūs liekat vērā, ka mūsu tēvi
visi bijuši apakš tā padebeša, un visi gājuši caur to jūru, 2
Un visi uz Mozu ir kristīti padebesī un jūrā, 3 Un visi
baudījuši to pašu garīgo barību, 4 Un visi dzēruši to pašu
garīgo dzērienu; jo tie dzēra no tā garīgā akmens, kas gāja
līdz; bet tas akmens bija Kristus. 5 Bet pie tā lielā pulka no
tiem Dievam nebija labs prāts; jo tie ir nobeigti tuksnesī. 6
Un tas noticis mums par priekšzīmi, ka mēs nebūtu ļauna
iekārotāji tā kā tie iekārojušies. 7 Un arī netopat elku
kalpi, kā citi no tiem, - kā ir rakstīts: tie ļaudis apsēdās
ēst un dzert un cēlās līksmoties. 8 Lai arī maucībai
nedodamies, tā kā citi no tiem ir maukojuši un krituši
vienā dienā divdesmit un trīs tūkstoši. 9 Lai arī Kristu
nekārdinājiet, tā kā arī citi no tiem viņu kārdinājuši un ir

nomaitāti caur čūskām. **10** Un arī nekurniet, tā kā citi no
tiem kurnējuši un ir nomaitāti caur to maitātāju. **11** Un
viss tas viņiem noticis kā priekšzīme, un ir uzrakstīts
par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis.
(aiōn g165) **12** Tāpēc, kas šķietās stāvot, tas lai pielūko, ka
nekrīt. **13** Jums vēl nekāda kārdināšana nav uzgājusi kā
tikai cilvēcīga; bet Dievs ir uzticīgs; tas neļaus jūs vairāk
kārdināt nekā spējat, bet kārdināšanai arī tādu galu darīs,
ka varat panest. **14** Tādēļ, mani mīļie, bēgat no elku
kalpošanas. **15** Kā uz prātīgiem es saku; apspriežat paši,
ko es saku: **16** Tas pateicības biķeris, ko ar pateikšanu
svētījam, vai tas nav savienošana ar Kristus asinīm?
Tā maize, ko laužam, vai tā nav savienošana ar Kristus
miesu? **17** Jo kā viena maize, tā mēs daudzi esam viena
miesa; jo mums visiem ir daļa pie vienas maizes. **18**
Uzskatat to Israēli pēc miesas: Vai tiem, kas upurus ēd,
nav biedrība ar altāri? **19** Ko tad nu es saku? Vai, ka
elkadievs kas esot? Jeb ka elka upuris kas esot? **20** Bet ko
pagāni upurē, to tie upurē velniem un ne Dievam; bet es
negribu, ka jums biedrība būtu ar velniem. **21** Jūs nevarat
dzert Tā Kunga biķeri un velnu biķeri. Jums nevar daļa
būt pie Tā Kunga galda un pie velnu galda. **22** Jeb vai
gribam To Kungu kaitināt? Vai mēs esam jo spēcīgāki
nekā Viņš? **23** Viss man ir brīv, bet ne viss der. Viss man
ir brīv, bet ne viss der uztaisīšanai. **24** Nevienam nebūs to
meklēt, kas pašam, bet kas citam par labu. **25** Visu, ko
skārņos pārdod, ēdiet, neko neizmeklēdami zināmas sirds
dēļ. **26** Jo Tam Kungam pieder zeme un viņas pilnums. **27**
Un ja kāds no tiem neticīgiem jūs aicina, un jūs gribat iet,

tad ēdiet visu, ko jums ceļ priekšā, ne ko neizmeklēdami
zināmas sirds dēļ. 28 Bet ja kas uz jums saka: šis ir elka
upuris, tad neēdat, viņa dēļ, kas jums to ir teicis, un
zināmas sirds dēļ; (jo Tam Kungam pieder zeme un viņas
pilnums.) 29 Bet es saku: ne tavas, bet tā tuvāka zināmas
sirds dēļ. Jo kāpēc mana svabadība lai top tiesāta no cita
zināmas sirds? 30 Ja es ar pateicību to saņemu, ko tad
topu zaimots, par ko es pateicos? 31 Tāpēc, vai ēdat vai
dzerat un ko vien darāt, visu to darāt Dievam par godu.
32 Nepaliekat par piedauzīšanu ne Jūdiem ne Grieķiem ne
Dieva draudzei, 33 Itin kā arī es visiem visās lietās esmu
pa prātam, nemeklēdams, kas man, bet kas daudziem par
labu, lai tie top izglābti.

11 Dzenaties man pakaļ, tā kā es Kristum. 2 Un es jūs
slavēju, brāļi, ka jūs visās lietās mani pieminat un turat
tās mācības, kā jums tās esmu mācījis. 3 Bet es gribu, ka
jūs zināt, ka ikkatra vīra galva ir Kristus, bet sievas galva
ir vīrs, bet Kristus galva ir Dievs. 4 Ikviens vīrs, kas Dievu
lūgdams vai mācīdams apsegu tur uz galvas, apkauno
savu galvu. 5 Bet ikviena sieva ar neapsegtu galvu Dievu
lūgdama vai mācīdama, apkauno savu galvu. Jo tas tikpat,
tā kā tā būtu apcirpta. 6 Jo ja sieva neapsedzās, tad lai tā
arī top apcirpta. Bet kad nu tas sievai par kaunu, ka tā ir
apcirpta jeb plikgalve, tad lai tā apsedzās. 7 Bet vīram
nebūs galvu apsegt, jo viņš ir Dieva ģīmis un gods; bet
sieva ir vīra gods. 8 Jo vīrs nav no sievas, bet sieva no
vīra. 9 Un vīrs arī nav radīts sievas dēļ, bet sieva vīra dēļ.
10 Tāpēc sievai būs valdnieka zīmi galvā turēt eņģeļu dēļ.
11 Tomēr nedz vīrs ir bez sievas, nedz sieva bez vīra iekš

Tā Kunga. **12** Jo tā kā sieva ir no vīra, tāpat arī vīrs ir
caur sievu; bet viss tas ir no Dieva. **13** Spriežat paši, vai
pieklājās, ka sieva Dievu lūdz neapsegta? **14** Jeb vai pati
daba jums nemāca, ka tas vīram par negodu, kad tam gari
mati, **15** Bet ja sievai gari mati: tad tas viņai par godu;
jo mati viņai doti par apsegu. **16** Bet ja kāds grib par to
tiepties: mums tāda ieraduma nav, nedz Dieva draudzēm.
17 Es jūs pamācu un to nevaru uzteikt, ka jūs sanākat ne
par svētību, bet par nesvētību. **18** Jo pirmā kārtā, kad jūs
sanākat draudzē, es dzirdu, ka šķelšanās ir jūsu starpā, un
pa daļai to gan ticu. **19** Jo šķelšanām gan vajag būt jūsu
starpā, lai tie pastāvīgie jūsu starpā top zināmi. **20** Kad
nu jūs sanākat kopā, tad tā nenotiek, kā pieklājās baudīt
Tā Kunga mielastu. **21** Jo pie mielasta ikviens steidzās
paņemt savu paša ēdienu un cits paliek neēdis un cits ir
pilns. **22** Jo vai tad jums nav māju, kur varat ēst un dzert?
Jeb vai jūs Dieva draudzi nicinājiet un tos apkaunojiet,
kam nav nekā? Ko lai jums saku? Vai lai jūs teicu? Šinī
lietā es jūs neteicu. **23** Jo no Tā Kunga es to esmu dabūjis,
ko atkal jums esmu mācījis, ka Tas Kungs Jēzus tanī naktī,
kad Tas kļuva nodots, to maizi ņēma, **24** Un pateicies
pārlauza un sacīja: ņemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa, kas
par jums top lauzta; to dariet Mani pieminēdami. **25** Tāpat
arī to biķeri, pēc tā vakarēdiena, sacīdams: Šis biķeris ir
tā jaunā derība iekš Manām asinīm. To dariet, cikkārt jūs
to dzeriet, Mani pieminēdami. **26** Jo cikkārt jūs no šīs
maizes ēdat un no šī biķera dzerat, tad pasludinājiet Tā
Kunga nāvi, tiekams Tas nāk. **27** Tad nu, kas necienīgi ēd
šo maizi, vai dzer Tā Kunga biķeri, tas būs noziedzīgs

pie Tā Kunga miesas un asinīm. **28** Bet lai cilvēks pats
izmeklējās, un tā lai viņš ēd no šīs maizes un dzer no šī
biķera. **29** Jo kas necienīgi ēd un dzer, tas ēd un dzer sev
pašam sodu, neizšķirdams Tā Kunga miesu. **30** Tādēļ jūsu
starpā daudz ir vāji un neveseli, un daudz ir aizmiguši
(garīgi, iekš draudzes). **31** Jo ja mēs paši sevi tiesātu,
tad netaptu tiesāti. **32** Bet kad mēs topam tiesāti, tad
no Tā Kunga topam pārmācīti, lai ar pasauli netopam
pazudināti. **33** Tad nu, mani brāļi, kad jūs sanākat pie
mielasta, tad gaidiet cits uz citu. **34** Bet ja kas ir izsalcis,
tas lai ēd mājās, lai jūs nesanākat par sodu. To citu es
mācīšu, kad es nākšu.

12 Bet par tām garīgām dāvanām, brāļi, es negribu jums
slēpt. **2** Jūs zināt, ka bijāt pagāni, noklīduši pie mēmiem
elkadieviem, ka tapāt vadīti. **3** Tāpēc jums daru zināmu,
ka neviens, kas caur Dieva Garu runā, Jēzu nenolād un
neviens nevar Jēzu saukt par Kungu kā vien caur Svēto
Garu. **4** Bet ir dažādas dāvanas, tomēr viens pats Gars; **5**
Un ir dažādas kalpošanas, tomēr viens pats Kungs; **6** Un
ir dažādi spēki, bet tomēr viens pats Dievs, kas ir spēcīgs
visās lietu lietās. **7** Bet ikvienam tiek dots, lai to Garu
parāda, tuvākam par labu. **8** Jo caur to Garu citam top
dots runāt no gudrības, citam runāt no atzīšanas - pēc tā
paša Gara; **9** Un citam ticība iekš tā paša Gara, un citam
dāvanas dziedināt iekš tā paša Gara; **10** Un citam spēki,
brīnumus darīt, un citam Dieva vārda mācīšana, un citam
garu pārbaudīšana, un citam dažādas valodas, un citam
valodu iztulkošana. **11** Bet visu to padara tas pats viens
Gars un izdala ikvienam sevišķi tā, kā Tas grib. **12** Jo tā

kā miesa ir viena un tai daudz locekļu, bet visi locekļi
pie tās vienas miesas, daudzi būdami, ir viena miesa;
tāpat arī Kristus. **13** Jo mēs arīdzan visi esam kristīti caur
vienu Garu par vienu miesu, lai esam Jūdi vai Grieķi,
lai kalpi vai svabadnieki; un visi mēs esam dzirdināti ar
vienu Garu. **14** Jo arī miesa nav viens loceklis, bet daudzi.
15 Ja kāja sacītu: ka es neesmu roka, tāpēc neesmu no
miesas; vai tāpēc viņa nav no miesas? **16** Un ja auss
sacītu: ka es neesmu acs, tāpēc neesmu no miesas; vai
tāpēc viņa nav no miesas? **17** Ja visa miesa būtu acs, kur
paliktu dzirdēšana? Ja visa miesa būtu dzirdēšana, kur
paliktu ošana? **18** Bet tagad Dievs tos locekļus ir licis,
ikvienu no tiem pie miesas, tā kā Viņš gribējis. **19** Bet
ja tie visi būtu viens loceklis, kur paliktu miesa? **20** Bet
tagad gan ir daudz locekļu, bet viena miesa. **21** Un acs
nevar sacīt uz roku: man tevis nevajag; jeb atkal galva uz
kājām: man jūsu nevajag. **22** Bet daudz vairāk tie miesas
locekļi, kas liekās būtu tie vājākie, ir tie jo vajadzīgie.
23 Un kas mums liekās pie miesas būt jo negodīgi, tos
jo vairāk godājam, un mūsu jo neglītie locekļi dabū jo
lielu glītumu. **24** Bet mūsu glītiem locekļiem to nevajag;
bet Dievs miesu ir salicis, tam maz godātam loceklim
augstāku godu dodams, **25** Lai šķelšanās nebūtu iekš
miesas, bet lai tie locekļi cits par citu vienlīdzīgi gādātu.
26 Un kad viens loceklis cieš, tad visi locekļi cieš līdz, jeb
kad viens loceklis top godāts, tad visi locekļi priecājās
līdz. **27** Bet jūs esat Kristus miesa un locekļi, ikviens
pēc savas kārtas. **28** Un citus Dievs ir iecēlis draudzē
pirmā kārtā par apustuļiem, otrā kārtā par praviešiem,

trešā kārtā par mācītājiem, tad brīnumu darītājus, pēc
tam, kam dāvanas dziedināt, palīgus, valdītājus, dažādas
valodas. 29 Vai visi ir apustuļi? Vai visi ir pravieši? Vai
visi ir mācītāji? Vai visi ir brīnumu darītāji? 30 Vai visiem
ir dāvanas dziedināt? Vai visi runā valodām? Vai visi var
tulkot? 31 Bet dzenaties pēc tām vislabākām dāvanām, un
es jums rādīšu vēl jo labāku ceļu.

13 Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm, un man
nebūtu mīlestības, tad es būtu skanīgs varš jeb šķindošs
zvārgulis. 2 Un ja man būtu praviešu mācība, un ja es
zinātu visus noslēpumus un visu atzīšanu, un ja man
būtu visa ticība, tā ka es varētu kalnus pārcelt, un man
nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. 3 Un ja es visu
savu mantu dotu nabagiem, un ja es savu miesu nodotu,
ka taptu sadedzināts, un man nebūtu mīlestības, tad
tas man nepalīdzētu nenieka. 4 Mīlestība ir lēnprātīga,
tā ir laipnīga, mīlestība neskauž, mīlestība nelielās, tā
neuzpūšās, 5 Tā neturas netikli, tā nemeklē savu labumu,
tā neapskaistās, tā nedomā uz ļaunu. 6 Tā nepriecājās par
netaisnību, bet tā priecājās par patiesību. 7 Tā apklāj
visu, tā tic visu, tā cerē visu, tā panes visu. 8 Mīlestība
nekad nebeidzās, jebšu gan praviešu mācības mitēsies, un
jebšu valodas beigsies, un jebšu atzīšana mitēsies. 9 Jo tas
ir mazums, ko zinām, un tas ir mazums, ko mācam. 10
Bet kad pilnība nāks, tad tas, kas ir mazums, zudīs. 11 Kad
biju bērns, tad runāju kā bērns, man bija bērna prāts un
bērna domas; bet kad paliku par vīru, tad atmetu bērna
dabu. 12 Jo tagad redzam kā caur spieģeli iekš mīklas, bet
tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu pa daļai, bet tad es atzīšu,

itin kā es esmu atzīts. 13 Bet nu paliek ticība, cerība,
mīlestība, šās trīs: bet tā lielākā no tām ir mīlestība.

14 Dzenaties pēc mīlestības, rūpējaties par tām garīgām
dāvanām, bet visvairāk, ka varat mācīt (praviešu garā). 2
Jo kas valodām runā, tas nerunā cilvēkiem, bet Dievam;
jo neviens nedzird, bet garā viņš runā noslēpumus. 3
Bet kas māca, tas runā cilvēkiem par uztaisīšanu un
paskubināšanu un iepriecināšanu. 4 Kas valodām runā,
tas uztaisa sevi pašu; bet kas māca, tas uztaisa draudzi. 5
Es gribētu, ka jūs visi valodām runātu, bet jo vairāk, ka
jūs mācītu; jo kas māca, tas ir pārāks par to, kas valodām
runā, proti ja šis netulko, kā lai draudze top uztaisīta. 6
Un nu, brāļi, kad es pie jums nāktu, valodām runādams,
ko es jums līdzētu, ja es uz jums nerunātu, vai parādīšanu,
vai atzīšanu, vai praviešu mācību, vai rakstu izstāstīšanu
pasniegdams. 7 Tāpat ir ar tām nedzīvām lietām, kas
skan, lai ir stabule, lai kokle; ja viņu skaņas nevar izšķirt,
kā var noprast, kas ir stabulēts vai koklēts? 8 Un atkal, ja
bazūne neskan skaidri, kas taisīsies uz karu? 9 Tāpat arī
jūs, ja valodām runājiet nesaprotamus vārdus, kā zinās,
kas top runāts? Jo jūs runāsiet vējā. 10 Daudz un dažādas
balsis ir pasaulē, un neviena no tām nav nesaprotama. 11
Tad nu, ja es balsi nesaprotu, būšu svešs tam, kas runā,
un tas kas runā, būs man svešs. 12 Tāpat arī jūs, kad
pēc tām garīgām dāvanām dzenaties, tad meklējat, ka
jo pilnīgi paliekat draudzei par uztaisīšanu. 13 Tāpēc,
kas valodām runā, tas lai Dievu lūdz, ka varētu tulkot.
14 Jo kad es Dievu lūdzu valodām, tad mans gars gan
lūdz, bet mans prāts augļus nenes. 15 Kas tad nu ir?

Es pielūgšu garā, bet es pielūgšu arī, ka var saprast; es
dziedāšu garā, bet es dziedāšu arī, ka var saprast. **16**
Citādi, ja tu Dievu slavēsi garā, kā gan tas, kas nesaprot,
uz tavu pateikšanu var sacīt: Āmen? Jo viņš nezin, ko tu
runā. **17** Jo tu gan labi pateici Dievam, bet otrs netop
uztaisīts. **18** Es pateicos savam Dievam, ka es vairāk nekā
jūs visi valodām runāju. **19** Bet iekš draudzes es labāki
gribu runāt piecus vārdus saprotamus, lai pamācu arī
citus, nekā desmit tūkstošus valodām. **20** Brāļi, netopat
bērni iekš saprašanas, bet topat nejēgas iekš ļaunuma,
bet saprašanā topat pilnīgi. **21** Bauslībā ir rakstīts: Caur
ļaudīm, kam sveša valoda un ar svešām lūpām Es runāšu
uz šiem ļaudīm un arī tā tie Man neklausīs, saka Tas
Kungs. **22** Tad nu tās valodas ir par zīmi ne ticīgiem,
bet neticīgiem, un praviešu mācība ne neticīgiem, bet
ticīgiem. **23** Tad nu, kad visa draudze sanāktu kopā, un
visi runātu valodām, un ienāktu, kas to nesaprot, vai
neticīgi: vai tie nesacītu, ka jūs esat traki? **24** Bet ja visi
mācītu, un kāds neticīgs vai, kas nesaprot, nāktu iekšā, tas
taptu no visiem pārliecināts un no visiem tiesāts. **25** Un
viņa apslēptās sirds domas tā taptu zināmas, un tā viņš
uz savu vaigu mezdamies Dievu pielūgtu un pasludinātu,
Dievu tiešām esam mūsu starpā. **26** Kā tad nu ir, brāļi?
Kad jūs sanākat, kā kuram ir vai dziesma, vai mācība, vai
valoda, vai parādīšana, vai tulkošana, lai viss notiek par
uztaisīšanu. **27** Un ja valodām runā, tad, vai pa diviem, vai
ja daudz trīs, un cits pēc cita, - un viens lai iztulko. **28** Bet
ja tulka nav, tad lai tas klusu cieš draudzē un lai runā sev
pašam un Dievam. **29** Bet pravieši lai runā divi vai trīs, un

tie citi lai pārspriež. **30** Bet ja citam, kas tur sēž, kāda
parādīšana notiek, tad lai tas pirmais paliek klusu. **31** Jo
jūs pa vienam visi varat mācīt, lai visi mācās un visi top
iepriecināti. **32** Un praviešu gari praviešiem ir paklausīgi.
33 Jo Dievs nav nekārtības, bet miera Dievs. **34** Tā kā visās
svēto draudzēs, lai jūsu sievas draudzes sapulcēs nerunā;
jo tām nepieklājās runāt, bet būt paklausīgām, tā kā arī
bauslība saka. **35** Un ja tās grib ko mācīties, lai tās mājās
vaicā saviem vīriem; jo sievām ir par kaunu, draudzes
sapulcē runāt. **36** Vai tad no jums Dieva vārds ir izgājis?
Jeb vai pie jums vien tas ir nācis? **37** Ja kam šķiet, ka esot
pravietis jeb garīgs, tam būs atzīt, ka tas, ko jums rakstu,
ir Tā Kunga bauslis. **38** Bet ja kas neprot, tas lai neprot.
39 Tad nu, brāļi, dzenaties, ka mācat praviešu garā un
neliedzat valodām runāt. **40** Lai viss notiek, kā piederas
un pa kārtām.

15 Bet es jums daru zināmu, brāļi, to evaņģēliju, ko jums
esmu pasludinājis, ko jūs arī esat pieņēmuši, kurā jūs arī
stāvat, **2** Caur ko jūs arī mūžīgi dzīvosiet, ja to paturat
tādā prātā, kādā es jums to esmu pasludinājis; - ja tikai
neesat velti ticējuši. **3** Jo mācīdams visu papriekš esmu
devis, ko es arī esmu dabūjis, ka Kristus par mūsu grēkiem
ir nomiris pēc tiem rakstiem, **4** Un ka Tas ir aprakts, un
ka Tas trešā dienā uzmodināts pēc tiem rakstiem, **5** Un ka
Tas ir redzēts no Kefasa, pēc no tiem divpadsmit. **6** Un
pēc Tas ir redzēts no vairāk nekā piecsimt brāļiem vienā
reizē, no kuriem vēl daudz dzīvi un citi arī aizmiguši. **7**
Pēc Tas ir redzēts no Jēkaba, pēc no visiem apustuļiem. **8**
Pēc visiem šiem Tas arī redzēts no manis, kā no kāda

nelaikā dzimuša bērna. **9** Jo es esmu tas vismazākais no
tiem apustuļiem un neesmu cienīgs, ka mani sauc par
apustuli, tāpēc ka es Dieva draudzi esmu vajājis. **10** Bet no
Dieva žēlastības esmu, kas es esmu, un Viņa žēlastība pie
manis nav bijusi veltīga, bet es esmu vairāk strādājis nekā
tie visi, tomēr ne es, bet Dieva žēlastība, kas ir ar mani.
11 Tad nu lai būtu vai es, vai viņi, tā mēs sludinājam,
un tā jūs esat ticējuši. **12** Ja nu Kristus top sludināts, ka
Tas no miroņiem ir uzmodināts, kā tad citi jūsu starpā
saka, ka miroņu augšāmcelšanās neesot? **13** Bet ja miroņu
augšāmcelšanās nav, tad arī Kristus nav augšāmcēlies. **14**
Un ja Kristus nav augšāmcēlies, tad mūsu sludināšana
ir veltīga, un jūsu ticība arīdzan veltīga; **15** Un mēs arī
topam atrasti nepatiesīgi Dieva liecinieki; jo mēs esam
liecinājuši pret Dievu, ka Viņš Kristu ir uzmodinājis,
ko Viņš nav uzmodinājis, ja miroņi netop uzmodināti.
16 Jo ja miroņi netop uzmodināti, tad arī Kristus nav
uzmodināts. **17** Un ja Kristus nav uzmodināts, tad jūsu
ticība ir veltīga; tad jūs vēl esat iekš saviem grēkiem; **18**
Tad arīdzan tie ir pazuduši, kas iekš Kristus aizmiguši.
19 Ja vien šinī dzīvībā cerējam uz Kristu, tad esam jo
nožēlojami pār visiem cilvēkiem. **20** Bet nu Kristus ir
uzmodināts no miroņiem, Viņš tas pirmais ir tapis no
tiem, kas ir aizmiguši. **21** Jo kad caur vienu cilvēku nāve,
tad arī caur vienu cilvēku miroņu augšāmcelšanās. **22** Jo
tā kā iekš Ādama visi mirst, tāpat arī iekš Kristus visi
taps dzīvi darīti. **23** Bet ikviens savā kārtā: tas pirmais ir
Kristus, pēc tie, kas Kristum pieder pie Viņa atnākšanas.
24 Pēc tam tas gals, kad Viņš nodos to valstību Dievam

Tam Tēvam, kad Viņš iznīcinās visu valdību un visu varu
un spēku. 25 Jo Viņam pienākas valdīt, tiekams Viņš visus
ienaidniekus būs licis Sev apakš kājām. 26 Tas pēdīgais
ienaidnieks, kas taps izdeldēts, ir nāve. 27 Jo Tas Viņam
visu ir licis apakš kājām, tomēr kad saka, ka viss Viņam
padots, tad protams, ka bez Tā, kas Viņam visu padevis.
28 Bet kad Viņam viss būs padots, tad arī pats Tas Dēls
taps padots Tam, kas Viņam visu ir padevis, lai Dievs ir
viss iekš visiem. 29 Jo ko tie darīs, kas par miroņiem top
kristīti, ja miroņi nemaz netop uzmodināti? Kādēļ tad tie
par miroņiem top kristīti? 30 Kādēļ arī mēs ikstundas
esam briesmās? 31 Es mirstu ikdienas, - tik tiešām, ka jūs,
brāļi, esat mans gods iekš Kristus Jēzus, mūsu Kunga. 32
Ja es pēc cilvēku prāta Efesū esmu kāvies ar zvēriem, kas
man no tā atlec, ja miroņi netop uzmodināti? Ēdīsim un
dzersim, jo rītu mēs mirsim. 33 Nepieviļaties! Ļaunas
sabiedrības samaitā labus tikumus. 34 Uzmostaties it
no tiesas un negrēkojiet; jo citiem nav Dieva atzīšanas,
to es saku jums par kaunu. 35 Bet ja kāds saka: kā tad
miroņi top uzmodināti? Un kādā miesā tie nāk? 36 Tu
nesapraša, ko tu sēji, tas nepaliek atkal dzīvs, ja tas
nemirst. 37 Un ko tu sēji, nav tā miesa, kas celsies, bet
tikai grauds, vai nu kviešu, vai cits kāds. 38 Bet Dievs tam
dod tādu miesu, kādu Viņš grib, un ikkatrai sēklai savu
īpašu miesu. 39 Ne ikkatra miesa ir vienāda miesa; bet
savāda ir cilvēku miesa un savāda lopu un savāda zivju
un savāda putnu miesa. 40 Un ir gan debesu lietas un
ir gan zemes lietas; bet savāda godība ir debesu lietām
un savāda zemes lietām, 41 Cits spožums ir saulei, un

cits spožums mēnesim, un cits spožums zvaigznēm; jo
viena zvaigzne ir spožāka pār otru. **42** Tāpat arī būs
miroņu augšāmcelšanās. Sēts top iekš satrūdēšanas un
top uzmodināts iekš nesatrūdēšanas; **43** Sēts top iekš
negodības un top uzmodināts iekš godības; sēts top iekš
vājības un top uzmodināts iekš spēka. **44** Sēta top dabīga
miesa, uzmodināta garīga miesa. Jo kā ir dabīga miesa, ir
arī garīga miesa. **45** Tāpat arīdzan ir rakstīts: tas pirmais
cilvēks, Ādams, ir palicis par dzīvu dvēseli, tas pēdīgais
Ādams par garu, kas dzīvu dara. **46** Bet tā garīgā miesa
nav tā pirmā, bet tā dabīgā, pēc tam tā garīgā. **47** Tas
pirmais cilvēks ir no zemes, no pīšļiem, tas otrais cilvēks
ir Tas Kungs no debesīm. **48** Kāds tas, kas no pīšļiem, tādi
pat arīdzan tie no pīšļiem, un kāds Tas debešķīgais, tādi
pat arī tie debešķīgie. **49** Un tā kā esam nesuši tā ģīmi, kas
no pīšļiem, tā arī nesīsim Tā ģīmi, kas no debesīm. **50** Bet
to es saku, brāļi, ka miesa un asinis Dieva valstību nevar
iemantot, nedz iznīcība iemantos neiznīcību. **51** Redzi, es
jums saku noslēpumu: mēs gan visi neaizmigsim, bet visi
tapsim pārvērsti, **52** It piepeši, acumirklī, pie pēdīgās
bazūnes skaņas. Jo tā bazūne skanēs un miroņi taps
uzmodināti nesatrūdami un mēs tapsim pārvērsti. **53** Jo
šim, kas ir satrūdams, būs apvilkt nesatrūdēšanu, un šim
mirstamam būs apvilkt nemirstību. **54** Un kad tas, kas
iznīcīgs, apvilks neiznīcību, un tas, kas mirstams, apvilks
nemirstību, tad tas vārds notiks, kas ir rakstīts: nāve ir
aprīta uzvarēšanā! **55** Nāve, kur ir tavs dzelonis? Elle,
kur ir tava uzvarēšana? **(Hadēs g86)** **56** Bet nāves dzelonis
ir grēks, un grēka spēks ir bauslība. **57** Bet pateicība

Dievam, kas mums to uzvarēšanu devis caur mūsu Kungu
Jēzu Kristu. 58 Tad nu, mani mīļie brāļi, esiet pastāvīgi,
nešaubīgi, pilnīgi iekš Tā Kunga darba vienmēr, zinādami,
ka jūsu darbs nav veltīgs iekš Tā Kunga.

16 Bet par tām sametamām dāvanām priekš tiem
svētiem, kā es to esmu iecēlis Galatijas draudzēs, tāpat
dariet jūs arīdzan. 2 Ikkatrā pirmā nedēļas dienā lai
ikviens no jums pie sevis paša ko laba noliek un sakrāj,
cik viņš paspēj, lai tās dāvanas nav jāsalasa tad tik, kad es
nākšu. 3 Un kad es nonākšu, tad tos, ko būsiet ieskatījuši
par derīgiem, ar grāmatām sūtīšu, jūsu dāvanas nonest
uz Jeruzālemi. 4 Bet ja arīdzan būtu vērts, ka arī es
tur noeju, tad tie man var nākt līdz. 5 Bet pie jums es
nākšu, kad Maķedoniju būšu izstaigājis, jo es gribu iet
caur Maķedoniju. 6 Un var būt, ka es pie jums kādu brīdi
palikšu, vai arī mitīšu par ziemu, ka jūs mani pavadiet,
kurp es noiešu. 7 Jo tagad es jūs negribu redzēt tikai
garām iedams, bet ceru kādu laiku pie jums palikt, ja
Tas Kungs to vēlēs. 8 Bet Efesū es palikšu līdz vasaras
svētkiem. 9 Jo man lielas un plašas durvis ir atvērtas,
un pretinieku ir daudz. 10 Un kad Timotejs nāk, tad
pielūkojiet, ka tas pie jums ir bez bailēm; jo viņš strādā
Tā Kunga darbu, tāpat kā es. 11 Tāpēc lai neviens viņu
nenicina; bet pavadiet viņu ar mieru, lai tas nāk pie
manis, jo es viņu gaidu ar tiem brāļiem. 12 Bet brāli
Apollu es dažkārt esmu skubinājis, lai ar tiem brāļiem pie
jums noiet, bet viņam prāts pavisam nebija tagad iet, bet
tomēr tas ies, kad tam būs izdevīgs laiks. 13 Esiet modrīgi,
stāviet ticībā, turaties kā vīri, esiet stipri. 14 Viss pie jums

lai notiek iekš mīlestības. **15** Un es jūs lūdzu, brāļi: jūs
zināt Stefana namu, ka tie ir tie pirmie no Akajas, un ka
tie ir nodevušies tiem svētiem uz kalpošanu: **16** Ka arī jūs
tiem tādiem paklausiet un ikkatram, kas līdzi strādā un
pūlējās. **17** Bet es priecājos par Stefana un Fortunata un
Akaīka atnākšanu, jo kad jūs pie manis neesat, tad šie
ir pie manis jūsu vietā. **18** Jo tie atspirdzinājuši manu
un jūsu garu; tāpēc atzīstiet tos par tādiem. **19** Āzijas
draudzes jūs sveicina: Aķila un Prisķila ar to draudzi,
kas viņu namā, jūs daudz sveicina iekš Tā Kunga. **20**
Visi brāļi jūs sveicina. Sveicināties savā starpā ar svētu
skūpstīšanu. **21** Es Pāvils, jūs sveicināju, es ar savu pašu
roku. **22** Ja kas nemīl To Kungu Jēzu Kristu, tas lai ir
nolādēts; Maran ata (Tas Kungs nāk)! **23** Tā Kunga Jēzus
Kristus žēlastība lai ir ar jums. **24** Mana mīlestība ir ar
jums visiem iekš Jēzus Kristus. Āmen.

Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis, un
Timotejs tas brālis, Dieva draudzei, kas ir Korintū, un
visiem svētiem pa visu Akaju: **2** Žēlastība lai ir jums un
miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus.
3 Slavēts lai ir Dievs un mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvs,
Tas apžēlošanas Tēvs un visas iepriecināšanas Dievs, kas
mūs iepriecina visās mūsu bēdās, **4** Ka mēs tos, kas ir
visādās bēdās, varam iepriecināt ar to iepriecināšanu, ar
ko mēs paši no Dieva topam iepriecināti. **5** Jo, ka Kristus
ciešanas pie mums vairojās, tāpat arī mūsu iepriecināšana
caur Kristu vairojās. **6** Bet kad mēs topam apbēdināti,
taču tas jums ir par iepriecināšanu un pestīšanu, kas
spēcīga rādās to pašu bēdu paciešanā, ko arī mēs ciešam.
Vai, kad mēs topam iepriecināti, tad tas jums ir par
iepriecināšanu un pestīšanu. Un mūsu cerība par jums ir
stipra. **7** To zinām, ka itin kā jums ir daļa pie ciešanas,
tāpat arī pie iepriecināšanas. **8** Jo negribam jums slēpt,
brāļi, savas bēdas, kas mums notikušas Āzijā, ka mēs
pārlieku bijām apgrūtināti, vairāk nekā mēs spējām, tā
ka jau vairs necerējām dzīvot. **9** Bet mēs paši pie sevis
nopratām, ka mums bija jāmirst, lai nepaļaujamies uz
sevi pašiem, bet uz Dievu, kas miroņus uzmodina; **10**
Tas mūs no tādas nāves ir izrāvis un izrauj; uz Viņu
ceram, ka Tas mūs arī vēl izraus. **11** Arī caur jūsu
piepalīdzību ar lūgšanām par mums, lai par to mums
notikušo žēlastību arī notiek no daudz ļaudīm daudz
pateikšanas par mums. **12** Jo šī ir mūsu slava, mūsu
zināmas sirds liecība, ka mēs iekš vientiesības un Dieva

skaidrības, ne iekš miesīgas gudrības, bet iekš Dieva
žēlastības esam turējušies pasaulē un visvairāk pret jums.
13 Jo mēs cita nekā jums nerakstām, kā vien, ko jūs lasāt,
jeb arī saprotat; un es ceru, ka jūs arī pavisam sapratīsiet:
14 Tā kā jūs kaut cik mūs jau esat sapratuši, ka mēs esam
jūsu gods, itin kā arī jūs esat mūsu gods Tā Kunga Jēzus
dienā. **15** Un tādā uzticībā es jau papriekš gribēju pie
jums nākt, ka jūs atkal dabūtu kādu žēlastību, **16** Un caur
jums iet uz Maķedoniju un atkal no Maķedonijas nākt
pie jums, un no jums pavadīts tapt uz Jūdu zemi. **17** Vai
tad nu to apņemdamies neapdomīgi esmu darījis? Jeb
vai pēc miesas prāta to apņemos, ko apņemos, ka pie
manis būtu „jā jā“arī „nē nē“? **18** Bet Dievs ir uzticīgs, ka
mūsu vārdi uz jums nav bijuši jā un nē. **19** Jo Dieva Dēls,
Jēzus Kristus, kas jūsu starpā caur mums ir sludināts,
caur mani un Silvanu un Timoteju, nebija jā un nē, bet
jā ir bijis iekš Viņa; **20** Jo cik ir Dieva apsolīšanu, tās ir
iekš Viņa jā un iekš Viņa Āmen, Dievam par godu caur
mums. **21** Bet Tas, kas mūs un jūs stiprina iekš Kristus,
un kas mūs ir svaidījis, Tas ir Dievs; **22** Tas mūs arī ir
apzieģelējis un devis Tā Gara ķīlu mūsu sirdīs. **23** Bet es
Dievu piesaucu par liecinieku savai dvēselei, ka es tādēļ
vien vēl neesmu nācis uz Korintu, ka es jūs saudzētu. **24**
Ne tā kā mēs valdām par jūsu ticību, bet mēs esam jūsu
prieka palīgi; jo jūs stāvat ticībā.

2 Bet es pie sevis esmu apņēmies nenākt atkal pie jums
ar skumdināšanu. **2** Jo ja es jūs noskumdināju, kas tad
ir, kas mani iepriecina, ja ne tas, kas no manis bija
noskumdināts? **3** Un to jums esmu rakstījis, lai man

nākot nebūtu jānoskumst par tiem, par kuriem man bija
priecāties, un es stipri ceru no jums visiem, ka mans
prieks arī jums visiem prieks. **4** Jo iekš daudz bēdām
un sirds bailēm ar daudz asarām jums esmu rakstījis;
ne, lai jūs noskumstat, bet lai nomaniet to ļoti lielo
mīlestību, ko es uz jums turu. **5** Bet ja kas skumdinājis,
tad tas nav mani skumdinājis, bet lai pāri nedaru, kaut
cik jūs visus. **6** Šim tādam jau pietiek šī pārmācīšana, kas
tam no daudziem ir notikusi. **7** Tā, ka jums turpretī jo
vairāk pienākas piedot un iepriecināt, ka tas nenonīkst
no pārlieku lielas noskumšanas. **8** Tāpēc jums lūdzu,
ka jūs gribētu viņam parādīt mīlestību. **9** Jo tāpēc arī
esmu rakstījis, lai es nomanītu jūsu prātu, vai jūs visās
lietās esat paklausīgi. **10** Kam jūs piedodat, tam es arīdzan
piedodu; jo ja es arī kādam ko esmu piedevis, tad tam
jūsu dēļ esmu piedevis priekš Kristus vaiga, lai no sātana
netopam pievilti. **11** Jo viņa domas mums nav nezināmas.
12 Bet kad es nācu Troadā Kristus evaņģēliju sludināt, un
durvis man bija atvērtas iekš Tā Kunga, tad savā garā
nevarēju apmierināties, tāpēc ka neatradu Titu, savu
brāli, **13** Bet no tiem atvadījies aizgāju uz Maķedoniju. **14**
Un pateicība Dievam, kas mums allaž dod uzvarēt iekš
Kristus un Savas atzīšanas labo smaržu caur mums izlaiž
visās malās! **15** Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam
pie tiem, kas top izglābti, un pie tiem, kas pazūd. **16** Šiem
gan nāves smarža uz nāvi, bet viņiem dzīvības smarža
uz dzīvību. Un kas ir derīgs uz to? **17** Jo mēs neesam kā
daudzi, kas ar Dieva vārdu kā ar preci pieviļ, bet mēs

runājam itin kā no skaidrības, kā no Dieva puses Dieva
priekšā iekš Kristus.

3 Vai tad mēs atkal iesākam paši sevi ieteikt? Jeb vai
mums arīdzan tā kā citiem vajag ieteikšanas grāmatas uz
jums, vai teikšanas grāmatas no jums? **2** Jūs esat mūsu
grāmata, rakstīta mūsu sirdīs, zināma un lasāma visiem
cilvēkiem. **3** Jo jūs esat zināmi, ka esat Kristus grāmata,
sataisīta caur mūsu amatu, rakstīta ne ar tinti, bet ar tā
dzīvā Dieva Garu, ne uz akmeņu galdiem, bet uz sirds
miesīgiem galdiem. **4** Un tāda uzticība mums ir caur
Kristu uz Dievu: **5** Ne ka mēs no sevis pašiem esam derīgi,
ko laba domāt tā kā no sevis pašiem; bet ka esam derīgi,
tas ir no Dieva; **6** Tas mūs arī ir darījis derīgus, kalpot
jaunai derībai, ne raksta zīmei, bet Garam; jo raksta zīme
nokauj, bet Gars dara dzīvu. **7** Un ja tam nāves amatam,
kas iezīmēts raksta zīmēs un akmeņos, bijis spožums, tā
ka Israēla bērni nevarēja uzskatīt Mozus vaigu viņa vaiga
spožuma dēļ kam bija jāzūd: **8** Kā lai nebūtu jo vairāk
spožuma tam Gara amatam? **9** Jo ja tam pazudināšanas
amatam bijis spožums, tad jo vairāk spožuma ir tam
taisnošanas amatam pārpārim. **10** Šo uzlūkojot ir tā kā
bez spožuma tas, kam spožums bijis, tā jo pārlieku lielā
spožuma dēļ. **11** Jo ja tam, kam bija zust, bijis spožums,
tad jo vairāk spožuma ir tam, kas pastāv. **12** Tāpēc ka
mums ir tāda cerība, tad runājam ar lielu drošību. **13** Un
ne tā, kā Mozus, kas apsegu lika uz savu vaigu, lai Israēla
bērni nemanītu, uz ko zīmējās tas (spožums,) kam bija
zust. **14** Bet viņu sirdis ir apcietinātas; jo līdz šai dienai
viņiem veco derību lasot tas pats apsegs paliek un netop

atsegts, jo tas zūd caur Kristu. **15** Bet līdz šai dienai, kad
Mozus top lasīts, apsegs karājās priekš viņu sirdīm. **16**
Tomēr kad viņi atgriežas pie Tā Kunga, tad tas apsegs
top noņemts. **17** Bet Tas Kungs ir Tas Gars. Kur nu Tā
Kunga Gars, tur ir svabadība. **18** Bet nu mēs visi atsegtā
vaigā skatīdami Tā Kunga spožumu kā spieģelī, topam
pārvērsti tai pašā ģīmī no spožuma uz spožumu, tā kā no
Tā Kunga Gara.

4 Tādēļ, ka mums šis amats ir pēc tās mums dotās
žēlastības, mēs nepiekūstam. **2** Bet mēs atsakām slepenai
bezkaunībai, nestaigādami iekš viltības, nedz Dieva vārdu
pārgrozīdami, bet ar patiesības parādīšanu darīdami sev
pašus pieņēmīgus ikkatra cilvēka zināmai sirdij Dieva
priekšā. **3** Bet ja mūsu evaņģēlijs ir apsegts, tad tas ir
apsegts iekš tiem, kas pazūd; **4** Iekš tiem šās pasaules
dievs ir apstulbojis neticīgās sirdis, lai tiem nespīd tā
godības pilna evaņģēlija spožums no Kristus, kas ir Dieva
ģīmis. **(aiōn g165)** **5** Jo mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu
Jēzu, To Kungu; bet sevi, ka esam jūsu kalpi Jēzus dēļ. **6**
Jo Dievs, kas sacījis, lai gaisma aust no tumsības, tas ir
atspīdējis mūsu sirdīs, apgaismošanu dot, ka atzīstam
Dieva godību iekš Jēzus Kristus vaiga. **7** Bet mēs šo mantu
turam mālu traukos, lai tas lielu lielais spēks būtu no
Dieva, un ne no mums. **8** Mēs visur topam spaidīti, bet
tomēr nenospaidīti; mēs esam neziņā, bet tomēr neesam
izmisuši; **9** Mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; mēs
topam pie zemes mesti, tomēr neejam bojā. **10** Mēs arvien
Tā Kunga Jēzus miršanu visur līdz nesam savās miesās,
lai arī Jēzus dzīvība mūsu miesās parādās. **11** Jo kamēr

dzīvojam, allažiņ topam nodoti nāvē Jēzus dēļ, lai arī
Jēzus dzīvība parādās mūsu mirstamās miesās. **12** Tad nu
nāve ir spēcīga iekš mums, bet dzīvība iekš jums. **13** Bet
kad mums ir tas pats ticības gars, tā kā stāv rakstīts: es
esmu ticējis, tāpēc es esmu runājis; tad mēs ticam, tāpēc
arī runājam, **14** Zinādami, ka Tas, kas To Kungu Jēzu ir
uzmodinājis, arī mūs caur Jēzu uzmodinās un līdz ar jums
stādīs priekšā. **15** Jo viss tas notiek jūsu dēļ, ka žēlastība
vairodamies pie daudziem vairotu pateikšanu Dievam
par godu. **16** Tāpēc nepiekūstam, bet jebšu mūsu ārīgais
cilvēks nīcin nīkst, tomēr tas iekšķīgais jo dienas jo vairāk
atjaunojās. **17** Jo mūsu bēdas, kas ir īsas un vieglas, mums
padara neizsakot lielu, mūžīgu un pastāvīgu godību,
(aiōnios g166) **18** Mums, kas neņemam vērā to, kas redzams,
bet to, kas nav redzams. Jo kas redzams, tas ir laicīgs; bet
kas nav redzams, tas ir mūžīgs. **(aiōnios g166)**

5 Jo mēs zinām, kad mūsu laicīgais mājoklis, šī būda būs
salauzta, tad mums ir ēka no Dieva, mājoklis ne rokām
taisīts, kas ir mūžīgs debesīs. **(aiōnios g166)** **2** Jo šinī būdā
mēs nopūšamies un ilgojamies, ka taptu pārģērbti ar savu
dzīvokli, kas ir no debesīm; **3** Proti, ja pavisam tiksim
atrasti apģērbti, ne pliki. **4** Jo šinī būdā būdami mēs arī
nopūšamies un esam apgrūtināti; tādēļ ka negribam tapt
noģērbti, bet pārģērbti, lai tas, kas mirstams, top aprīts
no dzīvības. **5** Bet kas mūs uz šo pašu sataisa, ir Dievs,
kas mums arī devis Tā Gara ķīlu. **6** Tāpēc mēs arvienu
turam drošu prātu un zinām: kamēr mājojam miesās,
tikmēr esam svešumā un vēl ne pie Tā Kunga. **7** Jo mēs
staigājam ticība, ne skatīšanā. **8** Bet mēs turam drošu

prātu un gribam labāki būt ārā no miesām un būt pie Tā
Kunga. 9 Tāpēc arī, vai pie Tā Kunga mājās būdami, vai te
vēl svešumā, dzenamies uz to, ka Viņam labi patīkam. 10
Jo mums visiem būs parādīties priekš Kristus soģa krēsla,
lai ikviens dabū, ko miesās būdams darījis, vai labu, vai
ļaunu. 11 Tad nu zinādami, ka To Kungu būs bīties, mēs
pārliecinājām cilvēkus, bet Dievam esam zināmi; bet es
ceru, ka mēs arī esam zināmi jūsu zināmās sirdīs. 12 Jo
mēs jums atkal neuzteicamies paši, bet jums ko dodam
par mums lielīties; lai jums kas ir pret tiem, kas lielās
ar to, kas priekš acīm, un ne ar to, kas sirdī. 13 Jo ja
mēs par daudz teikuši, tad tas ir Dievam par godu; jeb ja
mēreni, tad jums par labu. 14 Jo Kristus mīlestība mūs
spiež (atzīt), 15 Kad spriežam tā: ka, ja viens par visiem ir
miris, tad visi miruši. Un Viņš tādēļ par visiem ir miris,
lai tie, kas dzīvo, vairs nedzīvo sev pašiem, bet Tam, kas
par viņiem miris un uzmodināts. 16 Tad nu uz priekšu
mēs nepazīstam nevienu pēc miesas; un jebšu mēs Kristu
arī esam pazinuši pēc miesas, tomēr tagad Viņu vairs
nepazīstam. 17 Tad nu, ja kas ir iekš Kristus, tas ir jauns
radījums. Kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir palicis jauns.
18 Bet viss tas ir no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar Sevi
pašu caur Jēzu Kristu un mums devis to salīdzināšanas
amatu. 19 Jo Dievs bija iekš Kristus, salīdzinādams pasauli
ar Sevi pašu, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un
mūsu starpā ir iecēlis to salīdzināšanas vārdu. 20 Tad nu
no Kristus puses mēs esam sūtīti, tā kā Dievs caur mums
lūgtu, mēs lūdzam no Kristus puses: ļaujaties salīdzināties
ar Dievu. 21 Jo To, kas nekāda grēka nav zinājis, Viņš

priekš mums ir darījis par grēku, ka mēs iekš Tā kļūtu
Dieva taisnība.

6 Bet mēs arīdzan kā palīgi lūdzam, ka jūs Dieva žēlastību
velti nedabūjat. **2** Jo Viņš saka: "Pieņēmīgā laikā Es
tevi esmu paklausījis un pestīšanas dienā tev par palīgu
nācis." Redzi, tagad ir tas labais pieņēmīgais laiks; redzi,
tagad ir tā pestīšanas diena. **3** Mēs nevienā lietā nedodam
nekādu apgrēcību, lai amats netop lamāts. **4** Bet ikkatrā
lietā mēs sevi pašus darām pieņēmīgus, tā kā Dieva kalpi:
iekš daudz paciešanām, iekš bēdām, iekš spaidīšanām,
iekš bailībām. **5** Iekš sitieniem, iekš cietumiem, iekš
trokšņiem, iekš darbiem, iekš nomodām, iekš gavēšanām,
6 Iekš šķīstības, iekš atzīšanas, iekš lēnprātības, iekš
laipnības, iekš Svētā Gara, iekš neviltotas mīlestības, **7**
Iekš patiesības vārda, iekš Dieva spēka, caur taisnības
bruņām pa labo un kreiso pusi, **8** Caur godu un negodu,
caur slavu un neslavu, kā viltnieki, un tomēr patiesīgi, **9**
Tā kā nepazīstami un tomēr pazīstami, tā kā mirdami, un
redzi, mēs dzīvojam, tā kā pārmācīti un ne nonāvēti, **10**
Tā kā noskumuši, bet vienmēr priecīgi, tā kā nabagi, bet
darīdami daudz bagātus, tā kā tādi, kam nav nenieka un
kam tomēr ir visas lietas. **11** Mūsu mute ir atvērusies uz
jums, ak Korintieši, mūsu sirds ir atdarījusies! **12** Neslēpjat
mums savas bēdas! Bet jūs tās gan slēpjat savā sirds
dziļumā. **13** Bet par atmaksu prasu no jums kā no saviem
bērniem, lai jūsu sirds arīdzan atdarās. **14** Nevelciet svešu
jūgu ar neticīgiem, jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību?
Kāda biedrība ir gaismai ar tumsību? **15** Kā saskan Kristus
ar Belialu? Jeb kāda daļa ir ticīgam ar neticīgu? **16** Un

kāda līdzība ir Dieva namam ar elkadieviem? Jo jūs esat
Tā dzīvā Dieva nams; tā kā Dievs sacījis: "Es iekš tiem
gribu mājot un viņu starpā staigāt, un gribu būt viņu
Dievs, un viņi būs Mani ļaudis." 17 Tas Kungs saka: "Tāpēc
izejiet no viņu vidus un atšķiraties un neaiztiekat neko,
kas ir nešķīsts; tad Es jūs gribu pieņemt." 18 "Un Es būšu
jums par Tēvu, un jūs būsiet Man par dēliem un meitām,
to Tas Kungs saka, Tas Visuvaldītājs."

7 Kad nu mums ir tādas apsolīšanas, tad, mīļie, lai paši
šķīstamies no visas apgānīšanas pie miesas un pie gara un
lai topam pilnīgi svēti iekš Dieva bijāšanas. 2 Klausiet mūs:
mēs nevienam neesam pāri darījuši, nevienu postījuši,
nevienu piekrāpuši. 3 Es to nesaku, jūs notiesādams. Jo es
jau esmu sacījis: jūs esat mūsu sirdīs, ka kopā mirstam
un kopā dzīvojam. 4 Man ir liela drošība uz jums, man
ir daudz ko slavēt par jums; es esmu ļoti iepriecināts,
es esmu pārpārim prieka pilns visās mūsu bēdās. 5 Jo
kad mēs nonācām Maķedonijā, tad mūsu miesai nebija
nekādas atvieglošanas, bet mēs bijām visai apbēdināti:
no ārienes ķildas, no iekšienes bailes. 6 Bet Dievs, kas
pazemīgos iepriecina, mūs ir iepriecinājis caur Titus
atnākšanu; 7 Un nevien caur viņa atnākšanu, bet arī caur
to iepriecināšanu, ar ko viņš par jums bija iepriecināts,
ka tas mums teica jūsu ilgošanos, jūsu raudāšanu, jūsu
sirds karstumu par mani, tā ka es jo vairāk priecājos.
8 Jo jebšu es jūs esmu noskumdinājis caur to grāmatu,
taču tas man nav žēl; kad man arī bija žēl, (jo es redzu,
ka šī pati grāmata jūs ir noskumdinājusi, lai arī tikai
uz mazu brīdi,) 9 Tad es tagad priecājos, ne par to, ka

jūs tapāt noskumdināti, bet par to, ka jūs noskumdināti
uz atgriešanos; jo jūs dievišķi tapāt skumdināti, lai
jums nekas no mums nenāktu par ļaunu. **10** Jo dievišķā
noskumšana padara atgriešanos uz svētību, kas nevienam
nav žēl, bet pasaules noskumšana padara nāvi. **11** Jo redzi,
šī pati lieta, ka jūs dievišķi tapāt noskumdināti, kādu lielu
čaklību tā pie jums ir padarījusi, kādu aizbildināšanos,
kādu apskaišanos, kādu bijāšanos, kādu ilgošanos, kādu
karstumu, kādu sodīšanu! Visnotaļ jūs esat parādījušies
šķīsti šinī lietā. **12** Jebšu es jums esmu rakstījis, taču
tas nav tā dēļ, kas netaisnību darījis, nedz tā dēļ, kam
netaisnība darīta, bet tādēļ, lai jūsu čaklība par mums
parādītos pie jums Dieva priekšā. **13** Tāpēc mēs esam
iepriecināti; bet pie šīs mūsu iepriecināšanas vēl ļoti
daudz vairāk esam priecājušies par Titus prieku, tāpēc ka
viņa gars no jums visiem ir atspirdzināts. **14** Jo kad es
kaut kā jūs esmu viņam slavējis, tad es neesmu palicis
kaunā; bet tā kā es visas lietas jums esmu runājis ar
patiesību, tāpat arīdzan mūsu slavēšana Titus priekšā bija
patiesība. **15** Un viņa sirds prāts gauži uz jums stāv, kad
tas piemin visu jūsu paklausību, kā jūs viņu esat uzņēmuši
ar bijāšanu un drebēšanu. **16** Tad nu es priecājos, ka visās
lietās jums varu uzticēties.

8 Bet jums, brāļi, darām zināmu to Dieva žēlastību, kas
parādījusies Maķedonijas draudzēs. **2** Jo lai gan bēdās
daudz pārbaudīti, tomēr viņiem ļoti liels prieks bijis, un
jebšu tie bija ļoti nabagi, taču tie bagāti devuši pēc savas
sirds labprātības. **3** Jo tie pēc sava spēka, to es apliecināju,
un vēl pāri par savu spēku bijuši labprātīgi, **4** Mūs lūgtin

lūgdami, lai saņemam to dāvanu un piepalīdzību tiem
svētiem par labu. **5** Un tie ne vien deva, kā cerējām,
bet viņi arī paši nodevās papriekš Tam Kungam un arī
mums caur Dieva prātu, **6** Tā ka Titu paskubinājām,
lai viņš, kā bija iesācis, tāpat jūsu starpā arī pabeigtu
šīs dāvanas saņemt. **7** Bet tā, kā jūs visās lietās esat
pieņēmušies, ticībā, mācībā un atzīšanā un visā čaklībā
un savā mīlestībā uz mums, tā pieņematies arī šinī
labdarīšanā. **8** Es to nesaku pavēlēdams, bet caur to
labprātību, ko citi parādījuši, pārbaudu arī jūsu mīlestību,
vai tā ir īstena. **9** Jo jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus
žēlastību, ka Tas, bagāts būdams, jūsu dēļ ir tapis nabags,
lai jūs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. **10** Un šinī lietā
dodu padomu, jo tas par labu jums, kas jau pērn esat
iesākuši nevien to darīt, bet arī labu prātu rādīt. **11**
Bet tagad pabeidziet to darbu, lai tas labais prāts, kas
jums ir bijis, to gribēt, tāpat arī jums būtu, to pabeigt,
cik spējiet. **12** Jo ja kam ir labs prāts, tas ir pieņēmīgs
pēc tā, kas viņam ir, ne pēc tā, kas viņam nav. **13** Jo ne
tā, lai citiem būtu atvieglošana un jums grūtums, bet
izlīdzināšanas pēc, lai šinī laikā jūsu pilnība atvieglo viņu
trūkumu; **14** Tā lai arī viņu pilnība atvieglo jūsu trūkumu,
ka izlīdzināšana rodas. **15** Tā kā ir rakstīts: kas daudz
bija sakrājis, tam neatlika; un kas maz bija sakrājis, tam
nepietrūka. **16** Bet pateicība Dievam, kas to pašu uzcītību
par jums devis Titus sirdī, **17** Ka viņš to paskubināšanu ir
pieņēmis, un jo uzcītīgs būdams pats no sevis pie jums
ir nogājis. **18** Un mēs viņam esam līdz sūtījuši to brāli,
kam pa visām draudzēm laba slava ir pie evaņģēlija; **19**

(Un ne vien tāpēc, bet arī ka tas no tām draudzēm mums
ir iecelts par ceļabiedri pie šīs apdāvināšanas, ko mēs
sagādājam, pašam Tam Kungam par godu un pēc sava
labā prāta;) **20** No tā sargādamies, ka neviens mums
neceļ neslavu šī bagātā krājuma dēļ, ko esam sagādājuši;
21 Jo mēs dzenamies pēc tā, kas ir labs, ne vien Tā Kunga,
bet arī cilvēku priekšā. **22** Un tiem līdz esam sūtījuši savu
brāli, ko mēs daudz lietās dažkārt esam pārbaudījuši, ka
viņš ir uzcītīgs un tagad jo uzcītīgs, tās lielās uzticības
dēļ, kas tam ir uz jums. **23** Kad jūs vaicājiet par Titu,
viņš ir mans biedrs un palīgs pie jums; kad vaicājiet par
tiem brāļiem, tie ir draudžu sūtītie un Kristus gods. **24**
Tad parādiet tiem savu mīlestību, un ko no jums esam
slavējuši, lai tās draudzes to redz.

9 Jo par to palīdzību priekš tiem svētiem man jums
vairs nav jāraksta. **2** Jo es zinu jūsu labprātību, par ko
jūs slavēju pie Maķedoniešiem, ka Akaja jau pērn bijusi
gatava un jūsu karstums ir paskubinājis daudzus citus. **3**
Bet tos brāļus es esmu sūtījis, lai šinī lietā mūsu slavēšana
par jums nepaliktu tukša, lai jūs būtu gatavi, kā esmu
sacījis; **4** Lai, ja Maķedonieši man nāktu līdz, un jūs
neatrastu gatavus, mēs (lai nesakām: jūs) netiktu kaunā
ar šo savu drošo slavēšanu. **5** Tad nu man šķita, ka vajagot
paskubināt tos brāļus, lai tie papriekš ietu pie jums un
sataisītu jūsu apsolīto svētību, ka tā būtu gatava, tā kā
svētība un nekā sīkstība. **6** Bet to es saku: kas sīksti sēj,
tas arī sīksti pļaus; un kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi
pļaus. **7** Ikviens, kā tas savā sirdī apņemas, ne noskumis
nedz piespiests; jo priecīgu devēju Dievs mīļo. **8** Un

Dievs ir spēcīgs, jums dot papilnam visādu žēlastību,
ka no visām lietām jums būtu arvien itin diezgan un
papilnam priekš visādiem labiem darbiem; 9 Tā kā ir
rakstīts: "Viņš ir kaisījis un nabagiem devis, Viņa taisnība
paliek mūžīgi." (aiōn g165) 10 Bet, kas sējējam sniedz sēklu,
Tas arī maizi sniegs ēšanai un vairos jūsu sēju un liks
pieaugt jūsu taisnības augļiem. 11 Un tā visās lietās jūs
tapsiet bagāti uz visādu sirds labprātību, un tā caur mums
notiks, ka Dievam dod pateicību. 12 Jo šīs palīdzības
sagādāšana ne vien atvieglina trūkumu tiem svētiem,
bet ir arīdzan bagāta caur to, ka daudzi pateicās Dievam,
13 Šīs jūsu īstenās palīdzības dēļ Dievu pagodinādami
par jūsu paklausīgo Kristus evaņģēlija apliecināšanu un
par to vientiesīgo labdarīšanu priekš viņiem un priekš
visiem; 14 Un caur to, ka viņi par jums lūdz, no sirds pēc
jums ilgodamies dēļ tās bagātās Dieva žēlastības pie jums.
15 Bet pateicība Dievam par Viņa neizteicamo dāvanu.

10 Bet es, Pāvils, pats jūs lūdzu caur Kristus lēnprātību
un laipnību, es, kas klāt būdams jūsu starpā gan esmu
pazemīgs, bet no tālienes drošs pret jums, 2 Es lūdzos,
ka man pie jums nākot nevajadzētu būt bargam ar to
drošību, ar ko es domāju pret citiem turēties, kam šķiet,
ka mēs tā kā pēc miesas dzīvojam. 3 Jo mēs miesā
staigādami, tomēr pēc miesas necīnāmies; 4 Jo mūsu
karošanas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā,
nopostīt tos stiprumus. 5 Mēs izpostām tos padomus un
visu, kas augsti ceļas pret Dieva atzīšanu, un savaldām
visas domas, lai Kristum paklausa, 6 Un esam gatavi,
atriebt ikvienu neklausību, kad jūsu paklausība būs tapusi

pilnīga. 7 Vai jūs raugiet uz to, kas priekš acīm? Ja kāds
no sevis paša tic, ka Kristum piederot, lai tas atkal pie
sevis paša tā domā, ka, tā kā viņš pieder Kristum, tāpat
arī mēs piederam Kristum. 8 Jo lai es arī vēl vairāk
lielītos ar mūsu varu, ko Tas Kungs mums devis jums par
uztaisīšanu un ne par postīšanu, taču es nepalikšu kaunā;
9 Lai mani netur par tādu, kas jūs gribētu baidīt caur
grāmatām. 10 Jo tie saka, ka tās grāmatas gan ir svarīgas
un stipras, bet tas cilvēks pats klāt būdams nespēcīgs
un viņa valoda nievājama. 11 Tas tāds lai zin, kādi mēs
no tālienes esam ar vārdiem grāmatās, tādi pat mēs arī
klāt būdami ar darbu. 12 Jo nedrīkstam pieskaitīties jeb
sevi līdzināt tādiem, kas paši sevi uzteic; bet viņi paši
pie sevis mērodamies un paši sevi ar sevi līdzinādami ir
neprātīgi. 13 Bet mēs nelielīsimies pārlieku, bet pēc tā
robežu mēra, ko Dievs mums ir nolicis, ka arī līdz pat jums
esam nonākuši. 14 Jo mēs neizstiepjamies pārlieku, tā kā
līdz jums nebūtu nonākuši, jo mēs arī līdz pat jums esam
tikuši ar Kristus evaņģēliju; 15 Ne pārlieku lielīdamies ar
cita darbiem, bet cerēdami, ka jūsu ticībai augot mēs pie
jums savās robežās jo vairāk augsim lielumā, 16 Tā ka mēs
evaņģēliju varam pasludināt tiem, kas aiz jūsu robežām,
un nelielīsimies ar to, kas svešā daļā jau pastrādāts. 17
Bet kas lielās, lai lielās iekš Tā Kunga. 18 Jo ne tas, kas
pats sevi uzteic, ir derīgs, bet ko Tas Kungs uzteic.

11 Ak, kad jūs mani kaut cik panestu manā nesaprašanā!
Bet jūs mani gan panesat. 2 Jo es esmu iekarsis par
jums ar dievišķu karstumu, jo es jūs esmu saderējis,
kā šķīstu jumpravu, pievedamu vienam vīram, tas ir

Kristum. **3** Bet es bīstos, ka tāpat, kā tā čūska ar savu
viltību Ievu pievīlusi, arī jūsu domas netop samaitātas un
nenoklīst no tās vientiesības, kas ir iekš Kristus. **4** Jo, ja
kas nāk un citu Jēzu sludina, ko mēs neesam sludinājuši,
jeb ja jūs dabūjat citu garu, ko jūs neesat dabūjuši, jeb
citu evaņģēliju, ko neesat pieņēmuši, tad jūs to gan labi
panesat. **5** Jo ceru, ka nebūt neesmu mazāks par tiem
tādiem jo augstiem apustuļiem. **6** Un ja arī runā man
trūkst, tad tomēr ne atzīšanā; bet mēs jau vienmēr un
visādi jums esam pazīstami. **7** Vai grēku esmu darījis, ka
pats pazemojos, lai jūs taptu paaugstināti, ka es jums
Dieva evaņģēliju bez maksas esmu sludinājis? **8** Citas
draudzes esmu aplaupījis, no tām ņemdams algu par to
kalpošanu pie jums; un kad es biju pie jums un man kas
trūka, tad tomēr nevienu neesmu apgrūtinājis. **9** Jo manu
trūkumu ir atvieglinājuši tie brāļi, kas no Maķedonijas
nākuši; un visās lietās es esmu tā turējies, ka es jūs
neapgrūtinātu, un tā vēl turēšos. **10** Kristus patiesība ir
iekš manis, ka šī slava Akajas zemē man neapklusīs. **11**
Kādēļ? Ka es jūs nebūtu mīlējis? To Dievs zina. **12** Bet ko
es daru, to es arī vēl darīšu, lai es iemeslu atņemu tiem,
kas iemeslu meklē, lai tie, ar ko lielās, tiek atrasti tādi, kā
arī mēs. **13** Jo tie tādi viltus apustuļi un viltīgi strādnieki
izliekās kā Kristus apustuļi. **14** Un tas nav brīnums: jo pats
sātans izliekas kā gaišības eņģelis. **15** Tad nav liela lieta,
ja arī viņa kalpi izliekas kā taisnības kalpi - tiem būs gals
pēc viņu darbiem. **16** Es saku atkal, lai neviens nedomā,
ka es esmu nesapraša; bet ja ne, tad pieņemiet mani kā
nesaprašu, lai es arī kaut cik varu lielīties. **17** Ko es runāju,

to nerunāju pēc Tā Kunga, bet tā kā iekš nesaprašanas,
kad nu tā ņemos lielīties. **18** Kad daudzi lielās pēc miesas,
tad es arīdzan gribu lielīties. **19** Jo jūs labprāt panesat tos
nesaprašas, prātīgi būdami. **20** Jo jūs panesat, ja kāds jūs
dara par kalpiem, ja kāds jūs plēš, ja kāds no jums ņem, ja
kāds paaugstinājās, ja kāds jums cērt vaigā. **21** Par negodu
saku: - to mēs nespējām; tomēr kurā lietā kāds drošs, (es
runāju neprātīgi), tanī es arīdzan esmu drošs. **22** Vai tie ir
Ebreji? Es arīdzan. Vai tie ir Israēlieši? Es arīdzan. Vai tie
ir Ābrahāma dzimums? Arī es. **23** Vai tie ir Kristus kalpi?
(es neprātīgi runāju) es jo vairāk: iekš darbiem vairāk,
iekš sitieniem pārlieku vairāk, iekš cietumiem vairāk,
iekš nāves bailēm daudzreiz. **24** No Jūdiem piecreiz esmu
dabūjis četrdesmit sitienus bez viena. **25** Trīs reiz esmu
šaustīts, vienreiz akmeņiem mētāts, trīs reiz ar laivu
esmu cietis ūdens briesmas, nakti un dienu jūras dziļumā
esmu sabijis. **26** Daudzreiz esmu ceļā bijis: briesmās
ūdeņos, briesmās starp slepkavām, briesmās starp savas
cilts ļaudīm, briesmās starp pagāniem, briesmās pilsētā,
briesmās tuksnesī, briesmās jūrā, briesmās starp viltīgiem
brāļiem; **27** Iekš darba un pūliņa, daudz nomodā, iekš
izsalkšanas un iztvīkšanas, daudz reiz iekš gavēšanām,
iekš salšanas un plikuma. **28** Bez tam, kas vēl citādi
notiek: tās rūpes par visām draudzēm ikdienas laužas
man virsū. **29** Kas nogurst, un es nenogurstu? Kas tiek
kaitināts(apgrēcināts), un es neiedegos? **30** Ja tad būs
lielīties, tad lielīšos ar savu nespēcību. **31** Mūsu Kunga
Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas ir augsti teicams mūžīgi
mūžam, Tas zin, ka es nemeloju. **(aiōn g165)** **32** Damaskū

ķēniņa Areta ļaužu valdnieks apsargāja Damaskus pilsētu,
gribēdams mani gūstīt, **33** Un kurvī pa logu es tapu
nolaists pār mūri un izbēgu no viņa rokām.

12 Lielīties man gan nekā nepalīdz, - tomēr es nu gribu
runāt par to, ko Tas Kungs man devis redzēt un parādījis.
2 Es pazīstu vienu cilvēku iekš Kristus; priekš četrpadsmit
gadiem (vai tas miesā bijis, nezinu, jeb vai tas ārā no
miesas bijis, nezinu, Dievs to zina) tas ir tapis aizrauts
trešā debesī. **3** Un es pazīstu to tādu cilvēku (vai tas
miesā bijis, jeb vai tas ārā no miesas bijis, es nezinu,
Dievs to zina), **4** Ka tas ir aizrauts paradīzē un ir dzirdējis
neizsakāmus vārdus, ko runāt cilvēkam nav brīv. **5** Par to
tādu es gribu lielīties, bet par sevi pašu nelielīšos kā vien
ar savu nespēcību. **6** Jo ja es gribētu lielīties, tad tomēr es
nebūtu neprātīgs, jo es sacītu patiesību; bet es atturos no
tā, lai neviens no manis nedomā vairāk pār to, ko tas
pie manis redz, jeb ko tas no manis dzird. **7** Un lai es to
augsto parādīšanu dēļ nepaaugstinājos, tad man miets ir
dots miesās, proti sātana eņģelis, kam mani būs sist ar
dūrēm, lai es augsti neturos. **8** Tādēļ es To Kungu trīs reiz
esmu lūdzis, lai tas no manis atstātos. **9** Un Viņš uz mani
ir sacījis: "Tev pietiek Mana žēlastība; jo Mans spēks iekš
nespēcīgiem varens parādās." Tad nu jo labāki lielīšos
ar savu nespēcību, lai Kristus spēks pie manis mājo. **10**
Tāpēc man ir labs prāts iekš vājībām, iekš nievāšanām,
iekš bēdām, iekš vajāšanām, iekš bailēm - Kristus dēļ. Jo
kad esmu nespēcīgs, tad esmu spēcīgs. **11** Lielīdamies
esmu palicis par nesaprašu: jūs mani esat spieduši. Jo
man nācās, no jums tapt teiktam, jo es nebūt neesmu bijis

mazāks nekā tie jo augstie apustuļi, lai gan es neesmu
nekas. **12** Apustuļa zīmes jūsu starpā ir padarītas visā
pacietība, ar zīmēm un brīnumiem un spēkiem. **13** Jo kādā
lietā jūs esat bijuši mazāki par citām draudzēm, bez vien,
ka es priekš sevis jūs neesmu apgrūtinājis? Piedodiet
man, ka es jums tā esmu pāri darījis! **14** Redzi, es esmu
gatavs trešo reizi nākt pie jums, un jūs neapgrūtināšu; jo
es nemeklēju to, kas jums pieder, bet jūs pašus. Jo bērniem
nebūs mantas krāt priekš vecākiem, bet vecākiem priekš
bērniem. **15** Un es labprāt pats maksāšu un par maksu
pats gribu doties par jūsu dvēselēm; jebšu es jūs pārlieku
mīlēdams gan maz topu mīlēts. **16** Lai nu ir, ka es jums
neesmu bijis par grūtību; bet gan gudrinieks būdams jūs
ar viltu esmu ķēris. **17** Vai caur kādu no tiem, ko pie
jums esmu sūtījis, es jums mantu esmu izkrāpis? **18** Es
Titu esmu lūdzis un to brāli līdz sūtījis; vai Titus jums
ko izkrāpis? Vai neesam staigājuši tanī pašā garā? Vai
ne tanīs pašās pēdās? **19** Vai jūs atkal domājiet, ka mēs
pie jums aizbildinājāmies? Mēs runājam Dieva priekšā
iekš Kristus; bet, mani mīļie, viss tas notiek jums par
uztaisīšanu. **20** Jo es bīstos, ka es nākdams jūs neatradīšu
tādus, kā es gribu, un ka es netapšu atrasts tāds, kā
jūs gribat: ka tik nav jūsu starpā bāršanās, nīdēšanās,
dusmības, ienaids, aprunāšanas, apmelošanas, uzpūšanās,
trokšņi; **21** Ka mans Dievs mani nepazemo, kad atkal
pie jums nākšu, un man nav jāraud par daudziem, kas
papriekš ir grēkojuši un nav atgriezušies no nešķīstības
un maucības un visas nešķīstas būšanas, ko tie darījuši.

13 Nu trešoreiz nāku pie jums. Ikkatru lietu apstiprinās
divu vai trīs liecinieku mute. **2** Jau esmu papriekš sacījis
un saku vēl, kā otrreiz pie jums būdams, tāpat arī tagad
klāt nebūdams, tiem, kas ir apgrēkojušies, un visiem tiem
citiem, ka es, kad atkal nākšu, netaupīšu. **3** Jo jūs meklējat
liecību, vai iekš manis runā Kristus, kas pie jums nav
nespēcīgs, bet kas ir varens jūsu starpā. **4** Jo jebšu Viņš
ir krustā sists iekš nespēcības, tomēr Viņš ir dzīvs caur
Dieva spēku; jo mēs arīdzan esam nespēcīgi iekš Viņa, bet
mēs dzīvosim līdz ar Viņu caur Dieva spēku pie jums. **5**
Pārbaudaties paši, vai esat ticībā, pārmeklējaties paši!
Jeb vai neatzīstaties, ka Jēzus Kristus iekš jums ir? - Ja
tikai neesat nederīgi. **6** Bet es ceru, ka jūs samanīsiet,
ka mēs neesam nederīgi. **7** Bet es Dievu lūdzu, ka jūs
nekā ļauna nedariet, ne tādēļ, lai mēs parādītos derīgi,
bet lai jūs to labu darītu, un mēs būtu kā nederīgi. **8** Jo
mēs neko nespējam pret patiesību, bet tik par patiesību.
9 Jo mēs priecājamies, kad mēs esam nespēcīgi un jūs
spēcīgi, un to mēs arī vēlam, ka jūs topat pilnīgi. **10**
Tāpēc pie jums nebūdams es to rakstu, lai man klāt esot
nevajag bargam būt pēc tās varas, ko Tas Kungs man
ir devis uz uztaisīšanu un ne uz postīšanu. **11** Beidzot,
brāļi, esiet līksmi, topiet pilnīgi, iepriecinājaties savā
starpā, esat vienprātīgi, turat mieru; tad Tas mīlestības
un miera Dievs būs ar jums. **12** Sveiciniet cits citu ar
svētu skūpstīšanu. **13** Visi svētie jūs sveicina. **14** Tā Kunga
Jēzus Kristus žēlastība un Dieva mīlestība un Svētā Gara
sadraudzība lai ir ar jums visiem. Āmen.

Pāvila Vēstule Galatiešiem

1 Pāvils, apustulis ne no cilvēkiem, nedz caur kādu
cilvēku, bet caur Jēzu Kristu un Dievu To Tēvu, kas To
uzmodinājis no miroņiem, **2** Un visi brāļi, kas pie manis
ir, Galatijas draudzēm. **3** Žēlastība lai ir jums un miers no
Dieva, Tā Tēva, un mūsu Kunga Jēzus Kristus, **4** Kas pats
ir nodevies par mūsu grēkiem, ka mūs izrautu no šās
tagadējas niknās pasaules pēc mūsu Dieva un Tēva prāta.
(aiōn g165) **5** Viņam lai ir gods mūžīgi mūžam! Āmen. **(aiōn**
g165) **6** Es brīnos, ka jūs tik drīz no tā, kas jūs ir aicinājis
caur Kristus žēlastību, topat nogriezti uz citu evaņģēliju;
7 Un tomēr cita nav, bet tikai kādi rodas, kas jūs sajauc
un Kristus evaņģēliju grib pārgrozīt. **8** Bet ja arī mēs,
vai eņģelis no debesīm jums pasludinātu citu evaņģēliju
pār to, ko esam pasludinājuši, tas lai ir nolādēts. **9** Itin
kā jau esam sacījuši, tā es nu vēl reiz saku: ja kas jums
pasludina citu evaņģēliju pār to, ko jūs esat dabūjuši,
tas lai ir nolādēts. **10** Jo vai es tagad cilvēkiem runāju pa
prātam vai Dievam? Jeb vai es meklēju cilvēkiem patikt?
Jo ja es cilvēkiem patiktu, tad es nebūtu Kristus kalps.
11 Bet es jums daru zināmu, brāļi, ka tas evaņģēlijs, ko
esmu pasludinājis, nav pēc cilvēku prāta. **12** Jo es to arī
neesmu dabūjis nedz mācījies no cilvēka, bet caur Jēzus
Kristus parādīšanu. **13** Jo jūs jau sen esat dzirdējuši par
manu dzīvošanu Jūdu ticībā, ka Dieva draudzi pārlieku
esmu vajājis un postījis, **14** Un biju pārāks Jūdu ticībā
pār daudz citiem, kas manā ciltī bija manos gados, un
biju tēvišķu iestādījumu pārlieku dedzīgs pārstāvētājs. **15**
Bet kad Dievam, kas mani no mātes miesām izredzējis

un caur Savu žēlastību aicinājis, patika, **16** Savu Dēlu
parādīt iekš manis, ka es Viņa evaņģēliju sludinātu starp
pagāniem, tad es padoma neņēmos no miesām un asinīm,
17 Nedz gāju atpakaļ uz Jeruzālemi pie tiem, kas priekš
manis bija apustuļi, bet tūdaļ nogāju uz Arābiju un atkal
atgriezos atpakaļ uz Damasku. **18** Pēc tam, pēc trīs gadiem
es nogāju uz Jeruzālemi, iepazīties ar Pēteri, un paliku pie
tā piecpadsmit dienas. **19** Bet citu nevienu no apustuļiem
neredzēju, kā vien Jēkabu, Tā Kunga brāli. **20** Bet ko jums
rakstu, redzi, to apliecināju Dieva priekša, ka es nemeloju.
21 Pēc tam nācu uz Sīrijas un uz Ķiliķijas zemēm. **22** Bet
no vaiga nebiju pazīstams Jūdu zemes draudzēm, kas ir
iekš Kristus. **23** Bet tie to vien bija dzirdējuši, ka tas, kas
citkārt mūs vajāja, tagad sludina to ticību, ko tas citkārt
postīja. **24** Un tie par mani pagodināja Dievu.

2 Pēc tam, pēc četrpadsmit gadiem, es atkal nogāju uz
Jeruzālemi ar Barnabu, arī Titu paņemdams līdz. **2** Bet es
turp nogāju caur kādu parādīšanu un tiem to evaņģēliju,
ko es sludināju starp pagāniem, liku priekšā un sevišķi
tiem jo cienīgiem, lai es velti neteku vai nebūtu skrējis. **3**
Bet arī Titus, kas bija ar mani, Grieķis būdams, netapa
spiests apgraizīties; **4** Bet to ielīdušo viltīgo brāļu dēļ, kas
bija iezagušies, izlūkot mūsu brīvību, kas mums ir iekš
Kristus Jēzus, ka tie mūs darītu par kalpiem, - **5** Tiem mēs
ne acumirkli neesam ceļu griezuši nedz paklausījuši, lai
evaņģēlija patiesība pie jums paliktu. **6** Bet no tiem, kas
bija jo cienīgi (kādi tie jebkad bijuši, tas man vienalga,
Dievs neuzlūko cilvēka vaigu), šie jo cienīgie man neko
nav uzlikuši klāt. **7** Bet turpretī, kad tie redzēja, ka

evaņģēlijs man ir uzticēts pie tiem, kam ir priekšāda,
tā kā Pēterim pie tiem, kas ir apgraizīti, **8** (Jo Tas, kas
ar Pēteri bijis spēcīgs apustuļu amatā pie apgraizītiem,
Tas arī bijis spēcīgs ar mani pie pagāniem) - **9** Un kad
Jēkabs, Kefas un Jānis, ko turēja par pīlāriem, atzina to
žēlastību, kas man bija dota; tad tie man un Barnabam
roku deva uz biedrību, lai mēs mācītu pagānus un viņi
(mācītu) apgraizītos; **10** Tikai lai mēs nabagus pieminētu,
- un es arī esmu rūpējies to izdarīt. **11** Un kad Pēteris bija
nācis uz Antioķiju, tad es tam acīs stājos pretī, jo viņš bija
apsūdzams. **12** Jo, pirms nekā no Jēkaba kādi bija atnākuši,
viņš ēda kopā ar pagāniem; bet kad tie bija atnākuši, tad
viņš atrāvās un nošķīrās, bīdamies tos no apgraizīšanas.
13 Un līdz ar viņu arī tie citi Jūdi apgrēkojās ar liekulību,
tā ka arī Barnaba līdz tapa nogriezts caur viņu liekulību.
14 Bet kad es redzēju, ka tie nestaigā pareizi pēc evaņģēlija
patiesības, tad es Pēterim sacīju visiem dzirdot: Ja tu
Jūds būdams dzīvo ka pagāns un nekā Jūds, ko tu spiedi
pagānus, lai tie dzīvo kā Jūdi? **15** Mēs no dzimuma esam
Jūdi un ne grēcinieki no pagāniem; **16** Bet zinādami, ka
cilvēks netop taisnots caur bauslības darbiem, bet caur
Jēzus Kristus ticību, arī mēs esam ticējuši uz Kristu Jēzu,
lai topam taisnoti caur Kristus ticību un ne caur bauslības
darbiem: tāpēc ka caur bauslības darbiem neviena miesa
netaps taisnota. **17** Bet ja mēs, kas meklējam tapt taisnoti
iekš Kristus, arī paši topam atrasti grēcinieki, - vai tad
Kristus ir grēka kalps? Nemaz ne! **18** Jo ja es to, ko esmu
nolauzis, atkal uztaisu, tad pats kļūstu par pārkāpēju.
19 Jo es caur bauslību bauslībai esmu miris, lai dzīvotu

Dievam. **20** Es ar Kristu esmu krustā sists, bet es dzīvoju,
tomēr vairs ne es, bet iekš manis dzīvo Kristus, un ko
es tagad dzīvoju miesā, to dzīvoju ticībā uz To Dieva
Dēlu, kas mani mīlējis un Pats par mani nodevies. **21** Es
nenicināju Dieva žēlastību; jo ja taisnība ir caur bauslību,
tad Kristus velti miris.

3 Ak jūs neprātīgie Galatieši, kas jūs ir apmānījis,
patiesībai nepaklausīt, jūs, kam priekš acīm rakstīts Jēzus
Kristus, Tas krustā sistais? **2** To vien gribu no jums zināt,
vai jūs to Garu esat dabūjuši no bauslības darbiem, vai
no ticības mācības? **3** Vai jūs esat tik neprātīgi, ka garā
iesākuši, tagad miesā pabeidziet? **4** Vai jūs tik daudz
velti esat cietuši? Ja tikai velti vien! **5** Tad nu (Viņš),
kas jums to Garu sniedz un iekš jums modina brīnuma
spēkus, vai Viņš to dara no bauslības darbiem vai no
ticības mācības? **6** Tā kā Ābrahāms Dievam ticējis, un
tas viņam ir pielīdzināts par taisnību. **7** Tad saprotat,
ka, kuri ir no ticības, tie ir Ābrahāma bērni. **8** Un tas
raksts paredzēdams, ka Dievs caur ticību pagānus taisno,
Ābrahāmam papriekš sludinājis to prieka vārdu: "Iekš
tevis visas tautas taps svētītas." **9** Tad nu kas ir no
ticības, tie līdz ar to ticīgo Ābrahāmu top svētīti. **10**
Jo cik ir no bauslības darbiem, tie ir apakš lāsta, jo ir
rakstīts: "Ikviens ir nolādēts, kas nepaliek iekš visa, kas
ir rakstīts bauslības grāmatā, ka viņš to dara." **11** Un
ka neviens caur bauslību netop taisnots pie Dieva, tas
ir zināms: jo taisnais dzīvos no ticības. **12** Bet bauslība
nav no ticības; bet kurš cilvēks to darīs, tas caur to
dzīvos. **13** Kristus mūs ir atpircis no bauslības lāsta,

priekš mums par lāstu palicis, (jo ir rakstīts: “Nolādēts
ikviens, kas kārts pie koka”), **14** Ka Ābrahāma svētība
nāktu uz pagāniem iekš Kristus Jēzus, un ka mēs Tā Gara
apsolīšanu dabūtu caur ticību. **15** Brāļi, es runāju cilvēcīgi:
neviens jau nenicina apstiprinātu cilvēka iestādījumu
(testamentu) nedz pieliek ko klāt. **16** Tad nu Ābrahāmam
un viņa sēklai tās apsolīšanas notikušas. Viņš nesaka:
“Un tavām sēklām”, tā kā no daudziem, bet tā kā no
vienas: “Un tavai Sēklai”, Tas ir Kristus. **17** Un to es saku:
tas iestādījums, kas papriekš no Dieva ir apstiprināts
uz Kristu, netop nocelts caur bauslību, kas pēc četrsimt
un trīsdesmit gadiem notikusi, ka tā to apsolīšanu būtu
iznīcinājusi. **18** Jo ja tā iemantošana ir no bauslības, tad
tā vairs nav no apsolīšanas: bet Dievs to Ābrahāmam ir
dāvinājis caur apsolīšanu. **19** Par ko tad nu bauslība? Tā
to pārkāpumu dēļ ir pielikta klāt, tiekams tā Sēkla nāktu,
kam tā apsolīšana notikusi, un bauslība ir iestādīta caur
eņģeļiem, caur vidutāja roku. **20** Bet vidutājs nav viena
paša vidutājs; bet Dievs ir vienīgs. **21** Vai tad nu bauslība
ir pretī Dieva apsolīšanām? Nemaz. Jo ja kāda bauslība
būtu dota, kas spētu dot dzīvību, tad patiesi taisnība
nāktu no bauslības. **22** Bet tas raksts visu ir saslēdzis
apakš grēka, ka tā apsolīšana tiem ticīgiem taptu dota
no ticības uz Jēzu Kristu. **23** Bet pirms ticība nāca, mēs
tapām turēti saslēgti apakš bauslības uz tās nākamās
ticības atspīdēšanu. **24** Tad nu bauslība ir bijusi mūsu
pamācītājs uz Kristu, ka mēs taptu taisnoti caur ticību. **25**
Bet kad ticība ir nākusi, tad mēs vairs neesam apakš tā
pamācītāja. **26** Jo jūs visnotaļ esat Dieva bērni caur to

ticību iekš Kristus Jēzus. **27** Jo jūs visi, kas esat kristīti uz
Kristu, jūs Kristu esat apvilkuši. **28** Tur nav ne Jūds, ne
Grieķis, tur nav ne kalps, ne svabadnieks, tur nav ne vīrs,
ne sieva, - jo jūs visi esat viens iekš Kristus Jēzus. **29** Un ja
jūs Kristum piederat, tad jūs esat Ābrahāma dzimums un
pēc apsolīšanas mantinieki.

4 Bet Es jums saku: kamēr mantinieks vēl ir bērns, tad
starp viņu un kalpu nav nekādas starpības, jebšu viņš
kungs ir pār visu mantu. **2** Bet viņš ir apakš pārstāvētājiem
un sargiem līdz tam no tēva nospriestam laikam. **3** Tāpat
arī mēs, kad bijām bērni, bijām kalpu kārtā apakš pasaules
likumu sākumiem. **4** Bet kad tā laika piepildīšana nāca,
tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas un noliktu
apakš bauslības, **5** Ka Viņš tos, kas bija apakš bauslības,
atpirktu, ka mēs to bērnu tiesu dabūtu. **6** Un kad nu
jūs esat bērni, tad Dievs Sava Dēla Garu ir sūtījis jūsu
sirdīs, tas sauc: Abba, Tēvs! **7** Tad nu vairs neesi kalps,
bet bērns; bet ja bērns, tad arī Dieva mantinieks caur
Kristu. **8** Bet to brīdi, kad jūs Dievu neatzināt, jūs esat
kalpojuši tiem, kas pēc būšanas nav dievi. **9** Un tagad,
kad jūs Dievu atzīstat, bet jo vairāk, kad no Dieva esat
atzīti, - kā jūs atkal griežaties pie tiem vājiem un tukšiem
sākumiem un tiem atkal no jauna gribat kalpot? **10** Jūs
cienījat dienas un mēnešus un laikus un gadus. **11** Man
bail jūsu dēļ, ka tik nebūšu velti pie jums strādājis. **12**
Topiet tādi, kā es; jo arī es esmu tapis tāds, kā jūs, brāļi, es
jūs lūdzu. - Jūs man neko neesat pāri darījuši. **13** Bet jūs
zināt, ka es pirmoreiz miesas vājības dēļ jums evaņģēliju
esmu sludinājis; **14** Un tā pārbaudīšana, kas jums caur

manu miesu notikusi, jums nav bijusi nicināma nedz
nepanesama, bet jūs mani esat uzņēmuši tā kā Dieva
eņģeli, tā kā Kristu Jēzu. **15** Tad nu, kāda līksmība jums
to brīdi bija? Jo es jums dodu liecību, ka jūs, ja tas būtu
varējis būt, savas acis būtu izrāvuši un man devuši. **16** Vai
tad es nu jūsu ienaidnieks esmu tapis, jums patiesību
sacīdams? **17** Tie iekarst jūsu dēļ, kā nav labi, bet tie jūs
grib novērst, lai jūs atkal iekarstu viņu dēļ. **18** Bet labi
ir vienmēr iekarst laba dēļ un ne tad vien, kad es esmu
klāt pie jums. **19** Mani bērniņi, ko es atkal dzemdēju ar
sāpēm, tiekams Kristus iekš jums nāk redzams, **20** Es
gan vēlētos, tagad pie jums būt un citādā balsī runāt;
jo man jūsu dēļ padoma pietrūkst. **21** Sakiet man, jūs,
kas apakš bauslības gribat būt, vai jūs bauslību neesat
dzirdējuši? **22** Jo ir rakstīts, ka Ābrahāmam bijuši divi
dēli, viens no tās kalpones un otrs no tās svabadās. **23** Bet
kas no tās kalpones bija, tas ir piedzimis pēc miesas; un
kas no tās svabadās, tas caur to apsolīšanu. **24** Šie vārdi
pēc līdzības saprotami. Šīs ir tās divas derības; viena no
Sina kalna, kas uz kalpošanu dzemdē, tā ir tā Hāgare.
25 Jo Hāgare ir tas Sina kalns Arābijā - un līdzinājās tai
tagadējai Jeruzālemei, kas kalpo ar saviem bērniem. **26**
Bet tā Jeruzāleme, kas ir augšā, ir tā svabadā, tā ir mūsu
visu māte. **27** Jo ir rakstīts: priecājies, neauglīgā, tu, kas
neesi dzemdējusi, izsaucies un gavilē tu, kas bērnu sāpes
necieti; jo tai tukšai ir daudz bērnu, vairāk nekā tai, kas ir
apprecēta. **28** Bet mēs, brāļi, esam apsolīšanas bērni, tā
kā Īzaks. **29** Bet itin kā to brīdi tas, kas bija piedzimis
pēc miesas, vajāja to, kas bija piedzimis pēc Gara, tāpat

arī tagad. **30** Bet ko tas raksts saka? Izmet to kalponi un
viņas dēlu; jo tam kalpones dēlam nebūs mantot ar tās
svabadās dēlu. **31** Tāpēc, brāļi, mēs neesam tās kalpones
bērni, bet tās svabadās.

5 Tad nu pastāviet tai svabadībā, uz ko Kristus mūs ir
atsvabinājis, un neliekaties atkal gūstīties kalpošanas
jūgā. **2** Redzi, es Pāvils jums saku: ja jūs topat apgraizīti,
tad Kristus jums nederēs nenieka. **3** Un atkal es apliecināju
ikvienam cilvēkam, kas top apgraizīts, ka tam visa
bauslība jātur. **4** Jūs esat atkāpušies no Kristus, jūs,
kas caur bauslību gribat tapt taisnoti; jūs žēlastību esat
pazaudējuši: **5** Jo no ticības mēs garā gaidām taisnības
cerību. **6** Jo iekš Kristus Jēzus nedz apgraizīšana ko spēj,
nedz priekšāda, bet ticība, kas caur mīlestību spēcīga
parādās. **7** Jūs gan labi tecējāt; kas jūs ir aizkavējis, ka
jūs patiesībai nepaklausāt? **8** Tā pierunāšana nav no Tā,
kas jūs aicina. **9** Maz rauga saraudzē visu mīklu. **10** Es
droši uz jums paļaujos iekš Tā Kunga, ka jūs citu prātu
neturēsiet; bet kas jūs sajauc, tas nesīs to sodu, lai būtu,
kas būdams. **11** Bet, brāļi, ja es vēl apgraizīšanu sludināju,
kam tad vēl topu vajāts? Tad tā piedauzīšanās pie krusta
jau būtu mitējusies. **12** Kaut jel arī tie taptu graizīti, kas
jūs musina! **13** Jo, brāļi, jūs uz svabadību esat aicināti;
tikai ne uz tādu svabadību, ka miesai ir vaļa; bet kalpojiet
cits citam mīlestībā. **14** Jo visa bauslība vienā vārdā top
piepildīta, proti šinī; Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi
pašu. **15** Bet ja jūs savā starpā kožaties un ēdaties, tad
pielūkojiet, ka jūs cits no cita netiekat aprīti. **16** Bet es
saku: staigājiet garā, tad jūs miesas kārību nepadarīsiet.

17 Jo miesai gribās pret garu un garam pret miesu, un tie
stāv viens otram pretī, ka jūs nedarāt, ko gribat. 18 Bet ja
jūs no Gara topat vadīti, tad jūs neesat apakš bauslības.
19 Bet miesas darbi ir zināmi, ka laulības pārkāpšana,
maucība, nešķīstība, bezkaunība, 20 Elkadievība, burvība,
ienaids, bāršanās, nīdēšanās, dusmības, ķildas, šķelšanās,
viltīgas mācības, 21 Skaudības, slepkavības, plītēšanas,
rīšanas, un kas šiem līdzīgi; no tiem es jums papriekš
saku, tā kā jau esmu sacījis, ka tie, kas tādas lietas dara,
Dieva valstību neiemantos. 22 Bet Tā Gara auglis ir:
mīlestība, līksmība, miers, pacietība, laipnība, labprātība,
ticība, lēnprātība, sātība. 23 Pret tādiem nav bauslība. 24
Bet tie, kas Kristum pieder, savu miesu ir krustā situši ar
tām kārībām un iekārošanām. 25 Ja mēs garā dzīvojam,
tad lai arī garā staigājam. 26 Lai nedzenamies pēc nīcīga
goda, cits citu kaitinādami, cits citu skauzdami.

6 Brāļi, ja kāds cilvēks taptu pieķerts kāda noziegumā,
tad jūs, kas esat garīgi, atgriežat tādu ar lēnprātīgu garu,
lūkojot uz sevi pašu, ka arī tu netopi kārdināts. 2 Nesiet
cits cita nastas, un tā jūs piepildīsiet Kristus bauslību. 3
Jo kam šķiet, ka viņš kas esot, un nav nekas, tas pieviļās
savā prātā. 4 Bet ikviens lai pārbauda savu paša darbu,
tad tam būs teikšana pie sevis paša vien un ne pie cita. 5
Jo ikkatrs nesīs savu paša nastu. 6 Lai tas, kas top mācīts
tai vārdā, visādu labumu izdala tam, kas viņu māca. 7
Nepieviļaties! Dievs neļaujas apsmieties. Jo ko cilvēks
sēj, to tas arī pļaus. 8 Ja kas sēj uz savu miesu, tas no
tās miesas pļaus samaitāšanu; bet kas sēj uz To Garu, tas
pļaus no Tā Gara mūžīgu dzīvošanu. (aiōnios g166) 9 Tad nu

labu darīdami lai nepiekūstam; jo savā laikā arī pļausim,
ja nepiekūstam. **10** Tāpēc nu, kamēr mums laiks, lai labu
darām visiem, bet visvairāk ticības biedriem. **11** Raugāt,
kādu garu grāmatu es jums esmu rakstījis ar savu paša
roku. **12** Visi tie, kas grib spīdēt pēc miesas, tie jūs spiež
apgraizīties, tāpēc vien, ka tie Kristus krusta dēļ netaptu
vajāti. **13** Jo tie, kas ir apgraizīti, paši netur bauslību, bet
grib, lai jūs topat apgraizīti, ka tie ar jūsu miesu varētu
lielīties. **14** Bet tas lai man nenotiek, ka lielos, kā vien ar
mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, caur ko man pasaule ir
krustā sista un es pasaulei. **15** Jo iekš Kristus Jēzus nedz
apgraizīšana kas ir, nedz priekšāda, bet jauns radījums.
16 Un cik pēc šā priekšraksta staigās, pār tiem lai ir miers
un žēlastība un pār to Dieva Israēli. **17** Uz priekšu lai
neviens man vairs nedara rūpes, jo es savā miesā nesu Tā
Kunga Jēzus rētas. **18** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība
lai ir ar jūsu garu, brāļi. Āmen.

Pāvila Vēstule Efeziešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis, tiem
svētiem, kas ir Efesū un ir ticīgi iekš Kristus Jēzus: **2**
Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva,
un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Slavēts lai ir mūsu
Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas mūs ir svētījis
ar visādu garīgu svētību iekš debešķīgām dāvanām caur
Kristu; **4** Tā kā Viņš mūs iekš Tā izredzējis priekš pasaules
radīšanas, ka mēs būtu svēti un bezvainīgi Viņa priekšā
iekš mīlestības; **5** Tas mums papriekš ir nodomājis to
bērnu tiesu caur Jēzu Kristu pie Sevis paša pēc Sava prāta
labpatikšanas, **6** Par slavu Savai godājamai žēlastībai, caur
ko Viņš mūs ir darījis patīkamus iekš Tā Mīļotā. **7** Iekš Tā
mums ir atpestīšana caur Viņa asinīm, grēku piedošana,
pēc Viņa bagātās žēlastības **8** Ko Viņš mums papilnam
parādījis iekš visas gudrības un saprašanas. **9** Un pēc
Savas labpatikšanas Viņš mums ir darījis zināmu Sava
prāta noslēpumu, ko Viņš apņēmies Pats pie Sevis, **10** Visu
valdīt uz laiku piepildīšanu, ka visas lietas iekš Kristus kā
apakš vienas galvas taptu savienotas, gan tās debesīs,
gan tās virs zemes, **11** Iekš Viņa, caur ko mēs arīdzan
tapuši mantinieki, izredzēti pēc Viņa apņemšanās, kas
visas lietas spēcīgi padara pēc Sava prāta padoma; **12** Ka
Viņa godībai būtu par slavu mēs, kas papriekš uz Kristu
cerējuši. **13** Caur To arī jūs esat dzirdējuši to patiesības
vārdu, savas pestīšanas evaņģēliju, iekš Viņa arī jūs pie
ticības nākuši, esat apzieģelēti ar to apsolīšanas Svēto
Garu, **14** Kas ir mūsu mantošanas ķīla, ka Viņš pestīs
Savus ļaudis Savai godībai par slavu. **15** Tādēļ arīdzan,

kad dzirdēju par jūsu ticību iekš Tā Kunga Jēzus un par
to mīlestību uz visiem svētiem, 16 Tad es nemitējos par
jums pateikties, jūs pieminēdams savās lūgšanās, 17 Ka
mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs, Tas godības Tēvs, jums
dotu gudrības un parādīšanas Garu iekš Viņa atzīšanas,
18 Apgaismotas prāta acis, ka jūs varat atzīt, kāda ir
Viņa aicināšanas cerība, un cik bagāta Viņa mantojama
godība pie tiem svētiem, 19 Un kāds Viņa spēka pārlieku
augstais lielums pie mums, kas ticam, pēc Viņa varenā
un spēcīgā darba, 20 Ko tas padarījis iekš Kristus, Viņu
uzmodinādams no miroņiem, un Viņu sēdinādams pie
Savas labās rokas debesīs, 21 Pāri par ikkatru virsniecību
un valdību un spēku un kundzību un ikkatru vārdu, kas
top dēvēts ne vien šinī laikā bet arī nākamā. (aiōn g165) 22
Un Tas ir padevis visas lietas apakš Viņa kājām, un Viņu
visās lietās devis par galvu tai draudzei, 23 Kas ir Viņa
miesa un Tā pilnums, kas visur visu piepilda.

2 Un arī jūs, kas bijāt nomiruši iekš pārkāpšanām un
grēkiem, 2 Iekš kuriem jūs citkārt staigājuši pēc šās
pasaules ieraduma un pēc tā virsnieka, kas valda gaisā,
gara, kas tagad spēcīgi darbojās iekš neticības bērniem;
(aiōn g165) 3 Starp tiem arī mēs visi citkārt dzīvojām savas
miesas kārībās, darīdami miesas un sirds prātu, un no
dabas bijām dusmības bērni, tā kā arī tie citi; 4 Bet Dievs,
bagāts būdams apžēlošanā, mūs ir mīlējis Savas lielās
mīlestības pēc, 5 Un mūs, kas bijām nomiruši grēkos, ar
Kristu ir darījis dzīvus (caur žēlastību jūs esat izglābti), 6
Un līdz uzmodinājis un līdz sēdinājis debesīs iekš Kristus
Jēzus, 7 Ka Tas nākamos laikos parādītu Savas žēlastības

pārliekam lielo bagātību caur to laipnību pār mums iekš
Kristus Jēzus. (aiōn g165) 8 Jo no žēlastības jūs esat pestīti
caur ticību, un tas ne no jums: tā ir Dieva dāvana; 9 Ne no
darbiem, lai neviens nelielās. 10 Jo mēs esam Viņa darbs,
radīti iekš Kristus Jēzus uz labiem darbiem, uz kuriem
Dievs mūs papriekš ir sataisījis, ka mums iekš tiem būs
staigāt. 11 Tāpēc pieminiet, ka jūs, kas citkārt bijāt pagāni
pēc miesas un tapāt par priekšādu saukti no tiem, kas top
saukti tā apgraizīšana, kas pie miesas ar rokām darīta,
12 Ka jūs tanī laikā bijāt bez Kristus, šķirti no Israēla
draudzes un svešinieki tām apsolīšanas derībām, bez
cerības un bez Dieva pasaulē. 13 Bet tagad iekš Kristus
Jēzus jūs, kas citkārt bijuši tālu, esat tuvu nākuši caur
Kristus asinīm. 14 Jo Viņš ir mūsu miers, kas no abiem
ir darījis vienu un to sienu, kas bija starpā, ir noārdījis,
15 To ienaidību noceldams caur Savu miesu, to baušļu
bauslību, kas stāv likumos, ka Viņš tos divus iekš Sevis
paša radītu par vienu jaunu cilvēku, mieru darīdams, 16
Un ka Viņš abus vienā miesā Dievam salīdzinātu caur
to krustu, to ienaidību pie tā nokāvis. 17 Un nākdams
Viņš mieru pasludinājis caur evaņģēliju jums, kas bijāt
tālu, un tiem, kas ir tuvu. 18 Jo caur Viņu mums abiem ir
pieiešana iekš viena Gara pie Tā Tēva. 19 Tad nu jūs vairs
neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet līdzpavalstnieki ar
tiem svētiem un Dieva saime, 20 Uztaisīti uz apustuļu
un praviešu pamata, kur Pats Jēzus Kristus ir tas stūra
akmens, 21 Uz kā viss tas nams taisīts aug par svētu Dieva
namu iekš Tā Kunga; 22 Uz kā arī jūs topat līdz uztaisīti
par Dieva mājas vietu iekš Gara.

3 Tādēļ es, Pāvils, esmu Tā Kunga Jēzus Kristus saistīts
par jums pagāniem, - **2** Ja jūs tikai esat dzirdējuši, kādā
vīzē Dieva žēlastība man priekš jums ir dota, **3** (Proti) ka
Viņš man caur parādīšanu ir zināmu darījis to noslēpumu,
- tā kā es īsiem vārdiem to jau esmu rakstījis, **4** Pie tam
jūs, to lasīdami, varat nomanīt, kā es saprotu Kristus
noslēpumu, - **5** Par ko citos laikos cilvēku bērniem ziņa
nebija dota, tā kā tā tagad caur To Garu ir parādīta
Viņa svētiem apustuļiem un praviešiem: **6** Ka pagāni
ir līdzmantinieki un vienā miesā savienoti, un ka tiem
arīdzan ir dalība pie Viņa apsolīšanas iekš Kristus caur
evaņģēliju; **7** Tam es esmu palicis par kalpu pēc tās
žēlastības dāvanas, ko Dievs man devis pēc Sava spēka
varas. **8** Man, tam vismazākajam no visiem svētiem,
šī žēlastība ir dota, Kristus neizdibināmo bagātību
caur evaņģēliju pasludināt starp pagāniem, **9** Un visus
apgaismot, lai saprot, kā ir gājis ar to noslēpumu, kas
no iesākuma bija apslēpts iekš Dieva, tā visu radītāja;
(aiōn g165) **10** Ka Dieva daudzkārtīgā gudrība tagad caur to
draudzi taptu zināma tām varām un spēkiem debesīs, **11**
Pēc tā mūžīgā nodoma, ko Viņš ir izdarījis iekš Kristus
Jēzus, mūsu Kunga, **(aiōn g165)** **12** Iekš kā mums ir drošība
un pieiešana ar uzticību caur to ticību uz Viņu. **13** Tādēļ
es jūs lūdzu, ka jūs nepiekūstat iekš manām bēdām par
jums, kas ir jūsu gods. **14** Šās lietas labad es loku savus
ceļus mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēva priekšā, **15** No kā
viss top dēvēts, kam ir bērna vārds debesīs un virs zemes,
16 Lai Viņš jums dod pēc Savas bagātās godības, ar spēku
tapt stiprinātiem caur Viņa Garu pie tā iekšējā cilvēka, **17**

Ka Kristus caur ticību mājo jūsu sirdīs, un jūs mīlestībā
iesakņojaties un nostiprinājaties, 18 Ka spējat saņemt
līdz ar visiem svētiem, kāds tas platums un garums un
dziļums un augstums, 19 Un atzīt Kristus mīlestību, kas ir
daudz augstāka nekā visa saprašana, ka topat piepildīti ar
visu Dieva pilnību. 20 Bet Tam, kas ir spēcīgs pārlieku
vairāk darīt pār visu, ko mēs lūdzam vai domājam, pēc tā
spēka, kas iekš mums spēcīgs, 21 Tam lai ir gods iekš tās
draudzes un iekš Kristus Jēzus uz radu radiem mūžīgi
mūžam! Āmen. (aiōn g165)

4 Tad nu jūs lūdzu, es, saistīts iekš Tā Kunga, ka jūs
cienīgi staigājiet pēc tās aicināšanas, ar ko esat aicināti, 2
Ar visu pazemību un laipnību un lēnprātību, cits citu
panesdami iekš mīlestības, 3 Un čakli būdami, sargāt gara
vienprātību caur miera saiti, 4 Viena miesa un viens gars,
tā kā jūs arī esat aicināti savā aicināšanā uz vienu cerību;
5 Viens Kungs, viena ticība, viena kristība; 6 Viens visu
Dievs un Tēvs, kas ir pār visiem un caur visiem un iekš
visiem. 7 Bet ikvienam no jums žēlastība ir dota pēc
Kristus dāvanas mēra. 8 Tāpēc Tas saka: "Viņš ir uzkāpis
augstībā, cietumu pārvarējis un cilvēkiem dāvanas devis."
9 (Bet tas vārds: Viņš ir uzkāpis, ko citu tas saka nekā: Viņš
arī papriekš ir nokāpis tais jo zemās zemes vietās? 10 Kas
ir nokāpis, tas ir Tas Pats, kas arī uz augšu kāpis, tālu pār
visām debesīm, ka Tas visu piepildītu.) 11 Un Viņš citus ir
devis par apustuļiem un citus par praviešiem un citus
par evaņģēlistiem un citus par ganiem un mācītājiem, 12
Ka tie svētie top sataisīti uz kalpošanas darbu, Kristus
miesai par uztaisīšanu, 13 Kamēr mēs visi tiekam pie

Dieva Dēla vienādas ticības un atzīšanas un uzaugam par
pilnīgu vīru, pilnīgi Kristum līdzīgi; **14** Lai vairs neesam
bērni, kas top šaubīti un mētāti no ikkatra mācības vēja
caur cilvēku blēdību un viltību, ar ko tie meklē mūs
pievilt, **15** Bet patiesīgi būdami iekš mīlestības lai augam
visās lietās iekš Tā, kas ir tā galva, proti Kristus, **16** No
kā visa miesa top salaista un sastiprināta caur visādām
palīdzības saitēm pēc tā spēka, kas ikkatram loceklim
ir, ka tā miesa uzaug pati uztaisīdamies iekš mīlestības.
17 To nu es saku un apliecināju iekš Tā Kunga, ka jums
nebūs vairs staigāt, kā tie citi pagāni staigā iekš prāta
nelietības, **18** Saprašanā aptumšoti, sveši būdami tai Dieva
dzīvībai caur nezināšanu, kas iekš tiem ir, caur viņu sirds
cietību, **19** Kas par nebēdniekiem palikuši, ir nodevušies
bezkaunībai uz visādas nešķīstības darbiem iekš mantas
kārības. **20** Bet tā jūs Kristu neesat mācījušies, **21** Ja tikai
par Viņu esat dzirdējuši un iekš Viņa esat mācīti, tā kā
iekš Jēzus ir patiesība. **22** Tad nu jums pēc tās iepriekšējās
dzīvošanas būs nolikt to veco cilvēku, kas samaitāts caur
viltīgām kārībām; **23** Un jums būs atjaunoties savā sirds
prātā un garā, **24** Un apvilkt to jauno cilvēku, kas pēc
Dieva radīts iekš patiesas taisnības un svētības. **25** Tādēļ
noliekat melus un runājiet patiesību, ikviens ar savu
tuvāko, jo mēs esam locekļi savā starpā. **26** Dusmojiet
un negrēkojiet; lai saule nenoiet pār jūsu dusmību. **27**
Nedodiet vietu velnam. **28** Kas zadzis, tam vairs nebūs
zagt, bet jo vairāk strādāt un ar rokām ko labu sagādāt, lai
būtu ko dot tam, kam trūkst. **29** Nekādai nelietīgai valodai
nebūs iziet no jūsu mutes; bet tādai, kas ir laba un derīga

priekš uztaisīšanas, lai dod svētību tiem, kas to dzird. **30**
Un neapbēdinājiet to Svēto Dieva Garu, caur ko jūs esat
apzieģelēti uz to atpestīšanas dienu. **31** Ikviens rūgtums
un dusmība un bardzība un brēkšana un zaimošana līdz
ar visu ļaunumu lai ir tālu nost no jums. **32** Bet esiet cits
pret citu laipnīgi, sirds žēlīgi, cits par citu apžēlodamies,
tā kā arī Dievs iekš Kristus ir apžēlojies par jums.

5 Tad nu Dievam dzenaties pakaļ kā mīļi bērni. **2** Un
staigājiet iekš mīlestības, kā arī Kristus mūs ir mīlējis un
Pats par mums nodevies par dāvanu un upuri Dievam
par saldu smaržu. **3** Bet maucība un visa nešķīstība vai
mantas kārība lai jūsu starpā netop ne minēta, kā tiem
svētiem pieklājās; **4** Arī bezkaunīga būšana un ģeķīga
tērzēšana vai smiekli, kas neklājās, bet jo vairāk pateicība.
5 Jo to jūs zināt, ka neviens maucinieks nedz nešķīsts,
nedz negausis, kas ir elkadieva kalps, nedabū mantību
Kristus un Dieva valstībā. **6** Lai neviens jūs nepieviļ ar
tukšiem vārdiem, jo caur to Dieva dusmība nāk pār tiem
neticības bērniem. **7** Tāpēc neesiet viņu biedri. **8** Jo jūs
citkārt bijāt tumsība, bet tagad jūs esat gaisma iekš Tā
Kunga. Staigājiet kā gaismas bērni, **9** (Jo gaismas auglis
ir visāda labprātība un taisnība un patiesība), **10** Un
pārbaudiet, kas Tam Kungam labi patīk, **11** Un neņemiet
daļas pie tiem neauglīgiem tumsības darbiem, bet jo
vairāk tos arī norājiet. **12** Jo ko tie slepeni dara, to izsacīt
jau ir kauns. **13** Bet visas lietas, kad tās no gaismas top
norātas nāk gaismā: jo kas nāk gaismā, ir gaisma. **14**
Tāpēc Viņš saka: "Uzmosties tu, kas guli, un celies augšā
no miroņiem, tad Kristus tevi apgaismos." **15** Tad nu

pielūkojiet, ka jūs apdomīgi staigājiet, nekā neprātnieki,
bet kā prāta ļaudis. **16** Ņemiet vērā to laiku, jo tās dienas
ir ļaunas. **17** Tādēļ neesat neprātīgi, bet saprotiet, kas
ir Tā Kunga prāts. **18** Un nepiedzeraties ar vīnu, tas ir
posts; bet topiet piepildīti ar Garu, **19** Runādami savā
starpā slavas dziesmās un pateicības dziesmās un garīgās
dziesmās, dziedādami un slavu dodami Tam Kungam
savās sirdīs, **20** Pateicieties vienmēr par visu Dievam un
Tam Tēvam iekš mūsu Kunga Jēzus Kristus vārda, **21** Cits
citam padodamies iekš Dieva bijāšanas. **22** Jūs sievas, esat
paklausīgas saviem vīriem kā Tam Kungam. **23** Jo vīrs ir
sievas galva, kā arī Kristus draudzes galva; Viņš ir Savas
miesas Pestītājs. **24** Bet kā draudze Kristum ir paklausīga,
tāpat arī sievas saviem vīriem visās lietās. **25** Jūs vīri,
mīlējiet savas sievas, tā kā arī Kristus to draudzi mīlējis
un Pats par to ir nodevies, **26** Ka Viņš to svētītu, ko ir
šķīstījis caur ūdens mazgāšanu iekš vārda, **27** Ka Viņš to
draudzi stādītu Savā priekšā pagodinātu, kurai nebūtu
nekāds traips, nedz grumba, nedz cita kāda vaina, bet ka
tā būtu svēta un bezvainīga. **28** Tāpat pienākas vīriem
savas sievas mīlēt kā savu miesu; jo kas savu sievu mīl,
tas mīl sevi pašu. **29** Jo neviens vēl nav ienīdējis savu
paša miesu, bet tas to kopj un glabā, tā kā arī Kristus to
draudzi. **30** Jo mēs esam Viņa miesas locekļi, no Viņa
miesām un no Viņa kauliem. **31** Tāpēc cilvēks atstās savu
tēvu un māti un pieķersies pie savas sievas, un tie divi
būs viena miesa. **32** Šis noslēpums ir liels; bet es runāju
par Kristu un par to draudzi. **33** Tāpat arī jums ikvienam
būs savu sievu mīlēt kā sevi pašu; bet sieva lai bīstas vīru.

6 Jūs bērni, paklausiet saviem vecākiem iekš Tā Kunga, jo
tas pieklājās. **2** Godā savu tēvu un māti - (šis ir tas pirmais
bauslis, kam ir apsolīšana) - **3** Lai tev labi klājās un tu
ilgi dzīvo virs zemes. **4** Un jūs tēvi, nekaitinājiet savus
bērnus; bet uzaudzinājiet tos Tā Kunga pārmācīšanā
un pamācīšanā. **5** Jūs kalpi, paklausiet tiem, kas pēc
miesas jūsu kungi, ar bijāšanu un drebēšanu, iekš sirds
vientiesības, tā kā Kristum, **6** Nekalpodami tik priekš
acīm, tā kā gribēdami patikt cilvēkiem, bet kā Kristus
kalpi, darīdami Dieva prātu no visas dvēseles, **7** Ar labu
prātu, kā Tam Kungam kalpodami un nekā cilvēkiem,
8 Zinādami, ja kas ko labu darīs, ka tas to atdabūs no
Tā Kunga, lai ir kalps, lai svabadnieks. **9** Un jūs kungi,
dariet to pašu viņiem; atmetiet draudus, zinādami, ka arī
jums Kungs ir debesīs, un Tas neuzlūko cilvēka vaigu. **10**
Beidzot, mani brāļi, topiet spēcīgi iekš Tā Kunga un iekš
Viņa spēka varas. **11** Apvelkat visas Dieva bruņas, lai varat
pretī stāvēt velna viltīgām uzmākšanām. **12** Jo mums nav
cīnīšanās pret miesu un asinīm, bet pret tām valdībām
un varām, pret tiem pasaules valdītājiem šīs pasaules
tumsībā, pret tiem ļauniem gariem gaisā. **(aiōn g165)** **13**
Tādēļ sagrābiet visus tos Dieva ieročus, ka jūs varat
pretī stāvēt ļaunā dienā un visu uzvarējuši, pastāvēt. **14**
Tad nu stāviet, savus gurnus apjozuši ar patiesību un
apvilkuši taisnības bruņas, **15** Un kājas apāvuši ar gatavu
prātu pakaļ dzīties tam miera evaņģēlijam, **16** Pār visām
lietām sagrābuši ticības priekšturamās bruņas, ar ko jūs
tā blēdnieka ugunīgās bultas visas varēsiet izdzēst; **17**
Un ņemiet pestīšanas bruņucepuri un Tā Gara zobenu,

tas ir Dieva vārdu; **18** Ar ikvienu lūgšanu un pielūgšanu
lūgdami allažiņ iekš Gara, un uz to nomodā būdami iekš
visādas pastāvēšanas un aizlūgšanas par visiem svētiem,
19 Un par mani, ka man tas vārds taptu dots, kad es
savu muti atdaru, ar drošību zināmu darīt evaņģēlija
noslēpumu, **20** Par ko es vēstnesis esmu ķēdēs, lai to droši
sludināju, kā man pienākas. **21** Bet lai arī jūs zināt, kā
man klājās, un ko es daru, tad visu jums stāstīs Tihikus,
tas mīļais brālis un uzticīgais kalps iekš Tā Kunga. **22** To
es īpaši tādēļ pie jums esmu sūtījis, lai jūs varat zināt, kā
mums klājās, un lai viņš jūsu sirdis iepriecina. **23** Miers lai
ir tiem brāļiem un mīlestība ar ticību no Dieva, Tā Tēva,
un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **24** Žēlastība lai ir ar visiem,
kas bez mitēšanās mīļo mūsu Kungu Jēzu Kristu. Āmen.

Pāvila Vēstule Filipiešiem

1 Pāvils un Timotejs, Jēzus Kristus kalpi, visiem tiem
svētiem iekš Kristus Jēzus, kas ir Filipos, un arī tiem
bīskapiem un palīgiem: **2** Žēlastība lai ir jums un miers
no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Es
pateicos savam Dievam, cikkārt jūs pieminu, **4** Arvienu
ikkatrā lūgšanā par jums visiem ar līksmību lūgdamies, **5**
Jūsu biedrības dēļ pie evaņģēlija no pirmās dienas līdz
šim laikam; **6** To īpaši cerēdams, ka Tas, kas to labo darbu
iekš jums iesācis, to pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai. **7**
Tā man piederas par jums visiem domāt, tādēļ ka es jūs
turu savā sirdī, gan iekš savām saitēm, gan iekš savas
aizbildināšanās un evaņģēlija apstiprināšanas, jūs visus,
kam līdz ar mani ir daļa pie tās žēlastības. **8** Jo Dievs ir
mans liecinieks, cik ļoti es pēc jums visiem ilgojos ar
Jēzus Kristus sirds mīlestību. **9** Un par to es Dievu lūdzu,
ka jūsu mīlestība jo dienas vairotos iekš atzīšanas un visas
samanīšanas, **10** Ka jūs varat pārbaudīt to, kas labs un
kas ļauns, lai jūs esat skaidri un nepiedauzīgi uz Kristus
dienu, **11** Piepildīti ar taisnības augļiem, kas ir caur Jēzu
Kristu, Dievam par godu un slavu. **12** Bet es gribu, ka
jūs zināt, brāļi, ka tas, kas man ir noticis, jo vairāk ir
izdevies evaņģēlijam par pieaugšanu; **13** Tā, ka manas
saites ir tapušas zināmas iekš Kristus visā tiesas namā
un visiem tiem citiem, **14** Un ka daudz no tiem brāļiem
iekš Tā Kunga, caur manām saitēm iedrošināti, jo vairāk
uzdrīkstas to vārdu runāt bez bailības. **15** Citi gan sludina
Kristu arī ar skaudību un strīdu, bet citi arī ar labu prātu.
16 Kas to dara ar strīdu, tie Kristu sludina ne no skaidras

sirds, un domā manām saitēm bēdas pielikt; **17** Bet kas
to dara no mīlestības, tie to dara zinādami, ka es esmu
likts par evaņģēlija aizstāvētāju. **18** Kas par to? Taču
Kristus top sludināts visādā vīzē, lai nu ar neskaidru, lai
ar patiesīgu sirdi; par to es priecājos un priecāšos. **19** Jo es
zinu, ka tas man par svētību izdosies caur jūsu lūgšanu un
caur Jēzus Kristus Gara palīdzību, **20** Pēc manas sirsnīgas
gaidīšanas un cerības, ka es nekādā lietā nepalikšu kaunā,
bet ka ar visu drošību, tā kā arvien, tā arī tagad, Kristus
taps paaugstināts pie manām miesām, vai caur dzīvību
vai caur nāvi. **21** Jo mana dzīvība ir Kristus, un miršana
man nes augļus. **22** Bet ja miesā dzīvot manam darbam ir
par labu, tad, ko man būs vēlēties, to nezinu. **23** Jo es topu
spiests abējādi, man gribās tapt atraisītam un būt pie
Kristus, - jo tas ir ļoti daudz labāki; **24** Bet miesā palikt ir
vēl jo vajadzīgi jūsu dēļ. **25** Un to ticēdams es zinu, ka es
palikšu un pie jums visiem palikšu jums par pieaugšanu
un ticības līksmību, **26** Ka jūsu slavēšana iekš Kristus Jēzus
par mani vairojās caur to, ka es atkal pie jums nākšu.
27 Tikai turaties cienīgi pēc Kristus evaņģēlija, ka es,
vai nākdams un jūs redzēdams, vai pie jums nebūdams,
varu dzirdēt, ka jūs stāvat vienā garā, vienā prātā kopā
cīnīdamies par evaņģēlija ticību, **28** Un ka jūs nekādā
lietā netopat iztrūcināti no tiem pretiniekiem; jo tas tiem
ir par zīmi, ka pazudīs, bet jums, ka tapsiet izglābti, un
tas ir no Dieva. **29** Jo jums tā žēlastība ir dota Kristus dēļ,
ne vien uz Viņu ticēt, bet arīdzan par Viņu ciest, - **30** To
pašu cīnīšanos cīnīdamies, ko pie manis esat redzējuši un
tagad no manis dzirdat.

2 Ja tad nu ir kāda pamācīšana iekš Kristus, ja tad ir
mīlestības iepriecināšana, ja tad ir Tā Gara biedrība, ja tad
ir sirds žēlastība un apžēlošana, **2** Tad darāt manu prieku
pilnīgu, ka jums ir viens prāts, viena mīlestība, viena
sirds un dvēsele; **3** Un nedariet nenieka strīdēdamies vai
lieku godu meklēdami, bet pazemīgi turēdami cits citu
augstāku par sevi pašu. **4** Nevienam nebūs raudzīt uz to,
kas pašam der, bet ikviens lai rauga arī uz to, kas der
citiem. **5** Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum
bijis, **6** Kas Dieva ģīmī būdams neturēja par laupījumu,
Dievam līdzi būt, **7** Bet Pats Sevi ir iztukšojis un kalpa
ģīmi pieņēmis un tā kā cits cilvēks tapis, **8** Un cilvēka
kārtā atrasts Pats Sevi pazemoja, paklausīgs palicis līdz
nāvei, līdz pat krusta nāvei. **9** Tāpēc arī Dievs Viņu varen
ir paaugstinājis un Viņam dāvinājis vārdu, kas iet pār
visiem vārdiem; **10** Ka Jēzus vārdā būs ceļus locīt visiem
tiem, kas ir debesīs un virs zemes un apakš zemes, **11**
Un ikkatrai mēlei būs apliecināt, ka Jēzus Kristus ir Tas
Kungs par godu Dievam, Tam Tēvam. **12** Tad nu, mani
mīļie, tā kā jūs allažiņ esat paklausīgi bijuši, ne tikai man
klāt esot, bet nu daudz vairāk man klāt neesot, dzenaties
ar bijāšanu un drebēšanu uz to, ka topat svēti. **13** Jo Dievs
ir, kas iekš jums padara gan gribēšanu, gan padarīšanu
pēc Sava labā prāta. **14** Dariet visu bez kurnēšanas un
šaubīšanās, **15** Ka esat bezvainīgi un skaidri, nenoziedzīgi
Dieva bērni niknas un netiklas tautas vidū, kur jūs spīdat
tā kā spīdekļi pasaulē, **16** Pasargādami to dzīvības vārdu
man par slavu uz Kristus dienu, ka es neesmu velti tecējis,
nedz velti darbojies. **17** Bet jebšu es topu upurēts klāt pie

jūsu ticības upura un Dieva kalpošanas, taču es priecājos
un līdz ar jums visiem priecājos. **18** Un par to pašu
priecājaties jūs arīdzan un priecājaties līdz ar mani. **19**
Bet es ceru iekš Tā Kunga Jēzus, Timoteju drīz pie jums
sūtīt, lai es arīdzan topu atspirdzināts, kad dabūšu zināt,
kā jums klājās. **20** Jo man nav neviena, kam būtu tik
vienāds prāts ar mani, kas tik sirsnīgi par jums gādātu.
21 Jo tie visi meklē, kas pašiem, ne, kas Jēzum Kristum
der. **22** Bet viņa pārbaudītu uzticību jūs zināt, ka viņš,
tā kā tēvam dēls, līdz ar mani ir kalpojis pie evaņģēlija.
23 Tad nu es ceru tūdaļ šo sūtīt, tiklīdz redzēšu, kā ar
mani būs. **24** Bet to es tiešām ceru iekš Tā Kunga, ka es
pats arīdzan drīz nākšu. **25** Bet es turēju par vajadzīgu
pie jums sūtīt Epafroditu, to brāli un mana darba un
cīnīšanās biedri, jūsu apustuli, kas manai vajadzībai
kalpojis, **26** Tādēļ ka viņš pēc jums visiem ilgojās un
viņam rūpēja, ka jūs dzirdējuši, viņš esot nevesels. **27**
Un viņš arī gulēja uz miršanu, bet Dievs par viņu ir
apžēlojies, tomēr nevien par viņu, bet arī par mani, ka
man nenāktu noskumšana uz noskumšanu. **28** Tad nu
es viņu jo drīz esmu sūtījis, lai jūs to atkal redzēdami
varat priecāties, un mana noskumšana top mazāka. **29**
Tad nu uzņemat viņu iekš Tā Kunga ar visu prieku, un tos
tādus turat godā. **30** Jo Kristus darba dēļ viņš ir nācis
tuvu pie nāves, nebēdādams par savu dzīvību, lai viņš
man kalpotu jūsu vietā.

3 Un vēl, mani brāļi, priecājaties iekš Tā Kunga. To pašu
jums vienmēr rakstīt, man nav par apnikšanu, bet jums
par stiprināšanu. **2** Redziet tos suņus, redziet tos ļaunos

strādniekus, redziet to sagraizīšanu! **3** Jo mēs esam tā
apgraizīšana, mēs, kas Dievam kalpojam garā un iekš
Kristus Jēzus lielāmies un nepaļaujamies uz miesu. **4**
Jebšu man varētu būt arī paļaušanās uz miesu; ja citam
kam šķiet, ka tas var paļauties uz miesu, es vairāk: **5**
Es esmu apgraizīts astotā dienā, no Israēla tautas, no
Benjamina cilts, Ebrejs no Ebrejiem, pēc bauslības farizejs,
6 Pēc karstuma draudzes vajātājs, pēc tās taisnības, kas ir
iekš bauslības, bezvainīgs. **7** Bet kas man bija par mantu,
to es Kristus dēļ esmu turējis par skādi. **8** Jo patiesi es
arī visu turu par skādi pret Kristus Jēzus, mana Kunga,
atzīšanas augsto mantu; tādēļ es visu esmu pametis,
un to turu par sūdu, lai es Kristu mantoju, **9** Un iekš
Viņa topu atrasts, ka man nav sava taisnība, tā, kas ir
no bauslības, bet tā, kas ir caur Kristus ticību, proti tā
taisnība, kas ir no Dieva caur ticību; **10** Lai es atzīstu
Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku un to līdz ciešanu ar
Viņu un Viņam līdzīgs topu nāvē, **11** Vai jel varētu nākt
pie tās augšāmcelšanās no miroņiem. **12** Ne tā kā es to
jau būtu dabūjis, vai jau būtu pilnīgs; bet es tam dzenos
pakaļ, vai es to arī gan varētu satvert, tā kā arī es esmu
satverts no Kristus Jēzus. **13** Brāļi, man nešķiet, ka to jau
esmu satvēris; **14** Bet to vien saku: aizmirsdams to, kas
aiz manis, es stiepjos uz to, kas priekšā, es dzenos uz to
mērķi, pēc tās goda maksas, uz ko Dievs debesīs aicina
iekš Kristus Jēzus. **15** Visi nu, kas esam pilnīgi, lai šādu
prātu turam; un ja jūs vēl par kaut ko citādi domājiet,
tad Dievs arī to jums parādīs. **16** Bet tikai, pie kā esam
tikuši, tai pašā ceļā lai staigājam! **17** Dzenaties man pakaļ,

brāļi, un lūkojiet uz tiem, kas tā staigā, ka mēs jums esam
par priekšzīmi. 18 Jo daudzi staigā, par kuriem jums
daudzkārt esmu sacījis, bet tagad saku arī raudādams, ka
tie ir Kristus krusta ienaidnieki; 19 Viņu gals ir pazušana,
viņu Dievs ir vēders, un viņu gods stāv viņu kaunā, viņu
prāts nesās uz pasaules lietām. 20 Bet mūsu dzīvošana
ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām To Pestītāju, To
Kungu Jēzu Kristu, 21 Kas mūsu niecīgo miesu pārvērtīs,
ka tā top līdzīga Viņa godības miesai, pēc tās spēcības, ar
ko Viņš arī visas lietas var nolikt apakš Savām kājām.

4 Tad nu, mani mīļie brāļi, manas sirds ilgošanās, mans
prieks un mans kronis, - tā stāviet iekš Tā Kunga, jūs
mīļie. 2 Es lūdzu Evodiju un lūdzu Sintihu, lai ir vienis
prātis iekš Tā Kunga; 3 Un tevi arīdzan lūdzu, tu mans
īstais darba biedri: gādā par šīm sievām, kas līdz ar mani ir
cīnījušās iekš evaņģēlija, tā kā arī Klements, un mani citi
darba biedri, kuru vārdi ir dzīvības grāmatā. 4 Priecājaties
iekš Tā Kunga vienmēr; es saku atkal: priecājaties! 5 Lai
jūsu lēnība top zināma visiem cilvēkiem; Tas Kungs ir
tuvu. 6 Nebēdājaties par neko; bet jūsu lūgšanas visās
lietās lai pie Dieva top zināmas caur piesaukšanu un
pielūgšanu ar pateikšanu. 7 Un tas Dieva miers, kas
augstāks nekā visa saprašana, tas pasargās jūsu sirdis
un jūsu domas iekš Kristus Jēzus. 8 Un vēl, brāļi, visu,
kas patiesīgs, visu, kas godīgs, visu, kas taisns, visu, kas
šķīsts, visu, kas mīlīgs, visu, kam laba slava, ja ir kāds labs
tikums, un ja ko var teikt, - to liekat vērā. 9 Ko jūs arī
esat mācījušies un dabūjuši un dzirdējuši un redzējuši
pie manis, to dariet; tad tas miera Dievs būs ar jums. 10

Bet es ļoti esmu priecājies iekš Tā Kunga, ka jūs nu atkal
reiz esat uzsākuši gādāt par mani: par ko jūs arī esat
gādājuši, bet tas laiks jums nav izdevies. **11** Es to nesaku
nekāda trūkuma dēļ; jo es esmu mācījies iztikt ar to, kas
man ir. **12** Un es zinu zems būt, un es zinu augsts būt;
visādi un visās lietās esmu mācījies, gan paēdis būt, gan
izsalcis, pilnībā dzīvot un trūkumu ciest. **13** Es spēju visas
lietas iekš Tā, kas mani dara spēcīgu, proti iekš Kristus.
14 Tomēr jūs esat labi darījuši, ka jūs manas bēdas līdz
ar mani esat nesuši. **15** Un arī jūs, Filipieši, zināt, ka no
evaņģēlija sākuma laikiem, kad es no Maķedonijas esmu
izgājis, neviena draudze nav ar mani biedrībā stāvējusi
iekš došanas un ņemšanas, kā tikai jūs vien. **16** Jo arī,
kad es biju Tesalonikā, jūs vienu un otru reizi man esat
sūtījuši priekš manas vajadzības. **17** Ne tā kā es to dāvanu
meklēju, bet es meklēju to augli, kas no tās bagātīgi atlec
priekš jums. **18** Bet es visu esmu dabūjis un man ir pār
pārim; es esmu papilnam apgādāts ar to, ko jūs caur
Epafroditu man sūtījuši, kā saldu smaržu, kā pieņēmīgu
un Dievam patīkamu upuri. **19** Bet mans Dievs piepildīs
visu jūsu vajadzību pēc Savas bagātības iekš godības caur
Kristu Jēzu. **20** Bet mūsu Dievam un Tēvam lai ir gods
mūžīgi mūžam. Āmen. **(aiōn g165)** **21** Sveicinājiet ikvienu
svētu iekš Kristus Jēzus; tie brāļi, kas pie manis, jūs
sveicina. **22** Visi tie svētie jūs sveicina un visvairāk tie no
ķeizara nama. **23** Mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai
ir ar jums visiem. Āmen.

Pāvila Vēstule Kolosiešiem

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis, un
Timotejs, tas brālis, **2** Tiem svētiem un ticīgiem brāļiem
iekš Kristus Kolosās: žēlastība lai ir jums un miers no
Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Mēs
pateicamies mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievam un Tēvam
vienmēr par jums lūgdami, **4** Kad esam dzirdējuši par
jūsu ticību iekš Kristus Jēzus un par to mīlestību uz
visiem svētiem, **5** Tās cerības dēļ, kas jums ir nolikta
debesīs, par ko jūs papriekš esat dzirdējuši caur to
patiesības, proti evaņģēlija, vārdu. **6** Tas pie jums ir
nācis, tā kā arī visā pasaulē, un nes augļus un aug, tā
kā arī jūsu starpā no tās dienas, kad esat dzirdējuši un
atzinuši Dieva žēlastību iekš patiesības; **7** Tā jūs arī esat
mācījušies no Epafras, mūsu mīļā darba biedra, kas ir
uzticīgs Kristus kalps priekš jums, **8** Kas mums arī stāstījis
jūsu mīlestību Garā. **9** Tāpēc arī mēs no tās dienas,
kad to esam dzirdējuši, nemitējamies par jums Dievu
lūgt un piesaukt, lai jūs topat piepildīti ar Viņa prāta
atzīšanu iekš visas gudrības un garīgas saprašanas, **10**
Lai jūs cienīgi staigājiet, Tam Kungam par patikšanu,
iekš visa laba darba augļus nesdami un pieaugdami iekš
Dieva atzīšanas, **11** Ar visādu spēku spēcīgi būdami pēc
Viņa godības varas iekš visas pacietības un lēnprātības
ar līksmību, **12** Pateikdamies Tam Tēvam, kas mūs ir
darījis derīgus, līdz ar tiem svētiem mantību dabūt iekš
gaismas. **13** Tas mūs ir izrāvis no tumsības varas un
pārstādījis Sava mīļā Dēla valstībā, **14** Iekš kā mums ir tā
pestīšana caur Viņa asinīm, tā grēku piedošana; **15** Tas ir

Tā neredzamā Dieva ģīmis, visu radījumu pirmdzimtais.
16 Jo iekš Viņa visas lietas ir radītas, kas debesīs un virs
zemes, redzamās un neredzamās, lai gan troņi, lai gan
kundzības, lai gan virsniecības, lai gan valdības, visas
lietas ir radītas caur Viņu un uz Viņu. **17** Un Viņš ir
priekš visām lietām, un visas lietas pastāv iekš Viņa; **18**
Un Viņš ir tai miesai tā galva, proti tai draudzei; Viņš
ir tas iesākums, tas pirmdzimtais no tiem mirušiem, ka
Viņš starp visiem būtu tas pirmais. **19** Jo Tam Tēvam ir
paticis, ka iekš Viņa mājotu visa pilnība, **20** Un ka caur
Viņu un uz Viņu visu salīdzinātu, gan to, kas virs zemes,
gan to, kas debesīs, mieru darīdams caur Viņu, caur Viņa
krusta asinīm. **21** Un jūs, kas citkārt bijāt sveši un savā
prātā ienaidnieki iekš ļauniem darbiem, Tas tagad ir
salīdzinājis **22** Iekš Viņa cilvēcīgas miesas caur nāvi, ka
Tas jūs nostādītu svētus un bezvainīgus un nenoziedzīgus
Savā priekšā; **23** Ja tik jūs paliekat ticībā stipri un pastāvīgi
un nenovēršami no tā evaņģēlija cerības, ko jūs esat
dzirdējuši, kas ir pasludināts visai radībai apakš debess.
Šim es, Pāvils, esmu palicis par kalpu. **24** Es nu priecājos
savās ciešanās par jums, un piepildu atkal, kas vēl trūkst
no Kristus bēdām, iekš savas miesas par Viņa miesu,
kas ir tā draudze; **25** Tai es esmu palicis par kalpu, kā
Dievs man to priekš jums ir novēlējis, lai Dieva vārdu
pilnīgi pasludināju, **26** To noslēpumu, kas ir bijis paslēpts
no mūžīgiem laikiem un no dzimumu dzimumiem, bet
tagad skaidri ir parādīts Viņa svētiem; **(aiōn g165)** **27** Tiem
Dievs ir gribējis darīt zināmu, kāda šim noslēpumam
bagāta godība starp tautām; tas ir Kristus iekš jums, tā

godības cerība, **28** To mēs pasludinājam, paskubinādami
ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku iekš visas
gudrības, lai mēs ikvienu cilvēku varam nostādīt pilnīgu
iekš Kristus Jēzus; **29** Par to es arī darbojos, cīnīdamies
pēc Viņa spēcības, kas iekš manis stipri strādā ar spēku.

2 Jo es gribu, ka jūs ziniet, cik liela cīnīšanās man ir par
jums un par tiem, kas ir Laodiķeā, un par visiem, kas
manu miesīgu vaigu nav redzējuši; **2** Lai viņu sirdis taptu
iepriecinātas, un viņi taptu savienoti iekš mīlestības un
bagātīgi piepildīti ar saprašanu, atzīt Dieva, Tā Tēva, un
Kristus noslēpumu. **3** Iekš Tā ir apslēpta visa gudrības
un atzīšanas bagātība. **4** Bet to es saku, lai neviens jūs
nepieviļ ar gudriem vārdiem. **5** Jo jebšu es neesmu klāt ar
miesu, tomēr es jums esmu klāt ar garu, priecādamies un
redzēdams jūsu kārtīgu dzīvošanu un jūsu stipru ticību
uz Kristu. **6** Tad nu tā, kā jūs Kristu Jēzu, To Kungu,
esat pieņēmuši, tā staigājiet iekš Viņa, **7** Iesakņoti un
uztaisīti iekš Viņa un apstiprināti iekš ticības, tā kā jūs
esat mācīti, augdami iekš tās ar pateicību. **8** Pielūkojiet,
ka neviens jūs neaplaupa caur pasaules gudrību un tukšu
viltību pēc cilvēku stāstīšanām, pēc pasaules likumu
sākumiem un ne pēc Kristus. **9** Jo iekš Viņa mājo visa
dievības pilnība cilvēka miesās. **10** Un jūs esat pilnīgi
iekš Viņa, kas ir visas varas un valdības galva; **11** Iekš
Viņa jūs arī esat apgraizīti ar apgraizīšanu ne rokām
darītu, caur grēcīgā miesas prāta nolikšanu, caur Kristus
apgraizīšanu; **12** Līdz ar Viņu aprakti kristībā, iekš kā
jūs arī esat uzmodināti caur to ticību, ko Dievs rada, kas
Viņu no miroņiem ir uzmodinājis; **13** Tas arī jūs, kad

bijāt miruši noziegumos un savas miesas priekšādā, ir
darījis līdz ar Viņu dzīvus, žēlīgi jums piedodams visus
noziegumus; **14** Un ir izdeldējis to parādu grāmatu, to
likumu rakstu, kas mums bija pretī, un to ņēmis nost un
piesitis pie krusta; **15** Un ir nopostījis tās valdības un
varas un tās klaji smieklā licis un Savas uzvarēšanas godu
pār tām parādījis caur Viņu. **16** Tad nu lai neviens jūs
netiesā par ēdienu, vai par dzērienu, vai par svētkiem vai
jauniem mēnešiem, vai svētdienām; **17** Tā bija to nākošo
lietu ēna; bet tā īstā būšana ir Kristus. **18** Lai no tās
goda maksas neviens jūs nenogriež, kas liekā pazemībā
un eņģeļu kalpošanā pats sev patīk un uz to dzenās,
ko viņš nav redzējis, un ir velti uzpūsts savā miesas
prātā, **19** Un neturās pie tās galvas, no kā visa miesa
caur locekļiem un dzīslām palīdzību dabū un ir salaista
un uzaug dievišķā augumā. **20** Ja nu jūs līdz ar Kristu
tiem pasaules likumiem esat nomiruši, ko tad jūs, tā kā
vēl pasaulē dzīvotu, topat apgrūtināti ar pavēlēm: **21**
Neaizskar! Nebaudi! Neaiztiec! **22** (Tam visam jāzūd, kad
to lieto) - pēc cilvēku pavēlēm un mācībām, **23** Tas gan
liekās gudri dēļ tās pašu uzņemtās Dieva kalpošanas un
pazemošanās un miesas netaupīšanas, tomēr nevienam
nav par godu, bet tik par miesas prāta piepildīšanu.

3 Ja tad nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējiet
to, kas ir augšā, kur Kristus ir, sēdēdams pie Dieva labās
rokas. **2** Domājiet uz to, kas ir augšā, ne uz to, kas virs
zemes. **3** Jo jūs esat nomiruši, un jūsu dzīvība ir apslēpta
ar Kristu iekš Dieva. **4** Kad nu Kristus, jūsu dzīvība,
atspīdēs, tad arī jūs ar Viņu atspīdēsiet iekš godības. **5**

Tāpēc nonāvējiet savus locekļus, kas pasaulei pieder,
maucību, nešķīstību, bezkaunību, ļaunu iekārošanu un
mantas kārību, kas ir elku kalpošana. **6** To dēļ Dieva
dusmība nāk pār tiem neticības bērniem. **7** Šajos grēkos
arī jūs citkārt esat staigājuši, kad iekš tiem dzīvojāt. **8**
Bet tagad arī jūs visu to noliekat: dusmību, bardzību,
ļaunumu, Dieva zaimošanu, bezkaunīgus vārdus no savas
mutes. **9** Nemelojiet cits pret citu un novelkat to veco
cilvēku ar viņa darbiem, **10** Un apvelkat to jauno, kas
top atjaunots uz atzīšanu pēc sava radītāja ģīmja. **11** Tur
nav nedz Grieķis, nedz Jūds, nedz apgraizīšana, nedz
priekšāda, nedz barbars, nedz Skitietis, nedz kalps, nedz
svabadnieks: bet Kristus ir viss un iekš visiem. **12** Tad
nu apvelciet kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, sirds
žēlastību, laipnību, pazemību, lēnību, lēnprātību, **13** Cits
citu panesdami un cits citam piedodami, ja vienam ir
ko sūdzēt pret otru, tā kā arī Kristus jums ir piedevis,
tāpat arī jūs. **14** Un pār visu šo apvelciet mīlestību, kas ir
pilnības saite. **15** Un Dieva miers lai valda jūsu sirdīs,
uz ko jūs arī esat aicināti vienā miesā, un esat pateicīgi.
16 Kristus vārds lai mīt bagātīgi jūsu starpā iekš visas
gudrības, ka jūs paši mācaties un paskubinājaties ar
svētām dziesmām un pateicības dziesmām un garīgām
dziesmām, Tam Kungam mīlīgi dziedādami savās sirdīs.
17 Un visu, ko jūs dariet ar vārdiem vai ar darbiem, to
visu dariet Tā Kunga Jēzus vārdā, pateikdamies Dievam
Tam Tēvam caur Viņu. **18** Jūs sievas, esiet paklausīgas
saviem vīriem, tā kā pieklājās iekš Tā Kunga. **19** Jūs vīri,
mīļojiet savas sievas un neesat bargi pret tām. **20** Jūs

bērni, esiet paklausīgi tiem vecākiem visās lietās, jo tas
Tam Kungam labi patīk. **21** Jūs tēvi, nekaitinājiet savus
bērnus, ka tie nepaliek bailīgi. **22** Jūs kalpi, paklausiet
visās lietās tiem, kas pēc miesas jūsu kungi, ne priekš
acīm kalpodami, tā kā gribēdami cilvēkiem patikt, bet
sirds vientiesībā Dievu bīdamies. **23** Un visu, ko jūs dariet,
to dariet no sirds, tā kā Tam Kungam un ne cilvēkiem,
24 Zinādami, ka jūs no Tā Kunga dabūsiet par atmaksu
to iemantošanu, jo jūs kalpojat Tam Kungam Kristum.
25 Bet kas nepareizi dara, tas dabūs, ko tas nepareizi ir
darījis, un (tur) cilvēka vaigs netiek uzlūkots.

4 Jūs kungi, kas ir pareizi un pēc tiesas, to dariet tiem
kalpiem, zinādami, ka jums arīdzan Kungs ir debesīs.
2 Esiet pastāvīgi iekš lūgšanas un esiet nomodā iekš
tās ar pateicību, **3** Lūgdami turklāt arī par mums, ka
Dievs mums gribētu atvērt tā vārda durvis, runāt Kristus
noslēpumu, kā dēļ es arī esmu saistīts, **4** Lai es to varu
darīt zināmu, tā kā man pienākas runāt. **5** Staigājiet iekš
gudrības priekš tiem, kas ir ārā, laiku vērā ņemdami. **6**
Jūsu valoda lai ir arvien mīlīga un ar sāli sālīta, ka jūs
zināt ikvienam atbildēt, kā pienākas. **7** Kā man klājās, par
to Tihikus jums ziņu dos, tas mīļais brālis un uzticīgais
palīgs un amata biedrs iekš Tā Kunga, **8** Ko es tāpēc esmu
sūtījis pie jums, lai es ziņu dabūtu, kā jums klājās, un lai
tas jūsu sirdis iepriecinātu, **9** Ar Onezimu, to uzticīgo un
mīļo brāli, kas no jūsu draudzes; tie jums visu stāstīs, kā
te iet. **10** Aristarks, mans cietuma biedrs, jūs sveicina,
un Marks, Barnabas brāļa dēls, par ko jūs pavēles esat
dabūjuši (kad tas pie jums nāks, tad to uzņemiet), **11** Un

Jēzus, ar pavārdu Justs, kas ir no apgraizīšanas. Šie vien
ir mani darba biedri pie Dieva valstības, kas man bijuši
par iepriecināšanu. **12** Epafra, kas ir no jūsu draudzes,
Kristus kalps, jūs sveicina, vienmēr par jums cīnīdamies
iekš lūgšanām, ka jūs pilnīgi un stipri pastāviet visā Dieva
prātā. **13** Jo es tam dodu liecību, ka viņš karsti darbojās
par jums un par tiem Laodiķeā un par tiem Hierapolē.
14 Lūkas, tas ārsts, tas mīļais, un Demas jūs sveicina. **15**
Sveicinājiet tos brāļus Laodiķeā, un Nimfu un to Dieva
draudzi viņa namā. **16** Un kad tā grāmata no jums ir
lasīta, tad gādājiet, ka tā arī Laodiķeas draudzē top lasīta,
un ka jūs arīdzan to grāmatu no Laodiķeas lasāt. **17** Un
sakāt Arhipam: kopi to amatu, ko tu esi dabūjis iekš Tā
Kunga, ka tu to pilnīgi izdari. **18** Tā sveicināšana ar manu,
Pāvila, roku. Pieminiet manas saites! Žēlastība lai ir ar
jums! Āmen!

Pāvila 1. Vēstule Tesalonikiešiem

1 Pāvils un Silvans un Timotejs Tesaloniķiešu draudzei
iekš Dieva Tā Tēva un Tā Kunga Jēzus Kristus: žēlastība
lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā
Kunga Jēzus Kristus. **2** Mēs Dievam pateicamies vienmēr
par jums visiem, jūs pieminēdami savās lūgšanās, **3**
Bez mitēšanās pieminēdami jūsu ticības darbu un jūsu
mīlestības pūliņu un jūsu pastāvību iekš cerības uz
mūsu Kungu Jēzu Kristu, mūsu Dieva un Tēva priekšā, **4**
Zinādami, ka jūs, no Dieva mīļotie brāļi, esat izredzēti.
5 Jo mūsu evaņģēlijs ir bijis pie jums ne vien vārdos,
bet arī spēkā un Svētā Garā un pilnā patiesībā: tā kā jūs
zināt, kādi mēs esam bijuši pie jums jūsu labad. **6** Un
jūs esat pakaļdzinušies mums un Tam Kungam un to
vārdu uzņēmuši iekš daudz bēdām ar Svētā Gara prieku;
7 Tā ka jūs esat palikuši par priekšzīmi visiem ticīgiem
Maķedonijā un Akajā. **8** Jo no jums Tā Kunga vārds ir
izpaudies ne vien Maķedonijā un Akajā, bet arī visās
malās jūsu ticība uz Dievu ir izgājusi, tā ka mums par
to nevajag neko runāt. **9** Jo tie paši sludina par mums,
kādu ieiešanu mēs pie jums esam atraduši un kā jūs esat
atgriezušies pie Dieva no tiem elkudieviem, kalpot Tam
dzīvam un patiesam Dievam, **10** Un gaidīt no debesīm
Viņa Dēlu, ko Viņš uzmodinājis no miroņiem, Jēzu, kas
mūs izpestījis no tās nākamās dusmības.

2 Jo jūs paši zināt, brāļi, mūsu ieiešanu pie jums, ka tā
nav bijusi veltīga. **2** Bet jebšu papriekš bijām cietuši un
bijām nievāti Filipos, tā kā jūs zināt, tomēr esam bijuši

droši iekš sava Dieva, runāt uz jums Dieva evaņģēliju iekš
lielas cīnīšanās. 3 Jo mūsu pamācīšana nav no alošanās,
nedz no neskaidrības, nedz no viltības. 4 Bet tā, kā Dievs
mūs ir cienīgus turējis, mums to evaņģēliju uzticēt, tā
runājam, nekā lai cilvēkiem patīkam, bet Dievam, kas
mūsu sirdis pārbauda. 5 Jo mīksta mēle mums nekad nav
bijusi, tā kā jūs zināt, nedz kaut ko esam darījuši mantas
dēļ, - Dievs par to liecinieks; 6 Nedz godu meklēdami no
cilvēkiem, nedz no jums, nedz no citiem, jebšu varējām
savu svarīgo spēku rādīt kā Kristus apustuļi. 7 Bet esam
bijuši lēnīgi jūsu vidū, tā kā zīdītāja savus bērnus glabā. 8
Tāpat mēs pēc jums ilgodamies gribējām jums pasniegt
ne vien Dieva evaņģēliju, bet arī savas dvēseles, tādēļ
ka jūs mums esat palikuši mīļi. 9 Jo pieminiet, brāļi,
mūsu darbu un pūliņu; jo dienām naktīm strādādami,
lai nevienam no jums nebūtu par grūtumu, mēs jums
esam sludinājuši Dieva evaņģēliju. 10 Jūs esat liecinieki
un Dievs, kā mēs pie jums, kas ticat, esam bijuši svēti un
taisni un nenoziedzīgi. 11 Tāpat jūs zināt, ka mēs ikvienu
no jums tā kā tēvs savus bērnus, paskubinājām 12 Un
apliecinājām, ka jums cienīgi būs staigāt Dievam, kas jūs
aicina pie Savas valstības un godības. 13 Tāpēc arī Dievam
bez mitēšanās pateicamies, ka jūs Dieva vārda mācību
no mums dzirdēdami, to neesat pieņēmuši kā cilvēku
vārdu, bet (tā kā tas patiesīgi ir) kā Dieva vārdu, kas arī
spēcīgi strādā iekš jums, kas ticat. 14 Jo jūs, brāļi, esat
pakaļdzinušies tām Dieva draudzēm, kas ir Jūdu zemē iekš
Kristus Jēzus, tāpēc ka jūs arīdzan to pašu esat cietuši no
saviem cilts biedriem, kā arī viņi no tiem Jūdiem; 15 Tie

arī To Kungu Jēzu ir nokāvuši un savus praviešus un mūs
ir vajājuši un tie Dievam nepatīk un ir visiem cilvēkiem
pretī; **16** Un tie mūs kavē uz pagāniem runāt, ka šie top
izglābti, un tā viņi arvien savus grēkus piepilda. Bet tā
dusmība jau pār viņiem nākusi viņus nobeigt. **17** Bet mēs,
brāļi, kādu brīdi no jums šķirti pēc vaiga, ne pēc sirds, jo
vairāk esam steigušies ar gaužu ilgošanos redzēt, jūsu
vaigu. **18** Tādēļ mēs pie jums esam gribējuši nākt (es
Pāvils) vienu un otru reizi; bet sātans mūs aizkavējis.
19 Jo kas ir mūsu cerība vai prieks vai goda kronis? Vai
arī ne jūs mūsu Kunga Jēzus Kristus priekšā pie Viņa
atnākšanas? **20** Jo jūs esat mūsu gods un prieks.

3 Tādēļ to ilgāk nepanesdami, esam apņēmušies, vieni
paši palikt Atēnā, **2** Un esam sūtījuši Timoteju, savu brāli
un Dieva kalpu, savu darba biedru iekš Kristus evaņģēlija,
jūs apstiprināt un paskubināt iekš jūsu ticības, **3** Ka
neviens nešaubās šinīs bēdās; jo jūs paši zināt, ka tās
mums ir noliktas. **4** Jo kad pie jums bijām, mēs jums
papriekš sacījām, ka bēdas mums būs jācieš, tā kā tas
arī noticis un kā jūs to zināt. **5** Tādēļ arīdzan es to ilgāk
nepanesdams, viņu esmu sūtījis, lai es no jūsu ticības
dabūtu zināt, vai gan tas kārdinātājs jūs nav kārdinājis un
mūsu darbs nav palicis veltīgs? **6** Bet tagad, kad Timotejs
no jums ir nācis pie mums un mums labas vēstis nesis
par jūsu ticību un mīlestību, un ka jūs arvienu mūs labā
piemiņā turat, kārodami mūs redzēt, itin kā arī mēs jūs, **7**
Tādēļ, brāļi, mēs esam iepriecināti par jums iekš visām
savām bēdām un raizēm caur jūsu ticību. **8** Jo tagad mēs
atdzīvojamies, kad jūs pastāvat iekš Tā Kunga. **9** Jo kādu

pateicību mēs Dievam par jums varam atdot par visu šo
prieku, ar ko priecājamies jūsu dēļ mūsu Dieva priekšā?
10 Naktīm dienām ļoti gauži lūgdamies, lai varētu jūsu
vaigu redzēt un jūsu ticības trūkumu piepildīt. 11 Bet
pats mūsu Dievs un Tēvs un mūsu Kungs Jēzus Kristus lai
pašķir mūsu ceļu pie jums. 12 Bet jums lai Tas Kungs dod
augt un lai jūs dara pār pārim pilnīgus iekš mīlestības
savā starpā un uz visiem, tā kā arī mēs esam uz jums, 13
Ka Viņš jūsu sirdis stiprinātu, būt nenoziedzīgiem un
svētiem mūsu Dieva un Tēva priekšā, kad mūsu Kungs
Jēzus Kristus atnāks ar visiem Saviem svētiem.

4 Tad nu vēl, brāļi, jūs lūdzam un paskubinājam iekš
Tā Kunga Jēzus, kā jūs no mums jau esat dzirdējuši,
kā jums būs staigāt Dievam par patikšanu, lai jūs jo
dienas jo vairāk pieņematies. 2 Jo jūs zināt, kādas pavēles
mēs jums esam devuši caur To Kungu Jēzu. 3 Jo šis ir
Dieva prāts, ka jūs topat svēti, ka jums būs atrauties no
maucības, 4 Ka ikvienam būs zināt, sev draugu mantot
iekš svētīšanas un goda, 5 Ne kārības sērgā, kā arī tie
pagāni, kas Dievu nepazīst; 6 Ka neviens savam brālim
pāri nedara, nedz mantas dēļ to piekrāpj kādā darīšanā,
jo Tas Kungs ir atriebējs par visu to, tā kā mēs jums arī
jau esam sacījuši un apliecinājuši. 7 Jo Dievs mūs nav
aicinājis uz nešķīstību, bet ka topam svēti. 8 Tad nu, kas
ir nicinātājs, tas nenicina kādu cilvēku, bet Dievu, kas arī
Savu Svēto Garu jums ir devis. 9 Bet jums nevajag, ka es
par to brāļu mīlestību rakstu; jo jūs paši esat Dieva mācīti,
cits citu mīlēt, 10 Un jūs to arī darāt visiem brāļiem, kas
ir pa visu Maķedoniju; bet mēs jūs paskubinājam, brāļi, jo

dienas jo vairāk pieņemties **11** Un turēt par godu, klusi
dzīvot un savus darbus darīt un savām rokām strādāt, tā
kā mēs jums esam pavēlējuši; **12** Ka jūs godīgi staigājat
priekš tiem, kas ir ārā, un ka jums cita nevajag. **13** Bet,
brāļi, es jums negribu slēpt par tiem, kas ir aizmiguši, ka
jūs nenoskumstat tā kā tie citi, kam nav cerības. **14** Jo
ja mēs ticam, ka Jēzus ir miris un augšāmcēlies, tāpat
arī Dievs tos aizmigušos caur Jēzu atvedīs līdz ar Viņu.
15 Jo to mēs jums sakām caur Tā Kunga vārdu, ka mēs,
kas dzīvojam un atliekam uz Tā Kunga atnākšanu, tiem
aizmigušiem nenāksim priekšā. **16** Jo pats Tas Kungs nāks
zemē no debesīm ar kliegšanu, ar liela eņģeļa balsi un
ar Dieva bazūni, un tie iekš Kristus mirušie uzcelsies
papriekš, **17** Pēc tam mēs, kas dzīvojam un esam atlikuši,
tapsim aizrauti līdz ar tiem iekš padebešiem Tam Kungam
pretī gaisā; un tā mēs būsim arvien pie Tā Kunga. **18** Tad
nu iepriecinājaties savā starpā ar šiem vārdiem.

5 Bet par tiem laikiem un brīžiem, brāļi, nevajag jums
rakstīt. **2** Jo jūs paši it labi zināt, ka Tā Kunga diena nāks
tāpat kā zaglis naktī. **3** Jo kad tie sacīs: miers ir un drošība,
tad tā samaitāšana piepeši nāks pār tiem, kā bērnu sāpes
pār grūtu sievu, un tie neizbēgs. **4** Bet jūs, brāļi, neesiet
iekš tumsības, ka šī diena kā zaglis jūs sagrābj. **5** Jūs visi
esat gaismas bērni un dienas bērni; mēs neesam ne nakts
ne tumsības bērni. **6** Tad nu lai mēs neguļam, tā kā tie
citi, bet lai esam nomodā un skaidrā prātā. **7** Jo tie, kas
guļ, guļ naktī; un kas piedzeras, tie piedzeras naktī. **8** Bet
mums, kas esam dienas bērni, būs skaidrā prātā būt un
apvilkt ticības un mīlestības bruņas un par bruņu cepuri

pestīšanas cerību. **9** Jo Dievs mūs nav nolicis uz dusmību,
bet uz mūžīgas dzīvības panākšanu caur mūsu Kungu
Jēzu Kristu, **10** Kas par mums ir miris, ka mums, vai esam
nomodā, vai aizmiguši, līdz ar Viņu būs dzīvot. **11** Tāpēc
pamācāties savā starpā un uztaisiet cits citu, tā kā arī jau
darāt. **12** Bet mēs jūs lūdzam, brāļi, ka jūs tos atzīstat,
kas jūsu starpā strādā, un savus priekšniekus iekš Tā
Kunga, un kas jūs pamāca. **13** Un turat tos jo vairāk mīļus
viņu darba dēļ; turat mieru savā starpā. **14** Bet mēs jūs
lūdzam, brāļi, pamāciet netiklos, iepriecīniet bailīgos,
panesiet vājos, esiet lēnprātīgi pret visiem. **15** Pielūkojiet,
ka neviens nevienam neatmaksā ļaunu ar ļaunu, bet
arvien dzenaties uz labu, tā savā starpā, kā pret visiem.
16 Priecājaties vienmēr. **17** Lūdziet Dievu bez mitēšanās.
18 Pateicieties Dievam visās lietās: jo tas ir Dieva prāts
iekš Kristus Jēzus pie jums. **19** Nenoslāpējiet to Garu. **20**
Nenicinājiet praviešu mācības. **21** Pārbaudiet visu; to, kas
labs, paturiet. **22** Atraujaties no visa, kas liekās ļauns. **23**
Bet pats tas miera Dievs lai jūs svētī caur caurim, un viss
jūsu gars un dvēsele un miesa lai bezvainīgi top pasargāti
uz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanu. **24** Uzticīgs ir
Tas, kas jūs aicina, - Tas to arī darīs. **25** Brāļi, lūdziet par
mums. **26** Sveicinājiet visus brāļus ar svētu skūpstīšanu.
27 Es jums piekodināju no Dieva puses, lai šī grāmata
top lasīta priekš visiem svētiem brāļiem. **28** Mūsu Kunga
Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums. Āmen.

Pāvila 2. Vēstule Tesaloniķiešiem

1 Pāvils un Silvans un Timotejs Tesaloniķiešu draudzei
iekš Dieva, mūsu Tēva, un iekš Tā Kunga Jēzus Kristus: **2**
Žēlastība lai ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un
no Tā Kunga Jēzus Kristus. **3** Mums pienākas Dievam
vienmēr pateikties par jums, brāļi, tā kā tas ir pareizi,
tādēļ ka jūsu ticība augumā aug un ka mīlestība jūsu
starpā vairojās pie ikviena no jums; **4** Tā ka mēs paši
jūsu dēļ teicamies Dieva draudzēs par jūsu pastāvību un
ticību iekš visām jūsu vajāšanām un iekš tām bēdām,
ko jūs panesat, - **5** Kas zīmējās uz Dieva taisno tiesu,
ka jūs paliekat cienīgi, Dieva valstību mantot, par ko
jūs arī ciešat. **6** Tā ka tas ir pēc Dieva taisnības, jūsu
bēdinātājiem atmaksāt ar bēdām, **7** Un jums, kas topat
apbēdināti, dot atvieglošanu līdz ar mums, kad Tas Kungs
Jēzus parādīsies no debesīm ar Sava spēka eņģeļiem, **8** Ar
uguns liesmām sodīt tos, kas Dievu nepazīst un kas ir
nepaklausīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus evaņģēlijam. **9** Tie
par sodību cietīs mūžīgu samaitāšanu no Tā Kunga vaiga
un no Viņa spēka godības, **(aiōnios g166)** **10** Kad Viņš nāks
viņā dienā, lai taptu pagodināts iekš Saviem svētiem un
apbrīnots iekš visiem tiem, kas ticējuši, (jo mūsu liecībai
pie jums tapa ticēts.) **11** Tādēļ mēs arī vienmēr lūdzam
par jums, lai mūsu Dievs jūs dara cienīgus, ka dabūjat, uz
ko esat aicināti, un lai Viņš jūs dara pilnīgus visā labā
prātā un ticības darbā ar spēku; **12** Lai mūsu Kunga Jēzus
Kristus vārds top pagodināts iekš jums, un jūs iekš Viņa,
pēc mūsu Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus žēlastības.

2 Bet dēļ mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanas un dēļ
mūsu sapulcināšanas pie Viņa mēs, brāļi, jūs lūdzam, **2**
Ka jūs netopat drīz prātā šaubīti nedz iztrūcināti, ne caur
garu, ne caur vārdu, ne caur grāmatu, tā kā no mums
būtu rakstīts, ka Tā Kunga diena esot klāt. **3** Lai neviens
jūs nekādā vīzē nepieviļ; jo tā nenāks, pirms tā atkāpšanās
nebūs nākusi un tas grēka cilvēks, tas pazušanas dēls,
nebūs parādījies, **4** Kas turas pretī un paaugstinājās pār
visu to, kas Dievs saucams, un kas ir Dieva kalpošana, tā
ka viņš Dieva namā sēž kā Dievs, izrādīdamies, ka viņš
esot Dievs. **5** Vai jūs vairs nepieminiet, ka es vēl pie
jums būdams to jums esmu sacījis? **6** Un nu jūs zināt,
kas aizkavē, tiekams viņš parādās savā laikā. **7** Jo tas
netaisnības noslēpums jau ir spēkā, tikai ka tam, kas viņu
līdz šim aizkavē, vēl būs tapt atņemtam nost. **8** Un tad
parādīsies tas netaisnais, ko Tas Kungs nomaitās ar savas
mutes garu un izdeldēs, kad atspīdēs viņa atnākšana. **9** Šā
(tā netaisnā) atnākšana notiek pēc sātana spēka ar visādu
viltības varu un viltības zīmēm un brīnumiem **10** Un ar
visādu pievilšanu uz netaisnību pie tiem, kas pazūd; tādēļ
ka tie patiesības mīlestību nav pieņēmuši, ka taptu svēti.
11 Un tādēļ Dievs tiem sūtīs spēcīgu maldīšanās garu,
ka tie tic meliem; **12** Lai top sodīti visi, kas patiesībai
nav ticējuši, bet kam bijusi patikšana pie netaisnības.
13 Bet mums pienākas vienmēr Dievam pateikties par
jums, no Tā Kunga mīļotie brāļi, ka Dievs no iesākuma jūs
izredzējis uz pestīšanu, lai caur to Garu tiekat svēti un
ticat patiesībai. **14** Uz to Viņš jūs ir aicinājis caur mūsu
evaņģēliju, lai panākat mūsu Kunga Jēzus Kristus godību.

15 Tad nu, brāļi, pastāviet un turiet tās mācības, ko esat
mācījušies tā caur mūsu vārdu, kā caur mūsu grāmatu. 16
Bet pats mūsu Kungs Jēzus Kristus un mūsu Dievs un
Tēvs, kas mūs ir mīlējis un devis mūžīgu iepriecināšanu
un labu cerību iekš žēlastības, (aiōnios g166) 17 Tas lai jūsu
sirdis iepriecina un lai jūs stiprina iekš visāda laba vārda
un darba.

3 Beidzot, brāļi, lūdziet par mums, lai Tā Kunga vārds
turpina savu gaitu un top godāts, tā kā arī pie jums, 2 Un
lai mēs topam atpestīti no tiem netikliem un ļauniem
cilvēkiem; jo ticība netīk visiem. 3 Bet uzticīgs ir Tas
Kungs, kas jūs stiprinās un pasargās no tā ļauna. 4
Un mēs ceram no jums iekš Tā Kunga, ka jūs, ko mēs
jums pavēlam, gan dariet, gan darīsiet. 5 Bet Tas Kungs
lai sataisa jūsu sirdis uz Dieva mīlestību un uz Kristus
pacietību. 6 Mēs jums pavēlam, brāļi, mūsu Kunga Jēzus
Kristus vārdā, atstāties no ikviena brāļa, kas staigā netikli
un ne pēc tās mācības, ko tas no mums ir dabūjis. 7
Jo jūs paši zināt, kā piederās mums pakaļ dzīties; jo
mēs jūsu starpā neesam netikli turējušies, 8 Nedz esam
maizi ēduši pie kāda bez maksas, bet iekš darbošanās
un pūlēšanās naktīm dienām strādādami, ka nevienu no
jums neapgrūtinātu; 9 Ne ka mums nebūtu brīv, bet lai
paši sevi jums dotu par priekšzīmi mums pakaļdzīties. 10
Jo kad bijām pie jums, to jums esam pavēlējuši, ka, ja
kas negrib strādāt, tam arī nebūs ēst. 11 Jo mēs dzirdam,
ka citi jūsu starpā netikli staigā neko nestrādādami, bet
nedarbus darīdami. 12 Bet tiem tādiem mēs pavēlam un
tos paskubinājam caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, lai tie

klusā garā strādā un ēd savu pašu maizi. **13** Bet jūs, brāļi,
nepiekūstiet labu darīt. **14** Bet ja kas mūsu vārdiem šinī
grāmatā nepaklausa, to iezīmējat, un nejaucaties ar to, lai
tas top apkaunots. **15** Un neturiet to kā ienaidnieku, bet
pamāciet to kā brāli. **16** Bet pats tas miera Kungs lai jums
dod mieru vienmēr un visādi. Tas Kungs lai ir ar jums
visiem. **17** Tā sveicināšana ar manu paša, Pāvila, roku; šī
ir tā zīme iekš ikkatras grāmatas. Tā es rakstu. **18** Mūsu
Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jums visiem. Āmen.

Pāvila 1. Vēstule Timotejam

1 Pāvils, Jēzus Kristus apustulis, pēc Dieva, mūsu Pestītāja
un Tā Kunga Kristus Jēzus, mūsu cerības, pavēles **2**
Timotejam, savam īstam dēlam iekš ticības: žēlastība,
apžēlošana, miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Jēzus
Kristus, mūsu Kunga. **3** Itin kā es tevi esmu lūdzis
Efesū palikt, kad es gāju uz Maķedoniju, lai tu kādus
paskubinātu, nemācīt nekādu citu mācību, **4** Nedz
cienīt pasakas un bezgalīgus cilts rakstus, kas vairāk
ceļ jautāšanas nekā Dieva draudzi kopj ticībā, - **5** Bet
tās mācības gala mērķis ir mīlestība no šķīstas sirds
un labas apziņas un bezviltīgas ticības; **6** No tā kādi ir
noklīduši un griezušies uz tukšām valodām, **7** Gribēdami
būt bauslības mācītāji, tie neprot, nedz ko saka, nedz
ko droši liecina. **8** Bet mēs zinām, ka bauslība ir laba,
ja kas pēc tās pareizi turas, **9** To zinādams, ka bauslība
nav iecelta taisnam, bet netaisniem un pārgalvīgiem,
bezdievīgiem un grēciniekiem, nesvētiem un negantiem,
tēva un mātes kāvējiem, slepkavām, **10** Mauciniekiem,
tiem, kas pie vīriešiem guļ, cilvēku zagļiem, melkuļiem,
tiem, kas nepatiesi zvēr, un ja vēl kas tai veselīgai Dieva
mācībai ir pretim, **11** Pēc tā svētā Dieva godības pilnā
evaņģēlija, kas man ir uzticēts. **12** Un es pateicos Tam, kas
mani darījis spēcīgu, mūsu Kungam Kristum Jēzum, ka
Tas mani turējis par uzticīgu un iecēlis šinī amatā, **13** Kaut
gan iepriekš biju zaimotājs un vajātājs un varas darītājs,
bet man žēlastība ir notikusi, jo es nezinādams to esmu
darījis iekš neticības. **14** Tomēr mūsu Kunga žēlastība jo
pilnīga ir bijusi pie manis ar ticību un mīlestību, kas ir

iekš Kristus Jēzus. 15 Tas ir patiesīgs un augsti pieņemams
vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē grēciniekus
izglābt, starp kuriem es esmu tas lielākais. 16 Bet tādēļ
man žēlastība ir notikusi, lai it īpaši pie manis Jēzus
Kristus parādītu visu lēnprātību tiem par priekšzīmi, kas
iekš Viņa ticēs uz mūžīgu dzīvošanu. (aiōnios g166) 17 Bet
Tam mūžīgam, neiznīcīgam Ķēniņam, Tam neredzamam
vienīgam gudram Dievam lai ir gods un slava mūžīgi
mūžam! Āmen. (aiōn g165) 18 Šo pavēli es tev lieku pie
sirds, mans dēls Timotej, pēc tiem praviešu vārdiem, kas
par tevi iepriekš ir sacīti, lai tu pēc tiem karo to labo
karošanu. 19 Turēdams ticību un labu zināmu sirdi, ko citi
atmetuši un ticības lietās kā sadragāta laiva postā gājuši;
20 Starp tiem ir Imenejs un Aleksandrs, ko esmu nodevis
sātanam, lai tie kļūst pārmācīti, ka Dievu vairs nezaimo.

2 Tad nu es pamācu pār visām lietām, lai notiek
lūgšanas, piesaukšanas, aizlūgšanas, pateikšanas par
visiem cilvēkiem, 2 Par ķēniņiem un visiem, kas ir augstā
kārtā, lai mēs mierīgi un klusi dzīvojam visā dievbijāšanā
un godā. 3 Jo tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja,
priekšā, 4 Kas grib, ka visi cilvēki top izglābti un nāk pie
patiesības atzīšanas. 5 Jo viens Dievs ir un viens vidutājs
starp Dievu un cilvēkiem, tas cilvēks Kristus Jēzus, 6
Kas Sevi pašu ir nodevis par atpirkšanas maksu priekš
visiem par liecību savā laikā, 7 Uz ko es esmu iecelts par
pasludinātāju un apustuli, (es saku patiesību iekš Kristus
un nemeloju), par mācītāju pagāniem ticībā un patiesībā.
8 Tad nu es gribu, lai vīri Dievu pielūdz visās vietās,
paceldami svētas rokas bez dusmības un šaubīšanās. 9

Tāpat lai arī sievas pieklājīgās drēbēs kaunīgi un godīgi
ģērbjas, ne ar sapītām bizēm nedz ar zeltu nedz ar pērlēm
nedz ar dārgām drēbēm, **10** Bet ar labiem darbiem, (kā
tas sievām klājās, kas pie Dieva kalpošanas turas). **11**
Sieva klusībā lai mācās ar visu paklausīšanu. **12** Bet sievai
es nepieļauju mācīt nedz pār vīru valdīt, bet viņai būs
turēties klusu. **13** Jo Ādams papriekš ir radīts, pēc tam
Ieva; **14** Un Ādams nav pievilts, bet sieva ir pievilta un
kritusi pārkāpšanā. **15** Bet tā taps izglābta caur bērnu
dzemdēšanu, ja viņa paliek ticībā un mīlestībā un dzenās
pēc svētas dzīvošanas ar godu.

3 Tas ir patiesīgs vārds: ja kas iekāro bīskapa amatu, tas
iekāro teicamu darbu. **2** Tad nu bīskapam pienākas būt
nenoziedzīgam, vienas sievas vīram, sātīgam, prātīgam,
godīgam, kas labprāt dod mājas vietu, un kas māk mācīt;
3 Kas nav dzērājs, ne rējējs, nedz negodīgas peļņas dzinējs,
bet lēnīgs, ne strīdīgs, ne naudas kārīgs; **4** Kas savu namu
labi valda, kam bērni, kas paklausa ar visu godu; **5** (Bet
ja kas savu paša namu nezin valdīt, kā tas gādās par
Dieva draudzēm?) **6** Ne tāds, kas kristīgu ticību tikko
uzņēmis, lai neuzpūšas un neiekrīt zaimotāja tiesā. **7** Bet
viņam vajag arī labas liecības no tiem, kas ārā, ka neiekrīt
nievāšanā un zaimotāja valgos. **8** Tāpat arī draudzes
kopējiem būs būt godīgiem, kam nav divējādas mēles, ne
vīna plītniekiem, nedz negodīgas peļņas dzinējiem, **9**
Kas ticības noslēpumu tur iekš šķīstas zināmas sirds. **10**
Un šiem arīdzan būs papriekš tapt pārbaudītiem, pēc
lai tie kalpo, ja tie ir bezvainīgi. **11** Tāpat arī sievām būs
būt godīgām, ne mēlnesēm, bet sātīgām, uzticīgām visās

lietās. 12 Draudzes kopējiem būs būt vienas sievas vīriem,
kas savus bērnus un savu namu labi valda. 13 Jo kas labi
kalpojuši, tie pelnās labu pakāpi un daudz drošības iekš
ticības, kas ir iekš Kristus Jēzus. 14 To es tev rakstu,
cerēdams it drīz nākt pie tevis; 15 Bet ja es aizkavētos,
lai tu zini, kā pienākas turēties Dieva namā, kas ir tā
dzīvā Dieva draudze, tās patiesības pīlārs un pamats. 16
Un teicami liels ir tas dievbijāšanas noslēpums: Dievs
ir parādīts miesā, taisnots garā, skatīts no eņģeļiem,
sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts godībā.

4 Bet Tas Gars skaidri saka, ka nākamos laikos citi
atkāpsies no ticības, klausīdami viltīgus garus un velnu
mācības, 2 Kas viltīgi melus runā, kam pašu zināma
sirds kā ar dedzekli iezīmēta, 3 Kas aizliedz laulībā
iedoties, pavēl noturēties no barībām, ko Dievs radījis,
lai tie ticīgie un tie kas patiesību atzinuši, tās saņem ar
pateicību. 4 Jo ikkatra Dieva radīta lieta ir laba, un nekas
nav atmetams, kas ar pateicību top ņemts; 5 Jo tas top
svētīts caur Dieva vārdu un lūgšanu. 6 Kad tu šās lietas
tiem brāļiem liksi priekšā, tad tu būsi labs Jēzus Kristus
kalps, uzaudzināts iekš ticības un labas mācības vārdiem,
uz ko tu esi dzinies. 7 Bet tās nesvētās un nelietīgās
pasakas atmeti un darbojies pats iekš dievbijāšanas. 8
Jo tā miesīgā darbošanās maz ko der; bet dievbijāšana
der pie visām lietām; un tai ir šās tagadējās un tās
nākošās dzīvošanas apsolīšana. 9 Tas ir patiesīgs un augsti
pieņemams vārds. 10 Jo par to mēs arī strādājam un
topam nievāti, ka esam cerējuši uz to dzīvo Dievu, kas
ir visu cilvēku, visvairāk ticīgo Pestītājs. 11 Šās lietas

pavēli un māci. 12 Lai neviens nenicina tavu jaunību,
bet topi tiem ticīgiem par priekšzīmi iekš mācības, iekš
dzīvošanas, iekš mīlestības, iekš ticības, iekš šķīstības.
13 Pastāvi iekš lasīšanas, paskubināšanas, mācīšanas,
tiekams es nāku. 14 Kopi to dāvanu, kas ir iekš tevis, kas
tev caur praviešu vārdiem ir dota, kad tie vecaji tev rokas
uzlika. 15 Par to gādā, pie tā palieci, ka tava pieaugšana
top redzama visās lietās. 16 Ņem vērā sevi pašu un to
mācību, pastāvi šinīs lietās; jo to darīdams gan sevi pašu
izglābsi, gan tos, kas tevi klausa.

5 Vecu nerāj, bet pamāci kā tēvu, jaunākus kā brāļus, 2
Vecākas sievas kā mātes, jaunākas kā māsas, iekš visas
šķīstības. 3 Godā tās atraitnes, kas ir īsteni atraitnes.
4 Bet ja kādai atraitnei ir bērni jeb bērnu bērni, tādas
lai papriekš mācās savā pašu namā dievbijīgi dzīvot un
atlīdzināt, ko no tiem vecākiem dabūjušas; jo tas ir labi
un patīkami Dieva priekšā. 5 Bet kura ir īsta atraitne
un itin viena palikusi, tā savu cerību likusi uz Dievu un
paliek lūgšanās un Dieva piesaukšanās naktīm dienām. 6
Bet kura uz kārību dzenās, tā dzīva būdama ir nomirusi.
7 Un to pavēli, lai tās turas bezvainīgi. 8 Bet ja kas savus
piederīgos un visvairāk savu saimi neapgādā, tas ticību
ir aizliedzis un ir sliktāks par neticīgu. 9 Atraitne lai
top izvēlēta ne jaunāka kā sešdesmit gadus, kas bijusi
viena vīra sieva. 10 Kurai labu darbu liecība top dota, ja tā
bērnus uzaudzinājusi, ja tā labprāt svešiniekus uzņēmusi,
ja tā svētiem kājas mazgājusi, ja tā apbēdinātiem palīgā
nākusi, ja tā pēc ikviena laba darba dzinusies. 11 Bet
jaunākas atraitnes atmet; jo kad tās vēlīgas(pārgalvīgas)

tapušas - Kristum pretī, tad tās grib iet pie vīra, **12** Un tām ir vaina, ka tās to pirmo ticību pārlauzušas. **13** Turklāt arīdzan tās ir slinkas, mācās apkārt iet pa mājām; un ne vien slinkas, bet arīdzan plukšķes, nedarbus darīdamas, runādamas, kas neklājās. **14** Tad nu es gribu, ka tās jaunās iet pie vīra, bērnus dzemdē, namu valda un pretiniekam nedod nekāda iemesla uz nievāšanu. **15** Jo citas jau ir griezušās sātanam pakaļ. **16** Ja kādam ticīgam jeb kādai ticīgai ir atraitnes, tad lai tie tām nāk palīgā, un lai draudze netop apgrūtināta, ka tā tām īstenām atraitnēm var nākt palīgā. **17** Tos vecajus, kas labi valda, turi divkārtīgā godā, visvairāk tos, kas strādā iekš vārda un mācīšanas. **18** Jo tas raksts saka: vērsim, kas labību izmin, tev nebūs aizsiet purnu, un: strādniekam sava alga pienākas. **19** Pret vecaju neuzņem sūdzības bez diviem vai trim lieciniekiem. **20** Tos, kas apgrēkojās, pārmāci visu priekšā, lai arī tie citi bīstas. **21** Es piekodināju Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus un to izredzēto eņģeļu priekšā, lai tu šās lietas turi, neko nedarīdams ne pēc ienaida, ne pēc draudzības. **22** Rokas nevienam neuzliec ātri, un nepinies ar svešiem grēkiem; sevi pašu glabā šķīstu. **23** Un nedzer vairs ūdeni vien, bet ņem maķenīt vīna, tavas pasirds(kuņģa) labad un tavas dažādas vājības dēļ. **24** Citu cilvēku grēki jau zināmi, pirms tie vēl priekš tiesas nāk; bet citu ļaužu grēki pēc top zināmi. **25** Tāpat arī tie labie darbi jau ir zināmi; un kas vēl nav, tie nevar palikt apslēpti.

6 Visiem, kas ir kalpi apakš jūga, tiem būs savus kungus visā godā turēt, lai Dieva vārdu un mācību nezaimo. **2** Bet

tiem, kam ir ticīgi kungi, nebūs viņus nicināt, tāpēc ka šie
ir brāļi, bet jo vairāk kalpot, tāpēc ka šie, kas šo labumu
dabū, ir ticīgi un mīlēti; to māci un pavēli. **3** Ja kas citu
mācību māca un nenāk pie mūsu Kunga Jēzus Kristus
veselīgiem vārdiem un pie dievbijāšanas mācības, **4** Tas ir
uzpūsts un nezin nenieka, bet vārgst iekš jautāšanām un
vārdu ķildām, no kā ceļas skaudība, bāršanās, zaimošanas,
ļaunas domas, **5** Nelietīgas apjautāšanas tādiem, kam prāti
sajaukti, kam patiesība zudusi, kam šķiet, dievbijāšanu
esam mantas pelnīšanu: - atkāpies no tādiem! **6** Bet tā ir
liela mantošana, ja kas ir dievbijīgs un pieticīgs. **7** Jo mēs
nenieka neesam ienesuši pasaulē, tad ir zināms, ka mēs
arī nenieka nevaram iznest. **8** Bet kad mums sava barība
un apģērbs, tad lai mums pietiek. **9** Bet kas grib bagāts
tapt, tie krīt kārdināšanā un valgā un daudz bezprātīgās
un nelabās kārībās, kas cilvēkus gāž samaitāšanā un
pazušanā. **10** Jo naudas kārība ir visa ļaunuma sakne;
pēc tās dzīdamies daži ir nomaldījušies no ticības un
paši ar daudz sāpēm sadūrušies. **11** Bet tu, Dieva cilvēks,
bēdz no šīm lietām; dzenies pēc taisnības, dievbijāšanas,
ticības, mīlestības, pacietības, laipnības; **12** Cīnies to labo
ticības cīnīšanos, sagrāb to mūžīgo dzīvību, uz ko tu
arīdzan esi aicināts un esi apliecinājis labu liecību daudz
liecinieku priekšā. **(aiōnios g166)** **13** Es tev pavēlu Dieva
priekšā, kas visu dara dzīvu, un Jēzus Kristus priekšā, kas
apakš Poncius Pilatus apliecinājis to labo liecību, **14** Šo
bausli turēt neaptraipītu, nenicinātu līdz mūsu Kunga
Jēzus Kristus atspīdēšanai, **15** Ko savā laikā parādīs tas
svētais un vienīgi varenais, tas visu ķēniņu Ķēniņš un

visu kungu Kungs, **16** Kam vien ir nemirstība, kas dzīvo
nepieejamā gaišumā, ko neviens cilvēks nav redzējis,
nedz var redzēt. Tam lai ir gods un mūžīga vara! Āmen.
(aiōnios g166) **17** Tiem bagātiem šinī pasaulē pavēli, lai tie
augsti neturas, nedz cerē uz to nepastāvīgo bagātību,
bet uz To dzīvo Dievu, kas mums visas lietas bagātīgi
pasniedz par atspirgšanu; **(aiōn g165)** **18** Lai tie labu dara,
bagāti top iekš labiem darbiem, labprāt izdala, ir devīgi,
19 Lai sev mantas krāj par labu pamatu uz nākamo laiku,
ka tie dabū mūžīgo dzīvošanu. **20** Ak Timotej, glabā to
uzticēto mantu, atraudamies no tām nesvētām valodām
un tukšām strīdu runām, kas ceļas no tās gudrības, ko
par nepatiesu tā sauc; **21** Pie kuras turēdamies daži
nomaldījušies no ticības. Žēlastība lai ir ar tevi! Āmen.

Pāvila 2. Vēstule Timotejam

1 Pāvils, caur Dieva prātu Jēzus Kristus apustulis, aicināts
sludināt to dzīvību iekš Kristus Jēzus, **2** Timotejam, tam
mīļam dēlam: žēlastība, apžēlošana, miers no Dieva, Tā
Tēva, un no Kristus Jēzus, mūsu Kunga. **3** Es pateicos
Dievam, kam kalpoju no tēvu tēviem ar skaidru zināmu
sirdi, tā kā es bez mitēšanās tevi savās lūgšanās pieminu
naktīm dienām, **4** Ilgodamies tevi redzēt, pieminēdams
tavas asaras, lai es topu piepildīts ar prieku, **5** Kad pieminu
tavu bezviltīgo ticību, kas jau papriekš ir mājojusi iekš
tavas mātes mātes Loidas un iekš tavas mātes Eunikas, un
es stipri ceru, ka arī iekš tevis. **6** Tāpēc es tev atgādināju,
atkal pamodināt to Dieva žēlastības dāvanu, kas ir iekš
tevis caur manu roku uzlikšanu. **7** Jo Dievs mums nav
devis bailības garu, bet spēka un mīlestības un savaldības
garu. **8** Tad nu nekaunies par mūsu Kunga liecību,
nedz par mani, Viņa saistīto; bet ciet līdz to grūtumu
par evaņģēliju pēc Dieva spēka, **9** Kas mūs izglābis un
aicinājis ar svētu aicināšanu ne pēc mūsu darbiem, bet
pēc Savas īpašas apņemšanās un žēlastības, kas mums
dota iekš Kristus Jēzus no mūžīgiem laikiem, **(aiōnios g166)**
10 Un tagad ir parādīta caur mūsu Pestītāja Jēzus Kristus
atspīdēšanu, kas nāvi izdeldējis un dzīvību un neiznīcību
gaismā vedis caur evaņģēliju, **11** Uz ko es esmu iecelts
par sludinātāju un apustuli un mācītāju pagāniem. **12**
Tādēļ es arī to ciešu, bet es nekaunos; jo es zinu, kam
esmu ticējis, un stipri ceru, ka Viņš ir spēcīgs, to man
novēlēto mantu pasargāt līdz viņai dienai. **13** Paturi tās
veselīgās mācības priekšzīmi, ko tu esi dzirdējis no manis,

iekš ticības un mīlestības, kas ir iekš Kristus Jēzus. **14**
Šo labo mantu glabā caur To Svēto Garu, kas iekš mums
mājo. **15** To tu zini, ka visi, kas ir iekš Āzijas, no manis ir
nogriezušies; starp tiem ir Fiģels un Hermoģens. **16** Lai
Tas Kungs dod žēlastību Onesifora namam; jo tas mani
daudzkārtīgi atspirdzinājis un nav kaunējies par manām
ķēdēm; **17** Bet Romā nācis tas mani rūpīgi ir meklējis un
atradis. **18** Lai Tas Kungs tam dod, žēlastību atrast pie Tā
Kunga viņā dienā; un cik tas man Efesū kalpojis, to tu jo
labi zini.

2 Tad nu, mans dēls, topi spēcīgs iekš tās žēlastības, kas ir
iekš Kristus Jēzus. **2** Un ko tu no manis esi dzirdējis caur
daudz lieciniekiem, to māci uzticīgiem cilvēkiem, kas būs
derīgi arī citus mācīt. **3** Tad tu nu ciet līdz to ļaunumu kā
labs Jēzus Kristus karavīrs. **4** Neviens karavīrs netinās ar
citiem dzīves darbiem, lai var patikt tam, kas viņu uz
karu derējis. **5** Un jebšu kas cīnās tas nedabūs kroni, ja
nebūs pareizi cīnījies. **6** Zemniekam, kas zemi strādā,
būs pirmajam dabūt no tiem augļiem. **7** Ņem vērā, ko
es saku, lai Tas Kungs tev dod saprašanu visās lietās. **8**
Turi piemiņā Jēzu Kristu, kas no miroņiem uzmodināts,
no Dāvida dzimuma pēc mana evaņģēlija. **9** Viņa dēļ es
ļaunumu ciešu līdz pat saitēm kā ļaundarītājs; bet Dieva
vārds nav saistīts. **10** Tāpēc es visu panesu to izredzēto
dēļ, lai arī tie debess prieku dabū iekš Kristus Jēzus ar
mūžīgu godību. **(aiōnios g166)** **11** Tas ir patiesīgs vārds; jo ja
mēs līdz mirstam, tad arī līdz dzīvosim; **12** Ja panesam,
tad arī līdz valdīsim; ja mēs aizliedzam, tad Viņš arīdzan
mūs aizliegs; **13** Ja mēs esam neuzticami, Viņš paliek

uzticams, Viņš Sevi pašu nevar aizliegt. **14** To piemini,
apliecinādams Tā Kunga priekšā, lai tie nestrīdas vārdu
dēļ; jo tas neder nekam, kā vien klausītājus sajaukt.
15 Centies, sevi pašu Dievam derīgu priekšā stādīt, kā
strādnieku, kam nav jākaunas, un kas tos patiesības
vārdus pareizi izdala. **16** Bet no tām nesvētām tukšām
valodām atraujies; jo tie bezdievību vairot vairos, **17** Un
viņu vārdi izplešas plašumā tā kā sērga; starp tiem ir
Imenejs un Filēts, **18** Kas no patiesības ir nomaldījušies,
sacīdami, augšāmcelšanos jau esam notikušu, un pārgroza
dažiem ticību. **19** Bet tas stiprais Dieva pamats pastāv;
tam ir šis zieģelis: Tas Kungs tos savējos pazīst, - un:
lai atstājās no netaisnības ikviens, kas Tā Kunga vārdu
piesauc. **20** Bet lielā namā ne vien ir zelta un sudraba
trauki, bet arī koka un māla trauki, un citi godam, bet citi
negodam. **21** Ja tad nu kāds ir šķīstījies no šiem, tad tas
būs trauks par godu, svētīts un Tam Kungam derīgs, uz
ikvienu labu darbu sataisīts. **22** Bēdz no tām jaunības
kārībām, dzenies pēc taisnības, ticības, mīlestības, pēc
miera ar tiem, kas To Kungu piesauc no šķīstas sirds. **23**
Bet tās jautāšanas, kas ir ģeķīgas un bez pamācīšanas, tās
atmet, zinādams, ka tās tikai strīdu dzemdina. **24** Bet Tā
Kunga kalpam nepienākas strīdēties, bet lēnīgam būt
pret visiem, un tādam, kas māk mācīt un ļaunu panest;
25 Kas ar laipnību tos pretiniekus māca, vai Dievs jel kad
tiem nedotu atgriezties pie patiesības atzīšanas; **26** Un vai
jel tie neuzmostos no velna valga, no kā tie savaldzināti
uz viņa prātu.

3 Bet to tev būs zināt, ka pēdīgās dienās briesmīgi laiki
nāks. **2** Jo cilvēki būs pašu mīļotāji, naudas kārīgi, lielīgi,
lepni, zaimotāji, vecākiem nepaklausīgi, nepateicīgi,
nesvēti, **3** Bez mīlestības, nesaderīgi, apmelotāji, kas
nesavaldās, kas briesmīgi, kas labu nemīl, **4** Nodevēji,
nebēdnieki, uzpūsti, kas vairāk mīļo kārības nekā Dievu; **5**
Kas liekās dievbijāšanu cienījuši, bet viņas spēku aizliedz,
- un no tādiem atkāpies. **6** No tādiem ir tie, kas namos
ielavās un gūsta tās sieviņas, kas ar grēkiem apkrautas
un no dažādām iekārošanām top valdītas, **7** Kas arvienu
mācās un nekad nevar nākt pie patiesības atzīšanas. **8**
Bet kā Jannes un Jambres Mozum stāvēja pretī, tāpat arī
šie stāv pretī patiesībai, cilvēki, kas savā prātā samaitāti,
nederīgi pie ticības lietām. **9** Bet šie tālu netiks; jo šo
trakums taps visiem zināms, tā kā arī pie viņiem notika.
10 Bet tu esi dzinies pakaļ manai mācībai, vadīšanai,
nodomam, ticībai, lēnprātībai, mīlestībai, pacietībai, **11**
Tām vajāšanām, ciešanām, kas man ir notikušas Antioķijā,
Ikonijā, Listrā; tādas vajāšanas es esmu panesis, un Tas
Kungs mani no visām ir izrāvis. **12** Un visi, kas dievbijīgi
grib dzīvot iekš Kristus Jēzus, tie taps vajāti. **13** Bet tie
ļaunie cilvēki un viltnieki pieaugs ļaunumā, pievildami
un pievilti. **14** Bet tu paliec iekš tā, ko tu esi mācījies, un
kas tev ir uzticēts, zinādams, no kā tu to esi mācījies, **15**
Un ka tu no mazām dienām svētos rakstus zini, kas tevi
var darīt gudru uz debes' prieku caur to ticību, kas ir iekš
Kristus Jēzus. **16** Viss raksts no Dieva iedots ir arī derīgs
pie mācīšanas, pie pārliecināšanas, pie norāšanas, pie

pamācīšanas iekš taisnības, **17** Lai tas Dieva cilvēks ir
pilnīgs, uz ikvienu labu darbu pilnīgi sataisīts.

4 Es piekodināju Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus priekšā,
kas nāks tiesāt dzīvus un mirušus, Viņa atspīdēšanu un
Viņa valstību minēdams: **2** Pasludini to vārdu, dari to
laikā, nelaikā, pārliecini, apdraudi, paskubini iekš visas
lēnprātības un mācības. **3** Jo nāks laiki, ka tie to veselīgo
mācību nepanesīs, bet pēc savām pašu iekārošanām sev
mācītājus uzkraus, kā tiem ausis niez, **4** Un novērsīs
ausis no patiesības un griezīsies pie pasakām. **5** Bet
tu esi nomodā iekš visām lietām, panes ļaunumu, dari
evaņģelista darbu, izdari savu amatu pilnīgi. **6** Jo es
jau topu upurēts, un manas atraisīšanas laiks ir tuvu
klāt. **7** To labo cīnīšanos esmu cīnījies, to tecēšanu esmu
pabeidzis, ticību esmu turējis. **8** Joprojām man ir nolikts
tas taisnības kronis, ko man Tas Kungs, Tas taisnais Soģis,
dos viņā dienā, un nevien man, bet arī visiem, kas Viņa
atspīdēšanu ir mīlējuši. **9** Steidzies ātri nākt pie manis; **10**
Jo Demas mani atstājis, mīlēdams šo pasauli, un ir nogājis
uz Tesaloniku, Krescents uz Galatiju, Titus uz Dalmatiju.
(aiōn g165) **11** Lūkas vien ir pie manis; ņem Marku un atved
to līdz, jo tas man ļoti derīgs pie kalpošanas. **12** Tihiku
es esmu sūtījis uz Efesu. **13** To mēteli, ko es Troadā pie
Karpa esmu atstājis, atnes nākdams līdz un tās grāmatas,
visvairāk tās rakstāmās ādas. **14** Aleksandrs, tas kalējs,
man daudz ļauna ir darījis; Tas Kungs tam atmaksās pēc
viņa darbiem. **15** No tā tu arīdzan sargies, jo tas mūsu
vārdiem pārlieku pretī stāvējis. **16** Pie manas pirmās
aizbildināšanās neviens pie manis nav bijis, bet visi ir

atstājušies no manis, (lai tas tiem netop pielīdzināts). **17**
Bet Tas Kungs man ir klāt bijis un mani stiprinājis, ka
caur mani tā mācība pilnīgi taptu zināma un visi pagāni
to dzirdētu; un es esmu izrauts no lauvas rīkles. **18** Un
Tas Kungs mani izraus no ikviena ļauna darba un izglābs
uz Savu Debesu valstību; Tam ir gods mūžīgi mūžam!
Āmen. **(aiōn g165)** **19** Sveicini Prisku un Aķilu un Onesifora
namu. **20** Erasts ir palicis Korintū, un Trofimu es esmu
atstājis neveselu Miletū. **21** Steidzies nākt priekš ziemas.
Tevi sveicina Eubuls un Pudents un Linus un Klaudija un
visi brāļi. **22** Lai Tas Kungs Jēzus Kristus ir ar tavu garu.
Žēlastība lai ir ar jums! Āmen.

Pāvila Vēstule Tītam

1 Pāvils, Dieva kalps un Jēzus Kristus apustulis, pēc
Dieva izredzēto ticības un pēc patiesības atzīšanas uz
dievbijāšanu, **2** Mūžīgas dzīvošanas cerībā, ko Dievs, kas
nevar melot, no mūžīgiem laikiem ir apsolījis, **(aiōnios**
g166) **3** Bet savā laikā Savu vārdu ir darījis zināmu caur
to sludināšanu, kas man ir uzticēta pēc Dieva, mūsu
Pestītāja, pavēles: **4** Titum, savam īstam dēlam pēc tās
ticības, kas mums abiem kopā: žēlastība un miers no
Dieva, Tā Tēva, un no Tā Kunga Jēzus Kristus, mūsu
Pestītāja. **5** Tādēļ tevi esmu atstājis Krietā, ka tu izdarītu,
kas vēl trūka, un pa pilsētām vecajus ieceltu, kā es tev
esmu pavēlējis, **6** Ja kam ir laba slava, kas ir vienas sievas
vīrs, kam ir ticīgi bērni, nedz palaidņi, nedz neklausīgi. **7**
Jo bīskapam kā Dieva nama turētājam jābūt vīram, kam
laba slava, ne iedomīgam, ne dusmīgam, ne dzērājam, ne
rējējam, ne negodīgas peļņas dzinējam; **8** Kas labprāt
mājas vietu dod, labu mīl, kas prātīgs, taisns, svēts, šķīsts,
9 Kas pastāvīgi turas pēc tā uzticamā vārda mācības, ka
viņš ir spēcīgs, arī pamācīt caur to veselīgo mācību, un
pārmācīt tos, kas pretī runā, **10** Jo ir daudz nebēdnieki, kas
niekus runā un viltnieki, visvairāk tie no apgraizīšanas;
11 Tiem vajag muti aizbāzt, jo tie veselus namus pārgroza
negodīgas peļņas dēļ mācīdami, kas neklājās. **12** Kāds
no tiem, viņu pašu pravietis, ir sacījis: Krieti vienmēr
melkuļi, nikni zvēri, slinki vēderi. **13** Šī liecība ir patiesīga;
tāpēc pārmāci tos stingri, lai tie paliek veseli ticībā **14** Un
nedodas uz Jūdu pasakām un uz tādu cilvēku baušļiem,
kas nogriežas no patiesības. **15** Visas lietas ir šķīstas

šķīstiem; bet apgānītiem un neticīgiem nekas nav šķīsts;
bet gan viņu prāts ir apgānīts, gan viņu zināma sirds.
16 Tie saka, ka Dievu pazīstot, bet ar darbiem tie Viņu
aizliedz, neganti būdami un neklausīgi un pie ikviena
laba darba nederīgi.

2 Bet tu runā, kā pēc tās veselīgās mācības pienākas: 2
Ka tiem veciem vīriem būs būt modrīgiem, godīgiem,
prātīgiem, veseliem ticībā, mīlestībā, pacietībā. 3 Tāpat
tām vecām sievām, ka tām būs turēties, kā svētām
pieklājās, ka nebūs citus apmelot nedz padoties dzeršanai,
bet dot labu mācību, 4 Ka tās pamāca tās jaunās sievas,
vīru mīlēt, bērnus mīlēt. 5 Prātīgām būt, šķīstām, nama
kopējām, krietnām, saviem vīriem paklausīgām, lai Dieva
vārds netop zaimots. 6 Tos jaunos vīrus pamāci tāpat,
ka tiem būs būt prātīgiem. 7 Parādies pats visās lietās
kā priekšzīme iekš labiem darbiem, savā mācībā skaidrs
un cienīgs, 8 Ar veselīgiem nevainojamiem vārdiem,
lai tas pretinieks top kaunā, un lai tas nevar, ko ļaunu
uz mums runāt. 9 Tos kalpus pamāci, saviem kungiem
paklausīt un visās lietās pa prātam būt un nerunāt pretī,
10 Neko slepeni nepaņemt, bet visur labu uzticību parādīt,
ka tie Dieva, mūsu Pestītāja, mācībai visās lietās par
godu turas. 11 Jo Dieva žēlastība, kas visiem cilvēkiem
pestīšanu atnes, ir atspīdējusi 12 Un mūs pamāca, lai mēs
bezdievību un pasaulīgas kārības aizliegdami, šķīsti un
taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī pasaulē, (aiōn g165) 13
Gaidīdami to mūžīgo cerības labumu un tā lielā Dieva
un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus godības atspīdēšanu;
14 Tas Pats par mums ir nodevies, ka mūs atpirktu no

visas netaisnības un šķīstītu Sev pašam īpašus ļaudis, kas
čakli dzītos uz labiem darbiem. **15** To runā un pamāci un
pārmāci, stipri pavēlēdams; neviens lai tevi nenicina.
3 Atgādini tiem, lai tie tām valdībām un varām padodas,
ir paklausīgi un uz ikvienu labu darbu gatavi, **2** Lai
nevienu nezaimo un nestrīdas, bet lai ir lēnīgi, lai visu
laipnību parāda visiem cilvēkiem. **3** Jo arī mēs citkārt
bijām neprātīgi, nepaklausīgi, alodami, iekārošanām
un dažādām kārībām kalpodami, blēdībā un skaudībā
dzīvodami, naidīgi, cits citu ienīdēdami. **4** Bet kad
Dieva, mūsu Pestītāja, laipnība un cilvēku mīlestība ir
atspīdējusi, **5** Tad Viņš, ne no tiem taisnības darbiem,
ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas apžēlošanas mūs ir
izglābis caur to mazgāšanu, kas atdzemdina un atjauno
iekš Tā Svētā Gara, **6** Ko Viņš bagātīgi pār mums izlējis
caur Jēzu Kristu, mūsu Pestītāju, **7** Lai, caur Viņa žēlastību
taisnoti, paliekam par mūžīgas dzīvības mantiniekiem pēc
tās cerības. **(aiōnios g166)** **8** Tas ir patiesīgs vārds. Un to es
gribu, ka tu to stipri māci, lai tie, kas Dievam tic, pastāvīgi
darbojās iekš labiem darbiem. Tas cilvēkiem ir labi un
derīgi. **9** Bet no ģeķīgām jautāšanām un cilts rakstiem
un riešanām un strīdiem par bauslību atraujies, jo tie ir
nederīgi un nelietīgi. **10** No cilvēka, kas turas pie viltīgas
mācības, atkāpies pēc vienas un otras pamācīšanas, **11**
Zinādams, ka tāds ir nelietis un grēko un tīšā prātā
pats pazudinājās. **12** Kad es Artemu pie tevis sūtīšu vai
Tihiku, tad steidzies nākt pie manis uz Nikopoli, jo es
jau esmu apņēmies, tur palikt par ziemu. **13** Zenasu, to
bauslības mācītāju, un Apollu izvadi krietni, tā ka tiem

nekā netrūkst. **14** Un lai arī tie mūsējie mācās labos
darbos pastāvīgi darboties priekš visa tā, kas vajadzīgs,
lai tie nav neauglīgi. **15** Tevi sveicina visi, kas pie manis;
sveicini tos, kas mūs mīl iekš ticības. Žēlastība lai ir ar
jums visiem! Āmen.

Pāvila Vēstule Filemonam

1 Pāvils, Tā Kunga Kristus Jēzus saistīts, un Timotejs, tas
brālis, Filemonam, tam mīļotam un mūsu darba biedram,
2 Un Apijai, tai mīļotai, un Arhipam, mūsu cīnīšanās
biedram, un tai Dieva draudzei tavā namā: **3** Žēlastība lai
ir jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un no Tā Kunga
Jēzus Kristus. **4** Es savam Dievam pateicos allažiņ, tevi
pieminēdams savās lūgšanās, **5** Dzirdēdams par tavu
mīlestību un ticību, kas tev ir uz To Kungu Jēzu un uz
visiem svētiem, **6** Ka tā ticība, kas tev ir līdz ar mums,
top spēcīga un tu atzīsti visu to labumu, kas mums ir iekš
Kristus Jēzus. **7** Jo mums ir liels prieks un iepriecināšana
caur tavu mīlestību; jo caur tevi, brāli, tiem svētiem sirdis
ir atspirdzinātas. **8** Tāpēc, jebšu man liela drošība ir iekš
Kristus tev pavēlēt to, kas pieklājās, **9** Tad es tomēr labāki
lūdzu no mīlestības, es tas vecais Pāvils, un tagad arī
Jēzus Kristus saistīts, - **10** Es tevi lūdzu par savu dēlu
Onezimu, ko esmu dzemdinājis iekš savām saitēm, **11**
To, kas tev citkārt nebija derīgs, bet tagad tev un man
ir labi derīgs, to es sūtu atpakaļ; **12** Bet tu viņu, tas ir
manu sirdi, pieņem. **13** Es viņu pats pie sevis gribēju
paturēt, lai tas tavā vietā man kalpotu iekš evaņģēlija
saitēm; **14** Bet bez tavas ziņas es neko negribēju darīt,
lai tava labdarīšana nebūtu kā piespiesta, bet no laba
prāta. **15** Jo varbūt, ka viņš tāpēc mazu brīdi bijis atšķirts
no tevis, lai tu viņu atdabūtu uz mūžību, **(aiōnios g166)** **16**
Ne vairs kā kalpu, bet vairāk nekā kalpu, kā mīļu brāli,
īpaši man, bet cik vairāk tev gan pēc miesas, gan iekš Tā
Kunga. **17** Tad nu, ja tu mani turi par (ticības)biedru, tad

pieņem viņu tā kā mani. **18** Bet ja viņš tev netaisnību
darījis, vai ir parādā, tad man to pielīdzini. **19** Es, Pāvils,
to rakstu ar savu roku: es maksāšu; lai tev neteiktu, ka
tu arī pats sevi man esi parādā. **20** Tiešām, brāli, lai es
no tevis ko mantoju iekš Tā Kunga, atspirdzini manu
sirdi iekš Tā Kunga. **21** Cerēdams, ka tu paklausīsi, es tev
rakstu, un zinu, ka tu arī darīsi vairāk nekā es saku. **22**
Turklāt sataisi man arī mājas vietu, jo es ceru, ka caur
jūsu lūgšanām es jums tapšu atdots. **23** Tevi sveicina,
Epafra, mans cietuma biedrs iekš Kristus Jēzus, **24** Marks,
Aristarks, Demas, Lūkas, mani darba biedri. **25** Mūsu
Kunga Jēzus Kristus žēlastība lai ir ar jūsu garu! Āmen.

Vēstule Ebrējiem

1 Dievs dažu reizi un dažādi vecos laikos uz tiem tēviem
runājis caur tiem praviešiem, **2** šinīs pēdīgās dienās uz
mums ir runājis caur To Dēlu; To Viņš ir iecēlis par
mantinieku pār visu; caur To Viņš arī pasauli radījis; **(aiōn**
g165) **3** Tas ir tas godības atspīdums un Viņa būšanas ģīmis
un nes visas lietas caur Savu spēcīgo vārdu, un, šķīstīšanu
no grēkiem darījis caur Sevi pašu, un sēdies pie labās
rokas tai godībai augstībā; **4** Un Viņš ir tapis tik daudz
augstāks pār eņģeļiem, cik Viņš augstāku vārdu pār tiem
ir mantojis. **5** Jo kuram eņģelim Viņš jebkad ir sacījis:
Tu esi Mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis? Un
atkal: Es Viņam būšu par Tēvu, un Viņš Man būs par
Dēlu? **6** Un kad Viņš atkal to pirmdzimušo ieved pasaulē,
Viņš saka: un visiem Dieva eņģeļiem būs Viņu pielūgt. **7**
Un par tiem eņģeļiem Viņš gan saka: kas Savus eņģeļus
dara par vējiem, un Savus sulaiņus par uguns liesmām; **8**
Bet par To Dēlu: Tavs goda krēsls, ak Dievs, paliek mūžīgi
mūžam; Tavas valdīšanas scepteris ir taisns scepteris.
(aiōn g165) **9** Tu esi mīlējis taisnību un ienīdējis netaisnību;
tāpēc Dievs, Tavs Dievs, Tevi svaidījis ar prieka eļļu, pāri
par Taviem biedriem. **10** Un: Tu, Kungs, iesākumā zemi
esi dibinājis, un debesis ir Tavu roku darbs; **11** Tās zudīs,
bet Tu palieci vienmēr, tās sadils visas kā drēbes. **12** Un
tā kā uzvalku Tu tās satīsi, un tās taps pārvērstas: bet
Tu esi tas pats, un Tavi gadi nebeigsies. **13** Un uz kuru
eņģeli Viņš jebkad ir sacījis: sēdies pie Manas labās rokas,
tiekams Es Tavus ienaidniekus lieku par pameslu Tavām

kājām? 14 Vai visi tie nav gari, kas kalpo un top izsūtīti
uz kalpošanu to dēļ, kas to debesprieku iemantos?

2 Tāpēc mums būs jo vairāk vērā ņemt to vārdu, ko
esam dzirdējuši, ka jel netopam aizrauti pazušanā. 2 Jo
ja tas vārds, kas caur eņģeļiem runāts, ir bijis stiprs,
un ikkatra pārkāpšana un neklausīšana ir dabūjusi savu
taisno atmaksu; 3 Kā tad mēs izbēgsim par tādu pestīšanu
nebēdādami? Tā papriekš ir sludināta caur To Kungu un
mums apstiprināta no tiem, kas to dzirdējuši; 4 Tai Dievs
ir liecību devis ar zīmēm un brīnumiem un dažādiem
spēkiem un ar Tā Svētā Gara izdalīšanām pēc Sava prāta.
5 Jo ne eņģeļiem Viņš ir padevis to nākamo pasauli, par
ko mēs runājam. 6 Bet viens kādā vietā ir apliecinājis
sacīdams: kas ir cilvēks, ka Tu viņu piemini? Jeb cilvēka
dēls, ka Tu viņu piemeklē? 7 Īsu laiku Tu viņu esi darījis
mazāku nekā eņģeļus, ar godu un slavu Tu viņu esi
kronējis un viņu iecēlis pār Savu roku darbiem; 8 Visas
lietas Tu esi licis apakš viņa kājām. Jo kad Tas viņam
visas lietas padevis, tad Tas neko nav atstājis, kas viņam
nebūtu padots; bet tagad mēs vēl neredzam, ka viņam
visas lietas padotas. 9 Bet mēs redzam Jēzu nāves ciešanas
dēļ ar godu un slavu kronētu, kas īsu laiku mazāks tapis
nekā eņģeļi, lai Viņš caur Dieva žēlastību par visiem nāvi
baudītu. 10 Jo Tam, kā dēļ visas lietas ir un caur ko visas
lietas ir, kas daudz bērnus uz godību vada, Tam pienācās
Viņu, pestīšanas vadoni, caur ciešanām pilnīgu darīt.
11 Jo tāpat tas, kas svētī, kā tie, kas top svētīti, visi ir
no viena; tādēļ Viņš nekaunas, tos saukt par brāļiem,
12 Sacīdams: Es Tavu vārdu sludināšu Saviem brāļiem,

draudzes vidū Es Tev pateicības dziesmas dziedāšu. **13** Un
atkal: Es Savu cerību likšu uz Viņu. Un atkal: redzi, Es
un tie bērni, ko Dievs Man ir devis. **14** Kad nu tie bērni
miesas un asinis dabūjuši, tad arī Viņš to pašu it līdzīgi ir
dabūjis, ka Viņš caur nāvi iznīcinātu to, kam bija nāves
vara, tas ir velnu, **15** Un atsvabinātu visus tos, kas caur
nāves bailēm cauru mūžu bija padoti kalpošanai. **16** Jo
Viņš taču nepieņem eņģeļus, bet Ābrahāma dzimumu
Viņš pieņem. **17** Tāpēc Viņam vajadzēja visās lietās tiem
brāļiem palikt līdzīgam, lai sirds žēlīgs taptu un uzticīgs
augsts priesteris Dieva priekšā, to ļaužu grēkus salīdzināt.
18 Jo caur to, ka Pats ir cietis un kārdināts, Viņš tiem, kas
top kārdināti, var palīdzēt.

3 Tādēļ, svētie brāļi, kam ir daļa pie tās debešķīgas
aicināšanas, ņemiet vērā to apustuli un augsto priesteri,
ko mēs apliecinājam, Kristu Jēzu, **2** Kas ir uzticīgs Tam,
kas Viņu iecēlis, tā kā arī Mozus visā Viņa namā. **3** Jo
Šis ir lielāka goda cienīgs nekā Mozus, tā kā tam, kas
namu uztaisījis, ir lielāks gods nekā tam namam. **4** Jo
ikkatrs nams no kāda top uztaisīts, bet kas šo visu ir
uztaisījis, tas ir Dievs. **5** Un Mozus gan ir bijis uzticīgs
visā Viņa namā kā kalps, par liecību tam vārdam, kas
bija runājams; **6** Bet Kristus kā Dēls pār Viņa namu;
tā nams mēs esam, ja tikai to drošību un to cerību, ar
ko lielāmies, līdz galam paturam stipru. **7** Tādēļ, tā kā
Svētais Gars saka: šodien, kad jūs Viņa balsi dzirdēsiet,
8 Neapcietinājiet savas sirdis, tā kā pie tās sariebšanas
tai kārdināšanas dienā tuksnesī, **9** Kur jūsu tēvi Mani
kārdinājuši, Mani pārbaudījuši un redzējuši Manus darbus

četrdesmit gadus. **10** Tāpēc Es apskaitos par šo tautu
un sacīju: vienmēr tie alojās savā sirdī, bet Manus ceļus
tie nezināja. **11** Tad Es arī esmu zvērējis Savā dusmībā:
tiem nebūs ieiet Manā dusēšanā. **12** Pielūkojat, brāļi, ka
jel nevienam no jums nav ļauna neticīga sirds, ka jūs
atkāpjaties no tā dzīvā Dieva. **13** Bet pamācāties paši
ikdienas kamēr vēl top sacīts: šodien; ka neviens no jums
netop apcietināts caur grēka pievilšanu. **14** Jo mēs daļu
esam dabūjuši pie Kristus, ja tikai to iesākto būšanu līdz
galam paturam stipru. **15** Kad top sacīts: šodien, kad
jūs Viņa balsi dzirdēsiet, neapcietinājiet savas sirdis,
kā tai sariebšanas laikā! **16** Kas tad, to dzirdējuši, Viņu
ir nicinājuši? Vai ne visi, kas caur Mozu ir izgājuši no
Ēģiptes? **17** Par kuriem Viņš tad ir apskaities četrdesmit
gadus? Vai ne par tiem, kas ir apgrēkojušies, kuru miesas
pakrita tuksnesī? **18** Kuriem tad Viņš ir zvērējis, ka
tiem nebūs ieiet Viņa dusēšanā, ja ne tiem, kas bijuši
nepaklausīgi? **19** Un mēs redzam, ka tie nav varējuši ieiet
neticības dēļ.

4 Tad nu lai bīstamies, ka jel tā apsolīšana, Viņa dusēšanā
ieiet, netop aizkavēta un neviens no jums netop ieraudzīts
tāds, kas būtu palicis to nesasniedzis. **2** Jo arī mums
tas evaņģēlijs ir pasludināts, tā kā viņiem; bet tas
sludināšanas vārds tiem nekā nepalīdzēja, tāpēc ka tas
nebija savienots ar ticību iekš tiem, kas to bija dzirdējuši.
3 Jo mēs, kas esam ticējuši, ieejam tai dusēšanā, tā kā
Viņš ir sacījis: Es zvērēju Savā dusmībā, tiem nebūs ieiet
Manā dusēšanā; lai gan tie darbi no pasaules radīšanas
bija padarīti. **4** Jo Viņš kādā vietā par to septīto dienu

tā ir runājis: un Dievs septītā dienā ir dusējis no visiem
Saviem darbiem. 5 Un šinī vietā atkal: tiem nebūs ieiet
Manā dusēšanā. 6 Kad nu tā paliek, ka citiem būs ieiet
tai dusēšanā, un ka tie, kam papriekš tas evaņģēlijs ir
sludināts, nav iegājuši neticības dēļ; 7 Tad Viņš atkal
kādu dienu noliek: šodien, caur Dāvidu sacīdams pēc
tāda ilga laika, tā kā ir sacīts: šodien, kad jūs Viņa balsi
dzirdēsiet, neapcietinājiet savas sirdis. 8 Ja jau Jozua tos
ir ievedis dusēšanā, tad Viņš pēc tam nebūtu runājis
par citu dienu. 9 Tad nu vēl atliek svēta dusēšana Dieva
ļaudīm. 10 Jo kas Viņa dusēšanā ir iegājis, tas dus arī
no saviem darbiem, tā kā Dievs no Saviem. 11 Tad nu
lai dzenamies ieiet tanī dusēšanā, ka neviens neiekrīt
tai pašā neticības priekšzīmē. 12 Jo Dieva vārds ir dzīvs
un spēcīgs un asāks, nekā kāds abējās pusēs griezīgs
zobens, un spiežās cauri, līdz kamēr pāršķir dvēseli un
garu, locekļus un smadzenes, un ir soģis pār sirds domām
un sirds prātu. 13 Un Viņa priekšā neviena radīta lieta
nav neredzama, bet visas lietas ir atsegtas un redzamas
priekš Tā acīm, par ko mēs runājam(dosim norēķinu). 14
Kad nu mums ir liels augsts priesteris, kas caur debesīm
gājis, Jēzus, Dieva Dēls, tad lai mēs pie šīs apliecināšanas
stipri turamies. 15 Jo mums nav augsts priesteris, kas
nevarētu iežēloties par mūsu vājībām, bet kas visās lietās
ir kārdināts tā kā mēs, tomēr bez grēka. 16 Tad nu lai ar
drošību pieejam pie tā žēlastības krēsla, lai apžēlošanu
dabūjam un žēlastību atrodam par palīdzību savā laikā.

5 Jo ikviens augsts priesteris, kas no cilvēkiem ņemts,
top iecelts pār cilvēkiem tanīs lietās, kas priekš Dieva

jādara, lai tas upurē dāvanas un upurus par grēkiem, **2**
Un var iežēloties par tiem, kas nezin un alojās, tāpēc ka
viņš pats arīdzan ar vājību apņemts. **3** Un šās vājības dēļ
viņam jāupurē par grēkiem, tā kā priekš tiem ļaudīm,
tāpat arī priekš sevis paša. **4** Un neviens neņem pats sev
to godu, bet kā kurš no Dieva top aicināts, tā kā arī Ārons.
5 Tāpat arī Kristus nav pats Sevi pagodinājis, ka taptu
par augstu priesteri, bet Tas, kas uz Viņu ir runājis: Tu
esi Mans Dēls, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis. **6** Tā
kā Viņš arī citā vietā saka: Tu esi priesteris mūžīgi pēc
Melhizedeka kārtas. **(aiōn g165)** **7** Šis (Kristus) Savās miesas
dienās, lūgšanas un aizlūgšanas ar stipru brēkšanu un
asarām ir upurējis Tam, kas Viņu no nāves varēja izglābt,
un ir paklausīts, tāpēc ka Viņš Dievu turēja godā. **8** Un
jebšu Dēls būdams, tomēr Viņš paklausību ir mācījies
caur to, ko ir cietis. **9** Un pilnīgs tapis, Viņš ir palicis
visiem, kas Viņam paklausa, par mūžīgas dzīvošanas
gādātāju; **(aiōnios g166)** **10** Un no Dieva ir nosaukts par
augstu priesteri pēc Melhizedeka kārtas. **11** Par to mums
būtu daudz ko runāt, to izstāstīt ir grūti, tāpēc ka jūs
kūtri palikuši pie uzklausīšanās. **12** Jo jums, kam sen
laikiem pienākas būt mācītājiem, atkal vajag, ka topat
mācīti, kādas ir tās pirmās Dieva vārdu sākuma mācības;
un esat palikuši par tādiem, kam piena vajag un ne cietas
barības. **13** Jo ikviens, kas tikai pienu bauda, tas vēl ir
nesapraša iekš tā taisnības vārda, jo tas ir bērns. **14** Bet
pieaugušiem vajag stipra ēdiena, tiem, kam prāts radināts
un izmācīts, izšķirt labu un ļaunu.

6 Tāpēc nerunāsim par tām kristīgām sākuma mācībām,
bet dosimies uz to pilnību, ne atkal pamatu likdami
ar atgriešanos no nedzīviem darbiem un ar ticību uz
Dievu, **2** Ar mācību par kristību, par roku uzlikšanu,
par miroņu augšāmcelšanos, par mūžīgu sodību. **(aiōnios**
g166) **3** Arī to mēs darīsim, ja tikai Dievs to ļauj. **4** Jo
tas nevar būt, ka tie, kas vienreiz bijuši apgaismoti un
baudījuši tās debesu dāvanas un daļu dabūjuši pie Tā
Svētā Gara, **5** Un baudījuši to labo Dieva vārdu un tās
nākamās pasaules spēkus, **(aiōn g165)** **6** Un atkāpjas, ka tie
atkal varētu tapt atjaunoti uz atgriešanos no grēkiem,
jo tie Dieva Dēlu sev atkal krustā sit un liek smieklā. **7**
Jo tā zeme, kas iedzer to daudzkārt līstošo lietu un nes
derīgu zāli tiem, kuru dēļ tā arī tiek apstrādāta, tā dabū
svētību no Dieva. **8** Bet kas ērkšķus un dadžus nes, tā ir
nederīga, un tai lāsts ir tuvu, un gals degšanā. **9** Bet no
jums, mīļie, mēs ceram ko labāku, un ka dzīsities pēc
pestīšanas, jebšu tā runājam. **10** Jo Dievs nav netaisns,
ka Viņš aizmirstu jūsu darbu un to mīlestību, ko esat
parādījuši pie Viņa vārda, kad jūs tiem svētiem kalpojāt
un vēl kalpojiet. **11** Bet mēs gribam, ka ikviens no jums
parāda to pašu uzcītību uz cerības pilnību līdz galam; **12**
Lai jūs netopat kūtri, bet tiem dzenaties pakaļ, kas caur
ticību un pacietīgu gaidīšanu iemanto tās apsolīšanas. **13**
Jo kad Dievs Ābrahāmam to apsolīšanu deva, un kad Viņš
nevarēja pie nekāda lielāka zvērēt, tad Viņš zvērēja pie
Sevis paša, **14** Sacīdams: patiesi, Es svētīdams tevi svētīšu
un vairodams tevi vairošu. **15** Un tā Ābrahāms pacietīgi
gaidīdams to dabūja, kas bija apsolīts. **16** Jo cilvēki zvēr

pie kāda lielāka nekā viņi paši, un zvērēšana viņiem
nobeidz visu strīdu un ir par apstiprināšanu. **17** Tad nu
Dievs, gribēdams tiem apsolīšanas mantiniekiem Savu
nepārvēršamo padomu jo skaidri parādīt, zvērēdams vidū
nācis; **18** Ka mēs caur divām nepārvēršamām lietām - jo
nevar būt, ka Dievs melotu - dabūtu stipru iepriecināšanu,
mēs, kas steidzamies to solīto cerību saņemt; **19** Tā mums
ir tā kā uzticīgs un stiprs dvēseles enkurs, kas ieķerās
priekškaramā auta iekšpusē. **20** Kur Jēzus kā priekštecētājs
par mums ir iegājis, pēc Melhizedeka kārtas par augstu
priesteri palicis uz mūžību. **(aiōn g165)**

7 Jo šis Melhizedeks bija Salemes ķēniņš, Dieva tā visu
augstākā priesteris, kas Ābrahāmam, kad tas pārnāca no
tās ķēniņu kaušanas, gāja pretī un viņu svētīja; **2** Tam
Ābrahāms arī deva to desmito tiesu no visa. Tas pirmā
kārtā top tulkots: taisnības ķēniņš, - bet tad arīdzan:
Salemes ķēniņš, tas ir, miera ķēniņš; **3** Bez tēva, bez
mātes, bez radu raksta; kam nav nedz dienu iesākuma,
nedz dzīvības gala, bet Dieva Dēlam līdzināts viņš paliek
priesteris mūžam. **4** Bet lūkojiet, cik liels šis ir, ka
pats Ābrahāms, tas vectēvs, viņam desmito tiesu no tā
laupījuma devis. **5** Un tiem Levja bērniem, kas to svēto
amatu dabū, ir gan viens likums, desmito tiesu ņemt
no tiem ļaudīm pēc bauslības, tas ir, no saviem brāļiem,
jebšu tie cēlušies no Ābrahāma gurniem; **6** Bet viņš, kas
nebija cēlies no viņu cilts, to desmito tiesu ir ņēmis no
Ābrahāma un svētījis to, kam tās apsolīšanas bija. **7** Bet
nu bez nekādas pretī runāšanas tas mazākais top svētīts
no tā lielākā. **8** Un še mirstīgi cilvēki ņem to desmito

tiesu, bet tur tas, par ko liecība top dota, ka tas dzīvo.
9 Un (tā sakot): arī Levi, kas to desmito tiesu ņem, to
desmito tiesu ir devis caur Ābrahāmu. **10** Jo viņš vēl bija
tēva gurnos, kad Melhizedeks šim gāja pretī. **11** Ja tad nu
tā pilnība būtu caur to priestera amatu no Levja cilts,
(jo līdz ar to tie ļaudis bauslību ir dabūjuši), kam tad
vēl vajadzēja citam priesterim celties pēc Melhizedeka
kārtas, un netikt sauktam pēc Ārona kārtas? **12** Jo kad
priesteru amats tiek pārcelts, tad arīdzan bauslībai jātiek
pārceltai. **13** Jo Tas, par ko tas sacīts, piederēja pie citas
cilts, no kuras neviens nebija kalpojis pie altāra. **14** Jo tas
ir zināms, ka mūsu Kungs cēlies no Jūda cilts un uz šo
cilti Mozus neko nav runājis par priesteru amatu. **15** Un
tas vēl jo skaidri ir zināms, ja pēc Melhizedeka līdzības
cits priesteris ceļas, **16** Kas tāds tapis ne pēc miesīga
likuma bauslības, bet pēc neiznīcīgas dzīvības spēka. **17** Jo
Viņš apliecina: Tu esi priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka
kārtas. **(aiōn g165)** **18** Jo iepriekšēja baušļa atcelšana notiek
tāpēc, ka tas nespēcīgs un nederīgs. **19** Jo bauslība neko
nav darījusi pilnīgu, bet tā labākas cerības ievešana, caur
ko mēs tuvu nākam pie Dieva. **20** Un kad tas nav noticis
bez zvērēšanas, - **21** (Jo viņi bez zvērēšanas palikuši par
priesteriem, bet Šis ar zvērēšanu, caur To, kas uz Viņu
saka: Tas Kungs ir zvērējis - un tas Tam nebūs žēl - Tu esi
priesteris mūžīgi pēc Melhizedeka kārtas) - **(aiōn g165)** **22**
Tad Jēzus par vienas daudz labākas derības galvinieku ir
palicis. **23** Un viņi gan daudzi ir tapuši par priesteriem,
tāpēc ka nāve tiem neļāva palikt. **24** Bet Šim caur to, ka
Viņš mūžīgi paliek, ir neiznīcīgs priestera amats. **(aiōn g165)**

25 Tādēļ Viņš arī pilnīgi var izglābt tos, kas caur Viņu pie
Dieva nāk, vienmēr dzīvodams, ka Viņš tos aizstāvētu.
26 Jo tāds augsts priesteris mums arī pienācās, kas ir
svēts, nenoziedzīgs, neapgānīts, atšķirts no grēciniekiem
un augstāks pār debesīm; 27 Kam nevajag, tā kā tiem
augstiem priesteriem, ikdienas upurus nest papriekš par
saviem pašu grēkiem un pēc par tiem ļaužu grēkiem; jo
to Viņš ir darījis vien' reiz, kad Viņš pats Sevi upurējis.
28 Jo bauslība ieceļ par augstiem priesteriem cilvēkus,
kam ir vājība, bet tas zvērēšanas vārds, kas nāca pēc
bauslības, tas To Dēlu ieceļ mūžīgi pilnīgu. (aiōn g165)

8 Bet visu, kas sacīts, saņemot vienā vārdā: mums ir tāds
augsts priesteris, kas sēž pa labo roku tam augstības goda
krēslam debesīs, 2 To svētumu kopējs un tās patiesās
Dieva telts, ko Tas Kungs ir uzcēlis un ne cilvēks. 3
Jo ikviens augsts priesteris top iecelts, nest dāvanas
un upurus; tādēļ vajadzēja, ka arī Šim kas būtu, ko Tas
upurētu. 4 Jo ja Viņš virs zemes būtu, tad Viņš nebūtu
priesteris, tāpēc, ka (te) priesteri ir, kas pēc bauslības
dāvanas upurē, 5 Un kas tai debesu lietu līdzībai un ēnai
kalpo, tā kā Mozus caur Dievu bija pamācīts, kā tam Dieva
telti bija uzcelt; jo Viņš sacīja: raugi, ka tu visu to dari
pēc tās priekšzīmes, kas tev kalnā ir rādīta. 6 Bet nu
Kristus jo labu amatu dabūjis, jo labākas derības vidutājs
Viņš ir, kas ar labākām apsolīšanām ir apstiprināta. 7
Jo ja viņa, tā pirmā, būtu bijusi bez trūkuma, tad otra
vieta nebūtu meklēta. 8 Jo tos rādams, Viņš saka: redzi,
dienas nāk, saka Tas Kungs, un Es celšu jaunu derību ar
Israēla namu un ar Jūda namu; 9 Ne tādu derību, kādu

Es ar viņu tēviem esmu cēlis tanī dienā, kad Es tos pie
rokas satvēru, tos no Ēģiptes izvest: jo tie Manā derībā
nav palikuši; - tad Es arīdzan par tiem neesmu bēdājis,
saka Tas Kungs. **10** Jo šī ir tā derība, ko Es celšu ar Israēla
namu pēc šīm dienām, saka Tas Kungs: Es došu Savus
baušļus viņu prātā, un Es tos rakstīšu viņu sirdīs, un Es
tiem būšu par Dievu, un tie Man būs par ļaudīm. **11** Un
tie nemācīs neviens savu tuvāko un neviens savu brāli,
sacīdams: atzīsti To Kungu: Jo tie visi Mani pazīs, no tā
mazākā viņu starpā līdz tam lielākajam viņu starpā. **12** Jo
Es apžēlošos par viņu netaisnībām, un nepieminēšu vairs
viņu grēkus un viņu noziegumus. **13** Kad Viņš saka: jaunu
(derību), tad Viņš to pirmo ir darījis par vecu. Kas nu ir
darīts par vecu un vecs paliek, tas iznīkšanai ir tuvu.

9 Tad nu gan arī tai pirmai derībai bija Dieva kalpošanas
likumi un laicīgs svētums. **2** Jo Dieva telts bija uzcelta:
tai priekšējā bija tas lukturis un tas galds un tās Dieva
priekšā noliktas maizes; tā top saukta tā svētā vieta. **3**
Bet aiz tā otra priekškaramā auta tas dzīvoklis, kas top
saukts tā vissvētākā vieta; **4** Tam bija tas kvēpināmais
zelta altāris un tas derības šķirsts, vispāri pārvilkts ar
zeltu, kurā tas zelta trauciņš ar to debess maizi un Ārona
zizlis, kas bija zaļojis, un tie derības galdiņi. **5** Un virsū
pār to tie godības ķerubi, kas to derības šķirsta vāku
apēnoja: par to tagad nav jārunā īpaši. **6** Kad nu šās lietas
tā sataisītas, tad tie priesteri gan allažiņ ieiet tai dzīvokļa
priekšējā daļā, Dieva kalpošanas darbus darīdami, **7** Bet
tai otrā tas augstais priesteris vien vienreiz par gadu,
ne bez asinīm, ko viņš upurē par sava paša un to ļaužu

noziegumiem; **8** Caur to Svētais Gars rāda, ka ceļš uz to
svēto vietu vēl nav parādīts, kamēr tā dzīvokļa priekšēja
daļa pastāv; **9** Tā ir to tagadēju laiku līdzība, pēc kuras
upurē dāvanas un upurus, kas to, kas kalpo, nevar pilnīgu
darīt pēc zināmas sirds, **10** Bet tie tikai līdz ar ēdieniem
un dzērieniem un daudzkārtīgām mazgāšanām kā ārīgi
miesas likumi uzlikti līdz tam laikam, kad viss labāki tiks
pārtaisīts. **11** Bet Kristus, to nākamo labumu augstais
priesteris, ir nācis un caur jo lielu un jo pilnīgu dzīvokli,
ne rokām taisītu - tas ir, ne no šīs radības, - **12** Nedz
ar āžu un teļu asinīm, bet ar Savām paša asinīm Viņš
vienreiz ir iegājis tai svētā vietā un sagādājis mūžīgu
pestīšanu. **(aiōnios g166)** **13** Jo ja vēršu un āžu asinis un
pelni no jaunas govs nešķīstos apslacinājot šķīsta uz
miesas šķīstību; **14** Cik vairāk Kristus asinis, kas caur to
mūžīgo Garu Sevi pašu bezvainīgu Dievam ir upurējis,
šķīstīs jūsu zināmu sirdi no nedzīviem darbiem, kalpot
Tam dzīvam Dievam? **(aiōnios g166)** **15** Un tādēļ Viņš ir
tās jaunās derības (testamenta) vidutājs, lai, kad nāve
bija notikusi par atpestīšanu no tām pārkāpšanām, kas
bija apakš tās pirmās derības, tie, kas ir aicināti, dabū
to apsolīto mūžīgo mantību. **(aiōnios g166)** **16** Jo kur ir
iestādījums(testaments), tur tam iestādītajam vajag būt
mirušam. **17** Jo iestādījums (testaments) ir stiprs, kad tas
iestādītājs miris; jo tas nekad nav spēkā, kamēr viņš vēl
dzīvs, kas to cēlis. **18** Tāpēc arī tā pirmā derība nav iecelta
bez asinīm. **19** Jo kad Mozus visus likumus pēc bauslības
bija runājis uz visiem ļaudīm, tad tas ņēma teļu un āžu
asinis ar ūdeni un purpura vilnu un īzapu un apslacināja

pašu to grāmatu kā arī visus ļaudis, **20** Sacīdams: šīs ir tās
derības asinis, ko Dievs jums ir pavēlējis. **21** Tā līdzīgi viņš
arī Dieva telti un visus Dieva kalpošanas rīkus apslacināja
ar asinīm. **22** Un gandrīz viss ar asinīm top šķīstīts pēc
bauslības, un bez asins izliešanas nenotiek piedošana. **23**
Tad nu tām debes' lietu līdzībām tā vajag tapt šķīstītām,
bet tām debes' lietām pašām caur labākiem upuriem,
nekā šie ir. **24** Jo Kristus nav iegājis tai rokām taisītā svētā
vietā, caur ko tā patiesā top zīmēta, bet pašās debesīs, ka
tas tagad parādītos priekš Dieva vaiga par mums; **25** Nedz
ka Viņš Sevi pašu daudzreiz upurētu, tā kā tas augstais
priesteris ik gadus svētā vietā ieiet ar svešām asinīm. **26**
Citādi Viņam būtu pienācies daudzreiz ciest no pasaules
iesākuma; bet tagad Viņš vienreiz laiku galā ir parādījies,
grēku iznīcināt caur Savu paša upuri. **(aiōn g165)** **27** Un tā,
kā cilvēkiem ir nolikts vienreiz mirt un pēc tam tā tiesa:
28 Tāpat arī Kristus, vienreiz upurēts, daudz ļaužu grēkus
atņemt, taps redzēts otru reizi bez grēka no tiem, kas
Viņu gaida, uz mūžīgu dzīvošanu.

10 Jo bauslībai ir nākamo labumu ēna, ne to lietu ģīmis
pats, un ar tiem upuriem, kas ik gadus tie paši, un ko bez
mitēšanās upurē, upurētājus nekad nevar darīt pilnīgus.
2 Citādi tie būtu mitējušies upurēt, ja tiem ar upuriem
kalpojot vairs nebūtu bijusi nekāda apzināšanās par
grēkiem, kad tie vienreiz šķīstīti. **3** Bet nu ik gadus caur
tiem (upuriem) notiek grēku pieminēšana. **4** Jo tas nevar
būt, ka vēršu vai āžu asinis grēkus atņem. **5** Tāpēc pasaulē
nākdams Viņš saka: upurus un dāvanas Tu neesi gribējis,
bet to miesu Tu Man esi sataisījis. **6** Dedzināmi upuri un

grēku upuri Tev nav patikuši. **7** Tad Es sacīju: redzi, Es nāku, (grāmatā par Mani ir rakstīts) Tavu prātu darīt,
ak Dievs! **8** Kad Viņš papriekš bija sacījis: upurus un
dāvanas un dedzināmos upurus un grēku upurus Tu neesi
gribējis, nedz tie Tev bija pa prātam, (kas pēc bauslības
top upurēti); **9** Tad Viņš sacīja: redzi, Es nāku, ak Dievs,
Tavu prātu darīt. Viņš tad noceļ to pirmo, ka Viņš to
otru ieceltu. **10** Pēc šī prāta mēs esam svētīti caur Jēzus
Kristus miesas upuri vienreiz. **11** Un ikkatrs priesteris gan
ikdienas stāv kalpodams un tos pašus upurus daudzkārt
upurēdams, kas grēkus mūžam nevar atņemt; **12** Bet Šis,
vienu upuri par grēkiem upurējis, uz mūžību nosēdies
pie Dieva labās rokas. **13** Joprojām gaidīdams, tiekams
Viņa ienaidnieki top likti par pameslu Viņa kājām. **14** Jo
ar vienu upuri Viņš ir mūžīgi pilnīgus darījis tos, kas top
svētīti. **15** Un Svētais Gars mums to arīdzan apliecina; jo
kad Viņš papriekš bija sacījis: **16** Šī ir tā derība, ko Es
ar viņiem celšu pēc šīm dienām, saka Tas Kungs: Savus
baušļus Es došu viņu sirdīs un tos rakstīšu viņu prātā; **17**
Un Es vairs nepieminēšu viņu grēkus un viņu netaisnības.
18 Kur nu ir grēku piedošana, tur vairs nav upura par
grēku. **19** Kad nu, brāļi, mums ir drošība, ieiet tai svētā
vietā caur Jēzus asinīm, **20** Ko Viņš mums ir sataisījis par
jaunu un dzīvu ceļu caur to priekškaramo autu, tas ir,
caur Savu miesu; **21** Un kad nu mums ir augsts priesteris
pār Dieva namu: **22** Lai pieejam ar patiesīgu sirdi iekš
pilnīgas ticības, apslacināti savās sirdīs, vaļā no ļaunas
apzināšanās; **23** Un pie miesas nomazgāti ar šķīstu ūdeni,
lai mēs to cerības apliecināšanu paturam nešaubīgu, (jo

Tas ir uzticīgs, kas to apsolījis). **24** Un lai mēs cits citu
vērā ņemamies ar skubināšanu pie mīlestības un labiem
darbiem, **25** Un lai neatstājam savu sapulcināšanos, kā
daži mēdz, bet cits citu lai pamācam; un to jo vairāk,
jo jūs redzat, ka tā diena nāk tuvu. **26** Jo ja mēs tīši
grēkojam pēc tam, kad esam dabūjuši patiesības atzīšanu,
tad vairs neatliekās nekāds upuris par grēkiem, **27** Bet
briesmīga sodības gaidīšana un uguns karstums, kas
pretiniekus aprīs. **28** Ja kāds Mozus bauslību nicinājis,
tam bez apžēlošanas caur diviem vai trim lieciniekiem
jāmirst. **29** Cik gan, domājiet, grūtāku sodību būs pelnījis
tas, kas Dieva Dēlu min ar kājām un tās derības asinis,
caur ko viņš svētīts, tur par nesvētām, un kas to žēlastības
Garu ir nievājis? **30** Jo mēs pazīstam To, kas ir sacījis:
Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs.
Un atkal: Tas Kungs tiesās Savus ļaudis. **31** Briesmīga
lieta ir, iekrist Tā dzīvā Dieva rokās. **32** Bet pieminiet tās
iepriekšējās dienas, kurās, apgaismoti, jūs pastāvīgi esat
cīnījušies lielās bēdu cīnīšanās, **33** Gan caur mēdīšanām
un bēdām tapuši par ērmiem, gan palikuši par biedriem
tiem, kam tā klājās. **34** Jo jūs esat cietuši līdz ar manām
saitēm un ar prieku panesuši savas mantas laupīšanu,
zinādami, ka jums iekš sev pašiem ir labāka un paliekama
manta debesīs. **35** Tāpēc neatmetiet savu sirds drošību, jo
tai ir liela alga. **36** Bet paciešanās jums vajag, lai jūs Dieva
prātu darījuši iemantojiet to apsolīto svētību. **37** Jo vēl ir
mazs brīdis, un Tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies. **38** Bet
taisnais no ticības dzīvos; un ja kas atkāpjas, pie tā manai

dvēselei nav labs prāts. 39 Bet mēs neesam no tiem, kas
atkāpjas uz pazušanu, bet kas tic uz dvēseles izglābšanu.

11 Bet ticība ir paļaušanās uz lietām, kas cerējamas,
un pārliecināšanās par lietām, kas neredzamas. 2 Jo
caur to tie vecaji liecību ir dabūjuši. 3 Caur ticību mēs
noprotam, ka pasaule ir radīta caur Dieva vārdu, tā ka tās
redzamās lietas nav cēlušās no redzamām. (aiōn g165) 4
Caur ticību Ābels Dievam lielāku upuri ir pienesis nekā
Kains: caur to viņš liecību ir dabūjis, ka viņš taisns, kad
Dievs par viņa dāvanām liecināja; un caur to viņš vēl
runā, jebšu miris. 5 Caur ticību Enohs ir aizņemts, tā ka
nāvi neredzēja; un viņš netapa atrasts, tāpēc ka Dievs
viņu bija aizņēmis; jo pirms viņš tapa aizņemts, viņš
liecību ir dabūjis, ka viņš Dievam paticis. 6 Bet bez ticības
nevar Dievam patikt; jo kas pie Dieva nāk, tam būs ticēt,
ka Viņš ir un ka būs atmaksātājs tiem, kas Viņu meklē. 7
Caur ticību Noa, no Dieva par to pamācīts, kas nebija
redzams, Dievu bīdamies to šķirstu ir uzcirtis savam
namam par izglābšanu; caur to viņš pasauli ir notiesājis
un iemantojis to taisnību, kas nāk caur ticību. 8 Caur
ticību Ābrahāms aicināts ir paklausījis un izgājis uz to
vietu, ko tam bija mantot, un viņš ir izgājis, nezinādams,
kur nonākšot. 9 Caur ticību viņš mājojis tai apsolītā zemē
tā kā svešā, un teltīs dzīvojis ar Īzaku un Jēkabu, kas bija
tās pašas apsolīšanas līdzmantinieki. 10 Jo viņš gaidīja to
pilsētu, kam stipri pamati un kam cēlējs un uztaisītājs
pats Dievs. 11 Caur ticību arī tā pati Sāra spēku dabūjusi,
grūta tapt, un dzemdējusi pāri par laiku savā vecumā,
jo viņa To turēja par uzticīgu, kas to bija apsolījis. 12

Tādēļ arī no viena, un no tā paša izdēdējušā, ir dzimuši
tik daudz kā debess zvaigznes un kā smiltis jūrmalā,
kas neskaitāmas. **13** Šie visi ir miruši iekš ticības un to,
kas bija apsolīts, nav panākuši, bet no tālienes redzējuši
un ar mieru bijuši un apliecinājuši, ka viņi esot virs
zemes viesi un svešinieki. **14** Jo tie, kas tādas lietas runā,
rāda, ka tie tēva zemi meklē. **15** Un ja tie būtu prātā
turējuši to, no kuras bija izgājuši, tad tiem būtu bijis
laiks, atpakaļ griezties. **16** Bet nu tie ilgojās pēc vienas
labākas, proti debešķīgas; tāpēc Dievs viņu dēļ nekaunas
saukties viņu Dievs, jo Viņš tiem pilsētu ir sataisījis. **17**
Caur ticību Ābrahāms, kad tapa pārbaudīts, ir upurējis
to Īzaku un atnesis to vienpiedzimušo, lai gan tas tās
apsolīšanas bija dabūjis, **18** Un uz to bija sacīts: iekš Īzaka
tev dzimums taps dēvēts; **19** Jo viņš domāja, ka Dievs
spēcīgs arī no miroņiem uzmodināt; tādēļ viņš to arī kā
priekšzīmi atdabūja. **20** Caur ticību Īzaks Jēkabu un Ēsavu
ir svētījis par nākamām lietām. **21** Caur ticību Jēkabs
mirdams katru no Jāzepa dēliem ir svētījis, un ir Dievu
pielūdzis, noliecies pār sava zižļa galu. **22** Caur ticību
Jāzeps mirdams ir sludinājis par Israēla bērnu iziešanu un
ir devis pavēli par saviem kauliem. **23** Caur ticību Mozus,
kad bija piedzimis, tapa apslēpts trīs mēnešus no saviem
vecākiem, tādēļ ka tie redzēja, viņu esam krāšņu bērniņu.
Un tie nebijās par ķēniņa pavēli. **24** Caur ticību Mozus,
kad bija liels palicis, liedzās saukties par Faraona meitas
dēlu, **25** Un labāki gribēja ļaunu ciest ar Dieva ļaudīm,
nekā uz īsu laiku baudīt grēka laimi, **26** Un turēja Kristus
negodu par lielāku bagātību nekā visas Ēģiptes mantas;

jo viņš skatījās uz to algu. **27** Caur ticību viņš atstāja
Ēģipti, nebīdamies no ķēniņa dusmības; jo viņš pastāvīgi
turējās pie tā, kas nebija redzams, tā kā viņš to redzētu.
28 Caur ticību viņš turēja to Pasa un to aplaistīšanu ar
asinīm, ka tas pirmdzimušo maitātājs tos neaiztiktu. **29**
Caur ticību tie gāja caur sarkano jūru tā kā pa sausumu,
ko ēģiptieši arī raudzījuši un noslīkuši. **30** Caur ticību
Jērikus mūri ir sagruvuši, kad tie septiņas dienas bija
apstāti. **31** Caur ticību tā mauka Rahaba nav pazudusi līdz
ar tiem neticīgiem, kad viņa tos izlūkus ar mieru bija
uzņēmusi. **32** Un ko lai vēl vairāk saku? Man pietrūktu
laika, kad es stāstītu par Gideonu un Baraku un Simsonu
un Jeftu un Dāvidu un Samuēli un tiem praviešiem, **33**
Kas caur ticību ķēniņu valstis ir uzvarējuši, taisnību
darījuši, apsolīšanas panākuši, lauvu rīkles aizbāzuši,
34 Uguns spēku izdzēsuši, zobena asmenim izbēguši,
atspirgušies no vājības, karā vareni tapuši, svešu kara
spēku uz bēgšanu spieduši; **35** Sievas savus mirušos caur
augšāmcelšanos ir atdabūjušas, un citi grūti ir mocīti un
to izglābšanu nav pieņēmuši, lai labāku augšāmcelšanos
dabūtu. **36** Un citi mēdīšanas un pātagas ir cietuši un arī
saites un cietumu, **37** Ar akmeņiem ir nomētāti, ar zāģiem
sagriezti, sadedzināti, caur zobenu nomaitāti, avju un
kazu ādās viņi apkārt gājuši, atstāti, mocīti, bēdināti; **38**
(Kuru pasaule nebija vērta) tuksnešos maldījušies un
kalnos un alās un zemes bedrēs. **39** Un šiem visiem caur
ticību liecība ir bijusi, un tie nav panākuši, kas tiem bija
solīts, **40** Tādēļ ka Dievs priekš mums ko labāku papriekš
bija izredzējis, ka tie netaptu pilnīgi bez mums.

12 Tad nu arī mēs, kad tāds liels pulks liecinieku ir
visapkārt ap mums, lai noliekam ikvienu nastu un to
grēku, kas mūs visai apstāj, un ar pacietību lai tekam iekš
tās mums noliktās cīnīšanās. **2** Un lai skatāmies uz Jēzu,
ticības iesācēju un pabeidzēju, kas, jebšu varējis priekā
būt, krustu ir panesis un par kaunu nav bēdājis un ir
sēdies pa labo roku Dieva goda krēslam. **3** Ņemiet vērā Šo,
kas tādu pretī runāšanu panesis no grēciniekiem, lai jūs
nepiekūstat, savās dvēselēs pagurdami. **4** Jūs vēl neesat
pretī stāvējuši līdz asinīm, cīnīdamies pret grēku, **5** Un
esat aizmirsuši to pamācīšanu, kas uz jums kā uz bērniem
saka: mans dēls, neturi Tā Kunga pārmācīšanu par mazu
lietu un nepagursti, kad tu no Viņa kļūsti pārmācīts. **6** Jo
ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca, un šausta ikvienu
dēlu, ko Viņš uzņem. **7** Ja jūs to pārmācīšanu paciešat,
tad Dievs turas pret jums kā pret bērniem; jo kur ir dēls,
ko tēvs nepārmāca? **8** Bet ja esat bez pārmācīšanas, pie
kuras visiem ir daļa bijusi, tad jūs esat maukas bērni
un ne dēli. **9** Un ja mums mūsu miesīgie tēvi ir bijuši
par pārmācītājiem un mēs tos esam bijušies, - vai ne
daudz vairāk Tam garu Tēvam būsim paklausīgi un
dzīvosim? **10** Jo viņi gan mazu brīdi, kā paši zinādami,
mūs ir pārmācījuši, bet Šis mūs pārmāca par labu, ka
mums būtu daļa pie Viņa svētās būšanas. **11** Bet ikviena
pārmācīšana, klāt būdama, mums nešķiet līksmība esot,
bet noskumšana; bet visu pēc tā dod taisnības un miera
augļus tiem, kas caur to izmācīti. **12** Tādēļ paceļat atkal
gurdenās rokas un slābanos ceļus, **13** Un staigājat taisnus
ceļus ar savām kājām, ka tas, kas tizls, nepaklūp, bet

turpretī top dziedināts. **14** Dzenaties pēc miera ar visiem
un pēc tās svētās dzīvošanas, bez kā neviens To Kungu
neredzēs; **15** Pielūkodami, ka neviens nezaudē Dieva
žēlastību, ka nekāda rūgta sakne, augsti uzaugusi, jūs
nesajauc, un ka daudzi caur to netop apgānīti; **16** Ka
neviens nav maucinieks, nedz nesvēts, kā Ēsavs, kas savu
pirmdzimtības tiesu ir pārdevis par vienu ēdienu. **17** Jo
jūs zināt, ka tas arī pēc tam, lai gan gribēdams to svētību
iemantot, tapa atmests; jo viņš neatrada žēlošanas vietu,
jebšu to ar asarām meklēja. **18** Jo jūs neesat nākuši
pie kalna, kas bija aiztiekams, un pie degoša uguns un
krēslības un tumsības un vētras, **19** Un pie bazūnes skaņas
un vārdu balss, par ko tie, kas to dzirdēja, ir lūgušies, ka
uz tiem vairs netaptu runāts. **20** Jo tie nevarēja panest
šo pavēli: ja arī kāds lops to kalnu aiztiktu, tad to būs
ar akmeņiem nomētāt vai ar bultu nošaut. **21** Un tā
parādīšana bija tik briesmīga, ka Mozus sacīja: es esmu
pārbijies un drebu. **22** Bet jūs esat nākuši pie Ciānas kalna,
un pie Tā dzīvā Dieva pilsētas, pie debess Jeruzālemes un
pie daudz tūkstošiem eņģeļu, **23** Un pie pirmdzimušo
sapulces un draudzes, kas debesīs pierakstīti, un pie Dieva,
tā soģa pār visiem, un pie pilnīgi taisno gariem, **24** Un
pie Jēzus, jaunas derības vidutāja, un pie apslacināšanas
asinīm, kas labāki runā nekā Ābels. **25** Pielūkojiet, ka jūs
to, kas tur runā, neatmetiet. Jo kad tie nav izbēguši, kas to
atmeta, kas virs zemes Dieva mācību runāja, tad mēs ne
tik neizbēgsim, ja no tā novēršamies, kas ir no debesīm,
26 Viņa balss tai laikā zemi pakustināja; bet tagad Viņš ir
pasludinājis sacīdams: vēl vienreiz Es kustināšu ne vien

zemi, bet arī debesi. 27 Un tas vārds „vēl vienreiz“parāda,
ka tam, kas ir kustināmjams, būs tapt pārceltam, jo tas ir
darīts, lai paliek tas, kas nav kustināmjams. 28 Tādēļ nu, ka
dabūjam nekustināmjamu valstību, lai esam pateicīgi un tā
lai Dievam kalpojam, kā Viņam labi patīk, ar baiļošanos
un bijāšanos. 29 Jo mūsu Dievs ir rijoša uguns.

13 Brāļu mīlestība lai pastāv. 2 Neaizmirstiet labprāt dot
mājas vietu; jo caur to daži nezinot eņģeļus ir uzņēmuši
savās mājās. 3 Pieminiet tos saistītos, tā kā līdzsaistīti;
un tos, kas ļaunumu cieš, kā tādi, kas paši arī vēl esiet
miesā. 4 Laulība lai ir godīga pie visiem un laulības
gulta neapgānīta; bet mauciniekus un laulības pārkāpējus
Dievs sodīs. 5 Jūsu dzīvošana lai ir bez mantas kārības;
esiet mierā ar to, kas pie rokas, jo Viņš ir sacījis: Es
tevi neatstāšu, nedz tevi pametīšu; 6 Tā ka droši varam
sacīt: Tas Kungs ir mans palīgs, un es nebīšos, ko man
darīs cilvēks? 7 Pieminiet savus vadītājus, kas jums to
Dieva vārdu runājuši. Uzlūkojiet viņu dzīvošanas galu un
dzenaties viņu ticībai pakaļ. 8 Jēzus Kristus tas pats vakar
un šodien un mūžīgi. (aiōn g165) 9 Neļaujaties šaubīties
caur dažādām un svešām mācībām; jo tas ir labi, ka
sirds top stiprināta caur žēlastību un ne caur ēdieniem,
caur ko nekāds labums nav ticis tiem, kas tā staigā. 10
Mums ir altāris, no kā ēst nevienam nav brīv, kas tai
teltī Dievam kalpo. 11 Jo kuru lopu asinis caur augsto
priesteri par grēku top ienestas tai svētā vietā, to pašu
miesas top sadedzinātas ārā, lēģera priekšā. 12 Tāpēc
arī Jēzus, lai caur Savām paša asinīm ļaudis svētītu, ir
cietis ārā priekš vārtiem. 13 Tad nu lai izejam pie Viņa

ārā, lēģera priekšā, nest Viņa negodu. **14** Jo šeitan mums
nav paliekama pilsēta, bet to nākamo meklējam. **15** Tad
nu lai caur Viņu Dievam allažiņ pienesam slavas upuri,
tas ir, savu lūpu augļus, kas Viņa vārdu apliecina. **16**
Neaizmirstiet labu darīt un izdalīt, jo tādi upuri Dievam
labi patīk. **17** Paklausāt saviem vadītājiem un esat viņiem
padevīgi; jo tie ir nomodā par jūsu dvēselēm, kā tādi,
kam būs atbildēšanu dot, lai tie to dara ar prieku un ne
nopūzdamies, jo tas jums nebūtu labi. **18** Lūdziet par
mums, jo mēs apzināmies, ka mums, kas visās lietās
gribam godīgi staigāt, ir laba zināma sirds. **19** Un jo vairāk
lūdzu to darīt, lai jo ātri jums topu atdots. **20** Bet Tas
miera Dievs, kas no miroņiem atkal atvedis To lielo avju
ganu caur mūžīgas derības asinīm, mūsu Kungu Jēzu,
(aiōnios g166) **21** Tas lai jūs dara pilnīgus iekš ikviena laba
darba, ka jūs Viņa prātu dariet, un lai rada iekš jums,
kas Viņam labi patīk, caur Jēzu Kristu, Viņam lai ir gods
mūžīgi mūžam! Āmen. **(aiōn g165)** **22** Bet es jūs lūdzu, brāļi,
panesiet šo pamācīšanu, jo es jums īsiem vārdiem esmu
rakstījis. **23** Zināt, ka brālis Timotejs ir atlaists; ar to, (ja
tas drīz nāk) es jūs redzēšu. **24** Sveicinājiet visus savus
vadītājus un visus svētos. Tie brāļi no Itālijas jūs sveicina.
25 Žēlastība lai ir ar jums visiem! Āmen.

Jēkaba Vēstule

1 Jēkabs, Dieva un Tā Kunga Jēzus Kristus kalps, sveicina
tās divpadsmit ciltis, kas dzīvo svešumā. **2** Mani brāļi, turat
to par tīru prieku, kad jūs iekrītat dažādās kārdināšanās,
3 Zinādami, ka jūsu ticības pārbaudīšana rada pastāvību.
4 Bet pastāvībai lai ir pilnīgs darbs, ka jūs esat pilnīgi
un veseli, un ka jums nekā netrūkst. **5** Un ja kādam no
jums gudrības trūkst, tas lai lūdzās no Dieva, kas visiem
labprāt dod un nevienam nepārmet, - tad tā viņam taps
dota. **6** Bet lai lūdz ticībā, ne šaubīdamies; jo kas šaubās,
tas ir līdzīgs jūras vilnim, ko vējš kustina un mētā. **7** Jo
tāds cilvēks lai nedomā, ka tas no Tā Kunga ko dabūs. **8**
Divprātīgs cilvēks ir nepastāvīgs visos savos ceļos. **9** Bet
zemas kārtas brālis lai lielās ar savu augstumu; **10** Un kas
ir bagāts, ar savu zemumu; jo viņš paiet kā zāles puķe. **11**
Jo saule ir uzlēkusi ar karstumu un zāli izkaltējusi, un
viņas puķe ir nokritusi un viņas vaiga jaukums nozudis; -
tāpat arīdzan bagātais savītīs uz saviem ceļiem. **12** Svētīgs
ir tas vīrs, kas kārdināšanā pastāv, jo pārbaudīts viņš
dabūs to dzīvības kroni, ko Tas Kungs ir solījis tiem, kas
Viņu mīļo. **13** Neviens, kas top kārdināts, lai nesaka, ka
tas no Dieva top kārdināts; jo Dievs nevar tapt kārdināts
uz ļaunu, un arī Pats nekārdina neviena. **14** Bet ikviens
top kārdināts, kad tas no savas paša kārības top skubināts
un labināts. **15** Pēc tam, kad iekārošana ir ieņēmusies,
tad tā dzemdē grēku, un kad grēks ir padarīts, tad tas
dzemdē nāvi. **16** Nepieviļaties, mani mīļie brāļi! **17** Ikviena
laba dāvana un ikviens pilnīgs dāvinājums nāk zemē no
augšienes, no tā gaismas Tēva, pie kā nekādas pārmīšanās

nedz pārvēršanās ēnas. **18** Pēc Sava prāta Viņš mūs ir
dzemdinājis caur to patiesības vārdu, ka mēs būtu Viņa
radījumu pirmaji. **19** Tad nu, mani mīļie brāļi, lai ikviens
cilvēks ir čakls dzirdēt, bet lēns runāt un lēns dusmot. **20**
Jo cilvēka dusmība nedara, kas ir taisni Dieva priekšā. **21**
Tāpēc noliekat visu nešķīstību un blēdību un pieņemat ar
lēnprātību to iekš jums iedēstīto vārdu, kas jūsu dvēseles
var darīt svētas. **22** Bet esiet tā vārda darītāji un ne tikai
klausītāji, paši sevi pievildami; **23** Jo, ja kas ir tā vārda
klausītājs, bet ne darītājs, tas ir līdzināms vīram, kas savu
miesīgo vaigu aplūko spieģelī; **24** Jo viņš sevi aplūkojis un
nogājis un tūdaļ aizmirsis, kādā vaigā viņš bijis. **25** Bet
kas locīdamies ieskatās pilnīgā svabadības bauslībā un
paliek pie tās, un nav aizmirsīgs klausītājs, bet tā darba
darītājs, tas būs svētīgs savā darīšanā. **26** Ja kam šķiet, ka
tas Dievam kalpojot, un nesavalda savu mēli, bet savu
sirdi pieviļ, Tā Dieva kalpošana ir nelietīga. **27** Šķīsta
un neapgānīta kalpošana Dieva un Tā Tēva priekšā ir šī,
bāriņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašu
pasargāt neapgānītu no pasaules.

2 Mani brāļi, ticību uz Jēzu Kristu, mūsu godājamo
Kungu, turēdami neuzlūkojiet cilvēka vaigu. **2** Jo ja kāds
vīrs nāktu jūsu baznīcā ar zelta gredzenu pirkstā un
ar krāšņām drēbēm, un tur arīdzan nāktu kāds nabags
ar rupjām drēbēm, **3** Un jūs uzlūkotu to, kam krāšņas
drēbes, un uz to sacītu: sēdies tu še labā vietā; un sacītu
uz to nabagu: stāvi tu tur, vai sēdies apakš manu kāju
pamesla, - **4** Vai tad jūs pie sev pašiem neesat starpību
darījuši un neesat tapuši tiesneši pēc ļaunām domām

spriezdami? **5** Klausiet, mani mīļie brāļi: vai Dievs nav
izredzējis tos šās pasaules nabagus, kas ticībā ir bagāti un
tās valstības mantinieki, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas
Viņu mīļo? **6** Bet jūs tiem nabagiem negodu esat darījuši.
Vai tie bagātie nav tie, kas jūs apspiež un jūs velk pie
tiesām? **7** Vai tie nezaimo to labo vārdu, kas pār jums
ir saukts? **8** Ja tad jūs to ķēniņa bauslību piepildāt pēc
tā raksta: tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu, - tad
jūs darāt labi. **9** Bet ja jūs cilvēka vaigu uzlūkojiet, tad
jūs grēku darāt un topat no bauslības pārliecināti kā
pārkāpēji. **10** Jo kas visus baušļus tur un vienā klūp, tas
ir noziedzies pie visiem. **11** Jo kas ir sacījis: tev nebūs
laulību pārkāpt, - Tas arī sacījis: tev nebūs nokaut. Ja tu
nu laulību nepārkāpi, bet nokauji, tad tu esi palicis par
bauslības pārkāpēju. **12** Runājiet tā un dariet tā, kā tādi,
kas caur svabadības bauslību taps tiesāti. **13** Jo tam, kas
apžēlošanu nav parādījis, uzies sodība bez apžēlošanas,
bet apžēlošana lielās pret sodību. **14** Ko tas palīdz, mani
brāļi, ja kas saka, ka viņam ir ticība, bet darbu nav? Vai
tā ticība viņu var izglābt? **15** Ja kāds brālis vai māsa
pliki būtu un tiem trūktu dienišķas pārtikšanas, **16** Un ja
kāds no jums uz tiem sacītu: ejiet ar mieru, sildieties un
paēdiet; bet jūs tiem nedotu kas miesai vajadzīgs, - ko tas
palīdz? **17** Tāpat arīdzan ticība, ja tai darbu nav, pati par
sevi tā nedzīva. **18** Bet kāds varētu sacīt: tev ir ticība, un
man ir darbi! Rādi man tavu ticību bez darbiem un es tev
rādīšu no maniem darbiem ticību. **19** Tu tici, ka ir viens
vienīgs Dievs, un dari labi. Velni arīdzan tic un dreb.
20 Bet vai tu gribi zināt, tu nelietīgais cilvēks, ka ticība

bez darbiem ir nedzīva? **21** Vai mūsu tēvs Ābrahāms nav
taisnots no darbiem, savu dēlu Īzaku par upuri atnesdams
uz altāri? **22** Tad tu redzi, ka ticība ar savu spēku ir bijusi
pie viņa darbiem, un ticība ir tapusi pilnīga caur darbiem.
23 Un tas raksts ir piepildīts, kas saka: Ābrahāms Dievam
ir ticējis un tas viņam ir pielīdzināts par taisnību, un viņš
nosaukts Dieva draugs. **24** Tad nu jūs redzat, ka cilvēks
top taisnots no darbiem un ne no ticības vien. **25** Vai arī
tā mauka Rahaba nav tāpat taisnota no darbiem, kad tā
tos sūtītos ir uzņēmusi un pa citu ceļu izlaidusi? **26** Jo tā
kā miesa bez gara ir nedzīva, tāpat arīdzan ticība bez
darbiem ir nedzīva.

3 Netopiet daudzi par mācītājiem, mani brāļi, zinādami,
ka mēs grūtāku spriedumu dabūsim. **2** Jo mēs visi
klūpam daudz; ja kas ne vārdā neklūp, tas ir pilnīgs vīrs,
spēcīgs, arī savaldīt visu miesu. **3** Redzi, zirgiem liekam
iemauktus mutē, lai tie mums paklausa, un valdām visu
viņu miesu. **4** Redzi, arī tādas lielas un no stipriem vējiem
mētātas laivas top valdītas no mazas stūres, uz kurieni
stūrmaņa prāts nesās. **5** Tāpat arī mēle ir mazs loceklis
un daudz ko padara; redzi, maza uguns, kādu lielu mežu
tā iededzina! **6** Mēle arīdzan ir uguns, pasaule pilna
netaisnības; tāpat mēle starp mūsu locekļiem ir tas, kas
visu miesu apgāna un iededzina visapkārt mūsu dzīvības
ceļu, pati iededzināta no elles. **(Geenna g1067)** **7** Jo ikkatra
daba, tā zvēru, kā putnu, tā tārpu, kā jūras zvēru, top
valdīta un ir tapusi valdīta no cilvēcīgas dabas; **8** Bet mēli
neviens cilvēks nespēj savaldīt, to nepārvaramo ļaunumu
ar nāves dzeloni. **9** Ar to mēs slavējam To Kungu un

Tēvu, un ar to mēs nolādam cilvēkus, kas pēc Dieva ģīmja
radīti. **10** No tās pašas mutes iziet svētīšana un lādēšana.
Tam nebūs tā notikt, mani brāļi. **11** Vai arī no tā paša akas
avota izverd salds un rūgts? **12** Mani brāļi, vai vīģes koks
var nest eļļas koka augļus, vai vīna koks vīģes? Tāpat
aka nevar dot sāļu un saldu ūdeni. **13** Kurš ir gudrs un
prātīgs starp jums? Tas lai rāda caur savu labo dzīvošanu
savus darbus iekš lēnīgas gudrības. **14** Bet ja jūs rūgtu
bardzību un ienaidību turat savā sirdī, tad nelielāties un
nemelojiet pret patiesību. **15** Šī nav tā gudrība, kas nāk
no augšienes zemē, bet tā ir pasaules, dabas un velna
gudrība. **16** Jo kur bardzība un ienaids, tur ir sajukšana
un visāds ļaunums. **17** Bet tā gudrība, kas ir no augšienes,
papriekš ir šķīsta, pēc tam mierīga, lēna, paklausīga, pilna
apžēlošanas un labu augļu, taisna un bez liekulības. **18** Bet
taisnības auglis top sēts iekš miera tiem, kas mieru dara.

4 No kurienes kari un kaušanās jūsu starpā? Vai ne
no turienes, no jūsu kārībām, kas karo jūsu locekļos?
2 Jūs iekārojiet, un jums nav nenieka; jūs ienīstiet un
skaužat un nevarat iedabūt; jūs kaujat un karojat, tomēr
jums nav nenieka, tādēļ ka jūs nelūdziet, **3** Jūs lūdziet
un nedabūjiet, tāpēc ka nepareizi lūdziet, lai to savās
kārībās varētu aprīt. **4** Jūs laulības pārkāpēji un laulības
pārkāpējas, vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība
ir Dieva nīšana? Kas tad grib būt pasaules draugs, tas
paliek Dievam par ienaidnieku. **5** Jeb vai jums šķiet, ka
tas Raksts velti saka: Tam Garam, kas iekš mums mājo,
gribās(ilgojās) pret To (ar) skaudību? **6** Bet Viņš dod
lielāku žēlastību; tādēļ (tas raksts) saka: Dievs lepniem

turas pretī, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību. **7** Tad
nu padodaties Dievam, stāviet velnam pretī, tad viņš
bēgs no jums. **8** Nāciet tuvu pie Dieva, tad Viņš nāks
tuvu pie jums. Šķīstiet rokas, jūs grēcinieki, un dariet
sirdis šķīstas, jūs divprātīgie! **9** Esiet bēdīgi un noskumuši
un raudāt; jūsu smiekli lai pārvēršas par vaidiem, un
jūsu līksmība par skumību. **10** Pazemojaties Tā Kunga
priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās. **11** Neaprunājiet cits
citu, brāļi; kas brāli aprunā un savu brāli tiesā, tas aprunā
bauslību un tiesā bauslību; bet ja tu bauslību tiesā, tad tu
neesi bauslības darītājs, bet tiesātājs. **12** Viens vienīgs
ir Tas bauslības devējs un tiesātājs; Tas var pestīt un
nomaitāt. Kas tu tāds esi, ka tu citu tiesā? **13** Nu tad jūs,
kas sakāt: šodien vai rītu mēs iesim uz šo vai to pilsētu
un tur padzīvosim vienu gadu un pirksim un pārdosim
un pelnīsimies; **14** Un nezināt, kas rītu notiks, - jo kāda ir
jūsu dzīvība? Tā ir tvaiks, kas mazu brīdi rādās un pēc
iznīkst. **15** Tai vietā jums būtu jāsaka: Ja Tas Kungs gribēs
un mēs dzīvosim, tad mēs šo vai to darīsim. **16** Bet nu jūs
lielāties savā lepnībā; visa tāda lielīšanās ir ļauna. **17** Tad
nu, kas zina labu darīt un nedara, tam tas ir par grēku.

5 Tad nu jūs bagātie, raudāt un kaucat par tām bēdām,
kas pār jums nāk. **2** Jūsu bagātība ir sapuvusi, un jūsu
drēbes no kodēm saēstas. **3** Jūsu zelts un sudrabs ir
sarūsējis, un viņu rūsa jums būs par liecību un aprīs jūsu
miesas tā kā uguns, jūs esat mantas krājušies pēdīgās
dienās. **4** Redzi, strādnieku, jūsu tīrumu pļāvēju alga, ko
jūs atrāvuši, brēc, un to pļāvēju brēkšana ir nākusi priekš
Tā Kunga Cebaot ausīm. **5** Jūs esat kāri dzīvojuši virs

zemes un kārību dzinuši, jūs savas sirdis esat barojuši,
tā kā uz kaujamu dienu; **6** Jūs esat nosodījuši, jūs esat
nokāvuši taisno, viņš jums pretī neturas. **7** Tad nu
esiet pacietīgi, brāļi, līdz Tā Kunga atnākšanai. Redzi,
arājs gaida tos dārgos zemes augļus, pacietīgi uz tiem
cerēdams, tiekams dabū to agro un to vēlo lietu. **8** Esiet
arī jūs pacietīgi, stiprinājiet savas sirdis, jo Tā Kunga
atnākšana ir tuvu. **9** Nenopūšaties cits pret citu, brāļi, lai
netopat tiesāti. Redzi soģis stāv priekš durvīm. **10** Mani
brāļi, ņematies par ciešanas un pacietības priekšzīmi
tos praviešus, kas ir runājuši Tā Kunga Vārdā. **11** Redzi,
mēs tos teicam svētīgus, kas bijuši pacietīgi; jūs Ījaba
paciešanu esat dzirdējuši un Tā Kunga galu redzējuši, ka
Tas Kungs ir sirdsžēlīgs un apžēlotājs. **12** Bet pār visām
lietām, mani brāļi, nezvērējiet, nedz pie debess, nedz
pie zemes, nedz kādu citu zvērestu; bet jūsu jā! lai ir
jā! un jūsu nē! lai ir nē! lai jūs neiekrītat sodībā. **13** Ja
kas jūsu starpā cieš, tas lai Dievu lūdz; ja kas ir līksmā
prātā, tas lai dzied slavas dziesmas. **14** Ja kas jūsu starpā
nevesels, tas lai aicina draudzes vecajus: lai tie par viņu
lūdz, viņu svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā. **15** Un
tā ticības lūgšana izglābs neveselo, un Tas Kungs viņu
pacels, un ja viņš grēkus būtu darījis, tad tie viņam taps
piedoti. **16** Izsūdziet cits citam noziegumus un lūdziet cits
par citu, ka topat veseli. Taisna cilvēka sirsnīga lūgšana
daudz ko iespēj. **17** Elija bija cilvēks, mums līdzīgs, un
lūgdams lūdza Dievu, ka lietus nelītu; un lietus nelija
virs zemes trīs gadus un sešus mēnešus. **18** Un viņš atkal
lūdza, un debess deva lietu, un zeme nesa savus augļus.

19 Brāļi, ja kas jūsu starpā ir nomaldījies no patiesības,
un ja kāds to atgriež, **20** Tam būs zināt: kas grēcinieku
atgriež no viņa maldīšanās ceļa, tas viņa dvēseli izglābs
no nāves un apklās grēku pulku.

Pēteņa 1. Vēstule

1 Pēteris, Tā Kunga Jēzus Kristus apustulis, tiem
izredzētiem svešiniekiem, kas mīt pa Pontu, Galatiju,
Kapadoķiju, Āziju un Bitiniju, **2** Kas izredzēti pēc Dieva,
Tā Tēva, paredzēšanas, iekš Tā Gara svētu darīšanas, uz
paklausīšanu un uz apslacīšanu ar Jēzus Kristus asinīm:
žēlastība un miers lai pie jums vairojās. **3** Slavēts lai ir
mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas pēc Savas
lielās apžēlošanas mūs atdzemdinājis uz dzīvu cerību
caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos no miroņiem, **4** Uz
neiznīcīgu un neapgānītu un nesavīstamu mantību, kas
top paturēta debesīs priekš jums, **5** Kas iekš Dieva spēka
topat glabāti caur ticību uz pestīšanu, kas ir gatava
parādīties pēdīgā laikā: **6** Par to jūs priecājaties, mazu
brīdi tagad, ja vajag, noskumdināti dažādās kārdināšanās,
7 Lai jūsu pārbaudītā ticība top atrasta dārgāka nekā
zelts, kas iznīkst un ugunī kļūst pārbaudīts, - par slavu
un godu un teikšanu, kad Jēzus Kristus taps redzams. **8**
To neredzējuši jūs mīlat un, jebšu tagad Viņu neredzat,
tomēr ticēdami uz Viņu, priecājaties ar neizsakāmu un
godības pilnu prieku, **9** Panākdami savas ticības gala
mērķi, dvēseļu pestīšanu. **10** Pēc šīs pestīšanas rūpīgi
vaicājuši un meklējuši tie pravieši, kas par to jums
novēlēto žēlastību papriekš sludinājuši, **11** Izmeklēdami,
kuru un kādu laiku Kristus Gars, kas iekš tiem bija,
zīmēja, papriekš apliecinādams Kristus ciešanas un to
godību pēc tām. **12** Tiem ir parādīts, ka tie nav kalpojuši
sev pašiem, bet jums ar to, ko jums tagad pasludinājuši
tie prieka sludinātāji iekš Svētā Gara, kas no debesīm

sūtīts; tādas lietas skatīties arī eņģeļiem ļoti gribās. **13**
Tāpēc apjoziet savas sirds gurnus un skaidrā prātā ceriet
pilnīgi uz to žēlastību, kas jums taps atnesta, kad Jēzus
Kristus parādīsies. **14** Kā paklausīgi bērni neturaties pēc
tām iekārošanām, kurām jūs līdz šim savā nezināšanā
klausījāt; **15** Bet, kā jūsu Aicinātājs ir svēts, tāpat arī jūs
topat svēti visā dzīvošanā. **16** Jo ir rakstīts: esiet svēti, jo
Es esmu svēts. **17** Un ja jūs to kā Tēvu piesauciet, kas
cilvēka vaigu neuzlūkodams tiesā pēc ikviena darba, tad
dzīvojiet iekš bijāšanas šinī laikā, kamēr šeitan mītat;
18 Zinādami, ka jūs neesat atpirkti ar iznīcīgu mantu,
ar sudrabu vai zeltu no savas nelietīgās dzīvošanas pēc
tēvu ieraduma, **19** Bet ar Kristus, tā nenoziedzīga un
neapgānīta jēra, dārgām asinīm; **20** Tas papriekš paredzēts
priekš pasaules radīšanas, un redzams tapis šinīs pēdīgos
laikos jūsu labad, **21** Kas caur Viņu ticat uz Dievu, kas
To ir uzmodinājis no miroņiem un Tam godību devis,
tā ka jūsu ticība arī ir cerība uz Dievu. **22** Un savas
dvēseles šķīstījuši, tai patiesībai paklausot caur To Garu
uz neviltīgu brāļu mīlestību, mīliet savā starpā no šķīstas
sirds un bez mitēšanās, **23** Jūs, kas esat atdzimuši ne
no iznīcīgas sēklas, bet no neiznīcīgas caur to dzīvo un
mūžīgi paliekamo Dieva vārdu. **(aiōn g165)** **24** Jo visa miesa
ir kā zāle un visa cilvēka godība kā zāles puķe; zāle ir
savītusi un viņas puķe nokritusi; **25** Bet Tā Kunga vārds
paliek mūžīgi. Bet šis ir tas vārds, kas jūsu starpā ir
pasludināts. **(aiōn g165)**

2 Bet nu atstājiet visu ļaunumu un visu viltību un
liekulību un skaudību un visas aprunāšanas; **2** Tā kā

jaunpiedzimuši bērniņi iekārojaties to garīgo bezviltīgo
pienu, ka jūs caur to uzaugat, **3** Ja jūs esat baudījuši, ka
Tas Kungs ir laipnīgs; **4** Pie Tā jūs esat nākuši kā pie dzīva
akmens, gan atmests no cilvēkiem, bet izredzēts un dārgs
pie Dieva. **5** Un jūs paši arīdzan kā dzīvi akmeņi topat
uztaisīti par garīgu namu un svētu priesterību, garīgus
upurus upurēt, kas Dievam ir pieņēmīgi caur Jēzu Kristu.
6 Jo rakstos stāv(rakstīts): redzi, Es lieku Ciānā izredzētu,
it dārgu stūra akmeni; un kas tic uz Viņu, tas nepaliks
kaunā. **7** Tad nu jums, kas ticat, Viņš ir dārgs; bet tiem
neklausīgiem tas akmens, ko tie nama taisītāji atmetuši,
kas ir palicis par stūra akmeni, ir arī klupšanas akmens
un piedauzīšanās klints, **8** Tiem, kas neklausīgi būdami
pie tā vārda piedauzās, uz ko tie arīdzan ir nolikti. **9** Bet
jūs esat izredzēta tauta, ķēniņu priesterība, svēta cilts,
Dieva īpaši ļaudis; ka jums būs pasludināt Tā tikumus, kas
jūs aicinājis no tumsības pie Savas brīnišķās gaismas, **10**
Jūs, kas citkārt nebijāt Dieva ļaudis, bet tagad esat Dieva
ļaudis, kas citkārt nebijāt apžēloti, bet tagad esat apžēloti.
11 Mīļie, es jūs pamācu kā piemājotājus un svešiniekus,
ka jums būs noturēties no miesīgām kārībām, kas pret
dvēseli karo, **12** Un ka jūs dzīvojiet godīgi starp tiem
pagāniem, lai kurās lietās tie jūs aprunā kā ļaundarītājus,
tie to labo darbu dēļ, ko tie pie jums redz, Dievu pagodina
tai piemeklēšanas dienā. **13** Tad esiet ikvienai cilvēku
kārtībai paklausīgi Tā Kunga dēļ: gan ķēniņam, kā tādam,
kas pār visiem ir iecelts, **14** Gan valdniekiem, kā tādiem,
kas no viņa ir sūtīti par atriebšanu ļaundarītājiem, bet par
slavu laba darītājiem. **15** Jo tāds ir Dieva prāts, ka jūs labu

darīdami, muti aizbāžat neprātīgu cilvēku nezināšanai,
16 Kā svabadnieki, un ne tā kā jums svabadība būtu par
ļaunuma apsegu, bet tā kā Dieva kalpi. 17 Turiet visus
godā; mīlējiet brāļu draudzību; bīstaties Dievu, godājiet
ķēniņu. 18 Jūs kalpi, esiet paklausīgi tiem kungiem iekš
visas bijāšanas, ne vien tiem labiem un lēniem, bet
arī tiem bargiem. 19 Jo tā ir žēlastība, ja, kas Dievu
apzinādamies, grūtumu panes netaisnību ciezdams. 20
Jo kāda slava ir šī, ja jūs apgrēkodamies topat pliķēti
un panesat? Bet ja jūs labu darīdami ciešat un panesat,
tā ir žēlastība pie Dieva. 21 Jo uz to jūs esat aicināti,
kā arī Kristus priekš jums ir cietis un jums priekšzīmi
pametis, ka jums būs pakaļ iet Viņa pēdām: 22 Tas grēkus
nav darījis, nedz viltība ir atrasta Viņa mutē, 23 Tas
lamāts neatlamāja un ciezdams neļaunojās, bet nodeva to
Tam, kas taisni tiesā; 24 Tas mūsu grēkus Pats ir nesis
Savā miesā pie tā koka, ka mēs, no grēkiem vaļā tikuši,
taisnībai dzīvotu; caur Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.
25 Jo jūs bijāt tā kā avis, kas maldās, bet tagad jūs esat
atgriezti pie savu dvēseļu gana un bīskapa.

3 Tāpat jūs sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem, lai
arī, ja kādi tam vārdam neklausa, tie caur to sievu
dzīvošanu top pielabināti bez vārda, 2 Ievērodami jūsu
šķīsto dzīvošanu iekš bijāšanas; 3 Jūsu jaukums lai
nav no ārienes matu pīšanā un zelta aplikšanā, vai
drēbju apvilkšanā, 4 Bet tas apslēptais sirds cilvēks, kam
neiznīcīgs jaukums lēnā, klusā garā, - tas ir dārgs priekš
Dieva. 5 Jo tāpat arī citkārt tās svētās sievas izgreznojās,
kas cerēja uz Dievu un bija paklausīgas saviem vīriem;

6 Tā kā Sāra Ābrahāmam bijusi paklausīga, viņu par
kungu saukdama; tai jūs esat tapušas meitas, kad jūs
labu dariet un par nekādu biedināšanu neizbīstaties. 7
Tāpat jūs vīri, dzīvojat prātīgi ar to sievišķi, kā ar to
vājāko rīku un dodat tām godu, kā žēlastības un dzīvības
līdzmantiniecēm, lai jūsu lūgšanas netop aizkavētas. 8
Un beidzot esiet visi vienprātīgi, līdzcietīgi, brālīgi, sirds
žēlīgi, laipnīgi, 9 Neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz
lamāšanu ar lamāšanu; bet turpretī svētījiet, zinādami,
ka jūs uz to esat aicināti, ka jums svētību būs iemantot.
10 Jo kas grib dzīvību mīlēt un labas dienas redzēt, tas lai
savu mēli klusina no ļauna un savas lūpas, ka tās viltību
nerunā; 11 Lai tas novēršas no ļauna un dara labu; lai
tas meklē mieru, un tam dzenās pakaļ. 12 Jo Tā Kunga
acis ir pār taisniem un viņa ausis uz viņu lūgšanām, bet
Tā Kunga vaigs ir pretī tiem, kas ļaunu dara. 13 Un kas
jums ļaunu darīs, ja jūs tam labam dzenaties pakaļ? 14
Bet ja jums arī jācieš taisnības dēļ, tad jūs esat svētīgi; un
nebīstaties par viņu biedināšanu, nedz iztrūcinājaties.
15 Bet svētījiet Dievu To Kungu savās sirdīs. Un esat
arvien gatavi ar lēnību un bijāšanu atbildēt ikkatram,
kas atbildēšanu prasa par to cerību, kas ir iekš jums.
16 Un lai jums ir laba zināma sirds, ka, kurās lietās jūs
aprunā kā ļaundarītājus, tie top kaunā, kas jūsu labo
dzīvošanu iekš Kristus zaimo. 17 Jo tas ir labāki, ka jūs
labu darīdami, ja Dieva prātam patīk, ciešat, nekā ļaunu
darīdami 18 Jo arī Kristus vienreiz par grēkiem ir cietis,
taisnais par netaisniem, ka Viņš mūs Dievam pievestu,
miesā gan nonāvēts, bet dzīvs darīts garā, 19 Kurā Viņš ir

nogājis un arī tiem gariem, kas cietumā, sludinājis, **20** Kas
citkārt bija neklausīgi, kad Dieva lēnība vienreiz gaidīja
Noas dienās, kad tas šķirsts tapa taisīts, kurā maz (tas ir
astoņas) dvēseles tapa izglābtas caur ūdeni; **21** Un tā tur
zīmēta kristība arī mūs tagad izglābj, - ne miesas sārņu
nolikšana, bet labas zināmas sirds derība ar Dievu - caur
Jēzus Kristus augšāmcelšanos; **22** Tas ir pie Dieva labās
rokas uzkāpis debesīs, un Tam ir paklausīgi eņģeļi un
valdības un vara.

4 Kad nu Kristus par mums ir cietis miesā, tad
apbruņojaties ar to pašu prātu, - jo kas cieš miesā,
tas mitās no grēkiem, - **2** Ka miesā būdami to vēl
atliekamo laiku vairs nedzīvojat cilvēku kārībām, bet
Dieva prātam. **3** Jo tas ir gan, ka to pagājušo dzīvības
laiku pēc pagānu prāta esam pavadījuši un staigājuši
iekš bezkaunīgām kārībām, vīna plītešanām, rīšanām,
dzeršanām un negantām elkadievībām. **4** Tā tiem ir sveša
lieta, ka jūs ar tiem līdz nestaigājiet tai pašā palaidnības
postā, un tādēļ tie zaimo. **5** Šie atbildēšanu dos Tam, kas
ir gatavs tiesāt dzīvus un mirušus; **6** Jo tāpēc arī mirušiem
evaņģēlijs ir sludināts, ka tie kā cilvēki gan top sodīti
miesā, bet Dievam dzīvo garā, **7** Visu lietu gals ir tuvu.
8 Tad nu esiet prātīgi un modrīgi uz Dieva lūgšanām.
Pār visām lietām turiet sirsnīgu mīlestību savā starpā,
jo mīlestība apsedz grēku pulku. **9** Dodiet mājas vietu
cits citam labprāt bez kurnēšanas. **10** Lai viens otram
kalpo, ikviens ar to dāvanu, kā tas ir dabūjis, kā labi
nama turētāji par tām dažādām Dieva dāvanām. **11** Ja kas
runā, tas lai runā tā kā Dieva vārdus; ja kam kāds amats,

lai tas to izdara itin pēc tā spēka, ko Dievs pasniedz,
ka visās lietās Dievs top godināts caur Jēzu Kristu, kam
pieder gods un vara mūžīgi mūžam. Āmen. **(aiōn g165)** **12**
Mīļie, nebrīnaties par to bēdu karstumu jūsu starpā, kas
jums notiek par pārbaudīšanu, tā kā jums uzietu sveša
lieta; **13** Bet itin kā jums ir daļa pie Kristus ciešanām, tā
priecājaties, ka jūs arī Viņa godības parādīšanā varētu
priecāties un gavilēt. **14** Ja topat nievāti Kristus vārda
dēļ, svētīgi esiet! Jo tas godības un Dieva Gars dus uz
jums; caur viņiem Tas top zaimots, bet caur jums Tas top
pagodināts. **15** Jo neviens no jums lai necieš kā slepkava
vai zaglis vai ļaundarītājs vai kā tāds, kas jaucās svešā
amatā. **16** Bet ja kas cieš kā kristīgs cilvēks, tad lai tas
nekaunas, bet Dievu pagodina šinī lietā. **17** Jo laiks ir klāt,
ka sodība iesākās pie Dieva nama; bet ja tā papriekš pie
mums iesākās, kāds būs gals tiem, kas Dieva evaņģēlijam
nav paklausījuši; **18** Un ja taisnais tik ar mokām top
izglābts, kur paliks bezdievīgais un grēcinieks? **19** Tad nu
arī tiem, kas pēc Dieva prāta cieš, iekš laba darīšanas,
būs pavēlēt savas dvēseles Viņam, kā Tam uzticīgam
Radītājam.

5 Tos vecajus jūsu starpā pamācu, es tas līdzvecākais un
liecinieks par Kristus ciešanām un tās godības biedrs,
kas taps redzams: **2** Ganiet Dieva ganāmo pulku, kas pie
jums, un uzraugiet, ne piespiesti, bet ar labu prātu, ne
negodīgas peļņas dēļ bet no sirds, **3** Nedz kā valdīdami
par Tā Kunga daļu, bet (par) priekšzīmi būdami tam
ganāmam pulkam. **4** Un kad Tas Augstais Gans atspīdēs,
tad jūs dabūsiet to nesavīstamo godības kroni. **5** Tāpat,

jūs jaunākie, esiet tiem vecajiem paklausīgi; bet visi,
cits citam padodamies, esiet izpušķoti ar pazemību, jo
Dievs lepniem turas pretī, bet pazemīgiem Viņš dod
žēlastību. **6** Tad nu pazemojaties apakš Dieva varenās
rokas, lai Viņš jūs paaugstina savā laikā. **7** Visu savu
zūdīšanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums. **8** Esiet
skaidrā prātā, esiet nomodā, jo jūsu pretinieks, velns,
staigā apkārt kā rūcošs lauva, un meklē, kuru tas aprītu.
9 Tam stāviet pretim, stipri ticībā, zinādami, ka tās pašas
ciešanas papilnam uziet jūsu brāļiem pasaulē. **10** Bet Tas
visu žēlīgais Dievs, kas mūs aicinājis uz Savu mūžīgo
godību iekš Kristus Jēzus, Tas jūs, kas mazu brīdi ciešat,
Pats sataisīs, spēcinās, stiprinās, pastāvīgus darīs. **(aiōnios
g166)** **11** Tam lai ir gods un vara mūžīgi mūžam. Āmen.
(aiōn g165) **12** Caur Silvanu, to uzticīgo brāli, es jums, kā
man šķiet īsiem vārdiem esmu rakstījis, pamācīdams un
apliecinādams, ka tā ir tā patiesā Dieva žēlastība, kurā jūs
stāvat. **13** Jūs sveicina tā līdz izvēlētā Bābeles draudze
un mans dēls Marks. **14** Sveicinājaties savā starpā ar
mīlestības skūpstu. Miers jums visiem, kas iekš Kristus
Jēzus. Āmen.

Pēteņa 2. Vēstule

1 Sīmanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps un apustulis, tiem,
kas to pašu dārgo ticību līdz ar mums ir dabūjuši, iekš
mūsu Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus taisnības: **2**
Žēlastība lai ir jums un miers daudzkārtīgi caur Dieva
un mūsu Kunga Jēzus atzīšanu. **3** Tā kā Viņa dievišķais
spēks mums visu, kas der pie dzīvošanas un dievbijības,
ir dāvinājis caur Tā atzīšanu, kas mūs aicinājis caur Savu
godību un spēku; **4** Caur ko mums tās visu lielās un
dārgās apsolīšanas ir dāvinātas, lai jūs caur tām dalību
dabūjiet pie dievišķas dabas, bēgdami no tā posta, kas
ir pasaulē caur iekārošanu: **5** Tad nu visā spēkā uz to
(apsolījumu) dzīdamies pasniedziet iekš savas ticības
tikumu, un iekš tikuma atzīšanu, **6** Un iekš atzīšanās
sātību, un iekš sātības pacietību, un iekš pacietības
dievbijību, **7** Un iekš dievbijības brāļu mīlestību, un iekš
brāļu mīlestības mīlestību (uz visiem). **8** Jo ja viss tas pie
jums ir un bagātīgi rodas, tad jūs nepaliksiet kūtri nedz
neauglīgi iekš mūsu Kunga Jēzus Kristus atzīšanas. **9** Un
ja kam tā nav, tas ir akls un stulbs, un tas ir aizmirsis,
ka viņš šķīstīts no saviem veciem grēkiem. **10** Tādēļ,
brāļi, darbojaties, lai jūsu aicināšana un izredzēšana jo
stipra paliek, jo to darīdami jūs nekad nepaklupsiet. **11** Jo
tā jums bagātīgi taps atvēlēta tā ieiešana mūsu Kunga
un Pestītāja Jēzus Kristus mūžīgā valstībā. **(aiōnios g166)**
12 Tādēļ es nemitēšos jums to allažiņ atgādināt, jebšu
jūs to zināt un esat stiprināti tai patiesībā, kas jums
tagad ir. **13** Jo man šķiet, ka ir pareizi, jūs modināt caur
pamācīšanu, kamēr esmu šinī dzīvoklī, **14** Zinādams, ka

mans dzīvoklis drīz būs jānoliek, tā kā arī mūsu Kungs
Jēzus Kristus man darījis zināmu. 15 Bet es gādāšu, ka arī
pēc manas aiziešanas jūs arvien to varētu pieminēt. 16 Jo
mēs neesam dzinušies pakaļ izgudrotām pasakām, kad
mēs jums esam sludinājuši mūsu Kunga Jēzus Kristus
spēku un atnākšanu, bet mēs paši Viņa augsto godību ar
acīm esam redzējuši. 17 Jo no Dieva, Tā Tēva, Viņš dabūjis
slavu un godību, kad tāda balss uz Viņu notika no tās
augsti teicamās godības: Šis ir Mans mīļais Dēls, pie kā
Man ir labs prāts. 18 Un šo balsi mēs esam dzirdējuši no
debess nākam, kad mēs ar Viņu bijām uz tā svētā kalna.
19 Un mums ir jo stiprs praviešu vārds, un jūs darāt
labi, to vērā ņemdami tā kā sveci, kas spīd tumšā vietā,
tiekams diena aust un rīta zvaigzne uzlec jūsu sirdīs. 20
To pār visām lietām atzīdami, ka neviena praviešu mācība
rakstos nav izstāstāma pēc cilvēku domām. 21 Jo praviešu
mācība nekad nav notikusi caur cilvēka gribēšanu, bet tie
svētie Dieva cilvēki ir runājuši, dzīti no Svētā Gara.

2 Bet arī viltīgi pravieši bijuši starp tiem ļaudīm, kā
arī jūsu starpā būs viltīgi mācītāji, kas paslepen ievedīs
svešas posta mācības un To Kungu, kas tos atpircis,
aizliegdami pelnīsies ātru pazušanu. 2 Un daudzi dzīsies
pakaļ viņu palaidnībām; un caur viņiem tas patiesības
ceļš taps zaimots. 3 Un mantas kārības pēc viņi ar viltīgi
izdomātiem vārdiem pie jums ielabināsies; par tiem tā
sodība jau sen nekavējās un viņu posts nesnauž. 4 Jo ja
Dievs nav saudzējis tos eņģeļus, kas apgrēkojušies, bet
tos nogāzis ellē un nodevis tumsības saitēm, ka tie taptu
paturēti uz sodību; (Tartaroō g5020) 5 Un ja nav saudzējis

to veco pasauli, bet Nou, to taisnības sludinātāju, līdz
ar septiņiem citiem ir pasargājis, kad plūdus uzveda
tai bezdievīgai pasaulei, **6** Un tās pilsētas Sodomu un
Gomoru pelnos likdams caur izdeldēšanu nosodījis un
iecēlis par priekšzīmi tiem, kas bezdievīgi dzīvos; **7** Un
ir izrāvis to taisno Latu, kas caur šo neganto cilvēku
nešķīsto dzīvošanu bija grūtumu cietis, **8** (Jo šis taisnais
cilvēks viņu starpā mājodams savā taisnā dvēselē ir
mocījies dienu no dienas, redzēdams un dzirdēdams viņu
negantos darbus): **9** Tā Tas Kungs dievbijīgos zin izraut
no kārdināšanas, bet netaisnos mocīšanai paturēt uz
soda dienu; **10** Bet visvairāk tos, kas staigā pēc miesas
iekš nešķīstām kārībām un valdību nicina, kas ir droši,
patgalvīgi, un kam nav bail, zaimot tos godā celtos; **11**
Lai gan eņģeļi, spēkā un varā lielāki būdami, nenes Tā
Kunga priekšā tiesu pret tiem, zaimodami. **12** Bet šie,
tā kā neprātīgi zvēri, kas pēc savas dabas dzimuši, ka
top gūstīti un nokauti, zaimodami, ko tie neprot, savā
pazušanā arī pazudīs, **13** Dabūdami netaisnības algu.
Tiem šķiet, saldumu esam, ikdienas kārībā dzīvot; tie
ir traipekļu pilni un gānekļi un kārīgi savās viltībās,
kad tie ir līdz ar jums mielastos; **14** Tiem ir acis pilnas
ar laulības pārkāpšanu, un tie neatstājās no grēkiem,
krāpdami nestiprinātas dvēseles, tiem sirds radināta uz
negausību, lāstu bērni; **15** Tie no tā īstenā ceļa atstādamies
ir maldījušies un dzenās pakaļ Bileāma, Beora dēla, ceļam,
kas netaisnības algu mīlēja. **16** Bet viņš tapa pārmācīts
par savu pārkāpšanu, kad tas mēmais nastu nesējs lops ar
cilvēka balsi runādams aizkavēja tā pravieša bezprātību.

17 Tie ir akas bez ūdens, padebeši no viesuļa mētāti, kam
visdziļākā tumsība top paturēta mūžīgi. (questioned) 18
Jo lepnus un tukšus vārdus runādami, tie krāpj caur
miesas kārībām un bezkaunībām tos, kas patiesi jau bija
izbēguši no tiem, kas dzīvo iekš alošanās; 19 Apsola tiem
svabadību, un paši ir pazušanas kalpi: jo no kura kāds ir
pārvarēts, tā kalps viņš ir. 20 Jo ja tie caur Tā Kunga un
Pestītāja Jēzus Kristus atzīšanu gan izbēguši no pasaules
apgānīšanām, bet iekš tām atkal iepinušies top uzvarēti,
tad pēc ar viņiem paliek niknāki nekā papriekš. 21 Jo tiem
būtu bijis labāki, kad tie taisnības ceļu nebūtu atzinuši,
nekā, kad to bija atzinuši, nogriezties no tā svētā baušļa,
kas tiem bija iedots. 22 Bet tiem ir noticis pēc tā patiesīgā
sakāmā vārda: suns atkal ierij savu vēmekli, un peldināta
cūka atkal vārtās dubļos.

3 Mīļie, jau šo otru grāmatu es jums rakstu, kur caur
atgādināšanu jūs pamodināju uz sirds skaidrību. 2 Ka jums
būs pieminēt tos no tiem svētiem praviešiem papriekš
sludinātos vārdus un Tā Kunga un Pestītāja pavēlēšanu no
mums, tiem apustuļiem. 3 Papriekš to ziniet, ka pēdīgās
dienās nāks smējēji, staigādami pēc savām pašu kārībām,
4 Un sacīdami: kur ir Viņa atnākšanas apsolīšana? Jo
no tā laika, kad tie tēvi ir aizmiguši, visas lietas paliek
kā no radīšanas iesākuma. 5 Jo tīši tie negrib zināt,
ka vecos laikos debesis bijušas un zeme, no ūdens un
iekš ūdens pastāvēdama caur Dieva vārdu; 6 Caur ko
tā laika pasaule tapa maitāta ūdens plūdos. 7 Bet tās
debesis, kas tagad ir un tā zeme caur Viņa vārdu ir
glabātas un top ugunij paturētas uz to bezdievīgo cilvēku

sodības un nomaitāšanas dienu. **8** Bet to jums būs zināt,
mīļie, ka viena diena pie Tā Kunga ir kā tūkstoši gadi
un tūkstoši gadi kā viena diena. **9** Tas Kungs nevilcina
to apsolīšanu, kā kādiem šķiet, to esam vilcināšanu, bet
Viņš ir lēnprātīgs pret mums, negribēdams, ka kāds
pazūd, bet ka visi dodās uz atgriešanos no grēkiem. **10**
Bet Tā Kunga diena nāks kā zaglis naktī; tad debesis ar
rūkšanu zudīs un tie pirmie pasaules sākumi no karstuma
izkusīs, un zeme un tie darbi iekš tās sadegs. **11** Tad nu, ja
viss tas izkūst, cik ļoti tad jums pienākas staigāt svētā
dzīvošanā un dievbijāšanā, **12** Gaidot un steidzoties uz
tās Dieva dienas atnākšanu, kur debesis degdamas zudīs
un tie pirmie pasaules sākumi no karstuma izkusīs. **13**
Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolīšanas jaunas debesis un
jaunu zemi, kur taisnība mājo. **14** Tādēļ, mīļie, kad jūs šās
lietas gaidāt, darbojaties, ka neapgānīti un bezvainīgi no
Viņa topat atrasti iekš miera; **15** Un turiet mūsu Kunga
lēnprātību par glābšanu, tā kā arī mūsu mīļais brālis
Pāvils jums ir rakstījis pēc tās gudrības, kas tam dota,
16 Kā arī visās grāmatās, kur viņš par šīm lietām runā,
no kurām citas grūti saprotamas, ko tie neizmācītie un
nestiprinātie pārgroza, tā kā arī tos citus rakstus, sev
pašiem par pazušanu. **17** Tad nu jūs, mīļie, to papriekš
zinādami, sargājaties, ka jūs caur to neganto cilvēku
pievilšanu līdz novesti neizkrītat no sava stipruma. **18** Bet
pieaugat mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā
un atzīšanā. Tam lai ir gods gan tagad gan mūžīgos laikos!
Āmen. **(aiōn g165)**

Jāņa 1. Vēstule

1 Kas bija no iesākuma, ko esam dzirdējuši, ko ar savām
acīm esam redzējuši, ko esam skatījuši, un ko mūsu
rokas aptaustījušas, no tā dzīvības vārda, **2** (Ja dzīvība ir
parādīta, un mēs to esam redzējuši, un apliecinām un
pasludinām jums to mūžīgo dzīvību, kas bija pie Tā Tēva
un mums ir parādīta,) - **(aiōnios g166)** **3** Ko esam redzējuši
un dzirdējuši, - to mēs jums pasludinām, lai arī jums
ir sadraudzība ar mums, un šī mūsu sadraudzība ir ar
To Tēvu un ar Viņa Dēlu Jēzu Kristu. **4** Un to mēs jums
rakstam, lai jūsu prieks ir pilnīgs. **5** Un šī ir tā sludināšana,
ko no Viņa esam dzirdējuši un jums sludinājām: ka Dievs
ir gaišums un iekš Viņa nav nekādas tumsības. **6** Ja mēs
sakām, ka mums ir sadraudzība ar Viņu, un ja tumsībā
staigājam, tad melojam un nedarām patiesību. **7** Bet ja
staigājam gaišumā, tā kā Viņš ir gaišumā, tad mums ir
sadraudzība savā starpā, un Jēzus Kristus, Viņa Dēla,
asinis mūs šķīsta no visiem grēkiem. **8** Ja mēs sakām, ka
mums grēka nav, tad mēs paši pieviļamies, un patiesības
nav iekš mums. **9** Ja mēs savus grēkus izsūdzam, tad Viņš
ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums grēkus piedod un
mūs šķīsta no visas netaisnības. **10** Ja mēs sakām, ka
neesam grēkojuši, tad mēs Viņu darām par melkuli, un
Viņa vārds nav iekš mums.

2 Mani bērniņi, to es jums rakstu, lai jūs negrēkojiet;
un ja kas grēko, tad mums ir aizbildinātājs pie Tā Tēva,
Jēzus Kristus, tas taisnais. **2** Un Viņš ir tā salīdzināšana
par mūsu grēkiem, un ne vien par mūsu, bet arī par
visas pasaules grēkiem. **3** Un pie tam mēs nomanam, ka

Viņu esam atzinuši, ja Viņa baušļus turam. **4** Kas saka: es
Viņu pazīstu, un netur Viņa baušļus, tas ir melkulis, un
patiesības nav iekš tā. **5** Bet ja kas Viņa vārdu tur, iekš tā
patiesi Dieva mīlestība ir pilnīga; pie tam mēs atzīstam,
ka esam iekš Viņa. **6** Kas teicās iekš Viņa paliekot, tam
pienākas pašam arīdzan tāpat staigāt, kā Viņš ir staigājis.
7 Brāļi, es jums nerakstu jaunu bausli, bet vecu bausli, kas
jums ir bijis no iesākuma. Šis vecais bauslis ir tas vārds,
ko jūs no iesākuma esat dzirdējuši. **8** Atkal jaunu bausli
es jums rakstu, kas ir patiesība iekš Viņa un iekš jums:
jo tumsība paiet un patiesā gaisma tagad spīd. **9** Kas
teicās esot gaismā un ienīst savu brāli, tas vēl ir tumsībā.
10 Kas savu brāli mīl, tas paliek gaismā, un iekš tā nav
piedauzīšanās. **11** Kas savu brāli ienīst, tas ir tumsībā
un staigā tumsībā un nezina, kurp tas iet, jo tumsība
viņa acis ir aptumšojusi. **12** Es jums rakstu, bērniņi, jo
grēki jums top piedoti Viņa Vārda dēļ. **13** Es jums rakstu,
tēvi, jo jūs To esat atzinuši, kas ir no iesākuma. Es jums
rakstu, jaunekļi, jo jūs to ļauno esat uzvarējuši. Es jums
esmu rakstījis, bērni, jo jūs To Tēvu esat atzinuši. **14**
Es jums esmu rakstījis, tēvi, jo jūs To esat atzinuši, kas
ir no iesākuma. Es jums esmu rakstījis, jaunekļi, jo jūs
esat spēcīgi, un Dieva vārds paliek iekš jums, un jūs to
ļauno esat uzvarējuši. **15** Nemīlējiet pasauli nedz to, kas ir
pasaulē; jo kas pasauli mīl, iekš tā nav Tā Tēva mīlestība.
16 Jo viss, kas ir pasaulē: miesas kārība, acu kārība un
dzīves lepnība - tas nav no Tā Tēva, bet no pasaules. **17**
Un pasaule paiet un viņas kārība; bet kas Dieva prātu
dara, tas paliek mūžīgi. **(aiōn g165)** **18** Bērniņi, nu ir tā

pēdīgā stunda; un tā, kā jūs esat dzirdējuši, ka tas pretī-
kristus nāk, tā arī tagad daudz pretī-kristi cēlušies, no
tā mēs zinām pēdējo stundu esam. **19** Tie no mums ir
izgājuši, bet tie nebija no mums; jo ja tie būtu bijuši
no mums, tad tie būtu palikuši pie mums, bet tiem bija
parādīties, ka tie nav visi no mums. **20** Tomēr jums ir
tā svaidīšana no Tā Svētā, un jūs visu zināt. **21** Es jums
neesmu rakstījis, tā kā jūs nezinātu patiesību, bet ka jūs
to jau zināt, un ka no patiesības nenāk nekādi meli. **22** Kas
ir tas melkulis, ja ne tas, kas liedz, ka Jēzus ir Tas Kristus?
Tas ir tas pretī-kristus, kas liedz To Tēvu un To Dēlu. **23**
Ikvienam, kas To Dēlu liedz, tam arī nav Tā Tēva. **24** Tad
nu, ko jūs esat dzirdējuši no iesākuma, tas lai paliek iekš
jums; ja iekš jums paliek, ko no iesākuma esat dzirdējuši,
tad arī jūs paliksiet iekš Tā Dēla un Tā Tēva. **25** Un šī ir tā
apsolīšana, ko Viņš mums ir apsolījis, (proti) to mūžīgo
dzīvošanu. **(aiōnios g166)** **26** To es jums esmu rakstījis par
tiem, kas jūs pieviļ. **27** Un tā svaidīšana, ko jūs no Viņa
esat dabūjuši, paliek iekš jums, un jums nevajag, ka kāds
jūs māca; bet tā kā šī pati svaidīšana jūs māca visās lietās,
tā viņa arīdzan ir patiesīga un nav meli. Un, kā tā jūs ir
mācījusi, tā paliekat iekš Viņa. **28** Un nu, bērniņi, paliekat
iekš Viņa; lai, kad Viņš parādīsies, mums ir drošība un
mēs no Viņa netopam kaunā likti Viņa atnākšanā. **29**
Ja jūs zināt, ka Viņš ir taisns, tad zināt, ka ikviens, kas
taisnību dara, no Viņa ir piedzimis.

3 Redziet, kādu lielu mīlestību Tas Tēvs mums ir parādījis,
ka mēs topam saukti Dieva bērni. Tāpēc pasaule mūs
nepazīst, ka tā Viņu nepazīst. **2** Mīļie, tagad mēs esam

Dieva bērni, un vēl nav atspīdējis, kas mēs būsim; bet mēs
zinām, ka, kad Tas atspīdēs, mēs Viņam būsim līdzīgi, jo
mēs Viņu redzēsim, kāds Viņš ir. **3** Un ikviens, kam šī
cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, tā kā Viņš ir šķīsts. **4**
Ikviens, kas grēku dara, tas dara arī netaisnību, un grēks
ir netaisnība. **5** Un jūs zināt, ka Viņš ir parādījies, lai Viņš
mūsu grēkus atņemtu, un iekš Viņa nav grēka. **6** Ikviens,
kas iekš Viņa paliek, tas negrēko; ikviens, kas grēko, Viņu
nav redzējis, nedz Viņu atzinis. **7** Bērniņi, lai neviens
jūs nepieviļ: kas taisnību dara, tas ir taisns, tā kā Viņš ir
taisns. **8** Kas grēku dara, tas ir no velna, jo velns grēko no
iesākuma. Tādēļ Dieva Dēls ir atspīdējis, ka Viņš velna
darbus izārdītu. **9** Ikviens, kas no Dieva piedzimis, tas
nedara grēku, jo Viņa sēkla paliek iekš tā un tas nevar
grēkot, jo tas no Dieva ir piedzimis. **10** Pie tam top zināmi
Dieva bērni un velna bērni. Ikkatrs, kas taisnību nedara,
tas nav no Dieva, un kas nemīl savu brāli. **11** Jo šī ir
tā sludināšana, ko jūs no iesākuma esat dzirdējuši, lai
mēs cits citu mīlējam; **12** Ne tā kā Kains, kas bija no tā
ļaunā un savu brāli nokāva. Un kādēļ viņš to nokāva?
Tāpēc ka viņa darbi bija ļauni, bet viņa brāļa darbi taisni.
13 Nebrīnāties, mani brāļi, ja pasaule jūs ienīst. **14** Mēs
zinām, ka esam pārcelti no nāves uz dzīvību, tāpēc ka mēs
tos brāļus mīlējam; kas nemīl, tas paliek nāvē. **15** Ikviens,
kas savu brāli ienīst, tas ir slepkava, un jūs zināt, ka
nevienam slepkavam mūžīga dzīvība nav paliekama iekš
viņa. **(aiōnios g166)** **16** Pie tam mēs esam atzinuši mīlestību,
ka Viņš Savu dzīvību par mums ir nodevis, un mums
arīdzan pienākas dzīvību nodot par tiem brāļiem. **17** Bet

ja kādam ir šās pasaules manta, un tas redz savu brāli
trūkumu ciešam un aizslēdz savu sirdi priekš viņa, kā
Dieva mīlestība paliek iekš tāda? **18** Mani bērniņi, lai mēs
nemīlējam ar vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem un
ar patiesību. **19** Un pie tam mēs atzīstam, ka esam no
patiesības, un savas sirdis Viņa priekšā varam klusināt,
20 Ka, ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā
mūsu sirds un zin visas lietas. **21** Mīļie, ja mūsu sirds mūs
nepazudina, tad mums ir drošība pie Dieva. **22** Un ko vien
mēs lūdzam, to no Viņa dabūjam, jo mēs turam Viņa
baušļus un darām, kas Viņa priekšā ir patīkams. **23** Un
šis ir Viņa bauslis, lai mēs ticam Viņa Dēla Jēzus Kristus
Vārdam un lai cits citu mīlējam, tā kā Viņš mums bausli
ir devis. **24** Un kas Viņa baušļus tur, tas paliek iekš Viņa
un Viņš iekš tā. Un pie tam atzīstam, ka Viņš iekš mums
paliek, no Tā Gara, ko Viņš mums devis.

4 Mīļie, neticat ikkatram garam, bet pārbaudiet tos
garus, vai tie no Dieva? Jo daudz viltīgi pravieši ir izgājuši
pasaulē. **2** Pie tam jūs atzīstat Dieva Garu: ikkatrs gars,
kas apliecina, ka Jēzus Kristus nācis miesā, tas ir no
Dieva: **3** Un ikkatrs gars, kas neapliecina, ka Jēzus Kristus
nācis miesā, tas nav no Dieva. Un tas ir tā pretī-kristus
gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka tas nāk, un tagad jau
ir pasaulē. **4** Bērniņi, jūs esat no Dieva un viņus esat
uzvarējuši; jo kas iekš jums, Tas ir lielāks pār to, kas
iekš pasaules. **5** Tie ir no pasaules, tāpēc tie runā no
pasaules, un pasaule tos klausa. **6** Mēs esam no Dieva: kas
Dievu atzīst, tas mūs klausa; kas nav no Dieva, tas mūs
neklausa. Pie tam mēs atzīstam to patiesības Garu un

to alošanas garu. **7** Mīļie, lai mēs cits citu mīlējam, jo
mīlestība ir no Dieva, un ikviens, kas mīl, tas no Dieva ir
dzimis un atzīst Dievu. **8** Kas nemīl, tas Dievu neatzīst; jo
Dievs ir mīlestība. **9** Iekš Tā Dieva mīlestība pie mums ir
parādījusies, ka Dievs Savu vienpiedzimušo Dēlu sūtījis
pasaulē, ka mums caur Viņu būs dzīvot. **10** Iekš tā stāv
mīlestība, ne ka mēs esam mīlējuši Dievu, bet ka Viņš
mūs ir mīlējis un Savu Dēlu sūtījis par salīdzināšanu par
mūsu grēkiem. **11** Mīļie, ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī
pienākas, ka mēs cits citu mīlējam. **12** Dievu nemūžam
neviens nav redzējis. Ja mēs cits citu mīlējam, tad Dievs
paliek iekš mums, un Viņa mīlestība ir pilnīga iekš mums.
13 Pie tam mēs zinām, ka paliekam iekš Viņa, un Viņš iekš
mums, ka Viņš no Sava Gara mums ir devis. **14** Un mēs
esam redzējuši un apliecinājam, ka Tas Tēvs To Dēlu ir
sūtījis par pasaules Pestītāju. **15** Ja kas apliecinās, ka Jēzus
ir Dieva Dēls, tad Dievs paliek iekš viņa, un viņš paliek
iekš Dieva. **16** Un mēs esam atzinuši un ticējuši (uz) to
mīlestību, kas Dievam ir uz mums. Dievs ir mīlestība; un
kas iekš mīlestības paliek, tas paliek iekš Dieva un Dievs
iekš viņa. **17** Iekš to mīlestība pie mums ir pilnīga, ka
mums ir drošība tai tiesas dienā; jo kā Viņš ir, tāpat arī
mēs esam šinī pasaulē. **18** Bailības nav iekš mīlestības, bet
pilnīga mīlestība bailību izmet ārā; jo bailībai ir mocība,
un kas baiļojās, tas nav pilnīgs iekš mīlestības. **19** Lai mēs
Viņu mīlam, jo Viņš mūs papriekš ir mīlējis. **20** Ja kas
saka: es mīlu Dievu un ienīst savu brāli, tas ir melkulis: jo
kas savu brāli nemīl, ko tas redz, kā tas Dievu var mīlēt,

ko tas nav redzējis? **21** Un šis bauslis mums ir no Viņa, ka
tam, kas mīl Dievu, arī savu brāli būs mīlēt.

5 Ikviens, kas tic, ka Jēzus ir Tas Kristus, tas no Dieva ir
dzimis, un ikviens, kas To mīl, kas Viņu dzemdinājis, tas
mīl arī to, kas no Viņa ir dzimis. **2** Pie tam mēs atzīstam,
ka Dieva bērnus mīlam, kad Dievu mīlam un Viņa baušļus
turam; **3** Jo šī ir Tā Dieva mīlestība, ka mēs Viņa baušļus
turam, un Viņa baušļi nav grūti. **4** Jo ikviens, kas no Dieva
dzimis, uzvar pasauli; un šī pati ir tā uzvarēšana, kas
pasauli uzvar, (proti) mūsu ticība. **5** Kas ir, kas pasauli
uzvar, kā vien kas tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls? **6** Šis ir tas,
kas nācis caur ūdeni un asinīm, Jēzus Kristus, ne ar ūdeni
vien, bet ar ūdeni un asinīm; un Tas Gars ir tas liecības
devējs, jo Tas Gars ir tā patiesība. **7** Jo trīs ir, kas liecību
dod, (debesīs, Tas Tēvs, Tas Vārds un Tas Svētais Gars: un
šie trīs ir viens. **8** Un trīs ir, kas liecību dod virs zemes,)
Tas Gars un tas ūdens un tās asinis: un šie trīs ir kopā. **9** Ja
mēs cilvēku liecību pieņemam, tad Dieva liecība ir jo liela;
šī ir Tā Dieva liecība, ko Viņš par Savu Dēlu liecinājis. **10**
Kas tic uz to Dieva Dēlu, tam ir tā liecība iekš sevis paša.
Kas Dievam netic, tas Viņu ir darījis par melkuli, jo tas tai
liecībai nav ticējis, ko Dievs par Savu Dēlu ir liecinājis.
11 Un šī ir tā liecība, ka Dievs mums mūžīgu dzīvību ir
devis, un šī dzīvība ir iekš Viņa Dēla. **(aiōnios g166)** **12** Kam
Tas Dēls ir, tam ir tā dzīvība. Kam Tas Dieva Dēls nav, tam
nav tā dzīvība. **13** To es esmu rakstījis jums, kas ticiet uz
Dieva Dēla vārdu, lai jūs zināt, ka jums ir mūžīga dzīvība,
un ka jūs ticat uz Dieva Dēla vārdu. **(aiōnios g166)** **14** Un šī ir
tā drošība, kas mums ir uz Viņu, ka, ja mēs ko lūdzam pēc

Viņa prāta, tad Viņš mūs klausa. **15** Un ja mēs zinām,
ka Viņš mūs klausa, kad ko lūdzam, tad zinām, ka tajās
lūgšanās dabūjam (to), ko no Viņa esam lūguši. **16** Ja
kas savu brāli redz, ka tas apgrēkojās ar kādu grēku ne
uz nāvi, tam būs Dievu lūgt, un Tas viņam dos dzīvību,
(proti) tiem, kas apgrēkojās ne uz nāvi. Ir grēks uz nāvi;
par to nesaku, ka būs lūgt. **17** Ikviena netaisnība ir grēks;
un ir grēks, kas nav uz nāvi. **18** Mēs zinām, ka ikviens, kas
no Dieva dzimis, negrēko; bet kas no Dieva dzimis, tas
sargā sevi pašu, un tas ļaunais viņu neaizskar. **19** Mēs
zinām, ka esam no Dieva, un visa pasaule ir nogrimusi
ļaunumā. **20** Bet mēs zinām, ka Dieva Dēls ir nācis un
mums tādu prātu devis, ka atzīstam To patiesīgo un esam
iekš Tā Patiesīgā, iekš Viņa Dēla Jēzus Kristus; šis ir Tas
patiesīgais Dievs un tā mūžīgā dzīvība. **(aiōnios g166)** **21**
Bērniņi, sargājaties no elkadieviem! Āmen.

Jāņa 2. Vēstule

1 Tas vecākais tai izredzētai mātei un viņas bērniem, ko
es patiesi mīlēju, un ne vien es, bet arī visi, kas patiesību
atzinuši, **2** Tās patiesības dēļ, kas iekš mums paliek un ar
mums būs mūžīgi: **(aiōn g165)** **3** Žēlastība, apžēlošana, miers
lai ir ar jums no Dieva Tā Tēva un no Tā Kunga Jēzus
Kristus, Tā Tēva Dēla, iekš patiesības un mīlestības. **4** Es
ļoti esmu priecājies, ka tavu bērnu starpā esmu atradis,
kas staigā iekš patiesības, tā kā mēs bausli esam dabūjuši
no Tā Tēva. **5** Un nu es tevi lūdzu, māte, ne tā kā jaunu
bausli tev rakstīdams, bet kas mums no iesākuma bijis: lai
mēs cits citu mīlējam. **6** Un šī ir tā mīlestība, ka staigājam
pēc Viņa baušļiem; šis ir tas bauslis, ka iekš tā staigājiet,
kā no iesākuma esat dzirdējuši. **7** Jo daudz viltnieki ir
nākuši pasaulē, kas neapliecina Jēzu Kristu esam nākušu
miesā. Šis ir tas viltnieks un tas pretī-kristus. **8** Lūkojiet
uz sevi pašiem, ka nezaudējam, ko esam strādājuši, bet
ka dabūjam pilnu algu. **9** Nevienam, kas ir pārkāpējs un
nepaliek iekš Kristus mācības, nav Dieva: kas iekš Kristus
mācības paliek, tam ir Tas Tēvs un Tas Dēls. **10** Ja kas nāk
pie jums un šo mācību nenes, to neuzņemiet mājās un
nesveicinājiet. **11** Jo kas viņu sveicina, tam ir daļa pie viņa
ļauniem darbiem. **12** Man vēl ir daudz ko jums rakstīt; bet
es negribēju uz papīra un ar tinti; bet es ceru pie jums
nākt un muti pret muti runāt, lai mūsu prieks ir pilnīgs.
13 Tavas māsas, tās izredzētās, bērni tevi sveicina. Āmen.

Jāņa 3. Vēstule

1 Tas vecākais Gajum, tam mīļotam, ko es patiesībā
mīlēju. **2** Mīļais, pār visām lietām es vēlēju, lai tev labi
klājās, un tu esi vesels, tā kā tavai dvēselei labi klājās. **3** Jo
es ļoti esmu priecājies, kad tie brāļi nāca un apliecināja
tavu patiesību, tā kā tu iekš patiesības staigā. **4** Man
lielāka prieka nav, nekā kad dzirdu savus bērnus staigājam
iekš patiesības. **5** Mīļais, tu dari pēc ticības, ko tu dari pie
tiem brāļiem, un vēl tiem no svešuma atnākušiem, **6** Kas
ir devuši liecību par tavu mīlestību draudzes priekšā;
un tu labi darīsi, kad tu tos izvadīsi, tā kā pieklājās
Dieva priekšā. **7** Jo tie Viņa vārda dēļ ir izgājuši, neko
no pagāniem neņemdami. **8** Tad nu mums pienākas tos
tādus uzņemt, ka mēs paliekam par darba biedriem pie
patiesības. **9** Es tai draudzei esmu rakstījis; bet Diotrefs,
kas grib būt starp tiem tas augstākais, mūs nepieņem. **10**
Tādēļ, kad es nākšu, tad es viņa darbus pieminēšu, ko
viņš dara, ar ļauniem vārdiem pret mums aprunādams;
un ar to nebūdams mierā viņš pats tos brāļus neuzņem
un aizliedz arī tiem, kas to grib darīt, un tos izmet no
draudzes. **11** Mīļais, nedzenies tam ļaunam pakaļ, bet tam
labam; kas labu dara, tas ir no Dieva, bet kas ļaunu dara,
tas Dievu nav redzējis. **12** Demeterim liecība top dota no
visiem un no pašas patiesības, un mēs arīdzan liecību
dodam, un jūs zināt, ka mūsu liecība ir patiesīga. **13** Man
daudz būtu ko rakstīt, bet es negribu tev rakstīt ar tinti
un spalvu; **14** Bet es ceru drīz tevi redzēt, tad mēs muti
pret muti runāsim. Miers lai ir ar tevi. Tie draugi tevi
sveicina. Sveicini tos draugus pa vārdam.

Jūdas Vēstule

1 Jūda, Jēzus Kristus kalps un Jēkaba brālis, tiem
aicinātiem, kas iekš Dieva Tā Tēva svētīti un iekš Jēzus
Kristus pasargāti. **2** Žēlastība lai ir jums un miers un
mīlestība papilnam. **3** Mīļie, no visas sirds rūpējoties
jums rakstīt par to pestīšanu, kas mums visiem ir kopā,
man vajadzēja jums rakstīt un lūgt, lai jūs cīnāties par
to ticību, kas vienreiz tiem svētiem ir dota. **4** Jo kādi
cilvēki ielavījušies, kas rakstos sen papriekš nozīmēti uz
šo sodību, bezdievīgi, kas mūsu Dieva žēlastību pārvērš
bezkaunībā un aizliedz to vienīgo valdītāju Dievu un
mūsu Kungu Jēzu Kristu. **5** Bet es jums, kas visu jau zināt,
gribu atgādināt, ka Tas Kungs tos ļaudis no Ēģiptes zemes
vienreiz pestījis, pēc tos neticīgos ir nomaitājis; **6** Un tos
eņģeļus, kas savu augsto kārtu nav sargājuši, bet savu
dzīvokli atstājuši, Viņš ar mūžīgām saitēm ir paturējis
apakš tumsības uz tās lielās dienas sodu. **(aïdios g126)** **7** Tā
kā Sodoma un Gomora un tās apkārtējās pilsētas, kas
tāpat kā viņas maucībai bija padevušās un citai miesai
gājušas pakaļ, ir noliktas par mūžīgu uguns priekšzīmi,
sodību ciezdamas. **(aiōnios g166)** **8** Tāpat arī šie sapņotāji
apgāna miesu un nicina virsības un zaimo augstības. **9**
Bet Miķelis, tas lielais eņģelis, kad tas cīnījās ar velnu,
un tam pretī runāja par Mozus miesām, neuzdrīkstējās
zaimošanas tiesu pret to spriest, bet sacīja: lai Tas Kungs
tevi soda. **10** Bet šie zaimo, ko tie neprot; bet ko tie pēc
dabas prot, tā kā bezprātīgie zvēri, iekš tā tie iet postā.
11 Ak vai, tiem, jo tie ir gājuši uz Kaina ceļu, un peļņas
dēļ iegāzušies Bileāma alošanā un ir nomaitāti Koraha

pretī runāšanā. **12** Šie ir tie gānekļi pie jūsu mīlestības
mielastiem, kopā plītēdami un bez bijāšanas barodamies,
padebeši bez ūdens, vēju mētāti, kaili, neauglīgi, divkārt
nomiruši, izsakņoti koki, **13** Bargi jūras viļņi, kas savu
pašu kaunu putās izgāž; nomaldījušās zvaigznes, kam
tā visdziļākā tumsība top uzglabāta mūžīgi. **(aiōn g165)**
14 Bet par šiem arīdzan Enohs, tas septītais no Ādama,
sludinājis sacīdams: redzi, Tas Kungs nāks ar Saviem
daudz tūkstošiem svētiem, **15** Tiesu turēt par visiem,
visus bezdievīgos starp tiem pārmācīt par visiem viņu
bezdievīgiem darbiem, ko tie bezdievīgie darījuši, un par
visiem negantiem vārdiem, ko tie bezdievīgie grēcinieki
pret Viņu runājuši. **16** Šie ir kurnētāji un skundētāji,
staigādami pēc savām kārībām un viņu mute runā lepnus
vārdus, un tie apbrīno cilvēku augstību pelņas dēļ. **17**
Bet jūs, mīļie, pieminiet tos vārdus, kas jums ir papriekš
sacīti no mūsu Kunga Jēzus Kristus apustuļiem. **18** Ka
tie jums ir sacījuši, ka pēdējos laikos būs smējēji, pēc
savām bezdievīgām kārībām staigādami. **19** Šie ir tie,
kas ceļ šķiras, miesīgi cilvēki, kam gara nav. **20** Bet
jūs, mīļie, uztaisāties savā vissvētākā ticībā, iekš Tā
Svētā Gara lūgdamies. **21** Turaties iekš Dieva mīlestības,
gaidīdami mūsu Kunga Jēzus Kristus apžēlošanu uz
mūžīgu dzīvošanu. **(aiōnios g166)** **22** Un citus pārmāciet, kas
ir šaubīgi, **23** Un citus izglābiet, tos no uguns izraudami,
un par citiem apžēlojaties ar bijāšanu, ienīdēdami arīdzan
tās no miesas apgānītās drēbes. **24** Bet Tam, kas ir spēcīgs
jūs pasargāt, ka neklūpat, un Savas godības priekšā
bezvainīgus stādīt ar līksmību, **25** Tam vienam gudram

Dievam, mūsu Pestītājam, lai ir gods un augsta slava, spēks un vara, tagad un mūžīgi mūžam! Āmen. **(aiōn g165)**

Jaņa Atklāsmes Grāmata

1 Jēzus Kristus parādīšana, ko Dievs Viņam ir devis, rādīt
Saviem kalpiem to, kam būs notikt drīzumā, un ko Viņš ir
zināmu darījis caur Savu eņģeli sūtīdams Savam kalpam
Jānim. **2** Tas ir apliecinājis Dieva vārdu un Jēzus Kristus
liecību un visu, ko viņš redzējis. **3** Svētīgs ir tas, kas to
lasa, un tie, kas dzird šās praviešu mācības vārdus un
patur, kas te ir rakstīts; - jo tas laiks ir tuvu. **4** Jānis tām
septiņām Dieva draudzēm, kas ir Āzijā: žēlastība lai ir
jums un miers no Tā, kas ir un kas bijis un kas nāk; un no
tiem septiņiem gariem, kas ir Viņa goda krēsla priekšā; **5**
Un no Jēzus Kristus, kas ir Tas uzticīgais liecinieks, Tas
pirmdzimtais no tiem mirušiem un Tas valdītājs pār tiem
ķēniņiem virs zemes; kas mūs ir mīlējis un mūs mazgājis
no mūsu grēkiem ar Savām asinīm, **6** Un mūs darījis
par ķēniņiem un priesteriem Savam Dievam un Tēvam:
Viņam lai ir gods un vara mūžīgi mūžam! Āmen. **(aiōn g165)**
7 Redzi, Viņš nāk ar padebešiem, un visas acis Viņu redzēs
un tie, kas Viņu ir dūruši, un visas pasaules ciltis kauks
Viņa priekšā. Tiešām, Āmen. **8** Es esmu Tas A(Alfa) un
Tas O(Omega), Tas Iesākums un Tas Gals, saka Tas Kungs
Dievs, kas ir un kas bijis un kas nāk, Tas Visuvaldītājs. **9**
Es Jānis, jūsu brālis un biedrs iekš Jēzus Kristus bēdām,
valstības un pacietības, es biju tai salā, ko sauc Patmos,
Dieva vārda dēļ un Jēzus Kristus liecības dēļ. **10** Es biju
garā Tā Kunga dienā un dzirdēju aiz manis stipru balsi kā
bazūni; **11** Tā sacīja: Es esmu Tas A(Alfa) un Tas O(Omega),
Tas Pirmais un Tas Pēdīgais; un ko tu redzi, to raksti
grāmatā un sūti tām draudzēm, kas ir Āzijā, uz Efesu un

uz Smirnu un uz Pergamu un uz Tiatiru un uz Sardu un
uz Filadelfiju un uz Laodiķeu. **12** Un es apgriezos, to balsi
skatīties, kas ar mani runāja, un apgriezies es redzēju
septiņus zelta lukturus, **13** Un vidū starp tiem septiņiem
lukturiem vienu, līdzīgu Cilvēka Dēlam, apģērbtu ar
gariem svārkiem un apjoztu ap krūtīm ar zelta jostu, **14**
Un Viņa galva un mati bija balti, tā kā balta vilna, tā kā
sniegs, un Viņa acis bija tā kā uguns liesma; **15** Un Viņa
kājas bija varam līdzīgas, itin kā ceplī degošas, un Viņa
balss tā kā lielu ūdeņu balss. **16** Un Viņam bija labā rokā
septiņas zvaigznes, un no Viņa mutes izgāja ass, abējās
pusēs griezīgs zobens, un Viņa vaigs spīdēja, kā saule spīd
savā spēkā. **17** Un kad es Viņu redzēju, tad es nokritu pie
Viņa kājām tā kā miris; un Viņš man uzlika Savu labo
roku sacīdams: nebīsties! Es esmu Tas Pirmais un Tas
Pēdējais **18** Un Tas Dzīvais. Es biju nomiris un redzi, Es
esmu dzīvs mūžīgi mūžam. Un Man ir elles un nāves
atslēgas. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Raksti, ko tu esi redzējis,
to, kas nu ir, un to, kas pēc šim notiks, **20** To noslēpumu
par tām septiņām zvaigznēm, ko tu esi redzējis Manā
labā rokā, un tos septiņus zelta lukturus. Tās septiņas
zvaigznes ir to septiņu draudžu eņģeļi, un tie septiņi
lukturi, ko tu esi redzējis, ir septiņas draudzes.

2 Efesus draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas tās
septiņas zvaigznes tur Savā labā rokā, kas staigā vidū
starp tiem septiņiem zelta lukturiem. **2** Es zinu tavus
darbus un tavu pūliņu un tavu pacietību un ka tu ļaunus
nevari ieredzēt; un tu esi pārbaudījis tos, kas teicās
apustuļi esoši un nav, un tos esi atradis melkuļus; **3** Un esi

panesis, un tev ir pacietība un esi pūlējies Mana Vārda
dēļ un neesi piekusis. **4** Bet tas Man ir pret tevi, ka tu no
savas pirmās mīlestības esi atstājies. **5** Tad nu piemini, no
kurienes tu esi atkritis, un atgriezies un dari tos pirmos
darbus; bet ja ne, tad Es pie tevis nākšu drīz un nostumšu
tavu lukturi no viņa vietas, ja tu neatgriezīsies. **6** Bet tas
tev ir, ka tu tos Nikolaītu darbus ienīsti, ko Es arīdzan
ienīstu. **7** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars tām
draudzēm saka: tam, kas uzvar, Es došu ēst no tā dzīvības
koka, kas ir Dieva paradīzē. **8** Un Smirnas draudzes
eņģelim raksti: tā saka Tas Pirmais un Tas Pēdīgais, kas
bija miris un ir dzīvs tapis: **9** Es zinu tavus darbus un
tavas bēdas un tavu nabadzību (tomēr tu esi bagāts), un
to zaimošanu no tiem, kas teicās Jūdi esoši un nav, bet ir
sātana draudze. **10** Nebīsties nekā par to, ka tev jācieš;
redzi, sātans kādus no jums metīs cietumā, lai jūs topat
kārdināti, un jums būs bēdas desmit dienas. Esi uzticīgs
līdz nāvei, tad Es tev došu to dzīvības kroni. **11** Kam ir
auss, tas lai dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka: tam,
kas uzvar, nekāda vaina nenotiks no tās otrās nāves. **12**
Un Pergamus draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kam
tas asais, abējās pusēs griezīgais zobens. **13** Es zinu tavus
darbus, un ka tu piemājo, kur sātana krēsls, un ka tu
Manu Vārdu turi un Manu ticību neesi aizliedzis, arī ne
tanīs dienās, kad Antipas, Mans uzticīgais liecinieks, ir
nokauts pie jums, kur sātans mājo. **14** Bet tas vien Man ir
pret tevi, ka tavā vidū ir, kas Bileāma mācību cienī, kas
Balaku mācīja, apgrēcību celt Israēla bērnu priekšā, elku
upurus ēst un maukot. **15** Tāpat tev arīdzan ir, kas to

Nikolaītu mācību cienī, ko Es ienīstu. **16** Atgriezies no
grēkiem! Bet ja ne, tad Es pie tevis nākšu drīz un karošu
pret tiem ar Savas mutes zobenu. **17** Kam ir ausis, tas lai
dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka; tam, kas uzvar, Es
došu ēst no tā apslēptā manna, un Es viņam došu labas
liecības zīmi un uz tās liecības zīmes vienu jaunu vārdu
rakstītu, ko neviens nezin, kā vien tas, kas to dabū. **18** Un
Tiatiras draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas Dieva Dēls,
kam acis ir tā kā uguns liesma, un kam kājas ir varam
līdzīgas. **19** Es zinu tavus darbus un tavu mīlestību un
tavu kalpošanu un tavu ticību un tavu pacietību un tavus
darbus, un ka to pēdējo darbu ir vairāk nekā to pirmo. **20**
Bet tas vien Man ir pret tevi, ka tu tai sievai, tai Jezebelei,
kas praviete teicās, vaļu dod, mācīt un pievilt Manus
kalpus, ka mauko un ēd elku upurus. **21** Un Es viņai laiku
esmu devis, lai viņa atgrieztos no savas maucības, un tā
nav atgriezusies. **22** Redzi, Es viņu metīšu uz gultu, un tos,
kas ar viņu maukojuši, lielās bēdās, ja tie neatgriezīsies
no saviem darbiem. **23** Un viņas bērnus Es nonāvēdams
nonāvēšu, un visām draudzēm būs atzīt, ka Es tas esmu,
kas īkstis un sirdis pārbauda. Un Es došu ikvienam no
jums pēc viņa darbiem. **24** Bet jums Es saku, tiem citiem,
kas ir Tiatirā, kam šīs mācības nav, un kas (kā tie saka)
sātana dziļumus nav atzinuši: Es nekādu citu nastu uz
jums nemetīšu. **25** Tomēr, kas jums ir, to turat, kamēr Es
nākšu. **26** Un tam, kas uzvar un Manus darbus tur līdz
galam, Es došu varu pār tiem pagāniem. **27** Un viņš tos
ganīs ar dzelzs rīksti, tā kā māla trauki top sadauzīti, kā
arī Es to esmu dabūjis no Sava Tēva. **28** Un Es viņam došu

to rīta zvaigzni. **29** Kam ir ausis, tas lai dzird, ko Tas Gars
tām draudzēm saka.

3 Un Sardus draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kam
tie septiņi Dieva gari un tās septiņas zvaigznes. Es zinu
tavus darbus, ka tev tas vārds ir, ka tu dzīvo, un tu esi
miris. **2** Uzmosties un stiprini to citu, kas grib mirt; jo Es
tavus darbus neesmu atradis pilnīgus Dieva priekšā. **3**
Tad nu piemini, kā tu esi dabūjis un dzirdējis, un turi
to un atgriezies: ja tu nu nebūsi nomodā, tad Es nākšu
pār tevi tā kā zaglis, un tu nezināsi, kurā stundā Es pār
tevi nākšu. **4** Bet tev vēl ir maz vārdu iekš Sardus, kas
savas drēbes nav apgānījuši, un tie staigās baltās drēbēs
ar Mani, jo tie to ir vērts. **5** Kas uzvar, tas ar baltām
drēbēm taps apģērbts; un Es viņa vārdu neizdeldēšu no
tās dzīvības grāmatas un viņa vārdu apliecināšu priekš
Sava Tēva un Viņa eņģeļiem. **6** Kam ir ausis, tas lai dzird,
ko Tas Gars tām draudzēm saka. **7** Un Filadelfias draudzes
eņģelim raksti: tā saka Tas Svētais, Tas Patiesīgais, kam
ir tā Dāvida atslēga, kas atver, un neviens neaizslēdz,
un aizslēdz, un neviens neatver. **8** Es zinu tavus darbus.
Redzi, Es tavā priekšā esmu devis atvērtas durvis, un
neviens tās nevar aizslēgt; jo tev ir maz spēka, un tu
Manu mācību esi turējis un neesi aizliedzis Manu Vārdu.
9 Redzi, Es dodu no sātana draudzes, kas teicās Jūdi esoši
un nav, bet melo, - redzi, Es darīšu, ka tie nāks un pie
tavām kājām pielūgs un atzīs, ka Es tevi esmu mīlējis.
10 Tāpēc ka tu Manas paciešanas mācību esi turējis, tad
Es arī tevi pasargāšu no tās kārdināšanas stundas, kas
nāks pār visu pasauli, tos kārdināt, kas dzīvo virs zemes.

11 Redzi, Es nāku drīz. Turi, kas tev ir, ka neviens tavu
kroni neatņem. **12** Kas uzvar, to Es darīšu par pīlāru
Sava Dieva namā, un tas vairs neizies ārā; un Es uz viņu
rakstīšu Sava Dieva Vārdu, un Sava Dieva pilsētas vārdu,
tās jaunās Jeruzālemes, kas nonāk no debesīm no Mana
Dieva, un Manu Vārdu, to jauno. **13** Kam ir ausis, tas lai
dzird, ko Tas Gars tām draudzēm saka. **14** Un Laodiķeas
draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas Āmen, Tas uzticīgais
un patiesīgais liecinieks, Tas Dieva radījumu iesākums. **15**
Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts.
Kaut jel tu būtu vai auksts, vai karsts! **16** Kad tu nu esi
remdens un ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izspļaušu
no Savas mutes. **17** Jo tu saki: es esmu bagāts un pār
pāri bagāts, un man nekā nevajag; un tu nezini, ka tu esi
nelaimīgs un nožēlojams un nabags un akls un kails. **18**
Es tev dodu padomu, ka tev no Manis būs pirkt zeltu,
kas ugunī ir izdedzināts, lai tu topi bagāts, - un baltas
drēbes, lai tu topi apģērbts, un tavas kailības kauns nenāk
redzams; un svaidi savas acis ar acu zālēm, lai tu vari
redzēt. **19** Ko Es mīlēju, tos Es pārmācu un pamācu: tad nu
iekarsies un atgriezies. **20** Redzi, Es stāvu priekš durvīm
un klaudzināju: ja kas Manu balsi klausīs un durvis atvērs,
pie tā Es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu un viņš ar
Mani. **21** Kas uzvar, tam Es došu sēdēt ar Mani uz Mana
goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarējis un sēdies ar Savu
Tēvu uz Viņa goda krēsla. **22** Kam ir ausis, tas lai dzird,
ko Tas Gars tām draudzēm saka.

4 Pēc tam es redzēju, un raugi, durvis bija atvērtas
debesīs, un tā pirmā balss, ko es dzirdēju tā kā bazūni

ar mani runājam, sacīja: uzkāp šurp, Es tev rādīšu, kam
pēc būs notikt. **2** Un tūdaļ es biju garā, un redzi, tur
goda krēsls bija celts debesīs, un tur Viens sēdēja uz
tā goda krēsla. **3** Un ģīmis Tam, kas tur sēdēja, bija
līdzīgs jaspis un sardis akmenim; un visapkārt tam goda
krēslam bija varavīksne, kas izskatījās tā kā smaragds.
4 Un visapkārt ap to goda krēslu bija divdesmit četri
krēsli, un uz tiem krēsliem es redzēju divdesmit četrus
vecajus sēžam, apģērbtus baltām drēbēm, un tiem bija
zelta kroņi uz galvām. **5** Un no tā goda krēsla iziet zibeņi,
pērkoni un balsis; un tur bija septiņi degoši eļļas lukturi,
kas tā goda krēsla priekšā deg; tie ir tie septiņi Dieva
gari. **6** Un tā goda krēsla priekšā bija tā kā glāzes jūra,
kristālam līdzīga, un tā goda krēsla vidū un visapkārt ap
to goda krēslu četri dzīvi radījumi, pilni ar acīm priekšā
un aizmugurē. **7** Un tas pirmais no tiem dzīviem bija
lauvam līdzīgs, un tas otrais vērsim līdzīgs, un tam trešam
bija tā kā cilvēka vaigs, un tas ceturtais bija skrejošam
ērglim līdzīgs. **8** Un tiem četriem dzīviem bija ikvienam
seši spārni, un tie bija visapkārt un iekšpusē pilni ar
acīm, un tie bez atpūšanās dienām naktīm sauc: svēts,
svēts, svēts ir Tas Kungs Dievs, Tas Visuvaldītājs, kas bijis
un kas ir un kas nāk. **9** Un kad tie dzīvie godu un slavu un
pateikšanu dod Tam, kas sēž uz tā goda krēsla, kas dzīvo
mūžīgi mūžam, **(aiōn g165)** **10** Tad tie divdesmit četri vecaji
nometās zemē priekš Tā, kas sēž uz tā goda krēsla, un
pielūdz To, kas dzīvo mūžīgi mūžam, un met savus kroņus
tā goda krēsla priekšā sacīdami: **(aiōn g165)** **11** Kungs, Tu esi

cienīgs ņemt godu un slavu un spēku, jo Tu visas lietas
esi radījis un caur Tavu prātu tās ir un ir radītas.

5 Un es redzēju labā rokā Tam, kas sēdēja uz tā goda
krēsla, grāmatu no iekšas un ārpuses aprakstītu un ar
septiņiem zieģeļiem aizzieģelētu. **2** Un es redzēju spēcīgu
eņģeli saucam ar stipru balsi: kas ir cienīgs to grāmatu
attaisīt un viņas zieģeļus atdarīt? **3** Un neviens nedz
debesīs, nedz virs zemes, nedz apakš zemes to grāmatu
nevarēja atdarīt, nedz tur ieskatīties iekšā. **4** Un es gauži
raudāju, ka neviens netapa atrasts cienīgs, atdarīt un lasīt
to grāmatu, nedz tur ieskatīties iekšā. **5** Un viens no tiem
vecajiem uz mani saka: neraudi! Redzi, tas lauva no Jūda
cilts, tā Dāvida sakne, ir uzvarējis, attaisīt to grāmatu
un atdarīt viņas septiņus zieģeļus. **6** Un es redzēju, un
raugi, tā goda krēsla un to četru dzīvo vidū un to vecaju
vidū stāvēja Jērs kā nokauts, tam bija septiņi ragi un
septiņas acis, tie ir tie septiņi Dieva gari, izsūtīti pa visu
pasauli. **7** Un Tas nāca un ņēma to grāmatu no labās
rokas Tam, kas sēdēja uz tā goda krēsla. **8** Un kad Tas to
grāmatu bija ņēmis, tad tie četri dzīvie un tie divdesmit
četri vecaji metās zemē priekš Tā Jēra, turēdami ikviens
kokles un zelta kausus, pilnus ar kvēpināmām zālēm; tās
ir to svēto lūgšanas. **9** Un tie dziedāja jaunu dziesmu
sacīdami: Tu esi cienīgs, ņemt to grāmatu un atdarīt
viņas zieģeļus; jo Tu biji nokauts un Dievam Tu mūs esi
atpircis ar Savām asinīm no visām ciltīm un valodām un
ļaudīm un tautām, **10** Un mūs esi darījis par ķēniņiem un
priesteriem mūsu Dievam, un mēs valdīsim virs zemes. **11**
Un es redzēju un dzirdēju daudz eņģeļu balsis visapkārt

ap to goda krēslu un ap tiem dzīviem un vecajiem; un
viņu pulks bija desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoši un
tūkstoš reiz tūkstoši. **12** Tie sacīja ar stipru balsi: Tas Jērs,
kas tapa nokauts, ir cienīgs, ņemt spēku un bagātību un
gudrību un stiprumu un slavu un godu un pateicību.
13 Un visus radījumus, kas ir debesīs un virs zemes un
zemes apakšā, un kas ir jūrā, un visus, kas tur ir iekšā, es
dzirdēju sakām: Tam, kas sēž uz tā goda krēsla, un Tam
Jēram lai ir pateicība un slava un gods un vara mūžīgi
mūžam! **(aiōn g165)** **14** Un tie četri dzīvie sacīja: Āmen! Un
tie divdesmit četri vecaji metās zemē un pielūdza To, kas
dzīvo mūžīgi mūžam.

6 Un es redzēju, ka Tas Jērs vienu no tiem zieģeļiem
atdarīja, un dzirdēju vienu no tiem četriem dzīviem
sakām kā ar pērkona balsi: nāc un lūko! **2** Un es redzēju,
un raugi, tur bija balts zirgs, un kas uz tā sēdēja, tam bija
stops; un tam kronis tapa dots, un viņš izgāja uzvarēdams,
un lai uzvarētu. **3** Un kad Viņš to otru zieģeli atdarīja, tad
es dzirdēju to otru dzīvo sakām: nāc un lūko! **4** Un tur
izgāja otrs, sarkans zirgs, un tam, kas uz tā sēdēja, tapa
dots, mieru atņemt no zemes, un ka tie cits citu nokautu
savā starpā, un tam tapa dots liels zobens. **5** Un kad Viņš
to trešo zieģeli atdarīja, tad es dzirdēju to trešo dzīvo
sakām: nāc un lūko! Un es redzēju, un raugi, melns zirgs,
un tam, kas uz tā sēdēja, bija svari rokā. **6** Un es dzirdēju
balsi to četru dzīvo vidū sakām: viens mērs kviešu par
sudraba gabalu un trīs mēri miežu par sudraba gabalu un
eļļu un vīnu nesamaitā. **7** Un kad Viņš to ceturto zieģeli
atdarīja, tad es dzirdēju tā ceturtā dzīvā balsi sakām: nāc

un lūko! 8 Un es redzēju un raugi, pelēks zirgs, un kas uz
tā sēdēja, tam bija vārds: nāve; un elle tai gāja pakaļ; un
tiem vara tapa dota, ceturto pasaules tiesu nokaut ar
zobenu un ar badu un ar mēri un caur zemes zvēriem.
(Hadēs g86) 9 Un kad Tas to piekto zieģeli atdarīja, tad
es redzēju apakš tā kvēpināmā altāra to dvēseles, kas
bija nokauti Dieva vārda dēļ un tās liecības dēļ, kas tiem
bija. 10 Un tie sauca ar stipru balsi sacīdami: cik ilgi, ak
svētais un patiesīgais Valdītājs, Tu nesodi un neatriebi
mūsu asinis pie tiem, kas virs zemes dzīvo? 11 Un garas
baltas drēbes ikvienam tapa dotas, un tiem tapa sacīts,
lai tie vēl mazu laiku dus, tiekams viņu darba biedru
un viņu brāļu skaits būs pilns, kas taps nokauti, tā kā
viņi. 12 Un es redzēju, kad Viņš to sesto zieģeli atdarīja,
tad cēlās liela zemes trīcēšana, un saule tapa tumša kā
rupjš maiss, un mēnesis tapa kā asinis. 13 Un debess
zvaigznes krita uz zemi, kā vīģes koks savas neienākušās
vīģes nomet, kratīts no liela vēja. 14 Un debess aizgāja kā
satīta grāmata, un visi kalni un salas tapa kustinātas no
savām vietām, 15 Un tie ķēniņi virs zemes un tie lielie
kungi un tie bagātie un tie virsnieki un tie varenie un visi
kalpi un visi svabadie paslēpās alās un kalnu dobumos, 16
Un sacīja uz tiem kalniem un tām klintīm: krītiet pār
mums un apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēž uz tā goda
krēsla, un no Tā Jēra dusmības. 17 Jo Viņa dusmības lielā
diena ir atnākusi, - un kas var pastāvēt?

7 Un pēc tam es redzēju četrus eņģeļus stāvam uz tiem
četriem zemes stūriem, kas tos četrus zemes vējus turēja,
lai vējš nepūstu ne pa zemi, ne pa jūru, ne pa kādu

koku. **2** Un es redzēju citu eņģeli uzkāpjam no rīta
puses, tam bija tā dzīvā Dieva zieģelis, un tas sauca ar
stipru balsi uz tiem četriem eņģeļiem, kam vara bija
dota, samaitāt zemi un jūru, **3** Sacīdams: nesamaitājiet
ne zemi, ne jūru, ne kokus, tiekams mēs apzieģelēsim
sava Dieva kalpus pie viņu pierēm. **4** Un es dzirdēju,
cik to apzieģelēto: simts četrdesmit un četri tūkstoši
bija apzieģelēti no visām Israēla bērnu ciltīm. **5** No
Jūda cilts: divpadsmit tūkstoši apzieģelēti. No Rūbena
cilts: divpadsmit tūkstoši. No Gada cilts: divpadsmit
tūkstoši. **6** No Ašera cilts: divpadsmit tūkstoši. No Naftalus
cilts: divpadsmit tūkstoši. No Manasus cilts: divpadsmit
tūkstoši. **7** No Sīmeana cilts: divpadsmit tūkstoši. No Levja
cilts: divpadsmit tūkstoši. No Īsašara cilts: divpadsmit
tūkstoši. **8** No Zebulona cilts: divpadsmit tūkstoši. No
Jāzepa cilts: divpadsmit tūkstoši. No Benjamina cilts:
divpadsmit tūkstoši apzieģelēti. **9** Pēc tam es redzēju,
un raugi, liels pulks, ko neviens nevarēja izskaitīt, no
visādām tautām un ciltīm un ļaudīm un valodām stāvēja
priekš tā goda krēsla un priekš Tā Jēra, apģērbti baltām
garām drēbēm un palmu zari viņu rokās, **10** Un sauca ar
stipru balsi un sacīja: pestīšana pieder mūsu Dievam, kas
sēž uz tā goda krēsla, un Tam Jēram. **11** Un visi eņģeļi
stāvēja visapkārt ap to goda krēslu un ap tiem vecajiem
un tiem četriem dzīviem un metās priekš tā goda krēsla
zemē uz savu vaigu un pielūdza Dievu, **12** Sacīdami:
Āmen! Teikšana un gods un gudrība un pateicība un slava
un vara un spēks pieder mūsu Dievam mūžīgi mūžam!
Āmen. **(aiōn g165)** **13** Un viens no tiem vecajiem atbildēja, uz

mani sacīdams: šie, kas apģērbti baltām garām drēbēm,
kas tie tādi, un no kurienes tie nākuši? **14** Un es uz viņu
sacīju: Kungs, tu to zini! Un viņš uz mani sacīja: šie ir tie,
kas ir nākuši no tām lielām bēdām un ir mazgājuši savas
drēbes un tās balinājuši iekš Tā Jēra asinīm; **15** Tādēļ tie
ir Dieva goda krēsla priekšā un Viņam kalpo dienām un
naktīm Viņa namā, un kas sēž uz tā goda krēsla, Tas tos
apēnos. **16** Ne tie vairs izsalks, ne tiem vairs slāps; nedz
saule, nedz kāds karstums tos vairs nespiedīs; **17** Jo Tas
Jērs, kas ir vidū priekš tā goda krēsla, tos ganīs un tos
vadīs pie dzīviem ūdens avotiem, un Dievs nožāvēs visas
asaras no viņu acīm.

8 Un kad Viņš to septīto zieģeli atdarīja, palika kluss
debesīs kādu pusstundu. **2** Un es redzēju tos septiņus
eņģeļus, kas stāvēja Dieva priekšā, un tiem tapa dotas
septiņas bazūnes. **3** Un cits eņģelis nāca un stāvēja pie tā
altāra, turēdams zelta kvēpināmu trauku; un tam tapa
dotas daudz kvēpināmas zāles, ka viņš tās ar visu svēto
lūgšanām liktu uz to zelta altāri, kas ir tā goda krēsla
priekšā. **4** Un šo kvēpināmo zāļu dūmi uzkāpa ar svēto
lūgšanām no tā eņģeļa rokas Dieva priekšā. **5** Un tas
eņģelis ņēma to kvēpināmo trauku un to pildīja ar uguni
no tā altāra un to meta uz zemi. Tad notika balsis un
pērkoni un zibeņi un zemes trīcēšana. **6** Un tie septiņi
eņģeļi, kam tās septiņas bazūnes bija, taisījās bazūnēt.
7 Un tas pirmais bazūnēja. Un krusa cēlās un uguns ar
asinīm sajaukts un krita uz zemi, un koku trešā tiesa
izdega un visa zaļā zāle izdega. **8** Un tas otrais eņģelis
bazūnēja. Un tā kā liels kalns, ugunī degošs, tapa mests

jūrā, un jūras trešā tiesa tapa par asinīm. **9** Un radījumu
trešā tiesa, kas jūrā, kam ir dzīvība, nomira, un laivu trešā
tiesa tapa sadragāta. **10** Un tas trešais eņģelis bazūnēja.
Un liela zvaigzne tā kā degoša lāpa nokrita no debesīm
un krita uz upju trešo tiesu un uz ūdeņu avotiem. **11** Un
tās zvaigznes vārds top saukts: Vērmeles, un ūdeņu trešā
tiesa tapa par vērmelēm, un daudz ļaužu nomira no tiem
ūdeņiem, jo tie bija rūgti palikuši. **12** Un tas ceturtais
eņģelis bazūnēja. Un saules trešā tiesa tapa samaitāta un
mēneša trešā tiesa un zvaigžņu trešā tiesa, ka viņu trešā
tiesa taptu aptumšota un dienas trešā tiesa nespīdētu, un
nakts tāpat. **13** Un es redzēju un dzirdēju ērgli pa debess
vidu skrejam un ar stipru balsi sakām: vai, vai, Ak vai,
tiem, kas virs zemes dzīvo, to citu bazūņu balsu dēļ no
tiem trim eņģeļiem, kas vēl bazūnēs.

9 Un tas piektais eņģelis bazūnēja. Un es redzēju zvaigzni,
kritušu no debess uz zemi, un tam tapa dota bezdibeņa
akas atslēga. **(Abyssos g12)** **2** Un tas atvēra bezdibeņa aku.
Un dūmi uzkāpa no tās akas, kā liela cepļa dūmi. Un saule
tapa aptumšota un gaiss no tās akas dūmiem. **(Abyssos
g12)** **3** Un no tiem dūmiem siseņi nāca uz zemi, un tiem
vara tapa dota, tā kā skorpioniem vara ir virs zemes. **4**
Un tiem tapa sacīts, lai tie nemaitātu zemes zāli nedz
zaļumu, nedz kādu koku, bet vien tos cilvēkus, kam tas
Dieva zieģelis nav pie viņu pierēm. **5** Un viņiem tapa
dots, ka tie tos nenokautu, bet mocītu piecus mēnešus;
un viņu mocīšana bija tā kā skarpija mocīšana, kad tas
cilvēkam ir iedzēlis. **6** Un tanīs dienās cilvēki nāvi meklēs
un to neatradīs, un tie kāros mirt, bet nāve no viņiem

bēgs. **7** Un tie siseņi bija līdzīgi zirgiem, kas ir sataisīti
uz karu, un uz viņu galvām bija kā kroņi, zeltam līdzīgi,
un viņu vaigi kā cilvēku vaigi. **8** Un tiem bija mati kā
sievu mati, un viņu zobi bija kā lauvu zobi. **9** Un tiem bija
bruņas kā dzelzs bruņas, un viņu spārnu troksnis tā kā
ratu troksnis, kad daudz zirgi skrien karā. **10** Un tiem bija
astes skorpioniem līdzīgas, un viņu astēs bija dzeloņi,
un viņiem bija vara, cilvēkus maitāt piecus mēnešus.
11 Un pār tiem bija ķēniņš, tas bezdibeņa eņģelis, viņa
vārds bija ebrejiski: Abadon, un Grieķu valodā: Apolion.
(Abyssos g12) **12** Tas viens "vai" ir pagājis; redzi, vēl nāk
divi "vai" pēc tam. **13** Un tas sestais eņģelis bazūnēja, un
es dzirdēju vienu balsi no tā zelta altāra četriem stūriem,
kas bija Dieva priekšā, **14** Sakām uz to sesto eņģeli, kam
tā bazūne bija: atraisi tos četrus eņģeļus, kas ir saistīti
pie tās lielās Eifrates upes. **15** Un tie četri eņģeļi tapa
atraisīti, kas bija gatavi uz to stundu un dienu un mēnesi
un gadu, ka tie cilvēku trešo tiesu nokautu. **16** Un tas
kara jātnieku skaits bija divdesmit tūkstoši reiz desmit
tūkstoši. Un es dzirdēju viņu skaitu. **17** Un tā es redzēju
tos zirgus tanī parādīšanā un tos, kas uz tiem sēdēja: tiem
bija ugunīgas un tumši zilas un sēram līdzīgas bruņas; un
to zirgu galvas bija kā lauvu galvas, un no viņu mutēm
izgāja uguns un dūmi un sērs. **18** Caur šiem trim cilvēku
trešā tiesa tapa nokauta, caur to uguni un caur tiem
dūmiem un caur to sēru, kas no viņu mutēm izgāja. **19**
Jo viņu vara stāvēja viņu mutē un viņu astēs; jo viņu
astes bija čūskām līdzīgas; tām bija galvas, un ar tām
tie maitāja. **20** Un tie atlikušie cilvēki, kas nav nokauti

caur šīm mocībām, tomēr nav atgriezušies no savu roku
darbiem, ka tie nebūtu (vairs) pielūguši tos velnus un
tos zelta un sudraba un vara un akmens un koka elkus,
kas nevar redzēt, nedz dzirdēt, nedz staigāt; **21** Un tie
nav atgriezušies no savām slepkavībām, nedz no savām
burvestībām, nedz no savas maucības, nedz no savām
zādzībām.

10 Un es redzēju citu spēcīgu eņģeli no debesīm
nokāpjam, tas bija apģērbts ar mākoni, un varavīksne bija
uz viņa galvas, un viņa vaigs bija tā kā saule un viņa kājas
tā kā uguns stabi. **2** Un tam atvērta grāmatiņa bija rokā,
un tas lika savu labo kāju uz jūru un kreiso uz zemi. **3** Un
tas sauca ar stipru balsi, kā lauva rūc; un kad tas bija
saucis, tad tie septiņi pērkoni runāja savās balsīs. **4** Un
kad tie septiņi pērkoni savās balsīs bija runājuši, tad es
tās gribēju rakstīt, un es dzirdēju balsi no debesīm uz
mani sakām: apzieģelē, ko tie septiņi pērkoni ir runājuši,
un neraksti to. **5** Un tas eņģelis, ko es redzēju stāvām uz
jūras un uz zemes, pacēla savu roku uz debesīm **6** Un
zvērēja pie Tā, kas dzīvo mūžīgi mūžam, kas ir radījis
debesis un, kas tur iekšā, un zemi un, kas tur iekšā, un
jūru un, kas tur iekšā, ka laiks vairs nebūs. **(aiōn g165)** **7** Bet
iekš tā septītā eņģeļa balss dienām, kad tas bazūnēs, tad
Dieva noslēpums taps piepildīts, kā Viņš Saviem kalpiem,
tiem praviešiem, ir pasludinājis. **8** Un tā balss, ko es biju
dzirdējis no debesīm, atkal ar mani runāja un sacīja: ej,
ņem to grāmatiņu, kas ir atvērta tā eņģeļa rokā, kas uz
jūras un uz zemes stāv. **9** Un es nogāju pie tā eņģeļa un
uz to sacīju: dod man to grāmatiņu; un tas uz mani sacīja:

ņem un apēd to, un tā būs rūgta tavā vēderā, bet tavā
mutē tā būs salda kā medus. 10 Un es to grāmatiņu ņēmu
no tā eņģeļa rokas un to apēdu, un tā bija manā mutē
salda kā medus, un kad es to biju apēdis, tā bija rūgta
manā vēderā. 11 Un viņš uz mani sacīja: tev būs atkal
pasludināt nākošas lietas par daudz ļaudīm un tautām un
valodām un ķēniņiem.

11 Un niedre man tapa dota mēra kokam līdzīga, un
tas eņģelis stāvēja sacīdams: celies un mēro to Dieva
namu un to altāri un tos, kas tur iekšā pielūdz. 2 Bet to
pagalmu, kas ir Dieva nama ārpusē, pamet ārā, un nemēro
to, jo tas ir dots pagāniem; un tie to svēto pilsētu samīs
četrdesmit divus mēnešus. 3 Un Es vaļu došu Saviem
diviem lieciniekiem, un tie kā pravieši mācīs tūkstoš
divsimt un sešdesmit dienas, ar maisiem apģērbti. 4
Šie ir tie divi eļļas koki un tie divi lukturi, kas pasaules
valdītāja priekšā stāv. 5 Un ja kas tiem grib vainu darīt,
tad uguns iziet no viņu mutes un aprij viņu ienaidniekus;
un ja kas tos grib apvainot, tam tāpat būs nokautam
tapt. 6 Šiem ir vara, debesi aizslēgt, ka lietus nelīst viņu
sludināšanas dienās, un tiem ir vara pār tiem ūdeņiem,
tos pārvērst par asinīm un zemi sist ar visādām mokām,
cikkārt viņiem gribās. 7 Un kad tie savu liecību būs
pabeiguši, tad tas zvērs, kas izkāpj no bezdibeņa, ar tiem
karos un tos uzvarēs un tos nokaus. (Abyssos g12) 8 Un viņu
miesas gulēs uz tās lielās pilsētas ielas, kas garīgi top
saukta Sodoma un Ēģipte, kur arī mūsu Kungs ir krustā
sists. 9 Un no tiem ļaudīm un tām ciltīm un valodām un
tautām būs, kas redzēs viņu miesas pusceturtas dienas

un neļaus viņu miesas ielikt kapos. **10** Un tie, kas dzīvo
virs zemes, priecāsies par tiem un būs līksmi, un cits
citam dāvanas sūtīs, jo šie divi pravieši bija mocījuši
tos, kas virs zemes dzīvo. **11** Un pēc pusceturtas dienas
iegāja iekš tiem dzīvības gars no Dieva, un tie stājās
uz savām kājām, un lielas izbailes uzkrita tiem, kas tos
ieraudzīja. **12** Un tie dzirdēja stipru balsi no debess uz
tiem sakām: nāciet šurp augšām. Un tie uzkāpa iekš
mākoņa uz debesīm, un viņu ienaidnieki uz tiem skatījās.
13 Un tanī stundā liela zemes trīcēšana notika, un tās
pilsētas desmitā tiesa sagruva, un tai zemes trīcēšanā
septiņtūkstoš cilvēku vārdi tika nokauti, un tie atlikušie
pārbijās un deva godu Tam Dievam debesīs. **14** Tas otrais
"vai" ir pagājis, un redzi, tas trešais "vai" nāk drīz. **15**
Un tas septītais eņģelis bazūnēja, un stipras balsis cēlās
debesīs sacīdamas: pasaules valstis ir kļuvušas mūsu
Kungam un Viņa Kristum, un Tas valdīs mūžīgi mūžam.
(aiōn g165) **16** Un tie divdesmit četri vecaji, kas sēž Dieva
priekšā uz saviem goda krēsliem, krita uz savu vaigu un
pielūdza Dievu, **17** Sacīdami: mēs Tev pateicamies, Kungs
Dievs, Visuvaldītājs, kas ir un kas bijis un kas nāk, ka
Tu Savu lielo spēku esi ņēmis un Savu valdību uzcēlis.
18 Un tās tautas ir iedusmojušās, un Tava dusmība ir
nākusi un tas mirušo laiks, ka tie top sodīti, un ka tā
alga top dota Taviem kalpiem, tiem praviešiem, un tiem
svētiem un tiem, kas Tavu Vārdu bīstas, tiem maziem
un lieliem; un ka tie top samaitāti, kas zemi maitāja. **19**
Un tas Dieva nams debesīs tapa atvērts, un Viņa derības

šķirsts tapa redzams Viņa namā, un zibeņi notika un
balsis un pērkoni un zemes trīcēšana un liela krusa.
12 Un liela zīme parādījās debesīs: sieva ar sauli apģērbta,
un mēnesis apakš viņas kājām, un viņas galvā kronis
no divpadsmit zvaigznēm, **2** Un grūta būdama tā brēca
bērnu sāpēs un dzemdēšanas mokās. **3** Un cita zīme
parādījās debesīs, un redzi, liels pūķis, sarkans kā uguns,
ar septiņām galvām un desmit ragiem, un uz viņa galvām
septiņi ķēniņa kroņi. **4** Un viņa aste vilka debess zvaigžņu
trešo tiesu un tās nometa uz zemi. Un tas pūķis stājās
tās sievas priekšā, kurai bija jādzemdē, ka viņš, kad tā
dzemdētu, viņas bērnu aprītu. **5** Un viņa dzemdēja bērnu,
dēlu, kam visus pagānus būs ganīt ar dzelzs rīksti, un
viņas bērns tapa aizrauts pie Dieva un pie Viņa goda
krēsla. **6** Un tā sieva bēga uz tuksnesi, kur viņai bija no
Dieva sataisīta vieta, lai viņa tur taptu uzturēta tūkstoš
divsimt un sešdesmit dienas. **7** Un karš cēlās debesīs.
Miķelis un viņa eņģeļi karoja pret to pūķi; un tas pūķis
karoja un viņa eņģeļi, **8** Un nespēja nenieka, un viņu
vieta vairs netika atrasta debesīs. **9** Un tas lielais pūķis
tika izmests, tā vecā čūska, ko dēvē par velnu un sātanu,
kas visu pasauli pieviļ; tas tika nomests uz zemi, un viņa
eņģeļi līdz ar viņu tur tika nomesti. **10** Un es dzirdēju
stipru balsi debesīs sakām: tagad pestīšana un spēks un
valstība mūsu Dievam, un vara Viņa Kristum ir kļuvusi; jo
mūsu brāļu apsūdzētājs ir nomests, kas tos apsūdzēja
priekš mūsu Dieva dienām naktīm. **11** Un tie viņu ir
uzvarējuši caur Tā Jēra asinīm un caur savas liecības
vārdu, un tie savu dzīvību nav mīlējuši līdz nāvei. **12**

Tāpēc priecājaties, jūs debesis, un kas tur dzīvo! Ak vai,
tiem, kas zemes un jūras virsū dzīvo; jo velns pie jums
ir nonācis ar lielām dusmām, zinādams, ka tam ir maz
laika. **13** Un kad tas pūķis redzēja, ka viņš bija nomests uz
zemi, tad viņš vajāja to sievu, kas to dēlu bija dzemdējusi.
14 Un tai sievai divi liela ērgļa spārni tapa doti, ka tā uz
tuksnesi skrietu savā vietā, kur viņa top uzturēta laiku
un laikus un puslaiku, nost no tās čūskas vaiga. **15** Un tā
čūska no savas mutes izlaida ūdeni tā kā upi tai sievai
pakaļ, lai viņu caur to upi aizrautu. **16** Un zeme nāca
tai sievai palīgā, un zeme atvēra savu muti un aprija to
upi, ko tas pūķis no savas mutes izlaida. **17** Un tas pūķis
iedusmojās pret to sievu un nogāja karot ar tiem, kas
atlikušies no viņas dzimuma, kas Dieva baušļus tur, un
kam ir Jēzus Kristus liecība.

13 Un es stāvēju uz jūras smiltīm. Un es redzēju zvēru
izkāpjam no jūras, tam bija septiņas galvas un desmit
ragi, un uz viņa ragiem desmit ķēniņa kroņi, un uz viņa
galvām bija zaimošanas vārdi. **2** Un tas zvērs, ko es
redzēju, bija pardelim līdzīgs, un viņa kājas kā lāča kājas,
un viņa mute kā lauvas mute; un tas pūķis tam deva savu
spēku un savu goda krēslu un lielu varu. **3** Un es redzēju
vienu no viņa galvām kā līdz nāvei ievainotu, un viņa
nāves vaina tapa dziedināta, un visa zeme tam zvēram
pakaļ brīnījās. **4** Un viņi pielūdza to pūķi, kas tam zvēram
varu bija devis, un pielūdza to zvēru sacīdami: kas ir tam
zvēram līdzīgs? Kas var ar to karot? **5** Un tam tapa dota
mute, runāt lielas lietas un Dieva zaimošanas, un vara
tam tapa dota, karot četrdesmit divus mēnešus. **6** Un

tas atdarīja savu muti un runāja zaimošanu pret Dievu,
zaimodams Viņa vārdu un Viņa dzīvokli un tos, kas dzīvo
debesīs. **7** Un tam tapa dots, karot ar tiem svētiem un
tos uzvarēt, un tam vara tapa dota pār visām ciltīm un
valodām un tautām. **8** Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs
zemes, kam vārdi nav rakstīti Tā Jēra dzīvības grāmatā,
kas ir nokauts no pasaules radīšanas. **9** Ja kam ir ausis,
tas lai dzird. **10** Ja kas ved cietumā, tas ies cietumā; ja kas
ar zobenu nokauj, tam ar zobenu būs tapt nokautam. Še
to svēto pacietība un ticība! **11** Un es redzēju citu zvēru
izkāpjam no zemes, un tam bija divi ragi, jēra ragiem
līdzīgi, un tas runāja kā pūķis. **12** Un visu tā pirmā zvēra
varu tas dara viņa priekšā, un dara, ka zeme un tie, kas uz
tās dzīvo, pielūdz to pirmo zvēru, kam tā nāves vaina bija
dziedināta. **13** Un tas dara lielas zīmes, ka tas arī ugunij
liek nokrist no debess uz zemi cilvēku priekšā. **14** Un
tas pieviļ tos, kas dzīvo virs zemes caur tām zīmēm, ko
darīt tā zvēra priekšā viņam ir dots, un saka uz tiem,
kas virs zemes dzīvo, lai tie bildi taisa tam zvēram, kam
tā vaina no zobena bija, un kas bija palicis dzīvs. **15** Un
tam tapa dots, tai zvēra bildei garu dot, ka tā zvēra bilde
ir runātu, ir darītu, ka tie taptu nokauti, kas tā zvēra
bildi nepielūgtu. **16** Un tas dara, ka visiem, maziem un
lieliem, bagātiem un nabagiem, svabadiem un kalpiem,
zīme top dota pie viņu labās rokas vai pie viņu pieres; **17**
Un ka neviens nevar ne pirkt, ne pārdot, kā vien tas, kam
tā zīme ir, tas zvēra vārds jeb viņa vārda skaitlis. **18** Še
tā gudrība! Kam ir saprašana, tas lai pārskaita tā zvēra

skaitli; jo tas ir cilvēka skaitlis, un viņa skaitlis ir sešsimt
sešdesmit un seši.

14 Un es redzēju, un raugi, Tas Jērs stāvēja uz Ciānas
kalna un līdz ar Viņu simt četrdesmit četri tūkstoši, kam
Viņa Tēva vārds bija rakstīts pie viņu pierēm. **2** Un es
dzirdēju balsi no debesīm kā daudz ūdeņu balsi un kā
liela pērkona balsi, un tā balss, ko es dzirdēju, bija tā kā
koklētāji koklē uz savām koklēm. **3** Un tie dziedāja kā
jaunu dziesmu tā goda krēsla priekšā un to četru dzīvo
un to vecaju priekšā, un neviens nevarēja to dziesmu
mācīties, kā vien tie simt četrdesmit četri tūkstoši, kas
bija atpirkti no pasaules. **4** Šie ir, kas ar sievām nav
apgānījušies; jo tie ir šķīsti; šie ir, kas Tam Jēram staigā
pakaļ, uz kurieni Tas iet. Šie ir atpirkti no cilvēkiem
par pirmajiem Dievam un Tam Jēram. **5** Un viņu mutē
viltība nav atrasta, jo tie ir bezvainīgi Dieva goda krēsla
priekšā. **6** Un es redzēju citu eņģeli debes' vidū skrienam;
tam bija mūžīgs evaņģēlijs, tiem sludināt, kas virs zemes
dzīvo, un visām tautām un ciltīm un valodām un ļaudīm.
(aiōnios g166) **7** Šis ar stipru balsi sacīja: bīstaties Dievu un
dodiet Viņam godu, jo Viņa sodības stunda ir nākusi,
un pielūdziet To, kas ir radījis debesi un zemi un jūru
un ūdeņu avotus. **8** Un cits eņģelis, otrs, nāca pakaļ
sacīdams: kritusi, kritusi Bābele, tā lielā pilsēta, tāpēc ka
tā visas tautas dzirdinājusi ar savas maucības dusmu vīnu.
9 Un cits eņģelis, tas trešais, tiem nāca pakaļ sacīdams
ar stipru balsi: ja kas to zvēru pielūdz un viņa bildi un
pieņem to zīmi pie savas pieres un pie savas rokas, **10** Tas
arīdzan dzers no Dieva dusmības vīna, kas stiprs Viņa

bardzības biķerī ir ieliets, un tas taps mocīts ar uguni un
sēru to svēto eņģeļu un Tā Jēra priekšā. **11** Un tie dūmi no
viņu mocības uzkāpj mūžīgi mūžam, un dusēšanas nav
nedz dienu nedz nakti tiem, kas to zvēru un viņa bildi
pielūdz, un ja kas viņa vārda zīmi pieņem. **(aiōn g165)** **12** Še
ir to svēto pacietība. Še ir tie, kas tur Dieva baušļus un
Jēzus ticību. **13** Un es dzirdēju balsi no debesīm uz mani
sakām: raksti! Svētīgi ir tie mirušie, kas iekš Tā Kunga
mirst no šī brīža. Tiešām, Tas Gars saka, ka tie dus no
savām darbošanām un viņu darbi tos pavada. **14** Un es
redzēju un raugi, spožs padebesis un uz tā padebeša viens
sēdēja, kas Cilvēka Dēlam līdzīgs, ar zelta kroni galvā un
ar asu cirpi rokā. **15** Un cits eņģelis nāca no Dieva nama,
saukdams ar stipru balsi uz To, kas uz tā padebeša sēdēja:
cērt ar Savu cirpi un pļauj; jo tā pļaušanas stunda Tev ir
nākusi, tāpēc ka tas pļaujamais virs zemes ir ienācies.
16 Un Tas, kas uz tā padebeša sēdēja, ar Savu cirpi cirta
uz zemi, un zeme tapa pļauta. **17** Un cits eņģelis nāca
no Tā Dieva nama, kas ir debesīs, un tam bija arīdzan
asa cirpe. **18** Un cits eņģelis nāca no tā altāra, tam bija
vara pār uguni, un tas sauca ar lielu saukšanu uz to,
kam tā asā cirpe bija, sacīdams: cērt ar savu aso cirpi un
nogriez vīna ķekarus no zemes vīna koka, jo viņa ogas ir
ienākušās. **19** Un tas eņģelis cirta ar savu cirpi uz zemi un
nogrieza ogas no zemes vīna koka un meta tās tai lielā
Dieva dusmības vīna spaidā. **20** Un tas vīna spaids tapa
mīts ārpus pilsētas, un no tā vīna spaida nāca asinis līdz
zirgu iemauktiem pie tūkstoš un sešsimt birzumiem.

15 Un es redzēju citu lielu un brīnišķu zīmi debesīs:
septiņus eņģeļus, kas turēja tās septiņas pēdīgās mocības,
jo iekš tām Dieva dusmība piepildījās. **2** Un es redzēju
kā glāzes jūru ar uguni jauktu; un tos, kas uzvarēja to
zvēru un viņa bildi un viņa zīmi un viņa vārda skaitli, ka
tie stāvēja pie tās glāzes jūras, turēdami Dieva kokles. **3**
Un tie dziedāja Mozus, Tā Dieva kalpa, dziesmu un Tā
Jēra dziesmu sacīdami: lieli un brīnišķi ir Tavi darbi,
Kungs Dievs, visu Valdītājs; taisni un patiesīgi ir Tavi ceļi,
Tu Ķēniņ pār tām tautām! **4** Kas Tevi nebītos, Kungs,
un nedotu Tavam vārdam godu? Jo Tu vien esi svēts;
jo visas tautas nāks un pielūgs Tavā priekšā, jo Tavas
tiesas ir atspīdējušas. **5** Un pēc tam es redzēju, un raugi,
Dieva nams, tas liecības dzīvoklis, tapa atvērts debesīs.
6 Un tie septiņi eņģeļi, kam tās septiņas mocības bija,
nāca ārā no Dieva nama, apģērbti ar šķīstu un spožu
audekli un apjozti ap krūtīm ar zelta jostām. **7** Un viens
no tiem četriem dzīviem deva tiem septiņiem eņģeļiem
septiņus zelta kausus, pildītus ar Tā Dieva dusmību,
kas mūžīgi mūžam dzīvo. **(aiōn g165)** **8** Un Dieva nams
tapa pilns dūmu no Dieva godības un no Viņa spēka,
un neviens nevarēja Dieva namā ieiet, kamēr to septiņu
eņģeļu septiņas mocības nebija pabeigtas.

16 Un es dzirdēju stipru balsi no Dieva nama sakām uz
tiem septiņiem eņģeļiem: ejat un izlejat Dieva dusmības
kausus uz zemi. **2** Un tas pirmais nogāja un izlēja savu
kausu uz zemi, un tur ļauns un nikns augonis piemetās
tiem cilvēkiem, kam tā zvēra zīme bija, un kas viņa bildi
pielūdza. **3** Un tas otrais eņģelis savu kausu izlēja jūrā,

un tā palika par asinīm, kā no miruša, un ikviena dzīva
dvaša jūrā nomira. **4** Un tas trešais eņģelis izlēja savu
kausu upēs un ūdeņu avotos, un tie palika par asinīm. **5**
Un es dzirdēju to ūdeņu eņģeli sakām: Kungs, kas ir un
kas bijis, Tu esi taisns un svēts, ka Tu tā esi tiesājis. **6** Jo
tie to svēto un to praviešu asinis ir izlējuši; tāpēc Tu tiem
arīdzan asinis esi devis dzert, jo tie to pelnījuši. **7** Un es
dzirdēju citu no tā altāra sakām: tiešām, Kungs Dievs,
visu Valdītājs, patiesīgas un taisnas ir Tavas tiesas. **8** Un
tas ceturtais eņģelis izlēja savu kausu uz sauli, un viņam
tapa dots, cilvēkus dedzināt ar uguni. **9** Un cilvēki tapa
dedzināti ar lielu karstumu un zaimoja Tā Dieva vārdu,
kam vara ir pār šīm mocībām. Bet tie neatgriezās no
grēkiem, Viņam dot godu. **10** Un tas piektais eņģelis savu
kausu izlēja uz tā zvēra goda krēslu, un viņa valsts tapa
aptumšota, un tie no sāpēm sakoda savas mēles, **11** Un
zaimoja To Dievu debesīs savu sāpju dēļ un savu augoņu
dēļ, un neatgriezās no saviem darbiem. **12** Un tas sestais
eņģelis savu kausu izlēja uz to lielo Eifrates upi, un viņas
ūdens izsīka, ka taptu sataisīts ceļš tiem ķēniņiem no
saules lēkšanas puses. **13** Un es redzēju no tā pūķa mutes
un no tā zvēra mutes un no tā viltīgā pravieša mutes
nākam trīs nešķīstus garus, vardēm līdzīgus. **14** Jo tie
ir velnu gari, kas dara zīmes un iziet pie visas pasaules
ķēniņiem, tos sapulcināt uz karu, Dieva, tā Visuvarenā,
lielā dienā. **15** "Redzi, Es nāku kā zaglis: svētīgs, kas
nomodā un savas drēbes sarga, ka tas nestaigā pliks un
viņa kauns netop redzēts." **16** Un viņš tos sapulcināja uz
to vietu, kas ebrejiski top saukta Armaģedon. **17** Un tas

septītais eņģelis savu kausu izlēja gaisā, un stipra balss
nāca no tā debes' nama, no tā goda krēsla, sacīdama: ir
noticis. 18 Un balsis un pērkoni un zibeņi cēlās. Un tad
notika liela zemes trīcēšana, kāda vēl nav notikusi, kamēr
cilvēki virs zemes bijuši, tāda un tik liela zemes trīcēšana.
19 Un tā lielā pilsēta dalījās trijās daļās, un pagānu pilsētas
sagruva, un Bābele, tā lielā, tapa pieminēta Dieva priekšā,
ka tai taptu dots viņa dusmības un bardzības vīna biķeris.
20 Un visas salas bēga, un kalni netapa atrasti. 21 Un liela
krusa, triju podu smaga, krita no debesīm uz cilvēkiem,
un cilvēki zaimoja Dievu tās mocības dēļ caur to krusu; jo
viņas mocība ir varen liela.

17 Un viens no tiem septiņiem eņģeļiem, kam tie septiņi
kausi bija, nāca un ar mani runāja, uz mani sacīdams: nāc
šurp, es tev rādīšu tās lielās maukas sodību, kas sēž pie
tiem lieliem ūdeņiem; 2 Ar to ir maukojuši tie ķēniņi
virs zemes un tie, kas virs zemes dzīvo, ir piedzērušies
no viņas maucības vīna. 3 Un viņš mani garā aizveda uz
tuksnesi. Un es redzēju sievu sēžam uz sarkana zvēra, kas
bija pilns ar zaimošanas vārdiem, kam bija septiņas galvas
un desmit ragi. 4 Un tā sieva bija apģērbta ar purpuru
un dārgu sarkanumu un izpušķota ar zeltu un dārgiem
akmeņiem un pērlēm, savā rokā turēdama zelta biķeri,
pilnu ar savas maucības negantību un nešķīstību. 5 Un
pie viņas pieres bija rakstīts vārds: “Noslēpums, Bābele,
tā lielā, tā mauka un negantības māte virs zemes.” 6 Un
es redzēju to sievu piedzērušu no to svēto asinīm un
no Jēzus liecinieku asinīm; to redzēdams es brīnījos ar
lielu brīnīšanos. 7 Un tas eņģelis uz mani sacīja: kādēļ tu

brīnies? Es tev sacīšu to noslēpumu par to sievu un to
zvēru, kas viņu nes, un kam ir tās septiņas galvas un tie
desmit ragi. **8** Tas zvērs, ko tu esi redzējis, bija un nav un
izkāps no bezdibeņa un ies bojā; un tie, kas virs zemes
dzīvo, (kam vārdi nav rakstīti tai dzīvības grāmatā no
pasaules radīšanas,) tie brīnīsies, redzēdami to zvēru, ka
tas bija un nav un būs. **(Abyssos g12)** **9** Še prāts ar gudrību!
Tās septiņas galvas ir septiņi kalni, uz kuriem tā sieva
sēž, **10** Un ir septiņi ķēniņi. Pieci ir krituši, un viens ir,
un tas otrais vēl nav nācis, un kad tas nāks, tad tam būs
palikt mazu brīdi. **11** Un tas zvērs, kas bija un nav, pats
ir tas astotais, un ir no tiem septiņiem un iet bojā. **12**
Un tie desmit ragi, ko tu esi redzējis, ir desmit ķēniņi,
kas valstību vēl nav dabūjuši; bet tā kā ķēniņi tie varu
dabū uz vienu stundu ar to zvēru. **13** Šiem ir vienāds
prāts, un tie savu spēku un varu nodos tam zvēram. **14**
Šie karos ar To Jēru, un Tas Jērs tos uzvarēs, jo Tas ir to
kungu Kungs un to ķēniņu Ķēniņš, - un tie, kas līdz ar
Viņu, tie aicinātie un izredzētie un ticīgie. **15** Un viņš uz
mani saka: tie ūdeņi, ko tu esi redzējis, kur tā mauka sēž,
ir ļaudis un ļaužu pulki un tautas un valodas. **16** Un tie
desmit ragi, ko tu esi redzējis uz tā zvēra, šie to mauku
nīdēs un viņu darīs tukšu un kailu un viņas miesu ēdīs un
viņu sadedzinās ar uguni. **17** Jo Dievs tiem sirdī devis,
darīt Viņa prātu un darīt vienādā prātā un savu valstību
dot tam zvēram, tiekams Dieva vārdi taps piepildīti. **18**
Un tā sieva, ko tu esi redzējis, ir tā lielā pilsēta, kam ir tā
valdība pār tiem ķēniņiem virs zemes.

18 Un pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no
debesīm, tam bija liela vara, un zeme tapa apgaismota
no viņa spožuma. **2** Un tas sauca spēcīgi ar stipru balsi
sacīdams: kritusi, kritusi Bābele, tā lielā, un palikusi
velniem par mājas vietu un visiem nešķīstiem gariem par
cietumu un visiem nešķīstiem un negantiem putniem par
cietumu. **3** Jo no viņas maucības dusmu vīna visas tautas
ir dzērušas, un tie ķēniņi virs zemes ar viņu ir maukojuši,
un tie tirgotāji virs zemes ir bagāti tapuši no viņas varenā
kāruma. **4** Un es dzirdēju citu balsi no debesīm sakām:
izejat no viņas, Mani ļaudis, ka jūs viņai nepaliekat par
biedriem pie viņas grēkiem un ka jūs nedabūjiet no viņas
mocībām. **5** Jo viņas grēki ir līdz debesīm kāpuši, un Dievs
ir pieminējis viņas noziegumus. **6** Atmaksājiet viņai, kā
viņa jums ir atmaksājusi, un dariet viņai divkārtīgi pēc
viņas darbiem, ielejat viņai divkārtīgi tai biķerī, kur viņa
ielējusi. **7** Cik viņa pati sevi ir pagodinājusi un kārumā
dzīvojusi, tik lielu mocību un bēdas padariet viņai, jo
viņa saka savā sirdī: es sēžu tā kā ķēniņiene, un neesmu
atraitne, un bēdas es neredzēšu. **8** Tādēļ viņas mocības
nāks vienā dienā, nāve un bēdas un bads, un viņa taps
sadedzināta ugunī, jo spēcīgs ir Tas Kungs Dievs, kas
viņu soda. **9** Un viņu apraudās un nožēlos tie ķēniņi virs
zemes, kas ar viņu maucībā un kārumā dzīvojuši, kad tie
redzēs tos dūmus no viņas degšanas. **10** Tie stāvēs no
tālienes aiz bailēm no viņas mokām un sacīs: vai, vai! Tā
lielā pilsēta Bābele! Tā stiprā pilsēta! Jo tava sodība ir
nākusi vienā stundā. **11** Un tie tirgotāji virs zemes raud
un žēlojās par viņu, tāpēc ka viņu preci neviens vairs

nepērk, **12** Zelta un sudraba preci un dārgus akmeņus un
pērles un dārgu audekli un purpuru un zīdu un dārgu
sarkanumu un visādus saldi smaržīgus kokus un visādus
traukus no ziloņkauliem un visādus traukus no dārga
koka un vara un dzelzs un marmora akmens, **13** Un kanēli
un kvēpināmās zāles un saldas smaržzāles un vīraku un
vīnu un eļļu un kviešu miltus un kviešus un lopus un
avis un zirgus un karietes un cilvēku miesas un dvēseles.
14 Un tie dārza augļi, ko tava dvēsele kāroja, ir nost
no tevis, un viss, kas bija gards un spožs, tas ir nost
no tevis, un to tu vairs neatradīsi. **15** Šo lietu tirgotāji,
kas no viņas bija bagāti tapuši, stāvēs no tālienes, aiz
bailēm no viņas mokām, raudādami un žēlodamies **16**
Un sacīs: Vai! vai! tā lielā pilsēta, kas bija apģērbta ar
dārgu audekli un purpuru un sarkanu dārgu vadmalu, un
kas bija izgreznota ar zeltu un dārgiem akmeņiem un
pērlēm! Jo tāda bagātība ir postīta vienā stundā. **17** Un
visi stūrmaņi un visi, kas brauc uz laivām, un laivinieki
un, cik uz jūras darbojās, stāvēja no tālienes **18** Un brēca,
skatīdami tos dūmus no viņas degšanas, un sacīja: kura
šai lielai pilsētai līdzīga? **19** Un tie meta pīšļus uz savām
galvām un brēca raudādami un žēlodamies un sacīja:
Vai! Vai! tā lielā pilsēta, kur visi, kam laivas bija jūrā,
bagāti tapuši no viņas greznuma, tā ir postīta vienā
stundā. **20** Līksmojaties par viņu, debesis, un jūs svētie
apustuļi un jūs pravieši, jo Dievs jūsu tiesu ir iztiesājis
pie viņas. **21** Un viens spēcīgs eņģelis pacēla akmeni,
tā kā lielu dzirnu akmeni, un to iemeta jūrā sacīdams:
tāpat tā lielā pilsēta Bābele ar mešanu taps mesta un

vairs netaps atrasta. 22 Un koklētāju un dziedātāju un
stabulnieku un bazūnētāju balss vairs netaps dzirdēta
iekš tevis un nekāda amata amatnieks vairs netaps atrasts
iekš tevis. Un dzirnavu balss vairs netaps dzirdēta iekš
tevis. 23 Un sveces gaišums vairs nespīdēs iekš tevis, un
brūtgāna un brūtes balss vairs netaps dzirdēta iekš tevis.
Jo tavi tirgotāji bija lieli kungi virs zemes, jo caur tavu
apmānīšanu visas tautas tika pieviltas, 24 Un iekš tās ir
atrastas to praviešu asinis un to svēto un visu to, kas virs
zemes ir nokauti.

19 Un pēc tam es dzirdēju, kā lielu ļaužu pulku, stipru
balsi debesīs sakām: Alleluja! Pestīšana un gods un slava
un spēks Tam Kungam, mūsu Dievam! 2 Jo Viņa tiesas
ir patiesīgas un taisnas, tāpēc ka Viņš to lielo mauku
ir notiesājis, kas zemi ir samaitājusi ar savu maucību,
un Viņš savu kalpu asinis pie tās ir atriebis. 3 Un tie
sacīja otrā kārtā: Alleluja! Un viņas dūmi uzkāpj mūžīgi
mūžam. (aiōn g165) 4 Un tie divdesmit četri vecaji un tie
četri dzīvie nometās un pielūdza Dievu, kas uz tā goda
krēsla sēdēja, sacīdami: Āmen, Alleluja! 5 Un balss izgāja
no tā goda krēsla sacīdama: teiciet mūsu Dievu, visi Viņa
kalpi, un kas Viņu bīstas, mazie un lielie. 6 Un es dzirdēju
kā balsi no daudz ļaudīm un kā balsi no daudz ūdeņiem
un kā balsi no stipriem pērkoniem sakām: Alleluja! Jo Tas
Kungs, tas visu Valdītājs Dievs, ir valdību uzņēmis. 7 Lai
priecājamies un gavilējam un Viņam godu dodam, jo Tā
Jēra kāzas ir nākušas, un Viņa sieva ir sataisījusies. 8 Un
viņai ir dots, ka top apģērbta ar šķīstu un spožu dārgu
audeklu; jo tas dārgais audekls ir to svēto taisnība. 9 Un

viņš uz mani saka: raksti! Svētīgi ir tie, kas ir aicināti
uz Tā Jēra kāzu mielastu! Un viņš uz mani saka: šie ir
tie patiesīgie Dieva vārdi. **10** Un es kritu pie viņa kājām,
viņu pielūgt, un viņš uz mani saka: "Raugi, nedari tā! Es
esmu darba biedrs tev un taviem brāļiem, kam ir Jēzus
liecība. Pielūdz Dievu! Jo Jēzus liecība ir tas praviešu
mācības gars." **11** Un es redzēju debesis atvērtas, un
raugi, balts zirgs, un kas uz tā sēdēja, tapa saukts Uzticīgs
un Patiesīgs, un Tas tiesā un karo iekš taisnības. **12** Un
Viņa acis ir kā uguns liesma, un uz Viņa galvas ir daudz
ķēniņu kroņi, un vārds Viņam bija rakstīts, ko neviens
nezināja, kā vien Viņš pats. **13** Un Viņš bija apģērbts
ar drēbēm, kas bija asinīs mērktas, un Viņa vārds tapa
saukts Dieva vārds. **14** Un Tam gāja pakaļ tie debes'
karaspēki uz baltiem zirgiem, apģērbti ar baltu un šķīstu
dārgu audekli. **15** Un no Viņa mutes iziet ass zobens, ar
to sist pagānus; un Viņš tos ganīs ar dzelzs rīksti, un Viņš
min Dieva, Tā Visuvarenā, bargās dusmības vīna spaidu.
16 Un uz drēbēm un uz sāniem viņam ir tas vārds rakstīts:
ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs! **17** Un es redzēju vienu
eņģeli saulē stāvam, un tas sauca ar stipru balsi sacīdams
uz visiem putniem, kas debess vidū skrien: nāciet un
sapulcinājaties uz to lielo Dieva mielastu, **18** Ka jūs ēdat
ķēniņu miesas, virsnieku miesas un vareno miesas un
zirgu miesas un jājēju, kas uz tiem sēž, un visu svabadu
un kalpu un mazu un lielu miesas. **19** Un es redzēju to
zvēru un tos ķēniņus virs zemes, un viņu sapulcinātos
karaspēkus karojam pret To, kas uz tā zirga sēdēja, un
pret Viņa kara spēku. **20** Un tas zvērs tapa sagrābts,

un līdz ar to tas viltīgais pravietis, kas viņa priekšā tās
zīmes bija darījis, caur ko viņš bija pievīlis tos, kas bija
pieņēmuši tā zvēra zīmi, un tos, kas pielūdza viņa bildi:
tie divi tapa dzīvi iemesti uguns zaņķī, kas deg ar sēru.
(Limnē Pyr g3041 g4442) **21** Un tie atlikušie tapa nokauti caur
to zobenu, kas izgāja no mutes Tam, kas sēdēja uz tā
zirga, un visi putni pieēdās no viņu miesām.

20 Un es redzēju eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija
bezdibeņa atslēgas un lielas ķēdes savā rokā. **(Abyssos g12)**
2 Un viņš sagrāba to pūķi, to veco čūsku, tas ir velns
un sātans, un to saistīja tūkstoš gadus. **3** Un viņš to
iemeta bezdibenī un aizslēdza un uzlika zieģeli virsū,
ka tas tos ļaudis vairs nepieviltu, tiekams tūkstoš gadi
būtu pabeigti, un pēc tiem viņam būs vaļā tapt mazu
brīdi. **(Abyssos g12)** **4** Un es redzēju goda krēslus, un uz
tiem apsēdās, un šiem tapa dots tiesu spriest, un es
redzēju to dvēseles, kam Jēzus liecības un Dieva vārda
dēļ galva bija nocirsta un kas nebija pielūguši nedz to
zvēru nedz viņa bildi un nebija pieņēmuši to zīmi pie
savas pieres un pie savas rokas; un tie dzīvoja un valdīja
līdz ar Kristu tūkstoš gadus. **5** Bet tie citi mirušie netapa
atkal dzīvi, tiekams tūkstoš gadi bija pabeigti; šī ir tā
pirmā augšāmcelšanās. **6** Svētīgs un svēts, kam ir daļa
pie tās pirmās augšāmcelšanās! Par šiem tai otrai nāvei
varas nav, bet tie būs Dieva un Kristus priesteri un valdīs
līdz ar Viņu tūkstoš gadus. **7** Un kad tie tūkstoš gadi
būs pabeigti, tad sātans no sava cietuma taps atraisīts, **8**
Un izies vilt tās tautas, kas tanīs četros zemes stūros, to
Gogu un Magogu, tos sapulcināt karā; šo pulks ir kā jūras

smiltis. 9 Un tie nāca uz zemes klajumu un visapkārt
apstāja to svēto lēģeri un to mīļo pilsētu, un uguns krita
no Dieva no debess un tos aprija. 10 Un velns, kas tos
pievīla, tapa iemests tai uguns un sēra zaņķī, kur tas
zvērs ir un tas viltīgais pravietis, un tie taps mocīti
dienām naktīm mūžīgi mūžam. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041
g4442) 11 Un es redzēju lielu baltu godības krēslu un To,
kas uz tā sēdēja, no Viņa vaiga zeme un debess bēga, un
vieta tiem netapa atrasta. 12 Un es redzēju tos mirušos,
mazos un lielos stāvam Dieva priekšā, un tās grāmatas
tapa atvērtas; un cita grāmata tapa atvērta, kas ir tā
dzīvības grāmata. Un tie mirušie tapa tiesāti pēc tiem
rakstiem tais grāmatās, pēc viņu darbiem. 13 Un jūra
deva tos mirušos, kas iekš tās bija, un nāve un elle deva
tos mirušos, kas iekš tām bija, un ikviens tapa tiesāts
pēc saviem darbiem. (Hadēs g86) 14 Un nāve un elle tapa
iemestas uguns zaņķī: šī ir tā otrā nāve. (Hadēs g86, Limnē
Pyr g3041 g4442) 15 Un ja kas netapa atrasts tai dzīvības
grāmatā rakstīts, tas tapa iemests uguns zaņķī. (Limnē Pyr
g3041 g4442)

21 Un es redzēju jaunu debesi un jaunu zemi; jo tā
pirmā debess un tā pirmā zeme bija zudušas, un jūra
vairs nav. 2 Un es, Jānis, redzēju to svēto pilsētu, to jauno
Jeruzālemi, no Dieva nokāpjam no debesīm, sataisītu kā
savam vīram izgreznotu brūti. 3 Un es dzirdēju lielu
balsi no debesīm sakām: redzi, tas Dieva dzīvoklis pie
cilvēkiem, un Viņš mājos pie tiem un tie būs Viņa ļaudis,
un Dievs pats būs pie tiem, viņiem par Dievu. 4 Un Dievs
nožāvēs visas asaras no viņu acīm un nāve vairs nebūs,

nedz bēdas, nedz brēkšana, nedz raizes vairs nebūs; jo
tās pirmās lietas ir pagājušas. **5** Un kas uz tā godības
krēsla sēdēja, sacīja: redzi, visu es daru jaunu. Un Viņš uz
mani saka: raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesīgi.
6 Un Viņš uz mani sacīja: tas ir noticis. Es esmu Tas
A(Alfa) un Tas O(Omega), Tas Iesākums un Tas Gals. Es
tam iztvīkušam došu no dzīvības ūdens avota bez maksas.
7 Kas uzvar, tam būs iemantot visas lietas, un Es būšu viņa
Dievs, un viņš būs Mans dēls. **8** Bet tiem bailīgiem un
neticīgiem un negantiem un slepkavām un mauciniekiem
un burvjiem un elku kalpiem un visiem melkuļiem būs
sava daļa tai zaņķī, kas deg ar uguni un sēru; tā ir tā
otrā nāve. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** **9** Un pie manis nāca viens
no tiem septiņiem eņģeļiem, kam tie septiņi kausi bija,
pildīti ar tām septiņām pēdīgām mocībām, un runāja ar
mani sacīdams: nāc šurp! Es tev rādīšu to sievu, Tā Jēra
brūti. **10** Un viņš mani garā noveda uz lielu un augstu
kalnu un man rādīja to lielo pilsētu, to svēto Jeruzālemi,
kas no debesīm nokāpa no Dieva. **11** Un tai bija Dieva
godība. Un viņas spožums bija tam visdārgākam akmenim
līdzīgs, tā kā jaspisa akmens, kas spīd kā kristāls. **12** Un
tai bija liels un augsts mūris ar divpadsmit vārtiem, un
uz tiem vārtiem bija divpadsmit eņģeļi, un vārdi bija
virsū rakstīti, kas ir tie divpadsmit Israēla bērnu cilšu
vārdi. **13** No austruma trīs vārti, no ziemeļa puses trīs
vārti, no dienasvidus puses trīs vārti, no vakara puses trīs
vārti. **14** Un pilsētas mūrim bija divpadsmit pamati un
uz tiem Tā Jēra divpadsmit apustuļu vārdi. **15** Un kas ar
mani runāja, tam bija zelta kārts, ka tas to pilsētu mērotu

un viņas vārtus un viņas mūrus. **16** Un tā pilsēta bija
četrstūrīga un bija tik gara, cik plata. Un viņš to pilsētu
mēroja ar to kārti pie divpadsmit tūkstošiem birzumiem;
viņas garums un platums un augstums bija it vienāds.
17 Un viņš mēroja viņas mūri pie simts četrdesmit un
četrām olektīm pēc cilvēka mēra, kas tam eņģelim bija.
18 Un viņas mūris bija uztaisīts no jaspisa; un tā pilsēta
bija no skaidra zelta, kas skaidrai glāzei bija līdzīgs. **19** Un
pilsētas mūra pamati bija izrotāti ar visādiem dārgiem
akmeņiem; pirmais pamats bija jaspis, otrais safīrs, trešais
kalķedons, ceturtais smaragds. **20** Piektais sardoniks,
sestais sardis, septītais krizolits, astotais berils, devītais
topāzis, desmitais krizoprazs, vienpadsmitais hiacints,
divpadsmitais ametists. **21** Un tie divpadsmit vārti bija
divpadsmit pērles, un ikvieni vārti bija no vienas pērles,
un pilsētas ielas bija skaidrs zelts tā kā skaidra glāze.
22 Un es neredzēju nevienu Dieva namu iekš tās, jo Tas
Kungs, tas visu valdītājs Dievs, ir viņas nams un Tas Jērs.
23 Un tai pilsētai saules nevajag nedz mēneša, ka tie tur
spīdētu, jo Dieva godība to apgaismo, un viņas gaišums ir
Tas Jērs. **24** Un tautas staigās viņas gaišumā, un ķēniņi
virs zemes savu godu un slavu nesīs tur iekšā. **25** Un
viņas vārti netaps aizslēgti dienā, jo nakts tur nav. **26** Un
tautu godu un slavu tur nesīs iekšā. **27** Un tur neieies
neviens, kas ir apgānīts un negantību dara un melus, bet
tie vien, kas ir rakstīti Tā Jēra dzīvības grāmatā.

22 Un viņš man rādīja dzīvības ūdens upi, skaidru kā
kristālu, iztekam no Dieva un Tā Jēra godības krēsla. **2**
Viņas ielas vidū un pa abējām upes pusēm bija tas dzīvības

koks, kas nesa divpadsmit reiz augļus, ikvienā mēnesī
savu augli, un tā koka lapas ir tautām par dziedināšanu.
3 Un nekāda nolādēta vairs nebūs, un Dieva un Tā Jēra
godības krēsls būs tur iekšā, un Viņa kalpi Viņam kalpos
4 Un redzēs Viņa vaigu, un Viņa Vārds būs pie viņu pieres.
5 Un tur nakts nebūs, un tiem nevajadzēs nedz uguns
nedz saules gaišuma; jo Tas Kungs Dievs tos apgaismo.
Un tie valdīs mūžīgi mūžam. (aiōn g165) 6 Un viņš uz mani
sacīja: šie vārdi ir uzticami un patiesīgi. Un Tas Kungs,
to svēto praviešu Dievs, Savu eņģeli ir sūtījis Saviem
kalpiem to rādīt, kam būs notikt īsā laikā. 7 "Redzi, Es
nāku drīz. Svētīgs ir tas, kas tur tos praviešu vārdus, kas
šinī grāmatā." 8 Un es, Jānis, tas esmu, kas šīs lietas
redzējis un dzirdējis. Un kad es biju redzējis un dzirdējis,
tad es metos zemē pielūgt priekš tā eņģeļa kājām, kas
man šīs lietas rādīja. 9 Un viņš uz mani saka: raugi,
nedari to! Jo es esmu tavs un tavu brāļu, to praviešu,
darba biedrs, un to, kas šīs grāmatas vārdus tur. Pielūdz
Dievu! 10 Un viņš uz mani saka: neaizzieģelē tos praviešu
vārdus, kas šinī grāmatā, jo tas laiks ir tuvu. 11 Kas
netaisnību dara, tas lai joprojām netaisnību dara, un kas
ir apgānīts, tas lai joprojām ir apgānīts, un kas ir taisns,
tas lai joprojām ir taisns, un kas ir svēts, tas lai joprojām
ir svēts. 12 "Un redzi, Es nāku drīz, un Mana alga līdz
ar Mani, ikvienam atmaksāt, kā viņa darbs būs. 13 Es
esmu Tas A(Alfa) un Tas O(Omega), Tas Pirmais un Tas
Pēdīgais, Tas Iesākums un Tas Gals." 14 Svētīgi ir tie,
kas Viņa baušļus dara, lai viņiem vara(tiesības) ir pie tā
dzīvības koka, un lai viņi ieiet pa tiem pilsētas vārtiem.

15 Bet ārā ir tie suņi un tie burvji un tie maucinieki un tie
slepkavas un tie elku kalpi un ikviens, kas mīl un dara
melus. **16** "Es, Jēzus, Savu eņģeli esmu sūtījis, jums šo
apliecināt priekš tām Dieva draudzēm. Es esmu Dāvida
sakne un dzimums, tā spožā Rīta Zvaigzne." **17** Un Tas
Gars un tā brūte saka: nāc! Un kas to dzird, tas lai saka:
nāc! Un kam slāpst, tas lai nāk, un kam gribās, tas lai
ņem to dzīvības ūdeni bez maksas. **18** Jo es apliecināju
visiem, kas dzird tos praviešu vārdus, kas šinī grāmatā:
ja kas pie šiem ko pieliek, tad Dievs pieliks viņam tās
mocības, kas ir rakstītas šinī grāmatā. **19** Un ja kas ko
atņem no tiem praviešu vārdiem, kas šinī grāmatā, tad
Dievs atņems viņa daļu no tās dzīvības grāmatas un no
tās svētās pilsētas un no tā, kas ir rakstīts šinī grāmatā.
20 Kas to apliecina, Tas saka: Tiešām, Es nāku drīz! Āmen.
Tiešām, nāc, Kungs Jēzu! **21** Mūsu Kunga Jēzus Kristus
žēlastība lai ir ar jums visiem! Āmen.

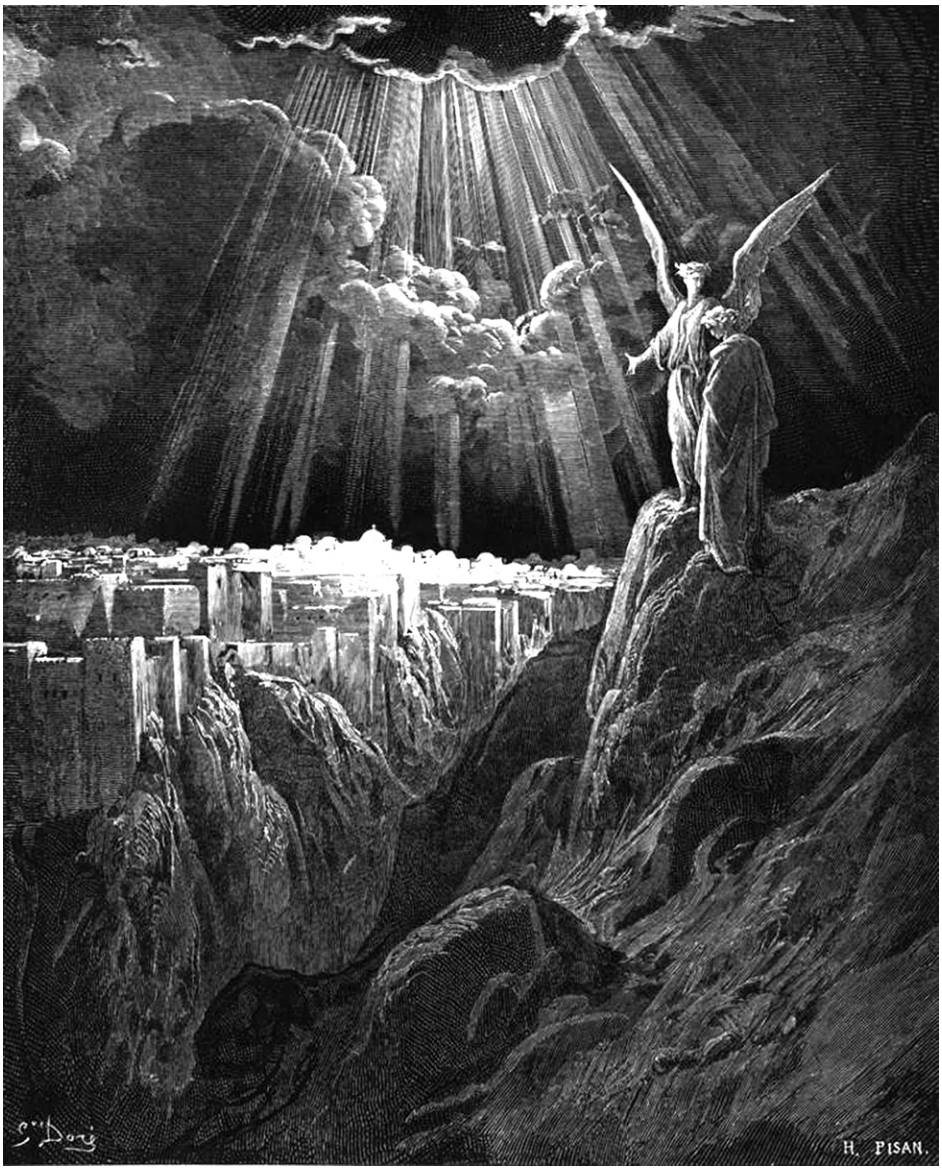

Un es, Jānis, redzēju to svēto pilsētu, to jauno Jeruzālemi, no Dieva nokāpjam no debesīm, sataisītu kā savam vīram izgreznotu brūti. Un es dzirdēju lielu balsi no debesīm sakām: redzi, tas Dieva dzīvoklis pie cilvēkiem, un Viņš mājos pie tiem un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs pie tiem, viņiem par Dievu.

Jaņa Atklāsmes Grāmata 21:2-3

Lasītāja ceļvedis

Latviešu at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Terminu Vārdnīca

Latviešu at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12
Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:
Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126
Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:
Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165
Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:
A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166
Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:
From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653
Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:
To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Terminu Vārdnīca +

AionianBible.org/Bibles/Latvian---Latvian-Gluck-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lūkas Evaņģelijs 8:31
Pāvilavēstulē Romiešiem 10:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:1
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:2
Jaņa Atklāsmes Grāmata 9:11
Jaņa Atklāsmes Grāmata 11:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 17:8
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:1
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:3

aïdios

Pāvilavēstulē Romiešiem 1:20
Jūdas Vēstule 1:6

aiōn

Mateja Evaņģelijs 12:32
Mateja Evaņģelijs 13:22
Mateja Evaņģelijs 13:39
Mateja Evaņģelijs 13:40
Mateja Evaņģelijs 13:49
Mateja Evaņģelijs 21:19
Mateja Evaņģelijs 24:3
Mateja Evaņģelijs 28:20
Marka Evaņģelijs 3:29
Marka Evaņģelijs 4:19
Marka Evaņģelijs 10:30
Marka Evaņģelijs 11:14
Lūkas Evaņģelijs 1:33
Lūkas Evaņģelijs 1:55
Lūkas Evaņģelijs 1:70
Lūkas Evaņģelijs 16:8
Lūkas Evaņģelijs 18:30
Lūkas Evaņģelijs 20:34
Lūkas Evaņģelijs 20:35
Jāņa Evaņģelijs 4:14
Jāņa Evaņģelijs 6:51
Jāņa Evaņģelijs 6:58
Jāņa Evaņģelijs 8:35
Jāņa Evaņģelijs 8:51
Jāņa Evaņģelijs 8:52
Jāņa Evaņģelijs 9:32
Jāņa Evaņģelijs 10:28
Jāņa Evaņģelijs 11:26
Jāņa Evaņģelijs 12:34
Jāņa Evaņģelijs 13:8
Jāņa Evaņģelijs 14:16
Apustuļu Darbi 3:21
Apustuļu Darbi 15:18
Pāvilavēstulē Romiešiem 1:25
Pāvilavēstulē Romiešiem 9:5
Pāvilavēstulē Romiešiem 11:36
Pāvilavēstulē Romiešiem 12:2
Pāvilavēstulē Romiešiem 16:27
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 1:20
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:6
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:7
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 2:8
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 3:18
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 8:13
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 10:11
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:4
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 9:9
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 11:31
Pāvila Vēstule Galatiešiem 1:4
Pāvila Vēstule Galatiešiem 1:5
Pāvila Vēstule Efeziešiem 1:21
Pāvila Vēstule Efeziešiem 2:2
Pāvila Vēstule Efeziešiem 2:7
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:9
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:11
Pāvila Vēstule Efeziešiem 3:21
Pāvila Vēstule Efeziešiem 6:12
Pāvila Vēstule Filipiešiem 4:20
Pāvila Vēstule Kolosiešiem 1:26
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 1:17
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:17
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 4:10
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 4:18
Pāvila Vēstule Tītam 2:12
Vēstule Ebrējiem 1:2
Vēstule Ebrējiem 1:8
Vēstule Ebrējiem 5:6
Vēstule Ebrējiem 6:5
Vēstule Ebrējiem 6:20
Vēstule Ebrējiem 7:17
Vēstule Ebrējiem 7:21
Vēstule Ebrējiem 7:24
Vēstule Ebrējiem 7:28
Vēstule Ebrējiem 9:26
Vēstule Ebrējiem 11:3
Vēstule Ebrējiem 13:8
Vēstule Ebrējiem 13:21
Pēteņa 1. Vēstule 1:23
Pēteņa 1. Vēstule 1:25
Pēteņa 1. Vēstule 4:11
Pēteņa 1. Vēstule 5:11
Pēteņa 2. Vēstule 3:18
Jāņa 1. Vēstule 2:17
Jāņa 2. Vēstule 1:2
Jūdas Vēstule 1:13
Jūdas Vēstule 1:25
Jaņa Atklāsmes Grāmata 1:6
Jaņa Atklāsmes Grāmata 1:18
Jaņa Atklāsmes Grāmata 4:9
Jaņa Atklāsmes Grāmata 4:10
Jaņa Atklāsmes Grāmata 5:13
Jaņa Atklāsmes Grāmata 7:12
Jaņa Atklāsmes Grāmata 10:6
Jaņa Atklāsmes Grāmata 11:15
Jaņa Atklāsmes Grāmata 14:11
Jaņa Atklāsmes Grāmata 15:7
Jaņa Atklāsmes Grāmata 19:3
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:10
Jaņa Atklāsmes Grāmata 22:5

aiōnios

Mateja Evaņģelijs 18:8
Mateja Evaņģelijs 19:16
Mateja Evaņģelijs 19:29
Mateja Evaņģelijs 25:41
Mateja Evaņģelijs 25:46
Marka Evaņģelijs 3:29
Marka Evaņģelijs 10:17
Marka Evaņģelijs 10:30
Lūkas Evaņģelijs 10:25
Lūkas Evaņģelijs 16:9
Lūkas Evaņģelijs 18:18
Lūkas Evaņģelijs 18:30
Jāņa Evaņģelijs 3:15
Jāņa Evaņģelijs 3:16
Jāņa Evaņģelijs 3:36
Jāņa Evaņģelijs 4:14
Jāņa Evaņģelijs 4:36
Jāņa Evaņģelijs 5:24
Jāņa Evaņģelijs 5:39
Jāņa Evaņģelijs 6:27
Jāņa Evaņģelijs 6:40
Jāņa Evaņģelijs 6:47
Jāņa Evaņģelijs 6:54
Jāņa Evaņģelijs 6:68

Jāņa Evaņģelijs 10:28
Jāņa Evaņģelijs 12:25
Jāņa Evaņģelijs 12:50
Jāņa Evaņģelijs 17:2
Jāņa Evaņģelijs 17:3
Apustuļu Darbi 13:46
Apustuļu Darbi 13:48
Pāvilavēstulē Romiešiem 2:7
Pāvilavēstulē Romiešiem 5:21
Pāvilavēstulē Romiešiem 6:22
Pāvilavēstulē Romiešiem 6:23
Pāvilavēstulē Romiešiem 16:25
Pāvilavēstulē Romiešiem 16:26
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:17
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 4:18
Pāvila 2. Vēstule Korintiešiem 5:1
Pāvila Vēstule Galatiešiem 6:8
Pāvila 2. Vēstule Tesaloniķiešiem 1:9
Pāvila 2. Vēstule Tesaloniķiešiem 2:16
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 1:16
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:12
Pāvila 1. Vēstule Timotejam 6:16
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 1:9
Pāvila 2. Vēstule Timotejam 2:10
Pāvila Vēstule Tītam 1:2
Pāvila Vēstule Tītam 3:7
Pāvila Vēstule Filemonam 1:15
Vēstule Ebrējiem 5:9
Vēstule Ebrējiem 6:2
Vēstule Ebrējiem 9:12
Vēstule Ebrējiem 9:14
Vēstule Ebrējiem 9:15
Vēstule Ebrējiem 13:20
Pēteņa 1. Vēstule 5:10
Pēteņa 2. Vēstule 1:11
Jāņa 1. Vēstule 1:2
Jāņa 1. Vēstule 2:25
Jāņa 1. Vēstule 3:15
Jāņa 1. Vēstule 5:11
Jāņa 1. Vēstule 5:13
Jāņa 1. Vēstule 5:20
Jūdas Vēstule 1:7
Jūdas Vēstule 1:21
Jaņa Atklāsmes Grāmata 14:6

eleēsē

Pāvilavēstulē Romiešiem 11:32

Geenna

Mateja Evaņģelijs 5:22
Mateja Evaņģelijs 5:29
Mateja Evaņģelijs 5:30
Mateja Evaņģelijs 10:28
Mateja Evaņģelijs 18:9
Mateja Evaņģelijs 23:15
Mateja Evaņģelijs 23:33
Marka Evaņģelijs 9:43
Marka Evaņģelijs 9:45
Marka Evaņģelijs 9:47
Lūkas Evaņģelijs 12:5
Jēkaba Vēstule 3:6

Hadēs

Mateja Evaņģelijs 11:23
Mateja Evaņģelijs 16:18
Lūkas Evaņģelijs 10:15
Lūkas Evaņģelijs 16:23
Apustuļu Darbi 2:27
Apustuļu Darbi 2:31
Pāvila 1. Vēstule Korintiešiem 15:55
Jaņa Atklāsmes Grāmata 1:18
Jaņa Atklāsmes Grāmata 6:8
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:13
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:14

Limnē Pyr

Jaņa Atklāsmes Grāmata 19:20
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:10
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:14
Jaņa Atklāsmes Grāmata 20:15
Jaņa Atklāsmes Grāmata 21:8

Sheol

Pirmā Mozus 37:35
Pirmā Mozus 42:38
Pirmā Mozus 44:29
Pirmā Mozus 44:31
Ceturtā Mozus 16:30
Ceturtā Mozus 16:33
Piektā Mozus 32:22
Pirmā Samuela 2:6
Otra Samuela 22:6
Pirmā Ķēniņu 2:6
Pirmā Ķēniņu 2:9
Ījaba 7:9
Ījaba 11:8
Ījaba 14:13
Ījaba 17:13
Ījaba 17:16
Ījaba 21:13
Ījaba 24:19
Ījaba 26:6
Psalmi 6:5
Psalmi 9:17
Psalmi 16:10
Psalmi 18:5
Psalmi 30:3
Psalmi 31:17
Psalmi 49:14
Psalmi 49:15
Psalmi 55:15
Psalmi 86:13
Psalmi 88:3
Psalmi 89:48
Psalmi 116:3
Psalmi 139:8
Psalmi 141:7
Salamana Pamācības 1:12
Salamana Pamācības 5:5
Salamana Pamācības 7:27
Salamana Pamācības 9:18
Salamana Pamācības 15:11
Salamana Pamācības 15:24
Salamana Pamācības 23:14
Salamana Pamācības 27:20
Salamana Pamācības 30:16
Salamans Mācītājs 9:10
Augstā Dziesma 8:6
Jesajas 5:14
Jesajas 7:11
Jesajas 14:9
Jesajas 14:11
Jesajas 14:15
Jesajas 28:15
Jesajas 28:18
Jesajas 38:10
Jesajas 38:18
Jesajas 57:9
Ecechiela 31:15
Ecechiela 31:16
Ecechiela 31:17
Ecechiela 32:21
Ecechiela 32:27
Hozejas 13:14
Amosa 9:2
Jonas 2:2
Habakuka 2:5

Tartaroō

Pēteņa 2. Vēstule 2:4

Questioned

Ījaba 31:12
Pēteņa 2. Vēstule 2:17

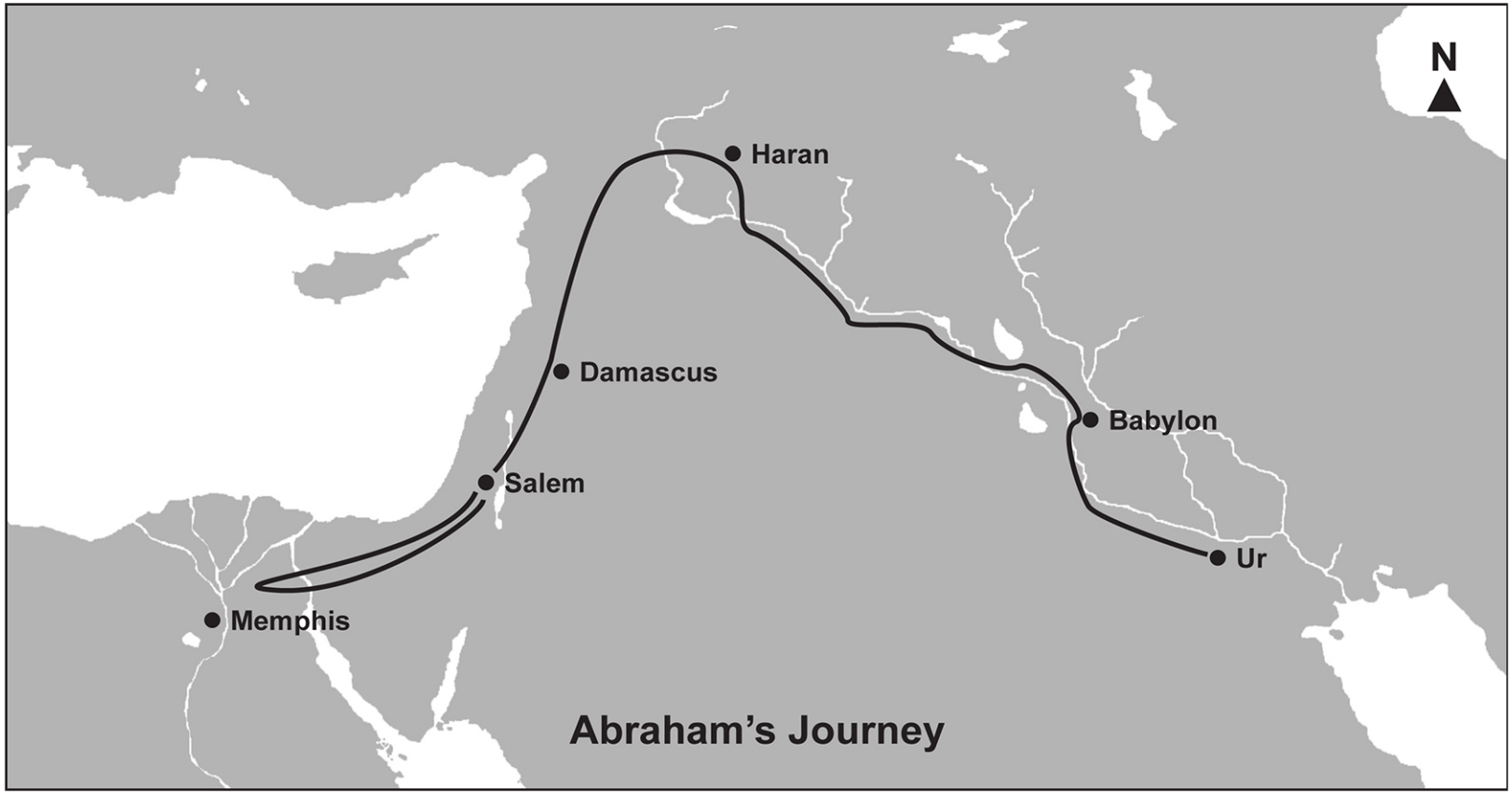

Caur ticību Ābrahāms aicināts ir paklausījis un izgājis uz to vietu, ko tam bija mantot, un viņš ir izgājis, nezinādams, kur nonākšot. - Vēstule Ebrējiem 11:8

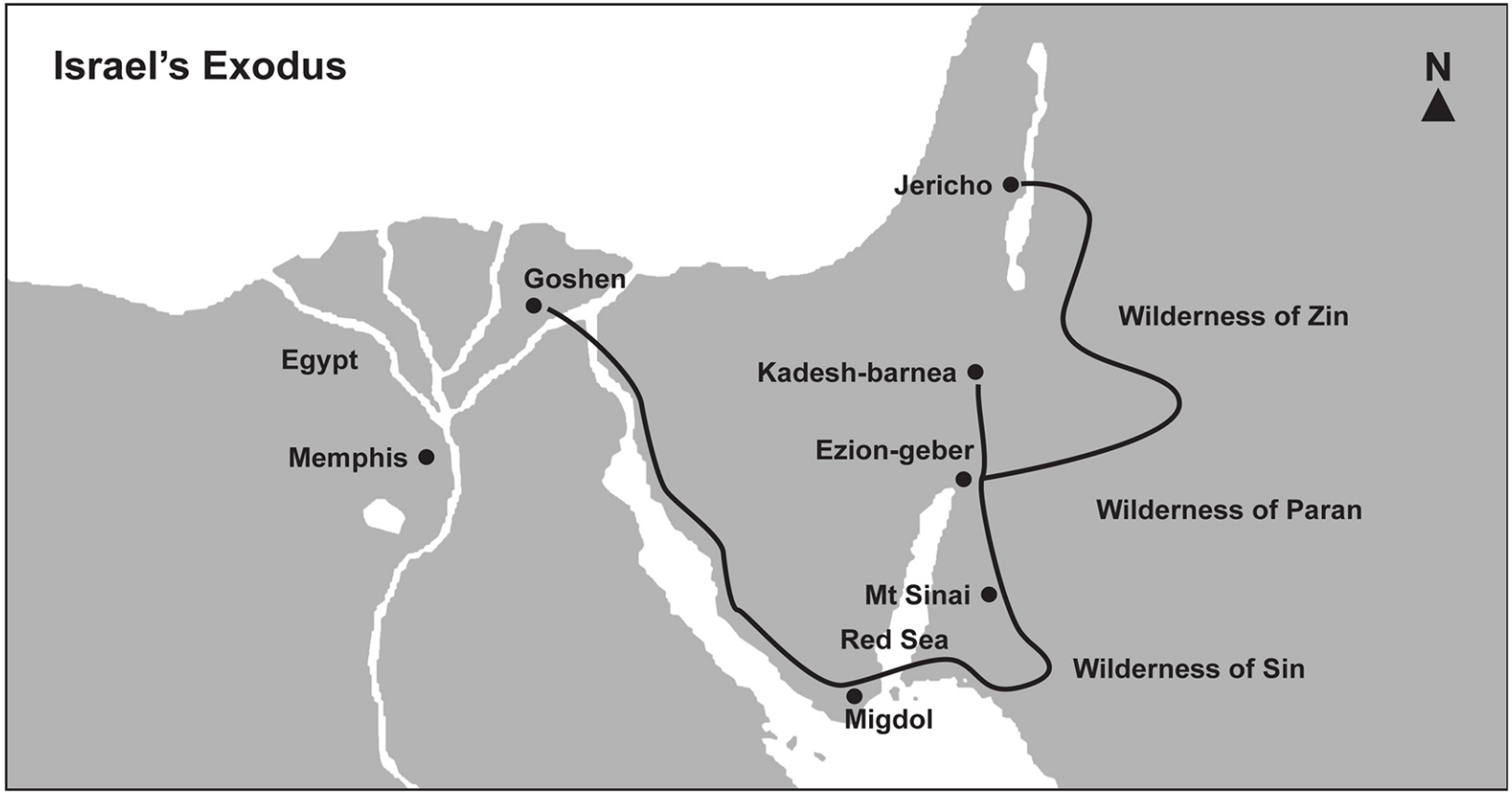

Un kad Faraons tos ļaudis bija atlaidis, tad Dievs tos nevadīja pa Filistu zemes ceļu, jebšu tas bija īsāks, jo Dievs sacīja: lai tiem ļaudīm nepaliek žēl, kad tie redz karu, un lai tie atkal negriežās atpakaļ uz Ēģiptes zemi. - Otra Mozus 13:17

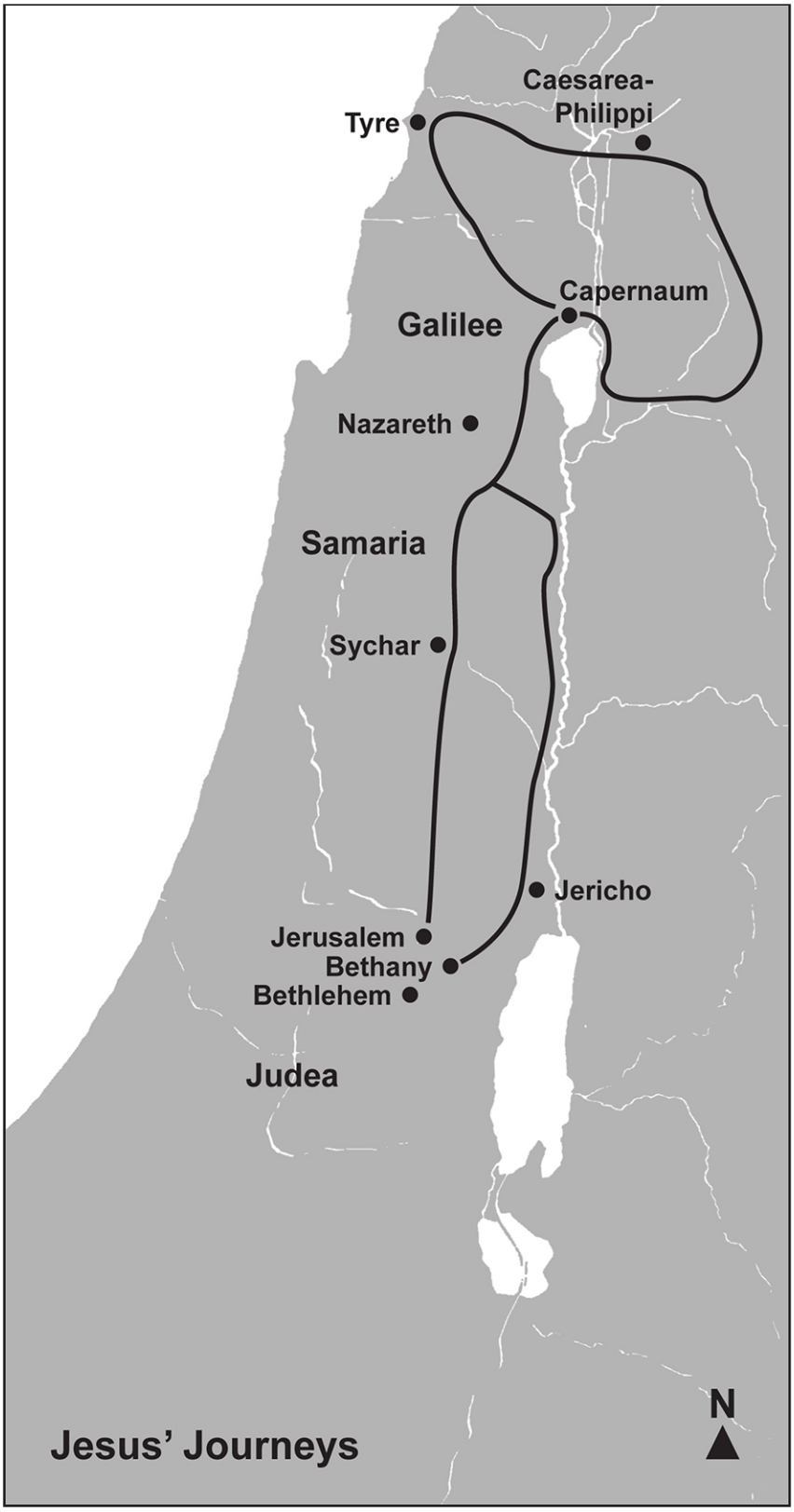

Jo arī Tas Cilvēka Dēls nav nācis, ka Viņam taptu kalpots, bet ka Viņš kalpotu un Savu dzīvību dotu par atpirkšanas maksu priekš daudziem. - Marka Evaņģelijs 10:45

Pāvils, Jēzus Kristus kalps, aicināts par apustuli, izvēlēts, sludināt Dieva evaņģēliju, - Pāvilavēstulē Romiešiem 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3		Mankind is created in God's image, male and female He created us				
How are we sinful?			Romans 5:12-19		Sin entered the world through Adam and then death through sin				
Where are we?			**When are we?**						
			Innocence		Fallen				Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age	New Heavens and Earth
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light				Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate		John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere		John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people		Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth				
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise				
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment				
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command				
		Imprisoned		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus				Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			Revelation 20:13 Thalaasa	
		First Beast						Revelation 19:20 Lake of Fire	
		False Prophet							
		Satan						Revelation 20:2 Abyss	
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7		For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all				

Liktenis

Latviešu at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, *"You did not choose me, but I chose you," John 15:16*. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visus ļaudis, tos kristīdami Tā Tēva un Tā Dēla un Tā Svētā Gara vārdā, - Mateja Evaņģelijs 28:19